

ભજનસારસિંધુ.

પ્રથમાવૃત્તિના પ્રગટ કર્તા,
માંડણુભાઈ રામજી પટેલ

"કુમાર જ્ઞાતિ પ્રકાશક" શ્રી યાસિદ્ધ કર્તા.

સુધારા વધારા સહી દ્વિતીયાવૃત્તિના

પ્રગટ કર્તા.

જીવરામ માંડણુભાઈ પટેલ.

કુચ્છ — અંજાર.

સંવત ૧૯૮૩]

પ્રત ૧૦૦૦

[ઇ. સ. ૧૯૨૭.

શર્વ હક્ક રવાઘીત છે.

કિમત રૂપિયા ૩—૮—૦

પી. જી. એ. કાલન આર્ટ્સ (મણિલગ વર્કસ)

(૫૬/૧, કેનીંગ પટ્ટી, કલકત્તા.)માં

અખાલાલ શતાભાઈ પરેલે પ્રકાશક માટે છાપ્યું,

861,045

10000

10000

40,038

આ પુસ્તક મલવાનું ઠંકાણું :—

નાનજી ગોકુળ પ્રમાર,

બુક સેલર.

જરોચ ૧ (માનવમ)

ઉપોદ્ધાત.

—o—

શ્રી પરમ કૃપાળુ પરમાત્માની કૃપાથી તેમજ વડિલોના પુન્ય પ્રતાપથી શ્રી 'લજ્જનસારસિંધુ' ની દ્વિતીયાવૃત્તિ પ્રસિદ્ધ કરવાનો મંગળમય અવસર પ્રાપ્ત થયો છે. આજે મુમુક્ષુ જનોને તે અમૃત સિંધુમાં નિમજ્જન કરવાનું નિમંત્રણ કરતાં મને અત્યંત હર્ષ થાય છે.

શ્રુતિ, સ્મૃતિ તેમજ શાસ્ત્ર પુરાણો અવલોકતાં એમ જણાય છે કે આ જીવને 'ન્યારે મોંઘેરો મનુષ્ય દેહ મળે છે ત્યારે પ્રથમતો તેણે પુરુષાર્થ ચતુષ્ટયની સિદ્ધિ મેળવવી જોઈએ. ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ એ ચાર પુરુષાર્થમાં પહેલાં ત્રણ સાધન છે, અને ચોથો 'મોક્ષ' એ સાધ્ય છે. કોઈ પણ ઉપાયે 'મોક્ષ' મેળવવો અર્થાત જન્મ મરણાદિથી નિવૃત્ત થવું એજ મનુષ્ય માત્રનું ધ્યેય હોવું જોઈએ. દેશ, કાળ, ક્રિયા અને પાત્રાદિની વિવિધતાને લઈને 'મોક્ષ' નાં સાધનોનો ભેદ થોળ્યલો છે; તો પણ સહુનું ધ્યેય તો 'મોક્ષ' પ્રાપ્તિનું જ હોય છે. આ ઇષ્ટ સિદ્ધિ માટે કલો કીર્તનાત્ એ શાસ્ત્ર વાક્યાનુસાર કલિયુગમાં કીર્તન લક્ષિત શ્રેષ્ઠ સાધન ગણાયું છે; અને તેથી વર્તમાન યુગમાં તેનું જ પ્રાધાન્ય જોવામાં આવે છે. મહાન ઋષિ મુનિઓએ પણ લક્ષિતની મહત્તા મુક્ત કંઠે ગાઈ છે; અને તેને 'મોક્ષ' નાં અપૂર્વ સાધન તરીકે વર્ણવી છે.

પરંતુ આ લક્ષિત પણ સર્વસુલભ નથી. એ પ્રેમ લક્ષિતની, દુર્લભતા શ્રી નારદ મુનિએ પોતાનાં 'લક્ષિત સૂત્ર' ના પ્રારંભમાંજ અથાતો ભક્તિ જિજ્ઞાસા થી જણાવી છે; સારાંશ કે ધર્મ, જ્ઞાન અને વૈરાગ્યાદિનો પૂર્ણ પરિપાક થાય છે ત્યારેજ મનુષ્યને લક્ષિતયોગની પ્રાપ્તિ થાય છે. લજ્જન કીર્તન કરતાં કરતાં મનુષ્યને ન્યારે રોમાંચ, પ્રસ્વેદ તથા હર્ષાશ્રુ વગેરે ભાવોનો આવિર્ભાવ થાય છે અને ન્યારે તે પોતાપણને છેક ભૂલી જઈ શ્રી ઇષ્ટ પરમાત્મા સાથે એકતા સાધે છે ત્યારે જે દિવ્યાનંદ તે અનુભવે છે તે ધરેધર અવર્ણનીય છે. સમર્થ

श्री ज्योतिष शास्त्र आचार्य (अखिल) संस्थान

(५६/१, डेनींग स्ट्रीट, कलकत्ता) में

आचार्यशाला शताब्दी पर्यवेक्षण प्रकाशक आदि छात्रों,

४६१,०४५

आचार्य

(५६/१)

40,038

आ पुस्तकें मलेवानुं ठेकायुं :—

नानज गोकुण प्रभार;

पु. सेवर,

जरीय १ (मानवम)

ઉપોદ્ધાત.

—o—

શ્રી પરમ કૃપાળુ પરમાત્માની કૃપાથી તેમજ વડિલોના પુન્ય પ્રતાપથી શ્રી 'લજનસારસિંધુ' ની દ્વિતીયાવૃત્તિ પ્રસિદ્ધ કરવાનો મંગળમય અવસર પ્રાપ્ત થયો છે. આજે મુમુક્ષુ જનોને તે અમૃત સિંધુમાં નિમજ્જન કરવાનું નિમંત્રણ કરતાં મને અત્યંત હર્ષ થાય છે.

શ્રુતિ, સ્મૃતિ તેમજ શાસ્ત્ર પુરાણો અવલોકતાં એમ જણાય છે કે આ જીવને જ્યારે મોંઘેરો મનુષ્ય દેહ મળે છે ત્યારે પ્રથમતો તેણે પુરુષાર્થ ચતુષ્ટયની સિદ્ધિ મેળવવી જોઈએ. ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ એ ચાર પુરુષાર્થમાં પહેલાં ત્રણ સાધન છે, અને ચોથો 'મોક્ષ' એ સાધ્ય છે. કોઈ પણ ઉપાયે 'મોક્ષ' મેળવવો અર્થાત જન્મ મરણાદિથી નિવૃત્ત થવું એજ મનુષ્ય માત્રનું ધ્યેય હોવું જોઈએ. દેશ, કાળ, ક્રિયા અને પાત્રાદિની વિવિધતાને લઈને 'મોક્ષ' નાં સાધનોનો ભેદ યોજાયલો છે; તો પણ સહુનું ધ્યેય તો 'મોક્ષ' પ્રાપ્તિનું જ હોય છે. આ ઇષ્ટ સિદ્ધિ માટે કલૌ કીર્ત્તનાત્ એ શાસ્ત્ર વાક્યાનુસાર કલિયુગમાં કીર્ત્તન ભક્તિ શ્રેષ્ઠ સાધન ગણાયું છે; અને તેથી વર્તમાન યુગમાં તેનું જ પ્રાધાન્ય જોવામાં આવે છે. મહાન ઋષિ મુનિઓએ પણ ભક્તિની મહત્તા મુક્ત કંઠે ગાઈ છે; અને તેને 'મોક્ષ' નાં અપૂર્વ સાધન તરીકે વર્ણવી છે.

પરંતુ આ ભક્તિ પણ સર્વસુલભ નથી. એ પ્રેમ ભક્તિની હૃદયલતા શ્રી નારદ મુનિએ પોતાનાં 'ભક્તિ સૂત્ર' ના પ્રારંભમાંજ અથાતો ભક્તિ જિજ્ઞાસા થી જણાવી છે; સારાંશ કે ધર્મ, જ્ઞાન અને વૈરાગ્યાદિનો પૂર્ણ પરિપાક થાય છે ત્યારેજ મનુષ્યને ભક્તિયોગની પ્રાપ્તિ થાય છે. લજન કીર્ત્તન કરતાં કરતાં મનુષ્યને જ્યારે રોમાંચ, પ્રસ્વેદ તથા હર્ષાશ્રુ વગેરે ભાવોનો આવીર્ભાવ થાય છે અને જ્યારે તે પોતાપણાને છેક ભૂલી જઈ શ્રી ઇષ્ટ પરમાત્મા સાથે એકતા સાધે છે ત્યારે જે દિવ્યાનંદ તે અનુભવે છે તે ખરેખર અવર્ણનીય છે. સમર્થ

શાસ્ત્રકારો પણ એ આનંદનું, યથાર્થ નિરૂપણ કરતાં જ્યારે થાકી જાય છે ત્યારે તેઓ 'નેતિ' 'નેતિ' નો આશ્રય લઈ વિરમી જાય છે. આ આનંદાનુભવ માટે શાસ્ત્રકારોએ શ્રવણ કીર્તનાદિ નવધા લક્ષિતની યોજના કરેલી છે, જે આધુનિક યુગમાં 'મોક્ષ' પ્રાપ્તિનાં મુખ્ય અંગો થઈ પડ્યાં છે.

ભારતવર્ષની પવિત્ર ભૂમિમાં અનેક લકત કવિઓ થઈ ગયા છે કે જેમણે ગંગા યમુના તુલ્ય લક્ષિત રસની કાવ્ય સરિતાઓ ફેર ફેર વહેવડાવી મૂકી છે. આજે તે પતિતપાવની સરિતાઓમાં ભવારણ્યના ત્રિતાપથી તપ્ત થયેલાં મનુષ્યો સ્નાન કરી પરમાનંદ અનુભવી રહ્યાં છે. લક્ષિત રસના અધિકારી મુમુક્ષુઓથી ધન્ય થયેલી ગુર્જર ભૂમિમાં પણ નરસિંહ મેહેતા, મીરાંબાઈ આદિ પ્રભુના પરમ લકતોએ વિહાર કરેલો છે; અને તેમણે પણ પોતાનો લક્ષિત પ્રવાહ રેડાવી આ પુણ્ય ભૂમિને સુસમૃદ્ધ કરી છે. આ અમૃત રસતું પાન કરવા કરાવવામાં ભાવિક ગુર્જર પ્રજા પોતાને કૃતાર્થ માને છે.

આવા પ્રેમી લક્ષ્મણોને ઉપયોગી થઈ પડે તેવો એક સરસ ભજન સંગ્રહ તૈયાર કરી પ્રસિદ્ધિમાં મૂકવાની મારા સ્વ. પૂજ્ય [પતાશ્રી માંડણુભાઈને ઇચ્છા થયેલી જે ઉપરથી તેમણે પોતાના વિદ્વાન મિત્ર અંબર નિવાસી કવિશ્રી ગૌરીશંકરભાઈ જયશંકર વોરાની સહાયથી કાવ્ય દોહનાદિક જે જે પ્રસિદ્ધ સંગ્રહો તેમના જીવામાં આવ્યા તેમાંથી તેમજ કેટલાક સંત પુરૂષો તથા લક્ષ્મણો પાસેથી નીતિ, જ્ઞાન, વૈરાગ્ય અને લક્ષિત રસથી ભરપુર તેમજ ઐધક પદો કે જે કોઈપણ પુસ્તકમાં છપાયલાં નહતાં તેની હસ્ત લિખિત પ્રતોમાંથી તેમજ કેટલાંક કંઠસ્થ સાહિત્ય ઉપરથી એક અપૂર્વ સંગ્રહ તૈયાર કર્યો; પરંતુ અફસોસ કે પોતાના પરિશ્રમનાં ફળરૂપ શ્રીભજનસારસિંધુ મુદ્રિત થઈ તૈયાર થાય તે પહેલાં તેમનો અમર આત્મા આ નંધર સંસારનો પરિત્યાગ કરી સ્વધામનિવાસી થયો.

શ્રી 'ભજનસારસિંધુ' ની પ્રથમાવૃત્તિ છપાવી જ્યારે ગુર્જર પ્રજાના કરકમળમાં મૂકવામાં આવી ત્યારે તે અત્યંત લોકપ્રિય થઈ પડી. જોકે તેને બહોળા પ્રમાણમાં ખપાવવાનો પ્રયત્ન કરવામાં ન આવેલો, છતાં તેની માગણી તો અવાર નવાર થયાજ કરતી હતી અને

પ્રથમાવૃત્તિ બિલકુલ ખલાસ થઈ ગઈ છતાં તેની માગણી જેવી ને તેવીજ ચાલુ રહેવાથી મને મારા પિતાશ્રીનું એ પુણ્ય કાર્ય તેમના આત્માની પ્રસન્નતા માટે ચાલુ રાખવાનો વિચાર ઉદ્ભવ્યો, કે જેને પરિણામે પ્રથમાવૃત્તિનું પુનરાવલોકન તેમજ આવશ્યક સુધારા વધારા કરી પુસ્તક પ્રેસમાં મૂકવા માટે તૈયાર કર્યું. આ સુધારા વધારા વિષે પણ અત્રે કેટલુંક કહી દેવું જોઈએ.

આ પુસ્તકમાંનાં પદો બીજા સંગ્રહોમાં જ્યાં જ્યાં જોવામાં આવ્યાં ત્યાંથી તેનો સુકાબલો કરી આવશ્યક સ્થળે ઘટતો સુધારો કર્યો છે; તેમજ શુદ્ધાશુદ્ધ પર પણ બનતું લક્ષ આપ્યું છે; તોપણ પદોમાંની મૂળની ખુબી મારી ન જાય તે દૃષ્ટિબિંદુ પણ વિસારવામાં આવ્યું નથી. પ્રથમ વિભાગમાં કવિઓનો ક્રમ કકાવાર ગોઠવવામાં આવ્યો હતો તેજ ક્રમ આમાં પણ જાળવવામાં આવ્યો છે; માત્ર તેમાં જે ખામી જોવામાં આવી તે દૂર કરી છે. બીજા વિભાગમાં તો આ ગોઠવણ હતીજ નહિ, જે આ વખતે દાખલ કરેલી છે. વળી પ્રથમાવૃત્તિમાં છપાયેલાં ઉપરાંત બીજાં પણ કેટલાંક સુંદર પદો લકતજનો પાસેથી તેમજ અન્ય સંગ્રહોમાંથી મળી શક્યાં તે ઉમેરવામાં આવ્યાં છે. આ ઉમેરાથી તેમજ આ વખતે કાગળો પણ જાડા વાપરવાથી પુસ્તક વધારે દળદાર થયું છે; આથી તેને જે વિભાગમાં જુદું જુદું છપાવવા વિચાર કરેલો પરંતુ તેમ કરવા જતાં તેની કિંમત વધી જાય તેમ હતું તેથી પ્રથમની પેઠે એકજ પુસ્તકાકારે બહાર પાડી વાંચકો સમક્ષ રજુ કર્યું છે. જો જે વિભાગ જુદા કરી છપાવવાની હવે પછી માગણી થશે તો તૃતીયાવૃત્તિ વખતે તે સંબંધમાં યોગ્ય કરીશું.

આ પુસ્તક લાંબા વિચાર પછી કલકત્તામાં છપાવવું અનુકુળતા, ભયું જણાયું છે અને તે સંબંધી દરેક કાર્ય મારા પરમશુભેચ્છક મુરખી શ્રીયુત્ત મનજીભાઈ ગોવામલ ભાઈ કે જેમને મારા પૂજ્ય પિતાશ્રીએ મારી સગીર વયમાં વહીવટ ચલાવવા ટ્રસ્ટી નીમેલા અને મારા પિતાશ્રીના પરલોકગમન પછી પ્રથમાવૃત્તિનું ણાકી રહેલું કાર્ય પણ જેમની દેખરેખ નીચે પૂરું થયેલું, તેમણે સહયોગ કરાવી આપેલું છે જે માટે હું તેમનો ઋણી છું. પુસ્તકનું મેટર સુધારવામાં શ્રી રતનલાલભાઈ લક્ષ્મીશંકર અંતાણીએ મને મદદ કરી છે;

તેમજ પ્રુફ તપાસવાનું કાર્ય કલકત્તાનિવાસી શ્રી લાલશંકર મથુર-
ભાઈ યાજ્ઞિક તેમજ ધી ઝોમ્બે ફાઇન આર્ટ્સ પ્રિન્ટીંગ વર્ક્સના
માલિકો શ્રી અંબાલાલભાઈ તથા પુરુષોત્તમભાઈએ કરી આપેલું છે.
તથા પુસ્તકને લગતાં કેટલાંક કામ કાળમાં શ્રી કાલીદાસભાઈ ચુનીલાલ
મને મદદ રૂપ થયા છે જે માટે તેઓ સર્વેનો આભારી છું. તે
શિવાય જે જે ભકતજનો પાસેથી તેમજ ગ્રંથોમાંથી સહાય લીધી છે
તે ભકતો અને ગ્રંથકર્તાઓનો પણ ઉપકાર માનું છું.

પુસ્તકનું મેટર તેમજ પ્રુફ બનતી કાળજીથી જોવાયલું છે તેમ
છતાં નજરદોષ વગેરેથી જે ભૂલો રહી જવા પામી છે તેનું શુદ્ધિ—વૃદ્ધિ
પત્ર અન્યત્ર આપવામાં આનું છે. આ એક મારો નમ્ર પ્રયાસ છે
જેથી આ પુસ્તકમાં વિવેકી વાંચકોને જે કાંઈ દોષ માલુમ પડે તે માટે
તેઓ ક્ષમા આપવાની સાથે જે ઉપયોગી સૂચના કરશે તેનો સાભાર
સ્વીકાર કરી તૃતીયાવૃત્તિ વખતે તે સંબંધમાં ઘટતું કરવામાં આવશે.

પૃથ્વી પરનાં અમૃત તુલ્ય ભકિત રસનો ભાવિક હૃદયોમાં ઉદય
થાય અને ભકત જનોને તેથી પુષ્ટિ મળે એજ આ કલ્યાણકારી
શ્રીભજનસારસિંધુની પ્રસિદ્ધિનો હેતુ છે. પ્રથમાવૃત્તિ માફકજ
આમાંપણ કમાણીનો લગારે ઉદ્દેશ રાખવામાં આવ્યો નથી, બલકે
આ પુસ્તક જેમ બને તેમ સસ્તુ થાય તેવી બનતી કોશેશ કરી છે. ગુજ્જર
પ્રજા આ પુસ્તકનો લાભ લઈ ભકિતરસામૃતનું પાન કરે અને
શ્રી ઈષ્ટ પરમાત્માનો અવિનાશી આનંદ અનુભવે એવી પ્રાર્થના
સહિત વિરમું છું,

વિ. સં. ૧૯૮૩,
કૃષ્ણ જન્માષ્ટમી.
અંબાર—કચ્છ

પ્રગટકર્તા.

अनुक्रमणिका.

१००
१००

—:०:—

संख्या

पृष्ठांक

भंगलाचरण. (१४)

२	श्री गणपतिनी स्तुति.			
	१ प्रणम्य शिरसा देवं	१
	२ सुमुखश्चैकदंतश्च	२
१	श्री सरस्वतीनी स्तुति.			
	१ शुक्लं ब्रह्मविचार	२
१	विष्णुनी स्तुति.			
	१ शान्ताकारं	२
१	चरणाभृतनो श्लोक.			
	१ अकालमृत्युहरणं	२
१	परिक्रमानो श्लोक.			
	१ यानि कानि च	३
२	शंकरनी स्तुति.			
	१ असितगिरिसमं स्यात्	३
	२ प्रभुं प्राणनाथं	३
१	सूर्यनी स्तुति.			
	१ श्री कश्यपस्यात्मज	३
१	देवीनी स्तुति.			
	१ माया कुंडलिनी	३
४	श्री हनुमान्नी स्तुति.			
	१ अतुलितवलधाम	४
	२ अंजनीगर्भसंभूतं	४
	३ यं ब्रह्मावरुणेन्द्र	४
	४ प्रह्लादनारदपराशरं	४

સંખ્યા		પૃષ્ઠાંક
૧	શ્રી ગુરુ સ્તવન (રાગ ખનબરા) ...	૫
૧	ગુરુ ગમથી સુખ ખહુ થાતાં ...	૫
અનુક્રમાંક [૧] અગ્રદાસ. (૬)		પૃષ્ઠાંક
૧	દશરથ સુત રૂપ દેખી (પ્રભાત) ...	૭
૨	કકિન પન લીનો મેરે તાત (કલ્યાણ)	૭
૩	હમહી આકર રઘુનાથ કુંવરકે (કાનડો)	૮
૪	નલો નેહ મેરો જાનકીવરસેં ...	૮
૫	ભયો હે પ્રતાપ રામપદ રજકો ...	૮
૬	દશરથ સુત અરૂ જનકનંદની ...	૯
[૨] અષોભકત. (૮)		
૭	સંતોરે પ્રેમ ભળકે લડીએરે ...	૯
૮	સંતોરે સોહં ધ્રુવ તે સાચુરે ...	૧૦
૯	સમજણ વિનારે સુખ નહિ તુજનેરે ...	૧૧
૧૦	હું તો લળી લગી લાગું પાય (ધોળ)	૧૨
૧૧	અળ મોએ આનંદ અદ્ભુત આયા ...	૧૩
૧૨	કાગળ શ્રીસદગુરુ લખે ...	૧૩
૧૩	સાંતીડું જોડીને સમજાવિયે ...	૧૪
૧૪	એક દિન એવો આવશે ...	૧૫
[૩] અર્જુનદાસ. (૧)		
૧૫	વંક નાળ રસ પિયા યોગેશ્વર ...	૧૬
[૪] અલખખુલાખી (૧)		
૧૬	ગુરુ સંગ વિના (ગરબી) ...	૧૬
[૪] આદિતરામ. (૧)		
૧૭	એતો નથી અળગોરે (કાફી) ...	૧૭
[૬] આનંદધન. (૬)		
૧૮	મારો ખાલુડો સંન્યાસી (ગિલાવર) ...	૧૭

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૯	ઝેર ઝેર નહિ આવે અવસર (ખિહાગ) ...	૧૮
૨૦	અનુભવ તું હું હેતુ હુમારો (સારંગ) ...	૧૮
૨૧	અબ હુમ અમર ભયે ન મરેંગે (આશાવરી)	૧૯
૨૨	અબધૂ રામ રામ જગ ગાવે	૧૯
૨૩	આશા આરનકી કયા કીજે	૧૯
૨૪	અબધૂ વૈરાગ ખેટા જાયા	૨૦
૨૫	આજ સુહાગન નારી આધૂ	૨૦
૨૬	નિશાનો કયા બતાવુંરે (ગોડી)	૨૧
[૭] આશારામ. (૨)		
૨૭	પ્રભાતના પહોરમાં (કડખો) ...	૨૧
૨૮	ઓ રઘુવરજી રાત દિવસ મને (ગરળી) ...	૨૨
[૮] ઇચ્છાદાસ. (૧)		
૨૯	મારોવાલો ભગત હિતકારીરે (રાસ) ...	૨૨
[૯] ઇચ્છારામ (૧)		
૩૦	ચાલો જાએ દરશન કરવા (લાવણી) ...	૨૫
[૧૦] ઇશ્વર દાસ (૬)		
૩૧	આંચો ઉત્તમ અવતાર, ભજન કર લાવેરે (પરજ) ...	૨૬
૩૨	આંચો ઉત્તમ અવતાર અચાનક તારેરે ...	૨૭
૩૩	તુંતો આળસ મ કર અજાણ	૨૭
૩૪	મારે માથે કરજો મહેલ	૨૮
૩૫	તમે આરોગો અવિનાશ થાળ) ...	૨૮
૩૬	કરતાં સુરતિનો સાર વિચાર (ઘોળ) ...	૨૯
[૧૧] ઇશ્વર બારોટ (૧)		
૩૭	કુંહાડે કાપડ ધુવે (પ્રભાતિયુ)	૨૯
[૧૨] કળીર (૪૧)		
૩૮	સતસંગનો રસ આખ (ધનાશ્રી) ...	૩૦

અનુક્રમાંક

પૃષ્ઠાંક

૩૯	કળ સમરોગે રામ, અળ તુમ	૩૦
૪૦	નિરધનકે ધન રામ	૩૧
૪૧	તીરથ કોન કરે	૩૧
૪૨	ઠાકોર ભલે ધિરાજ્ઞેજી (સારંગ)	૩૧
૪૩	જમકા અજળ તડાકામે	૩૨
૪૪	ભૂલ્યો મન ભમરા (ણિલાવર)	૩૨
૪૫	મુળડા કયા દેખો દરપનમેં	૩૩
૪૬	સાધુ યહી સંસારમેં	૩૪
૪૭	એસી ભાક્તિ ન કીજિયેં	૩૪
૪૮	મુગમેં વેરી કોય નહીં	૩૫
૪૯	રામ સમર રામ સમર (ધનાશ્રી)	૩૫
૫૦	ભજન ણિના હીરા સો જનમ ગુમાયો (કાફી)	૩૬
૫૧	બંગલા ખૂબ બન્યા માહારાજ (લાવણી)	૩૬
૫૨	રામ રસ એસા હુય મેરે ભાઈ	૩૬
૫૩	રામ રસ પીજેરે નરનાર	૩૭
૫૪	મોળાં કરતહે લેહુરી	૩૮
૫૫	પરખો શખ્દ નિજ સારા હુંસા	૩૮
૫૬	વામે કોન પુરૂષ કોન નારી	૩૯
૫૭	સતગુરુકા મરમ ન જાના	૩૯
૫૮	સંતો ભાઈરે ઉન ઘરકી મોહિ	૪૦
૫૯	જે પૂછે સો બાવરા (હુમરી)	૪૧
૬૦	પીલે ચ્યાલા હો મતવાલા	૪૧
૬૧	આરોગો નરસિંહ મહાપ્રભુ (વસંતની થાળી)	૪૨
૬૨	નહીં છાંડું બાવા રામ નામ (વસંત)	૪૨
૬૩	ભજ મન ભમરારે	૪૩
૬૪	એસેં વસંત ખેલો મનકું મારરે	૪૩
૬૫	સંતો મોહ મુગ માર્યોં નવ બાય	૪૪
૬૬	હરિ નામકે બેપારી (ગોડી)	૪૪
૬૭	બધર કયા નહિ હરિ કીરતન	૪૫
૬૮	ગરવ કિયો સો નર હાર્યોં	૪૫

अनुक्रमिक		पृष्ठांक
६८	जसोदा मैया अडे न मंगल गावै ...	४५
७०	संतनके णस लाधं हरिश्च ...	४६
७१	राम लज्जे मे' योडस रडेनां (कल्याण)	४६
७२	रंगीलो राम रह्यो लरपूर (काही)	४७
७३	राम नाम जण जण्यो सतो ...	४७
७४	लजन गढ णाघोनी मेरे लाध ...	४८
७५	जपुं मे' शिवशंकर जौरी (आशा)	४८
७६	पानीमे' भीन प्यासी ...	४९
७७	कर गुजरान गरीणी मे' ...	४९
७८	धस शराडे णीच मुसाहीर ...	५०

[१३] कल्याण (५)

७९	रघुपति करे शोक तो घण्यो (ललितछंद) ...	५०
८०	हरि लज्जानुं योघडियुं ते (घोण)...	५१
८१	सगपणु सायुं शानुं लाध ...	५१
८२	भूडवानी वातोरे संसारी तारी सांलणीरे ...	५२
८३	लज्जित ज्येवीरे लाध ज्येवी (योपाध) ...	५२

[१४] डानपुरी. (३)

८४	वेला थाज्योनेरे (आशा) ...	५३
८५	कर अटपट सत्संग (धनाश्री) ...	५४
८६	छोड विषयनो इंद ...	५४

[१५] अणीदास. (२)

८७	महा लारती मातने पाय लागुं (लुजगी) ...	५५
८८	श्रीशुरु गोविंदने वरलुवुं (ध्रुवाणयान) ...	५७

[१६] कृपा सणी. (२)

८९	मेतो जपुं राम मादारे (लैरवी) ...	६८
९०	भोर मुकुण णसी वाखेने (हुमरी) ...	६८

[૧૭] કૃષ્ણલલ વલ્લભલ્લાઈયાં (૧)

૯૧ જાગિયેં ત્રિશૂલ ધારી (ચોતાલ) ... ૬૮

[૧૮] કૃષ્ણદાસ. (૭)

૯૨ અનુભવીને એકલું, આનંદમાં રહેવુંરે ... ૬૯

૯૩ હારે સંગ સાધુનો કરિયે ... ૭૦

૯૪ લે હરિ નામકો નાવ, જાકું સંત ચલાવે ... ૭૦

૯૫ સુનલે કંથ શીખ હમારી (હોરી) ... ૭૧

૯૬ જાનકી રઘુનાથકોં દીજેં ... ૭૧

૯૭ બનહુસેં આવત ધેનું ચરાવે ... ૭૨

૯૮ જમો જમો જગતના નાથ કહું કરજોડી (લાવણી) ૭૨

[૧૯] કૃષ્ણરામ. (૨)

૯૯ પોઠારે પોઠારે સારંગપાણિ (પોઠણિયું) ... ૭૩

૧૦૦ કળિકાળનું વર્ણન (ગરબો) ... ૭૪

[૨૦] કેવલ. (૧)

૧૦૧ નેક કમાઈ કર કુછ ખ્યારે ... ૮૯

[૨૧] કેશવ. (૨)

૧૦૨ હરિને ભજતારે હો વારે ... ૮૯

૧૦૩ જમવા આવો યદુ કુલના રાજ ... ૯૦

[૨૨] કેશવલાલ. (૪)

૧૦૪ દીનનાથ દયાળ નટવર ... ૯૦

૧૦૫ લલા ભવસાગરમાં કેમ ભટકો ... ૯૧

૧૦૬ પુણ્ય વિના ન પમાય પરમ સુખ ... ૯૧

૧૦૭ નહિ છેડે કાલ કસાઈ ... ૯૨

[૨૩] ખેમસાહેબ. (૫)

૧૦૮ મોહન મારે મંદિર આવી ... ૯૨

अनुक्रमंक		पृष्ठांक
१०६	जुन मुणसें सियाराम न सुभरें ...	६३
११०	गोतारे घटमाडीं गुरुगम ...	६३
१११	मान थडा मेमंतारे ...	६४
११२	अभासें वासो वस्त्री रह्यो ...	६४

[२४] गणेश प्रसाद (३)

११३	गिन काज आज माहाराज (लावणी) ...	६६
११४	दशकंध अंध भतिमंद ...	६८
११५	प्रह्लाद काज लगवान ...	१००

[२५] गिरिधर (१)

११६	करे सेवना ताहुरी मात देवा (लुजगीछंद)	१०४
-----	--	-----

[२६] गेमलज (६)

११७	शेरीओ वारी सज कइं धरे आवोने (सामीआतुं पद)	१०५
११८	मरी जलुंछे मनजो मेली करीरे (गरणी) ...	१०६
११९	मने देखे लागी हरिना नामनीरे ...	१०६
१२०	मथुरामां जवा हरिने नहीं दईं जे ...	१०७
१२१	निर्गुणु गाणो ते नंदनो दाद छेजे ...	१०७
१२२	ओधा नभेरो थयो ते नंदनो छैथेजे ...	१०८
१२३	ओधा अमे नोतुं जयुं आवुं (परज) ...	१०८
१२४	कानवरतो कुणरीने जयरे ...	१०९
१२५	हरिने लजतां हुलु कोछनी लाज ...	१०९

[२७] गोपालदास (३)

१२६	इहये वस्या मारा नाथज (रामथी) ...	११०
१२७	पूरणु पद परमात्मा, जगदेवहरि (गरणी)	११०
१२८	साथी समजणु भुद्धिने जोटीरे लागे (घोण)	११२

[२८] गोरभ (३)

१२९	इमजुम करती निकसी लीलडी (लावणी) ...	११३
-----	--------------------------------------	-----

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૩૦	અખમેં કયા કરું મેરા ભાઈ (ભજન) ...	૧૧૪
૧૩૧	ઉંડોરે કુવો સંતો જળ વિના ...	૧૧૫

[૨૯] ગૌરીશંકર જયશંકર વેરા. (૧૬)

૧૩૨	આજસ તજનેરે જીવ અભાગી (આશાગોડી) ...	૧૧૫
૧૩૩	મૂરખ મનવા તું જ્ઞેને વિમાસી ...	૧૧૬
૧૩૪	માન માન અભિમાન તજી મન (જીલ્લા ...	૧૧૬
૧૩૫	ધ્યાન મન ધાર દ્રઠ (કડખો) ...	૧૧૬
૧૩૬	સમજ મન મૂરખા (રામત્રી) ...	૧૧૭
૧૩૭	અખિલ વિલાસી ઇશ્વરા ...	૧૧૭
૧૩૮	અલખ નામ સાચુંરે (કાકીધીરાનાપદની ...	૧૧૮
૧૩૯	સત્યમારી શીખામણ માનજ્ઞેરે (ગરખી) ...	૧૧૮
૧૪૦	મન મૂરખડા માન શીખામણ ..	૧૧૯
૧૪૧	શિવંમ હર હર હર મ્હાદેવ (આરતી, ...	૧૧૯
૧૪૨	રામ કૃષ્ણ ગોવિંદ ગોપાળ (ચોપાઈ, ...	૧૨૦
૧૪૩	અહો નિરાકાર નિરંજન દેવારે ...	૧૨૧
૧૪૪	કીધું મારા ખાવિંદનું થાશેરે ...	૧૨૨
૧૪૫	જીવડા જ્ઞેને વિચારી ચાર ...	૧૨૩
૧૪૬	કીધીતેં કૃપાનિધે ભારીરે ...	૧૨૩
૧૪૭	ઓ અવિનાશી; અખિલ નિવાસી ...	૧૨૪

[૩૦] ગંગદાસ (૨)

૧૪૮	મળ્યો મુનુખ્ય જન્મ અવતાર (ભજન) ...	૧૨૫
૧૪૯	મન કરી લેને વિચાર ...	૧૨૬

[૩૧] ગંગારામ (૩)

૧૫૦	હરિજન હિંમત રાખીએંરે (સામેરી) ...	૧૨૬
૧૫૧	પ્રજ સખ ઇન્દ્રને ઘેરી (લાવણી) ...	૧૨૭
૧૫૨	ભજન બનત નહીં મનતો સેલાનિયાં ...	૧૨૮

[३३] अरनदास (२)

१५३	अणतो मनवा मेरा, णसो सुरसरी तीर ...	१२६
१५४	अणतो मनवा मेरा, कर सहगुरुसें छेत ...	१२६

[३३] अेतनदास (१)

१५५	कृष्ण अरण सुभदाध, लज मन ...	१३०
-----	-----------------------------	-----

[३४] अंद्रसणी (२८)

१५६	धन सावरियेकी लटक आल	१३१
१५७	नथ मेरी दीजेरे अजवासी	१३१
१५८	तेरी सुरत हेअ लोलानी	१३१
१५९	गिरधर लागे रामनीडेा	१३२
१६०	मेतो हेडंगी लालणसें गारी	१३२
१६१	तुम गुजरी अजनार, हुमारी हेहे (सोरठ) ...	१३३
१६२	सुरत पर वारीं नलिं नागर नंदा (कल्याण) ...	१३३
१६३	लजे मन राधे नंद किशोर	१३३
१६४	भेठो अण राज डोध, नंदडेा पियारो (लैरवी) ...	१३४
१६५	गोकुलके आना छोड दिया (हुमरी)	१३४
१६६	गागरियां ल न झैरो लालण	१३४
१६७	आज सणी नंद नंदन अगटे (आशा)	१३५
१६८	अलो सणी वृन्दावन अलीये	१३५
१६९	आजे गाजे लाल तोरी पैअनियां (धुन) ...	१३५
१७०	लजे सुंदर श्याम सुकुट धारी	१३६
१७१	जय जय जसोदा नंदनकी	१३६
१७२	तें क्या अजडेा धनरदार (सोरठनीडोरी) ...	१३७
१७३	मेतो डेसें लरवाडिं गागरीयां (जीओटी) ...	१३७
१७४	हेणो यमुनामें अज रही अंसरी	१३७
१७५	डोरी भेलन आध राधे प्यारी	१३८
१७६	धन सांवरडेा लज नहीं	१३८
१७७	अटकयो मेरो चीर मुरारि मुरारि	१३८

અનુક્રમાંક			પૃષ્ઠાંક
૧૭૮	કાગનાં કેસેં ખેલું હોરી	...	૧૩૯
૧૭૯	હમસેં મત ખેલો હોરી	...	૧૩૯
૧૮૦	હરિજીસેં કોન હુહાવત ગૈયાં (ગોડી)	...	૧૪૦
૧૮૧	આબુ મેરે કહાં અટકે ગિરિધારી	...	૧૪૦
૧૮૨	ખનસેં મોહન આવે, જસોદા મૈયા...	...	૧૪૦
૧૮૩	દાઉલ ખોત ખિબવે	...	૧૪૧

[૩૫] છોટમ (૬૬)

૧૮૪	જોને જગત કિરતારને (રામગ્રી)	...	૧૪૧
૧૮૫	નથીરે અબાણુનું નાથનું	...	૧૪૨
૧૮૬	બાગ્યરે જીવ અજ્ઞાન આળસ તણ	...	૧૪૨
૧૮૭	હે રસના જશ ગાને હરિના (પ્રભાતિયું)	...	૧૪૩
૧૮૮	કાન કથામૃત પાન કરી લે	...	૧૪૪
૧૮૯	જગમાં તેં જનમીને શું કયું (સારંગ)	...	૧૪૪
૧૯૦	મોટપ મૂકેરે મન થકી	...	૧૪૫
૧૯૧	લકિત મારગ સહુથી લલો	...	૧૪૬
૧૯૨	સાચા પ્રભુજીને સેવિયે	...	૧૪૬
૧૯૩	શું સમજયો શઠ ગુરુ થકી	...	૧૪૭
૧૯૪	શું કયું જનમી સંસારમાં	...	૧૪૮
૧૯૫	ધર્મ વિચારેરે ધર થકી	...	૧૪૯
૧૯૬	માનવનું સુધરે મન (ગરખી)	..	૧૫૧
૧૯૭	ચેતીને ચાલો રાજ	...	૧૫૨
૧૯૮	મારગડો ઝાલોરે મહા પુરૂષોત્તમો	...	૧૫૨
૧૯૯	સદ્ગુરુ મળતાં, લવખંધનની.	...	૧૫૩
૨૦૦	હો જીવ અબાણુ, જો આયુષ નહીના	...	૧૫૪
૨૦૧	તારા તનમાં તપાસ, કયાંછે અંતરજામી	...	૧૫૪
૨૦૨	લેદ બાણ્યાવિના લમે શું	...	૧૫૫
૨૦૩	કિંચિત કુસંગેરે, ખોધ ખગડે ઘણોરે (સામેરી મેવાડો)	...	૧૫૬
૨૦૪	વાત શુણી લેજેરે, એક વિવકેનીરે	...	૧૫૭
૨૦૫	છપી છપી છાનારે કેમ રે'શો કેશવારે	...	૧૫૮

શ્રીમનલાલ મંગળદાસ ગ્રંથાલય.

ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ.

અનુક્રમાંક

પૃષ્ઠાંક

૨૦૬	અરબ અમારીરે સાંભળવાને શામળારે ...	૧૫૯
૨૦૭	સમજીને જોતારે સદ્ગુરુ જ્ઞાનમારે ...	૧૬૦
૨૦૮	મનુવો મુસાફરરે, ફરે બહુ મારગેરે ...	૧૬૦
૨૦૯	વાંકા શું ચાલોછોરે, કુખુદ્ધ (કાફી) ...	૧૬૧
૨૧૦	ખોટું શું ખેલોછોરે ...	૧૬૨
૨૧૧	કૃપા હોય હરિની રે ...	૧૬૨
૨૧૨	કાયા રૂપી નગરીરે ...	૧૬૩
૨૧૩	સમજ મન મારારે ...	૧૬૪
૨૧૪	રસના તું લેનાં બાબ, રાગ “મુખડા કયાદેખો દરપનમે”	૧૬૪
૨૧૫	તું કયા ફિરતાહે મગનમેં ...	૧૬૫
૨૧૬	જો તું માનત હૈ કરી મેરા ...	૧૬૫
૨૧૭	અશરણુ શરણુ હરણુ ભવ સંકટ, (રાગ-કરનાં ફકીરી)	૧૬૬
૨૧૮	ચટપટ ચેત, હેત કર હરિસું ...	૧૬૬
૨૧૯	અલખ નામ ધૂન લાગી ગગનમેં ...	૧૬૭
૨૨૦	બ્રહ્મ ભક્તિ તું કરને પ્રાણી ...	૧૬૭
૨૨૧	જીવતા નર ભૂત ભજન વિના (ગિહાગ) ...	૧૬૭
૨૨૨	ભક્તિ હીણાને ભાર ભૂમિપર ...	૧૬૮
૨૨૩	તુંતો ન્યારો રહીને ખેલોછે નારાયણારે (રાગ-ઝીઝોટી)	૧૬૮
૨૨૪	કાયાછે ત્યાં સુધી, કર સમરણુ ફિરતારનુરે ...	૧૬૯
૨૨૫	કંઠી બાંધે વંઠી અકકલ શુદ્ધ ના કરી ...	૧૬૯
૨૨૬	જો શુરુનું જ્ઞાન તારા હૃદયમાં રહ્યું ...	૧૭૦
૨૨૭	હરિ કરે તે હોય નિશ્ચે હરિ કરે તે હોય ...	૧૭૦
૨૨૮	હામ ન હારિયેં ભલાજી ...	૧૭૧
૨૨૯	મૂરખ માનવીરે, તુંતો મસ્ત થઈ શું માણે. (ખમાચ)	૧૭૧
૨૩૦	અવગુણે આજસમાં, આજસમાં (કીર્તન)	૧૭૨
૨૩૧	સજ્જન સાંભળજો સાંભળજો ...	૧૭૩
૨૩૨	જીવડા જો જાગી, જો જાગી ...	૧૭૩
૨૩૩	સમરણુ સોહંકા સોહંકા ...	૧૭૪
૨૩૪	એ પ્રભુપદનારે અધિકારી ...	૧૭૫
૨૩૫	પ્રભુ તને પ્રસન્ન તો એમ થાય ...	૧૭૬

અનુક્રમાંક			પૃષ્ઠાંક
૨૩૬	પુરા અંશ પ્રભુના હશે	...	૧૭૭
૨૩૭	જેકોઈ હોય હરિના દાસ	...	૧૭૭
૨૩૮	પ્રભુ તથા પાપ મારગે ચડે	...	૧૭૭
૨૩૯	રે શું સમજ્યો વૈષ્ણવ થઈ	...	૧૭૮
૨૪૦	કુમતિ તે ક્યમ ટળે	...	૧૭૯
૨૪૧	ખલકમાં ખોટા ગુરુ થઈ કરે	...	૧૭૯
૨૪૨	ધરાપર ધર્મગુરુ એવારે	...	૧૭૯
૨૪૩	પૃથ્વી પાખંડે ખાધીરે	...	૧૮૦
૨૪૪	શ્રીકૃષ્ણ વસંત વિહારી (કાફી)	...	૧૮૦
૨૪૫	નાથ તુમ કોટિક અધમ ઉદ્ધારે...	...	૧૮૧
૨૪૬	વિભુ દેવ વસંત વિહારી	...	૧૮૧
૨૪૭	ખેલે કોઈ આનંદ હોરી	...	૧૮૨
૨૪૮	ગુરુગમસે ખેલો હોરી	...	૧૮૨
૨૪૯	બ્રહ્મ નામ મુગે એક લે ઉચ્ચારી	...	૧૮૩
૨૫૦	સ્વપ્નતુલ્ય છે સંસાર જ્ઞેને જગી	...	૧૮૪
૨૫૧	એક દેવ અવિનાશી સંતો ભાઈ	...	૧૮૫
૨૫૨	મહાપદ લાઠ્યુરે જ્ઞેને	...	૧૮૫

[૩૬] છોટાલાલ, ૬)

૨૫૩	અબકી ખેર ઉગારે નાથ મોય	...	૧૮૬
૨૫૪	રામ નામકી કમાઈ હુમારે	...	૧૮૬
૨૫૫	વા'વારે અમીરી સંતનકી (કાફી)	...	૧૮૭
૨૫૬	ચલવેકી ઘડી આઈરે	...	૧૮૭
૨૫૭	ખોધ પિયાલા ગુરુકા પીનાં (ભજન)	..	૧૮૮
૨૫૮	દેખો અજબ તંબુરા	...	૧૮૮

[૩૭] જયકૃષ્ણ, (૫)

૨૫૯	દેવ કરે સો હોય (હુમરી)	...	૧૮૯
૨૬૦	ભક્તિ સદા હૈ સાર	...	૧૮૯
૨૬૧	કૃષ્ણ ભજ્ને સખ કોઈ	...	૧૯૦

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૨૬૨	તનમેં જન દેખો તપાસી (હોરી) ...	૧૯૦
૨૬૩	ખેડો જન જ્ઞાનકી હોરી ...	૧૯૧

[૩૮] જયદેવજી. (૧)

૨૬૪	કૃષ્ણ કૃષ્ણ પુકારત નારી (કાકી) ...	૧૯૨
-----	--------------------------------------	-----

[૩૯] જયરામ દાસ (૨)

૨૬૫	સદ્ગુરુ વિનતિ મોરી—આરતી (ચોપાઈ)...	૧૯૩
-----	--------------------------------------	-----

[૪૦] જનકી. (૨)

૨૬૬	ભણુ મન જનકી જીવન રામા (ગોડી) ...	૧૯૪
૨૬૭	મન રે તું ચિત્ર કોટ વસ ભાઈ. ...	૧૯૪

[૪૧] જીવણ. (૭)

૨૬૮	મારી નાનપણાંની પ્રીતરે (ગરબી) ...	૧૯૫
૨૬૯	નહીં જાયેરે, તે નર નહીં જાયે (ભજન) ...	૧૯૫
૨૭૦	નાવે નાવે નાવે હરિના નામ સમાન (ગોડી)	૧૯૬
૨૭૧	તમે સાચાના સંગાતીરે ...	૧૯૬
૨૭૨	જાવું છે મરી, મેરમ જાવું છે મરી ...	૧૯૭
૨૭૩	સાંસારમાં કોણુ નાના કોણુ મોટા ...	૧૯૭
૨૭૪	સદ્ગુરુનાં વચન રૂદે ધરે ...	૧૯૮

[૪૨] જીવણ ધીજી, (૨)

૨૭૫	અનુભવી સંત તણો સંગ કરીએરે ...	૧૯૯
૨૭૬	જે જે સત્ય વાહી સંતોરે (શંકરસંવાદ) ...	૧૯૯

[૪૩] જીવો. (૧)

૨૭૭	રથ રોકીને રાધાજી ઊભાં (ધનાશ્રી) ...	૨૦૧
-----	---------------------------------------	-----

[૪૪] જેડીરામ. (૧)

૨૭૮	અગનાની બોલેરે તેનો (સામેરી) ...	૨૦૧
-----	-----------------------------------	-----

[૪૫] ડુંગર. (૫)

૨૭૯	રામ રામ રળિયેરે સાચા સ્નેહસુરે	...	૨૦૨
૨૮૦	સુત વિત્ત દારારે સ્વપ્ન સરીખડુંરે	...	૨૦૩
૨૮૧	કાચે ઘડે નીર કયું રહે (ભજન)	...	૨૦૪
૨૮૨	બૂઠા બગમાં ઘણી બખ મારી	...	૨૦૪
૨૮૩	ચોરાસી છે રાત અંધારી તેમાં	૨૦૪

[૪૬] ડોસો. (૨૦)

૨૮૪	કર્મ તણાં કૃણમાં શું અટકયો (પ્રભાતિયું)	...	૨૦૫
૨૮૫	અસ્તિ ભાતિ પ્રિય નામ રૂપ સૌ	૨૦૫
૨૮૬	પ્રથમ પ્રણામ કરું સદ્ગુરુકો (લાવણી)	...	૨૦૬
૨૮૭	સદ્ગુરુ રૂપી નાવ છોડીકે	૨૦૭
૨૮૮	ગમસે ઉતરિયે પાર (ધનાશ્રી)	...	૨૦૮
૨૮૯	દ્વૈત લાવના દૂર, તબ્બે ભાઈ	૨૦૮
૨૯૦	કેની આગળ કઉં, અનુભવ મારો	...	૨૦૮
૨૯૧	અબખ ખેલ હુમ દેખા (ભજન)...	...	૨૦૯
૨૯૨	મેરે સખા સદ્ગુરુ બિન	૨૦૯
૨૯૩	બગતમે સંત બડે સુખદાઈ	૨૧૦
૨૯૪	સદ્ગુરુકી ગતિ ન્યારી	૨૧૧
૨૯૫	બય સદ્ગુરુ સ્વામી (આરતી)	૨૧૧
૨૯૬	સંત પુરુષનું શરણુ ગ્રહીને	૨૧૨
૨૯૭	સદ્ગુરુને અજ્ઞાન દશાસેં	૨૧૨
૨૯૮	ઠોર ઠોર મન તું કયું ભટકે	૨૧૩
૨૯૯	મન વાહનપર ખેઠે વિરલા	૨૧૩
૩૦૦	નર દેહ ધરી, ઐતન એક	૨૧૪
૩૦૧	સુણ મૂઠ મતિ, શા માટે મુંઝાય...	...	૨૧૫
૩૦૨	એકતાસેં ખેલો હોરી (હોરી)	૨૧૫
૩૦૩	જ્ઞાનસેં અબ ખેલું હોરી	૨૧૬

[૪૭] વાનસેન. (૩)

૩૦૪	ઉઠ પ્રભાત સમર લે તું (ભૈરવ)	૨૧૭
-----	-----------------------------------	-----	-----

अनुक्रमिक		पृष्ठांक
३०५	शंकर महादेव देव ...	२१७
३०६	आजतो हुमारे लाग्य (विलास) ...	२१८
[४८] तुकाराम. (१)		
३०७	अविसार ध्यान धर हरिहरका (लावणी) ...	२१८
[४९] तुलसीदास. (८)		
३०८	એક ઘડી દિન ઉગા પેલાં, (પ્રભાતિયુ') ...	૨૧૯
૩૦૯	દશરથસુત રામચંદ્ર (ભૈરવ) ...	૨૨૦
૩૧૦	દીનકો દયાલ છાંડી ...	૨૨૦
૩૧૧	પંચવટી પરનકુટી ...	૨૨૧
૩૧૨	શ્રીજાગિયે રઘુનાથ કુંવર ...	૨૨૧
૩૧૩	નમો નમો નમસ્કાર ...	૨૨૨
૩૧૪	હુમક ચલત રામચંદ્ર ..	૨૨૨
૩૧૫	સીતાપતિ રામચંદ્ર ...	૨૨૩
૩૧૬	સરજુકો જલ ભરન જાત (ટોડી) ...	૨૨૪
૩૧૭	જય ગંગે જય જય જગજનની (પ્રભાત) ...	૨૨૪
૩૧૮	જગમગાત કનક મેહેલમેં ...	૨૨૫
૩૧૯	પ્રાતઃ સમે કૌશલ્યા રાની ...	૨૨૫
૩૨૦	પ્રાતઃ સમય ઉઠ જનકનંદની ...	૨૨૫
૩૨૧	જગકે રૂઠેસેં કયા લયા (કાફી) ...	૨૨૬
૩૨૨	આજ સખી સ્વપ્નેમેં દેજે (ખમાચ) ...	૨૨૬
૩૨૩	શ્રવન સુનત શિવરી ઉઠ ધાધ ...	૨૨૭
૩૨૪	યાદ કરો દિન ધીત જાત હે ...	૨૨૭
૩૨૫	કૃપાનિધાન સુજાન પ્રાનપતિ ...	૨૨૮
૩૨૬	શ્રીરઘુનાથ ચરિત્ર મનોહર ...	૨૨૮
૩૨૭	આનંદધન ગિરિજાપતિ નગરી ...	૨૨૯
૩૨૮	મેં ન છવું ણિનુ રામ (ઝીઝોટી) ...	૨૩૦
૩૨૯	હસી હસી મન મોહૈ રઘુવીર ...	૨૩૦
૩૩૦	અખિયામેં લાગી રહે રઘુવીર ...	૨૩૦

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૩૩૧	મરઘોકા મારો કર જાઈ	૨૩૧
૩૩૨	કપટી મૃગામેં કયા મોહી	૨૩૧
૩૩૩	રઘુવંશી રાજા, મેરો રામ કનૈયો (કાનરો) ...	૨૩૧
૩૩૪	મારગ જાત મનોહર જોડી	૨૩૨
૩૩૫	લક્ષ્મણ બિના બિહર ગઈ મેરી જોડી ...	૨૩૨
૩૩૬	દેખો કપિરાજ ભરતજી આયે	૨૩૩
૩૩૭	રામચરણ સુખદાઈ	૨૩૩
૩૩૮	રામ મંત્ર મેરે ભાઈ	૨૩૪
૩૩૯	રઘુવરકી શુદ્ધિ આઈ આજ મોયે ...	૨૩૪
૩૪૦	ગૌપુર પાતકી આહું ચરણુરજ	૨૩૫
૩૪૧	નારાયણુ નરસિંહુ નરોત્તમ	૨૩
૩૪૨	બિગની કોન સુધારે	૨૩
૩૪૩	બૃહાવન આયે સિયારામ જનકપુર ...	૨૩
૩૪૪	આજ શિવરીકે રામ ઘર આયે	૨૩
૩૪૫	ચલો સખી દરશન કરીએ	૨૩
૩૪૬	જોગીકે સંગ મેં ન કડું વિવા	૨૩
૩૪૭	ધંશ્વર કહે સુન પારવતી	૨૩
૪૪૮	ભૂપ કુમાર નિદાન સખીરી (રાગ વધાઈનો) ..	૨૩
૩૪૯	આજુ મહા મંગલ મિથિલાપુર	૨૩
૩૫૦	સો સુખ ઉમા કહાં લગી બરણોં	૨૩
૩૫૧	કોઈ પીઓ પીઆલા રામ રસકા (જંગલો) ...	૨૪
૩૫૨	મમતા તું ન ગઈ મેરે મનસેં	૨૪
૩૫૩	લાંળી સોઠે સૂતોરે (કાફી ધીરાના રાગની) ...	૨૪
૩૫૪	અયસે પાપી નર હોવેંગે, કલિનુગમેં (ભૈરવી) ...	૨૪
૩૫૫	લજનકો પરિમાન (બિહાગ)	૨૪
૩૫૬	રાજ ક્યત મોહે નાહીરે	૨૪
૩૫૭	મેરે દોનું બાલક બન જાઈ (આશા)	૨૪
૩૫૮	એસો કો ઉદાર જગમાહીં (બરવા)	૨૪
૩૫૯	રઘુવર મોહી સંગ કર લીજેં	૨૪
૩૬૦	સખી મુનિ સંગ બાલક (કાલિંગકો) ...	૨૪

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૩૬૧	લક્ષ્મણ ધીરે ચલો મેં હારી ...	૨૪૪
૩૬૨	કેન હરીરે કેન હરીરે લછમન સીતા ...	૨૪૪
૩૬૩	કૂદ પરે બજરંગ દલમેં (ધનાશ્રી) ...	૨૪૫
૩૬૪	મેરો મન અટક્યો અવધ વિલાસીસેં (કાફી) ...	૨૪૫
૩૬૫	મનોહરી સમબલવે રાની (લાવણી) ...	૨૪૫
૩૬૬	શ્રી અંગનામેં ખેલત ચારેં ભાઈ (ગોડી) ...	૨૪૭
૩૬૭	કેન દિશાસેં આયો ...	૨૪૮
૩૬૮	તેં મેરો દૂધ લબયો ...	૨૪૮
૩૬૯	સીતારામ ઉપાસી આયે મેરે ...	૨૪૯
૩૭૦	ભબ્બુ મન રામ ચરણ દિન રાતી ...	૨૪૯
૩૭૧	કેન કુટિલ ખલ કામી મોસમ ...	૨૪૯
૩૭૨	મનરે તું રામ ચરિત સુન કાના ...	૨૫૦
૩૭૩	સાયે મનકે મિત્તા રઘુવર ...	૨૫૦
૩૭૪	વિશ્વામિત્ર અવધપુર આયે ...	૨૫૧
૩૭૫	રૂષિ સંગ હરણી ચલે દોઉ ભાઈ ...	૨૫૧
૩૭૬	સોહત દોઉ ભાઈ મુનિ સંગ ...	૨૫૨
૩૭૭	તોર્યો હે ધનુષ રઘુરાઈ ...	૨૫૩
૩૭૮	જનકે રામ સદા રખવારે ...	૨૫૩
૩૭૯	નિરખત બાત જટાઈ રથકો ...	૨૫૪
૩૮૦	ગીધ મરે પરતાનાં રઘુવર ...	૨૫૪
૫૮૧	દેખો પિયા જનકસુતાપાત આયે ...	૨૫૫
૩૮૨	હરકો દંડ કઠિન જનતોરા ...	૨૫૫
૩૮૩	શરન રામજકે આયો ...	૨૫૬
૩૮૪	કિર ગઈ રામ હુહાઈ ...	૨૫૬
૩૮૫	ખેલત વસંત રાબધિરાજ (વસંત) ...	૨૫૭
૩૮૬	વસંત વધાવા ચલો અયોધ્યા ધામ ...	૨૫૭
૩૮૭	બંદો રઘુપતિ કરૂનાનિધાન ...	૨૫૮
૩૮૮	દેખો રઘુવીર રંગ ઉડાવે (હોરી) ...	૨૫૮
૩૮૯	બકે પ્રિય ન રામ વૈદેહી ...	૨૫૯

[૫૦] તોરલ—કાઠીઆણી. (૩)

૩૯૦	પાપ તાડું પરકાશ જાડેજા (ભજન)	...	૨૫૯
૩૯૧	જેસલ કરીલે વિચાર માથે જમ કેરો માર	...	૨૬૦
૩૯૨	જાડેજાને તાર તુંબુરો સતીના હાથમારેજી	...	૨૬૧

[૫૧] ત્રિભુવન (૧૦)

૩૯૩	પ્રીતિ પ્રેમ ખડગ કર લાધરે (ચાંબળો)	...	૨૬૨
૩૯૪	જીવડો અનીતિ અલ્યાસીરે	...	૨૬૩
૩૯૫	રહેશે સગાં કુટુંબી રોતાંરે	...	૨૬૩
૩૯૬	વૃત્તિ એકતાર કરો ભાધરે	...	૨૬૩
૩૯૭	સંસારમાં રહી ભવસાગર તરવાને સેવો સંતને (ગરળી)	...	૨૬૪
૩૯૮	નુગરા નવ જડે તુંને આરો	...	૨૬૪
૩૯૯	પ્રભુ રટય પ્રાણીરે (કાફી)	...	૨૬૫
૪૦૦	અલખ ગુરુ સેવોરે	...	૨૬૫
૪૦૧	મન ભટકત મારેરે	...	૨૬૬
૪૦૨	અલપ મતિ મહારીરે	...	૨૬૭

[૫૨] ત્રિવિક્રમાનંદ. (૨)

૪૦૩	ધીરજ મન કયોં ન ધરે (ણિહાગ)	...	૨૬૮
૪૦૪	અરે મન ખાવરે	...	૨૬૮

[૫૩] થોભણુ. (૬)

૪૦૫	આજ અવિનાશી મૈયા કહેછે (ગરળી)	...	૨૬૯
૪૦૬	પ્રભુ પ્રીત કરી પાવન કરવા	...	૨૬૯
૪૦૭	આવોનેતો અવસરરે ફરી તને સામેરી)	...	૨૭૦
૪૦૮	જીતીને કાં હાર્યોરે મૂરખ માનવીરે	...	૨૭૧
૪૦૯	ઘડી એક ગાનીરે ઘેલા પ્રાણી રામનેરે	...	૨૭૧
૪૧૦	સાંભળ ને શિખામણુ મારી	...	૨૭૧

[૫૪] દયાનંદ. (૪)

૪૧૧	હુસરો કોન સુખદાઈ શ્યામ બિના	...	૨૭૨
-----	-----------------------------	-----	-----

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૪૧૨	વિપત્તિ કોન નિવારે નાથ વિના ...	૨૭૩
૪૧૩	જીયકો કોન હિતકારી હરિ ણિન ...	૨૭૩
૪૧૮	અંતર દેખ તપાસી તેરા કોન ...	૨૭૪

[૫૫] દયાનંદજી (મુંડિયો બાવો). (૨૫)

૪૧૫	પ્રાતઃ સમે ગુણુ ગાધયે'રે ગુરુના ...	૨૭૪
૪૧૫	રામ ઘટ્ટો ઘટ છાયા (ભૈરવી) ...	૨૭૫
૪૧૭	આજ મોરે ખ્યારેને મોરલી બજાધરે (વિભાસ) ...	૨૭૫
૪૧૮	હોતે' ભજીયોરે હો હરિને (રાગ મીઠાના પદનો)	૨૭૫
૪૧૯	ચાલો સૈયર સત સંગમાં (રાસ) ...	૨૭૬
૪૨૦	ચાલો મન સત સંગમાં ...	૨૭૭
૪૨૧	સખી રાસ મંડલનો રંગ ...	૨૭૭
૪૨૨	ભજીયે મન ગોવિદ ગિરધારી (સાતવારનું પદ)	૨૭૮
૪૨૩	આજ સમાજ સાધ ઘર આવે (ધોળ) ...	૨૭૯
૪૨૪	હરિજન ભજે હરિનું નામ ...	૨૭૯
૪૨૫	મન મોહુ તજીનેરે સતસંગમાં ભજીયે ...	૨૮૦
૪૨૬	ચાલોને સજનરે સતસંગમાં જાધયે ...	૨૮૦
૪૨૭	હંસા હરિજન હીરાના પારખુ ...	૨૮૧
૪૨૮	મન મકરંદ કંદ સખ ત્યાગી (લાવાણી) ...	૨૮૧
૪૨૯	જપ મન રામ રામ રંગ લાઈ ...	૨૮૨
૪૩૦	હરદમ હીરા હે હૃદયામે' ...	૨૮૨
૪૩૧	અખતો મન મળ તજરે (જંગલો) ...	૨૮૩
૪૩૨	અખતો વૃત્તિ મેરી લગી ...	૨૮૩
૪૩૩	અખતો જીલલડી તું જપને ...	૨૮૪
૪૩૪	અખધુ ચાલયે ઓ ઘટ ઘાટી ...	૨૮૪
૪૩૫	અખધુ દેખો તંત્ર તમાસા ...	૨૮૫
૪૩૬	અખધુ કોન લેદસે' ન્યારા ...	૨૮૫
૪૩૭	અખધુ ઈસ ણિધ ગોરખ ગાઝી ...	૨૮૫
૪૩૮	સંતો ઈસિ બધ સેન લગાયા ...	૨૮૬
૪૩૯	સાધુ હુંમે' ખેલ ખેલંદા ...	૨૮૬

[૫૬] દયારામ (૨૫)

૪૪૦	માતા યશોદા ઝૂલાને પુત્ર પારણે (પારણું)	...	૨૮૭
૪૪૧	મીરાં મન મોહનસું માન્યું (મીરાંચરિત્ર)	...	૨૮૯
૪૪૨	ગુરુ ગોવિંદ કૃપાનિધિ કેશવ	...	૨૯૨
૪૪૩	નમો શ્રી ગુરુદેવ શ્રી કૃષ્ણ સ્વામી (ભુજંગી)	..	૨૯૩
૪૪૪	સીતા પતિ રામની સેવા, જાણો મન મીઠા મેવારે		૨૯૫
૪૪૫	ધન્ય જેણે હરિ ગુણ ગાયા સંસારમાં	...	૨૯૫
૪૪૬	હરદમ શ્રીકૃષ્ણ કહે શ્રીકૃષ્ણ કહે ઝખાં મેરી	...	૨૯૬
૪૪૭	પ્રભુ તને પ્રસન્ન તે કેમ થાય (આખખો)	...	૨૯૬
૪૪૮	ખેલીડા ઊઠો ઉતાવળા થઇ	...	૨૯૭
૪૪૯	ચિત્ત તું શીદને ચિંતા ધરે	...	૨૯૭
૪૫૦	જે કોઇ પ્રેમ અંશ અવતરે (સારંગ)	...	૨૯૮
૪૫૧	હવે હરિને ભજ્જે ભજ્જે	...	૨૯૯
૪૫૨	જો વિચારી જીવ તારી શો ગતિ થશે (ખમાચ)		૨૯૯
૪૫૩	ભજ્જને શ્રી હરિને કરી કલ્પના પરી	...	૩૦૦
૪૫૪	સેવની શ્રીકૃષ્ણ રસિક રાધિકાપતિ	...	૩૦૧
૪૫૫	મરવા ટાણેરે મેંથી કેમ મરાશે	...	૩૦૧
૪૫૬	મરવા ટાણેરે મેંથી તરત મરાશે	...	૩૦૨
૪૫૭	હરિ ભાવ વિના કેવળ કૃતિ કરેથી (ગરબી)	...	૩૦૨
૪૫૮	કૂલ્યો શું ફરેછેરે (કાફી)	...	૩૦૩
૪૫૯	મનજી મુસાફરે આલો નિજ દેશ ભણી	...	૩૦૩
૪૬૦	સાચુંતો સગપણુરે સમજ મન શ્યામ તણું	...	૩૦૪
૪૬૧	ગર્ભવાસ રાખ્યોરે કિરપા તને જાહુ કરી	...	૩૦૫
૪૬૨	સાંભળ શિક્ષા તું મનમારી (લાવણી)	...	૩૦૬
૪૬૩	ચેત ચેત મન અપણ થઇને	...	૩૦૭
૪૬૪	આલ જોડેલી અલખેલી ચ્યારી રાધે (સોરઠ)	...	૩૧૦
	[૫૭] કવિવર દલપતરામ ડાહ્યાભાઈ (૩)		
૪૬૫	હાથ જોડીને ગણુ નાથને હું નમું (કડખો)	...	૩૧૧
૪૬૬	મળી માત ને તાત પ્રભાતમાં પુત્રને	...	૩૧૧
૪૬૭	ગણુપત લાગું પાય, ગરખો ગાવાને મન ધરુંરે	...	૩૧૩

[૫૮] દેવકૃષ્ણ (૧૮)

૪૬૮	પ્રાતઃ સમે સમરીએ મન, શ્રીશંકર દેવા (પ્રભાત)	૩૧૬
૪૬૯	રામનું રામનું રામનું રે મન (ગરબી)	૩૧૬
૪૭૦	ભાગ્ય ઉદય મેરો ભયો ...	૩૧૭
૪૭૧	સો નર સન્ધ્યા ણિ સન્ધ્યા ...	૩૧૭
૪૭૨	સદ્ગુરુ શબ્દેરે, આતમ લક્ષ લહ્યું	૩૧૮
૪૭૩	સમજલે મન સમજલે ધ્યારા (રેખતો)	૩૧૮
૪૭૪	માન કહ્યો મૂરખ મન મેરો (કાનરો)	૩૧૯
૪૭૫	તુંને તો ધિક્છે ધિક્છેરે, તેંતો જાણ્યો નહીં	૩૧૯
૪૭૬	અળતો મનવા મેરા ગુરુ ચરણે ચિત્ત (જંગલો)...	૩૨૧
૪૭૭	અળતો મનવા મેરા હરિજનસે ...	૩૨૧
૪૭૮	અળતો મનવા મેરા ધર આતમકો	૩૨૧
૪૭૯	કરહુ અગે આતમ તત્ત્વ વિચાર (ધનાશ્રી)	૩૨૨
૪૮૦	દેખો સંતો વ્યાપક એક હરિ (કુમરી)	૩૨૨
૪૮૧	નરતન જન્મ ધરી કહા કીના ...	૩૨૩
૪૮૨	આઠ પોર એકાગ્ર કરી મન ...	૩૨૩
૪૮૩	ખેલો ખેલોરે જન એસી વસંત (વસંત)	૩૨૩
૪૮૪	સદ્ગુરુ સત જ્ઞાન બાતાયો (હોરી)	૩૨૪
== ૪૮૫	અખિલ લોકનાં તત્ત્વને લહો (લલિત)	૩૨૫

[૫૯] દેવાધત પંડિત (૧)

૪૮૬	પેલા પેલા પવન ફૂફકશે, નદીએ નહીં હોય નીર ...	૩૨૫
-----	---	-----

[૬૦] દેવાનંદ (૧૬)

૪૮૭	હૈયાના કૂટ્યા, હરિ સંજે હેત ન કીધું (ધોળ) ...	૩૨૬
૪૮૮	દુનિયામાં ઠાહ્યો, ઠા'પણમાં દુઃખ પામે	૩૨૭
૪૮૯	અજ્ઞીની તારા, અંતરમાં દેખ વિચારી	૩૨૭
૪૯૦	પામરતેં પ્રાણી, વિસાર્યાં વનમાત્રી	૩૨૭
૪૯૧	શીલવંતા સાધુ, સાંભળજે કરી પ્રીતિ	૩૨૮
૪૯૨	નિષ્કામી નરને, વિનવાની વાત ન કરવી	૩૨૮

અનુક્રમાંક.		પૃષ્ઠાંક.
૪૯૩	વિવેકી નરને, એમ વિચારીને જોવું ...	૩૨૯
૪૯૪	ગાફલ બેગરબુ, આ તન એજે ગમાયો ...	૩૨૯
૪૯૫	કર પ્રભુ સંઘાથે ફઠ પ્રીતડીરે (ગરબી) ...	૩૩૦
૪૯૬	મળ્યો માણસનો દેહુ ચિંતામણીરે ...	૩૩૦
૪૯૭	તારા મનમાં જાણેછે મરવું નથીરે ...	૩૩૧
૪૯૮	તારે માથે નગારાં વાગે મોતનાંરે ...	૩૩૧
૪૯૯	આળ્યો રૂડો અવસરરે, ઓળખવા એક હરિ (કાફી) ...	૩૩૨
૫૦૦	કાયા માયા કૂડીરે, રાખી તારી રહેશે નહીં ...	૩૩૨
૫૦૧	કાળ તારી કેડેરે, આયુષને ઓછી કરે ...	૩૩૩
૫૦૨	પ્રભુ ભજ પ્રાણીરે, કીધી નર દેહુ દયા ...	૩૩૪

[૬૧] દેવીદાસ (૩)

૫૦૩	તાડુ ગોકુલ જોવાને આવરે (પરજ) ..	૩૩૪
૫૦૪	સખી મોતીના ચોક પુરાવ્યા (બનજરો) ...	૩૩૫
૫૦૫	નવે કાંકરીથી ન્યારો, ચ્યારો ...	૩૩૬

[૬૨] દેવો સાહેબ (૧૧૦)

૫૦૬	જેને આત્માનો અનુભવ થયોરે (પદ રાસનું)	૩૩૭
૫૦૭	પરિબ્રહ્મ દીઠારે નયણે ...	૩૩૭
૫૦૮	મારા શ્રીગુરુ પરમાનંદ તમને પૂજુંરે (ધોળ) ...	૩૩૮
૫૦૯	જિન ન કિયો સત્ સંગ જનમ ધરી (હુમરી) ...	૩૩૯
૫૧૦	મન મગ્ન લયો બ્રહ્મ સાગર મેરો (કાનરો) ...	૩૩૯
૫૧૧	સો વિરલા જાની એરે લાઇ બ્રહ્મ દરશી (ધના શ્રી)	૩૪૦
૫૧૨	સો હરિજન જાનીએરે લાઇ જોકો નહીં અહુંકાર	૩૪૦
૫૧૩	સોહી તેરો રૂપ હેરે લાઇ જોકો નિગમ નેતિ ગાયે	૩૪૧
૫૧૪	જેને રંગ ન લાગો રામનેરે, ...	૩૪૧
૫૧૫	એસો રામ હૃદયે ન વિસારિયેરે ...	૩૪૨
૫૧૬	પીવે કોઇ અધિકારી રામરસ (પૂરવી કલ્યાણ) ...	૩૪૨
૫૧૭	જળ લગી આતમ તત્ત્વ ન પાવે ...	૪૪૨
૫૧૮	વાણીમાં નાવેરે અક્ષરાતીત હરિ (કાફી) ...	૩૪૩

अनुक्रमिका	पृष्ठांक
५१६ ऋषोने विचारारे निगमे शुंशुं कहुं	... ३४३
५२० पद निरवाणेरे मन जाधं रहुं मगा	... ३४४
५२१ अह्न विचारारे हीसे आ अह्न मयी	... ३४४
५२२ मे' मेरा विचार क्रिया (कल्याण) ३४५
५२३ आनतो आनंद मेरे ३४५
५२४ प्रभुकी अपार लीला ३४६
५२५ मे' मेरा स्वरूप जन्थे ३४६
५२६ उलटा द्विरी आप द्वेष ३४७
५२७ मर्म ऐसे पाये अण ३४७
५२८ अकहीसे अह्न सत्य ३४८
५२९ प्रकृतिके पार प्रभु ३४८
५३० निज ज'ततुं अचार द्वेष ३४९
५३१ विश्वे' ज्ञाणे नथी ज्वुं ३४९
५३२ आपहीं तुं आप प्रभु ३४९
५३३ रामतो घट घटहीं जोले ३५०
५३४ तुं दयाल तुं दयाल ३५०
५३५ धन स भूमि जमे लकत हरिके (आशावरी) ३५१
५३६ आन आनंद महा मंगल मेरे ३५१
५३७ धन सुद्विस धन घडीहे आनकी ३५२
५३८ महा मंगण परिअह्न पद अपनो ३५२
५३९ सद्गुरु कहुंरे सधणे श्री हरिके (सोरठ सामेरी)	... ३५२
५४० गुणातीत जेगीरे गुण रंजे नहीरे ३५३
५४१ वचननी आलेरे आलिया जगतमांरे ३५४
५४२ भरम समष्टरे यथार्थ ज्ञाणीगरे ३५५
५४३ डोध म करणेरे संग असाधुनेरे ३५५
५४४ दुष्टनो संगरे हर परहरियेरे ३५६
५४५ ऋषोने विचारारे अंतर आतमारे ३५७
५४६ हरिजन सेवेरे साथे मन प्रेमसुंरे ३५८
५४७ उदय आनी थयुंरे अंतर आतमारे ३५८
५४८ ज्ञान विचारारे पोतापणुं परहरारे ३५९

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૫૪૯	પરિબ્રહ્મ જાણેરે હરિજન તે ખરારે ...	૩૬૦
૫૫૦	શ્રીકૃષ્ણ કહેરે અરબુન સાંભળોરે ...	૩૬૧
૫૫૧	પ્રગટ વહે ધંહુ ગંગા (રાગ સમયાનુસાર) ...	૩૬૨
૫૫૨	આતમ અનુભવ હોઈ ...	૩૬૨
૫૫૩	રામ વિના નહીં કોઈ ...	૩૬૩
૫૫૪	રામ નિરંજન દેવા ...	૩૬૩
૫૫૫	મનકા મૂલ વિચારો ...	૩૬૩
૫૫૬	દેખો શોધી શરીરા ...	૩૬૪
૫૫૭	રામહીં રામ ભયાહેં ...	૩૬૪
૫૫૮	આપા દેખે સંભારી ...	૩૬૫
૫૫૯	બ્રહ્મવેત્તા બ્રહ્મજાને ...	૩૬૫
૫૬૦	ઠાઠ ક્રિયા સખ મનકા ...	૩૬૬
૫૬૧	પ્રેમ બાજસોં પકડયો ...	૩૬૬
૫૬૨	ઘટઘટ બોલણુહારા ...	૩૬૭
૫૬૩	લક્ષ્મિ અંજન દ્રગ આંજ્યા ...	૩૬૭
૫૬૪	પરમારથ પહિચાને ...	૩૬૮
૫૬૫	જ્ઞાન નેન કરી દેખો ...	૩૬૮
૫૬૬	મનકા માન ન કીજેં ...	૩૬૯
૫૬૭	સદ્ગુરુ મિલિયા ભેદી ...	૩૬૯
૫૬૮	સદ્ગુરુ મિલેયા પૂરા ...	૩૬૯
૫૬૯	સાચે પરિબ્રહ્મ દેવા ...	૩૭૦
૫૭૦	દેખો શોચ વિચારી ...	૩૭૦
૫૭૧	રામ ભજન નિત્ય કીજેં ...	૩૭૧
૫૭૨	બેરી તેરે જમ હે જ્યાદા (રેખતા) ...	૩૭૧
૫૭૩	અવસર તેરો પલપલ જાવે ...	૩૭૨
૫૭૪	જગતસોં કામ કયા તેરે ...	૩૭૨
૫૭૫	ભજન કર ભજનફૂંકર ભાઈ ...	૩૭૩
૫૭૬	હરિ ભજ મન તું મેરા ...	૩૭૩
૫૭૭	મુરખ મતિ જાન કહ્યુ મેરા ...	૩૭૪
૫૭૮	એસી યહી જગડી બાણ ...	૩૭૪

અનુક્રમાંક			પૃષ્ઠાંક
૫૭૬	લગી મેરી પિયાસોં લગનાં	...	૩૭૫
૫૮૦	સદ્ગુરુ કર ગ્રહે બકો	...	૩૭૫
૫૮૧	કુપા ગુરુ જ્ઞાનીકી ચહિયે	...	૩૭૬
૫૮૨	સદ્ગુરુ હે સાયળ મેરા	...	૩૭૬
૫૮૩	કર તું સંગહીં ખ્યારે	...	૩૭૭
૫૮૪	કૂલેં મન ખડોત કયા ગાવે	...	૩૭૭
૫૮૫	આનંદ ભયો આજ મન મેરે	...	૩૭૭
૫૮૬	જગત સખ રેનકા સુપના	...	૩૭૮
૫૮૭	મતી અભિમાન કર ખ્યારા	...	૩૭૮
૫૮૮	તું કયા સુખ દેખ લોભાનો	...	૩૭૯
૫૮૯	રાતા મન રામજીસોં મેરા	...	૩૭૯
૫૯૦	પતંગી રંગ કયોં રાતા	...	૩૮૦
૫૯૧	જગતહી ણંધનકી પાસી	...	૩૮૦
૫૯૨	ઘરન ઈન ણાવન કે માંહીં	...	૩૮૧
૫૯૩	મન તું કર સાધુ સંગ (સારંગ)	...	૩૮૧
૫૯૪	મન તું કર સાધુની સેવા	...	૩૮૧
૫૯૫	ભાઈ સંગ સાધુનું કરવું	...	૩૮૨
૫૯૬	મુરખે હરિ ભજન નવ કીધું	...	૩૮૨
૫૯૭	મુરખ હઠનો કરતલ હોડી	...	૩૮૨
૫૯૮	મન તું ભજલે આતમારામ	...	૩૮૩
૫૯૯	મન તું ભજને કેવળ હરિ	...	૩૮૩
૬૦૦	મન કર હરિજન સાથે પ્રીત	...	૩૮૩
૬૦૧	મન તું ચાલ સંતની ચાલ	...	૩૮૪
૬૦૨	મુરખે જનમ ધરી શુક્યું	...	૪૮૪
૬૦૩	મુરખ મમતા કરીને મોયું	...	૩૮૫
૬૦૪	જે સેવા સંતની કરશે	...	૩૮૫
૬૦૫	મન તું ચેતી લેને ચતુર	...	૩૮૫
૬૦૬	મુરખ ભૂલીને કહેછે માફ	...	૩૮૬
૬૦૭	મન તું સેવા સાધુની કરરે	...	૩૮૬
૬૦૮	સંત સેવે તે સાચું ભાઈ	...	૩૮૬

અનુક્રમાંક.		પૃષ્ઠાંક.
૬૦૯	મન આ હુરિ ભજનની ઘડી ...	૩૮૭
૬૧૦	મુરખે હુરિ ભક્ત નવ બાણી ...	૩૮૭
૬૧૧	મનજે હુરિ વિશ્વંભર રાયે ...	૩૮૮
૬૧૨	મન તું માયામાં લોભાયું ...	૩૮૮
૬૧૩	મન તું જ્ઞેને નિરમળ આશે ...	૩૮૮
૬૧૪	જેનો હુરિ જનસું અનુરાગ ...	૩૮૯
૬૧૫	મારા શ્રીગુરૂ પરમાનંદ તમોને પૂજુંદે (સોરઠ)	૩૮૯

[૫૩] દ્વારકો ભક્ત (૩)

૬૧૬	જીવ તારી શી ગતિ થાશેદે (વેરાડી) ...	૩૯૦
૬૧૭	તું કાં ભૂલ્યો સમજી થઈ (શીખામણીચોપાઈ)	૩૯૧
૬૧૮	ચેતીલે ચેત્યાનો અવસર (ચેતવણો) રૂચિરાઈદં ...	૩૯૨

[૬૪] ધનદાસ (૧)

૬૧૯	શ્રી ગુરૂપ્રતાપે ગાઈયે (અર્જુનગીતા) ...	૩૯૩
-----	---	-----

[૬૫] ધનોજી (૧)

૬૨૦	રામ ણાણુ લાગ્યાં હોય તે જાણે (કાફી) ...	૩૯૬
-----	---	-----

[૬૬] ધીરમદાસ (૧)

૬૨૧	છોગાંવાળો છળીલો લાલ (ગરબી) ...	૩૯૭
-----	----------------------------------	-----

[૫૭] ધીરો (૨૩)

૬૨૨	અકળ ગતિ તારીદે (કાફી) ...	૩૯૮
૬૨૩	અઘનો નાસે ઓટલોદે ...	૩૯૯
૬૨૪	હોલો હોલી કહેછેદે ...	૪૦૦
૬૨૫	કપોતની કહેછેદે ...	૪૦૦
૬૨૬	દુનિયા તો દિવાનીદે ...	૪૦૧
૬૨૭	જેને રામ રાખેદે ...	૪૦૧
૬૨૮	ભરપૂર ભાસેદે ...	૪૦૨
૬૨૯	હીરાની પરીક્ષાદે ...	૪૦૩

અનુક્રમાંક			પૃષ્ઠાંક
૬૩૦	અનુભવી આયોરે	...	૪૦૩
૬૩૧	કળિયુગ તો આંચોરે	...	૪૦૪
૬૩૨	સલિલ મન સંકટરે	...	૪૦૪
૬૩૩	પ્રશ્ન એક પૂછુંરે	...	૪૦૫
૬૩૪	આત્મા તત્ત્વ શોધોરે	...	૪૦૫
૬૩૫	સંત મળે સાચારે	..	૪૦૬
૬૩૬	મન તુંહી તુંહી બોલોરે	...	૪૦૭
૬૩૭	બળરદાર મનસુબાજી	...	૪૦૭
૬૩૮	મુનિજન મોહ્યારે	...	૪૦૮
૬૩૯	થાણુદાર થયારે	...	૪૦૮
૬૪૦	તરણા એથે હુંગરરે	...	૪૦૯
૬૪૧	અંતે સંતને તેડાવેરે	...	૪૧૦
૬૪૨	મારે તમ સાથેરે	...	૪૧૦
૬૪૩	અલખ લેહે લાગીરે	...	૪૧૧
૬૪૪	હેતે હરિરસ પીજિયે (ધડૂસલો)	...	૪૧૧

[૬૮] નથુરામ (૨)

૬૪૫	ગાયો ચારવા માંરે બલુ ગિરિધારી (ભજન)	...	૪૧૨
૬૪૬	બુઠીરે કાયા રાણી બુઠું ન બોલો...	...	૪૧૨

[૬૯] નરલોરામ (૧૫)

૬૪૭	ગણપતિ દેવા ગણ પતિ દેવા (શ્રીગણપતિનીસ્તુતિ)		૪૧૩
૬૪૮	માવા મધની મટુકી મારી મેલનેરે (રાસ)	...	૪૧૩
૬૪૯	સખી શુરે કહિયે વ્રજ નારનેરે	...	૪૧૪
૬૫૦	ભણ લેને કેવળ કૃપણ મોરાર	...	૪૧૪
૬૫૧	નામના શ્યાંરે કુરું વખાણુ	...	૪૧૫
૬૫૨	શામળો બળ ભદ્રનો વીર	...	૪૧૫
૬૫૩	સરસ્વતી વસો જીમેરે (કાફી ધીરાનાપદાલી)	..	૪૧૬
૬૫૪	નાણું આપે નરલોરે	...	૪૧૬
૬૫૫	કે દહડાના સુખિયારે	...	૪૧૭

અનુક્રમાંક.			પૃષ્ઠાંક.
૬૦૯	મન આ હુરિ ભજનની ઘડી	...	૩૮૭
૬૧૦	મુરખે હુરિ ભક્તિ નવ જાણી	...	૩૮૭
૬૧૧	મનજે હુરિ વિશ્વંભર રાયે	...	૩૮૮
૬૧૨	મન તું માયામાં લોભાયું	...	૩૮૮
૬૧૩	મન તું જ્ઞેને નિરમળ આશે	...	૩૮૮
૬૧૪	જ્ઞેનો હુરિ જનસું અનુરાગ	...	૩૮૯
૬૧૫	મારા શ્રીગુરૂ પરમાનંદ તમોને પૂજુંરે (સોરઠ)		૩૮૯.

[૫૩] દ્વારકો ભક્ત (૩)

૬૧૬	જીવ તારી શી ગતિ થાશેરે (વેરાડી)	...	૩૯૦
૬૧૭	તું કાં ભૂલ્યો સમજી થઈ (શીખામણીચોપાઈ)		૩૯૧
૬૧૮	ચેતીલે ચેત્યાનો અવસર (ચેતવણી) રૂચિરાઈંદ ...		૩૯૨

[૬૪] ધનદાસ (૧)

૬૧૯	શ્રી ગુરૂપ્રતાપે ગાઈયે (અર્જુનગીતા)	...	૩૯૩
-----	---------------------------------------	-----	-----

[૬૫] ધનોજી (૧)

૬૨૦	રામ બાણુ લાગ્યાં હોય તે જાણે (કાફી)	...	૩૯૬
-----	---------------------------------------	-----	-----

[૬૬] ધીરમદાસ (૧)

૬૨૧	છોગાંવાળો છળીલો લાલ (ગરખી)	...	૩૯૭
-----	------------------------------	-----	-----

[૫૭] ધીરો (૨૩)

૬૨૨	અકળ ગતિ તારીરે (કાફી)	...	૩૯૮
૬૨૩	અઘનો નાસે ઓટલોરે	...	૩૯૯
૬૨૪	હોલો હોલી કહેછેરે	...	૪૦૦
૬૨૫	કપોતની કહેછેરે	...	૪૦૦
૬૨૬	દુનિયા તો દિવાનીરે	...	૪૦૧
૬૨૭	જ્ઞેને રામ રાખેરે	...	૪૦૧
૬૨૮	ભરપૂર ભાસેરે	...	૪૦૨
૬૨૯	હીરાની પરીક્ષારે	...	૪૦૩

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૬૩૦	અનુભવી આવેરે	૪૦૩
૬૩૧	કળિયુગ તો આંખેરે	૪૦૪
૬૩૨	સલિલ મન સંકટરે	૪૦૪
૬૩૩	પ્રશ્ન એક પૂછુંરે	૪૦૫
૬૩૪	આત્મા તત્ત્વ શોધેરે	૪૦૫
૬૩૫	સંત મળે સાચારે	૪૦૬
૬૩૬	મન તુંડી તુંડી બોલેરે	૪૦૭
૬૩૭	ખખરદાર મનસુખાણ	૪૦૭
૬૩૮	મુનિજન મોહારે	૪૦૮
૬૩૯	થાણુદાર થયારે	૪૦૮
૬૪૦	તરણા એથે ડુંગરરે	૪૦૯
૬૪૧	અંતે સંતને તેડાવેરે	૪૧૦
૬૪૨	મારે તમ સાથેરે	૪૧૦
૬૪૩	અલખ લેહે લાગીરે	૪૧૧
૬૪૪	હેતે હુરરસ પીજિયે (ધડૂસલો)	૪૧૧

[૬૮] નથુરામ (૨)

૬૪૫	ગાયો ચારવા મારે બલુ ગિરિધારી (ભજન)	૪૧૨
૬૪૬	બુઠીરે કાયા રાણી બુઠું ન બોલો... ..	૪૧૨

[૬૯] નરસોરામ (૧૫)

૬૪૭	ગણુપતિ દેવા ગણુ પતિ દેવા (શ્રીગણુપતિનીસ્તુતિ)	૪૧૩
૬૪૮	માવા મધની મટુકી મારી મેલનેરે (રાસ)	૪૧૩
૬૪૯	સખી શુંરે કહિયે વ્રજ નારનેરે	૪૧૪
૬૫૦	ભણુ લેને કેવળ કૃષ્ણ મોરાર	૪૧૪
૬૫૧	નામના શ્યાંરે કડું વખાણુ	૪૧૫
૬૫૨	શામળો ળળ ભદ્રનો વીર	૪૧૫
૬૫૩	સરસ્વતી વસો છમેરે (કાકી ધીરાનાપદની) ..	૪૧૬
૬૫૪	નાણું આપે નરસોરે	૪૧૬
૬૫૫	કે દહડાના સુખિયારે	૪૧૭

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૬૫૬	નિશ્ચે કરેા રામનું નામ (રાગ સારંગનો ચાળખો)	૪૧૭
૬૫૭	આરાનેરે ખંસીવાલાનેરે	૪૧૮
૬૫૮	લેને લેને લાહાવ જીવને	૪૧૮
૬૫૯	હું પ્રથમ સમરૂં આજ ગણુપતિ દેવારે (ખારમાસી)	૪૧૯
૬૬૦	નથી નીપજતો પ્રેમ વાડીમાં પાણીપાતાં (છપય)	૪૩૧
૬૬૧	ઘડપણુ વખે (છપય)	૪૩૪

[૭૦] નરસિંહ મેહેતો. ૧૪૫)

૬૬૨	પ્રાતઃ સમે સુર ઉગ્યા પહેલાં	૪૩૫
૬૬૩	નંદના કુંવર જાગો (વિલાસ)	૪૩૫
૬૬૪	કાના નાના છાના માના	૪૩૬
૬૬૫	લોળીરે ભરવાડણુ હુરિને	૪૩૬
૬૬૬	જળ કમળ છાંડી જાને ખાળા (નાગદમન)	૪૩૭
૬૬૭	ભૂતળ ભક્તિ પદારથ મોટું (પ્રભાતિયું)	૪૩૭
૬૬૮	આજ મારાં નેણારે સફળ થયાં (રામથી)	૪૩૮
૬૬૯	પઢોરે પોપટ રાજ રામના	૪૩૮
૬૭૦	કોણુ એ સમાના કામની	૪૩૯
૬૭૧	આવો અમારે દેશડે	૪૩૯
૬૭૨	સુખ દુઃખ મનમાં ન આણિયે	૪૪૦
૬૭૩	અલ્યા મેલ પીતાંખરા, અંખર માહેરૂં (પ્રભાતિયું)	૪૪૧
૬૭૪	અલ્યા કયાંથી પધારિયા, કૃષ્ણ કોડામણા	૪૪૧
૬૭૫	જાગને જાદવા કૃષ્ણુ ગોવાળિયા (કડખો)	૪૪૨
૬૭૬	સમરને શ્રીહરિ મેલ મમતા પરી	૪૪૨
૬૭૭	ધ્યાન ધર હરિતાણુ અલ્પમતિ આણસુ	૪૪૩
૬૭૮	હરિતાણુ હેત તને કેમ ગયું વીસરી	૪૪૩
૬૭૯	કૃષ્ણુ કીર્ત્તન વિના નર સદા સૂતકી	૪૪૪
૬૮૦	હરિ હરિ રટણુ કર કઠણુ કળિકાળમાં	૪૪૪
૬૮૧	ખાપજી પાપમેં કવણુ કીધાં હશે	૪૪૫
૬૮૨	તારા દાસના દાસની નિત્ય સંગત વિના	૪૪૫
૬૮૩	તારા દાસના અરણુની રેણુ મસ્તક ધરૂં	૪૪૬

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૬૮૪	જે ગમે જગદ્ ગુરુ દેવ જગદીશને ...	૪૪૬
૬૮૫	અખિલ પ્રહ્લાંડમાં એક તું શ્રી હરિ ...	૪૪૭
૬૮૬	મેં ગાયો પ્રહ્લ તે પરમ આનંદશું ...	૪૪૭
૬૬૭	જહુપતિ નાથ તે મિત્ર છે તમતણા (સુદામા ચરિત્ર)	૪૪૮
૬૮૮	સાંભળો ભામિની કાન ધરી કામિની ...	૪૪૮
૬૮૯	સ્વામી સાચું કહ્યું 'ખોલવું' નવ રહ્યું ...	૪૪૯
૬૯૦	વિનતિ વળી કહું ભેટ લાવી દઉં ...	૪૪૯
૬૯૧	ચાલિયો વાટમાં જ્ઞાનીના ઘાટમાં ...	૪૫૦
૬૯૨	ભાગ્ય ભેળે ખાધ કૃપણુ લિલ્લુક તણું ...	૪૫૧
૬૯૩	છપ્પન ભોગ જ્યાં કવણુ તાંદુલ ત્યાં ...	૪૫૨
૬૯૪	વિપ્ર ચાલ્યો વળી કૃષ્ણુ સાથે મળી ...	૪૫૨
૬૯૫	ધન્ય તું ધન્ય તું રાય રણછોડજી ...	૪૫૩
૬૯૬	સારમાં સાર અવતાર અખળા તણો ...	૪૫૪
૬૯૭	રાત રહે જ્યાહરે પાછલી ખટ ઘડી ...	૪૫૫
૬૯૮	નંદના નંદસું નેહ જેને નહીં ...	૪૫૫
૬૯૯	પ્રેમ રસ પાને તું મોર પીંછધરા ...	૪૫૫
૭૦૦	ખળિ તણે દ્વાર હરિ વિપ્ર વામન હુવા ...	૪૫૬
૭૦૧	જગીને જ્ઞેઉતો જગત દીસે નહીં ...	૪૫૭
૭૦૨	શરીર શોધ્યા વિના સાર નહીં સાંપડે ...	૪૫૭
૭૦૩	ધ્યાન ધર ધ્યાન ધર નંદના કુંવરનું ...	૪૫૮
૭૦૪	શા સુખે સુતો સંભાર શ્રી નાથને ...	૪૫૮
૭૦૫	સાધુ સાચે ભજ્જે ચરણુ ગોવિંદના ...	૪૫૯
૭૦૬	પારકી હુંશે મહત્તા કરે પ્રાણિયા ...	૪૫૯
૭૦૭	ધન્યરે ધન્ય મહા પુન્ય યશોદા તણું ...	૪૬૦
૭૦૮	ઊઠ ઉતાવળો ચાલને વિઠ્ઠલા ...	૪૬૦
૭૦૯	મારા નાથજી મુજને ભક્તિ દેજે સદા ...	૪૬૦
૭૧૦	જ્યાં લગી આત્મા તત્ત્વ ચિન્થો નહીં ...	૪૬૧
૭૧૧	અધ્યા નામ પાચ્યો પણુ રામને નવ લહ્યા ...	૪૬૨
૭૧૨	તું શાનો ઠાકોર હું શાનો સેવક ...	૪૬૨
૭૧૩	ભોગલ ભાંગીએ રાય દામોદરા ...	૪૬૩

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૭૧૪	શ્રી કૃષ્ણ કૃપાનિધિ કેશવા શ્રીહરિ ...	૪૬૪
૭૧૫	સાર કર શ્રી હરિ દીન જાણી કરી ...	૪૬૪
૭૧૬	મોગરા માળે શુ' મોહી રહ્યો મોહન!	૪૬૪
૭૧૭	હારને કાળે શુ' હઠ્ઠ કરો શામળા ...	૪૬૫
૭૧૮	હારને કાળે શુ' વિલંબ કરવો ઘણો ...	૪૬૫
૭૧૯	આપને હાર સુત નંદ વસુદેવના ...	૪૬૬
૭૨૦	ઊઠને શામળા મૂકી મન આમળા ...	૪૬૬
૭૨૧	તને રોકી રહી રાધિકા રંગ જામ્યો ઘણો ...	૪૬૭
૭૨૨	ઊઠરે અટપટા નથી જોલતો લટપટા ...	૪૬૭
૭૨૩	જોલ્યને શામળા આવડા શા આમળા ...	૪૬૭
૭૨૪	ખરેખર કાનુડા તારૂં મન ચોદશ ભમે ...	૪૬૮
૭૨૫	સદા તું દયાળ હું દીન દામોદરા ...	૪૬૮
૭૨૬	દેલા લકતનો ધશ તું વિષ્ણુ કહાવે સદા ...	૪૬૯
૭૨૭	કેટલાએક મળી વાત એવી કરે ...	૪૬૯
૭૨૮	કોણ આગલ જીવ વિનવું વિઠ્ઠલા ...	૪૭૦
૭૨૯	શ્રવણે સૂનો થયો શામળા શ્રીહરિ ...	૪૭૧
૭૩૦	દયા આણુ દયાળજી શીઘ્ર સેવક તણી ...	૪૭૧
૭૩૧	પરણીને પારકે હાથ શુ' ભાળ્યાં ...	૪૭૧
૭૩૨	વિશ્વેપાળક વિશ્વંભર કરૂં વિનવતિ ...	૪૭૨
૭૩૩	નંદના નંદન વાર લાગે ઘણી ...	૪૭૨
૭૩૪	પ્રથમ પ્રીત માંડી હવે સુધ રહ્યો શામળા ...	૪૭૩
૭૩૫	હાર મધુસુદના આજ વહાલો થયો ...	૪૭૩
૭૩૬	હાર હૈયા વચ્ચે શુ' રે સખી રહ્યો ...	૪૭૪
૭૩૭	હું'રે જાગ્યક તું દાતાર દામોદરા ...	૪૭૪
૭૩૮	વિવિધ વિચારી પ્રીતડી (રામચો) ...	૪૭૫
૭૩૯	મહા હઠીલો મુખથી નહીં જોલે જતાં જૂઠા જહુનાથરે ...	૪૭૫
૭૪૦	તું'તો ગોકુળમાંહે રેહોતો તવ નવનીત ચોરી લેતો (માડ)	૪૭૫
૭૪૧	સાસરે પધારોરે મહારી કુંવરીરે (દેશીકર પ્રસાત)	૪૭૬
૭૪૨	આધારને હુતોરે હરિ મુને તાહુરોરે ...	૪૭૭
૭૪૩	દામોદર દીનને દરશન દીજ્યેરે ...	૪૭૭

અનુક્રમાંક.		પૃષ્ઠાક
૭૪૪	શામળિયા સ્નેહીરે અમ ઘેર આવજોરે ...	૪૭૮
૭૪૫	ગાર જીવનજીરે જહુપતિ બદવારે... ..	૪૭૯
૭૪૬	શ્રીજી મારી વિનતરે (કાફી)	૪૭૯
૭૪૭	સુરસેનાની વિનત બાણીરે	૪૮૦
૭૪૮	સખિયોરે જ્યારે હુરખજ પામી (આશાવરી)	૪૮૧
૭૪૯	કેદારો મૂકવાને આવ્યા (કેદારો)	૪૮૨
૭૫૦	દ્વારિકા પોતા કમળા પતિ (સારંગ)	૪૮૩
૭૫૧	રામાનંદ સંન્યાસી એણીપેર કહે	૪૮૩
૭૫૨	મારો વાલોજી રાગ મૂકાવીને આવ્યા	૪૮૪
૭૫૩	દામોદર દલ માંહે વિચારે	૪૮૫
૭૫૪	ભાંગ્ય ભોગળ શામળિયા સાથી	૪૮૬
૭૫૫	જગ્ય જગ્યરે જહુપતિ	૪૮૬
૭૫૬	ખત વાંચતાં હું ખોખાર્યો	૪૮૭
૭૫૭	કમાડ કડકડિયાં ને ગગન ગડ ગડિયાં	૪૮૭
૭૫૮	આફણીએ જો દ્વાર ઉઘાડી	૪૮૭
૭૫૯	શ્રી દામોદર દયા કરીને	૪૮૮
૭૬૦	મારા ઠાકોર દામોદરે	૪૯૦
૫૬૧	શ્રી દામોદરે કીધી દયાજે (વિલાસ)	૪૯૧
૭૬૨	શ્રી દામોદરના ગુણ ગાતાં	૪૯૧
૭૬૩	વહાલાના ગુણ શાશા કહુંરે (લલિત)	૪૯૨
૭૬૪	કર જોડીને દાસ વિનવે	૪૯૨
૭૬૫	એળાંલો અફળ નહીં જય મહારો વાલો (આશાવરી)	૩૯૨
૭૬૬	નિરખી લોક નગરના હુરખ્યા (દેશખ)	૪૯૩
૭૬૭	ધન્ય તું ધન્ય તું એમ કહે શ્રી હરિ	૪૯૩
૭૬૮	ધન્યરે ધન્યરે એમ કહે શ્રી હરિ	૪૯૪
૭૬૯	પ્રાણ ધરી મને વૈષ્ણવ વાહાલા	૪૯૪
૭૭૦	હરિની લક્ષ્મિ પિના જે જીવે (આશાવરી)	૪૯૫
૭૭૧	ધન્ય ધન્યરે જીવતર વૈષ્ણવનું (રામકલી)	૪૯૫
૫૭૨	નરમૈયાને કીધી દયા	૪૯૬
૭૭૩	વમારી કૃપા હવી મારા વાલા	૪૯૬

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૭૭૪	મંડળિક આવી લાગ્યો પાય (આશાવરી) ...	૪૬૬
૭૭૫	સંવત પંદર બારોતરામાં ...	૪૬૭
૭૭૬	હાથેવાળો હરિનો સાચો ...	૪૬૭
૭૭૭	તમે મારા ઠાકોર હું તમારો ચાકર ...	૪૬૮
૭૭૮	વૈષ્ણવ જનતો તેનેરે કહીએ ...	૪૬૮
૭૭૯	સંસારનો ભય નિકટ ન આવે ...	૪૬૯
૭૮૦	બયછે બુવાની તારી બયછે બુવાની ...	૪૬૯
૭૮૧	જેને ઘેર હરિજન હરિ જશ ગાય... .	૪૬૯
૭૮૨	મારે ઘેર આવેતો મુને ન બોલાવીશ ...	૫૦૦
૭૮૩	મારા વાલાજી તું તારા બિર્દ સામું જોજે શામળા ...	૫૦૦
૭૮૪	આજ સખી હુંતો આનંદ પામી (ઘોળ) ...	૫૦૧
૭૮૫	છરે આજની ઘડી તે રળિયામણીરે (ગરબો) ...	૫૦૨
૭૮૬	મોહી મોહી ગિરિધરલાલ તારા લટકાને (ગરબી) ...	૫૦૨
૭૮૭	જમોતો જમાડુંરે જીવન મારા ...	૫૦૩
૭૮૮	ઊભા રેલે ગોવાળિયારે ...	૫૦૪
૭૮૯	ઝૂલો ઝૂલો હિંડોળે ઝૂલો પૂરૂષોત્તમ ખ્યારા ...	૫૦૪
૭૯૦	જોગીંદ્રપણું શિવજી તમાડું મેં જાણ્યુંરે (ભૈરવી) ...	૫૦૫
૭૯૧	સાચે સાચી વાત મારી અહો પ્રાણ પ્યારીરે ...	૫૦૫
૭૯૨	ગોકુળથી મથુરામાં ગોપી (ચામળા) ...	૫૦૫
૭૯૩	હારે દાણ માગેરે દાણ માગે (ગરબી) ...	૫૦૮
૭૯૪	નારાયણનું નામજ લેતાં (જંગલો) ...	૫૦૯
૭૯૫	દુરમતિયા ડાહ્યા થઈ આવે ...	૫૦૯
૭૯૬	ઘડપણ કેણે મોકલ્યું (પરજ) ...	૫૧૦
૭૯૭	બાલારે વરની પાલખી ...	૫૧૧
૭૯૮	ગુમાનીના ઘેલારે આવરદાતો વહી ગઈરે ...	૫૧૨
૭૯૯	બુવાનીને દહાડેરે (મેવાડો) ...	૫૧૨
૮૦૦	દ્વારિકાના ત્રાસીરે (દ્રૌપદીની પ્રાર્થના) ...	૫૧૩
૮૦૧	બાનાની પત રાખ પ્રભુ તારા (બિહાગ) ...	૫૧૪
૮૦૨	વળોને વાલમ ઘરે આપણે (સોરઠ મલાર) ...	૫૧૫
૮૦૩	સાર કરો હરિ શામળા ...	૫૧૫

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૮૦૪	સામું જીવો હરિ શામળા ...	૫૧૫
૮૦૫	કોઈ શુદ્ધ લાવે દીનાનાથની ...	૫૧૬
૮૦૬	આલો સખી જીવાને જઈએ (વસંત) ...	૬૧૬

[૭૧] નરસિંહ શર્મા (૫)

૮૦૭	આતમ જ્ઞાન આપથી આવે (રાગ પ્રભાત) ...	૫૧૭
૮૦૮	સમજી તજ પાંચ ણિષયકા સંગ ...	૫૧૭
૮૦૯	સહુ થયાં સ્વાર્થથી ભેળાં (ગજલ) ...	૫૧૮
૮૧૦	એવોરે દિવસ ક્યારે આવશે ...	૫૧૯
૮૧૧	ગુરૂ ગ્રહી અળ ખાંહી હુમારી ...	૫૨૦

[૭૨] નરોત્તમ (૩)

૮૧૨	અરે માનવી અંતરે જી વિચારે (ભુજંગીછંદ) ...	૫૨૧
૮૧૩	કરાવી ઘણા નીચની તેં ગુલામી ...	૫૨૨
૮૧૪	અરે આવડો તું થયો ક્યાંથી થેલો ...	૫૨૩

[૭૩] નરોહર. (૧)

૮૧૫	સંતોરે એ લેહેરમાં રહિયેરે ...	૫૨૩
-----	-------------------------------	-----

[૭૪] નવલસખી. (૧)

૮૧૬	સુનો સખી મોહન યેતું યજાવે ...	૫૨૪
-----	-------------------------------	-----

[૭૫] નાનક. (૪)

૮૧૭	ખળર નહીં આ ભુગમેં પલકી (લાવણી) ...	૫૨૪
૮૧૮	જીવિતકો વ્યવહાર જગતમેં (ધનાશ્રી) ...	૫૨૫
૮૧૯	જૂઠી દેખી પ્રીત જગતમેં ...	૫૨૫
૮૨૦	અળતો રામ ભજન કર ભાઈ (ગોડી) ...	૫૨૬

[૭૬] નાલો. (૧)

૮૨૧	રસ હોરી જેલે શ્રીજાનરાય (વસંત હોરી) ...	૫૨૬
-----	---	-----

[७७] नारायण. (२)

२२	हेणो संतो अहसागरकी लडेरी (काडी)	...	५२७
२३	पंडित पुराणीरे कुरानी तमे क्यारे जुवो		५२७

[७८] निमानंद. (१)

२४	नंद नंदन जगत वंदन (अरवरी छंद)	...	५२८
----	---------------------------------	-----	-----

[७९] निर्मणदास. (५)

२५	भोज ठेक अली पवनके संग (लावणी)	...	५२९
२६	એક ઘર બનાં દોનોદિન	...	५२९
२७	ज्ञानी तो तेने कुहुयेरे (काडी)	...	५३०
२८	संत भतवाळारे राम रस पीवतडे	...	५३०
२९	रामनाम आळारे पितावे कोर्ध गुरु साडी	..	५३१

[८०] निरांतदास (२४)

३०	अधर कुत्रामे आसन करने (प्रभात)	...	५३१
३१	नाम धणीको सणसे तीको	...	५३२
३२	भडे गुरु वाकी जठिं अलिहारी	...	५३२
३३	राम नाम तुं राभ हृदयमां	...	५३३
३४	समजले मन सुधी कणा	...	५३४
३५	सातवार	...	५३४
३६	भारमास	...	५३६
३७	हुरि यश गातांरे (सामेरी)	...	५४०
३८	संतोनी संगतरे	...	५४१
३९	शामणीओ सोहाणीरे	...	५४२
४०	राम समर मन भेरा (धनाश्री)	...	५४२
४१	राम नाम लज लाव करीने (कल्याण)	...	५४३
४२	भाळगरका भडा तमासा	...	५४३
४३	वणी वणी वंदु गुरु गोविंदने (केदारो)	...	५४४
४४	गुणु गावातो गुरुने गोविंदना	...	५४४

અનુક્રમાંક

૮૪૫	રામ રસ પીવે સો જન પૂરા (આશાવરી)	...	૫૪૫
૮૪૬	અનુભવ એવોરે (કાફી ધીરાતા રાગની)	...	૫૪૫
૮૪૭	મળે ગુરુ સાચારે	૫૪૬
૮૪૮	કોણુ લખાવેરે	૫૪૬
૮૪૯	કોન કરાવે જગહાંસી (ગોડી)	...	૫૪૭
૮૫૦	મનકી આદ લખાવે	...	૫૪૮
૮૫૧	અપના આપ ણિચારે	...	૫૪૮
૮૫૨	આપ ચીન્યા ણિન અંધા	...	૫૪૯
૮૫૩	આજ કાલમાં દુનિયા દેખો	...	૫૪૯

[૮૧] નિષ્કુળાનંદ. (૧૧)

૮૫૪	જનુની જીવોરે ગોપીચંદની (જકડી પરજ)	...	૫૫૦
૮૫૫	જંગલ વસાવ્યુંરે ભેગીએ	...	૫૫૦
૮૫૬	હું ખલિહારી એ વૈરાગને	...	૫૫૧
૮૫૭	ત્યાગ ન ટકેરે વૈરાગ વિના	...	૫૫૨
૮૫૮	વૈરાગનેરે વિઘન ઘણું	...	૫૫૩
૮૫૯	વૈરાગ વિણુ એ વાણી વદે	...	૫૫૩
૮૬૦	જેનુંરે મન વન વાંછતું	...	૫૫૪
૮૬૧	અમેરે જડ ભરત ભેગિયા	...	૫૫૪
૮૬૨	બાલું બુરૂર મરી મેલીને સરવે (કાફી)	...	૫૫૫
૮૬૩	મનમાં વિચારી જરી જોયું નહીં	...	૫૫૫
૮૬૪	તમે સાંભળો સંતની રીત (નિષ્કામવિષે)	...	૫૫૫

[૮૨] નંદદાસ. (૭)

૮૬૫	યાકો એદ રટત બ્રહ્મા રટત (ધ્રુપદ)	...	૫૬૦
૮૬૬	શ્રીરામકૃષ્ણુ રામકૃષ્ણુ ગાઇયે ઊઠી ભોર (ણિલાવર)	...	૫૬૦
૮૬૭	હે સાહેલયો કહો મુજ માતને	...	૫૬૧
૮૬૮	ગઈ પ્રભુ કને શું કહું તને	...	૫૬૨
૮૬૯	મન નક્કી કર્યું હું નહિ તુંને વડું	...	૫૬૩
૮૭૦	અહહ તાથ આમ હાંસી કાં કરો	...	૫૬૩

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૮૭૧	કટકો કાગળીઆનોરે (પરજ) ...	૫૬૪

[૮૩] પરમાનંદ. (૩)

૮૭૨	જળ દીનોનાથ કૃપા કરે (પ્રભાતિયું)	૫૬૫
૮૭૩	દેખોરી યહુ કૈસા બાલક ...	૫૬૫
૮૭૪	માઈ મેરો રૂઠે બાલ ગોવિંદા ...	૫૬૬

] ૮૪] પિંગળ. (૩)

૮૭૫	ગોકળિયું નહાનું ગામડિયું ...	૫૬૬
૮૭૬	અવતારીછો ગિરધારી તમ પર વારી ...	૫૬૭
૮૭૭	મને ઘડી નથી વિસરતા રામ ...	૫૬૭

[૮૫] પીતાંગરદાસ. (૪)

૮૭૮	શ્રીકૃષ્ણ સરખારે યોગી અતિ દુર્લભરે ...	૫૬૮
૮૭૯	વિઠ્ઠલજી સુણી વચન અમારું ...	૫૭૦
૮૮૦	યહુ અનુભવ મોહી આયો સંતો ...	૫૭૧
૮૮૧	અબતો મનવા મેરા છોડદે અભિમાન (જંગલો) ...	૫૭૨

[૮૬] ખ્યારાદાસ (૧)

૮૮૨	પ્રભુ જગપાલન ગિરિવરધારી ...	૫૭૨
-----	-----------------------------	-----

[૮૭] ખ્યારેરામ (૧)

૮૮૩	ઓધા નંદલાલ નમેરા થયાછેરે (ગરખી-ભૈરવી) ...	૫૭૩
-----	---	-----

[૮૮] પ્રભાશંકર (૪)

૮૮૪	છપય પરનારી તથા પરપુરૂષ વિષે... ...	૫૭૪
૮૮૫	દેહુ રૂપી ડેરાંમારે (કાફી ધીરાના રાગની) ...	૫૭૭
૮૮૬	કાચા નગરમારે ...	૫૭૮
૮૮૭	પૃથ્વી પાતાળેરે ...	૫૭૮

[૮૯] પ્રાણજીવન. (૨)

૮૮૮	પ્રગટે નરસિંહ રૂપ પ્રહલાદ દુઃખ જાનકે (પ્રભાત) ...	૫૭૯
-----	---	-----

અનુક્રમાંક

પૃષ્ઠાંક

૮૮૯ ચાલ ચિત્ત દ્વારિકા માન માર્ગ કહ્યું ... ૫૭૯

[૯૦] પ્રિયાદાસ. (૧)

૮૯૦ અળ મન કાહેકોં કરત ભૂલાના (ગોડી) ... ૫૮૧

[૯૧] પ્રીતમદાસ. (૫૬)

૮૯૧ હરિ હરિ રટણુકર કઠણુ કળી કાળમાં ... ૫૮૧

૮૯૨ કોઈ રામ રસ પિયોરે (રાસ) ... ૫૮૨

૮૯૩ ઓધાળ શામળાનો સ્નેહ મને સાંભરેરે (ગરબો)... ૫૮૨

૮૯૪ શું કયું ગીતા ગાઇનેરે તેં શું કયું ... ૫૮૩

૮૯૫ ગંગાળ કેછે, સત સંગને અરથેરે ... ૫૮૩

૮૯૬ ભોજન મન ભાવતાં લ્યોને માવા (થાળ) ... ૫૮૪

૮૯૭ હે યશોદાળ આવડો લાડકવાયોરે (ગરબી) ... ૫૮૪

૮૯૮ હે યશોદાળ હાકલમાં રાખીને ... ૫૮૫

૮૯૯ કહે નંદરાણી આહીરડી અણુઘટતી વાત ... ૫૮૫

૯૦૦ કહે વ્રજ નારી આવડું કાં અલખુરે ... ૫૮૬

૯૦૧ હે વ્રજનારા, નિત્ય ઉઠી શામાટે ... ૫૮૬

૯૦૨ હે વાંસલડી વેરણુ થઈ લાગીરે ... ૫૮૭

૯૦૩ રાધા આરી પ્રેમીજનને દોષ ઘણો ... ૫૮૭

૯૦૪ મન મોહનલાલ મારગડો મૂકો તેા ... ૫૮૮

૯૦૫ મારા સમ દઈ દુખજાને કેજેરે ... ૫૮૮

૯૦૬ સુણ વાંસલડી વેરણુ થઈ લાગીરે ... ૫૮૯

૯૦૭ સુણ ધ્રજ નારી શ્યામાટે તું અમને ... ૫૮૯

૯૦૮ મન મોહનળ મારગડો મેલોતો ... ૫૯૦

૯૦૯ હરિ ભજન થકી છોટા હોયતે ... ૫૯૦

૯૧૦ આવી એકાદશી વૈષ્ણવ જનને ... ૫૯૧

૯૧૧ તજ દેહ અભિમાન મિથ્યા સુખ સાડું ... ૫૯૨

૯૧૨ રસ અગમ અપાર સુરીનર પાર ન પામેરે ... ૫૯૨

૯૧૩ મન માને નહીં સો ફેરા સમજવું ... ૫૯૩

૯૧૪ ધન્ય આજ ઘડી સંત પધાર્યા પ્રેમે ... ૫૯૪

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૯૧૫	દેહ મનુષ્ય ધરી હરિને ન જાણ્યા તેણે ...	૫૯૪
૯૧૬	હરિ ભજન વિના દુઃખ દરિયા સંસારનો ...	૫૯૫
૯૫૭	હરિ ભજન કરો ભય ભાગે જ મહૂતનો ...	૫૯૫
૯૧૮	પ્રથમ નમું ગુરુદેવને (ગુરુ મહિમા) ...	૫૯૬
૯૧૯	ભજો ગુરુ બ્રહ્મ નિરંતર નામ ...	૫૯૯
૯૨૦	શામાટે તું સુધ રહ્યોછે (ચોપાયા છંદ) ...	૬૦૦
૯૨૧	હીરા મોતી નામ હરિનું ...	૬૦૧
૯૨૨	કકા કર સદ્ગુરુનો સંગ (કકો છપાયા છંદ) ...	૬૦૧
૯૨૩	કરિયે કૃષ્ણ ઉપાસના (કકો ધોળ) ...	૬૦૫
૯૨૪	કારતકે કરમ નિવાર કહુંતે માટેરે (બારમાસી) ...	૬૦૭
૯૨૫	સદ્ગુરુને ચરણે નમું ...	૬૧૨
૯૨૬	ચેત મન ચેત મન ચાલવાની ચાલછે (ચેતવણી) ...	૬૧૮
૯૨૭	ભજન કેમ કરતો નથી પાણરે ...	૬૧૯
૯૨૮	હરિ ભજ્યે તો આવે સુખની લહેરજો ...	૬૧૯
૯૨૯	હરિનો મારગછે શૂરાનો (ધોળ) ...	૬૨૦
૯૩૦	સંત સમાગમ જે જન કરશે ...	૬૨૧
૯૩૧	હરિ મહિમા મોટા જન જાણે ...	૬૨૧
૯૩૨	સંત કૃપાથી છૂટે માયા ...	૬૨૨
૯૩૩	ભજન કરીલે ભાવેરે ...	૬૨૨
૯૩૪	જા સદ્ગુરુને શરણેરે ...	૬૨૩
૯૩૫	કર હરિ સ્મરણ સાચુંરે ...	૬૨૩
૯૩૬	જે પરમારથ પ્રીછેરે ...	૬૨૪
૯૩૭	સખી આજ આનંદ રંગ અંગમાં ...	૬૨૪
૯૩૮	પ્રથમે ગુરુને ગોવિંદ કરી જાણો ...	૬૨૫
૯૩૯	સમરણ કરને સીતારામનું ...	૬૨૬
૯૪૦	સુરતા લાગીછે જેની ...	૬૨૬
૯૪૧	તુંતો રામ રટણ કર રંગમાં તારા અંગમાં ...	૬૨૭
૯૪૨	સંત પારસ અંદન બાવના ...	૬૨૮
૯૪૩	સંત લક્ષણ ત્રીસ સોહામણાં ...	૬૨૯
૯૪૪	સદ્ગુરુના તે શબ્દ વિચારતાં ...	૬૩૦

અનુક્રમાંક.		પૃષ્ઠાંક
૯૪૫	તુંતો રામ રટણ કર રંગમાં હવે રાખ	૬૩૦
૯૪૬	પ્રથમ પ્રભુજી સાથે પ્રીત ન કીધી ...	૬૩૧

[૯૨] પ્રેમદાસ (૫)

૯૪૭	માયા તણું મરગણું સતી સમજ્યાં નહીં	૬૩૨
૯૪૮	કૃણુધારી લછમના બોલને બળવંતા	૬૩૩
૯૪૯	શ્રીરામ લંકા લડી સેન વાનર કપિરાજ ભાલુ	૬૩૩
૯૫૦	અવધપુરી સ્વર્ગ સમ તુલ્ય શોભા ગણી	૬૩૪
૯૫૧	પાંચ તંતકા બન્યા તંબુરા (ભજન)	૬૩૫

[૯૩] પ્રેમાનંદ (૬)

૯૫૨	સુંદર શામળારે એ પ્રીતમ પાતળારે (દાણુલીલાનાંપદ)	૬૩૫
૯૫૩	કાનુડો દાણુ માગેરે ...	૬૩૬
૯૫૪	ઉભીરે ધુમટાવાળીરે (ચખોલા) ...	૬૩૬
૯૫૫	સુંદર શામળારે હમો હાર્યાં ને જીત્યો તું ...	૬૩૭
૯૫૬	મહારાજ લંકા તણો એમ ભાળે (છંદભુજંગીનીચાલ)	૬૩૮
૯૫૭	વસી સ્વર્ગ સુર વર્ગ આશ્ચર્ય પામે ...	૬૪૧

[૯૪] પ્રેમાનંદ સ્વામી (૧)

૯૫૮	અવિનાશી આવોરે જમવા કૃણુ હરિ	૬૪૨
-----	-----------------------------	-----

[૯૫] કુલીબાઈ. (૧)

૯૫૯	આજરે સ્વપનામાં હુંતો (પ્રભાતિયું)	૬૪૬
-----	-------------------------------------	-----

[૯૬] બાપુ. (૬)

૯૬૦	પાણીનો ખેલ બનાવ્યોરે (કાફી)	૬૪૬
૯૬૧	નામ જોણે જાણ્યુરે ...	૬૪૭
૯૬૨	પુનમિયા તેને કહ્યોરે ...	૬૪૮
૯૬૩	કૈવલ્ય પદ સાચુરે ...	૬૪૮
૯૬૪	સમજ્યા વિના સાધનરે ...	૬૪૯

अनुक्रमिका		पृष्ठांक
६६५	शांति पभाडे तेने स'त कडिये ...	६४६

[६७] गालअदी. (२)

६६६	आवत यारे लैया श्री भनहुसे (पदगोडीनां) ...	६५०
६६७	श्रीभनहुते आवत यारे साध ...	६५१

[६८] गालकदास. (१)

६६८	सजन करीले साया साडेगनुं (सजन) ...	६५१
-----	-------------------------------------	-----

[६९] गालकृष्ण. (१)

६६९	घडपणुमां गोविंद गाशुं ...	६५२
-----	---------------------------	-----

[१००] प्रह्लानंद. (३१)

६७०	प्रातः थयो भनमोहुत थारा (लैरवी) ...	६५४
६७१	रसियोळ राय आंगणु येठा ...	६५४
६७२	जानेठ कनक तणु आवी येठा ...	६५५
६७३	जमो जमारे मारा लुवन जुगते ...	६५५
६७४	डे लाग्यो मारे नटवरथी नेडा (घोणा) ...	६५५
६७५	डे लागी मारे नटवरथी लगनी ...	६५६
६७६	डे मोडी हुंते नटवरने वाने ...	६५६
६७७	डे वर्या मे'ते रंगसर चालाने ...	६५७
६७८	यालो यालो सैयरने साथ (गरणी) ...	६५७
६७९	जेने जेने सणी येनुं इय ...	६५८
६८०	आवो आवोने नंदलुना लाल ...	६५८
६८१	तारी आंभलडी अदयेल ...	६५९
६८२	सणी नंद तणु हरणार ...	६५९
६८३	ओरा आवोने सुंदर शाम ...	६६०
६८४	नारायणु नाम लेने तुं प्राणीरे ...	६६०
६८५	गेरस लेने गोपिका यादी वेयवा काजे (दाणुदीला) ...	६६१
६८६	डेडा अमे डेम मेदीये ...	६६१

અનુક્રમાંક			પૃષ્ઠાંક
૯૮૭	ટાંક લેવું નથી માહુરે	...	૬૬૨
૯૮૮	આડુંતો કાંઈ નથી બોલતો	...	૬૬૨
૯૮૯	મુજને અચ્ચંબો ધાયછે	...	૬૬૩
૯૯૦	મન મસ્તાની માનુની	...	૬૬૩
૯૯૧	બહુ એટલી થામાં બોલકી	...	૬૬૪
૯૯૨	છેલ છળીએ સાંભળી	...	૬૬૪
૯૯૩	દાટયો રહેને ચોર દેવના (ઘોળ)	...	૬૬૫
૯૯૪	પ્રભુ ભજયા વિના ગાફલ પ્રાણી	...	૬૬૫
૯૯૫	આ તન રંગ પતંગ સરીખો	...	૬૬૬
૯૯૬	મનુષ્ય દેહુ ધરીને મુરખ	...	૬૬૬
૯૯૭	દશ મહિના માના ઉદરમાં	...	૬૬૭
૯૯૮	જે તન દેખી છકયો ડોસે	...	૬૬૭
૯૯૯	બાળપણું તેં જીવ અજ્ઞાની	...	૬૬૮
૧૦૦૦	પશુ તણી પંકિત મેલાવી	...	૬૬૮

[૧૦૧] પ્રહ્લાનંદ બીજો (૧૯)

૧૦૦૧	શીષ મુકુટ તિલક ભાલ (ક્રુપદ)	...	૬૬૯
૧૦૦૨	જય મહેશ જટા જુટ	...	૬૬૯
૧૦૦૩	તેરોહી રૂપ જાન (ઘનાશ્રી)	...	૬૬૯
૧૦૦૪	નિર્માળ ગુણુ તમે ધારો સખીરે	...	૬૭૦
૧૦૦૫	અનુભવ વિના જગઅંધા નર બાવરે	...	૬૭૦
૧૦૦૬	કહત મંદોદરી સુનો પિપ્યા રાવણુ (જંગલો)	...	૬૭૦
૧૦૦૭	યહુ જગ સ્વપ્ના હુય રજનીકા	...	૬૭૧
૧૦૦૮	આજ સખી શામ સુંદર (લલિત તાલ દાદરો)	...	૬૭૧
૧૦૦૯	ભજરે નર રામ ચરણુ	...	૬૭૨
૧૦૧૦	સુહાવે સખી મોહનકી મોહે જૈન (ઝિંઝોટી)	...	૬૭૨
૧૦૧૧	કરોરે નર હરિ ચરણુનસેં હેત	...	૬૭૩
૧૦૧૨	બિના હરિદે ભજન (ઝિંઝોટી)	...	૬૭૩
૧૦૧૩	માન માન માન કહ્યા માન લે મેરા	...	૬૭૪
૧૦૧૪	ગાફિલ તું જાગ દેખ	...	૬૭૪

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૦૧૫	ભજરે નર સારંગપાણિ (ખમાચ) ...	૬૭૫
૧૦૧૬	કરો હરિકા ભજન જન્મ યહ (લાવણી) ...	૬૭૫
૧૦૧૭	નામ હરિકા દિલસેં ચારે ...	૬૭૬
૧૦૧૮	કૃષ્ણ કૈસી હોરી મચાઇ (હોરી) ...	૬૭૭
૧૦૧૯	શામ કૈસી ખેલત હોરી ...	૬૭૮

[૧૦૨] ભગવાન (૬)

૧૦૨૦	જ્ઞાન સ્વરૂપ છે આતમા સર્વદા (ઝુલણાઈ'દ) ...	૬૭૯
૧૦૨૧	ભજો ભાવ થકી જગદેવ (ચાલ કેરખાની) ...	૬૭૯
૧૦૨૨	સમજ મન અગમનિગમકી ધાની (ભૈરવી) ...	૬૮૦
૧૦૨૩	હે મન રામ નામ શુન ગાવો ...	૬૮૧
૧૦૨૪	જો વિચારી જીવ તારી શી ગતિ થશે ...	૬૮૧
૧૦૨૫	સાધન સાધી શુદ્ધ થયો નહિ (હુમરી) ...	૬૮૨

[૧૦૩] ભવાન (૪)

૧૦૨૬	શાને માટે ભજતો નથી (ભૈરવી) ...	૬૮૩
૧૦૨૭	પંચ રંગી ણંગલોરે (કાફી રાગ ધીરાના પદનો)	૬૮૩
૧૦૨૮	ઓ રાણાજી રામજી સંઘાતે (ગરગી) ...	૬૮૪
૧૦૨૯	ઓ મનોહરી રામને નમવાનો ...	૬૮૪

[૧૦૪] ભાંખર. (૧)

૧૦૩૦	રાજને ભરોસે હું તો રેન સારી જાગી (વિલાસ)	૬૮૬
------	--	-----

[૧૦૫] ભીમ (૧)

૧૦૩૧	મેં પણ દાસી તોરી દાસી (ભજન) ...	૬૮૬
------	-----------------------------------	-----

[૧૦૬] ભીમજી (૧)

૧૦૩૨	અળતો મનવા મેરા (જંગલો) ..	૬૮૭
------	-----------------------------	-----

[૧૦૭] ભૂખણુ (૫)

૧૦૩૩	કશી વાતનો ખરખરો મન નાણો (છંદ ભુજંગીનીચાલ)	૬૮૮
------	---	-----

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૦૩૪	પિતાગાત સંતાનને મિત્ર વ્રાત	૬૮૯
૧૦૩૫	ઘણાં પુણ્યના ભાવથી દેહ પામ્યાં	૬૯૧
૧૦૩૬	તમે અવતર્યા લક્ષ્મી ચૌરાસી વાર	૬૯૨
૧૦૩૭	રમ્યા રંગ તે ગોપિકા સંગ રાસ	૬૯૪

[૧૦૮] ભૂધર (૧)

૧૦૩૮	રામ ગતિ ભગવાન ગતિ (કલ્યાણ)	૬૯૬
------	------------------------------	-----

[૧૦૯] લોખ્લેભગત. (૬૭)

૧૦૩૯	ભક્તિને મોરચે ભડ કોઈક આગમે (પ્રભાતિયું)	૬૯૬
૧૦૪૦	વૈરાગ્યના પદને વિદ્ય આડાં ઘણાં ...	૬૯૮
૧૦૪૧	સંત શૂરવીર તે સદ્ગુરુજીના ગાળકા	૬૯૮
૧૦૪૨	શબ્દને પાર સદ્ગુરુજીનું રૂપ છે ...	૬૯૯
૧૦૪૩	જ્યાં લગી જીવની જાત જાણી નથી	૭૦૦
૧૦૪૪	નાથ મોઢે જાનત હો નિરાધારી (કાફી)	૭૦૦
૧૦૪૫	નાથ મોરી અરજ સુણો અવિનાશી	૭૦૧
૧૦૪૬	પ્રથમ તો નામ રૂપથી ટાળવું (સરવડું)	૭૦૧
૧૦૪૭	દેખો હરિશ્ચંદ્ર હાલ્યો જાનરે ...	૭૦૨
૧૦૪૮	ચેતો કાળયુગના માનવી, પોરો આંચો પૂરરે	૭૦૨
૧૦૪૯	સદ્ગુરુને સેવોરે (કાફી)	૭૦૩
૧૦૫૦	કરો કૃપા કૃપાળુરે	૭૦૩
૧૦૫૧	હતી મારે હૈડેરે	૭૦૪
૧૦૫૨	સંતો ભાઈ સંત સદા અતિ સારા (ગોઠી)	૭૦૪
૧૦૫૩	સંતો ભાઈ રામ રતન મુને લાધ્યું ...	૭૦૫
૧૦૫૪	હરિ હરસે હોરી ખેલાવે (હોરી)	૭૦૬
૧૦૫૫	કક્કા લે કેશવને ભજી (કકકો)	૭૦૬
૧૦૫૬	જીવ કારતકે કરની વિચાર (મહિના)	૭૧૧
૧૦૫૭	કાચગો કાચગી સમુદ્રમાં રહેતાં (ભજન)	૭૧૩
૧૦૫૮	ગરભમાં ગુણ ગોવિંદના ગાતો ...	૭૧૪
૧૦૫૯	પ્રહલાદ ઉપર પિતા કોપ્યો ...	૭૧૫

અનુક્રમાંક			પૃષ્ઠાંક
૧૦૬૦	અભિમાને જીવ ચાલતા	...	૭૧૬
૧૦૬૧	મન કહ્યું નથી માનતું ને	...	૭૧૭
૧૦૬૨	અટક ખંધીને આળસ નાવે	...	૭૧૭
૧૦૬૩	પ્રાણિયા ભજ લેને ફિરતાર (આળખા)	...	૭૧૮
૧૦૬૪	જીવને શ્વાસ તણી સગાઈ	...	૭૧૮
૧૦૬૫	મૂરખો રળી રળી કમાણોરે	...	૭૧૯
૧૦૬૬	લકિત શીશ તણું સાટુંરે	...	૭૧૯
૧૦૬૭	દુનિયા દિવાની કહેવાશેરે	...	૭૨૦
૧૦૬૮	લેખતો ભાવર થકી ભુંડારે	...	૭૨૦
૧૦૬૯	જેઈલો જગતમાં ખાવારે	...	૭૨૧
૧૦૭૦	ભરમાવી દુનિયા લોગીરે	...	૭૨૧
૧૦૭૧	મૂરખની ડાઠડી થઈ ધોળીરે	...	૭૨૨
૧૦૭૨	મન ચડ્યું મોટપને માળેરે	...	૭૨૨
૧૦૭૩	મૂરખે તાર કુભારબ આણીરે	...	૭૨૩
૧૦૭૪	એવું દુઃખ જગતમાં લાળીરે	...	૭૨૩
૧૦૭૫	લકિત શૂરવીરની સાચીરે	...	૭૨૪
૧૦૭૬	મોબુ કોઈ મરજીવા માણીરે	...	૭૨૪
૧૦૭૭	મન ચડ્યું મોટપને પેટ્ટેરે	...	૭૨૫
૧૦૭૮	મૂરખા જનમ ગયો તારેરે	...	૭૨૫
૧૦૭૯	મનવા રે'ની ભજનમાં ભળી	...	૭૨૫
૧૦૮૦	મૂરખો કાલની વાતું કરેરે	...	૭૨૬
૧૦૮૧	લોભ રહ્યો હૃદયમાં વસીરે	...	૭૨૬
૧૦૮૨	મૂરખા મતિ કરી તારીરે	...	૭૨૭
૧૦૮૩	જગતમાં શું રહ્યા માલીરે	...	૭૨૭
૧૦૮૪	આછે પંખીડાંનો મેળોરે	...	૭૨૮
૧૦૮૫	સેજે સૂતા જન જાગોરે	...	૭૨૮
૧૦૮૬	મન તું હજી શીખામણ માન	...	૭૨૮
૧૦૮૭	ભવમાં ભજન કરીલે ભાઈ	...	૭૨૯
૧૦૮૮	કયું મારા વા'લાનું થાશેરે	...	૭૨૯
૧૦૮૯	જીવ તું જોને અ ગાગિયા જાગીરે	...	૭૩૦

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૦૯૦	આત્મા ગુણ હરિના એવારે ...	૭૩૦
૧૦૯૧	મૂરખો માની રહ્યો માફરે ...	૭૩૧
૧૦૯૨	મનમાં જે કરતા મોટાચુંરે ...	૭૩૧
૧૦૯૩	ખુટલને મન ખરખરો થાશેરે ...	૭૩૧
૧૦૯૪	દેખો દેહ ધરી દેવારે ...	૭૩૨
૧૦૯૫	મૂરખને કેઈ પેરે સમજાવુંરે ...	૭૩૨
૧૦૯૬	જીવ તું વેળા વરતી લે ...	૭૩૩
૧૦૯૭	જીવને જતન કરીને જાણોરે ...	૭૩૩
૧૦૯૮	રૂદેમાં રૂડા ળિરાજે રામ ...	૭૩૩
૧૦૯૯	શિરપર શિખર લઈ ધાર્યોરે ...	૭૩૪
૧૧૦૦	રાવણનું અધુંધણે પાણીરે ...	૭૩૪
૧૧૦૧	આ તન સુખ કુંગરની એલીરે ...	૭૩૫
૧૧૦૨	મન તું કરેછે મદ માતુંરે ...	૭૩૫
૧૧૦૩	હરિજન હરખ કરી હાલોરે ...	૭૩૫
૧૧૦૪	જગમાં મે તણી માયારે ...	૭૩૬
૧૧૦૫	હવે હુંતો માન ગયો મેલીરે ...	૭૩૬

[૧૧૦] મચ્છંદર. (૨)

૧૧૦૬	ખચ્ચા મત કરના અભિમાન (લાવણી) ...	૭૩૭
૧૧૦૭	ક્ષમા ખલકો પહેરે જોગી (ભજન) ...	૭૩૭

[૧૧૧] મથુરા. (૧)

૧૧૦૮	જે કોટેશ્વરકી સદા શિવ (લાવણી) ...	૭૩૮
------	-------------------------------------	-----

[૧૧૨] મનોહરદાસ. (૩)

૧૧૦૯	જે કોઈ સદ્ગુરુ શરણે જાય (ગ્રામખા) ...	૭૩૮
૧૧૧૦	જેને કૃષ્ણ વચન વિશ્વાસ ...	૭૩૯
૧૧૧૧	મન તું મેલ જૂઠ જંજાળ ...	૭૩૯

[૧૧૩] ગણકદાસ. (૧)

૧૧૧૨	રામ ભજ રામ ભજ હે મન તું આવરે. ...	
------	-----------------------------------	--

[११४] माधवदास. (६)

१११३	प्रातः सभे रघुवीर जगावे (लेख)	...	७४०
१११४	जगिये गोपाल लाल	...	७४१
१११५	आरती जगन्नाथ स्वामी (मंगल आरती विलास)	...	७४२
१११६	अधम ओ धारण सुनके (जिहाग)	...	७४२
१११७	मे' केसे' कर लुवु'रे माध (आशा)	...	७४३
१११८	मे' हरि कण निरभु'रे माध	...	७४३
१११९	गलिका नंदन श्याम सुंदर लजे	...	७४३
११२०	तुज जिना मेरी केन जणर ले (हुमरी)	...	७४४
११२१	संभनपुर रात्रीमा जहुअरा (गरयो)	...	७४४

[११५] मानदास. (१)

११२२	आज मडा मंगल गोकुल मै (आशा)	...	७४५
------	------------------------------	-----	-----

[११६] मांडणु. (१)

११२३	शेठ कीधो हुवे शामणो (रामश्री)	...	७४६
------	---------------------------------	-----	-----

[११७] मिसरीगर. (१)

११२४	शण्डुंका परकाश गुरुजु जडां (लावणी)	...	७४७
------	--------------------------------------	-----	-----

[११८] भीठो (७)

११२५	सुअडांनी सध कडु'रे सजनी (गरणी अथवा रास)	...	७४८
११२६	म्हाजन मणजेरे मणतांनो मेणो (घोस)	...	७५०
११२७	प्रथम अरणु न आलेरे धंधेथी रडेशो	...	७५०
११२८	सणी सांलणने कडु' ओक वातडीरे (रास)	...	७५१
११२९	जमो जमोने जगदाधार जुगते' जमाडु'रे (थाण)	...	७५१
११३०	मन मानथा सरीअुं मडा पदारथ	...	७५२
११३१	मोरली वागी डारे वनमांय (लजन)	...	७५२

[११९] भीरांणध (५४)

११३२	मुज अणजाने मोटी भीरांत णध (प्रलातिथुं)	...	७५३
११३३	मध वेअवा नीसयां मोडनल (धनाश्री)	...	७५४

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૧૩૪	આજ મારી મિજમાનીછે રાજ (થાળ)	૭૫૪
૧૧૩૫	પ્રેમની પ્રેમની પ્રેમનીરે મને લાગી (ગરબી)	૭૫૫
૧૧૩૬	મુખડાંની માયા લાગીરે	૭૫૫
૧૧૩૭	ઐધવજી કર્મનકી ગતિ ન્યારી	૭૫૬
૧૧૩૮	ગોવિંદો પ્રાણ અમારોરે	૭૫૬
૧૧૩૯	દવ તો લાગેલ કુંગરમાં (પરજ)	૭૫૭
૧૧૪૦	શું કરવુંછે મારે શું રે કરવુંછેરે (ભજન)	૭૫૭
૧૧૪૧	જીનું તો થયુંરે દેવળ જીનું તો થયું	૭૫૮
૧૧૪૨	વાટ જીવેછે મીરાં રાંકડી	૭૫૮
૧૧૪૩	મારું મનડું વીંધાણું રાણા, ચિત્તડું ચૌરાણું	૭૫૯
૧૧૪૪	બાલહારી રસિયા ગિરધારી (ભજન)	૭૫૯
૧૧૪૫	ખંસીવાલા આજ્ઞે હુમારે દેશ (માઠ)	૭૬૦
૧૧૪૬	કાનુડા તારી મોરલી અમને દુઃખડાં દીએછે	૭૬૦
૧૧૪૭	કાનો માગ્યો દે ધુતારો માગ્યો દે ...	૭૬૧
૧૧૪૮	નાહુરે વિસાઈ હુરિ અંતરમાંથી (કીર્તન)	૭૬૧
૧૧૪૯	હુરિ મારે હૃદયે રહેજો, પ્રભુ મારી પાસે	૭૬૨
૧૧૫૦	બહાલા મારા વીરારે, સંગ ન કરીએ (ભજન)	૭૬૨
૧૧૫૧	કોઈ કહે તેને કહેવારે દૃઢએ	૭૬૩
૧૧૫૨	કાનુડે ન જાણી મારી પીડ	૮૬૩
૧૧૫૩	નાંખેલ પ્રેમની દોરી ગળામાં	૭૬૩
૧૧૫૪	આરા ગોવિંદના ગુણ ગાશું	૭૬૪
૧૧૫૫	ગિરધરને મન લાવી રાણાજી હુંતો	૭૬૪
૧૧૫૬	રમકડું જડિયુંરે રાણાજી	૭૬૫
૧૧૫૭	દો દિનકે મિજબાન, ણિગાડું કિનસેં	૭૬૫
૧૧૫૮	કોન કરેરે જંબલ જગમેં જીવન શોરા (પરજ)	૭૬૬
૧૧૫૯	રાધેવર રંગં ભર્યાંછે	૭૬૬
૧૧૬૦	કાનુડો છેડલો ન મેલે જલ ભરવાને	૭૬૭
૧૧૬૧	જેશીડા જેશ જીવોને	૭૬૭
૧૧૬૨	આવત મોરી ગલિયનમેં ગિરિધારી (કાફી)	૭૬૫
૧૧૬૩	નાથ તુમ જાનત હો સખ ઘટકી	૭૬૮

અનુક્રમાંક.		પૃષ્ઠાંક
૧૧૯૨	મેલ્ય મન તાણુ ગ્રહી વચન ગુરુદેવનું	... ૭૮૧
૧૧૯૩	ધીર ધુરંધરા શૂર સાચા ખરા ૭૮૧
૧૧૯૪	મતવાલા તણી રીત મહા વિકટ છે	... ૭૮૨
૧૧૯૫	કર્મનું કુટાણું સકળ સંસારમાં ૭૮૨
૧૧૯૬	શામરો નિકી ઝેન બળવે બળવે (હોરી)	... ૭૮૩
૧૧૯૭	બ્રજમેં હરિ ખેવત હોરી ૭૮૩
૧૧૯૮	જયદેવ જયદેવ જયઅંતરયામી (આરતી)	... ૭૮૪

[૧૨૧] સુકુન્દ (૩)

૧૧૯૯	ટિટોડી કહે તજિયેરે ભુમિ ઉપર ભારથ થયો (કાફી)	૭૮૪
૧૨૦૦	ભવિષ્ય ન ભૂસેરે, હૂલો કોઈ ડાહ્યા થઈ	... ૭૮૫
૧૨૦૧	કપોતની કહેછેરે, કથ માડું કહ્યું કરો	... ૭૮૬

[૧૨૨] સુકુન્દાનંદ. (૧)

૧૨૦૨	સુરતા તું કયું ભઈહિ દિવાની (હોરી)	... ૭૮૬
------	-------------------------------------	---------

[૧૨૩] મુરાર સાહેબ. (૧૧)

૧૨૦૩	ગુન્હારે મ જ્જે મારા, ગરીબાં નિવાજ (ખંભાત)	૭૮૭
૧૨૦૪	શબ્દ ગુરુ સાધિયે, અંતર ગુરુ આરાધિયે (પ્રભાત)	૭૮૮
૧૨૦૫	આજ સખી મુને સતગુરુ મળિયા (ઘોળ)	... ૭૮૮
૧૨૦૬	ઓધવ માધવ મથુરા જઈ ૭૮૯
૧૨૦૭	ઓધવજી હરિને એટલું કે'જે (પદ)	... ૭૮૯
૧૨૦૮	કહોને ઓધાજી અમે કેમ કરિયે	... ૭૯૦
૧૨૦૯	અમને ઓધાજી હવે તેડી ચાલો જીરે	... ૭૯૦
૧૨૧૦	આજ મારી લહે તો ભજનમાં લાગીરે (પરજ)	... ૭૯૧
૧૨૧૧	આવ્યો જુઠોરે જમાન કઠણ કળજુગ વારોરે	... ૭૯૨
૧૨૧૨	મારા સ્નેહી સતગુરુ શ્યામ ૭૯૨
૧૨૧૩	લાવો લાવો કાગળિયો દોત, કે લખિયે હરિનેરે	... ૭૯૩

[૧૨૪] મૂળજી (૧)

૧૨૧૪	આજ અનોપમ દહાડો આવ્યો (ઘોળ)	... ૭૯૩
------	------------------------------	---------

[१२५] भूणदास (१०)

१२१५	हरि वेषु वायछेरे हो वनमां (रास)	...	७६४
१२१६	वालम षोव्यारे हो वाणी	...	७६५
१२१७	ले तो ले ले नाम रामनुं (रामश्री)	...	७६५
१२१८	लणुतो तुं अक्षर जे लणु	...	७६६
१२१९	समन्था विनारे सुभ नहीं तुजनेरे (सामेरी)	...	७६६
१२२०	चैतन वरनी चुंदडी (चुंदडी)	...	७६७
१२२१	भारा आतमनारे आधार	...	७६८
१२२२	जुगने अतेरे नकलंकी आवशेरे (लजन)	...	७६९
१२२३	गुरु ने गोविंदरे दुर्लभ देवनेरे	...	८००
१२२४	वचन विचारीरे संतो तमे आलज्जेरे	...	८०१

[१२६] मंजुकेशानंद (२)

१२२५	नर अज्ञानी सांलणने शिष्यामणु सुरभ भारी (गरणी)	...	८०२
१२२६	मुणे ग्रह लणेरे, ज्व सम वर्तेछे (काडी)	...	८०२

[१२७] रघुनाथ दास (५)

१२२७	ओधवणु आव्यारे वेगे व्रजमां (गरणी)	...	८०३
१२२८	ओधवणु अम साथे रसियो रसणे	...	८०४
१२२९	ओधवणु माधवरे मेली डेम गया	...	८०५
१२३०	ओधवणु संहेशो केजे श्यामने	...	८०६
१२३१	ओधवणु अणणा ते साधन शुं करे	...	८०७

[१२८] रघुनंदन (३)

१२३२	ओ अणुलागी माया घेन तणु (गरणी)	...	८०९
१२३३	हुंपद गणतां कारणेने कारणु	...	८०९
१२३४	गुरु शरणु धरी साधन सार	...	८१०

[१२९] रघुराम (१)

१२३५	नरसीं भेडेनो लकत प्राहाणु—हुंडी (लावणी)	...	८१०
------	---	-----	-----

[૧૩૦] રણછોડ (૧૧)

૧૨૩૬ વનચર વીરારે વધ્રામણી (રામત્રી)	...	૮૧૨
૧૨૩૭ હુશીને જોલ્યા હનુમાનજી	...	૮૧૩
૧૨૩૮ કહ્યુંરે માનો મારા કંથજી	...	૮૧૪
૧૨૩૯ ગવણ કહેરે મંદોદરી	...	૮૧૪
૧૨૪૦ ક્રોધ શોધ લાવે મારા નાથની	...	૮૧૫
૧૨૪૧ તમને આરાધું અન્નદેવ (આળખો)	...	૮૧૫
૧૨૪૨ શામળિયાજી સ્નેહી તારી (ધોળા)	...	૮૧૬
૧૨૪૩ હુંતો તને વાડુંરે (સોરઠ સામેરી)	...	૮૧૭
૧૨૪૪ અંગરખું એક તાડુંરે (કાફી)	...	૮૧૮
૧૨૪૫ ઓંગ સોંગકા જાપ જખીલે (લાવણી)	...	૮૧૯
૧૨૪૬ તીન ગુનસે તીત આતમા	...	૮૧૯

[૧૩૧] રણધીર (૧)

૧૨૪૭ ગણેશ ગાઇયે માતા શારદા ત્રુઠી (પ્રભાતિયું)	...	૮૨૦
--	-----	-----

[૧૩૨] રતનો (૩)

૧૨૪૮ કારતક રસની કુંપળી (બાર મહિના)	...	૮૨૦
૧૨૪૯ શેઠ સગાળશા સાધુને સેવે (ધોળા)	...	૮૨૭
૧૨૫૦ હાલોરે હાલો એલેયાને હાલોરે હાલો (પરજિયો)	...	૮૩૦

[૧૩૩] રતનો ભગત. (૫૯)

૧૨૫૧ લાલે કીલા જગતમાં આદરીરે (ગરળી)	...	૮૩૧
૧૨૫૨ સુરતે સુણજેરે સહુને કહુંછું સજની	...	૮૩૧
૧૨૫૩ રાસ મંગળમારે રમત માંડી કાને	...	૮૩૨
૧૨૫૪ જુગતે જ્જેરે રામ મંગળની રીતો	...	૮૩૨
૧૨૫૫ અદ્વિત આતમરે અખંડાનંદ હુરિછે	...	૮૩૩
૧૨૫૬ સાંભળ સજનીરે વનમાં વેણુ વાગી	...	૮૩૩
૧૨૫૭ અંગ આતુરતારે મળવાને વનમાળી	...	૮૩૪
૧૨૫૮ રજની શોભેરે પૂરણ મારી અંદ્રે	...	૮૩૪

अनुक्रमांक

पृष्ठांक

१२५६	रमत मांडीरे वेणु मधुरी वाह्यो	...	८३५
१२६०	रास मंडलमांरे उमटयो रस आनंदे	..	८३५
१२६१	सांख्य सजनीरे रसनी व्रीदा गाधये	...	८३६
१२६२	अणणा आधीनरे व्हडलो वश थ्या न्हाणी	...	८३६
१२६३	रास मंडलमांरे रंगे रभियां सजनी	...	८३७
१२६४	तुं लुडी गयो तारा रुपमांरे	...	८३७
१२६५	जे न्हाणोतो आतमा न्हाणजेरे	...	८३८
१२६६	तुं न्हाणी देने तारां रुपनेरे	...	८३८
१२६७	जे न्हाण्युं पोताना रुपनेरे	...	८३९
१२६८	जगतनी भाणु छे न्हुडीरे (आणणा)	...	८३९
१२६९	निशाकर निरलय पद ताडुंरे	...	८४०
१२७०	मानणो पाभ्यो इडी रीतेरे	...	८४०
१२७१	मन तुं मुंआणुंरे शानेरे	...	८४१
१२७२	गगनमां गरजे ते पासेरे	..	८४१
१२७३	समजे सतगुरुनी सानेरे	...	८४२
१२७४	रमततो संतोनी सांगीरे	...	८४२
१२७५	देने सतगुरुतुं शरणुंरे	...	८४३
१२७६	आणणो पूरणु ग्रह पासेरे	...	७४३
१२७७	भसाणुमां मोटोछे लडकोरे	...	८४४
१२७८	अरथे नावे अके वातां	...	८४५
१२७९	जगतमां लूडोकां लरभेरे	...	८४५
१२८०	लरभ लांगो मन तणो भूरणा (पद कडणो)	...	८४६
१२८१	सारमां सारछे प्रपंच त्यां पार छे	...	८४६
१२८२	नीपनुं विश्वते अके अविनाशथी	...	८४७
१२८३	अयण आनंदमां ग्रह विलसी रह्यो	...	८४७
१२८४	सणंग समज्या विना संशय छुटे न्हो	...	८४८
१२८५	रवि प्रगटया विना रजनी न्हि टणे	...	८४९
१२८६	वातशुं वरणुवुं वारतो वध गध	...	८४९
१२८७	अके निज आतमा डोघ जीजे न्हो	...	८५०
१२८८	पतिव्रता नारने प्राणवहल पियु	...	८५१

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૨૮૯	મન સાંભળને કહું વાત (દેશાખ)	૮૫૧
૧૨૯૦	મન મુંઝાણો શામાટ ...	૮૫૨
૧૨૯૧	મન વાણીનારે વિચાર ...	૮૫૨
૧૨૯૨	મન નિશ્ચય કર ઉર માંય ...	૮૫૩
૧૨૯૩	સખી સાંભળને કહું વાત ...	૮૫૪
૧૨૯૪	સહુએ સ્વરૂપ આતમારામ ...	૮૫૪
૧૨૯૫	દ્રવ્ય થાપણુનું ઘર માંય ...	૮૫૫
૧૨૯૬	હરિ અળગો નથીરે લગાર ...	૮૫૫
૧૨૯૭	ચેતને સવેળારે (પદ સામેરી) ...	૮૫૬
૧૨૯૮	તન નથી તારૂંરે ...	૮૫૭
૧૨૯૯	ટાળને અસંતરે ...	૮૫૭
૧૩૦૦	પરિગ્રહ પોતેરે ...	૮૫૮
૧૩૦૧	જીવોને વિચારીરે ...	૮૫૯
૧૩૦૨	દેખો ખેલ અવિગત માયા (પદ કાનડો) ...	૮૫૯
૧૩૦૩	જાનો જાન એહી મુલ ઘરકી ...	૮૬૦
૧૩૦૪	દેખો શમ રમે ઘટ માંહી ...	૮૬૧
૧૩૦૫	જાનત નાંહી આતમ અવિનાશી ...	૮૬૧
૧૩૦૬	આતમ ભેદ ન જાનત તનમે ...	૮૬૨
૧૩૦૭	જાન્યો રૂપ ભુપ ભયો આપે ...	૮૬૨
૧૩૦૮	સમજે સંત વચન એહી વિધિસે ...	૮૬૩
૧૩૦૯	પીછો ભેદ વેદસે ન્યારો ...	૮૬૩

[૧૩૪] રવિદાસ. (૪૧)

૧૩૧૦	આહુ નિશ ભજન વિના લક્ષતે નવ લહે (પ્રભાતિયું)	૮૬૪
૧૩૧૧	અમે અમારે દેશ વળ્યાં (ગરળી)	૮૬૪
૧૩૧૨	બાઈ તમારેરે કામ ધણું કુંવરનું	૮૬૫
૧૩૧૩	કાંઈક વારેરે બાઈ તમારા તનને	૮૬૫
૧૩૧૪	એ કોણુ લાવ્યુંરે માતા રાવ અમારી	૮૬૬
૧૩૧૫	શબ્દ સુણીનેરે ગોખી વળતી બોલી	૮૬૬
૧૩૧૬	કૃષ્ણુજી વાળોરે આ છોડી છે કેની ...	૮૬૭

અનુક્રમાંક

પૃષ્ઠાંક

૧૩૧૭	ઓરા હરિ આવેરે વાત કડું હું છાની	...	૮૬૭
૧૩૧૮	ભલે પધાર્યાંરે રહીતી વાટજ જ્ઞેષ	૮૬૮
૧૩૧૯	કાંઈક જાણોરે ંહાલપણાની વાતો	...	૮૬૮
૧૩૨૦	એક સમે ઓધવજીને કહે શ્રીકૃષ્ણજી (પદ સંદેશા)	...	૮૬૯
૧૩૨૧	ઓધવજી એક વાત કહું નિજ પ્રેમની	...	૮૭૦
૧૩૨૨	જાગીને જ્ઞેતાંરે સ્વપનું (પદ સામેરી)	...	૮૭૧
૧૩૨૩	સત ગુરૂ સાથેરે જાઈ મારે પ્રીતડીરે	...	૮૭૧
૧૩૨૪	સતગુરૂ ઓહ્યારે મરતક	...	૮૭૨
૧૩૨૫	મન વણઝારારે શે અરથેં	...	૮૭૩
૧૩૨૬	હવે નહીં જાઉંરે માડી હુંતો સાસરેરે	...	૮૭૪
૧૩૨૭	ઓધવ કહોનેરે રસિકા વરની રીતડીરે	...	૮૭૫
૧૩૨૮	દેખારે દેખી મત કરો ભાઈરે (સજન)	...	૮૭૫
૧૩૨૯	વાદ વિવાદ મત કરો ભાઈ	...	૮૭૬
૧૩૩૦	નામના સજન વિનારે	...	૮૭૭
૧૩૩૧	લગી પ્રીત સતગુરૂ સાહેબસેં	...	૮૭૭
૧૩૩૨	સાચા સતગુરૂ જેને મળિયારે	...	૮૭૮
૧૩૩૩	દેખો જેણે શરણુ લીઆરે સંતનકા	...	૮૭૮
૧૩૩૪	સુરત સગી જ્યારે ચડી અસમાને...	...	૮૭૯
૧૩૩૫	કાયકું જોગીડા જોગ કમાવે	...	૮૭૯
૧૩૩૬	કોઈ જાગંદા કોઈ ચેતાંદા	...	૮૮૦
૧૩૩૭	અનુભવી કરજેરે કડૂણા	...	૮૮૦
૧૩૩૮	આતમા નિરખોરે નિરવાણુ	...	૮૮૧
૧૩૩૯	દલ દરિયામાં હુમેશ નહાતા	...	૮૮૨
૧૩૪૦	દલ દરિયામાં અખંડ દીવો	...	૮૮૨
૧૩૪૧	જીરે સંતો લેદ આગમકા ખૂઝો	...	૮૮૩
૧૩૪૨	મેં સિપાઈ સતગુરૂ સાહેબકારે	...	૮૮૩
૧૩૪૩	અખંડ પ્રદક્કું કરમ ન લાગેરે	...	૮૮૪
૧૩૪૪	હુંસાં હરિજન હીરલા ચુગતહે	...	૮૮૪
૧૩૪૫	રામ સજન બિના નહીં નિસ્તારારે	...	૮૮૫
૧૩૪૬	કોટિ કદ્દપનારે (કાફીધીરાના રાગની	...	૮૮૫

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૩૪૭	આલો મેં પીધેરે	૮૮૬
૧૩૪૮	રમતા રામ હમારા નાથજી	૮૮૭
૧૩૪૯	લોચનિયું કાજલ વિના સુનું	૮૮૭
૧૩૫૦	આ કોણે બનાવ્યો ચરણો	૮૮૮

[૧૩૫] રસાલ. (૧)

૧૩૫૧	કરતી હે એન ચમકાતી નેન	૮૮૮
------	-----------------------	-----

[૧૩૬] રાઘવ. (૧)

૧૩૫૨	હરિ ભજો સદા ચિત્ત ગ્રાહી (બનબરો)	૮૮૯
------	------------------------------------	-----

[૧૩૭] રાઘવાનંદ (૪)

૧૩૫૩	જેણેરે સતગુરુ સેવ્યા આપણા	૮૯૦
૧૩૫૪	નિરભય વચન નાનળાઇ કહે	૮૯૧
૧૩૫૫	બલિહારી સોહી ગુરુ સંતની	૮૯૧
૧૩૫૬	વૃત્ત વાળીરે જેણે વિષયથી	૮૯૨

[૧૩૮] રામકૃષ્ણ. (૬)

૧૩૫૭	આળસ તજરે અભાગિયા (પ્રભાતિયું)	૮૯૨
૧૩૫૮	માનેતો શાસ્ત્રની શિક્ષાને માનજે	૮૯૪
૧૩૫૯	કે આવે આવે મલકતી વ્રજનાર (ગરબી રાગ)	૮૯૬
૧૩૬૦	રામ તણા ગુણ ગાઓ પંખી પ્રાણીરે (મેવાડો)	૮૯૬
૧૩૬૧	દીવેલ તો ખૂટયુંરે કુસકા ખાંડતારે (સોરઠ)	૮૯૮
૧૩૬૨	સામાન સંભાળીરે સંગી તારા ચાલિયારે	૮૯૮

[૧૩૯] રામ રતન. (૧)

૧૩૬૩	તુમ રૂપિ સાચિ કહો રૂપિ ગોલે (ગોડી)	૮૯૯
------	--------------------------------------	-----

[૧૪૦] રામસખી (૨૩)

૧૩૬૪	શ્રી દ્વારિકા પતિ મુજ વિનતિ (કલ્યાણ)	૮૯૯
------	--	-----

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૩૬૫	શ્રી માધવરાયની મૂર્તિ મારા મનમાં વસી ...	૯૦૦
૧૩૬૬	હે સખી શ્રીકૃષ્ણ મુને માર્ગમાં મળ્યા ...	૯૦૦
૧૩૬૭	રામની રામની રામનીરે (રાસ) ...	૯૦૧
૧૩૬૮	જેરછે જેરછે જેરછેરે ...	૯૦૧
૧૩૬૯	કૂટશે કૂટશે કૂટશેરે ...	૯૦૨
૧૩૭૦	સંગછે સંગછે સંગછેરે ...	૯૦૨
૧૩૭૧	મારગઠો મારો મેલરે (પરજ) ...	૯૦૩
૧૩૭૨	ઘેલા થાયોમાં ગિરિધર લાલરે ...	૯૦૩
૧૩૭૩	સીતારામનું શરણું રાખરે ...	૯૦૪
૧૩૭૪	જેજે રામ અખંડ અવિનાશી (જાંગલોઝીઝોટી) ...	૯૦૪
૧૩૭૫	કટિ પટ પીત છોટી ધનુ કરમે ...	૯૦૫
૧૩૭૬	ચાર કુમાર રૂપ ગુન સાગર ...	૯૦૫
૧૩૭૭	આનંદ મોહ અવધપુર વાસી ...	૯૦૬
૧૩૭૮	હુરિ જનને વાલો સંત સમાગમ (ધોળ) ...	૯૦૬
૧૩૭૯	અવધપુરી ખસ ભાઈ મનરે તું (ગોડી) ...	૯૦૭
૧૩૮૦	સંત ચરણ ચિત્ત ભાઈ મનરે તું ...	૯૦૭
૧૩૮૧	આજ ખની છળિ ભારી શ્રી રાઘોજીકી ...	૯૦૮
૧૩૮૨	જીવનાંહિ દિન ચાર ણંદે (વસંત) ...	૯૦૮
૧૩૮૩	ભજીલો સીતારામ તેરો અવસર જાયે ...	૯૦૯
૧૩૮૪	સીતા રામને ભજીને લાવો લીજીયેરે ...	૯૦૯
૧૩૮૫	જાનકી હોરી ખેલન આઈ (હોરી) ...	૯૧૦
૧૩૮૬	સમજ ગિચાર ખેલો નર યુવતી ...	૯૧૦

[૧૪૧] રામ સિંઘજી. (૨)

૧૩૮૭	મારા મનના મોહન (પરજની ગરખી) ...	૯૧૧
૧૩૮૮	એક વાર આહીં આવી (આશા) ...	૯૧૨

[૧૪૨] રામ સેવક. (૭)

૧૩૮૯	જલ કૈસેં ભરો સરજયુ ગહરી ...	૯૧૨
૧૩૯૦	રંગ લીને રઘુનાથ કુંવરકો (આશા) ...	૯૧૩

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૩૯૧	સુભગ ચાલ સુંદર અતિ ખ્યારી ...	૯૧૩
૧૩૯૨	ચલો સખી રઘુવર છળિ નિરખેં ...	૮૧૪
૧૩૯૩	લાગત રઘુવર ખ્યારો આત્રી મોહી (ગોડી) ...	૯૧૪
૧૩૯૪	જનક પુર ઘર ઘર શખ્દ સુનાયે ...	૯૧૫
૧૩૯૫	બાત અન્ન દોઉ ભાઈ જનકપુર ...	૯૧૫

[૧૪૩] રામેશ્વર. (૧)

૧૩૯૬	ગંગ જટા બુક રહી શિરયેં ...	૯૧૬
------	----------------------------	-----

[૧૪૪] રૂપિરાજ. (૧૧)

૧૩૯૭	સખી જ્ઞેજ્ઞેરે ટોલરિયો (પદ ડોલરિયાનું) ...	૯૧૭
૧૩૯૮	બુકું બુકું ભવતર ખડું બાણગારે (હુમરો) ...	૯૧૭
૧૩૯૯	ગોવિંદ બાણ્યા વિના તેં વરસ ગાળિયારે ...	૯૧૮
૧૪૦૦	રટવા રટવા આખ્યેછે તુંતો રામનેરે ...	૯૧૮
૧૪૦૧	માયામાં મનકું મોહ્યુંરે પામર પ્રાણી ...	૯૧૯
૧૪૦૨	અરે ભવ શું કરવા આથડે ...	૯૨૦
૧૪૦૩	ભવડલા આજકે કાલ બાવું (કાલિંગડો) ...	૯૨૦
૧૪૦૪	જમદે નિત્ય ઝપાટારે (લાવણી) ...	૯૨૧
૧૪૦૫	જળરો કાળ ઝપાટારે ...	૯૨૨
૧૪૦૬	નિશ્ચે રહેવું નથીરે માથે ...	૯૨૨
૧૪૦૭	પકડે કાળ પલકમારે ...	૯૨૩

[૧૪૫] રૂંબડ. (૧)

૧૪૦૮	ચડી ધૂનમેં રેના જ્ઞેજ્ઞેશ્વર (ભજન) ...	૯૨૪
------	--	-----

[૧૪૬] રેવાદાસ. (૧)

૧૪૦૯	ભજું ભકિત ભાવે ભડી ભદ્ર કાળી (છંદભુજંગી)	૯૨૪
------	--	-----

[૧૪૭] લછમન ભારથી. (૧)

૧૪૧૦	શંખ ચક્ર તિરશૂળ બિરાજે (લાવણી) ...	૯૨૫
------	--------------------------------------	-----

[૧૪૮] લક્ષ્મીરામ. (૬)

૧૪૧૧	ગોવિંદ ગાંધે ને હરિજન થાન્ને (પદસામીઆનું)	૯૨૭
૧૪૧૨	રાજા રનછોડ રંગીલા રનછોડ (ગિહાગ)	૯૨૭
૧૪૧૩	મન મારા સમજને આજ (સોરઠી મલાર)	૯૨૮
૧૪૧૪	ગિરિધારી હારીરે હુંતો આજ ...	૯૨૮
૧૪૧૫	નહિ રહ્યે ગોકુળિયે ગામ ...	૯૨૯
૧૪૧૬	તમને વારૂં છું રૂડી પેર ...	૯૨૯

[૧૪૯] લાખોજી (૨)

૧૪૧૭	નાથ તમે નિર્ધનીઆનું છે નાણું ...	૯૩૦
૧૪૧૮	નાથ તમે તુલસીને પત્રે તોળાણા ...	૯૩૦

[૧૫૦] કવિ લાધારામ વિશ્રામ (૩)

૧૪૧૯	સમજ શ્યાણો થઈ અહો મન મુરખા (કડખો)...	૯૩૧
૧૪૨૦	આવ્યોહો વેપારી થઈ અને ધ્યાં...	૯૩૨
૧૪૨૧	નાથ ચરણ માથ નગી કહું (કળિયુગ વિષે ગરળી)	૯૩૩

[૧૫૧] લાલદાસ (૩)

૧૪૨૨	શામળિયાનું સમરણ કરતાં (પ્રભાતિયું)	૯૩૬
૧૪૨૩	યાકો ઘેરી હૈ રપપનાં (ભેરવ)	૯૩૬
૧૪૨૪	સોઈ રામ સમરોરે (ભજન)	૯૩૭

[૧૫૨] વલ્લભ (૨)

૧૪૨૫	ભજ મન શ્રી ગિરિવરધારી (ગનજરો)	૯૩૮
૧૪૨૬	છળીલો લાલ આવ્યા શ્રીગોકુલ તારવા (ગરળી)	૯૩૮

[૧૫૩] વિજય શંકર (૧)

૧૪૨૭	દેખ સખી જમાઈ આયે ...	૯૩૯
------	----------------------	-----

[૧૫૪] વિકૃલ (૧)

૧૪૨૮	સુન વાયક ગુરુ વિશ્વનાથકે (હુમરી)	૯૩૯
------	------------------------------------	-----

[१५५] वेणीदास. (१)

१४२९ जेठनमां अलभेली अया (प्रलात) ... ९४०

[१५६] वेरो साडेण. (१३)

१४३० भारो नटवर साथे नेहू (रासडो) ... ९४१

१४३१ आञनी घडीरे धन्य आञनी घडी (थंलात) ... ९४१

१४३२ लावसुं करेरे लज्जत ... ९४२

१४३३ णंसुरी णजवे दादा (जंगलो) ... ९४२

१४३४ सोही मुणे रामकृष्णु रामकृष्णु लज्जरे ... ९४३

१४३५ वसियो सोही श्याम ... ९४३

१४३६ सांलण सजनीरे (गरगी) ... ९४४

१४३७ लुवोने विचारीरे लुगते ... ९४४

१४३८ मिठ्या मोडे गुरु प्रह्ल ग्यानी (लावणी) ... ९४५

१४३९ हुमको निज दरशन दीना ... ९४६

१४४० स्वामी आये तुम शरनं ... ९४६

१४४१ अकल पुत्र अघतारी ... ९४७

१४४२ छे अेकनो अेकरे (सारंग) ... ९४७

[१५७] शाम. (२३)

१४४३ छित प्रातः गुरुके पद पंकज (विलास) ... ९४८

१४४४ प्रातः समे सर्वेश्वर लज्जये ... ९४८

१४४५ प्रातः समे सहगुरु पद वंदी ... ९४९

१४४६ प्रातः समे निज देव सांलारे ... ९४९

१४४७ अथंड विचारीरे (सोरठ सामेरी) ... ९५०

१४४८ तनमां तपासोरे ... ९५१

१४४९ सहगुरु संगेरे ... ९५१

१४५० सतसंग करतारे ... ९५२

१४५१ अणतो मनवा मेरा लज (जंगलो) ... ९५३

१४५२ अणतो मनवा मेरा निज ... ९५३

१४५३ अणतो मनवा मेरा तज ... ९५४

अनुकंभांक

	पृष्ठांक
१४५४ अणतो रसनामेरी रटहु ...	६५५
१४५५ करजे करजे सदा सतसंग (परम) ...	६५५
१४५६ आये आयेरे अवसर ...	६५६
१४५७ डो सदगुरु सम दानी (हुमरी) ...	६५६
१४५८ परे परम पहियान तजे जन ...	६५७
१४५९ परम सुधा रस पान क्रियो जन ...	६५७
१४६० ओ अनुभव सुभ राशि संतो ...	६५८
१४६१ राम सकल घटवासी संतो ...	६५९
१४६२ कृष्ण विना नहि डोछ संतो ...	६५९
१४६३ आठोय पोर ओकाअडु करी यित ...	६६०
१४६४ हुं अलिहारी गुरुदेवनी ...	६६०
१४६५ धन्य धन्य धन्य श्री गुरु देवने ...	६६१

[१५८] शिवराम. (१)

१४६६ गुरु पर प्रह्व विद्वानंद ३५ (भोतीदामछंद) ...	६६१
---	-----

[१५९] शिवानंद (३)

१४६७ जयं हरि हर शिव जयं हरि हर (आरती) ...	६६४
१४६८ प्रथम समझं सोरठना सोमनाथ ...	६६५
१४६९ ज्यो ज्यो मा जगदंजे ...	६६६

[१६०] श्रीलट्ट (२)

१४७० भैसा भें जनीरे अरन रज (कल्याण) ...	६६७
१४७१ गोविंद नामको आधार (हुमरी) ...	६६८

[१६१] सच्चिदानंद प्रह्व. (१२)

१४७२ आवियो आवियो आवियोरे (गरणी) ...	६६८
१४७३ नाथने नाथने नाथनेरे ...	६६९
१४७४ जगडा अजण तमाशा वे (सारंग) ...	६६९
१४७५ भेर भेर कपा कुहुं (लैरवी) ...	६७०

अनुक्रमिका	पृष्ठांक
१४७६ देह लावसें कछु न णडाछ (काशी लावणी) ...	६७१
१४७७ पाया वणत तेंडा काहे गुभावत ...	६७१
१४७८ छांडहु ईंइ इंइ हुनियांदा ...	६७१
१४७९ तुं येतन जड तन क्या हुंढत ...	६७२
१४८० प्रभु तने प्रसन्न ते केम थाय ...	६७२
१४८१ श्री कृष्ण हृदयामां प्रगटिया (घोण) ...	६७४
१४८२ परथम वरणाश्रम धर्म पाणतां ...	६७५
१४८३ श्री कृष्ण कृपा करी आचरे ...	६७७

[१६२] सत्यानंद. (१)

१४८४ अणतो मनवा मेरा करेले प्रह्व विचार (जंगलो)...	६७७
---	-----

[१६३] साजन. (१)

१४८५ मन भूरण कींअ लरमाणे (कच्छी काशी-तर्ज) ...	६७८
--	-----

[१६४] सासतियो कडी. (१)

१४८६ वायड आव्यां हो जनां ...	६७८
------------------------------	-----

[१६५] सुद्धामा. (१)

१४८७ कमल नयन नारायण स्वामी. (ककरो घोषाण) ...	६७९
--	-----

[१६६] सुंदरल. (१)

१४८८ शाने माटे शोच करेछे (लावणी) ...	६८२
--	-----

[१६७] सुंदरदास. (१)

१४८९ कोछ पीवे राम रस आसारे (केहारे) ...	६८३
---	-----

[१६८] सूजे. (२)

१४९० डागण कृष्णलने आपजे सांलारीरे (डागण) ...	६८४
--	-----

१४९१ ओघवण कडे सांलणेने वज नारीरे ...	६८४
--------------------------------------	-----

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૪૫૪	અળતો રસનામેરી રટહુ ...	૯૫૫
૧૪૫૫	કરજે કરજે સદા સતસંગ (પરજ) ...	૯૫૫
૧૪૫૬	આવ્યો આવ્યોરે અવસર ...	૯૫૬
૧૪૫૭	કો સદ્ગુરુ સમ દાની (હુમરી) ...	૯૫૬
૧૪૫૮	પરે પરમ પહિયાન તમે જન ...	૯૫૭
૧૪૫૯	પરમ સુધા રસ પાન કિયો જન ...	૯૫૭
૧૪૬૦	એ અનુભવ સુખ રાશિ સંતો ...	૯૫૮
૧૪૬૧	રામ સકલ ઘટવાસી સંતો ...	૯૫૯
૧૪૬૨	કૃષ્ણ વિના નહિ કોઈ સંતો ...	૯૫૯
૧૪૬૩	આઠોય પોર એકાગ્રહુ કરી ચિત ...	૯૬૦
૧૪૬૪	હું બલિહારી ગુરુદેવની ...	૯૬૦
૧૪૬૫	ધન્ય ધન્ય ધન્ય શ્રી ગુરુ દેવને ...	૯૬૧

[૧૫૮] શિવરામ. (૧)

૧૪૬૬	ગુરુ પર બ્રહ્મ ચિદાનંદ રૂપ (મોતીદામછંદ) ...	૯૬૧
------	---	-----

[૧૫૯] શિવાનંદ (૩)

૧૪૬૭	જયં હુરિ હુરા શિવ જયં હુરિ હુરા (આરતી) ...	૯૬૪
૧૪૬૮	પ્રથમ સમરૂં સોરઠના સોમનાથ ...	૯૬૫
૧૪૬૯	જ્યો જ્યો મા જગદંબે ...	૯૬૬

[૧૬૦] શ્રીભદ્ર (૨)

૧૪૭૦	મૈમા મેં જાનીરે ચરન રજ (કલ્યાણ) ...	૯૬૭
૧૪૭૧	ગોવિંદ નામકો આધાર (હુમરી) ...	૯૬૮

[૧૬૧] સચ્ચિદાનંદ બ્રહ્મ. (૧૨)

૧૪૭૨	આવિયો આવિયો આવિયોરે (ગરળી) ...	૯૬૮
૧૪૭૩	નાથને નાથને નાથનેરે ...	૯૬૯
૧૪૭૪	જમકા અજળ તમાશા વે (સારંગ) ...	૯૬૯
૧૪૭૫	બેર બેર કપા કહું (ભૈરવી) ...	૯૭૦

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૪૭૬	દેહ લાવસેં કછુ ન ણડાઇ (કાફી લાવણી)	૬૭૧
૧૪૭૭	પાયા વખત તેંડા કાહે ગુમાવત ...	૬૭૧
૧૪૭૮	છાંડહુ ફંદ ફંદ દુનિયાંદા ...	૬૭૧
૧૪૭૯	તું ચેતન જડ તન કયા હુંઠવત ...	૬૭૨
૧૪૮૦	પ્રભુ તને પ્રસન્ન તે કેમ થાય ...	૬૭૨
૧૪૮૧	શ્રી કૃષ્ણ હૃદયામાં પ્રગટિયા (ધોળ)	૬૭૪
૧૪૮૨	પરથમ વરણાશ્રમ ધર્મ પાળતાં ...	૬૭૫
૧૪૮૩	શ્રી કૃષ્ણ કૃપા કરી ઓચરે ...	૬૭૭

[૧૬૨] સત્યાનંદ. (૧)

૧૪૮૪	અળતો મનવા મેરા કરલે પ્રહ્લ વિચાર (જંગલો)...	૬૭૭
------	---	-----

[૧૬૩] સાજન. (૧)

૧૪૮૫	મન મૂરખ કીંચ ભરમાણે (કચ્છી કાફી-તર્જ) ...	૬૭૮
------	---	-----

[૧૬૪] સાસતિયો કાઠી. (૧)

૧૪૮૬	વાયકે આવ્યાં દો જનાં ...	૬૭૮
------	--------------------------	-----

[૧૬૫] સુદામા. (૧)

૧૪૮૭	કમલ નયન નારાયણ સ્વામી (કકકો ઓપાઇ) ...	૬૭૯
------	---	-----

[૧૬૬] સુંદરજી. (૧)

૧૪૮૮	શાને માટે શોચ કરેછે (લાવણી)	૬૮૨
------	-------------------------------	-----

[૧૬૭] સુંદરદાસ. (૧)

૧૪૮૯	કોઇ પીવે રામ રસ આસારે (કેદારો)	૬૮૩
------	----------------------------------	-----

[૧૬૮] સૂત્રો. (૨)

૧૪૯૦	કાગળ કૃષ્ણજીને આપજો સંભારીરે (કાગળ)	૬૮૪
૧૪૯૧	ઓઘવજી કહે સાંભળોને વ્રજ નારીરે	૬૮૪

[૧૬૯] સૂરદાસ. (૯૬)

૧૪૯૨ ચક્રકે ધરન હારે (સારંગ ધ્રુપદ)	...	૯૮૫
૧૪૯૩ આરતી શ્રી જયનનાથ મંગળા કરી (આરતી)	...	૯૮૫
૧૪૯૪ અવિનાશ પદકે પ્રાતઃ વખ	...	૯૮૬
૧૪૯૫ નંદકો નઠોરો કાનો ભોર ભયે આયો (વિભાસ)	...	૯૮૬
૧૪૯૬ છાંડદે ગલેકી ખેયાં કાના	...	૯૮૭
૧૪૯૭ કહારે ગુમાઈ રેની	...	૯૮૭
૧૪૯૮ જાગિયે બ્રજ રાજ કુંવર	...	૯૮૮
૧૪૯૯ મેં યોગી યશ ગાયારે (ભૈરવ)	...	૯૮૮
૧૫૦૦ જાગો પ્રીતમ ખ્યારા લાલ	...	૯૮૯
૧૫૦૧ હાલારકી લકડી હારિમેરે	...	૯૯૦
૧૫૦૨ સાંવરી સુરત તેં કહારે પાઈ (ભૈરવી)	...	૯૯૦
૧૫૦૩ મુખ દેખનકું આઈ ખ્યારે લાલકો...	...	૯૯૧
૧૫૦૪ નાથ કેસેં ગજકો બંધ છોડાયો	...	૯૯૧
૧૫૦૫ હરિ દરશનકી ખ્યારી મેરે અખિયાં	...	૯૯૨
૧૫૦૬ દેખો અદ્ભુત અવિગતિકી ગતિ (આશાવરી)	...	૯૯૨
૧૫૦૭ તજ મન હરિ વિમુખકો સંગ (ધનાશ્રી)	...	૯૯૩
૧૫૦૮ હરિકોં મિલને સુદામાજી આયે (કેરવાનીચાલ)	...	૯૯૩
૧૫૦૯ રાધે કૃષ્ણ કહો મેરે ખ્યારે	...	૯૯૩
૧૫૧૦ ધાય ગોવિંદ ગજેંદ્ર ઓધાર્યો (ઝીંઝોટી)	...	૯૯૪
૧૫૧૧ તબ લગમેં ખેકુંઠ ન જૈહો	...	૯૯૪
૧૫૧૨ નાં કીનો તેં હારકો સુપરન (હુમરી)	...	૯૯૫
૧૫૧૩ બંશીકી ટેર સુનાઈ કાન	...	૯૯૫
૧૫૧૪ જનમ સખ બાતનમેં ખીત ગયોરે...	...	૯૯૬
૧૫૧૫ સુદામાજી મંદિર દેખ ડરે (ધનાશ્રી)	...	૯૯૬
૧૫૧૬ દેખ દેખ એક બાલા જોગી (હુમરી)	...	૯૯૬
૧૫૧૭ જે જન ઓધા મોહે ન બિસારે	૯૯૭
૧૫૧૮ જે જે નારાયણ બ્રહ્મ પરાયણ	...	૯૯૮
૧૫૧૯ શરદ રેન બુક રહી બનમેં (સોહિની)	...	૯૯૮
૧૫૨૦ સુદામાજીકો દેખત શ્યામ હસે (રાગસમયાનુસાર)	...	૯૯૯

अनुक्रमिका		पृष्ठांक
१५२१ करम गाँत टारी नाहीं टरे (धनाश्री)	...	६६६
१५२२ दयानिधि तेरी गति लणी न परे	...	६६६
१५२३ माघो गज आहुते छुडायो	...	१०००
१५२४ जैसे तुम और गहुत अन्न तारे	...	१०००
१५२५ राघे कृष्ण कथों नां लजते (बैरवी)	...	१००१
१५२६ गोरटी आहीरकी गेटी	...	१००१
१५२७ हुमसें छल कीनो काना	...	१००२
१५२८ कालतो चोरयो गयो	...	१००२
१५२९ श्यामके संदेशो उद्धा	...	१००३
१५३० तेरो कान कावो रानी	...	१००३
१५३१ तुं तो मेरा सख्या स्वागी	...	१००३
१५३२ भांसरी गजवे कानो	...	१००४
१५३३ मधुरीसी जेन गजयके	...	१००४
१५३४ जयगोविंद माघो मुकुंद हरि (बैरव)	...	१००५
१५३५ कृष्ण नाम रसना रटत	...	१००६
१५३६ नगिये गोपाल लाल	...	१००७
१५३७ नंद द्वारे ऐक जोगी आयो	...	१००७
१५३८ भांसुरी गजध आज	...	१००८
१५३९ जन्म पदार्थ जीन जतरे (गिडाग)	...	१००८
१५४० राज ऐक मानोने अयन हुमारे	...	१००९
१५४१ गधरे भुमि तमारी (सारंग)	...	१००९
१५४२ भारत रजिये लाध बीम कडे	...	१०१०
१५४३ राम लरोसा तेरा (गिडाग)	...	१०१०
१५४४ सायो कलियुग आयो	...	१०११
१५४५ सण दिन गये णिषय के डेत	...	१०११
१५४६ डेध मेरे काम न आयो	...	१०११
१५४७ मन तुं श्याम सेां कर डेत	...	१०१२
१५४८ मन तो ऐ लुके लकित गिसारी	...	१०१२
१५४९ सण दिन डेत न ऐक समान	...	१०१३
१५५० केते गये जणमार	...	१०१३

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૫૫૧	કો પત રાખે મેરી શ્યામ બિના ...	૧૦૧૪
૧૫૫૨	પુતનાને બિખ દેઈ અમૃત પાયો (બિલાવલ) ...	૧૦૧૪
૧૫૫૩	અબિયામેં લાગી રહૈ ગોપાલ ...	૧૦૧૪
૧૫૫૪	હમકોં છાંડ ચલે બન માધુ (બન માધુની બારમાસી)	૧૦૧૫
૧૫૫૫	ગ્વાલની તેં મેરી ગેંદ ચોરાઈ (ગોડી) ...	૧૦૧૬
૧૫૫૬	નેક ચલો નંદ રાની ...	૧૦૧૭
૧૫૫૭	આયે મેરે રાધા કૃષ્ણ ઉપાસી ...	૧૦૧૭
૧૫૫૮	મોહે રંગમેં ભોંબલત સારી (ઝીંઝોટી હોરો) ...	૧૦૧૭
૧૫૫૯	બાવરી બનકર આઈ તુજે ...	૧૦૧૮
૧૫૬૦	આ બ્રજમેં હોરી ખેલે કામની (સારંગની હોરો)	૧૦૧૮
૧૫૬૧	સાંવરા મત ઠારો પિચકારી (હોરી કાફી) ...	૧૦૧૯
૧૫૬૨	સાંવરો અબહુ નહીં આયો ...	૧૦૧૯
૧૫૬૩	સાંવરે મોકું રંગમે રોરી ...	૧૦૨૦
૧૫૬૪	બ્રજમેં હરિ ધ્રુમ મચાઈ (હોરી) ...	૧૦૨૦
૧૫૬૫	બ્રજમેં હરિ હોરી મચાઈ ...	૧૦૨૧
૧૫૬૬	સાંવરે સે કહિયો મોરી ...	૧૦૨૨
૧૫૬૭	અબજી ન બખોરે આબ (વસંતહોરી) ...	૧૦૨૩
૧૫૬૮	મોએ સાંવરે સલુનેસેં (હોરી) ...	૧૦૨૩
૧૫૬૯	શામરે લખ બગ પઠાયો ...	૧૦૨૪
૧૫૭૦	રાધેજીકે મંદિર આયો ...	૧૦૨૫
૧૫૭૧	આ મોહનસેં ડરીએ ચારી ...	૧૦૨૫
૧૫૭૨	એસેં હોરી ખેલે કુંવર કનૈયા (હોરી સોરઠ) : ...	૧૦૨૬
૧૫૭૩	અબજી ન ઠારોરે સાવરિયા પિચકારી ...	૧૦૨૬
૧૫૭૪	લગ બચગી જરા ચુબ બચગી ...	૧૦૨૭
૧૫૭૫	જીઆ તોકું સમજ ન આઈ (હોરી) ...	૧૦૨૭
૧૫૭૬	જસોદાને કાલી અંધેરીમેં બયો ...	૧૦૨૮
૧૫૭૭	સાંવરેસોં કહીઓ મોરી ...	૧૦૨૮
૧૫૭૮	સાંવરો હોરી ખેલન આયો ...	૧૦૨૯
૧૫૭૯	તિરિયા હરીલાયે બિરાની ...	૧૦૨૯
૫૮૦	શ્યામ છોડો ખૈયાં મોરી ...	૧૦૩૦

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૫૮૧	બગ લખમન બોલ બાંધવા (ભજન) ...	૧૦૩૦
૧૫૮૨	વારી બર્કેરે શામલિયા તોપે વારનારે (દેશ) ...	૧૦૩૧
૧૫૮૩	છોટો સો કનૈયો એક (ધ્રુપદ) ...	૧૦૩૨
૧૫૮૪	હરિ જનકું હરિ નામ બડો ધન (ધનાશ્રી) ...	૧૦૩૨
૧૫૮૫	કાયકું દેહુ ધરી ભજન બિના ...	૧૦૩૨
૧૫૮૬	કચુરે નીંદ ભર સોયા મુસાફર ...	૧૦૩૨
૧૫૮૭	એસે સંતનકી સેવા કરમન ...	૧૦૩૩

[૧૭૦] સોનાદાસ (૧)

૧૫૮૮	રઘુનંદન આગે મૈં નાયુંગી (ધુન) ...	૧૦૩૩
------	-------------------------------------	------

[૧૭૧] સંતદાસ. (૩)

૧૫૮૯	આજ મહા મંગલ ત્રિભુવનમેં (મંગલ) ...	૧૦૩૪
૧૫૯૦	પ્રીતમ મેરો પ્રાન હરેરી (હોરી) ...	૧૦૩૪
૧૫૯૧	શ્રી બનહુતેં આવત સારંગ પાનિ (ગોડી) ...	૧૦૩૫

[૧૭૨] હનુરદાસ. (૧)

૧૫૯૨	માયા તો મસ્તાનીરે (કાફી) ...	૧૦૩૫
------	--------------------------------	------

[૧૭૩] હરભ. (૧)

૧૫૯૩	કહે લાઈ ભૂંડું મેં શું કચુરું ...	૧૦૩૬
------	-----------------------------------	------

[૧૭૪] હરિદાસ (૨)

૧૫૯૪	ઓધવભ એટલું કે'બે દાસી બાણીને દરશન દેબે	૧૦૩૬
૧૫૯૫	ધન્ય શ્રીજમુનાભ (ગરબી) ...	૧૦૩૬

[૧૭૫] હરિભટ્ટ. (૧)

૧૫૯૬	માતા જસોદા બોલાવે જમવા લાલને (હાલરડું)	૧૦૪૦
------	--	------

[૧૭૬] હરિવંશ. (૧)

૧૫૯૭	પ્રથમ સમાજ આજ વૃંદાવન (હોરી) ...	૧૦
------	------------------------------------	----

[૧૯૭] હરિસિંગ. (૫)

૧૫૯૮ મહા સુખ માણો માણોરે (કોરડો)	...	૧૦૪૨
૧૫૯૯ ખોચું ખોચુંરે મૂઢમતિ	...	૧૦૪૩
૧૬૦૦ સતગુરુ મળ્યા રામ સ્હેજમાં (સારંગ)	...	૧૦૪૫
૧૬૦૧ બ્રહ્મહી વાહું મન બુદ્ધિ નાહું	...	૧૦૪૫
૧૬૦૨ અખતો મેં નાં ખેલું (હોરી)	...	૧૦૪૬

[૧૭૮] હાથીરામ. (૧)

૧૬૦૩ શ્રીબાલાજીકી આજ બની છબિ ભારી (ગોડી)...	...	૧૦૪૬
---	-----	------

[૧૭૯] હિમો. (૧)

૧૬૦૪ નીચું કંચું જોઈ ચાલતી (ચોપાઈ)	...	૧૦૪૭
--------------------------------------	-----	------

[૧૮૦] હોથી. (૨)

૧૬૦૫ લક્ષ્મિ ભાવ વિના નહીં આવે (પરજ)	...	૧૦૪૮
૧૬૦૬ તેણે મારી લે ભાંગીરે	...	૧૦૪૯

પરચુરણ. (૧૧)

૧૬૦૭ જીભલડીરે તને હરિ ગુણ ગાતાં (પ્રભાત)	...	૧૦૫૦
૧૬૦૮ પળબગ પહેર જાગ	...	૧૦૫૧
૧૬૦૯ રામ રૂવેને લખમણ ભોળવે (રામગ્રી)	...	૧૦૫૧
૧૬૧૦ મારી હુંડી સીકારો મહારાજરે (નરસિંહ)	...	૧૦૫૨
૧૬૧૧ જીવડાનું જતન કરોરે (ભજન)	...	૧૦૫૩
૧૬૧૨ કાચારે કેસે રોઈ (ભૈરવી-ત્રિતાલ)	...	૧૦૫૩
૧૬૧૩ ચહ કાચાકી રેલ રેલસેં (સોરઠ તાલ લાવણી)	...	૧૦૫૪
૧૬૧૪ માયા કીનકી લઈ બાવરે (આસા-જોગી,)	...	૧૦૫૪
૧૬૧૫ શ્રીપતિ રાધવરાય (ધનાશ્રી)...	...	૧૦૫૫
૧૬૧૬ મન લાવી અતુલ ઉમંગ (સતસંગ મહિમા)...	...	૧૦૫૫
૧૬૧૭ પ્રભુજીએ ધાર્યું હોય તે થાય (ભગવદ્ ઇચ્છા)	...	૧૦૫૬
૧૬૧૮ તું તીર્થમાં બ્યાં ત્યાં વિચરતો (પરમાર્થ વિષે)	...	૧૦૫૭

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક
૧૬૧૯	બ્રહ્માનંદમેં રહેનાં (આત્માગોડી)	૧૦૫૮
૧૬૨૦	બ્રહ્મ વિચારે મન વિરામ્યું જેનું	૧૦૫૮
૧૬૨૧	સંકટ કોન નિવારે નાથ વિના...	૧૦૫૯
૧૬૨૨	સેજ સમાધિ લક્ષી	૧૦૫૯
૧૬૨૩	પવન મંદ સુગંધ શીતલ (ચરચરીછંદ)	૧૦૬૦
૧૬૨૪	શિશુપાલું પૂરું ખેત્રમાં ખપ્યું (લલિત છંદ)	૧૦૬૦
૧૬૨૫	દેખોરી નંદલાલકી હોરી (હોરી)	૧૦૬૧
૧૬૨૬	માઠ મેરો ધરજ્યો! ન માનત (ધ્રુપદ)	૧૦૬૨

ભાગ ૨ એ.

[૧૮૧]	આત્મારામ. (૧)	
૧૬૨૭	સખી પડવે તે પથે આધ્યારે (તિથિયો)	૧૦૬૫

[૧૮૨]	ગોવિંદદાસ. (૫)	
૧૬૨૮	ઓ સજની આલોનેરે નહાઇયે (હાર)	૧૦૬૬
૧૬૨૯	છગીલાજી આપોને હાર અમારો	૧૦૬૭
૧૬૩૦	ઓ સંધા જુઠી નાર ઠગારી	૧૦૬૮
૧૬૩૧	બુધરજી બુલાં શીદને લમાવો	૧૦૬૮
૧૬૩૨	રસિલા રસમાં રહ્યાછો બુડી	૧૦૬૯

[૧૮૩]	ગોવિંદરામ. (૧)	
૧૬૩૩	લાઇઓ સાંભળો શાણા જન (કલિન્તુગનો ધર્મ)	૧૦૬૯

[૧૮૪]	છોટમ. (૧)	
૧૬૩૪	સાંભળને તું સહિયર મારી (ગરખી)	૧૦૭૪

[१८५] थोलाख. (३)

१६३५	कारतक भासे भेली आट्या कंधरे (वालाञ्जना महिना)	१०७५
१६३६	सणी पडवेते पंथ होवार (गरणी)	१०८३
१६३७	के'ने सणी कारतक केम जशे (राधाना महिना)	१०८४

[१८६] कविपर हलपतराम डाह्याभाष्ट (१०)

१६३८	राम लक्ष्मण वनमां सिधावतां (धोण तथा गरणी)	१०८५
१६३९	ऐवुं सांलणी सीताञ्ज कडे ...	१०८७
१६४०	स्वस्त श्री पुरी लंका सोहामणी	१०८९
१६४१	स्वस्त श्री शुभस्थान सोहामणुं	१०९१
१६४२	जेने सुधरेली नारीरे (सुधरेली स्त्री विषे)	१०९२
१६४३	बाभये जेनी बारज लुंडीरे (लुंडी बारजविषे)	१०९३
१६४४	कुलणुण तमे कुलाव्या केम कुट्यारे (कुलणुणनी गरणी)	११९४
१६४५	तजे तमे केक करम करवुं (केक न करवा विषे)	१०९५
१६४६	मा मुजने केम हीधीरे केकी कंधने (स्त्री)	१०९६
१६४७	कारतक महिने केकी जेने कंधरे ()	१०९८

[१८७] देवीदान आशेट (१)

१६४८	ओधा वजराज भेली गया अभनेरे (भारभासी गरणी)	११००
------	--	------

[१८८] देवीदास. (१)

१६४९	शंकर शारदाने शीश नामुंरे (नानोछश्वर रिवाहु)	११०१
------	---	------

[१८९] नरसिंह भेडेतो (१)

१६५०	सोभवारे शामणियो सधार्थारे (सातवारणी गरणी)	११०८
------	---	------

[१९०] नाकर. (१)

१६५१	विदुर तजे घेर कृष्ण पधार्थारे (विदुरनी विनति)	११०९
------	---	------

[१९१] निष्कुणानंद (१)

१६५२	स्वस्त श्रीरे द्वाराभती धाम (इकिमणीने कागण)	११११
------	---	------

[૧૯૨] પીતાંબર. (૧)

૧૬૫૩ ઉંદર કેર કરેછેરે દુઃખડાં કોને કહેવા જાયે ... ૧૧૧૨

[૧૯૩] પુરુષોત્તમ. (૧)

૧૬૫૪ દ્રૌપદીજી ધ્યાન ધરે હરિજીની સ્તુતિ કરે ... ૧૧૧૩

[૧૯૪] બ્રહ્માનંદ. (૩)

૧૬૫૫ કાજુડોરે કાનુડોરે જમનાજીને આરે (ગરબી) .. ૧૧૧૪

૧૬૫૬ વાલાજીરે વાલાજીરે મારે મંદિર આવો ... ૧૧૧૪

૧૬૫૭ કોડીલોરે કોડીલોરે કોડે આજીું કરતો ... ૧૧૧૪

[૧૯૫] ભીમ. (૧)

૧૬૫૮ મથુરાની ગોપી મહી વેચવા ગઇ (રાસ) ... ૧૧૧૫

[૧૯૬] ભૂમાનંદ. (૧)

૧૬૫૯ સખી કારતક કેમ કરી જાય (બાર મહિના) ... ૧૧૧૬

[૧૯૭] મીઠો. (૧)

૧૬૬૦ સાંભળ સહિયર વાતડી નૈતમ આસો માસ ... ૧૧૨

[૧૯૮] મીરાંબાઇ. (૧)

૧૬૬૧ જાણ્યું જાણ્યું હેત તમારું જાહવારે લોલ ... ૧૧૨૪

[૧૯૯] મૂળદાસ (૧)

૧૬૬૨ સરસ્વતી શારદાને વિનવું (બારમાસી) ... ૧૧૨૭

[૨૦૦] રામિયો. (૧)

૧૬૬૩ સખી આવિયો કારતક માસ કે કંથ સિધાવિયા... ૧૧૨૮

[૨૦૧] વલ્લભ. (૧)

૧૬૬૪ આવો હરિજન લાવથી ગાઇએ ગુણુ જગદીશ ... ૧૧૩૦

[૨૦૨] વીર વિજય. (૧)

૧૬૬૫ સાંભળજે સર્જન નરનારી (ચોપાઇ) ... ૧૧૩૩

[૨૦૩] શંભુનાથ. (૧)

૧૬૬૬ સ્મરૂં શારદા માત મોટી ભવાની ... ૧૧૩૫

[૨૦૪] શાન્તિદાસ. (૧૧)

૧૬૬૭ કાનુડે કામણ કીધલાં ઓ બેની ... ૧૧૩૬

૧૬૬૮ વારો જશોદા માવડી કુંવરને ... ૧૧૩૭

૧૬૬૯ દીઠડો કાન કોડામણોરે કોઇએ ... ૧૧૩૭

૧૬૭૦ બને ગોવાલણી જૂઠી અહીં થકી... ... ૧૧૩૭

૧૬૭૧ જૂઠલાને કયાં આલું જુઓને સખી ... ૧૧૩૮

૧૬૭૨ કોઇ કન્યા નહિ આપે કુંવરને ... ૧૧૩૮

૧૬૭૩ જળ ભરવાને કેમ બહિં જ શોદામા ... ૧૧૩૮

૧૬૭૪ મનડાં વ્યાકુળ હરિ આવતાં બેને બેની ... ૧૧૩૯

૧૬૭૫ મન માને ત્યાં બજોએજી તમારૂં મન ... ૧૧૩૯

૧૬૭૬ કાનુડો કાળબાંની કોરછે બેની મારે ... ૧૧૩૯

૧૬૭૭ આવો મારે ધેર માણવા કાનજી ... ૧૧૪૦

[૨૦૫] હરિદાસ. (૧)

૧૬૭૮ ગરૂડ ચઢી આવજે ગિરધારી (પદ પાંડવનું) ... ૧૧૪૦

પરચુરણ. (૧૩)

૧૬૭૯ પડવાની પ્રીત ગત મત ભૂટીરે ... ૧૧૪૨

૧૬૮૦ અમાસેરે સખી ઓપી ગોપી ... ૧૧૪૩

૧૬૮૧ કૃષ્ણજી વનમાં ચારે ધેનુ (રાસડો) ... ૧૧૪૪

૧૬૮૨ કહાન આવોતો શીખવું ચાતુરીરે લોલ (ચાતુરી રાસ) ૧૧૪૫

૧૬૮૩ એક ગોઠડી ગાઇયે તે પહેલા દિનનીરે લોલ ... ૧૧૪૮

૧૬૮૪ રંગતે મહોલમાં રાધિકારે (રાધાજીનો શયુગાર)... ૧૧૪૯

અનુક્રમાંક		પૃષ્ઠાંક	
૧૬૮૫	ઉત્તર દક્ષિણ અયોધ્યા વખાણુમાંજે ...	૧૧૫૧	
૧૬૮૬	તુલસીદાસકૃત (દોહરા) ૮૭ ...	૧૧૫૨	
૧૬૮૭	} દેવા સાહેબ { રામનામના મહિમા વિષે ૨૦ ... } કૃત (દોહરા) { વૈરાગ અંગ ૩૪ ... } હરિ ભજન અંગ ૨૧ ...	૧૧૫૮	
૧૬૮૮		...	૧૧૬૦
૧૬૮૯		...	૧૧૬૨
૧૬૯૦	પ્રાતમ કૃત (દોહરા) ૪૨ ...	૧૧૬૪	
૧૬૯૧	પ્રસ્તાવિક (દોહરા) ૧૯૦ ...	૧૧૬૭	

ॐ

तत्सत् परमात्मने नमः

॥ सत्यमेव जयते ॥

॥ मंगलाचरणम् ॥

गणपतिनी स्तुति.

अनुष्टुप् छंद.

प्रणम्य शिरसा देवं गौरीपुत्रं विनायकम् ।
भक्तावासं स्मरेन्नित्यमायुष्कामार्थसिद्धये ॥ १ ॥
प्रथमं वक्रतुंडं च एकदन्तं द्वितीयकम् ।
तृतीयं कृष्णपिङ्गाक्षं गजवक्रं चतुर्थकम् ॥ २ ॥
लंबोदरं पंचमं च षष्ठं विकटमेव च ।
सप्तमं विघ्नराजं च धूम्रवर्णं तथाष्टमम् ॥ ३ ॥
नवमं भालचंद्रं च दशमं तु विनायकम् ।
एकादशं गणपतिं द्वादशं तु गजाननम् ॥ ४ ॥
द्वादशैतानि नामानि त्रिसंध्यं यः पठेन्नरः ।
न च विघ्नभयं तस्य सर्वसिद्धिकरं परम् ॥ ५ ॥
विद्यार्थी लभते विद्यां धनार्थी लभते धनम् ।
पुत्रार्थी लभते पुत्रान्मोक्षार्थी लभते गतिम् ॥ ६ ॥

(२)

श्लोकः

सुमुखश्चैकदंतश्च कपिलो गजकर्णकः ।
लंबोदरश्च विकटो विघ्ननाशो विनायकः ॥ १ ॥

श्री सरस्वतिनी स्तुतिः

शार्दूलविक्रीडित वृत्त.

शुक्लां ब्रह्मविचारसारपरमामाद्यां जगद्भव्यापिनी ।
वीणापुस्तकधारिणीमभयदां जाडयांघकारापहाम् ॥
हस्ते स्फाटिकमालिकां विदधतीं पद्मासने संस्थितां ।
वन्दे तां परमेश्वरीं भगवतीं बुद्धिप्रदां शारदाम् ॥ १ ॥

श्री विष्णुना भंदिरे ज्ञतां नीचे प्रमाणे स्तुति करवी.

मंदाक्रांता वृत्त.

शान्ताकारं भुजगशयनं पद्मनाभं सुरेशं ।
विश्वाधारं गगनसदृशं मेघवर्णं शुभांगम् ॥
लक्ष्मीकान्तं कमलनयनं योगिसिध्यान्तगम्यं ।
वन्दे विष्णुं भवभयहरं सर्वलोकैकनाथम् ॥ १ ॥

थरणाभृत लेतां प्यालवानो,

श्लोकः

अकालमृत्युहरणं सर्वव्याधिविनाशनम् ।
विष्णोः पादोदकं पीत्वा शिरसा धारयाम्यहम् ॥ १ ॥

परिक्रमानो

श्लोकः

यानि कानि च पापानि मेरुतुल्यशतानि च ।
तानि तानि विनश्यन्तु प्रदक्षिणपदै पदै ॥

श्री शंकरनां दर्शनं कृत्वा ज्ञातां नीचे प्रभाणे स्तुतिं कर्त्तुमी

मालिनी वृत्त.

असितगिरिसमं स्यात् कज्जलं सिन्धुपात्रे ।
सुरतरुवरशाखालेखिनो पत्रमूर्वी ।
लिखति यदि ग्रहीत्वा शारदा सर्वकालं ।
तदपि तव गुणानामीश पारं न याति ॥ १ ॥

भुजंगी छंद

प्रभुं प्राणनाथं विभुं विश्वनाथं जगन्नाथनाथं सदानंदभाजाम्
भवद्भव्यभूतेश्वरं भूतनाथं शिवं शंकरं शंभुमीशानमीडे ॥ १ ॥

प्रभातभां सूर्यनां दर्शनं कृत्वा ज्ञातां नीचे प्रभाणे स्तुतिं कर्त्तुमी

उपजातिवृत्तम्.

श्रीकश्यपस्यात्मजमेकमूर्त्तिं केयूरहारंगदभूपितांगम् ।
ज्ञानप्रकाशं त्रिगुणात्मकं च नमामि सूर्यं भुवनप्रदीपम् ॥ १ ॥

देवीने मंदिरं ज्ञातां नीचेनी स्तुतिं कर्त्तुमी.

शार्दूलविक्रीडित वृत्तम्.

माया कुंडलिनी क्रिया मधुमती काली कला मालिनी ।
मातंगी विजया जया भगवती देवी शिवा शांभवी ॥

श्लोकः

सुमुखश्चै कदंतश्च कपिलो गजकर्णकः ।
लंबोदरश्च विकटो विघ्ननाशो विनायकः ॥ १ ॥

श्री सरस्वतिनी स्तुतिः

शार्दूलविक्रीडित वृत्त.

शुक्लां ब्रह्मविचारसारपरमामाद्यां जगद्ब्यापिनी ।
वीणापुस्तकधारिणीमभयदां जाडयांघ्रकारापहाम् ॥
हस्ते स्फाटिकमालिकां विदधतीं पद्मासने संस्थितां ।
वन्दे तां परमेश्वरीं भगवतीं बुद्धिप्रदां शारदाम् ॥ १ ॥

श्री विष्णुना मंदिरे ऽतां नीये प्रभाणे स्तुति ऋषी.

मंदाक्रांता वृत्त.

शान्ताकारं भुजगशयनं पद्मनाभं सुरेशं ।
विश्वाधारं गगनसदृशं मेघवर्णं शुभांगम् ॥
लक्ष्मीकान्तं कमलनयनं योगिमिध्यानगम्यं ।
वन्दे विष्णुं भवभयहरं सर्वलोकैकनाथम् ॥ १ ॥

थरणाभृत लेतां प्वालवानो,

श्लोकः

अकालमृत्युहरणं सर्वव्याधिविनाशनम् ।
विष्णोः पादोदकं पीत्वा शिरसा धारयाम्यहम् ॥ १ ॥

परिष्ठभाने।

श्लोकः

यानि कानि च पापानि मेरुतुल्यशतानि च ।
तानि तानि विनश्यन्तु प्रदक्षिणपदे पदे ॥

श्री शंकरनां दर्शनं करवां नीये प्रभाणे स्तुतिं करवी

मालिनी वृत्त.

असितगिरिसमं स्यात् कज्जलं सिन्धुपात्रे ।
सुरतरुवरशाखालेखिनो पत्रमूर्वी ।
लिखति यदि ग्रहीत्वा शारदा सर्वकालं ।
तदपि तव गुणानामीश पारं न याति ॥ १ ॥

भुजंगी छंद

प्रभुं प्राणनाथं विभुं विश्वनाथं जगन्नाथनाथं सदानंदभाजाम्
भवद्भव्यभूतेश्वरं भूतनाथं शिवं शंकरं शंभुमीशानमीडे ॥ १ ॥

प्रभातभां सूर्यनां दर्शनं करवां नीये प्रभाणे स्तुतिं करवी

उपजातिवृत्तम्.

श्रीकश्यपस्यात्मजमेकमूर्त्तिं केयूरहारांगदभूपितांगम् ।
ज्ञानप्रकाशं त्रिगुणात्मकं च नमामि सूर्यं भुवनप्रदीपम् ॥ १ ॥

देवीने भंदिरे जतां नीयेनी स्तुतिं करवी.

शार्दूलचिक्रीडित वृत्तम्.

माया कुण्डलिनी क्रिया मधुमती काली कला मालिनी ।
मातंगी विजया जया भगवती देवी शिवा शांभवी ॥

शक्तिः शंकरवल्लभा त्रिनयना वाग्वादिनी भैरवी ।
ह्रींकारी त्रिपुरा परापरमयी माता कुमारीत्यसि ॥ १ ॥

श्री हनुमान्नां दर्शनं कर्तां नीयेतुं स्तोत्रं योऽक्षतुं ।

मालिनी वृत्तम्.

अतुलितबलधामस्वर्णशैलाभदेहं ।
दनुजवनकृशानुं ज्ञानिनामग्रगण्यम् ॥
सकलगुणनिधानं वानराणामधीशं ।
रघुपतिवरदूतं वातजातं नमामि ॥ १ ॥

अनुष्टुप्.

अंजनीगर्भसंभूतं वायुपुत्रं मा बलम् ।
कुमारं हनुमन्तं च नमामि ऽवारिणम् ॥ १ ॥

परमात्मा श्रीकृष्णुनी स्तुति नीयेना स्तोत्रथी करवी

शार्दूलविक्रीडित छंदः

य ब्रह्मावरुणेन्द्ररुद्रमरुतः स्तुन्वन्ति दिव्यैः स्तवै
वेदैः सांगपदक्रमोपनिषदैर्गायन्ति यं सामगाः ॥
ध्यानावस्थिततद्गतेन मनसा पश्यन्ति यं योगिनो ।
यस्यान्तं न विदुः सुराः सुरगणा देवाय तस्मै नमः ॥ १ ॥

नीयेना स्तोत्रथी भगवद्भक्तोनुं स्मरन्तुं करवुं .

वसंततिलका वृत्त.

प्रह्लादनारदपराशरपुंडरीक-
व्यासांबरीषशुकशौनकभीष्मदाल्भ्यान् ॥
रुक्मांगदार्जुनवसिष्ठविभीषणादी-
न्युप्यानिमान्परमभागवतान्स्मरामि ॥ १ ॥

શ્રી ગુરુસ્તવન

રાગ ખનજરી.

- ગુરુગમથી સુખ બહુ થાતાં, ગુરુ ગોવિંદરૂપ ગણાતા. ટેક.
- ગુરુ ચરણકમલ ચિત્ત ધરશું, વર અમલ શિરપર વરશું;
જેથી પતિત પાવન થાતા, ગુરુ ગોવિંદરૂપ ગણાતા ૧.
- તેવા ગુરુ શ્રી રાઘવાનંદ^૧, જે છે શાન્તિ સ્વરૂપ સુખકંદ;
જેઓ પ્રહ્લાનંદના દાતા, ગુરુ ગોવિંદરૂપ ગણાતા. ૨.
- મોટા ગુરુ શ્રી ઇશ્વરદાસ^૨, જન જય જો તેની પાસ;
થાએ કેવળ ગુણના જ્ઞાતા, ગુરુ ગોવિંદરૂપ ગણાતા. ૩.
- વાસુદેવાનંદ^૩ સ્વામી, જેની નિર્મળ વૃત્તિ નિષ્કામી
જેઓ દેશ વિદેશ પંકાતા, ગુરુ ગોવિંદરૂપ ગણાતા. ૪.
- સત્યાનંદ^૪ સત્ય લખાવી, દીધો મોક્ષનો માર્ગ બતાવી;
જેથી અંતર થઈ સુખ શાતા, ગુરુ ગોવિંદરૂપ ગણાતા. ૫.
- વંદુ નિત્ય ઉભય કરજોડી, જેથી ભવ તરવા મળિ હોડી;
જે છે મોક્ષતાણી શુભ દાતા, ગુરુ ગોવિંદરૂપ ગણાતા. ૬.
- ગુરુ સ્તવન મોજથી ગાયું, ગુરુ મહેરથી સ્વરૂપ જણાયું;
છે માત પિતા ગુરુ બ્રાતા, ગુરુ ગોવિંદરૂપ ગણાતા. ૭.
- છે શિવ શક્તિ સુખદાઈ, ગુરુ વિષ્ણુસમા વરદાઈ;
કહે માંડણ^૫ ગુરુજ વિદ્યાતા, ગુરુ ગોવિંદરૂપ ગણાતા. ૮.

૧ મુંબઈવાળા. ૨ કચ્છ વાંઢાયવાળા ૩ મુંબઈવાળા શ્રી રાઘ-
વાનંદજીના શિષ્ય. ૪ ભુજવાળા. ૫ પુસ્તક પ્રસિદ્ધ કર્તા.

॥ भजनसारसिंधु ॥

अथदासनां पद.

राग प्रभात.

- दशरथ सुत रूप देभी जनक सिया मोही ;
जे अदावहि धनुष आन, मेरो पति सोही. टेक.
- णडे णडे लूप आये, पीश लुजधारी ;
सण लूपनके मान भोर्यो, लछमनके लार्ध— दशरथ. १.
- कडे सियाल सुनु पिताल धनुषको पन छांडो ;
अगरअंदन घोरी घोरी, राम तिलक काडाडो— दशरथ २.
- सियालको अयन सुनी, सण लूपन मुअ भोर्यो ;
तअही तकास राम, कठिन धनुष तोर्यो— दशरथ. ३.
- जय जय जयकार लयो, लक्ष्मी कनी गाला ;
सियाल छठी पाय लागी, रोपी अरमाला— दशरथ. ४.
- घनन घनन घंट आणे, आणे छत्रीस आण ;
अथके स्वामी लत आये, अयोध्याके राज—दशरथ. ५.

पद २ राग कल्याण.

- कठिन पन लीनो मेरे तात, टेक
- का छे कठिन कठोर कमठ धनु, पिया डोमल गात— कठिन. १.
- उल्लुअ नइणे लमत लवनमें, कही न संकत अहु वात—
कठिन. २.
- सपीनसों युंरी अठोरी कहुती छे, पियरे अितही अयल
अकुलात—कठिन. ३.

॥ भजनसारसिंधु ॥

अथदासनां पद.

राग प्रभात.

- दशरथ सुत इष देभी जनक सिया मोही ;
जे अठावहिं धनुष आन, मेरे पति सोही. टेक.
- गडे गडे लूप आये, गीश लुलधारी ;
सण लूपनके मान मेर्यो, लछमनके लाध— दशरथ. १.
- कडे सियाल सुनु पिताल धनुषके पन छांडो ;
अगरअदन घोरी घोरी, राम तिलक काहुडो— दशरथ २.
- सियालके गअन सुनी, सण लूपन मुभ मेर्यो ;
तअही तत्काल राम, कठिन धनुष तोर्यो— दशरथ. ३.
- जय जय जयकार लयो, लली कनी गाला ;
सियाल उडी पाय लागी, रोपी अरमाला— दशरथ. ४.
- धनन धनन घंट आजे, आजे छत्रीस आन ;
अथके स्वामी लत आये, अयोध्याके राज—दशरथ. ५.

पद २ राग कल्याण.

- कठिन पन लीना मेरे तात, टेक
- का हे कठिन कठोर कमठ धनु, पिया कोमल गात— कठिन. १.
- उनुभ अइणे लमत लवनमें, कही न सकत अहु वात—
कठिन. २.
- सभीनसें सुंदी अकोरी कहुती हे, पियरे अितही अयल
अकुलात—कठिन.

जन्म रघुनाथ पीताम्बर कुछ कुछ, ठाडे जय द्वाडि ब्रात— कठिन. ४.
अग्रके स्वामी धनु तोर्यो, मंढ मंढ मुसकात —कठिन. ५.

पद ३ राग कानडो

हुमही आकर रघुनाथ कुंवरके,
जमका हूत निकट नहि आवे, द्वादश तिलक हेभी थरके. टेक.
रामकुं छांडी ओरकुं न लजहुं, येही टेक मेरी अति मन धरके;
अष्टमा सिद्धि नव निद्धि कोणु कामकी, काम नहीं मेरो काहु सें
रजके—हुमही. १.

मेहि अजय जयुं नहि काहुकुं, आशा नांहि नारी ओर नरके;
आश तुमारी निराश ओरनकी, आशा छोट अवरके धरके—हुम. २.
भाठयो लार सुलार ग्यानको, सुनी सुनी वचन श्रवण सहशुके;
अग्रदास पटाबर पावे, दृक्कत दशरथ सुत निज करके—हुमही. ३.

पद ४

नलो नेहु मेरो जनकीवरसें, 'उजवुं' नहीं मे' द्वार काहुके;
नेम पडयो मेरो दशरथ धरसें. टेक
अष्टमा सिद्धि नव निद्धि मांगत नाहीं, काम नहि मेरो आरों इलसे;
प्रीत न वैर असुर नर सुरसें, निडर रहुं उइं नहीं उरसें—नलो. १.
रावणुको अनुज वालिको अंधु, हुण्ट आपदा टाली शिरसें;
घटो नेहु मेरो सकल संसारसें, वधो अनुराग मेरो करुणावरसें—
नलो. २.

रघुवर छांड ओरकुं नहि जयुं, येही रट लागी मेरी वरसें;
अग्रदासकी यही भिनंती, राम राय छांडो नहीं करसें—नलो. ३.

पद ५

लयो छे अताप राम पद रजको, त्रैलोक्युं मे' धर्यता- नाहीं;

આસન ઈંદ્રિકો એસવો ગજકો ભયો હે. ટેક.

મુક્તિ ચતુરથા મૈં માંગત નાહીં, આહુત નાહીં મૈંરે રાજહીં અજકો;
અષ્ટસિદ્ધિ નવનિદ્ધિ કોન કામકી, કામ નહીંમૈરે કોઈ ગરજકો—
ભયો હે ૧.

હરિ દેવત હમ લેવત નાહીં, ઉપજ્યો હે અનુરાગ એહી રજકો;
અથ્રહાસ પુરી પદ મહાતમ, અકુશ કુલિશ કમલ જવ ધજકો—
ભયો હે, ૨.

પદ ૬.

દશરથસુત અરૂ જનકનંદની, ચિતવન મેં ચિત ગોરેરી;
નાની નાની છુંદ પવન પુરવાઈ, બરબઈ શોરે શોરેરી—
દશરથ—ટેક ૧.

હરિ હરિ ભૂમિ ઘટા કુકી આઈ, સરણુ લેત હિવોરેરી;
ઉપવન બાગ બિહંગમ બોલે, દાદુર મોર ચકોરેરી—દશરથ. ૨.

હુચદલ પયદલ ગજદલ રથદલ, કોટિ બને ચૌચોરેરી;
બાજત તાલ મૃદંગ ઝાંઝ ડક, શંખનકી ધુનિ ઘોરેરી—દશરથ. ૩.

નાગરી નામ લિલાવત પિયાકો, સિયાળ હસુ મુખ મોરેરી;
અથ્રહાસ હરિકો રૂપ નિહારે, ચરણુકમલ બલિહારેરી—દશરથ. ૪.

અખોભકત સંવત ૧૭૦૫ માં હતો.

પદ ૧ રાગ કાફી હોસેની.

સંતોરે પ્રેમ લાજકે લડીએરે, હું મમતાને મેલી કરી;
સંતો સાથે ભળીએરે. ટેક.

સત્યની સમશેર બાંધીએ, ખાંડું ક્ષમાનું ધરીએરે;
શૂરાપૂરાના ક્ષેત્રમાં, કેસરિયાં કરીએરે— સંતોરે. ૧

દળ સામાં પગલાં ભરી, નિશાને ચડીએરે;
પ્રહ્લા વિષ્ણુના લેહમાં, ભાથાંથી ભળીએરે— સંતોરે. ૨.

- ધીનો ઘડો અગ્નિ ધરી, પ્રજ્વળવા ન દધએરે;
જેથી વ્યાપે કામના, તેની ક્રિયા ન કરીએરે— સંતોરે. ૩.
- પચવીશના પિયુ આવશે, સોળ શણગાર ધરીએરે;
પાંચે ઇન્દ્રીને વશ કરી, છોગાં મેલીને કરીએરે— સંતોરે. ૪.
- સ્વરગનાં સામિયાં આવશે, વિમાને ચડીએરે;
કર જોડીને અખો કહે, સાચા શામને મળીએરે— સંતોરે. ૫.

પદ ૨ રાગ એજ

- સંતોરે સોહં બ્રહ્મ તે સાચુરે, સેજે સત્ય સમજ્યા વિના સરવે
છે કાચુરે. ટેક.
- કાચું મન એવું જાણવું, જેવું અથ કાચો પારોરે;
શુદ્ધ નિરાશ થયા વિના, કદી હોય નહીં નિસવારોરે—સંતો. ૧.
- અનુભવ એવા કીજીએ, મનની જડ જાએરે;
મન મુવા વિના માનવી, વસ્તુરૂપ ન થાએરે— સંતો. ૨.
- જાંહાં લગ ખીજ ખજે નહીં, તાંહાં લગ રહું ઉગેરે;
થયાને સ્થિરતા નહીં, ફિરે જુગા જુગેરે— સંતો. ૩.
- જોગ અગનિ તીરથ વ્રત, એ કૃત્ય છે દેહનુંરે;
મન ઊભે સરવે ખરું, મન ખીજ છે તનનુંરે;— સંતો. ૪.
- સમજણ સાધન સાધવી, અણલંગીને આરોરે;
માહા પુરૂષ મુક્ત થયા, તે પણ ઇજ અભ્યાસેરે— સંતો. ૫.
- તત્ત્વદરશી તત્ત્વને, એણીપેરે જાણેરે;
અખો તેમ સમજી રહ્યો, જેમ વેદ વખાણેરે— સંતો. ૬.

શીખામણુ. 40038

પદ ૩ રાગ મેવાડો.

- સમજણુ વિનારે સુખ નહિ તુજનેરે. ટેક.
- વસ્તુ ગતિ કેમ ઓળખાય ;
આપમાં દીસેરે રે આપણો આતમારે ;
તેણે કાંઈ જીવપણું નવ જાય— સમજણુ. ૧.
- રવિ રવિ કરતાંરે રજની નહિ મટેરે,
અંધારૂં તો ઉગ્યા પૂઠે જાય ;
રૂઢય રવિ ઉગેરે નિજ ગુરૂ જ્ઞાનનોરે,
થનાર જે હોય તે સેહેજે થાય— સમજણુ. ૨.
- જળાં જળ કરતાંરે તૃણુ! નવ ટળેરે,
લોજન કહેતાં ન ભાગે ભૂખ ;
પ્રેમરસ પીતાંરે તૃણુ તુરત ટળેરે,
એમ મહા જ્ઞાનિયો ખોલે છે મુખ—સમજણુ. ૩.
- પારસમણી વિનારે જે પથરા મળેરે,
તેણે કાંઈ કાગ્યન તે નવ થાય ;
સમજણુ વિનારે જે સાધન કરેરે,
તેણે કાંઈ જીવપણું નવ જાય— સમજણુ. ૪.
- દશ મણુ અગ્નિરે લખિયે કાગળેરે,
એ લેઈ રૂમાં જે અલપાય ;
એની ઉણુતાયેરે રૂ નથી દાઝતુંરે,
રતી એક સાચે પ્રલયજ થાય— સમજણુ. ૫.
- જીવપણું મટેરે અનહુદ ચિતવ્યેરે,
એ તો વાણી રહિત છેરે વિચાર ;
જે જે નર સમન્યારે તે તે તો ત્યાં શમ્યારે ;
કહે અગ્નો ઉતર્યા પેલે પાર— સમજણુ. ૬.

પદ ૪ ધોલ.

હું તો લખી લખી લાગું પાય, અખંડ પદ રાય ;
નિગમ નેતિ ગવાય, વારીબહિં વારણે. ટેક.

પુરુષોત્તમ પરિબ્રહ્મ પૂરણ, પ્રગટિયા બુગમાંધ ;
સદ્ગુરૂરૂપે શોભિતારે, જિજ્ઞાસુની ગ્રહવા બાંધ—
વારીબહિં વારણે. ૧.

અધમ જનને ઓધારવારે, પાવન પગલાં સ્તાર ;
ભવસિંધુ તારતારે, તમને ક્ષણું ન લાગી વાર—
વારીબહિં વારણે. ૨.

દરશનથી દુકરિત ટળેરે, પરસંતાં પાવન થાય ;
નિબનંદ મુખ ઉપજેરે, આવરણ અવિદ્યાનાં બાય—
વારીબહિં વારણે. ૩.

પૂરણ પુન્ય હોય પાછલાંરે નિત્ય નિમિત્ત હુરિ ધ્યાન ;
અનેક જનમને આદરેરે, તેને પ્રગટ મળ્યા ભગવાન—
વારીબહિં વારણે. ૪.

સકળ તીરથનું તીરથ એરે, સદ્ગુરૂ દેવના દેવ ;
ધન્ય ધન્ય એ નરનારનેરે, મન કર્મ વચને કરેછે સેવ—
વારીબહિં વારણે. ૫.

બ્રહ્મા કિયે અતિ ભામણારે, શિવ સનકાદિક ગાય ;
વિષ્ણુને વદ્ધલ ઘણીરે, મહિમા મુખે કહ્યો નવ બાય—
વારીબહિં વારણે. ૬.

મંદ જન મર્મ ન સમજેરે, વરણાશ્રમની આડ્ય ;
ત્રિગુણમાં તાણ્યો કરેરે, બાંધી જીવપણાની બાળ—
વારીબહિં વારણે. ૭.

કહે અખો એ અવિચળ પદનારે, સદ્ગુરૂ દાતા સોય ;
કાળ બાળમાં આવે નહિરે, ફરી જન્મ મરણ નવ હોય—
વારીબહિં વારણે. ૮.

પદ ૫ ભજન

અળ મોઝે આનંદ અદ્ભુત આયા ;
ક્રિયા કરાયા કહુળી નાહી, સેજે પિયાળકું પાયા ;
અળ મોઝે આનંદ અદ્ભુત આયા— ટેક.

દેશ ન છોડ્યા વેશ ન છોડ્યા, નહીં છોડ્યા સંસારા ;
સુતા નર નિદ્રાસેં જાગ્યા, મિટ ગયા સ્વપ્ના સારા—
અળ મોઝે, ૧.

કૃપાનાલ અંતરસેં છૂટી, ગોલા જ્ઞાન ચલાયા ;
આલ અટક ફોડ સળ નિકલ્યા, દૂરસે અજ્ઞાન ઉડાયા—
અળ મોઝે, ૨.

લલા કહે કોઈ ખુરા કહે, અપની મતિ અનુસારા ;
ખારા મોરા લોહા પારસપર સોનલયા અખા સોનારા—
અળ મોઝે, ૩.

પદ ૬ ઘોળ.

કાગળ શ્રી સદ્ગુરૂ લખે, એના વિરલા કોઈ વાંચણહાર. ટેક.
જ્ઞાન વૈરાગનો દેહ ધર્યો, માંહે જોગપણાનો જીવ ;
ભક્તિ આભૂષણ પહેરીઆરે, એનાં સેવક શમ દમ છેજ— કાગળ. ૧.

શીલ તણે ખડીઓ કર્યોરે, માંહી પ્રેમ તણી છે શાહી ;
કલમ ખુદ્દિ સત્ય છે રે, એમાં અદ્વૈત આંક ભરાય— કાગળ. ૨.

સુરત તુરતની લીટી દોરી, માંહે વાણી તણી છે ગોળ ;
વિચાર અક્ષર ત્યાં લખ્યા, પછી ઉતારી પાટણુ પોળ— કાગળ. ૩.

સમજણુ કાનો માત્રે, વળી માયા ઉપર છે શૂન્ય ;
તે ઉપર પરિબ્રહ્મ છેરે, તેમાં નથી કાંઈ પાપ પુન્ય— કાગળ. ૪.

કોટિ પંડિત વાંચી મુવારે, પઠી પઠી વેદ પુરાણુ ;
અક્ષર એક ન આવડ્યોરે, તેમાં થાક્યા છે જાણુ સુજાણુ— કાગળ. ૫.

અંધે તે કાગળ વાંચિયોરે, બહેરે તે સુણ્યો કાન ;
 મુંગાએ ચર્ચા બહુ કરીરે, તેનાં વેદ કરે છે વખાણુ— કાગળ. ૬.
 અમરાપુરી નિજ ઘાટમારે, ત્યાં છે તેનો વાસ ;
 કર જોડી અખો કહેરે, એવા દુર્લભ મળવા દાસ— કાગળ. ૭.

પદ ૭ સાંતીડાનું લગ્ન.

સાંતીડું જોડીને સમન્નવિયે, રૂડા રામના બીજ લઈ વાવિયે ટેક.
 દયા મયાના ડોળિયા પ્રાણી, પ્રેમનાં જોતર વાળ, પ્રાણી પ્રેમનાં
 જોતર વાળ ;
 રાસ લેજે ગુરૂ જ્ઞાનની તારે, સંત પરોણો હાથ—
 સાંતીડું જોડીને. ૨.

પહેલી ગણુ પધોરની પ્રાણી, કાળનાં ગુંડા કાઠ, પ્રાણી કાળનાં ગુંડા કાઠ;
 બીજી ગણુ બહુ નામની તારાં, પાપ સમૂળાં જય—
 સાંતીડું જોડીને. ૩.

ત્રીજી ગણુ ત્રિલોવનની પ્રાણી, ત્રણુ જોડી ટાળ, પ્રાણી ત્રણુ જોડી ટાળ
 ચોથી ગણુ ચત્રલુજની તારાં, જેતર આવ્યાં તાર—
 સાંતીડું જોડીને. ૪

ત્રાટકતી આવી વાવણી ભાઈ, સત્યની ચોરણી બાંધ, પ્રાણી સત્યની
 ચોરણી બાંધ ;
 પાંચ આંગળીયે પૂરજે તારે, લાખે લેખાં થાય—
 સાંતીડું જોડીને. ૫.

હોળીને જ્યારે એણે ચઢ્યું પ્રાણી, વાડની મકર વેલ પ્રાણી વાડની મકર વેલ;
 ચોથે દિશાએ રાખ સુરતા, એથી પાકશે રૂપારેલ—
 સાંતીડું જોડીને. ૬.

ષોડઠ આવ્યાં હવે પાકશે પ્રાણી, મનનો મેઠો નાખ, પ્રાણી મનનો મેઠો નાખ
 ગોક્ષુ લેજે જ્ઞાનની ભાઈ પ્રેમના ગોળા ફેંક—
 સાંતીડું જોડીને. ૭.

ઢાળીઢા આખ્યે ઢાળવા પ્રાણી, ઢાળ ભલેરી થાય, પ્રાણી ઢાળ ભલેરી થાય;
ખાખ્યે પીખ્યે ધન વાવરો એનો, ભોગ ભગવાનને જાય—

સાંતીકું જોડીને. ૮

ગાણું ગાજે હવે જ્ઞાનનું લાઈ, હૈયાંની હુંપદ હાર, પ્રાણી હૈયાની
હુંપદ હાર;

અખો ભગત કહે પ્રભુ ભજ્યા વિના, નહિ ઉતરો ભવપાર;
સાંતીકું જોડીને સમજાવિયે, રૂડા રામનાં ખીજ લઈ વાવિયે.

૫૬ ૮.

એક દિન એવો આવશે તે સખળ મારા રૂદિયામાં સાલેજી.
સગારે મિત્રને કારણે કોઈનું જોર નવ ચાલેજી;
કોઢો કોઢો એને સૌ કરે, જાણે જન્મ્યો નોતોજી. એક. ૧.

ઘટનો ઘુંઘટ અળગો કરો, રોક્યા દશે દરવાજા જી;
કાળે કાયાનો ગઠ ઘેરીએ, રોક્યો દેહનો રાજા જી— એક. ૨.

સોળરે વરસની સુંદરી, ઊભી ટગ મગ જીવેજી;
આરે કાયામાં હવે કાંઈ નથી, ઊભી ધુસ્કે રૂવેજી— એક. ૩.

વેઠ વીંટીને સાંકળાં, નાના વિધના વાઘાજી;
કુટુંબ મજ્યું સહુ સામટું, સર્વે લૂટવાને લાગ્યાજી—એક. ૪.

ખેની વળામણ શેરીએ, માતા આંખેથી વળશેજી;
સગારે સગારે તમે શું કરો, સગાં વળાવીને વળશે જી—એક. ૫.

કોનાં છોરૂ ને કોનાં વાછરૂ, કોના મા એને ખાપજી—
અંત કાળે જવું એકલું, સાથે પુન્ય ને પાપજી— એક. ૬.

એક નહિરે ત્રાપો નહિ તુંખડાં, નહિ કાંઈ ઉતારનો આરોજી;
કરજોડી અખો એમ યોલિયા, પ્રભુ મને પાર ઉતારોજી—એક. ૭.

अर्जुन दास.

पद १ लज्जन.

- वंक नाण रस पिया, योगेश्वर वंक नाणरस पिया. टेक.
 पिया अभीरस अमर लया त्रिपुटी तक्रिया क्रिया-योगेश्वर. १.
 तृषा तनमें आश पिवनकी, ले लगनीसें लिया;
 मन भगन लया यडी भुमानी, ल्यारे रोभरोभ रभ रह्या-योगे. २.
 नासिकभलतें छलटा पवना, डेरा हिलपर हिया ;
 षट अक लेहीने अडिया, जग धर गगनमें क्रिया-योगेश्वर. ३.
 अधर तप्लपर सतगुड भेरा, तुरत सुरतने लिया ;
 नूर निरंजन नजरे निरण्या, ल्यारे दरस देदार लया-योगेश्वर. ४.
 अण्णी अगरपर आसन करीने, लज्जन करे लय गया ;
 दास अरजणु संत जवणु अरण्णे, रामरस लरीने पिया-योगे. ५.

अलख जुलाणी

(संवत १८८५ मां हुतो. अमहावादनो साठोदरेो नागर.)

पद १ गरणी

- “ हरि लज्जनथकी, छोटा होय ते सौथी मोटा थाय ” अे राग.
 गुड संग विना, मोहु माया ने मननेो पार न आवे ;
 शी शोध करं, अलणु नरने अधारे केम क्षवे—गुड. टेक.
 मन मोहु माया अेक थध आवे, महीपति थधने मंदिर म्हुले ;
 अेने सद्गुड वश करीने जाले— गुड संग विना. १.
 धन तन सामुं न्नेध मन लावे, अेने धण्णी विध लोज्जन लावे ;
 क्खो पूरणुपद अे केम पावे— गुड संग विना. २.

મન ગુરુને ધંધે નવ ધાવે, તે ઘણો ફેર ફેરે દરદાવે.
 મન ગમતું પોતાનું ગાવે— ગુરુ સંગ વિના.
 મન ગુરુ સંગે ઘરમાં આવે, પછી ખડું ધન પોતે ખાવે;
 મન અલખ બુલાખી ગુરુ તાવે—ગુરુ સંગ વિના.

આદિતરામ.

પદ ૧ ભજન રાગ કાફી.

એતો નથી અળગોરે, ઘનશ્યામ છે ઘટમાં
 શ્રી ભાગવત ભાષેરે, વળી શાસ્ત્રો ખટમાં— એતો નથી.
 સ્થૂળ સૂક્ષ્મ કારણ મહા કારણ, ત્યાંલગી ગુણનો થાપ;
 અંતરબની માંડે એકલકો, કરી ક્ષણમાં વ્યાપ;
 ભગશે તો જડશેરે, માધવ છે મઠમાં— એતો નથી.
 ભયત સ્વપન સુષુપ્તિ તુરિયા, અનુભવતું ઘર જ્ઞેય;
 સઘળે સુત્રમાં પરમાત્મારે, જીવપણાને જોય;
 રહ્યો બ્રહ્મ વ્યાપીરે, જેમ તંતુ પટમાં— એતો નથી. ૨.
 અંધાડું અજ્ઞાન તણુંજે, અર્ક ઉદે થયે ભય;
 પ્રતિબિંબ બિંબમાં જે ભળે તેમજ, શિવમાં જીવ સમાય;
 સંત શૂરાનીરે, જે આવે એજટમાં— એતો નથી. ૩.
 તત્ત્વ વિચારજ કરતાં દરસે, ત્રીકમજી તન માંય;
 કહે આદિતરામ વસ્તુ વિચારે, કુદ્દિપત જાણો કાય;
 મથે જેમ પ્રગટેરે, અગ્નિ લાકડામાં— એતો નથી. ૪.

આનંદધન.

પદ ૧ ખિલાવર.

મારો બાહુકો સન્યાસી, દેહ દેવળ મઠવાસી. ટેક.
 ઇંડા પિંગલા મારગ તજી યોગી, સુખમતા ઘર આસી;
 બ્રહ્મરંધ્ર મધ્ય આસન પૂરી, અનહુદ તાન બજાસી—મારો. ૧.

યમ નિયમ આસન જયકારી, પ્રાણાયામ અભ્યાસી ;
પ્રત્યાહાર ધારણા ધારી, ધ્યાન સમાધિ સમાસી-મારો. ૨.

મૂલ ઉત્તર ગુણ મુદ્રા ધારો, પર્યંકાસન ખાસી ;
રેચક પૂરક કુંભક સારી, મન ઇન્દ્રિય જયકારી-મારો. ૩.

થિરતા યોગ યુક્તિ અનુકારી, આપોઆપ બિચારી ;
આનંદધન પરમાતમ અનુસારી, સેજે કાજ સમારી-મારો. ૪.

પદ ૨ રાગ ખિહાગ.

ઘેર ઘેર નહિ આવે, અવસર ઘેર ઘેર નહિ આવે. ટેક.
જ્યું જાણે ત્યું, કરલે ભલાઈ, જન્મો જન્મ સુખ પાવે- અવસર. ૧
તન, ધન, જોખન, સખહીં જૂઠો, પ્રાન પલકમેં જાવે- અવસર. ૨.
તન ધૂટે ધન કોન કામકો, કાયકું કૃપણ કહાવે- અવસર. ૩.
જાકે દિલમેં સાચ બસત હૈ, તાકું જૂઠ ન ભાવે- અવસર. ૪.
આનંદધન પ્રભુ, ચલત પંથમેં, સમરી સમરી ગુન ગાવે- અવસર. ૫.

પદ ૩ રાગ સારંગ.

અનુભવ તું હય હેતુ હમારો. ટેક.
આય ઉપાય કરો અતુરાઈ, ઓરકો સંગ નિવારો—અનુભવ. ૧.
તૃષ્ણા રાંડ ભાંડકી જાઈ, કહા ઘર કરે સવારો ;
શઠ ઠગ કપટ કુટુંબહી પોખે, ઉનકી સંગતિ વારો—અનુભવ. ૨.
કુલટા કુખુદ્ધિ સંગ ખેલકે, અપની મત ક્યું હારો ;
આનંદધન સમતા ઘર આવે, ખાજે જીત નગારો—અનુભવ. ૩.

રાગ સારંગ આશાવરી પદ ૪ ભજન.

- અબ હુમ અમર ભયે ન મરેંગે ટેક.
 યા કારન મિથ્યા દિયો તજ, ક્યું કર દેહ ધરેંગે— અબ. ૧.
 રાગ દોષ જબ બંધ કરત હું, ઇનકો નાશ કરેંગે,
 મર્યો અનંત કાલતે પ્રાની, સોહમ કાલ હરેંગે— અબ ૨.
 દેહ વિનાશી હું અવિનાશી. અપની ગતિ પકરેંગે;
 નાસી જાસી હમ થિર વાસી, ચોખે ઠહે નિખરેંગે— અબ. ૩.
 મર્યો અનંતખાર બિનસમજ્યો, અબ સુખ દુઃખ ણિસરેંગે;
 આનંદધન નિપટ નિકટ અક્ષર દો, નહીં સમરે સો મરેંગે—
 અબ. ૪.

પદ ૫.

- અબધૂ રામ રામ જગ ગાવે, બિરલા અલખ લખાવે. ટેક.
 મતવાલા તો મતમે માતા, મઠવાલા મઠ રાતા ;
 જટા જટા ધર પટા પટા ધર, છતા છતા ધર તાતા— અબધૂ. ૧.
 અગમ પઠી આગમ ધર થાકે, માયા ધારી છાકે ;
 દુનિયાદાર દુનિસે લાગે, દાસા સબ આશાકે— અબધૂ. ૨.
 બહિરા તમ ખુઠા તમ જેતા, માયાકે કંદ રહેતા ;
 ઘટ અંતર પરમાતમ ભાવે, દુર્લભ પ્રાણી તેતા— અબધૂ. ૩.
 ખગ પદ ગગન મીનપદ જલમેં, જો ખોજે સો ખૌરા ;
 ચિત્ત પંકજ ખોજે સો ચિન્હે, રમતા આનંદ ભૌરા— અબધૂ. ૪.

પદ ૬.

- આશા આરનકી કયા કીજે, જ્ઞાન સુધારસ પીજે. ટેક.
 ભટકે દ્વાર દ્વાર લોકનકે, કૂકર આશા ધારી ;
 આતમ અનુભવ રસકે રસિયા, ઉતરે ન કબહુ ખુમારી—આશા. ૧.

આશા દાસી કે જે જાણે, તે જન જગકે દાસા ;
 આશા દાસી કરે જે નાયક, લાયક અનુભવ ખ્યાસા—આશા. ૨.
 મનસા ખ્યાલા પ્રેમ મસાલા, બ્રહ્મ અગ્નિ પરજાલી ;
 તન ભાઈ અવટાઈ પિયે રસ, જાગે અનુભવ લાલી— આશા. ૩.
 આગમ પિયાલા પિયો મતવાલા, ચિન્હી અધ્યાતમ વાસા ;
 આ આનંદધન ચેતન વહી જેલે, દેખે લોક તમાસા— આશા ૪.

પદ ૭.

અખધૂ વૈરાગ જેટા જાણા, વાને જોજ કુટુંબ સખ ખાયા. ટેક.
 જાતે મમતા માતા ખાઈ, સુખદુઃખ દોનું ભાઈ ;
 કામ ક્રોધ દોનોકું ખાણે, ખાઈ તૃણા ખાઈ— અખધૂ. ૧.
 દુર્મતિ દાદી મત્સર દાદા, મુખ દેખતહીં મૂવા ;
 મંગલ રૂપી બધાઈ વાંચી, એ જેટા જખ હુવા— અખધૂ. ૨.
 પુણ્ય પાપ પાકાશી ખાણે, માન કામ દોનું મામા ;
 મોહ નગરકા રાજ ખાયા, પીછેહી પ્રેમ તેં ગામા— અખધૂ. ૩.
 ભાવ નામ ધર્યો જેટાકો, મહિમા ખરણ્યો ન જાઈ ;
 આનંદધન પ્રભુ ભાવ પ્રગટ કરો, ઘટ ઘટ રહ્યો સમાઈ— અખધૂ. ૪.

રાગ ગોડી આશાવરી પદ ૮

આજ સુહાગન નારી ઐધૂ, આજ સુહાગન નારી. ટેક.
 મેરે નાથ આપ સુધ લીની, કીનો નિજ અંગ ચારી— ૧.
 પ્રેમ પ્રતીત રાગ રુચિ રંગત, પહુરે છની સારી ;
 મહિંદી ભકત રંગકી રાચી, ભાવ અંજન સુખકારી— ૨.
 સહજ સ્વભાવ ચૂરી મેં પેની, ચિરતા કંકન ભારી ;
 ધ્યાન ઉરવસી ઉરમેં રાખી, પિય ગુન માલ આધારી— ૩.

- સુરત . સિંહર માંગ રંગ રાતી, નિરત વેણી સમારી ;
 ઉપજી જ્યોત ઉદ્યોત ઘટ ત્રિભુવન, આરસી કેવલ કારી— ૪.
 ઉપજી ધૂની અજપાકી અનહુદ, જીત નગારે વારી;
 બડી સદા આનંદ ઘન ઝરઘત, ણિન મોર એક ન તારી— ૫.

રાગ ગૌડી પદ ૯.

- નિશાનો ક્યા બતાવુરે, તેરો અગમ અગોચર રૂપ; નિશાનો. ૧ક.
 રૂપી કહું તો કછુ નહીરે, બંધે કૈસે અરૂપ,
 રૂપારૂપી જો કહું પિયારારે, એસેં ન સિદ્ધ અનૂપ— નિશાનો. ૧.
 સિદ્ધ સરૂપી જો કહું રે, બંધન મોક્ષ ણિચાર;
 ન ઘટે સંસારી દશા ખ્યારે, યુણ્ય પાપ અવતાર— નિશાનો. ૨.
 ઉપજો ણિનસેં જો કહું ખ્યારે, નિત્ય અબાધિત ગૌન;
 સિદ્ધ સનાતન જો કહું રે, ઉપજો ણિનસે કૈન— નિશાનો. ૩.
 સર્વાંગી સખ નય ધનીરે, માને સખ પરમાન;
 નય બાદી પલ્લો ગ્રહી ખ્યારે, કરે લરાઈ ઠાન— નિશાનો. ૪.
 અનુભવ ગોચર વસ્તુ હૈરે, જાનવો એહીરે ધલાજ;
 કહુંન સુનનકા કછુ નહીં ખ્યારે, આનંદઘન મહારાજ— નિશાનો. ૫.

આશારામ.

પદ ' ૧ " રાગ પ્રભાત કડખો "

- પ્રભાતના પહોરમાં દીઠા ઠાકોરમાં, ઠીક ઠાકોર સું મન મોહું;
 રણુછોડરાય છે ભક્ત નાવા જાય છે, ગોમતી ગંગમાં અંગ ધોયું. ૧.
 ગોમતી ઘાટમાં મહ્યા પ્રભુ વાટમાં, સેજમાં શામલે સામું જોયું;
 નરહરિ નિરખિયા પ્રેમથી પરખિયા, પલક એકમાં પાપ જોયું. ૨.
 દેવત દેખાડિયાં ચૌદ રત્ન કહાડિયાં, કામધેનુ કેડું દૂધ દોયું;
 વેદની વાતમાં સમુદર સાથમાં, નાગને નેતરે નીર વલોળ્યું. ૩.

- આશા દાસી કે જે જાયે, તે જન જગકે દાસા ;
 આશા દાસી કરે જે નાયક, લાયક અનુભવ ખ્યાસા—આશા. ૨.
 મનસા ખ્યાલા પ્રેમ મસાલા, બ્રહ્મ અગ્નિ પરજલી ;
 તન ભાઠી અવટાઈ પિયે રસ, જગે અનુભવ લાલી—આશા. ૩.
 આગમ પિયાલા પિયો મતવાલા, ચિન્હી અધ્યાતમ વાસા ;
 આ આનંદધન ચેતન વહી ખેલે, દેખે લોક તમાસા—આશા ૪.

પદ ૭.

- અબધૂ વૈરાગ ખેટા જાયા, વાને ખોજ કુટુંબ સખ ખાયા. ટેક.
 જાતે મમતા માતા ખાઈ, સુખદુઃખ દોનું ભાઈ ;
 કામ ક્રોધ દોનોકું ખાચે, ખાઈ તૃષ્ણા ખાઈ— અબધૂ. ૧.
 દુર્મતિ દાદી મત્સર દાદા, મુખ દેખતહીં મૂવા ;
 મંગલ રૂપી બધાઈ વાંચી, એ ખેટા જખ હુવા— અબધૂ. ૨.
 પુણ્ય પાપ પાકોશી ખાંચે, માન કામ દોનું મામા ;
 મોહ નગરકા રાજ ખાયા, પીછેહી પ્રેમ તેં ગામા— અબધૂ. ૩.
 ભાવ નામ ધર્યો ખેટાકો, મહિમા ષરણ્યો ન જાઈ ;
 આનંદધન પ્રભુ ભાવ પ્રગટ કરે, ઘટ ઘટ રહ્યો સમાઈ— અબધૂ. ૪.

રાગ ગોડી આશાવરી પદ ૮

- આજ સુહાગન નારી ઐધૂ, આજ સુહાગન નારી. ટેક.
 મેરે નાથ આપ સુધ લીની, કીનો નિજ અંગ ચારી— ૧.
 પ્રેમ પ્રતીત રાગ રુચિ રંગત, પરિરે જની સારી ;
 મહિદી ભકત રંગકી રાચી, ભાવ અંજન સુખકારી— ૨.
 સહજ સ્વભાવ ચૂરી મેં પેની, ચિરતા કંકન ભારી ;
 ધ્યાન ઉરવસી ઉરમેં રાખી, પિય ગુન માલ આધારી— ૩.

- સુરત : સિંહર માંગ રંગ રાતી, નિરત વેણી સમારી ;
 ઉપજી જ્યોત ઉઘોત ઘટ ત્રિભુવન, આરસી કેવલ કારી— ૪.
- ઉપજી ધૂની અજપાકી અનહુદ, છત નગારે વારી;
 ઝડી સદા આનંદ ઘન ધરપત, ણિન મોર એક ન તારી— ૫.

રાગ ગોડી પદ ૯.

- નિશાનો ક્યા ખતાવુરે, તેરો અગમ અગોચર રૂપ; નિશાનો. ૧.
- રૂપી કહું તો કછુ નહીરે, બંધે કૈસે અરૂપ,
 રૂપારૂપી જો કહું પિયારારે, એસે ન સિદ્ધ અનૂપ— નિશાનો. ૧.
- સિદ્ધ સરૂપી જો કહું રે, બંધન મોક્ષ બિચાર;
 ન ઘટે સંસારી દશા ખ્યારે, પુણ્ય પાપ અવતાર— નિશાનો. ૨.
- ઉપજે બિનસે જો કહું ખ્યારે, નિત્ય અખાધિત ગૌન;
 સિદ્ધ સનાતન જો કહું રે, ઉપજે બિનસે કૌન— નિશાનો. ૩.
- સર્વાંગી સખ નય ધનીરે, માને સખ પરમાન;
 નય બાદી પલો અહી ખ્યારે, કરે લરાઈ ઠાન— નિશાનો. ૪.
- અનુભવ ગોચર વસ્તુ હૈરે, જાનવો એહીરે ધલાજ;
 કહન સુનનકા કછુ નહી ખ્યારે, આનંદઘન મહારાજ— નિશાનો. ૫.

આશારામ.

પદ ૧ “ રાગ પ્રભાત કડવો ”

- પ્રભાતના પહોરમાં દીઠા ઠાકોરમાં, ઠીક ઠાકોર સું મન મોહું;
 રણછોડરાય છે લક્ષ્મી નાવા નય છે, ગોમતી ગંગમાં અંગ ધોયું. ૧.
- ગોમતી ઘાટમાં મલ્યા પ્રભુ વાટમાં, સેજમાં શામલે સામું જ્યું;
 નરહરિ નિરખિયા પ્રેમથી પરખિયા, પલક એકમાં પાપ ખોયું. ૨.
- દેવત દેખાડિયાં ચૌદ રત્ન કહાડિયાં, કામધેનુ કેડે દૂધ દોયું;
 વેદની વાતમાં સમુદર સાથમાં, નાગને નેતરે નીર વલોયું. ૩.

ગોડાણોજી લાવિયા ડંકપુર લાવિયા, સર્વના મનમાં શુભ સોહું;
સ્વામી આશારામના નવે ખંડે નામના, શામલેચિત્તમાં ચિત્ત પ્રોવ્યું. ૪.

પદ ૨ ગરબી

“ઓ મનોહરી રામને નમવાનો મારે નેમ છે” એ રાગ.

ઓ રઘુવરજી, રાત દિવસ મને રહેજો રટણ તમારું :
હું તો એ માણું, જગત તણું સુખ સરવે લાગે ખાડું— ટેક
તમે પતિતપાવન છે સ્વામી, હું તો ભોળો લંપટ ને કામી;
તે તો જાણોછો અંતરજામી— ઓ રઘુવરજી. ૧.
નથી જપ તપ સાધન કાંય કર્યું, નથી ચરણ કમળમાં ચિત્ત ધર્યું;
મન રેંટમાળની પેઠે જાય કર્યું— ઓ રઘુવરજી. ૨
મને માયા કટક લાગ્યું પૂઠે, નિત્ય ઘેરીને તે મુજને લૂટે;
તમે છેડાવો તો તે છૂટે— ઓ રઘુવરજી. ૩,
તમે રવિકુળકેરા મુકુટમણિ, રખે અવગુણ ઉરમાં રાખો ગણી;
ક્ષણું દ્રષ્ટિ કરોને મુજ રંક લાણી— ઓ રઘુવરજી. ૪.
જો આ અવસરમાં કર સાહ્યો, કરો મૂરખ પોતાનો ડાહ્યો;
આશારામ ગુલામ છે ઘર જાયો— ઓ રઘુવરજી. ૫.

દ્વિચ્છાદાસ.

પદ ૧ રાસ.

“મધરાતે માવાની વેણુ બાગીરે.—એ ચાલ”

મારો વાલો લગત દ્વિતકારીરે, તેણે દેહ જગતમાં ધારીરે— મારો. ૧.
મીરાંખાઈનાં કારણ કીધારે, તેનાં ઝેર પોતે લઈ પીધારે— મારો. ૨.

નરસી મેતાની હુંડી સ્ત્રીકારીરે, હરિ રૂપ શામળશાનું ધારીરે—
મારો ૩.

નળ રાજ સતવાદી ભારીરે, એને ઘરે દમયંતી નારીરે—મારો. ૪.
એતો રાજ મેલીને વન ત્યાયારે, હરિ દયા કરીને હાથે ઝાલ્યારે—
મારો. ૫.

રાજ હરિશ્ચંદ્ર રાણી રોહીદામ્બારે, એણે મેલી જગતની આશારે—
મારો. ૬.

નામદેવની છત છપાધરે, હરિ સ્રતક ગાય જીવાડીરે—મારો. ૭.

પીપો રાજ સીતા તેની નારીરે, એક ક્રીધો સેવક સંગ ભારીરે—મારો. ૮.

જેદેવજી અષ્ટપદી ગાધરે, પોતે મુઠ તે ગાય જીવાધરે—મારો. ૯.
ધને ભગ્ને ખેતર વેળુનાં વાવ્યારે, એતો ઘઉંનું ગાડું ઘરે લાવ્યારે—
મારો. ૧૦.

ભક્તિ કરે પ્રલાદજી ભારીરે, હરિ થ'લ ક્ષેડી રૂપ ધારીરે—મારો. ૧૧.

શ્રી બાઇ તે જાતની કુંભારીરે, હરિ મંઝારીનાં બાલક ઉગારીરે—
મારો. ૧૨,

દેવો પંડયો પૂજારી ભારીરે, હરિ પોતે સક્રેત કેશ ધારીરે—મારો. ૧૩.

મોરદેવજીને ઘરે હરિ આધરે, એનું શીશ માગ્યું વેરાધરે—મારો. ૧૪.

બળીરાજ પાસેથી દાન લીધુંરે, હરિ તે દી વામન રૂપ ક્રીધુંરે—
મારો. ૧૫.

શેઠ સગાળશા ચંગાવતી રાણીરે, હરિએ કુંવર માગ્યો પ્રેમ જાણીરે—
મારો. ૧૬.

સેન ભગત સંત સેવા માનીરે, હરિ પોતે રાજને રીજાધરે—મારો. ૧૭

રંકા પંકા ભારી વેચી ખાતાંરે, એતો હેને હરિના ગુણુ ગાતાંરે—
મારો. ૧૮.

સુધનવાને અંગે પ્રેમ ભારીરે, હરિ દીધી કડા તેની ઠારીરે—મારો. ૧૯

ન્યારે ગિનકાએ હરિમાં ચિત્ત દીધારે, તેને હાથે હરિએ મુકુટ
લીધારે—મારો. ૨૦

- એક મામો ભાણેજ ળીજ સંગેરે, એતો રીઝયા હરિને પ્રેમ રંગેરે—
મારો. ૨૧.
- ગુરુ કીધા શ્રાવક બોધ લીધેરે, રંગનાથજીનો મંદિર પૂરો કીધેરે—
મારો. ૨૨.
- ભક્ત કોલવાની ભીડ સંભારીરે, મંદિર ફેર્યાં છે આપ મુરારિરે—
મારો. ૨૩.
- વિપ્ર સુદામે આરતી કીધીરે, હરિએ દાસ જાણીને સાર લીધીરે—
મારો. ૨૪.
- ઉસે બાધએ— સુત ને વિષ લીધેરે, સંત આવી કુંવર બેઠો કીધેરે—
મારો. ૨૫.
- ભક્તિ કરે અમરીષ પોતે રાજરે, ચક્ર મેલી કીધાં તેનાં કાળરે—
મારો. ૨૬.
- વિષ મેટી વિષયા હરિએ કીધીરે, ચંદ્રહાસને રાજગાદી લીધીરે—
મારો. ૨૭.
- ભક્ત જેમલજી રૂપ જુદ્ધ જીત્યારે, શત્રુ મારીને રાજપાટ લીધેરે—
મારો. ૨૮.
- ભક્ત ભવાન હરિ ગુણ ગાતોરે, કાષ્ટ તરવારે લાખ પટો ખાતોરે—
મારો. ૨૯.
- પોઠ ભરી કળીરજીને લીધીરે, એણે સંત સેવા બહુ કીધીરે—મારો. ૩૦.
- સુળરી બાધનાં ઓર હરિ લીધારે, તેનાં કામ સકળ હરિએ કીધારે—
મારો. ૩૧.
- ગજ ખૂડતાં નામ ઉચાર્યોરે, ઝૂડ મારીને ભક્ત ઓધાર્યોરે—
મારો ૩૨.
- સતીદ્રૌપદીનું ચીર જેઠી તાણ્યુંરે, હરિએ કર્યાં તે નવસેં નવાણુંરે—
મારો. ૩૩.
- એવા દીનદયાળ સંગે રેજ્જેરે, દાસ ઇચ્છાને શરણે લેજ્જેરે—મારો. ૩૪,

ધરજીરામ.

પદ ૧ લાવણી.

આલો નેએ દરશન કરવા, ડાકોરમાં ડાકોર ધિરાજે છે;
દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરશનથી દુઃખ ભાંજે છે.

ટક.

પહેલું દુઃખ બ્રહ્માનું ભાગ્યું, શંખાસુરને મારીને;
શંખનારાયણ ખેટમાં ખેડા, વેદ લાવ્યા ચાર વાળીને;
કચ્છપ રૂપે સાગર મથિયો, યૌદ રત્ન ખાંર કાઢીને;
અમૃત તે અમરોને પાયું, વિષ પાયું વિષધારીને;
વરાહરૂપે પૃથ્વી લાવ્યા, આદ્ય નિરંજન આપે છે;
દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરશનથી દુઃખ ભાંજે છે.

૧.

બ્રહ્માદની પ્રતિપાળ પાળવા, નરવર નરસિંહ રૂપ ધર્યું;
હિરણ્યકશ્યપુ નખે વિદ્યાર્યો, વિધિતું વાયક સફળ કર્યું;
વામન રૂપ બળિને ચાંચ્યો, ઇંદ્રરાયતું કાજ કર્યું;
છબિલોજી છડીદાર થૈ ઊભા, બળિરાજતું ભાગ્ય ભણ્યું;
કરસી ગ્રહી નક્ષત્રી ક્રીધી, નૈ કુંકણ ધિરાજે છે;
દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરશનથી દુઃખ ભાંજે છે.

૨.

અનેક દુઃખ દેવતાનાં ભાગ્યાં, રાજા રાવણ મારીને;
વિભીષણને લંકા આપી, પથરા પાળજ તારીને;
કૃષ્ણ સ્વરૂપે કંસને માર્યો, ગોકુળમાં ગૌ ચારીને;
મોરક્રીમાં મહા મોહ પમાડ્યાં, ત્રિલોકીનાં નરનારીને;
બુદ્ધા રૂપે જગન્નાથજી, ઝગમગ જ્વેત ધિરાજે છે;
દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરશનથી દુઃખ ભાંજે છે.

૩.

અકળ કળા નવ ખંડમાં વ્યાપી, ઘટ ઘટમાં તમો રમી રહ્યા;
ડાકોરમાં ડાકોર ધિરાજ્યા, ઘોડાણા પર કરી દયા;
ગંગાબાઈના ગુણ વધાર્યાં, સવા વાલથી ઓછા થયા;
ભક્તિ બાણી સારંગ પાણી, ગુગળી પાછા ઘેર ગયા;

- એક મામો લાણેજ ખીજ સંગેરે, એતો રીઝયા હરિને પ્રેમ રંગેરે—
મારો. ૨૧.
- ગુરુ કીધા શ્રાવક ગોધ લીધોરે, રંગનાથજીનો મંદિર પૂરો કીધોરે—
મારો. ૨૨.
- લક્ષ્મ કોલવાની લીડ સંભારીરે, મંદિર ફેર્યાં છે આપ મુરારીરે—
મારો. ૨૩.
- વિષ્ણુ સુદામે આરતી કીધીરે, હરિએ દાસ જાણીને સાર લીધીરે—
મારો. ૨૪.
- ઉભે ગાઇએ—સુત ને વિષ લીધોરે, સંત આવી કુંવર બેઠો કીધોરે—
મારો. ૨૫.
- લક્ષ્મિ કરે અમરીષ પોતે રાજરે, ચક્ર મેલી કીધાં તેનાં કાળરે—
મારો. ૨૬.
- વિષ્ણુ મેટી વિષ્યા હરિએ કીધીરે, ચંદ્રહાસને રાજગાદી લીધીરે—
મારો. ૨૭.
- લક્ષ્મ જેમલજી રૂપ જુદું જીવ્યારે, શત્રુ મારીને રાજપાટ લીધારે—
મારો. ૨૮.
- લક્ષ્મ લવાન હરિ ગુણ ગાતોરે, કાષ્ટ તરવારે લાખ પટો ખાતોરે—
મારો. ૨૯.
- પોઠ ભરી કૃષ્ણીરજીને લીધીરે, એણે સંત સેવા બહુ કીધીરે—મારો. ૩૦.
- સુભરી ગાઇનાં ધોર હરિ લીધારે, તેનાં કામ સફળ હરિએ કીધારે—
મારો. ૩૧.
- ગજ ખૂડતાં નામ ઉચાર્યોરે, જૂડ મારીને લક્ષ્મ આધાર્યોરે—
મારો ૩૨.
- સતીદ્રૌપદીનું ચીર જેઠી તાણ્યુંરે, હરિએ કર્યાં તે નવસેં નવાણ્યુંરે—
મારો. ૩૩.
- એવા દીનદયાળ સંગે રેજીરે, દાસ ઇચ્છાને શરણે લેજીરે—મારો. ૩૪.

ધરુચારામ.

પદ ૧ લાવણી.

આલો નેએ દરશન કરવા, ઠાકોરમાં ઠાકોર બિરાજે છે;
દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરશનથી દુઃખ ભાંજે છે.

ટેક.

પહેલું દુઃખ પ્રહાનું ભાગ્યું, શંખાસુરને મારીને;
શંખનારાયણ ખેટમાં ખેડા, વેદ લાવ્યા ચાર વાળીને;
કચ્છપ રૂપે સાગર મથિયો, ચૌદ રત્ન ખાંર કાઢીને;
અમૃત તો અમરોને પાયું, વિષ પાયું વિષધારીને;
વરાહરૂપે પૃથ્વી લાવ્યા, આદ્ય નિરંજન આપે છે;
દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરશનથી દુઃખ ભાંજે છે.

૧.

બ્રહ્માદેવી પ્રતિપાળ પાળવા, નરવર નરસિંહ રૂપ ધર્યું;
હિરણ્યકશ્યપુ નખે વિદાર્યો, વિધિતું વાયક સરૂળ કર્યું;
વામન રૂપ બળિને આંખ્યો, ઇંદ્રરાયનું કાળ કર્યું;
છબિલોજી છડીદાર થૈ ઊભા, બળિરાજનું ભાગ્ય ભણ્યું;
કરસી ગ્રહી નક્ષત્રી ક્રીધી, જે કુંકણ બિરાજે છે;
દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરશનથી દુઃખ ભાંજે છે.

૨.

અનેક દુઃખ દેવતાનાં ભાગ્યાં, રાજ રાવણ મારીને;
વિભીષણને લંકા આપી, પથરા પાળજ તારીને;
કૃષ્ણ સ્વરૂપે કંસને માર્યો, ગોકુળમાં ગૌ ચારીને;
મોરલીમાં મહા મોહ પમાડ્યાં, ત્રિલોકીનાં નરનારીને;
બુદ્ધા રૂપે જગન્નાથજી, જગમગ જોત બિરાજે છે;
દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરશનથી દુઃખ ભાંજે છે.

૩.

અકળ કળા નવ ખંડમાં વ્યાપી, ઘટ ઘટમાં તમો રમી રહ્યા;
ઠાકોરમાં ઠાકોર બિરાજ્યા, ખોડાણા પર કરી દયા;
ગંગાખાઈના ગુણ વધાર્યો, સવા વાલથી ઓછા થયા;
લક્ષ્મી જાણી સારંગ પાણી, ગુગળી પાછા ઘેર ગયા;

માખણિયો આરો છે સારો, લીમડો મીઠો લાગે છે ;
દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરશનથી દુઃખ લાંબે છે. ૪.

ઊંચું દેવળ ઊંચું શિખર, ધોળી ધ્વજા ફરફરે;
ને દરવાજે નોખત વાગે, રતનાગર ત્યાં ગડગડે;
ગોમતી નીરે સંગમ તીરે, સંઘ આવી ત્યાં પડાવ કરે;
આઠે દહાડે શુકર વારે, વાલમનો વરઘોડો ચરે;
રણછોડ રસિયો સહુમાં વસિયો, સહુને માથે ગાળે છે;
દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરશનથી દુઃખ લાંબે છે. ૫.

ઉત્તર દક્ષિણ પૂર્વ પશ્ચિમના, લોક દરશન આવે છે;
મોટા મોટા સંઘવી થઈને, સંઘ ડાકોરમાં લાવે છે;
નયણે નિરખું હેડે હરખું, રૂપ ઉપર જાઉં બલિહારી;
શંખ ચક્ર ને પદ્મ ધિરાળે, ગદા ધરી છે ગિરિધારી;
સાકર માખણ તુળસીની માળા, રાય રણછોડને ચઢાવે છે;
ધન્ધારામના સ્વામી અંતરબમી, ભક્તને લાડ લડાવે છે. ૬

ઈશ્વરદાસ.

(કચ્છ વાંઢાયવાળા) સં. ૧૯૫૩ ના શ્રાવણમાં હતા.

૫૬ ૧

આવ્યો ઉત્તમ અવતાર, લજન કર ભાવેરે;
તારે કરવો એજ ઉપાય, જેથી ભવ નાવેરે—આવ્યો. ૧
તારે મુખથી કહેવું રામ, રહેવું નિષકામેરે;
શું વળગી રહ્યો બહાલા, કાલા હાડ ચામેરે— આવ્યો. ૨.
તું તો લાલચ મ કર લગાર, કાયા માયા કાચીરે;
શું માની બેઠો મૂરખ, સોણાની વાત સાંચીરે—આવ્યો. ૩

તું સોંઠ માં વરવેણી જાન, માન કહ્યું માંરે ;
 તે જે માની લીધાં મનમાં, તેમાં નથો તારે—આવ્યો. ૪.
 એવી ધરજે કાને સાર, શીખામણ મારીરે ;
 એમ કે'છે ધર્મશાસ્ત્ર, જોને વિચારીરે— આવ્યો. ૫.

પદ ૨.

આવ્યો ઉત્તમ અવતાર, અચાનક તારેરે ;
 તેમાં ભાવે કરી ભગવાન, ભજી લે સારેરે— આવ્યો. ૧.
 તું તો થા માં શકટનો શ્વાન, ન હાથ તારેરે ;
 શું ભાર ઉપાડો છે ભૂર, લાગી ખોટે લારેરે— આવ્યો. ૨.
 તું તો ખરચી લેને ખુણ, દીધું છે દયાળેરે ;
 જાણો આક તણાં તે તૂર, ઉડી જશે કાળેરે— આવ્યો. ૩.
 આગળ નથી પોપાંતું રાજ, કારજ કર તારેરે ;
 તું તો ભાતું કર ભરપૂર, મેટી હું માંરે— આવ્યો. ૪.
 શું રાતો રંગ પતંગ, દિવસ ચાર ચટકુરે ;
 કહે ધર્મશાસ્ત્ર મેલ આજર, મેલી માથે મટકુરે— આવ્યો. ૫.

પદ ૩.

તું તો આજસ મ કર અજાણ, કરી લે કમાધરે ;
 પામ્યો ઉત્તમ આ નરદેહ, ભજન કર ભાધરે— તું તો. ૧.
 તારી પળ પળ જાય છે પૂર, આયુષ અભાગીરે ;
 માટે આંખ ઉઘાડી આધાર, જોને જાગીરે— તું તો. ૨.
 તારે માથે ભમે છે ભૂર, દૂર મ જાણેરે ;
 એવો કાળ કરાળ કડર, ચેતી લે ટાણેરે— તું તો. ૩.
 માટે કરજે સાચો સ્નેહ, સદગુરુ સાથેરે ;
 તારે તરત તર્યાનો ઉપાય રચ્યો છે નાથેરે— તું તો. ૪.

એવું ઝડપી લેજો જરૂર, ઉપદેશ આપોરે ;
એવું માની ઇશ્વરદાસ, ભવ ભય કાપોરે— તું તો. ૫.

પદ ૪.

મારે માથે કરજો મહેર, સદ્ગુરુ સ્વામીરે ;
બાણી નિજજન મનવચકાય, અંતરજામીરે— મારે. ૧.
ગુરુજી ધરૂંરે અતરમાંય, ધ્યાન તમારૂંરે ;
માની માહા સુખરૂપ, સદાય વચન ઉર ધારૂંરે— મારે. ૨.
દેજો ચરણકમલની સેવ, દેવ દયાળુરે ;
તમે નેહુ નિભાવો નાથ, પરમ કૃપાળુરે— મારે. ૩.
ગુરુજી રહેજો સદા અંગ સંગ, અલંગ પ્રીત પાળોરે ;
તમને દેખું જળ થળમાંય, ભરમ ભીત ટાળોરે—મારે. ૪.
મારી વહેલી કરજો વાર, શરણ સુખકારીરે ;
એમ કિકર ઇશ્વરદાસ, કહે છે પુકારીરે— મારે. ૫.

પદ ૫ (થાળ) રાગ પરજ

તમે આરોગો અવિનાશ, સનાતન સ્વામીરે ;
તમે વ્યાપક વિશ્વાધાર, અંતરજામીરે. ટેક.
વા'લા સાહર લેજો સંભાળ, આતુર આવોરે ;
પીરસું ભાવતણાં ભોજન, પ્રેમે કરી પાળોરે. ૧.
જેમ આવ્યા વગડામાંય, પંચાળીને પાસેરે ;
વા'લા વિલંબ ન કીધી કાંય, સંભાળ્યા દાસેરે. ૨.
વા'લા એમ આવોને આધાર, જમાડું જુગતેરે ;
તમને અરખ્યાં તન મન ધન, વિવિધ રસ વિગતેરે. ૩.
વા'લા છપન ભોગ છત્રીશ વ્યંજન, વિધ વિધનારે ;
તમે ભાવતણા ભગવાન, આરોગો અધુનારે. ૪.

- વા'લા સરવ ભાવે છે સહાય, સ્વામી અમારાંરે ;
 અમે કાલાં ઘેલાં કિરતાર, તોય તમારાંરે ;
 વા'લે મહેર કરી મનમાંય, નિજ જન બાણીરે ;
 વા'લે પ્રેમે કર્યાં પ્રસાદ, પીધાં ટાઠાં પાણીરે. ૫.
- વા'લા કરતા રહેજે મેહેર, અરજી અમારીરે ;
 એમ કહે છે ધર્મશ્વરદાસ, અબળા તમારીંરે. ૬.

પદ ૬ ધોળ

- કરતાં સુરતિનો સાર વિચાર, જીવેજી જતા રહ્યા. ટેક.
- જડમૂળથી કાપીને કાઢ્યા, લેંને તત્ત્વમસિ તલવાર—જીવેજી. ૧.
- ક્ષણ ક્ષણ અણુછતા થાતા ઊભા, કરતા વેર વેર લગાડ—જીવેજી. ૨.
- ગાળું દેતા તે ગમ નવ રાખતા, કરતાં કરતાં લોગના પોકાર—જીવે ૩.
- ત્રયે શરીર સહિત સધાવ્યા, લઈને પોતાનો પરિવાર—જીવેજી. ૪.
- ગુરુ કરૂણાથી ધર્મશ્વર કહે, કાઢ્યા મારીને સાત પેનાર—જીવેજી. ૫.

ધર્મશ્વર બારોડ.

પદ ૧ રાગ પ્રભાત.

- કુહાડે કાપડ ધૂવે કુશળ ક્યાંથી હોયે રામ ;
 અધર્મ કેરા ચાલનારા ઓધર્યાં ન કોઈ રામ. ટેક.
- ઉગ્યા સૂરજ ભાણુ, નવે ખંડમાં હુવા બાણુ ;
 ગતને ગંગા મળી ને, નિત્ય કરે પરણામ રામ— કુહાડે. ૧.
- ગાયું હુંદા ગાળા છુટા, વેદ્યા વાંચે છે વેદ ;
 વેદ્યા તેા ભૂલા વેદ, લેદ્યા પાખંડ રામ— કુહાડે. ૨.
- દીયે છે કોડીનું દાન, લેયે છે મેરૂ સમાન ;
 જાંચાપેં જાંચેરૂં જીવે, હજી કેમ નાવ્યાં વિમાન રામ--કુહાડે. ૩.

વખાણે પોતાનું આપ, સાધુ સંતને દે સંતાપ;
 પુન્ય તો પરગા ચાલે, ગુમ ચાલે પાપ રામ— કુહાડે. ૪.
 મુખેથી મીઠેડું બોલે, વાતડિયે બ્રહ્માંડ કોલે;
 સુડલો સારંગપાણિ, પાંજરે બોલે રામ— ૫.
 માયાનો મોઢેરો કોસ, કરમ માથે શ્યાનો રોષ;
 બોલિયા ઇશ્વર બારોટ, જમને શો દેવો દોષ— ૬.

કબીર.

૧૬ મી શતાબ્દીમાં હતો એમ ઇતિહાસ કર્તા કહે છે.

પદ ૧ રાગ ધનાશ્રી.

સત સંગનો રસ ચાખ પ્રાણી તું તો સત સંગનો રસ ચાખ. ટેક.
 પ્રથમ પ્રભુજીને પાપે જ લાગી, નામ રૂદે રાખ— પ્રાણી. ૧.
 પ્રથમ લાગે તીખો ને કડવો, અંતે આંખા ફેરી સાખ— પ્રાણી. ૨.
 આરે કાયાનો ગર્વ ન કીજે, અંતે થવાની છે ખાખ— પ્રાણી. ૩.
 સત સંગતથી થાય છે મુક્તિ, વેદ પુરે તેની સાખ— પ્રાણી. ૪.
 હુસ્તિ ને ઘોડા માલ બલના, તે પણ નાવે તારી સાથ— પ્રાણી. ૫.
 કહત કબીર સુનો લાઈ સાધુ, રામ રામ રૂદે રાખ— પ્રાણી. ૬.

પદ ૨ રાગ સારંગ.

કબ સમરોગે રામ, અબ તુમ કબ સમરોગે રામ. ટેક.
 ગલ કુટીમેં જપ તપ કીને, નિકલ હુવા બેઈમાન— અબ. ૧.
 બાલપનો સબ ખેલ ગુમાયો, તરૂન પનેમેં કામ— અબ. ૨.
 હાથ પાવ જબ કંપન લાગે, નિકલ ગયો અવસાન— અબ. ૩.
 જૂઠી કાયા, જૂઠી માયા, આખર મોત નિહાન— અબ. ૪.
 કહત કબીરા સુનો લાઈ સાધુ, જીવ દોહિનકા મિજમાન.— અબ. ૫.

पृष्ठ ३.

निरधन के धन राम, हुमारे निरधन के धन राम.	टेक.
चोर न लेवे घटहु न जावे, कष्टमें आवे काम— हुमारे.	१.
सोवत जेठत जगत ठिठत, जपहु निरंतर नाम— हुमारे.	२.
दिन दिन होत सवाय दोढा, भूटत नहीँ अेक दाम—हुमारे.	३.
अपर अंतमें छोड अलत सण, पास न अेक पहाम—हुमारे.	४.
कहुत कपीर सुनो लाभ साधु, पारसको नहीँ काम—हुमारे.	५.

पृष्ठ ४.

तीरथ कोन करे, हुमारे, तीरथ कोन करे.	टेक.
मनमें गंगा मनमें काशी, मनमें स्नान करे—	हुमारे. १.
मनमें आसन मनमें कडासन, मनमें मौन धरे—	हुमारे. २.
मनमें भाला मनमें मुद्रा, मनमें ध्यान धरे—	हुमारे. ३.
कहुत कपीर सुनो लाभ साधु, लटकव कोन करे—	हुमारे. ४.

पृष्ठ ५. राग सारंग

ठंडोर लले गिरान्नेछ, जगननाथ पुरीमें लले गिरान्नेछ.	टेक.
कणसें छोडी मथुरां नगरी, कणसें छोडी काशी ;	
कलिनुगमें आध गिरान्ने, अंद्राणन के वासी—	ठंडोर. १.
सतनुग छोडी मथुरां नगरी, द्वापर छोडी काशी ;	
कलिनुगमें आध गिरान्ने, अंद्राणन के वासी—	ठंडोर. २.
उडिया भागे भीयडी, अंगाली भागे लात ;	
साधु भागे आपका दर्शन, हुन भूपापरसाह—	ठंडोर. ३.
हाल रांधुं लात रांधुं परवरडी तरकारी ;	
भीन मारिके लोग लगावे, अघम नत अंगाली—	ठंडोर. ४.
गांव गांवमें भाग अगीया, गली गली कुलवाडी ;	
घर घर देणो देला नालियर, घर घर ठंडोरवाडी—	ठंडोर. ५.

દોદો કોસપર હાટ લગાયા, પાંચ કોસપર ચટ્ટી ;	
ચલતે ચલતે પાવ પિરાને, શરીર હો ગયે મટ્ટી-	ઠાકોર. ૬.
ચટ્ટી ચટ્ટી બનિયા લૂટે, ઓર લૂટે ફિરંગી ;	
સિંહુ દરવાળે પંડ્યા લૂટે, બાત્રી ભયે ઉઠાસી-	ઠાકોર. ૭.
સોલા હાથકી સાડી પહીરે, ઉપર ધરે કિનારી ;	
સાસુ સસુરકી લાજ ન રાખત, અરધી ટાંગ ઉધારી-	ઠાકોર. ૮.
બંગાલી બેટી પરમ સુંદરી, ઉનકે લાંબી ચોટી ;	
લાવ ભકિતકો મરમ ન બાણે, ઉનકી ગરદન મોટી-	ઠાકોર. ૯.
નીલ ચક્રપર ધ્વજ બિરાળે, મસ્તક સોહે હીરા ;	
ઠાકોર આગે દાસી નાચે, ગાવે દાસ કબીરા-	ઠાકોર. ૧૦

પદ ૬.

જમકા અજબ તડાકા બે, તું ક્યા બને લરકા બે.	ટેક.
પીર મરે પેગંબર મરગયે, મરગયે જંદા જોગી ;	
જખી તખી સંન્યાસી મરગયે, મરગયે બેદોં રોગી—જમકા. ૧.	
નવખી મરગય દશખી મરગય, મરગય સહુસ અઠ્યાસી ;	
તેંતીસ કોટી દેવખી મરગય, પડે કાલકી ફાંસી— જમકા. ૨.	
બડે મિબજી કંઠકે બેઠે, કરલીઆ કછુ તાબ ;	
માર અપટ જમ પકડ લે જાવે, જ્યોં તેતરકોં બાબ— જમકા. ૩.	
તીન લોકપર છતર બિરાળે, લૂઠ્યા કુંજ બિહારી ;	
કહત કબીરા સોખી મરગય, રૈયત કોન બિચારી—જમકા. ૪.	

પદ ૭ - રાગ બિલાવર.

ભૂલ્યો મન ભમરા તું ક્યાં ભમ્યો, ભમ્યો દિવસને રાત ;	
માયાનો બાંધેલ પ્રાણીઓ, સમભ્યો નહિ શુદ્ધ વાત—ભૂલ્યો. ૧.	
કુંભ કાચો કાયા બજરી, જોધને કરોને જતન ;	
વાસુસતાં વાર લાગે નહી, રાખો રૂડું રતન— ભૂલ્યો. ૨.	

- કેનાં છોડૂ કેનાં વાછડૂ, કેનાં માયને યાપ ;
અંતકાળે જલુવું એકલાં, સાથે પુણ્યને યાપ— ભૂલ્યો. ૩.
- જે ઘેર નોખત વાજતી, હોતા છત્રીશ રાગ ;
ખંડેર થઈ તે ખાલી પડ્યાં, કાળા ઊડે છે કાગ— ભૂલ્યો. ૪.
- જીવની આશા ડુંગર જેવડી, મરણ પગલાંને હેઠ ;
મોટા મોટા મરી ગયાલ્યા, લાખો લખપતિ શેઠ— ભૂલ્યો. ૫.
- ઉલટી નહીં પૂર ઉતરી, જલુવું પેલે રે પાર ;
આગળ નીર નહીં મળે, જોઈએ તે લેજે હાર— ભૂલ્યો. ૬.
- સતકર્મ સદવસ્તુ વોહોરજે, ધંધર સમરણ સાથ ;
કળીર જીહારીને નીસર્યાં, લેખું સાહેબને હાથ— ભૂલ્યો. ૭.

૫૬ ૮.

- મુખડા ક્યા દેખો દરપનમેં, તેરે દયા ધરમ નહિ મનમેં—મુખડા. ટેક.
- કાગદડી તો નાવ બનાઈ, તરતી છોડી જલમેં ;
ધરમી ધરમી પાર ઉતર ગયે, પાપી રૂએ છિનમેં— મુખડા. ૧.
- જળ લગ કૂલ રહે કુલવાડી, વાસ રહે નિજ કૂલનમેં ;
એક દિન એસી હો જાવેગી, ખાખ ઉડેગી તનમેં— મુખડા. ૨.
- ચૂઆ ચંદન અખીર અરગજ, શોભે ગોરે તનમેં ;
ધન જોખન ડુંગરકા પાની, ઢલ જાવેગા છિનમેં— મુખડા. ૩.
- નદિયાં ગહેરી નાવ પુરાની, ઉતર ચડે સુગમમેં ;
ગુરુ મુખ હોએ સો પાર ઉતરે, નગુરા શેવે વનમેં— મુખડા. ૪.
- કૌડીકૌડી માયા જોડી, સુરત રહે નિજ ધનમેં ;
દસ દરવાજે ઘેર લિયે, જળ રહ ગઈ મનડી મનમેં—મુખડા. ૫.
- પગિયાં માંગે સમારે, લેત જીલી જીલ તનમેં ;
કહત કળીરા સુનો લાઈ સાધુ, એ ક્યા લઈ રહે મનમેં—મુખડા. ૬.

પદ ૯.

- સાધુ યહી સંસારમેં, કમળ જલ માંહીરે;
 સદા સરવદા સંગ રહે, જલ પરમત નાહીરે.
 જલકુકડા જલમેં ખસે, જલમેં ખિહાય;
 પાણી પાંખ ભીંજે નહીં, કે કેસી કુદરત પાય—સાધુ. ૧.
 મીન તરે જલ ઉપર, કછુચે ન લાગે ભારા;
 અન્ય અટક માને નહીં, ખેલે ચોધારા— સાધુ. ૨.
 છીપ સમુદ્ર ઘર કિયો, વાકી સુરતિ આકાશ;
 એર નીર ધન્યે નહીં, સ્વાન્ત ખુદકી આશ— સાધુ. ૩.
 ભેદ પાયોરે તંદૂરિયે, પન્નગસું લેત લડાઈ;
 વાકોં વિષ વ્યાપે નહીં, મૂલ જડી મુખ માંહી— સાધુ. ૪.
 ખટરસ ભોજન વ્યંજન, માંહીં અવલ મિહાઈ;
 જીહાકો લાગે નહીં, કર રહે લપટાઈ— સાધુ. ૫.
 કાયાળીચ ભોરિંગ વસે, પંકચોં હાથ ન આવેરે;
 કહે કખીર સદ્ગુરુ શબ્દસેં, સેજ ચલી આવેરે— સાધુ. ૬.

પદ ૧૦.

- એસી ભક્તિ ન કીજિયે, જામેં હોત હે હાંસીરે;
 વાકોં જમડા મારકે, ગલેમેં દેદે ફાંસીરે— ટેક.
 મંઝારીરે કથા સુને, કેસે ખિરદ લીનો;
 કરસું દીપક ડારકે, મુસા ગ્રહી લીનો— એસી. ૧.
 દેખનમે ખગ ઉજલા, મન મેલા ભાઈ;
 આંખ મીંચકે મુનિ ભયા. મહિયાં ઘટકાઈ— એસી. ૨.
 જ્યોં કુંજર જલમેં ધસે, જલ વહે ભરપૂરા;
 ખહાર નીકસ ઠાડા ભયા, શિરપર ડારી ધૂરા— એસી. ૩.
 જ્યોં પીંગરા^૧ ઉગર ચલી, પાવકકે સંગા;
 વા સંગતતે ખિછરી, વાકા રંગ દુરંગા— એસી. ૪.
 કહે કખીર સુનો સંતજનાં. જીવતડે મરિયા;
 મારગ પકચોં શીલકો, પાંચો સંગ લડિયા— એસી. ૫.

પદ ૧૧.

- મુગમે' વેરી કોય નહીં, જ્ઞે મન શીતલ હોયરે ;
આપાં હારી ખેલિયે, દયા કરે સગ કોયરે— જુગ. ટેક.
વાણી એસી ગોલિયે, દિલ્લકા આપાં ખોય ;
ઓરનકોં શીતલ કરે, આપેં શીતલ હોય— જુગ. ૧.
કુવચને દુઃખ ઉપજે, મારે કાલકોં ગીચ ;
નમી ચલે સોહી સંત હે, લડી મરે સો નીચ— જુગ. ૨.
નદી કિનારે તૃણ વસે, ધ્રો ધારનકે ણીચ ;
અરિ સજ્જન વાકો કોઈ નહીં, હે નમતાસોં પ્રીત-જુગ. ૩.
કાયા ગઠમેં દુરિજન વસે, સંતે દિયો હે ટાલ ;
ખીજત્રી પડે દરિયાવમેં, દરિયા કયોં જલ્યો જાય—જુગ. ૪.
લડતાસો ટલતા રહિયે, જલ્યાસું જલ હોય ;
કહે કપીર એસે દાસકોં, ગંજ સકે ન કોય— જુગ. ૫.

પદ ૧૨.

- “અખ તો મેરે રામ નામ દુસરા ન કોઈ—” એ રાગ
રામ સમર રામ સમર, રામ સમર ભાઈ ;
રામ નામ સમરન બિન, ખૂડત લવમાંહીં— રામ. ટેક.
બનિતા સુત દેહ ગેહ, સંપત્તિ સુખદાઈ ;
ધનમે કષ્ટ નાહીં તેરો, કાલ જાત ખાઈ— રામ. ૧.
અન્તમેલ ગજ ગુણિકા, પતિત કર્મ કીનો ;
સોખી ઉતર પાર પડે, રામ નામ કીનો— રામ. ૨.
સૂકર કૂકર ચોની ભમે, તખહુ લાજન આઈ ;
રામ નામ છાંડ અમૃત, કાહેકું બિખ ખાઈ— રામ. ૩.
ભર્મ કર્મ તજ કુકર્મ, રામ નામ લેહી ;
ગુરુ પ્રસાદ જન કપીર, રામ કર સનેહી— રામ. ૪.

પદ ૧૩ કાફી.

“ નાથ કેસેં ગજકો બંધ છોડાયો—” એ રાગ.

ભજન બિના હીરા સો જનમ ગુમાયો, તેરી લાર કછુ નહીં આયો—
ભજન બિના, ટેક.

કથા ભાગવત સુણી નહીં શ્રવણે, રસનાસેં રામ ન ગાયો ;
માલ મતા સઉ ઉંડી ઉંડી દાટી, હાથ કછુ નહિ આયો—ભજન બિના. ૧
કબુએ ન કીની સાધુકી સંગત, દેવ દુવારે ન આયો ;
વઠ વઠ મુઓ ખેલકી નાંઈ, સુઠ રહ્યો ઊઠી આયો—ભજન બિના. ૨.
સંસાર સાગર ફૂલસેં વરસે, સુડલો દેખ લોભાયો ;
કહત કપીર સુનો મેરે સાધુ, ચાંચ ઘાલ પછતાયો—ભજન. ૩.

પદ ૧૪.

“ મનોવર સમજાવે રાની—” એ રાગની લાવણી.

બંગલા ખુબ બન્યા માહારાજ, જ્યામેં નારાયણ ખોલે. ટેક.
ઇસ બંગલેમેં દસ દરવાજા, બીચ પવનકા થંભા ;
આવંત જાવત કોઈ નવ દેખે, યહી બડા અચંબા—બંગલા. ૧.
ઇસ બંગલેમેં બાજા બાજે, બાજે સાંજ સવેરી ;
તાલ પખાજા મરદંગ બાજે, રાગ છત્રીસ કરેરી— બંગલા. ૨.
હાડ ચાંમકી દેહી બનાઈ, નવ નાડીકા કોટ ;
બાજગરને ખેલ મચાયા, રંગ લગાવ્યા ચોટ— બંગલા. ૩.
પાંચ પચીસેક પાતર નાચે, મનવા તાલ બજાવે ;
સુરત નરતકી મરદંગ બાજે, રાગ છત્રીસેં ગાવે— બંગલા. ૪.
રોમ રોમકી છાંઈ બનાઈ, ત્રણ ગુણુકા ગાલા ;
કહત કપીર સુનો ભાઈ સાધુ, ચેતન ચુનવા વાલા—બંગલા. ૫.

ભજન પદ ૧૫.

રામરસ એસા હય મેરે ભાઈ, સાહેબ રસ મીઠા હય મેરે ભાઈ. ટેક.
કુંભકા બાંધ્યા જલ રહે, બિના કુંભ ન હોય ;
જ્ઞાન બાંધ્યા મન રહેરે, ગુરુ બિના જ્ઞાન ન હોય— રામરસ. ૧.

- આગે આગે દવ જલેરે, પીછે હરિયા હોય ;
હું ખલિહારી એહ રૂખનેરે, જડરે કટયે કૂળ થાય—રામરસ. ૨.
મીઠા મીઠા સહુ પીવેરે, કડવા ન પીવે કોય ;
સાકર પીધે દુઃખ ઉપજેરે, વિષ પીધે સુખ હોય—રામરસ. ૩.
ઘર ખાળે ઘર ઉગરેરે, ઘર રખે ઘર જાય ;
એક અચંખા મેં સુણ્યા જે, ચડા કાલકું ખાય—રામરસ. ૪,
કપીરે કપીરા ઘર જાલીઆરે, લીયા પલિતા હાય ;
તુમરે તુમારા ઘર જલાદો, તો ચક્રો હુમારે સાથ—રામરસ. ૫.
સાહેબકા ઘર દૂર હેરે, લંબે પાન ખજુર ;
ચડે સો ચાખે પ્રેમરસ, ચોર પડે સો ચકના ચૂર—રામરસ. ૬.
પીયા સો અમર હોગયારે, પીવે સો અમર હોય ;
સુરીનશ મુનિવર જે પીવે, વાકે ધડપર શીશ ન હોય—રામરસ. ૭.
મીસરી વેરાણી રેતમારે, કુંજરસેં ચુગી ન જાય ;
મમતા મારો સંત આપકી, સો કીડી હોકર ખાય—રામરસ. ૮.
ધ્રુએ પીયા પ્રહ્લાદે પીયારે, પિયા પીધે ને શોહીદાસ ;
દાસ કપીરજીએ જુગતે પીયા, જેને ફેર પોવનકેરી આશ—રામ. ૯.

ભજન પદ ૧૬.

- રામરસ પીજીરે નરનાર ; પ્રેમરસ પીજીરે નરનાર. ટેક.
રતન પદારથ સાર દેહી તે, સુંદર પાઈ,
કરી કરી એાછા સંગ, ભૂલ મતિ કહાં ગુમાઈ ;
સ્વર્ગલોક ઇચ્છે સદા, મનુષ્યજન્મ અવતાર ;
કાચ મણિ તો કર થહી; હીરો ખોયો તેં ગમાર—રામ ૧.
એર દેવકું ધ્યાય કુશળ, કહો કહાંસેં પાવે ;
ન કરી સંતકી સેવ નિત, સકુટુંબ જમાવે ;
માયા ખરચે રામકી, આપ લેત ખડાઈ ;
પરમારથકી ખખર નહીં સો, ઉલટી ચોરાસી પાઈ—રામ ૨.
તીર્થ ત્રત સ્નાન કરી કરી, ખહોત કુલાઈ ;
યોગ યાગ તપ દાન કરી, કછુ રામ ન પાઈ ;

आत्मप्रह्न चिन्हा नही, तभ लग नूठी सेव ;
 जे करीये सो भरमना, कया तीर्थ कया द्वेव— राम ३.
 रामरस पीजे याही, लेह सतगुणलुके लीजे ;
 वाजे अनडह नाह वाके, ध्यान धरीजे ;
 कहे कपीरा परिप्रह्नकी, अणके ज्योत अण्ड ;
 अधो उर्ध्वके भिय तामे, निशदिन जेजे पिंड—राम ४.

भजन पद १७.

भोळं करतडे लेहरी, अथ तो लीणारी गुरु में लीणारी— टेक
 पंथ तत्त्वकी जेदी सारी, नवनिद्धिसें लेरी ;
 भात भातका टुकडा जेडा, उन मुनी ललकारी— भोळं. १.
 उस जेदीकी गत है न्यारी, रिद्धिसिद्धिसें लरी ;
 उस जेदीमे थैह रतन है, हेजो आदि शब्द उच्यारी—भोळं. २
 पूरी इकीरी सत्य आधानी, नवे अंडमें डेरी ;
 दशमे अंड जे अलक जगाया, जेदी हो गध लारी—भोळं. ३.
 कहत कपीरा सुनो लार्ध साधु, हुम लीणारी सतके द्वारी ;
 गुरु रामानंदलुके यरणे आया, गुरुकी ली हे न्यारी —भोळं. ४.

भजन पद १८.

परजो शब्द निज सारा हुंसा, परजो निज शब्द साराणु. टेक.
 भिन परजे कोध पार न पावे, लूला जग संसाराणु ;
 सभही सत मिलजे हरि कहावे, ना कोध पारभ पाधणु—पर १.
 आयेथे जेपार करनकुं, धरकी जमा गुमाधणु ;
 भडे भडे साधु भानी छानी, राम लाग होय कीनीणु— पर. २.
 आछर पारभ कर लेना मन, माया नहीं यीनाणु ;
 शुक्रदेव मुनि परमात्म यीना, आत्म यीनी मायाणु—पर. ३.
 पर आत्म अजपाजय येते, नेह अछर लेह नहि पायाणु ;
 अथ तुम सुनो जे हरि मोटा, परा ज्योटा नहीं पूजेणु—पर. ४.

શિવ ગોરખ સમ ના કોઇ ભગી, ઓરકું કો નહીં સૂજેલ ;
 જો કોઇ જગમે હુવે જો હરિ, સો યા પદકું પૂજેલ— પર. ૫.
 કહે કપીર હમ સખહીં દેખો, સખહીં લાલકો ધાવેલ ;
 સતગુરુ મિલે જન પારધ લિખાઇ, ટોક ઢોરતા હે સૂજેલ—પર. ૬.

ભજન પદ ૧૯.

વામે કોન પુરૂષ કોન નારી, અખધૂત એસો જ્ઞાન બિચારી. ટેક
 ધમ્મનકે ઘર નાતી ઘોતી, ભગીકે ઘર ચેત્રી ;
 કલમાં પઠકેં ભઇ મેં તરકડી, આપોઆપ એકેલી—અખધૂ ૧.
 નહીં મેં પરણી નહીં કુંવારી, પુત્ર જણી જણી હારી ;
 કાલી મુંડીકો મેં કોઇ ન છેડયો, તોય મેં બાલ કુંવારી —અખધૂ ૨.
 સસરા હમારા બાલા ભોલા, સાસુ હમારી કુંવારી ;
 પિયુ હમારા પારણે જુલે, મેં તો જુલાવનહારી— અખધૂ ૩.
 સાસરીએ ન જતી પીચરીએ ન રહેતી, પિયુજીકી સેજ બિછાતી ;
 કહત કપીરા સુનો ભાઇ સાધુ, જોતમેં જોત મિલાતી—અખધૂ ૪.

ભજન પદ ૨૦.

સતગુરુકા મરમ ન જાના, સાધુ ભાઇ દેખત જગ સખ ન્યારાલ. ટેક.
 હિંદુ કહે વો રામ હમારા, મુસલમીન રહેમાના ;
 આપસમેં દોંઉ લડ લડ મુવે, દુખ્ધા મોલ પછાનાલ—સાધુ. ૧.
 કેતેક નેમી ધરમી કહાવે, પ્રાત કરે અસનાના ;
 આતમ માર પાધાનકું પૂજે, ઉનકા કોન ગિનાનાલ—સાધુ. ૨.
 કેતેક પીર ઓવલીઆ કહાવે, પઠત કિતાબ ફરાનાલ ;
 કહે હો મુરીદ તકલીબ બનાવે, ઉન્ને અલા નહીં જાનાલ—સાધુ. ૩.
 ઇસબિધ અલદ કહ હમકો, આપ કહાવે શ્યાનાલ ;
 કહે કપીર સુનો ભાઇ સાધુ, દોનોમેં કોન દિવાનાલ—સાધુ. ૪.

ભજન પદ ૨૧.

- સંતો ભાઈ રે ઉન ઘરકીં મોહિં સંતં સમજાયો,
 જ્યા ઘરસેં પ્રહા આયાળ; સંતો. ૧૬.
- સંતો ભાઈ રે કાયા છોડ ચલે જળ હંસા,
 તળ જીવડા કહાં જઈ સમાયાળ— સંતો. ૧૭.
- સંતો ભાઈ રે કોઈક પૂજે શિવ શક્તિકું,
 કોઈક પીર મનાવેળ; સંતો. ૧૮.
- સંતો ભાઈ રે અલખ પુરુષકી આપ ન જાણે,
 ફેકટ ફેરા ખાવેળ— સંતો. ૧૯.
- સંતો ભાઈ રે પ્રહા વિષ્ણુ મહાદેવ સ્વામીરે,
 પથરા નામ ધરાયાળ; સંતો. ૨૦.
- સંતો ભાઈ રે ઉન પથરેકું કલ ન વ્યાપે,
 સુના મર મર જાવેળ— સંતો. ૨૧.
- સંતો ભાઈ રે ઘડયા દેવલકું સખ કોઈ માને,
 અણઘડ માને ન કોઈજ; સંતો. ૨૨.
- સંતો ભાઈ રે નુરત સુરતસેં જો કોઈ માને,
 નિરભયકા કૃણ સોઈજ— સંતો. ૨૩.
- સંતો ભાઈ રે ઘટે વૈરાટ કછુખી ન હોતા,
 પૂરણ હુતી માયાળ; સંતો. ૨૪.
- સંતો ભાઈ રે અજળ રજળ દોઈ નેનાખી ન હોતા,
 તળ જીવડા કહાંસું આયાળ— સંતો. ૨૫.
- સંતો ભાઈ રે મેં મેરી મમતાકું માર હટાયા,
 તળ જઈ સુક્ષમ આયાળ; સંતો. ૨૬.
- સંતો ભાઈ રે સુરતા સુહાગણ ચરણ જઈ લોટી,
 તળ જઈ પ્રીતમ પાયાળ— સંતો. ૨૭.
- સંતો ભાઈ રે જ્ઞાન ધ્યાન સમજ મન મેંરો,
 ગુરુ ગમસેં લેદ પાયાળ; સંતો. ૨૮.
- સંતો ભાઈ રે કહત કખીર અલખ અવિનાશી,
 ચમકે સંકટસેં છુડાયાળ— સંતો. ૨૯.

पद २२ हुमरी.

- जे पूछे सो जावरा, ज्या पूछे उमर हुमारी;
 में तो रहुं सदा आनंदमें, जेलुं जुगोनुग सारी—जे. १.
 कोटिक प्रह्ला वध गये, दश करौड कनैया;
 सप्त कोटि शंभु लये, मेरी अेक पत्नीया— जे. २.
 जल वामन डेतेक लये, डैरव दल सारी;
 लंकापति रावणु सरिजे, गये अनेक अनेकवारी— जे. ३.
 कोटिक विष्णु वध गये, महंमद चार पारी;
 देवनकी तो गिनती नांही, रैयत डेन भियारी— जे. ४.
 डेतेक लये परमात्मा, शंघांतर सारी;
 सुरीनर मुनिजन पयि पयि मुवे, वस्तु कोय विरत्रे विचारी—जे. ५.
 नहि जुद्धा नहि में जालका, नहि में लेण लिणारी;
 क्षुधा तृषा व्यापे नाहो, अेसी काय हुमारी— जे. ६.
 समरथ साडेण सत्य है, जनु आवरणु उचारी;
 ऊहुत कभीरा मुनेा गोरभा, अेसी उमर हुमारी— जे. ७.

पद २३ हुमरी.

- पीले ज्वाला हो मतवाला, ज्वाला प्रेम हरिरसकारे— पीले. टेक.
 पाप पुन्य लोगनकुं आया, डेन तेरा तुं है किसिकारे;
 णिना समज लव पार न उतरै, धन जेणन स्वपना निशिकारे—
 पीले ज्वाला. १.
 जैसा अंगार अकोर अणतडे, पहिले ध्यान धरे शशिकारे;
 अमृत ज्वाला कोछ संतजन पीवे, ओर धराक सण विषकारे—
 पीले ज्वाला. २.
 नालिकमल णिय है कुतुरी, डेसें लरम टणे पशुकारे;
 णिना समज लव पार न उतरै, जैसे हुणु इरे वनकारे—
 पीले ज्वाला. ३.

लज्जसागर उतरवा जे आडो, तो तज्ज कामनीका यस्करे;
 कहुत कपीर सुनो लार्थ साधु, नभशिष्य शेष लर्या विषकरे—
 पीसे प्याला. ४.

पद २४ (थाण)—वसंत.

आरोगो नरसिंह महा प्रभु, आरोगो नरसिंह;
 छपन लोग छत्रीसे व्यंजन, नाना विधिसे रंग—आरोगो. टेक.
 लक्ष्मीछ लोजन आप सुधारे, मनमां धरीरे उमंग;
 पनचारी नारदमुनि लावे, तो जल लरी लावे श्री गंगरे—
 आरोगो. १.

लाव प्रीतसे लोजन कीजे, तुम मेरे प्राण आधाररे;
 अंतरकी गत अंतर जने, सभ विधि जननहारे—आरोगो. २.
 धंद्र सार आरती उतारे, हूर किये पट खीररे;
 शिव सतकान्हिक अमल ठरावे, गावे दास कपीररे—आरोगो. ३.

पद २५ वसंत.

नहीं छांडुं जावा राम नाम, मेरे और पढनसें जेन काम. टेक.
 प्रहलाह पधारे पढन निशाल, जहां संग सभा लिये बहुत पाल;
 कहुारे पढावो पांडे आल जल, मेरी पाटीमे लिख दे श्रीगोपाल—
 नहीं छांडुं. २.

शंभामर्क कहे जळ, प्रहलाह पंधावो वेगि आय;
 राम कहुनकी छोड जुमान, तोही अणही छोडावुं मेरे कही
 मान—नहीं छांडुं. २.

कहुारे उरावो पांडे गार गार, मोडे जल थल गिरसें लियो उगार;
 मारी उारी पहावो देहु जरी, हरि नाम छोडुं तो मेरे गुरुकं
 गारी—नहीं छांडुं. ३.

કહાડી ખડ્ડો કેખ્યો રે રાય, તેરો રાખનહારો મોય બતાય ;
થાંલ કારી પ્રગટે મુરારિ, હુરનાકંસ માર્યો નખ વધારી—

નહીં છાંડું. ૪.

આદિ પુરૂષ દેવાધિદેવ, લકત કારણ ધર્યો નરસિંહ લેવ ;
કહત કળીર વાકો નવ લહું પાર, પ્રહલાદ ઉગાર્યો અનેકવાર—

નહીં છાંડું. ૫.

પદ ૨૬ વસંત.

ભજ મન ભમરારે, રૂત વસંત જય, રૂત પલટે ફલ કહાંસે પાય—
ભજ. ટેક.

રૂત પલટે પીછે રહે ન એન, મુખસેં ન ઉચરે એકો. એન ;
પ્રેમ રૂદે ધર રામ નામ, તો છૂટી જય ચારો ખાણ—ભજ. ૧.
તેરી તનરે વાડી કૂટી સુકલ કૂલ, પ્રાણી મનખા જનમ પાયો અમૂલ ;
સતચરુ ચરણેં તું ધરી લે શીશ, તો તરવેડી એડી રીત—ભજ. ૨.
એક વૃક્ષ તીન લોકમાંહ, સખ મિલકે એઠે વાડી છાંય ;
કહે કળીર તું ભજીલે સોય, બકે ચરણે પોતા જન વિરલા કોય—
ભજ. ૩.

પદ ૨૭ વસંત

એસેં વસંત ખેલો ભાઈ મનકું મારરે, શબ્દ કેતરે વારવાર—
એસેં. ટેક.

બકે તનમેં વ્યાપે તપત કામ, તાકું કયું મિલેગા રમતા રામરે ;
મન મુવે વિના સરે ન કામ, મર ખોજ આવે નર ચારે ધામ—
એસેં. ૧.

મન મારવેડી ચેહી રીત, બકું કનક કામનીસોં નહીં પ્રોતરે ;
પ્રીત કરી સો નર પોતા નાહીં, મર જનમે મરે નર આવે જય—
એસેં. ૨.

મનકોં મારકે રાખો ઠામ, સુરત લગાવો એક નામ ;
 પાંચ પચીસકોં રાખો ઠોર, કહે કખીર સોહી મેરે શિરકો મોર—
 એસેં ૩.

પદ ૨૮.

સંતો મોહ મૃગ માર્યો નવ જાય, તેરી કાયા વાડીમાં વસે ને ખાય—
 સંતો. ટેક.
 તેરી વાડીમેં નિપજે મોક્ષ વેલ, વાકું મૃગ ચરી જાય દિવસ રેન ;
 રેન ન દેવે કૂલ કૂલ પાન, તાતે સિંચત સિંચત ન રહે હાથ—
 સંતો. ૧.

ધીરજ ધ્યાનકી કરું કયાન, સુરત સુરતકા સાંધું ખાણુ ;
 જો મેં માઈ તાક તાક, તો એહ વિદેહી ભાગો જાત—સંતો. ૨.
 મોહ મૃગકોં કોન શકયા માર, કેતે સુરીનર મુનિ સખ રહે હાર ;
 કહે કખીર જને દિયોહો ડાર, જને રામનામકી કરીહો વાહ—સંતો. ૩.

પદ ૨૯ ગોડી.

હરિ નામકે ખેપારી, હમ હરિ નામકે ખેપારી ;
 અમુક હીરા હાથ લાગા, સાચી ખનજ હમારી—હમ હરિ. ટેક.
 તન કરું ખેલ સુરતકા પૈડાં, ય્યાનકી ગુન ભર ડારી ;
 કિનહુંને લાધા તાંબા કચન, કિનહુંને લાધી સોપારી—હમ હરિ. ૧.
 સાહેબ નામ હૃદયે ખસત, મનકી માયા સખ હારી ;
 આપ નિરંજન હોકર ખેઠે, મોહો ભરોસો ભારી—હમ હરિ. ૨.
 નહિ શિર જટા નહિ કાન મુદ્રા, નાં ગલે કંઠા કારી ;
 તુંહી પ્રતિપાલ દોનું જ્યુતરે, કેતિએક યાત નિહારી—હમ હરિ. ૩.
 ઉનહુંને લાધા માલ ધન, ઉનહુંને લાધા સુંદર વારી ;
 દાસ કખીરને નામ લાધા, હૈ ભિન ખેપ હમારી—હમ હરિ. ૪.

પદ ૩૦ ગોડી.

- બ ઘર કયા નહિ હરિ શ્રીરતન, સંત નહીં મિજમાનાં ;
 તા ઘર જમડે ડેરા દીના, સાંજ પડે સમશાનાં— બ ઘર. ટેક.
 મેરી મેરી કરત હૈ મૂરખ, મિથ્યા ન માન ગુમાનાં ;
 સાધુ સંતકી સેવા ન કીની, કિસખિધિ હોય કલ્યાનાં— બ ઘર. ૧.
 કુલ્યા કાલ્યા કયા કિરતે હોં, કયા ખતલાવત અંગા ;
 એક પલકમેં કૃનાં હો જાયગા, જેસા રંગ પતંગા— બ ઘર. ૨.
 નાલિકમલસેં નાવ ચલત હૈ, દ્વાદશ મીન ઠેરાનાં ;
 અદ્વાર તખતપર નુરત નિશાના, એહી સતગુરુકી સાનાં—બ ઘર. ૩.
 ગ્યાન ગરીબી પ્રેમ ભગતિ, સંત નામ નિશાનાં ;
 વેહુને વૈરાગે ગુરુ ગમ જાગે, યેહી વિધિ હોત કલ્યાનાં—બ ઘર. ૪.
 કાલ નગારા નિશાદન ખાજૈ, કયા ખુકૂં કયા જુવાનાં ;
 કહત કપીર સુનો ભાઇ સાધુ, છોડ ચલો અભિમાનાં—બ ઘર. ૫.

પદ ૩૧

- ગરવ કિયો સો નર હાર્યો, સિયારામજસેં ગરવ કિયો સો નર હાર્યો. ટેક.
 ગરવ કિયો રતનાગર સાગર, નીર ખારો કર હાર્યો—સિયા. ૧.
 ગરવ કિયો ચકવા ને ચકવી, રેન વિછો કરી હાર્યો—સિયા. ૨.
 ગરવ કિયો આવલ કેરે કૂલડે, જઈ અમાર કુન્ડમેં હાર્યો—સિયા. ૩.
 ગરવ કિયો લંકાપતિ રાવણુ, રાજ ખેદાન કર હાર્યો—સિયા. ૪.
 ગરવ કિયો અજની કેરે પુતર, પાઉં ખોડો કર હાર્યો—સિયા. ૫.
 ગરવ કિયો હરણાકંસ રાક્ષસ, નો'ર વધારીને માર્યો—સિયા. ૬.
 ગરવ કિયો દ્રોણાચલ હુંગર, ટુકડા ટુકડા કરી હાર્યો—સિયા. ૭.
 કહત કપીરા સુનો ભાઇ સાધુ, શરને ગયો સો ઉગાર્યો—સિયા. ૮.

પદ ૩૨ ગોડી.

- જસોદા મૈયા કાહે ન મંગલ ગાવે. ટેક.
 પૂરણુ પ્રહ્મ સકલ અવિનાશી, સો તેરી ધેનુ' ચરાવે—જસોદા મૈયા. ૧.

पद ३७

- लज्जन गठ जांधीनी मेरे लाध, तेरी जभसें होगी लराध. टेक.
 ध्रुवे जांध्यो प्रहलाहे जांध्यो, जांध्यो भीरांजाध;
 अण जोरे जैसेही जांध्यो, ठां व चल्थो तप साही—लज्जन. १.
 राम नामका किला जनाया, धर्मकी सुरज लगाध;
 ज्ञानके मोरये शक करायो, समताकी जाध जनाध—लज्जन. २.
 शील संतोषके युद्धा लेकर, लोभकों मार हुठाध;
 कायरसें कछुं काम न संतो, राणो शूर सिपाध—लज्जन. ३
 ह्या तोपकी करल्थो त्यारी, शम हम नाल जनाध;
 सायकी अकमक अग्नि दिणायो, कामकी शेज हुठाध—लज्जन ४.
 नयन पलककी पाटी नीकल्थो, श्रवन जारी पुंदाध;
 रंरं करके ध्यान लगावो, जैसे समान लराध —लज्जन. ५.
 लगी नोकरी गुरु गयो जचन, इच्छु, गये सिपाध;
 मन कर जून लच्छु घोडा, सुरत लगाम जनाध—लज्जन. ६.
 काम कोध मह लोल मोहुकी, पीर हुय थात लडाध;
 लरम आज्ञान रेन दिन लटकत, सण हुनिया लरमाध—लज्जन. ७.
 पांयकों मार पचीसके अशकर, ज्योतमे ज्योत मिलाध;
 कहत कपीरा सुन लाध साधु, तण जतेगो लडाध—लज्जन. ८.

पद ३८ राग आशा.

- जपुं में शिवशंकर गौरी, जसें प्रीत लगी मोरी. टेक.
 कोध जपत हुय रामकृष्णकुं, कोध पीर पडोरी;
 कोध कहत हुय गुरु नानक नानक, अयसें नितियां मलोरी.—
 जपुं में. १.
 पाव पलकके नाहीं लरेसो, तेरे हाथमें दोरी;
 वेद पुरान पुकारत अयसें, सण मिल हरिहर करेरी—जपुं में. २.
 या माया काम न आवे, मत करनां भगडरी;
 जिन शठ लूल गये तुम, जभरे आन इसोरी—जपुं में. ३.

रंक राणां रावन भर गये, भर गये पीर झकीरी;
 ग्यानी भर गये ध्यानी भर गये, ऐक दिन जना मरोरी-जपुं मे. ४.
 कहुत कभीर सुनो लाछ साधु, कहेता हुं कर जेडी;
 माया ममता छोड हियो, निश दिन नाम जपुरी-जपुं मे. ५.

पद ३९ राग बैरवी

पानी मे' भीन ध्यासी, मोये सुन सुन आवत हुंगी —टेक.
 आतम ज्ञान विना नर लटके, ज्या मथुरा क्या काशीरे—पानी मे'.
 जोगी छोकर भसे जंगलमे', जन जन किरत उदासीरे—पानी मे'.
 कस्तुरी सृग नासि भसत हुय, हुंढत है जन धासीरे—पानी मे'.
 पोथी पढ पढ पंडित मुवे, तोय न मिले अविनाशीरे—पानी मे'.
 मसीह यढ कर मुह्लां पुकारे, तोय न भिटे जम झंगीरे—पानी मे'.
 कहुत कभीरा सुनो लाछ साधु, गुरु बिना न टणे चोरासीरे—पानी मे'.

पद. ४० राग बैरवी ताल लावणी

कर गुजरान गरीणी मे', भगइरी किस पर करता है ;
 नाशवंत वस्तु हुय जगमे', ममता क्या तुं धरता है—कर. १.
 मट्टी चुन चुन कर भेदल बनाया, गमार कहे घर मेरा हुय ;
 ना घर तेरा ना घर मेरा, त्रिरया रैन भसेरा हुय— कर. २.
 छस दुनियामे' छोछ नहि अपना, अपना अपना करता है ;
 कायी माटीका बना पुतणा, घडी पलकमे' ढलता है— कर. ३.
 छस दुनियामे' नाटक येटक, देण लटकता किरता है ;
 कहे कभीर समज ले मूरण, प्रलुझे कयुं न समरता है— कर. ४.

પદ ૪૧ રાગ કલ્યાણ.

ઇસ શરા કે બીચ મુસાફીર, કયા કયા તમારા હો રહ્યા.	ટેક.
કોઇ સમેટત હૈ ણિસ્તર કો, કોઇ જમા કે સો રહ્યા ;	
કોઇ બજાવે કોઇ ગાવે, કોઇ ખેઠા રો રહ્યા—	ઇસ. ૧.
કોઇ લપેટત હૈ સુગંધી, કોઇ મેલકું ઘો રહ્યા ;	
કોઇ લેવે રામ નામકો, કોઇ કાંટા ણો રહ્યા—	ઇસ. ૨.
કોઇ જમાવે માલ ખોતસા, કોઇ ગાંઠસે ણો રહ્યા ;	
હલચલ હલચલ હોત કબીરા, આજ કાલ દિન હો રહ્યા—	ઇસ. ૩.

કલ્યાણ.

(ડાકોરનો સાધુ સંવત ૧૮૮૩માં હતો.)

લલિતછંદ પદ ૧.

રઘુપતિ કરે શોક તો ઘણો, ધરણીમાં ઢળ્યો વીર લક્ષ્મણો ;	
ઝટ તમે ઉઠો છોડી ઘાતને, અરર શું થયું મુજ બ્રાતને—	૧.
મરકટાં બધાં સેનમાં રૂવે, ટળવણી સહુ આંસુડાં લુવે ;	
સુભટ સૌ રૂવે બાણી વાતને, અરર શું થયું મુજ બ્રાતને—	૨.
અરર તાત કાં ખોલતા નથી, તુંજ બળે કરી જીતિયા રથી ;	
રઘુકુળી તમે રાખી ખાંતને, અરર શું થયું મુજ બ્રાતને—	૩.
જનકનંદની કમરણે કરી, તન તજ ગયા આજ આ ઘડી ;	
ધીરજતા દિયો કીસ જાતને, અરર શું થયું મુજ બ્રાતને—	૪.
ધનુષ બાણને લૈ કરી વીરા, દસમુખો હણો થૈ અતિ ધીરા ;	
અસુરનાં કરો ભંગ ગામને, અરર શું થયું મુજ બ્રાતને—	૫.
વીર તને તજ મુખ શું લઇ, અવધપુરમાં શું કહું જઇ ;	
ધીરજતા દહિં શીજ માતુને, અરર શું થયું મુજ બ્રાતને—	૬.
ભરથ આદિ તો વાટ સૌ બુવે, જનની સર્વ તો દુઃખથી રૂવે ;	
દુઃખ ઘણું થશે સ્વર્ગી તાતને, અરર શું થયું મુજ બ્રાતને—	૭.

પવન નંદ જે ખુટ્ટી લાવિયા, રઘુપતિ કૃપાથી વીર ઉઠિયા ;
જશ કલ્યાણ કે શૂર તાતને, અરર શું થયું મુજ ભ્રાતને— ૮.

૫૬ ૨.

(રાગ ઘોળ તથા પ્રભાતિયામાં ગવાય છે.)

- હરિ ભજવાનું ચોઘડિયું તે, ફરી ફરી ક્યાં મળશેરે;
ચોંપ ફરીને ચેતી યેજ્ઞે, ભવનાં તારણ તરશેરે— હરિ. ૧.
મનુષા દેહ તો મટી જશે, ને પશુ પાંખી અવતરશેરે;
વરણાગીમાં વાટ ઊઠશે, કેમ ખાઈ રહવડશેરે— હરિ. ૨.
મનુષા દેહ પામીને જે કોઈ, હરિ ભજે તે જળિયોરે;
માયાની મમતાને છાંડી, સુખ સન્મારગ કળિયોરે— હરિ. ૩
દુઃખ લાગે તો પેહેલું લાગો, ઊંધે ઊંધું ચાલ્યુંરે;
માને ઉદર શું જોલ્યો તો, શું જોલ્યો શું પાજ્યુંરે— હરિ. ૪.
જેખન જશે ને જરા આવશે, નેન નાસિકા ગળશેરે;
સગાં સ્નેહી સુખનાં ખેત્રી, અંતે અળગાં રહેશેરે— હરિ. ૫.
હરિ નામતો હારી ખેઠો, વિષયામાં વીંટાયોરે;
ઘોળે દહાડે ધજા બંધાવી, ઐટામાં લુટાયોરે— હરિ. ૬.
આ અવસર તો રૂડો કહાવે, પાપ ન કરશો પ્રાણીરે;
કલ્યાણ કહે તે કહ્યું ન માને, પથરા ઉપર પાણીરે— હરિ. ૭.

૫૬ ૩ રાગ પ્રભાતી.

- સગપણ સાચું શાનું ભાઈ, શું માયાને વળગુંરે;
ગરબ ગરબે સહુ મજ્યું છે, અંતે રહેશે અળગુંરે— સગપણ.
ધનને કાળે તન પીલીને, ભૂમિ ભેળું ભળવુંરે ;
ઘડી એક તો પ્યારી નય છે, તારે તો છે મરવુંરે— સગપણ.
ઊંચા ઊંચા મહેલ બનાવી, કૂલ્યાં કૂલ્યાં કરવુંરે,
એ મંદિરમાં કોણ માલશે, તારે તો છે મરવુંરે— સગપણ.

ઘચકે ખાંધ્યા વસ્ત્રને વાધા, ઘણું ઘરેણું ગરવું રે ;
 પટોળાં તારાં કોણ પે'રશે, તારે તો છે મરવું રે— સગપણ.
 ઘોડા હાથી માલ ખળના, સુખપાલમાં ફરવું રે ;
 એમાં જને કોણ મા'લશે, તારે તો છે મરવું રે— સગપણ.
 ભજન કરી લે મન વૈરાગી, કૂટ હૈયાના કૂટા રે ;
 કહે કલ્યાણ કહ્યું નવ માને, એમ દિવસ તને રૂઠ્યા રે— સગપણ.

પદ ૪ રાગ સામેરી.

ખૂડવાની વાતોરે, સંસારી તારી સાંભળીરે, કે' છે અંજન વેદ પુરાણ ;
 મતના તે હીણારે, મત કંઈ રાખનીરે, એમ તું શું થઈ બેઠો અબાણ—
 ખૂડવાની.

પર ધન દેખીરે, ચિત્ત તારું ચળી ગયું રે, વળી મોહ્યું પરદારાસું મન ;
 શેને અવતરિયેરે, આ સંસારમારે, વળી વળી વગોવાને આ તન—
 ખૂડવાની.

હરિજન કેરીરે, નિંદા તે' બહુ કરીરે, વળી બીજાં કૂડાં ચઢાવ્યાં આણ ;
 એર એવાં પીધારે, લે'ર તને ફરી વળીરે, એક ઘડી ભજ્યા નહિ
 ગોપાણ—ખૂડવાની.

હવે કાંઈ તરવાનોરે, મારગ અલનીરે, હેતે ધર હરિનું ધ્યાન ;
 દિલે એવું જાણોરે. કંઈ સુખ પામીએરે, હવે પ્રાણી કલ્યાણ કહે તે
 માન—ખૂડવાની.

પદ ૫ રાગ આખાહરણની ચોપાઈ.

ભક્તિ એવીરે ભાઈ એવી, જેમ તરસ્યાં ને પાણી જેવી ;
 એક ગૌધન ચરવાને જાય, એની સુરતા વાછરડાં માંચ ;
 ચરણે ફરવું ને ચોદિશ ચરવું, એવું હરિ ચરણે ચિત્ત ધરવું—ભક્તિ.
 એક ચુવતી જળ ભરવાને જાય, સામી સખીઓથી વાતો થાય ;
 માથે બેઠું ને લિયે તાળી, મુખે હસે છે વારીવારી ;
 એડું ચિત્તથી નર્થારે વિસરતું, એવું હરિ ચરણે ચિત્ત ધરવું—ભક્તિ.

એક ભ્રમર કમળમાં રહે છે, તેને વાસના કેવી ગમે છે ;
 સાંજ પડીને કમળ ખીડાયું, અકળાયો ને ક્યાંય ના જવાયું ;
 એને કમળની પ્રીતેરે મરવું, એવું હરિ ચરણે ચિત્ત ધરવું—ભક્તિ.
 એક મૂઠ મતિ નર જેહ, પરનારીની સાથે રનેહ ;
 જાય છે અધમ અધમ ડગ ભરતો, પરનારીની પૂઠે ફરતો ;
 એને શૂળીની પેરે રે ડરવું, એવું હરિ ચરણે ચિત્ત ધરવું—ભક્તિ.
 એક માછલી જળમાં વસે છે, તેને પાણીનો પ્રવાહ ગમે છે ;
 કોઈ પાપીએ ખારણે કાઠી, તલ તલ જીવ ધયોરે ઉઠાસી ;
 એને જળ વિનાનું રે મરવું, એવું હરિ ચરણે ચિત્ત ધરવું—ભક્તિ.
 એક ગુણિકા નૃત્ય કરે છે, મન ગમતા શણગાર સજે છે ;
 એણે આંખ આંજી અણિઆળો, નખ ગળ નરખે છે નારી ;
 પારકું ચિત્ત પોતાનું કરવું, એવું હરિ ચરણે ચિત્ત ધરવું—ભક્તિ.
 એક ચોર તે ચોરી કરે છે, પર મંદિર ફેરા કરે છે ;
 વળી માઝમ રાત અંધારી, મૂરખ ડરતો નથી રે લગારી ;
 પારકું ધન પોતાને રે હરવું, એવું હરિ ચરણે ચિત્ત ધરવું—ભક્તિ.
 ખપૈયાને વર્ષાદ વહાલો, એવી પ્રેમ ભક્તિ તમે ઝાલો ;
 ચક્રોર ચિત્ત ચંદ્રમાં ઘાલે, અણુ પેખતાં દૃષ્ટિને ખાળે ;
 કહે કલ્યાણ એથી ન ઉતરવું, એવું હરિ ચરણે ચિત્ત ધરવું—ભક્તિ.

કાનપુરી.

પદ ૧ “રાગ આશા.”

વેલા થાએનેરે, આ છે હરિ ભજ્યાનું ટાણું. ટેક.
 મનખા સરીખું મ્હા પદારથ, વેળુમાં રોળાણું ;
 સોડ તાણીને સુધ રહ્યો, પછી હમણાં વાશે વાણું—આ છે. ૧.
 ભાઈરે ઠાલે ઠાલું ભરીએ ભરિયું, માયામાં મુંજાણું ;
 સળગ્યું તે એલાશે નાહીં, સગડી માયલું છાણું— આ છે. ૨.

- ભાધરે ઓચિંતાનું આવશે, પછી ઘુઘટમાં ઘેરાણું;
ખળ કરી ઓલાશે નાહી, પછી ખેસશે જમનું થાણું— આ છે. ૩.
- ભાધરે આગળની ઓળખાણુ વિના, હું કાંધ નવ બાણું;
કાનપુરી કે આંહિનો લપરચો, ઉંવાં નથી ઠેકાણું— આ છે. ૪.

પદ ૨ રાગ ધનાશ્રી

- કર ઝટપટ સત્સંગ મન તું, કર ઝટપટ સત્સંગ. ટેક.
- કાયા માયા કામ ન આવે, પંચ વિષય દુઃખ અંગ—મન તું ૧.
- શાસ્ત્ર અને સદ્ગુરુની મદદે, છત કુસંગ પ્રસંગ— મન તું. ૨.
- કામ ક્રોધ મદ મોહાદિક છે, ખડ શત્રુનો જંગ— મન તું. ૩.
- ગંગ સમાન અતિશય નિર્મલ, હરિરસ રંગ તરંગ— મન તું. ૪
- થા પાવન વન જા કે નવ જા, ભર ઉર પૂર ઉમંગ—મન તું. ૫
- જપ તપ સાધન સિદ્ધ સકલ છે, ઉત્તમ નરતન નંગ—મન તું. ૬.
- ધર ધર શુ' ભટકે મરકટવત, ભ્રમણાથી છે ભંગ— મન તું. ૭.
- કહાન માન મૂકી દે મિથ્યા, ઓ ઉન્મત્ત માતંગ— મન તું. ૮.

પદ ૩ રાગ એજ.

- છોડ વિષયનો કંદ, મન તું, છોડ વિષયનો કંદ.
- પંચ વિષયના પ્રપંચ સઘલા, દે દારૂણ દુઃખ કંદ—મન તું. ૧.
- થા સાવધ વધ તું બાણી ઝટ, મિટ્ટે વિકટ ભવ બંધ—મન તું. ૨.
- આત્મ તત્ત્વ અભેદ જોઈને, ગા સદ્ચિદ આનંદ— મન તું. ૩.
- શબ્દ સ્પર્શ રસ રૂપ ગંધ છે, માયા જાલ અનંત—મન તું. ૪.
- સત્સંગત સદ્ગુરુની સેવા, છે અનહદ સુખ કંદ— મન તું ૫.
- વિષ વિષય રગ રગથી છોડી, ભજ ભાવે ભગવંત— મન તું. ૬.
- કહાન જ્ઞાન દ્રષ્ટિથી ચાલે, સાચા સંત મહંત— મન તું. ૭

કાળીદાસ.

અંબાષ્ટક પદ ૧

છંદ ભુજંગી.

- મહા ભારતી માતને પાય લાગું,
વળી વાણી આનંદકારીણિ માગું;
ભલી સ્તુતિ ભાવે કરું માત તારી,
કૃપા રૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૧.
- અગમ્યેશ્વરી વિશ્વની મૂળ માયા,
વિધિ વિષ્ણુ શંભો ત્રિગુણાત્મ જાયા;
સ્વયે સર્વ સંસાર તે સુખકારી,
કૃપા રૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૨.
- સદા કીર્તિ કેવા મને આશ પૂરી,
દિયો દાસ બાણી સુવાણી મધૂરી;
વસો મૂખમાં પ્રહ્લકન્યા કુંવારી,
કૃપા રૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૩.
- સદા માત તું તાત તું ભ્રાત ભણી,
કૃપાણુ કૃપાકાર તું શ્રેષ્ઠ જાણી ;
રહું શર્ણુમાં માત આનંદકારી,
કૃપારૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૪.
- નથી જાણતો ધર્મ કે કર્મ સેવા,
નથી જાણતો વ્રત કે દાન દેવા ;
ભરૂસો સદા નામનો છેજ ભારી,
કૃપારૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૫.
- નથી જાણતો જ્ઞાનની વાત સાચી,
રહ્યો મોહ માયા મહી સદ્ય રાચી ;
કરો જ્ઞાનવંતો કુમુદિ નિવારી,
કૃપારૂપ જગદંબ આનંદકારી.

- નથી જાણતો મંત્ર કે વેદ વિદ્યા,
 બધાં શાસ્ત્રનું સાર તું સર્વ સિદ્ધા ;
 ગાણી ભકત મેલો ભવાબ્ધ ઉતારી,
 કૃપારૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૭.
- મતિમંદ હું તો અતિ છું ભવાની,
 તમારી કરી વાત સર્વે થવાની ;
 ભણું કોણને તું વિના માત મારી,
 કૃપારૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૮.
- પડી પિંડને પેટની પીડ મોટી,
 ગાણી જે થકી જ્ઞાનની વાત ખોટી ;
 મહા દુઃખ દારિદ્ર નાંખો વિહારી,
 કૃપારૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૯.
- થઈ દીન હું તાહુરે શર્ણુ આળ્યો,
 વળી ભકત તારો સદા હું કહાળ્યો ;
 નકી લાજ છે હાથ તારેજ મારી,
 કૃપારૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૧૦.
- ઉરે વિનતિ દાસ કાળીની આણી,
 વળી દાસના દાસનો દાસ જાણી ;
 ધરી દૃષ્ટિ મીઠી મને રાખ ઠારી,
 કૃપારૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૧૧.
- ભણે સાંભળે વિનતિ ભાવ આણી,
 ગ્રહે હાથ અંબા સદા દાસ જાણી ;
 મહા પાપના તાપથી લે ઉગારી,
 કૃપારૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૧૨.
- અશુદ્ધો હતો અર્ણુ તે નેહ ધારી,
 સુધારી લખ્યાં ઉર આનંદ ધારી ;
 કહે ગૌરી વંદી સદા શ્રેયકારી,
 કૃપારૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૧૩

ધ્રુવાખ્યાન.

અંદ્રાવળા છંદ.

શ્રી ગુરુ ગોવિંદને વરણુવું, પ્રેમસું લાગું પાય ;
આરાધું અવિનાશી એવા, આદિ નિરંજન રાય ;
આદિ નિરંજન અક્ષણ સ્વરૂપ, રામે લીધાં રમવા રૂપ ;
સૃષ્ટિ નીપાવા થઈ મનસાય, સુભટ થઈ પોઢ્યા જળમાંય—
જે જેવેકુંઠરાય. ૧.

હરિ જળમાં પોઢ્યા સહી, શેષનાગ ઉપર તે જાય ;
નારાયણની નાભિકમળથી, બ્રહ્મા પ્રગટજ થાય ;
બ્રહ્માના સ્વાયંભૂ તન, તેના પાંચે પુત્ર પાવન ;
ત્રણ કન્યા એ પુત્ર વિખ્યાત, પ્રિયવ્રતને ઉતાનપાદ— જે જે. ૨.
ઉતાનપાદ નર નીપનો, રાજા રૂપ નિધાન ;
રાજને જે સુંદરી, તેનાં સુરુચિ સુનીતિ નામ ;
સુનીતિ ઉપર નહીરે માન, તેના ધ્રુવજી એક સંતાન ;
સુરુચિ ઉપર છે ઘણું હેત, તેનો કુંવર ઉત્તમ એક— જે જે. ૩.
ઉત્તમ ઉછંગ એસાર્યો રાયે, સભા મહીં એક વાર ;
પુત્ર લડાવે પ્રેમસું રાણી, હૈડે હરખ અપાર ;
હરખ ન માયે હૈડા માંય, ધ્રુવજી રમતા આવ્યા ત્યાંય ;
ઉચ્છંગ એસવા કીધાં મન, અપર મા કહે કઠણ વચન—જે જે. ૪.

(સુરુચિ.)

અપર મા' એમ બોલ્યાં ભૂંડા, એ સુખ તુજને ક્યાંથી ;
અભાગણીના પેટતણા તું, જાને અકરમી ઇહાંથી ;
ઇહાંથી જઈ વનમાં તપ માંડ, હરિ ભજને કાયા છાંડ ;
ફરી જનમ લે મારે શરીર, તો તને રાજ અપાવીશ વીર—જે જે. ૫.
વચનો વનિતાનાં સાંભળી, ઉતર્યો મહોંનો રંગ ;
સભા તે સઘડી દેખતાં, ધ્રુવજી થયા મન ભંગ,
મનભંગ થઈ નાંખ્યો નિઃશ્વાસ, રોતા આવ્યા માની પાસ ;
માયે આંખ્યા રૂઢિયા સાથ, કહો કુંવર કોણે દુભવ્યા આજ—જે જે.

(ધ્રુવ.)

આજ સલામાં માવડી, બેઠો ઉત્તમ રાયને ખોળે,
ઉચ્છંગ ખેસવા હું ગયો ત્યારે, અપર મા એમ બોલે,
અપર કહે “અભાગણી કેરા, સુખ વાંછો તો વન જાઓ વેલા;
કરી જનમ લે મારે શરીર, તો તને રાજ અપાવીશ વીર—જે જે. ૭.

(સુનીતિ.)

વળતી માતા ઉચરે કુંવર, હૈડે ન ધરીએ દુઃખ;
પૂરણ પુણ્ય કીધાં હશે ત્યારે, તે લોગવે છે સુખ;
સુખ આપણને ક્યાંથી વહાલા, નિયમ ધર્મ કશા નથી પાલ્યા;
નથી સંતોષ્યા જોગી જ્ઞતિ, તપ તીરથ વ્રત કીધાં નથી—જે જે. ૮.
નથી સંતોષ્યા સાધુને, નથી આખ્યાં વિપ્રને દાન;
ઓછાં કરમ બ્યારે આપણાં, ત્યારે ક્યાંથી રાયનાં માન,
માન લોગવે ઉત્તમ નિત્ય, દત્ત વિના ક્યમ પામિયે વિક્ત;
જે હોય ઈંદ્રાસનનેા ખપ, તો કુંવર જે માંડો તપ— જે જે. ૯.
તપ માંડયાં પ્રહ્લાણ્યે, ત્યારે પામ્યાં પ્રહ્લાસન;
સેવા કીધી મન ભાવતી, ત્યારે પ્રગટયા નારદમુન;
મુનિએ માંડયો મોટો જાગ, તપ તીર્થ વ્રત થયાં સુભાગ;
જે કરીએ શ્રીહરિ પ્રસન્ન, તો અભાગિયાં ટાળયે તન— જે જે. ૧૦

(ધ્રુવ.)

તને અભાગણી હું ટાળું મા, છું રે તમારો તન;
વનમાં જઈ વેગે કરીને, સુખ સંભારું નહિ અન્ય;
સુખ સંભારે સાલે જેહ, વિશ્વલરે પરઠિયો દેહ;
હરિ મળે તો તાપ ઓલાય, નહિતર પ્રાણ તજું હે માય—જે જે. ૧૧.

(સુનીતિ.)

માતાને આંસુ આવ્યાં ને, અંતર ઉપજી દાઝ,
રાજ્યે મને પરહરી, કુંવર તુંએ કરે છે તાજ;
તુજ વિના હું રહીશ કેમ, ટોળાં વિષ્ટી મૃગલી જેમ;
જળ વિના જેવી માછલી, મારા પ્રાણ જશે ટળવળી—જે જે. ૧૨.

(ધ્રુવ.)

ટળવળ મારે માવડી તું હવે, દુઃખનો આળ્યો અંત ;
ખીજ શેપાવીશ સુખનું તને, ક્રા લાગશે અનંત ;
અનંત કંઠણા કરશે હરિ, આપણા આશા પૂરશે ખરી ;
એ છે અનાથનોરે નાથ, નેને ભજવા નહિરે માત—જેજે. ૧૩.

(સુનીતિ.)

વલી માતા એમ ઉચરે, કુંવર પાંચ વર્ષને તન ;
ખીજું બાળક એકે નથી, કેમ હું વાળું મન ;
કેમ મોકલું વનની વાટે, કહેતાં મારાં હૈડાં કાટે ;
આંખની આગળ રહેરે બાળ, ઘેર બેઠાં ભજ્યે ગોપાળ—જેજે. ૧૪.

(ધ્રુવ)

ઘેર ગોપાળ ન પામિયે મનમાં, મોહ ઉપજે માય ;
ખાતાં પીતાં પેહિરતાં માતા, કેમ દમશો કાય ;
કાયા દમતાં સરશે કાળ, તપ કરતાં મળશે માહારાજ ;
વનમાં જૈ વહેલો આવીશ, માતા દો મુજને આશિષ—જેજે. ૧૫.

(સુનીતિ.)

આશિષ દે છે માવડી સુતને, હોજે કુશળ કલ્યાણ ;
મસ્તકે રક્ષા માતની, કંઠે કૃષ્ણની રક્ષા ન્તાણ ;
કંઠે કરજે કૃષ્ણ રક્ષણ, ઊરની આગળ નારાયણ ;
કંઠિ કેશવ પુરૂષોત્તમ પાય, એવી આશિષ દે છે માય—જેજે. ૧૬.
માને આંસુ આવિયાં ત્યારે, થંભીને રાખ્યાં નીર ;
મારી જીભે કેમ કહું વળી, વનમાં વચરો વીર ;
વીર વચન કોનાં નવ ધરશો, તપ કરતાં માયા નવ કરશો ,
તપથી તમને મળશે હરિ, વીરા વેગે પધારજો કરી—જેજે. ૧૭.

(કવિ)

કેરા કરિયો માતાનેરે, કરીને લાગ્યો ચર્ણુ ;
આજ્ઞા માગીને સંચર્યો, વંદીને શુભ શુકન ;
શુકને મળી સવત્સી ગાય, સુવાસણી બેઠું ભરી ન્તય ;
વર કન્યા પરણીને વળ્યાં, વેદ ભણતા વિપ્રજ મળ્યા—જેજે. ૧૮.

મળ્યાં શુકન સહુ હર્ષનાં ધ્રુવજી, નીકળ્યા નગર બહાર ;
 આગળ જાતાં ધ્રુવજીને રે, મળિયા પ્રહ્લકુમાર ;
 પ્રહ્લકુમાર ભગવાનને ચહાતા, હરિ ગુણ ગાતા વીણા સુ વાતા ;
 કરજોડી કહેછે ભૂપ તન, ક્ષમા કરો તમે નારદ મુન્ય—જે જે. ૧૬.

(નારદ)

નારદ કહે શીદ જાઓછો ? શું છે તમારે કામ ?
 કોણ તમારાં માત પિતા ને, શું છે તમારું નામ ?

(ધ્રુવ)

મારું નામછે ધ્રુવ નિર્ધાર, મારા પિતાને બે છે નાર ;
 રાવ રાણી બેઠાં સૌરંગ, ઉત્તમને તેડ્યો ઉછંગ— જે જે. ૨૦.
 ઉછંગે બેસવા હું ગયો મારી, ખાંત હૈયાની જોલી ;
 દ્રષ્ટિએ મુજને દીઠો ત્યારે, અપરમા એમ બોલી ;
 અપર કહે અભાગણી કેરા, જે સુખ વાંછો વન જાઓ વેલા ;
 ફરી જનમ લે મારે પેટ, તો તને રાજ અપાવીશ નેટ—જે જે ૨૧.
 નેટ નારદ કેમ ભોગવું, એતું આપ્યું ધન ;
 સભા સઘળી દેખતાં, મને કીધાં કઠણ વચન ;
 કઠણ વચન તે કેમ વીસરે, લોઠા સમ હોય તો નીસરે ;
 ખરગ તણો તો સહિયે ઘાગર એ બોલ સદ્યા નવ જાય—જે જે. ૨૨.

કોકાળે વૃદ્ધિ હાણુ છે તેને, ન ધરે હર્ષને શોક ;
 અણચિત્તવ્યું જે આવી મળે, તેનો ધર સંતોક ;
 સંતોષી કુંવર ઘેર પધારે, અપરમાના ખેલ વિસારે ;
 આવ કુંવર તારા બાપને કહું, રાજ અપાવું તે માને સહુ— જે જે. ૨૫.

(ધ્રુવ)

સલામાં શું દેખાડિયે, સૌકોમાં વળી નાક ;
 સલામાં બ્યારે શોભશું, મન પૂરશે અભિલાખ ;
 લાખ લાખેણો કરશે હરિ, ત્યારે મંદિર આવશું કરી ;
 તપ કરતાં જે હરિ નહિ મળે, તેા મુજ પ્રાણ તજીશ હું બળે—
 જે જે. ૨૬.

(નારદ)

બળ કીધે હરિ નહિ મળે, માને મારા તન ;
 જન્મ થકી જોગી દેહ દમે, સ્વપને નહિ દરશન ;
 દર્શન તમને કેમ આપશે, વન જૈને વિમાસણુ થશે ;
 વાઘ વરૂ વનમાં બહુ હશે, તે દેખી તુંજ તન ધ્રુવશે— જે જે. ૨૭.
 બળે ચિત્ત સંસારમાં ત્યારે, સાંભરશે રંગભોગ ;
 ભુખ તરશ જ્યારે લાગશે, ત્યારે કુંવર મૂકશે જોગ

(ધ્રુવ)

જોગ રૂપિ નહિ મૂકું સ્વામ, મન ઈન્દ્રિયો રાખીશ ઠામ ;
 મેરૂ ચળે પણ ચૂકું નહીં, રૂપિજી તમ પરતાપે સહી— જે જે. ૨૮.

(નારદ)

રૂપિ કહે તું નીસર્યો ત્યારે, બને મધુવન માંચ ;
 જમુનાજીમાં નાહીને તું, તપ આદરજે ત્યાંચ ;
 ત્યાં જઈ કરજે અલ્પાશન, જળા પત્રને ક્ષણ પ્રાશન ;
 વળી તું ભજજે હરિનું નામ, સ્વરૂપ સ્મરજે શ્રી ધનશ્યામ—જે જે. ૨૯.
 શ્યામને શીશ મુગટ છે કાને, કુંડળ મકરાકાર,
 કોટે કૌસ્તુભ કટિ મેખળા, પાય નેપુર ગણકાર ;
 પાય પદમ શંખ ચક્ર ને ગદા એવું સ્વરૂપ સ્મરજો સદા ;
 કાનમાં અક્ષર કહું છું જેહ, દ્વાદશ અક્ષર ભણજો એહ—જે જે. ૩૦.
 એ કરતાં ખટ માસમાં તુજને, મળશે વૈકુંઠ નાથ ;

મળ્યાં શુકન સહુ હુર્ષનાં ધ્રુવજી, નીકળ્યા નગર બહાર ;
આગળ જાતાં ધ્રુવજીને રે, મળિયા પ્રહ્લકુમાર ;
પ્રહ્લકુમાર ભગવાનને ચહાતા, હરિ ગુણ ગાતા વીણા સુ વાતા ;
કરજેડી કહેછે ભૂપ તન, ક્ષમા કરો તમે નારદ મુન્ય—જે જે. ૧૯.

(નારદ)

નારદ કહે. શીદ જાઓછો ? શું છે તમારે કામ ?
કોણ તમારાં માત પિતા ને, શું છે તમારું નામ ?

(ધ્રુવ)

મારું નામ છે ધ્રુવ નિર્ધાર, મારા પિતાને બે છે નાર ;
રાવ રાણી બેઠાં સૌરંગ, ઉત્તમને તેડયો ઉછંગ— જે જે. ૨૦.
ઉછંગે બેસવા હું ગયો મારી, ખાંત હૈયાની જોક્ષી ;
દ્રષ્ટિએ મુજને દીઠો ત્યારે, અપરમા એમ બોલી ;
અપર કહે અભાગણી કરા, બે સુખ વાંછો વન જાઓ વેલા ;
ફરી જનમ લે મારે પેટ, તો તને રાજ અપાવીશ નેટ—જે જે ૨૧.
નેટ નારદ કેમ ભોગવું, એતું આખું ધન ;
સભા સઘળી દેખતાં, મને કીધાં કઠણ વચન ;
કઠણ વચન તે કેમ વીસરે, લોઠા સમ હોય તો નીસરે ;
ખડગ તણો તો સહિયે ઘાય, પણ એ બોલ સહ્યા નવ જાય—જે જે. ૨૨.

(નારદ)

જરે ઘેલા અત્યારથી તે તું, એવડો શો ધર કાળ ?
માન કુમાન શું તારે તું તો, પાંચ વર્ષ તું બાળ ;
ખાળકને શા ધરવા બોલ, ખાઓ પીઓને કરો કલોલ ;
અપરમાનાં એવાં હેત, વિચારીને વાળો ચેત— જે જે. ૨૩.

(ધ્રુવ)

ચિત્ત તે કદ્ય પેર વાળિયે મને, બોલાવ્યો નહિ બાપ ;
કશાયમાં લેખ્યો નહિ હું તો, તે ઉકળું છું તાપ ;

(નારદ)

તાપ કુંવર નહીં આણીએ રતિ, સુખ દુઃખનું કોય સરિગત નથી ;
હરિયે નિમ્ન્યું તેમજ હોય, કર્યાં કરમ છોડાવે નહિ કોય—જે જે. ૨૪.

કોકાળે વૃદ્ધિ હાણુ છે તેનો, ન ધરે હુર્ખને શોક ;
અણચિતવ્યું જે આવી મળે, તેનો ધર સંતોક ;
સંતોષી કુંવર ઘેર પધારે, અપરમાના ખોલ વિસારે ;
આવ કુંવર તારા ણાપને કહું, રાજ અપાવું ને માને સહુ— જે જે. ૨૫.

(ધ્રુવ)

સભામાં શું દેખાડિયે, સૌકોમાં વળી નાક ;
સભામાં જ્યારે શોભશું, મન પૂરશે અભિલાખ ;
લાખ લાખેણો કરશે હુરિ, ત્યારે મંદિર આવશું ફરી ;
તપ કરતાં જે હુરિ નહિ મળે, તેા મુજ પ્રાણ તજીશ હું ણળે—
જે જે. ૨૬.

(નારદ)

ખળ કીધે હુરિ નહિ મળે, માનેા મારા તન ;
જન્મ થકી જોગી દેહ દમે, સ્વપને નહિ દરશન ;
દર્શન તમને કેમ આપશે, વન જૈને વિમાસણ થશે ;
વાઘ વડ વનમાં બહુ હુશે, તે દેખી તુંજ તન ધ્રુવશે— જે જે. ૨૭.
જશે ચિત્ત સંસારમાં ત્યારે, સાંભરશે રંગભોગ ;
લુખ તરશ જ્યારે લાગશે, ત્યારે કુંવર મૂકશેા જોગ

(ધ્રુવ)

જોગ રૂષિ નહિ મૂકું સ્વામ, મન ઈન્દ્રિયો રાખીશ ઠામ ;
મેરૂ ચળે પણ ચૂકું નહીં, રૂષિજી તમ પરતાપે સહી— જે જે. ૨૮.

(નારદ)

રૂષિ કહે તું નીસર્યો ત્યારે, બને મધુવન માંચ ;
જમુનાજીમાં નાહીને તું, તપ આદરજે ત્યાંચ ;
ત્યાં જઈ કરજે અહપાશન, જળા પતને કૃણ પ્રાશન ;
વળી તું ભજજે હરિનું નામ, સ્વરૂપ સ્મરજે શ્રી ઘનશ્યામ—જે જે. ૨૯.
શ્યામને શીશ મુગટ છે કાને, કુંડળ મકરાકાર,
કોટે કૌસ્તુભ કંઠ મેખળા, પાય નેપુર ઝણકાર ;
પાય પદમ શાંખ ચક્ર ને ગદા એવું સ્વરૂપ સમરજે સદા ;
કાનમાં અક્ષર કહું છું જેહ. દ્વાદશ અક્ષર ભણજે એહ—જે જે. ૩૦.
એ કરતાં ખટ માસમાં તુજને, મળશે વૈકુંઠ નાથ ;

(કવિ)

આશીર્વાદ દઈ દાસને, મસ્તક મૂક્યો, હાથ ;
હાથ જોડી ધ્રુવ લાગ્યો ચરણ, આજ્ઞા માગી વિચર્યો ચરણ ;
એહ કથા રહી એણે ઠામ, રૂષિ પધાર્યા રાયને ગામ— જે જે. ૩૧.
મુનિ આવ્યા મહારાજને જોવા, રાયતાણું સુખ મન ;
માન દીધાં પ્રહ્લ પુત્રને, વળી આખ્યાં આસન ;
આખ્યાં આસન ખેઠા રૂષિ, આશા ઉત્તમ તાતને વસી ;

(રાજ)

આ શારે રૂષિ સુખનાં રાજ, ધ્રુવ વિના ચિંતા અતિ આજ—જે જે. ૩૨.
આજ સભામાં રૂષિજી મારે, ઉત્તમ ખોળા માંચ ;
ધ્રુવજી હોયતો આજ વધે બહુ, ઉછંગની શોભાય ;
ઉછંગે ખેસવા ધ્રુવજી આવ્યો, તેને તો મેં નવ ખોલાવ્યો ;
સ્થાને વરાંસે વીસર્યું ખાળ, અપરમાયે દીધી ગાળ— જે જે ૩૩.
રૂષિ એ વચને નીસર્યોરે, વીરો ગયો છે વન ;
વનમાં વાઘ વરૂ હશે તેને, દેખી ધ્રુવજી તન ;
તન ધ્રુવજીરે તડકે ટાઢે, મંદિરમાં માલતો લાડે ;
વાયુ વૃષ્ટિ ક્યમ સહેશે કુમાર, એની કાયા કોમળ સાર— જે જે. ૩૪.
કોમળ પટકુળ પેહેરતો કેમ, એઢશે મૃગચર્મ તેહ ;
મસ્તક ખાંધતો મોળિયું કેમ, જટા રાખશે એહ ;
એહ આનંદે હરતો ફરતો, ઘોડાની અસવારી કરતો ;
કાંટામાં કેમ સૂશે ખાળ, એની શય્યા આહીંછે સાર— જે જે. ૩૫.
સારાં અન્ન આરોગતો તે, ફળ પત્રો કેમ ખાશે ;
પાણી પીતો પળે પળે તે, જળવિણુ કેમ રહેવાશે ;
તેના વિના રહેવાશે કેમ, તેહ વિના હું દાહું એમ ;
શુદ્ધ વિનાનો થયો શરીર, વીસરતો નથી તેહજ વીર— જે જે. ૩૬.
વળી વીરે અહિયાં આવતો, રમતો રંગ અપાર ;
ભૂખ તરસ જ્યારે લાગતી, સુખડી માગતો સાર ;
સારી સુખડી સુંદર મેવો, કાલું કાલું ખોલતો એવો ;
તેણે અમને કીધાં તાજ, પુત્ર વિના શું કરવું રાજ — જે જે. ૩૭.

શું કરિયે વડી સાહેબી, ચિત્ત ઠરતું નથી કોઈ ઠામ ;
 શું કરિયે આ રાજ અને શું, કરિયે ધન ને ધામ ;
 ધન ગયું અમારું આજ, પુત્રવિના સહુ સૂનો સાજ ;
 પુત્ર વિના હું દુર્બળ દુઃખી, મારાં પ્રાણુ જશે રે રૂખી — જે જે. ૩૮.

(નારદ)

રૂઢિ કહે તમે મા રૂવો મને, મળ્યું હતું તે બાળ ;
 આશીર્વાદ દઈ મોકલ્યો, લજવા શ્રી ગોપાળ ;
 ગોપાળ લજશે દિવસ થોડે, કુંવર ઘેર પધારશે કોડે ;
 માંડો રાજ ને છોડો દુઃખ, એવું કહીને વળિયા રૂખ— જે જે. ૩૯

(કવિ)

રૂઢિને ચરણે લાગીને ધ્રુવ, વિચર્યો વન મોઝાર ;
 મધુવન પહોંચ્યો પ્રેમથી, કીધો ત્યાં જઈ તપ વિચાર ;
 ત્યાં જઈ માસ કીધા ઉપવાસ, બીજે માસે કૃળ કંદ પ્રાશ ;
 ત્રીજે માસે છઠે દિન એમ, ચોથે માસે જળના નેમ— જે જે. ૪૦.
 નેમ ધરીને નેહુ થકી લજે; ઇશ્વર અશરણુ શર્ણુ ;
 પાંચમે પ્રાણુજ રૂઢિયાં ધ્રુવણુ, ઊભા રહ્યા એક ચર્ણુ ;
 ચરણુ ચતુર્ભુજ ચિત્તમાં ધર્યાં, દ્વાદશ અક્ષર મનમાં લણ્યા ;
 એમ કરતાં વીત્યા ખટમાસ, રૂઢીઆમાં એાળખ્યા અવિનાશ—જે જે. ૪૧.
 અવિનાશીને એાળખિયારે, એમ ઊભો રાજન ;
 પૃથ્વી લાગી ડોલવા ત્યારે, ડોલ્યું ઇંદ્રાસન ;
 ઇન્દ્ર અમર સૌ એકઠા થયા, વેગે કરી વૈકુંઠે ગયા ;
 જઈ કેશવને લાગ્યા પાય, મધુવનમાં કોઈ કષ્ટે કાય— જે જે. ૪૨.

(દેવતા.)

કાયા કષ્ટી વશ રાખવી એ, ઇંદ્રી મન અચેત ;
 અચરત એતો અતિ ઘણું એમ, ખોલ્યા અમર ધરી હેત ;
 અમર કહે અમને બીક લાગી, રખે લિયે ઇન્દ્રાસન માગી ;

(વિષ્ણુ.)

વિષ્ણુ કહે સાંભળ સુરપતિ, રાજલોગ એ ઇચ્છતો નથી—જે જે. ૪૩.
 નથી ઇચ્છતો સંપત્તિને કે, નથી ઇચ્છતો સુખ તેહ ;

ચરણ ધર્યાં ચિત્તે મારાં ક્ષણું, અગળો ન મુજથી એહ ;
 મુજ થકી અળગો નહિ એહ, એણે દમી છે પૂરણ દેહ ;
 સદા સ્મરણ રાખે છે મારું, કહોણ એને કેમ વિસારું—જે જે. ૪૪.
 વીસાર્યો વિસરે નહિ એને, આપીશ અવિચળ અર્થ ;
 નામ નહીં લે તે તમતાણું, કાં ખીહો છે વ્યર્થ ;

(કવિ)

ધન્દ્રતણી આસવાસના કરી, સુર સ્થાનક મોકલિયા ફરી ;
 ગરુડે ચઢી ચાલ્યા શ્રી હરિ, વનમાં આવ્યા વેગે કરી—જે જે. ૪૫.
 ક્યો નાદ જ્યારે શંખનો ત્યારે, ધ્યાનમાંથી ધ્રુવ જાગ્યા ;
 નેત્ર ભરી નિહાળીનેરે, પ્રેમસું પાયે લાગ્યા ;
 પ્રેમે કરી પ્રણામ્યા નાથ, હરિએ મેલ્યો મસ્તક હાથ ;
 નિર્મળ વાણી હવી પ્રકાશ, સ્તુતિ કરે કર જોડી દાસ—જે જે. ૪૬.

ધ્રુવ

દાસ દયાળને વિનવે તમો, સર્વ જગતના ભૂપ ;
 અકળ તમારી ગતિ છે ન્યારી, અકળ તમારું સ્વરૂપ ;
 સ્વરૂપ નામ અંતરમાં જેહ, ગણતાં પાર ન પામું તેહ ;
 સઘળી વાતે છો તમે શ્યામ, પ્રાણી માત્ર કરે પ્રણામ— જે જે. ૪૭.
 પ્રણામી પરમાત્મા શ્રીહરિ સારંગપાણિ હોય ;
 અદ્ભુત શક્તિ આપની તારો, પાર ન જાણે કોય ;
 પાર ન જાણે કોય લગાર, હું કેમ પામીશ તારો પાર ;
 એવું સુણી હરજ્યા નરહર, કુંવર કંઈ એક માગ્ય તું વર— જે જે. ૪૮
 વર કેમ માગું વિઠલા હું તો, કરીશ તમારી સેવા ;
 વિષય લોગ સંસાર છે એ તો, સ્વપનાનાં સુખ જેવા ;
 સ્વપના જેવી કારમી કાયા, સંસારની શી ધરવી માયા ;
 માયામાં ન મને મોકલો, વાહીને ન કરો વેગળો— જે જે. ૪૯.

(વિષ્ણુ.)

વેગળો વીરા ક્ષણું ન કરું વળી, તું વહેલો આવીશ ;
 જે ફળ દુર્લભ મળવું, તે ફળ તું પામીશ ;
 તે ફળ તુજને આપું આજ, સંસારમાં તારી ન રહે લાજ ;
 લોક કહે રજાળીને મુઓ, સ્વજનોમાંથી પડ્યો જુજવો— જે જે. ૫૦.

પડયો સ્વજનથી બુજવો ત્યારે, સુનાતને દુઃખ થાય ;
 ઘેર જાને વીરા તું તારી, વાટ બુજ્યે છે માય ;
 માને બાપતાણું દુઃખ કાપો, ધહાંથી જઈ સૌને સુખ આપો ;
 મારી આજ્ઞા પાળજ આજ, છત્રીશ હજાર વર્ષ લોગવ રાજ-જે જે. ૫૧.
 રાજ લોગવી તું આવજે તને, મોકલીશ એક વિમાન ;
 તેમાં ખેસી તું આવજે તારું, થશે જગતમાં જાણ ;
 જાણ જગતમાં થાશે રાય, તેણે વધશે તુજ મહિમાય ;

(કવિ)

આપી વચન વળ્યા ગોપાળ, જમુનાજીમાં નાહ્યો બાલ- જે જે. ૫૨.
 બાલકને મારગમાં જાતાં. ઉપજ્યો મન વિચાર ;
 જે ફલ દુર્લાભ દેવ ગણે તે, મને મળ્યા મોરાર ;
 મળ્યા મોરાર પણ હું નહિ કાંવ્યો, હરિ ભજીને માયા લાવ્યો ;
 આગલ રૂષિજી કહેતા એમ, તમને ત્રિકમ મલશે કેમ- જે જે. ૫૩.
 મુજને ત્રિકમજી મળ્યા મેં તો, જાવા દીધા ક્રોક ;
 ફરી જઈશું સંસારમાં મને, હસશે હરિજન લોક ;
 લોક કહેશે એની ખુદ્ધિ થોડી, રત્ન આગીને લાવ્યો કોડી ;
 પણ એકજશ હું મોટો લાવ્યો, હરિનાં દર્શન કરીને આવ્યો-જે જે. ૫૪.

(લોકો)

હરિ દર્શન કરીને આવ્યોરે, રાય તમારો તન ;

(રાજ)

હું દુઃખિયાને શું હસોછોરે, તમે તે સર્વ જન ;
 દુઃખિયાને શું હસવા સાચા, વન ગયા કેમ આવે પાછા ;
 વને ગયાને થયા ખટ માસ, તે કુંવરનો શો વિશ્વાસ- જે જે. ૫૫.

(કવિ)

હરિ વિશ્વાસ ન આવ્યો ત્યારે, આવ્યા નારદ મુન ;

(નારદ)

હરિ દર્શન કરીને આવ્યોરે, રાય તમારો તન ;
 રાય તમારો તન ઘણું જીવે, એ કુલમાં પ્રગટ્યો છે દીવો ;

(કવિ)

વચન સુણી રીઝયા નરપતિ, વલતી વધામણી આપી અતિ-જે જે. ૫૬.
 વધામણીમાં આપ્યા રૂડા, રાયે એકાવલ હાર ;
 રથે જેસીને સંચર્યારે, સાથે સુત જે નાર ;
 નારીને શિરે સુવરણુ આરી, ભેટ લડી લીધી છે ભારી ;
 રાય રથેથી ઉતર્યા જ્યારે, પુત્રે પ્રણામ્યા તે વારે— જે જે. ૫૭.

ધ્રુવ

પ્રથમ પ્રણામ અપરમાને તેં, ભેટાડયા શ્રીપત્ય ;

(સુનીતિ.)

વલતી માતા એમ જોલ્યાં તું, વાણી જોલ્યો સત્ય ;
 વાણી જોલ્યો તે સત્ય સહી, આપણી આશા પૂરણુ થઇ ;

(સુરુચિ.)

વીરા હું જોતી હુતી વાટ, તેં મારો ટાળ્યો ઉચાટ— જે જે. ૫૮.

(કવિ)

ઉચાટ મનનો ટાળ્યો કુંવર, તેડ્યો આનંદ ભેર ;
 હેતનાં આંસુ આવ્યાં ત્યારે, દૂધની ચાલી સેર ;
 સેર ચાલી તે કુંવરે પીધી, માતાએ ઘણી આશિષ દીધી ;

(સુનીતિ.)

ઘણાં વર્ષ જીવેરે તન, તમે કર્યાં છે કુલ પાવન— જે જે. ૫૯.

પાવન કર્યાં કુલ આપણાં, વંશે વધાર્યાં નામ ;
 મહિમા વધાર્યો જગતમાં તે, તેં ભજીને શ્રીરામ ;

(કવિ.)

રામ ભક્ત તડકામાં દીઠા, ઉત્તમે ત્યાં છાંયડા દીધા ;
 અને ભાઇની પોતી રળી, હેતનાં આંસુ આવ્યાં વળી— જે જે. ૬૦.
 વળી રોપાવ્યા બારણા આગલ, ક્રોમલ કેલના સ્થંભ ;
 અક્ષત અંકુર કુમકુમને જલ, ભરી ચડાવ્યા કુંભ ;
 કુંભ ઉપર અક્ષર લખિયાજ, ધ્રુવને અવિચલ હોજો રાજ ;
 ઢોલ દદામા ભેરી નાદ, ધ્રુવ પધાર્યા નિજ પ્રાસાદ— જે જે. ૬૧.

પ્રાસાદ માંહીં પધાર્યાં ત્યારે, હુરખ્યો સઘળો સાથ,
 ભાવતાં ભોજન પીરસ્યાં ત્યારે, કાઠી વિવા'ની વાત ;
 વિવાહ ક્રીધો અહલ્યા સાથે, પ્રેમે કરી પરણાવ્યા નાથે ;
 ઈંદ્રની કુંવરીને રાજકુમાર, ધ્રુવજી પરણ્યા ખીજી નાર-જે જે. ૬૨.
 નારી સાથે રંગે રમે, સુખમાં કાઢે દન ;
 રાજ્યે વળી તેને આખ્યું, પોતાનું આસન ;
 આસને યેઠા ધ્રુવજી જાણ, વરતાવી પોતાની આણ ;
 શાસ્ત્ર પ્રમાણ કરી નિરધાર, વરતાવે વરણાશ્રમ ચાર-જે જે. ૬૩.
 વરણાશ્રમના ધર્મ બધાને, સમન્તવે સુખણ ;

(ધ્રુવ)

આપ આપના ધરમ પાલિયે, જે લખ્યું હોય ગીર્વાણ ;
 ગીર્વાણ શાસ્ત્ર ભણેરે બ્રહ્મ, આયુધ બાંધવાં ક્ષત્રી ધર્મ ;
 વૈશ્યને કરવા યેતી વેપાર, શૂદ્રને સેવાનો અધિકાર-જે જે. ૬૪.
 સેવા તે સઘળી વરણને, હુરિ ભજને નિત્ય,
 વરણ ધરમ મહુ પાલિયે સાચું, યોલિયે તે શુભ રીત ;
 સાચું યોત્રી સંતોષ વાલિયે, મોહ માયા મત્સર ટાલિયે,
 ન કરો કૂઠ કપટ અન્યાય, એટલી શીખામણ દે છે રાય-જે જે. ૬૫.

(કવિ.)

છત્રીશ હજાર વર્ષ વહી ગયાં ત્યારે, આખ્યું વિમાન પાસ ;
 વિમાને યેશીને સંચર્યા, ધ્રુવજી ગયા આકાશ ;
 આકાશમાં ધ્રુવ યેઠા જઈ, અવિચલ પદ પામ્યા તહીં ;
 જે ગાયે ધ્રુવનું આખ્યાન, તે તો પામે અવિચળ સ્થાન-જે જે. ૬૬.

કૃપાસખી.

પદ ૧. રાગ-ભૈરવી વિગેરે ઘણા રાગમાં ગવાય છે.

મેંતો તેરી જપું રામ માલારે— મેંતો તેરી. ટેક.
 રામ જપનકોં તુલસીકી માલા, ઝોઠનકો મૃગછાલારે-રામ માલારે. ૧.
 નાં પેરૂંગી મેં સોનાં રૂપાં, નાં મોતનકી માલારે- રામ માલારે. ૨.
 પાટ પીતાંબર નાં હમ ચાહત, નાં ઝોહું શાલદુશાલારે.-રામ માલારે. ૩.
 રામ લજેસો ખહુ સુખ પાવે, ચરણકમલ પદ પાવેરે-રામ માલારે ૪,
 કૃપાં નિવાસી લજરે મનવા, ધંશ પ્રભુ દીનદયાળારે-રામ માલારે. ૫.

પદ ૨ રાગ હુમરી.

મોર મુકુટ ખંસી વાલેને, મન મેરો હર લીનોરે— મોર મુકુટ ટેક.
 મેં જલ જમુનાં ભરન જાતરી, વાં ઠાકો રંગ ભીનોરે,
 મોકું દેખ મુસકાઈ શામને, ચિત્તબનમેં કછુ કીનોરે— મોર. ૧.
 વ્યાકુલ લઈ જલ ભરન બિસર ગઈ, ઘટ ધરની ધર દીનોરે,
 લોક લાજ કુલકી મરબદા, શામ સખેં હર લીનોરે— મોર. ૨.
 ખંદ્રાબનકી કુંજ ગલીનમેં મોહન અગઠો કીનોરે,
 ગ્વાલ ખાલ સખ સખા કૃષ્ણ કે, દાણુ દધિકો લીનોરે— મોર. ૩.
 કૃપા સખી લખી રૂપ દિવાની, તન મન અરપણુ કીનોરે,
 શ્રી ગોપાલલાલજીકે દરશન, જનમ સકલ કર લીનોરે— મોર. ૪.

કૃષ્ણજી વદ્ધલજી ધાંયા.

વડનગરા નાગર કચ્છ અંબાર સંવત ૧૯૪૫માં સ્વર્ગવાસી થયા.

પદ ૧ ચોતાલ.

જાગિયે ત્રિશૂલ ધારી, ભાનુગો પ્રગટ લઈ ;
 રહીહિ ન રેન અખ, ચંદ તેજ ગયો હે ;

કોકિલ મયૂર આલિ, બોલત હે ચિરિયાં શૂ ;
 બિકસે કમલ સર, ઠાઠ સખ ઠયો હે ;
 બિપનું બિરંચી દેવ, પૂજનકોં ઠાઠે આય ;
 અજહુ ન જાગે નાથ, ભોર કાલ લયો હે ;
 જાગિયેં કૈલાશ ધીશ, કૃષ્ણ રહ્યો નાથ શીશ ;
 જય જય શબ્દ નાદ, અહુ ઓર છયોહોં.

૧.

દેવનકો દેવ ભવ, નાથ ભીરભંજન હૈ ;
 દેખનેકું ચલો આત્રી, અબું ત્રિપુરારી ;
 ભસમી ચઠાવે અંગ, નાચે ભૂત પ્રેત સંગ ;
 બસત સ્મશાન સદા, સેવક ભય હારી ;
 કાલકુટ મુંડ વ્યાલ, ધરે મૃગરાજ છાલ ;
 કર ત્રિશૂળ ભૂતનાથ, તેરી બલિહારી ;
 વંદો ભવનાથ ધશ, ભેરી કર નાથ શીશ ;
 કૃષ્ણ દુઃખ દૂર કર, શ્રી શભો સુખકારી.

૨.

કૃષ્ણદાસ.

પદ ૧.

અનુભવીને એકલું, આનંદમાં રહેવુંરે ;
 ભજવા પરિબ્રહ્મને, ખીજું કાંઈ ન કહેવુંરે
 એકજ જાણી આત્મા, કોઈને દુઃખ ન દેવુંરે ; (૨)
 સુખ દુઃખ આવે સહેજમાં, તેતો સહીને રહેવુંરે—
 ભિંમિને ખીજી તૃષ્ણાથી, અણગું રહેવુંરે (૨)
 સમદૃષ્ટિ સમતાને ગ્રહી, આપ ખોવુંરે—
 આદિ અંત મધ્ય, એકાદૈત ભાસ્વુંરે (૨)
 આત્માના ઉદય થકી, અજ્ઞાન નાસ્વુંરે—

ટેક.

અનુ૦

અનુ૦

વેદ જ્યેષ્ઠા પુરાણ જ્યેષ્ઠાં, સરવે તપાસી (૨)	
રામના નામથી કોઈ ન મોટું, સંત ઉપાસી—	અનુ૦
સદ્ગુરુને સેવતાં મારું, મનહું મોહુંરે (૨)	
કૃષ્ણ કહે મહાપદમાં, એક ચિત્ત પ્રેયુંરે—	અનુ૦

પદ ૨ સામીયું.

હરિ સંગ સાધુનો કરિયે, સાધુનો કરિયે બીજા પરહરિયે ;	
હરિ ચરણે ચિત્ત ધરિયે—	સંગ ટેક.
આજ સમી તારી ઠાલ ઢળી છે, નરદેહ દીધી હરિયેરે—	સંગ. ૧.
સાધુ સંગતમાં રમતાં ને જમતાં, ભવસાગર સુખે તરિયેરે—	સંગ. ૨.
સુત વિત દારાને કુટુંબ કળિલા, દુરિજનથી દુર ઠલિયેરે—	સંગ. ૩.
આ જગ પાવક માર્હી પડીને, સિંધુ છતાં શાને બલિયેરે—	સંગ. ૪.
લાજ કાજ કુલ કારણ તણને, શૂરા થઈ નવ ડરીયેરે—	સંગ. ૫.
માન મુકી મહાજનને મલિયે, પાછા પગ નવ ભરિયેરે—	સંગ. ૬.
કાશી ગંગા સંત પ્રાગ છે પોતે, એની સંગત કરી ઠરિયેરે—	સંગ. ૭.
અડસઠ તીરથ સાધુને ચરણે, પ્રીતિ એને અનુસરીયેરે—	સંગ. ૮.
હરિકથા હરિજન નિત બોલે, હેતે તે કાને ધરીયેરે—	સંગ. ૯.
કાને ધરી દ્રઠ દિલમાર્હી ધારી, ફરી ચોરાશી નવ ફરિયેરે—	સંગ. ૧૦.
હરખ હૈયામાં હિંમત રાખી, વૈકુંઠનાથને વરિયેરે—	સંગ. ૧૧.
કૃષ્ણદાસ કે કૃષ્ણને પામી, ફરી ન જનમીએ ન મરીએરે—	સંગ. ૧૨.

પદ ૩ રાગ ટુમરી.

લે હરિ નામકો નાવ જાકું સંત ચલાવે;	
ઉતારે ભવ પાર, પ્રભુલસેં જાઈ મિલાવે—	લે હરિ નામ. ટેક
એક પલકકે માર્હી, અનંત લાખ યોજન ચાલે;	
સો એસી તરેહ લેઈ જાય, પેટમેં પાની ન હાલે—	લે હરિ નામ. ૧
લેવત નહીં કછુ દામ, જાહાજમેં જાઈ ગેઠાવે;	
સો વૈકુંઠ ધામ કે બીચ, જાહાજકું જાઈ ઝુકાવે—	લે હરિ નામ. ૨.

સદા હી કરો સતસંગ, ગુણુ ગોવિંદકા ગાઓ;
 ભવસાગર તરી જાઓ, પરમપદ પ્રેમસું પાઓ— લે હરિ નામ. ૩.
 સદ્ગુરુ કીયા ઉપદેશ, જમકો જ્ઞેર ન ચાલે;
 દેખાડે હાલ હુદ્દાસ, પ્રભુજી કે મનહી ભાવે— લે હરિ નામ ૪.
 નિભંચ ભયા નર સોઇ, જ્ઞે ઈન જાહાજમેં ગેઠે;
 કહે કૃષ્ણદાસ ઉદ્દાસ, સાહેબ કરા મેહલોમેં પેઠે— લે હરિ નામ. ૫.

હોરી પદ ૪.

સુનલે કંથ શીળ હમારી, કહત મનોહરી નારી. ટેક.
 રામચંદ્રકોં નિરંજન જાનહું, માનહું અજ અવિકારી ;
 વિશ્વરૂપ રઘુવંશ મણિ હે, લકતઅથ તનુધારી ;
 કહત હે નિગમ યુકારી— સુનલે. ૧.
 પદ પાતાલ શીશ અજ ધામહીં, બ્રહ્મદી કાલ ભયકારી ;
 નેન દિવાકર કચ વનમાલા, નિશિદ્ધન નિમિષ અપારી ;
 શ્રવણ દિશા દશ ભારી— સુનલે. ૨.
 નાશા અશ્વનિકુમાર બિરાજત, સુરત શ્વાસ સુખકારી ;
 અધર લોભ જમ દશન કરાલા, વાણી બંધ અનુસારી ;
 બહુ દિગ્ પાલ ખરારી— સુનલે. ૩.
 અનંત અનલ વરૂણ રસનામેં, માયા હારા મોહકારી ;
 અસ્તી શૈલ્ય કેશ ક્રુમ શાખા, સરિતા નસ નાડી ;
 રોમ અષ્ટાદશ ભારી— સુનલે. ૪.
 અહંકાર શિવં બુધ બ્રહ્માજી, મન શશી શીત માહારો ;
 કૃષ્ણ પ્રભુ હું એસો જાણો, સમજ લિયો મન મારી ;
 અચલ યહી ખાત સવારી— સુનલે. ૫.

હોરી પદ ૫.

જાનકી રઘુનાથકોં દીજેં, કહ્યો મેરો ઇતનો કરીજેં. ટેક.
 અંચલ પસારી દીન હોય માણુ, પ્રાણુપતિ સુણુ લીજેં ;

- તુમ તો ચતુર શિરોમન સ્વામી, નીતિબિરોધ ન કીજો ;
જાસેં રઘુનાયક ખીજો— જાનકી. ૧.
- જગત ગુરુસેં જાઇ પોકારો, ત્રાહી ચરણ મુજ લીજો ;
દીન બંધુ યહી ચૂક હમારી, મમ અપરાધ ક્ષમીજો ;
સુનત રઘુનંદન રીજો— જાનકી. ૨.
- સિંઘકે કારન ગ્રહે વહી ભારત, પ્રભુ પર પ્રીત કરીજો ;
પ્રનતપાલ જાકી દ્રઢ જાના, જાકે જીવાયે જીજો ;
મોહ મમતાકું તજીજો— જાનકી. ૩.
- રામચંદ્રકો રૂપ સુધાનિધિ, નેન પ્રેરહુ રસ પીજો ;
કૃષ્ણદાસ પ્રભુ ઉર ઉપર, નિશિદન ધ્યાન ધરીજો ;
જાતે ભવસિંધુ તરીજો— જાનકી. ૪.

પદ ૬.

- બનહુસેં આવત ઘેનું ચરાવૈ. ટેક.
- આગે આગે ઘેનું પીછે પીછે જહુનંદન, વૃજ રજ મુખ લપટાવૈ-બનહુસેં
મોર મુકુટ મકરાકૃત કુંડલ, ઉર વનમાલ સુહાવૈ ;
બાહુ બિશાલ બિભુષણ સોહૈ, કરગાહી કમલ કિરાવૈ—બનહુસેં. ૨.
- ચંદન ચરચીત અંગ મનોહર, ભૃગુ લક્ષણ છળી છાવૈ ;
શેષ સહસ્ર મુખ રટત નિરંતર, સો વાકો પાર ન પાવૈ—બનહુસેં. ૩
- કંબુ કંઠ કૌસ્તુભ મણિ રાજે, શોભા વરણી ન જાયે ;
ધુધર વારે અલક વંદનપર, મધુકર રહૈ લોયે— બનહુસેં. ૪
- ચઢે વિમાન દેવ મુનિ હરખેં, પુષ્પમાલ ઝરિ લાયે ;
કૃષ્ણદાસ પ્રભુકી છળી નિરખે, ચરણકમલ ચિત્તલાયે—બનહુસેં. ૫.

ચાલ લાવણી પદ ૭.

- જમો જમો જગતના નાથ, કહું કરજોડી ;
મારી આતમના આધાર, શરણ મેં તોરી— જમો. ટેક.
- ગેવર ગુંદવડા દ્વધપાક, જલેખી રૂડી ;
માંચ સાકરખુરાં સાર પેંડા ને પૂરી— જમો. ૧

જમો મગદળ મોતીચૂર, અને વળી ખાજાં ;	
માંચ મીસરી માખણ દૂધ, ગોરસ છે તાજાં—	જમો. ૨.
જમો દાળ ભાત ઘૂતધાર, ગંગાજળ ઝારી ;	
જસોદાના જીવન કાન, ગોકુળના દાણી—	જમો. ૩.
મુખવાસ છે ખીડલાં પાન, સોપારી સારી ;	
તમે રાધાજીના કંથ, ગોકુળ વનમાળી—	જમો. ૪.
પ્રભુ જગત જન પ્રતિપ્રાણ, પૂરણ ભગવાના ;	
મુજ રંક ઉપર દિનરાત, કૃપા કર કાના—	જમો. ૫.
ગાયે કૃષ્ણદાસ કરજોડ, અરજ ઉર ધરજો	
પ્રભુ અંતકાળ સહારાજ, સહાય ઝટ કરજો—	જમો. ૬.

કૃષ્ણગુરુમ.

(અમદાવાદનો ભટ મેવાડો પ્રાક્ષાણ, સંવત ૧૮૯૫માં હતો.)

કાકોરજીને યોદાડવાતું પદ ૧.

- પોઠોરે પોઠોરે સારંગપાણિ, તેરી અખિયામેં નીંદ ભરાણીરે—પોઠો. ૧.
હારે એમ કહે કૌશલ્યા માધ, તુજે નીંદ જગાસાં આધરે—પોઠો. ૨.
હારે પ્રભુ અંગસેં આલસ મોડો, કમરસેં પટકા છેડોરે—પોઠો. ૩.
હારે પ્રભુ ધનુષ ભાથાં તુમ મેલો, તુમ મુખપર એઠો સેલુંરે—પોઠો. ૪.
હારે સીતા સતવંતી નારી, હારે એણે સુંદર સેજ સમારીરે—પોઠો. ૫.
હારે લક્ષ્મનજીને આગના ધીજે, હારે પીછે પાંઉ પલંગપર
દીજેરે—પોઠો. ૬.
હારે કૃષ્ણરામ કહે કર જોડી, હારે પ્રભુજીની અખંડ રહો જોડીરે—
પોઠો. ૭.

कणिकाणनुं वर्णुन.

गरणा छंद, पद २.

“ आज भने आनंद वाध्ये अति ध्युरे— ये दशी. ”

- केशव कृपानिधान, अरुण उरमां आणो ;
 लज्जत प्रिय लज्जवान, एव ह्या मन ज्ञाणो. १.
- पुरुषोत्तम प्रतिपाण, आ अवसर तो आण्यो ;
 कुटिल कर्मथी काण, केटलोक में काण्यो. २.
- इण रह्यो अवशेष, एकर करतां जशे ;
 रीज करे इषि केश, सकण तमे तो थारो. ३.
- जाणक हेणे जाडि, प्रीते करे ते पुठे ;
 इठे अतावे डाडि, छातीमां छणी उठे. ४.
- अम हुं, अंतर्यामी! डेत हेभाडो डुरभुं ;
 गोविंद गड्डा गामी, थोडा हुःअथी थडकुं. ५.
- सेवकने सनमान, करी सोंपा कामुं ;
 दास हुं करी दुजन, निल्य लभुं नन्य नामुं. ६.
- उधराणी घर घर, करवी न मुज्जथी साधे ;
 मन धुजे थर थर, जोल लोकनां भांधे. ७.
- त्रिकम न रह्यो तोल, अर्थ नथी कांछ सरतो ;
 कणीने आण्यो काण, कडकडाट गहुं करतो. ८.
- विमण भति विपरीत, वडेवा लागी सहुनी ;
 परमारथनी प्रीत, गडार जसी गछ गहुनी. ९.
- उत्तम चारे वर्णुं, उत्तमताने मूझी ;
 करे अधर्माचरण, चितन डुरितुं चूझी. १०.
- वाडव विद्यावान, थछ पणु घर घर डोले ;
 शूद्रताणुं सन्मान, नही पणु आशिष जोले. ११.
- विद्या लण्णीने वाद, पडित करे पररपर ;
 शिश्नोदरना स्वाद, करे शोधता सत्पर. १२.
- वांचे जछ वेदांत, कणु लोले कंछ धरमां ;
 समजे नही सिद्धांत, लटके लवसागरमां. १३.

- વિપ્ર પરસ્પર વેર, કામ કારણે કરતા ;
જરને માટે ઝેર, મમતામાં નિત્ય મરતા. ૧૪.
- વિદ્વત થઇને વ્યાજ, ગરીબ જનનું ગમિયું ;
કરે અઘટતાં કાજ, બ્રાંતે મનકું ભમિયું. ૧૫.
- શાસ્ત્રતાણી નહિ સાન, વામ મારગે ચાલે ;
કરીને મદિરાપાન, મોટા થઇને માલે. ૧૬.
- મારણુ મોહન જર, ઉચ્ચાટન આરાધે ;
ઉત્તમ થઇ અભિચાર, સુવરણુ માટે સાધે. ૧૭.
- ઉર્ણાં અડદ ઉપાન, મધુ મહિષીને મહીનું ;
દાણુ લેછે દાન, કાળ સમે કંઇ કંઇનું. ૧૮.
- શુદ્રાદિકને ઘેર, શાસ્ત્ર શીખાડે જઇને ;
પરમ ધર્મની પેર, વિપ્રતાણી ગઇ વહીને. ૧૯.
- એકાદશાનું અન્ન. પ્રાહ્મણુને પણ ભાવે ;
ધણીને નોય જો ધન, ઘર ઘરેણું વેચાવે. ૨૦.
- મસ લઘુશંકા લીંટ, દેખતાં જ્યાં દીસે ;
એ ઠેકાણે ઈંટ, માંડી પાતલ પ્રીસે. ૨૧.
- રામા કરે રૂદન, હાથ વાળતી હુઇયે ;
આરોગે ત્યાં અન્ન, કોણુ કોણુને કહિયે. ૨૨.
- રડતા રાજદ્વાર, પંડિત થઇને પક્કા ;
દેવડીએ છડીદાર, સહી લે તેના ધક્કા. ૨૩.
- તોપણુ નાવે લાજ, કિકર મૂકે કહાડી ;
વર્ષાસનને કાજ, દરબારે જાય દહાડી. ૨૪.
- નાતજાતની નિત્ય, બંધી કરે બડબડતા ;
વર્ષા ઉણુ ને શીત, વેઠી વાટે વઢતા. ૨૫.
- અન્નતાણો મુખ ગ્રાસ, તોપણુ બોલે ગાળી ;
દામતાણુ થઇ દાસ, પેટે મારે પાળી. ૨૬.
- વૈશ્વદેવ નૈવેદ, બ્રહ્મચર કે તર્પણુ ;
ભૂત બળિનો ભેદ, જાણુ નહિ બ્રહ્મર્પણુ. ૨૭.
- સસરા કહીને ગાળ, પુત્ર પૌત્રને દેતા ;
એણે ચડાવી આળ, લાંચ પટેલ થઇ લેતા.

એક નોતરે ચાર, જમવા કાળે જાતા ;	
ન જીવે વરણાચાર, સૌ તે ઘેર જઈ ખાતા.	૨૯.
ગ્રીવા લગણુ ભરાઈ, પરનું આવે પ્રાશી ;	
રાત બધી રગડાઈ, વાણે નાંખે વાશી.	૩૦.
પલાંડુ લસણુ કલીંગ, મધુ પુષ્પને ગાજર ;	
અશ્રીણુ તમાકુ ભાંગ, વ્યસન કર્યાંમાં હાજર.	૩૧.
બેઠા નિત્ય બજાર, બ્રાહ્મણુ નિંદા સાથે ;	
સગાં સગાંમાં ખાર, કલહ કરીને બાંધે.	૩૨
પર નાતિની રાંડ, નિજ નાતોમાં ઘાલે ;	
દામે સળકી દાઢ, મન માને ત્યાં માલે.	૩૩.
ઘરમાં ક્ષિપ્રા ખાય, સરખા થઈ સંબંધી ;	
કુલીન જમવા જાય, ત્યાંહુ ધાકની બંધી.	૩૪.
તજી સ્નાન સંધ્યાય, ભાવે ભાવ્યું ભમવું ;	
ચિત્તમાં નિત્ય ચહાય, પૂર્વજિયાનું જમવું.	૩૫.
વાટે વાટે વ્યાસ, થઈને માણ વજડે ;	
પાંચેક બેઠાં પાસ, તેહ તાળીઓ પાડે.	૩૬.
શ્રુતિ સ્મૃતિની વાત, કાળ જીવ ઇશ્વરની ;	
જાણે નહીં કંઈ જાત, રાગ તાળ કે સ્વરની.	૩૭.
પિંગળ રીતે છંદ, કવિના કર્યાં ન જાણે ;	
પોતા તણા પ્રબંધ, રચી રાગડા તાણે	૩૮.
નાતરિયાની વાત, ફેરી ને રેંટીડા ;	
ગાતા શ્યામા સાથ, કરે કટાક્ષે ક્રીડા.	૩૯.
અંગુલિયે અંગુઠ, બાંધી ગાય ઉછળતા ;	
મોટા થાએ મૂઠ, બીજા મરે છે બળતા.	૪૦.
જજમાનોથી રીશ, કરીને દાપું લેતા ;	
નહિતર ફેડી શીશ, રૂધિરે થાપા દેતા.	૪૧.
કંઈ ધન કાળે થાય, વોહોરાના વાણેતર ;	
કંઈ કાસદિયે જાય, કંઈક ભીખતા ઘર ઘર.	૪૨.
કંઈક નાંખતા ટેલ, કંઈક વીંટણીઓ વીંટે ;	
કંઈક હાંકતા બેલ, શકટ ભરીને ઈંટે.	૪૩.

- કંઈક કરંતા રાસ. નારો રૂપ થઈ નાથે ;
મશ્કરિયોથી હાસ, કંઈક કરાવે સાથે. ૪૪.
- કંઈક પાણી ભરનાર, કંઈક રસોઈ કરતા ;
કંઈક હોય નાકાદાર, કંઈક કરેડો કરતા. ૪૫.
- કંઈક લે ભરીને દામ, સરપણુ શકટ ઈન્દરે ;
કંઈક શેઠોનાં કામ, ખેડા કરે બન્દરે. ૪૬.
- એક નાતમાં નાત, કળિયે ખીજી કીધી ;
ગૃહસ્થ ભિક્ષુક બાત, દીકરિયો નવ દીધી. ૪૭.
- નમસ્કારની રીત, તજી સલામો કરતા ;
પરનાતિની પ્રીત, મનમાં કદી ન ધરતા. ૪૮.
- વાડવ થયા વકીલ, ઘર ઘર કેરા ઠાકર ;
દિવ્ય વધારે ડીલ, યવનતણા થઈ આકર. ૪૯.
- ફારસીઓના હુક, વસ્યા વિપ્રની વાણે ;
ગઝલ રેખતા તર્ક, ગમતા દીઠા ગાણે. ૫૦.
- દીકરિયોના દામ, રૂદ્ધ્યે લાગ્યા રસિયા ;
કરે કારમાં કામ, કેશ ધરે કાનસિયા. ૫૧.
- ખેસે બનીને ખેશ, ચકલે ડંભર હાંકે ;
અરધ ઉઘાડે કેશ, તરૂણિયેને તાકે. ૫૨.
- કંઈકે કીધાં કામ, વેળા બેઠને વંઠી ;
નીચ જનોને નામ, આપી બાંધે કંઠી. ૫૩.
- કંઈક પૂજતા પીર, અવલોકે જઈ ઓરસ ;
પયમાં નાખી નીર, કંઈક વેગતા ગોરસ. ૫૪.
- કંઈક પરણેલી નાર, પ્રહાર કરે ત્યાં પેખી ;
કંઈક કરે વ્યભિચાર, દારા પારકી દેખી. ૫૫.
- સાઠે વર્ષે સાન, કંઈકે મૂકી ઘરાણે ;
વારૂ થઈ વિદ્વાન, ફરા ફરીને પરણે. ૫૬.
- નાથે કાઠયો નર્ક, પોતે પાછો પેસે ;
ગદ્દાઈમાં ગર્ક, બાધા થઈને ખેસે. ૫૭.
- વાડવ ઉપર વેર, આવડું તે કયમ આણ્યું ;
કળિયે કીધો કેર, કારણ કાંઈ ન બાણ્યું. ૫૮.

- ભલા તમે ભગવાન, હરિ હઠાવો હાની ;
 ગોવિંદ આપો જ્ઞાન, મુખ્ય આહ્વાણને માની. ૫૯.
- આ અવસરે અલોપ, થઈ જળમાં ક્યમ ઝીલો ,
 કરીને કરડો કોપ, કળિયે લીધો કિલ્લો. ૬૦.
- નરપતિ થઈને ન્યાય, પૂછી ભ્રમ ન પ્રીછે ;
 ધન લેવાને ધાય, અનર્થ કઈનાં ઇચ્છે. ૬૧.
- વિપ્ર વપુને દંડ, દેતાં દયા ન આવે ;
 પેખે પણ પાખંડ, લાંચો લઈ લલચાવે. ૬૨.
- કંઈક વધારી કર, રાંક લોકોને રગડે ;
 જ્યાં જ્યાં દેખે જર, બુદ્ધિ ત્યાં ત્યાં બગડે ૬૩
- પરદારાની સંગ, રાજ થઈને રમતા ;
 ધારી ન બુવે ઢંગ, લક્ષ જનોને દમતા. ૬૪.
- કૂડી ધરતા કાન, ચુગલજનોની ચાડી ;
 ઘટવા લાગ્યું જ્ઞાન, દંભી સંગે દહાડી. ૬૫.
- વેદ શાસ્ત્રની વાત, કદી ધરે નહિ કાને;
 રાજ રહે દિન રાત, ગુણુકા કેરે ગાને. ૬૬
- ગૌઆહ્વાણ પ્રતિપાળ, કદી કરે નહીં કૂડા ;
 રાખે નહીં સંભાળ, ભક્તજનોની ભુંડા. ૬૭.
- શાક ભાજ્યો કૂળ, એ પર્યાંત ઇન્દ્રા ;
 વળી બતાવે બળ, ઝોળીવાળા ન્યારા. ૬૮.
- કાજ શકટથી કાઠ, કેટલાક તે કાઠી ;
 કડકા ભારે સાઠ, દરવાનાદિક દહાડી. ૬૯.
- વર્ષ વર્ષ સવાઈ, ઇન્દ્રદારી વધારે ;
 રૈયત રૂવે રગડાઈ, કે આગળ પુકારે. ૭૦.
- ચૌટે જણવે તોર, દોડાવીને ઘોડા ;
 રાતે આવે ચોર, ઘર ઘર પડે દરોડા. ૭૧.
- ચોરોના અસવાર, બાન પકડતા લૂટે ;
 દરવાજેથી બહાર, વહાર કરે નહિ પૂટે. ૭૨.
- દરવાજે દરવાન, રાંક જનોને રોકે ;
 કોઈ ધરે નહિ કાન, રહે બિચારા પોકે. ૭૩.

- અન્યાઇના દામ, લેઇ ઠરાવે સાચા ;
ન્યાયનું લે જો નામ, તો તો હજી તમાચા. ૭૪.
- રાજતણાં સંતાન, રાય આપણને માને ;
દુશ્મન થઈ દિવાન, કેદ કરે રાજને. ૭૫.
- થોડો જોઇ અપરાધ, મરી રહ્યાને મારે ;
બળવંતોનો બાધ, કરી શકે નહીં ક્યારે. ૭૬.
- વરતાવે નહીં ધર્મ, રઘવત જનનો રીતે ;
પોતે પણ સત્કર્મ, કહી કરે નહીં પ્રીતે. ૭૭.
- ઉત્તમ જનને આંચ, વિષયી નિત્યે દમતા ;
વરસ ચારકે પાંચ, એટલામાં આથમતા. ૭૮.
- કળિયે કીધો કેર, જેમ શશિને રાહુ ;
માધવ કરિયે મ્હેર, જોઇ પોતાના બાહુ. ૭૯.
- વૈશ્ય કરે વિપરીત, તોલ ન સાચા તોળે ;
પરમારથની પ્રીત, મૂકી મગદળ ચોળે. ૮૦.
- બાર પાણનો માલ, વીશ પાણ વેચતા ;
દોડા દોડ દલાલ, કળ છળ કુંક કરતા. ૮૧.
- કહે ધર્મના સમ, ધર્મ ધસરડે ધૂળે ;
તોયે જ્યમનું ત્યમ, મરડી નાંખે મૂળે. ૮૨.
- હેતસ્વી થઈ હાણ, કરીને લેજો ખસિયે ;
વદે પરસ્પર વાણ, પોતાની પારસિયે. ૮૩.
- દમડી માટે ગાળ, મુખથી માને દેતા ;
એક એકની આળ, જઈ દરબારે કહેતા. ૮૪.
- શાણુ થઈને શેઠ, પાન તમાકુ ચાવે ;
વાડવ પાસે વેઠ, કાચા તાણી કરાવે. ૮૫.
- લઈ આગ્યાની આશ, મનમાં કરી ન રાખે ;
દામ તણા થઈ દાસ, ભૂંડું મુખથી લાખે. ૮૬.
- જતિ ગુરુ પ્રાહ્મણ દેવ, ગુસાંઈ વિધવાનાં ધન ;
સંઘરવાની ટેવ, આંતે ઓળવ્યાનું મન. ૮૭.
- ચાર રામની ધર, થઈને કરતા કાળું ;
જીવે કઈનાં જર, દેખાડે દેવાળું. ૮૮.

- મનમાં રાખે મેલ, મુખ જણાયે મીઠા ;
 ઘૃતમાં ઘાલી તેલ, દેતાં કંઈકને દીઠા. ૯૯.
- કહી બતાવે કાંચ, આપે વસ્તુ ખીજી ;
 મગન થઈ મનમાંચ, તાળી આપે રીઝી. ૯૦.
- વૈષણુ થઈને વેષ, અખળાને આરાધે ;
 કરે ધર્મનો દ્વેષ, શિવની નિંદા સાધે ૯૧
- સમર્પણી થઈ સ્વાદ, શીરા પૂરી જમતા ;
 ગુરુનો લેઈ પ્રસાદ, રામા સંગે રમતા. ૯૨.
- વિપ્ર અડે જો અંગ, છુવાઈ જઈને થુકે ;
 ઉરમાં અતિ અનંગ, માની જણી ન મૂકે. ૯૩.
- સાચા મનથી શરણુ, ગુરુ ચરણે નવ રહેતા ;
 કરે અધર્માચરણુ, કલ્પી કંઈ મત કહેતા. ૯૪.
- અજ મૂકાવી ધન, હિંસકને ચવરાવે ;
 માણસ લાયક અન્ન, શ્વાનોને ખવરાવે. ૯૫
- જીવ દયા પ્રતિપાળ, થઈને કરે ઇન્કાર ;
 કંઈકનો આણે કાળ, શ્રાવક થઈને સારા. ૯૬.
- ધર્મ એટલો લાલ, ખોલે પણ નવ પાળે ;
 ગભિણિયોના ગાલ, ઔષધ આપી ગાળે ૯૭
- પરધનથી પરતંત્ર, સમજે તહીં શીખામણુ ;
 જપે મૂઠના મંત્ર, કંઈકને કરતા કામણુ. ૯૮.
- પરનારીને સંગ, પ્રીતિ મનમાં પેસે ;
 અલંકારથી અંગ, સરસ સમારી ખેસે. ૯૯.
- વેદ વિતાના ધર્મ, વાંચે નિત્ય વખાણે ;
 કૃષ્ણચંદ્રનાં કર્મ, જીવ સરીખાં જાણે. ૧૦૦.
- કૃષ્ણ એમ કચ્ચર ઘાણુ, કરીને પીલે પ્રાણી ;
 કૃષ્ણુ કરો કલ્યાણુ, ઉર આપનો જાણી. ૧૦૧.
- દંભી જનનો દાસ, થઈને શીશ નમાવે ;
 વિઠ્ઠલ તણો વિશ્વાસ, શુદ્રોને મન લાવે. ૧૦૨.
- ઉત્તમના આચર્યુ, કનિષ્ઠ થઈને કરતા ;
 સજ્જન જનનું શર્યુ, ઓળખી નવ આચરતા. ૧૦૩.

- રાજ સેવાની રીત, જાણે નહીં પણ રાજે :
 મુખમાંડિથી નિત્ય, મમ્મો ચર્યો ભાણે. ૧૦૪.
- દેખે પરની નાર, રૂપાળી મન માની ;
 દંડ ભરી દરબાર, તે છંડાવે છાની. ૧૦૫.
- સંતાનોના સહિત, અપ્રમંગળે આણે ;
 નારી પામ્યો નિત્ય, જગજીત્યો એમ જાણે. ૧૦૬.
- ગરીબ કેરું ઘર, ઊલાળીને એ લે ;
 છતનો વાધે છડ, મેલા થાએ મેલે. ૧૦૭.
- નવ ઠેકાણે જઈ, આવે દશમે દ્વારે ;
 ક્રાન્તા તેને કહી, સુવણ્થી શણગારે. ૧૦૮.
- પાપી પંડ પ્રણામ, પ્રાદ્ધાણને નવ કરતા ;
 દુઃખે જોડી દામ, દરબારેમાં ભરતા. ૧૦૯.
- લેખી ન જુવે લેશ, નિર્મળ જતને નાગા ;
 નિત્ય ણનાવે યેશ, દેવ મંદિરે વાધા. ૧૧૦.
- યાત્રા જાતાં સંગ, જળરા યેલ જોડાવે ,
 જેમ વળગ્યું હોય વંગ, ત્યમ ગાડી દોરાવે. ૧૧૧.
- મલીન મેલું મન, સતસંગત નવ સૂઝે ;
 કલિપત ગાય કીર્તન, જાત જાતને પૂઝે. ૧૧૨.
- ગૌપ્રાદ્ધાણને દાસ, કરીને ધર્મે ધાવે ;
 સેવા પ્રાદ્ધાણ પાસ, કણ્થી ઘઈ કરાવે. ૧૧૩.
- ઝાઝું હોય જો જર, તાતા તાણા તણાવે :
 વળી ઘણેરાં ઘર, આનક કરી આણાવે. ૧૧૪.
- શુદ્ધ ધર્મની વાત, હૃદયી ઘાલી હેંડે ;
 જમે જમાડે જાત, જણ્યાં જમાઈ તેડે. ૧૧૫.
- કૌતુક સરખું કામ, કળીએ કીધું ભારી ;
 રક્ષા કરજો રામ, પ્રવ્રત પોતાની ધારી. ૧૧૬.
- કરિઆ સુતાર મજુર, વચન પ્રમાણ ન ચાલે ;
 જોખમ કરે જરૂર, ઘર કરતાં ઘર ધાલે. ૧૧૭.
- સોની દઈ વિદ્યાસ, કાલને વાચદે કુંનું ;
 આપે આઠે માસ, સોનાનું કરી સનું.

- ઘોળી સાળવી સઘં, ફાડી વસ્તર સાંધે ;
રોક મળુરી લઘ, પણ પોતાનું રાંધે. ૧૧૯.
- વધદ બન્યા વાળદ, શસ્ત્ર વાત સંતાણી ;
સઘયદ કરી સાણદ, પાય મંત્રીને પાણી. ૧૨૦.
- પ્રાહ્મણુ વિના અનંત, ગ્રહસ્થ થઈને ભીખે ;
શેરિયે શેરિયે સંત, ટેલ નાખવી શીખે. ૧૨૧.
- વૈરાગી ગોસાંધ, શસ્ત્ર અંગ પર ધરતા ;
મારે માંહો માંહી, મમતા માની મરતા. ૧૨૨.
- અંતરમાં અભિમાન, બાનું હરિનું બણીને ;
મોઢે દ્વિજનું માન, પ્રાહ્મણુ પાસે ભણીને. ૧૨૩.
- ઉલટી વરણુ અઢાર, વૈરાગીને વેશે ;
ગામ ગામને બહાર, બાવા થઈને બેસે. ૧૨૪.
- કરીને ચારે ધામ, પૂજા કરીને પૂજરી ;
દેવ તણું લઘ દામ, નીકળી બચ લઘ નારી. ૧૨૫.
- દઘ પ્રાહ્મણુને ધન, ભારે વિદ્યા ભણતા ;
વળતાં વ્યાસાસન, બેસે સિદ્ધજ બનતા. ૧૨૬.
- તિલક છાપ ને માળ, ધરીને કરથી ખેચે ;
કણીક ચોખા દાળ, કંઈકના લાવી વેચે. ૧૨૭.
- કરમાં લે નહિ દામ, મોટમ રાખે માઝા ;
લઘ પુસ્તકનું નામ, જર લે કંઈનાં ઝાઝાં. ૧૨૮.
- માંડીને ઘરખાર, લોટ માગતા બહાણે ;
લાવી વાટકા ચાર, જમી આવે જ્યાં બાણે. ૧૨૯.
- વિઠ્ઠલજીનો વેષ, હીંડે વિકળ વગોતા ;
મૂંડાવીને કેશ, જરને હીંડે જોતા. ૧૩૦.
- ફકીર થઈને ફળ, ભાલાનું કર પકડે ;
પૈસા લે કરી બળ, રાંક જનોને રગડે. ૧૩૧.
- ગૌ પ્રાહ્મણુને ત્રાસ, વધતો દિનથી વાધે ;
ફડી વસ્તુની આશ, સાલે સાતે સાંધે. ૧૩૨.
- અંબુ વરશે અલ્પ, તેપણુ નહીં મુખ માગ્યું ;
સત્ય રહ્યું છે સ્વલ્પ, તે પણુ બવા લાગ્યું. ૧૩૩.

- લલા પુરૂષને ભાઈ, ભાવે છળવાઈ ડેરાં ;
ડાહ્યા ડહાપણ માંહીં, થઈને કરે અનેરાં. ૧૩૪.
- પૃથ્વી પણ ગણી જાય, ધન દાટયું કર નાવે ;
રગડે નિત્યે રાય, જ્યમ જે જનથી કાવે. ૧૩૫.
- પિતા પુત્રમાં વેર, ભાઈ ભાઈને ભાંડે ;
જાત જાતમાં ઝેર, સુખ કો કોથી નાં માંડે. ૧૩૬.
- સગાં સહોદર સાથ, વાંધે વેર વધારે ;
નર થઈ નારી હાથ, પુત્ર પિતાને મારે. ૧૩૭.
- પૂરણ પાપે તન, આ અવસરમાં આવે ;
લેઈ તાતનું ધન. અંતે બહુ અથડાવે. ૧૩૮.
- લાગે નરને અંગ, કામનિયોનાં કામણ ;
માને મન થઈ દંગ, સાળાની શીખામણ. ૧૩૯.
- સ્નેહી સગાં સમસ્ત, કટ કાળજી કોરે ;
દાવ દેખીને વસ્ત્ર, આપ આપમાં ચોરે. ૧૪૦.
- સુખ તંબોળે લાલ, પેહેરે જામા નીમા ;
જૂઠો જકડી માલ, સત્ય કરાવે વીમા. ૧૪૧.
- રાખીને વેપાર, ગાલી નાંખે નામું ;
માગે જો દેનાર, જીવે ન તેના સામું. ૧૪૨.
- કરનું આપ્યું રોક, નાણું તે પણ નાપે ;
સમજે કરવું શોક, વળી તે ઉલટું શાપે. ૧૪૩.
- મેળે ખેળે જાય, ડાહ્યા કામને દરદે ;
કામનિયોની કાય, મંદિરમાં પણ મરદે. ૧૪૪.
- પિત્તાળના સણગાર, સુવરણ સરખા કરીને ;
વેચે મધ્ય ખજાર, ધન લઈ જાય હુરીને. ૧૪૫.
- રૂપૈયામાં રાણ, ત્રાંબુ ઘાલે પેખી ;
કોરી લરતા તોલ, મારે ઉપર મેખી. ૧૪૬.
- દામે સળકે ડાઠ, મનુષ્ય મનુષ્યને મારે ;
ખોદી ઘાલે ખાડ, અલંકાર ઉતારે. ૧૪૭.
- માતાપિતાનું ધન, મૂક્યું ચોરી જાતા ;
માનની કરી મગન, ખાંતે ખાલું ખાતા. ૧૪૮.

ગમે ગરોના જ્ઞેશ, પોમલિયો કર જ્ઞેતી ;	
નિર્મળજનનો દોષ, કળ્યો ન જાયે કોથી.	૧૪૯.
દુનિયાં સઘળાં ડાહી, પોતપોતાના મનથી ;	
સંત રહ્યા સંતાઈ, ઝેરભરેલા જનથી.	૧૫૦.
કળિ કરે કલ્પાંત, કૃપણજનોને કરડે ;	
સધાય નહીં સિદ્ધાંત, સાખી શીખીને ભરડે.	૧૫૧.
પતિવ્રતાની પેર, નારીજનની નાઠી ;	
મરદાઈ ગઘ મહેર, માનનિયો થઈ માઠી.	૧૫૨.
દશ એકાદશ ખાર, વર્ષે ગર્ભજ ધરતી ;	
વિધ્વજ થઈ વ્યાભિચાર, કામનિયો બહુ કરતી.	૧૫૩.
થયા વામણ વેષ, આઠ હાથની સાડી ;	
લાજ નહીં રહી લેશ, તરૂણી ઉઠે ત્રાડી.	૧૫૪.
કરો ન જેસે ઠામ, ઘરોઘરે અથડાતી ;	
દિલમાં ધારી દામ, પરપુરૂષોને ચહાતી.	૧૫૫.
જુલે ભરિયું ઝેર, બકોર કરતી બોલે ;	
વરથી રાખે વેર, ડાકણ સરખી ડોલે.	૧૫૬.
સાસુને કહે શોક્ય, વહુ સામી રહી વઠતી ;	
પછી મૂકતી પોક, રાંક સરાખી રડતી.	૧૫૭.
મારે જો ભરથાર, સામું બોલે સડતું ;	
ખરો ધરીને ખાર, કૂવે મૂકે જઈ પડતું.	૧૫૮.
સાસુ પણ વહુ સાથ, કહે બાપની બઈથર ;	
લાંબા કરીને હાથ, સુણતાં સઘળી સૈયર.	૧૫૯.
નાગી થઈને નહાય, વખાણ ત્યાં પણ વાંચે ;	
શૌચ જવાને જાય, એક કળશિયે પાંચે.	૧૬૦.
મળી કોયને કોક, ત્યાં પણ બડબડ કરતી ;	
જેમ સાંભળે લોક, એ રીતે ઉચરતી.	૧૬૧.
વાટે કરતી વાત, કંઈક મળીને કળવળ ;	
બાણી જાય ન જાત, ખસે ન કરતી બળબળ.	૧૬૨.
કલિપત કીધા એમ, ધર્મ દિવસ ધોવાના ;	
નિરખે કંઈ નહીં નેમ, પરવ દિવસ રોવાના.	૧૬૩.

- કરે ક્રમોતે મરણ, જો દિલમાં એ રૂઠે ;
વ્યંડળ સરખા વણું, પુરૂષ પોકારે પૂંઠે. ૧૬૪.
- એક એકથી એક, આગળ પડે ઉબતી ;
અખળા મળી અનેક, પ્રૌઠ પરજિયાં ગાતી. ૧૬૫.
- કુટે કંઈકે કપાળ, મૂકી ઉર ઉઘાડાં ;
જણાય નહીં જંજાળ, સંઘટ પેઠાં ગાડાં. ૧૬૬.
- સાયં પ્રાતઃકાળ, મુખ વાળીને રડતી ;
લોંટ આંસુ ને લાળ, દહ યુવોને નડતી. ૧૬૭.
- સેજ સવારથ કાજ, પતિ પુત્રોને મારે ;
દિલમાં રાખે દાઝ, હઠ પોતે નવ હારે. ૧૬૮.
- અપર માત થઈ આપ, દાસ પુત્રને દમતી ;
પૌઠ થાય જ્યાં પાપ, ત્યાં જઈ છાની જમતી. ૧૬૯.
- ખાય શેર જે એક, તોએ કહો નવ ભાવે ;
લડે તજને ટેક, પોળો ચાર જગાવે. ૧૭૦.
- તેલ સરસિયું રાઈ, ખાતી એંહું ટાઢું ;
શિક્ષાથી રીસાઈ, વેર વસાવે. ગાઢું. ૧૭૧.
- છાની લેઈ જાય વસ્ત, મહિયરમાં મન માની ;
માંડે જુદ્ધ થઈ મસ્ત, પાછી ન ધરે પાની. ૧૭૨.
- કાંઈને સાટે કાંઈ, વસ્તુ બતાવે ખીજી ;
ઘરનાં જન ઘરમાંઈ, ખંડું કહેતાં ખીજી. ૧૭૩.
- પીટ્યા કહીને ગાળ, શિશુને દેઈ પછાડે ;
પતિતણી પ્રતિપાળ, કરે નહીં પણ ત્રાડે. ૧૭૪.
- નસ નદીને તીર, નરને તનુ નિરખાવે ;
પતિને નિજ મંદિર, નિત્ય કરડવા ધાવે. ૧૭૫.
- હાય હાય કહી આઘ, વાત કરે વિસ્તારી ;
મૂકી નિજ મર્યાદ, નિરલજ થઈ કુળનારી. ૧૭૬.
- વિવાહ મંગળ દિન, ભુંડું ગાતી ભામા ;
જાત જાતના જન, સાંભળવા રહે સામા. ૧૭૭.
- હોળીની પણ ઘેર, હઠી ખસે જયમ હારી ;
ગાય ત્યમ પૂરણ પેર, નરને સુણતાં નારી. ૧

નિરધનને ધન પાત્ર, સુભાગવંતી કે રાંડી ; મળી માનની માત્ર, કાંતે ચરખા માંડી.	૧૭૯.
શેરિયે કરતી શેર, શ્યામા શરમ ન આણે ; દિવસ ચડે જ્યાં પોહોર, ઘરમાં ઘંટી તાણે.	૧૮૦.
ઘરમાં હોય જો દુઃખ, ગમતાં ન મળે ઘરણાં ; મરડીને કહે સુખ, પાપે તમને પરણ્યાં.	૧૮૧.
છડે ન વીણે ધોય, તરત ન દેતી તડકા ; રસોઈમાં પણ હોય, કોયલા કેરા કડકા.	૧૮૨.
ચકલે ચકલે ગાય, ગરખા મળીને ઘણીયો ; જાર જોવાને જાય, ભામા એવું ભણિયો.	૧૮૩.
સાસુ વહુને શીશ, પ્રથમ પેહેરાવે વાડી , અંતે કરતી રીશ, કહે ઘોડાની લાડી.	૧૮૪.
સાસૂ જોઈને સુખ, વહુ કેરું મન ખીજે ; વહુને જોઈને દુઃખ, સાસુનું મન રીજે.	૧૮૫.
અપરમાત કે માત, સુતના ઘરમાં આવી ; જે કાંઈ આવે હાથ, તે તે જાય સઘાવી.	૧૮૬.
દીકાર્યો થઈ દૂત, ફેાસલાવી લે માનું ; સળી ન પામે સુત, કરવા કાર્ય પિતાનું.	૧૮૭.
મરે જીવે ભરથાર, વગોવી વનિતા વરને ; નીકળી જાય કુળનાર, લેઈ પારકા નરને.	૧૮૮.
શ્યામા સુતને કાજ, વીર્ય ધરે કંઈ કંઈનું ; મૂકે કુળની લાજ, જયમ પાસું હોય ક્ષયનું.	૧૮૯.
પિતા પુત્ર ભરથાર, સમ ખાવાને જૂઠે ; અઠે ઘડી દિન ચાર, આંખ ચોળીને ઊઠે.	૧૯૦.
પતિનું કરે ન માન, માનનિયો મન માન્યું ; સ્વારથની રહી સાન, કળિમાં રહ્યું કહ્યાનું.	૧૯૧.
કંથ પાસ જહુ કામ, ઘરનાં નિત્ય કરાવે ; ઘરનો કરી ગુલામ, અહુર નિશા અથડાવે.	૧૯૨.
(વધવા પણ જણી જાણ, જઈ ટાંકામાં નાંખે ; ગુણવંતી થઈ જાણ, સર્વ જનોની સાંખે.	૧૯૩.

- પર પુરૂષોથી વાત, હુસી હુસી વાટે કરતી ;
ઊઠી અરધી રાત, અળખા નવ ઓસરતી. ૧૯૪.
- દેવ મંદિરે જાય, નિત્ય રઝળતી રામા ;
અન્ય પુરૂષ અથડાય, સુંદરિયોના સામા. ૧૯૫.
- ન કરે કદિયે નાર, સેવા નિજ સ્વામીની ;
વાત કરે વ્યભિચાર, જાતા જન કામીની. ૧૯૬.
- ભાંગે પરધર સૂત્ર, તેવી વાતો ગણતી ;
થાય પુત્રને પુત્ર ; તોપણ પોતે જણતી. ૧૯૭.
- ખાળા યુવતી વૃદ્ધ, ચડવડતી નવ ચૂકે ;
ખડખડ કરતી ઘોષ, મમતા મનથી ન મૂકે. ૧૯૮.
- સાચી જુઠી વાત, સુણી લડાઈ લડતી ;
સમ ખાતી સાક્ષાત, રાગડે રામા રડતી. ૧૯૯.
- વાંધા પાડી વિષેક, સવળે અવળું સમજે ;
એક એકથી એક, ટક્કર લેવી ન તજે. ૨૦૦.
- જ'ણા જાય ત્યાં જાન, પરતું થતું ન જાણે ;
કરી એકઠું ધાન, છાંડે શરમ ન આણે. ૨૦૧.
- કૃષ્ણ કથામાં વાત, એક એકથી કરતી ;
કરે આપની ઘાત, કાન કથા નવ ધરતી. ૨૦૨.
- મનમાં જાણે ડહાઈ, વરણન નિજનું ભાવે ;
રૂડું કહે રીસાઈ, જાય કથામાં નાવે. ૨૦૨.
- કેટલાં કરૂં વખાણુ, કળિનાં જનનાં ક'ઠે ;
ભજન કરે ભંગાણુ, વાણી વળતી વ'ઠે. ૨૦૪.
- સર્વ જનોને સાથ, નમસ્કાર છે મારો ;
જોડીને કહું હાથ, હું છું રંક તમારો. ૨૦૫.
- કોય ન કરશે શેષ, સહુથી હું બહુ પાપી ;
ગાવા સહુના દોષ, વાણી બ્યારે વ્યાપી. ૨૦૬.
- કળિમાં છે બે ગુણુ, દારા તણા નિદાલક ;
કળી શકે તે કોણુ, પોતાના પ્રતિપાળક. ૨૦૭.
- મન ચિંતવ્યાં સતકર્મ, શિઘ્ર સકળ તે થાશે ;
અ'કે કર્યાં અધર્મ, મનન કર્યે મરદાશે. ૨૦૮

કૃષ્ણતણાં કીર્તન, ગાવાં સુણવાં ગમશે ; થાશે પાપ પતન, સંકટ સઘણાં સમશે.	૨૮૬,
માટે શ્રી મહારાજ, મુજ સામું કાંઈ જોધએ ! અન્નાધિકતું કાજ, ખોટી થવું તે જોધએ.	૨૧૦,
નાથ દાસને નિત્ય, આ અથડામણ ન ઘટે ; પ્રભુ કરો તો પ્રીત, સાચી મનમાં પ્રગટે.	૨૧૧,
કેને કહું કિરતાર, આતુર થયો અતિશે ; શ્રીધર કીજે સાર, દિલ તારા જ્યમ દીસે.	૨૧૨.
નરતતું કેરૂં નૂર, રહી ન જાય વિશ્વંભર ; હરિજી રાખો હજુર, અથડાવો માં ધશ્વર.	૨૧૬,
દેવ ન જોધયે દોષ, દાસતણા મન ધારી ; રંક ઉપર શો રોષ, મહેર કરો મોરારિ.	૨૧૪.
અન્ય જનોની આસ, કરવી લાગે કરડી ; જોધયે જગત નિવાસ, પ્રભુજી પાસું મરડી.	૨૧૫.
પતિત પાવન નાથ, શરણાગતના વતસલ ; મેં માન્યું મન સાથ, બિરદ તમારાતું બાળ.	૨૧૬.
સત્ય સચ્ચિદાનંદ, વચન તમારું જાણી ; આવ્યો ધરી આનંદ, શરણે સારંગપાણી.	૨૧૭.
વિંટબણાની વાત, દૂર કરો દામોદર ; જદુપતિ જાણો જાત, સંકટ કાપો સત્વર.	૨૧૮.
પ્રભુજી રૂડી પેર, ડગતું મન સ્થિર કરિયે ; માધવ કરિયે મહેર, અરજી શ્રવણે ધરિયે.	૨૧૯.
ગૌ ગ્રાહ્યણ પ્રતિપાળ, આસરે રાખો અમને ; કૃષ્ણરામ કંગાળ, ચરણ શરણ છે તમને.	૨૨૦.

કેવલ.

પદ ૧. રાગ પીલુ.

- નેક કમાઈ કર કુછ ખ્યારે, જો તેરા પરલોક સુધારે ; ટેક.
- ધસ દુનિયાકા એસા લેખા, જૈસે રાતકો સ્વપ્ના દેખા ;
- જ્યોં સપનેમેં દોલત પાઈ, આંખ ખુલી તો હાથ ન આઈ— નેક. ૧.
- કુટુંબ કબિલા કામ ન આવે, સાથ તેરે એક ધર્મહી જાવે ;
- સબ ધન દોલત પડા રહેગા, જળ તૂં યહાંસેં કૂચ કરેગા— નેક. ૨.
- તોં શા કુછ નહિ સકર હૈ ભારા, કયોં કર હોગા તેરા ગુબારા ;
- અખ તક ગાકિલ રહ્યા તું સોયા, વક્ત અમોલ અકારથ ખોયા—નેક. ૩.
- ટેઢી ચાલ ચલા તું ભાઈ, પગ પગ ઉપર ઠોકર ખાઈ ;
- ખુબ શોચલે અપને મનમેં, સમય ગંવાયા મૂરખપનમેં— નેક. ૪.
- યદિ અખલી નહિ યત્ન કરેગા, તો પછતાના તુઝે પડેગા ;
- કર સતસંગ ઐર વિદ્યાધ્યન, તબ તૂં પાવેગા સુખ ઐર ચૈન—નેક. ૫.
- એક પ્રભુ ખિન ઐર ન કોઈ, જિસકે સુમરે મુક્તિ હોઈ ;
- ઉસિકા કેવલ પકડ સહારા, કયોં ફિરતાહૈ મારા મારા— નેક. ૬.

કેશવ.

પદ ૧ રાસ.

- હરિને ભજતારે હો વારે, તેને લઈ ઘાલે યમને ખારે— ટેક.
- પાપીડા પરલેરે હો થાશે, નિદાના કરતલ નરકેં જાશે ;
- હરિજન લોકડારે હો દાઝે, વાલો મારો ગોકલિયામાં ગાજે—હરિને. ૧.
- હેતે ચિત્ત ખાંધેરે હો હરિસેં, તે કેમ પાછાં પગલાં ભરશે ;
- નાથ હુમારો રે હો લાજે, શિર પર શામલિયો વર છાજે—હરિને. ૨.
- શિરને સાટેરે હો નવ મૂકું, અવસર આળ્યો તે કેમ ચૂકું ;
- તન ધન જાયેતોરે હો જાજે, કેશવ હેતે હરિનાં ગુણુ ગાજે—હરિને. ૩.

✓ પદ ૨ થાલ.

(લાગ્યો મારે નટવરથી નેહો, એ રાગ)

- જમવા આવો યદુ કુલના રાજ,
કીધાં મેંતો વેવર ન ખાજાં— જમવા આવો. ટેક.
આવો પ્રભુ ખાજેઠિડા ઠાણું; ઉણ્ણોદક કર્યું તમે સાણું :
મારે હાથે ચોળીને નવરાવું— જમવા આવો. ૧.
પેંડા ખરકી જલેળી સારી, મેલું ભરી કંચનની થાળી ;
ખોખે પીરશું સેવજ સુવાળી— જમવા આવો. ૨.
સુત્રકેળી કીધી છે રીતે, જમાડું હું તમને કરી પ્રીતે ;
જમો નાથ થઈ મારા હે તે— જમવા આવો. ૩.
દાંલ ભાત દહીંની કીધી કઠી, આગલ મેલું સુંદર કૂલવડી ;
કારેલાનું શાક મેલું તળી— જમવા આવો. ૪.
જમુનાદેક જલની ભરી ઝારી, ખીજાં આલું પાન ને સોપારી ;
થાલ ગાયે હેતે નર નારી— જમવા આવો. ૫.
વતન કચ્છ અંબર છે સારી, જ્ઞાતિ સારસ્વત હિતકારી ;
ગોવિંદ સુત કેશવ બલિહારી— જમવા આવો. ૬.

કેશવલાલ.

પદ ૧ રાગ ભૈરવી.

- દીનનાથ દયાળ નટવર, હાથ મારો મૂકશો માં. ટેક.
હાથ મારો મૂકશો માં, હાથ મારો મૂકશો માં— દીનનાથ. ૧.
આ મહા લવસાગરે, લગવાન હું ભૂલો પડ્યોધું ;
ચૌદ લોક નિવાસ ચપલા-કાન્ત, આ તક ચૂકશો માં— દીનનાથ. ૨.
આથ ઈશ્વર આપની, સાધન વિષે સમજું નહિ હું,
પ્રાણ પાલક પોત જોઈ, શંખ આખર કૂંકશો માં— દીનનાથ. ૩.

માત તાત સર્ગાં સહોદર, જે કહું તે આપ મારે ;
 હે કૃપામૃતના સરોવર, દાસ સાડૂં સૂકશો માં—
 શરણુ કેશવલાલનું છે, ચરણુ હે હરિરામ તારું ;
 અખિલ નાયક આ સમય, ખોટે મશે પણ ખૂટશો માં— દીનનાથ. ૪.

પદ ૨.

(નાથ કેસે ગજકો બંધ છુડાયો) એ રાગ.

લલા લવસાગરમાં કેમ ભટકો ? બ્રહ્માનંદ થકી કેમ છટકો ?	ટેક.
મોહની કાંસી વિષે કાં કસાઈ, લોભની દોરીએ ભટકો ?	
સત્ય અને શુદ્ધ મારગે જાતાં, આરંભમાંથી શું અટકો ?	ભ૦
વિશ્વવિષે કેમ વગર વિચાર્યે, વસ્તુ વિચારથી વટકો ?	
ભાવ થકી લવ સાગર તરવા, રાખો ખરો ખૂબ અટકો ;	ભ૦
માન અને અભિમાનનો મેલો, તન—મન માંડિથી મટકો ;	
કામ નહિ તમને કાંઈ આવે, લક્ષ્મી તણો લેશ ભટકો ;	ભ૦
સાથ નહિ આવનાર કદાપિ, કાષ્ટ તણો કટકો ;	
દુઃખ સ્વરૂપ સદા વિષયોના, કંદ વિષે કેમ કટકો ?	ભ૦
આત્મ વિચારથી જન્મ મરણનાં સંકટથી સહુ સટકો ;	
શમ દમ યમ નિયમાદિક કેરો, ચિત્તે લગાડી એ અટકો ;	ભ૦
હાથે ચડેલ હરી હરિહીરો, પૃથ્વી ઉપર કેમ પટકો ?	
નિત્ય સદાચારથી ચાલવાને, સમજથી રાખવો સટકો ;	ભ૦
કેશવ કાયા કાચનો કૂંપો કૂટતાં થાય ન કટકો ;	
માટે અમરપણું પામવા, બ્રહ્માનંદ પીયૂષને ઘટકો.	ભ૦

પદ ૩ રાગ ધન્યાશ્રી.

પુણ્ય વિના ન પમાય, પરમ સુખ પુણ્ય વિના ન પમાય.	ટેક.
પાપી પાપકર્મ કરનારા, કેવલ દુઃખ કમાય—	પરમ.
જેવું અન્ન સંધીએ જમવા, તેવું જમણુ જમાય ;	પરમ.

કડવાં કેણુ અન્યને કે'તાં, સુખકર કેમ સુણાય ?	પરમ.
શીતલ જલથી થવાય શીતલ, તડકે તન કરમાય ;	પરમ.
બાવળ નિંબ ઘોરડી રોપી, કેમ ખબુર ખવાય ?	પરમ.
આંખાની ગોટલીએ આંખો, ટેટે વટ છવરાય ;	પરમ.
બહુધા બીજ વાવીએ જેવાં, તરૂવર તેવાં થાય ;	પરમ.
ઝેર ખાય ખાંતેથી ખલ તો, જમને દ્વારે જાય ;	પરમ.
પ્રીતે અમૃત પાન કર્યાંથી, સત્વર અમર થવાય ;	પરમ.
વાવ્યાં જવાર બાજરી જોઇ, મુક્તાફલ ન લણાય ;	પરમ.
કરતાં હરિહરની શુભ સેવા, સાધન સર્વ સબાય.	પરમ.

પદ ૪ ભૈરવી.

નહિ છેડે કાલ કસાઇ, ક્યાં જશે તું સંતાઇ ?—	રે નહિં ટેક.
રાજા રંક દેવ દાનવ ને, ખુબ ગયો છે ખાઇ ;	
એ નિર્હયની આગળ અંતે, ચાલે શું ચતુરાઇ —	રે નહિં
ધન યૌવનના માઠા મદમાં, કેમ રહ્યો મરડાઇ ;	
કોઇ સહાય કામ નહિ આવે, જૂઠી સર્વ સગાઇ—	રે નહિં
ઉંધું જોઇ રહ્યો શું અંધા, ઘરમાં મૂઠ ઘલાઇ ;	
મેં મેં કરતાં માનવ મેંઠા, પિડ જશે પકડાઇ—	રે નહિં
બચવું હોય હવે જો બોધા ભારે રાખ લલાઇ ;	
કેશવ હરિનું શરણુ કરી લે, એ નિર્ભય પદ લાઇ—	રે નહિં

ખેમસાહેબ.

હાલારમાં ખંભાલીડાની જગ્યાવાળા.

પદ ૧.

મોહન મારે મંદિર આવી, કરે મોરી આળારે.

ટેક.

भाकडलां तो घरमां घाले, सूनां मेले पार ;	
आने केरु-कडी समजवो, माने नहीं लगाररे—	मोहन. १.
वाटे घाटे अटपटुं जेले, गाणो हे हुनार ;	
आलो सणी रावे जधये, नंढने हुवाररे—	मोहन, २.
आ गोकुलमां जेम रहेवाशे, गोपीने गोवाणरे ;	
सर्वे गोपी लेणी थधने, द्दशुं अने माररे.—	मोहन. ३.
भीमना स्वामी अंतरजमी, मानाने मुराररे ;	
हुं तो तारी दासी वाला, तमो शिरदाररे—	मोहन. ४.

पद २ राग हुमरी.

जुन मुणसें सियाराम न मुभरे, तिन मुणमें तो धूल परीरे—	टेक.
धिक् तेरो जन्म जवन तोरो धिक्हे, धिक् धिक् मनुष्यकी हेहु धरीरे ;	
जवत तात मुवे नहीं तेरा, क्युं जनभ्यो तुं पाप करीरे—	जुन. १.
राम नाम णिन रसना जेसी, करो उनकी टुकडा टुकडीरे ;	
जुन नेननें प्रभु रूप न निरज्यो, उन नेननमें लूण लरीरे—	जुन. २.
रतन पदारथ जन्म मानजो, आवत नहीं सो जेर करीरे ;	
अण तेरो दाव जन्यो हे मूरण, करनां डाय सो लेने करीरे—	जुन. ३.
हाथ पसार कियो नहीं सुकृत, तप तीरथ प्रछु उग ना लरीरे ;	
भीम कहे तुं लूतो आयो, भावी तेरी जेप पडीरे—	जुन. ४.

पद ३ लजन.

गोतोरे घटमाही, गुरुगम गोतोरे घटमाही	टेक.
कर सतगुरुका संग, और सण जूही हे पाण ;	
हेणी पतंगका रंग, तापर हुनिया राण,	
सत्य शण्ड शोध्या नहीं, जूठ जूठकुं धाय ;	
आप आपकी जणर नहीं, जेर योरासी पाये—गुरुगम.	१.
हर देणन मत जज्यो, पकड सुरतकी होरी ;	

કરો શબ્દસેં મેળ, રહો કોઈ દો કર જોડી,
 અક્ષર આદ અનાદકા, અંદર નિત ઝોળખાય ;
 શબ્દ પારહે સત્ગુરુ સોહી, ગુરુ સોહી દિયા સમુઝાય-ગુરુ. ૨.
 સૂન સેજકે માંહે હે, પ્રેમ હંસકા વાસા ;
 નિરાધાર નિરવાણુ, કબહુ ન હોય ખિનાશ,
 ભરમ કરમકું ત્યાગદે, કર સદ્ગુરુકી સેવ ;
 સાન સમજ સદ્ગુરુકી, ઝોર નહીં કોઈ દેવ— ગુરુગમ. ૩.
 હૃદ સખ યાજ માંહે, ખેહૃદ ફિરતાર કહાવે ;
 અનહૃદ આરંપાર, ભાણુ પ્રહ્લ ભેદ બતાવે,
 ખહાર ભિતર એક તાર હૈ, રમતા રામ કખીર ;
 ખીમ સાહેબ હે બલક દરિયા, સનમુખ સાધ્યાં તીર-ગુરુગમ. ૪.

પદ ૪ ભજન.

માન બડા મેમંતારે, માન સખકોં મારે. ટેક.
 માને રાવણુ રાજ ગુમાયા, માને દુર્યોધન દુઃખ પાયા ;
 માને હુરણાકંસ અથડાયા, ગયે જનમ હારી— માન. ૧.
 માન ન કીજયેં હે મન મેરા, પકડ સંત જળ પાવે સેરા ;
 મોહ અખ્યાન મટે અંધેરા, શબ્દકોં જે સારે— માન. ૨.
 માને મૂરખ ભયા મતહીના, સેવા સમરન કષ્ટુ ન કીના ;
 મોહ માયાસેં રે'ત આધીના, વાકોં સદ્ગુરુ કયોં તારે— માન. ૩.
 ગોપીચંદ ભરથરી રાજ, સુલતાનેં સારે સખ કાજ ;
 લોકલાજ કુલ છોડી લજજા, તો નામકોં નિરધારે— માન. ૪.
 અનેક માનમેં હોઈ ગયા છારા, કોઈ કોઈ નિકસ ભયા ન્યારા ;
 ભાણુ સદ્ગુરુ સારા, તો ખીમ આયા આરે— માન. ૫.

તિથિ. પદ ૫

અમાસેં વાસો વસી રહ્યો, તેનો તું કર ને તપાસ,
 દેવ મ જાણીશ દૂર છે, પ્રભુ પોતાની પાસ,

- ગુરુ ગમ કરીને ગોતજે, શોધી ગ્રહજે સાર,
કે હરિ ખેમ ખાંતે કરી, પ્રિછે તો પામીશ પાર. ૧.
- પડવે તે પિંડ પરપોટડો; ઉપન્યે તે અળપાય,
તે માટે કહું તુજને, હેતે હરિ ગુણ ગાય,
સંત સમાગમ કીજીયે, કીજીયે વિવેક વિચાર— કે હરિ. ૨.
- ખીજે અંકુર ખહુ કલ્યો, વેરાટ રૂપિયું વૃક્ષ,
સ્થાવર જંગમ જળ સ્થળ, જીવ ચોરાસી લક્ષ,
હરતાં ને ફરતાં આવિયો, ઉત્તમ મનુષ્ય અવતાર— કે હરિ. ૩.
- જોગન જુકું સ્નેહ ઘણો, મોહ મમતા ન માય,
કાયાને માયા કારમી, વણસતાં નહિ લાગે વાર— કે હરિ ૪.
- ચોથે ચારે વેદનું, હારદ આખ્યું છે હાથ,
કહેવાને ગ્રહેવા કંઈ નથી, નથી જાત અજાત,
એક અખંડિત આત્મા, નિશાં જાણો નિરધાર— કે હરિ. ૫.
- પંચ મળી પિંડ ઉપનો, જેમ જમાખ્યું ઘરાસ,
તેમાં તાંડે કાંચ નહીં, રૂપમાં રૂપ સમાય,
જ્યમ જળ મધ્ય તરંગડા, ઊઠે અનંત અપાર— કે હરિ. ૬.
- શઠ મ જાણીશ માહરું, તાયરું નથી લગાર,
સંજોગે સહુ આવી મળ્યું; વળતું વિજોગે જાય,
અનેક જનમ એમ વહીગયા, વણસતાં વારંવાર— કે હરિ. ૭.
- સ્વાત્મિક જ્ઞાને ગોતિયે, આત્મા એક અખંડ,
પ્રકૃતિ બુદ્ધિને પરહરે, વ્યાપક પિંડ બ્રહ્માન્ડ,
સૂત્રમણિ એક આત્મા, છે સિદ્ધાંતનું સાર— કે હરિ. ૮.
- આ ઠામે કોઈ સ્થિર નહીં, સર્વે વટાઊ જાણ,
મારું ને તારું શું કરો, મેલો મનની તાણ,
ધરથકી ધાએ ધર્મને, કર્મ કલેશ નિવાર— કે હરિ. ૯.
- નમિયે આતમ દેવને, સેવા શિરોમણી સાર,
અનુભવી ગુરુને આરાધિયે, વાણી રહિત વિચાર,
મત પાખંડ મેલી કરી, ગુરુ ચરણે ચિત્ત ધાર— હરિ. ૧૦.
- દશમે દશે દિશા પુરી રહ્યો, પોતે છે પૂર્ણ બ્રહ્મ,

- ઠામ નહિ ઠાલો હરિ વિના, માહા સંત જાણો મમં,
જ્યાં જેવો ત્યાં તેવો થઈ રહ્યો આપે અનંત અપાર— કે હરિ. ૧૧.
- એકાદશી એમ વર્તવું, શબ્દ વિન્યાસિયો આપ,
જીવ શિવનો સંશય ટળ્યો, તારું લઈ તુજમાં થાપ,
વાણી ન પોંચે વૈખરી, ખુઝવું જાવનખાર— કે હરિ ૧૨.
- દ્વાદશ આંગુલ આપમાં, શોધી જીવે કોઈ સંત,
ખટ ચક્ર વેંધી ચકે, ત્યારે પામે તંત,
જળહુળ જ્યોતિ જગમગે, ટળે તિમર અધંકાર— કે હરિ. ૧૩.
- તે રસ પીએ પ્રેમસોં, શૂરા સંત સુધીર,
ગંગા જમુનાં સરસ્વતી, હંસ ત્રિવેણી તીર,
ગગન ગાળે વીજ ચમુકે, વરસે અખંડાધાર— કે હરિ. ૧૪.
- ઐશ્વર્યે અચળ મન કરે, તેને તું સ્થિર કરી જ્ય,
ગગન જરૂળે મોહોલમાં, એકા સત્ગુરુ સોચ,
નામ રૂપ તેને નથી, વાણી રહિત વિચાર— કે હરિ. ૧૫.
- પૂરણ દશા હોય જેહને, રૂઠે રઘુનાથ,
મન ક્રમ વચને વિલસી રહ્યો, ચિત્ત સત્ગુરુજીને પાસ,
અનન્ય ભાવે હરિને ભજશે, તજશે દુરિત વિકાર— કે હરિ. ૧૬.
- સોળ તિથિ જે સમજશે, ગાઢને ગ્રેહશે સાર,
કે હરિ તે નર ખેમ કુશલ હોશે, હિતરે ભવજળ પાર,
ગેળીનાથ ગુરુ ભોટયા, મન ઉપજ્યો આનંદ,
સકળ સલા સહુ ઓચરો, જેજે ઓલો ગોવિંદ ૧૭.

ગણેશપ્રસાદ.

લાવણી પદ ૧.

બિનકાજ આજ માહારાજ ગઈ મેરી ;
હુઃખ હરો દ્વારકાનાથ શરનમેં તેરી,
હુઃશાસન વંશ કઠોર, મહાહુઃખ દાઈ ;

૮૬.

- लुन पकरये। मेरो चीर, लाज नहुँ आछ ;
 अग लये धर्मको नाश, पाप रह्यो छाछ ;
 हेपी अधम सलाके आर, नार गिलभाछ ;
 शकुनी दुर्योधन कर्ण, भडे कर घेरी—
 तुम दिननकी शुद्धि लेत, देवकी नंदन ;
 महिमा अनंत लगवत, लक्ष्म दुःखलंजन ;
 तुम कीयो सिया दुःख हर, शंभु धनु अंजन ;
 अति आरत महन गोपाल, मुनिजन रंजन ;
 कर्ण निधान लगवान, करो क्या हेरी—
 तुम सुनी गलेद्रुकी टेर, विश्व अविनाशी ;
 आह मारी छुटाये अंध, काटी पग झंसी ;
 मे' धरुं तिहारो ध्यान, द्वारकां वासी ;
 अण काहे राज समाज, करावत हांसी ;
 अण कृपा करो यदुनाथ, जन अित्त बेरी—
 तुम पत राणी प्रह्लाद, दिनदुःख टार्यो ;
 लये अंल झर नृसिंह, असुर संधार्यो ;
 ब्रज जेलत केशी गङ्गी, गङ्गासुर मार्यो ;
 मथुरां मुष्टिक आलुर, कंस संहार्यो ;
 तुम पिता मातकी जन्य, कटाछ भेरी—
 लक्ष्महित सिये अवतार, कन्हाछ तुमने ;
 नल कुणरकी जउ येनि, छुटाछ तुमने ;
 कुणजडा दुःख निवार, रूप द्वियो तुमने ;
 अन्न गनिताकुं सुख हीयो, कन्हाछ तुमने ;
 प्रभु अण गिलांण क्यो करो, अमारी भेरी—
 भेठे सण राज समाज, नीति जन जोछ ;
 नाह कहुत धर्मकी जात, सलामे' कोछ ;
 पांचो पति भेठे भौन, डोन गति छोछ ;
 ले नंद नंदनको नाम, द्रौपदी रोछ ;
 कर कर गिलाप संताप, सलामे' टेरी—
 सुनी दीनणधु लगवान, लक्ष्म हितकारी ;

दुःख. १.

दुःख २.

दुःख. ३.

दुःख ४.

दुःख. ५.

दुःख. ६.

હરિ ભયે ચીરમય આપ, હુયોં દુઃખ ભારી ;
 ખેંચત હુયોં મતિમંદ, ખીર બલ કારી ;
 રખ લઈ દીનકી લાજ, આપ બનમાલી ;
 હરખત ખરસત સુર સુમન, બળવત લેરી — દુઃખ. ૭.
 ક્યા કરી દ્વારકાંનાથ, મનોહર માયા ;
 અંખર કા લાયા પાડ, અંત નહીં પાયા ;
 ત્રિલોક ચતુરદશ ભુવન, ચીર દરશાયા ;
 બંદી ગણેશ પરસાદ, કૃષ્ણ ગુન ગાયા ;
 દીનનકી દીનાનાથ, વિપત્તિ નિવેરી. દુઃખ. ૮.

પદ ૨ લાવણી.

દશકંઠ અંધ મતિમંદ, અરજ સુનો મેરી ;
 લે મિલો સિયા રઘુનાથ, પિયા કર જોરી. ટેક.
 વૈશાળ વેર પિયા ક્રિયા, તુમેં નહીં શંકા,
 હય દશરથ સુત રણધીર, જુગલ ખીર બંકા,
 અખ બજહીં નગર તમામ, રામકા ડંકા,
 ફરી કરહી વિલીખણુ રાજ, ગઈ પતિ લંકા
 ખીજ ખેવટ નૈયાં, મજ ધારમેં યોરી— લે મિલો ૧.
 હમ જેઠ માત્ર બન, કઠિન ઘોર તપ કીના,
 ચડી હંસ વિઘાતા આપ, દરશ મોહી દીના,
 વિધિ કહે માગ વરદાન, માંગી હમ લીના,
 કોઈ મો સમ બલવાન, હોય પૃથવીમેં નાં,
 ડરપે અતિ નારી સ્વભાવ, સદા તેરોરી— લે મિલો. ૨.
 આયે અષાઠ ઘનઘોર, કહત સમુબઈ,
 ભંજે શિવ આપ જાંહાં, આપ રઘુરાઈ,
 પિયા જનક જગનમેં, ખૂડ ગઈ ઠકુરાઈ,
 કછુ તુમકું રાજ સમાજ, લાજ નહીં આઈ,
 સિયા ધનુષ તોરી નહીં, વરી કરી ક્યું ચોરી— લે મિલો. ૩.

- श्रावण रावण समुज्जय, कहुत लुज वीशा,
 अपने शंकरपर काट, यडाये शीशा,
 प्रलु दीये हुमहीं भरदान, उभयापति धशा,
 तुम अचल करे शिर, सकल करी भक्षिसा,
 क्या लने नारी गेभार, भुद्धि हें थोरी— ले भित्तो. ४.
- भाहु भुक्षण पडेराम, भदन सुंहरसें,
 पहरानी करत सणुगार, सियाकुं करसें,
 डेय रत्न जडित सुंहर, विमान सणु धवलसें ;
 तासे सीता भेठाय भिलो, रघु वरसें,
 पति अचल करे रघुनाथ, भने सणु तोरी— ले भिलो. ५.
- आसोण करे आदेश, गध मति मारी,
 हें कुंभकरण धननाह, वीर भलकारी,
 लुजभल छते लूपाल, सकल संसारी,
 सुरपुरमें भरणु कुभेर, धंद्र गये डारी,
 नभपुर डार्यो नभराण, काल भांधोरी— ले भिलो. ६.
- कार्तिकमें कपि अेक आये, उन्नरी वाडी,
 भाय डल विटप उभाडी, हुते लट लारी,
 अेक भय्यो भिलीषण लवन, लकृतहितकारी,
 सणु सेतु भांधी रघुवीर, कटक उतरोरी— ले भिलो. ७.
- अघहुनमें अति भिनकाण, आण अलिमानी,
 हुय नग न्नेधा लंकेस, धसवरहानी,
 हुम उठाय लिये डैलास, सही शिव राणी,
 वे राम लभन सुत लूप, किते भलवानी,
 हुय महीमंडलमें अहल, आण अपनोरी— ले भिलो। ८.
- पिय पोष परम सुभ शीभ, श्रवण सुन लीजे,
 अण भेघनाहकुं राण, तिलक हे दीजे,
 तणु सकल राण अलिमान, गवन भन डीजे,
 करी रघु नंहनके लजन, नगत नश लीजे,
 शिव नपत समाधि लगाय, नाम जिनी डोरी— ले भिलो. ९.
- धरी भुहादेवके ध्यान, सुमरी विधि नाभा,

- में कड़ं कटकमें जाय, विकट संग्रामा,
 ज्येथ होय पूरणप्रह, अवधके रामा,
 तो समर लूमि मोही, मारि देध निज धामा,
 होनुं विधि रानी काज, अन्यो अपनोरी— ले गिलो. १०.
- झगुनमें भरसत रंग, राम अनुरागी,
 पिया देध वलीषण सुमति, तुमहीं विष लागी,
 तुम ताकु मारी लात, सला जून त्यागी,
 अही हाथ साथ रघुनाथ, लकत गंड लागी,
 प्रभु कही आप लंकेश, हाथ पकरोरी— ले गिलो. ११.
- पिया त्रैत्र मासमें, यतुर नारी समुजया,
 वे हुआ काल वश असुर, ज्ञान नही आया,
 करी मुनि रामको लजन, परम सुभ पाया,
 अंही गणेशपरसाह, राम गुन गाया,
 आरे मास अति ललित, सुधासुर ओरी— ले गिलो. १२.

लावणी पद ३.

- प्रहलाह काज लगवान, लकत हितकारी,
 लये अंस झर नरसिंह, आप वपु धारी. टेक.
- निरभी प्रभुकी प्रहलाह, प्रथम प्रभुताथ,
 गिलीने अन्धे धरे, अवाभा लाथ,
 गिन जाणे आंच कुंलार, दध अहकाथ,
 कीनी प्रभु आपहीं रह्य, अन्धे सुभ पाथ,
 जून जना राम प्रलाव, परम सुभकारी— लये. १.
- धर गये कुंवर हरि अरण्य, लकत मन लाती,
 प्रगटे सुनी अंस कुठार, अडे उतपाती,
 ले राम नाम गिनु काम, जरावत छाती,
 कर पकर गोह भेहाय, माथ समजती,
 तेने कुलकी गडी भरजह, दध सभ डारी— लये. २.
- हुये पुत्रवती जननी, जगमें शुल सोध,

40038

लड्डे नारायण लड्डत, सुलग सुत डोड,
हुये रामनाम ओक सार, ओर नही डोड,
तुमने अपनी णिन लजन, डमर सण ओड,
में तो हरिको डो युको, सुनो मातारी—

लये. ३.

लये सात वरस डे कुंवर, षडन सण आला,
मिथ्या माना संसार, सत्य व्रत पाला,
विद्या पढने कुं गये, गुरुकी शाला,

लरी लरी पाटी लन, राम नाम लण डाला,
डर हिये विष्णुके लड्डत, सकण अट सारी—

लये. ४.

ओतनेमें पांके आड, निहांती पाटी,
पडे राम नाम कर, कोप अलाड साटी,

लनसें अल आया घेर, पडी पर पाटी,
तिनका तुं लेवे नाम, युद्धि लड्ड माडी,

लये. ५.

तुजे कडा रामसें काम, कडा ललकारी—
प्रहलाद कडे समजय, सुखो गुरु ग्यानी,

घट घटमें व्यापक प्रहल, परत पडेयानी,
तुमने कथा महिमा, राम नामकी लनी,

गुन गावत शेष भडेश, वेद विधि णानी ;
गुम गया गुरुल ज्ञान, गड भति मारी—

लये. ६.

संडामर्क कडे तुं ज्ञान, कडांसे पाया,
डिसने तुमकुं ओ, राम नाम शिष्यलाया,

प्रहलाद तेरा स्वभाव, लुमही नही लायां,
पढनेकुं आया डी, लुमे पढानेकुं आया,

तुंने आपत्तिमें लन, लुमारी डारी—
लन रामनाम नां लिया, कमल मुण रटके,

लये. ७.

डकर डकर सम तुड्य, डिरत नग लटके,
श्रीपति स्वामी, अंतरलमी घट घटके,

तुम डो पंडित, विद्यानिधान डपकारी—
आये पंडित प्रहलाद, पिताके पासें,

लये. ८.

कडी सणाली कथा, समुजय कडणु रानसें,

- हुम पढत पढाये, नहीं छडे हुम नसैं,
 ये राम नाम दिन रैन, रटन निन्हासैं,
 किसने धसकी सुमति, कुमति करदारी— लये. ९.
 लूपत लये लाव देषाध, कुंवर समजवे,
 हे केन विण्णु कांहां, राम नाम अतलावे,
 क्या परि सुमति परकाज, लाज नहीं आवे,
 तेरी करतुती कपूत, मुजे नहीं लावे,
 तुं है आलक नादान, उमर है णाडी— लये. १०.
 प्रहलाद कहे अक, तात आत सुन दीजे,
 मत कीजे विण्णु विरोध, अरए चित्त हीजे,
 तण कंम क्रोध मह लोल, राम रस पीजे,
 दिन दिन कीरति कल्याण, अग्रल अति कीजे,
 जन जन द्विये लगवान, पदारथ आरी— लये. ११.
 लूपति ओले ललकार, ण्याल कहे तेरा,
 तुं है भूरभ अज्ञान, मोतने घेरा,
 है महीमंडल मे, अहल आज दिन भेरा,
 उपे अति छद्र कुपेर, डाल ण्होतेरा,
 हे लोक लाभमे, अमल हुमारा लारो— लये. १२.
 हे लवसागरमे, लजन लावकी मंडी,
 डुरकी हुंडी पठ रही, पुन्य परचंडी,
 आवे षेपारी, सप्त द्वीप नवभंडी,
 तुल रहे माल, लडी रही धरमकी डंडी,
 हे राम नामकी षेप, न करै लारी— लये. १३.
 सुनी श्रवन णिलोक, भर्जे कर लीना,
 कीने द्रगलाल लुपाल, शत्रु सम चिन्ना,
 हीने अति दंड प्रचंड, आंधी पुनि हीना,
 ये नट अट हुये प्रहलाद, कमित परवीणा,
 लये क्रोधवंत अलवंत, अभीर अभरारि— लये. १४.
 पितु हे क्षणलग, शरीर लगे नहीं पलके,
 लतना आये रम गये, हाथ मल मलके,

- તજી રાજ કોષ પરિવાર, કિરત મહી મલ મલકે,
 જંગલમે આશ્રમ માર, તપો તપ ચલકે,
 હો રામ ચરણ લવલીન, લગાઈકે તાલી— ભયે ૧૫.
- કર પકર હિરણાકંસ, કુંવર સમજયા,
 કરી વિવિધ વાદ પ્રહલાદ, રામ ગુણ ગાયા,
 નૃપ હુકમ દિયે જહાદ, જલદી ખુલવાયા,
 મારો અખ ઈસકું જાય, એહી કુરમાયા,
 જસકે રખવાલો રામ, ઉસીકું મારી— ભયે. ૧૬.
- પર્વતસેં દીને પટકી, પકર ખલ જોરી,
 લીને પ્રભુ હાથમે હાથ, અંગ જન કોરી,
 ચુન દીને ચિતાકું પાર, અનલ ચઉં ઓરી,
 ખચ ગયે કુંવર, જલગમ્બ ધરાખર હોરી,
 લગી નહીં આંચ, કુમાર કીન નયારી— ભયે. ૧૭.
- નૃપ દૃશ્ય ખંભ કરવાય, કહે નર મોઘ,
 અખ કહાં વિષ્ણુ ભગવાન, બચાવે તોઘ,
 મૃદુ વચન કહે પ્રહલાદ, અરે હરિ દ્રોઘ,
 મો મેં તો મેં આ ખર્જ, ખંભમેં હોઘ,
 ઘટ ઘટમેં જાકી જોત, જલે અજવાલી— ભયે. ૧૮.
- પ્રહલાદ પાસ જહાદ, ખર્જી લઈ ઠાડા,
 અખ તુજે રામસેં, કામ પડાહૈ ઘાડા,
 જન વિપત્તિ જાની, ભગવાન પુકારા,
 ધરી વિકટ રૂપ નરસિંહ, ખંભકું કારા,
 દિગ્ગજ હોલે સુની શખ્દ, હલી મહી સારી— ભયે. ૧૯.
- વૈશાખ શુકલ ચૌદશ, પુનિત જગ વંદન,
 શ્રીધમ રૂતુ સદા સદન, મદ ભય ભંજન,
 ગિધિકે ખલવાન બચાય, લાગ જુગ જંગન,
 કારે તાકું નખ ઉપર, કિયે ખલ ખંડન,
 હરખત બરસત સુર સુમન, હુતો ભટ ભારી— ભયે. ૨૦.
- દેખી ગિકટ રૂપ, નિકટ ન જન કો જાયે,
 અસ્તુતિ કરત પ્રહલાદ, અગાડી આયે,

अह्ना शिव सुर ते'तीस, गिरा गुन गाये,
 लगेो भति गणेशपरसाह, अरण्य चित्त लाये,
 जे जे लज्जनमें लीर, पडत प्रभु टाकी—

लये. २

गिरिधर.

सुजंगी पद १.

करे सेवना ताहरी मात देवा,
 विधि विषयु आदि महुादेव जेवा ;
 जपे शेष पोते लुब्धो देवी न्याणी,
 महुा कष्ट लांजे लज्जुं मात काणी.
 घण्टां दानवाने महुा दुःख दीधां,
 शिरो छेदी तेनां इंधिपान कीधां ;
 भीज्ज हैत्य नाडा तने देवी लाणी,
 महुा कष्ट लांजे लज्जुं मात काणी.
 कीधी डेसरी आड सिंहूर राती,
 वणी नासिका बेसरी तो सुहाती ;
 धरी चुंइडी पांय रंगी दिशाणी,
 महुा कष्ट लांजे लज्जुं मात काणी.
 करे अर्जु भांडां निशूणादि सोह्यो ;
 सुष्णी डाक घंटां तण्णे नाह मोह्यो,
 पहे धुधरी वाजती हाथ ताणी,
 महुा कष्ट लांजे लज्जुं मात काणी.
 प्रसाहे गिरे आयरे वास तारे ;
 जणे ननर्जणे स्वर्गवाटे सिधारे ;
 विधाताज धाताधर्युं इप भाणी,
 महुा कष्ट लांजे लज्जुं मात काणी.
 वडो मूढ हुंने सणुद्धिज्ज कीधी,
 जध लोज पासे सवालक्ष कीधी ;

- કીધો દાસ પાવા તણા દુર્ગ વાળી,
મહા કષ્ટ ભાંજે ભળું માત કાળી. ૬.
- નમ્યા તેહને તેં દયા કોટિ કીધી,
દીધી રાજ રિદ્ધિ વળી અષ્ટ સિદ્ધિ;
કીધા છત્રધારી અરિ સર્વ ટાળી,
મહા કષ્ટ ભાંજે ભળું માત કાળી. ૭.
- કીધા માતના ગિર્ધરે શ્લોક આઠ,
ભણે સાંભળે કે કરે નિત્ય પાઠ ;
ચિરંજીવ જીવે સદા યૈ સુખાળી,
મહા કષ્ટ ભાંજે ભળું માત કાળી. ૮.
- હતો ચર્ણમાં ફેર તેને સુધારી,
લખ્યો પ્રીતથી છંદ આ હર્ષ ધારી ;
કહે ગૌરી વંદી ભુજ અષ્ટ વાળી,
મહા કષ્ટ ભાંજે ભળું માત કાળી. ૯.

ગેમલજી.

પાવા તે ગઢથી ઉતર્યાં માહાકાલીરે. એ રાગ.

સામીઆનું પદ ૧.

- શેરીઓ વારી સજ કડું ઘરે આવોને ;
તમે મોટા છો મહારાજ મારે ઘરે આવોને. ૧૬૬.
- સાધુને ઉતારા આરડા ઘરે આવોને ;
સતગુરુને મેડીના મહોલ મારે ઘરે આવોને — ૧.
- સાધુને દાતણ દાડમી ઘરે આવોને ;
સતગુરુને કણિયર કામ મારે ઘરે આવોને, ૨.
- સાધુને ભોજન લાપચી ઘરે આવોને ;
સતગુરુને ગેવર કંસાર મારે ઘરે આવોને. ૩.
- સાધુને મુખવાસ એલચી ઘરે આવોને,
સતગુરુને બીડલાં પાન મારે ઘરે આવોને.

સાધુને પોઠણુ ઢોલિયા ઘરે આવોને;	
સતગુરુને હિં'ડોળા ખાટ મારે ઘરે આવોને.	૫.
પ્રેમે કરી પાવન કર્યાં ઘરે આવોને ;	
ગુણુ ગાયે ગેમલણુ દાસ મારે ઘરે આવોને.	૬.

પદ ૨ ગરબી.

મરી જાવું છે માનખો મેલી કરીરે, તું તો ભાવે ભજીલે શ્રી હરિરે.
 તુંને ભવમાં ભટકતાં આ દેહ મળીરે, આવો અવસર નહિ આવે
 પાછો ફરીરે,
 હરિની ભક્તિ વિના નર ભૂતછે રે, જમ આવી અંતરિયાળ હુંટશેરે.
 સદાય રહેવું સંતોના સંગમાંરે; હરિની ભક્તિ આવે તારા અંગમાંરે.
 સંત રહેલે ભવસાગર તારશેરે, એ તે અંતકાળના આધાર છેરે.
 ગુરુ ગમે ગેમલણુ કહે ગ્યાનમાંરે, મન સમજ્યું સંતોની સાનમાંરે.

પદ ૩ ગરબી.

મને લેહે લાગી તે હરિના નામનીરે, હુંતો ટળી સંસારિયાના કામનીરે.
 હુંવે ઝડમાં આવીને આખા શું બુવોરે, ખોટો કીધો સંસારિયાઝૂપી
 ભુવોરે.
 ચોટ લાગી તે ટાળી કોની નવ ટળેરે, મર કોટિ મળીને ઉપાય કરેરે.
 મહામંત્ર સંભળાવ્યો મારા કાનમાંરે, હું તો સમજી સંતોની સાનમાંરે.
 હું દિવાની ફરૂં છું બ્રહ્મમદમાંરે, મારી વૃત્તિ પહોંચી છે અનહદમાંરે.
 ગુરુગમે ગેમલણુ કે' ભય ગયોરે, મને વળગાડ ભક્તિતણો થયોરે.

પદ ૪ રાસ.

મથુરામાં જાવા હરિને નહીં દઈ જો.	
અખાંડાનું મોહનજી માનો કહું જો—	મથુરામાં ૧.
તમે કૃષ્ણ તે તેમ કરી થાપશું જો,	
કુખજીથી અધિક સુખ આપશું જો—	મથુરામાં ૨.
તન મન તે ધન ચરણે ધરું જો,	
હરિ તમથી વાહાલેઈ ખીજું શું કરું જો—	મથુરામાં ૩.
એમ કેતાં જો કહું મારું નહીં કરો જો,	
મુને માર્યા પછી ડાહું ભરો જો—	મથુરામાં ૪.
જાઈ કુખજીને સંગે તમે માલશો જો,	
ખોટા સંદેશા મુને ન કહાવશો જો—	મથુરામાં ૫.
સરવ સાધુ સંગાતે અમને તેડજો જો,	
ગુરુગમે ગેમલજી રથ ખેડજો જો—	મથુરામાં ૬.

પદ ૫ રાસ.

નિર્ગુણ ગાળો તે નંદનો લાલ છે જો ;	
હુંને કરીને ગયો છે ખેડાલ તે જો—	નિર્ગુણ. ૧૩.
પ્રીત તોડી જઈ ખેઠો રથે ચડીજો,	
એને કુખજી વિના ખીજી નવ જડીજો—	નિર્ગુણ. ૧.
હરિ નોધારાં તે અમને મેલી ગયાજો,	
કંસની દાસીને વશ થઈ રહ્યા જો—	નિર્ગુણ. ૨.
કહો મનડાં તે કઈપેરે વાળિયે જો	
હરિને વશ કર્યો છે કુખજી કાળીએ જો	નિર્ગુણ. ૩.
પ્રેમ પ્રીતેજ કાનવર કામનો જો,	
રૂડા ગેમલજી કહે કે સંગ શામનો જો—	નિર્ગુણ. ૪.

પદ ૬ રાસ.

ઓધા નમેરો થયો તે નંદનો છેયો જ્ઞ ;	
મારાં પ્રાણ હરીને મથુરાં ગયો જ્ઞ—	ઓધા. ટેક. ૧.
અમને રેતાં ને કળકળતાં મેલી ગયો જ્ઞ,	
હવે કુખજને દેખીને ઘેલો થયો જ્ઞ—	ઓધા. ૨.
મારી પ્રીત તોડી તે એણે પળમાં જ્ઞ ;	
તેનો ધોખો બેઠો છે મારા દિલ્લમાં જ્ઞ—	ઓધા. ૩.
ખોટો સંદેશો ન કા'વે મુંને ગાયડી જ્ઞ,	
તન ઉપર મેલી ગયો સાયડી જ્ઞ—	ઓધા. ૪.
મેંતો આવડું નોતું ઓધા બાણિયું જ્ઞ,	
વા'લે ઓચિંતાંતું દુઃખ આણિયું જ્ઞ—	ઓધા. ૫.
ગુરુ ચરણે ગેમલણ ઘેલો થયો જ્ઞ,	
મુને ભક્ત તણો વિરહ થયો જ્ઞ—	ઓધા. ૬.

પદ ૭ રાગ પરજ.

ઓધા અમે નોતું બણ્યું આવું, વાલાને મથુરામાં બવું—ઓધા. ટેક.	
રખે કોઈ સંગ કરે એનો, ખોલ્યાનો રે ઢંગ નથી તેનો ;	
ભરોસો રે કેમ આવે એનો—	ઓધા. ૧.
ઓધા અમે વિશ્વાસી નારી, ધૂતારાની ધૂર્તવિદ્યા ભારી ;	
બહાલે મારે વણમેતે મારી—	ઓધા. ૨.
જ્ઞ જ્ઞ નાથ નમેરા થયા છે, ગોકળિયું મેલીને ગયા છે ;	
કંથ કુખજના કહેવાશે—	ઓધા. ૩.
દીધી બહાલે આંઠ દિનની ઓધી, એને અમને સરાસર શોધી ;	
માનેતી કુખજને કીધી—	ઓધા. ૪.
ઉંહાં જમશું શું કૃત્ય કીધાં, ઇયાં પ્રાણ માસીનાં લીધાં ;	
મામાને મારીને રાજ કીધાં—	ઓધા. ૫.
જ્ઞ જ્ઞ સખી પડતાં મેલ્યાં માવે, હવે અન્ન પાણી કેમ લાવે ;	
લાવે ગુણ ગેમલણ ગાવે—	ઓધા. ૬.

૫૬ ૮

કાનવરતો કુખરીને જાય રે, ગોકુલ બધું ઘેલું કરીને રે ;
 મોહન વરતો મથુરામાંજાય રે, ઝેની મારાપ્રાણહરીનેરે—કાનવરતો. ૧.
 તમ વિના તલખે કાનાં, ખજડાની નારીરે ;
 એકવારે આવો ગોકુલ ગામરે; મોહનવર તો મહેર કરીનેરે—
 કાનવર તો. ૨.

નહીરે આવો તો કાના, છવ દેશું તમનેરે ;
 નહીંકાં તો મરશું મહારાજરે, હાથે હુલ્યા દેશું હરિનેરે—કાનવર તો. ૩.
 અમે જ્ઞેહી મામા કંસને, મળવાને ચાલશુંરે ;
 વળતાં રેશું રાતરે, સાંભળ ગોપી હૃદય ધરીનેરે— કાનવર તો. ૪.
 હરિ ગુરુ શરણે ગાયરે ગેમલજીરે ;
 એકવાર આવો સુંદર શ્યામરે વર તો વરિયે વિકૃલ હરિનેરે—
 કાનવર તો. ૫.

૫૬ ૯ ગરબો રાગ પરજનો.

હરિને ભજતાં હનુ કોઈની લાજ, જાતાં નથી જાણીરે ;
 એમ શ્રુતિ સ્મૃતિના સંત, વદે વેદ વાણીરે. ટેક.
 વાલે ઉગાર્યે પ્રહલાદ હરણાકંસ મારીરે ;
 વાલે આખું વિભીષણને રાજ, રાવણને સંહારીરે— હરિને. ૧.
 વાલે અંબરીષ સાડું અવતાર, આપે હરિ ધરિયારે ;
 વાલે ગજની તે કીધી સાર, ગરૂડ પરહરિયારે— હરિને. ૨.
 વાલે મીરાંબાઈનાં જેર, હળાહળ પીધારે ;
 પૂર્યાં પંચાળીનાં ચીર, પાંડવ કામ કીધારે— હરિને. ૩.
 વાલે નરસીમેતાને હાર, હાથેહાથ આપ્યેરે ;
 ધ્રુવને આખું અવિચળ રાજ, પોતાનો કરી થાપ્યેરે— હરિને. ૪.
 વાલે આગે સંતોનાં કામ, પૂરણ કરિયારે ;
 ગુણ ગાય ગેમલ કર જોડ, હેતે દુઃખ હરિયારે— હરિને ૫.

ગોપાલદાસ.

રાગ રામઝી પદ ૧.

રૂદ્યે વસ્યા મારા નાથજી, જેનું અવિચળ નામ ;	
ચાર પદારથ પામિયો, આપે અવિચળ ધામ—	રૂદ્યે. ૧.
ઘટ ઘટમાં વ્યાપી રહ્યા, પરિપૂરણ પ્રહ્લ ;	
જનમ મરણ જરા નહીં, નહિ ત્રિવિધિ કર્મ—	રૂદ્યે ૨.
કાળતણો મહા કાળ જે, તે તો દેવનો દેવ ;	
ખટહરશન જેને ભજે, કરે સુર નર સેવ—	રૂદ્યે. ૩.
તે હરિને કેમ વીસરે, જે છે જગદ્દાધાર ;	
સનકાદિકને સાંસા પડ્યા, વેદ પામે ન પાર—	રૂદ્યે. ૪.
લક્ષ ચોરાસીમાં રડવડયો, મળ્યો માનવ દેહ ;	
દેવ અનેક ઉપાસિયા, નવ આવ્યો છેહ—	રૂદ્યે. ૫.
શાસ્ત્રતણો સાગર મથી, જ્યાં વેદ પુરાણ ;	
હરિથી ધીજી કોઈ નથી, અંતે નિરવાણ—	રૂદ્યે. ૬.
મન માન્યું અતિનાશીસું, થયું નિર્માળ મન ;	
કહે ગોપાળ પાવન થયો, તેનું જીવતર ધન—	રૂદ્યે. ૭.

ગરબી. પદ ૨,

પૂરણ પદ પરમાત્મા, જગદેવ હરિ ;	
એતો અવિચળ સત્ય સ્વરૂપ, વ્યાપક વસ્તુ ખરી. ટેક.	
કાર્ય કારણ જે કદપના, જગદેવ હરિ ;	
સર્વે વસ્તુ એક નિરંતર—	વ્યાપક. ૧.
પંચ ભૂત પ્રત્યક્ષ હીસે, જગદેવ હરિ ;	
ભવ જળ સિંધુ તારે—	વ્યાપક.
તોલે માપ પોતે પૂરણ, જગદેવ હરિ ;	
ત્યાં ઘટે વધે નહીં તલ—	વ્યાપક. ૨.

- સ્તુતિ નિંદા કેની કરું, જગદેવ હરિ ;
 નહીં શિવ શક્તિને જન— વ્યાપક.
- રૂપ સકળ છે રાજના, જગદેવ હરિ
 પંડ પ્રહાંડ ત્રણ સમાન— વ્યાપક. ૩.
- સચરાચર સમસ્થ, પોતે જગદેવ હરિ,
 એતો અખંડ મંગળ અદ્વૈત— વ્યાપક.
- આ ચૌદ ભુવનમાં અળ હળે, જગદેવ હરિ;
 જે છે અખિલ અદ્વૈત પ્રહ— વ્યાપક. ૪.
- ઠામ ઠાલો નહીં હરિ વિના, જગદેવ હરિ,
 તેમ કાળ ન લાગે કામ— વ્યાપક.
- વ્રજ વ્યાપક વસુધરા જાણિયે, જગદેવ હરિ,
 વૃંદાવન ભાર અઠાર— વ્યાપક. ૫.
- આ દેહી દેવ રાધે માધવ, જગદેવ હરિ,
 ગોપી ગોપાળ નરને નાર— વ્યાપક.
- દશો દિશા ગોકુળ થયું; જગદેવ હરિ,
 સરવ ગિરિ તે ગોવરધન— વ્યાપક. ૬.
- અરણ્ય પૂરણ સરવે શ્યામનાં, જગદેવ હરિ,
 જમુના સહુ સરિતા જાણ— વ્યાપક.
- જ્યાં જોઉ ત્યાં નંદકુમાર, જગદેવ હરિ,
 શ્રીસ્થળ કાશીને કેદાર— વ્યાપક. ૭.
- ગયા શ્રાધ કેનાં કરું, જગદેવ હરિ,
 સરવે પૂર્વજ પામ્યા પાર— વ્યાપક.
- ઘર આંગણે ગંગા વસે, જગદેવ હરિ,
 ત્યાં પ્રીતે પ્રગટયો પ્રાગ— વ્યાપક. ૮.
- નિત્ય ત્રિવેણી ઘરમાં વસે, જગદેવ હરિ,
 ત્યાં નિશાદન નાહું નિગમ— વ્યાપક.
- બુધવાનની સમી વાસના, જગદેવ હરિ,
 ત્યારે મન પામ્યું હુલાશ— વ્યાપક. ૯.
- કલપિત કોશ સકળ સમરે, જગદેવ હરિ,
 મને લાગી તે સેહેજ સમાધ— વ્યાપક.

સાધન તે હવે શું કરું, જગદેવ હરિ,	
મન ઉપજ્યો દ્રઢ વિશ્વાસ—	વ્યાપક. ૧૦.
મન જાણે મારું મન જાણે, જગદેવ હરિ,	
હવે લોકોથી કેટલો વ્યવહાર—	વ્યાપક.
જેણે મહા વાક્યની ગતિ લાહી, જગદેવ હરિ,	
તેને નવ ગમે સંસાર સંગ—	વ્યાપક. ૧૧.
મહા દશા અખઘૂત ત્યાગી, જગદેવ હરિ,	
અતિ રંગિતનો મારે રંગ—	વ્યાપક.
એ અનુભવ હવે સત્ય થયો, જગદેવ હરિ,	
તે તું મોહ ન પામે મન—	વ્યાપક.
જન ગોપાળ ઘેલો કહે, જગદેશ હરિ	
મહા વાક્ય વેદ વિચાર—	વ્યાપક. ૧૨.

બુદ્ધિ વહુને શીખામણ વિષે ધોળ પદ ૩.

“ આછો ઘુંઘટ વહુને વાલોરે લાગે ’ એ રાગ	
સાચી સમજણ બુદ્ધિને ગોટીરે લાગે,	
સંત મનાવે તો મનાવું ; હો લોલણી.	ટેક.
શીલ સંતોષ કહો તો કહ્યાં ઘડાવું,	
કરુણાની કાંબિયો પહેરાવું હો લોલણી—	સાચી સમજણ.
વિવેક વિચાર કહો તો વિષ્ણુઆ ઘડાવું.	
હર્ષના ઘૂઘરા બંધાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ. ૧.
સાધન સંપત્તિ કહો તો ચૂડલો પેશાવું,	
ક્ષમાની ચીપો મઠાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ.
જ્ઞાન વૈરાગ બાબું બંધ સોવરાવું.	
શાન્તિનું રતન જડાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ ૨.
પ્રેમનાં પુષ્પો ગળામાં નંખાવું,	
લક્ષનો દોરડો પ્રોવરાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ.
ટેક રૂપી કહો તો તુરશિયો ઘડાવું,	
દયાની દામણી બંધાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ. ૩.

સતસંગતરૂપી ઘુલર ઘડાવું,	
લગનનું લોળિયું પે'રાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ.
લકિતરૂપી કહો તો વાળી ઘડાવું,	
મુકિતની ચૂનિયો મેલાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ. ૪.
નેહનું નયણે કહો તો કાજળ સરાવું,	
હેતની આડો કરાવું ; હો લોલણી—	સાચો સમજણ.
સીધી સમજણ કહો તો શે'થો પૂરાવું,	
જ્ઞાનો આંદલો ચોડાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ. ૫.
ધીરજરૂપી કહો તો વેણો ગુંથાવું,	
ગુરુગમ ગોફણો લટકાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ
ચોખી ચાલની તમને ચોલી સીવડાવું,	
ચૈતનની ચુંદડી પહેરાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ. ૬.
સાચી કરણીનો કહો તો કંચુવો સીવડાવું,	
ભાવનું ભરત ભરાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ.
દાસ ગોપાળ કહે એ સમજણ સાચી,	
દક્ષનો લક્ષ બતાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ. ૭.

ગોરખ.

લાવણી પદ ૧.

- ૩મજુમ કરતી નિકસી ભીલડી, તપ છોડાવન ચાલીજી ;
અખિયાં ખોલકે' કહે મ્હાદેવજી, કોન પુરૂષ ઘર નારીજી. ૧.
- ભીલ ઘર નાતી ભીલ ઘર ઘોતી, વારી વારી મોતીડાં પરોવતીજી ;
મેરે ભીલકા ખિછુવા પડા હે, ચલોં જંગલમેં જોતીજી. ૨.
- સિંહલદ્વીપમેં દાંત મંગા દઈ, લાલ લાલ ચૂડિયાં વેરા દઈજી ;
ચૂડિયાં ઉપર કનક ચડા દઈ, કુમકે પાણી ભર લાગ્મેજી. ૩.
- મેરા ભીલ તો ખાખાભોખા, નિત નિત જંગલ જવેજી ;
સાંજ પડે ભીલ ઘરકોં આવે, તાણી તાણી તીર લગાવેજી. ૪.

સાધન તે હવે શું કરું, જગદેવ હરિ,	
મન ઉપજ્યો દ્રઢ વિશ્વાસ—	વ્યાપક. ૧૦.
મન જાણે મારું મન જાણે, જગદેવ હરિ,	
હવે લોકેથી કેટલો વ્યવહાર—	વ્યાપક.
જેણે મહા વાક્યની ગતિ લાહી, જગદેવ હરિ,	
તેને નવ ગમે સંસાર સંગ—	વ્યાપક. ૧૧.
મહા દશા અખૂટ લાગી, જગદેવ હરિ,	
અતિ રંગિતનો મારે રંગ—	વ્યાપક.
એ અનુભવ હવે સત્ય થયો, જગદેવ હરિ,	
તે તું મોહ ન પામે મન—	વ્યાપક.
જન ગોપાળ ઘેલો કહો, જગદેશ હરિ	
મહા વાક્ય વેદ વિચાર—	વ્યાપક. ૧૨.

મુદ્ધિ વહુને શીખામણ વિષે ધોળ પદ ૩.

“ આછો ઘુંઘટ વહુને વાલોરે લાગે ’ એ રાગ	
સાચી સમજણ મુદ્ધિને જોટીરે લાગે,	
સંત મનાવે તો મનાવું ; હો લોલણી.	ટેક.
શીલ સંતોષ કહો તો કહ્યાં ઘડાવું,	
કરુણાની કાંઠિયો પહેરાવું હો લોલણી—	સાચી સમજણ.
વિવેક વિચાર કહો તો વિશ્વ્યા ઘડાવું.	
હર્ષના ઘૂઘરા અંધાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણે. ૧.
સાધન સંપત્તિ કહો તો ચૂડલો પેરાવું,	
ક્ષમાની ચીપો મઠાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ.
જ્ઞાન વૈરાગ બાબું અંધ સોવરાવું.	
શાન્તિનું રતન જડાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ. ૨.
પ્રેમનાં પુષ્પો ગળામાં નંખાવું,	
લક્ષ્મીનો દોરડો પ્રોવરાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ.
ટેક રૂપી કહો તો તુરશયો ઘડાવું,	
દયાની દામણી અંધાવું ; હો લોલણી—	સાચી સમજણ. ૩.

सतसंगतइपी धुवर वडावुं, लगननुं दोणियुं पेरावुं ; हो दोवखी—	साची समजख.
लकितइपी क्खो तो वागी वडावुं, मुडितनी अनियो मेडावुं ; हो दोवखी—	साची समजख. ४.
नेइनुं नयखे क्खो तो काजण सरावुं, हेतनी आओ करावुं ; हो दोवखी—	साची समजख.
चीधी समजख क्खो तो शेथो पूरावुं, जगनो चांदयो चोडावुं ; हो दोवखी—	साची समजख. ५.
धीरजइपी क्खो तो वेवो गुंथावुं, गुरुगम गोइयो लयडावुं ; हो दोवखी—	साची समजख.
चोभी यावनी तमने चोवी सीवडावुं, चैतननी चुंढी पडेरावुं ; हो दोवखी—	साची समजख. ६.
साची करलीनो क्खो तो इंचुयो सीवडावुं, लावतुं सरत सरावुं ; हो दोवखी—	साची समजख.
दास गोपाण क्खे मे समजख साची. दसुनो लख जतावुं ; हो दोवखी—	साची समजख. ७.

गोरण.

लावणी पद १.

इमजुम करती निकसी बीवडी, तप छोडावन चावील ; अभियां ओवडे क्खे भुइवेवळ, डोन पुइप घर नारील. १.
बीव घर नाती बीव घर घेती, वारी वारी मोतीयां पंचवतील ; मेरे बीवडा षिष्टुवा पडाडे, अयो नंगवमे जेतील. २.
सिंहलद्रीपसे हांत मंगा दई, लाव लाव चूरियां पेरा दईल ; चूरियां डिपर इनड असा दई, हुमके पाणी लर लाजोयल. ३.
मेरा बीव तो भाणासोणा, नित नित नंगव नदयेल ; सांज पडे बीव घरकें आवे, ताणी ताणी तीर लगयेल. ४.

- ઉતરાખંડસેં યાદલી મંગા દહિં, ઝીણિ ઝીણિ મેહુલા વરસા દહિંજી ;
તેરે ભીલકોં ડુખ ડુખ માડું, તુજે કડું પટરાનીજી. ૫
- તુમારે મ્હાદેવજી દો દો રાની, તીસરીકોં કંઈ કરશોજી ;
તીસરી નારી ઘરમેં ઘાલી, ઘેંખા મનમેં ધરશોજી. ૬.
- પારવતીકુ પિયર વેરા દહિં, ગંગા તોરી દાસીજી ;
ઉજડ ખંડમેં મહેલ બનાદહિં, તુંજે કડું પટરાનીજી. ૭.
- હુમારા ભીલતો થૈ થૈ નાચે, આપ નાચો શિવશંકરજી ;
નાચી નાચી શિવજી મુજે રીઝાવો, હોઈ તમારો દાસીજી. ૮.
- એક હાથ શિવ મસ્તક ધરિયો, દુસરો ધરિયો કેડેજી ;
ડમડ લઈ શિવ નાચન લાગે, આકાશ અમર દેખેજી. ૯.
- ગુરુ પ્રતાપેં ગોરખ યોદ્યા, અમૃત જેસી વાણીજી ;
તપસી કેરો તપ છોડાયો, છલ પાડી ભીલી રાણીજી. ૧૦.

ભજન પૃદ્ધ ૨.

- અખ મેં કયા કડું મેરા ભાઈ, મરઘલા ગયા ખેત સખ ખાઈ. ૧૬૬.
- કેસર કસ્તુરી ખાતર મિલાયા, જળ જમનાકા પાણી ;
રામ લખમન ભરી લાવે, સીંચે સીતામાઈ— અખ. ૧.
- પાંચ મરઘલા એર પચીસ મરઘલી, રહત હે સો બન માઈ ;
એ બનમેં હે ખેત હુમારા, મરઘા ચરી ચરી જાઈ— અખ. ૨.
- ખેતકા ધની જળ આયા ખેતમેં, અધવચ ઉભા આઈ ;
જાગું તખ તો ભાંગી જાવે, સોવું તખ ચર જાઈ— અખ. ૩.
- તલખ તરવારાં સમરન ઢાલાં, ગ્યાન કમાન ચડાઈ ;
સુરત સુરતકા કરલે ભલકા, મરઘેકું માર હુઠાઈ— અખ. ૬.
- અષ્ટકોટ એર દશ દરવાજા, ઘેરી ગઢકી ખાઈ ;
પાંચમેં ખાસ ખસે ગઢ ભીતર, ઉનસેં લડાઈ લગાઈ— અખ. ૫.
- સતગુરુ સાહેબ સનમુખ રહેવે, ખેતર ખિચમેંજ ભાઈ ;
ગુરુ અખઘૂત ગોરખ યોદ્યા, મોંકિર ખાડ કરાઈ— અખ. ૬.

ભજન પદ ૩.

- ઉઠારે કુવો સંતો જળ વિના, નિત્ય ભરે પાણીઆરીજી ;
 અસત જૂઠું નવ ખોલિયે, પ્રહ્લા જુએને વિચારીજી.— ઉઠારે. ૧.
- હેઠે કુંભાર ઉપર ચાકડો, તે મેં ફરતાં દીઠોજી ;
 કીડી કેરાંરે નેત્રમાં, હુસ્તી બતો દીઠોજી— ઉઠારે. ૨.
- નદી કેરાં નીર ઉલટયાં, જઈ પરવત પર ચડિયાંજી ;
 હરણીએ પાસો નાંખિયો, મહીં પારાધી પડિયોજી— ઉઠારે. ૩.
- હેઠે ભ્રમર ઉપર કમળ છે, માળી છાખમાં દીઠોજી ;
 તેનો રે પ્રેમલ વાયરો, ચૌદ લોકમાં મીઠોજી— ઉઠારે. ૪.
- હેઠે ગાગર ઉપર પનિહારી, તે મેં ભરતારે દીઠીજી ;
 ગોરખ ખોલ્યા વિનતિ, વાણી છે ખડુ મીઠીજી— ઉઠારે. ૫.

ગૌરીશંકર જયશંકર વેરા.

(વડતગરા નાગર ગ્રહસ્થ)કચ્છ અંતર. સંવત ૧૯૮૧ વિદ્યામાન

પદ ૧ આશાગોડી

- આળસ તજનેરે જીવ અલાગી, તારી પૂઠે રહ્યો જમ લાગી. ટેક.
- શે સુખે તું સૂતો શૈયામાં, તજ નિદ્રા હુતલાગી ;
 સાવધ થૈ જરા બેને વિમાસી, ગ્યા ખારપરે ખે વાગી— તારી. ૧.
- ખાળ યુવા ખોઈ ફેલ કિતુરમાં, આવી જરા ઝટ લાગી ;
 કાંઈક કર કર સુકૃત સમજી, મમતા વિષય પરિત્યાગી— તારી. ૨.
- નિશ્ચય જાણુજે અવિચળ આંહી, રહેવું નથી રસ રાગી ;
 આજ કાલ કે માસ છમાસે, જાવું જરૂર તન ત્યાગી— તારી ૩.
- ભવજળ તારણ અધમ ઓધારણ, કારણ કરણ સુહાગી ;
 ગૌરીશનું ધર ધ્યાન નિરંતર, અંતર થઈ અનુરાગી— તારી. ૪.

પદ ૨ રાગ એજ.

- મૂરખ મનવા તું જોને વિમાસી, વસે તારા ઘટમાં અખલ અવિનાશી. ટેક.
 દશદિશ માહી પોટજ કહાડે, ફેકટ ધરીનેજ આશી ;
 ભમણામાં તું ભૂલો ભમે છે, અમથો બનીને ઉઠાસી — વસે. ૧.
 અંતર ચક્ષુ ઉદય કરીને, કર દ્રઢ મનથી કયાસી ;
 અળગો નહિ જરા આઘનિરંજન, રંજન જન મન રાશી—વસે. ૨.
 કૂડ કપટ પરિત્યાગી પ્રપંચો, સરલ વૃત્તિ ધરી ખાસી ;
 નેહુ ધરીને નેક નજરથી, અંદર નિરખ તપાસી— વસે. ૩.
 જે જગ તારણ તરણ સનાતન, વિશ્વંભર સુવિલાસી ;
 ગૌરીશંકર ઘટ ઘટમાંહી, પૂરણ જ્યોતિ પ્રકાશી— વસે. ૪.

પદ ૩ જીલ્લા.

- માન માન અભિમાન તજી મન, ભજ વિશ્વંભરરાયારે— માન. ટેક
 જે જુગ કારન અધમ ઉદ્ધારન, તારન તરન કહાચારે ;
 સો સુખ સાગર નટવર નાગર, કયોં ન તુજે મન લાયા રે— માન. ૧.
 પાપી પ્રપંચી સતત પાખંડી, રંડી રંગ લગાચારે ;
 કામ દામમેં મસ્તહીં બનકેં, હરામ મુખસોં ખાચારે— માન. ૨.
 ફેલી ફિતુરી ફરેબી બનકેં, ફેગટ ફંદ ફસાચારે ;
 ફટ ફટ ફટ ખરવત નર તોકોં, લાજ ફદય તહિ લાચારે— માન. ૩.
 સમજ સમજ શઠ સાન કરનમેં, શુદ્ધિત મનસોં ગાચારે ;
 ગૌરી શતપદ પંકજ રજ શિરધર, તો ધન્ય હે તવ જાચારે—માન. ૪.

પદ ૪ કડખો.

- ધ્યાન મનં ધાર દ્રઢ ધરણીધર ધણીતાણુ, સંત પદપંકજે સુરત સાંધી;
 પરલવ સિંધુથી તરત તે તારશે, પ્રેમ પાથોદધિ પ્રબળ ખાંધી—ધ્યાન. ૧.
 મમંત માયા તણા મૂળમાં આગ દે, અવલ અહંકારને દૈ નસાડી ;
 ઉર વૈરાગ્ય અંકુરને પ્રગટ કર, ઉલટથી આશ અલખેં લગાડી—
 ધ્યાન. ૨.

માત ને તાત વળી બ્રાત ભગિની સખા, પત્નીપુત્રાદિકો કામ નાવે ;
અલખ ધણી ઓળખી રટણ કર તેતાણું, અટલ અવસાન જે કામ
આવે—ધ્યાન, ૩.

તુંહી એક તુંહી એક ખોલ પ્રતિવાસરેં; અન્ય વાણી ધણીને અકારી ;
નાથ ગૌરીતણો રે'મ ઉર લાવીને, પાર ભવસિંધુ દેશે ઉતારી—
ધ્યાન. ૪.

પદ ૫ રામગ્રી.

સમજ સમજ મન મૂરખા, અંતરમાહીં વિચારી ;
આપ અસલને ઓળખે, થાતો આનંદ ભારી— સમજ. ૧.
જંગલ જંગલ જે કારણે, ભટકે ણનીને ઉઠાસી ;
તેરે તારા ઘટમાં વસે, મૂરખ જ્નેને વિમાસી— સમજ. ૨.
ગંગાતટે ઘર તાહિરું, તૃષા શાને ખમેછે ;
ફેગટ ફાંફાં મારતાં, ભૂલો કેમ ભમેછે — સમજ. ૩.
સંત કમળપદ સેવને, મળશે નિર્મળ જ્ઞાન ;
ગૌરી શીખામણ સાંભળી, તજ દે અન્ય તુકાનં— સમજ. ૪.

પદ ૬ રાગ એજ.

અખિલ વિલાસી ઇશ્વરા, તારી અકળિત માયા ;
વિઘન હરણુ વિશ્વંભરા, ગરવે ગ્રંથે ગવાયા—અખિલ ૧.
જ્યોતિ સ્વરૂપે સર્વથા, સઘળે સ્થાને વિરાળે ;
સ્થાવર જંગમ જાતમાં, એક તુંહીજ રાળે— અખિલ. ૨.
રવિ રાશિકેરી જ્યોત્સના, જ્નેતાં જ્યાં નવ ભાસે ;
ત્યાંહી અખંડ તેજ તાહરું, તીવ્રતાથી પ્રકાશે— અખિલ. ૩,
તુંહી શંકર વિષ્ણું વળી, છે તુંહી વિધાતા ;
તારું રટણ પ્રિય મુજને, જેથી રહે સુખ શાતા— અખિ.

સુખ કારણ સંસારને, દુષ્ટ દુઃખ નિકંઠા ;
ગૌરીશંકર ગુણ ગાય છે, મનહર મુદિત મુકુન્દા— અખિલ ૫.

પદ ૭ કાફી ધીરાનાં પદની,

અલખ નામ સાચુંદે, ભાઈ આ ભવમાં ;
રાગી બની રાચુંદે, કાચું હૈયું તું કરમાં. ટેક. ૧.
આભમાહીં જ્યમ અબ્રની છાયા, માફત વાતાં વિખરાય,
ત્યમ પાયાવિનાની કાયા એવી, જલદી વણુસી જાય;
ભરસો જરી તેનોરે, ધીરો બની તું ધરમાં— અલખ. ૧.
કામાદિક જે શત્રુ મોટા, પૂઠે લાગાછે જાણ,
ગાફલ થતાં ગમાર તુજને, કરશે મોટી હાણ ;
માટે ચેતી ચાલોરે, પડતા શાને છે દવમાં— અલખ. ૨.
સગાં સહોદર કુટુંબ કબિલો, છે માયાની જાળ,
માફં માફં કરમાં મૂરખ, છે સહુ આળ પંપાળ ;
પ્રીતે પ્રભુ લજ્જવોરે, ફસવું નહીં કો ફંદમાં— અલખ. ૩.
જયશંકર તન ગવરીકેરા, સાંભળીને ઉદ્દગાર,
રદો નિરંતર નામ નિરંજન, જે છે મોક્ષનું દ્વાર ;
નીતિ રીતિ ધરતાંરે, જશો નહીં જમપુરમાં— અલખ. ૪.

પદ ૮ ગરબી.

સત્ય મારી શીખામાણુ માનજેરે, જેથી થાશે કોટિક કલ્યાણુ.
ચિત્ત રાખો સચ્ચિદાનંદમાંરે— ટેક. ૧.
દુઃખકારી રાકા દૂર થઈને રે, ઉદ્ય થાશે સુખદ સુભાણુ— ચિત્ત. ૨.
નીતિ રીતિ ધરીને ચાલવું રે, કરો કોહી ન કાળાં કર્મ— ચિત્ત. ૩.
જેથી રેશા સદા ખુશ હાલમાં રે, એજ માનવીનો મુખ્ય ધર્મ—ચિત્ત. ૪.
જ્યુઠી માયા જગતની જાણવી રે, છે કુરંગ વારી તુલ્ય— ચિત્ત. ૫.
તેમ ચાર દિવસની જીંદગી રે, તેમાં થાવું નહીં મશગુલ— ચિત્ત. ૬.

संत साया सगा करी सेवशोरे, अन्य ज्ञाणीने आणपंपाण-चित्त. ७.
गुणु गावा सहा गवरीशना रे, तोज थाशो तरी लवपार— चित्त. ८.

पद ९ गरणी " ज्यो राणाण, रामण संगते " ज्यो राग

मन भूखडा, मान शीणामणु भारीरे कहुं छुं तूजनं ;
जड भूत जडा, अंत विमासणु थाशेरे तजने तूतने— मन. टेक.
तुं विषयोमां निशिदिन रडे, नव नाम विलोनुं सुभ लडे ;
ताइं अंत थशे शुं सत्य कडेरे— मन. १.
नव नीति निइपणु काम क्युं, मन निष्ठुरताथी अतिश ल्युं ;
तेमां कारज ताइं शुंज सयुंरे— मन. २.
तुं धन काज लवमां लटके, परमारथ कान सुणी सटके ;
मर मूढ शुं वाव लरे लटकेरे— मन. ३.
कर संगत सज्जननी सारी, उरमाहीं गणी अतिशे च्यारी ;
गौरीश थशे पुश श्रेय कारीरे— मन. ४.

पद १० आरती

शिवोम हर हर हर म्हादेव. टेक.
ज्य कइणुकर अजर अमर पर, सयरायर स्वामी ; (२)
अंतर्थामी अकामी, (२) ज्य अविचण धामी— शिवोम. १.
तुं दुःखटाणु, देव दयाणु, लव लय णहु हरता ; (२)
तारणु तरणु सनातन, (२) सुभ संपत्त लरता— शिवोम. २.
तुं प्रह्ला वइणुंर अकण गति, विणु वर दाता ; (२)
धरणीधर धीमंता, (२) प्रतिदिन कर शाता— शिवोम, ३.
तुं पितु माता लगिनी सुभ्राता, त्राता सुभ दाता, (२)
विश्वविधाता ज्ययाता, (२) ज्य गुणुनिधी ज्ञाता— शिवोम. ४.
अभिल निवासी तुं अविनाशी, आकाशी स्वामी ; (२)
अलिरामी णहु नामी, (२) ज्य मंगण जाती— शिवोम,
करणु लरणु जग हरणु जनेशा, त्रिगुणात्मक देवा ; (२)

- નેક નિયંતા નિત્યાં, (૨) કાર્યે તવ સેવા— શિવેૌમ. ૬.
 ચરણુ સરોજે ચિત્ત ધરી નિત્ય, તવ સમરણુ કરિયે; (૨)
 ગૌરી ગિરા કુસમો લલ્હ, (૨) શિવ શીષે ધરિયે.— શિવેૌમ. ૭.

પદ ૧૧ મંગળકારી શતનામાવળી. ચોપાઠ.

- રામ કૃષ્ણ ગોવિંદ ગોપાળ, માધવ ને મધુસુદન મુરાર ;
 પીતાંબરી તું પદ્મ દયાળ, નરસિંહ રૂપે નરક નિવાર. ૧.
 વામન ને વનમાળી કહાય, વિઠ્ઠલ વાસુદેવ સુહાય ;
 બ્રહ્મા વિષ્ણુ રૂદ્રજ ધર, નામ જપું નારાયણ વીશ. ૨.
 ત્રીકમ ત્રંબકધર રણછોડ, ચત્રભુજ ચિંતામણી સોડ ;
 તેને ચરણે નામી શીષ, નામ જપું પૂરાં પચવીશ. ૩.
 હરિ મુકુન્દ ને મંગળકારી, શામળ ભૂધર ભેદ વિચારી ;
 ત્રીશે નામે લાગો મોય, શામળિયા મુજ સામું જ્ઞેય. ૪.
 કેશવ સુરપતિ રાય કહાન, ધર્મ રાય ધરણીધર મ્હાન ;
 પાંત્રીશ નામ ન જાણું મર્મ, જેના કરમાં મારી શર્મ. ૫.
 ચંદ્ર સૂર્યને વળતી દીપ, અલખ નિરંજન આપ અધિપ ;
 ચાલીશ નામ મુખેથી લહું, સુખ શાતામાં જેથી રહું. ૬.
 શ્રીપતિ શ્રીરંગ ને ખગપતિ, ગોપીપતિ બીજા ભવપતિ ;
 પિસ્તાલીશ નામ ન જાણું તાત, અંતકાળ પ્રભુ રેજે સાથ. ૭.
 ઉમાપતિ ગિરિજાપતિ લહું, ગંગાધર ભેગીંદ્ર કહું ;
 શ્રી સોમેશ્વર પૂરણુ આશ, નામ જપું પૂરાં પચાસ. ૮.
 જટિલ ત્રિનેત્રી જગદ્દાધાર, ત્રિપુરારિ શ્રીનાથ ઐકાર ;
 નામ પચાવન લેશે જેહુ, નિશ્ચે ભવજળ તરશે તેહુ. ૯.
 રાઘવ ને વળતી રઘુપતિ, અવધનાથ આનંદી અતિ ;
 આઘનિરંજન ને અવિનાશ, સાઠ નામ પૂરણુ મન આશ. ૧૦.
 મોહન મોરલીધર વૃજભૂપ, કંસારિ કરુણાળુ સ્વરૂપ ;
 પાંસઠ નામ પૂરાં પ્રખ્યાત, સ્હાય કરણુ જગમાં સાક્ષાત. ૧૧.
 લક્ષ્મીવર ગિરિધર ગુણુખાણુ, જગવંદન શ્રી જગનો ભાણુ ;
 લાયક થાયે લીલા લેર, નામ જપે પૂરાં સિતેર. ૧૨.

શેષશાઈ સાચરનર સાર, અંતર્યામી પરમ ઉદાર ;	
વટશાઈ જળશાઈ લહ્યા, પૂરાં નામ પંચોતેર કહ્યાં.	૧૩.
પદ્મનાભ પુરૂષોત્તમ દેવ, સુરનર મુનિવર કરતા સેવ ;	
રમાપતિ ને સીતાનાથ, એંસી નામે આલે-હાથ.	૧૪.
જગદીશ્વર જગ વૃક્ષ ગણાય, કિલકી વિક્રમ શ્રી જગરાય ;	
પંચાશી નામે પૂરી આશ, વેગેં આપે વૈકુંઠ વાસ.	૧૫.
સુંદરવર શશિધર સુખકંદ, ફરસીધર ટાલણુ ભવકંદ ;	
જગન્નાથ જગજીવન જાણુ, નેવું નામ સદા ગુણુખ્યાણુ.	૧૬.
નકલંકી ખુદ્ધા અવતાર, કચ્છ મચ્છ વારાહ વિશાળ ;	
નામ પચાણુ પાવન અતિ, ગહન જેહુની જાણો ગતિ.	૧૭.
પરમેશ્વર શ્રી પુરૂષ પુરાણુ, આકાશી ધન્વંતરી જાણુ ;	
વિભુ પદમાં મુજ નામી શીષ, પ્રતિવાસર શત નામ જખીશ.	૧૮.
આગળ સાંભળિયાં સો નામ, વિસ્મૃતિયે તે નાચ્યાં કામ ;	
નવાં જીનાંને ભોળાં ધરી, પૂરણુ શતનામાવળી કરી.	૧૯.
વસુ સર નાડી અંદ્ર વિશાળ, પોષ કૃષ્ણુ તિથિ યજ્ઞ રસાળ ;	
જનહિત કારણુ પ્રીતિ ધરી, ગૌરીશંકરે પ્રસિદ્ધ કરી.	૨૦.

પદ ૧૨ ગરબી.

રઘુપતિ રામ રહયમાં રેલેરે. એ રાગ.

અહો નિરાકાર નિરંજન દેવારે, તારી કરિયે પ્રતિદિન સેવા—અહો	નિરાકાર. ટેક.
તાડું ધ્યાન નિરંતર ધરિયેરે, કાર્યોં નીતિ નિરૂપણુ કરિયેરે ;	
જેથી સુખસોં ભવાણુવ તારિયે—	અહો નિરાકાર. ૧.
તારી અકળકળા અવિનાશીરે, ઘટોઘટ રહ્યોં તું પ્રકાશીરે ;	
આખા વિશ્વતણો તું વિલાસી—	અહો નિરાકાર. ૨.
તુંહીં રામ રહેમાન રસાલારે, આ હુરમઅદ પ્રોવિડિન્સ બહાલારે ;	
શિવ શક્તિ તું કાનડ કાળા—	અહો નિરાકાર. ૩.

જશવંત સદા જગકરરે, તુંને વંદન કરું વાર વારરે ;	
મારા આતમનારે આધાર—	અહો નિરાકાર. ૪.
સુખ ધામી સદા અભિરામીરે, બહુ નામી તું અંતરયામીરે ;	
તુંને સ્મરું સદા શિર નામી—	અહો નિરાકાર. ૫.
અર્ક ઇન્દુ ન જ્યાંહી પ્રકાશેરે, ત્યાંહી એક અખંડ તું ભાસેરે ;	
કરી તર્ક અંતર હુલ્લાસે—	અહો નિરાકાર. ૬.
તારા નિશ્ચળ નિયમે નિહાળીરે, ભાસે સત્યપરાયણ સારીરે ;	
ખુબી એજ ખરે તારી ખ્યાલી—	અહો નિરાકાર. ૭.
ગુણ તારા સદા જે ક્રોધ ગાએરે, તેનાં જોતેર કુળ તરી ભએરે ;	
ગૌરીશંકર પાવન થાએ—	અહો નિરાકાર. ૮.

પદ ૧૩ ચાખખા.

ક્રીધું મારા ખાવિંદનું થાશેરે, બીજા સહુ ખાંડ રહ્યા ખાશે. ટેક.	
હરિ ભજન કર મૂરખ મનવા, મંગળ વરતાશે ;	
કૂડ કપટના કરનાને તે ખાસડલાં ખાશેરે—	ક્રીધું. ૧.
શોચ કરે શું વળશે તાડું, નિશ્ચય કર ક્યાસેં ;	
શાન્ત વૃત્તિથી રહે સર્વદા, ધરી ચિત્ત અવિનાશેરે—	ક્રીધું. ૨.
અસંતોષિયા વૃત્તિ અદેખા, અમથા અથડાશે ;	
જખ મારીને તજી જાંદગી, જમપુરમાં જશેરે—	ક્રીધું. ૩.
આગળ વચલા વળી આણસુ, વચમાં અટવાશે ;	
વળે ન તેનું નકી વિચારે, પટમાં પટકાશેરે—	ક્રીધું. ૪.
ધૈય ધરી ધરથીજ ધરામાં, ધીમંત નર ધાશે ;	
વિજય વાવટો તેનો વાડું, ફર ફર ફરકાશેરે—	ક્રીધું. ૫.
અરિદ્ધળ દેખી ડરી દિલ્લેમાં, નકટ નરો નાશે ;	
વાંચિછત કૃળ તો વડું વિશ્વમાં, તેથી ન વોરાશેરે—	ક્રીધું. ૬.
ખાંધનાર હિંમત હથિયારો, ઉલટ ભરી આશે ;	
ભૂમંડળમાં ભાગ્યશાળી તે, વીરો વખાણશેરે—	ક્રીધું. ૭.
ચોંપ ધરીને ચતુર નરો તે, હિત સહુનું ચહાશે ;	

ગુણ ગૌરીશના ગાનારાનું, શ્લેષ કુશળ થાશેરે—

ક્રીધું. ૮.

પદ ૧૪ ચાળખા.

- જીવડા જ્ઞેને વિચારી ચાર, તારા વાગવા આત્મા ખાર. ટેક.
- શું સુખ ધારી સુતો શયામાં, ભરનિદ્રા મોઝાર ;
- જાત્રત થઈ જરા જ્ઞેને ઝાંખી કરી, આળસ તજી આવારરે—જીવડા. ૧.
- ધર ધંધામાં અધો થયો તું, રજ્યો કમાણી અપાર ;
- ખોજે બહુધા ધર્યો શીષ જ્યમ, લાલો ખચરપર ભાર— જીવડા. ૨.
- એક પાઈ કારણ રંક જનોને, રેંશે લઈ તરવાર ;
- પાપનાં પોટલાં કોણ ઉતારશે, કર ઉરમાં વિચારરે— જીવડા. ૩.
- ખાળાપણું તો ખેલેં ગુમાવ્યું, યુવામહીં લઈ નાર ;
- બુઢાપણું હવે આવ્યું બીકાળું, ગાયો નહીં કિરતારરે— જીવડા. ૪.
- શાણપણું નવ સૂજ્યું સરતમાં, ભર્યો ભુંડાઈ ભાર ;
- ચેતી હવે તું ચાલ નકર તો, પડશે મુખ પેજરરે— જીવડા ૫
- રળી રળી ધન સંઘહુ કરીને, ભર્યો અખૂટ ભંડાર ;
- પરમારથમાં પાઈ વાવરતાં, આવે તને ખોખારરે— જીવડા. ૬.
- માત પિતાને કુટુંબ કબિલો, લાઈ લગનીને દાર ;
- સ્વારથ સૂધી સગાઈ જાણો, અંતે અલગ થાનારરે— જીવડા. ૭.
- કૂડ કપટ ને તજી પ્રપંચો, ધર નીતિ નિરધાર ;
- ગુણ ગૌરીશના ગાળે નિશિદ્ધિન, ઉતરવા ભવ પારરે— જીવડા. ૮

પદ ૧૫ ચાળખા

- ક્રીધી તેં કૃપાનિધે ભારીરે, મેલ્યો મુને વિગતેં વિસારી. ક્રીધી. ટેક.
- પાંચાળીનાં ચીરજ પૂર્યાં, અહલ્યા ઓધારી ;
- સુદામાજનાં સંકટ હરિયાં, સંપતિ દઈ સારીરે— ક્રીધી. ૧.
- પ્રહલાદજીની પાળી પ્રતિજ્ઞા, હિરણ્ય કશ્યપ મારી ;
- ગજ ગણિકા ઓધાર્યાં નાથ તેં, નેહુ રૂદ્ધ ધારીરે— ક્રીધી. ૨.
- નરસી મહેતાપર મ્હેર કરી તેં, ઘાડી ગિરિધારી ;

શામળશાનું રૂપ ધરીને હુંડી સ્વીકારીરે—	કીધી. ૩.
ભાવથકી હું ભજન કરું નિત્ય, ભવ દુઃખ ભય હારી ; તોય ઉગરવા એક મળે નહિ, બહુધા કો ખારીરે—	કીધી. ૪.
આકૃતમાં અકૃણાઈ પડતાં, વહતો પોકારી ; નાથ હાથ ગ્રહી તુરત દેજે, ભવ જળથી તારીરે—	કીધી. ૫.
પતિતપાવન ધિરદ ગયું ક્યાં, અવિચ્છિન ઐકારી ; નેહ હવે નહિ ટકે નિરંતર, જોજે વિચારીરે—	કીધી. ૬.
સુખદાયક તું શ્રેષ્ઠ સૃષ્ટિમાં, વહતાં નરનારી ; બૂહું ઠરે છે તેહ જુગતથી, હરનિશ હિતકારીરે—	કીધી. ૭.
ગૌરીશંકરની ગિરા સાંભળી, કર ઝટ તૈયારી ; શરણાગતવત્સલ પ્રભુ મારા, સહાય કરવા મારોરે—	કીધી. ૮.

પદ ૧૬ ગરબી

ઓ રાણાજી-એ રાગ.

ઓ અવિનાશી; અખિલ નિવાસી આકાશી કિરતાર ધણી; પૂર ગુણરાશી, અચળ ઉભશી, ખાસી તવ શક્તિજ બણી.	ટેક.
તું અધમ ઓધારણ તારણ છે, દુઃખ દુષ્ટ દારદ્ર વિહારણ છે ; ધીમંત સદા ધર ધારણ છે—	ઓ અવિનાશી. ૧.
તારી અકળિત છે ઇશ્વર માયા, પ્રાણી પર નિમંણ તુજ છાયા ; જશવંતા જગ કેરા રાયા—	ઓ અવિનાશી. ૨.
તું સચરાચર જગનો સ્વામી, વળી નેક નિરંજન બહુ નામી ; આનંદી અખિલ તું અભિરામી—	ઓ અવિનાશી. ૩.
તવ ગુણ નિરંતર જે આતા, વરતા તે સુખ સંપત શાતા ; તવ વિસુખ સદા નરકે જાતા—	ઓ અવિનાશી. ૪.
જે નાસ્તિક થઈ તુજને નિંદે, તુજ ચરણ સરોજને નવ વંદે ; તે સંકટને પડશે કુંદે—	ઓ અવિનાશી ૫.
જે જપ તપ ને વળી જોગ કરે, પણ અંતર મેલ પરો ન કરે ; તેને સ્વપ્ને તું કદિયે ન મળે—	ઓ અવિનાશી. ૬.

જે આતમ જ્ઞાન થકી નિરખે, તે તુજને નિકટ સદા પરખે ;	
ત્યારે અંતરમાં બહુ તે હરખે—	ઓ અવિનાશી. ૭.
જે રાત દિવસ દ્રઢ રટન કરે, નિજ અંતર માહી' ધ્યાન ધરે ;	
તો ગૌરીશ તેને સઘ મળે—	ઓ અવિનાશી. ૮.

ગંગાદાસ.

પદ. ૧ ભજન.

મખ્યો મનુષ્ય જન્મ અવતાર, માંડ કરીને,	
તે' ભજ્યા નહિ ભગવાન, હેત કરીને,	
અંતે ખાશો જમના માર, પેટ ભરીને,	
તેથી રામ નામ સંભાર—	મખ્યો.
ગદ્ય પણ પાછી ફેર ન આવે, મૂરખ મૂઢ ગમાર,	
ભવસાગરની ભુલવણીમાં, વીતી ગયા યુગચાર,	
ફેરા ફરીને—	મંખ્યો.
જઠરાગ્નિમાં જુગતે' રાખ્યો, નવ માસ નિરધાર,	
સ્તુતિ કીધી અલખેલાની, ખા'ર ધર્મો અવતાર,	
માયામાં મોહીને—	મખ્યો.
કલિજુગ કૂડો રંગે રૂડો, કહેતાં ન આવે પાર,	
જપ તપ તીરથ કષ્ટ ન કરીઆં, એક નામ આધાર,	
કૃષ્ણ કહીને—	મખ્યો.
ગુરુગમ પાયો મનમેં સાચો, જુકિત કરી જહુરાય,	
ગંગાદાસકું જ્ઞાન ખતાયો, રામદાસ મહારાજ,	
દયા કરીને—	મખ્યો.

પદ ૨ રાગ એજ.

મન કરી લેને વિચાર, જીવન થોડા,
તારા હરિ કથાની માંહે, કાન છે ખોડા,
અંતે જાશે જમપુર માંહે, જડશે જોડા,
તેથી રામ નામ સંભાર— મન.

મોર મુકુટ ધર્યો શિર ઉપર, દુર્બલુ કર મોઝાર,
વેઠ વીટીયું હાર ગળામાં, ખૂબ ધર્યો શણુગાર,
પગમાં તોડા— મન.

હુસ્તી ઊપર કનક અંબાડી, ખમા કહે છડીદાર
રથ મિયાના ઉંટ પાલખી, કહેતાં ન આવે પાર,
ચડવા થોડા— મન.

લોભ ન મૂકે કામ ન ચૂકે, ઘર ધંધાની માંચ,
મૂરખ મનવા કછુ ન ખૂઝે, તીર્થ ગમનની માંચ,
પાંચ છે ખોડા— મન.

સંસાર સાગર મહાજળ ભરિયો, રામ નામકી જહાજ,
ગંગદાસકું જ્ઞાન ખતાયો, રામ દાસ મહારાજ,
ખરાની વેળા— મન.

ગંગારામ.

પદ ૧ સામેરી.

હરિજન હિંમત રાખીએ, લાવેં ભક્તિ કીને ;
શિર સાટે સત ગુરુ મળે, પાછી પીઠ ન દીને. ટેક.
આપ કસીને પર પોષિયે, દુઃખ સહી સુખ દીને ;
રાજા હરિશ્ચંદ્ર મોરધવજ જેવા, જગમાં અમર રહીને—હરિજન. ૧.
નામા પીપા રોહીદાસને, સમર્થા સાદ દીધા ;
કોહેં કારજ નરસિંહ તણાં, લલી ભાતે કીધાં— હરિજન. ૨

ગજ ગુણિકા ધણુ પારધીરે, તેણે શ્યાં સુકૃત કીધાં ;	
નુખતે નાથ નિવાળ્યા, લઈ અવિચળ પદ દીધાં—	હરિજન. ૩.
ઘણુ એરણુ વચે ઘા સંહરે, મોઘે મૂલ વેચાયા ;	
સો હરિજન હીરા ખરા, લાખોમાહીં લેખાયા—	હરિજન. ૪.
સાચાંન સાહેબો રાખશેરે, વા'ર કરશે વેલી ;	
પાંડવ કાળે ચક્ર ધર્યું, પણ પોતાનું મેલી—	હરિજન. ૫.
પરમારથે પિંડ એરિયા, વળગી રહ્યા વિશ્વાસે ;	
ખરી પડે ને ખસે નહીં, પ્રગટ હરિ તેને પાસે—	હરિજન. ૬.
જેને આસરો એના નામનો, તેને હરિ કેમ મેલે હાથે ;	
ગંગારામને સંગ સદા, સમથે રવિ ગુરુ સાથે—	હરિજન. ૭.

લાવણી પદ ૨.

ખજ સખ ઇન્દ્રને ઘેરી, કૃષ્ણ મેં શરનાગત તેરી.	૨૬.
દેખો અખ બાહલ બન આયે, દામની અમકત ઘન માંહે ;	
મેઘ પરલેકું ખરસાવે, કહો અખ કહાં લાગ જાવે ;	
કહો કૃષ્ણ કેસી બની, ભયો ઇન્દ્રસે વેર ;	
કોખ્યો હય પૃથ્વીકો પાલન, કિસ બિધિ હોવે ખેર ;	
જગત સખ મરનેકું ઘેરી, શ્યામ હમ શરનાગત તેરી.	૧.
કહી જો તુમ હમને માની, ભેટ અખ ગિરિવરકી ઠાની ;	
ઇન્દ્રકી જૂઠ સખે જાની, નપઇ હય તુમરી નાદાની ;	
ગોકુલ બાળા નંદણ, તાકે રાજકુમાર ;	
મિથ્યા બચન સખ હોત તુમારે, તાકો કરો ઉપાય ;	
બુગત હમ બહુ કીની તેરી, કૃષ્ણ મેં શરનાગત તેરી.	૨.
કહું કા તુમમેં ગુન ભારી, પૂતેના બાલપને મારી,	
દુષ્ટની માયા બિસ્તારી, આપ બની સુંદરવર નારી ;	
વિષકા અંચલ આયકે, દિયે આપ સુખ માંચ ;	
એક માસ તિહાયરે, તુમ જીવત છોડી નાંચ ;	
મારકર મારગમેં ડારી, શ્યામ હમ શરનાગત તેરી.	

- આપ જલ જમુનાકો પીઓ, ખેંચકે દાવાનલ કીઓ ;
 અલેપદ પ્રજ બાસીનકું દીઓ, ખેંચ કચું પ્રજસેં મન લીઓ ;
 પ્રજ તુમારી કૃણ્ણુ, ઈંદ્ર કરે પરલે ;
 અખકી સહાય કરો પ્રજ રાજ, કર્ણુ સિંધુદયાલ ;
 શરન સખ પ્રજ બાસીન ઘેરી, કૃણ્ણુ મેં શરનાગત તેરી. ૪.
- આપ સુન મનમેં મુસકાવે, ખાત એક મુખસેં કરમાવે ;
 કહોણ હુમખેં કચું આયે, સંગ લે ગિરિવર ચેં ધાએ,
 નખપર ગિરિવર ધારકે, કિયો ઈંદ્રસેં ખેલ ;
 ગોવરધનકે શીષપર, તખ દિયો ચક્રકું મેલ ;
 અધર ધર ખંસીકું ટેરી, કૃણ્ણુ મેં શરનાગત તેરી. ૫.
- સોહિયે શિર પંચરંગી નીલા, રચ મુખ પાનજ કે ખીરા ;
 માલ ગલે મુકતા ફલ હીરા, સોહિયેં શિર પીતાંબર પીરા ;
 કેષ સાતકે ખીચમેં, ગોવરધન ખિસ્તાર ;
 સાત અર્ષકો રૂપ તિહારો, નહીં પુષ્પ જ્યું લાર ;
 શરન અખ પ્રજ બાસીન તેરી, શ્યામ હુમ શરનાગત તેરી. ૬.
- પ્રજ બાસી આનંદમેં હુરખે, ઈંદ્રતો કુપ કુપ ખરસે ;
 દામની ઘન ઘનમેં ચમકે, સોઈ જલ ગિરિવર પર વરસે ;
 ખરસત ખરસત હાર્યો, તખ જન્યો જગદીશ ;
 દોહ કર જોડી નિવાજ્યો, ઈંદ્ર ચરનપર શીષ ;
 પુદ્ધિ મેરી માયાને ઘેરી, કૃણ્ણુ મેં શરનાગત તેરી. ૭.
- અચંબા ઉનકા કુછ નાહીં, ઈંદ્રતો લાખ કોટ માહીં ;
 ખનાવું એક પલકમાહીં ખિગારત દેર કછુ નાહીં ;
 ઉતપતિ લે સંસારકી, ગિરિધારી ગોવિંદ ;
 ગંગારામ જ્યું ગાવે છંદ, નહીં પડે લજનમેં લંગ ;
 નામસેં છૂટત જમ ખેરી, શ્યામ હુમ શરણાગત તેરી ૮.

આછા નીચ લોજન ચૈયે, ઠંડા જલપાનિયાં ;	
ચાવનેકું ખીડીયાં ચૈયે, ચોર થુકદાનિયાં—	ભજન. ૧.
સેજતો કુલદી ચહિયે, રૂપવતી રાનિયાં ;	
પુત્રતો સપુત્ર ચહિયે, કુલકી નિશાનિયાં—	ભજન. ૨.
હસ્તિ ઘોડા રથ ચહિયે, તંબુ અસમાનિયાં ;	
કિદ્દા તો અભંગી ચહિયે, અહું દિશે પાનિયાં—	ભજન. ૩.
અરખ ખરખ હોલત ચહિયે, હીરા હુંદી ખાનિયાં ;	
કહત ગંગારામ દુનિયાં, લોલે લલચાનિયાં—	ભજન. ૪.

ચરનદાસ.

પદ ૧ રાગ જંગલો.

અખ તો મનવા મેરા, ખસો સુર સરી તીર.	ટેક.
સાધુ રૂપ સુર સરી જામે, ઉત્તમ અનુભવ નીર ;	
વામે નિશિદ્ધિન નાઓ મનવા, નિરમલ હોત શરીર—અખ તો. ૧.	
જ્ઞાન વિરાગ સંતોષ ત્રિવિધિ, શીલ વહે સમીર ;	
અંતર અવિદ્યા યુજવે અગની, પાવત મુખકી સીર—અખ તો. ૨.	
હંસ મુમુક્ષુ સદા રહે, જાંહાં ખેવટ ખડે ગંભીર ;	
ભિન્ન અનાતમ કરકે પામી, પીવત આતમ ખીર— અખ તો. ૩.	
ધન ગંગામેં દોષક નાવે, ધરમ ધોરંધર ધીર ;	
પામર પ્રાણી નિકટ નાં આવે, અંધ અલાગી અધીર—અખ તો. ૪.	
સુરાર સદ્ગુરુ મેરમ મેરે, જ્યું પ્રગટેં રઘુવીર ;	
ચરનદાસ જન અપનો જાની, મેટત મનકી પીર— અખ તો. ૫.	

પદ ૨ રાગ જંગલો.

અખ તો મનવા મેરા, કર સદ્ગુરુમેં હેત.	ટેક.
બાલ જ્યેખંત સખ ગયે બિલાઈ, કેસ ભયે સખ શ્વેત ;	

- श्रुति स्मृति सदा कहतछे, अतुर होयके येत— अण तो. १.
 गूठी याही जगतकी माया, ज्युं आणगर भेत ;
 विविध लांतिकी वस्तु द्विभावे, अंत रेतकी रेत— अण तो. २.
 जणलग अपना अनुभव नाहीं, तअलग करत अयेत ;
 गिना प्रकाश तिमर नही नासे, ध धश्वरकी नेत— अण तो. ३.
 प्रह्वयेताके संग न तनिये, मनवांछित इल हेत ;
 अमृत अयन सुनावे मनहर, त्रिबधि ताप हरी लेत—अण तो. ४.
 मुरार सहगुरु मेरम मेरा, साक्षी शुद्ध सयेत ;
 यरनदासके अरने वीजे, तन मन प्रान समेत— अण तो. ५.

येतनदास.

पद १ गोडी.

- कृष्ण यरन सुअदाध, लज्ज मन कृष्ण यरन सुअदाध. टेक.
 लुन यरननकी अरन सेवाके, सिंधु सुता मन लाध ;
 जय जय कृष्ण कमलदल लोअन, दुःख भोअन सुअदाध—लज्ज मन. १.
 लुन यरननकी यरनपाइका, छुवे जमुना जल थहराध ;
 नंद सुवनमें आप गिरावै, जसोमति के सुअदाध— लज्ज मन. २.
 सो पूरन वसुदेव देवकी, निरणी परमपद पाध ,
 छूट गंध कपाट उघारे, देव सुभन अरी लाध— लज्ज मन. ३.
 पूतना परश परम गति हीनछे, देह दशा भिसराध ;
 गोवरधन ब्रज राणी लियो छे, काली नाग नाथ लाध— लज्ज मन. ४.
 कुण्ज तो अंदन घसी वयाध, परस परमपद पाध ;
 उअसेनके राज तिलक हियो, जरासंध दुःअदाध— लज्ज मन. ५.
 कुन्ती पुत्र गंधु लये व्याकुल, ता शिर छत्र किराध ;
 विप्र सुदाम हरिसो लेटे, कअन पुरी असाध— लज्ज मन. ६.
 शिव सनकाही आदि अह्लादिक, निगम नेति जश गाध ;
 येतनदास सांतन के शरने, पुलक नयन जल छाध— लज्ज मन. ७.

ચંદ્રસખી.

પદ ૧.

ધન સાવરિચેકી લટક ચાલ, હયા મેરે મન બસગઘરે ટેક.
 મોર મુકુટપર કલગી સુહાવત, લે બંસીપર કુંક બજાવત ;
 લટકારી નાગન લટક રહી, હયા મેરે મન બસગઘરે— ધન. ૧.
 બિન દેખે મોય પરત ન ચેન, પિયા બિન કેસે કટત રેન ;
 હુરિ બિના ક્યા કરૂં મોરી સજની, તન મન ધસ ગઘરે— ધન. ૨.
 લખ્યા લલાટ મિટે નહીં મોહન, કોટિ કરે કોઇ લાખ જતન ;
 આજ સખી માધુ બનકી કુંજનમેં, પરવશ પડગઘરે— ધન. ૩.
 સખ સખિયોં મિલ મંગલ ગાવે, મોતિયન ચોક પુરાવેં ;
 ચંદ્ર સખી લજે બાલકૃષ્ણ છખી, ચરન કમલ ચિત્ત ઠસગઘરે— ધન. ૪.

ઝીઝોટી પદ ૨.

“ તમે આહીં રહો રામ રસિયા ” એ રાગ,

નથ મેરી દીજરે બ્રજવાસી, તેરે ચરનકમલકી મેં દાસી. ટેક.
 રાસ રમતાં મેરી નથ ગુમ ગઘ હે, ઓ લગો સકલકોં આશી ;
 ગ્વાલ બાલ સખ હુંઢણ નિકસે, ગુજરી ભઈ ઉદાસી— નથ. ૧.
 તુમ બંદ્રાબન રાસ રચ્યો હે, રાસ રમન કોન જાસી ;
 મેંતો મેરે પિયર જાઉંગી, બાબલ ઓર ઘડાસી— નથ. ૨.
 બરસાનેમેં એક સોની બસતહે, ઉનકું બાબલ બુલાસી ;
 સમુદ્રયામેં છીપુંનિપજત, ઉનકા મોતી લેવાસી— નથ. ૩.
 તુમ જાણો નથ આઈ મફતમેં, ગૌવાં દલાલીમેં જાસી ;
 ચંદ્ર સખી મેં બાલ કૃષ્ણકી, પૂરન ભઈતી ખ્યાસી— નથ. ૪.

ઝીઝોટી પદ ૩.

તેરી સુરત દેખ લોલાની, મિલતા જાજે રાજ ગુમાની. ટેક
 મેરે ઘર આવજે પ્રભુ પાવના, ઘર ગોકુલ કાની ;

- નંદ રાયસેં દશ ઘર આગે, રાયલ પેર નહીં છાની— તેરી. ૧.
 આવોની નિશંક શંક નહીં કરનાં, મેં હું રાધિકા રાની ;
 કડંગી રસોઈ સુંદર, મેં ઘોત કડું મિજબાની— તેરી. ૨.
 તુમં જાવોગે કાના ધેનુ ચરાવન, મેં જાઉં જમુના પાની ;
 નામ ન જાનો તો નામ જતાઉં, મેરો નામ રાધિકા રાની— તેરી. ૩.
 પ્રીત કરો તો પ્રભુ એસી કીજે, જયું દૂધનમેં પાની ;
 ચંદ્રસખી ભજે ખાલકૃષ્ણ છખી, જ્ઞેતમેં જ્ઞેત મિલાની— તેરી. ૪.

ઝીઝોટી પદ ૪.

- ગિરધર લાગે રામનીકો, કૃષ્ણ ૨ નંદજીકો. ટેક.
 ગંઢ ગોકુલકી સઘરી ગોપાલની, માથે માટ દહીંકો ;
 ઘાટ ઘાટ પર આડો ડોલે, માગે દાણ મધકો— ગિરધર. ૧.
 કડવો તેલ કૃષ્ણકું ન દીજે, રાજ ખવેચો ઘીકો ;
 માલ પરાયો મીઠો લાગે, ઘરકો લાગે ફિક્કો— ગિરધર ૨.
 નામ ન જાણું મેં ગામ ન જાણું, શિર કેસરકો ઠીકો ;
 ગલે ખેજંતી માલ ખિરાજે, નામ ન જાણું ઉસીકો— ગિરધર. ૩.
 અન્ન ન ભાવે નિંદ ન આવે, જીવડો રહેત અનીકો ;
 ચંદ્રસખી ભજ ખાલકૃષ્ણ છખી, હરિ ખિન સખ ગુણ ફિક્કો—ગિરધર. ૪.

ઝીઝોટી પદ ૫.

- મેંતો દેઉંગી લાલાજીસેં ગારી, એસી ગારી પ્રેમ પિયારી. ટેક.
 દોઢ ખાપ સકલ જગ જાને, તાકું સુરીનર વખાણે— મેંતો. ૧.
 ભવા કુન્તા કહે નિહારી, જાચો કરણ કુંવારી— મેંતો. ૨.
 ખેન સુભદ્રા તિહારી જાની, અરજીન રૂપ લોલાણી— મેંતો. ૩.
 ચંદ્રસખી હરિકી ગારી ગાવે, ભક્તિ અભેપદ પાવે— મેંતો. ૪.

પદ ૬ સૌરઠ.

તુમ ગુજરી બ્રજ નાર, હુમારી દેદે બન્સુરીયાં.	ટેક.
ખાંસકી બની ખાંસરી, બનકી લકડિયાં ;	
લગી મરમકી ચોટ, કલેજે ખુલ ગઇ પાંસરિયાં—	તુમ. ૧.
દાદુર મોર બપૈયા બોલે, કોયલ કોં કોં કરે ;	
ઇન ગલી મતિ આલો સાંવરા, દુનિયા ભ્રમ ધરે—	તુમ. ૨.
કાન ગુજરી ઝગડો કીનો, સુનજે સાજનિયાં ;	
ચંદ્રસખી લજ બાલકૃષ્ણ છખી, એદ્યો બન્સુરિયાં—	તુમ. ૩.

પદ ૭ રાગ કલ્યાણ.

સુરતપર વારી જઈ નાગર નંદા.	ટેક.
સખ સખીઅનમેં રાધાજી બડી હૈ, તીર્થમેં બડી ગંગા—	સુરત. ૧.
સખ દેવનમેં માહાદેવ બડા હૈ, તારનમેં બડે ચંદા—	સુરત. ૨.
સખ ભગતનમેં ભરત બડા હૈ, જોધનમેં હુતુમંતા—	સુરત. ૩.
ખંદ્રાબનમેં રાસ રચ્યો હૈ, નૃત્ય કરત ગોવિંદા—	સુરત. ૪.
આપ તો જાય દ્વારકાં છાઈ, હુમકો બતાયો ઘર ધંધા—	સુરત. ૫.
પેસ પતાલે કાલીનાગ નાથો, કૃષ્ણપર નૃત્ય કરંતા—	સુરત. ૬.
ચંદ્રસખી લજ બાલકૃષ્ણ છખી, તુમ ઠાકોર હુમ બંદા—	સુરત. ૭.

પદ ૮ રાગ કલ્યાણ.

ભજે મન રાધેનંદકિશોર.	ટેક.
માત જસોદા પારને ઝુલાયે, હાથમેં રેશમ દોર—	ભજે. ૧.
નંદ બાવાકે આંગનમેં ખેલત, વૃંધરનકી ઘમઘોર—	ભજે. ૨.
જમુનાકે નીર તીર ઘેનુ ચરાવે, ખંસી બજાવે મુખ મોડ—	ભજે. ૩.
મોર મુકુટ પીતાંબર સોહે, કુંડલકી છખી ચોર—	ભજે. ૪.
ચંદ્રસખી લજ બાલકૃષ્ણ છખી, રાધેકૃષ્ણકી જોડ—	ભજે. ૫.

પદ ૯ રાગ ભૈરવી.

બેઠો અબ રાજ હોઈ, નંદકો પિયારો બેઠો અબ રાજ હોઈ.	ટેક.
હાથીકોં મારે મલ પછાડે, કંસકોં દીઓ દબોઈ—	નંદકો. ૧.
ચાર ટકા છુરીકા લેતો, ઘર ઘર ગાયું દોઈ—	નંદકો. ૨.
બ્રજ બનતાકો સંગ છાંડકે, રહ્યો કુબજસંગ મોઈ—	નંદકો. ૩.
ચાલો છોડો જસોદા ઘર ચાલો, બહરા લેવેગી ધાઈ—	નંદકો. ૪.
ચંદ્રસખી ભજે બાલકૃષ્ણ છળી, કૃષ્ણ કૃષ્ણ કહી—	નંદકો. ૫.

પદ ૧૦ ટુમરી.

ગોકુલકે આના છોડદિયા, શ્રીકૃષ્ણ મથુરામેં ગયે તો ગોકુલકા	આના છોડદિયા. ટેક.
અબ તો બિરાજે રત્નસિંહાસન, ગૌકા ચરાના છોડદિયા—શ્રીકૃષ્ણ.	૧.
અબ તો બાંધતહે ઠાલ તરવારાં, બંસીકા બળના છોડદિયા—શ્રીકૃષ્ણ.	૨.
મેવા મિઠાઈકે ભોગ લગતહે, માખનકા ખાના છોડદિયા—શ્રીકૃષ્ણ.	૩.
ચંદ્રસખી ભજે બાલકૃષ્ણ છળી, હરખ નિરખ ગુન ગાયલિયા—	શ્રીકૃષ્ણ. ૪.

પદ ૧૧ ટુમરી.

બિગરી કોન સુધારે નાથ બિનાએ રાગ.

ગાગરિયાં છ ન ફેરો લાલજી, મેં તો દેઉંગી ગારી.	ટેક.
હમ જમુનાજલ ભરન બતરી, બીચ મિલે ગિરિધારી—ગાગરિયાં.	૧.
ગાગર ફેરી મેરી બૈયાં મરેરી, મોતિયનકી લર તોરી—	ગાગરિયાં. ૨.
લેકર ચીર કદમ ચઢી બૈઠે, હમ જલમાહીં ઉગારી—	ગાગરિયાં. ૩.
ચીર તુમારોં જબ હમ દેંગે, જલસેં હો બવ ન્યારો—	ગાગરિયાં. ૪.
જલસેં ન્યારી હમ કેસેં હોવેં, તુમ પુરૂષ હમ નારી—	ગાગરિયાં. ૫.
પુરૂષન પત્ર પેહેરી રાધા નિકસી, કૃષ્ણ હુસે દે તારી—	ગાગરિયાં. ૬.
મથુરાકે સબ લોક હસત હૈ, ગોકુલકી સબ નારી—	ગાગરિયાં. ૭.
તુમ તો છોટા નંદરાયકે, હમ વૃષભાન હુવારી—	ગાગરિયાં. ૮.

બધ પુકારોં કંસરાયસેં, ભૂલભયો ઠકુરાઈ— ગાગરિયાં. ૯.
ચંદ્રસખી ભજ બાલકૃષ્ણ છખી, તુમ જીતે હમ હારી—ગાગરિયાં. ૧૦.

પદ ૧૨ આશા.

આજ સખી નંદનંદન પ્રગટે, ગોકુલ બજત બલધરી.
રોહિણી નક્ષત્ર માસ ભાદૈકી, યોગ લગન તિથિ આધરી. ટેક.
ગૃહગૃહસેં સખ બનિતા બનીકે, મંગલ ગાવત આધરી ;
જે જૈસે તૈસે ઊઠી ધાયે, આનંદ ઉર ન સમાધરી— આજ સખી. ૧.
ચુવા ચંદન ઓર અરગળ, દધિકે કિચ મચાધરી ;
યમલાભુન વૃક્ષ ઉપારે, જસોમતી સુત ઉર લાધરી— આજ સખી. ૨.
બંદીબન ગંધર્વ ગુણ ગાવે, શોભા બરણી ન બધરી ;
ચંદ્રસખી ભજે બાલકૃષ્ણ છખી, ચરણ કમલ ચિત્ત લાધરી—આજસખી. ૩

પદ ૧૩ રાગ આશા.

ચલો સખી વૃન્દાવન ચલીએ મોહન બેનુ બલવેરી. ટેક.
બેનુ સુનત પ્રહ્લાદિક મોહે, વેદ પઠન નહીં પાયેરી— ચલો. ૧.
બેનુ સુનત શિવશંકર મોહે, ધ્યાન ધરન નહિ પાયેરી— ચલો. ૨.
બેનુ સુનત સુર નર સુનિ મોહે, ભજન કરન નહિ પાયેરી—ચલો. ૩.
બેનુ સુનત ઈંદ્રાદિક મોહે, રાજ કરન નહિ પાયેરી— ચલો. ૪.
બેનુ સુનત જમુનાબલ મોહે, નીર બહન નહિ પાયેરી— ચલો. ૫.
બેનુ સુનત ગૌ બચ્છરા મોહે, દૂધ પીવન નહિ પાયેરી— ચલો. ૬.
બેનુ સુનત પ્રજ બનિતા મોહે, ઘર અંગનાં ન સુહાયેરી—ચલો. ૭.
બેનુ સુનત સખ ગોપિકા મોહે, ઝુંડ ઝુંડ ઊઠી ધાયેરી— ચલો. ૮.
બેનુ સુનત ખગ પંછી મોહે, ચુગા ચુગન નહીં પાયેરી— ચલો. ૯.
ચંદ્રસખી ભજ બાલકૃષ્ણ છખી, હરિ ચરનન ચિત્ત પાયેરી—ચલો. ૧૦.

પદ ૧૪ ધુન.

બાજે બાજે લાલ તોરી પૈવનિયાં, લાલ રૂન ઝુનિયાં.

- पैजनियां आनै अधिक सोहावे, मोहगये सुर नर मुनियां—आने. १.
 जसुमती लाललुके चलन शीभावे, अंगुरी कर लिये होऊनियां—
 आने. २.
 पिता लुगलियां अंगपर सोडे, माथेकी टोपी अधर अनियां—आने. ३.
 शिव प्रह्ला लुके पार न पावे, ताही नयावत ग्वालनियां— आने. ४.
 छोटे छोटे चरन यतुलुंज भूरति, अलके जुकी रही नागनियां—
 आने. ५.
 चंद्रसभी लजे आलकृष्ण छभी, तीन लोकके प्रभु धनियां— आने. ६.

पद १५ धुन.

- लजे सुंदर श्याम मुकुट धारी. टेक.
 अहन कमलपर कुंडल अलके, अलके सोडे धुंधर भारी— लजे. १.
 उर वेजंती माल भिराजे, वनमादा सोडे गुंजन भारी— लजे. २.
 केसर लाल तिलक शिर सोडे, मोरलीकी छभी डे न्यारी— लजे. ३.
 पायनमे पैजनिया सोडे, गद गद आवत गिरिधारी— लजे. ४.
 अंसीपट तट रास रच्यो है, संग लिये राधा प्यारी— लजे. ५.
 अंदाअन जेलत डोलत, विहार करत डे वनमादी— लजे. ६.
 चंद्रसभी लजे राधावल्लभ, चरणकुमलकी अलिहारी— लजे. ७.

पद १६ धुन.

- जय जय जसोदा नंदनकी, नंदनकी जग अंदनकी— जय जय. टेक.
 लाल भिशाल माल मोतियनकी, ओर भिराजे अंदनकी— जय जय. १.
 पैठी पताल कालिनाग नाथे, इनपर नरत करायनकी— जय जय. २.
 जमुनाके नीर तीर धेनु चरावै, हाथ लकुटिया अंदनकी— जय जय. ३.
 छंदर कोप किये अज उपर, नभपर गिरिवर धारनकी— जय जय. ४.
 केसी मारे कंस पछारे, असुरनके दल लंजनकी— जय जय. ५.
 उग्रसेनकों राजतिलक हियो, रक्षा करी सभ संतनकी— जय जय. ६.
 शंभु यकु गदा पद्म भिराजे, लगतवत्सल लौ लंजनकी— जय जय. ७.
 धंटां ताल पभावज आनै, गडेरि धून सभ संतनकी— जय जय. ८.

આપન જય દ્વારકાં છાયે, પલ પલ લાહર તુરંગનકી— જય જય. ૯.
 આસપાસ રતનાકર સાગર, ગોમતી કરત કિલોલનકી— જય જય. ૧૦.
 ચંદ્રસખી લજ બાલકૃષ્ણ છખી, ચરણ કમલ જગ ણંદનકી—
 જય જય. ૧૧.

પદ ૧૭ રાગ સૌરઠની હોરી.

તેંકયા ધ્રજકો ધનરદાર, મોકું રંગમેં સિંબલવત વાર વાર. ટેક.
 તેં નંદરાયકો કાન હઠીલો, મેં અલખેત્રી ધ્રજકી નાર— તેં કયા. ૧.
 અંગુલી પકર મેરા પોંચાળી મરોરે, ચુરિયાં કરદીની ધાર પાર—તેં કયા. ૨.
 વૃંદાવનકી કુંજ ગલીનમેં, રાધેકૃષ્ણ આયે ગાર ગાર— તેં કયા. ૩.
 ચંદ્રસખી લજે બાલકૃષ્ણ છખી, મેં તોરી દાસી વાર વાર— તેં કયા. ૪.

હોરી પદ ૧૮ ઝીઝાટી.

મેંતો કેસેં ભરલાઈ ગાગરીઆં, દેખો મોરી નંદલાલે ;
 બિગારી ચુંનરીઆં મેંતો ટેક.
 મેં જલ યમુના ભરન જતરી, ખ્યારેને ગેલ પકરીઆં— મેંતો. ૧.
 શીરકત શીરકત નેહેરે આવત, લાલ કેસર રંગજ ભરીઆં— મેંતો. ૨.
 ગ્વાલ બાલ સખ સંગ લીએરે, ખેલ મચાવત ભરીઆં— મેંતો. ૩.
 ચંદ્રસખી લજે બાલકૃષ્ણ છખી, ચરનકમલ ચિત્ત ધરીઆં— મેંતો. ૪.

હોરી પદ ૧૯.

દેખો યમુનામેં બજ રહી બંસરી, મેંતો પાનિયાં ભરન
 કેસેં જઈ મોરી સજની. ટેક.
 હાથમેં તાલ ગુલાલ ફેંટમેં, દેખો કેસર લાયે ગસરી— મેંતો. ૧.
 ચુઆ ચુઆ ચંદન ઓર અરગજ, ઘેયાં પકડ મોએ મસરી—મેંતો. ૨.
 ચંદ્રસખી પ્રભુ ખેલ કરત હુય, કુંજ કુંજમેં પસરી— મેંતો. ૩.

होरी पद २० जीजाटी.

- होरी जेलन आछ राधे प्यारी, रंगमे लिंजवने सारी. टंक.
 पांच गरषके कुंवर कनैया, सात भरस राधे गोरी— होरी. १.
 लर पिचकारी मुभपर डारी, में तो लिंज रही तन सारी— होरी. २.
 युआ युआ चंदन खोर अरगल, सैयां केसर लरके कटोरी— होरी. ३.
 सासु जूठी मोरी ननंद हठीली, नानो देवर देवेगो गारी— होरी. ४.
 अंद्रसणी लजे गालकृष्ण छणी, तुमरे जते हुम डारी— होरी. ५.

होरी पद २१ जीजाटी.

- धन सांवरेके लाज नही, भोखे गारी, हीनीरे लाभनमे— टंक.
 अंगुली पकर मोरा पोचणी पकरा, मोरा जयर दियारे हाथनमे—
 धन. १.
 इंट गुलाब हाथ पिचकारी, भोखे डारी गयोरे आंभनमे— धन. २.
 छल अल करके आये अचानक, भोखे लेरे गयो वे कुंजनमे— धन. ३.
 अंद्रसणी प्रलो होरी जिलतहे, भोखे भटकत हुय गोरे तनमे—
 धन. ४.

होरी पद २२ राग काफ़ी.

- अटकयो भेरे चीर मुरारि मुरारि— टंक.
 गागर रंग भेरे शिर पर लटकी, चुरीआ भरोरडारी सारी ;
 रेशम अंध कसणके चुटे, अट गछ केर किनारी ;
 भिलो झोछ अनके जिलारी, अटकयो भेरे चीर मुरारि. १.
 सगरी पारोसण संगकी साहेली, कइं जिनति करजेरी ;
 खेसी सीप देछ सणीअनकुं, माने नहीं अनमारी ;
 अण्डो असवो लारी, अटकयो भेरे चीर मुरारि. २.
 अंदाअनकी कुंजगलीनमे, मोहन जेले होरी ;
 अंद्रसणी लज गालकृष्ण छणी, अरणु कमल तिहारी ;
 अण राणो लाज हुमारी, अटकयो भेरे चीर मुरारि. ३.

હોરી પદ ૨૩ રાગ કાફી.

કાગનાં કેસેં ખેલું હોરી હોરી.

- આયો કાગન માસ નર ચલીન, કેસર કૂલ કૂલોરી ;
પિયા ખિના ઘસંત ન ભાવે, જ્ઞેખન આગ જગોરી ;
મોહો વિરહા ઝક ઝોરી, કાગનાં કેસેં ખેલું હોરી. ૧.
- કેશ તબ્લું શિર ખેશ તબ્લું, આલી હાર તબ્લું હૈયા કેરોરી ;
મોતન લુંબ લટા સખ તજદઉં, જ્ઞે પિયા આન મિલોરી ;
નાંતો મેરો પ્રાન તબ્લુંરી, કાગનાં કેસેં ખેલું હોરી. ૨.
- યું કરતે હરિ આયે અચાનક, કાગન ખેલ ખેલોરી ;
ચંદ્રસખી ભજ ખાલકૃષ્ણ છખી, ગ્વાલન રાસ રચોરી ;
મચ્યો રંગ કાગન હોરી, કાગનાં કેસેં ખેલું હોરી. ૩.

હોરી પદ ૨૪ રાગ કાફી.

- હમસેં મતખેલો હોરી, ભરી ગુલાલકી ઝોરી. ૨૬.
- પ્રંદાખનકી કુંજ ગલીનમેં, ખૈયા પકર જક જ્ઞેરી ;
એ તેરી પ્રીત જલોરે કનૈયા, મેરી કુલકી મરજદા તોરી ;
નાનુક મોરી ખાંધ મરોરી, હમસેં મત ખેલો હોરી. ૧.
- શિરકી ગાગરીઆં ઉતાર ધરીરે, મેરો મધ પી ઢોર ચલોરી ;
મેં તેરો કોન ખિગાર કીચ્ચો હુય, મેરે ગલેકી ગેલરિયાં તોરી ;
ખિલખે રાધા ગોરી, હમસેં મત ખેલો હોરી. ૨.
- પ્રંદાખનકી કુંજ ગલીનમેં, ખેર ખેર અટકોરા ;
ખરજ રહી ખલ જ્ઞેર ન ચાલે, આખર જાત ગોવારી ;
ચરાવત ખન ઢોરી, હમસેં મત ખેલો હોરી. ૩.
- અખ મેર પડી મન મોહન, પિચકારી ભર છોરી,
કુંગવા માંગ લીચ્ચે મન મૈચ્ચાં, ચંદ્ર સખી કર જ્ઞેરી ;
અખતો મેં ભધરે તોરી, હમસેં મત ખેલો હોરી.

પદ ૨૫ ગોડી.

- હરિજીસેં કૈન દુહાવત ગૈયાં. ટેક.
- કારે આપ કામરી કારી, આવત ચોર કન્હેયા— હરિજીસેં ૧.
- કનક દુહની સોહત હાથમેં, દુહન ખૈઠે અધ પૈયા— હરિજીસેં ૨.
- ખન દુહન ખન ધાર ચલાવત, ચિતવનમેં મુસ કૈયા— હરિજીસેં ૩.
- દોહન છોડી ગહે મેરો અંચલ, ચેહી શીખાયો તેરી મૈયા—હરિજીસેં ૪.
- ચંદ્રસખી લજી બાલકૃષ્ણ છખી, ચરણુ કમલ બલિ જૈયા—હરિજીસેં ૫.

પદ ૨૬ ગોડી.

- આબુ મેરે કહાં અટકે ગિરિધારી. ટેક.
- ખોજત ફિરત જસોદા, ઘર ઘર કરત પૂછારી ;
- કારણુ કૈન લાલ નહીં આયે, કંસ કાલ લય ભારી— આબુ મેરે ૧.
- બુથ બુથ સખીઆં ચલી આધ, દેત જસોદાજીકોં ગારી ;
- નંદ નંદનજીકો ભેર જૂઠોનો, ખૈચત અંચલ સારી— આબુ મેરે ૨.
- રૂમક ઝુમક મોહન ચલી આયે, નયન નીર ભરી ખારી ;
- મુરલી મેરી છીન લૈ હૈ, ધન સખીઅન મોહી ભારી— આબુ મેરે ૩.
- હસી મુસકાય કહત રાધેજી, દોષણુ નાહીં હમારી ;
- શ્યામસુંદર મૈં તુમ્હરે દરશકોં, ચંદ્રસખી બલિહારી— આબુ મેરે ૪.

પદ ૨૭ ગોડી.

- ખનસેં મોહન આવે, જસોદા મૈયા ખનસેં મોહન આવે. ટેક.
- હાથ લકુટિયાં કાંધે કામલિયાં, નવલખ ધેન ચરાવે— જસોદા. ૧.
- મોરમુકુટ પીતાંબર શોભે, કુંડલકી છખી છાવે— જસોદા. ૨.
- પચરંગી પાગ કેસરિયા બામા, મુખ મોરલી બજાવે— જસોદા. ૩.
- વાલ મૃદંગ બેનુ જંત્ર બાબે, સુર તેંતીસું ગાવે— જસોદા. ૪.
- ચંદ્રસખી લજ બાલકૃષ્ણ છખી, ચરણુકમલ ચિત્ત ચહાવે— જસોદા. ૫.

પદ ૨૮ ગોડી

- દાઉજી ખોત ખિબવે, મૈયા મોહી દાઉજી ખોત ખિબવે. ૧૬૬.
- હમકેં કહત તમ મોલ કો લીઓ, અધરાતે ગોકુલ પઠાયે ;
- ગોરો ખાવો નંદ ગોરી જસુમૈયા, કાળો તન કહાંસું પાવે—મૈયા. ૧.
- ખંદ્રાખનકી કુંજગલીનમેં, તહાં સંગ સંગ મોહી આવે ;
- જહાં જાઉં તહાં મેરે લાર પડત હૈ, મોહીકું સુખ નહીં આવે—મૈયા. ૨.
- મેં ગૌવનકે સંગ જાઉં ખનમેં, ગુવાલિયા સંગ પઠાવે ;
- અંદ્રસખી ભજ ખાલકૃષ્ણ છખી, અરણ્યકો ધ્યાન લગાવે— મૈયા. ૩

છોટમ.

પદ ૧ રામગ્રી.

- જ્ઞેને જગત કિરતારને, નથી એ પ્રભુ અળગો ;
- વેલો જ્ઞેતાં વિશ્વનો, જઈ મૂળને વળગો— જ્ઞેને જગત. ૧.
- ભાસ જેવો ભાનુતણો, ત્રણે લોકમાં પડિયો ;
- અંદ્ર તારા અળકી રહ્યા, દેખે સહુની આંખડિયો— જ્ઞેને જગત. ૨.
- વ્યાપક સઘળા વિશ્વમાં, એ છે અંતર જામી ;
- જીવ સકળ રહે જીવતા, એની સત્તા પામી— જ્ઞેને જગત. ૩.
- ઈશ્વરની સત્તા વડે, વહે વિધ વિધ વાણી ;
- ઓંકાર રૂપે એ હરિ, જપે જીવ તે જાણી— જ્ઞેને જગત. ૪.
- જળજંતુ જળમાં ઘણાં, ઉપજે જળ જ્ઞેને ;
- તે જીવે તેના વડે, મરે તરત વિજ્ઞેને— જ્ઞેને જગત. ૫.
- એમ પ્રભુને આશરે, જીવે સહુ પ્રાણી ;
- ઉપજવે આપે વળી, પાળે પ્રિય જાણી— જ્ઞેને જગત. ૬.
- સુરતા સરજન હારની, સહુ ઠામે સરખી ;
- પરમ શક્તિ પ્રભુને વિષે, પ્રાણી જ્ઞેને પરખી— જ્ઞેને જગત. ૭.
- ભૂલી પ્રભુને જે ભમે, તે અધમ અભાગી ;
- જન છોટમ જગદીશને, ભજરે ભ્રમ ત્યાગી— જ્ઞેને જગત. ૮.

પદ ૨ રાગ એજ.

નથીરે અબાણ્યું નાથનું, જે છે અંતર જામી ;	
તું નથી લહેતો તેહને, એતો તુજમાં ખામી—	નથીરે. ૧
વ્યાપક સઘળા વિશ્વમાં, જોને શક્તિ છે જેની ;	
આણ્યે અબાણ્યું નવ રહે, અદ્ભુત ગતિ એની—	નથીરે. ૨.
વીજળી કેરા તારમાં, વાત જાય છે વહેલી ;	
જાણ શક્તિ જગદીશને, જણવે કરતા પહેલી—	નથીરે. ૩.
જીવન દોરી જીવની, જગદીશને હાથે ;	
પ્રાણી માત્રના પિંડની, જાણ્ય સઘળી સાથે—	નથીરે. ૪.
આપણે અંગે જે અહે, મન ઝટપટ જાણે ;	
સહુના મનનું શ્રી હરિ, પરજે એજ પ્રમાણે—	નથીરે. ૫,
જ્ઞાન ઈંદ્રી અને મન વહે, કૃત્ય જે જે કરવું ;	
માઠું કરતાં મન વિષે, ઇશ્વરથી ડરવું—	નથીરે. ૬.
પ્રાણીતણા પુણ્ય પાપનું, જેના હાથમાં પાતું ;	
સાક્ષી સરવે કર્મનો, તેથી ક્યમ રહે છાતું—	નથીરે. ૭,
હુકમ હરિનો શિર ધરી, કામ સઘળાં કરિયે ;	
છોટમ તેની કૃપા થકી, ભવસાગર તરિયે—	નથીરે. ૮.

પદ ૩ રાગ પ્રભાત.

જગ્યરે જીવ અજ્ઞાન આજાસ તણ, જગત કરતારને લેને જાણી. ટેક.	
નરદેહ નિરમિયો નીતિ સંભાળવા, આચરે અનીતિ તે અધમ પ્રાણી.	
	જગ્યરે. ૧.
વિશ્વ કર્તા તણું દીસે હાડપણ ઘણું, સુખકર સરજિયો સૂરજ જેણે ;	
તેજ ફેલે અતિ વાયુ છાદન વતી, આંખ્ય સહુ દેખતી થાય એણે—	
	જગ્યરે. ૨.
ધન્ય દયાળને ધરણી કેવી રચી, સિદ્ધ પદારથ યુક્ત સારી ;	
વિવધ પ્રકાર વનમાંહિ વનસ્પતિ, અખિલ છે અમિત આનંદકારી—	
	જગ્યરે. ૩.

પોષવા સર્વને નીર પેદા કર્યું, ંયોમ માંહી રચી મેઘમાળા ;
ચંદ્ર આકર્ષણે સિંધુ ભરતી ચડે, જાય એ જુક્તિથી વા'ણુ વાળા—
જાગ્યરે. ૪.

જ્યોતિષ ચક્ર તું જોને આકાશમાં, દીસતા દિવ્ય અનંત તારા ;
એજ ઉપયોગી છે સરવ સંસારને, ધન્યહે સૃષ્ટિ સરજનાર સારા—
જાગ્યરે. ૫.

તાહરો દેહ તું જોને કેવો કર્યો, અદ્ભૂતતા ઘણી છેજ એમાં ;
સરવ વિષયો તાણું જ્ઞાન ખહુ થાય છે, તત્ત્વ મોટું કર્યું ચિત્ત તેમાં—
જાગ્યરે. ૬.

બુદ્ધિયે નિશ્ચય થાય ખહુ વાતના, એ થકી અધિક ઉદયોગ સૂળે ;
એજ સરજનારને મૂઠ સમરે નહિ, મંદ મતિ મલિન પાખંડ પૂળે—
જાગ્યરે. ૭.

સરજનહારનું જ્ઞાન સોહામણું, સરવને સમજવા યોગ્ય સાડું ;
છોટમ સઘ સંસારથી ઉદ્ધરે, વચન સુવિચારથી માને મારું—
જાગ્યરે. ૮.

પદ ૪ પ્રભાતિયું.

(જીભલડીરે તને હરિ ગુણ ગાતાં) એ રાગ.

હે રસના જશ ગાને હરિના, સક્રાજ કરી લેને વાણીરે ;
વિદ્યા વિનય વિવેક વિચારી, વિશ્વંભર લે વખાણીરે— હે રસના. ૧.

અમથી શું અપશબ્દ ઉચારે, લૂખી સઘળી લવરીરે ;
નેક વની નિંદા કરતાં, તું નથી રહેતી નવરીરે— હે રસના. ૨.

જૂઠા જનને સંગે જઈને, કૂડી કથની કાઢેરે ;
પરનાં છિદ્ર પ્રકાશ કરીને, વંર વધારી વરાઢેરે— હે રસના. ૩.

સારો મારગ સત્ય ધરમનો, આડું ખોલી ઉછેદેરે ;
તે રસના તરવાર તુલ્ય છે, કીર્તિ કવચને ભેદેરે— હે રસના. ૪.

પાપ તાપ સંતાપ સમાયે, તન મન શીતલ કરતીરે ;
ધન્ય જીભ તો તેને કાઢીયે, વાણી વિમળ ઉચરતીરે— હે રસના. ૫.

દીનદયાળ દયાનિધિકેર, જે જિહ્વા ગુણ ગાંશેરે ;
કહે છોટમ કુળ કોટિક તેનાં, પ્રીતે પાવન થાશેરે— હે રસના. ૬.

પદ ૫ રાગ એજ.

કાન કથામૃત પાન કરી લે, અર્થ વિચારીને એનોરે ;
જે જે શબ્દ આવે તુજમાહીં, તોલ કરી જ્ઞેને તેનોરે— કાન. ૧.
વેદતાણું શ્રુતિ નામ વદે છે, તેજ નામ છે તાડરે ;
શ્રી પ્રભુના ગુણ ગાન સાંભળી, જ્ઞે તુંને લાગે સાડરે— કાન. ૨.
આતમ અનાહુત હોયે જેમાં, તેવી તજવી વાણીરે ;
શું થયું મેઘ ઘણેરો ગરજે, પામિયે નહિ કાંઈ પાણીરે— કાન. ૩.
ધર્મ બ્રહ્મની વાતો સુણતાં, ઉત્તમ ગુણ બહુ આવેરે ;
અંતરનું અંધારું નાસે, ચિદાનંદ ચિત્ત ભાસેરે— કાન. ૪.
કથા સુણતાં કરતા કેરી, પાપ પુંજ સહુ નાશેરે ;
કહે છોટમ સુવિવેક કરેતો, બ્રહ્મ સર્વદા ભાસેરે— કાન. ૫.

પદ ૬ સારંગ.

“જનની જીવેરે ગોપી અંદની” એ રાગ.

જગમાં તેં જનમીને શું કર્યું, આજખ્યે નહીં અવિનાશજી ;
જૂઠામાં ખોયું તેં જીવડા, પડયો કાળને પાશજી— જગમાં. ૧.
દાન દયા સત્ય શીલતા, એવું નાં આખ્યું ઉરજી ;
જગકર્તાને જાણ્યા નહીં, કામ કીધાં તે કૂરજી— જગમાં. ૨.
ધંધો કરી ધન મેળખ્યું, બાંધ્યા મોટા માળજી ;
પ્રભુ ન ભજ્યારે પાપિયે, કાલે ઝડપશે કાળજી— જગમાં. ૩.
વ્યવહાર વટના વરા કર્યાં, મમતા બાંધીને મંદજી ;
ગરવથી પુણ્ય અફળ ગયું, ગાયા નહીંરે ગોવિંદજી— જગમાં. ૪.
સાચાને જૂઠોરે પાડવા, લીધી લોકોની લાંચજી ;

મહીષ મારકણ્ણ શ્યો મસ્તછો, નથી ઇશ્વરની આંચળ—	જગમાં.	૫.
કીટ જેવારે વર્ષા કાળના, ઉપજે ત્યમ અલપાયળ ;		
એમ બ્રહ્મને ભજ્યા વિના, જમને ઘેર જીવ જાયળ—	જગમાં.	૬.
ધિક્, ધિક્, તારા ધર્મને, મનમાં પાપનાં મૂળળ ;		
શુદ્ધ વિચાર ન આવિયો, ધર્મ માન્યો તેં ધૂળળ—	જગમાં.	૭.
આરૂં આચરવું ન સૂઝિયું, કરતાં કૂડી કુળ રીતળ ;		
છોટમ પ્રભુ એક સત્ય છે, ખીલું સરવ આનંદ્યળ—	જગમાં	૮.

પદ ૭ રાગ એજ.

મોટપ મૂકેરે મન થકી, અનરથ મૂળ અભિમાનળ ;		
સમરથ સરજન હાર છે, ધરવું તેહનું ધ્યાનળ—	મોટપ.	૧.
કોઈ મોટા કારભારથી, કોયને જરતાણું જોરળ ;		
અધરમે ધન કયું એકહું, અંતે ઇશ્વરના ચોરળ	મોટપ.	૨.
કોઈક મોટારે કરામતે, બુદ્ધિ બળથી પ્રચંડળ ;		
ભજન વિના ભય નહિ ટળે, જડશે જમ કેરા દંડળ—	મોટપ.	૩.
કૂલ્ય ન સાંખે કૂલની, તજે તરુવર તેહળ ;		
મોટે ન કૂલીશ માનવી, ખરશે ક્ષણ માહીં દેહળ—	મોટપ.	૪.
પરવશ સહુનારે પિંડ છે, જીવન અપલ જરૂરળ ;		
અબકી જાયેરે જેવી વીજળી, એવું જાણી લે ઉરળ—	મોટપ.	૫.
મૂઠ જાણે મરવું નથી, મોટપ મનમાં અપારળ ;		
કાળ ભયંકર કઠણ છે, કુરે છેત્રીને છારળ—	મોટપ.	૬.
નાનપણે ગ્રહો નમ્રતા, ભાવ ભક્તિને જ્ઞાનળ ;		
જગત કરેલું જગદીશનું, સુખ સહુને સમાનળ—	મોટપ.	૭.
ઇશ્વર જેણે ઓળખ્યા, તે નર મોટા મહંતળ ;		
ખીજા બચારાએ શું બન્યું, રહ્યો અપરાધી જંતળ—	મોટપ.	૮.
ભક્તિ થકી જે મોટા થયા, તેનું નવખંડે નામળ ;		
ભજ છોટમ ભગવંતને, મળશે મોટેકું ઠામળ—	મોટપ.	૯.

પદ ૮ રાગ એજ.

ભક્તિ મારંગ સહુથી ભલો, ચાલે કોય ચતુરજી,	ભક્તિ. ૧.
હરદમ હરિ નવ વીસરે, ભાવ રહે ભરપૂરજી—	
ચાલ ન ચૂકેરે ચિત્તથી, આગળ એવી છે ટેકજી ;	ભક્તિ. ૨.
નિમિશ ન ભૂલેરે નાથને, જેનો વિમળ વિવેકજી—	
સત્ય ધર્મ શીલ શોભતું, નિર્મળ પુન્યે પવિત્રજી ;	ભક્તિ ૩.
દેશ નહીં કોય લોકસું, માને સરવને મિત્રજી—	
ધ્રુવ અમ્બરીષ પ્રહલાદને, જીવે જનક વિદેહજી ;	ભક્તિ. ૪.
ચિત્રકેતુ ચંદ્રહાસ છે, ભળ્યા ભક્તિમાં તેહજી—	
અલર્ક અરજુન ને ળળી, વિભીષણ ને વિદુરજી ;	ભક્તિ ૫.
ભીષ્મ પરીક્ષિત ભૂપતિ ઉદ્ધવને અંકુરજી—	
રાજ રીતીમાં સહુ રહ્યા, કહાવ્યા મહોટા મહંતજી ;	ભક્તિ. ૬.
ધર્મ પાળ્યો ધરણી વિષે, સર્વ શિરોમણી સંતજી—	
ધૃશ્વર લીલા એળખી, સાચા સરજનહારજી ;	ભક્તિ. ૭.
અન્યનો જે કરે આશરો, ભક્તિ તેની વ્યભિચારજી—	
અનન્યપણે રે ઉપાસના; એક દેવ અખંડજી ;	ભક્તિ, ૮.
ખીન્ત સાધન સહુ પાંગળાં, પૃથ્વી માહીં પાખંડજી—	
એવી ભક્તિનો આદર કરો, મોઘો નર તન બયજી ;	ભક્તિ. ૯.
અક્ષણ ગયા તે અભાગિયા, જમને હાથે પીડાયજી—	
સાચી ભક્તિ સુવિચારથી, કરી બાણે બે કોયજી ;	ભક્તિ. ૧૦.
કહે છોટમ પ્રભુ પામશે, મહા મુક્ત તે હોયજી—	

પદ ૯ રાગ એજ.

સાચા પ્રભુજીને સેવિયે, કલ્પિત ખોટા કરોડજી ;	સાચા. ૧.
જગત રચ્યું જેણે ભુક્તિયે, જેની નહીં કોય જોડજી—	
વ્યાપક સઘળા વિશ્વમાં, હરિ હાજરા હજુરજી ;	સાચા. ૨.
સમીપ રહી સહુ સાચવે, દુરિજન બાણે દૂરજી—	
રચના તીહાં રચનાર જે, કાર્ય તીહાં કરનારજી ;	

રક્ષ્ય તીહાં રક્ષક દાસ, સૃષ્ટિ તીહાં સૃજનારજી	સાચા. ૩.
વિશ્વાસ તીહાં વિશ્વંભર સદા, એવું કહે મુનિ લોકજી ;	
પોષક સરવ પ્રજાતણો, સહુને જાણે છે સોચજી—	સાચા. ૪.
નિયમ બાંધ્યો જોણે સર્વનો, નિશ્ચે નિયંતા એકજી ;	
તૃણ નવ હાલે હુકમ વિન્યા, એવા નથીરે અનેકજી—	સાચા. ૫.
અદ્ભુત સામર્થ્ય એહમાં, કળા કોટિ અનંતજી ;	
અગણિત અંડ ઉમ્મત્ત કરે, આણે ક્ષણમાંહી અંતજી—	સાચા. ૬.
સ્વર્ગ વૈકુંઠ લોક છે, અક્ષર ધામની આદજી ;	
દેહધારી ત્યાં દેવને, ભિન્ન પંથના વાદજી—	સાચા. ૭.
વચન વિચારોને વેદનાં, સત્ચિદ્ અનંદ કંદજી ;	
છોટમ તે પ્રભુ સરવનો, ગુણાતીત ગોવિંદજી—	સાચા. ૮.

પદ ૧૦ રાગ એજ

શું સમજ્યો શક ગુરુ થકી, ન થયું બ્રહ્મનું જ્ઞાનજી ;	
મમતા માંહી મચી રહ્યો, અનિત્યનું અભિમાનજી—	શું. ૧.
સ્થૂળ સૂક્ષ્મને કારણતણો, ન લહ્યો મૂળ વિચારજી ;	
હું હું કરે છે તે શું હશે, શોધી નાં લહ્યો સારજી—	શું. ૨.
ક્ષરને આરાધે ખરે ખરો, અક્ષર પદનો અજાણજી ;	
અર્મના રંગને ચિંતવે, વૃથા વહી જાએ પ્રાણજી—	શું. ૩.
સરળે પાળે ને સંહારે, એવો કરતા અરૂપજી ;	
લક્ષ્ય ન લાધ્યોરે તે તને, ભટકે ભવકૂપજી—	શું. ૪.
નામ જપે છે જિહ્વા વડે, નથી નામીની જાણજી ;	
ધામ તો કલપેલાં સાંભળ્યાં, અંતે કર ગ્રહે કોણજી—	શું. ૫.
જીવતાં જથારથ નાં લહ્યું, મુવે માને છે મોક્ષજી ;	
વાતે વેહેમાયોરે બાપડો, પ્રભુ જાણે પરોક્ષજી—	શું. ૬.
અનુભવી ગુરુ જો આવી મળે, આપે તત્વ વિચારજી ;	
છોટમ સદ્ ચિદ્ રૂપને, જીવત જીવે નિરધારજી—	શું. ૭.

પદ ૧૧ રાગ ખિલાવર.

ભૂલ્યો મન ભમરા તું ક્યાં ભર્યો,

- શું કર્યું જનમી સંસારમાં, ખોયો દુર્લભ દેહ :
 મોટું સુખ જેથી મળે, તે તો ના થયું તેહ— શું કર્યું. ૧.
- સ્વર્ગનાં દ્વાર ઉઘાડવા, સાધી ના શક્યો ધર્મ ;
 નાખે અંતે લેઈ નર્કમાં, કીધાં એવાં તેં કર્મ— શું કર્યું. ૨.
- મૂળ ઉછેદે મોહનાં, એવા ગુરુતણું જ્ઞાન ;
 ઉરમાં ન આવ્યું અભાગ્યથી, ન ધર્યું પ્રહનું ધ્યાન—શું કર્યું. ૩.
- તપમાં તો ઘડિયે તપ્યો નહીં, તપ્યો ત્રિવિધ તાપ ;
 યુષ્યનાં સાધન ના કર્યાં, કર્યું પૂરણ પાપ— શું કર્યું. ૪.
- દાન ન દીધાં દીનને, દીધાં દુર્બલને દુઃખ ;
 કોટિ જનમ ભજી કામના, તોહિ ભાંગી ન ભૂખ— શું કર્યું. ૫.
- ક્ષણભંગુર ભોગ કાજે ભર્યો, થયો કાળનો ભોગ ;
 અક્ષય સુખ આપી શકે, એવો ના સાધ્યો જોગ— શું કર્યું. ૬.
- તન મન ધનથી દુષકૃત કર્યાં, સુકૃત નાં કર્યું કાંચ ;
 મરણ પછી માફું શું થશે, એવું નાવ્યું મનમાંચ— શું કર્યું. ૭.
- તૃષ્ણા તો જીર્ણ થઈ નહીં, થયું જીર્ણ શરીર ;
 શ્વાસનું સત્વ ઝરી ગયું, જેવું કુમ્ભનું નીર— શું કર્યું. ૮.
- કાળ તેઃ કયાંચ ગયો નહીં, ગયો આપે બહુવાર ;
 અપરાધ કીધા અનેકના, મળ્યો જમડાનો માર— શું કર્યું. ૯.
- વચન ન પાળ્યાં વેદનાં, ગુરુ આજ્ઞા આધીન ;
 વનિતાને વશ થઈ વરતિયો, મન વચન મલિન— શું કર્યું. ૧૦.
- કષ્ટ સહ્યાં કોટિ ભાતનાં, સહ્યાં શીત ને તાપ ;
 ધર્મનો શ્રમ સહ્યો નહીં, ભૂલ્યો પ્રહનો બપ— શું કર્યું. ૧૧.
- નિષ્કળ કર્મ કરી મુવો, કળ ના મળ્યું કાંચ ;
 ચપળ આયુષ તો ચાલી ગયું, જેવી વાદળની છાંચ— શું કર્યું. ૧૨.
- એક સો વર્ષનું આઉખું, વિધિયે કર્યું નિર્માણ ;
 અરધું ગુમાવ્યું તેં ઊઘમાં, વહ્યો ફેકટ પ્રાણ— શું કર્યું. ૧૩.

બાર વર્ષ ગયાં બાલ્યમાં, વૃદ્ધતા માંહીં વીશ;
 શેષ ગયાં સંતાપમાં, ઉદમમાં અહોનિશ— શુ' કથુ'. ૧૪.
 વારે વારે વાહ્યો ગયો, કર્તા કર્મનો લોગ;
 છોટમ સમજ હુવે કરો, પ્રભુ મળવાનો જોગ— શુ' કથુ'. ૧૫.

પદ ૧૨ રાગ એજ.

ધર્મ વિચારેરે ધર થકી, તજી કપટ તમામ ;
 પડતાં ધારે જે પાપમાં, ધર્મ તેનું છે નામ— ધર્મ.
 કર્તાએ સૃષ્ટિ પ્રથમ કરી, રચી સ્થિર ચર જાત ;
 મોટો ણનાળ્યો રે માનવી, વિશ્વમાં જે વિખ્યાત— ધર્મ.
 નાયક નરને સરજ્યો, આખું જ્ઞાન વિશેષ ;
 વાણી આપી શબ્દ બોલવા, દીધો હિત ઉપદેશ— ધર્મ.
 ચરણ આખ્યાં દેવે ચાલવા, એહેવાને હાથ ;
 ધાણુયે તો રાખવા ધારણે, સોંપ્યો ધર્મ તે સાથ— ધર્મ.
 હિતનાં વચન આદિ દેવનાં, તેનું નામ છે વેદ ;
 અવળે ચાલે તે અધર્મી ણને, અંતે થાય ઉચ્છેદ— ધર્મ.
 સત્ય દયા તપ શોચ્ય છે, પગ ધર્મના ચાર ;
 જેના હૃદયમાં એ રહ્યા, ઉત્તમ તેનો આચાર— ધર્મ.
 ચાર ચરણ છે અધર્મના, વે'મ મદ ને કુસંગ ;
 અનૃત પેસે જો અંગમાં, કરે ધર્મનો ભંગ— ધર્મ.
 સત્ય વસે જો શરીરમાં, સૂઝે સાચો વિચાર ;
 ખુદ્ધ પ્રકાશ વધે બહુ, અલે કર કિરતાર— ધર્મ.
 શશી વિના જેવી શર્વરી, વિના દીપક ધામ ;
 સત્ય વિના એમ જાણવો, નર દેહ ન કામ— ધર્મ.
 સત્યવાળો નર સર્વને, લાગે વહાલો વિશેષ ;
 પ્રીતિ પ્રતીતિ કરે સહુ, શોભાવે નિજ દેશ— ધર્મ.
 અતિ મહિમા સારી આબરૂ, પામે સાચા સુજાણુ ;
 જશ બહુ વાધે જગતમાં, કરે વિશ્વ વખાણુ—

રાખે ભરૂસો ભૂપાત, ભારે સોંપે ભંડાર ;	
સાચાને મળવો સહેલ છે, પ્રભુ સરજન હાર —	ધર્મ.
સાચ વસે જે શરીરમાં, પ્રાણી હોય પવિત્ર ;	
સદ્ગુણ સઘળા સાચમાં, માને માનવ મિત્ર—	ધર્મ.
જીવ ઉપર દયા જેહુને, ટાળે દીનનાં દુઃખ ;	
તન ધન ને વાણી વડે, આપે સર્વને સુખ—	ધર્મ.
ધરૂંછે ભલું અંતર વિષે, કરવા સહુનું કલ્યાણ ;	
અવગુણ ના ધરે ઉર વિષે, દયા તેજ પ્રમાણ—	ધર્મ.
દેહ ધરાં દુનિયા વિષે, ધરૂંછે પર ઉપકાર ;	
સકળ જનમ તે જન તણો, તેના સકળ વિચાર—	ધર્મ.
જપ તપ સાધને શું થયું ? દયા જે નવ હોય ;	
દાનવ જેવો દેવને, પ્રિય લાગે નવ કોય—	ધર્મ.
પંથ પ્રપંચી તેહનો, દયા જેમાં ન લેશ ;	
દંભી ફરે દુનિયા વિષે, કરે જીવને કલેશ—	ધર્મ.
નિર્ભાંગ દેખી ઘણાં નડે, એવા અધમ અપાર ;	
નરકે પડે નર તે સદા, મારે જમડાએ માર—	ધર્મ.
કષ્ટ સહે ધર્મ પાળતાં, તપ તેનું છે નામ ;	
ખીજા દંભ અનેક છે, તેણે સુધરે ન કામ—	ધર્મ.
તપ કરી તન દૃઢ જે કરે, જીતે ઇન્દ્રી ને પ્રાણ ;	
મન વશ રાખે પોતા તણું, હોય ચતુર સુખાણ—	ધર્મ.
સુખ દુઃખ સમ કરીને ગણે, સમ હરખ ને શોક ;	
ધીરજ ધર્મ ચૂકે નહિ, એવા નર તો કોક—	ધર્મ.
શૌચ ક્રિયા સઘળી કરી, રાખે શુદ્ધ શરીર ;	
મેલ ધુએ પછી મન તણો, જ્ઞાન નીરથી વીર—	ધર્મ.
એવો ધર્મ ઉરમાં ધરે, પ્રાણી તેહ પવિત્ર ;	
સકળ જીવન આ જગતમાં, ચાડ તેનાં ચરિત્ર—	ધર્મ.
વેદ વચન થકી ધર્મને, પંથે ચાલશે જેહ ;	
છોટમ પ્રભુને જે ભજે, તરે ભવ જળ તેહ—	ધર્મ.

પદ ૧૩ ગરબી.

અલબેલીરે અંબે માત, જોવાને જઈએ. એ રાગ.

- માનવતું સુધરે મન, જો સતસંગ મળે ;
 જાણીને કરજો જતન, તનના તાપ ટળે. ટેક.
- તાપ ટળે ને પાપ ઘળે છે, લાહે ધર્મનો મર્મરે ;
 વિદ્યા વિનય વિવેક વધારે, કરતાં ઉત્તમ કર્મ— જો સતસંગ મળે. ૧.
- પારસનો ગુણ કહે છે પ્રાણી, લોહતું કંચન થાય રે ;
 તેતો સારા જનની સંગે, પશુબુદ્ધિ પલટાય— જો સતસંગ મળે. ૨.
- કામધેનુ કોય જગમાં કેવી, પૂરણ કરતી કામરે ;
 દેવ ગાય એ દુનિયામાહીં, ગુરુવિદ્યાનું નામ— જો સતસંગ મળે. ૩.
- કૃદ્ધવૃક્ષ ચિંતામણિ કહિયે, આગળ હુંતા એહરે ;
 એવા ગુણ છે ગુરુ વિદ્યામાં, તમે સમજજો તેહ—જો સતસંગ મળે. ૪.
- બાવન અક્ષર બાવન ચંદન, નહિ બીજું નિરધારરે ;
 અક્ષર પ્રભુ સર્વની આઘે, તે જાણો ઓંકાર— જો સતસંગ મળે. ૫.
- આંખ્યો છે બે અંતઃકર્ણને, વિદ્યા અને વિવેકરે ;
 વચન પ્રકાશ વડે જો ઉઘડે, ઉપજે સૂઝ અનેક— જો સતસંગ મળે. ૬.
- કાગતણાં કુકર્મ તલવે, હુંસતણો ગુણ હોયરે ;
 સર્વ સાર પય પાન કરી લે, તુચ્છ તજે જ્યમ તોય—જો સતસંગ મળે. ૭.
- શીલવંત સતધર્મ આચરે, રવર્ગતણા તે વાસીરે ;
 એવા નરની સેવા સારૂં, કરિયે તીરથ કાશી— જો સતસંગ મળે. ૮.
- સારાં લક્ષણ જેમાં સઘણાં, તે સાધુ કહેવાયરે ;
 એવા નરને બાને બીજા, હુંગી ધૂતી ખાય— જો સતસંગ મળે. ૯.
- પામરને નવ હોય પરીક્ષા, છળથી તે છેતરાયરે ;
 અંધો અંધતણો કર ઝાલે, તે બંને અથડાય— જો સતસંગ મળે. ૧૦.
- રેટ કાજ પાખંડી સઘણા, લે સાધુનો વેશરે ;
 કાગ કોકિલા સરખા રંગે, લક્ષણ ન મળે લેશ—જો સતસંગ મળે. ૧૧.
- પ્રથમ પરીક્ષા પ્રીતિ કરિયે, વળતી કરિયે સંગરે ;
 કહે છોટમ સભજનને મળિયે, ઉલટ આણી અંગ—જો સતસંગ મળે. ૧૨.

પદ ૧૪ ગરબી રાગ એજ.

ચેતીને ચાલો રાજ, કહું તે કાન ધરો ;
 આ અવસર આંચો આજ, કાંઈ વિચાર કરો. ટેક.
 પગ નીચેની રજના જેવું, એવું જાણો ધનરે ;
 ઉડી જાતાં વાર ન લાગે, માનો સાચું મન— કહું તે કાન ધરો. ૧.
 ડુંગરમાંથી નદી નીકળતી, તેનો વેગ વિશેષરે ;
 એમ જવાની જાતી રહેશે, કાળા નહીં રહે કેશ—કહું તે કાન ધરો. ૨.
 આયુષ ચપળ અતિશે એવું, જળખિંદુ સમ જ્યેરે ;
 જીવિત ફેન સરીખું જાણો, એમાં સ્થિર નહીં કોય—કહું તે કાન ધરો. ૩.
 માટે શાણા સમજ લેજો, મહાવિદ્યાનો મર્મરે ;
 સ્વર્ગ દ્વાર ઉઘાડી આપે, સેવો એવો ધર્મ— કહું તે કાન ધરો. ૪.
 અજાણ થઈ આણસમાં રહેશે, ખાશો મોટી ખોટરે ;
 જરા આવીને વીટાઈ વળશે, કાળ ચલાવશે ચોટ—કહું તે કાન ધરો. ૫.
 પાછળથી પસ્તાવો કરશે, વાત જશે સહુ વ્યર્થરે ;
 ઘર લાગ્યું તે કૂપ જોદાવો, એમ સરે નહીં અર્થ—કહું તે કાન ધરો. ૬.
 જ્યાં લગી દેહ ખન્યો છે સારો, મરણ તાણી છે વારરે ;
 ત્યાં સુધી દ્રઢ ધાર ધર્મને, કર જાલે કિરતાર— કહું તે કાન ધરો. ૭.
 પ્રાણ ગયા પાછળ શું થાશે, ઘસતા રહશે હાથરે ;
 આ સંસારતાણા જે રનેહી, કોય ન આવે સાથ— કહું તે કાન ધરો. ૮.
 આગળ ઘણા કહી ગયા એવું, મોટા મુનિ મહંતરે ;
 જે સમજ્યા તે સુખમાં ઝીલ્યા, સારા કહાવ્યા સંત—કહું તે કાન ધરો. ૯.
 મોટો ધર્મ સર્વ માણસને, સારતાણું છે સારરે ;
 જન છોટમ શુદ્ધ ભાવ ધરીને, ભજવો સરજન હાર—કહું તે કાન ધરો. ૧૦.

ગરબી ૧૫.

મારંગડો મેલોરે મોહનલાલજી— એ રાગ.

મારંગડો ઝાલોરે મહા પુરૂષોત્તમો, સમજ લેજે સર્વનો સિદ્ધાંતજે ;

તત્ત્વમસિ એ મહા વાક્ય છે વેદમાં, લક્ષ લેઈને સન્ન જન થાજે શાં-
તજે—મારગડો. ૧.

એ રસના લોગીરે કોઈક અંતુભવી, ખીજ સર્વે દેખાદેખી ગાયજે ;
લક્ષ્ય વિના ગુરુ લવતા હીસે લોકમાં, તેણે શ્રોતાજનનું કામ ન થાય
જે—મારગડો, ૨.

અંથ સુણીને જ્ઞાની થઈ ગરજે ઘણાં, જ્ઞાનવિના નહીં આપ્તણો
ઉદ્યોત જો ;
વસ્તુતણો તો નિશ્ચય નહીં વાગ્યાલને, પ્રકાશ ન કરે ચિત્રામણી
જ્યોત જો—મારગડો. ૩

વાણીનો દાતાર રેહે છે વેગળો, પોષે સહુ તે રહ્યો પરાની પારજે ;
વસ્તુને જાણી ન શકે તે વૈખરી, સમજી લેવો સદ્ગુરુ શબ્દ વિચારજે—
મારગડો. ૪.

નિરગુણ છે જગનાથ નિરંજન એકલો, અનંત શક્તિ અગણિત
ગુણ આગારજે ;
તે પ્રભુજીને પરખી ભજવો પ્રીતથી, સફળ થાય છે તે નરનો
અવતારજે—મારગડો. ૫.

સગુણ થઈને જ્ઞાન પ્રગટ પોતે કરે, તે કહેવાય વ્યાસાદિક અવતારજે ;
નિજરૂપે જગનાથ અખંડ સ્વરૂપ છે, છોટમ સમજી ભજિયે જગ-
કિરતારજે—મારગડો. ૬.

પદ ૧૬ ગરખી.

હરિ ભજન થકી છોટા હોય તે સહુથી મોટા થાય. એ રાગ.

સદ્ગુરુ મળતાં, ભવ બંધનની વ્રાંતિ સર્વે જાય છે ;
મહાવાક્યતણો, લક્ષ્ય લહ્યાથી જીવ શિવ એક થાય છે. ટેક.

સુપનામાં સિંહ જીવે ન્યારે, તન કંપે છે તેનું ત્યારે ;
જાગ્યાથી સહુ જૂઠું ધારે— સદ્ગુરુ મળતાં. ૧.

જો જ્ઞાન રજીવું નહીં જેને, ભયકાર ભુજંગ લહે તેને ;
દીપકથી દુઃખ મટે એને— સદ્ગુરુ મળતાં. ૨.

મુખ દીસે દર પાણમાં જાતું, પછી સંપુટથી હોય ખીડાતું ;	
નથી બંધનથી મુખ રૂંધાતું—	સદ્ગુરુ મળતાં. ૩.
જે બુદ્ધિમાં અજ્ઞાન રહે, તે ચેતનનું પ્રતિબિંબ ગ્રહે ;	
તેને જીવરૂપ સદ્ગુરુ કહે—	સદ્ગુરુ મળતાં. ૪
જે મૂળ સહિત અજ્ઞાન ટળે, તે બિંબવિષે પ્રતિબિંબ મળે ;	
કહે છોટમ બ્રહ્માં જીવ બળે—	સદ્ગુરુ મળતાં. ૫.

પદ ૧૭ ગરબી

હો જીવ અજાણ, જે આયુષ નહીના પુર જેવું બય છે ;	
ગણ ગણિત પ્રમાણ, ઘડી દિવસને માસ વરસ વહી બય છે.	ટેક.
પિંડ ચાલે છે જે પ્રાણ વડે, જે ઝાઝે મૂલે કહી ન જડે ;	
શીઘ્ર પથ્થર ટાંકે પારસ વડે—	હો જીવ. ૧.
તું ફેકટ શું હિંડે કરતો, નિત નિંદા ને ચાડી કરતો ;	
તું દેવથકી નહીં શે ડરતો—	હો જીવ. ૨.
મળ્યો મનુષ દેહ તુજને મોટો, બળ બુદ્ધિમાં જન્મ કર્યો ખોટો ;	
લાલ ખોયો ને લીધો ટોટો—	હો જીવ. ૩.
તેં પૂઠ કરી પરમારથમાં, મહાદ્યો મુકર મુખ જોઈ સ્વારથમાં ;	
આવો અવસર ખોયો અનરથમાં—	હો જીવ. ૪.
જ્યારે કટક આવશે કાળતાણું, તે ઝટ ઘટ લેશે ઘેરી ઘણું ;	
માટે ઇશ્વર લજને ક્ષણું ક્ષણું—	હો જીવ. ૫.
તું બ્રહ્મ ગણે છે પોતાને, વળી નાસ્તિક થઈને ના માને ;	
ત્યારે મુખ દુઃખ દંડ મળે કોને ?—	હો જીવ. ૬.
મિથ્યા મૂકીદે મત તારો, છે સમરથ ઇશ્વર સૃજનારો ;	
લજ છોટમ લવલય હુરનારો—	હો જીવ. ૭.

પદ ૧૮ ગરબી.

તારા તનમાં તપાસ, ક્યાં છે અંતરજામી સરજનહારો ;	
થાય સાસ ઉસાસ, અવિનાશી અળગોરે કળ ભરનારો.	ટેક.

તે પાંચ તત્ત્વની પારજ છે, એ અખિલ તત્ત્વ આધારજ છે ;	
એ સકળે શિરોમણી સારજ છે—	તાગ તનમાં. ૧.
સહુ જીવોને જીવન આપે, નિજ ભકતવણાં સંકટ કાપે ;	
જન દોષ મટે એને જાપે—	તારા તનમાં. ૨.
અજ ભવ સહુ આશ કરે એની, શશિ સૂરજમાં સત્તા તેની ;	
જગ સરજે છે શકિત જેની—	તારા તનમાં. ૩.
એ સમરથ સહુનો છે સ્વામી, ગુણવંતો દેવ ગગનગામી ;	
સહુનો પાણક છે બહુનામી—	તાગ તનમાં. ૪.
એ પ્રાણજીવન છે પ્રાણપતિ, ઓળખે જો હોય અગાધ મતિ ;	
મૂરખ નવ જાણે મરમ રતી—	તારા તનમાં. ૫.
કર્ણાનિધિ દેવ કૃપા કરશે, તે સદ્ગુરુ શરણ ગ્રહી ઠરશે ;	
કહે છોટમ તો કારજ સરશે—	તારા તનમાં. ૬.

પદ ૧૯ ગરખી.

કર પ્રભુ સંગાતે દ્રઢ પ્રીતડીરે.

લેદ જાણ્યા વિના ભમે શું ભૂલમાં જો ;	
ખડાનું વૈષ્ણવનું ધરીને તું કૂલમાં જો—	લેદ. ૧.
કંઠી બાંધી તને મંત્ર કહ્યો કાનમાં જો ;	
પણ સમજ્યો નહીં સદ્ગુરુ સાનમાં જો—	લેદ. ૨.
ગુંજ અગ્નિ જ્યમ માની રહ્યાં માંકડાં જો ;	
મત બાંધી રહ્યાં જીવ એમ રાંકડાં જો—	લેદ. ૩.
તું તો કોણ છે ને દેહ તે કોણે કર્યો જો ;	
એવા કરણી કરતારને શું વીસર્યો જો—	લેદ. ૪.
તત્ત્વમસિ કહ્યું વેદમાં તું તેહને જો ;	
અખિલ લોકમાં પ્રકાશ રહે જેહનો જો—	લેદ. ૫.
તે હું તે હું કરી ખોલે હરિ તુજ કને જો ;	
તેને સમર શુદ્ધ ભાવથી સાચે મને જો—	લેદ. ૬.
એમ જાણી ભજો તજી અન્ય આશરો જો ;	
પ્રભુ પ્રકટ થશે પાસથી ખરેખરો જો—	લેદ. ૭.

મહા બ્રહ્મકેરૂં જ્ઞાન જે કો બાણુશે જો ;
છોટમ સદ્ગુરુ કૃપાએ સુખ માણુશે જો—

લેઠ. ૮.

પદ ૨૦.

રાગ સામેરી મેવાડો અને પંચમ એ ત્રણ રાગમાં ગવાય છે.

કિંચિત કુસંગેરે, ઘોઘ બગડે ઘણોરે, પ્રત્યક્ષ તેનું છે પરમાણુ ;

મણુ દૂધ માંહેરે, છાંટો પડે છાશનોરે, વળતી તેનાં બીજાં થાય

વખાણુ—કિંચિત. ૧.

અલપ અનાચારેરે, નળને કળિ નડયોરે, ઘૂતે દીધો પાંડવને વમાવાસ ;
અસાધુને સંગેરે આવીપડે આપહારે, વિષ જેમ કરે વપુતો

વિનાશ—કિંચિત. ૨.

ગંગાજળના ઘટનેરે મૂકે મદિરા વિષેરે, પછી તેને કોય ન માને

પવિત્ર ;

પુંશ્ચલીની સંગેરે પળે જો પતિવ્રતારે, ચાડ તેનાં કોય ન ગાય

ચરિત્ર—કિંચિત. ૩.

સારો કોય સજ્જનરે આલેરે સંગે ચોરનેરે, પાપીને પ્રસંગે

પકડયો બય ;

ગાય સારી કોઈ દિનેરે, હુરાયા સાથે હળે, બચારીને ગળે ડેરો

બંધાય—કિંચિત ૪.

બ્રહ્મચારી ભૂલેરે જો કોઈ લામનીરે, નિયમ તેનો સઘળો નિષ્કળ

થાય ;

સંન્યાસીને સોનુરે અડે બ્યારે અંગમારે, વૃથા વેષધારી સમો

કહેવાય—કિંચિત. ૫.

વેરાગી વનિતામારે, જઈ લેળો વસેરે, બાવાની તો બુદ્ધિનો થાય બગાડ ;

બ્રહ્મ થાય જોગીરે ભોગી લેળો જે લળેરે, ઝેરે જેમ બય સમૂળું ઝાડ—

કિંચિત. ૬.

બુદ્ધિને બગાડેરે નિદા ચાલે લોકમારે, કહેવાય તેનું નામ કુસંગ ;

અદ્વીણુ પિયે એદ્વીરે જોકાં ખાય બગતારે, રહે નહીં સારો શરીરનો

રંગ—કિંચિત. ૭.

ते माटे तपासीरे तन मनथी तजेरे, लजे जेक लक्ष्मवत्सल लगवंत ;
छोटम संग करियेरे, साया सलज्जनतखोरे, जे भणे ज्ञानी धया गुणुवंत
—क्रियत. ८.

पृष्ठ २१ राग ऐल.

वात सुणी लेजेरे, जेक विवेकनीरे, समल साधन करिये सर्व ;
राजमान इडुरे, सारी थाय संततिरे, धणुं धन भणे न करयो गर्व—
वात. १.

सारा नर डेरीरे करिये संगतिरे, असाधुने संगे होय अकान् ;
ज्यारे संग क्रीधारे इडा रामचंद्रनोरे, लंकाडेडं पाभ्यो विभीषण राज
—वात. २.

दुःख धणुं हेभीरे उगिये न धर्मथीरे, दुःखे नथी उग्यो उरिश्चंद्र राय ;
सायानो छे संगीरे प्रेमी पर्मात्मादे, सदा प्रभु सेवकजननो सहाय—
वात. ३.

धन डेरे लोलेरे साय न यूकवुरे, सायाथकी रीजे सर्व सुरेश ;
साय जरा यूक्योरे लोलेने कारखेरे, युधिष्ठिरे द्रोणे नरकनो क्लेश—
वात. ४.

लावे लक्षित करियेरे, मातपिता तणीरे, कोहिन कराविये नहीं होप ;
माताडेरे श्रापेरे, नाश थयो नागनोरे, नागसस्रमाहीं थयो कुण
लोप—वात. ५.

सरवेथी नीचीरे जनमां छे जयनारे, मोटमडेडं मोडेमान ;
विष्णुजे विचारीरे जय्यो जलि रायनेरे, लावे पाभ्या लघुताने
लगवान—वात. ६.

कोमणने शीतणरे वचन उचारवुरे, जे माहीं जरा न होये द्वेश ;
द्वेष डेरे रोषेरे, कुण ज्योयुं डोरवेरे, पांडव तो नकी पाभ्या क्लेश—
वात. ७.

पोते गुणु पोतानारे वणी न वभाखियेरे, जेथकी नीचपाणुं कडेवाय ;
पोताने वभाखेरे, सद्य पडयो स्वर्गथीरे, अपयश पाभ्यो ययाति
राय—वात. ८.

લોકાયત્રત વંદેરે પ્રભુને નવ લોપિયેરે. નાસ્તિક થવું નહીં (નરધાર ;
હિરણ્યકશ્યપુ હાર્યોરે લોપ કર્યો હરિતણોરે, સ્થંભમાંથી પ્રગટી માર્યો તે

ઠાર—વાત. ૯.

અધિકાર આપેરે મોટું પદ જો મળેરે, પૂજ્ય કેરૂં કરવું નહીં અપમાન ;
રૂષિના અપમાનેરે નહુષ અજગર થયોરે, ધન્દ્રપદ થકી પડ્યો નિદાન-

વાત. ૧૦.

ક્રોધ આવીને કહેરે આપણનેરે, આપણા જો હિત તણો ઉપદેશ ;
માની લેવો મનમાંરે આત આદર વડેરે, ન માન્યાથી કૌરવને થયો

કલેશ—વાત. ૧૧.

દોષ દૂર કરિયેરે મનને વશ કરીરે, અતિશે ન કરવું કાયા કષ્ટ ;
કાયા કષ્ટે પામ્યોરે કુંભકરણ ઊંઘનેરે, સહુએ સમજી લેવું સ્પષ્ટ—

વાત. ૧૨.

વિદ્યા વિનય સારૂંરે, ગુરુને આરાધિયેરે, રામચંદ્ર આરાધ્યા વિશ્વામિત્ર ;
અસ્ત્ર શસ્ત્ર આખ્યારે રૂદ્રયામાં રીઝિયારે, એથી અતિ કર્યા ઉદાર ચરિત્ર

—વાત. ૧૩.

સર્વ કળાઓરે, શ્રમ કરી શીખીઓરે, કષ્ટ વેળાએ આવે કામ ;
નાટક વિદ્યારે, શીખી હુતી અર્જુનેરે, ધાર્યો વેશ વૈરાટકેરે ધામ—

વાત ૧૪.

એક ખીજનોરે, બાધ કરે નહીંરે, એવા જે ધર્મ અર્થને કામ ;
ત્રિવર્ગ એવુરે, નામ છે તેહનુંરે, સાધી ગયા સગરાદિક પ્રહ્લધામ—

વાત. ૧૫.

એવા ગુણ ઉત્તમરે, ઉરમાંહીં શીખિયેરે, વારે વારે કરી ચિત્ત વિચાર ;
ભાવે ભજો છોટમરે, પૂરણ પ્રહ્લનેરે સમરથ સહુનો સરજનહાર—

વાત. ૧૬.

પદ ૨૨ રાગ એજ.

છપી છપી છાનારે કેમ રેશો કેશવારે, જાણ્યા છોજી જીવન જગદાધાર ;
કરૂણાના સિંધુરે, વહ્નભ ભક્તનારે, કરો કૃપા કરણીના કરતાર—

છપી. ૧.

જીવ કેરા જીવરે, પ્રાણુ છેજી પ્રાણુનારે, મનનાતો સાક્ષી છે
મહારાજ ;

અવગુણી જાણીરે, રખે અળગા થતારે, અંતરજામી સુધારે કાજ—
છપી. ૨.

અધમ ઉદ્ધારણુરે, અશરણુ શરણુછોરે, લક્ત વસલ લયભંજન હાર ;
પતિત પાવનરે, કરતા પૂર્ણછોરે, દયાનિધિ દેવ ગુણી દાતાર—
છપી. ૩.

અરજ અમારીરે, પ્રભુ ઉરમાં ધરોરે, પળે પળે પ્રભુજી રહેજો પાસ ;
વંદન તમારૂંરે, હુજો મને મહાવજીરે, છોટમ સમરે શ્વાસો શ્વાસ—
છપી. ૪.

પદ ૨૩ રાગ એજ.

અરજ અમારીરે સાંભળવાને શામળારે, કરુણાના સાગર ધરજો કાન.
સાધનતો સઘળારે, મુજથી સાધે નહીંરે, નથી થતાં તીરથ ત્રત જે દાન—
અરજ. ૧.

જોગને સમાધિરે સાધી હુંતો ન શકુંરે, ન કરું હું કાશીને કેદાર ;
વનમાં વસીનેરે, કજી કરું નહીંરે, ન રહેવાય જળ કૂળ પત્રાધાર—
અરજ. ૨.

સકળ સામગ્રીરે, સરજેલ તમ તણીરે, શું લઈ સેવું શામ શરીર.
એમ જાણીનેરે, અરપું એટલુરે, નિરમળ મન સ્વરૂપી નીર—
અરજ. ૩.

ચિંતવન ચંદનેરે, પાત્રીતો પ્રેમનીરે, ધરાવું છું ધ્યાન સ્વરૂપી ધૂપ ;
જ્ઞાનરૂપી દીવોરે, ઘટમાં પ્રકાશિયોરે પ્રણવનો જાપ થાય છે અનૂપ—
અરજ. ૪.

એવું માની લેજોરે, અલોપદ આપજોરે, જન પ્રતિપાલક જગદાધાર ;
લક્ષ્મી તો તમારીરે, પ્રભુ લલી આપજોરે, છોટમને સુખના દાતાર—
અરજ. ૫.

પદ ૨૪ રાગ એજ.

- સમજીને જોતારે સદ્ગુરુ જ્ઞાનમારે, અનુભવે અંતર દરશે આપ ;
દ્રઢ થઈ જોતારે ત્રિપુટિયે ધ્યાનમારે, સેજે થાય સોહું સોહું જાપ—
સમજીને. ૧.
- ઘણાં ઘણાં વાજારે, ગગનમાં ગડગડેરે, શંખધ્વનિ શરણાઈનો સાદ ;
સુરતની સીડીરે, ચતુર પુરૂષ ચડીરે, મુરલીનો વાજે મનોહર નાદ—
સમજીને. ૨.
- ઘન વિના ગાજેરે, વાદળ વિના વીજળીરે, અરણ્ય ઉછળે આઠો
પોહોર ;
જળહુળ દીસેરે, અતિ નિર્મળીરે, રવિ ચંદ્ર ઠરી રહે એક ઠોર—
સમજીને. ૩.
- જોગ કરી જોવોરે, ઓળખવા આપનેરે, નિજરૂપ વિના સરવનો નાશ ;
આપવડે દીસેરે, સરવે અતિ ભદ્રુરે, જાણો સહુ તત્ત્વ તણો પ્રકાશ—
સમજીને. ૪.
- દેવલ મધ્યેરે, જેમ દીપક બળેરે, હૃદયનું તિમર ટાળે તેહ ;
અખિલ અંધારૂરે, ત્રિલોવનનું ટળેરે, સૂરજને તેજે નહીં સંદેહ—
સમજીને. ૫.
- કર્તા ભક્તાને હુતારે, ઇશ્વર એકછેરે, તેને કોઈ જાણે સદ્ગુરુ બાળ ;
અવર ઉપાસેરે, એવાતો અનેક છેરે, તેને નહીં બ્રહ્મ પ્રભુની ભાળ—
સમજીને. ૬.
- કૂડાં કામ મૂકીરે, ભજે કરતારનેરે, ભક્તિ ભાવે સેવો સારાં કર્મ ;
સઘં સમરપોરે, સરજન હારનેરે, છોટમ ભક્ત તણો એ ધર્મ—
સમજીને. ૭.

પદ ૨૫ રાગ એજ.

- મનુવો મુસાફરરે, ફરે બહુ મારગેરે, ઠરી નવ બેસે પોતાને ઠામ ;
દુર્ગાળ થઈનેરે, ફરે બહુ દેશમારે, ગયો ભૂલો મૂળ પોતાનું ગામ—
મનુવો. ૧.

વિષયમાં વલુધ્યેરે, લંપટ લાલચુરે, ઈંદ્રિય સુખ સાઈ અથડાય ;
 પ્રભુની સામગ્રીરે, માને છે પોતાતણીરે, શિર લેછે શ્વાન શકટને ન્યાય-
 મનુવો. ૨.

પ્રવૃત્તિને સંઘેરે, પડે ભવ પાસમાંરે, વારે વારે જાય છે જમને હાથ ;
 પ્રીતિ કરેછેરે, જુઠા પ્રપંચમાંરે, હેત નવ ઉપજે હરિ ગુરુ સાથ—
 મનુવો. ૩.

સાસ ઉસાસેરે, સમરણ જે કરેરે, પવન ઠરે તો મન સ્થિર થાય ;
 છોટમ રહિયેરે, સેજ સ્વરૂપમાંરે, એ મનનિશ્ચહનો ઉપાય— મનુવો. ૪.

પદ ૨૬ રાગ કાફી.

વાંકા શું ચાલોછેરે, કુબુદ્ધિ પડશે કટકમાં ;
 સાચો મારગ મૂકીરે, પડોછો શીઠ સંકટમાં. ટેક.

નિયંતા પ્રભુએ આ વિશ્વ નિર્મયું છે, તેમાં પુણ્ય પાપ જે પંથ ;
 પુણ્યમાં સુખ અને પાપમાં દુઃખ, એમ સરજ્યું છે કરતા કંથ ;
 વેદમાં વખાણ્યુરે, કહ્યું છે દરશન ખટમાં— વાંકા. ૧.

જાણી જોઈને જે કોઈ પાવક ઝાલે, તેનું તન દાઝે તતકાળ ;
 એમ અઘટતું જે આચરે પ્રાણી તેને, દે છે જગત સહુ ગાળ ;
 ચોરી જારી ચાડીરે, કરો રખે ઉત્કટમાં— વાંકા. ૨.

હિંસા કરે છે તેને કહે છે હુત્યારો ને, કામીને આપી કલંક ;
 પરદુઃખ દાતાને દુષ્ટજ કહે છે, એમાં રાજ હોકે રંક ;
 પાપ કર્મ એવુંરે, વિચારીને જીવો ઘટમાં— વાંકા. ૩.

દાન દયાને સત્ય ઇશ્વર ભક્તિ તેથી, હિત સહુનું હોય ;
 મન પવિત્ર નિત્ય રાખે પોતાનું તેમાં, કલેશ ન ઉપજે કોય ;
 પરપંચીને સંગેરે, પડે નહિ તેના પટમાં— વાંકા. ૪.

અંતરજાતી પ્રભુ જેણે ન જાણ્યાને, પશુની પેઠે ભયું પેટ ;
 તન ધન મદમાંહે મત્ત કરે છે અને, વહે છે સંસારકેરી વેઠ ;
 છોટમ એવા પ્રાણીરે, આવ્યા છે માયા ઓઝટમાં— વાંકા. ૫.

પદ ૨૭ રાગ એજ.

- ખોટું શું ખેલોછોરે, કોપ થશે કરતાનો ;
 નિયમ જેણે બાંધ્યોરે, નાશ કરે નરતાનો. ટેક.
- ખોટુંરે ખડ ત્યારે ઉગે ખેતરમાં તેને, ખોટી નાંખે છે તતખેવ ;
 સારાનું રક્ષણ સાડું કરે છે એવી, ધરથી ધણીને ટેવ ;
 ભુંડું કરવું મૂકોરે, ભય રાખો ભરતાનો— ખોટું શું. ૧.
- કણ મધ્યેથી જ્યમ કાંકર કાઢે ને, તુપ મધ્યેથી જ્યમ છાશ ;
 નહારાને સહુ નાંખીજ દેછે, એવો છે અવિનાશ ;
 ખોટાને ખડે છે રે, હિસાબ એવો હરતાનો— ખોટું શું. ૨.
- આરે જગતમાં જેણે આપણને, સરખ્યા તેને ગમે છે જ્ઞાન વિવેક ;
 દાન દયાને સત્ય ધર્મશર ભક્તિ એવી, ભેદએ મનુષ્યને ટેક ;
 શરણાગતને તારે રે, હિસાબ એવો હરતાનો— ખોટું શું. ૩.
- ચંચળ મન તેને નિશ્ચળ કરવું ને, ધરવું પ્રભુનું ધ્યાન ;
 સારા ને નરતાનો શોધ કરેથી, નિપજે નિર્માણ જ્ઞાન ;
 છોટમ ઠરે ઠમરે, ફેર મટે ફરતાનો— ખોટું શું. ૪.

પદ ૨૮ રાગ એજ.

- કૃપા હોય હરિની રે, તેથી જન કારજ સરે ;
 આપ બળ કરતારે, માયા આવી આડી ફરે. ટેક.
- જપ તપ તીરથ વ્રત જગતને, દાન પુણ્ય વૈરાગ ;
 પ્રભુ કૃપા વિણ વચ્ચેથી પાડવા, માયા ખોળે છે લાગ ;
 ભર નહીં જનનું રે, વચ્ચે આવી વિદ્ધ કરે— કૃપા. ૧.
- નાકપતિનું પદ લીધું નહુધે, ઇંદ્રાણી વરવા કાજ ;
 ગર્વ વધ્યો ત્યારે માયાએ તેને, કીધો ભુજંગ રાજ ;
 કૃપા વિના એવારે, ઊંચા ચડી નીચા ખરે— કૃપા. ૨.
- ઉત્તમ કર્મ અહોનિશ કરવાને, ધરવું નહીં અભિમાન ;
 ધર્મશર કરતા આપણો જાણી, ધરવું નિરંતર ધ્યાન ;
 ભક્તિ તેની કરતારે, અવિચળ ઠમરે— કૃપા. ૩.

દેહુ ઇન્દ્રિય મન આપ્યાં પ્રભુએ, તન ધન કેરું જોર ;
 સુકૃત કરીને જો હરિને ન સોંપે, તે થાય ધણીનો ચોર ;
 આપ અભિમાનેરે, પાપ કેરો ભાર ભરે— કૃપા. ૪.
 માંડું માંડું કરે મત્સરના ભરમાં, ને કૃપા પ્રભુની ચહાય ;
 ઢોંગ કરી કરી લોકને ધૂતે, તેણે ઇશ્વર ક્યમ છેતરાય ;
 છોટમ ભવ સિંધુરે, સાચ વિણ કોય ન તરે— કૃપા. ૫.

પદ ૨૯ રાગ એજ.

કાયા રૂપી નગરીરે, કીધી છે કોય કારીગરે ;
 મને માની માહારીરે, મિથ્યા અભિમાન ધરે ;
 અનેક રોમ તારા અંગમાં જીવડા, તાંડું કયું નવ થાય ;
 ધણી થઈને ધંધો કરે પણ, કર્મો કરી બંધાય ;
 શિર પર સ્વામીરે, ડરતો નથી તેને ડરે— કાયા. ૧.
 નવે દરવાજે અમલ મનનો, જાગૃત માર્હી જણાય ;
 સ્વપ્ન થયું ત્યારે પરવશ પડિયો, સુખ દુઃખ સહેતો જાય ;
 ભાન નથી રહેતુંરે, નિદ્રામાંહિ જ્યારે ઠરે— કાયા. ૨.
 આવું છતાં પણ આપ ન શોધે ને, કરે ધણો અહંકાર ;
 કુકરમ કરી કરી કષ્ટ સહી છે, મુવા પછી જમ માર ;
 વિચાર નથી કરતોરે, હું તે કોણ કેનો ખરે— કાયા. ૩.
 પોતાનાં ડાહ્યાપણમાર્હી પામર પૂરોને, પરધન હરવા પ્રવીણ ;
 તત્ત્વ વિચાર તારા ઉરમાં ન આવે, મૂરખ તું મતિ હીણ ;
 કહેણ નવ માનેરે, કુટિલ મન આગળ કરે— કાયા. ૪.
 જેની સત્તાએ મન મોજ માણે છે તેની, સત્તા ચકિદે લોક ;
 તે પ્રભુને નથી પાસે આજાખતો, પામેછે હરખને શોક ;
 વિશ્વરૂપી વાડીરે, રચી છે એવી વિશ્વંભરે— કાયા. ૫.
 સુખાપણું જો મન તુજને સોંપ્યું ત્યારે ; નિત્યે પ્રજાને પાળ ;
 તને ઠંગે છે જે સેવક તારા, તેને શોધીને ટાળ ;
 છોટમ સાધન કરીલોરે, તેથી ભવ સિંધુ તરે— કાયા.

પદ ૩૦ રાગ એજ.

સમજ મન મારારે, કહું એક વાત ખરી ;	
નર દેહ જેવેરે, નહિ મળે ફરી ફરી.	ટેક.
કર્તારે સઘળી સૃષ્ટિ કરી છે તેમાં, જીવની જાતિ અનેક ;	
દેહ મધ્યેથી આત્મા ઝોળખવો, એ માણસમાં છે વિવેક ;	
આત્મા જેને દરશેરે, તેને દરશાય હુરિ—	સમજ. ૧.
પશુ પંખી કે ખીજાં જેજે પ્રાણી તેમાં, નથી એવું જ્ઞાન ;	
ઈંદ્રિના સુખમાહીં ભટકે અહોનિશ, પેટ ભરાયાનું ભાન ;	
અજાણુ જડ જંતુરે, જાયા તેવા જાય મરી—	સમજ. ૨.
દીનદયાળે દયા કરીને, દીધો જો નરનો દેહ ;	
પાપ કરમ વડે પેટ ભરીને, તુચ્છ મંગાવે તેહ ;	
રજ નથી રહેતોરે, હુરિ સાથે હેત કરી—	સમજ. ૩.
ક્ષણ ભંગુર છે ખેલ ખલકનો તું, જોને કરીને વિચાર ;	
મિથ્યા ભટકવું મૂકીને મનમાં, સમરી લે સરજનહાર ;	
છોટમ એમ સમજીરે, ઘણા ઘણા ગયા તરી—	સમજ. ૪.

પદ ૩૧.

“મુખડા ક્યા દેખો દરપનમેં. “એ રાગ”

રસના તું લેનાં ખાઈ, જશ કરલે હુરિગુન ગાઈ.	રસના. ટેક.
હુરિગુન ઘેરે પાન સુધાકો, પીવત ક્યોં ન લબાઈ ;	
ક્યા મન માગી, ખનત ગુમાગી, જાની ના સલુકાઈ—	રસના. ૧.
ખેલ રહી મુખ મંડલ ભીતર, સંગ સખા ખનીસાંઈ ;	
ખાવન ભાયો, મદરસ પાયો, ગાયો નાં સુખદાઈ—	રસના ૨.
જખ ન રટે હો તું, તખ તો તેહારી, જેસી ચર્મ જડતાઈ ;	
તો ફિર કોન હૈ કામ તિહારો, નાંહક ભાર ઉઠાઈ—	રસના. ૩.
સાધન સુખકે શ્રીહુરિ દાતા, ત્રાતા લેત તરાઈ ;	
તાસેં તું નહિ પ્રીત લગાઈ, ભાઈ કર્મ કથાઈ—	રસના. ૪.

છોટમ દાસ કહું કર જોડી, તું બિનતિ સુની લેહો માધ ;
જો મમ આશ નિરાશ કરેતો, તુજકું રામ દુવાઈ— રસના. ૫.

પદ ૩૨ રાગ એજ.

તું ક્યા ફિરતાહે મગનમેં, જમરા લે જલેગા છિનમેં ;
નહિ ચિત્ત લગાયો મોહનમેં. ટેક.
બાલપના તુને વ્યર્થ ગુમાયા, ખેલ રહ્યા લરકનમેં ;
જોખનકા જખ જોર ઝુકાયા, તિરિયાકે મોહનમેં— જમરા, ૧.
થાક રહ્યા અખ થરકન લાગી, કાયા ખુટ્ટાપનમેં ;
તાકાત ન રહી તન અપનેકી, શુદ્ધિ નહીં કછુ મનમેં— જમરા. ૨.
હે હવ લાગી તોહુ ન લાગી, પ્રીત હરિ કીર્તનમેં ;
અખ તું કહ્યા પસ્તાત ગુમાની, મોત ખડી હય અંગનમેં—જમરા. ૩.
માન કહી હજુ એક ઘડી પન, તું મત ખો.કછુ કંદમેં ;
છોટમ દાસકો પ્રભુ ચિત્ત ધારી, ધ્યાન લગા સુમરનમેં —જમરા. ૪.

પદ ૩૩ રાગ એજ.

જો તું માનત હૈ કરી મેરા, તામેં કોન પદારથ તેરા ;
રજ વીરજકા દેહ બનાયા, પંચ ભૂતકા ડેરા. તામેં કોન. ટેક.
હાડ પિંજરા ચાંમ લપેટ, મલ લરિયા બહુ તેરા ;
નવે દ્વારસેં નિકસત સારા, હૈ દુર્વાસ ઘનેરા— તામેં કોન. ૧.
મન ખુદ્ધિ અહંકાર ચિત્તમેં, પંચ વિષય હૈ લેરા ;
એ લાલચમેં તું લપટાયા, આપ ન લહ્યા અનેરા— તામેં કોન. ૨.
જન્મ જરા દુઃખ રોગ.શોક લય, ધર્મ સકલ વપુ કેરા ;
પેટ કાજ બહુ પાપ કરત હય, ફિરત કર્મકાં પ્રેરા— તામેં કોન. ૩.
દેહ ઇન્દ્રિય મન પ્રાણુ નહીં તું, રૂપ અનુપમ તેરા ;
કહે છોટમ નિજરૂપ વિચારે, ફિરે ન લવમેં ફેરા— તામેં કોન.

પદ ૩૪.

“કરતાં ક્રીડી ક્યાં દિલગીરી”

અશરણુ શરણુ, હુરણુ ભવસંકટ, દીનાનાથ દયાળાણુ ;
બહુલ શક્તિ બહુ, નામ નિરંજન, જગદીશ્વર જન પાળાણુ—
અશરણુ. ૧.

સદ્ચિદ્દ આનંદ, રૂપ સનાતન, અજ અવ્યક્ત અનંતાણુ ;
સત્ય જ્ઞાન મય, દિવ્ય દેહ પ્રભુ, સર્વાધીશ મહંતાણુ— અશરણુ. ૨.

તું અંગાધ ગુણુ, અલ્પમાતિ હું, વચને ન શકું વરણીણુ ;
દૃઢ થઈ ધ્યાન, ધારણા ન બને, જોગ જુગતની કરણીણુ—
અશરણુ. ૩.

ઉપમા જેવું અન્ય ન દીસે, કહું ઉપમા હું કેવીણુ ;
જે વાણી, તમને પ્રિય લાગે, ઝોટી ન શકું તેવીણુ — અશરણુ. ૪.

શું લેઈ સેવા, કરિયે દેવા, સહુ સરજેલ તમારૂંણુ ;
મેહેર કરીને, માની લેજે, અરપું તન મન મારૂંણુ— અશરણુ. ૫.

સેવક શરણુ, આઠ્યો જાણી, નાથ નલાવી લેજેણુ ;
જન છોટમ, પોતાનો જાણી, દાન પરમપદ દેજેણુ— અશરણુ. ૬.

પદ ૩૫ રાગ એજ.

ચટપટ ચેત, હેત કર હરિસું, મરણુ ભમેછે માથેણુ ;
ધામ ધરા ધન, સુત ધણિયાણી, સેવક નાવે સાથેણુ— ચટપટ. ૧.

હોય લાખ તે, રાખ બરાબર, તેમાં નહિ કંઈ તારૂંણુ ;
ધન સાંચ્યું પણ, ધર્મ ન સાંચ્યો, કાં જનમારો હારૂંણુ— ચટપટ. ૨.

કૂડાં કર્મ કર્યાં તેહિ કોટી, દુર્મતિ દમડી માટેણુ ;
પાપ પોટલા પાસેં લઈને, જશો વસમી વાટેણુ— ચટપટ. ૩.

મોટપણાનું માન ભરાયું, માટે કાંઈ ન સૂજેણુ ;
જમના કિંકર જોશો ત્યારે, થર થર કાયા ધ્રુજેણુ— ચટપટ. ૪.

કર સતસંગ અંગ હોય નિર્મળ, રંગ રૂદેમાં લાગેણુ ;
કહે છોટમ ભગવંત ભણલે, તો ભવનો ભય લાગેણુ— ચટપટ. ૫.

સરજન હાર, અપાર સમરથ, નિર્મળ અકલ અચ્યુત ;	
તેને તજીને અવર ઉપાસે, તે મિથ્યા કરે તૂત—	ભજન. ૩.
વ્યાપક ધૃશ્વર રહ્યો સકલમાં, તત્ત્વ વિષે અનસ્થૂત ;	
તેને તજીને ભૌતિક ભજતાં, કાળે ગળ્યા કાળખૂત—	ભજન. ૪.
સદ્ગુરુ સાચા કહાડ શોધી, જો તું હોય સપૂત ;	
તત્ત્વમસિનો લક્ષ્ય લખાવે, છોટમ તે નિત્ય પૂત—	ભજન. ૫.

પદ ૩૯ રાગ એજ.

ભક્તિ હીણાનો ભાર ભૂમિપર, ભક્તિ હીણાનો ભાર,	ટક.
મનુષ્ય દેહ તે, મિથ્યા તેનો, જો ન ભજે કરતાર ;	
જે કુંડે અંગારો ઉપનો, તે જાર થઈ ગઈ છાર—	ભૂમિપર. ૧.
માતપિતા ગુરુ સંતની સેવા, ના કરે પર ઉપકાર ;	
વિદ્યા વિનય વિવેક ન આવે, તે મતિમંદ ગમાર—	ભૂમિપર. ૨.
અંતર કપટ અવિદ્યા ન તજે, ઉપર રાખે આર ;	
દાન દયા ને સત્ય શીલ ન સાધે, તે પશુનો અવતાર—	ભૂમિપર. ૩.
સૃજનહારના ગુણ ન ઉચારે, ને ખીજું બકે છે અપાર ;	
છોટમ તે નર ખરથી ખોટા, નહીં અડવા અધિકાર—	ભૂમિપર. ૪.

પદ ૪૦ રાગ ઝીઝોટી.

“ ભૂકું જીવતાર ખરું જાણુમાંરે. એ રાગ ”

તું તો ન્યારો રહીને ખેલે છે નારાયણરે.	ટક.
તારી ધૃચ્છા તે છે માયા, તેમાં સઘળા લેદ સમાયા ;	
નિરગુણ છે પણ ગુણ તુજમાં દીસે ઘણારે—	તું તો. ૧.
પવન પાણીનો પિંડ બનાવ્યો, તેમાં ચૈતન તારું લાવ્યો ;	
તુજ ડા'પણુ જ્ઞેતામાં નહિ દીસે મણારે—	તું તો. ૨.
નટ જેમ પટનો ઓથ કરે છે, સકળ પૂતળાં નાચ કરે છે ;	
તેમ તારા કરમાં છે સરવેના તાંતણારે—	તું તો. ૩.

એક કરેં સહુ જગત હલાવે, ચમક દ્રષ્ટિ જઈ લોહ ચલાવે ;
 ધન્ય જ્ઞાન ક્રિયાદિક તુજમાં ગુણ ઘણારે— તું તો. ૪.
 તું ખેલે છે બાજી તારી, જાણી ન શકે ખુદ્ધિ મારી ;
 છોટમ તુજ જ્ઞેતાં ભાગે ભરમણારે— તું તો. ૫.

પદ ૪૧ રાગ એજ.

કાયા છે ત્યાં સુધી, કર સમરણ કિરતારનુંરે. ટેક.
 જતન કરી જઠરામાં જેણે, તારો દેહ રચ્યો છે તેણે ;
 એણે કામ કર્યું અતિ ઉપકારનુંરે— કાયા. ૧.
 પ્રસવ થતાં પહેલું પય કીધું, માતાના સ્તનમાં રચી દીધું ;
 એણે કારજ સિધ્યું તારા આહારનુંરે— કાયા. ૨.
 દાંત ચાવવા ચરણ ચાલવા, અન્ન સરજ્યું છે ઉદર ભરવા ;
 મોટું મન કીધું છે વિવિધ વિચારનુંરે— કાયા. ૩.
 નાક કાન કીધાં છે કેવાં, અંગ અમૂલ્ય સરવે એવાં ;
 કર દીધા છે કરવા કામ સંસારનુંરે— કાયા. ૪.
 એ ઉપકાર અપાર વિસારી, અવળો થામાં તું અહંકારી ;
 માથે દુઃખ અતિ છે જમના મારનુંરે— કાયા. ૫.
 સુર દુર્લભ મનુષા તન પામી, લ'પટ થામાં લૂણહરામી ;
 છોટમ શરણું ગ્રહી લે સરજનહારનુંરે. કાયા. ૬.

પદ ૪૨.

“ જો વિચારી જીવ તારી શી વલે થશે. એ રાગ.”

કંઠી બાંધે વંઠી અછલ શુદ્ધ ના કરી,
 ધર્મ ધારણ કરતાં પુંજી પાપની ભરી. ટેક.
 શુદ્ધ થવા સ્નાન શૌચ આચરે ખરો,
 ક્રોધ છે અંગાળ તે તો નાં થયો પરો— કંઠી. ૧.

સરજન હાર, અપાર સમરથ, નિર્મળ અકલ અચ્યુત ; તેને તજને અવર ઉપાસે, તે મિથ્યા કરે તૂત—	ભજન. ૩.
વ્યાપક ધૃશ્વર રહ્યો સકલમાં, તત્ત્વ વિષે અનસ્થૂત ; તેને તજને ભૌતિક ભજતાં, કાળે ગળ્યા કાળખૂત—	ભજન. ૪.
સદ્ગુરુ સાચા કહ્લાડ શોધી, જો તું હોય સપૂત ; તત્ત્વમસિનો લક્ષ્ય લખાવે, છોટમ તે નિત્ય પૂત—	ભજન. ૫.

પદ ૩૯ રાગ એજ.

ભક્તિ હીણાનો ભાર ભૂમિપર, ભક્તિ હીણાનો ભાર,	ટેક.
મનુષ્ય દેહ તે, મિથ્યા તેનો, જો ન ભજે કરતાર ; જે કુંડે અંગારો ઉપનો, તે જાર થઈ ગઈ ધાર—	ભૂમિપર. ૧.
માતપિતા ગુરુ સંતની સેવા, ના કરે પર ઉપકાર ; વિદ્યા વિનય વિવેક ન આવે, તે મતિમંદ ગમાર—	ભૂમિપર. ૨.
અંતર કપટ અવિદ્યા ન તજે, ઉપર રાખે આર ; દાન દયા ને સત્ય શીલ ન સાધે, તે પશુનો અવતાર—	ભૂમિપર. ૩.
સૃજનહારના ગુણ ન ઉચારે, ને બીજું બંકે છે અપાર ; છોટમ તે નર ખરથી ખોટા, નહીં અડવા અધિકાર—	ભૂમિપર. ૪.

પદ ૪૦ રાગ ઝીઝોટી.

“જૂ કું જીવતર ખરૂં જાણ્યુંમારે. એ રાગ”

તું તો ન્યારો રહીને ખેલે છે નારાયણારે.	ટેક.
તારી ધર્યા તે છે માયા, તેમાં સઘળા ભેદ સમાયા ; નિરગુણ છો પણ ગુણ તુજમાં દીસે ઘણારે—	તું તો. ૧.
પવન પાણીનો પિંડ બનાવ્યો, તેમાં ચૈતન તારૂં લાવ્યો ; તુજ ડાપણુ જોતામાં નહિ દીસે મણારે—	તું તો. ૨.
નટ જોમ પટનો આથ કરે છે, સકળ પૂતળાં નાચ કરે છે ; તેમ તારા કરમાં છે સરવેના તાંતણારે—	તું તો. ૩.

એક કરેં સહુ જગત હુલાવે, ચમક દ્રષ્ટિ જઈ લોહ ચલાવે ;
 ધન્ય જ્ઞાન ક્રિયાદિક તુજમાં ગુણ ઘણારે— તું તો. ૪.
 તું ખેલે છે બાણ તારી, બાણી ન શકે ખુદ્ધિ મારી ;
 છોટમ તુજ ભેતાં ભાગે ભરમણારે— તું તો. ૫.

પદ ૪૧ રાગ એજ.

કાયા છે ત્યાં સુધી, કર સમરણ કિરતારનુંરે. ટેક.
 જતન કરી જઠરામાં જેણે, તારો દેહ રચ્યો છે તેણે ;
 એણે કામ કર્યું અતિ ઉપકારનુંરે— કાયા. ૧.
 પ્રસવ થતાં પહેલું પય કીધું, માતાના સ્તનમાં રચી દીધું ;
 એણે કારજ સિદ્ધ્યું તારા આહારનુંરે— કાયા. ૨.
 દાંત આવવા ગરણ ચાલવા, અન્ન સરજ્યું છે ઉદર ભરવા ;
 મોટું મન કીધું છે વિવિધ વિચારનુંરે— કાયા. ૩.
 નાક કાન કીધાં છે કેવાં, અંગ અમૂલ્ય સરવે એવાં ;
 કર દીધા છે કરવા કામ સંસારનુંરે— કાયા. ૪.
 એ ઉપકાર અપાર વિસારી, અવળો થામાં તું અહંકારી ;
 માથે દુઃખ અતિ છે જમના મારનુંરે— કાયા. ૫.
 સુર દુર્લભ મનુષા તન પામી, લંપટ થામાં ડૂણુહરામી ;
 છોટમ શરણું ગ્રહી લે સરજનહારનુંરે. કાયા. ૬.

પદ ૪૨.

“ જો વિચારી છવ તારી શી વલે થશે. એ રાગ. ”

કંઠી બાંધે વંઠી અછલ શુદ્ધ ના કરી,
 ધર્મ ધારણ કરતાં પુંજ પાપની ભરી. ટેક.
 શુદ્ધ થવા સ્નાન શૌચ આચરે ખરો,
 ક્રોધ છે અંડાળ તે તો નાં થયો પરો— કંઠી. ૧.

સપથ ખાય ધર્મના તું કંઠી કર ચહી,	
આચરે અનીતિ એથે ધર્મને રહી—	કંઠી ૨
પંથનો તું વાદ કરે અન્ય શું વડે,	
તું તો તારું ભૂલ્યો ભાન તેહ નાં જડે—	કંઠી. ૩
ચોરી જારી કપટ દંભ દુષ્ટતા ઘણી,	
ભાલ તિલક તાણી ખેડો, સાધુ શો ખાણી—	કંઠી. ૪
કપટ ધૂત લેખ કળિકાળમાં ઘણા,	
છોટમ જેવા ગુરુ તેવા શિષ્ય તે તણા—	કંઠી. ૫

૫૬ ૪૩ રાગ એજ.

જે ગુરુનું જ્ઞાન તારા હૃદયમાં રહ્યું,	
ત્યારે તો અવિદ્યા મૂળ કેમ નથી દહ્યું.	ટેક.
મોહ દંભ દ્વેશ કલેશ જે નથી ટળ્યાં,	
ત્યારે શું જણાય તુને સદ્ગુરુ મળ્યા—	જો. ૧.
મલિન વાસનાજ તારી જે નથી જતી,	
ત્યારે તારી શાથી થશે હેતે સદ્ગર્ભ—	જો. ૨.
અર્કને અંધારું એક ઠામ ના મળે,	
થાય જ્ઞાન તો અનીતિ વેગળાં પડે—	જો. ૩.
મહા માન માટે સુણે અંથની કથા,	
જ્ઞાન ને વૈરાગ વિના તે સહુ વૃથા—	જો. ૪.
નીતિયથે ચાલતાં સત્ય નાં ચળે,	
છોટમ એવા સાધુનેજ શ્રી પ્રભુ મળે—	જો. ૫

૫૬ ૪૪ રાગ એજ.

હરિ કરે તે હોય નિશ્ચે હરિ કરે તે હોય,	
નાથનું નિરમેલું નાં નિવારી શકે કોય.	ટેક.
હરિ વિના નાં હાલે પાન અન્ય કો થકી,	
પ્રકૃત પુરૂષ ઉભય ઈશ આશરે નકી—	હરિ. ૧.

ચોવીશ તત્ત્વ મળી દેહુ પ્રકૃતિના બન્યા, પુરૂષ જ્ઞાનરૂપ દેહુમાહીં ચેતના—	હરિ. ૨.
જીવ કરે કર્મ તે વિચિત્ર જાતિનાં, આચરે આશાએ કામ ભાતભાતનાં —	હરિ. ૩.
આપે કૃપ્યો ઇશ દેવ જો કૃપા કરે, બિનકૃપાએ જીવ્ય માં અંગારો કરી ભરે—	હરિ. ૪.
નીપજવાનું નિશ્ચે જીવ હાથમાં નથી, છોટમ સર્વો અંથ ખોળી જોયું છે મથી—	હરિ, ૫.

પદ ૪૫ રાગ એજ.

હામ ન હારિયેં ભલાજી હામ ન હારિયેં, કષ્ટ પડે તે સમે પ્રભુ સંભારિયેં.	ટેક.
તારો દેહુ જોને તારા હાથમાં નથી, કે વૃથા તું શોચ કરી શું મરે મથી—	હામ. ૧.
પ્રગટ જોણે કર્યોં તેને તેજ પાળશે, તેનું તું રટણુ રાખ દુઃખ તેજ ટાળશે—	હામ. ૨.
જાળવે છે જનની જથા આપ ખાળને, જગત માહીં ભક્ત એમ પ્રિય દયાળને—	હામ ૩.
ધરી બ્રહ્મ ધ્યાન બ્રહ્મ આશરે રહ્યા, છોટમ એવા ભક્ત જગમાં સુખી થયા—	હામ. ૪.

પદ ૪૬ રાગ ખમાચ

મૂરખ માનવીરે, તું તો મસ્ત થઈ શું માણે.	ટેક.
મસ્ત થયો પણ અસ્ત થવાનો, માથે મરણ ભમે છે ; મીન જાળમાં જેમ મળીને, રંગ વિલાસ રમે છે—	મૂરખ. ૧.
ધામ દામને કાળતણું સુખ સ્થિર છે એવું માને ; અંધ કેદમાં કરે અનીતિ, ગર્વે નગણે કાને—	મૂરખ. ૨.
પરને સુખિયો દેખી તું શઠ, અંતર ધર્ષા આણે ; તે પાપે તુજને યમ કંકર, વૈતરણીમાં તાણે—	મૂરખ. ૩.

ઊંચો થઈને આપ વખાણે, બહુ નિંદે ધીજીને ; માતો-સાંઠ સર્વને મારે, એમ ભાસે અજ્ઞાને—	મૂરખ. ૪.
સબજન સાથે વૈર કરેને, શઠની સાથે સંપે ; બૃઠ્ય અનીતિ તારી જોઈને, કોઈ દિન ધરતી ક'પે—	મૂરખ. ૫.
અહુન ઘણું અભિમાન કરે ને, વાંકી ચાલે ચાલે ; ચોરે ચકલે કરે ચાડિયો, કોઈકનાં ઘર ઘાલે—	મૂરખ. ૬.
સારી કથા સાંભળે કોઈ દિન, અંતરમાં ન ઉતારે ; દિલમાંથી નવ તજે દુષ્ટતા, ઘણાં ગપોડાં મારે—	મુરખ. ૭.
પરના દોષ જુવે બહુ પાપી, દયા દીનપર નાવે ; પાપે પૈસો રળે ખરો પણ, ભલું પુણ્ય નવ ભાવે—	મુરખ. ૮.
પાખંડીને પંથે પેસી, ટીલાં મોટાં તાણે ; કુકરમ કરતાં ધંધરનો ડર, અંતરમાં નવ આણે—	મૂરખ. ૯.
દીન દયાળે દયા કરીને, દેહ તને જો દીધો ; સારાં સુકૃત સાધીને કાંઈ, ઉત્તમ લાવ ન લીધો—	મૂરખ. ૧૦.
સ્વપનાવત સુખ સમી જશે તે, રેશે સઘળાં રોતાં ; પલક માત્રમાં કાળ પકડશે, જન સરવેના જોતાં—	મૂરખ. ૧૧.
આ શીખામણ ઉરમાં આણી, ભક્ત વતસલને ભજિયે ; કહે છોટમ અવગુણ હોય એવા, તુચ્છ કરીને તજીયે—	મૂરખ. ૧૨.

પદ ૪૭ કીર્તન.

બનજા હરિદાસા હરિદાસા. એ રાગ.

અવગુણે આળસમાં આળસમાં, ખાશો ખોટ પડી પરવશમાં. ટેક.	
સરજનહારે સૂરજ સરજ્યો, સહુના ઉદમ સાડું ; આંખ મીચીને દિવસે ઊંચે, તેને છે અ'ધાડું—	અવગુણે. ૧.
ભણ્યો હોય તે સઘળું ભૂલે, વેપારી તે રૂલે ; ખેતી કરતાં આળસ રાખે, તે ખેતરમાં શું લે—	અવગુણે. ૨.
રાજ્યભ્રષ્ટ હોય તે રાજની, પ્રજા પીડા પામે ; શસ્ત્ર ધરી આળસમાં રે તે, ના જીતે સંગ્રામે—	અવગુણે. ૩.

સાધનવાળા સિદ્ધ ન થાય, જોગ ન પામે જોગી ;	
શરીર વિદ્યા શીખ્યા હોય પણ, વેદ મરેછે રોગી—	અવગુણે. ૪.
એવા અવગુણુ અનેક એમાં, કહેતાં પાર ન આવે ;	
જન છોટમ કહે આણસ મૂકી, પ્રહ્મ લગુ લ્યો લાવે—	અવગુણે. ૫.

પદ ૪૮ કીર્તન રાગ એજ.

સજ્જન સાંભળજે સાંભળજે, સદ્ગુરુને વચને વળજે.	ટેક.
જગકરતાને ઝોળખવાને, અનુમાન છે એતું ;	
અવયવ સહિત વિચિત્ર સચેતન, વિશ્વ રચેલું જેતું—	સજ્જન. ૧.
સત્ ચિત્ આનંદ શ્રૈત શબ્દથી, રૂપ નિરૂપણુ થાય ;	
તત્ત્વમસિયે વાક્ય વિચારે, તે ધૈર્ય ઝોળખાય—	સજ્જન. ૨.
કરતા હરતા ધૈર્ય, નહીં સમર્થ કોઈ એવો ;	
દેવ સકળ એના ચાકર છે, નહીં કોઈ એના જેવો—	સજ્જન. ૩.
જડ માયા ને ચેતન જીવો, ધૈર્યથી ઉપજાયે ;	
શક્તિવંત તો દેવ સનાતન, ભકતોને મન લાવે—	સજ્જન. ૪.
આણુરૂપે છે જીવ દેહમાં, તેને અંશ કહે છે ;	
ચોવીસ તત્ત્વતણા આલયમાં, રાતોમાતો રહે છે—	સજ્જન. ૫.
અહં દેહુ એવી મતિ થઈને. આપ અને પતિ ભૂલ્યો ;	
ધન જોખન તન સત્ય જાણીને, સદા રહે છે કૂલ્યો—	સજ્જન. ૬.
દેહુ ભિન્ન જો આપ જાણીને, જગકરતાને જાણે ;	
કહે છોટમ તે ગુરુકરુણાથી, જીવ ઠરે ઠેકાણે—	સજ્જન. ૭.

પદ ૪૯ કીર્તન રાગ એજ.

જીવડા જો જાગી, જો જાગી, તારો અવસર જાય અલાગી.	ટેક.
ચક્ર કરાણ કાળાનું જોને, સહુને શિરછે લમતું ;	
જન્મ્યા તેને ઝડપી લે છે, દેહુ ધરીને દમતું—	જીવડા. ૧.

નિમ્કળ કર્મ નિરંતર કરતાં, ખોયું ઉત્તમ ટાણું ; ધૃશ્વરને ઝોળખી નવ લીધા, પાથરતાં વાયું વાણું—	જીવડા. ૨.
ખાળ કુમાર જીવાની બગડી, વૃદ્ધ પાણું વણસાવ્યું ; ચિદાનંદનું ચિંતવન તેતો, અંતરમાં નવ આવ્યું—	જીવડા. ૩.
સદ્ આચરણ પ્રભુની સેવા, આદર ન કર્યો એવો ; ધિક્ક ધિક્ક નરનો દેહ ધાર્યો, પણ જાણ જનાવર જેવો—	જીવડા. ૪
નાશવંત સંસારિક સુખને, સત્ય લહીને સૂતો ; પલક એકમાં કાળ પકડશે, હુતો થશે ન હુતો—	જીવડા. ૫.
જો ચેતે તો ચેતી લેજે, ભલા સમયમાં ભાઈ ; કહે છોટમ શુદ્ધ ભાવ ધરીને, લેજે હરિ ગુણ ગાઈ—	જીવડા, ૬.

પદ ૫૦ કીર્તન રાગ એજ.

સમરણ સોહંકા સોહંકા, જ્યાં બજે અનહદ ડંકા.	ટેક.
આસન બાંધી સુરતિ સાંધી, ચતુર દિલ ચિત્ત લાયા ; મૂળાધાર પૃથિવ રંગ પીળા, દેવ ગણપતિ રાયા—	સમરણ. ૧.
અક્ષર ચાર વિચારો ઇનમેં, વંશષસ વરણા ; ખટ શો જાપ અજંપા જપકેં, ઉનકું અરપણ કરણા—	સમરણ. ૨.
ઉત્પતદ્વારા ખટદલ સારા, શ્વેત રંગ જલ જાન્યા ; ચતુરાનનકી જ્યોત જગાઈ, ખટહજાર દિયા દાના—	સમરણ. ૩.
ખટદલમેં ખટ અક્ષર દેખો, બં ભં મં કા ખાસા ; સે રં લક લખો લક્ષસેં, ખેલ બન્યા હે ખાસા—	સમરણ. ૪.
નાભિસરોજ દસ દલ ખોળ, તેજ તરવકા તાપા ; લાલ રંગમેં લક્ષ્મીનાયક, ખટહજાર જહાં જાપા—	સમરણ. ૫.
ડં ઢં ણું તાંહાં અક્ષર દરશા, તં થં દં ધં વાંસા ; નં પં કું કું ફિરકર પેખ્યા, કથ્યા કર્મકા પાસા—	સમરણ. ૬.
રૂદે વિચારા દ્વાદશ આરા, શિવ શક્તિકા ઠારા ; નીલ રંગ માઝતકા માહીં, અગમગ જ્યોતિ ઉજારા—	સમરણ. ૭.
ખટહજાર તહાં જાપ અરપનાં, કં ખં ગં ધં વરણા ; નં ચં છં જં જાંહાં નિવાસા, અં ઝં ટં ઠં ઠરણા—	સમરણ. ૮.

- કઠકે કંઠ ષોડશરંજ, પત્ર કહ્યા પરમાના ;
 શ્યામ રંગ આકાશ તત્ત્વકા, જીવ જ્યોતિકા ધ્યાના— સમરણ. ૯.
 સહસ્ર જાપ તહાં જપો અજંપા, ષોડશ વરણ વિચારા ;
 અં આં ઈં ઈં ઉં ઊં ઋં ઋં, લૃં લૃં એ ઐ સારા— સમરણ. ૧૦.
 ઐ ઐ અં અઃ ઉનકે માહીં, એ સ્વર ખટદશ કહાવે ;
 ઇનકા ધ્યાન ધરે નર જેહી, સો લવજલમેં નાવે— સમરણ. ૧૧.
 ભૃકુટી ચક્રે દ્વેદલ પત્રે, વાકે નિરમલ રંગા ;
 હં ક્ષં અક્ષર રહે નિરંતર, ચિદ્ શક્તિકે સંગા— સમરણ. ૧૨.
 સહસ્ર જાપ તહાં કરો નિવેદન, પરમ તુરીપદ તાંહી ;
 બજે અનાહુદ નાદ નિરંતર, અમૃત ખરસે જ્યાંહી— સમરણ. ૧૩.
 પ્રહારંધ્રકા ભેદ અપારા, દલ હુજાર તાંહાં દરશે ;
 સહસ્ર જાપ તાંહાં જપો જુગતસેં, પરમ જ્યોતકું પરસે—સમરણ. ૧૪.
 સખ અક્ષર અવ્યક્ત રહે તાંહાં, અકલ અનોપમ રંગા ;
 કોટિક રવિ શશિ તેજ કહાવે, પરમપુરૂષકે સંગા— સમરણ. ૧૫.
 ઉનકે આગે લક્ષ અલોકિક, સદ્ગુરુ ભેદ ખતાયા ;
 છોટમ શ્રી ગુરુદેવ પ્રતાપે, અચલ અભેય પદ પાયા— સમરણ. ૧૬.

પદ ૫૧ કીર્તન રાગ ચાખખાનો.

“પ્રભુ તને પ્રસન્ન તે કેમ થાય—એ રાગ”

- એ પ્રભુપદનારે અધિકારી, જેની સરવે રીતિ સારી. ટેક.
 શુભ ઇચ્છાએ સઘળે વરતે, મન ઇન્દ્રીને કાયા ;
 નીતિનિપુણ સુજન આ જગમાં, ધન્ય જનનિયે જાયા— એ. ૧.
 ઇશ્વરની આજ્ઞાથી ઉલટાં, કરમ નથી આચરતા ;
 મહેશને જે માહું લાગે, તે ભયથી રહે ડરતા— એ. ૨.
 નેત્ર કરણ ને હાથ ચરણ એ, સરળ્યાં સરજનહારે ;
 સન્જન સુધરમ સાધન સાધી, આત્માને ઉદ્ધારે— એ. ૩.
 સારા ગુણથી જે સુધરેલા, સન્જનકેરે સંગે ;
 પ્રભુના યશ તેને પ્રિય લાગે, આનંદ અંગ ઉમંગે— એ. ૪.

निर्दित काम गमे नहीं तेने, निरणी आधा नासे ; दुरजन दुष्ट घातकी पापी, पण न रहे ते पासे—	अ. ५.
भूरभ साथे मन ना भेजे, महुा प्रहाने माने ; कूड कपट ने कथनी कोधनी, ते नव लावे काने—	अ. ६.
नियम निरंतर सत संगतिनो, अितथी अतुर न यूके ; विश्वतणा करतानी लकित, तनमनथी नव मूके—	अ. ७.
विद्या विवेक विनय विचारे, अनुभव अर्क प्रकाशे ; अंतरमां जे चोर अविद्या, तरत तेहुथी नासे—	अ. ८.
प्रगत्युं ज्ञान पहारथ जेणे, जड ने अतन जेयुं ; धृश्वरनुं ओणभाणु पडयुं ने, ध्याने पातक धेयुं—	अ. ९.
वेभण्णानी मठी वेहना, ठरियुं मन निज ठामे ; कडे छोटम निपजे नर.अेवा, ते प्रभुपहने पासे—	अ. १०.

पद पर कीर्तन राग अेज.

प्रभु तने प्रसन्न तो अेम थाय, जे तुं साथो मारग रहाय.	टेक.
अेक टेक गुरु वचन पांणीने, सेवा समरण करिये ; गुणवंता थध हरि गुण गातां, कोयथकी नव उरिये—	प्रभु. १.
कुण कुटुंभने सगां सखोहर, सरवे स्वारथ साइं ; अंत समे कोध काम न आवे, लज्जन करे ते वाइं—	प्रभु. २.
उपर शुद्धि थाय स्नानथी, मन शुद्ध थाये ज्ञाने ; आह्लाष्यंतर रहे निर्मणो, करता प्रभुने ध्याने—	प्रभु. ३.
भूष्या जनने लोजन देवुं, तरस्या जनने पाणी ; कोध प्राणीने दुःख न देवुं, अंश प्रभुना ज्ञाणी—	प्रभु. ४.
साया स्नेही होय हरिना, तेने संगे रहिये ; परपंथी पाअंडी जनमां, कडे छोटम नव जधिये—	प्रभु. ५.

પદ ૫૩ કીર્તન રાગ એજ.

પૂરા અંશ પ્રભુના હશે, જ્ઞાન તો તેના ઘટમાં જશે.	ટેક.
રાજચિન હોય જેને અંગે, તે કરણીને મન વસે ;	
હબર જણની મધ્ય હાથણી, કળશ ઢાળવા જશે—	જ્ઞાન. ૧.
સરખો સૂરજ સઘળે છે પણ, નેત્રે જોયો જશે ;	
પ્રાય પંખીનું બચ્ચું હોય તો, તેજ પાંખ પામશે—	જ્ઞાન. ૨.
સિંહતાણું પય પાન કરે જો, જે પુત્ર સિંહનો હશે ;	
જડે નહીં ખીજી જાતિને, ક્ષેત્ર પ્રકારે કરશે—	જ્ઞાન. ૩.
પાવક દેખી ડરતાં પ્રાણી, સર્વે કોરે ખસે ;	
ધગધગતા અંગારા હોય પણ, ચક્રોર ખાવા ધશે—	જ્ઞાન. ૪.
કહે છોટમ અનુભવી જન એકજ, કોટ મનુષ્યમાં વસે ;	
સૂરજ જેવો સૂરજ નહીં પણ, દીવે દીવો ધશે—	જ્ઞાન. ૫.

પદ ૫૪ કીર્તન રાગ એજ.

જે કોઈ હોય હરિના દાસ, તેના ઘટમાં હરિનો વાસ.	ટેક.
ગુરુની દ્રષ્ટે બુવે હરિને, જે પોતાની પાસ ;	
મન વચ કરમે હરિને વરતે, આઠ પહોર અભ્યાસ—	જે કોઈ. ૧.
ગદગદ કંઠે ગાય હરિ ગુણ, પ્રગટે પ્રેમ પ્રકાશ ;	
ચઉદ્ધ લોકમાં ચિત્ત ન ગોઠે, કરે ન કોઈની આશ—	જે કોઈ. ૨.
જેવું લોહ ધરે પાવકમાં, લોહમાં પાવક વાસ ;	
એમ અહોનિશ રહે મળીને, હરિનો દાસ—	જે કોઈ. ૩.
હરિ હરિ રટણુ નિરંતર તેને, સમરણુ સ્વાસઉસાસ ;	
છોટમ હરિથી ન પડે અળગો, જેમ પુષ્પમાં વાસ—	જે કોઈ. ૪.

પદ ૫૫ કીર્તન રાગ એજ.

પ્રભુ તણ પાપ મારગે ચડે, તેહને નેષ્ટ પનોતી નડે.	ટેક.
સઘળા ગ્રહ તેને સંતાપે, પૂરણુ પીડા પડે ;	
ભૂત પ્રેત વૈતાળ વીરગણુ, અધમ શાકણી અડે—	તેહને. ૧.

પ્રભુના ભજન વિના મહા પાતક, તે નાશે શા વડે ; જમકિંકર તે પામી જનસું, વેર કરીને વડે—	તેહને. ૨.
કરુણાસિંધુ કરતા ભૂલી, અવર ઠામ આથડે ; સ્વપનામાં તેને સુખ ન મળે, રાંકે થઇ તે રડે—	તેહને. ૩.
જમના દૂતો તેના તનની, છાલ ઉખાડી છડે ; પ્રભુના ભજન વિના પ્રાણીનો, ઘાટ ઘણા થઇ ઘડે—	તેહને. ૪.
સાસ ઉસાસે પ્રભુને સમરે, અનહત નોખત છડે ; જન છોટમ કહે જમ અખ મારે, બ્રહ્મવિષે જો લખે—	તેહને. ૫.

પદ પદ કીર્તન રાગ એજ.

રે શું સમજ્યો વૈળ્યવ થઇ, અવિદ્યા જો અળગી નવ ગઇ ટેક. જ્ઞાન વિરાગ ગમે નહીં ગાતાં, રાસ કથાના રસિયા ; કામ ક્રોધ મદ લોભ ગર્વ છળ, અંતરથી નવ ખસિયા—	રે શું. ૧.
તન મન ધન દારા ઘર તાડું, બ્રહ્મસમર્પણ કીધું ; પાપકર્મ તો પામર જીવડે, પોતે માથે લીધું—	રે શું. ૨.
હિંગ તજે પણ હરામ ન તજે, નિરખે કોઈ પરનારી ; લસણ તજે પણ લાંચ ખાય છે, ન તજે ચોરી જારી—	રે શું. ૩.
જરને લોભે જૂઠા સોગન, ખાતાં પણ નથી ખીતા ; જૂઠી સાક્ષી જાય પૂરવા, ઝટ ઉપાડે ગીતા—	રે શું. ૪.
છાપ તિલક તાણીને અંગે, મંડળિયોમાં મ્હાલે ; શુભ ઘાત અંતરમાં રાખી, ઘણાકનાં ઘર ઘાલે—	રે શું. ૫.
એકાદશીનું વ્રત આચરે, કૃષ્ણાર સાંકે કાંકે ; ઉપર ચોખા અંતર મેલા, પરધન હરવા તાકે—	રે શું. ૬.
એક પ્રભુને ઉરમાં ધારી, પરમારથ આચરવું ; નીતિનો મારગ અલીને, ભાળી ડગલું ભરવું—	રે શું. ૭.
એમ વિચારી જે જન ચાલે, ધર્મ તેહનો સાચો ; કહે છોટમ પરપંચી મારગ, જાણે સર્વે કાચો—	રે શું. ૮.

પદ ૫૭ કીર્તીન રાગ એજ.

કુમતિ તે કયમ ટળે, જીવની કુમતિ તે કયમ ટળે.	ટેક.
પાપ કરે પામર બહુપેરે, પશુ બરાબર પળે ;	
પરનિંદા પરપંચ અવિદ્યા, રાતદિવસ એ રળે—	જીવની. ૧.
સત્ય મારગે જે જન ચાલે, તેને જ્ઞેધને બળે ;	
સજ્જન મૂકી નરતા નરનાં, ટોળામાં જઈ ભળે—	જીવની. ૨.
સદ્ગુરુની કિંમત નહીં તેને, છટકેલા ગુરુ છળે ;	
બ્રાંતિ વે'મની વાતો સુણતાં, અવળે મારગ વળે—	જીવની. ૩.
વાક્યજાળમાં વીટાયા તે, અજ્ઞાને આકળે ;	
જગત ચરાચર જેણે સરજ્યું, તે કરતા નવ કળે—	જીવની. ૪.
મહાવાક્ય ઉપદેશ ન માને, જે ખૂઝ્યા ભવજળે ;	
અનુભવ નાવ વિના કહે છોટમ, કયમ તરશે નિજબળે—	જીવની. ૫.

પદ ૫૮ રાગ એજ.

ખલકમાં ખોટા ગુરુ થઈ કરે, અવિદ્યા સેવકની કયમ હરે.	ટેક.
વેદ વિરૂદ્ધ વચન બહુ ખોલે, દોષ થકી નવ ડરે ;	
કલ્પિત કર્મ કરાવે સહુને, અવગુણ અદકા ભરે—	ખલકમાં. ૧.
તન મન ધન સેવકનાં હરવા, કપટ નિરંતર કરે ;	
ઉપનિષદનો અર્થ ન જાણે, મત તાણીને મરે—	ખલકમાં. ૨.
ચોરી જરી જૂઠ અનીતિ, અધમ કર્મ આચરે ;	
પરમારથનો પંથ તલે તે, ભવજળમાં કયમ તરે—	ખલકમાં. ૩.
કર્તા પ્રભુને કોય ન માને, ધ્યાન પ્રેતલું ધરે ;	
કહે છોટમ એવા ગુરુ ભજતાં, અર્થ કશેા ના મરે—	ખલકમાં. ૪.

પદ ૫૯ રાગ એજ.

ધરાપર ધર્મગુરુ એવારે, કપટથી કુંદ રચે કેવારે.	ટેક.
શ્રુતિતણા સિદ્ધાંત ન ભાળે, વિષયકથા વાંચે ;	
જારભાવમાં મગ્ન થઈને, પાપકર્મ સાંચેરે—	ધરા પર ૧.

મહારાજેમાં મુખ્ય મનાવા, ઢોંગ કરે મોટારે ;
 મંત્ર જંત્ર મોહનવિદ્યાના, ખેલ કરે ખોટારે— ધરા પર. ૨.
 કંઠી ખાંધી કુકરમ તળવાં; એલું ના લાખે ;
 પશુસમા માનવને ધૂતી, કટ કાંઠે નાખેરે— ધરા પર. ૩.
 સેવકને શિક્ષાની નીતિ, કોય નથી કહેતા ;
 નિંદાખોરા કરી નકારા, મૂકેછે વહેતારે— ધરા પર ૪.
 સાધન સેવકી સારી જોઈને, કર્મ કરે છાતું ;
 કહે છોટમ એવા ગુરુએથી, કાળ સરે કોતુરે— ધરા પર. ૫.

પદ ૬૦ રાગ એજ.

પૃથ્વી પાખંડે ખાધીરે, સત્યથી શોધ નથી લાધીરે. ટેક.
 મહા અભિમાન મટે નહીં મનથી, માને ખડુ મોટો ;
 પરપંચે પરધન હરવાનો, ખેલ કરે ખોટારે— પૃથ્વી. ૧.
 ધર્મપ્રહાની વાત ન માને, ગુરુ થઈને ગાળે ;
 એથે રહીને અનરથ કરતાં, લંપટ નવ લાળેરે— પૃથ્વી. ૨.
 પ્રભુનું નામ ધરીને કહે છે, હું ઇશ્વર આપે ;
 એક રોમ નિપળે નહીં એથી, દુઃખ કેનાં કાપેરે— પૃથ્વી. ૩.
 વેદ શાસ્ત્રની વાત ન જાણે, કહે મોટા જ્ઞાની ;
 કહે છોટમ ઠગ ગુરુથી થઈ છે, ધર્મતાણી હાનીરે— પૃથ્વી. ૪.

પદ ૬૧ રાગ કાર્ફી.

શ્રીકૃષ્ણ વસંત વિહારી, મનમોહન મંગલકારી. ટેક.
 દિવ્ય સ્વરૂપ અનંતશક્તિધર, સૃજનહાર સુખકારી ;
 નિરાલંબ નિરલેપ નિરંજન, ચૈતનમય અવિકારી ;
 અજબ ગતિ નાથ વિહારી, શ્રીકૃષ્ણ વસંત વિહારી. ૧.
 ઇચ્છાસેં પ્રહ્લાંડ બનાયે, ગુંજામય તત્ત્વ પસારી ;
 સરળે પાલે એર સંહારે, નિરખી કાલ કછુ ન્યારી ;
 પ્રહ્લકો મહિમા ભારી, શ્રીકૃષ્ણ વસંત વિહારી. ૨.

સ્થાવર જંગમ જાતકી, રમણીક સ્યના ન્યારી;	
રૂપ રંગ આકાર અનુપમ, નિરખી, ભયે તર હારી ;	
ધન્ય તું બહુ ગુનધારી, શ્રીકૃષ્ણ વસંત વિહારી.	૩.
લલિત ખેલ લીલાસેં કીનો, મુનિ મન મોહનકારી ;	
જન છોટમ એસેં પ્રભુજીકી, વારવાર બલિહારી ;	
ધ્યાન ઉપર લીનો ધારી, શ્રીકૃષ્ણ વસંત વિહારી	૪.

પદ ૬૨.

નાથ કેસેં ગજકો બંધ છોડાયો. એ રાગ.

નાથ તુમ કોટિક અધમ ઉદ્ધારે, જન આયે જો શરન તુમારે.	
નાથ તુમ કોટિક અધમ ઉદ્ધારે.	ટેક.
શવરી શ્વપચ ગીધ ગજ ગુનકા, એર અજમિલ તાર ;	
ઠીબર યવન કિરાત પારધી, સો નિજ ધામ સિધારે—	નાથ. ૧.
માતાકી ગતિ પાધ પૂતનાં, જિને બહુ બાલક મારે ;	
દાનવ દુષ્ટ રીંછ કપિ જેસે, સોહી મુક્ત કરીડારે—	નાથ. ૨.
નામમાત્રસેં ઘેર પાતકી, પરમપુનિત કરીડારે ;	
જે ગતિ દીની જોગીજતીકું, સો ગતિ પાયે બિચારે—	નાથ. ૩.
નાથ આધાર રહે નિશિવાસર, પાપકર્મ સખ ટારે ;	
જાતિ માનીકો ગર્વ છાંડકે, હોરહે દાસ તુમહારે—	નાથ. ૪.
આરતહુરન બર્દ હે જાકો, ખેદ પુરાન પુકારે ;	
છોટમ પરમકૃપાલ પ્રભુ તુમ, કાયકું મોય બિસારે—	નાથ. ૫.

પદ ૬૩ રાગ હોરી,

વિભુ દેવ વસંત વિહારી, મનમોહન મંગલકારી.	ટેક.
દિવ્ય સ્વરૂપઅનંત શક્તિધરં, સૃજનહાર સુખકારી ;	
નિરાલંબ નિર્લેપ નિરંજન, ચૈતન્યમય અવિકારી ;	
અજબ ગતિ નાથ તિહારી—	વિભુ દેવ. ૧.

- ધન્યાસેં પ્રહ્લાંડ બનાયે, ગુનમય તત્ત્વ પસારી ;
 સરજે પાલે એર સંહારે, નિરખી કળા કષ્ટુ ન્યારી ;
 પ્રહ્લાકો મહિમા ભારી— વિભુ દેવ. ૨.
- સ્થાવર જંગમ જંતુ જાતકી, રમણીક રચના ન્યારી ;
 રૂપ રંગ આકાર અનોપમ, નિરખી ગયે નર હારી ;
 ધન્ય તું બહુ ગુન ધારી— વિભુ દેવ. ૩.
- લલિત ખેલ લીલાસેં કીનો, મુનિ મન મોહનકારી ;
 જન છોટમ એસા પ્રભુજીકોં, વારંવાર ખલિહારી ;
 ધ્યાન ઉર લીનો ધારી— વિભુ દેવ. ૪.

પદ ૬૪ રાગ એજ.

- ખેલે કોઈ આનંદ હોરી, એંકાર તાર ગ્રહી દોરી. ટેક.
 ધનમેં ગંગા ધનમેં જમુના, વિચમેં ખેલ મયોરી ;
 દેવ સકલ તિહાં દેખન આયે, સ્તવન કરત કર જોરી ;
 દૂર ગઈ દાનવ ટોરી— ખેલે. ૧.
- ખિનકરતાલ મૃદંગ બજાવત, ખિનમુખ ગાવત હોરી ;
 ખિનતનુ તાન મિલાવત અદ્ભુત, અટકી દ્રષ્ટિ સખ છોરી ;
 ચિત્ત ચિદ્રૂપ ભયોરી— ખેલે. ૨.
- વિશ્વનિવાસ વિશાલ વિમલ ગુણ, અચલ રહ્યો એક ઠોરી ;
 તાકો ધ્યાન ધરત દૃઢ મનસેં, પાતક પુંજ ગયોરી ;
 પુણ્યકો ઉદય ભયોરી— ખેલે. ૩.
- સરજનહાર સદોદિત સુંદર, વ્યાંપક દેવ રહ્યોરી ;
 જન છોટમ પરસત વા પદકું, તિહાં મન મગ્ન ભયોરી ;
 ભરમ સખ દૂર ગયોરી— ખેલે. ૪.

પદ ૬૫ રાગ એજ.

- ગુરુગમસેં ખેલો હોરી, મિઠે મલિન વાસના તોરી. ટેક.
 આસનમારી સુરત દ્રઢ ધારી, ત્રિપુટી ધ્યાન ધરોરી ;

- સાસ ઉસાસ શામ સંગ ખેલો, નેન અચલ ચિત્ત જ્ઞેરી ;
ગગનપર જાઈ ખસેરી— ગુરુ. ૧.
- અનહદ નાદ મૃદંગ મોરલી, સુનકે સુરત ચલી મોરી ;
કોટિ અંગ પ્રતિ સોહો, એસે કિશોર કિશોરી ;
સખ સખીઅનકી ઠોરી— ગુરુ. ૨.
- જલહલ જયેતિ ઉઘોત કોટિ રવિ, અદ્ભુત ખેલ મચ્યોરી ;
નિરખે સ્વરૂપ દેવ સખ મોહો, દીન મરકત કર જ્ઞેરી ;
નિગમ જશ ગાત બહોરી— ગુરુ. ૩.
- પારાવાર નહીં હો જાકો, ગુરુગમ જાત ગ્રહોરી :
જન છોટમ સદ્ગુરુ કરુણાસેં, સો પ્રભુ દરશ લયોરી ;
દેહકો દોષ ગયોરી— ગુરુ. ૪.

પદ ૬૬ રાગ કીર્તન.

ચાલ વહેલી અલખેલી પ્યારી રાધે.

- પ્રહ્મ નામ મુખે એક લે ઉચારી, જાણ મૂળ મંત્ર એજ મોક્ષકારી ;
જડ ને ચેતન કરે, પુરાતન પાપ હરે, લજે લવ સિંધુ તરે, એ પ્રતાપ
ભારી, ભારી કે લે ઉચારી. ટેક.
- શંકર શેષ એ ઉપદેશ રૂદે રાજે, પ્રેમે નામ સદા સુધા તે તો ચાખે
વદનવડે વાર વાર લલું ભાખે, પૂરણ પ્રેમ, ધરે નેમ ભૂલે કેમ,
તણ વેમ, જપે જેમ, કુશળ ક્ષેમ, તરે તેમ, સાધે એમ એવા ધન્ય
દેહુ ધારી, ધારી કે લે ઉચારી— પ્રહ્મ. ૧.
- નામ બળે હરે બુઝો ઝેર પીધું, પ્રહ્લાદે સ્મર્યું ત્યારે નરસિંહ રૂપ લીધું ;
નામ જપે ધ્રુવને અચલ ધામ દીધું, વળી અપાર, નામ ધાર,
પામ્યા પાર, અતિ ઉદાર, સૃજનહાર, છે દાતાર, હરે વિકાર,
તરી સંસાર, ગયા કોટિ નર ને નારી, નારી કે લે ઉચારી— પ્રહ્મ. ૨.
- ગુણાતીત ગુણાસિદ્ધ પ્રહ્મ કહેછે, તેનું બોધરૂપ પ્રણય નામ લે છે ;
વેદ એક એવી વાત તો વહે છે, વિના નામ, ન સરે કામ,
દક્ષિણ વામ, સર્વ ઠામ, પૂર્ણ ધામ, તે મુકામ, મળે રામ, પોચે હામ
બ્યારે સૂઝ, હોય સારી, સારી કે લે ઉચારી— પ્રહ્મ. ૩.

જડ ને ચેતન ઉભય નામને આધારે, અક્ષરવડે નામ સર્વને શિર ધારે ;
 પરાએ પોખે પછી વૈખરી ઉચારે, એમ સદાય, વાણી વદાય,
 ચાલ્યું જય, વેદ ગાય, જપ જપાય, કારજ થાય, હોય સહાય,
 અખિલ રાય, મટે કષ્ટ તેથી ભારી, ભારી કે લે ઉચારી—બ્રહ્મ ૪.
 સકલ સૃષ્ટિકર્તા કારણ નામ જાણે, દેવી દેવમાંહી દેવત એ પ્રમાણે ;
 નામ નામી સહિત, અંતર લક્ષ આણે, એકવાર, કરે ઉચાર,
 કૃણ અપાર, લાગે તાર, માયા પાર, સોહકાર, સુખ અપાર, છોટમ,
 સંજન સાર, પાપ તાપ હારી, હારી કે લે ઉચારી— બ્રહ્મ ૫.

પદ ૬૭ કીર્તન રાગ એજ.

સ્વપ્રત્યુચ છે સંસાર જનેને જગી, મુઝાય મોહ લક્ષિત બ્રહ્મની
 એ માગી ;
 ટળે દુઃખ સર્વ તારાં, કૃણે નિજ સારાં, ન કરીશ અથ નકારાં ;
 તુચ્છ ટેવ ત્યાગી, કે જનેને જગી જગી— ટેક.
 ચેત ચડપ ઝડપ લેને જ્ઞાન બાલી, ખોટા ખેલમાં ખરાજ થાય ખાલી ;
 જ્ઞાનનેત્રે પૂર્ણબ્રહ્મ લેને નિહાળી, રાખ્ય હામ, લે વિભુ નામ, આઠે
 જમ, સારે કામ, ખરચ દામ, મન વિરામ, બ્રહ્મ ધામ, ઠીક ઠામ,
 પામે પ્રાણી તે કહેવાય પરમ ભાગી, કે જનેને જગી જગી—સ્વપ્ર. ૧.
 મરે તેને સારૂં કામની રહેછે, ગળે કાળ તેની ભાળ ક્યાં જહેછે ;
 અંતે પિંડ પલક એકમાં પહેછે, શ્વાસ જય, ગલે સમાય, વપુ વરાય,
 અરૂપ થાય, કરી વિદાય, સર્વ નહાય, રોતાં જય, થાય સહાય,
 તેને કોણ સંગે લાગી, લાગી કે જનેને જગી જગી—સ્વપ્ર. ૨.
 કલુષ આચર્યું તે આલોકમાં આવી, ખોટા ભોગ ને વિલાસ વાત કાવી ;
 ભક્ષિત જગતનાથની તને ન ભાવી, કૂડા સંગકેરો ચડયો રંગ,
 અમુલ્ય નંગ, બન્યું બંગ, ધિક્ક નંગ, ધર્મ ભંગ, જ્ઞાન ગંગ, તણ
 કર્મ નાશા રાગી, રાગી કે જનેને જગી જગી— સ્વપ્ર. ૩.
 કહ્યું માન ધરજે કાન ધીરજ ધારી, હાથે જાણ છે તે જય રખે હારી ;
 સતસંગ કરી જન્મ લે સુધારી, મૂક માન, સમજ સાન, ગુરુ જ્ઞાન;

સુધા પાન, પુણ્ય દાન, શૌચ સ્નાન, ધર્મ ધ્યાન, એ વિધાન,
વેદ નીતિ રીત સમજ ને સોહાગી, હાગી કે જોને જાગી જાગી—
સ્વપ્ન. ૪.

કરી વિવેક દેવ એક લે ઉપાસી, અનંગ શક્તિવંત પરમ છે પ્રકાશી,
જેના નામથી વિકાર જાય નાસી, એ વિચાર વારંવાર, અંતર ધાર
પહે પાર, નર ને નાર, ઠરે ઠાર, મોહુ માર, હામ ન હાર,
છોટમ કહે મહંત બ્રહ્મ યાગ યાગી, કે જો ને જાગી જાગી— સ્વપ્ન. ૫.

પદ ૬૮ ગોડી.

એક દેવ અવિનાશી સંતો ભાઈ, એક દેવ અવિનાશી ;
પ્રભુ સદગ્રિહ આનંદરાશી, સંતો ભાઈ એક દેવ અવિનાશી— ટેકઃ
બ્રહ્મા વિષ્ણુ દેવ મહેશ્વર, માયાકે શુન કહાવે ;
દેહધારી દુનિયામે આવત, સો નિજધામમે જાવે—સંતો ભાઈ. ૧.
તેત્રીશ કોટી દેવ સ્વર્ગમે, કશ્યપકા પરિવારા ;
મનુકે પુત્ર ભયે સો માનવ, આરુ વર્ણુ વિસ્તારા—સંતો ભાઈ. ૨.
દેવ પૂજ્ય માનવ જાતિકોં, ઇશ દિયા અધિકારા ;
જો કર્તાકી ભક્તિ ન જાને, સો ખૂડે સંસારા— સંતો ભાઈ. ૩.
બેદ પુરાન ગ્રંથ સળ ગાવે, પુનિ કહે સંત પુકારી ;
કહે છોટમ ભગવંત ભજનસેં, સુકૃત હોય નરનારી— સંતો ભાઈ. ૪.

પદ ૬૯ રાગ ગરબી.

મહાપદ લાક્યુરે જોને, ખીજાં સાધન ન રહ્યાં તેને— ટેક.
સહજ સમાધિરે લાગી, અનુભવ જ્યોતિ નિરંતર જાગી ;
અનહદ વાજારે વાજે, પ્રણવ અરણવ લહેરે ગાજે— મહા.
ગંગા જમુનારે વહે છે, તરવેણીમાં તાલ મળે છે ;
જન ત્યાં આવે રે આઝા, ત્યાં છે સકળ તીરથનો રાજા— મહા.
દેવ મુનિનોરે મેળો, ભાવિક સંઘ થાય છે લેળો ;
અક્ષય વટછેરે એમાં, વિશ્વપતિનો વાસો તેમાં— મહા.

તે તીરથમારે નહાશે, કાગ મટીને હંસજ થાશે ;
 પિંડજ તેમારે ધરશે, એકોતેર શત કુળો તરશે— મહા.
 નિર્માળ થાશેરે કાયા, પ્રેમ પ્રયાગ વિષે જે નહાયા ;
 સતપુરૂષોનીરે સંગે, છોટમ નહાયો પરમ ઉમંગે— મહા.

છોટાલાલ.

પદ ૧ રાગ ઠુમરી.

અબકી ઘેર ઉગારો નાથ મોય, અબકી ઘેર ઉગારોરે ;
 એ સખ રિપુ મોહો બહુત સતાવે, તાતેં તુમહીં નિવારોરે. ટેક.
 કબહુ મનોભવ સાયક મારે, મોહો ભ્રમાવનહારોરે ;
 કબહુક લોભ ઠગાવત આઇ, ક્રોધ જારે તન સારોરે—અબકી. ૧.
 દુરમતિ દુષ્ટ કુતરક ઉઠાવત, ઇરષા દેશ પસારોરે ;
 આશા તૃણા બડી પાપિણી, શુભ ગુણુ ગ્રસત હમારોરે—અબકી. ૨.
 ઇષ્ટ ભજનમેં આવરણુ દેવે, કૂડ કપટ છલ કરોરે ;
 બહુ અવિવેક અનીતિમંદા, દેત મહા દુઃખ લારોરે—અબકી. ૩.
 હરિ ગુરુ સંત સ્વરૂપ એક હો, મોરી અરજ ઉર ધારોરે ;
 જન છોટાકો લહો ઉગારી, જાણી ગુલામ તુમારોરે— અબકી. ૪.

પદ ૨ રાગ એજ.

રામ નામકી કમાઇ હમારે, રામ નામકી કમાઇરે ;
 આતાં ન ખૂટે ચોર ન હુંટે, જમકી લય ન રહાઇરે. ટેક.
 બહે રાજગુરુ સાહેબ મેરા, તાકી હુકાન ધરાઇરે ;
 તેહીંકી નોકરી પાવત હું મેં, હરદમસેં હનુરાઇરે—રામ. ૧.
 સાધ સંતકું કિયે દલાલી, સમરણુ સોદા કરાઇરે ;
 જામે ઠોટા જુગ જુગ નાવે, વસ્તુ વિના ગ્રથ પાંઇરે—રામ. ૨.

- सत स्वरूप सतधाम हुमारे, जहां सत कोध जगधरे;
 वहां कमाध पडोयाध धनीको, आप रहे अलगाधरे—राम. ३.
 निरमण वखुण करी आयके, हरिशुरु सत सहाधरे;
 वाल भुरार प्रतापे छोटा, पटा अयलपह पाधरे— राम. ४.

पद ३ काशी.

- वावारे अभीरी सतनकी, सतनकी हरि लगतनकी. टैक.
 मान अमान निरादार आहर, पीठ मिटी त्रिहुतापनकी—वावारे. १.
 दोल मोहु कामाहिसे लर, मारी गरहन केधनकी— वावारे. २.
 केह किये तिन पंच पकड कर, केरी हुहाध अतनकी—वावारे. ३.
 तप्त सिंहासन कीतो अधरपर, ताकी लागी समाधिनकी—वावारे. ४.
 अनुभव देशमे वसे निरंतर, आतभराज अमंडनकी—वावारे. ५.
 वाल भोरार अरखुरज छोटा, अलिहारी असे महंतनकी—वावारे. ६.

पद ४ राग काशी.

- अलवेकी घडी आध रे हो रामा रामा रामा,
 कछु डीनी न सुकृत कमाध, रे हो रामा रामा रामा. टैक.
 देह पाध कछु हरिको लजन न कराध,
 ताते अण तुं जत ठगाध— रे हो रामा रामा. १.
 अतुराध तेरी सकल यांही रहीजध,
 तुं अंते जत अंधाध— रे हो रामा रामा. २.
 धन धामा तेरे कुटुंण सुत वामा,
 सो कोध नहीं आवत कामारे— रे हो रामा रामा. ३.
 गुरु अंना गुरु ध्यानकी गम नहीं जना,
 तण अंते लया पछतानां— रे हो रामा रामा. ४.
 जम आवे ताकुं कछु कमाध ले देआवे,
 प्रलु लजन कियो नहीं लावे— रे हो रामा रामा. ५.

नयकृष्ण.

पद १ हुमरी

- हैव करे सो होय, ओर नहीं. टेक.
- दशरथ कैके वश होय कर, राम बिना षडु रोय— ओर. १.
- दशरथने जभ देह तज्यो तभ, पास पुत्र नहीं डाय— ओर. २.
- रामचंद्र अरु सीता लछमन, जनमें जियरत वोय— ओर. ३.
- मायाभृगमें मोहित होकर, सीता दीनी जेय— ओर. ४.
- जनकपुत्री ओर रामप्रिया सो, रावणके जन सोय— ओर. ५.
- पांडुपुत्र कुंता द्रुपदीनके, दुःभमें द्विये दूजेय— ओर. ६.
- राज्य गयो जनमें जियरत नित, सुभ रंयक नहीं होय— ओर. ७.
- नण हमयंती हरिश्चंद्रके, जनत डे सभ डेय— ओर. ८.
- हानी लाल अरु सुभ दुःभ तनमें, भेटी शके नहीं डेय— ओर. ९.
- रोगी लवत भरत निरोगी, उलटसुलट सभ जेय— ओर. १०.
- कृष्ण गये वसुदेव देवकी, वृद्ध रडे जे होय— ओर. ११.
- कृष्ण लजे नयकृष्ण पिछानीके, तापीन सुभ नहीं होय— ओर. १२.

पद २ हुमरी

- लक्षित सदा है सार, प्रलुनकी लक्षित. टेक.
- श्रवणलक्षित परीक्षतने कीनी, सप्त दिवस षडु प्यार— प्रलुनकी. १.
- कीर्त्तन जे लक्षित डे दुल, सद्दुपदेश जियार— प्रलुनकी. २.
- सो कीनी शुक्रदेव लागवत, व्याख्या षडु विस्तार— प्रलुनकी. ३.
- जे प्रलु पूरण घट घट समरथ, सन्धित सरवाधार— प्रलुनकी. ४.
- असुर सुत प्रह्लाद समरण कीन, कीनो निज उद्धार— प्रलुनकी. ५.
- क्षमीने प्रलु पदके सेवन, कीनो विविध प्रकार— प्रलुनकी. ६.
- पूजन प्रलु पृथुने कीनो, अकुर वंदन प्यार— प्रलुनकी. ७.
- दास्यलक्षित अनुमान करी शुल, तन मन रहित विकार— प्रलुनकी. ८.
- सभालक्षित अरजुनकी अतिशय, प्रलुसो अकाकार— प्रलुनकी. ९.

સરવ સમર્પણ બલિને કીનો, ભૂ ધન દેહાગાર—	પ્રભુનકી. ૧૦.
યવન જન પ્રભુકોં પહેચાની, હોગયે મુકતાકાર—	પ્રભુનકી. ૧૧.
યહ કૃણુ કહતે જયકૃણુ જ્ઞાનકો, સાધન મુકિત પુકાર—	પ્રભુનકી ૧૨.

પદ ૩ ટુંમરી.

કૃણુ ભલે સગ કોય, અહો તુમ.	ટેક.
કૃણુ ભજન ભવભયકું કાટે, જન્મ મરણકું ખોય —	અહો તુમ. ૧.
કૃષિ શબ્દ સત્તાકો વાચક, કૃણુ સુખ વાચક હોય —	અહો તુમ. ૨.
સત આનંદ મિલી બ્રહ્મ કહત નિજ, કૃણુ શબ્દ કરી સોય—	અહો. ૩.
સ્થૂલ સૂક્ષ્મ કારણ તનુ ત્રયકો, સાક્ષી સત્ચિદ્ દોય—	અહો. ૪.
સુખ ઘન કૃણુ સેવી મુખ હોયકર, દુભમે પચી પચી રોચે—	અહો. ૫.
સુખસો સાધન કોન ઈશ જગમે, જો કોઈ પૂછે મોચે—	અહો. ૬.
શામ કહતહો જૂઠ ન રંચક, અધર્મ સુખ નહીં હોય—	અહો. ૭.
કૃણુ કોનહો કૈસા કીનમે, બિન સમજે દુઃખ હોય—	અહો. ૮.
કૃણુ વિમુખ તું જડમે લપટયો, ધુરી પરો મુખ તોય—	અહો. ૯.
ચેતન કૃણુ યહ દેહાદિક, સમઝી મલકું ધોય —	અહો. ૧૦.
સાક્ષી કૃણુ સરવે વ્યાપક, જાની ભલે-તુમ દોય—	અહો. ૧૧.
કૃણુમય જયકૃણુ કહે જળ, લહરી જેસે તોય—	અહો. ૧૨.

પદ ૪ હોરી.

તનમેં જન દેખો તપાસી, કહા કરિયે જઈ કાશી.	ટેક.
અસ્તિ ભાતિ પ્રિય રૂપ સદા એક, સાક્ષી સ્વયંત્ર કાશી,	
પિંડ બ્રહ્મંડ રહ્યો ભરપૂરી, સકળ લોક નિવાસી ;	
તજો તુમ આનકી આશી—	તનમેં. ૧.
સત ચિદ્ આનંદ રૂપ તિહારો, તાકોં છોડ કિત ધાસી ;	

- જ્યેં મૃગ નાલિ વસે સુગંધી, ગાહિર સુંધત ઘાસી ;
ભૂલો નિજ આપ ઉઠાસી— તનમેં. ૨.
- જ્યેં જલ લીતર મીન રહુતહૈ, અધો ઉર્ધ્વ જલ જાસી ;
સો અપની જલ ખ્યાસ ખુઝાવે, ખાહિર મુખ પ્રકાશી ;
ભૂલે તેં દ્વૈત તમ નાસી— તનમેં. ૩.
- આપસેં વ્યાપ વ્યાપ મધ્યે આપેં, અનુલવ એહી ખરાસી ;
એસી હોરી ખેલે જન કોષ, તાકી કટે કાલકી કાંસી ;
અહં પ્રહ્લ સલર ભરાસી— તનમેં. ૪.
- જ્યેં નલ સકળ રહ્યો ભરપૂરી, ઘટ મઠ એક અકાશી ;
ત્યેં જયકૃષ્ણ એક રહ્યો હૈ, અજ અખંડ અવિનાશી ;
એસેં સખ વેદમેં ભાસી— તનમેં. ૫.

પદ ૫ હોરી.

- ખેલો જન જ્ઞાનકી હોરી, જલે જમપાસકી દોરી. ટેક.
- સત્ ચિદ્ આનંદ રૂપ તહારો, ગુરુ પિયકારી છોરી ;
સનમુખ હોકર લે અપનેપર, દ્વૈત ગુલાલ ફગોરી ;
તજ્યો નામ રૂપકી જોરી— ખેલો. ૧.
- અસ્તિ ભાતિ પ્રિય રૂપ પ્રહ્લકો, તાહીમેં ચિતકોં ઠોરી ;
વરણાશ્રમ અભિમાન જોં ગારી, તાહીકોં ફર તજોરી ;
કરી ગુરુ વાક્યકી ચોરી— ખેલો. ૨.
- દેશિક આતમગ્યાંન દેતહો, ફગવા એહી યહોરી ;
જાનહું પાંડિત કષ્ટ હરે સખ, પ્રહ્લ હુતાશન દહોરી ;
તજો મદ આપ બહોરી— ખેલો. ૩.
- વિષસમ જાણી વિષય સખ છાંડકે, વિદ્રત સંગ કરોરી ;
એસી હોરીસેં જો જન ખેલત, તાહીકોં બંધ કટયોરી ;
કહુત જયકૃષ્ણ બહોરી— ખેલો. ૪.

जयहेवळ.

पद १. राग कांड़ी.

- कृष्ण कृष्ण पुकारत नारी, अण मेरी साह्य करो गिरधारी. टेक.
 अशाड भास मली कैरव पांडव, जेलत योपड पासा सारी ;
 धन होलत आर भाल जलना, हार गये द्रुपदीसी नारी— अण. १.
 श्रावनमें समुज दुर्योधन लीजमळ वांकी जोली भारी ;
 कांहां गये तेरे पांयु पांडव, लीमसेन अर्जुन जलकारी— अण. २.
 लाहु वाह क्रियो दुर्योधन, जेयत हे मेरी शिरकी सारी ;
 दुर्योधन बुद्धि हीन लयो हे, देजन व्याहुत मोकुं उगारी — अण. ३.
 आसु भास आय माधवळ, लयकी भारी पुकारत नारी ;
 आपे यदुनाथ वेगें हीं आवो, जन्मोजन्मकी दासी तुमारी—अण ४.
 कान्तिक महिने जेठ मेडेलमे, संग लिये इक्ष्मणी सण नारी ;
 पासो ढाली हाथभीय लीनो, थीर वधयोहै मोडे धन्य लारो—अण. ५.
 अगहन अैकीन क्रियो दुर्योधन, देश वटेकी करी हे त्यारी ;
 अर्जुन लीम नकुल सहदेवा, धर्म पुत्र द्रुपदीसी नारी— अण. ६.
 पोष पोशाग चेडरी लीमने, जनो आया अेकनट लारी ;
 कीचक भारी जंल भीय दीनो, वे कुंताके कहाये जलधारी—अण. ७.
 माध भास आयो माधवळ, आप येठे गड्ड असवारी ;
 होठि कर जेडी पांडव ठाडे, लज्ज रणो अण आप सुरारि— अण. ८.
 द्रागुन पांडव कीका दीसे, दुर्योधनसें कडे गिरधारी ;
 पांय गाम पांडवको दीजे, आर सण राज तुमारी— अण. ९.
 यैत्र चमक उठे दुर्योधन, महमय जोलत अलिमानी ;
 सुधके अथ जेती वसुधा न हेठें, रासुसंभ्रामकी करी त्यारी—अण. १०.
 वैशाक भास मली कैरव पांडव, हाथ लिये आयुध सण लारी ;
 रथ जेडी सेना भीय ठाडे, युध रच्यो हे अति धन लारी— अण. ११.
 जेठ भास गाथो जेहेवळ, राजतिलककी करी हे तैयारी ;
 अर्जुन लीम नकुल सहदेवा, धर्म पुत्र द्रुपदीसी नारी— अण. १२.

જયરામદાસ.

પદ ૧, આરતી.

ચોપાઠ છંદ.

- સદ્ગુરુ વિનતિ મોરી, આવ્યો હું શરણે તોરી ;
 ઉગારોને અળકી વેળા, મટ્ટાકો ચોરાશી ફેરા— ૧.
- પતિતપાવન ખર્દ સંભારો, અનેક પતિતમાં એક ઓધારો ;
 સરવે પતિતમાં હું ખડ પાપી, વિષે વળુંધ્યો થાપોથાપી. ૨.
- એવા અવગુણ મુજમાં ભારી, તે તમે જાણો દેવ મુરારી ;
 અશરણુ શરણુ ખર્દ સંભારો, આવ્યો શરણે ફેરો ટાળો. ૩.
- ફરી ફરી હું કહાયો સ્વામી, બહુ દુઃખ પામ્યો અંતરજામી ;
 મત પંથ મેં સરવે જ્ઞેયા, સતસંગ વિના ફરી વગોવ્યાં. ૪.
- હું હું કરતાં ન મળે હરિ, જઈ લોગવે ચોરાશી ફરી ;
 એવા મત તો જગમાં બહુ, સમજણુ વિના ભૂલા સહુ. ૫.
- સમજણુ છે સદ્ગુરુને પાસ, સંત મુખેથી થાય પ્રકાશ ;
 એવા સંત તો ત્યારે મળે, જ્યારે સદ્ગુરુ કૃપા કરે. ૬.
- મુજ ઉપર જખ ડીધી મેંર, મેલ્યા મહાજન મારે ઘેર ;
 તેણે આવી કહિયું એમ, આવો અવસર ભૂકો કેમ. ૭.
- પછી કહું જે વચનજ માન, અમે કરિયે તુજને સાન ;
 સ્વામી પ્રગટ્યા પૂરણુબ્રહ્મ, તું જઈ લે તેનું શરણુ. ૮.
- જનમ મરણુથી છૂટીશ લ્યાંય, ખીજે કુશળ નથી ક્યાંય ,
 દારૂ માટી ચોરી અવેરી, વટલે વટલામણુ નાર અમારી. ૯.
- પાંચ વરત તું રદ્યે ધરજે, પછી કહિયે તે તું કરજે ;
 તો ઇશવરની થાશે મેંર, જમડા જાશે ટળશે વેર. ૧૦.
- તારે થાશે આનંદ ભારી, બ્રહ્મ મંહોલની ઉઘડશે ખારી ;
 તેમાં જઈ મુખે રહે, મુખે નામ નારાયણુ લહે. ૧૧.
- હવે ન જઈયે વહેતાં પૂર, પ્રગટ્યા સ્વામી પ્રગટ હજૂર ;
 જયરામદાસ કે મળિયા રામ, ત્યારે ત્રયાં અમારાં કામ— ૧૨.

જાનકી.

પદ ૧ ગોડી.

લજ્ઞ મન જાનકી જીવન રામા. ટેક.

સુખમાં સદન સકલ સુખ સાગર, મધુર મનોહર શ્યામા. લજ્ઞ મન. ૧.
કામ કોટિ શોભા તનુ બિલસેં, નિરખત લાજે કામા ;
વામ અંગ સોહિત સિયા સુંદરી, દક્ષિણ લખન લલામા. લજ્ઞ મન. ૨.
મનકમ ખચન જાસુ ઉર અંતર, સિય પ્રિય પ્રેમ ન જાના ;
સો શિર ધુની પછતાય નિરંતર, દુઃખ પાવે પરિણામા—લજ્ઞ મન.
સોઈ મમ સ્વામી સેવત જેહિ હનુમંત, જાસુ જપત હર નામા ;
ખીન ખજાય ગાવત જશ નારદ, લહુતા સકલ બિશ્રામા—લજ્ઞ મન. ૪
કર સરોજ કો છાંહ જો પાવે, સો વિવિધ સુખ ધામા ;
સકલ પાપ ત્રય તાપ નસાવે, તેહિ લાગત નહીં ધામા—લજ્ઞ મન. ૫.
સખ લાયક સુખ દાયક મેરો, સોઈ સુખસાગર રામા ;
રામ કૃપા નિરખત છળી જાનકી, ચેરી ભઈ બિનુ દામા—લજ્ઞ મન. ૬.

પદ ૨ ગોડી.

મન રે તું ચિત્ર કોટ વસ લાઈ. ટેક.

જાહાં રામ સુખધામ જાનકી, સંગ લક્ષ્મણ સુખદાઈ ;—મન. ૧.
પય સરાણી પાપનકી હરણી, જાકો કયો ન નહાઈ ;
જો ગંગા દેવનકો દુર્લાભ, સો અનુસૂયા માઈ— મન. ૨.
જા રજકો શિવ બ્રહ્મ નારદ, મુનિ ખોજત મન લાઈ ;
જો પદ રેણુ દેવનકો દુર્લાભ, લે શિવ શીષ ચઢાઈ— મન. ૩.
ચિત્રકોટકે ગુહા કંદરા, જાહાં બિહરત રઘુરાઈ ;
રામ કૃપા લજો જાનકી વલ્લભ, ચોર ન આન ઉપાઈ— મન. ૪.

જીવણ.

સં. ૧૮૦૦ માં હતો.

પદ ૧ ગરબી રાસની.

મારી નાનપણની પ્રીત રે, શામળિયા સાથે રે ; અમે રંગભર રમતાં રાસ, હરિ ને હાથે રે—	મારી. ૧.
લાગાં મોહનજનાં બાણ રે, ઘાયલ કીધાં રે ; તારી મોરલીએ મહારાજ, મન હરી લીધારે—	મારી. ૨.
મારાં સુકાઈ ગયાં શરીરરે, અન્નડાં ન ભાવે રે ; બીજી વેરણ થઈ છે રાત, નિદ્રા ન આવે રે—	મારી. ૩.
મારાં મનડાંમાં મોરાર રે, ચિત્તડામાં ચલકે રે ; મારે નેણે રે નીર ન માય, આંસુડાં ઠણકે રે—	મારી. ૪.
સખી વનરાવન મોઝારરે, મોરલી વાગી રે ; સુતી હતી મંદિરયામાંય, જબકીને જાગી રે—	મારી. ૫.
દીનોનાથ દવારિકાંમાંય રે, આલો જોવા જાઈયે રે ; એવા જહુપતિ જીવન પ્રાણ, વારણાં લઈએ રે—	મારી. ૬.

પદ ૨ ભજન.

નહીં જાયે રે, તે નર નહીં જાયે, જેણે સદ્ગુરુ સેવ્યા તે નર.	ટેક.
રામના નામનો જેણે રસ ગ્રાખ્યો વાલા ; અવર દુજે રસ નહીં ભાવે રે —	જેણે. ૧.
આવાગમન જેને કાંઈ નથી નડતું વાલા ; સરખ કાંચલડી છોડી દુજી લાવે—	જેણે. ૨.
તત્ર મન ધન જેણે ગુરુજીને અરખ્યું વાલા ; દુગ્ધા મેલીને રહેવું નિરગુણ દાવે—	જેણે. ૩.
ભીમ ભેટયા તેનાં સહુ દુઃખ ભાગ્યાં વાલા ; દાસ જીવણ તારા ગુણ ગાવે—	જેણે. ૪.

પદ.૩ ભજન.

નાવે નાવે નાવે હુરિનાં નામ સમાન, નામ સમાન કેવળ ભજન પ્રમાણુ રે.	નાવે. ૧૬૬.
અગ્નિથી ઉગાર્યો રામે, મંઝારીનાં બાળ રે ; હિરણ્યાક્ષને નખે વહાર્યો, ઉગાર્યો પ્રહુલાદ રે—	નાવે. ૧.
કુરુક્ષેત્રમાં સુણિયો રામે, પક્ષીનો પોકાર રે ; મૃગલો છેડાવી ધાયા, ગજ કેરી ંહાર રે—	નાવે. ૨.
નામને પરતાપે જળમાં, તરત પાષાણુ રે ; અબમેલ ઓધાર્યો રામે, ગુણિકાને વૈમાન રે—	નાવે. ૩.
નામનો મંહિમા મુખે, વરણુઓ ન જાય રે ; અનેક ઓધાર્યા રામે, અબેધ્યાનાં રાય રે—	નાવે. ૪.
ભણુત જીવણુ દાસ, અગમકી નિશાન રે ; નામને તોલે નાવે કોય, જપ તપ તીરથ દાન રે—	નાવે. ૫.

પદ ૪.

તમે સાચાના સંગાતીરે, જેણે પ્રીતો કીધી, તમે ગરીબોના બેલીરે, જેણે પ્રીતો કીધી ; તમે આપ નિરંજન ભલારે—	જેણે. ૧.
ંહાલારે મારા, પેંદી પ્રીત ધ્રુવે કીધી ; જેને અવિચળ પદવી દીધી રે—	જેણે. ૨.
ંહાલારે મારા, બંજિને બોલાવી વાચા દીધી ; બ્રહ્માંડ રહ્યા છે વ્યાપીરે—	જેણે. ૩.
ંહાલારે મારા, બળતા રાખ્યા છે પાંડવ વીર ; પંચાળીનાં પૂર્યાં ચીર રે—	જેણે. ૪.
ંહાલારે મારા, દિલ દરિયામાં દોટો દીધી ; તેમાં મોતી લીધાં ગોતીરે—	જેણે. ૫.
ંહાલારે મારા, જલમાં ગજે તે ધૂમ કીધી ; તેની તરત ખબરો લીધીરે—	જેણે. ૬.

ઠહાલારે મારા, વિદુરની જસીઆ લાજ ;	
ત્યાં આપ થયા-છે રાજ રે—	જેણે. ૭.
ઠહાલારે મારા, નામ દેવતું તે દૂધ ખીધું ;	
ત્યારે દેવલ ઉલટું કીધું રે—	જેણે. ૮.
ઠહાલારે મારા, વૃંદા તે વનકેરા વાસી ;	
પદ યોલ્યા જીવણ દાસીરે—	જેણે. ૯.

પદ ૫.

જાવું છે મરી, મેરમ જાવું છે મરી ; લે લગાડી રામ લજ લે—	ટેક.
મેડી મંદિર માળિયાં, તારાં જાશેરે પડી ;	
કાચી કયાતું સ્થૂળ ખંધાણું, જાણે ધૂળની ઘડી. ધૂળની ઘડીરે	મેરમ. ૧.
સશું કુટુંબી તાડું લૂટવા લાગે, કાનની કડી ;	
કાઢો કાઢો એને સહુ કહે હવે, રોકેમાં ઘડી, રોકેમાં ઘડીરે	મેરમ. ૨.
કૂલની ઘોડિયે કૂલી રહ્યાં છે, જાણે ગરથમાં ગળી ;	
જમડા આવશે જીવ લેવા યજ્ઞે, લાંગશે નળી, લાંગશે નળીરે	મેરમ. ૩.
સાધુની સંગત ગુરુની સેવા, ઇ વાત છે ખરી ;	
દાસ જીવણ સંત-ભીમ કેરે ચરણે, જનમ જય ટળી. જનમ જય	ટળીરે
	મેરમ. ૪.

પદ ૬/રાગ. (ભોજ ભગતના ચાખખાનો)

સંસારમાં કોણ ના'ના કોણ મોટા, લજન વિના ખાશે જમના
 સોટા—ટેક.
 આરે કાર્યાને તમે એવીરે જાણજે, પાણી તણા પરપોટા ;
 જીવવું થોડુંને જન્મળ ઘણેરો, વેપાર કરવા ખોટા— સંસારમાં.

આરે કાયાને જ્યારે ડાઘરે લાગતા, નિત્ય નહાતાને નિત્ય ધોતા ;
 માથડે તેલ કૂલેલ લગાડતા, સુંઘે ગુલાબના ગોટા— સંસારમાં.
 સોનાની થાળીએ લોજન જમતા, પીવા કંચનના લોટા ;
 છત્રપતિ તો ચાલ્યા ગયા, જેના જગમાં મળે નહિ જોટા— સંસારમાં.
 ખાતાંને પીતાં ખુબિયું કરતા, દૂધ સાકરને ચોખા ;
 કાળ અચ્ચાનક આવશે ત્યારે, થાશે તમને ધોખા— સંસારમાં.
 નર નારીને કાલ કૂલ ખેસે પછી, સુખિયા થઈને સોતા ;
 ખોળામાં આપીને ખેંચી લેશે, પછી રહેશે તમે રેતા— સંસારમાં.
 દેવ દરસન તમે મેલી કરીને, ભાંડ ભવાયા જોતા ;
 નારીનાં લુગડાં નર પહેરતાં, મૂરખનાં મન મોહતાં— સંસારમાં.
 આરે નેણુંમાં નિદ્રા ઘણેરી, સેજ પલંગમાં સોતા,
 ગુરુને પરતાપે જીવણુ જોલ્યા, જાણે જનમ્યા નહોતા— સંસારમાં.

પદ ૭.

સદ્ગુરુનાં વચન રૂદ્ધે ધરો, નહિ તો વાંઝણી જેવારે ;
 સોઘરે શબ્દ તમે સાંભળો, તોએ તમે એવાને એવારે. ટેક.
 ગુરુ કીધા પણ ગમ નહીં, ગુરુ વિના જ્ઞાન ક્યાંથી આવેરે ;
 જ્ઞાન વિના પુરૂષ પાવૈયો, તે નર નારીમાં ન આવેરે— સદ્. ૧.
 ભક્તિ વિના નર ભૂત છે, સામો મળિયો નહિ સારોરે ;
 ધૂળરે જાયો એની જનેતાએ, ખોયો જનમારોરે— સદ્. ૨.
 ભક્ત જનમ્યા તેને ધન્ય છે, ધન્ય જેણે હરિજન જયારે ;
 વૈકુંઠમાં પહેરે વધામણાં, યૌદ્ધ લોકમાં તેની છાયારે— સદ્. ૩.
 સંતનાં વચન નથી માનતો, ગુરુજીને ગાળ ખેસારોરે ;
 જનનીનો જય તેં શ્યો કર્યો, માતાને ભારથી મારોરે— સદ્. ૪.
 ભક્તિ છે જ્ઞાન વૈરાગની, શુદ્ધ વિચારથી આવેરે ;
 કહે કલ્યાણુ જીવણુદાસને, તેનો જગમાં ફેરો ફાવેરે— સદ્. ૫.

જીવણ ખીન્ને.

પદ ૧ મતાગ્રહ તજવા વિષે

રઘુપતિ રામ રૂદ્રમાં રેજેરે—એ રાગ.

- અનુભવી સંતતણો સંગ કરીએરે ;
મતે ખાંધ્યા સુંઝાઈ નવ મરીએ. ટેક.
- ખટપટો ખટદરશનમાં ભારીરે,
તેણે ખાંધી યુક્તિ ન્યારી ન્યારીરે,
હુકેકરી પ્રહ્લ સુખ ગ્યા છે હારી— અનુભવી. ૧.
- નવા નવા કલિયુગમાં ધર્મ ચાલેરે,
મિથ્યાવાદી મોટા થઈને મહાલેરે,
હંચાકૂટા વેદથી અવળા હાલે— અનુભવી. ૨.
- જે પદ હાર્યે અરબુનને સંભળાવ્યુંરે,
“સુત્રેમણિ” સાત અધ્યાયે જણાવ્યુંરે,
દુર્મતિએ બ્રાંતે કરીને દબાવ્યું— અનુભવી. ૩.
- ગુરુ વિશ્વનાથજી જ્ઞાન ખતાવેરે,
પૂર્ણ પુન્યે અધિકારી જન પાવેરે,
જીવણ તેથી જનમ મરણ લય જાવે— અનુભવી. ૪.

પદ ૨ શંકરસંવાદ.

રાગ “ચેલીઆ પુરાણ અથવા કાચખીના ભજનનો”

- જે જે સત્ય વાદ સંતોરે, જેનો છે અગાધ મતો. ટેક.
- તત્ત્વદર્શી શંકર આચારજ, જેનો મહિમા અપાર ;
અનંતનો ઉદ્ધાર કર્યો, આપ શંકરનો અવતાર ;
કદાચિત કાશીમાંહીરે, મોક્ષદાઈ ક્ષેત્ર ત્યાંહી— જે જે. ૧.
- કાશીવિશ્વનાથે મનમાં વિચાર્યું, જાઉં અનુભવ વિસ્તાર ;
ચંડાલનો વેષ ધારણ કરીને, લઉં એનો ઇતખાર ;
ઉમયાજીને સાથે લઈનેરે, વેષે ચંડાલ થઈને— જે જે. ૨.

गंगेव सरिआरे मातालुने सेवतारे, तेने लाग्यां चित्र विचित्रनां पाप ; काष्ट लधनेरे कशी कांठे जे भणेरे, अग्नि लधने होभाणुरे आप—	अगनानी. १.
भोटी द्दिशाभारे भीरांभाध आलतारे, ते माटे राणुलुये पायां जेर ; अमरत करीने भीरांभाध पी गयांरे, भाधनेरे थध छे लीलालेडेर—	अगनानी. २.
नरसिंहु मडेतारे लजे लगवाननेरे, तेनापर मंडणिके मांडयेरे आर ; अंतरणभीरे हुरि वेडेला आवजेरे, हुरिये तेने हथोहथ आध्येरे हार—	अगनानी. ३.
संशयदण शोधीरे मननेरे मारियेरे, भावे करी लणुये श्री लगवान ; गुरुने प्रतापेरे जेठीराम गोदियारे, जेठीराम गतरे गंगानारे दास—	अगनानी. ४

डुंगर.

(विनापुरनो लाट संवत १८६५ मां हतो)

पद १ राग सामेरी.

राम राम रटियेरे साया स्नेहसुंरे, करिये सदा संतसंगत जग सार ; हुरिवर वरियेरे साडेली डेतसुंरे, धरिये धरिये ध्यान धणीनुं अक धार—	राम. १.
सागर मोठेरे छे संसारनेरे, तेनो प्राणी कदिये नावे पार ; मायाना मणुरेरे नणो सवे जगतनेरे, माथे साने माया मोठे! भार—	राम. २.

મિથ્યા છે બાહરે જગતની જૂઠડીરે,
 તેમાં વાહ્યા દાનવ દેવ સુબલુ;
 આશા ને મનોરથરે લાગી લોભનીરે,
 પાપી તારો પળમાં જાશે પ્રાણ—
 કહીદિન વીત્યારે કામના નવ ટળીરે,
 હવે થયો વૃદ્ધ અવસ્થા વેષ;
 માડું ને માડું કરતાં મરી ગયોરે,
 લાગ્યો નથી ગુરુ જ્ઞાનનો લેશ—
 ડુંગર દેખેરે દિલમાં છે હરિરે,
 ધારીને જો ધારણ મન એક ધાર;
 પતિતઉધારણરે નામ નારાયણનુંરે,
 પ્રેમે રચ્યા તે નર પૂજ્યા પાર—

રામ. ૩.

રામ. ૪.

રામ. ૫.

પદ ૨ રાગ એજ.

સુત વિત્ત દારારે સ્વપ્ન સરીખડુંરે
 કાયા તારી કપ્યા કુંભ સમાન;
 સગું ને સંબંધીરે સૌ કહિયે કારમુંરે,
 સદા તારો વાસો છે શમશાન—
 માયામાં વલુંધ્યોરે મોહી રહ્યો મૂરખારે,
 નારીતણા નેહમાં નાચ્યો નાચ;
 શ્વાન સ્વરૂપીરે સાચી લાગી સુંદરીરે,
 તેણે આપી ત્રિવિધિ તાપની આંચ—
 જોખન જાણોરે રંગ પતંગનેરે,
 જીવાની છે સીમળાકેરું કૂલ;
 ચારને દહાડારે ચટકું આ ચામનુંરે,
 ધારી લેજો પછે થાશે ધૂળ—
 ડુંગર દેખોરે દીનદયાળનેરે,
 પ્રેમે મારો પ્રભુજી છે પાસ;

સુત. ૧.

સુત. ૨.

સુત. ૩.

રામ રંગ લાગ્યોરે લાંગ્યો ભય ભવતણોરે,
આવી સાચી અલખજીની આશ—

સુત. ૪.

પદ ૩ ભજન.

કાચે ઘડે નીર ક્યું રહે, ક્યોં રેવે કાગદમાં પારારે— ટેક.
બગલા મોતીડાકોં કયા કરે, મોતી હુંસકેરા ચારારે ;
વાસણુ જોઈ વસ્તુ ંહોરિયે, જેમાં આનંદ ઉપને અપારારે—કાચે. ૧.
દ્વીપક વિનાના મંદિર કેસા, કેસા ત્રાટીકું તાળારે ;
ક્રિયા વિનાના જોગી કેસા, જેસા સમદર ખારારે— કાચે. ૨.
અંધા આરસીકું કયા કરે, કયા કરે મૂરખ માલારે ;
કાફર તસખીકું કયા કરે, તિનસેં ન હોય ઉજલારે— કાચે. ૩.
પુત્ર વિના કેસી માવડી, કેસા પાવૈયેકું પાનારે ;
દાસ ડુંગરપુરી યોલિયા, સદ્ગુરુ સાચા ફરમાનારે— કાચે. ૪.

પદ ૪ રાગ પ્રભાત.

જૂઠા જગમાં ઘણી ઝખ મારી, પાજી મન નવ લાજ્યોરે ;
દેશ દેશાંતર ભટકી ભટકીને, બહુ ઠેકાણે જઈ બાજ્યોરે— જૂઠા.
કરી પરપંચ હરિકથા સુણાવે, તૃષ્ણાનો શિરપર પાંણોરે ;
જ્ઞાન કથા કથી લોક રિઝાવે, ટળે ન મનની તાણોરે— જૂઠા.
મન જાણે હવે ચકું કિનારે, રહ્યો ભવ જળ વચમારે ;
કહે ડુંગર શક અધમ અન્યાચી, રામ ન રટે આજસમારે— જૂઠા.

પદ ૫ રાગ એજ.

ચોરાસી છે રાત અંધારી તેમાં, મનુષ્ય દેહ વાણું વાયુંરે ;
વાણું વાયું તે હરિ ભજવાનું ટાણું, પછે આવશે જમનું આણુંરે—ચોરાસી.

જમ બુલમથી જડે જ'જરા, નાવે સાથે તે નારી ને નાણુંરે ;
 ઈંદ્રિય દ્વાર જ્યારે અચેત થાય ત્યારે, કાળનું ખેસશે થાણુંરે—ચોરાસી.
 નર દેહ પામીને નહિ ચેત્યો, મમતાની લીધી શિર મટકીરે ;
 કોડી મૂલ ન આવ્યું કુબુદ્ધિ, ખોયો જનમ ભવ ભટકીરે— ચોરાસી.
 હહાપણુ ડોળીને દૂર તે રૂલ્યો, કૂલ્યો તે ક્ષેત્ર નાતેરે ;
 હે ડુંગર નર હજી ન ધરાયો, કોટિ જનમ ગોથાં ખાતેરે— ચોરાસી.

ડોસો.

પદ ૧ પ્રભાતિયું.

કર્મતણા કૃણમાં શું અટક્યો, અંતે છે દુઃખદાઈરે ;
 બ્રહ્મ વિચાર નિમિષભર કરતાં, તે કૃણ સે'જ'મુહાઈરે. ટેક.
 પ્રાપ્ત થવાનું જે કૃણ ધારે, અડસઠ તીરથ નાઈરે ;
 દ્વણ્ણભર આત્મવિચારતાણું કૃણ, સાહસગણું સુખદાઈરે— કર્મતણા. ૧.
 પૃથ્વીદાન થકી વધતું કૃણ, તત્ત્વવિચારનું ભાઈરે ;
 ગીતામાં પણ કહી ગયા છે, શ્રીપતિ મુખથી ગાઈરે— કર્મતણા. ૨.
 અશ્વમેધ શત યજ્ઞ કર્યેથી, સ્વર્ગલોકમાં જાઈરે ;
 ક્ષીણે પુણ્યે મૃત્યુલોકે, પાછો ત્યાંનો ત્યાંઈરે— કર્મતણા ૩.
 આત્મવિચાર ઘડીભર કરવા, મનની કર સ્થિરતાઈરે ;
 તે કૃણથી તુજ પિતૃ ઉદ્ધરસે, સ્વર્ગલોકની માહીરે— કર્મતણા. ૪.
 વેદ વચન ગુરુમુખે સુણીને, ધારે અંતરમાહીરે ;
 વિશ્વનાથ ગુરુ પ્રસાદ ડોસા, અનહદ કીન કમાઈરે— કર્મતણા. ૫.

પદ ૨ પ્રભાતિયું.

અસ્તિ ભાતિ પ્રિય નામ રૂપ સો, સખ વસ્તુમેં વ્યાપક હું ;
 નામ રૂપસે ભિન્નહીં ભાસત, અસ્તિ ભાતિ પ્રિય સ્થાપક હું. ટેક.
 બ્રહ્મ આદિ સ્તંભહીં અંતે, સખમેં પાંચ પદારથ હું ;
 નામ રૂપ માયાકા ત્યાગી, અસ્તિ ભાતિ પ્રિય એક બ્રહ્મ— અસ્તિ. ૧.

नाम रूप सो ना कछु वास्तव, कल्पित सणमें लासत छे ;
 अस्ति लाति प्रिय अनुस्यूत सो, अेक अण्डं प्रकाशत छे—अस्ति. २.
 तीन कालमें छे सो अस्ति, द्विसत छे सो लाति छे ;
 प्रिय समज ले प्यारी वस्तु, प्रियता जहां द्विभाती छे—अस्ति. ३.
 तीन कहेसैं लेह नही छे, सर्वांतर रस रूप रहै ;
 अेक अंदनमें तीन लेह सो, न्यारा निकसन पावत छे—अस्ति. ४.
 सत् यित् आनंद कहे अेहमें, सोध अस्ति प्रिय लाति छे ;
 अंदन तीन गुनसैं नहि न्यारा, अेकही अंदन जाति छे—अस्ति. ५.
 अेक विप्र सो तीन स्थानमें, सिद्धही नाम धरावत छे ;
 शैली करे तण डेत रसोया, पढतां पंडित कावत छे—अस्ति. ६.
 अस्ति लाति प्रिय नाश न होवे, नाम रूप सो नाशी छे ;
 नाशी छेउ पकड अविनाशी, नहि तो आभर क्षंसी छे—अस्ति. ७.
 विश्वनाथ-गुरु अेहि ज्ञानको, वारंवार द्रढावत छे ;
 डोसा अमृतकी जयुं भरभा, सणको ताप समावत छे—अस्ति. ८.

पह ३ लावणी.

गुरु भडात्म्य.

प्रथम प्रणाम कइं सहगुरुकों, विश्वनाथ व्यापक सारे ;
 उन लुमकों निज रूप द्विभायो, अरन नाव लव जल तारे. टेक.
 नाम रूप देभी मत लूयो, गुरु परासैं छे पारे ;
 जेसैं नल सर्वांतर व्यापक, डेर सणीसैं छे न्यारे ;
 पह पदार्थकों न्यारे करीकें, लक्ष्य अर्थ जे निरधारे ;
 तण अनुलव होवे धन पहकों, गुरु भडिभा अपरंपारे— प्रथम. १.
 गुकार कहेते गुणातीतकों, हकार रूप रहित कावे ;
 विश्व शब्दको अर्थ जगत छे, नाथ नियंताकों गावे ;
 गुणातीत अरु रूप रहित सो, जगतनियंता गुरु मेरा ;
 श्री सहगुरुणि विश्वनाथका, अैह लोकमें छे डेरा— प्रथम. २.
 वसिष्ठ, नारद, शुक, पाराशर, गुरुपद विस्तारे ;

जनक अरु अष्टवक्रादिक, गुरुपद नित यत्तमे धारे ;
 वेद वेदांत सागवत गीता, सभ गुरुको महुिमा गावे ;
 गुरु गीतामे शिव शक्तिओं, ऐसा अनुभव द्विभलावे— प्रथम. ३.
 अल्प बुद्धिसे मे ज्या भरनुं, गुरु महुिमा अपरंपारे ;
 सागरमे एक पुंढ परापर, हुमे ज्या हे विस्तारे ;
 पूरण ग्रह स्वरूप गुरुको, ऐसा निश्चय जे धारे ;
 कहे डोसा निर्लय नर होवे, जभ भारत हे जम सारे— प्रथम. ४.

पद ४ लावणी.

गुरु शरण्य अहंल्य करवा विषे.

सद्गुरुरूपी नाव छोडीके, नाव पथरकी क्युं धारे ;
 ऐही नावमे भेडी साध तुम, क्युं करके उतरो पारे. टेक.
 नरहेडी देवनकुं दुर्लभ, सो सुलभ हुंछ हे तारे ;
 धस्ती देहुमे नही समज तो, फिर योरासी अवतारे ;
 अंजन, स्वेदन, भान जरायुज, उद्लिज, यही समजो आरे ;
 भो'त दिनो उनमे लटके तुं, अणे समज मेरे प्यारे— सद्गुरु. १.
 असद्गुरु अनथंके हेतु, संग उनुंका क्युं धारे ;
 सुभ सुपनेमे नही दरशावे, धन धूते न्युं ङग सारे ;
 धन देणी धूता न्युं छेरत, स्वारथ सभ अपना सारे ;
 धन धूतीके धक्का देवे, कालहिंके सुभमे डारे— सद्गुरु. २.
 भेद अर्थ उलटा समजवे, द्वैत लावना नव टारे ;
 विषय वासना हेत गढाध, न्युं अग्निमे गृत डारे ;
 कर्मरूप अग्नि उपजवे, विषय कामना धृत डारे ;
 इस अग्निमे हेत जुकाज, आप जरे परकुं जरे— सद्गुरु. ३.
 लवसमुद्र तरनेही धन्धा, जे उरमे तुं निरधारे ;
 शरन थडे श्रोत्रिय सद्गुरुका, तुर्त लगाहेवे पारे ;
 " तत्त्वमसि " पद हेत द्विभाध, जे वस्तु व्यापक सारे ;
 ओहि रूप तुजकुं कर देवे, शीट भ्रमरवत हे प्यारे— सद्गुरु. ४.

દેખનમાત્ર શરીર ગુરુકા, નિર્ગુન બ્રહ્મ વ્યાપક એહી ;
 ભક્તનકે ઉદ્ધારન કારન, ગુરુ ધરેહે નરદેહી ;
 મનુજબુદ્ધિ ગુરુમે' મત કરનાં, વિશ્વનાથ સખસે' ન્યારે ;
 કહે ડોસા "સોહ" પદ પાયો, ચરનકમલકી ખલિહારે—સદ્ગુરુ: ૫.

પદ ૫ રાગ ધનાશ્રી.

ગમસે' ઉતરિયે' પાર, નિશ્ચે ગુરુ ગમસે' ઉતરિયે' પાર ;
 ચાર ભણેથી શું થયું પ્રાણી, શું થયું ભણતે અઢાર. ટેક.
 બહુ વ્યાકરણ ભણ્યા મુનિ નારદ, પામ્યા નહીં ગુરુવિણુ પાર—નિશ્ચે ૧.
 નિગમનો અરથ સુગમ છે ગુરુથી, ક્ષણ નવ લાગે વાર— નિશ્ચે. ૨.
 શુક સનકાદિક રુષિ મુનિયોનેા, ગુરુથી થયો છે ઉદ્ધાર— નિશ્ચે. ૩.
 શ્રી સદ્ગુરુને ચરણે નમીને, ડોસે લીધો છે પાર— નિશ્ચે. ૪.

પદ ૬ રાગ ધનાશ્રી.

(દ્વૈતભાવનાનો ત્યાગ) કાફી.

દ્વૈત ભાવના દૂર, તને ભાઈ દ્વૈત ભાવના દૂર. ટેક.
 એક અદ્વૈત પૂરણ પરમાતમ, જ્યમ સાગર ભરપૂર—તને. ૧.
 અંતર ખહાર પ્રકાશી રહ્યો જ્યમ, સઘળે પ્રકાશે સૂર— તને. ૨.
 સચરાચર સરવેમાં વ્યાપક, દુરમતિ બાણે દૂર— તને. ૩.
 નિમિષ એક કોઈથી નહિ અલગો, આતમ હાલ હંબુર—તને. ૪.
 સદ્ગુરુ શરણ રહી સમજે તો, આનંદ પ્રગટે ઉર— તને. ૫.
 કહે ડોસો ગુરુ વિશ્વનાથથો; ઝરમર વરસે નૂર— તને. ૬.

પદ ૭ રાગ એજ.

જ્ઞાનની: પરાકાષ્ઠા:

કેની આગળ કઈ, અનુભવ મારો કેની આગળ કઈ. ટેક
 જ્ઞાનીને વાત કહું તો; ગાંઠો કહે છે સહુ— અનુભવ. ૧.

નામ ન રૂપ અરખ્યું આપેં, શું દેખાડી દઉં—	અનુભવ. ૨.
ચારે વાણીથી પાર રહ્યો હું, વૈખરીમાં શું લઉં—	અનુભવ. ૩.
વાદ વિવાદનો ત્યાગ કરી હવે, મૌન ધરીને રઉં—	અનુભવ. ૪.
સદ્ગુરુ શરણુ રહી સાધ્યા તે, સમજી રહ્યો છે સઉ—	અનુભવ. ૫.

પદ ૮ ભજન.

સ્વરૂપ અમલકૃતિ.

અજળ ખેલ હુમ દેખા, પરમગુરુ અજળ ખેલ હુમ દેખા. હોજી. ટેક.	
પરાપાર હે આસન જીનકે, નહિ રૂપ રંગ રેખા—	પરમ ગુરુ. ૧.
સદ્ગુરુ મોંપેં કરુના કીની, તળ અંતરમેં નિરખા ;	
ધસ નેનાસેં દેખ ન પાવે, જ્ઞાનચક્ષુસેં દેખા—	પરમ ગુરુ. ૨.
ખિના નેન મુખ દેખત ખોલત, પ્રગટ પુરાને પેખા ;	
હાથ પાઉં નહીં શીષ જીનુંકે, ઘટ ઘટ રમતા દેખા—	પરમ ગુરુ. ૩.
પ્રકાશ જીનકા સખકું પ્રકાશે, અંદા સૂર સરીખા ;	
અસિ વીજ તારા સખ જાતેં, સો નજીક હુમ દેખા—	પરમ ગુરુ. ૪.
જગ ઉત્પાદક પાલન કારક, લય કારક હુમ લેખા ;	
સર્વાંતર સામાન્ય રૂપસેં, વ્યાપક વસ્તુ દેખાં—	પરમ ગુરુ. ૫.
વેદ વચન ગુરુમુખસેં સુનકે, લગી અનુભવ મેખા ;	
ઐહ લોકમેં એકહી વ્યાપક, દ્રઢ નિશ્ચય કરી દેખા—	પરમ ગુરુ. ૬.
શ્રુતિકાર અરુ ભાષ્યકારને, પ્રસિદ્ધ અનુભવ પેખા ;	
સનકાદિક નારદ જનકાદિક, સખકે મત એહિ દેખા—	પરમ ગુરુ. ૭.
વિશ્વનાથ ગુરુ દયા ભધ તળ, ટલી કરમકી રેખા ;	
ડોસાકે હુઃખ દૂર કિયે જળ, કૃપાદ્રાષ્ટસેં દેખા—	પરમ ગુરુ. ૮.

પદ ૯.

અખતો મેરે રામ દુસરા નઈ કોઈ—એ રાગ.

સદ્ગુરુ પરાયણુ રાગ લૈરવ વિભાસ કથ્યાણુ ધં

મેરે સખા સદ્ગુરુ ખિન દુસરા નહિ કોઈ ;

જીનકે ખોધ પાઈ જન્મ મરણુ વ્યથા ખોઈ.

ટેક.

प्रह्ला अरु विष्णु, इंद्र देव मेरे ओध ; सहगुरुसें अधिक थैद, लोकमें न डोध—	मेरे. १.
ज्ञान, दान, ध्यान, सभे, तुमसें सकल डोध ; तुम णिना कृपाकटाक्ष, करकें डोन जेध—	मेरे. २.
भात तात ब्रातनकी, रीति सभ जेध ; तुमसें अधिक नहि नाथ, निश्रय है ओध—	मेरे. ३.
गुरु हुमारे विश्वनाथ, विश्वपति सोध ; डोसा कहे विश्वमांही, लकी भुशयोध—	मेरे. ४.

पद १०.

नाथ केसे गजको अंध छोडायो— ओ राग काकी.

सत्सभागम सुभ.

जगतमें संत णडे सुभदाध, जनो धन्य उनकी कमाध. टेक.	
ओर पदारथ जे कछु कावे, समज सभे दुःखदाध ; मृगजलवत्, तुं हेण उनोकुं, गेर गेर क्यों धाध—जगतमें. १.	
धन जेधन अरु स्त्री पुत्रादिक, हेण हेण मुसकाध ; ओही हेण मति भूलहीं मूरण, सोध तेरे दुःखदाध—जगतमें. २.	
धन संयथमें अति दुःख डोवे, पालनसें दुःखदाध ; नाश लये अतिसें दुःख पावे, धिक् ओ धनकी कमाध—जगतमें. ३.	
जेधन आर दिनोकी छे चटकी, गर्व करौ मती लाध ; जेसें पूर नदीमें आवत, छिनमें जत समाध—जगतमें. ४.	
पुत्र नहीं तण शोक करत है, पाया तण दुःखदाध ; काल अचानक आस क्रियो जण, तण पुनि इहन कराध—जगतमें. ५.	
कवडी कारन आपहीं लटकत, देश णिदेशे जध ; युं करते जे दुष्ट भिदी तो, जनम अकारज जध—जगतमें. ६.	
अविनाशी जके नाश नहीं ओसी, पदवी सत्य सदाध ; विश्वनाथ गुरु दीन दया करी, डोसे शिरये अडाध—जगतमें. ७.	

પદ ૧૧ રાગ એજ.

સદ્ગુરુકી ગતિ ન્યારી, સંતો લાઠએ સદ્ગુરુકી ગતિ ન્યારી ;
 તુમ દેખોની લક્ષ ણિચારી—સંતોલાઠ. ટેક.
 પૂર્વકે પુન્ય પ્રગટ ભયે જીનકે, સોધ ભયે અધિકારી ;
 મોક્ષકી ધચ્છા અંતર ઉપજે, નિર્મલ મન અવિકારી—સંતો. ૧.
 એકતારૂપ વિષય હુય જીનકે, કૈત લાવના ટારી ;
 જીવ બ્રહ્મમેં ભેદ ન જાણે, ગુરુ ગમકે અધિકારી— સંતો. ૨.
 સચ્ચિદ આનંદ હૈ સર્વાંતર, દેખ તું મનમેં ણિચારી ;
 તીન બિશેષન આપમેં દેખો (તો) કે' નાં મે, બ્રહ્મ, પુકારી—સંતો. ૩.
 તીન કાલમેં હે સોહી સત હે, જાનત સો ચિદ્ ભારી ;
 આપ આપકું પ્રિય સદા હૈ, આનંદ જાને અપારી—સંતો ૪.
 સદ્ગુરુ મુખસેં બચન સુનીકે, જીન ઐસી મતિ ધારી ;
 જન્મ મરનસેં સો નર છૂટત, ત્યાગી હો યા સંસારી— સંતો. ૫.
 જો વસ્તુ વ્યાપક સર્વાંતર, સો નહીં તુજસેં ન્યારી ;
 વિશ્વનાથ ગુરુ દીની બતાધ, ડોસે દિલમેં ધારી— સંતો. ૬.

પદ ૧૨ આરતી.

સદ્ગુરુનું નીરાજન

જય સદ્ગુરુ સ્વામી, જય સદ્ગુરુ સ્વામી ;
 ઘટ ઘટ પૂરણ પોતે, સર્વાંતરયામી. ટેક.
 દયાસિંધુ સુખરૂપ, અનહદ ઉપકારી ; ગુરુ અનહદ ઉપકારી ;
 શું ઉપમા હું અરખું, (૨) જાત મતિ હારી— જય. ૧.
 જન્મ મરણ જલ પૂરણ, સુખ દુઃખ મચ્છ રહ્યા ; ગુરુ (૨)
 એવા ભયથી તાર્યો, (૨) ગુણ નવ જાત કહ્યા— જય. ૨.
 હવે થયો કૃતકૃત્ય, નિમગ્ન આત્મપદે ; ગુરુ (૨)
 સ્વપ્રતુલ્ય જગ જાણું (૨) બ્રહ્માનંદ મદે— જય. ૩.
 વેદ ગુરુ ઇશ્વરને, પુત્ર પુત્ર પ્રણમું ; ગુરુ (૨)

પ્રહ્લા અરુ વિષ્ણુ, રૂદ્ર દેવ મેરે ઓધ ;	
સદ્ગુરુસેં અધિક યૌદ્ધ, લોકમેં ન કોધ—	મેરે. ૧.
જ્ઞાન, દાન, ધ્યાન, સખેં, તુમસેં સક્લ હોધ ;	
તુમ બિના કૃપાકટાક્ષ, કરકેં કોન જોધ—	મેરે. ૨.
માત તાત બ્રાતનકી, રીતિ સખ જોધ ;	
તુમસેં અધિક નહિ નાથ, નિશ્રય હૈ ઓધ—	મેરે. ૩.
ગુરુ હુમારે વિશ્વનાથ, વિશ્વપતિ સોધ ;	
હોસા કહે વિશ્વમાંહી, જાકી ખુશજોધ—	મેરે. ૪.

૫૬ ૧૦.

નાથ કેસે ગજકો ખંધ છોડાયો— એ રાગ કાફી.

સત્સમાગમ સુખ.

જગતમેં સંત ખડે સુખદાધ, જાનો ધન્ય ઉનકી કમાધ.	ટેક.
ઓર પદારથ જે કષ્ટ કાંવે, સમજ સખેં દુઃખદાધ ;	
મૃગજલવત, તું દેખ ઉનોકું, ઘેર ઘેર કયેં ધાધ—જગતમેં.	૧.
ધન જોખન અરુ સ્ત્રી પુત્રાદિક, દેખ દેખ મુસકાધ ;	
ઓહી દેખ મતિ ભૂલહીં મૂરખ, સોધ તેરે દુઃખદાધ— જગતમેં.	૨.
ધન સંચયમેં અતિ દુઃખ હોવે, પાલનસેં દુઃખદાધ ;	
નાશ ભયે અતિસેં દુઃખ પાવે, ધિક્ ઓ ધનકી કમાધ—જગતમેં.	૩.
જોખન ચાર દિનોકી હે ચટકી, ગર્વ કરો મતી ભાધ ;	
જેસેં પૂર નદીમેં આવત, છિનમેં જાત સમાધ— જગતમેં.	૪.
પુત્ર નહીં તખ શોક કરત હૈ, પાયા તખ દુઃખદાધ ;	
કાલ અચાનક ગ્રાસ કિયો જખ, તખ પુનિ રૂદન કરાધ—જગતમેં.	૫.
કવડી કારન આપહીં ભટકત, દેશ બિદેશેં જાધ ;	
ચું કરતે જે દુષ્ટ મિત્રી તો, જનમ અકારજ જાધ—જગતમેં.	૬.
અવિનાશી જાકો નાશ નહીં એસી, પદવી સત્ય સદાધ ;	
વિશ્વનાથ ગુરુ દીન દયા કરી, હોસે શિરખેં ચડાધ—જગતમેં.	૭.

पद ११ राग ऐज.

सहगुरुकी गति न्यारी, संतो लाधयो सहगुरुकी गति न्यारी ;
 तुम हेजोनी लक्ष भियारी—संतोलाध. टेक.
 पूर्वके पुन्य प्रगट लये अनके, सोध लये अधिकारी ;
 मोक्षकी ध्येय अंतर उपजे, निर्मल मन अविकारी—संतो. १.
 ऐकताइप विषय हुय अनके, कैत लावना टारी ;
 एव प्रहमे लेह न जाणे, गुरु गमके अधिकारी—संतो. २.
 सच्चिद आनंद है सर्वांतर, हेय तुं मनमे भियारी ;
 तीन भिषेधन आपमे हेजो (तो) के नां मे, प्रह, पुकारी—संतो. ३.
 तीन कालमे हे सोही सत हे, जानत सो चिह् लारी ;
 आप आपहुं प्रिय सदा है, आनंद जाने अपारी—संतो ४.
 सहगुरु मुणसें गयन सुनीके, अन ऐसी मति धारी ;
 जन्म भरनसें सो नर छूटत, त्यागी हो या संसारी—संतो. ५.
 जे वस्तु व्यापक सर्वांतर, सो नहीं तुजसें न्यारी ;
 विश्वनाथ गुरु हीनी गताध, डोसे हिलमे धारी—संतो. ६.

पद १२ आरती.

सहगुरुनुं नीराजन

जय सहगुरु स्वामी, जय सहगुरु स्वामी ;
 घट घट पूरण पोते, सर्वांतरयामी. टेक.
 ह्यासिंधु सुणइप, अनहुह उपकारी ; गुरु अनहुह उपकारी ;
 शुं उपमा हुं अरपुं, (२) जय मति हारी— जय. १.
 जन्म भरण जल पूरण, सुण हुःण मय्य रह्या ; गुरु (२)
 ओवा लयथी तार्यो, (२) गुण नव जय कल्या— जय. २.
 हुवे थयो कृतकृत्य, निमग्न आत्मपदे ; गुरु (२)
 स्वप्नतुदय जग जाणुं (२) प्रहानंद मदे— जय. ३.
 वेद गुरु ध्वरने, पुनः पुनः प्रणमुं ; गुरु (२)

આયુ લગી અનુચર થઈ, (૨) તવ ચરણે વિરમું—	જય. ૪.
એ કરવું છે શક્ય, અન્ય અશક્ય ખરું; ગુરુ (૨)	
આત્મજ્ઞાન તુલ્યે શું, (૨) પ્રત્યુપકાર કરું—	જય. ૫.
સમજી રહું છું શાંત, આપ કૃપા બળથી; ગુરુ (૨)	
ડોસાને ઉગાર્યો, (૨) તાર્યો ભવ જળથી—	જય. ૬.

પદ ૧૩ ટુંમરી.

જેને ન કિયો સતસંગ જનમ ધરી-એ રાગ.

સંત પુરુષનું શરણ ગ્રહીને, પ્રેમે હરિરસ પીજેરે;	
શ્રવણ મનન નિદિધ્યાસ કરીને, લક્ષ યથારથ લીજેરે.	ટેક.
વૈરાગ્યાદિક સાધન સંપન્ન, થઈ સત્સંગતિ કીજેરે;	
અનુબંધ ચારેને પકડી ચિત્તને સ્થિર કરી દીજેરે— સંત પુરુષનું.	૧.
દેહ ભાવને દૂર કરીને, હરિ ગુરુ ભેદ તજીજેરે;	
તન મન ધન વાણીથી તોષી, સદ્ગુરુ પ્રસન્ન કીજેરે—સંત પુરુષનું.	૨.
કામી, ક્રોધી, કપટી, લોભી, એથી દૂર રહીજેરે;	
દેહ વિષે અહંકાર મમત્વ, કરે તે જનથી ધીજેરે— સંત પુરુષનું.	૩.
વેદ વચન સદ્ગુરુ મુખેથી, બાણી સુધા ગ્રહીજેરે;	
હરતાં કરતાં ઉદમ કરતાં, ચિંતન એજ કરીજેરે— સંત પુરુષનું.	૪.
એ લક્ષણ રાખે અધિકારી, ચરણે શીષ ધરીજેરે;	
કહે ડોસો ગુરુ વિશ્વનાથથી, ભવજળ સદ્ય તરીજેરે—સંત પુરુષનું.	૫.

પદ ૧૪ ટુંમરી.

ખિહાને આયે રામ જનકપુર. એ રાગ.

અથવા લાવણીમાં ગવાશે.

સદ્ગુરુ સ્તવન.

સદ્ગુરુને અજ્ઞાન દશાસેં, સોવત મોહી જગાયોરે.	ટેક.
આગે જો અજ્ઞાન રહાયા, કોઉ ખિધ અંત ન-આયોરે;	
સો સદ્ગુરુને કૃપા કરીકેં, પલમેં પાર દિખાયોરે—	સદ્. ૧.

- દેહાદિકમેં અહંભાવસેં, આત્મસ્વરૂપ ભૂલાયોરે ;
 જૈસેં સૂર બદલ છાયો સો, દેખનમેં નહીં આયોરે— સદ્. ૨.
 જપ તપ તીરથ દાન વ્રતાદિક, દેહ દમન કર કાયોરે ;
 સળકે કલ તુમ આજ દિયો ગુરુ, પ્રસિદ્ધ રૂપ દિખાયોરે— સદ્. ૩.
 દેવ મુનિ સખ આશ કરત હૈ, ખોજત ખોજ ન પાયોરે ;
 સો સદ્ગુરુ તુમ કૃપા કરીકે, નિકટ નાથ દિખલાયોરે—સદ્. ૪
 વિશ્વનાથ ગુરુ નાથ વિશ્વ કે, ઉનકો જશ હુમ ગાયોરે ;
 ભાગ્યોદય ઉત્તમ ડોસાકે, જીન ઐસો ગુરુ પાયોરે— સદ્. ૫.

પદ ૧૫ રાગ એજ.

સ્વાત્મનિષ્ઠા.

- ઠોર ઠોર મન તું ક્યું ભટકે, તેરા સાહેબ હે તુજમેંરે. ટેક.
 સાહેબ કારન પંડિત મૂરખ, હુંઠત હે નિર્જન બનમેંરે ;
 જીનકો ફર ફર સખ બને, સો સાહેબ અપને તનમેંરે—ઠોર. ૧.
 ભૂલ ગયો હે રૂપ આપકો, તારે તું ભવમાહીં ભમેંરે ;
 પામરખુદ્ધિ પરિત્યાગીકેં, સાધુ ચરનમેં કયોં ન રમેંરે— ઠોર. ૨.
 કસ્તુરી જ્યું મૃગનાભિમેં, ગુપ્ત રહ્યો ઘૃત જ્યું પયમેંરે ;
 ત્યોં સાહેબ સર્વાંતર વ્યાપક, ભાસત હે હૃદયાલયમેંરે— ઠોર. ૩.
 જાગૃત સ્વપ્ન સુષુપ્તિસેં પર, તુર્યાંતીત સખી સ્થલમેંરે ;
 તીન અવસ્થાકું જો જાને, મિત્રે ઉચ્છીકું ઓ પલમેંરે.— ઠોર. ૪.
 જો સાક્ષી સર્વાંતર રસખસ, ભાસત હે પલ પલ છિનમેંરે ;
 સદ્ગુરુ મુખસેં સમજ લીઆ તગ, લેદ નહીં તુજમેં ધનમેંરે—ઠોર. ૫.
 અખ સખ દ્રશ્ય પ્રપંચ ણિસારી, મગ્ન રહે મન ધન પદમેંરે ;
 વિશ્વનાથ ગુરુ જો પદ દીનો, ડોસા દેખા અનહૃદમેંરે—ઠોર. ૬.

પદ ૧૬ હુમરી.

જીતેંદ્રિય પુરુષની ઉત્તમતા.

મન વાહન પર એકે વિરલા, વાનરકી બલિહારીવં.

ટેક.

પ્રહ્મા વાહન હંસ કિચો.હે, વિષ્ણુ ગરુડ પર સ્વારીવે ; શિવને વાહન બેલ બનાવે ; મૂષક ગનેશ વિચારીવે—	મન. ૧.
રવિ અશ્વમેં ચંદ હુરનપેં, ઇન્દ્ર લહે ગજધારીવે ; શારદ મયૂર શક્તિકેં શાર્દૂલ, વાહન અપરંપારીવે—	મન. ૨.
એક અચંખા એસા દેખા, આત વિરૂધ નહીં ન્યારીવે ; દેવ દતુજ માનુષ સળ ઉપર, મન કરતા અસવારીવે—	મન. ૩.
પલક ઉઠાવે પલ ખેઠાવે, પલહિ ચલાવે ભારીવે ; એસે મનકે વશ કર રાખે, વાપર જાઉં બલિહારીવે—	મન. ૪.
સાધન સહુ ગુરુ શરણે જાકે, બેદ વચન ઉર ધારીવે ; અજીત મન તિનકે વશ હોવે, કહે સંત પુકારીવે—	મન. ૫.
મન છતે સળ જગકું છતા, હારે બાજી હારીવે ; કહે ડોસા ગુરુ વિશ્વનાથકે, જાઉં ચરનપેં વારીવે—	મન. ૬.

પદ ૧૭ ગરખી.

દેહ મનુષ્ય ધરી— એ રાગ.

મનુષ્ય દેહ સાર્થક.

નર દેહ ધરી, ચૈતન એક અખંડિત અંતર ધારો ; વિણુ સમજેથી, ભવસાગર તરવાનો છે નહિ આરો.	ટેક.
સૌ પ્રીતિ. વિષય સુખમાં આણે, છલકે તન યૌવનથી નાણે ; પ્રિયતા પોતાની નવ જાણે—	નર દેહ ધરી. ૧.
ઘટ ઘટમાં ચૈતન દેવ વસે, જેમ આભૂષણમાં હેમ દિસે ; તેમ આતમ અનુસ્થૂત વિશ્વ વિષે —	નર દેહ ધરી. ૨.
રહો પિંડ પ્રહાંડ સકલ વ્યાપી, સચરાચર માયાને સ્થાપી ; નવ જાણે શાસ્ત્ર વિમુખ પાપી—	નર દેહ ધરી. ૩.
શખ્દાદિક પંચ વિષય જાણે, જાગૃત આદિકને પરમાણે ; તેા સાક્ષી દિલમાં દરશાણે—	નર દેહ ધરી. ૪.
એ ચૈતન સમજી લે ટાણે, તે રૂપ પરમ ગુરુથી જાણે ; નહિ પ્રાપ્ત થશે ખરચે નાણે—	નર દેહ ધરી. ૫.

જપ તપ તીરથનું એ કાળ છે, શુક સનકાદિક પણ એ કેરું છે ;
 તેની સાક્ષી વેદ પુરાણે છે— નર દેહ ધરી. ૬.
 એક ચૈતન રૂપ સમજ તારું, તુજથી કંઈ અન્ય નથી ન્યારું ;
 વિશ્વનાથ વચન હોસે ધાયું— નર દેહ ધરી. ૭.

પદ ૧૮ ગરબી.

રાગ એજ.

(વિષય સુખતું મિથ્યાપણું.)

સુણ મૂઠ મતિ, શા માટે મુંઝાય વિષય સુખમાહીં ;
 સુખ લેશ નથી, અંત સમે સરવે છે દુઃખદાઇ. ટેક.
 તું દેખ વિચારી એ ક્યાંથી થયું, વળી વણસે ત્યારે ક્યાંજ ગયું ;
 જો કોણની પાસ અખંડ રહ્યું— સુણ. ૧.
 જેમ મરુસ્થલમાં સરિતા દરશે, જેમ દરપણમાં પ્રતિબિંબ દીસે ,
 નથી વાસ્તવ પણ તુજને લાસે— સુણ. ૨.
 જેમ મર્કટ ગુંજ વીણી લાવે, કરી પુંજ કુંકથી સળગાવે ;
 પણ ઠાઠ રતીભર નવ જાયે— સુણ. ૩.
 સુખ સત્ય ઇચ્છતો હો ન્યારે, ગુરુ ચરણની રજ મસ્તક ધારે ;
 કહે હોસો વિશ્વપતિ તારે— સુણ. ૪.

પદ ૧૯ હોરી.

જીવ પ્રહાની એકતા.

એકતાસેં ખેલો હોરી, સમજ ણિન કયું ભટકોરી. ટેક.
 સદ્ગુરુ મુખસેં ખેદ શ્રવન કર, દ્વૈત ભાવ દે છોરી ;
 સંત શરન રહી સમજ સાનમેં, ચૈતનસેં ચિત્ત ભેરી ;
 ફેર નહિ જન્મ ધરોરી— એકતાસેં. ૧.
 પૂરન પ્રેમકો રંગ બનાકે, શબ્દોંકી પિચકારી ભરોરી ;
 શમ દમ આદિ અખીર સમજકે, જ્ઞાન ગુલાલકી ઝોરી ;
 દેવ જાણ દરકરોરી— એકતાસેં. ૨.

- જીવ શિવ વાસ્તવ ભેદ નહીં સો, નિગમ કહાવે ઝંઝોરી ;
 સાગરમેં જ્યું લેહર ઉડત હે, (સો) સાગરસેં ન બિહોરી ;
 ખોલે તુમ દિલ અપનોરી— એકતાસેં. ૩.
- શ્રવણ મનન નિદિધ્યાસ કરીકેં, ભેદકોં દૂર દુરોરી ;
 વિશ્વનાથ ગુરુ સોહી બતાવત, અર્થ યથાર્થ ઝંઝોરી ;
 ડોસા એહી રાહ ચલોરી— એકતાસેં. ૪.

પદ ૨૦ હોરી,

અદ્વૈતદર્શન.

- કોનસેં અળ ખેલું હોરી, નિજનંદ રૂપ મિલોરી. ટેક.
- સદ્ગુરુ મુખસેં બેદ શ્રવન કરી, દેહ ભાવ બિસરોરી ;
 સળ ઘટમેં પ્રભુ ખેલ રહ્યો સો, સ્વામી આપ મિલોરી ;
 ભેદ સળ દૂર પરારી— કોનસેં. ૧.
- સ્થૂલહી જડ સૂક્ષ્મહી જડ હે, કારન જડહી બનોરી ;
 જડકું જડ કોઈ બન શકે નહીં, ચૈતન બાળ રહ્યોરી ;
 સો મોસે અભિન્ન લયોરી— કોનસેં. ૨.
- બગૃત સ્વપ્ન સુષુપ્તિ જડ હે, બને નહિ ગતિ મોરી ;
 તીનો અવસ્થાકોં મેં બનું, શુદ્ધ સ્વરૂપ લલોરી ;
 નેતિ નેતિ બેદ કહ્યોરી— કોનસેં. ૩.
- શુદ્ધ સમાન્ય સ્વરૂપ હુમારો, બુદ્ધિ વિશેષ તબેરી ;
 પ્રારબ્ધ તો લોં વિશેષ પ્રકાશત, ફિર નહીં દેખપરોરી ;
 સમાન ગતિ હે મોરી— કોનસેં. ૪.
- અજ અવિનાશી અખંડ બે વસ્તુ, સચ્ચિદાનંદ કહોરી ;
 વિશ્વનાથ ગુરુ સોહી બતાવત, ડોસા મનમેં લલોરી ;
 બાતે ભવ પાસ દહ્યોરી— કોનસેં. ૫.

तानसेन.

पद १ राग बैरव प्रभात.

उठ प्रभात समर ले तुं श्री गनेश देवा ;	
प्रातसमे समर ले तुं श्री गनेश देवा—	उठ प्रभात. १.
माता न्नीकी पारवती, पिता शंकर देवा ;	
नाम लेतां गिधन हुरे, सकल वाडी सेवा—	उठ प्रभात. २.
अेकहंत दयावत आर लुण धारी ;	
मस्तके तो सिद्धर सोढिये, भूषककी अमवारी—	उठ प्रभात. ३.
अडनेडों पान डूल, आनेडों मेवा ;	
सकण सृष्टि तुमडों रडे, शंकर मडादेवा—	उठ प्रभात. ४.
संग सुध भुध गे नार, अमर निल्य करडीं ;	
नाम ताडे निल्य डीजे, सर्व गिधन हुरडीं—	उठ प्रभात. ५.
कनक थाल मुक्त माल, नत सहु वारी ;	
तानसेन गजानन, गावत सुभकारी	उठ प्रभात. ६.

पद २ राग प्रभात बैरव.

शंकर मडादेव देव, सेवक सण नडे ;	
सेवक सण नडे लाल, नोकर डम वाडे.	डेक.
लटपट लपट नत गाल, ओढत तन नरत गाल ;	
रुंठ माल अंद्र लाल, द्रग भिशाल नडे—	शंकर १.
लस्मी अंग शीष गंग, आहुन आत गल प्रयंड ;	
गिरिन अरधंग संग, रुंठमाल नडे—	शंकर. २.
डमरु डपर ध्यान धरत, दानवकुल प्रान हुरत ;	
अैसे प्रलु लेथ धरत, नीलकंठ नडे—	शंकर. ३.
पावत नहि पार शेष, ध्यावत सुरीमुनि नरेश ;	
नारद मुनि ध्यान धरत, अह्लादिक नडे—	शंकर. ४.

तानसेन अति अनूप, निरभत शंकरको रूप ;
गाइं कोटिक भूप, यरननपर नके—

शंकर. प.

पद ३ विभास.

आज तो हमारै लाग्य नटाधारी आये ;
नटाधारी आये सो मेरे मन लाये.

टेक.

उजरी विभूति अंग, नटाभां भलके गंग ;

मुअ तो पुनेम अंद्र, लक्षी शोला लाये—

आज तो. १.

गलेपीय इठमाल, वाघंभर गज पिछाल ;

जेठनकुं भुगछाल, पांभरी ओढाये—

आज तो. २.

सपह्नी सखेदी साथ, उमयाको पूछे जात ;

भाई तेरो भडो लाग, शंभु वर पाये—

आज तो. ३.

नके नगेगी धरे ध्यान, जेह्नीं करे गणान ;

तानसेन अति उमंग, शंकर गुन गाये—

आज तो. ४.

तुकाराम.

पद १ लावणी.

अविसार ध्यान धर हरिहरका, कर आसन वाघंभरका ;

आगडभंभ आगडभंभ डिमाक डिमाक डिम, जाने उमइ

शिवशंकरका. टेक.

अंग विभूत लगावे सदाशिव, हाथ लिया निशिदिन गोला ;

कैलासी छोडकर दोटे श्मशानमे, हुय शंकर मनके लोला—

आगडभंभ. १.

जोपरीमे लोजन करता, गिरिन सोडे अरधंगा ;

सुर नर मुनिवर ध्यान धरे कोध, देवता छे वोही अहभूता—

आगडभंभ. २.

अग्नि शस्त्रसें त्रिपुरासुर भार्यो, तीन नेन हो अधिकारी ;
 नागन डेरा कुन्डल भिराने, यद्धडीं जेलकी असवारी—आगड. ३.
 कुंडीरे कुतका लेकर गौरी, घुंटा पिलावे निशिदिन लंग्गा ;
 गदो कुंडकी भास भिराने, जटाजूट शिर वडे गंगा— आगड. ४.
 भिषसें कंठ हुआ जण नीला, गगन नाम मुभसें जोल्या ;
 ठंडा शीतल वहेर हुआ जण, प्रेम मग्नमे शिव जोल्या—आगडभंण. ५.
 जे झेध मांगे उनकुं देवे, डे शिव शंकर लोला ;
 आक धतुरो आप आरोगे, हूध हूर केधकें देता— आगडभंण. ६.
 शृंगी शेत्री शिवकुं सोहडीं, जोली लरवा जहुरंगा ;
 कर कुंडी शिर छत्र भिराने, गोहडी वाकी नवरंगा— आगडभंण. ७.
 ऐक रानी तोरे गौरां पारवती, दुल रानी शिव अरधंगा ;
 त्रील रानी असल लिलांहे, जटाजूट शिरवडे गंगा.—आगडभंण. ८.
 ऐक रानी तोरे अंहन धसती, दुल जल सर लावेगा ;
 त्रील रानी धूप दीप ने, योथी जेत जलावेगा— आगडभंण. ९.
 तुकाराम उस्ताहडीं मोडे, आडेण डे सो जहुरंगा ;
 देण हाणसा पोथी पुरानमे, मत कर भातां अडलंगा— आगड. १०.

तुलसीदास.

होउरे.

संवत् सोलहसौ असी, असी गंगके तीर ;
 श्रावन शुक्ल सप्तमी, तुलसी तज्यौ शरीर.

पद १ प्रभातियुं.

ऐक घडी दिन उगा पे'लां, जे जिहु, वा मुभ राम कुडे ;
 डोटि कल्यान अलयपद पावे, पाप णापुसे कथांदि रडे.
 राम नामनो मेठो महिमा, शिव सतकादिह ध्यान धरे ;
 अलमेल गुनिका घरवासी, नारायनने नामे तरे—

टेक.

ऐक. १.

- કેસરી ગંધે મૃગલા નાસે, રવિ ઉગે જેમ તિમિર ટલે ;
 મેરુથી મોટેરાં પ્રાયશ્ચિત, તે લઈ લક્ષ્મીવર દૂર કરે— એક. ૨.
 રામ નામે પ્રહ્લાદ ઉગાર્યો, જે કોઈ ભક્તિ ભાવે કરે,
 પૂરણુપ્રહ્મ અખંડ અવિનાશી, ત્રિવિધિ તાપ તેના ટલે—એક. ૩.
 સંત સદાયને ભક્તિ અવિચળ, જેને રૂદ્ધે રામ રહે ;
 તુલસીદાસ આશ રઘુવરકી, ચરણુકમલ ચિત્ત ધ્યાન રહે—એક. ૪.

પદ ૨ રાગ ભૈરવ.

- દશરથ સુત રામચંદ્ર સુત પુકારં મેરી ;
 મેં પાપી પ્રચંડ દુઃખિત, શરન આયો તેરી. એક.
 શવરીકોં અતિ સ્નેહ, વાકી પત રાખી ;
 પઠાય દીન પરમધામ, સુરીનર મુનિ સાખી—દશરથ સુત. ૧.
 લીમર કુલ અતિ કઠોર, ભારી હઠ કીનો ;
 વાકું રામ રીજ રીજ, અભયદાન દીનો— દશરથ સુત. ૨.
 ચરનકમલ પરસ, દરસ, અહુલ્યા આધારી ;
 એસે પ્રભુ દીનખંધુ, સંતન સુખકારી— દશરથ સુત. ૩.
 કામ કોઇ લોભ મોહ, મમતા નવ ત્રુટે ;
 આપકી કૃપાસેં સધ, જન્મમરણ છૂટે— દશરથ સુત. ૪.
 ભક્તન પ્રતિપાલ લાલ, કૃપાદ્રષ્ટિ કીજે ;
 તુલસીદાસ શરન આયો, આપનો કર લીજે—દશરથ સુત. ૫.

પદ ૩ રાગ એજ.

- દીનકો દયાલ છાંડી કોન શરન જાઉં ;
 એક રામ નિરંકાર, સોઇ ધામ પાઉં. એક.
 એક બચન એક બાણુ, એકપત્ની શૈયા ;
 એસે પ્રભુ છાંડકે હમ, કિનકું ભજું લૈયા— દીનકો. ૧.
 જીસ ઘટમેં રામ નામ, સોઇ ઘટ સચ્યા.
 રામકો સ્વરૂપ જાને, સોઇ ગુરુજન્યા— દીનકો. ૨.

लकतनके काज, महाराज सगुण धारी ;	
सभनके करी उद्धार, पिंगला उद्दारी—	हीनके. ३.
प्रभु गरीबनके निवाज, में गरीब तेरा ;	
अेक जेर कडे हयाल तुलसीदास मेरा—	हीनके. ४.

पद ४ राग ऐज.

पंचवटी, परनकुटी, पातनसें छाध ;	टेक.
जहां निवास कीन जय, जनकी रघुराध.	
कंचनके मृग निहारी, जोली मिथवेश कुमारी ;	
अेहु मृगनकी भाल प्रभु, मेरे मन लाध—	पंचवटी. १.
अेतनो सुन धनुष धार, जोले रघुवंशराध ;	
लछमन जजरदार, धहां निशियर दुःखदाध—	पंचवटी. २.
मार्या मृग हर जध, निशियर कीनो उपाध ;	
हाहाकार आरत वचन, सियाके सुनाध—	पंचवटी. ३.
जिठ लछमन सुनो वीर, सकट जहु परे लीर ;	
जदवंत जनत पहाध, नाही जयुं लदाध—	पंचवटी. ४.
सूनां गृह देभी राम, हाइन दुःख पाध ;	
लंकापति हाव पाये, जनकी चौराध—	पंचवटी. ५.
सिया हरन पिता भरन, धतनां दुःखदाध ;	
तुलसीदास करम रेभ, मिटे नां मिटाध—	पंचवटी. ६.

पद ५ राग ऐज.

श्री जगिये रघुनाथ कुंवर, पंछी जन जोले.	टेक.
शशि किरणु शीतलं लध, यकवी पिया मिलन गध ;	
त्रिविधि मंह चलत पवन, पद्वव द्रुम डोले—	जगिये. १.
प्रात लानु प्रगट लयो, रजनीके तिमर गयो ;	
लृंग करत गुंज गान, कमल हल जोले—	जगिये. १.

- मुभके अंचल दूर करी, नयन पलक जोलै;
 यगन भगन ध्यारे राम, आगनमैं डोलै— जगिये. ३.
 प्रह्लादिक धरत ध्यान, सुर नर मुनि करत गान;
 जगनकी जेर लछ, नयन पलक जोलै— जगिये. ४.
 तुलसीदास अति आनंद, निरभीष्टे मुभारण्ड;
 दीननकें हेत दान, लूषण अनमोलै— जगिये. ५.

पद ६ राग ज्येष्ठ

- नमो नमो नमस्कार, पावलीकुं देवा;
 पावली चरणारविंद, पुज कइ सेवा. टेक.
 आभर छत्र अरु सिंहासन, लछ धर्ये सुत आगे;
 केके भयन सुशी, लरत गालु लागे— नमो नमो. १.
 धिक्क मैया तेरो राजपाट, धिक्क अयोध्या तेरी;
 सियारामलु गिना राज कइ तो, धिक्क भति हय मेरी—नमो. २.
 जुमी जोहावुं हर्ष गिछावुं, पलघडी न सोखिं;
 जेही भारग रघुनाथ सिधाये, सोही गोट जेठिं— नमो. ३.
 सुमित्रा सुत संग सिधारे, सो गडे सुभागी;
 तोय उद्र अवतरेही, लाज मोय लागी— नमो. ४.
 धिक्क धिक्क केके छ तोकुं, अंधु गिछेहू कीना;
 तुलसीदास राम गिजेग, लरथ जेग दीना— नमो. ५

पद ७ राग प्रभाती.

- हुमक चलत रामचंद्र, आजत पयननियां. टेक.
 किलकत उठी चलत ध्याय, परत लूमि लटपटाय;
 धाय मातु गोह लेत, दशरथकी रनियां— हुमक. १.
 अंचल रज अंग आरी, विविध लांति करी हुलार;
 तन मन धन वारी डारी, जोलत मृदु भयनियां— हुमक. २.

भोदक भेवा रसाल, मनमाने सो लेहु लाल ; और लेहु इचि पान, कंचन जुनजुनियां—	हुमक. ३.
भिद्रुमसें ललित अघर, भोलत मुभ भयन मधुर ; नासा अरु अघर भीय, लटकत लटकनियां—	हुमक. ४.
सुभमाके शिव क्यु, ग्रीव तीनरेण रुचिर ; वदन सुचिर कुटील यीकुर, मंद मंद हुसनिया—	हुमक. ५.
लूकुटि त्रिलंग अंग, कछनी कछे कटि निषंग ; रेभा त्रय उदरभीय, सिंदुसी वनियां—	हुमक. ६.
अद्भुत छणि अति अपार, को कवि जे भरखे पार ; कहीं न सकत शेष जके, सहस्र दौडि रसनियां—	हुमक. ७.
तुलसीदास अति आनंद, निरभीके मुभारभिंद ; रघुवरके छणि समान, रघुवर छणि अनियां—	हुमक. ८.

पद ८ प्रभातियुं राग ऐज.

सीतापति रामचंद्र, रघुपति रघुराध.	टंक.
रसना रस नाम लेत, संतनको हरस हेत ; भिहुसत मुभ मंद मंद, सुंदर सुभदाध—	सीतापति. १.
अन अन द्रग भिशाल, दशनणीय अमतकार ; लूकुटी शिर काक पक्ष, नासिका सोहाध—	सीतापति. २.
डेसरको तिलक लाल, मानो रवि प्रातःकाल ; अवन कुंडल अलमलात, रतिपति छणि छाध—	सीतापति. ३.
भोतिनकी कंठ माल, तारागणु उर विशाल ; मानो गिरि शिखर, झेरी सुरसरि अली आध—	सीतापति. ४.
सुरनर मुनि सकल देव, शिव विरंची करत सेव ; डीरति अहंउ अंउ, तीन लोक छाध—	सीतापति. ५.
लज मन श्री राम अरखु, अइणु कंज मंजु अरखु ; हरत सकल पाप ताप, संतन सुभदाध—	सीतापति. ६.
सभा संग सूर्यतीर, भिहरत रघुवंश वीर ; हरणी निरभी तुलसीदास, अरखु रज पाध—	सीतापति. ७.

પદ ૯ રાગ પ્રભાત (ટોડી)

- સરજીકો જલ ભરન જાત, અવધપુરકી નારી
 ધનુષ જેસી ધાર બહે, દૂધ જેસો પાની ;
 સરજીકો નામ લહત, મુકત હોત પ્રાની— સરજી. ૧.
 લાલ લંક કટિ વિશાલ, કંગનકી છબિ ભારી ;
 ગૌર બદન અંગિયાં ઝરે, અરુ રંગિલી સારી— સરજી. ૨.
 રૂમજુમ ઝરી ઝરાય, નાકનમે વારી ;
 કનક કલશ શિરપર શોભે, અલકનકી છબ ભારી—સરજી. ૩.
 હિલમિલ સરજી ભરન જાત, સૂરજકી અજવારી ;
 વાટ ઘાટ લગત ઠાઠ, ફૂલ રહે ગુલક્યારી— સરજી. ૪.
 કોય નાવત કોય ધોવત, કોય મંજત હે ઝારી ;
 તુલસીદાસ પાઠ કરત, ખાલપ્રદ્યારી— સરજી. ૫.

પદ ૧૦ રાગ પ્રભાત.

- જય ગંગે જય જય જય જગજનની, જય સંતન સુખદાઈ ;
 ભૂપ ભગીરથકે હિત કારન, પ્રગટ અવનિષે આઈ. ટેક.
 ચરનકમલ અનુરાગ ભાગ કરી, લઈ પ્રદ્યા ઉર લાઈ ;
 તરલ તરંગ પાપ ખલ ખંડિત, મહિમા ઝરની ન જાઈ— જય. ૧.
 ગુણુ ગાયે વેદ મુનિ કુંજર, સંતન ધ્યાન ધરાઈ ;
 ગૌર ધાર ગંભીર નિર્મલ જલ, છુવત અધમ તરી જાઈ— જય. ૨.
 ચાર ખાણી જગજીવ ઓધારણી, બેદ ણિમલ જશ ગાઈ ;
 બકી કાન્ત દેખી ડરે જમકિંકર, કરુણા કર કર આઈ— જય. ૩.
 કનક સિંહાસન જડિત મનોહર, અરુ જલ માલ સુહાઈ ;
 પ્રબલ પ્રતાપ કહાંલગી ખરાણું, શંકર શીષ ચઢાઈ— જય ૪.
 રામ નામ કોડ કેવલ ગંગા, અવર કછુ ન ઉપાઈ ;
 તુલસીદાસ સો નર આ જગમેં, રહેત લેલીન સદાઈ— જય. ૫.

પદ ૧૧ રાગ પ્રભાત.

જગમગાત કનક મેહેલમેં, જગી માઇ જનકી ;
 કૌશલ્યાકે પાય લાગું, જીવે જનકરાયકી. ટેક.
 આસપાસ સખી ખડી, ધૂન નેપુરપાયેકી ;
 ચંપેકી કલી, માનો કૂલી અસમાનકી— જગમગાત. ૧.
 સકલ દેવ કરત સેવ, ચોકી હુતુમાનકી ;
 લક્ષ્મણ કુંવર ચમર ઢોરે, સેહેજ સીતાનામકી— જગમગાત. ૨.
 પ્રાત પ્રીતમ અપને મેહેલ, રામ લક્ષ્મણ જનકી ;
 સાધુ સંત કરત સેવ, ઓર ણાત જ્ઞાનકી— જગમગાત. ૩.
 અયોધ્યાકી સરસ નારી, અપને અપને ધામકી ;
 સિયાજીકે રૂપ માનો, ઉગી કિરણુ લાનકી— જગમગાત. ૪.
 ચિત્રકૂટ અતિ વિલાસ, અધિક મહિમા રામકી ;
 ઉઠત પ્રાત ખિનતી કરત, તુલસીદાસ સિયારામકી— જગમગાત. ૫.

પદ ૧૨ પ્રભાતિયું.

પ્રાતઃસમે કૌશલ્યા રાની, અપનો પુત્ર જગાવે. ટેક.
 નીલ અંગપર પીત જિંગુલિયાં, હરખી નિરખી પહિરાવે ;
 સુંદર શ્યામ કમળદળ લોચન, નિરખી પરમ સુખ પાવે—પ્રાત. ૧.
 લેત દેત કહે ખેદ ખખાને, પ્રહ્લા ધ્યાન લગાવે ;
 સોઈ કરુણામય રામ દયાનિધિ, દશરથ પુત્ર કહાવે— પ્રાત. ૨.
 કમળુ પલના ઘાલી જુલાવે, કમળુ ગોદ ખેલાવે ;
 કમળુ પાવન ચલન શીખાવે, માતુ સખે સુખ પાવે— પ્રાત. ૩.
 ધન્ય ધન્ય રાની કૌશલ્યા, દશરથ ધન્ય કહાવે ;
 ધન્ય ધન્ય અયોધ્યા નગર નિવાસી, તુલસીદાસ દરશન પાવે—પ્રાત. ૪.

પદ ૧૩.

“ શ્રી રામચંદ્રજી મત્યે સીતાજીની પ્રભાત પ્રાર્થના.”

પ્રાતઃસમય ઉઠ જનકનંદની, ત્રિભુવન નાથ જગાવે ;
 જગો નાથ મમ નાથ પ્રાણુપ્રિય, ભૂપતિ ભૂપન ખોલાવે. ટેક.

- हुस्तकमलसें चरन पलोठत, ले ले द्रगन लगावे ;
 सोध पद परसत गौतम नारी, परम अलयपद पावे— प्रात. १.
 कनक कलश आरी लर लाये, हातन पान करावे ;
 कमल नेन मुभ निरभी रामको, आनंद उर न सभावे— प्रात. २.
 मंगल माल गले मोतनकी, कर अंगुली शशुगारे ;
 गूगर णाल अंलभ भहन छणी, पगियां पेय संवारे— प्रात. ३.
 संतजनां कडे ओही णिनती, आरत भयन सुनावे ;
 तुलसीदास छणि निरभी रामकी, निरभी हरभ गुन गावे— प्रात. ४.

पद १४ राग कांडी.

- जगडे इठेसें क्या लया, जको राम डे रभवाला हो. टेक.
 यल हेभ प्यारे सलामे, कपटका पासो पडे ;
 द्रोपदीका थीर वधारके, जेयत दुःशासन हरे हो— जगडे. १.
 यल हेभ प्यारे भंलमे, नरसिंह होध के अवतरे ;
 छिरणाकश्यकुं प्रभु मारके, प्रह्लादकी रक्षा करे हो— जगडे. २.
 यल हेभ प्यारे समरमे, तैयार होनुं हल भडे ;
 लरवीकी धंठा रक्षा करनको, गज घंट उपर धरे हो— जगडे. ३.
 यल हेभ प्यारे लंकमे, संकट णिलीषन पडे ;
 तुलसी सराहुत रामको, जून अवधमे पाव धरे हो— जगडे. ४.

पद १५ भमाय.

(राग जेजे नारायण)

- आज सणी स्वपनेमे हेजे, रामचंद्र अरु जनक ललीरी ;
 आज प्रभु पोढे सिंग पोरपर, मे अपने घरसें निकसीरी ;
 निकसत लेट लछ रघुवरसें, मानु लुजनपर लभर लयीरी— आज. १.
 किरिट मुकुट मकराकृत कुण्डल, गले वेजंती माल लसीरी ;
 पाट पीताम्बर पीरी पीछेरी, कमर कटार अरु ढाल कसीरी—
 आज. २.

સુંદર બદન મદનકી શોલા, તિલકકી ખોર લલાટ લચીરી ;
લાજત કોટિ લાનુકી શોલા, ઓર લૂકુટી-જેર કખાન કરીરી—

આજ. ૩.

અવધપુરકી નાર મિલ આઇ, ગાવત મંગલ ચાર સખીરી ;
તુલસીદાસ આશ રઘુવરકી, એ જોડી મેરે મન વસીરી—

આજ. ૪.

પદ ૧૬ રાગ જે જે નારાયણુ.

શ્રવન સુનત-શિવરી ઉઠ ઘાઇ, આજ હુમારે ગ્રહુ, આયે રઘુરાઇ. ટેક.
પ્રેમ સહિત જલ કમંડલ ભર લ્યાઇ, દે અર્ધ અપને ગૃહમાંઇ ;
તોરી તોરી ફલ ધરત પ્રભુ આગે, ચરનકમલમેં શીષ નમાઇ—શ્રવન. ૧.
પ્રેમ સહિત ફલ ખાત દયાનિધિ, મહા સુખ શોલા ખરણી ન જઇ ;
જખસેં છોડે નગર અયોધ્યા, ખડોત દિનનસેં ફલ ખાત અઘાઇ—

શ્રવન. ૨.

હુથ જેર-શિવરી લઇ ઠાડી, સજલ નેન તન કલકાઇ ;
મેં મંતિમંદ અપાવન નારી, અપને મુખસેં કરત ખડાઇ— શ્રવન. ૩.
માંગ માંગ કર બોલે દયાનિધિ, જો માંગો તોરે મનમાંઇ ;
તુલસીદાસ રઘુવરજીકો મહિમા, એક દીજેં ખડી લક્ષિત ખનાઇ—

શ્રવન. ૪.

પદ ૧૭ રાગ એજ.

યાદ કરોં દિન ખીત જાત હે, બિન સિયા રામજી સ્નેહુ બિનારે. ટેક.
આઠ નવ માસ ઉદરમેં રાખ્યો, પાનીચી છુંદ રચી ચીનારે ;
વાકો નામ લેત અલશ્યાનો, માયામેં લૂલ ગયો અપનારે— યાદ. ૧.
જઠરાગ્નિમેં પિંડ ખનાયા, કરી કરી કોટિ કોટિ જતનારે ;
વાકો આહાર વહાં પોંચવાયો, બ્યાં કછુ ગમ નહીં અપનારે— યાદ. ૨.
કવડી કવડી માયા જોડી, ગાડી ઘોડા ને ઓર મિયાનારે ;
દશ દરવાજા ઘેર લિયા, જખ સાનસેં માલ ખતાયા અપનારે— યાદ. ૩.

માત પિતા સુત ખાંધવ દારા, વામેં કોઈ નહીં અપનારે ;
 મિથ્યા કાયામેં લલચાના, જેસા રેનકા સુપનારે— યાદ. ૪
 પૈસાખી પાયા ખરચ ન કીનો, ઉઠ ગયો રાહ કછુ નહીં બન્યો ;
 કે તુલસી અલેમાની નર હે, મૂળ ગમાઈ ચલ્યો અપનોરે— યાદ. ૫.

પદ ૧૮ રાગ એજ.

કૃપાનિધાન સુબ્બન પ્રાનપતિ, સંગ બિપન હો આવોંગી ;
 ગૃહતેં કોટી ગુણિન સુખ મારગ, ચલન સાથ સુખ પાવોંગી. ટેક.
 થાકે ચરણકમલ ચાંપોંગી, શ્રમ ભયે બાજાં ડોલાવોંગી.
 નયન ચકોરની મુખ મયંક છબિ, સાદર પાન કરાવોંગી—

કૃપાનિધાન. ૧.

જે હઠી નાથ રાખીહોં મોકું, તેા સંગ પ્રાન પઠાવોંગી ;
 તુલસીદાસ પ્રભુ બિનુ ભવતરહીં, કેયોં કિર બદન દેખાવોંગી—

કૃપાનિધાન. ૨.

પદ ૧૯ રાગ એજ.

શ્રી રઘુનાથ ચરિત્ર મનોહર, ગાવત સકળ અવધવાસીરી. ટેક.
 પ્રથમ તાડકા હતી સુબાહુ, રિષિમુખ રાખ્યો નિજ હિતકારી ;
 દેખી દુઃખિત અતિ અહલ્યા શ્રાપવશ, રઘુપતિ વિપ્ર નારી તારી—

શ્રી રઘુનાથ. ૧.

સરવ ભૂપનકો ગરવ હર્યો હરિ, ભંજ્યો શંભુ ચાપ ભારી ;
 આવત જનક સુતા સમેત ગૃહ, કરશુરામ અતિ મદહારી—

શ્રી રઘુનાથ. ૨.

અયોધ્યાનગરમેં વાસ કિયો પ્રભુ, દ્વાદશ વર્ષ સુખકારી ;
 માતપિતાકોં બહુ સુખ દીનો, પ્રબલોકકે હિતકારી—

શ્રી રઘુનાથ. ૩.

- तात पवन सुनी राज कान तनयो, चित्रकोट मुनि वेष धर्यो ;
 एक नयन कीनो सुरपति सुत, वधी विराध इषि शोक हुय्यो—
 श्री रघुनाथ. ४.
- पंचवटी पावन कीनी रघुपति, सुपंनरेभा कइप कीनी ;
 भर दुष्ण संहारे कपटभृग, गीधराजको गति दीनी—श्री रघुनाथ. ५.
- हुती कण्ठ सुश्रीव सभा करी, विधे ताड वात्रीको भार्यो ;
 आनर रीछ अनुज संग दीने, सिंधु भांधी यश विस्तार्यो—
 श्री रघुनाथ. ६.
- सकल हल सहित दशानन, असुरमारी सुर दुःख टार्यो ;
 परम साधुल आ जनी विभीषण, लंकापुरीको तिलक सार्यो—
 श्री रघुनाथ. ७.
- अही पुष्पक अनुज म्रिय लछ, सुश्रीव सभा संग आय्ये ;
 नगर निकट भिमान जण आय्ये, सकल काम तल सण धार्ये—
 श्री रघुनाथ. ८.
- आवत लरथ संग सण परिजन, द्रोपत परम आनंद लयो ;
 दुःसह विजोग जनित हाइल दुःख, राम अरल द्रोपत विसर्यो—
 श्री रघुनाथ. ९.
- शिव सनकादिक धन्द्रादिक देवा, करत अस्तुति विमण वाणी ;
 चौह लुवन अराअर हरषित लये, आय्ये राम जण राजधानी—
 श्री रघुनाथ. १०.
- वेद पुराण विचारी लगन शुल, महाराजको अलिपेक कियो ;
 तुलसीदास ल्या जनी अवसर, लक्ष्मी वरदान वर मांग लियो—
 श्री रघुनाथ. ११.

पृष्ठ २० अमाय.

आनंदधन गिरिजपति नगरी, मन क्यो नहि ध्यान लगावतहै. टेक.
 काशी समान कोय नही द्वितिया पुरी, शिव अह्मा मन लावत है ;
 वेद पुराण अभानत महिमा, शारद पार न पावत हैरे— आनंद. १.

कीट पंतंग छव है नानाविधि, सभकी मुक्ति अनावत है ;
 अंतकाण शिव शंखो म्हादेव, तारक मंत्र सुनावत हैरे— आनंद. २.
 मुक्तिप्रवाह बड़े जण गंगा, शिव प्रह्ला हुरभावत है ;
 जे जन दरश परश मंजन करे, कोटिन पाप नशावत हैरे—आनंद. ३.
 जटासुकुटमे रहे जण गंगा, विश्वनाथ मन लावत है ;
 निर्गुन प्रह्लाके ध्यान लगो है, जन तुलसी गुन गावत है—आनंद. ४.

पद २१ जीओटी.

मे' न छवुं गिनु राम, मैया मेरी मे' न छवुं गिनु राम.
 प्रात होतही हमही' अन बैहो, आग लगी धन गाम—मैया. १.
 राम लक्ष्मणु सिया अनही' सिधारे, नृपति गये सुरधाम—मैया. २.
 गुरु वसिष्ठ हमारे' कुल पालक, दीननके विश्राम— मैया. ३.
 कहत लरथछ सुनो मेरी मैया, मे' न आयो प्रलु काम—मैया. ४.
 तुलसीदास प्रलु इप लुभाने, मनमे' लये आराम— मैया. ५.

पद २२ राग ऐज.

हुसी-हुसी मन मोहै रघुवीर. टैक.
 मे' सरणु जल लरन जात रही, लरन गिसर गछ नीर—हुसी. १.
 किरौटः सुकुट मकराकृतः कुंडल, गलेणीय मुक्ता हीर— हुसी. २.
 संग सभा सरणुतट गिहुरत, राम लखमन होठ वीर—हुसी. ३.
 सारंग धनुष आणु कर राजे, कहीरे पीतांबर थीर— हुसी. ४.
 तुलसीदास हरिको इप नहारे, हरत संतनके पीर— हुसी. ५.

पद २३ राग ऐज.

अभियामे' लागी रहे रघुवीर. टैक.
 निशि वासर लागी रहत है, नयन धरत नही धीर—अभि. १.
 इनक जुनक नेपुर पग आजे, आल यले रनधीर—अभियामे'. २.

- किरीट मुकुट मकराकृत कुंडल, गलेपीत्र मुक्ता हीर—अभियामे. ३.
 रघुवर लक्ष्मण लक्ष्मण शत्रुघ्न, संग सभनकी लीर—अभियामे. ४.
 पीतांबर ओर धनुष भिराजै, शोभित श्याम शरीर—अभियामे. ५.
 तुलसीदास हरिको रूप निहारै, हरत सतनके धीर—अभियामे. ६.

पद २४ राग जीजाठी.

- भरधाको भारे कर लछ स्वामीनाथरे. टेक.
 साव सोनेको अन्यो भरधलो, सीताको मन रह्यो लोभाध—स्वामी. १.
 रेके धनुष धामे रघुनंदन, धरतीपे हियेरे गिराध—स्वामी. २.
 पडते भरधले माया कीनी, लछमन भीर तुम धाय—स्वामी. ३.
 तुलसीदास लजे दशरथनंदन, अरनुंभे अितरे लोभाध—स्वामी. ४.

पद २५.

- कपटी मृगामे ज्या सोही, सती सीतारे. टेक.
 जब अहाने सृष्टि कीनी, मृग कन्यन अन्यो नां होही—सती. १.
 श्री रघुपति सिया समुलवत, लविष्य भिटे नां लोही—सती. २.
 निशियरको लय लछमन लाध, परणुकोटि सिया तुम होही—सती. ३.
 धनुष जान रघुनायक लीने, धन्द्रादिक हरषित होही—सती. ४.
 तुलसीदास दशरथनंदन सियाहित, मार्यो मृग सोही—सती. ५.

पद २६ राग कानरो.

- रघुवंशी राज, मेरो राम कनेयो. टेक.
 दशरथ सुत वासुदेवको छैयो;
 लछमन अंधु, अललद्रुको लैयो— रघुवंशी. १.
 अयोध्याको नायक, मथुराको वासी;
 कर धनुष सुभ मोरती अलसी— रघुवंशी. २.
 रावणु भारी विलीषणु थापे;
 असेन उगारी कंसकों कापे— रघुवंशी. ३

सियालुको रमणु, लक्ष्मीको स्वामी ;
गाय तुलसी अरन शीष नामी—

रघुवंशी. ४

पद २७.

भारग जत मनोहर जेडी, शिव विरंची जेको पार न पावे ;
सो प्रभु जत कंटनमें होरी, भारग जत मनोहर जेडी. टेक.
प्रथम प्राकम कियो करुणानिधि, नाम ताडीका राक्षसी होरी ;
चांप चढाध ताडी ततक्षणु, मारी भाणु अवनपीपर होरी—भारग. १.
द्वेषी प्राकम जे जे उचरे, करत परस्पर कथा गडोरी ;
विश्वामित्रके आश्रम आये, तुलसीदास प्रभु शरणे छे तोरी—भारग. २.

पद २८ राग कानडो.

लक्ष्मणु जिना जिछर गध मेरी जेडी ;
जिछर गध जेडी, जिंछर—अंधु विना. टेक.
शक्तिको भाणु लगे लक्ष्मणुकुं ;
कोमल गात्र आयुष रही थोडी ;
आयुष रही थोडी (२) लक्ष्मणु जिनां. १.
थेही वेलामे कोणु लक्ष्मणु उगारे ;
ताकुं मे दडि अयोध्या हाथ जेडी ;
अयोध्या हाथ जेडी (२) लक्ष्मणु जिना. २.
अंजनीको जयो हुणु नही आयो ;
लोर लयो रजनी रही थोडी ;
रजनी रही थोडी (२) लक्ष्मणु जिना. ३.
अयोध्यामे जयके मे कया कहुंगा ;
माता लरत पूछे सथ होडी ;
पूछे सथ होडी (२) लक्ष्मणु जिना. ४.

ડંડક વન પ્રભુ પાવન કીનો; રૂષિયન તાપ મિટાઈરે ; સો ઠાકોર ત્રિલોકકે સ્વામી, કપટી મૃગ સંગ ધાઈરે—	રામ. ૨.
જીન ચરનનકી ચરનપાદુકા, ભરથ રહે લવલાઈરે ; સો ખેવટ કઠરીમેં ધોયે, તખ હરિ નાવ ચઢાઈરે—	રામ. ૩.
કપિ સુગ્રીવ વાલીકો ખંધુ, તા શિર છત્ર ધરાઈરે ; રિપુકો અનુજ બિલીષણ ભેટયો, ક્ષણમેં લંકા પાઈરે—	રામ. ૪.
રાવણ મારી રામ ઘર આયે, ઘર ઘર બધત બધાઈરે ; તુલસીદાસ આશ રઘુવરકી, ભાગ બડો જીન પાઈરે—	રામ ૫.

પદ ૩૧ રાગ એજ.

રામ મંત્ર મેરે ભાઈ જપો મન, રામ મંત્ર મેરે ભાઈ ; રામ મંત્ર શિવ સતી જપત હૈ, કાગ ભૂશંડિ ગિરિમાંહીરે ; કાલાહીં કરમ માયા નહિ આપે, ભક્તિ અચલ દઠ પાઈરે—	રામ. ૧.
ગજ ગણિકા અહુદ્યા વ્યાધ ભિલડી, જાત વરણ કુલ નાહીરે ; રામ મંત્રસેં મોક્ષપદ પાયે, ચઢે નિશાન બજાઈરે—	રામ. ૨.
ધ્રુવ અંબરીષ પ્રહલાદ બિલીષણ, રામ મંત્ર ગ્રહો ચિત્તવ્યાઈરે ; ખગપતિ નીલ અંગદ હનુમંતા, સેવે ચરન સોહાઈરે—	રામ. ૩.
રામ મંત્રબીન મિથ્યા ચતુરાઈ, નિગમ કહે યશ ગાઈરે ; તુલસીદાસ ગુરુમંત્ર બતાયો, હૃદયમેં રહ્યો ઠેરાઈરે—	રામ. ૪.

પદ ૩૨ રાગ એજ.

બિગરી કોન સુધારે. ખંભાત.

રઘુવરકી શુદ્ધિ આઈ આજ મોયે, રઘુવરકી શુદ્ધિ આઈરે. ટેક.	
આગે આગે રામ ચલત હૈ, પીછે લલમન ભાઈરે ; તાકે બિચમેં ચલત જાનકી, ચિત્રકૂટ શુદ્ધિ પાઈરે—	રઘુવરકી. ૧.
શ્રાવણ ગરબે ભાદો વરસે, પવનં ચલે પૂરવાઈરે ; કોન વૃક્ષતલ ભિંજત હોયગે, રામ લલમન દો ભાઈરે—	રઘુવરકી. ૨.
ભિતર રોવે માત કૌશલ્યા, બાહાર ભરથ ભાઈરે ; રાજ દશરથ પ્રાન તજત હૈ, કૈકે મન પછતાઈરે—	રઘુવરકી. ૩.

राम भिना मेरी सूनी अयोध्या, लछमन भिन ठंडुराधरे ;
 सिया भिना मेरा लोजन सूना, अेदुःख सह्या न जाधरे—रघुवरकी. ४.
 हूध सकरका लोजन लभतां, पोढत पलंग भिछाधरे ;
 कंकर लूमिपे डेसे पोढत छै, कंद मूल कुल आधरे—रघुवरकी. ५.
 रावणु भार सिया घर लाये, अवध लछ सुभदाधरे ;
 तुलसीदास हरषे सभ मैया, घर घर छोट वधाधरे—रघुवरकी. ६.

पद ३३ राग ऐज.

गौपुरपतिकी आहुं अरणुरज, गौपुरपतिकी मे आहुंरे ;
 अविग्रह अह अण्ड रघुवरकी, कीर्ति निशिदिन गावुरे. टेक.
 मन कुम वचन अडग व्रत मेरो, सतगुरुके सभ भाँजिरे ;
 रघुपति जनकसुता पद तजके, हुजे ठोर न जाँजिरे—गौपुर. १.
 सुभरन निशिदिन सिया रघुवरको, देवी देव न ध्याँजिरे ;
 सेवक अरणुकमलको आकर, महा परसाही पाँजिरे— गौपुर. २.
 पतिव्रत धर्म प्रेम घट लीतर, अपने पति मन लाँजिरे ;
 तुलसीदास आश रघुवरकी, अहुरि जन्म न आवुरे— गौपुर. ३.

पद ३४ राग ठुमरी.

नारायणु नरसिंह नरोत्तम पुद्गोत्तमका ध्यान धरोरे ;
 गिरिवरधर गोपाल गदाधर, गरुड नुत पद इहे धरोरे. टेक.
 दीनानाथ दीननके अंधु, दीनहयाल हामोहर हर प्रभु ;
 जगननाथ वामन दुःखलंजन, हरो कुमुद्वि सुभुद्वि धरोरे—नारायणु. १.
 परमात्मा परमेश्वर स्वामी, अंतरजामी गरुडपद गामी ;
 पांय अरसको मूल भिसर गये, अरन शरनमे आये परोरे—

नारायणु. २.

सुभ करन दुःख हरन हयानिधि, नरहरि नाम निरंजन रघुपति ;
 लवलंजन प्रभु अलख निरंजन, कृपासिधुं हरिद्र हरोरे—

नारायणु. ३.

બ્રહ્મા ત્રીન લોક સખ વંદે સુરીનર મુનિજન ધ્યાન ધરેરે;
તુલસીદાસ આશા રઘુવરકી, હુઃખ પાપ સખ દૂર કરેરે—નારાયણ. ૪.

પદ ૩૫ રાગ એજ.

બિંગરી કોન સુધારે, નાથ બિના બિંગરી કોન સુધારેરે. ટેક.
માટી ચુન ચુન મહેલ બનાયા, મૂરખ કહે ઘર મેરારે;
નહીં ઘર મેરા નહીં ઘર તેરા, એક દિન જંગલ ડેરારે—બિંગરી. ૧.
બની બનાઈકો સખકો સાથી, બિંગરીકો કોઈ નાહીરે;
ભરી સલામે લજ્જન રાખે, દીનોનાથ સવાઈરે— બિંગરી. ૨.
રામ જીતે લક્ષ્મન જીતે, જીતે સીતા માઈરે;
અંજનીકો પુત્ર હનુમાનજી જીતે, જીતે પલમે લંક જલાઈરે—બિંગરી. ૩.
કડવી વેલનકી કડવી તુંબડિયાં, સખ તીરથ કર આઈરે;
ગંગા નાઈ જમુના નાઈ, તોય ન ગંધ કડવાઈરે— બિંગરી. ૪.
રંકા તારે બંકા તારે, તારે સજ્જન કસાઈરે;
સૂડા પઠાતે ગુનિકા તારે, તારી મીરાંબાઈરે— બિંગરી. ૫.
રાવન મારી રામ ઘર આયે, ઘર ઘર બઢત બઢાઈરે;
તુલસીદાસ હરિકો મહિમા, અપને મુખસે ગાઈરે— બિંગરી. ૬.

પદ ૩૬ ટુમરી.

બૃહાવન આયે સિયા રામ જનકપુર, દશરથજીકે લાલરે. ટેક.
રાજા જનકકી કન્યા કુમારી, ચહુંદિશ પતરી પઠાઈ;
દેશ દેશકે નૃપતિ આયે, કોય નહીં ધનુષ ચઠાઈ— બૃહાવન. ૧.
સખ સખી મિલકે ચલી જનકી, ખરમાલા લે આઈ;
બેઠ બ્રહ્મા બેઠ ઉચારે, નારદ બીન બજાઈ— બૃહાવન. ૨.
હરે હરે બાંસકે મંડપ શેપાએ, સુરીનર હસ્તી સમાઈ;
સખ સખી મિલકે મંગલ ગાવે, શોભા ખરાબી ન જાઈ—
બૃહાવન. ૩.

રાજા જનક એસે ઉઠી જોલે, સખકી જ્ઞેત સવાઈ ;
 જ્ઞે ક્ષે ચુધ્ધો ધનુષ ચઢાવે, સોહી હુમારો જમાઈ— બૃહાવન. ૪.
 જળ રઘુનંદન કછી કાછડી, સખહીં રહી મુરજાઈ ;
 સખ ભૂપનકો માન મથન કરી, તુરત ધનુષ ઉઠાઈ— બૃહાવન ૫.
 ધનુષ તોરી કામ સખ પૂરે, જયજયકાર કરાઈ ;
 તુલસીદાસ ધન ધન જનકપુર, આનંદ ઉર ન સમાઈ— બૃહાવન. ૬.

પદ ૩૭ ટુંમરી.

આજ શિવરીકે રામ ઘર આયે. ટેક.
 તોરી તોરી કલ ધરત શિવરી, દોના અધિક જનાયે ;
 આરત સાંજે પંથ નિહારે, ક્ષન ભીતર ક્ષન ખારે— આજ. ૧.
 આવત દેખી રામચંદ્રકે, દોરકે શીષ નવાયે ;
 કુશ આસન અરુ પત્ર બિછાના, આદર કરકે બિઠાયે— આજ. ૨.
 લે દોના આગે કરદીના, પ્રભુ ખાત ખાત સોહાયે ;
 યહુ કલ હુમ કખહુ ન આખો, નહીં જૈકુંઠ હુમારે— આજ. ૩.
 ગ્યાન ધ્યાનકી ભજન બનાયે, સખ સંતન મન લાયે ;
 તુલસીદાસ ભજે ભગવાના, આજ ચિત્રકોટ ચિત્ત લાયે— આજ. ૪.

પદ ૩૮ ટુંમરી.

ચલો સખી દરશન કરીએ, રથપેં રઘુનંદન આવત હે. ટેક.
 સેન સંગ રઘુવર ચલી આવત, સખકો દરશ દિખાવતહેરે— ચલો
 સખી. ૧.
 સીતા રામ લાછમન ભરથ શત્રુઘન, અંગદ ચમર ઠરાવત હેરે—
 ચલો સખી. ૨.
 ચાર કોશ જ્ઞેજનકે ઉપર, હનુમાન ધજલ ફેરાવત હેરે—ચલો સખી. ૩.
 માતા કૌશલ્યા કરત આરતી, હીરા લાલ લૂટાવત હેરે—ચલો સખી. ૪.
 તુલસીદાસ આશા રઘુવરકી, નારદ ખીન બળવત હેરે—ચલો સખી. ૫.

पद ३९ हुमरी.

जोगीके संग में न कड़ुं विवा, गिरिज मोडे प्राणपियारी है. . . रेक.
 नारद ऋषि तेरो कड़ा भिगार्यो, तीन लोचन डर भारी है—जोगीके. १.
 जके आप नही नही है मातारी, शेषनाग भिषधारी है—जोगीके. २.
 लांग धतूरा गंज लगा है, दुंठ जेल असवारी है—जोगीके. ३.
 तुलसीदास आश शंकरकी, जटनीमें गंगा धारी है—जोगीके. ४.

पद ४० हुमरी.

धश्वर कहे सुन पारवती, भिज्या मत दे गेमारनको. . . रेक.
 गालक पीवे भकवाह करे, जुहु पीवे जभमारनकोरे—धश्वर. १.
 जोगी पीवे जप ध्यान करे, रामको नाम संलारनकोरे—धश्वर. २.
 क्षत्री पीवे रनजेत लरे, हुस्तीको दंत उपारनकोरे—धश्वर. ३.
 लीङ्ग पीवे लट सद्य भने, डेसरीको कान उधारनकोरे—धश्वर. ४.
 काव्य करे कवि लोक पीवे, दुनियांको ग्यान सुधारनकोरे—धश्वर. ५.
 तुलसीदास आश रघुवरकी, यरणुकमल यित्त ध्यावनकोरे—धश्वर. ६.

पद ४१ राग वधाधनो.

भूप कुमार निदान सपीरी, तात कठिन पणु लीनोरी. . . रेक.
 गाल भराल लाल अति कोमल, अंग पुष्पहल लीनोरी;
 प्रेम विवश जल लरे नयनमें, चुनरी अंगल लीनोरी—भूप. १.
 कोध सुमनवे जय पिताके, कोन ऐसी मति दीनोरी;
 कुलिश कठोर पिनाक शंभुके, रावणु जल हरि लीनोरी—भूप. २.
 द्रुपत हल भिहाल जनकी, नाथ धनुष कर लीनोरी;
 तोर्यो धनुष सिया सुभ दीनो, लांवरीको सम कीनोरी—भूप. ३.
 सीताज व्याही अवधपुर आये, दशरथ द्रव्य लूटायेरी;
 जयक सकल अजयक कीनो, तुलसीदास जर मांग्योरी—भूप. ४.

पद ४२ राग ऐन.

आन्नु महु मंगल मिथिलापुर, घर घर षण्णत षधाधरी. टेक.
 रमा रूप गुणधाम जनकी, सुरनर मुनि सुभदाधरी ;
 योवा अंदन ओर अरगण, डेसरकी यमयाधरी— आन्नु. १.
 धुंधर वारे अलक षदनपर, मधुकर रहै लोलाधरी ;
 उटि डिकनी पग नेपुर भावै, मुनि मन रहै लोलाधरी—आन्नु. २.
 हरणे देव सुमन षहु वरषै, आनंद उर न समाधरी ;
 शिव अह्मा षको पार न पावै, नारद ध्यान लगाधरी— आन्नु. ३.
 शेष सहस्रमुष रटत निरंतर, सो वाको पार न पाधरी ;
 मातु सुनयनां करत आरती, तुलसीदास गुण गाधरी— आन्नु ४.

पद ४३ राग ऐन.

सो सुष उमा कहांलगी षरणों, सीताराम अयोध्या आयेरी. टेक.
 षगसर* षय असुर संहारे, देव सषे सुष पायेरी ;
 विश्वामित्रको यज्ञ सकल किये, काटे पाप शिला डयेरी— सो. १.
 षय षनकपुर धनुष उठाये, लुप सषे सुरअयेरी ;
 जनकी हाथ लिये वरमाला, रघुवर उर पहीरायेरी— सो. २.
 सीताण ष्याही अवधपुर आये, घर घर षण्णत षधाधरी ;
 लंका षयके रावणु मारे, राज षिषीषणु पायेरी— सो. ३.
 पुष षिमान यही रघुनंदन, नगर निकट हरि आयेरी ;
 सुरनर मुनि अह्मादिक देवता, पुषनकी अरी लायेरी— सो. ४.
 षरष पुष देव मुनि हरषै, आनंद मंगल गायेरी ;
 सीताण सहित सिंहासन षैके, लरत अंवर ढरायेरी— सो. ५.
 मात कौशल्या करत आरती, आनंद उर न समायेरी ;
 तुलसीदास हरिको रूप निहारे, अरणुकमल यित्त लायेरी— सो. ६.

પદ ૪૪ જંગલો યા ટુમરી.

અખ તો મનવા મેરા ધર આતમકો ધ્યાન—જો રાગ.
 કોઇ પીઓ પીઆલા રામરસકા, બહો જાતહુએ નીર. ટેક
 ગંગા જમુના સસ્વતીજી, યાકો નિરમલ નીર;
 પ્યાસા હોય તો ભર ભર પીઓ, તટ જમુનાકે તીર— કોઇ. ૧.
 કામ કૈધકું ગરદન મારો, મનસેં રાખો ધીર;
 રામ લજ્જનકે લાગે ઝડાકે, નિર્મલ હોત શરીર— કોઇ. ૨.
 સખ દેવનકો દેવ કનૈયા, સખ પીરનકો પીર;
 તુલસીદાસ તજી આશ સખનકી, હુરિ લજ્જ ઉતરો તીર—કોઇ. ૩.

પદ ૪૫ રાગ યથાર્થી વા ભૈરવી

મમતા તું ન ગઇ મેરે મનસેં, તૃષ્ણા તું ન ગઇ મેરે મનસેં;
 જેસે શશીબીચ સાઇ લગત હે, છૂટે ન કોટિ જાનસેં. ટેક.
 પાકે કેસ જનમકે સાથી, જાત ગઇ નેનનસેં;
 પગ થાકે કર કંપન લાગે, લાજ ગઇ લોકનસેં— મમતા. ૧.
 દૂટે દસન બચન નહીં આવત, શોભા ગઇરે મુખનસેં;
 શ્રવન ન સૂઝે બચન કાહુકે, બલ જો ગયો ઇન્દ્રિયગનસેં—મમતા. ૨.
 વાત પિત કફ આય ગ્રહોરી, સુતહુ બોલાવત કરસેં
 ભાઇ ભતીજા પ્રેમ પિયારા, નાર નિકાસત ઘરસેં— મમતા. ૩.
 પ્યારે ત્રિભુવનનાથ લજ્જ લે, લોભ ન કર પરધનસેં;
 તુલસીદાસ કાહુસેં ન મિતે, બિનહુરિ લજ્જન રટનસેં—મમતા. ૪.

પદ ૪૬ રાગ કાફી ધીરાની,

લાંબી સોડે સૂતોરે, સુખની તે શય્યા કરી;
 કદિયે નવ બોલ્યોરે, મુખથી તું હુરિ હુરિ. ટેક.
 આ છેરે તાઝં ને આ છેરે માઝં, તેમાં બંધાણું તાઝં ચિત્ત;

અલખેલીનો સંગ ન મૂક્યો, તે વિના આંધળો ભીંત ;
 એકે ઘડી તુંતોરે, થીર નવ બેઠો ઠરી— લાંબી. ૧.
 શિર ઉપર તો કાળ ભમે છે, જેમ તેતર પર બાજ ;
 કહિયે રખા પણ કહ્યું ન માને, કરે મમતથી કાજ ;
 જે જેમ તે તેમજ રે, મૂકી તારે જલું મરી— લાંબી. ૧.
 ઊંચી ઊંચી મેડી ને ણાગ બગીચા, નવી નવી ભાતના રંગ ;
 તે ઘર બેઠા કાગ કલકળશે, કોય ન આવે તારી સંગ ;
 તુલસીદાસ કહે છે લીધીરે, લખ ચોરાસી કરો— લાંબી. ૩.

પદ ૪૭ રાગ ભૈરવી.

અયસે પાપી નર હોવેંગે, કલિબ્દુગમે— ટેક.
 પઘડી બાંધે પેંચ સમાલે, હુમક હુમક પાઉં દેંગે રામ,
 હુમક હુમક પાઉં દેંગે ;
 ગલિયોંકે બીચ કિરે બાવરે, નાર પરાધ પાપી તકત કિરેંગે—કલિબ્દુ.
 ભૂળે ખ્યાસે સાધુ આવે, ચપટી ચુન ન દેંગે રામ,
 ચપટી ચુન ન દેંગે ;
 જળ રાજકો દંડ પડેગો, રોક રૂપૈયા પાપી ગિન ગિન દેંગે—કલિબ્દુ.
 માતા બેનકું કછુ ન ગિનેગો, દિલ બીચ પાપ ધરેંગો રામ,
 દિલ બીચ પાપ ધરેંગો ;
 સાલા સદુવા નિત્ય જિમાવે, ભાધબોસે પાપી ખૈર લડેંગો—કલિબ્દુ.
 લાલ સ્થંભ લોહકો કરકે, ઉનકે સાથ બંધેગો રામ,
 ઉનકે સાથ બંધેંગે ;
 તુલસીદાસ ભને ભગવાના, પાપ પુન્ય દોનું સંગ ચલેંગે—કલિબ્દુ.

પદ ૪૮ ષિહાગ.

ભજનકો પરિમાન, એસો હુરિ ભજનકો પરિમાન ;
 ભજનકો પરિમાન, એસો જલ તારે પાધાન. ટેક.

यक्षत तारा ने यक्षत मंडल, यक्षत रवि शशि लान ;
 दास ध्रुवकों अविचल पदवी, रामके द्विधान— ऐसे हरि. १.
 रावनके दश शीष छेहे, कर अहे सारंगपान ;
 विभीषणकों लंका दीनी, लक्षत अपनो जन— ऐसे हरि. २.
 निगम नकी शाप पूरे, सुनो संत सुजन,
 दास तुलसी शरण आये, राभीये लज्जान— ऐसे हरि. ३.

पद ४८ राग गिहाग.

राज इयत मोहे नाहींरे, राम गिना राज इयत मोहे नाहीं. टेक.
 कुल मेरो हुंस पिता मेरो दशरथ, रामचंद्र जेसा लार्थ ;
 दोष लभत विधाता लूली, आ जनुनी कहांसे पाध— राम. १.
 केके उदर मेरो जनम लयो हय, प्राण रह्यो ललयाध ;
 चित्रकूट जग दरशन करों, यरन सेवुं सदाध— राम. २.
 सुंदर गहन कमलदल लोचन, लाल तिलक जलकाध ;
 मोहन मुरति कण्ठुं निरभुं, मोहेकुं लाउ लडाध— राम. ३.
 संपत्ति गिपत्ति सियाराम जनत हय, कपट विपत्त जलजाध ;
 तुलसीदास सियाराम दरश गिन, पल पल जुगसम जाध—राम ४.

पद ५० राग आशा.

मेरे होनुं आलक जन जाध, में डोन गिन हूंहुंरे भाध. टेक.
 कइत कौशल्या सुनो केकेरे, ऐसी मति क्युं आध ;
 दशरथ प्राण तजेगे जन सुनके, पीछे रही पछताध—में डोन. १.
 छपन लातकी रसोध जमत है, पोढत पुष्प गिछाध ;
 कांकर लूपर क्यों करी सेवेरे, कंद मूल इल भाध— में डोन. २.
 आगे आगे श्री रामल यक्षत हे, पीछे लछमन भाध ;
 ताके गियमें सियाल यक्षत हे, चित्रकूट सुद्धि पाध—में डोन. ३.
 गडी लाहरवेकी देन अघेरी, पवन यले पुरवाध ;
 डोन वृक्षतले लिंजत डोयगे, राम लछमन हो लाध—में डोन. ४.

કહે તુલસીદાસ સુન મેરી મૈયા, રામજી સદા સુખદાઈ ;
સખ દેવનકો અંધન છોડાઈ, પીછે અવધપુર આઈ— મેં કોન. ૫.

પદ ૫૧ રાગ ખરવા.

એસો કો ઉદાર જગમાહીં, ટેક.
બિન સેવા જો દ્રવે દીનપર, રામ સરીસ કોઉ નાહીં— એસો.
જો ગતિ જોગ વિરાગ યતન કરી, નહિ પાવત મુનિ જ્ઞાની ;
સો ગતિ દેત ગીઢ શખરીકોં, પ્રભુ ન પ્રહુત જીય જાની— એસો. ૨.
જો સંપત્તિ દશ શીષ સાધી કરી, રાવણુ શિવ પહ લીન્હીં ;
સો સંપદા બિભીષણુ કહુ અતિ, સકુચ સહિત હરિ દીન્હી—એસો. ૩.
તુલસીદાસ સખ ભાંતિ સકલ સુખ, જો આહે મન મેરો ;
તો ભજ રામ કામપદ પૂરણુ, કરી હૈ કૃપાનિધ તેરો— એસો. ૪.

પદ ૫૨ રાગ એજ.

રઘુવર મોહી સંગ કર લીજૈ. ટેક.
બાર બાર પુર જાવ નાથ કહી કહો કારણુ આપુ તજી દીજૈ—
રઘુવર. ૧.
યદ્યપિ હોય અતિ અધમ કુટિલ મતિ, અપરાધિનકો જાયો ;
પ્રણુતપાલ કોમલ સુભાવ જીયે, જાની શરણુ અપ્રી આયો—
રઘુવર. ૨.
જો મેરે તજી ચરણુ આન મતિ, કહો હૃદય કછુ રાખી ;
તો પરિહરહું દયાલ દીનહિત, પ્રભુ અભિ અંતર સાખી— રઘુવર. ૩.
તાતેં નાથ કહત મેં પુનિ પુનિ, પ્રભુ પિતુ માત ગુસાંઈ ;
ભજનહીન નરદેહ વૃથા કરી, શ્વાન લેખકે નાહીં— રઘુવર. ૪.
અંધુ અચન સુની શ્રવત નયન જલ, રાજીય નયનાં ભરી આયે ;
તુલસીદાસ પ્રભુ પરમ કૃપા ગહી, બાંહુ ભરત ઉર લાયે— રઘુવર. ૫.

यलत तारा ने यलत मंडल, यलत राव शशि लान ;
 दास ध्रुवकों अविचल पदवी, रामके द्विवान— ऐसे हरि. १.
 रावनके दश शीष छेहे, कर अहे सारंगपान ;
 विलीषणुकों लंका दीनी, लकत अपनो जन— ऐसे हरि. २.
 निगम नकी शाभ पूरे, सुनो संत सुजन,
 दास तुलसी शरण आये, राणीये लगवान— ऐसे हरि. ३.

पद ४८ राग जिहाग.

राज इयत मोहे नाहींरे, राम गिना राज इयत मोहे नाहीं. टेक.
 कुल मेरो हुंस पिता मेरो दशरथ, रामचंद्र जेसा लाध ;
 दोष लभत विधाता लूदी, आ जनुनी कहांसे पाध— राम. १.
 छेहे उदर मेरो जनम लयो हुय, प्रान रह्यो ललयाध ;
 चित्रकूट जग दरशन करो, यरन सेवुं सहाध— राम. २.
 सुंदर गहन कमलदल दोयन, लाल तिलक जलकाध ;
 मोहन सुरति कणहुं निरभुं, मोहेकुं लाउ लडाध— राम. ३.
 संपत्ति गिपत्ति सियाराम जनत हुय, कपट विपत्त जल जाध ;
 तुलसीदास सियाराम दरश गिन, पल पल जुगसम जाध—राम ४.

पद ५० राग आशा.

मेरे होनुं गालक जन जाध, में डोन गिन हूंहुंरे माध. टेक.
 कइत कौशल्या सुनो छेकरे, ऐसी मति कयुं आध ;
 दशरथ प्रान तनेगे जन सुनके, पीछे रही पछताध—में डोन. १.
 छपन लातकी रसोध जमत है, पोढत पुष्प गिछाध ;
 कांकर लूपर क्यो करी सोवेरे, कंद मूल इल आध—में डोन. २.
 आगे आगे श्री रामल यलत हे, पीछे लछमन लाध ;
 ताके गियमे सियाल यलत हे, चित्रकूट सुद्धि पाध—में डोन. ३.
 गडी लाहरवेडी रैन अधेरी, पवन यले पुरवाध ;
 डोन वृक्षतले लिजत होयगे, राम लछमन हो लाध—में डोन. ४.

कहे तुलसीदास सुन मेरी मैया, रामछ सदा सुखदाथ ;
सभ हेवनके अंधन छोडाथ, पीछे अवधपुर आथ— मे' डोन. प.

पद ५१ राग अरवा.

अैसे डो उदार जगमाडीं, टेक.
भिन सेवा जे द्रवे दीनपर, राम सरीस डोड नाडीं— अैसे.
जे गति जेग विराग यतन करी, नहि पावत मुनि ज्ञानी ;
सो गति हेत गीद्ध शअरीडों, प्रभु न अडुत अय जानी— अैसे. २.
जे संपत्ति दश शीष साधी करी, रावणु शिव पड लीन्डीं ;
सो संपदा भिलीषणु कहु अति, सकुय सहित हरि दीन्डी—अैसे. ३.
तुलसीदास सभ लांति सकल सुअ, जे आडे मन मेरे ;
तो लज'राम कामपद पूरणु, करी छै कृपानिध तेरो— अैसे. ४.

पद ५२ राग अेल.

रघुवर मोडी संग कर लीन्ने. टेक.
भार भार पुर नव नाथ कही कही कारणु आपु तछ दीन्—
रघुवर. १.
यद्यपि डोय अति अधम कुटिल मति, अपराधिनके जयो ;
प्रणुतपाल कोमल सुभाव अये, जनी शरणु अत्री आयो—
रघुवर. २.
जे मेरे तछ अरणु आन मति, कहे हृदय कछु राणी ;
तो परिहरहुं हयाल दीनहित, प्रभु अलि अंतर साणी— रघुवर. ३.
ताते नाथ कहुत मे' पुनि पुनि, प्रभु पितु मात गुसांथ ;
लज'नहीन नरहेहु वृथा करी, ध्यान लेअके नाडीं— रघुवर. ४.
अंधु अयन सुनी अ्रवत नयन जल, राअय नयनां लरी आये ;
तुलसीदास प्रभु परम कृपा गही, गांहु लरत डर लाये— रघुवर. ५.

पद ५३ कालिंगडो.

सभी मुनि संग आलक, रतनार नेनां नके.	टेक,
रवि शशि डोटी अहनकी शोला, श्याम गौर तन नके ;	
रघुवर लक्ष्मण मातु कैशल्या, दशरथ नाम पिताके—	रतनार. १.
मुनिके यगन पूरण करके, घर आये रनके ;	
सण लूपनके भान भयनके, कारज कीन सियाके—	रतनार. २.
पीत असन वेजंती भाला, डिरीट मुकुट शिर नके ;	
गौतम ऋषिकी नार अहिल्या, तारी अरण्य छुवाके—	रतनार. ३.
सीता संग सभी सण मिलके, पूजन कीन उमाके ;	
तुलसीदास रघुनाथ जनकी, लेख लिखे विधि वाके—	रतनार. ४.

पद ५४ राग कालिंगडो.

लक्ष्मण धीरे अलो मे' हारी, रघुवर धीरे अलो मे' हारी ;	
अलत अलत मेरे पैया दुभत है, धूप पडत शिर लारी—	लक्ष्मण. १.
अेक तो लारी पावके पंजन, दुसरी शरीर संलारी—	लक्ष्मण. २.
शेरीक विलंण करे सरलुवट, आंधुं चीर संलारी—	लक्ष्मण. ३.
आग लगो धन अवधपुरीके, लून मोडे अनके नीकारी—	लक्ष्मण. ४.
राम लक्ष्मण जनक सीता, डेर मिले गिरिधारी—	लक्ष्मण. ५.
तुलसीदास प्रलु अनके संधारे, शोअत जनकहुदारी—	लक्ष्मण. ६.

पद ५५.

डोन हरीरे डोन हरीरे, लछमन सीता डोन हरी.	कटे.
वनमे रे'ते ने वनकण आते, शेदीसी आत मिलीरे—	लछमन. १.
सियालके डरन पितालके भरन, अनमे' अिपद पडीरे—	लछमन. २.
भृगो भारी परनकुटिअे' आये, कुटिये' शून्य पडीरे—	लछमन. ३.
कांहां तो हरि गयेो लंकापति रावन, कां तो अनमे' वाध अरीरे—	
	लछमन. ४.

हीपक लेके दूढो लार्थ लछमन, काडां काडां डूण भररीरे— लछमन. ५.
तुलसीदास करमकी रेभा, टारी नांहु टरीरे— लछमन. ६.

पद ५६ राग धनाश्री.

कूहपरे भजरंग हलमे ; कूहपरे भजरंग. टेक.
नल नील सभ अंगह योधा, दूँद भयं द कपि संग— हलमे. १.
पकरी केश पछारत निशियर, करत अंग सभ लंग— हलमे. २.
रावन राम लरत रनमाही, धरी कर आप निषंग— हलमे. ३.
तुलसीदास रघुनाथ अनलमे ; परत सभ असुर पतंग— हलमे. ४

पद ५७ काशी.

भेशे मन अटकयो, अपधविलासीसें. टेक.
दशरथनंदन असुरनिकंदन, सकल पदारथ रासीसें— भेशे मन १.
सीतांलु नायक सरव सुभदायक, चित्रकोट जनवासीसें— भेशे. २.
जे मन राम यरलु नहीं राये, कहु लयो गयो काशीसें— भेशे. ३.
तुलसीदास लजे दशरथनंदन, कहु लयो जग हुंसीसें— भेशे. ४.

पद ५८ लावणी

भनोहरी सभजवे रानी, अरज भोरी जश नहीं मानी. टेक.
पिया ते भुरे काम छीना, हाव ते तिरियासें लीना ;
राज कर आछे जश लीना, धिक धिक अम तेरो लोना—

जुल.

ये करतां संसारमां, अणला हुं सकी जत ;
उनसें तेरो नहीं सरगो, तुं जने अंत गेमार ;
भोतकी लायो निशानी—

अरज भोरी

રીસ કર ખોલ્યો દુઃખદાઇ, અક્કલ નહિ તિરિયાકે માહી ;
બસત હુય બનમેં દો લાઇ, પકડ મંગવાઉં આન ઉઠાઇ ;

ઝૂલ

મેઘનાદ જેસે પુત્ર હુમારે, કુમ્ભકરણુ બલ લાઇ ;

લાંકા જેસા કોટ હુમારે, સાત સમુદ્રકી ખાઇ ;

અક્કલ જલ વેર્યા માંધ—

અરજ મોરી ૨.

ગરવતું કરતો તો ખાંકો, કાલ અખ આયો હે તાંકો ;

બચનકો નાં રયો ખાંકો, દુરિનો નાં રહ્યો નાં કો ;

ઝૂલ

લછમન જેસા વીર ઉતુકા, જતિ મહા બળવંત ;

અંગદ જેસા પાએક ઉનીકા, હુનુમાન બળવંત ;

ક્રીશક્રી ગિનતી તો નાંધ—

અરજ મોરી. ૩.

ચડિયા દલ અક્કલ લારી, રામ લછમનકીરે લારી ;

ઉતરી સાગર તટ પારા, રીંછ ખાંદડ અપરમપારી ;

ઝૂલ.

રાવણુ લાખે માનુની, હુનુ ચેત ગેમાર ;

મૂરખ તેરે માન ઉતારે, એસો દીનદયાલ ;

એસા હુય રઘુવર દિલબની—

અરજ મોરી. ૪.

રામને દલ ક્રિયા લારી, પાજ સેના ઉતારી ;

ધિયુ એક બાત માન મોરી, કુશળમેં સાવધ .હું તોરી ;

ઝૂલ.

લે માતા શ્રી બનકી, લાગો રામકોં પાય ;

જનમ જનમકા દુઃખ મિટ બસે, એસેં અક્કલ ચલાય ;

એસા હુય રઘુવર દિલબની—

અરજ મોરી. ૫.

નાર મેં કેસેં માનુ તોરી, નિપટ હુદય રંક બત તોરી ;

ધિરજ ધર હુદયમેં થોરી, સુલટ મેં બડા અટલ જોરી ;

ઝુલ.

મઝં ને માઝં રામકો, મેં હોં મરદકી જાત ;
 મેરે આગલ રામ ચલત હુય, કેસેં લગકર જાત ;
 અકલ અખ રઘુવરકી જાની— અરજ મોરી. ૬.
 રાવણુ હુર લાયો પરનારી, જાકે મન કેસી હુય પ્યારી ;
 પાપ એક તિરિયાકો ભારી, સુની સખ લેનાં નારી ;

ઝુલ.

રાવણુ મારી રામજી, દિયા વિભીષણકું લંક ;
 તુલસીદાસ ગાવે લાવણી, સિંરપે દેવે બંક ;
 કિસીકી નરતીમેં નાહી— અરજ મોરી. ૭.

૫૬ ૫૬ રાગ ગોડી.

શ્રી અંગનામે ખેલત ચારોં ભાઈ. ટેક.
 રાજા દશરથજીકે ચાર પુત્ર હૈ, ચારોં કુંવર કન્હાઈ ;
 રઘુવર લક્ષ્મણુ ભરથ શત્રુહન, શોભા ખરણી ન જાઈ— શ્રી. ૧.
 ચાર રતનકો ખેલ રચો હૈ, કૂલન ગેંદ બનાઈ ;
 ત્રીન લોકકી સકલ સંપદા, અવધપુરી ચલીઆઈ— શ્રી. ૨.
 ઠોર ઠોર મુનિજનકે આશ્રમ, ખૈઠે ધ્યાન લગાઈ ;
 રાજા દશરથ ઘર નૌખત ખાળે, ઘર ઘર ખજત બધાઈ— શ્રી. ૩.
 શિવ સનકાદિક આદિ પ્રહ્લાદિક, શેષ સહસ્રમુખ ગાઈ ;
 કિરીટ મુકુટ કર ધનુષ ખિરાળે, દશરથસુત રઘુરાઈ— શ્રી. ૪.
 કલ્પવૃક્ષ તરે રતન સિંહાસન, જહાં ખૈઠે રઘુરાઈ ;
 માત કૌશલ્યા કરત આરતી, આનંદ ઉર ન સમાઈ— શ્રી. ૫.
 સરજયુકે તીર અયોધ્યા નગરી, અપને હાથ બનાઈ ;
 તુલસીદાસ ધન્ય ધન્ય કૌશલ્યા, ભાગ્ય ખડો નિજ પાઈ— શ્રી. ૬.

पद ६० गोडी.

- डोन द्विशासें आयो, पवनसुत डोन द्विशासें आयो. टैक.
 ओत्राअंड अयोध्या नगरी, चित्रकोटसें आयो— पवनसुत. १.
 डोन तेरो नाम डोनको पायक, डोन कुंवर पढायो— पवनसुत. २.
 हुनुमान नाम मेरो रामलुको पायक, लछमन कुंवर पढायो—
 पवनसुत. ३.
 डोनके सत्यसें सागर उतर्यो, डोनको संहेशो लायो— पवनसुत. ४.
 सीतालु के सत्यसें सागर उतर्यो, रामलुको संहेशो लायो—
 पवनसुत. ५.
 कां हे राम कां हे लछमन, कडासें मुद्रिका लायो— पवनसुत. ६.
 वनमें हुय राम वनमें हुय लछमन, वनसें मुद्रिका लायो—
 पवनसुत. ७.
 रावणु भारी अणतो ले लडि, रामलुकी आज्ञा नहि पायो—
 पवनसुत. ८.
 अण मत शाय करो मेरी मैया, राम सहित दल आयो—पवनसुत. ९.
 तुलसीदास प्रलु तिहारि मिलनके, अरणुकमल चित्त लायो—
 पवनसुत १०.

पद ६१ गोडी.

- ते मेरो दूध लणयो, पवनसुत ते मेरो. टैक.
 लंका लय कडा करिआयो, आग भधुर इल पायो ;
 लनकी क्यो न धरे शीष उपर, लंका उठाध क्यो न लायो—पवनसुत १.
 लसु भात करत माता संग, रामलु आज्ञा नहि पायो ;
 आज्ञा लंग कणहु नहि कीजे, येही न पर मोही लायो—पवनसुत. २.
 माता रेश करत सुत उपर, धरणी परवत क्षयो ;
 ओसो दूधको पीवनहारो, रावणु क्यो नही मार्यो— पवनसुत. ३.
 अंजनीके पुत्र रामलुके पायक, शिवलुके लाल कढायो ;
 तुलसीदास लंकापर हुंका, हुनुमत ओरो आयो— पवनसुत. ४

પદ ૬૨ ગોડી.

સીતારામ ઉપાસી આયે મેરે સીતારામ. ટેક.
 મુક્તિનાથ હુરિ જન્મ લિયો હૈ, પૂરણુ બ્રહ્મ અવિનાશી ;
 ભાલ તિલક તુલસીકી માલા, અવધપુરીકે ખાત્રી— આયે મેરે. ૧.
 તીરથ બરત સખે કરી આયે, કોટિ ગયા ઘોર કાશી ;
 ચરણુ ધોય ચરનામૃત લીન્હો, નિરમલ હો ગઘ છાતી—આયે મેરે. ૨.
 રામ નામ જકે હૃદય બસત હૈ, જગમે' રહત ઉદાસી ;
 જીત ચિતવન ઉન અભય કરત હૈ, મેટત જમકી કાંસી—
 આયે મેરે. ૩.

રઘુવર છોડી અવર કૌ ભજે હૈ, સો નર જમપુર જાત્રી ;
 તુલસીદાસ રઘુવરજીકે શરણે, મિટ ગઘ લખ ચોરાત્રી—આયે મેરે. ૪.

પદ ૬૩ ગોડી.

ભજુ મન રામ ચરણુ દિન રાતી. ટેક.
 રસના કસ ન ભજે તુમ હુરિ જશ, નામ લેત અલસાતી—ભજુ મન. ૧.
 જકો નામ લેત દારણુ દુઃખ, સુની ત્રય તાપ ખૂઝયાતી ;
 રામચંદ્રકો નામ અમી રસ, સો રસ કાહે ન ખાતી— ભજુ મન. ૨.
 શ્રોતા સુમતિ સુશીલ સો હરિજન, દેત સલાહ સોહાતી ;
 લિયો સનેહ સુજશ રઘુપતિકો, સુન જુઠાત હિયે છાતી—ભજુ મન. ૩.
 સંવત સોલહસેં એકતીસા, જેષ્ટ માસ છઠિ સ્વાતી ;
 તુલસીદાસ પ્રભુ વિનય લખત હૈ, રામજી મિલનકી પાતી—ભજુ મન. ૪.

પદ ૬૪ ગોડી.

કોન કુટિલ ખલ કામી મોસમ. ટેક.
 તુમસેં કાહ છીપી કરણુનિધિ, તુમ ઉર અંતરજાત્રી— મોસમ. ૧.
 ભરી ભરી ઉદર વિષય રસ પાવત, જૈસે સૂકર ગામી ;
 જો તન દિયા તાહી બિસરાયો, એસો નિમકહારાત્રી— મોસમ. ૨.

जहां सतसंग तहां अति आलस, षिषियन संग षिसरामी ;
 श्री हुरि यरखु छांडि ओरनकी, निशिदिन करत गुलाभी— भोसम.
 पापी पतित अधम परनिंदक, सभ पतितनभे नामी ;
 कीजे कृपा दास तुलसीपर, सुनियो श्रीपति स्वामी— भोसम. ४.

पद ६५ गोडी.

भनरे तुं राम अरित सुन काना. टेक.
 सनक सनंदन सनतकुमार, नारद यही ज्ञाना— भन. १.
 यहि अरित उमापति गाये, गुप्त प्रगट सो ज्ञाना ;
 याज्ञलिक कहे बारदाजसों, तीरथ राज सुठाना— भन. २.
 गालापनभे गये ध्रुव राज, सुनी नारदके ज्ञाना ;
 राम नामकी ऐही प्रभुताध, गनिका यही विमाना— भन. ३.
 अग लुशांडि कहे जगपतिसों, निश्चये निरने ठाना ;
 काम क्रोध भद्र मोह निवारन, आलस उर नहीं आना— भन. ४.
 इषि कृपासे शिवरी गाये, आगमन प्रभुके ज्ञाना ;
 प्रेम सहित वाके इल पाये, पहुँचाये निज धामा— भन. ५.
 येही अरित्र षिलीषणु गाये, जैर जधुसो ठाना ;
 लंका तल्ल लले सीतापतिकों, मिल्यो राम सो आना— भन. ६.
 राम नामकी महिमा भोटी, मन मेरे अनुमाना ;
 तुलसीदास धन्य धन्य है साधु, गावै वेद पुरना— भन. ७.

पद ६६ गोडी.

साये भनके भित्ता, रघुवर साये. टेक.
 कभ शिवरी कशीडे नहाध, कभ पढीआध गीता ;
 नूठे इल शिवरीके भाये, नेक दाज नहि कीता— रघुवर. १.
 अरखु छुवत तरी गध अहिल्या, गीद्धराज गति कीता ;
 लंकापतिके गर्व हुर्यो है, राज षिलीषणु कीता— रघुवर. २.

सुग्रीव सभा क्रिये रघुनंदन, आनर क्रिये पुनिता ;
सभा निष्ठा कंठ इल जाये, कीन्डो अधिक प्रनीता—रघुवर. ३.
सुकल यज्ञ मुनिजनको कीन्डो, सभ रूप जल श्रता ;
तुलसीदास छणि निरणी जनकी, मनवांछित इल लीता—रघुवर. ४.

पद ६७ गोडी.

विश्वामित्र अवधपुर आये. टेक.
आवत सुनी मुनि आतुर होअके, श्रवन सुन उठी धाये—विश्वामित्र. १.
अरण्य धाय जडी विधि कर पूज, आदर करी जैठाये ;
राम लछमन मोहि मागे दीजे, जैसे जयन सुनाये—विश्वामित्र. २.
पालक जनी कडो तुम जैसे, वेद पुरानहि पाये ;
विश्वरूप मही लार उतारन, नर स्वरूप धरी आये—विश्वामित्र. ३.
कंपित तन गद गद लछ जानी, प्राण हुरे अेक ठाये ;
तुलसीदास हुरिको रूप निहारे, अरण्यकमल चित्त लाये—विश्वामित्र. ४.

पद ६८ गोडी.

इषि संग हुरणी अले द्योठ लाछ. टेक.
पितु पद अंही शीष लियो आपसु, सुनीशीष आन सुपाछ—
इषि संग १.
नील पीत पाथो जण रणु वपु, वग क्रिशोर जनी लाछ ;
शर धनु पानि पीत पट कटितट, कशे निष्पंग जनाछ—इषि संग. २.
कलित कंठ मणि माल कलेवर, अंदन क्षौर सोहाछ ;
सुंदर वहन कमल हल लोचन, मुण छणि जराणी न जछ—इषि
संग. ३.
पद्वप पक्ष सुमन शिर सोहत, डो कडो रूप लोनाछ ;
मनहु मुरति धरी उलय लोग लछ, त्रिलुवन सुंदरताछ— इषि
संग.

પૈઠત સરની નીલ ચઢી ચિતવત, ખગ મૃગ ખન રૂ ચિરાઈ ;
 શારદ સભય સપ્રેમ પુલકિ મુનિ, પુનિ લેત જુલાઈ-રૂષિ સંગ. ૫.
 એક તીર તકી હની તારિકા, વિદ્યા વિપ્ર પઢાઈ ;
 રાખ્યો યજ્ઞ જીતી રજનીચર, લૈ જગ બિદિત ખડાઈ-રૂષિ સંગ. ૬.
 ચરણ કમલ રજ પરસી અહિલ્યા, નિજપતિ લોક સિધાઈ ;
 તુલસીદાસ પ્રભુકે ખૂજે મુનિ, સુરસરી કથા સુનાઈ—રૂષિ સંગ. ૭.

પદ ૬૯ ગોડી.

સોહત દોહિ ભાઈ, મુનિ સંગ. ટેક.
 તરૂણ તમાલ ચારુ ચંપક છબિ, કવિ સુભાય કહી જાઈ— મુનિ
 સંગ સોહત. ૧.

ભૂષન ખસન અનુહરન અંગપર, ઉગત સુંદરતાઈ ;
 વહન મનોજ સરોરૂહ લોચન, શોભા રહી લોનાઈ— મુનિ સંગ. ૨.
 અસ નિમ ધનુ પર કર કમલન, કટિ કસે નિખંગ ખાનાઈ ;
 સકલ ભુવન શોભા સર્વ સ લઘુ, લાગત નિરખી નિકાઈ—મુનિ સંગ ૩.
 મહી મૃદુ પથ ખનછાહ સુમન સુર, હરખી પવન સુખદાઈ ;
 જલ થલ રૂહ રૂલ રૂલ સલિલ સખ, કરત પ્રેમ પહુનાઈ—
 મુનિ સંગ. ૪.

સકુચ સભીત વિનિત સાથ ગુરુ, ખોલની ચલની સુહાઈ ;
 ખગ મૃગ સુલટ બિલોકત બિચ બિચ, લસત લલિત લરકાઈ—
 મુનિ સંગ. ૫.

વિદ્યા દઈ જાની વિદ્યાનિધિ, વિઘહુ લલ્યો ખડાઈ,
 ખ્યાલહી દલ્યો તારિકા દેખી, મુનિદેત અશિષ અઘાઈ—મુનિ સંગ. ૬.
 ખૂઝત પ્રભુ સુર સુરી પ્રસંગ કહી, નિજ કુલ કથા સુનાઈ ;
 ગાઢી સુમન સનેહ સુખ સંપતિ, ઉર આશ્રમ ન સમાઈ—
 મુનિ સંગ. ૭.

ખનખાસી ખટુ જતી જોગીજન, સાલુ સિદ્ધ સમુદાઈ ;
 પુને પોખી પ્રીત પુલકે તન, નયનન લાલ લૂટ જાઈ— મુનિ સંગ. ૮.

મખ રાખે ખલ દલ દલિ ભુજખલ, ખાજત બિભુધ બધાઇ ;
નિત પથ ચરિત સહિત તુલસી ચિત્ત, વસત લખન રઘુરાઇ—

મુનિ સંગ. ૯.

પદ ૭૦ ગોડી.

તોર્યો હૈ ધનુષ રઘુરાઇ, શંભુજીકો. ટેક.
રઘુવર ચલે જનકપુર વ્યાહન, લક્ષ્મન સંગ લગાઇ ;
દેશ દેશકે ભૂપ ભુરે હૈ, ખૈઠે અંગ કૂલાઇ— શંભુજીકો. ૧.
જય જયકાર ભયો ત્રિભુવનમે, દેવ સુમન ઝરિ લાઇ ;
ખડે ખડે ભૂપ ગજેંદ્રસેં યોધા, ખૈઠે શીષ નવાઇ— શંભુજીકો. ૨.
ધતના સુની પરશુરામજી કોધે, જનક નગર ચત્રી આઇ ;
દેખી ડરે નર નારી સલાકે, જહાં તહાં રહે લુકાઇ—શંભુજીકો. ૩.
એસો ખીર ભયો ત્રિભુવનમે, શિવજો ચાપ ચડાઇ ;
કહુ જડ જનક ધનુષ કહી તોર્યો, સો તુમ દેઉ બતાઇ—શંભુજીકો. ૪.
ધતના સુની લક્ષ્મણુ ઉની બોલે, ફરસા લેકે ધાયે ;
ખાલક બની બધોં નહિ તોહીં, બનૈ કહાં પ્રભુતાઇ— શંભુજીકો. ૫.
સહસ્ર ખાહુકે ભુજા કાટે, સહસ્ર વીર કહાઇ ;
ખહુત દિનનકો શંભુ શરાસન, છુવનેં દોષ લગાઇ—શંભુજીકો. ૬.
હમ ક્ષત્રી તુમ બિપ્ર ગુસાઇ, હમ તુમ કોન લડાઇ ;
જે કોઇ ખીર ચઢે રણ ભીતર, તાકોં હમ નહિ પીઠ દિખાઇ—
શંભુજીકો. ૭.
રામ બચન સુની જ્ઞાન પ્રગટ ભયે, ધનુ સોંખ્યો રઘુરાઇ ;
તુલસીદાસ બલિહારી ચરણકી, જખ મુનિ ચલે શિર નાઇ—
શંભુજીકો. ૮.

પદ ૭૧ ગોડી.

જનકે રામ સદા રખવારે. ટેક.
જલહુસે રાખી અનલહુસે રાખે, ગિરિતે ગિરત ઉખારે ;
ખલ ફેરી હિનાંકસ મારે, નખસેં ઉદર બિહારે— જનકે. ૧.

રામ લક્ષ્મણ દોઉ ધીર ધુરંધર, પવનતનય બલજેરા ;
 જામખંત હનુમાન નીલ નલ, કાલ સમાન કઠોરા— હરકો. ૩.
 તામેં મિલ્યો બિલીધણ દેવર, બંધુ લગે પિયા તોરા ;
 લંકા જારીકેં ગરદ મિલી હૈ, જસ પથ્થરકા રોરા— હરકો. ૪.
 દોઉ કર જોરી સિયા લે આગેં, મિલન ચલો પતિ મોરા ;
 તુલસીદાસ પ્રભુ શીલકે સ્વામી, માનો બચન પતિ મોરા—હરકો ૫.

પદ ૭૬ ગોડી.

શરન રામજીકે આયો, કુટુંબ તણ. ટેક.
 તણ ગઠ લંક મહુલ ઐર મંદિર, નામ સુનત ઉઠી ધાયો—
 કુટુંબ તણ. ૧.

ભરી સલામેં રાવણ જૈઠે, પરહિત લાત ચલાયો ;
 મૂરખ બંધુ કહ્યો નહિ માને, બાર બાર સમુઝાયો— કુટુંબ. ૨.
 આવતહી લંકાપતિ કીન્હો, હરિ હસી કંઠ લગાયો ;
 જન્મ જન્મકે મેટત પ્રાશ્ચિત, રામજી દરશ જળ પાયો— કુટુંબ. ૩.
 શ્રી રઘુનાથ અનાથકે બંધુ, દીન જાની અપનાયો ;
 તુલસીદાસ લગ્ન નવલ સિયાવર, લકિત અલયપદ પાયો— કુટુંબ ૪.

પદ ૭૭ ગોડી.

ફિર ગઠ રામ હુહાઇ, અળ ગઠપર. ટેક.
 કહત મંદોદરી સુન પિયા રાવણ, કૈને કુમતિ ભરાઇ ;
 ઝોઘી બુદ્ધિ કર્મ તુમ કીન્હો, તિરિયા હરત પરાઇ— અબ. ૧.
 અબલા જાતિ બુદ્ધિકી ઝોઘી, ઉનહુકી કરત બડાઇ ;
 કટક સહિત હુમ બાંધી લૈહૈં, ઝો તપસી દોઉ ભાઇ— અબ. ૨.
 હનુમાનસેં પાયક ઉનકે, લક્ષ્મણસેં બલિ ભાઇ ;
 જરત અગ્નિમેં કુદી પરત હૈ, કોટિ ગિને નહીં બાઇ— અબ. ૩.
 બીશ લુબ દશ મસ્તક મોરે, સો જોજન ચકરાઇ ;
 સવાલાખ પરિવાર હમારો, કુમ્ભકરણ બલિ ભાઇ— અબ. ૪.

કંચન કોટ દેખી મત ભૂલો, સાત સમુદ્ર એસી ખાઈ ;	
અંજનીકે પુત્ર મહા બલદાઈ, સો ક્ષીન લંક જરાઈ—	અખ. ૫.
હમ રાવણુ દશ મસ્તક મેરે, કુમ્ભકરણુ બલ ભાઈ ;	
સહસ્ર યોધા મેરે રખવારે, કહા કરે દોઉ ભાઈ—	અખ. ૬.
કટક ભેરીકે પાર ઉતરી આયે, પટ સિંહાસન ખાંધે ;	
તુલસીદાસ રઘુવરજીકે શરણે, લંકા બિભીષણુ પાઈ—	અખ. ૭.

પદ ૭૮ રાગ વસંત.

ખેલત વસંત રાજધિરાજ, દેખત નલ કૌતુક સુર સમાજ. ટેક.	
સોહે સખા રઘુનાથ સાથ, ઓ લીન અખીર પિચકારી હાથ—	
	ખેલત. ૧.
ખાજહીં મૃદંગ ડક તાલ ખેણું, છિરકહીં સુગંધ ભરે મલયરેણું—	
	ખેલત. ૨.
ઉત યુવતી બુધ જાનકી સંગ, પહિરે પટભૂષણુ સરિસરંગ—ખેલત. ૩.	
લિયે છરી ખેત શોધે બિભાગ, ચોસરી જૂમક ગાયે સરસરાગ—ખેલત. ૪.	
કિંકીની નૃપુર ધુનિ અતિ સુહાય, લલનાગણુ જવ જેહી ધરહી ધાય—	
	ખેલત. ૫.
લોચન આંજહી કુગુઆ મનાય, છડહી નચાઈ હાહા કરાય—ખેલત. ૬.	
ચહી ખની બિદુષક સ્વાંગ સાજી, કરે કૃટિ નિપટ ગઈ લાજ લાજ—ખેલત. ૭.	
નરનારી પરસ્પર ગારી દેત, સુની હસત રામ ભાઈન સમેત—ખેલત. ૮.	
ખરસત પ્રસૂન સુર વિવિધ વૃંદ, જય જય શ્રી રઘુવીર મુકુંદચંદ—	
	ખેલત. ૯.
બ્રહ્માદિ પ્રશંસે અવધ વાસ, ગાવત કલિ કીરતિ તુલસીદાસ—ખેલત. ૧૦.	

પદ ૭૯ રાગ એજ.

વસંત વધાવા ચલો અયોધ્યા ધામ, જહાં રતન સિંહાસન ખેઠે રામ. ટેક.	
અતિ પવિત્ર ઉદ્ધાર નામ, લાવણ્ય કલેવર કોટિ કામ ;	
રઘુવંશ સરોવર હંસ ચારી, જહાં હરિ વિહરત નરરૂપ ધારી—વસંત. ૧.	

सञ्ज कनक कलश जण आंण मोर, षिनता वृंह जह्वां नवल किशोर ;
 गृह्ण गृह्ण रमनी करी शिंजार, जह्वां कंठ षिलोकत मुक्ताहार-वसंत. २.
 षाणै मृदंग उक्क अंज ताल, जह्वां गन गंधर्व गावै गुन रसाल ;
 अवतार शिरोमनि धम धाम, कहुत तुलसीदास सीताराम- वसंत. ३.

पद ८० राग ऐज.

षांढों रघुपति करुनानिधान, ते छुटीजय लव लेह ज्ञान. टेक.
 रघुवंश कुमुद सुभप्रद निशेष, सेवहीं पदकंज अज हुमेश ;
 अति प्रबल मोहुतम भारतंड, अज्ञान हहन पावक प्रयंड-षांढों. १.
 रागादि सर्पगन पन्नगारी, कंदर्प नाग मृगपति सुरारि ;
 अलिमान सिंधु कुंभज उदार, सुर रंजन लंजन लूमि लार-षांढों. २.
 लव जलधि पोत अरनारणिंद, जनकी रमणु आनंद कंद ;
 निज लक्त हुहय पयोज लृंग, लावण्य षपुष अगनित अनंग—
 षांढों ३.

हुनुमंत प्रेम वापी मराल, निह काम काम हुःषको हयाल ;
 त्रैलोक तिलक गुन अहन राम, लञ्ज तुलसीदास षिश्राम धाम-षांढों. ४.

पद ८१ हुरी.

हेणो रघुवीर रंग उडावे, ऐसी कुंवरी जनकलकी लर लर लावे. टेक.
 हाथमे' जरी कपट वाके दिलमे', मुठियां लर लर लावे—ऐसी १.
 सीताराम लक्षमणु लरत शत्रुघन, हुनुमान अमर ठरावे—ऐसी. २.
 शिव सनकादिक और अह्लादिक, शेष सहस्र सुभ गावे—ऐसी. ३.
 षेठे अह्ला वेह पढत हे, गुनि नारद षिन षणवे— ऐसी. ४.
 'पुरी अयोध्यामे' काग मन्थो हे, तुलसी मंगल गावे—ऐसी. ५.

તુલસીદાસજીનો મીરાંને પ્રત્યુત્તર

૫૬ ૮૨

જાકે પ્રિય ન રામ વેદેહી ;
 તજિયે તાહિ કોટિ ઐરી સમ યદ્યપિ પરમ સનેહી.
 તજ્યો પિતા પ્રહ્લાદ, બિભીષણુ જન્ધુ, ભરત મહતારી ;
 બલિ ગુરુ તજ્યો, કંત વ્રજ બનિતા, ભયે સખ મંગલકારી.
 નાતો નેહુ રામ સો મનિયત સુહૃદ સુસેવ્ય જહાં લૌં ;
 અંજન કહા આંખ જો કૂતૈ બહુ તક કહૌં કહૌં લૌં.
 તુલસી સો સખ ભાંતિ પરમહિત પૂજ્ય પ્રાનતો ધ્યારો ;
 મસાં હોય સનેહુ રામ ૫૬ એહી મતો હુમારો.

તોરલ-કાઠીઆણી.

જેસલ તોરલની જગ્યા અંતર (૩૨૭) માં છે તે.

૫૬ ૧ ભજન.

પાપ તાડું પરકાશ જાડેજ, ધરમ તાડું સંભારરે ;
 તારી ખેડલીને ખૂડવા નહિ દર્ષિ, જાડેજરે તોરલ કહેછેજ. ટેક
 તોડી સરોવર પાળ, સતી મેં તોડી સરોવર પાળરે ;
 ગૌધન તરસ્યાં વાળીઆં, તોરલ દેરે જેસલ કહેછેજ. પાપ.
 હરણુ હુણ્યાં લખ ચાર, સતી મેં હરણુ હુણ્યાં લખ ચારરે ;
 વનના મોરલા મારીઆ, તોરલ દેરે જેસલ કહેછેજ. પાપ.
 લૂટી કુંવારી જાન, સતી મેં લૂટી કુંવારી જાનરે ;
 સાત વીશું મોડળંધા મારોઆ, તોરલ દેરે જેસલ કહેછેજ. પાપ.
 ગોંદરેથી વાળેલ ગાય, સતીમેં ગોંદરેથી વાળેલ ગાયરે ;
 ખેન ભાણેજ દુભિયા, તોરલ દેરે જેસલ કહેછેજ. પાપ.
 જેટલા મથેજ વાળ, સતી રાણી જેટલા મથેજ વાળરે ;
 એટલાં કુકર્મો મેં કર્યાં, તોરલ દેરે જેસલ કહેછેજ. પાપ.

ખોલ્યા જેસલ પીર, કાઠી રાણી ખોલ્યા જેસલ પીરરે ;
મને સંત ચરણમાં રાખજે, તોરલ દેરે જેસલ કહેછેજી. પાપ

પદ ૨ લજ્જન.

જેસલ કરીલે વિચાર, માથે જમકેરો માર,
સ્વપના જેવો આ સંસાર ; તોરિ રાણી કરેછે પોકાર,
આવોને જેસલરાય ; પ્રેમથકી આપણુ મળિયેં,
પૂરા સંત હોય ત્યાં જઈ લળિયેં— ટેક.

અનુભવી આખ્યોછે અવતાર, માથે સદ્ગુરુને ધાર ;
બલું ધણીને દરગાર, ખેડલી ઉતારે ભવપાર— આવોને. ૧.

ગુરુનાં જ્ઞાનનો નહીં પાર, ભગતી ખેલ ખાંડાની ધાર ;
નુગરા શું બાણે સંસાર, એનો એળે ગ્યો અવતાર—આવોને. ૨.

ગુરુની ગતિ ગુરુની પાસ, જેવી કસ્તુરીમાં વાસ ;
જ્યાં નામનો વિશ્વાસ, હીનનો નાથ પૂરે આશ— આવોને. ૩.

નિત નિત નાવાને જાય, કોયલ ઉજળી નવ થાય ;
માવડાને મેઘે કણુ નવ થાય, ગુનિકાનો ખેટો બાપ કેને કેવા જાય—
આવોને. ૪.

દેખાદેખી કરવાને જાય, આતમા દીવડિયો દરશાય ;
કૂડિયા કૂવે પડવા જાય, મૂરખા મુડિયો ગુમાય— આવોને. ૫.

લેહુ વિના લેખાં ન થાય, એ તો અધુરિયાં કહેવાય ;
એને કાંચ નૂર ન વરસાય, એનાં કલ્યાણુ કેમ કરી થાય— આવોને. ૬.

છીપું સમુદરમાં થાય, એની સકૂળ કમાઈ થાય ;
સ્વાતીના મેહુલા વરસાય, ત્યાં તો સાચાં મોતી થાય— આવોને. ૭.

હીરા એરણમાં એરાય, માથે ઘણુ કેરા ઘાય ;
કૂટે કૂટકિયાં કેવાય, તેની ખરે ખબડું થાય— આવોને. ૮.

અંદા સુરજનો ઉજાશ, નવલખ તારા એને પાસ ,
પવન પાણીનો પરકાશ, ગ્રાહ ભુવન તેની આશ— આવોને. ૯.

સવાલાળ કોથળિયો અંધાય, પૂરા ગાંધીડા કહેવાય ;
એવા સંત વરલા થાય, હીરા માણુક સ્યા વોરાય— આવોને. ૧૦.

એના ધરમે દુશ્મનતાર, પાંચ સાત નવ ખાર ;
 ફરેડાં તેતરીસા તાર, રૂપિ અઠ્યાશી હજાર— આવોને. ૧૧.
 સતયુગ *રતનાવર પ્રહલાદ, ત્રેતા તારા હરિચંદ્ર રાય ;
 દ્વાપર દ્રુપદી ધર્મરાય, કલિયુગ રવિધ્યા ને બજિરાય— આવોને. ૧૨.
 પ્રેમનો પાટ પ્રેમનો ઠાઠ, પ્રેમનો જ્વેતનો પ્રકાશ ;
 તોરિ રાણી જાણો તે અંખાર, સાહેબો પૂરે આપણી આશ-આવોને. ૧૩.
 સતની માંડવી અંધાય, પ્રેમના પડદા રચાય ;
 જતિ સતી તિહાં લેખા થાય, તિહાં નૂરને પરસાય— આવોને ૧૪.
 હેતે હરિ ગુણ ગાય, પ્રેમે ગુરુ પૂજા થાય ;
 કોરી પાવરીએ વરતાય, ચાર જુગની વાણી સતી તોરલ રાણી ગાય—
 આવોને. ૧૫.

પદ ૩ ભજન.

જડેજરે તાર તંબુરો સતીના હાથમારેજી.
 કરે અલખનો આરાધ, જડેજરે બોલ્યા હુતારે મેવાડમાં ;
 તેહિના બોલ સંભાર, વચન સંભારી વેલા જગજરે. ટેક.
 જડેજરે માલો રૂપારે આલ્યાં મેવાડથીરે ;
 વચન દીધાં તેને કાજ ;
 જડેજરે ત્રણ દાહાડાને ત્રણ ઘડીરે ;
 શૂરો હોય તોરે જગ— જડેજરે. ૧.
 જડેજરે માલો પારખને, રૂપાં પેઢીયેરે ;
 હીરા હીરા લાલ પરખાય ;
 જડેજરે ખરાં ખોટાનાં પડશે પારખારે ;
 ચૂકા તો જશે ચોરાશીમાંય— જડેજરે. ૨.
 જડેજરે કાઠી કેવરાશે, તોરલ કાઠિયાણીરે ;
 મૂવા પછી બોલ્યાના છે નિમ ;
 જડેજરે ધૂપ ઘંજ નાખિયર ચહેરે ;
 ખરાખરીનો છે ખેલ— જડેજરે. ૩.

* પ્રહલાદની સ્ત્રી. ૧ હરિચંદ્રની સ્ત્રી. ૨ બલિરાયની સ્ત્રી.

- જાડેજાડે આળસ મોડી જેસલ ઉઠિયારે ;
 લાગી લાયાનીરે ભ્રાંત ;
 પે'લાં મળ્યા રૂપાં માલાનેરે ;
 પછી મળ્યા તોરલ નાર— જાડેજાડે. ૪.
- જાડેજાડે કરી લ્યો કેસરીઆં છાંટણારે ;
 મોડ મીંઢાળ જાડેજાડે હાથ ;
 કન્યા કેસરિયાં પેહરશેરે ;
 લાગી વિવાની ખાંત— જાડેજાડે. ૫.
- જાડેજાડે જેસલને ઘરે તોરલ જોલિયારે ;
 સાચુલીમાં પૂર્યો દાવ ;
 સહુ વળાવી પાછાં વળ્યારે ;
 ન વળ્યાં તે તોરલ નાર— જાડેજાડે. ૬.

ત્રિભુવન.

પદ ૧ ચાખખો.

- પ્રીતિ પ્રેમ ખડગ કર લઈરે, ચાલો શૂરવીર હરિજન થઈ. ટેક.
 જ્યારે ત્યારે એકવાર અરે, મરવાનું છે સહી ;
 મોજ માણશે તોપણ મરવું, ગયા વિભુધજન કહીરે— પ્રીતિ. ૧.
- ડુંગર જેટલી દોલત હોય પણ, સાથે ન આવે જંઘ ;
 આળગા રે'તાં માત પિતા સુત, મામા માસી કંઈરે— પ્રીતિ. ૨.
- જખ મારતા ગયા જીવાનો, મંદિરે મેડી ન રહી ;
 કરમીમાં રહી રળ્યા કુકર્મો, ઠાકી કંજેતી થઈરે— પ્રીતિ. ૩.
- કાંઈ ન માણ્યું કશું ન કીધું, છૂટા ભાર વહી ;
 કહે ત્રિભુવન હરિ ન જાળ્યા, તેની એળે આયુષ ગઈરે— પ્રીતિ. ૪.

પદ ૨ ચાખખો.

જીવડો અનીતિ અભ્યાસીરે, નાંખે નિજ ગળાંમાં ફાંસી. ટેક.
 આપતાણું પણ અહિત ઇચ્છે, થાય નરક વાસી ;
 એળે આ આચુષ ગુમાવે, ખુવે દેશ ખાસીરે— જીવડો. ૧.
 પાપ કરી કરી પેટ ભરે ને, ભજે ન અવિનાશી ;
 લખ ચોરાસીમાં ફરવું તે, ભૂલ નહીં ભાસીરે— જીવડો. ૨.
 દીવો લઈને પડે કૂવામાં, હાથે કરે હાંસી ;
 બળતી ચેમાં પડી બરાડે, નહીં શકે નાસીરે— જીવડો. ૩,
 નીતિ રાખી ભજે નાથને, તજે સંગ રાસી ;
 કહે ત્રિભુવન તે જીવડો તો, ટાળે જમ ફાંસીરે— જીવડો. ૪.

પદ ૩ ચાખખો.

રહેશે સગાં કુટુંબી રોતાંરે, જીવું જમને હાથે જોતાં. ટેક.
 ચાર દિવસમાં જવું સમૂળું, જાણે જનમ્યા નોતા ;
 આણું ને પરિઆણું સઘળાં, પંડ પડે પોતાંરે— રહેશે. ૧.
 ગાંઠતણી કાંઈ મુડી ગુમાવી, ગરવે ખાતાં ગોથાં ;
 વેદતાણા જરી ભેદ ન સમજે, ભણે પાખડના પોથારે— રહેશે. ૨.
 કહે ત્રિભુવન સંત પ્રતાપે, સાહેબ સામું જોતાં ;
 આનંદ ઘેન ચડયું રહે આહોનિશ, પ્રભુમાં જીવ પરોતાંરે—રહેશે. ૪.

પદ ૪ ચાખખો.

વૃત્તિ એકતાર કરી ભાષરે, ભાવે ભગવત ભજે સદાઈ. ટેક.
 ફૂડ કપટ કરવાં રહેવા દે, કરમાં પાપ કમાઈ ;
 કુકર્મ દૂધ ન પી બગડેલું, મૂઝી હરિ મલાઈરે— વૃત્તિ. ૧.
 ધર્મા વિષ કરી લે અળચું, કર દૂર ક્રોધ કસાઈ ;
 કાંમ દામનો કોડ તણ દે, કરી લે શ્યામ સગાઈરે— વૃત્તિ. ૨.

છોડી જવું સઘળું શમશાને, લેને હરિ ગુણ ગાઇ ;
ત્રિભુવન હરિજન હેતુ ગણીને, ભક્તથી રાખ ભલાધરે— વૃત્તિ. ૩.

પદ ૫ ગરબી

હરિ ભજન થકી છોટા હોય તે (ઓ રાણાજી) એ રાગ.

સંસારમાં રહી, ભવસાગર તરવાને સેવો સંતને ;
આનંદ ભરમહી, જેમ દરપણમાં વસ્તુ દેખે અનંતને. ટેક.
મણિ મોંઘો હાથ જો આવે વેલો, ભક્તિ પ્રેમમાં જરે થઇશ પેલો ;
કર હરિસેવન ચિત્ત પ્રોઇ ઘેલો— સંસારમાં. ૧
એ અલોકિક વસ્તુ એક સહી, નથી યાત્રાએ જાવાનું કામ તહી ;
મન મારી તું શોધન કર અહીં— સંસારમાં. ૨.
ગુરુ ગમ.વિના મૂઠ ગાંઠો ફરે, કરવા ન કરવાનું કામ કરે ;
તેમાં સાર ન જોયો કાજ શાનું સરે— સંસારમાં. ૩.
ભુલ્યો ભમે શું મૂરખ આ દેહી, પૂછે વારમવાર જો યતાવે સ્નેહી ;
હરિ ઉચ્ચાર નામ પદને ગેહી— સંસારમાં. ૪.
ભરપૂર અંખડ જેનું નામ ભણે, ત્રિલોવન પાર લેતાં અનંત ગણે ;
આઘ અંતે અકળ રૂપે ક્ષણે ક્ષણે— સંસારમાં. ૫.

પદ ૬ નુગરા વિષે.

“બુખડા કયા દેખો દરપતમે” એ રાગ.

નુગરા નવ જડે તુંને આરો, મીઠો માની લે સંસારો. ટેક.
જુગ જુગમાં અવતરિયો ફરિ ફરિ, મનુષ્ય ખોયો જનમારો ;
ફેલ ફિતુરે ધરો રહે જીવ તુજ, એથી કોણ નઠારો— નુગરા. ૧.
સાંભળતાં શીખામણ માની, ન માની જીવને ઠાર્યો ;
જ્ઞાનતાણી વાત વેતી મેલી, અગ્નિક જમડે માર્યો— નુગરા. ૨.
શું સાઈને શું ખોટું તને, લેદ ન જડિયો પારો ;
ફટ ફટરે મનખા દેહ તુજ પર, મનને ચરાવે ચારો— નુગરા. ૩.

पल पलनी वातो सीडीथी, नकामो वषत कडाडा ;
 हे छव नुगरा ठाम नथी रह्यो, शोध्यो नहि गुरु सारो— नुगरा. ४.
 त्रिलोवनराय तुं येती ले, लव जण ये प्यारो ;
 संत समागमना अनुभवथी, निरंजन निराकार प्यारो— नुगरा. ५.

पद ७ राग काशी.

युवानीनो मह टाणया विषे.

जेने राम राणेरे तेने कोणु भारी शके. ऐ राग

प्रलु रथ्य प्राणीरे, काया तो तारी करभाणी ;
 कुरी ले ओणआणीरे, जवानी रडी नव जाणी. टेक.
 जेणनपणे मह मत्सर सरियो, जाणपणे शुं पडती भून्य ;
 वृद्धापणे वन जेडिताणे पडियो, यक्षुथी डारी गयो सून्य ;
 ओणीने नव जेयुंरे, रतने वीधुं इप ताणी— प्रलु. १.
 धंधो धारी कुरी दिन गुमाव्यो, रात गुमावी निद्राय ;
 आठ पडारे चार घडी प्रलु न लन्या, जेणे गयो अवतार ;
 अविनाशी नव दीठारे, लूद्यो तुं लवरेडाणी— प्रलु. २.
 अंत वषत घोर छांयडी दीठी, जेठो लजवा श्री राम नाम ;
 आरे संसारमां वृथा जन्म कडाडयो, रणेळुं आव्युं नडीं काम ;
 पडियो लभ योरासीरे, जेम जेल इरे घाणी— प्रलु. ३.
 जेवुं विचारी उर प्राणिया लज लज श्री जुग किरतार ;
 मनुषा हेड मणवो हेवने हुद्वल, त्रिलोवन धण्टे धशद्वार ;
 अवर नडीं भीजुंरे, काया माया मिथ्या वाणी— प्रलु. ४.

पद ८.

सतसंग विषे. राग ऐल.

अलभ गुरु सेवेरे, सेवाथी पामो पद मोटुं ;
 शिरोमणु सार देवेरे, सतसंग विना सर्व जोटुं. टेक.

- ત્રિલોકમાં એ કરતા રહ્યો છે, ચઉદ્ધ ભુવન વિશ્વમાહીં ;
 નામ નિરંજન અલખ ધણી એ, ઓળખ્યા વિના ગોતો ક્યાંહી ;
 ન્યાહાણી લો અંતર ભીતરરે, નિકટ રથ્ય રણુ છોટું— અલખ. ૧.
- અંતરબમી વિધ વિધ નામી, સ્વામી સ્વરૂપની એંધાણુ ;
 રૂદ્રયામાં સાક્ષી એની તો કહિયે, સંસાર અલખ સુખ માણુ ;
 અલખ આપ નાણેરે, પારખ વિના શીદ લોહું— અલખ. ૨.
- મોહ માયામાં વીટાઈ રહીને, મોહી રહ્યો છું ઘરખાર ;
 અંતે તો જાવું એકલાં તો, પડે ત્યાં જમકેરો માર ;
 પોકારા જીવ મારેરે, મૂરખ મનહું પ્રૌહું— અલખ. ૩.
- વૃથા જન્મ તું એજે શું ખુવે, કરી લે સદ્ગુરુનો સંગ ;
 નંદનું નાણું નહીં ખૂટવાનું, જેમ ખુમારી ચડે રંગ ;
 એમ લાલથી લપટાવેરે, ભૂધર ભાવે ભક્તિ દોટું— અલખ. ૪.
- ધન જોળન સર્વ ફૂડની યાજી, માનો એમાં નહીં યીજે ભેદ ;
 ગુરુગમ સેવા વિના શાનું અજવાણું, ત્રિલોચન દીસે ઉર ખેદ ;
 ટળવાને અંધારે, ચિત્ત ચિરણે ચોટયું— અલખ. ૫.

પદ ૯ મનની દોડ વિષે. રાગ એજ.

- મન ભટકત મારેરે, જ્ઞાન ઘોડે લગામ નથી ;
 દીવેલ વિના અંધારે, વારે વારે શું કહેવું કથી. ટેક.
- શિવ જીવ એ ભેદ ન જાણે, ફેગટ ઠામે અથડાય ;
 ઘરે ગંગા મૂકી જાય તે કાશી, મનખો સફળ કેમ થાય ;
 ઓળખ નથી તુજનેરે, પાખંડી પૂજે ઉમંગથી— મન ૧
- કાં પુરુષને કાં વળી નારી, ચિત્ત ઠયું નથી ઠામ ;
 માટે ભમતાં ભાય જડે નહીં, મિથ્યા રાખી અભિમાન ;
 વિના તો લોચનથીરે, પતંગ દીવે ઝડપે પ્રેમર્થ— મન. ૨.
- સંત પ્રાહ્મણુ દેખી નવ હુરખે, તમાસો જોઈ મલકાય ;
 હસાવી પદસો લે તે છીનવી, હાથ હલાવી ઘેર જાય ;
 ધિક્કાર તુજ મનખોરે, વળગો નહારી સોળતજી— મન. ૩.

- સાચા જન તન મનથી જાણી, આજ્ઞા માને ભરપૂર ;
જ્ઞાન ઘોડે ચડી લગામ પકડી, વૈમાને જાય ત્યાં હજુર ;
લેખું તો ધણીનુરે, આપી શકે શૂરાતનથી— મન. ૪.
- પૂરણુ પ્રીત કરી લે મૂરખ, અચાનક ઝડપશે કાળ ;
તે ચોટમાંથી જો ઉગરવા, જેવા જેને ગુરુ દયાળ ;
જાળમાંથી ફરવારે, નિર્મળ નહા તું ઘેર ગંગથી— મન. ૫
- આ સંસારમાં સગું નહીં તારું, મિત્ર બાંધવ મિથ્યા ગાણ ;
એમ માત પિતા સુત દારા ને લગની, તેની ચાલે નહીં તાણ ;
આણુ શી લેખામારે, ખાય જીવ માયા નેહુથી— મન. ૬.
- સાચી માયા હરિ બિનાની, ઉતારે પલ્લો પકડી પાર ;
સંસારની માયા શેવા કૂટવાની, લેશ જણાય નહીં સાર ;
લવ સાગરથી તરવારે, ત્રિભોવન ચાહે અંગ રંગથી— મન. ૭.

૫૬ ૧૦.

કિંચિત્ શુદ્ધિ વિષે, રાગ એજ.

- અદ્ય મતિ મહારીરે, પ્રભુજી લેજો ઉગારી ;
અકળ ગતિ તારીરે, કળી ના શકે નર નારી. ટેક.
- ગુણુ ગોવિંદના ગાતાં ન લાબું, બાબુ અખંડ ભરે નામ ;
પૂરણુ ભક્તિ પ્રેમથી ચહાવું, સુખે દુઃખે વિશરામ ;
સમાગમ કર શૂરાનોરે વખતે જાય જમ હારી— અદ્ય. ૧.
- પોષણુ કરતાં લવ સંભારું, ઘડી નવ ટાળો તુજ હેત ;
તન મન ધનને પ્રાણુથી વાલો, નવ નિદ્ર અષ્ટ સિદ્ધ દેત ;
એનાથી અદિકુરે, પૂરણુ તો પ્રીતમ પ્યારી— અદ્ય. ૨.
- મનુષ્યા દેહ ધરિયો તેણે શું થયું, અવતર્યો ઉત્તમ પેટ ;
દશ મહિના મસ્તકે ઝૂલતો, ઊંધા હરિથી નેટ ;
જમાન આપી છૂટયોરે, જોખન ગયો વિસારી— અદ્ય. ૩.
- કળબુગમાં ઇશ્વર નજીક છે, નથી જોતો તું ગુમાન ;
કાંટ્યાની પેઠે કૂલ્યો ફરે છે, અંતે ભૂલી ગયો ભાન ;
અથડાતો અથડાતોરે, પડ્યો ચોરાસી ખાણુ ભરી— અદ્ય. ૪.

- તબ્યા દશરથજી, જીવનજીને જાતા જાણી તન ;
 સુત સુમિત્ર નામનો છે સાથે, ધર્યાં ધનુષ ણાણ હરિયે હાથે ;
 જેને મુગટ ઝળકે છે માથે— પ્રભુ. ૧.
- સોઘવ્ય જનકસુતા કોમળ અંગે, જેનો કર સાહ્યો છે શ્રીરંગે ;
 તે વન ચાલ્યાં સ્વામી સંગે— પ્રભુ. ૨.
- માતા કૌશલ્યા સઉકોઈ રૂએ, ઊભાં રહીને હરિની પુઠં જીએ ;
 આંખે આંસુ પડે રોઘ રોઘ લૂવે— પ્રભુ. ૩.
- પ્રભુ ચિત્રકોટ આળ્યા પ્રીતે, મુનિ આશ્રમ જીએ સહુની રીતે ;
 કથા કીર્તન થાય ત્યાં નિત્ય નિત્યે— પ્રભુ. ૪.
- પ્રભુ પંચવટીમાં પધાર્યાં, ખર હુખણ ત્રિશિરા સંહાર્યાં ;
 લાણે થોભણ અધરમી ઓધાર્યાં— પ્રભુ. ૫

પદ ૩ રાગ સામેરી.

આવોને તો અવસરે ફરી તને નહિ મલેરે, હરિ ગુણ ગાજે નરને નાર ;
 મનુષ્યા દેહનું ટાણું રે, કાલે વહી જશે રે, ચોરાસી ફરવી પડશે-
 નિર્ધાર—આવોને.

ગધંવ થઇનેરે, ગત્રીએ ભટકશે રે, સાંજ પડે કુંભાર ના લે તપાસ ;
 ઉકેડે ચઢીને રે ભું ભું ભું કરશે રે, ઉપર પડશે મતારાં કેરો માર—
 આવોને.

ગવરી સુત થઇને રે, મ્હોટા ચીલા આંપશે રે, નહિ આવે પંથીડાનો પાર ;
 આંખે પાટા બાંધી રે, બહુ ફેરા ફેરવેરે, ઉપર મૂરખ દેશે માર—આવોને.

ઊંટ થઇને રે, યોજે બહુ ઉપાડશે રે, આવશે કાંકલ ને કંથાર ;
 હાથીને હડસેલે રે, ગઢને ભાંગશે રે, લોઢા કેરા ભાલાના ખાસો માર—
 આવોને.

વાગોળ થઇનેરે, ઊંધે મસ્તક ઝૂલશે રે, ત્યાં કોઇ નહિ છોડાવનહાર ;
 થોડુંને કહ્યુંરે, ઘણું કરી માનજે રે, થોભણ વિનવે વારમવાર—આવોને.

પદ ૪ રાગ એજ.

જીતીને કાં હાથોંરે, મૂરખ માનવીરે, આહાવી રૂડી પામ્યો મનુષ્યા દેહ;
દેવતાને દુર્લભરે, તેહ તુંને કહાવિયું રે, કરી લેની કમલા વરસું નેહ—
જીતીને.

આણી આણી દેહે રે, હરિને તો પામીએ રે, વામીએ જો અખિલ
લુવનતું સુખ;
ઓળખીને લેજો રે, હીરો તારા હાથમાં રે, મટશે જનમ જનમતું દુઃખ
—જીતીને.

દેવાળું શું કાઢ્યું રે, દૈવે તારી દેહમાંરે, ઉઘાડીને જોનીરે કર્મ કમાડ ;
મૂળ ગયે લાવે નહિ રે, થોભણ થોભજો રે, મટી જશે માયા કેરું ઠાર.
જીતીને.

પદ ૫ રાગ એજ.

ઘડી એક ગાનીરે, વેલા પ્રાણી રામનેરે, આવડો શું હીંડે મોડા મોડ;
દીકાનો દહાડોરે, તારો મનખો જાયછે રે, નહિ તારો ત્રણ લુવનમાં
ઠાર—ઘડીએક.

પથર ખાંધીરે, શું પાણીમાં પડ્યો રે, વહેતો જશે રે તું દૂર;
દુઃખડું લગાડીરે, કહું તારા કામનું રે, જાણી જોઈને કૃપમાં શું નાખે
ધૂળ—ઘડીએક.

ચોરાસીની વાગેરે, આપ્યો ઠોલ વાજતેરે, કોણ કરે તારી ધૂમને વાહાર ;
એવું દુઃખ જાણી રે, થોભણ થોભજો રે, ઉતરીને જાવું પેલી પાર—
ઘડીએક.

પદ ૬ શિખામણ.

સાંભળને શિખામણ મારી પાપી પ્રાણી અભાગી ;
સુખ મેલીને દુઃખના દાહડા, મરવા લેછે માગી ;
માથા ઉપર મરણ લમે છે, યો લીધો કેં લેશે ;
આંખે તો અંધારી ખાંધી, મોગમ મારજ દેશે.

- સાત પેઢીનું સગું સાગવું, કોઈ ન આવે આડે ;
 બેઠાં બેઠાં જ્ઞેશે રેશે, જાણે લુંટયા ધાડે ;
 પ્રાણ ગયા તે કોઈ ન જાણે, સર્વે પડયું રહેશે ;
 બહાલાં હશે તે વેરી થઈને, કાઢે કાઢે કહેશે. ૨.
- સોંધું શણું સાદરહું ને, કાચલી કેરો કટકો ;
 આળ્યા મધ્યે એજ આવશે, દેશે બાર ધખડકો ;
 ખડકે જઈને ખડકશે ને, ચોરી બાંધશે ચણી ;
 ગોઠવણી તો ઘણી ગોઠવશે, બંધી કરશે ઘણી. ૩.
- સોડ તાણીને સુવાડશે ને, હૈયે મૂકશે જોડ ;
 મોઢેથી પરજાણશે ને, વાના બાંધશે ચોડ ;
 કંચન સરખી કાયા ઉપર, લડકે હોળી બળશે ;
 માતા પિતા ને દારા બંધુ, વળાવીને તે વળશે. ૪.
- અગારોજાજ કરતાં કરતાં, જૈને જળમાં નાશે ;
 પૂઠેથી વા આવશે તે, લભૂત ઉડી જાશે ;
 મુવા પૂઠે ચોથે દહાડે, ક્રિયા કરવાની પેર ;
 સવાયા કે દોઢા કાઠી, નાત તેડશે ઘેર. ૫.
- કરશે તેની લાજ ઇજતને, તારૂં તારા સાથે ;
 પુન્ય હશે કીધું તે પામીશ, હેત સહિત નિજ હાથે ;
 શ્રાધ સરાવી સગા સનેહી, કરશે વડી વડાઈ ;
 ચોરે ચોટે બેઠા હાંકે, બહુ ખરબ્યાની બડાઈ. ૬.
- ગયાજ ખાતે વાપર્યું તે, રહ્યા ખાતે તે રહિયું ;
 દુઃખ લાગે તો વહેલું લાગો, કહેવું હતું તે કહિયું ;
 તેથી પૂછે દિવાકરને, ઉપજ્યા ખપ્યા અનંત ;
 કહે થોભણ સેવો હરિ ગુરુને, સત્ય સગાં તો સંત. ૭.

દયાનંદ.

સાહોદરો નાગર સંવત ૧૮૩૩માં હતો.

પદ ૧ (નારાયણ નરસિંહ નરોત્તમ) એ રાગ.

દુસરો કોન સુખદાઈ, શ્યામબિના દુસરો કોન સુખદાઈ.

ટેક.

ધીરજતા ધ્રુવકી ઉર ધારી, અચલ પદ દિયો આધરે ;	
ઝુરે જખ પકર્યો ગજકોં, છીનમેં લિયો છુડાધરે—	દુસરો. ૧.
પ્રહલાદકી અતિ પીર પિછાની, પ્રગટ ભયે થંભમાહીરે ;	
હિરનાકંસકોં માર્યો હરિયે, નરસિંહ વેષ બનાધ રે—	દુસરો. ૨.
પાંડવકોં લાક્ષાગ્રહ જલેં, ત્યાસોં કીનેં બચાધરે ;	
પંચાળીકોં ચીર પુરનકોં, ધીર તજી આયે ધાધરે—	દુસરો. ૩.
જ્યાં જ્યાં ભીર પરત ભપ્તનકોં, ત્યાં ત્યાં હોત સહાધરે ;	
દયાનંદકો નાથ દયાળુ, ભક્તે ભાવ ઉર લ્યાધરે—	દુસરો. ૪.

પદ ૨.

વિપત્તિ કોન નિવારે નાથ વિના, વિપત્તિ કોન નિવારે રે.	
ઉદરમેં અકલાયો પ્રાની, ત્રાહિ ત્રાહિ પોકારે રે ;	
દુઃખિયો જાની દયા આની, વાલમ આયે વારે રે—	વિપ. ૧.
ગર્ભ છોડાધ જન્મ ધરાયો, અંતર અગ્નિ જલે રે ;	
તૃષા ખુઝાધ ક્રુધા સમાધ, અમૃત કેરે આહારે રે—	વિપ. ૨.
એસે હરિ ઉપકારી વિસારી, ચલિયો સંસાર લારે રે ;	
હેત જનાધ સર્વસ ખાધ, નિશ્ચે નરકમેં ડારે રે—	વિપ. ૩.
જૂઠ સગાધ દૂર વહાધ, ધની મોહન ત્રીર ધારેરે ;	
દયાનંદકો શામ સહાધ, તુરત પાર ઉતારે રે—	વિપ. ૪.

પદ ૩.

જીયકો કોન હિતકારી હરિખીન, જીયકો કોન હિતકારીરે.	
કુડી માયા કામ ન આવે, દેખો દીલમેં ખિચારી રે ;	
મોહ બઢાવે ખોત ભમાવે, આપે દુઃખ અપારીરે—	જીય. ૧.
ગોપીચંદે સખ તજી દીનો, રાજ સાજ સુખ ભારી રે ;	
અતિ દુઃખદાની અસત્ય જાની, ભજીએ ભવ ભય હારીરે—	જીય. ૨.
ભરતજીયે ભગવાંત ભજનહિત, તજી સોળસેં તારીરે ;	
ખાજંદે ખાદશાહી વહાધ, પ્રભુપદ પ્રીત વધારીરે—	જીય. ૩.

એસો બિચાર અચર ઉર આની, જગજગલ બિસારીરે ;
દયાનંદકો નાથ ભજેતો, દેવે પદ અવિકારીરે— ભજ. ૪.

પદ ૪.

અંતર દેખ તપાસી તેરા કોન, અંતર દેખ તપાસીરે.
સગા સંબંધી સખ સ્વારથ સાથી, યાકી મત કરો આસીરે ;
આયુષ હરાવે હરિ ભુક્ષાવે, લાલચમેં ન લોભાસીરે— અંતર. ૧.
ખોટા ખ્યાલ બન્યા ખોત ભાતી, દેખી હોત હુલાસીરે ;
કપુરકી જેસે માલા મનોહર, જોવત આગે ઉડ જાસીરે—અંતર. ૨.
ધામ ધરા ધનસંપત સર્વે, અસત્ય સત્ય જીને ભાસીરે ;
તામેં લોભાજ પીડા પાઈ, ભયે જમપુર વાસીરે— અંતર. ૩.
યહાં દુઃખ ટારન ઇચ્છા ધારો, હોઈ સખસેં ઉદાસીરે ;
દયાનંદ કહતહે સમરો, શામળિયો સુખરાશીરે— અંતર. ૪.

દયાનંદજી ઉર્ફે મુંડીઆ ખાવા

હાલ નિવાસ કચ્છ અંતરમાં છે.

પદ ૧ (જોખનમાંરે દિવાની કાયા) એ રાગ

પ્રાતઃ સમે ગુણુ ગાઠયેરે ગુરુના, આનંદ ઉરમાં આણીરે— ટેક.
ગુરુ વિના શુદ્ધ જ્ઞાન ન આવે, નરભે ન થાયે પ્રાણીરે ;
સંશય શોક કલ્પના તનકી, ગુરુ બન્યા દુઃખની ખાણીરે— પ્રાત. ૧.
ગુરુ મળે તો ત્રિવિધિ ટાળે, સત્યાસત્ય લે જાણીરે ;
વિવેક વિચારનું રૂપ બતાવે, ટાળે ચોરાસીની ઘાણીરે— પ્રાત. ૨.
ધીરજ થઈ ગુરુ સેવા ઉર ધારો, ખોલો અનહદ વાણીરે ;
કાળ ક્રોધને દૂર કરીને, ચિત્ત લ્યો ચરણે તાણીરે— પ્રાત. ૩.
શીલ સંતોષ સેજમાં વરતી, દાણુ ન માગે દાણીરે ;
દાસ દયાનંદ ગુરુ પ્રંતાયે, પદ તો ખેલે નિરવાણીરે— પ્રાત. ૪.

પદ ૨ પ્રભાતિયું રાગ ભૈરવી.

- રામ ઘટોઘટ છાયા, સંતો રામ ઘટોઘટ છાયારે. ટેક.
- અવધ ઘાટ નિરાટ રામ જ્યાં, પ્રીતે પ્રેમ લગાયારે ;
- નિર્મલ જલ અતિ વહે સરયુકો, મુરત મનોહર પાચારે— રામ. ૧.
- પીત ણસન કમલ મુખ નિરખત, આનંદ ઉર ન સમાચારે ;
- આપ નિખંગ ઘરે કરમાહીં, શ્યામ સુરત ઉર ભાચારે— રામ. ૨.
- ધન્ય અવધ જ્યાં રામ ણિરાજે, ઘર ઘર મંગલ છાચારે ;
- પ્રેમ મગન મુદ્ધિત મન ધારી, સુર મુનિજન ગુન ગાચારે— રામ. ૩.
- સોહી મુરત સુરત અતિ પ્યારી, પલ પલ ધ્યાન ધરાચારે ;
- દાસ દયો બ્રહ્મ ભાવ ભરોસે, લવઢુઃખ દૂર બહાચારે— રામ. ૪.

પદ ૩ પ્રભાતિયું રાગ વિભાસ.

- આજ મોરે પ્યારેને મોરલી બજાધરે ;
- સમ સુર તીન ગ્રામ ટેરમે લગાધરે. ટેક.
- ણંસીકો મધુર સૂર, સુનત મન ભયો આતુર ;
- નાદકો નિહારી નૂર, ચિત્ત રહ્યો લલચાધરે— આજ. ૧.
- ભૂલી હું અવર ભાન, તલ્યો કુલ મદ માન ;
- નિરખું નિત સેજ સાન, હેતે હુરખાધરે— આજ. ૨.
- રસિક શ્યામ વાર વાર, નિરખી મોદ હુવો અપાર ;
- સુર મુનિજન કરે પુકાર, સોઈ છબિ છાધરે— આજ. ૩.
- ચેહી આનંદ સુખકો કંદ, નિરખત મન કટત દ્વંદ ;
- દયાનંદ બ્રહ્મ સદન, માણે મન ભાધરે— આજ. ૪

પદ ૪ રાસ રાગ મીઠાના પદનો.

હેતે ભલ્લ દ્યોરે હો હરિને, અવસર આવો નહિ આવે કરિને ;
મનખો એખેરે હો ન ખોધયે, મૂરખ મન વિચારી ભેધયે.

- लगती लगवतनी हो करजे, निरले नाम अतरमां धरजे ;
 मुज्जने मणशेरे हो मुरारि, तन मन धन करजे षडिहारी. २.
 शीलवंत थाज्जेरे हो शूर, प्रेम करी हरिथी थाज्जे होजुरा ;
 अज्ञान भेदी घोरि हो अणशुं, हिल जेनुं भीठा मोहनसुं वणशुं. ३.
 न्याणी न्याणी नेणुवांरे हो ठारे, मायला अवणुणु उरथी वारे ;
 त्यारे हरि तनभारे हो आवे, मुरति सुंदरवरनी लावे. ४.
 मनथी भमतारे हो भूडे, शुभ गुण साधनथी डेम बूडे ;
 कारज त्यारेरे हो थारे, प्रेम धरी दास हयो गुण गाशे. ५

पद ५ रास.

"शरदपुनमनी रातडी. ओ राग"

- यालो सैयर सतसंगमां, रंगलर रमिये रास ;
 नेणुथी निरपो नाथने, इहये थायरे हुलास. टेक.
 प्रेमनी परवट वाणजे, शीणना सजे शणुगार ;
 गोक्षणे गांधो गुरु ज्ञानने, हेतने जेरे हार— यालो. १.
 करणीनां काकणु पेरियां, बुद्धि आणुअंध डोय ;
 करणानुं काजण आंणुं, निर्माण नयणुं न्ये— यालो. २.
 सत्यने ते सेथो पूरियो, टीली त्रिभुवन ध्यान ;
 जुगतनां जांजर पेरियां, विवेकनी वाणियो डान— यालो. ३.
 साडी ओढी हयो तमे सेजनी, सुहागणु थाज्जे सुधीर ;
 नुरत सुरतनी सानमां, भुज्जे त्रवेणी तीर— यालो. ४.
 अंद्र सुरज जेति जणे, सुभमन हुवे परकाश ;
 गेणनां नगारां वाणियां, विगतं थयेरे विलास— यालो. ५
 संभंध मण्यो सेज शामसुं, हरणुं हरिवर जेध ;
 अण्ड ओवातणु आवियुं, आवरणु न रहं डोध— यालो. ६.
 पियु मण्या ने थयुं पाधरुं, भटगंध ताणुवाणु ;
 दास हयो हिल हाभवे, सोही प्रभुपद निरवाणु. यालो. ७

पद ६ रास राग अंग.

यासो मन सतसंगमां, नाधये ते निरमण नीर ; आनंद वधे आ अंगमां, शीतण थाये शरीर.	ट्रेक.
तनडाना ताप पुनववा, सनमुभ थाअंग तयार ; आतम लियो अंगभाणुमां, अंतर डोय उजियार—	यासो. १.
तिमर टणे त्रैलोक्यं, अनलव उदियो लाणु ; सत्य असत्यने शोधियुं, निरलय जेध निरवाणु —	यासो. २.
आनंद वधे पियु पामतां, डुरणे थयो डुद्धास ; सेणे शाभणियो आविया, अमर वर अविनाश—	यासो. ३.
प्रेमे जेया प्रलु ध्यानमां, डुरदम डुद्धयामांय ; सुरत शण्दनी सानमां, हिलसर देव दरशाय—	यासो. ४.
निर्लयनां निशान वागियां, तरवेणीने तार ; तुरते निहाण्या नाथने, थध रहो जेजेडार—	यासो. ५.
प्रीते प्रलुने डेर लावतां, मटियो मन विकार ; मेणो थयो मनलावतो, मुजने मण्यारे सुरार—	यासो. ६.
मरणु टण्युं लवहुःअनुं, मणियुं सुभ लरपूर ; दास हयो हिल दाणवे, डुरि मारा डाल डुणुर	यासो. ७.

पद ७ रास.

“नहीं आलुं नंदता लालरे मधडां भारारे.” अे राग.

सभी रासमंडलनो रंग, अंतरमां लावेरे ; न्यां रमवुं शाभणियाने संग, पूरणु सुभ पावेरे.	ट्रेक.
जेया मोहन मधुरे वेधरे, नेणुदे न्याणीरे ; सुभ गावे शारद ने शेष, अंतरमां लाणीरे—	सभी. १
दीसे नटवर नानडडे रुप, पीतांबर धारीरे ; मुजे असी अजवे अनूप, मोहन महडारीरे—	सभी. २.
जेध सुरति मनोहर श्याम, देणीने दुःख अण्युरे ; अेवो अंतर थयो आराम, डुरिथी मन मोहुरे—	सभी. ३.

મળ્યા ત્રણ ભુવનનો નાથ, વા'લો છે વનમાળીરે—
 હેતે ઝાલ્યો હરિનો હાથ, હસીને લીધી તાળીરે— સખી. ૪
 જોઈ હરખ્યાં હમારાં નેણ, સેજેં તે સાન કીધીરે ;
 વા'લાં લાગે વિકૃલનાં વેણ, પ્રેમે' તે ઉર લીધીરે— સખી. ૫
 મારી ટળી અંતરની પીડ, મોહનજી મળિયારે ;
 દાસ દયાના દિલમાં ધીર, સુકૃણ કાજ કૃણિયારે— સખી ૬.

પદ ૮ સાત વાર.

“ઓધા મેં તો નોતું જાણ્યું આવું.” એ રાગ.

ભજ્યે મન ગોવિંદ ગિરિધારી, ટે ને જરા મરણ બારી. ટેક.
 સોમે' મન સમરો સારંગપાણિ, મટે તેને આવાગમન ખાણી ;
 નડે નહિ કોઈ યમરાજ દાણી. ભજ લે. ૧.
 મંગળ મન હરિ વરને હેરો, નાવે તેને ભવસાગર ફેરો ;
 પ્રીતે' કરી પુરુષોત્તમ ઠેરો— ભજ લે ૨.
 બુધ્ધે' મન બહુનામી નિરખો, સાધન કરી અંતરમાં હરખો ;
 સોહંવર અરસપરસ પરખો— ભજ લે. ૩.
 ગુરુ વારે ગુરુ પદ ઉર ધારો, અંતરમાંથી કાળ કુબુદ્ધ મારો ;
 તજ દેને મોહ મમતાનો ભારો— ભજ લે. ૪.
 શુકર મન શ્યામસુંદર ભજ્યે, સ્વાંગ ઉર ભક્તિતણો સજ્યે ,
 કુબુદ્ધિ કુમતને સદા તજ્યે— ભજ લે. ૫.
 શનિ સે'જ ધ્યાન કરી જોલે, પ્રેમ ધરી શેન મરમ સોલે ;
 મેલી દેને અહં પદનો જોલે— ભજ લે. ૬.
 આદિત મન ભજજે અંતરજમી, ઘટોઘટ બોલે બહુનામી ;
 અનુભવે' અવધિ પદ પામી— ભજ લે. ૭.
 સાતે' વાર ચિત્ત ધરી ગાશે, કારજ તેનાં સરવે સકૃણ થાશે ;
 દાસ દયો ચરણોમાં તે જાશે— ભજ લે. ૮.

પદ ૯ ધોળ.

"આજ સઘી સુને સદ્ગુરુ મળિયા. ઐ રાગ.

- આજ સમાજ સાધ ઘર આવે, મંગળ મોદ ભુવન શુભ કા'વે ;
અખંડ અનોપમ તત્ત્વ બતાવે, તો પરખ કરાવે પ્રેમનીરે. ૧.
- પ્રેમ પુરુષ પૂરણ સુખ ધામા, ભક્તિ પદારથ નિરંતર નામા ;
શીલ સુરતમાં સનમુખ સમાતો, આનંદ વળ્યો ઉલટી લેરનોરે. ૨.
- એરે આનંદમાં અમર ઉઠિયારો, જન્મોજન્મનો ટળ્યો અધિયારો ;
સદ્ગુરુ શબ્દે સેન નિયારો, તો ધારો ધારણ નિજ ધામનીરે. ૩.
- ધર્મ નિરંતર નિર્ભય નિશાની, સોહં સોહં એકલુ ઘરઆણી ;
સેજ અગરપર સુરતી ઠેરાણી, તો દાસ દયો પદ દાખવેરે. ૪.

પદ ૧૦ ધોળ રાગ આખખાનો.

- હરિજન ભજો હરિનું નામ, જેને કાળ કરે સલામ. ટેક.
- રામ ભજનમાં રાગે નહિ ને, ઉત્તર દે છે આડા ;
મરી મરીને ફેર અવતરે, અંતે સરજે પાડા— હરિ. ૧.
- બોજ ઉઠાવે ભારજ તાણે, તેમાં હિંમત રાખે ;
રામ ભજનમાં રહે આળસુ, છેવટ નરકે નાંખે— હરિ. ૨.
- નિંદામાં નવરો નહિ રેવે, હરિભજનમાં જોલાં ;
ચોરાસીના ખાડા ભરવા, જઈ અવતરે ગોલાં— હરિ. ૩.
- પરમારથમાં પગ ધરે નહિ, સ્વારથ મોટા શૂરા
ધિક્ક પાપીના પેટને તેતો, સરજે જળના પૂરા— હરિ. ૪.
- નેન દિયા પણુ નિરખી ન બાણ્યુ, બોત્રી ન બાણ્યું બગ્ગે ;
મોક્ષ બારણું મેલી દીધું, ચોરાસીને ઢગ્ગે— હરિ. ૫.
- વધુ શું દાખું વખત જાય છે, શીખામણુ છે છેત્રી ;
દાસ દયો કે માની લેજો, મન સરજતા મેત્રી— હરિ. ૬.

પદ ૧૧ ઘોળ રાગ ભજન.

મન મોહ તલનેરે, સતસંગમાં ભળિયે;	
શુભ સાજ સલનેરે, મોહનને મળિયે,	ટેક.
મન કાઢ કબુદ્ધિરે, ચેતન થઈ ચાલો;	
લિયો શામ સખુદ્ધિરે, હેતે હરજી માલો—	મન. ૧.
પ્રેમ પટકુળ પેરેરે, અખળા સ્વાંગ ધરી;	
હૃદયામાં હેરેરે, ગોવિંદ ગમ કરી—	મન. ૨.
ભાવેથી લેટોરે, લવ દુઃખ દૂર પળે;	
ચરણોમાં લેટોરે, અંતરની ગાંઠ ગળે—	મન. ૩.
થાઓ રંગના રસિયારે, શૂરા જન સાધ થઈ;	
શીલ સુરતિમાં વસિયારે, નૂરી નિજ નેમ લઈ—	મન. ૪.
પૂરણ પદ પામેરે, સાધન શુદ્ધ કરી;	
દુઃખ સઘળાં વામેરે, રેણીરસ રંગભરી—	મન. ૫.
શુદ્ધ સુરતા સાહેલીરે, શબ્દ પિયુ પામી;	
થઈ ધ્યાનમાં ઘેટીરે, મળિયા અંતરજામી—	મન. ૬.
હવે આવરણ નાવેરે, અખંડ વર ઉર વરે;	
ગુણ દ્યાનંદ ગાવેરે, મોહ મન ચિત્ત ઠરે—	મન. ૭.

પદ ૧૨ ઘોળ રાગ એજ.

ચાલોને સજનરે, સતસંગમાં જામ્યે;	
નિરખી સંત સુમંગળરે, પ્રેમેરે પાવન થઈયે.	ટેક.
આતમ અનુભવમારે, વચન વિશ્વાસ મળે;	
સમજી સંત શબ્દનેરે, અંતર અજ્ઞાન ટળે—	ચાલો. ૨.
પૂરણ પદ પામેરે, સોહંવર જીવોને સાને;	
સુરતે શ્યામ સમાયેરે, ધારણ ઉર ધરજો ધ્યાને—	ચાલો. ૨.
કાઢો કાળ કળાડીરે, ક્ષમાનું ખડગ કરી;	
મારો મોહ મેવાસીરે, ધીરજની ઢાલ ધરી—	ચાલો. ૩.

અહંકાર અવગુણીરે, વિદારો લાવ લલકું હાણી ; લેહ બ્રાંતિ ચોવટિયારે, સમજાવો સત્ શબ્દ બાણી—	ચાલો. ૪.
કપટી કોટવાલને કાઢોરે, વિચારનું વજ લઈ ; શોક સંશયને સાથેરે, પાડો પ્રેમ લક્ષ્મી થઈ—	ચાલો. ૫.
યુદ્ધ બુગતેથી જીતોરે, જ્ઞાનોના ગોળા કરી ; સેજે શ્યામ સંભારોરે, સુંદર વર શેન ભરી—	ચાલો. ૬.
પરવરતી પધાર્યાંરે, નિવૃત્તિ નિવાસ કરે ; દાસ દયાનો સ્વામીરે, સદા ઉર આવી વરે—	ચાલો. ૭.

પદ ૧૩.

“સખી સાંભળને કહું વાતડી. ઐ રાગ.

હંસા હરિજન હીરાના પારખુ, તેની સંગતેં સોદા કીજેરે ; હંસા શબ્દ સુધારીને સાટવે, તેને અંતર ધારી લીજેરે.	ટેક.
હંસા પ્રેમ પિયુસેં પ્રગટયોરે, જેની સુરતા સનમુખ ચાલેરે ; હંસા સોહં સમાણો જેને સાનમાં, તેને ત્રિલોચન તનડામાં મ્હાલેરે—	હંસા. ૧.
હંસા ધારણુ ઘટે મન મ્હોલમાં, જેની સેજે સાન સમાણીરે ; હંસા અંતરમાં બુવો નિજ આતમા, તેને મટ ગઈ હરખને હાણીરે—	હંસા. ૨.
હંસા શીલ સંતોષ શુભ ગુણમાં, જેની વૃત્તિ વિશ્રામ પામીરે ; હંસા આવરણુ અળંગા હુઈ રહ્યા, જેણે નિરખ્યું નામ અનામીરે—	હંસા. ૩.
હંસા બ્રહ્માનંદ રહે આનંદમાં, પૂરણુ પ્રીત લગાવેરે ; તેને દાસ દયાનંદ વિનવી, સદ્ગુરુ ઉરમાં લાવેરે—	હંસા. ૪.

પદ ૧૪ લાવણી.

રમજુમ કરતી નિકસી લીલડી, તપ છોડાવા ચાલીજી. ઐ રાગ.
મન મકરંદ કંદ સખ ત્યાગી, હરદમ હો હુશિયારારે ;

પ્રહ્લ ભરોસો ઉરપર ધારી, મગન રહો મતવારારે. ટેક.
 પ્રહ્લાનંદ પ્રહ્લ મુકુંદ વંદ, વિશ્વ આધારારે ;
 અજ અવિનાશ અનોપમ ઇશ્વર, અટલ અભંગી ન્યારારે—
 મન મકરંદ. ૧
 ગુણાતીત ગુણધામ ગુસાંધ, ગોચર ગહન અપારારે ;
 ચિદ્ધન વ્યાપક વિભુ સકલમે, હરદમ ખાવન ખારારે—મન મકરંદ. ૨.
 કોશ પંચ અરુ પ્રાણ પંચ હે, મન બુદ્ધિ ચિત્ત અહંકારારે ;
 કર્મઈંદ્રી પંચ જ્ઞાનઈંદ્રી મન, સખકા સરજનહારારે—મન મકરંદ. ૩.
 નિજાનંદ નિર્ભયી નિરંજન, ભંજન ભવ દુઃખ ભારારે ;
 મદહારી મધુસુદન મનોહર, ગોવિંદ ગુણુ આધારારે—મન મકરંદ. ૪.
 અસ્તિ ભાતિ પ્રિય રૂપ સદા હય, સ્થિતિ ઉત્પત સંહારારે ;
 દયાનંદ દિલ દરિયામાહી, શ્યામ સદા રખવાલારે— મન મકરંદ. ૫.

પદ ૧૫.

જસ સુખસેં સીતા રામ ન સમરે. એ રાગ.

જપ મન રામ રામ રંગ લાઈ, આ અવસર તેરો જાત સવાઈ. ટેક.
 સંત સમાગમ સમરણ કર લે, ધર લે ધ્યાન સદા મન માહી ;
 નિજપદ નામકા કર લે નીવેડા, સોહં શબ્દમાં સાન લગાઈ—જપ. ૧.
 આશા તૃણા છોડ કલ્પના, અપના આનંદ ઉર પાઈ ;
 નિજાનંદ મગન દિન રાતી, શુદ્ધ સ્વરૂપેં સદા સુખદાઈ— જપ. ૨.
 રાગ અરુ દ્વેશ તન્નેરે અંતરકો, કેવળ પ્રેમ રૂઢે રંગ છાઈ ;
 અરસપરસ પરિપ્રહાને પરખો, નિરખો નેણામાં નજર ઠેરાઈ—જપ. ૩.
 જડ ચેતન સખ દ્રષ્ટિ પદારથ, બિનસમજે વામેં સુખ ન થાઈ ;
 દાસ દયો પ્રહ્લભાવ ભરોસે, મગ્ન હુવા મન લેલાઈરે— જપ. ૪.

પદ ૧૬ રાગ એજ.

હરદમ હીરા હે હૃદયામેં, અવેરી બિના કોણુ પરખ કરેરે. ટેક.
 પ્રેમ ને નેમ નિરંતર નિરખો, હરખે હરિરસ ઉર ધરેરે ;
 નેન સેન સદ્ગુરુ શરનનમેં, પૂરણુ પરમાનંદ ભરેરે— હરદમ. ૧.

शब्दातीत शब्दमें देण्या, लेण्या सभमें हे सभसें परारे;
 नेडा हूर कछु नहीं जके, ताके त्रिलोचन तनमां वरेरे— हूरदम. २.
 लाव रूप सत्संग सुरसना, विवेक विचारे मति हुंस हुरेरे;
 राग द्वेश कछु नहीं होवे, काण जयावी हूर कुरेरे— हूरदम. ३.
 सभज सोष्ठ विद्वानंद भाणु; जाणु निरंतर नेन ठरेरे;
 दास हयो ब्रह्मलाव लरोसे, आवागमनथी नाही उरेरे— हूरदम. ४.

पद १७ राग जंगलो.

“ अथ तो मनवा मेरा. अे राग,

अथ तो मन मण तजरे, लणु ले आतम राम राम. टेक.
 आह अनादि अेक निरंजन, व्यापक जल थल ढाम;
 सहगुरु शब्दे सेन करीने, निरपो निरंतर नाम नाम— अथ. १.
 साधन शील सतोषी सेवा, धरो धार्णु निज धाम;
 अवर लेह सभ हूर करीने, शुद्ध स्वरूपे श्याम— अथ. २.
 अनंत रूप और कणा अनुपम, विद्वानंद निष्काम;
 अरसपरस अंतरके भाही, ओही परपो निश याम याम—अथ. ३.
 मान मोहु अरु काम क्रोध सभ, तणु करो आराम;
 द्वयानंद हिल हरियाभाही, पायो अभूलथ दाम दाम— अथ. ४.

पद १८ राग अेज.

अथ तो वृत्ति मेरी लगी सहगुरुके संग संग. टेक.
 डोल तमासा हूर लया हे, देणी श्याम सुरंग;
 अटल अलंगी नूर निहाणी, उर उपनयो उमंग उमंग— अथ. १.
 शब्द सुनाई शरन सुभ दाता, हूर कियो सभ दंग;
 निजानंद निजपदमें निरण्या, नांतां निर्माण गंग गंग— अथ. २.
 शील समागम संतनी सेवा, साधन साध्य अलंग;
 प्रेम नेम रहया भिय धारी, पाया परम अरंग रंग— अथ. ३.

અબ નાવું ઓર કબહુ જાણી ; સદા રહું નિજ અંગ ;
દાસ દયો દિલ ભીતર દેખો, આપે રહ્યા અનંગ અનંગ— અબ. ૪.

પદ ૧૯ રાગ જંગલો.

અબ તો જલડલી તું જપને નિરંતર જાપ જાપ. ટેક.
સદ્ગુરુ શબ્દ સુધાસમ જાણો, આણો અંતરમાં આપ ;
સંતસમાગમ શુદ્ધ કરીને, કાટ કરમરો પાપ પાપ— અબ. ૧.
જાનત નહીં જુગદીશ જતનકું, કયોં ભટકત ત્રય તાપ ;
જીવ ધશકોં ભેટ ધરી તું, જાઈ ડોલાણો ડાપ ડાપ— અબ. ૨.
અબ આનંદ આતમકો લીજે, જ્યાં નહીં થાય ઉથાપ ;
શબ્દ સુરત દોઈ કરો સમાગમ, મિલે સુખમણા છાપ છાપ— અબ. ૩.
અગમ ધશ સોઈ સુગમ સમાણો, નેન સેન કર માપ ;
બ્રહ્માનંદ ભરપૂર ભર્યોં સોહી, દયાનંદ આલાપ લાપ— અબ. ૪.

પદ ૨૦ શબ્દ ૧ ભજન

અબધુ અલિયે ઓ ઘટ ઘાટી, માન મોહ મેવાસી મારી નિરભય
થાણો મન માટી. ટેક.
સદ્ગુરુ શબ્દે સેન લગાવો, પઠો પ્રેમકી ખાટી ;
પાંચ પચીસકા તજે પેસારા, તોડ કપટકી ત્રાટી— અબધુ. ૧.
રેણી કરણી રમો રંગમાં, શેન લિયો સરસાટી ;
પાંચોં ભેધકું માર હુઠાવો, લિયો ખેલને ખાટી— અબધુ. ૨.
ઈંગલા પિંગલા સુખમણા સાંધો, ઉલટ ફેરાવો આંટી ;
સનમુખ સુરતા ધરો અગરપર, નિરખો નૂર નિરાટી— અબધુ. ૩.
શીલશરમની સેવા ધારો, કાલ કરમ નાખો કાટી ;
દાસ દયો દિલ દેખો સાહેબ, નામ પિયુષ લ્યો ભર પાટી— અબ. ૪.

પદ ૨૧ શબ્દ ૨ રાગ એજ.

અબધુ દેખો તંત્ર તમાસા, અબર કરી જોલે દિલ ભીતર— હરદમ હોત હુલાસા.	
ખિના દોર એક નટડી ચાલી, અગમ દેશ પરકાશા ; રૂપ અરૂપેં અણુઘડ જોગી, સેજ સોહં ઘર વાસા—	અબધુ. ૧.
જલમલ નૂર નુરતસેં ન્યાળી, ખેલો ખલક ખુલાસા ; ઈંદુ ભાણુ એકણુ ઘર આણો, ઊન મુનિ ઉલટ ઉભાસા—	અબધુ. ૨.
ગગન મંડળમાં ગેળી ખોલે, ગડહુડ નાદે ગુડાસા ; અણુક ઝાલરી નોખતં બાજે, મોરલી સુર ધરાસા—	અબધુ. ૩.
પ્રેમ પરતીતેં પૂરા પરખો, હરદમ હેંતં લરાસા ; દાસ દયો દિલ દેખો આતમ, નિરભય નિજપદ દાસા—	અબધુ. ૪.

પદ ૨૨ શબ્દ ૩ રાગ એજ.

અબધુ કોન લેદસેં ન્યારા, સખ ઘટ શોચ કરો ખિચારા.	ટેક.
દેહ ધાણુ મન ધરે જગતકું, ઉતસેં સકલ પસારા ; બુદ્ધિ ચિત્ર અહંકાર ઈંદરી, વામેં હે કિરતારા—	અબધુ. ૧.
જડ ચેતન કરતુત કહાની, ખેલ ખલક નિરધારા ; એ રચના સખ અણુઘડ કેરી, ખોલે ખોજણુહારા—	અબધુ. ૨.
ચિંડ ઈંડમાં પૂરા પરખો, નિરખો નામ નિજરા ; શબ્દ છોટ ઓટ ગુરુ ગમકી, દેખો અગમ અપારા—	અબધુ. ૩.
સુરતસેન સુખમ સુર સાધો, બાંધો બંધ મૂલ દવારા ; આણી અગર તરવેણી ધોરે, હોત નૂર ચમકારા—	અબધુ. ૪.
ગડહુડ નાદ હુવા ગગનમેં, ખિનજ્યોતિ ઉજિયારા ; દ્યાનંદ બ્રહ્મભાવ લરોસે, દિલ ભર હુવા દિદારા—	અબધુ. ૪.

પદ ૨૩ શબ્દ ૪ રાગ એજ.

અબધુ ધસખિધ ગોરખ ગાઊં દિલભર હરદમ સેન લગાઊં.	ટેક.
--	------

વાચ અવાચેં અણુઘડ દેખા, અનીર વચન ઉર લાગીં ; અકથ કથું કથણીસેં પારા, શબ્દે સોજ સમાગીં—	અળધુ. ૧.
ખેહદ ખોલું હુદકે માહીં, નેતેં તાર રમાગીં ; દોષ દલોકે આગેં જાઈ, ગડહુડ નાદ ગુડાગીં—	અળધુ. ૨.
અજ ગેળી અમર અવિનાશી, સેજેં સુરત ચડાગીં ; અરધ ઉરધ ણિચ અનલે દેખ્યા, તેજ નૂર નિરખાગીં—	અળધુ. ૩.
દેખ્યા અણુદેખ્યા દિલકે માહીં, કિનકું જાચ સુનાગીં ; કથ્યો કથો કુછ કે'ણી નાવે, સમજ ચિત્ત ઠેરાગીં—	અળધુ. ૪.
સદ્ગુરુ ભેદ દિયા આ તનકા, જુગતેં જોગ જમાગીં ; દયાનંદ મન હુવા સંન્યાસી, અખ નહિ આવું જાગીં—	અળધુ. ૫.

પદ ૨૪ શબ્દ ૫.

"મોતી નજરે આયા. એ રાગ."

સંતો ઇસિખધ સેન લગાયા, સેન લગાયા અરજ આયા ; મ્મરમ અંતર પાયા.	ટ્રેક.
ખિના મેઘ બાહલ નિત વરસે, ખિના ખીજ ચમકાયા ; ખિના આગ વહાં જ્જેત જલત હે, ખિન ગરજે ગરજાયા—	સંતો. ૧.
ખિના દોર વહાં દોર ચલત હે, ખિન નટવા નટ પાયા ; ખિના અંગની નાચે પૂતલી, શૂન્ય અખાડા છાયા—	સંતો. ૨.
ખિના નેનવા નજર નિહાલે, કાન ખિન શબ્દ સુનાયા ; ખિના મુખ જ્યાં મોતી ચુગતે, પાવ ખિન પંથ સધાયા —	સંતો. ૩.
સનમુખ દેખા અનઘડ જોગી, નૂરે નૂર મિલાયા ; દયાનંદ મન ઓ ઘટ ઘાટેં, ઠીક કરી ઠેરાયા—	સંતો. ૪.

પદ ૨૫ રાગ એજ.

સાધુ હું મેં ખેલ ખેલંદા, રમું રમાવું રમત રચાવું ;
સખકા મરમ હલંદા.

ટ્રેક.

ભૂવા ભરાડા આપેં બનતા. આપેં ચોરી કરંદા ;	
આપેં શાણા આપેં બાવરા, આપેં અલગ ફિરંદા—	સાધુ. ૧.
જગતપણામાં જીવ કહાવું, આપેં ધંશ કહુંદા ;	
આપેં પુરુષ આપેં નારી, આપેં ઘાટ ઘણુંદા—	સાધુ. ૨.
ધરમ ધોરિંધર મેંહ કહાવું, મેંહીં પાપ ભરંદા ;	
ભલી ખુરી દો મેંહી કરતા, મેંહીં જાપ જપંદા—	સાધુ. ૩.
સખ કરતુતી મેરી દેખો, મેંહી લેખ લખંદા ;	
દાસ દયો મેં સખકા સાથી, સખસેં અલગ ફિરંદા—	સાધુ. ૪.

દયારામ.

(હલોધનો સાહોદરો નાગર.)

વિ. સંવત ૧૯૦૧ માં હતો.

પદ ૧ પારણું.

માતા યશોદા જૂલાવે પુત્ર પારણે ;	
જુલો લાડકડા પુરુષોત્તમ આનંદભેર ;	
હરખી નિરખીને ગોપીજન જાથ વારણે,	
અતિ આનંદ શ્રી નંદજીને ઘેર—	માતા. ૧.
હરિના મુખડા ઉપર વાડું કોટિક ચંદ્રમા,	
પંકજ લોચન સુંદર વિશાળ ;	
દીપક સરખી તો શોભે છે નિર્મળ નાસિકા,	
કોમળ અધર અંજુ છે રૂડા રાતાચોળ—	માતા. ૨.
મેઘ શ્યામ કાન્તિ ભૃકુટી છે વાંકડી,	
મીંડલીવાળા ભાલ ઉપર જૂલે કેશ ;	
હસતાં દંતૂડી દીસે બેઉ હીરાકણી ;	
જોતાં લાજે કોટિક મદન મોહન વેષ—	માતા. ૩.
સિંહ નખ જડેલું સુવર્ણ શોભે સાંગલું,	
નાબુક આબ્રણ સઘળાં કંચન મોતી હાર ;	

- ચરણ અંગુઠો ધાવે હરણ જે હાથે ગ્રહી,
કોઈ ખોલાવે તો કરે કિલકિલાકાર— માતા. ૪.
- લાલ લલાટે કીધો કુમકુમકેરોં ચાંદલો,
શોભે જડિત જાણે મરકત મણિની માળ ;
જનની જુગતે આંજે અણિયાળી ખેલ આંખડી ;
સુંદર કાજળ કેરું ટપકું કીધું ગાલ— માતા. ૫.
- સરવે સોનાનું જડિત મણિમય પારણું,
ઝૂલાવે રૂમઝુમ વાજે ઘુઘરીનો ઘમકાર,
માળ વિધવિધ વચને હરિગુણુ ગાયે હાલડાં,
ખેચે કૂમતિયાળી રેશમ દોરી સાર— માતા. ૬.
- હુંસ કારંડ ને કોકિલ પોપટ પારણે ;
ખપૈયા સારસ ને કાંઈ ચકોર મેના મોર ;
રમકડાં મૂક્યાં રમવાને મોહનલાલને,
ઘમ ઘમ ઘુઘરા વળડે નંદકિશોર— માતા. ૭.
- મારા કાનની સમાણી કન્યા લાવશું ;
ખ્યારા લાલને પરણાવું મોટે ઘેર ;
મારો જાયો વરરાજ થૈ ઘોડે ખેસશે,
મારો કાનો કરશે સદાય લીલાલે'ર— માતા. ૮.
- મારો લાડકવાંચો સખામાં રમવા જશે,
સારી સુખડલી હું આપીશ હરિને હાથ ;
જમવા વેળા રૂમઝુમ કરતો ઘેર આવશે,
હું તો ધાઈને તેને ભેટીશ હૃદય સાથ— માતા. ૯.
- જેનો શેષ શંકર સરખા પાર પામે નહીં,
નેતિ નેતિ કહેછે નિગમ વારોવાર ;
તેને નંદરાણી હુલરાવી ગાયે હાલરાં,
નથી નથી એના ભાગ્યતણો કાંઈ પાર— માતા. ૧૦.
- વ્રજવાસી સૌ સરવેથી સુભાગી ઘણાં,
તેથી નંદ જશોદા કેરું ભાગ્ય વિશેષ ;
તે સરવેથી ગોપીજનનું ભાગ્ય અતિઘણું,
જેની કરે પરીક્ષા બ્રહ્મા શિવને શેષ— માતા. ૧૧.

ધન્ય ધન્ય વ્રજવાસી ગોપીજન નંદ જસોમતી,
 ધન્ય ધન્ય વૃંદાવન હુરિકેરે ન્યાં છે વાસ ;
 સદા જુગલ કિશોરે ત્યાં વીલા કરી,
 સદા ખલિહારી જય છે દયારામ હાસ— માતા, ૧૨.

પદ ૨ મીરાંચરિત્ર.

મીરાં મન મોહનસું માન્યું ;
 વરિયા વરિયા શ્રી ગિરધરલાલ, જાણે જગ નથી કાંઈ છાનું. ટેક.
 જેમલ રાઠોડની દીકરીરે, સુણો મીંડતા એનું ધામ ;
 રૂપ ગુણ કોઈ સમોવડ નહીં, રૂડું ધાર્યું મીરાંબાઈ નામ— મીરાં. ૧.
 જ્ઞેશીએ વાંચી જનમોતરીરે, તેમાં લખ્યું નીકળ્યું એહ ;
 વરશે વિશ્વંભર નાથનેરે, કરશે નંદકુંવરસું નેહ— મીરાં. ૨.
 ઉદ્યોતપુરનો રાણો રાજયોરે, તે સાથે કરીછે સગાજ ;
 પરજાવીને વળાવ્યાં સાસરે કાંઈ, લૌકિક રીતે મીરાંબાઈ— મીરાં. ૩.
 દેવીને દેવા વધામણારે ચાલ્યાં, વર કન્યા સહુજન ;
 રાણે પારવતીજી પૂજ્યાંરે, મીરાંનું તે મોહનમાં મન— મીરાં ૪.
 સાસુ કહે સૌભાગ્ય વધેરે વહુ, નમો શક્તિને પાય ;
 મીરાં કહે મસ્તક માડું નહિ નમે, વિના એક ગિરધરરાય— મીરાં. ૫.
 સાસુ કહે સાસું ખોટી આજથીરે, મારે નથી એ વહુનું કામ ;
 પુત્રને કહ્યું એને રાખો પરી એક, ન્યારું રચાવો એનું ધામ—મીરાં. ૬.
 એવું સુણીને મીરાં મગ્ન થયાંરે, લલુંથયું ભાગી જંજાળ ;
 સાધુની સંગે દિન રેન નિગંમશું સુખે, સેવીશું ગાઇશું ગોપાલ—
 મીરાં. ૭.
 નંદનંદન સાથે ન્યારાં રહ્યારે મીરાં, હરિજન આવે ઘણાં ઘેર ;
 નિત્ય ભજન કથા પ્રીર્તન ઓચ્છવ, હરિને લાડ લડાવે કરે લહેર—મીરાં. ૮.
 નણુંદ આવી મીરાંબાઈની પાસે, ભાભી આશો માંડયો ઉતપાત ;
 સાસરે રાણાજીનું કુળ લજાવ્યું વહુ, મહિયર લજાવ્યાં માતતાત—
 મીરાં. ૯.

અંબર આબ્રણ પેહેરો અનુપમ, સન્ને સુંદર શણગાર ;
 મેહેલે પધારો રાણાણ તણેરે, રમી રીઝવી લ્યો ભરથાર—મીરાં. ૧૦.
 છાપાં તિલક આ શી તુળસીની માળા, નાચો કૂદો વેરાગીને વેષ ;
 સંગ મુકી દો સાધુ સંતનોરે, રાણાણ કરે છે સુણી કલેશ—
 મીરાં. ૧૧.

મીરાં કહેરે બાઇ કલેશ ટળવાનો, એકજ છે ઉપાય ;
 કહેજે રાણાણને સાધુને સેવે પ્રેમે, નૃત્ય કરીને હરિ ગાય—
 મીરાં. ૧૨.

વળી સોનું રૂપું પેહેરે શું સુધયુંરે, કાઠી નાખો એ ડાક ડમાળ ;
 છાપાં તિલક ધરી સાધુમાં ખેસો, આ લ્યો પેહેરો તુળસીની માળ—
 મીરાં. ૧૩.

તમો પણ જાઓ શીદ સાસરેરે બાઇ, વૃથા વટાળો શાને દેહ ;
 મનગમતા મોહનવર સાથે તમો, સર્વ તજને કરો સ્નેહ— મીરાં. ૧૪.
 એધરી જાશે પિયર સાસરુંરે, યજ જાશે તમારું કલ્યાણ ;
 હરિ ન ભજે તો અંતે થાશે ક્ષેતી, જમ કરથી મુકાવશે કોણ—
 મીરાં. ૧૫.

કહેજે તમારી માતનેરે, વૃદ્ધ થયાં ગોવિંદ ગુણ ગાય ;
 હરિ વિના કોટિ દેવ સેવશેરે તોયે, જન્મ મરણ નહિ જાય— મીરાં. ૧૬.
 સુણી એમ છણકતી ખીજતીરે બાળા, આવી બંધવની પાસ ;
 એ ભાઇ ભાભી કહે છે થાઓ વેરાગી, સઉ મુકી દો રાજ અવાસ—
 મીરાં. ૧૭.

એવું સુણીને આચ્યો રોષ રાણાને, પ્રેર્યો સેવક મીરાંને અવાસ ;
 લાવો ખગર છે શા રંગમાંરે, કોણ કોણ બેઠું છે એની પાસ—
 મીરાં. ૧૮.

અનુચરે આવી એમ કહ્યું જે, નથી ત્રીજું માણસ આવાર ;
 રાણીણ સાથે કોઇ પુરૂષ ખીજે છે ઘરમાં, થઈ રહ્યો છે થૈ થૈ કાર—
 મીરાં. ૧૯.

સુણતામાં રાણો થયો રાતડોરે ખેંચી, ખડ્ગ ધાયોછે તેણીવાર ;
 પેઠો મીરાંને મેહેલે એકલોરે કોઇ, આવે ન ધાઇ દીધાં દ્વાર—
 મીરાં. ૨૦

આવી જોયું તો મીરાં એકલીરે, પ્રભુએ એને ન દીધું દરશન ;
પૂછ્યું મીરાંને પેલો પુરુષ ક્યાં છે તારે, લાગ્યું છે જેસું લગન—

મીરાં. ૨૧.

ક્યાં છે પૂછો શું રાણા રાજમારે તેતો, અઘણે વસે છે ભરપૂર ;
ધ્યાનમાં જુએ જોગી પ્રેમી પ્રત્યક્ષ દેખે, રહે છે દુષ્ટ થકી દૂર—

મીરાં. ૨૨.

કાઠી નાખોજી આ કલેશ કપટ, સંત સંગે નિર્મળ કરો મન ;
પ્રેમ ભક્તિયે પરબ્રહ્મ ભજે તો તમને, થાય તેનાં દરશન—

મીરાં. ૨૩.

એવું સુણીને આગ લાગી ઘણીરે પણ, ભાવ ન આવ્યોરે ભૂપ ;
ઢોધ કરીને શસ્ત્ર વાવરે એવે, દીઠાં મીરાંનાં બે રૂપ— મીરાં. ૨૪.

તોય મૂરખ સમજ્યો નહીંરે, મન સાથે ન કીધો વિચાર ;
ખીનું ખડ્ગ એણે ખેંચીયુંરે, ત્યારે હરિયે દેખાડી મીરાં ચાર—

મીરાં. ૨૫.

છોલો પડીને પાછો ક્યોરે રાણા, આવ્યો પોતાને ઘેર ;
વિષનો ખ્યાલો મીરાંને મોકલ્યોરે, કહાવ્યું પીજે રાણીજી આ ઝેર—

મીરાં. ૨૬.

લીધો મીરાંએ મન મગ્ન થઇનેરે, પ્રભુને દેખાડી કર્યું વિષ પાન ;
અમૃત સરીખું થઈ ગયુંરે, એને સમર્થ ધણી લગવાન— મીરાં. ૨૭.

મીરાંખાઈ આવ્યાં વૃંદાવનમારે પ્રેમે, નિરખ્યા શ્રી વ્રજરાય ;
શ્રી જમુનાજળ પાન કર્યું ને કરી, જીવા ગોસાંઈને શિક્ષાય—

મીરાં. ૨૮.

હરિજન જાણી મીરાં મળવાનું કહાવ્યું, તેણે કહાવ્યું ન જોઈ સ્ત્રીનું મુખ ;
મીરાં કહે સાફ થયું સવાડું મને, પર પુરુષ જોયેથી દુઃખ— મીરાં. ૨૯.

આજ લગી હું એમ જાણતી જે વ્રજમાં, કૃષ્ણ પુરુષ છે એક ;
વૃંદાવન વગ્રી હજી પુરુષ રહ્યા છે તમો, ધન્ય તમારો વિવેક—

મીરાં. ૩૦.

એવું સુણીને જ્ઞાન પામિયારે, જીવા ગોસાંઈ મળ્યા સામા ધાઈ ;
હળીમળી હરિની વાત કરીને આવ્યાં, મેવાડ દેશ મીરાંખાઈ—

મીરાં. ૩૧.

કરી તૈયારી આલ્યાં દ્વારિકાં પ્રેમે, નિરખ્યા શ્રી રણુછોડ ;
વાસ કરીને પ્રભુની પાસે રહ્યાં સદા, પહેાંચ્યા છે મનના કોડ—

મીરાં. ૩૨.

પાછળ પસ્તાવો રાણુને થયોરે, ગયું ઉતરી મનનું ઝેર ;
મુખે માગે તે આપું તેહને જે કોઈ, લાવે મનાવી મીરાં ઘેર—

મીરાં. ૩૩.

ઉપરા ઉપરી તેડાં મોકલ્યાંરે, આવીને લાગ્યા સહુ પાય ;
માણ પધારો મેવાડમાં વેહેલાં, રાણુણ અન્ન ન ખાય— મીરાં. ૩૪.
જ્યાં લગી રહેશે તમે દ્વારિકાંરે, ત્યાં લગી કરું અપવાસ ;
આગ્રહ દેખી મીરાં વિદાય માગવાને, આલ્યાં શ્રી પ્રભુજીની પાસ—

મીરાં. ૩૫.

હરિયે હુકીકત સાંભળીનેરે, હસી ચાંપી હૃદયા સાથ ;
કૃષ્ણ સ્વરૂપમાં સમાઈ ગયારે મીરાં, જે જે શ્રી દ્વારિકાંનાથ—

મીરાં. ૩૬.

ચરિત્ર એ મીરાંગામનું જે કો, શીખે સાંભળે ને ગાય ;
પ્રેમ લક્ષિત તેહને મળે ને ત્રુઠે, દયા પ્રીતમ વ્રજરાય— મીરાં. ૩૭.

પદ ૩ છંદ સવૈયા એકત્રીસા.

ગુરુ ગોવિંદ કૃપાનિધિ કેશવ, કમળાનાથ કૃપાળ ;
કમળનયન કરુણાસાગર, શ્રીકૃષ્ણ હુરે ગોપાળ ;
ગોપીજન વલ્લભ ગિરધારી, ગોપીનાથ ગોવિંદ ;
ગોકુલેશ ગરુડધ્વજ, ગોવરધન ધારી વ્રજચંદ. ૧.
ગોકુળચંદ્ર ગદાધર ગોધર, ગોમતી પ્રિય રમેશ ;
નારાયણ નરસિંહ નિરંજન, નિરાકાર નરેશ ;
નરકાંતક નરવીર નરોત્તમ, નંદલાલ નરરૂપ ;
જગન્નાથ જળશાઈ જનાદંત, જ્યોતિરૂપ જગભૂપ ; ૨.
જગદાધાર જશોદાનંદન, જગજીવન જગનેશ ;
શ્રી જમુનાવલ્લભ જગવંદન, જગદીશ્વર જમુનેશ ;

- ચક્રપાણિ ચતુર્ભુજ અચ્યુત, ત્રિદાનંદ સુખકંદ ;
 ચતુર્ભાંહુ ચાલુરતનમર્દન, શ્રીધર પરમાનંદ. ૩
- દયાસિંધુ દામોદર દીનપતિ, દીનાનાથ દયાળ ;
 દીનબંધુ પ્રભુ દેવકીનંદન, નરપતિ સુરપતિપાળ ;
 શ્રીપતિ પદ્માપતિ રાધાપતિ, કમળાપતિ ભવેશ ;
 દ્વિબળપતિ રૂક્મણિપતિ સાગર, સુતાપતિ રૂષીકેશ. ૪.
- પદ્મનાભ પુરુષોત્તમ પરિબ્રહ્મ, પરમપુરુષ પરમેશ ;
 પુષ્કરાક્ષ પરમાક્ષ પરમ પ્રભુ, મધુસુદન મથુરેશ ;
 ધરણીધર અર્વાનધર ભૂધર, વસુમતિધર મહીધારી ;
 કૌસ્તુભધર પીતાંબરધર, બંચીધર કુંજબિહારી. ૫.
- માધવ સુરમર્દન મધુમરદન, મતિવિક્રમ સુખધામ ;
 મુકુંદ મેઘવણ મહાબાહુ, જહુપતિ સુંદર શ્યામ ;
 રામચંદ્ર પ્રભુ દશરથનંદન, દયાસિંધુ ભગવંત ;
 માં પાહિ માં પાહિ પાહિ માં, પૂર્ણાનંદ અનંત. ૬.
- અષ્ટોત્તર શત નામ કૃષ્ણનાં, ગણી ગણી જે જન ગાય ;
 રોગ દોષ દુઃખ કલેશ જશે, વળી પળમાં પાપ પળાય,
 મનવાંછિત કૃણ તેને મળશે, દયો કહે દ્રુવ વાણી ;
 કોટિક કારજ તણને લલિયે, દ્રઢ કરી સારંગપાણી. ૭.

પદ ૪ છંદ ભુજંગી.

શ્રી કૃષ્ણ અષ્ટોત્તરશત નામ ચિંતામણી.

- નમો શ્રી ગુરુદેવ શ્રીકૃષ્ણ સ્વામી, નમો નંદકુમાર સુપર્ણ સ્વામી ;
 નમો શ્રી યશોદા અસુમીન વારી, નમો શ્રી બાળાનુજ આનંદકારી. ૧.
- નમો રાધિકાનાથ ગોપીશ વૃંદા, નમો શ્રી યમુનાપતિ મોદકંદા ;
 નમો ગોકુલાધીશ શ્રી શૈલધારી, નમો રાસબિહારી શ્રીજી મુરારિ. ૨.
- નમો કુંજ કેલી પ્રિયે રાય દાણી, નમો લાલ ત્રિલંગી શ્રીવેણુપાણિ ;
 નમો દ્વારિકાંધીશ લક્ષ્મી વિહારી, નમો ભક્તત્રાતા મહા કલેશહારી. ૩.

नमो देवकीपुत्र आनंदसिंधु, नमो दुष्ट द्वेषी अति हीनधनु ;
 नमो शेषशलो सती नाथ दाता, नमो कंस केशी रघु मुक्तिदाता. ४.
 नमो धर्मगोप्ता हता भार जगित, नमो शेषशायी हरि दायलक्षित ;
 नमो विश्वहेतु पति काण माया, नमो पूर्णअंशी विभु अर्द्धराया. ५.
 नमो पुण्य श्लोकी प्रभु पूत नामी, नमो राम इपी शुचि गुणुअमी ;
 नमो देवदेवेश गोविंद विष्णु, नमो यज्ञयोगेश गोपाल लक्ष्णु. ६.
 नमो नर्हरिनाथ निर्वाणदायी, नमो यज्ञपालि गदा नीरशायी ;
 नमो गोपिकाभिन्न सुलक्ष्ण लक्ष्मी, नमो राधिकाइप सिंधु निमग्न. ७.
 नमो पुंडरिकाक्ष स्वानंद लोगी, नमो जन्ममृत्युजराहीवियोगी ;
 नमो गोपच्युडामखि श्रेयकारी, नमो श्री जगन्नाथ स्वामी लवारी. ८.
 नमो क्वाटि कंदर्प दावण्य शौरी, नमो प्राणलवन श्री वाणी गौरि ;
 नमो सर्व शक्ति पति निर्विनाशी, नमो धश आमोद श्री तेजराशी ९.
 नमो व्यापि वैकुण्ठ आनंद हेतु, नमो प्रेम डीडा सनातन सेतु ;
 नमो गोपति क्वाटि अह्लांड स्वामी, नमो श्री हृषीकेश श्री अंत्रयामी १०.
 नमो आत्म योगी नमो निर्विकारी, नमो पर्मलोगी नमो अह्व्यारी ;
 नमो सर्व साक्षी नमो सर्व कर्ता, नमो सर्वलर्ता नमो सर्व उर्ता. ११.
 नमो आलमुकुंड पद्माविलासी, नमो यादवाधीश वैकुण्ठ वासी ;
 नमो श्रीश अंद्रावली चित्तहारी, नमो सुंदरांगी वृंदावनचारी. १२.
 नमो वद्वलाधीश वागीश ज्ञाता, नमो विठ्ठलाधीश पुष्टिश क्वाता ;
 नमो गोकुलेन्दु रघुनाथ सीता, नमो सत्यलामापति काम पिता. १३.
 नमो अक्षरातीत अच्युत प्रेमी, नमो श्री व्रजनंददाता सुक्षेमी ;
 नमो श्याम नारायणानंद शक्ति, नमो केशवापार प्राणेश लक्षित. १४.
 धृति नाम श्रीकृष्ण आनंदकारी, नमो कामना सर्व दाता दुःखटारी ;
 महा पाप संताप करत भूत लक्ष्मी, सहाकाण गान्धे सहु जन तरमी.
 .१५.

भजे प्रभ लक्षित व्रजधीश आसी, सहाकाण ते व्यापी वैकुण्ठ वासी ;
 उरे पाठ अ श्री हरि जय रीठी, हयाना प्रभुल भजे तोष लील. १६.

પદ ૫ રાગ (દાણલીલા).

સીતા પતિ રામની સેવા, જાણો મન મીઠા મેવારે ;
 કમાઈ તું શી કમાયો, ગિરધરલાલ ન ગાયેરે.
 ખેઠાં ખેઠાં ફેરવ્યું નાણું, ન જાણ્યું રાતને વહાણુંરે.
 માળા તને ન ગમે દીઠી, નિંદા તને લાગે મીઠીરે.
 ડહાપણે તો ડાટ વાળ્યો, ધર્મનો માર્ગ ટાળ્યેરે.
 ચતુરાઈ ચૂલે પડી, હરિ ભજવાની આ ઘડીરે.
 જોખનિયું અટક્યું લટક્યું, ઘડી એક ચારતું ચટકુંરે,
 જીવાનીના જોરમાં માતો, હિંડે છે રંગમાં રાતોરે.
 કાયા તારી કાચનો કુપો, હિંડે ત્યારે દેશનો સૂખોરે.
 પરપોટો ફૂટી જશે, શી ગતિ તારી થાશેરે.
 આંચો ત્યારે લાલ લેવા, જશે ત્યારે મૂળણું ખોવારે,
 આંચો ત્યારે ખાંધી મુઠી, જમડા લેશે લૂટીરે.
 કહું છું તો કર્મ ફૂટયા, કરીલે અધુરા પૂરારે.
 રાવણ સમ લંકાપતિ, મંદોદરી રાણી સતી રે.
 પવન ઘેર ભરે પાણી, નવે ગ્રહ ખાંધ્યા તાણીરે.
 એવા નર ગયા ઉડી, પછાડે ધૂળની મુઠીરે.
 સગું તાંડું સુખતું જેલી, લેશે નાણાની થેલીરે.
 અલંકાર અળગા રહેશે, કાષ્ટમાં કુંડી રહેશેરે.
 કંદોરો તો છોડી લેશે, પછાડી રડીને રહેશે રે.
 દયારામ દાસ કહે છે, ભજે તેનો તોલ રહેશે રે.

પદ ૬ રાગ ઘોળ.

ધન્ય જેણે હરિ ગુણ ગાયા, સંસારમાં, ધન્ય જેણે હરિગુણ ગાયા. ટેક.
 બધા સંસારમાં તે નર જીવ્યો, બાકી સહુ જાણુજો વહાયા— સં૦
 હુંને માઝં તેમાં પંડિત ભૂલ્યા, ધૂળ મળ્યું ડહાપણુ ડાહ્યા— સં૦
 હાથી ઘોડે સુખપાલ જોડે શું થયું, શું થયું મેળવી ઘણી માયા—સં૦

जमना जपाटाधी नव चेत्या, काम दाममां ललयाया— सं०
 कंठ साहीने तुंने कडाडशे पलकमां, हूर रडेशे सगां वित्त नया—सं०
 हया जपो नित्य नाम नं'दकुंवरतुं, थाशे सङ्ग तारी काया— सं०

पद ७ छल्ला—काङ्गी—जंगला, तालत्रिताल,

हरदम श्रीकृष्ण कडे जणां मरी,
 येही मतलण के भातर करताहुं पुशामत मे' तेरी— हरदम. १.
 हहीं ओर हूध शकर हेताहुं हरवभत तुजे,
 तोली हररोज हरि नाम न सुनाती मुजे— हरदम. २.
 करे गुणु गान गोविं'दका तुं मुण पडी हय भला,
 नखि तो मे' जे'य निअलुंगा कया मुण आम भला— हरदम. ३.
 जोध जि'दगानी सारी, सोही गुन्हा भाइ तेरा,
 प्यारी रसना लूवे मत नाम, आणर हया मेरा— हरदम. ४.

पद ८ आणभा

प्रलु तने प्रसन्न ते केम थाय, तारा हिलतुं कपट नव जय, टेक.
 प्रलु कीरतन प्रलु नामरभरलुमां, अतिशे आणस तारे ;
 डायाकूट परनिं'दामां, आपो हिवस नव हारे— प्रलु. १.
 प्रलुतुं पूजन करती वेणा, काया तारी कं'पे ;
 गं'लुके सोगटां कूटतां, आठ पडोर नव जं'पे— प्रलु. २.
 हरितुं अं'दन घसतां तारुं, भ्रमथी शरीर भगडे ;
 कुंडी कुतके मरी. मसादे, लावे सांगळ रगडे— प्रलु. ३.
 ओकादशी ओअखवना जगरणु, अति कठणु तने लागे ;
 लांड लवाया जेवा साइ, सारी रातळ जगे— प्रलु. ४.
 हरिना लगतने लुपुं सुकुं, वेठळ वणगी जाले ;
 सगां संधी पराणु आवे तो, पीरसे भिष्ट पराणु— प्रलु. ५.

- એ પૈસાની ગુરુ સેવા બતાવે, ત્યાં ગણગણતું બોલે ;
 ઘરની સ્ત્રી જ્યારે માગે ઘરેણું તો, હસી મગન થઈ ડોલે— પ્રભુ. ૬.
 ખોટાં મોતી કાચ કિડિયાં, ભગવત ભૂષણ ઘાલે ;
 સોનું રૂપું મણિ મુક્તાવિણ, સુત સ્ત્રીને નવ ચાલે— પ્રભુ. ૭.
 જગ દેખતાં જપવા બેસે, બાકી નાહ્ય ન ખાવા ;
 ગળાં કાપે ત્યાં થાય ગળગળો, એ વૈષ્ણવના ભાવા— પ્રભુ. ૮.
 આ કરવું આ ના કરવું એમ, અન્યને શિક્ષા દે છે ;
 તે પ્રમાણે તું નથી કરતો, અનુચિત કર્મ કરે છે— પ્રભુ. ૯.
 અંતરના છળ અન્ય ન લહે, પણ બાણે અંતરબામી ;
 એ તો સાચાનો સંગી છે, હાસ દયાનો સ્વામી— પ્રભુ. ૧૦.

પદ ૯ ચાખખા.

- બેલીડા બિઠો હિતાવળા થઈ, વાવણિયા જોડો ખેતરમાં જઈ— ટેક.
 ધરમને નિયમના ધોરી જોડીને ખેડો, અનુભવ હજીને લઈ ;
 મોહ માયાના ઢેકાંરે ભાંગો, શમતું ખાતર દઈ— બેલીડા. ૧.
 અમર નામની ઓણું કાઢો તમે, સુરત સેઠા પર રહી ;
 વાંક અંતરનો કાઢો વિવેકથી, ખોટતું ખાતું નહિ— બેલીડા. ૨.
 જ્ઞાન ધ્યાનના કણ મોંઘેરા લેજો, તન મન નાણાં દઈ ;
 મનુષ્ય ખેતરમાં વાવો વિવેકથી, ગુરુગમ ઓરણી લઈ— બેલીડા. ૩.
 જ્ઞાનના અંકુર ઉગ્યાં ખેતરમાં, ધીરપ હુંઠણી થઈ ;
 ફૂડ કપટના કાઢો પારેવડાં, મન રખવાળો રઈ— બેલીડા. ૪.
 મોક્ષના કણસલાં પાક્યાં ખેતરમાં, ખખર ધણીને થઈ ;
 દાસ દયો કહે એવી કરજો કમાઈ, જેથી ભવની ભાવઠ ગઈ—બેલીડા. ૫.

પદ ૧૦ ચાખખા.

- ચિત્ત તું શીદને ચિંતા ધરે, કૃષ્ણને કરવું હોય તે કરે. ટેક.
 સ્થાવર જંગમ જડ ચિંતનમાં માયાતું બળ ઠરે
 સમરણ કર શ્રી કૃષ્ણચંદ્રનું, જન્મમરણ ભય હરે— કૃષ્ણને. ૧.

નવ માસ પ્રાણી શ્રી કૃષ્ણનું, ધ્યાન ગભાંમાં ધરે ;	
માયાનું આવરણ કયું ત્યારે, લખ ચોરાસી ફરે—	કૃષ્ણને. ૨.
તું અંતર ઉદ્દેગ ધરે, તેથી કારજ શું સરે ;	
ધણીનો ધાર્યો મનસૂળો, હર બ્રહ્મથી નવ ફરે—	કૃષ્ણને. ૩.
દોરી સર્વની એના હાથમાં, ભરાવ્યું ડગલું ભરે ;	
જેવાં જંત્ર વળાડે જંત્રી, તેવો સ્વર નીસરે—	કૃષ્ણને. ૪.
થનાર વસ્તુ થયા કરે જ્યમ, શ્રીકૃષ્ણ પાણી ભરે ;	
જનાર વસ્તુ એણીપેરે જાશે, જ્યમ ગજ કોઠું ગણે—	કૃષ્ણને. ૫.
જેનું જેટલું જે જ્યમ કાળે, તે તેને કર ઠરે ;	
એમાં ફેર પડે નહીં કોઈથી, શીઠ કૂટાઈ તું મરે—	કૃષ્ણને. ૬.
તાઈ ધાર્યું થાતું હોય તો, સુખ સંચે દુઃખ હરે ;	
આપતાણું અજ્ઞાનપાણું એ, મૂળ વિચારે ખરે—	કૃષ્ણને. ૭.
થાવાનું અણચિંતવ્યું થાશે, ઉપનિષદ્ એવરે ;	
રાખ્ય ભરોસો રાધાવરનો, દયા શીઠને ડરે—	કૃષ્ણને. ૮.

પદ ૧૧ રાગ સારંગ

જે કોઈ પ્રેમ અંશ અવતરે, પ્રેમરસ તેના ઉરમાં ઠરે.	ટેક.
સિંહણ કેઈં દૂધ હોય તે, સિંહણ સુતને જરે ;	
કનકપાત્રપાળે સહુ ધાતુ, કોટીને નીસરે—	પ્રેમરસ ૧.
સોમવદ્ધી રસ પાન શુદ્ધ જે, બ્રાહ્મણ હોય તે કરે ;	
વગળ વંશીને વમન કરાવે, વેદ વાણી ઉચરે—	પ્રેમરસ. ૨.
સકરખોરનું સાકર જીવન, ખરના પ્રાણજ હરે ;	
ક્ષાર સિંધુનું માછલું જેમ, મીઠા જળમાં મરે—	પ્રેમરસ. ૩.
ઉત્તમ વસ્તુ અધિકાર વિના મળે, તદ્દપિ અર્થ નવ સરે ;	
મત્સ્યલોગી ખગલો મુકતાક્ષણ, દેખી અંચુ નવ ભરે—	પ્રેમરસ. ૪.
કોટિ પ્રકારે પ્રેમ વિના, પુરુષોત્તમ પુંઠ ન ફરે ;	
દયા પ્રીતમ શ્રી ગોવરધનધર, પ્રેમ ભક્તિયે વરે—	પ્રેમરસ. ૫.

પદ ૧૨.

હવે હરિને ભજ્જેરે ભજ્જે, મનવા.	ટેક.
સાધ ગધને આધ સુક્રેતી ;	
હવે તો નિરલભાધને તજ્જેરે તજ્જે—	મનવા. ૧.
સંસાર ચાવીને છોતોરે ક્રીધો ;	
હવે તો એમાં નથી મજ્જેરે મજ્જે—	મનવા. ૨.
આન ગરીબી ધરી લેને મૂઠ મતિ ;	
હવે તૃણાને તજ્જેરે તજ્જે—	મનવા. ૩
કાળ કંપે જમનું જ્જેર ન ચાલે ;	
દયા સળાધને સજ્જેરે સજ્જે—	મનવા. ૪.

પદ ૧૩ રાગ ખમાચ

જ્જે વિચારી જીવ તારી શી ગતિ થશે ;	
જન અમૂલ્ય જનમ વ્યર્થ ગયો કંઈ હશે.	ટેક.
ચેતના હજ્જુ ન કાળ અચૂક આવશે ;	
ન ભજ્યા શ્રી કૃષ્ણ ત્યાંહાં કોણ છોડાવશે—	જ્જે વિચારી ૧.
છળ કરી અધર્મ દ્રવ્ય મેળવ્યું દુઃખે ;	
પોષ્યું નિજ કુટુંબ કણ પડ્યો ન પરમુખે—	જ્જે વિચારી. ૨.
નિત્ય હાય દૈવ પલક નવ ઠર્યો સુખે ;	
રાધિકા રમણ ન રટ્યો રહ્યો ઇચ્છી રૂપે—	જ્જે વિચારી. ૩.
સ્કંદ પંચમે પુકારી નર્ક દુઃખ કહ્યું ;	
ત્રાસ ઉપજે સુણ્યેથી કયમ જશે સહ્યું—	જ્જે વિચારી ૪.
માટે હજ્જુ ચેત સેવ કૃષ્ણ કર કહ્યું ;	
ત્યાં તો પછે વાહાડ્યું તેને જોઈશે વહ્યું—	જ્જે વિચારી ૫.
તું જાણે જાનણી છું તે કયમ ભજન કરું ;	
પણ વિચારી વેઠ સર્વ મનથી કર પરું—	જ્જે વિચારી. ૬.
કૃષ્ણ નામ રટણ ગિત રાખ્ય આવરું ;	
બળતે ઝુંપડેથી ખેંચી કાઢ્યું તે ખરું—	જ્જે વિચારી. ૭

ભજન વિના વાત સર્વ માનને વૃથા ;	
મુકી કૃથરીને સાંભળ કૃષ્ણની કથા—	જો વિચારી. ૮.
આત્મઘાતી તુંજ તાહરો ન થા ન થા ;	
દયા શ્રીજી વિના ગતિ નથી સર્વથા—	જો વિચારી. ૯.

પદ ૧૪ રાગ એજ.

ભજને શ્રી હરિને કરી કલ્પના પરી ;	
તારી કલ્પનાએ વાત કહે કરી સરી.	ટેક.
નાણી જ્યું નિત્ય તોએ શીદ મથે મરી ;	
આ :અમૂલ્ય જન્મ ગયો નહિ આવે ફરી—	ભજને. ૧.
દુઃખ મૃત્યુ કોણ માગવાને જાય છે ;	
જો સમે આવી તે સહેજ પ્રાપ્ત થાય છે—	ભજને- ૨.
એજ રીતે સુખ સર્વ શાસ્ત્ર ગાય છે ;	
માની હુ'પણ તું શીદ દુઃખમાં દળાએ છે—	ભજને. ૩.
જેનું નિમિત્ત નિરમ્યું જ્યાં તેહ ત્યાં જશે ;	
પૂર્વ ભવે સમ્યું તે પ્રમાણે પામશે—	ભજને. ૪.
ધાર્યું ધણીએ તેજ થયું થાય છે થશે ;	
વૃથા વિટ'ખના કરીશ તેજ ઉગરશે—	ભજને. ૫.
કરવો ઉદમ કહ્યો છે પણ રૂડી રીતિનો ;	
તું તો છેક ભજન ભૂલી કરે અનીતિનો—	ભજને. ૬.
એકા અંશ પ્રભુ વિષે તુંને ન પ્રીતિનો ;	
લાજનો વિચાર ચિત્ત રાખ્ય જીતનો—	ભજને. ૭.
રાખ્ય દહ ભરસો એક નાથજી તણો ;	
અવળું સવળું કરશે જન જાણી આપણો—	ભજને. ૮.
દીનવાસલ દેવ તે દયાળુ છે ઘણો ;	
ટેક ધાર દયા નેહ શ્રી કૃષ્ણથી ખણો—	ભજને. ૯.

પદ ૧૫ રાગ એજ.

સેવની શ્રી કૃષ્ણ રસિક રાધિકાપતી ;
 રાધિકાપતિ ગોવિંદ રાધિકાપતી. ટેક.
 મહાવાક્ય તત્ત્વમસિ મરમી તેતણા મુનીંદ્ર ;
 લીન જેહુમાં સ્વરૂપ તેથી પર અતિ— સેવની. ૧.
 બ્રહ્મા વિષ્ણુ ભવ અનંત, અંત નાં લહે ખચીત ;
 અર્થ સાધને ન સાધ્ય ચોગી, ન તું થતી— સેવની. ૨.
 આત્મારામ પૂરણ કામ, ધામ ધામ વામ ગ્રામ ;
 શ્રેય સક્તિ નામ શામ અદ્ભુતાકૃતિ— સેવની. ૩.
 સ્વયંભૂ સ્વતંત્ર ચહી શકે ન કોપી મંત્ર તંત્ર ;
 પ્રાણ શુદ્ધ પ્રેમાનન, ભક્તિ દીનમણિ— સેવની. ૪.
 લલિત છળી ત્રિલંગી લાલ, મદનમોહન અતિ કૃપાલ ;
 જેહુને નિરખી ત્રસિ, દયાને નથી થતી— સેવની. ૫.

પદ ૧૬.

મરવા ટાણે રે મેંથી કેમ મરાશે, હરિ હરિ હવે શું થાશે. ટેક.
 બરકીને ખોલાશે નહીં, પછી ગોવિંદ કેમ ગવાશે ;
 કોઈનું ખોલ્યું કાને નહીં સંભળાય, સાસે ધમણુ ધમાશે—
 મરવા ટાણે. ૧.
 પિંડે પડખું નહીં પલટાય, પછી ખેહું કેમ થવાશે ;
 રોમ રોમની વ્યાધિ થાશે, ઇ દુઃખ કેમ સહેવાશે— મરવા. ૨.
 હિંમત જાશે માંકડ ખાશે, કુબુદ્ધિ કંઠ ઘેરાશે ;
 પુંખડે પાણી પાશે જ્યારે, હાથે કેમ જમાશે— મરવા. ૩.
 જમકિંકરના મુદ્દગર મોટા, ઇ કેમ જોવાશે ;
 ભગવદ્ગીતા ભાવ ધરીને, શ્રવણે કેમ સંભળાશે— મરવા. ૪.
 દયારામ કહે પૂરણબ્રહ્મ તે, રામ રૂદ્યે ધરાશે ;
 સદ્બોધે સંત સંગત કરતાં, સુખથી તરત મરાશે— મરવા. ૫.

પદ ૧૭ રાગ એજ.

મરવા ટાણે'રે મેંથી તરત મરાશે, હરિ હરિ હવે ઠીક થાશે.	ટેક.
ઓસડ વેસડ ગંગા જમના, વૈદ નારાયણ થાશે ;	
સાધુ સંત સરવે મળીને, રામતણા જશ ગાશે—	મરવા. ૧.
સુત, વિત, દારા, ધન, જોખનથી જે મન અળગું થાશે ;	
કામ, ક્રોધ, મદ્દ મેલી કરીને, હરિ ચરણે ચિત્ત બજાશે—	મરવા. ૨.
એવી રીતે રામ જપો તો, પૂરણુ પદ પમાશે ;	
દયારામ કે પૂરણુપ્રહ્લ છે, તેજમાં તેજ સમાશે—	મરવા. ૩.

પદ ૧૮ ગરબી.

(હરિ ભજન થકી છોટા હોય તે. રાગ ;)

હરિ ભાવ વિના, કેવળ કૃતિ કરેથી કાર્ય ન થાય ;	
જ્યમ અગ્નિ વિના ભસ્મમાં, ઘૂત હોમે એજે જાય.	ટેક.
જુઓ સર્પ સમીર ભક્ષીને રહે, જુઓ ચાતક તે પિપાસ સહે ;	
જુઓ ઉલૂક અખંડ ઉન્નત્ય રહે—	હરિ ભાવ વિના. ૧.
જુઓ મીન તીર્થ જળમાં નહાએ, જુઓ ગુણકા નૃત્ય કરે ગાએ ;	
જુઓ પાણો પોખે શું સુખ થાએ—	હરિ ભાવ વિના. ૨.
જુઓ મૃગ આદિક પશુ વનવાસી, જુઓ ગુનેગાર સહે છે કાંસી ;	
જુઓ કાસદ પાણુ જાય છે કાશી—	હરિ ભાવ વિના. ૩.
જુઓ તેલીનો બળદ પરિક્રમા કરે, પત્તગ પેટે ચાલે દંડવત કરે ;	
જુઓ તપોધન દેવજે દેવળ ફેરી કરે—	હરિ ભાવ વિના. ૪.
જુઓ વડ જટાનો ઝોજ સહે, જુઓ અંધ સદા કર દંડ ગ્રહે ;	
જુઓ ખર તન રાખમાં રોળ્યું રહે—	હરિ ભાવ વિના. ૫.
જુઓ નટવો અળઘૂત વેશ ધરે, જુઓ બગલો દ્રઢ થઈ ધ્યાન ધરે ;	
જુઓ મૂક વચન સુખ નવ ઉચરે—	હરિ ભાવ વિના. ૬.
નહિ વ્યંડળ વિષયતણી આપદા, ઉભું વૃક્ષને ક્રોધ મળે ન કદા ;	
જુઓ અજગર નિર્લેલી છે સદા—	હરિ ભાવ વિના. ૭.

ભાવે પ્રદહાદને સ્થંભમાંથી મળ્યા, નામદેવને ભાવે ભુતમાંથી નીકળ્યા ;
 વિણ ભાવે મંડળિકને કાળ કળ્યા— હરિ ભાવ વિના. ૮.
 હરિ તેવા થાય જેવા જાણે, નિજ ભાવ પ્રમાણે કળ માણે ;
 દયો કહે જુઓ સર્વ ઠેકાણે— હરિ ભાવ વિના. ૯.

પદ ૧૯ રાગ કાફી-

કૂલ્યો શું કરે છેરે, ભૂલ્યો ભવ કૃપમાં પડ્યો ;
 મનુષ્ય દેહ રૂપીરે, ખોયો મણિ હાથે ચઢ્યો. ઠેક.
 ડાહ્યો થઈને દુનિયામાં કર્યો તું, તેણે સર્થું શું તારું કાજ ;
 શે નવ જાણે જવું પલકમાં, ત્યાંહાં ક્યમ કરી રહેશે લાજ ;
 ડાપણુ તારું ત્યારેરે, જ્યારે જમના હાથ ચઢ્યો— કૂલ્યો. ૧.
 વરણાગીમાં વાટજ ઊઠી, જ્યારે નર્ક નિવાસ ઠર્યો ;
 મિથ્યા જનુની ભારેરે મારી, એવો જન્મ ધર્યો ન ધર્યો ;
 માટે જોને જાગીરે, અવસર આવી ચડ્યો— કૂલ્યો. ૨.
 શુરે થયું સંપત્ત ઘણી મળે, શું થયું મોટે ઘર દ્વાર ;
 નિશ્ચિંત થઈને હરિને ન લજ્યા, તારો ધિક્ક પડ્યો અવતાર ;
 ધિક્ક તારું જીવ્યુંરે, હૈવે તને શાને ઘડ્યો— કૂલ્યો. ૩.
 સમજ મન માન મારી શીખામણ, મમતા મૂકી પરી ;
 કર સમરણ પુરુષોત્તમ પર ધ્રુવ, રટ રાધેકૃષ્ણ હરિ ;
 ત્યારે દયો જાણેરે સર્વથી સરસ તું નીવડ્યો— કૂલ્યો. ૪.

પદ ૨૦ રાગ એજ.

મનજ મુસાફરરે, આલો નિજ દેશ ભણી ;
 મુલક ઘણા જોયારે, મુસાફરી થઈ છે ઘણી— ઠેક.
 સ્વપુર જવાનો પંથ આવ્યો છે, રખે ભૂલતા ભાઈ ;
 કરીને આ મારગ મળશે નહિ, એવી છે અવખાઈ ;
 સમજીને આલો સીધારે, ના જાશે ડાળા કે જમણી— મ

વચ્ચે કાંસીઆ વાટે મારવાને, બેઠા છે બે ચાર ;
 માટે વળાવા રાખો બે ત્રણેક, ત્યારે તેનો નહિ ભાર ;
 મળ્યો છે એક ભેદીરે, કહેલી ગતિ સહુ તે તણી— મનજી.
 માલ વહોરો તો વહોરો શેઠના નામનો, થાય ન કયાંઈ અટકાવ ;
 આપણો કરતાં જોખમ આવે, કાવે ધણીનો દાવ ;
 એટલા સારૂં ન થાવું વહોરતના ધણી— મનજી.
 જો જો જગત થકી જાવું છે, કરજો સંભાળીને કામ ;
 દાસ દયને એમ ગમે છે, હવે જમએ પોતાને ગામ ;
 સૂજે છે હવે એવું રે, અવધ થઈ છે આપણી— મનજી.

પદ ૨૧ રાગ એજ.

સાચું તો સગપણુરે, સમજ મન શ્યામ તણું ;
 બાકી સહુ જૂઠું રે, કશું નથી કામ તણું— ટેક.
 માત તાત સુત ભ્રાતને ભગિની, શ્યામ સહોદર સોય ;
 કુળ કુટુંબ સખા ગોત્રને જ્ઞાતિ, તારું છે નહીં કોય ;
 સગું છે એ તો સર્વે રે, સુખને દામતાણું— સાચું. ૧.
 જનુની જનક એવાં કર્યાં તેટલાં, ધરી જેટલી દેહ ;
 લેણાં દેણાંનો સંબંધ છૂટ્યો, ત્યારે મુકીને આળ્યો તેહ ;
 કોઈએ ના બતાવ્યું રે, ઠેકાણું વિશ્રામતાણું— સાચું. ૨.
 જોની આ હરિવિના હેત કરીને, કોણ આપે મનુષ્ય અવતાર ;
 પશુ પંખી ફેડીને આપ્યો, લજનતણો અધિકાર ;
 ભજે તેને આપેરે, પદ નિજ ધામતાણું— સાચું. ૩.
 આણુ આસક્તિ કાંએ ન રાખીશ, માયા મનથી છોડ ;
 નિશ્ચિત થઈ સહુ શોક તજને, પ્રોતિ પ્રભુસું જોડ ;
 દયા દિન રજનીરે, રટણ કર રામતાણું— સાચું. ૪.

૫૬ ૨૨ રાગ એજ.

- ગર્ભવાસ રાખ્યોરે, કિરપા તને બહુ કરી ;
 સદા સુખ આપ્યુંરે, તેને કેમ ગયો વિસરી. ટેક.
- દશ પંદર સુધી પૂરણુ પાળ્યો, પરણાવ્યો બહુ પેર ;
 તેણે એકે ઘડી ધંધર ન ગાયા, મનમાં ન આણી કાંઈ મેર ;
 વિશે વહ્યો પૂરોરે, હૈયામાં ન આવ્યા હરિ— ગર્ભ. ૧.
- વરણાગીમાં વાંકો હીંડે છે, પચીસ થયાં પરમાણુ ;
 છેલાઈમાં તું છાકી ફરે છે, અહંકાર ને અભિમાન ;
 ત્રીશે મોહ્યો સ્ત્રીનેરે, ઘણા ઘણા નેહ ભરી— ગર્ભ. ૨.
- નાત જાતમાં નામજ કાઢ્યું, કુબુદ્ધિ જાત કઠોર ;
 ધનને કાળે ધૂતતો ફરે છે, જેમ હુરાયું ઢોર ;
 ચાળીશે તું ચાલીરે, છતમાહીં રહ્યો છરી— ગર્ભ. ૩.
- ઘર ધંધામાં ઘેલો ફરે છે, ગાયા નહીં જગપાળ ;
 પરાક્રમ તારાનો પાર ન આવે, પુઠે બહુ થઈ જંજાળ ;
 પચાસે જઈ પહોંચ્યોરે, ઠેકાણે ન એઠો ઠરી— ગર્ભ. ૪.
- દયા દાનને પુણ્ય ન લાવ્યો, જ્ઞાન ને ગરીબાઈ ;
 અહંકારમાં તું ગયો અજ્ઞાતો, લોભ લાલચમાં લેવાઈ ;
 સાઠે બુદ્ધિ નાઠીરે, તારણ કાંઈ ન આવ્યું તરી— ગર્ભ. ૫.
- સિતેર થયાં ત્યારે શુદ્ધ ન રહી, ભાંગ્યો પોતાનો ભાર :
 કુટુંબ કાળેલો કોઈ નવ માને, તોએ ન મેલે અહંકાર ;
 સુમારગ ન આલ્યોરે, ડગલું નવ મેલ્યું ડરી— ગર્ભ. ૬.
- એંસી થયાં ત્યારે આંખે ન સૂળે, થર થર ધ્રુજે તારી કાય ;
 કાયામાં કંપ વાયુ પ્રગટ્યો, તોએ ભજન નહિ થાય ;
 મુરખ નવ ચેત્યોરે, માયાએ તને લીધો ઘેરી— ગર્ભ. ૭.
- ઘરડો થયો ત્યારે ગતજ ભાગી, ગાયા નહીં પરબ્રહ્મ ;
 દાન પુણ્યનું નામ ન જાણ્યું, સમજ્યો નહીં કાંઈ મર્મ ;
 માઝું માઝું કરતોરે, વર્ષ નેવું ગયાં વહી— ગર્ભ. ૮.
- કુકર્મનાં બહુ બંધન છૂટવા, આપ્યો મનુષ્ય અવતાર ;

- સોએ વર્ષે તારી અવધજ આવી, લયો ભૂંડાઈને ભાર ;
 ભૂલ્યો બધા લવમારે, ફેગટનો ફેરો ફરી— ગર્ભ. ૯.
 ધંધરને અંતરે નવ ધાર્યા, બાણ્યા ન બુગદાધાર ;
 અંતસમે ન્યારે ખાંધીને આણ્યો, પડ્યો કરશે પોકાર ;
 દાડણુ દુઃખ દેખીરે, રોશે બહુ નયણાં ભરી— ગર્ભ. ૧૦.
 સત્ય પુરૂષે સિદ્ધિમાં જ્યે, તાડું પાનું પુસ્તક નિરધાર :
 ખાતાંમાં ઘણી ખોટજ દીઠી, નાંખો નર્ક મોઝાર :
 પાપી એ છે પૂરોરે, પૂછો એને ખોટી ખરી— ગર્ભ. ૧૧.
 કાયર થયો ત્યારે કાલાવાલા, કરવા માંડ્યા અપાર ;
 હરિ હવે લજન ન ચૂકું, તાડું એકવાર કાઠોને ખાર ;
 દાસ દયારામનારે, હરિ હાથ ઝાલો ફરી— ગર્ભ. ૧૨.

પદ ૨૩ રાગ લાવણીનો.

- સાંભળ શિક્ષા તું મન ભારી, સાચી કહું એક વાત ;
 મનુષ્યા દેહ હુલ્લ લજ હરિને, ન્યાંલગી તન કુશળાત ;
 સમો ગયે પસ્તાઈશ પાર ક્યાં, ચોરાચી અથડાતાં ;
 તે કરતાં શું દુઃખ ઘણું છે, ઘરમાં ગોવિંદ ગાતાં. ૧.
 ખર અવતાર થશે હરિ ભૂલ્યે, પીઠ લાદશે તારી ;
 ભૂખ્યો તરસ્યો કોઈ નહિ પૂછે, શીત વૃષા તપ ભારી ;
 પાછળ માર ઘડાઘડ પડશે, કાંઈક મંદ ચલાતાં ;
 તે કરતાં શું દુઃખ ઘણું છે, ઘરમાં ગોવિંદ ગાતાં. ૨.
 શ્વાન થઈશ ભગવાનને ભૂલ્યે, હંકાઈશ ઘેર ઘેરે ;
 મળ મૂત્રાદિક ખાન પાન બહુ, કળ્પ સહિશ શી પેરે ;
 કહું નહીં આ જન્મ જશે એમ, લાત લાકડી ખાતાં ;
 તે કરતાં શું દુઃખ ઘણું છે, ઘરમાં ગોવિંદ ગાતાં. ૩.
 ઘણું ગંદ તન વિટ વરાહનું, હરિ ન ભજે તો થાશે ;
 મુત્ર પુરીષની હાર વાસ ત્યાં, તને અડી સઉ નાશે ;
 નાસે દીઠે જ્ઞાની ભૂંડાં, ન્યાં ત્યાં ફેરે મરાતાં ;
 તે કરતાં શું દુઃખ ઘણું છે, ઘરમાં ગોવિંદ ગાતાં. ૪.

- કૃષ્ણ કીર્તનમાં આળસ આણે, અજ કુર્કટ પડે થાવું ;
 વણુ વાંકે પાળે ને વેચે, કસાઈ કરમાં જવું ;
 અકાળ મૃત્યુ શસ્ત્ર માર ખીડા, અતિશય કંઠે કપાતાં ;
 તે કરતાં શું દુઃખ ઘણું છે, ઘરમાં ગોવિંદ ગાતાં. ૫.
- હરિ ન લજે ઇત્યાદિક અધમ તેનો, ગણતાં ન આવે પાર ;
 નરક કુંડની અખંડ આંચનો, કેમ કડું ઉચ્ચાર ;
 કેશવ વણુ કોઈ શકે નવ છોડવી, જર્માકંકર લઈ જતાં ;
 તે કરતાં શું દુઃખ ઘણું છે, ગોવિંદ ઘરમાં ગાતાં. ૬.
- દયા પ્રિતમ વિષે રહું ઊંઘ્યું, ને ચેત હજી તો ચેતાય ;
 વિષય સુખ સહ યોનીમાં ત્યાં, કૃષ્ણ લજન નહિ થાય ;
 આ અવસરમાં લે સમરી પછી, પાર નથી- પસ્તાતાં ;
 તે કરતાં શું દુઃખ ઘણું છે, ઘરમાં ગોવિંદ ગાતાં. ૭.

પદ ૨૪ લાવણી.

- ચેત ચેત મન ચપાળ થઈને, કૃષ્ણ કૃપાનિધિ લજનેરે ;
 આ જૂઠી બાણ જગતતાણી છે, તેથી મમતા તજનેરે. ૧૯૩.
- શું મૂરખ મિથ્યા માડું કહે છે, તાડું તે સહ ખોયુરે ;
 આ અમૂલ્ય હીરો હારીને તેં, પથ્થરમાં ચિત્ત પ્રોયુરે— ચેત. ૧.
- આ ડાહ્યાંપણ તાડું મજ્યું ધૂળમાં, ચૂલે પડી ચતુરાઈરે ;
 તું સેવા સમરણમાં નવ સમજ્યો, અન્ન બગાડયું ખાઈરે— ચેત. ૨.
- તેં હેતે હરિ સેવન નવ કીધું, સંતોખ્યા નહિ સાધુરે ;
 આ ધિક્ પડ્યો તારો જનમારો, વણુસાડયું તેં બાધુરે— ચેત. ૩.
- અલ્યા તું તારી જનનીને શે નવ, પથ્થર પરિયો પેટેરે ;
 જે લોક પખાણત વસ્ત્રજ વાડ, તુજને નાંખી હેઠેરે— ચેત. ૪.
- તોપણ કોઈનું કારણ સરતું, પણ તું તેથી માઠોરે ;
 તું કોઈને કામ કશું નવ આળ્યો, કિંચિત ક્યાંઈ ન ગાઠોરે—ચેત. ૫.
- આ જન્મદેવસથી જરા લગી તેં, કૃત્સિત કૃત્ય બહુ કીધારે ;
 આ માતાપિતા આદિક અતિ સજ્જન, જનને બહુ દુઃખ દીધારે—ચેત. ૬

- તું પાપથી બીહિનો નહિ પાપી, વધો ન જૂઠા પાપેરે ;
આ કોટિ જીવ કલપાવે મૂરખ, જૂઠી પૂરી સાપેરે— ચેત. ૭.
- તું વહવું નહિ તે વદે મુખેથી, નવ ખાવું તે ખાયરે ;
આ તું તારા મનમાં મદમતો, નવ જવું ત્યાં જાયરે ચેત. ૮.
- આ વિષયતાણું કૃત વાહાણું કીધું, મનથી માન્યું ઠીકરે ;
તે વેદ શાસ્ત્રનું વચન ન માન્યું, ધરી ન હરિની બીકરે— ચેત. ૯.
- તેં કપટ કરી લોકોને લૂટયા, પિંડ પોતાનો પોખ્યોરે ;
તને દીન ઉપર નવ દયાજ આવી, પર આત્મા બહુ દુહ્યોરે—ચેત. ૧૦.
- તું વૈષ્ણવ વેષે વહાતો હિંડે, જ્ઞાન ઉપદેશ બતાવેરે ;
આ પોતાનું મન પથ્થર સરખું, તેમાં દોષ ન લાવેરે— ચેત ૧૧.
- તું દગો કરતાં દોષ ગણે નહિ, લાંબો જ્યમ ત્યમ લુંટીરે ;
જે પરમારથ કરુ જાતો દેખે, હૃદયું નાંખે કૂટીરે— ચેત. ૧૨.
- એમ કપટ કરી છળ ભેદ રચીને, પરવિત્ત ઘરમાં ઘાલ્યુરે ;
પછે એમ કરતાં મૃત્યુ આવ્યું, તેથી કપટ ન ચાલ્યુરે— ચેત. ૧૩.
- પછી જન્મકિંકરે ગરહન ગ્રહીને, કાઢ્યો ઘરથી બહારરે ;
તે લઇ ગયા જમપુર અપાટી, દેતા માર અપારરે— ચેત. ૧૪.
- ત્યાં જઇ ઊભો રાખ્યો ધર્મ આગળ, શી આજ્ઞા છે સ્વામીરે ;
જે વિધિ કહો તે વિધિ દુઃખ દઇયે, ખોલ્યા મસ્તક નામીરે— ચેત. ૧૫.
- પછે ધર્મરાયે ત્યાં તુજને પૂછ્યું, કહે કમાઇ શી કીધીરે ;
તું ગયો હતો હરિ સમરણ કરવા, કેમ થઇ નહિ સિદ્ધિરે— ચેત. ૧૬.
- ત્યાં એવું કહેતાં ચિત્રવિચિત્રે, કાઢ્યું તારું પાતુરે ;
તે વાંચતાં મનમાં લજવાણો, એવું તાહારું છાતુરે— ચેત. ૧૭.
- તે સાંભળીને ત્યાં ધર્મ સલામાં, સહ્યે ઉશિયા દંતરે ;
ભાઇ આવો નિર્લજ કોઇ ન દીઠો, કહી ન આંચો અંતરે— ચેત. ૧૮.
- પછી ક્રોધ કરી ધર્મરાજ ખોલ્યા, નાખો કુંભીપાકરે ;
એ નકટ જીવને શી શીખામણ, ન મળે જેને નાકરે— ચેત. ૧૯.
- જ્યાં ધર્મે એમ કહ્યું ત્યારે તું, ખોલ્યો જોડી પાણુરે ;
મેં અખ મારી હું હાર્યો સ્વામી, દીન વધો તું વાણુરે— ચેત. ૨૦.
- હવાં મનુષા દેહ એકવાર મુજને, આપો શ્રી મહારાજરે ;
હું હવાં હરિ સમરણ નહિ બૂલું, અન્ય કરીશ નહિ કાજરે—ચેત. ૨૧.

- એમ કોટિ કાલાવાલા કરતાં, કૃપા કરી ધર્મ ભૂપરે ;
 જાને નવ ભૂલીશ કહીને આપ્યું, મનુષાદેહ સ્વરૂપરે— ચેત. ૨૨.
- તું એમ કરાર કરી આળ્યો છે, તે તું શે નવ જાણેરે ;
 તું હવે જઈ ઉત્તર શો આપીશ, હરિગુણ મુખે ન આણેરે— ચેત. ૨૩.
- તું ફેગટ ફજેત શીદ થાય છે, કહ્યું માનને માડરે ;
 હું સાચું કહું છું રામજ હરિ ભજ, શીદ બગાડે તાડરે— ચેત. ૨૪.
- આ જે દેખે છે તે સઉ ખોટું, સાચું હરિનું નામરે ;
 તું વણુ દામે લૂટી શે તેને, નથી દ્રવ્યનું કામરે— ચેત. ૨૫.
- આ સુખ સંપત ધર ઘરૂણી દેખી, શીદ હરાયો હિંડરે ;
 આ તું મ જાણીશ ઝાઝું જીવીશ, આળ્યું આંકે મીંડરે— ચેત ૨૬.
- તું હૃદય થકી નથી હેત ધરીને, ભજતો વૈકુઠનાથરે ;
 તો પાછળ પસ્તાવું પડશે ને, ઘસવા પડશે હાથરે— ચેત. ૨૭.
- ભાઈ આ મનુષાદેહ મોંઘો છે, મળશે નહિ વારે વારે ;
 જો આ અવસર ચૂક્યો તો નિશ્ચે, લખ ચોરાસી તારેરે— ચેત. ૨૮.
- ત્યાં ખર સૂકર ગંડક ગર્ધવ, જાતિમાં જઈ અવતરશેરે ;
 ત્યાં પ્રભુ સમરણ કરવાની ગત્ય નહિ, ચારેખાણ રખડશેરે— ચેત. ૨૯.
- તે માટે માડું કહ્યું કરીને, ગોવિંદના ગુણ ગાનેરે ;
 આ માયા મમતા મુકીને તું, તાડું ચેતી જાનેરે— ચેત. ૩૦.
- તું આળ્યો ત્યારે શું લઈ આળ્યો, જાઈશ કે શું લેઈરે ;
 તું ખીજું તાડું શુંજ બતાવે, તારી છે નહીં દેહીરે— ચેત. ૩૧.
- આ માડું માડું કરીને મૂરખ, મુખે તું દોડી દોડીરે ;
 તું વૃથા વિટંગણુ શીદ કરે છે, સંગ નહિ આવે કોડીરે— ચેત. ૩૨.
- ભાઈ તારે કીધું અદકું આછું, લેશમાત્ર નહિ થાયરે ;
 એ કરતાહરતા ખીજા છે તું, વચે શીદ અથડાયરે— ચેત. ૩૩.
- ભાઈ લખ્યું ન મિથ્યા થાય કદાપિ, ભાગ્ય વિષે છે જેહરે ;
 તે એની મેળે વણુમાગ્યું, આવીને મળશે તેહરે— ચેત. ૩૪.
- તે માટે કોટિ કલપના કાઠી, ગાને શ્રી ગોવિંદરે ;
 એ દાસ દયાના પ્રભુને ભજતાં, થાશે અખિલાનંદરે— ચેત. ૩૫.

પદ ૨૫. રાગ સૌરઠ.

રાધાનાં મનામણા વિષે.

ચાલ ંહેલી અલખેલી ખ્યારી રાધે ;
 તને તારો કહાન જોલાવે, તને ઘનશ્યામ જોલાવે ;
 તને તારો પિયુ જોલાવે, સરસ સમો સાધે સાધે. ટે૩
 નથી તુજ સમી કોઈ અખિલ વિશ્વવામા ;
 શચી સાવિત્રી ઉમા રમા રામા ;
 તેપણુ નહીં સમોવડ અવર કોણુ કામા ;
 તારી તુલ્યના તારી તુલ્યના, એક તુજ કે વ્રજ ભૂપ ;
 તું તદ્રુપ, ગુણુ સ્વરૂપ, વાસકૂપ, અખ્ય જૂપ ;
 સુકૃત રૂપ, જેહુ અનૂપ, ગતિ અગાધે અગાધે, ખ્યારી રાધે—ચાલ.
 કેસરી આમિષ તણુ તૃણુ કેમ ખાય ;
 સ્વાતિ સલિલ વિણુ ન ચાતક તરસ જાય ;
 વન વિશાખા અગ્રજાજ સીપ ચહાય ;
 એ દ્રષ્ટાંત, એ દ્રષ્ટાંત, અર્થ આણુ, ધ્યાન ગાન ;
 મુકી માન પ્રિતમ કહાન, દે રસ દાન અધર પાન ;
 ભાગ્યવાન નકો આન, તું સમાન સુતા ભાન,
 તણુ ઉપાધે ઉપાધે, ખ્યારીરાધે— ચાલ. ૨
 સલિલહીન મીન જીવે ન કોય ;
 જલ વિહીન થયું બગડે તે તોય ;
 તડિત મેઘ મેઘ તડિત વિણુ ન સોય ;
 કરી જો, કરી જો રૂદે વિચાર, વાર વાર ;
 એજ સાર, માર્ય માર, ધાર ધાર, સહુ શૃંગાર ;
 મ કર વાર, પ્રાણુધાર, ને ઉર હાર ;
 કર અખાધે અખાધે, ખ્યારી રાધે— ચાલ. ૩
 એમ કહી પતિ રતિ અતિ સ્મૃતિ કરાવી ;
 સજાવ્યા શૃંગાર જ્યમ ત્યમ સમજાવી ;
 લાવી લલિતા પટરાણીને પધરાવી ;
 સોંપી શ્યામા, સોંપી શ્યામા, સુંદર શ્યામ, કરી પ્રણામ,

વળી વામ, કુંજ ધામ, પૂરણ કામ, નિગમ યામ ;
સો વિશ્રામ, તે ગુણ ગ્રામ, કથે આમ, દયારામ,
હર્ષ વાધે વાધે, ખ્યારી રાધે—

આલ. ૪.

કવિવર દલપતરામ ડાહ્યાલાઈ.

પદ ૧ રાગ કડખે.

હાથ જોડીને ગણનાથને હું નમું, સાથે સિદ્ધિને ખુદ્ધિ જેને. ટેક.

રિદ્ધિને વૃદ્ધિ જે દાસિયો દેખિયે, લાલને લક્ષ જે પુત્ર ખ્યારા ;

સુરવશે મુનિવશે સર્વ સેવા કરે, રનેહુથી ગાય ગુણ જાણી સારા—

હાથ. ૧.

એક છે વદન સુખ સદન સોહામણો, લાલમાં ચંદ્ર આલામ્બ લાસે ;

ચાર ભુજવંત અત્યંત ચિત્ત આતુરી, નિરખતાં સર્વ સંતાપ

નાસે— હાથ. ૨.

વિદ્ય હરનાર કરનાર કરુણા ધણી, સર્વ શુભ કામમાં નામ પેહેલું ;

ધંદ્ર પ્રહ્લા ને જોગીંદ્ર જશ ગાય છે, થાય છે તેથી સુખ સર્વ

સેહેલું— હાથ. ૩.

ભક્ષ મોદકતણો પક્ષ સુરનો ઘણો, જક્ષને એજ અધ્યક્ષ આપે ;

સર્પના હાર શાણુગાર છે સર્પના, ગર્વ કંદર્પના એ ઉથાપે— હાથ. ૪.

સુખ સંસારનું ચિત્ત જો આહિયે, મુસકવાહન આશ કરિયે ;

દીનતા લાવીને દાસ દલપત કહે, ધ્યાન ગણનાથનું નિત્ય ધરિયે—

હાથ. ૫.

પદ ૨ રાગ એજ.

મળી માત ને તાત પ્રભાતમાં, પુત્રીને સુણ કહે વાત ગઈ રાત વીતી ;

ઉઠી અત્યારમાં અધમ ઉદ્ધારમાં, જગત કરતારમાં જોડ પ્રીતિ—

મળી. ૧.

વેગળાં હુંકડાં કુકડાં ખોલિયાં, ખોલીઆં દ્વાર દરખાર કેરાં ;

જાગીઆ લોક તે ઉઘમે લાગીઆ, વાગીઆ ઘંટ જાંહાં દેવદેરાં—

મળી. ૨.

ઉદિત આદિત્ય આભાસ આકાશમાં, ચંદ્ર પ્રકાશ તે નાશ પામ્યો ;
પીગળીને પાણી થઈ ઝરણુમાં જાય છે, હોય જે હિમથી ખરકું

જામ્યો— મળી. ૩.

ચકલી ચક ચક કરે કાગ કા કા કરે, હંસ પોપટ મેના મધુર બોલે ;
રાગ પ્રભાતિ કોઈ ગાઈ, ખુશ થાય છે, ગાય ભેંસો ગળે બંધ

બોલે— મળી. ૪.

ઘંટીના ઘોર સુણુ, જ્વેરથી જે વળી, મસીદમાં બાંગ મુઠ્ઠાં પોકારે ;
સ્નાન કરી સુંદરી, જળભરી જાય છે, ન્હાય છે કોક નદીને કિનારે—

મળી. ૫.

જે તું દીવો જઈ, જેત ઝાંખી થઈ, ચોર ને ઘૂડ સંતાઈ પેઠા ;
પદ્મ પ્રકુલિત થયાં, પતિત થઈ પોયણી, બગ ઠગો જઈ નદી ઘાટ બેઠા

—મળી. ૬.

ખેડુ ખેતી કરે, સોની સોનું ઘડે, લોહ લોહાર કંસાર કાંસું ;
નાર મરનારને, રાગ તાણી રૂએ, આંખમાં નહિ હોએ એક આંસુ—

મળી. ૭.

ઉઠી નર નારિયો, ઉઘડી બારિયો, દેખ મહિયારિયો મહી વલોવે ;
જે વટેમારણુ, જાય છે વાટમાં, ઘાટમાં ધોખીજન વસ્ત્ર ધોવે—

મળી. ૮.

ધીર શૂરવીર તે ધનુરવિદ્યા ધરે, રાજ દરબાર વાણંત્ર વાજે ;
ચોકી બદલાય છે, ચોક છંટાય છે, રાય જઈ બાગ મધ્યે બિરાજે—

મળી. ૯.

કુળવંતી નારી સંતાન સંભાળતી, મધુર મુખ બોલતી બોલ ઉઠી ;
બાળને મારતી, ઘણીને ધમકાવતી, કૂચડ રંડા કરે કલેશ રૂઠી—

મળી. ૧૦.

હોય ધનબંત, ધીમંત ધોઈ દંતને, સ્નાન કરી સરસ સુગંધ સુધે ;
આણસુ એદી ને, અક્કલના આંધળા, અડીણિયા એ સમે ખૂબ ઉંધે

—મળી. ૧૧.

આ સમે ઉઠી અભ્યાસ જે આદરે, આઠ દશ માસમાં અર્થ સાધે ;
વનતણા પવનને, સેવતાં આ સમે, થાય આરોગ્ય તન વરસ આધે—

મળી. ૧૨.

વીસરી હોય તે, વાત પણ સાંભરે, આ સમે ઉઠી ને યાદ કરિયે ;
કઠણ જે દલપતરામનું કામ છે, કાવ્ય કલ્પોલ તે તરત તરિયે—
મળી. ૧૩.

પદ ૩ કંસનો ગરબો.

- ગણપત લાગું પાય, ગરબો ગાવાને મન ધરુંરે ;
સમરૂં શારદાજી માય, વાણી વિષ્ણુની ઓચરૂંરે. ૧.
- વાસુદેવ કેરી નાર, જેનું નામ છે દેવકીરે ;
પામીદેવ મોરાર, આઘ અંબા સેવ્યા થકીરે. ૨.
- જેનો વીરો છે કંસ, મથુરાપુરીનો રાજિયેરે ;
કાઠયો ભગની કેરો વંશ, મુરખ મનમાં ન લાજિયેરે. ૩.
- તેણે માર્યાં ખટ બાળ, હુંડે હિંસાથી નવ ડર્યોરે ;
સમે આવી પોતો કાળ, કુંભ પાપે પૂરો ભર્યોરે. ૪.
- દેવકી ભજે ભગવાન, શુદ્ધ લેજે વૈકુંઠ ધણીરે ;
વિનતિ સુણજે હરિ કાન, મુજને આશા છે તમતણીરે. ૫.
- સામું જેયું વિશ્વાધાર, દીન જાણી દયા કરીરે ;
થયો આઠમો અવતાર, પૂરણ પ્રગટયા છે શ્રી હરિરે. ૬.
- જાણે કોટિ ઉગ્યા ભાણ, તેજ એવું ત્રિકમતણું ;
તેને કરિયે પરણામ, ધ્યાન ધરિયે પરિબ્રહ્મનુંરે. ૭.
- એમ જોલ્યા વાસુદેવ, રખે વાત જાણી પડેરે ;
લેઈ ચાલ્યા તતખેવ, ગોકુળ ગામને ગોદરેરે. ૮.
- ગોકુળ મેલ્યા મહારાજ, ત્યાંથી લીધી છે વીજળીરે ;
જમુનાજીએ આપ્યો માગ, શેષ નાગે છાયા કરીરે. ૯.
- વાસુદેવ આવ્યા ઘેર, સેજ મૂકી છે દીકરીરે ;
મુક્યા હતા રખવાળ, સેવક સઘળા આયુધ ધરીરે. ૧૦.
- સહુ પામ્યા તિદ્રાય, વાણે વાત જાણી પડીરે ;
બાળક પ્રગટયું ધરમાંહિ, કંસ આબ્યો ઘોડે ચડીરે. ૧૧.
- કાઠી દેખાડોને બાળ, તેના મારી કટકા કરુંરે ;
ખોળે મૂકી તતકાળ, કંસે મારવાને મન ધરુંરે. ૧૨.

- વીજળી ઉડી આકાશ, બળ તેણે ક્રીધું ઘણુંરે ;
 વાણી ખોલી પ્રકાશ, તારો વેરી ગોકુળ ભણીરે. ૧૩.
- થયો ગાભો કંસ રાય, વિહું મોહું લેઈને ગયોરે ;
 પછી વિચાર્યું મનમાંહિ, કોઈક શત્રુ પેદા થયોરે. ૧૪.
- દેવકીને વાસુદેવ, કારાગ્રહમાં તે રાખ્યાંરે ;
 ત્યાંથી આલ્યો તતખેવ, ઘોડે પાખર નાંખ્યાંરે. ૧૫.
- માતા જસોદાને ઘેર, નાટારંગ ત્યાં થાયછેરે ;
 તરિયાં તોરણ બંધાય, માનની મંગળ ગાયછેરે. ૧૬.
- કહે છે નંદજી તાત, મુજ ભાગ્ય ઉદે થયાંરે ;
 હરખે આવ્યાં આંસુપાત, પ્રભુજીએ ક્રીધી દ્યારે. ૧૭.
- દૂધે વરસ્યા છે મેહ, સાકર કેરા કરા પડ્યારે ;
 મંદિર રંગ્યાં છે જોહ, કુમકુમ કેરા દીધા છડારે. ૧૮.
- પુત્ર પામી સુન્દત, વાળાં વાગે બહુ ભાતનાંરે ;
 કહે છે નંદજી તાત, ભામણાં લેળી અંખે માતનાંરે. ૧૯.
- આવ્યા ચારણ ભાટ, દાન પુન્ય ક્રીધાં ઘણુંરે ;
 ગોકુળ થયું ગેંઘાટ, અંખે માને દે વધામણારે. ૨૦.
- મોતીએ ભરાવી છે થાળ, ગાગર ખેડાં ચડાવિયાંરે ;
 વાજે મૃદંગ ને તાલ, મંદિર માતાને આવિયાંરે. ૨૧.
- માનો મોટો મહિમાય, પૂજા બહુવિધિ લાવિયાંરે ;
 પૂજા લાગે છે પાય, મુક્તાકુંજે વધાવિયાંરે. ૨૨.
- પુત્ર તેડી ઉછંગ, માને ચરણે નમાડિયોરે ;
 અંખા થયાં છે પ્રસન્ન, ખોળે ખેસાડી રમાડિયોરે. ૨૩.
- એ છે અનાથનો નાથ, ખડખડી મનથી હસેરે ;
 માયે મૂક્યો શિર હાથ, એથી સરવે સુખી થશેરે. ૨૪.
- થશે પૂથ્વીનો ભૂપ, પ્રજા સઘળીને પાળશેરે ;
 કોઈક કારણ સ્વરૂપ, શોક સરવેના ટાળશેરે. ૨૫.
- સંગે સઘળી વ્રજનાર, તેની માંહિ મુકંદજીરે ;
 ધાપલાં કરે છે અપાર, તેને નિરખે છે નંદજીરે ; ૨૬.
- આળ ચરિત્ર અનેક, એક જિહ્વાયે શું કહુંરે ;
 પાર પામે નહિ શેષ, અકળ ગતને હું નવ લહુંરે. ૨૭.

- પે' યાં પીતાંબર સાર, કરમાં ગ્રહી છે લાકડીરે ;
 ફેટે ગુંજકેરા હાર, પાયે ચઢવાને આખડીરે. ૨૮.
- શિરપર બાંધી છે મોળ, બાંધે નાંખી છે કામળીરે ;
 વા'લો કરે છે કલોલ, સુરત જ્ઞેતામાં શામળીરે. ૨૯.
- ગાયો ચારે ગોપાળ, લીલા રચી વૃંદાવનમાંરે ;
 વાયે વેણુ રસાળ, પેઠા રાધિકાના તનમાંરે. ૩૦.
- વળી શાં કડું વખાણુ, દાણુ લીધું છે હહીંતણુરે ;
 રાધા કેરે એ પ્રાણુ, વિલો મુકે નવ દ્વાણુરે. ૩૧.
- નવલ નંદ કિશોર, રાસ રમતાં રીઝયા ધણુરે ;
 નેણાં ચળકે ચકોર, સુંદર વદન સોહામણુરે. ૩૨.
- ગાયો ગોકુળનો છંદ, વિત્યો વરસ અગ્યારમાંરે ;
 ગોપી પામી આનંદ, વા'લાજીના વિહારમાંરે. ૩૩.
- જેનાં પરાક્રમ અપાર, વદે વ્યાસ નિત્યે વતણુમાંરે ;
 ફેટેતાં થાય વિસ્તાર, વાંચે વેદ પુરાણુમાંરે. ૩૪.
- પછે માર્યો છે કંસ, કેશ બાલીને પછાડિયોરે ;
 તેના ઉડ્યા છે હંસ, સે'જે સ્વર્ગ પમાડિયોરે. ૩૫.
- થયા મથુરાના રાય, માત તાતને છોડાવિયારે ;
 આનંદ ઓછવ થાય, સ્વજન સરવે તેડાવિયારે. ૩૬.
- સજયા સોળ શણુગાર, રાજપુત્રીને પટરાણીમાંરે ;
 મહિમા વાધ્યો અપાર, વેદ શાસ્ત્ર પુરાણુમાંરે. ૩૭.
- વૈલવ કહ્યો નવ જય, હાથી ઘોડા ને પાલખીરે ;
 સુંદર સજયા શણુગાર, મદન મોહને સવાલખીરે. ૩૮.
- બોલ્યાં દેવકીજી માત, મેં તેા માન્યાં છે નોરતારે ;
 પછે આલ્યાં નવરાત, રૂપિ તેડ્યા છે ગોર ત્યારે ૩૯.
- અંબા તેડ્યાં છે ઘેર, પો'તી સરવની મન રળીરે ;
 પૂજા કીધી બહુ પેર, પગે લાગે લખી લખીરે. ૪૦.
- મોટા કીધા છે હોમ, પાઠ કરી અંબે માતનારે ;
 પારણાની છે નોમ, ભોગ નાનાવિધ ભાતનારે. ૪૧.
- માંડવીની શોભાય, ગરબે ગાય સરવે સુંદરીરે ;
 શ્રીકૃષ્ણ વસ્ત્ર અપાય, જ્ઞેવા બેઠા છે શ્રી હરિરે. ૪૨.

પોત્યા દેવકીના કોડ, ન્યુન એકે વાતે નથીરે;	
ઊભો કરે છે કર જોડ, દાસ દલપતની વિનતિરે.	૪૩.
પૂરો મનડાના કોડ, સ્વજન મેલાવો દૂરથીરે;	
ટાળો અસૂરનો શોર, સૂખા મોકલો હજૂરથીરે.	૪૪.
ગરબો શીખે સુણે ગાય, શીખ નામે અંખા પાવડીરે;	
ત્રુઠે ત્રિભોવન રાય, આશા પૂરે માવડીરે	૪૫.

દેવકૃષ્ણ.

પદ ૧ રાગ પ્રભાત. શ્રી મહાદેવજીનું સ્મરણ.

પ્રાતઃ સમે સંમરીએ મન, શ્રી શંકરદેવા ;	
મોક્ષ અર્થ ચરનકમલ, કીજે નિત સેવા.	ટેક.
શ્વેત વર્ણુ ચંદ્ર ભાલ, જટા ગંગ રાજે ;	
તીન નેન જીનહી અર્ધ, અંગ ઉમા છાજે—	પ્રાત. ૧.
કંઠ રૂંઠમાલ હાથ, ડમરુ નિજ સોહે ;	
નાદ જાકો શ્રવણ કરી, દેવન મન મોહે—	પ્રાત. ૨.
બ્રહ્મા વિષ્ણુ સનકાદિક, નારદ યશ ગાવે ;	
નિજ મુખ સુની નિગમ વાકય, બ્રહ્માનંદ પાવે—	પ્રાત. ૩.
સ્થૂલ સૂક્ષ્મ કારણાદિ, જિન નહિ આકાર ;	
વિશ્વંભર વિશ્વગ્રાપી, હૈ પરતે પારા—	પ્રાત. ૪.
શિવકો મહિમા અપાર, રસના ન કહાવે ;	
શંકર કરુણા કટાક્ષ, અનુભવ કર આવે—	પ્રાત. ૫.
શિવ શિવ મુખ રટન કરત, નિરભે સુખ લેવે ;	
સદ્ગુરુ કર ચરન ખાલક, દેવકૃષ્ણ સેવે—	પ્રાત. ૬.

પદ ૨ ગરબી,

શ્રી રામગુરુનું ધ્યાન ધરવા વિષે મનને લલામણ.

રામનું રામનું રામનુંરે, મન ધ્યાન ધરો ગુરુ રામનું.	ટેક.
અન્ય ઉપાસન દૂર તજીને, સ્મરણ કીજે રામ નામનુંરે—	મન. ૧.

- સગાં કુટુંબ કોષ કામ ન આવે, સર્વે સગું છે દામનું રે— મન. ૨.
 “તત્ત્વમસિ” ઉપદેશ કરીને, દર્શણ કરાવ્યું નિજ ધામનું રે—મન. ૩.
 રામ રટણ રસનાએ તજીને, અન્ય વચન કેવા કામનું રે— મન. ૪.
 કહે દેવકૃષ્ણ મુને ગુરુને પ્રતાપે, સ્થાન મળ્યું ચિત્ત વિશ્રામનું રે—
 મન. ૫.

પદ ૩ કાફી રાગ સિંધી.

સંતસમાગમ મહિમા.

- લાગ્ય ઉદય મેરો ભયો, સખી લાગ્ય ઉદય મેરો ;
 પ્રહ્લાવિદ સંત ચરન રજ કર, મમ શુદ્ધ ભયો દેરો. ટેક.
 જાંહી મુખ બચન સુનન ગયો મુજ મન, ત્રિવિધિ તાપ જેરો—
 ભયો. ૧.
 જન કર ચરન શરનહી મિટાવત, ભવસાગર કેરો— ભયો. ૨.
 સંત સમાન આન નહીં જગમેં, સમ ચિત્ત જન કેરો— ભયો. ૩.
 શુક સનકાદિક નારદ જનકર, ગાવત ગુન ઘેરો— ભયો. ૪.
 દેવકૃષ્ણ મન બચનતેં હોવહુ, સંત ચરન ચેરો— ભયો. ૫.

પદ ૪ રાગ સિંધી.

- સો નર સચ્ચા ણિ સચ્ચા, અખતો સોઈ ગુરુકા બચ્ચા. ટેક.
 વિષય પદારથ વિષવત માની, દૂર કરી સખ આશી ;
 મહાવાક્ય ગુરુ મુખતેં જનને, લીના ખુબ તપાસી — સો નર. ૧.
 પારસ મનકો ગુનહે જનમેં ; મૂલ કષ્ટ નહિ લેવે ;
 સંશય દૂર કરી સંગીકોં, કંચન સો કર દેવે— સો નર. ૨.
 દ્વૈત બાદકો પરસ ન કરહીં, મૂખતેં દ્વૈત ન ખોલે ;
 અધિકારી જન આય મિલે તો, અનુભવ અપનો ખોલે— સો નર. ૩.
 શીલ સંતોષ સદા મન જાકે, નહીં મોહ અરુ મમતા ;
 આઠ પ્હોર બાલકવત રહેવે, ચિદાનંદમેં રમતા— સો નર. ૪.

પોતા દેવકીના કોડ, ન્યુન એકે વાતે નથીરે ;	
ભલો કરે છે કર ભેડ, દાસ દલપતની વિનતિરે.	૪૩.
પૂરો મનડાના કોડ, સ્વજન મેલાવો દૂરથીરે ;	
ટાળો અસૂરનો શોર, સૂળા મોકલો હુજૂરથીરે.	૪૪.
ગરબો શીખે સુણે ગાય, શીષ નામે અંખા પાવડીરે ;	
ત્રુઠે ત્રિલોવન રાય, આશા પૂરે માવડીરે	૪૫.

દેવકૃષ્ણ.

પદ ૧ રાગ પ્રભાત. શ્રી મહાદેવજીનું સ્મરણ.

પ્રાતઃ સમે સમરીએ મન, શ્રી શંકરદેવા ;	
મોક્ષ અર્થ ચરનકમલ, કીજે નિત સેવા.	ટેક.
શ્વેત વર્ણુ અંદ્ર ભાલ, જટા ગંગ રાંજે ;	
તીન નેન જીનહી અર્ધ, અંગ ઉમા છાજે—	પ્રાત. ૧.
કંઠ ડુંઢમાલ હાથ, ઉમરુ નિજ સોહે ;	
નાદ જાકો શ્રવણ કરી, દેવન મન મોહે—	પ્રાત. ૨.
બ્રહ્મા વિષ્ણુ સનકાદિક, નારદ યશ ગાવે ;	
નિજ મુખ સુની નિગમ વાક્ય, બ્રહ્માનંદ પાવે—	પ્રાત. ૩.
સ્થૂલ સૂક્ષ્મ કારણાદિ, જિન નહિ આકારા ;	
વિશ્વંભર વિશ્વત્રાપી, હૈં પરતે પારા—	પ્રાત. ૪.
શિવકો મહિમા અપાર, રસના ન કહાવે ;	
શંકર કરુણા કટાક્ષ, અનુભવ કર આવે—	પ્રાત. ૫.
શિવ શિવ મુખ રટન કરત, નિરભે મુખ લેવે ;	
સદ્ગુરુ કર ચરન બાલક, દેવકૃષ્ણુ સેવે—	પ્રાત. ૬.

પદ ૨ ગરબી,

શ્રી રામગુરુનું ધ્યાન ધરવા વિષે મનને લલામણ.

રામતું રામતું રામતુંરે, મન ધ્યાન ધરો ગુરુ રામતું.	ટેક.
અન્ય ઉપાસન દૂર તજીને, સ્મરણ કીજે રામ નામતુંરે—	મન. ૧.

- સગાં કુટુંબ કોષ કામ ન આવે, સર્વે સગું છે દામનું રે— મન. ૨.
 “તત્ત્વમસિ” ઉપદેશ કરીને, દર્શણ કરાવ્યું નિજ ધામનું રે—મન. ૩.
 રામ રટણ રસનાએ તજીને, અન્ય વચન કેવા કામનું રે— મન. ૪.
 કહે દેવકૃષ્ણ મુને ગુરુને પ્રતાપે, સ્થાન મળ્યું ચિત્ત વિશ્રામનું રે—
 મન. ૫.

પદ ૩ કાફી રાગ સિંધી.

સંતસમાગમ મહિમા.

- લાગ્ય ઉદય મેરો ભયો, સખી લાગ્ય ઉદય મેરો ;
 પ્રહ્લાવિદ સંત ચરન રજ કર, મમ શુદ્ધ ભયો દેરો. ટેક.
 જાંહી મુખ ખચન સુનન ગયો મુજ મન, ત્રિવિધિ તાપ જેરો—
 ભયો. ૧.
 જન કર ચરન શરનહી મિટાવત, ભવસાગર ફેરો— ભયો. ૨.
 સંત સમાન આન નહીં જગમે, સમ ચિત્ત જન ફેરો— ભયો. ૩.
 શુક સનકાદિક નારદ જનકર, ગાવત ગુન ઘેરો— ભયો. ૪.
 દેવકૃષ્ણ મન ખચનતે હોવહુ, સંત ચરન ચેરો— ભયો. ૫.

પદ ૪ રાગ સિંધી.

- સો નર સમ્યા ણિ સમ્યા, અખતો સોઈ ગુરુકા ખચ્યા. ટેક.
 વિષય પદારથ વિષવત મानी, દૂર કરી સખ આશી ;
 મહાવાક્ય ગુરુ મુખતે જનને, લીના ખુબ તપાસી — સો નર. ૧.
 પારસ મનકો ગુનહે જનમે ; મૂલ કછ નહિ લેવે ;
 સંશય દૂર કરી સંગીકો, કંચન સો કર દેવે— સો નર. ૨.
 દ્વૈત ખાદકો પરસ ન કરહી, મૂખતે દ્વૈત ન ખોલે ;
 અધિકારી જન આય મિલે તો, અનુભવ અપનો ખોલે— સો નર. ૩.
 શીલ સંતોષ સદા મન જકે, નહીં મોહ અરુ મમતા ;
 આઠ પહોર ખાલકવત રહેવે, ચિદાનંદમે રમતા— સો નર. ૪.

આતમ તત્ત્વ વિના જનહીકોં, અવર નજર નહીં આવે ;
 જીવનમુક્તા ચૂકતા જગમેં, “અહં બ્રહ્મ” મુખ ગાવે— સો નર. ૫.
 ખેલે સખમેં સખતેં ન્યારો, રહે સકલ સરસોરી ;
 દેવકૃષ્ણ એસે સંતનકોં, નમન કરત કર જોરી— સો નર. ૬.

પદ ૫ કાફી. રાગ ધીરાના પદનો.

ગુરુથી પ્રાપ્ત સ્વાત્માતુલ્ય દર્શન.

સદ્ગુરુ શબ્દેરે, આતમ લક્ષ લહ્યું ;
 બ્રહ્મપદ પેખ્યુરે, બ્રાન્તિ જ્ઞાન ગયું— ટેક.
 લક્ષ ચોરાસી ફેરા ફરતાંરે, આળ્યો નર અવતાર ;
 સંત સંગત વૈરાગ્ય વિવેક વિણ, છૂટે નહીં સંસાર ;
 હરિ ગુરુ સંતેરે, શ્રુતિ શિરે એમ કહ્યું— સદ્ગુરુ ૧.
 જીવ શિવ સહુ ભેદ માયાકૃત, અજ્ઞાને કરી હોઇ ;
 રબુ ભુજંગ રવિ તેજ વારિવત્ સર્વે મિથ્યા જોઇ ;
 ચિદ્ર સાગરમાંરે, મન જઇ મગ્ન થયું— સદ્ગુરુ. ૨.
 ઘટ મઠ રૂપે જેમ થયો છે, એક મહદ્ આકાશ ;
 સ્થાવર જંગમ રૂપ અનેકવિધ, જે છે વિશ્વ વિલાસ ;
 સકલ સ્વરૂપેરે, ચૈતન્ય આપ રહ્યું— સદ્ગુરુ. ૩.
 શબ્દાતીત તે શબ્દમાં નાવેરે, જે રહ્યું ખાવન ખાર ;
 તે નિજ તત્ત્વ અખંડ અનુપમ, દેવકૃષ્ણ દિલ ધાર ;
 ગુરુગમ જાણીરે, સહુપદ સંઘે ગ્રહ્યું— સદ્ગુરુ. ૪.

પદ ૬ રેખતો.

સ્વમનને વૈરાગ્યોત્પાદક બોધ.

સમજ લે મન સમજ લે પ્યારા, જાન જગ બ્રહ્મ હે સારા ;
 છોડ ચિત્ત અવરકી આશી, કટે જાતે કાલકી કાંસી. ટેક.
 માત પિતા બ્રાત સુત દારા, જ્ઞાતિ કુલ સુહૃદ અરુ પ્યારા ;
 સાથ સખ વેરિ હય તેરે, સ્નેહ કરી જ્ઞાનધન હેરે— સમજ. ૧.

- सुरा जिउं पान कर ज्याला, छके भद्यअंध भतवाला ;
 श्वानवत् किरत नित डोले, अंतरकी गांठ नहीं ज्योले— समज. २.
 विषयकी आर कया पेजे, किरत शिर काल नहीं हेजे ;
 वाध नथुं भेषके हलभे, अपटकर लेत है पलभे— समज. ३.
 आभु* अहि असत है जेसें, परावत आन ले तेसें ;
 जनी-जग कालका आसा; हूर कर देहुकी आशा— समज. ४.
 जकुं द्रढ ज्ञानतहै मेरी, सोही कही देह नहीं तेरी ;
 वृथा नर जन्म कयेां ज्योवे, यावल तल तुष कया ज्योवे— समज. ५.
 सहशुरु शीष है तेरे, पलकभे काल लय डेरे ;
 तातें द्वेवकृष्ण युं कीजे, विषय तल ज्ञानरस पीजे— समज. ६.

पद ७ राग कानरो.

स्वभनने शिक्षा.

- मान कह्यो मूरख मन मेरो; शुरु गिन कोय सगो नहीं तेरो. टेक.
 जालपनो जालन संग ज्योयो, यौवन कामनी कीनो नकेरो ;
 वृद्धपने तृष्णा नहीं थूकी, तातें लयो लवसागर डेरो— मान. १.
 संत समागम अहनिश कर ले, जते होत है ज्ञान उजेरो ;
 अणकी जेर येत लेरे लाछ, उत्तम अवसर जात है तेरो— मान. २.
 शुद्ध जियार मार भमताकुं, दूठ कपटको कर तुं निवेरो ;
 शील संतोष हया हिल धरके, सहशुरु यरन शरन ले सवेरो— मान. ३.
 शीतल अह्न समुहर जीले, तणही नसे जग जालको जेरो ;
 आर उपाय ठरनको नाही, द्वेवकृष्ण यह वेद ढंढेरो— मान. ४.

पद ८ कोरडो.

विषयानंद अत्ये छितापदेश.

- तुने तो धिक्क छे धिक्क छेरे, तेतो जणयो नहीं अह्न लेद. टेक.

- કેક જનમનાં પુણ્યથી પામ્યો, ઉત્તમ આ અવતાર ;
સ્ત્રીધન આદિકમાં લપટાણો, તું કરતો નથી વિચાર — તુંને. ૧.
- વિષય ક્ષંદમાં ખુબ ક્ષાણો, તું કરે છે રાતાં નેણુ ;
સ્વારથ કારણ સંતને સામો, તું બોલશ વાંકાં વેણુ— તુંને. ૨.
- શીખામણની વાત સુણી, તુંને ચડે છે મોટી રીસ ;
કલ્યાણ તારું કેમ થાશે, તેં તો જાણ્યા નહીં જગદીશ— તુંને ૩.
- દયા દીન થઈ દિલમાં, નથી આવરતો શુભ કામ ;
એક ચિત્તે કરી એક ઘડી તું તો, લેતો નથી હરિ નામ— તુંને. ૪.
- આહાર નિદ્રા ભય મૈથુનમાં, તું રાજી રહ્યો વિણુ જ્ઞાન ;
માનુષ દેહ ધરી પણ કેવળ, તું છે શ્વાન સમાન— તુંને. ૫.
- સ્નાન સંધ્યાદિક નિયમ ન પાલ્યા, ન વાલ્યું વિષયથી મન ;
મેહર ધરી મતિમાં મદ અંધ તેં, દીનને દીધું ન અન્ન— તુંને. ૬.
- પશુ પેઠે દેહ હું એમ માની, તેં લીધું માહા અભિમાન ;
આશ્રમ વર્ણની આડ વડ, નવ-જાણ્યું જગત નિદાન— તુંને. ૭.
- શાસ્ત્ર પુરાણ જાણ્યો શઠ તોપણ, દૂર રહી ગયો દેશ ;
નાસ્તિક થઈ નથી જાણ્યો નિર્લજ, જ્ઞાનતણો લવ લેશ— તુંને. ૮.
- ગદગદ હર્ષ અશ્રુ નહીં જ્યાં લગ, રોમ ઊભા નવ થાય ;
સર્વમાં વિષ્ણુ નવ દેખે ત્યાં લગ, ભક્ત તું કેમ કેવાય— તુંને. ૯.
- ડા'પણુ તારું ધૂળ મળ્યું, તારો ખળ્યો સર્વ આચાર ;
વૈષ્ણવતા તારી વાટ ઉઠી, તેં તો કથ્યો નહીં કિરતાર— તુંને. ૧૦.
- દુષ્ટબુદ્ધિ દિલમાં બહુ દાઝશ, દેખી સંત સમાજ ;
અન્ન તું ઉજળું દૂધ તું દેખશ, ત્યાં નથી “ પોપાં ” નું રાજ—તુંને. ૧૧.
- કૂઠ કપટને દૂર કરી, નથી ચાલતો સુંદર ચાલ ;
અંતસમે જમ આવશે ત્યારે, તારા શા હવાલ— તુંને. ૧૨.
- શીલ સંતોષને ક્ષમા દયા, નથી પાળતો વેદાનુસાર ;
જન્મ ધરી જનનીને જલમ, અમથો આપ્યો ભાર— તુંને. ૧૩.
- અંધ અભાગીને પામર પ્રાણીસું, આપણને નથી કામ,
દેવકૃષ્ણ સદ્ગુરુ પ્રસાદે, ભજે એક શ્રી રામ— તુંને. ૧૪.

પદ ૯ રાગ જંગલો

અબ તો મનવા મેરા, ગુરુ ચરણે ચિત્ત ધાર ધાર. ટેક.
 માત પિતા અધવ કુલ જ્ઞાતિ, તન ધન સુત ગૃહ દાર ;
 વામે સ્નેહ લગાયકે મુરખ, જનમ ધરે બહુ વાર વાર— અબ તો. ૧.
 દેવ દુર્લભ અબકે તન પાથો, ભરતખંડ અવતાર ;
 કર આતમ અનુભવકો કારન, ગુરુગમ આપ વિચાર ચાર—અબ તો. ૨.
 સદ્ગુરુ વચને સજકર કર ગ્રહી, “ તત્ત્વમસિ ” તરવાર ;
 ભેદભાવ અબ દુઃખકો હેતુ, તસ્કરવત્ શિર માર માર— અબ તો. ૩.
 પરમ ધામ પરમાતમ નિશ્ચુન્ન, જો પદ બાવન વાર ;
 સો સદ્ગુરુતો ભિન્ન નહિ યું, દેવકૃષ્ણ દિલ ધાર ધાર— અબ તો. ૪.

પદ ૧૦ રાગ એજ.

અબ તો મનવા મેરા, હરિજનસે કર પ્રીત પ્રીત. ટેક.
 સંત સમાગમ નિશિદ્ધિન કર લે, મન ક્રમ બચન સુનીત ;
 ત્રિવિધ તાપમય આ ભવસાગર, એ તરવેકી રીત રીત— અબ તો. ૧.
 કામ ક્રોધ મદ મોહ લોભયુત, અંચલ ચિત્તકું જીત ;
 વિવેક વિરાગ વિચાર ધાર દિલ, શમ દમ તપહી સંચિત ચિત—
 અબ તો. ૨.
 નામ રૂપ સબ જૂઠ જગત ધમ, ગાવત હે શ્રુતિ ગીત ;
 યા તન તેરો પલ ન રહેગો, જિમ વેલુકી ભીત ભીત— અબ તો. ૩.
 જાન જથારથ રૂપ તું તેરો, પંચકોષતે તીત ;
 દેવકૃષ્ણ તું બ્રહ્મ સમજ કર, સંત બચન પરતીત સીત— અબ તો. ૪.

પદ ૧૧ રાગ એજ.

અબ તો મનવા મેરા, ધર આતમકો ધ્યાન ધ્યાન. ટેક.
 કારણ સુક્ષ્મ સ્થૂલ દેહ ત્રય, ઈન્દ્રિયગન અરુ પ્રાન ;
 એ માયાકૃત નામ રૂપ જગ, દુઃખ અસત જડ જાન જાન— અબ તો. ૧.

જાત્રત સ્વપ્ન સુષુપતિ તુરિયા, પર ઉન્મત્તી અસ્થાન ;
 પરાપાર પરમાત્મ કેવલ, સો તું પદ નિરવાણુ વાણુ— અખ તો. ૨.
 જા કરિ લેશ પ્રકાશ પ્રકાશત, ઉદ્દગન ઈંદુ ભાન ;
 “ સોમે ” ધમ નિશ્ચય કરકે તજ, અનાત્મકો અભિમાન માન—
 અખ તો ૩.
 “ સોહ ” શબ્દ જહાં લય પાવત, સો નિજ રૂપ ન આન ;
 દેવકૃષ્ણ સંશય મત કર સમજ, સદ્ગુરુકી સાનં સાન— અખ તો. ૪.

પદ ૧૨ રાગ ધનાશ્રી.

કરહુ અખે આતમ તત્ત્વ વિચાર. ટેક.
 આતમ અનુભવ ણિન નહિ દીસત, સુખ કહુ મન નિરધાર—કરહુ. ૧.
 રાખદાદિક સખ ણિષય પદારથ, વામે ક્ષુ હૈ ન સાર ;
 જ્ઞાન ણિના ભવ બહુબિધિ ભટકયો, લક્ષ ચોરાસી વાર— કરહુ. ૨.
 દેવ દુર્લાભ જન્મ મલ્યો હૈ, અખકે ચેત ગમાર ;
 એહુ દેહુ તેશે ન રહેગો, ધન જોળન દિન ચાર— કરહુ. ૩.
 સજ્જન જન સતસંગત નૌકા, લેકર હો ભવપાર ;
 શરણાગત સદ્ગુરુકે ચરણે, દેવકૃષ્ણ કર પ્યાર— કરહુ. ૪.

પદ ૧૩ રાગ ઠુમરી.

દેખો સંતો વ્યાપક એક હરિ. ટેક.
 અરથ ઉરથ મધજલ થલ માંહી, સખમે રહ્યો હે ભરી— દેખો. ૧.
 દુષ્ટ વિદારણુ ભકતન કારણુ, જીન એહુ દેહુ ધરી— દેખો. ૨.
 અકલ અખંડ અનુપમ જાનો, અનુભવ અપનો કરી— દેખો. ૩.
 દ્વૈતાદ્વૈત રહિત પદ જો હૈ, તહાં મન વૃત્તિ ઠરી— દેખો. ૪.
 દેવકૃષ્ણ મોહે ગ્રહી લીની, સદ્ગુરુ સાન ખરી— દેખો. ૫.

પદ ૧૪ ટુમરી રાગ કેરબાની.

વિષયાસક્ત પુરુષ અત્યે ઉપદેશ.

નરતન જન્મ ધરી કહા કીના ;	
સર્વાધાર સળહીમેં વ્યાપક, વે પદકું નહીં ચીના—	નર. ૧.
રામકૃષ્ણ શિવ ગુરુ ઇમ કોદિન, મુખતેં નામ ન લીના—	નર. ૨.
શીલ સંતોષ દયા દિલ ધરકે, દીનકોં દાન ન દીના—	નર. ૩.
બિષયનકું ચિત્ત ચાહી વૃથા શઠ, તન મન કીન મલિના—	નર. ૪.
દેવકૃષ્ણ અખ તો ગુરુપદમેં, તન મન અર્પન કીના—	નર. ૫.

પદ ૧૫ ટુમરી.

ગુરુભક્તિ વિષયક સ્વમનોપદેશ.

આઠ પોર એકાગ્ર કરી મન, ગુરુપદ રટન કરે કરે ;	
ગુરુ બિન ઐર ઉપાય કોટિ કર, લવ જલ નાંહિ તરે તરે.	ટેક.
દેહુ ગેહુ સુત વિત પશુ દારા, મમ ઇતિ મોહુ હરે હરે ;	
વધ્યા સુત મૃગપાની જાની જગ, ઝટપટ દૂર ટરે ટરે—	આઠ. ૧.
પંચ વિષય દુઃખદાયક દ્રઠ તિન, વિષવત જાની હરે હરે ;	
શ્યાન શૂકર ખરવત્ મદ અંધે, પુનરપિ મતહીં મરે મરે—	આઠ. ૨.
“તત્ત્વમસિ” ઉપદેશ ગુરુકૃત, સત તવ કર્યોં બિસરે સરે ;	
નિજપદ સદ અપરોક્ષ જ્ઞાન બિન, કબહુ ન કાજ સરે સરે—	આઠ. ૩.
દત્ત વિસિષ્ઠ શુકાદિક જનપદ, નિત પ્રેત ધ્યાન ધરે ધરે ;	
દેવકૃષ્ણ અખ સખ તુછ જાની, એહી પદ શરન પરે પરે—	આઠ. ૪.

પદ ૧૬ રાગ વસંત.

ખેત્રો ખેત્રોરે જન એસી વસંત, જાતે લવસાગરકો આવે અંત.	ટેક.
માત પિતા સુત કુટુંબ નાર, તામે સનેહુ લગાય કર્યું હોત ખવાર ;	
અંતમેં કોઈ નાવે કામ, તાતે લજ મન સદગુરુ આઠજામ—	ખેત્રો. ૧.

સંત સમાજ સો સરસ યાગ, જામે કુખુદ્ધિ કબહી નાહી ;
નિગમ બચન બહુ કૂલે કૂલ, વામે “તત્ત્વમસિ” ગંધ અતિ

અમૂલ— ખેલો. ૨.

જાહાં પ્રહ્લનિરૂપણુ નિત્ય હોઈ, તાકોં યાધ ન લાગત અન્ય કોઈ ;
તારે મધ્ય જૈઠ તું કર લે ચેન, મન દૂર કરી સખ ણિધય ફેન—

ખેલો. ૩.

શુદ્ધ સત્ત્વ ગુણુ બચ્ચ ધાર, તમ રજ કૃત મલ દૂર ડાર ;
જ્ઞાન ગુલાલ ચડાવ અંગ, જાકો કબહુ ન ઉતરે રંગ—

ખેલો. ૪.

મેં પ્રહ્લ એ દ્રઢ રોપ આંમ, મન જાની જૂઠ સખ રૂપ નામ ;

અસ્તિ ભાતિ પ્રિય સકલ ધાર, સત્ દેવકૃણુ એહિ સમજ સાર—

ખેલો. ૫.

પદ ૧૭ રાગ હોરી. કાફી.

સદ્ગુરુ સત જ્ઞાન બતાયે, તાતે હમ આનંદ પાયો.

ટક.

પંચકોશ પરિપ્રહ્લ સદ્દોહિત, ત્રિગુણાતીત રહાયો ;

નિગમ અગમ નિજ રૂપ સદા જ્ઞે, પ્રકૃતિ પાર કહાયો ;

સહજ સોહી અનુભવ આયો—

સદ્ગુરુ. ૧.

મે સો પ્રહ્લ-પ્રહ્લ સો મેં હું, યા ણિધિ દ્વૈત ણિલાયો ;

ઘશ ભવ ઉપાધિ છાંડકે, “તત્ત્વમસિ” શ્રુતિ ગાયો ;

સોહી મેં એહી દ્રઢાયો—

સદ્ગુરુ. ૨.

જાગ્રત સ્વપ્ન સુષુપ્તિ તુરિયા, તાપર મેંહી બસાયો ;

જૈખરી મધ્ય-પશ્યંતિ પરાકોં, સાક્ષી મેં સુભર ભરાયો ;

“સોહ પ્રહ્લ” ઘટ ઘટ છાયો—

સદ્ગુરુ. ૩.

ધન ગુરુદેવ શાસ્ત્ર સોહી ધન હે, જીન અજ્ઞાન નસાયો ;

હરિ ગુરુ સંત સુખદ દુઃખ નાશક, પદપંકજ રજ પાયો ;

દેવકૃણુ ધ્યાન લગાયો—

સદ્ગુરુ. ૪.

પદ ૧૮ લલિત છંદ.

- અખિલ લોકનાં તત્ત્વને લહો, શમ દમ્બાદિના સારને ઘ્રહો ;
 દુરગુણીતણા સંગ ના કરો, શુભ ગુણે કરી દુષ્ટતા હરો ૧.
 કરમ ભર્મમાં શીઘ્રને ભમો, વિદિત વેદનાં ચર્ણુમાં નમો ;
 વિષમ વાતથી ચિત્ત વાળજો, નરમ ભાવથી ધર્મ પાળજો. ૨.
 કુટિલ કામની શ્યામતા તજો, વિકટ વિશ્વમાં ઘ્રહને ભજો ;
 વિષમ ભોગમાં દુઃખ છે બહુ, મન વિચારીને જાણજો સહુ. ૩
 સદ્ગુરુ તણા શબ્દ સાંભળો, શ્રવણથી સહુ જ્ઞાનમાં મળો ;
 કપટ કૂડને દૂર નાંખજો, પરમ શીલ સંતોષ રાખજો. ૪.
 પર કલત્રને માત જાણજો, કુટિલતા કદા ચિત્ત નાણજો ;
 ધીરજતા ધરી કા'ડી કામના, નિગમરાજની ઐજ આમના. ૫.
 ચતુરતાવડે ચેતી ચાલજો, પ્રથમ પિંડનું પાપ ખાળજો ;
 કપટી જંતુ આ જગતમાં ઘણાં, નિરદયાતણી છે નહીં મણા. ૬.
 ભગત જે નહીં ભક્તજી થઈ, જરૂર સંતને જાણુશો નહીં ;
 ગુરુ થઈ ફરે ફેનમાં ફસી, કરુણતા નથી તેહને કરી. ૭.
 વિવિધ ભાતનાં વાક્ય ઐચરે, મદન અંધ થૈ ખાડમાં પડે ;
 ધન હરે અરે શોક ના હરે, અરર એહનું શર્ણુ શું કરે. ૮.
 સમજી ઉંઘથી સર્વ જાગજો, મત અસત્યથી તરત ભાગજો ;
 જટિલ જાલજો જ્ઞાન વેદનું, કંઠણ કાપજો મૂળ એહનું. ૯.
 પરમ ધામના મર્મને ભજો, સકલ શાસ્ત્રનો સાર શોધજો ;
 દુઃખિત દીનને દાન દીજિયે, અધમ કામને દૂર કીજિયે. ૧૦.
 તજી કુસંપને સંપ રાખવું, હૃદય આપવું સાફ દાખવું ;
 સરવ ઘોષ આ સર્વ પશ્રનો, વિશદ ધારજો દેવકૃપણનો. ૧૧

દેવાઈત પંડિત.

પદ ૧. ભજન.

પેલા પેલા પવન ફૂફશે, નદીએ નહીં હોય નીર
 ઉત્તર થકીરે સાયબો આવશે, મુખ્ય હનમો વીર ;

દેવાયત પંડિત દા'ડા દાખવે, સુણુલે દેવલદે નાર,
 આપણા ગુરુએ સત્ય ભાખિયું, જૂઠડાં નહીં રે લગાર;
 લખ્યાને ભાખ્યારે સોય દિન આવશે. ટેક

ધરતી માથે હેમર હાલશે, સુનાં નગર મોઝાર ;
 લક્ષ્મી લુટાશે લોકો તણી, તેની વહાર નહિ લગાર.— દેવાયત

પોરેરે આવ્યો સંતો પાપનો, ધરતી માગેરે ભોગ ;
 કેટલાંક ખડગે સંહારશે, કેટલાંક મરશે રોગ.— દેવાયત.

ખોટાં પુસ્તક ખોટાં પાનિયાં, ખોટાં કાજનાં કુશન ;
 અસલ જાદીરે ચૂડો પહેરશે, એ છે આગમનાં એંધાણુ—દેવાયત.

જતી સતીને સાબરમતી, ત્યાં હુશે શૂરાના સંગ્રામ ;
 કાયમ કાલિંગાને મારશે, ને નકલંગ ધરશે નામ.— દેવાયત.

કાંકરીએ તળાવે તંબુ તાણુશે, સો સો ગામોની સીમ ;
 રૂડીરે દીસે રળિયામણી, ભેળા અરજીનને ભીમ.— દેવાયત,

પશ્ચિમ દિશાથી સાયબો આવશે, આવે મારો જીવતનો જીવન .
 કળિજીગ ઉથાપી સત્યજીગ થાપશે, તે બોદ્યા દેવાયત પીર—
 દેવાયત.

દેવાનંદ.

(મહિયાવાડ મુળીના સાધુ) સંવત ૧૯૦૪ માં હતા.

પદ ૧ ઘોળ.

હૈયાના કૂટયા હરિ સંગે હેત ન કીધું,
 લખ ચોરાસી કેરું લગડું, માથે માગી લીધુંરે. ટેક

પેટને અરથે પાપ કરતાં, પાછું ફરી નવ જ્યું ;
 ચાર દિવસના જીવતર સારૂ, મન માયામાં મોહુંરે— હૈયાના. ૧.

જન્મ મરણ દુઃખ ગર્ભવાસનું, તે નવ શકિયો ટાળી ;
 માત પિતા યુવતી સુત સંગે, વિસાર્યા વનમાળીરે— હૈયાના. ૨.

આજસ ને અજ્ઞાન અતિશે, કામ બગાડયું તારૂં ;
 દેવાનંદ કહે દેખ વિચારી માન કહ્યું તું મારૂંરે— હૈયાના. ૩.

પદ ૨ રાગ એજ.

દુનિયામાં ડાહ્યો ડા'પણમાં દુઃખ પામે ;
 ભવતારણુ ભગવાન વિસારી, ચઢિયો ઠાલે ભામેરે. ટેક.
 મનુષ્ય દેહ મળ્યો અતિ મોઘો, ખોટો જાણી ખોયો ;
 ચોરે ચોટે જૂકું જોલ્યો, નાહક નીર વલોયોરે— દુનિયામાં. ૧.
 હરિ હરિજન સંગ હેત ન કીધું; પીધું વિખતું પાણી ;
 સુખ સંસારી પામ્યા સાડ, મુઆ લગી ધર તાણીરે— દુનિયામાં. ૨.
 હરખ શોકની નદિયો મોટી, તેમાં જાય તણાણો ;
 દેવાનંદ કહે હરિ ભજ્યો નહિ, ઘણું દુઃખે ઘેરાણોરે— દુનિયામાં. ૩.

પદ ૩ રાગ એજ.

અજ્ઞાની તારા અંતરમાં દેખ વિચારી ;
 અંત સમે કોઈ કામ ન આવે, સગાં કુટુંબ સુત નારીરે. ટેક.
 જોખન ધનતું જોર જણાવે, ફાટી આંખે ફરતો ;
 કાળ કરાણ કઠણ શિર વેરી, દિલમાં ક્યમ નથી ઉરતોરે— અજ્ઞાની. ૧.
 મંદિર માલ ખજાના મેલી, મુઆ ભૂપ મદ માતા ;
 શ્વાન શૂકરના દેહ ધરીને, ઘર ઘર ગોથાં ખાતારે— અજ્ઞાની. ૨.
 આજ અમૂલખ અવસર આવ્યો, હરિ ભજ્યાતું ટાણું ;
 દેવાનંદ કહે દેહ મનુષ્યનો, ન મળે ખરચે નાણુંરે— અજ્ઞાની. ૩.

પદ ૪. રાગ એજ.

પામર તેંઝાણી વિસાર્યા વનમાળી ;
 મિથ્યા સુખ માયામાં મોહ્યો, મૃગતૃષ્ણા જળ ભાળીરે. ટેક.
 આઠ પોહોર અંતરમાં ખળિયો, ઘણા ઘણાને ધાયો ;
 રણી ખપી ધન લેળું કીધું, ના ખરચ્યો ના ખાયોરે— પામર. ૧.
 નારી આગળ નિર્લજ થઈને, ખીતો ખીતો ખોલે ;
 હડકલાવે હસી ખોલાવે, કરે તરણાને તોલેરે— પામર. ૨.

સાસુ સસરો સગાં સંબંધી, તેની સેવા કીધી ;
દેવાનંદ કહે સાધુ જનની, તે સેવા તણ દીધીરે—

પામર. ૩.

પદ ૫ રાગ એજ.

શીલવંતા સાધુ, સાંભળજે કરી પ્રીતિ ;
આઠ પ્રકારે અખળા તજવી, મન ઈંદ્રીને જીતીરે— શીલ.
નારી કથા શ્રવણુ ન ધરવી, તે વિષ વેલી કા'વે ;
તેની કીર્તિ તે નવ કરવી, ભૂલે મન ભરમાવેરે— શીલ.
વિનતા હાસ્ય વિનોદ કરીને, રાત દિવસ જ્યાં રહે ;
તે ઠેકાણે સાચા મુનિવર, જાણી પાંચ ન દેવેરે— શીલ.
અખળા અંગે કાળી ગોરી, નેણુ ભરી નહિ દેખે ;
ખાળ વૃદ્ધ નવજ્ઞેખન વાલી, તે માદક સમ લેખેરે— શીલ.
છટે રહીને છાની વાતું, કામનિયુંને કા'વે ;
દેવાનંદ કે તે પોતાનું, હાથે નાક વઢાવેરે— શીલ.

પદ ૬ રાગ એજ.

નિષ્કામી નરને, વિનતાની વાત ન કરવી ;
માયાની મૂર્તિ જાણીને, નાગણુ જયું પરહરવીરે— નિષ્કા.
માનનિયુંને મળવા મનમાં, કૂડા ધાટ ન કરવો ;
મનસા પાતક મોટું લાગે, એ અધર્મથી ડરવુંરે— નિષ્કા.
લામનિયું તે લેળી થઈને, જે ઠેકાણે જાવે ;
શૌચ વિધિ કરવાને સાફ, હરિજન ત્યાં નહીં આવેરે— નિષ્કા.
આઠ પ્રકારે અખળા કેરે, ત્યાગ કરે તે ત્યાગી ;
વિષય થકી વૈરાગ્ય જે પામ્યા, તે સાચા વૈરાગીરે— નિષ્કા.
લેખ ધરીને કામની લેળો, ખેસે ઉઠે ગાવે ;
દેવાનંદ કહે એ જેવા સાધુ, નિશ્ચે નરકમાં જાવેરે— નિષ્કા.

પદ ૭ રાગ એજ.

વિવેકી નરને એમ વિચારીને જોવું,	
કૃપાતરને દાન દેવું તે, બીજ ખારમાં યોવું—	વિવેકી.
કામી કોધી લોભી લંપટ, કૂડા યોલા કાવે ;	
અન્ન વસ્ત્ર ધન તેને આપે, તે શેકીને બી વાવેરે—	વિવેકી.
દંદ્રી પાંચ છટું મન જીતે, તે હરિદાસ કહાવે ;	
વાલી વસ્તુ એને આપી, અનંત ગણી થઈ આવેરે—	વિવેકી.
દુર્બળ સુદામે આણી દીધા, મુષ્ટિ તાંદુલ મેવા ;	
કંચન મહેલ કયાં સુખકારી, સંત પુરુષની સેવારે—	વિવેકી.
દ્રોપદીએ નિજ ચીર વધેરી, બાંધ્યું હરિને હાથે ;	
દેવાનંદ કહે ભરી સલામાં, આખ્યાં દીનાનાથે રે—	વિવેકી

પદ ૮ રાગ એજ.

ગાફલ બેગરબુ આ તન એળે ગમયો ;	
ધર્મ વિસારી ધંધે વળગ્યો, કૂડે ધુળ્ય કમાયોરે—	ગાફલ.
કામનિયુંમાં કરતો ઢોલે, વિષે ભરેત્રી વાતું,	
પાપ કરીને પુરું બાંધ્યું, ભવસાગરનું લાતુંરે—	ગાફલ.
દેવ મંદિરમાં દર્શન કરવા, ભૂલ્યો ભટક્યો આવે ;	
માનનિયુંનાં મુખ જોવાને, આંખડિયું અટકાવેરે—	ગાફલ.
આરત્ય રાખી ન ઉચ્ચારે, રામ કૃષ્ણ મુખ વાણી ;	
આમ કથાનાં ક્ષેત્રે ગપોડાં, બુલે બૂઠે બાણીરે—	ગાફલ.
ગાંભે ભાંગ લીલાગર મહદ્દર, હોડા પીએ આવે ;	
દેવાનંદ કહે દેખ વિચારી, દુઃખનો અંત ન આવેરે—	ગાફલ.

પદ ૯ રાગ ગરબી.

કર પ્રભુ સંઘાથે દૃઢ પ્રીતડીરે, મરી જાવું મેલીને ધન માલ ;
અંતકાળે સગું નહિ કોઈનુંરે.

સંસકારે સંખંધી સરવે મળ્યાંરે, એ છે ભુઠી માયા કેરી જાળ—

અંત. ૧.

મારું મારું કરીને ધન મેળવ્યુંરે, તેમાં તારું નથી તલભાર—

અંત. ૨.

સુખ સ્વપ્ના જેવું સંસારનુંરે, તેને જાતાં ન લાગે વાર—

અંત. ૩.

માટે સેવજે તું સાચા સંતનેરે, તારા ટળશે ત્રિવિધિના તાપ—

અંત. ૪.

અતિ મોટા પુરુષને આશરેરે, બળે પૂર્વ જનમનાં પાપ—

અંત. ૫.

એવું સમજીને લજ લગવાનનેરે, સુખકારી સદા ધનશ્યામ—

અંત. ૬.

દેવાનંદનો વાલો દુઃખ કાપશેરે, મનવાંછિત પૂરણ કામ—

અંત. ૭.

પદ ૧૦ ગરબી.

મળ્યો માણસનો દેહ ચિંતામણીરે, તારા અંગમાં છે રોગ અપાર
નથી લેતો નારાયણ નામનેરે.

માથે મરણ જનમ મોટું દુઃખ છે રે, તારા અંતરમાં હરિને

આરાધ્ય— નથી ૧.

ઘણું સૂઝે છે કામ સંસારનુંરે, કરે સગાંનું બહુ સનમાન—

નથી. ૨.

હિત કરતો નથી હરિ દાસમારે, હૃદય કૂટયા તું લૂણહરામ—

નથી. ૩.

પરનારી સંઘાતે કરી પ્રીતડીરે, તારો એજે ગયો અવતાર—

નથી. ૪.

બહુનામીની બીક નથી રાખતોરે, ખરેખાતે મગીશ તું ખવાર—

નથી. ૫.

અતિ કઠણ વેળા છે અંતકાળનીરે, પછી થાશે તને પસ્તાવ—

નથી. ૬.

દેવાનંદની શીખામણ માનજેરે, તારા અંતરમાં કરીને ઉચ્છાવ—

નથી. ૭.

પદ ૧૧ ગરબી.

તારા મનમાં જાણે છે મરવું નથીરે, એવો નિશ્ચે કર્યો નિરધાર ;
તેમાં ભૂલી ગયો ભગવાનનેરે.

ધન હોલત નારીને ઘણા દીકરારે, ખેતી વાડી ઘોડી ને ધરખાર ;

તેમાં. ૧.

મેડી મંદિર ઝરૂખા ને માળિયાંરે, સુખદાયક સોનેરી સેજ—

તેમાં. ૨.

ગાદી તકિયા ને ગાલમશુરિયાંરે, અતિ આડ કરે છે એજ—

તેમાં. ૩.

નીચી ખાંધ કરીને નમતો નથીરે, એવું સાધુ સંઘાતે અભિમાન—

તેમાં. ૪.

મરમાળી મોહનજીની મૂરતિરે, તેની સાથે ન લાગેલ તાન—તેમાં. ૫.

પાપ અનેક જન્મનાં આવી મળ્યાંરે, તારી મતિ મલિન થઈ મંદ—

તેમાં. ૬.

દેવાનંદના વાલાને વિસરી ગયોરે, તારે પડયો ગળે જમ કુંદ—

તેમાં. ૭.

પદ ૧૨ ગરબી,

તારે માથે નગારાં વાગે મોતનાંરે, નથી એકે ઘડીનો નિરધાર ;
તોય જાણ્યા નહિ જગદીશનેરે.

મોટા મેડીને રાજ મરી ગયારે, જ્ઞેને જાતાં ન લાગી વાર—

તોય. ૧.

તાડું જ્ઞેખન ગંધુ' જખ મારતુંરે, માથે કાળા મટી ગયા કેશ—

તોય. ૨.

અંતકાળે લેવાને જમ આવિયારે, તેનો લાળી લયંકર વેષ—

તોય. ૩.

રોમ કોટિ વીંછીતણી વેદનારે, દુઃખ પામ્યો તું દેવના ચોર—

તોય. ૪.

સગાં સ્વાર્થી મળ્યાં સર્વ હુંટવારે, તેમાં જરિયે ન ચાલે જોર—

તોય. ૫.

જીલ દુંક્રી પડીને તુટી નાડીઓરે, થયું દેહ તળ્યાનું તતકાળ—

તોય. ૬.

દેવાનંદ કહે ન જાણ્યા મારા નાથનેરે, મળ્યો માણસનો દેહવિશાળ—

તોય. ૭.

પદ ૧૩ રાગ કાફી ધીરાના પદની.

આવ્યો રૂઠો અવસરરે, ઓળખવા એક હરિ ;

મોંધુ મનુષ્યા તનરે, નાવે તારે ફરી ફરી.

ટેક.

ધન જોખન તન રંગ પતંગી, વણસે વારંવાર ;

તે સારુ શું જતન કરે છે, સ્વપનું આ સંસાર ;

મેટી તેને મરવુંરે, ડરવું દિલ દોષ કરી— આવ્યો રૂઠો. ૧.

વાસ કરો નિત્ય વૈષ્ણવ જનમાં, મનમાં માનો વાત ;

દાસપણું દેવતાને દુર્લભ, જેથી જનમ દુઃખ જાત ;

લક્ષ્મી કરો લાવેરે, ધરમની ટેક ધરી— આવ્યો રૂઠો. ૨.

સૌમ્ય સ્વભાવ પરમ સુખ સંપત્તિ, એ પામવાનો ઉપાય ;

પ્રગટ સ્વરૂપ ઓળખવા પ્રભુને, દુર્લભ દેહ ગર્વાય ;

એવું તન આવ્યુંરે, લેજો વ્રજરાજ વરી— આવ્યો રૂઠો. ૩.

માયાની મોટપ છે મિથ્યા, નથી ઘડીનો નિરધાર ;

દેવાનંદ કહે ભજ દુઃખભંજન, કરુણાનિધિ કરતાર ;

કઠણ વેલામાંરે, રહેશે તારા કારજ સરી— આવ્યો રૂઠો. ૪.

પદ ૧૪.

કાયા માયા ફૂટીરે, રાખી તારી રહેશે નહીં ;

જોને તું વિચારીરે, ઘેલા કેમ અકલ ગઈ.

ટેક.

- નંદરાજને અનગણુ નાણુ, સર્વા સંચી ભંડાર ;
 કોડી અંતે કામ ન આવી, જતાં ન લાગી વાર ;
 ન ખાધી ન ખરચીરે, વેઠે મુચ્ચો ભાર વહી— કાયા. ૧.
 રાવણુ રિદ્ધિ સિદ્ધિ પૂરણુ પામ્યો, ઇંદ્ર અધિક અભિમાન ;
 અજ્ઞાને અવરાણુ અંતર, ભૂલી ગયો મૃત્યુ ભાન ;
 વાદળની છાયારે, જોતાં રહી છેટે જઈ— કાયા. ૨.
 ભજ ભગવાન માન તન મેલી, યેત્રી કર બળવીર ;
 લાલચ રાખજે લક્ષ્મીવરની, ધરજે મનમાં ધીર ;
 અધમ ઉધારણુરે, અભેપદ આપે સહી— કાયા. ૩.
 મૃગજળ ભરવા મૂરખ માણસ, સહિ દોડયો સંસાર ;
 વાત વિચારી વળજે પાછો, પામ્યા નથી કોઈ પાર ;
 દેવાનંદ દેખીરે; વિવેકની વાત કહી— કાયા. ૪.

૫૬ ૧૫.

- કાળ તારી કેડેરે, આયુષને ઓછી કરે ;
 મમતામાં મૂરખરે, ખુચ્ચો તોય ખખર ન રહે. ટેક.
 ખાળપણુ જોખન ગમ્યું જોતાં, ઘરડો થયો તું ગમાર ;
 આજકાલ કરતાં આવ્યો તારો વાયદો, માથે છે જન્મના માર ;
 વાર નથી ઝાઝીરે, દિલમાં હુજી ન ડરે— કાળ. ૧.
 લવ નિમિષ ઘડી મૂરત માપે, પોર દિવસ પરમાણુ ;
 પક્ષ માસ કરી વર્ષ કહાવે, સઘંકે જુગ મુજાણુ ;
 માથે તારે મોટું રે, કરતું એવું ચક્ર ફરે— કાળ. ૨.
 ચારે જુગની એક ચોકડી, ઇંકિતેર અલપાય ;
 ઇંદ્ર પડે અધિકારથી ત્યારે, તું કોણમાત્ર કહેવાય ;
 ચોરાસીતું લગડું રે, માથે શિદ માગી ધરે— કાળ. ૩.
 કર કર સંત સમાગમ સાચો, અવસર આવ્યો અમૂલ્ય ;
 દેવાનંદ કહે દેખ વિચારી, અંતઃકરણુ અનુકૂળ ;
 લજ્યા વિના ભૂધરે, જીવ બહુ જન્મ ધરે— કાળ. ૪

પદ ૧૬.

પ્રભુ ભજ પ્રાણીરે, ક્રીધી નરદેહ દયા ;
 હરિ હિતકારીરે, તારા સાડ પ્રગટ થયા. ટેક.
 કલ્પતરુ કરુણાનિધિ કેશવ, મનવાંછિત કૃણ દેય ;
 એ મૂરતિ અંતરમાં ધરતાં, લાલ અલૌકિક લેય ;
 અગણિત આગળરે, જ્ઞેને જગ જીતી ગયા— પ્રભુ. ૧.
 ભક્તતાધીન નિગમ નિત્ય ગાવે, આવત અવનીમાંહિ ;
 અકળ રૂપ એળખજે એવા, કરવું રહે નહિ કાંઈ ;
 જાણ્યા વિના જગમાંરે, વહેતે પૂર જશો વહ્યા— પ્રભુ. ૨.
 રાખ્યે ધર્મ રમાપતિ રીઝે, કીજે સુકૃત કાજ ;
 માન ખડાઈ મોટપ મેલો, ફેગટ ફેરો ટળે આજ ;
 નિરભેની નોખતરે, વાણી પૂછે કુશળ રહ્યા— પ્રભુ. ૩.
 નાંખ ખજીને નિરભય નાણું, કર ગોવિંદ ગુણ ગાન ;
 દેવાનંદ કહે દોષ નિવારણુ, ભવ તારણુ ભગવાન ;
 કરુણાના સાગરરે, વાલાજીને વેદે કહ્યા— પ્રભુ. ૪.

દેવીદાસ.

પદ ૧ રાગ પરજ.

તાડું ગોકુલ જ્ઞેવાને આવરે, મથુરાના વાસી ;
 તારી વાટ જીવે વ્રજનારરે મથુરાના વાસી. ટેક.
 સરસ્વત સ્વામીને વિનવુંરે, ગણપતિ લાગું પાય ;
 અવિચળ વાણી આપજેરે, મારી જીલડીએ જશ થાયરે— મથુરાના. ૧.
 અકુર આવ્યા તેડવારે, રાખી હૃદયમાં કૂડ ;
 પાલવ સાહીને રાખજુંરે, હું થઈ રહી દિગમૂઢરે— મથુરાના. ૨.
 ચંદા ઉગળે નિર્મળો, સૂરજ કરળે વાર ;
 ઘડી એક મોડો ઉગળે, મારો માધવ ચાલનહારરે— મથુરાના. ૩.
 કા'ન વળાવીને હું વળીરે, ઊભી જમુના તીર ;
 આંસૂડે લિંબય મારો કંચુવેરે, મારાં લિંબય નવરંગ ચીરરે—
 મથુરાના. ૪.

- ગોકુળ ગામ છે શોભતુરે, રૂડી જમુનાને તીર ;
 રૂડી વાંદાજીની વાંસલડીરે, રૂડા હુળધર વીરરે— મથુરાના. ૫.
 પૂરવ જનમની પ્રીતડીરે, તોડી કેમ તોડાય ;
 હુંખના દાહડા દોહોલારે, મારો જનમારો એજે જાયરે— મથુરાના. ૬.
 સૂનો વૃંદાવન વિકૃલા, સૂનો સરવે દેશ ;
 ચંદા વિણ સૂની રજનીરે, એમ ગોપિયે તજિયા છે વેશરે—મથુરાના. ૭.
 માધવ માયા નવ મૂકિયેરે, જળ વિણ ટળવળે મીન ;
 તેમ વ્રજનારી ટલવડેરે, તમ વિના નિશિદિનરે— મથુરાના. ૮
 મનગમતું તેને આપ્યેરે, જે કોય મથુરામાં જાય ;
 કાગળ લખિયે કૃષ્ણનેરે, મારે હૈડે તે ધારણ થાયરે— મથુરાના. ૯.
 શર્દ્ધુનમની રાતડીરે, ચંદ્ર ચડ્યો આકાશ ;
 વહાલે મારે રાસ રમાડિયારે, એવી રજની કીધી ખટમાસરે—મથુરાના.
 ગાય શીળેને સાંભળેરે, રાધા હરિનો રાસ ; [૧૦.]
 તે નર વૈકુંઠ પામશેરે, એમ ગાયછે દેવીદાસરે— મથુરાના. ૧૧.

૫૬ ૨ ખનજરો. થાળ.

- સખી મોતીના ચોક પુરાવ્યા, જમવાને જગપતિ આવ્યા. ટેક.
 સામિયું સમાજે કીધું, ચરણામૃત મંજુલ લીધું ;
 મેં મંદિરમાં પધરાવ્યા— જમવાને. ૧.
 સામગ્રી થઈ છે તયારી, ભરી નીર મધુરથી ઝારી ;
 ત્યાં ગાદી ગલીયા બિછાવ્યા— જમવાને. ૨.
 કીધી આરતી મેં અનુરાગે, બાજ્ઞેઠ ધર્યાં પ્રભુ આગે ;
 લઈ પકવાનો પીરસાવ્યાં— જમવાને. ૩.
 દૂધપાક ખીર સુખદાઈ, ઘૃત શાકર ખાંડ સવાઈ ;
 દહીં દૂધે પાત્ર ભરાવ્યાં— જમવાને. ૪.
 શીરો પૂરી સેવ સુંવાળી લાડૂ લાપસીઓ તરધારી ;
 મગદળીઆ સરસ બનાવ્યા— જમવાને. ૫.
 રસ કીધો છે આંબા ઘોળી, રોટલિયો ઘૃતમાં ઝખોળી ;
 માલપૂડા મધુર ધરાવ્યા— જમવાને. ૬.

ખાસુંદી પુડલા પ્યારા; જમો જીવન તંદ હુલારા ;	
ગોળપાપડી પાક બનાવ્યા—	જમવાને. ૭
પેંડા ગાંઠિયા બરફી ન્યારી, મેસુબપાક ને ખુંદી સારી ;	
સાટા સાકરથી ગલેકાવ્યા;—	જમવાને. ૮.
સુત્રફેણી જલેળી તાજી, મન થયું માજમથી રાજી ;	
મોનથાળ પતાસાં મંગાવ્યા—	જમવાને. ૯.
અથાણાં અજબ રસાળાં, વડાં શાક છત્રીસ રૂપાળાં ;	
મધુર મેવે રસિક રીજાવ્યા—	જમવાને. ૧૦.
કઢી પાપડ ખીચડી લીધાં, ઘૂત ધારથી ભોજન કીધાં ;	
પય સાકર ભાત શિરાવ્યા—	જમવાને. ૧૧.
જમી તૃપ્ત થયાછે મુરારિ લીધા મુછછણ શ્રી ગરિધારી ;	
નિજ જનના તાપ સમાવ્યા—	જમવાને. ૧૨.
જાવત્રી એલચી પ્યારી, કાથો ચુનો ને લવંગ સોપારી ;	
મુખવાસેં મોહન મન ભાવ્યાં—	જમવાને. ૧૩.
દેવીદાસના અંતરજામી, મુજ મહેર કરી બહુનામી ;	
આનંદ અતિ ઉપજાવ્યા—	જમવાને. ૧૪.

પદ ૩ લજન,

નવે કાંકરીથી ન્યારો, પ્યારો નવે કાંકરીથી ન્યારો ;	
તમે ગુરુ ગમ જ્ઞાન વિચારો, પ્યારો નવે કાંકરીથી ન્યારો.	ટેક.
પ્રથમ શબ્દ સ્પરસ રૂપ, રસ ગંધ પાંચ મિટાલો ;	
મન ખુદ્ધિ ચિત્ત ઓર અહંકારકું, ખેલ ખેલાવણહારો—	પ્યારો. ૧.
પરથમ કાંકરિયે મન સ્થિર કીજે, દુસરી શબ્દકું ધારો ;	
ખુદ્ધિ બરાબર ભરત કરી તમે, દુષ્ટ અહંકારને ઉખાડો—	પ્યારો. ૨.
સદ્ગુરુ ચરણેથી ચલણુગત શીખો, ચારો ચોકે સંભારો ;	
ભરત ભરી જડો એવી કાંકરી, જેથી કામ ક્રોધ રિપુ મારો—	પ્યારો. ૩.
સંત વિવેકી ખેલ કરે છે, રમે પરસ્પર રહે ન્યારો;	
દેવીદાસ સદ્ગુરુને ચરણે, જીતે જીતણહારો—	પ્યારો. ૪.

દેવો સાહેબ.

કચ્છ રમલાવાલી જગ્યાવાલા.

પદ ૧ રાસનું.

જેને આત્માનો અનુભવ થયોરે ;	
તેને દેહાદિકનો સંશય ગયોરે.	
તેની દેહ રહે કે અથવા પડેરે ;	
તેનો શોચ તે સંતને નવ મળેરે—	જેને. ૧.
સિંધ ખાય ચાય અહિ ઉશે આવતોરે ;	
અનલ દહે ચાય વહે પ્રવાહ ધાવતોરે—	જેને. ૨.
વપુ પડે જઈ ગંગ જળ કાશિયેરે ;	
ભાવે મઘા ક્ષેત્ર નહી કર્મ નાશિયેરે—	જેને. ૩.
ચાય સેજ ચાય ભૂમિ મધ્ય સાથરોરે ;	
ભાવે વજ રજ ભાવે છાર પાથરોરે—	જેને. ૪.
દેહ પંચભૂતનો અસાર છેરે ;	
અનુભવી અનુભવે એ પાર છેરે—	જેને. ૫.
જેને આત્મા સ્વરૂપ લયું આપનુંરે ;	
નરસંશે દેવો કે જન તે ભણુરે—	જેને. ૬.

પદ ૨ રાગ પરજ, ગરબી.

પરિબ્રહ્મ દીઠારે નયણે, તે તો સદ્ગુરુ કેરે વયણે ;	
વચન વિચાર્યારે એવાં, એ તો પૂર્વ જનમની સેવા.	૧.
સેવ્યા સદ્ગુરુરે સ્વામી, તે તો સહુના અંતરબાહી ;	
અંતર ગણ્યુરે એણે ; પ્રગટ્યું રૂપ સનાતન તેણે.	૨.
રૂપની રેખારે તે પરબી, ભાળી પિંડ બ્રહ્મકે સરબી ;	
સરખાં કીડી ને બ્રહ્મા, સરખાં વરણ ને આશ્રમા.	૩.

- સરખું ચૈતનરે સહુમાં, તે તો પ્રગટ દીસે છે બહુમાં ;
 આપા પરનો હે નાહીં અંતર, ચૈતન્ય એક સદા સ્વતંતર. ૪.
 હુંપદરે ત્યાંથી ટળીઊં, નદીનું નીર સિંધુમાં ભળિયું ;
 જ્યાં વાણી ન પહોંચેરે કોઈ, અક્ષરાતીત અનુભવ સોઈ. ૫.
 આતમ અનુભવરે એહવો, તેને કોણ કહી શકે કેહેવો ;
 દેવા દીઠારે તેહેવો, જેને વેદ ગાયછે જેહેવો. ૬.

પદ ૩ ધોળ.

- મારા શ્રી ગુરુ પરમાનંદ તમને પૂજુંરે ;
 એવા ઇષ્ટ અમારા ગુરુદેવ, બીજા નવ બુજુંરે. ૧.
 ઠહાલા તમને કડું પરણામ, દોય કર બેડીરે ;
 મારા જન્મ મરણની બીક, નાંખો તોડીરે. ૨.
 અમને જાણી પોતાનું ખાળ, ઉછરંગે તેડારે ;
 એવા મહામંત્ર સુધા સમાન, શ્રવણે રેડારે ૩.
 ઠહાલા તમે છો પરમ દયાળ, તમને બચુંરે ;
 આવી વસજો મારાં મનમાંય, કહું છું સાચુંરે. ૪.
 એ ભક્તિ તમારી પાવન, અમને આપોરે ;
 (નજ જાણી પોતાનો દાસ, અવિચળ થાપોરે. ૫.
 ત્યારે સદ્ગુરુયે કીધી મે'ર, ભક્તિ આત્મીરે ;
 એ શિવ સરીખાને વાત, અંતરમાં ઠહાલીરે. ૬.
 ગુરુએ બતાવ્યા પૂરણપ્રહ્મ, પિંડ પ્રહ્માંડેરે ;
 એવી બીજી પૂરી છે શાખ, વેદ ને કાંડેરે. ૭.
 જેમ સૂરજનું તેજ, પ્રતિબિંબ ચાળકેરે ;
 ત્યમ આતમ સરવમાં એક, ઘટોઘટ ઝળકેરે. ૮.
 ઠહાલા સ્થાવર જંગમમાંય, વસીને રહ્યા છેરે :
 એ સ્થૂળ સૂક્ષ્મનાં અંગ, પોતે થયા છેરે. ૯.
 એ ચૈદ્ભુવન ત્રેલોક, રહ્યા છો પૂરીરે
 આણું ઠામ ન ઠાલો કોય, હાલ હબુરીરે. ૧૦.

- वाला जण स्थण वन ने भाग, घटा जेम वेकीरे ;
 येम सागर सरिता सोय, साम्थ डेकीरे ११.
 व्हाला जेहुने गाये पुराण, येवो जहु नामीरे ;
 ये आपक लाणुं सोय, सहुनो स्वाभीरे. १२.
 तारे अंतर टणियो आज, निरंतर जाणीरे ;
 धन्य धन्य मारा सहगुरु हेव, धन्य तव वालीरे. १३.
 वाला अजन्मा अविनाश, क्मण वपु धायुंरे ;
 मारे सहगुरु इपे अह, दंद निवाडुंरे. १४.
 वाला लवसिंधुमां वही जत, तेहुने ओघारेरे ;
 मारा सहगुरुये आदी हाथ, काठयो भारेरे. १५.
 वाला नामि विभूति गुरु येव, सुणना सिंधुरे ;
 कडे हेवो वारभवार, तेहुने वंडुरे १६.

पद ४ राग हुमरी.

- जिन न कीयो सत् संग, जनम धरी, जिन न कीयो सत्संगरे ;
 ताडो डेवल पशु करी मानो, यद्यपि मनुष्यको अंगरे. १.
 काहा लयो पाट पितांभर पेडेरे, अडत सो हुन्ती तुरंगरे ;
 वामे का तुं गडाध पायो, दुह्यो इहय डिमंगरे— जिन. १.
 आहार निद्रा लय करत सु मैथुन, लागो विषयको रंगरे ;
 येतन नाहीं जडो हुय भूरभ, काल करेगो लंगरे— जिन. २.
 निरमल अित्त कर कणहु न नायो, सत स्वइपी गंगरे ;
 कडे हेवो सो क्यों कर पावे, पूरण पदवी अलंगरे— जिन. ३.

पद ५ राग कानरो.

- मन भग्न लयो अह सागर मेरो ;
 गुनडे तरंग समावत सेजे,
 वासुदेवमे कीयो हुये वसेरो. १.
 १६.

સિધી કલા પાઠ સદ્ગુરુપે, સકલ મિટયો અંજ્ઞાન અંધેરો ; જ્યુંકા ત્યું સોઠ પદ પાયો, સકલ પંથકો આયો છેડો—	મન. ૧.
જેસેં સરિતા સિંધુમેં સમાવે, નાશ લયો વહું રૂપહીં ફેરો ; આપ લીન લયો આત્માસેં ; કર્મ કાળ ત્યાં ન આવે નેડો—	મન. ૨.
ત્યાં કછુ દ્વંદ્વ ધર્મ નહીં લાગે, લાવાલાવ નહીં કછુ ચેરો ; કહે દેવો હુરિ વાસ કીઓ તબ, તુરત મિટે ચોરાસીકો ફેરો—	મન. ૩.

પદ ૬ રાગ ધનાશ્રી.

સો વિરલા જાનીએરે, લાઠ પ્રહ્લાદરશી જે સંત ; નિષ્કામી મતિ નિર્મલ જાકી, નિંરાશી વિચરંત.	ટેક.
આશા ત્રણ જેણે આળિયાંરે, પ્રહ્લ અગ્નિકે માહીં ; તૃષ્ણા તિલસાર રહી નહીં જાકોં, સો જગ આવત નાહીં—	વિરલા. ૧.
વિધિ નિષેધી તાકોં નહીંરે, નહીં નિગમ મરજદ ; અહું પદ ગિઠી ગયો હેં જાકો, કોણુ કરે સંપાદ—	વિરલા. ૨.
દેખનમાત્ર દેહ હેં તાકોં, જેસેં દગ્ધ પટ હોઈ ; દેવા જન સો જાનીએરે, જીવનમુક્તા સોઈ—	વિરલા. ૩.

પદ ૭ રાગ એજ.

સો હુરિજન જાનીએરે, લાઠ જાકો નહીં અહું કાર ; જાકોં ન ઉપજે કામનારે, લાગે ન લોભ વિકાર.	ટેક.
--	------

અહં મમતાતેં રહિત હેંરી, સહિત હે શુદ્ધ વિચાર ;	
પહિયાનો નિજ પ્રહ્લકોંરી, બકો વાહન પાર—	સો. ૨.
લિંગ વાસનાં બકો નહિરે, રહ્યા ન દ્વૈત લંગાર ;	
વાયુપત્ર જ્યોં વિચરેંરી, ભૂમિમંડલ મોઝાર—	સો. ૩.
દેહ છતે સો વિદેહ હેરી, દિયો આપ પનો ડાર ;	
લવણ પરત જ્યોં અંબુમેંરી, દીસત નહીં આકાર—	સો. ૩.
કારણ અવસ્થા બકો ભઈરી, બમેં છૂતનહાર ;	
દેવા દેખ્યો જિન પ્રહ્લકોંરી, સો ન આવે સંસાર—	સો. ૪.

પદ ૮ રાગ એજ

સોહી તેરો રૂપ હેરે, ભાઈ બકો નિગમ મેતિ ગાયે ;	
ઉતપત્તિ સ્થિતિ પ્રલય નહીરે, જ્યોંકા ત્યોંહીં સદાયે.	ટેક.
આશ્રમ નહીં બકે વિષેરી, ઘરન કહ્યો નહીં જાયે ;	
પ્રકૃતિ પાર કહે જો પાંડત, સો તું નિરંજન રાયે—	સોહી. ૧.
કલપ કોઈ લાગે નહીરે, મન યુદ્ધિ કહત ઘનાયે ;	
અગમ અથાહ અનંત હેરી, કેસેંહીં અકલ કલાયે—	સોહી. ૨.
તોલ મોલ બકો નહીરે, દિશ વિદિશ ન કાયે ;	
દેવા પરિપ્રહ આતમારી, સદ્ગુરુ દેત બતાયે—	સોહી. ૩.

પદ ૯ રાગ એજ.

જેને રંગ ન લાગો રામનેરે, તે તો ભૂલી ગયો લવમાંહી.	ટેક.
સંગ કરે નહીં સંતનેરે, ચોર દેવકું ધ્યાયે ;	
પૂરણ સરોવરને તણરે, ઝાંઝવામાં લપટાયે—	જેને. ૧.
જેમ રોગીને ભાવે નહીરે, અમૃત ભોજન સાર ;	
તેમ પાપીને કાંઈ ગમે નહીરે, હરિભજનનો આધાર—	જેને. ૨.
ભણ્યે શ્રી ભગવંતનેરે, તજ્યે મન અહંકાર ;	
જન દેવો કહે બંધુજેરે, લાસ કરી કરી ન આવે અવતાર—	જેને. ૩.

પદ ૧૦ રાગ એજ.

એસો રામ હૃદયે ન વિસારિયેરે, આછો દેહ મનુષ્યકો પાયરે. ટેક.
 પ્રહ્લાદિક જે દેવતારે, સદા ઇચ્છત મન સોધ ;
 તાકું દુર્લભ આત્મારે, ભાગ્ય બકો જબ હોધરે— એસો. ૧.
 પતિત પાવે પરાગતિરે, ફિર ન ધરે અવતાર ;
 લજનકો પરતાપ હૃએરે, સો નિગમહી કહત પુકારરે— એસો. ૨.
 ભાગ્યોદય જબ હોત હૃએરે, ઇનકું મિલે હરિનામ ;
 જન દેવો કહે પ્રભુ ઉર વસોરે, અહોનિશ આઠોજમ—એસો. ૩.

પદ ૧૧ રાગ પૂરવી કલ્યાણ

પીવે કોઈ અધિકારી, રામરસ પીવે કોઈ અધિકારી ;
 તાકે રૂદ્ધ પચે એ પીયુષ, જાકો સાધન ચારી. ટેક.
 જો રસ દેખે સુનેમે નાવે, નિગમહી કહત પુકારી ;
 સોહી પ્રગટ જન પાન કિયો હે, મનતેં દ્વૈત નિવારી— પીવે. ૧.
 પગ ન ટકે તહાં દેહદર્શીકો, કથણી કથે બહુ ભારી ;
 વજ્રમણિ જ્યુ વીધે વજ્રકું, લોહ રહે બળ હારી— પીવે. ૨.
 મુક્તાકલકો હંસહીં જીરવે, જાકો વહી હે અહારી ;
 બગલાકોં વે કબહુ ન સૂઝે, જાકોં મછલી ખ્યારો— પીવે. ૩.
 પદ નિરવાણુ નિરાલંબ જો હે, મુનિ જન લેત વિચારી ;
 જન દેવા ચહી જતન જાને, કથા અકથહીં ન્યારી— પીવે. ૪.

પદ ૧૨

જબલગી આત્મ તત્ત્વ ન પાવે, તબલગી સાધન સકલ જૂઠ હે ;
 વૃથા જનમ ગુમાવે. ટેક.
 કહા ભયો અષ્ટમાસિદ્ધ ભયે તેં ; કહા ભયો નવનિદ્ધ પાઈ ;
 કહા ભયો સકળ ગ્રંથ પઢેતે, કહા ભયો તીરથ નાઈ— જબ. ૧.

કહા લયો કર માલા લીને, કહા લયો તિલક ધનાયે ;
 કહા લયો ધન ધનકે ઘસવે, કહા લયો રંગ ચઢાયે— જળ. ૨.
 એકહી ઉદર ભરનેકે કારન, કરહી ઉપાય અનેક ;
 જન દેવા જે આતમ ચીને, વિરલા હરિજન એક— જળ. ૩.

પદ ૧૩ કાફી.

વાણીમાં નાવેરે, અક્ષરાતીત હરિ ;
 કલપીને કહેવુંરે, વાચ ન ચાલે પરી. ટેક.
 પરાપાર પર્માત્મ કહિયે, જ્યાં નહીં શબ્દ ઉચાર ;
 તે હરિને સહજ જાણજેરે, જે છે જોલણહાર ;
 સમજીને સમજેરે, એવિલક્ષણ કરી— વાણીમાં. ૧.
 મને કલપીને મત કીધાં છે, નાના વિધ વ્યવહાર ;
 તેનાં ચરિત્ર લિખ જ્ઞેતાં, કૈયે ન આવે પાર ;
 જાહાર દ્રષ્ટિ મૂકીરે જીવોને પાછા કરી— વાણીમાં. ૨.
 યૌદ લોક વિસ્તાર તે મનનો, જીવ શિવના લેદ ;
 મનાતીત તે મનમાં નાવે, એમ કહે છે વેદ ;
 એ પદ પામેરે, અહંતા જેહની ટળી— વાણીમાં. ૩.
 પ્રહ્લાદરશી સદ્ગુરુને સેવે, તેને મળે એ લેદ ;
 અક્ષા અખંડ અદ્વૈત અનંતા, રહિતહીં સકલ અહં મેવ ;
 રામ નિરંજનરે, દેવા રહ્યું છે ભરી— વાણીમાં. ૪.

પદ ૧૪ રાગ એજ.

જીવોને વિચારીરે, નિગમે શું શું કહ્યું ;
 આરોપીને કહેવુંરે, શેષ તે અલગું રહ્યું. ટેક.
 પ્રકૃતિ પુરૂષ સંજોગે કરીને, આરે થયો સંસાર ;
 આજું જલ જેમ દીસવા માતર, વસ્તુગતે ન લગાર ;
 એમ તે જાણીરે તત્ત્વ તે સંતે ગ્રહ્યું— જીવોને ૧.

પંચભૂત ત્યાં રંગ ન દીસે, નહીં વરણ કોઈ વેષ ;
 નેતિ નેતિ કરતાં જે જે ઉગરે, શિવ સનાતન પેખ ;
 આતમ અનુભવેરે, એ તો આતમ લાહ્યું — જીવોને. ૨.
 કાલ કરમ માયા નહીં તહાં, નહીં નિકટ નહીં દૂર ;
 સંત મુખથી સમઝી લેવું, ચૈતન પ્રહ્મ હજુર ;
 અધ્યાતમ જ્ઞાનેરે, સંશય સઘળું દહ્યું — જીવોને. ૩.
 અચળ અલેહ અચિત અનાદિ રહિત તે સકળ વિકાર ;
 હું તું તિહાં ન સંભવેરી, પ્રહ્મ પરાની પાર ;
 દેવા પદ પ્રિછતારે, અંતર અજ્ઞાન ગયું — જીવોને. ૪.

પદ ૧૫ રાગ એજ.

પદ નિરવાણેરે, મન જાઈ રહ્યું મળી ;
 અજ્ઞાન તિમિરનીરે, આડી ઝોટ ટળી. ટેક.
 હું માઝું તે સેજે સમિયું ; દીસે નહીં સંસાર ;
 નામ રૂપ ભરમના ભાગી, લાગો લક્ષ અપાર ;
 એક રૂપે થયાંરે, સરિતા સાગર ભળી — પદ. ૧.
 કોટિ કોટિ સૂર્ય, શશી, અગ્નિ, કરી શકે નહીં નાશ
 પરમ ધામ પરિપ્રહ્મ સનાતન, સરવને કરે પ્રકાશ ;
 તે પદ પામીરે, પાછું ન આવે વળી — પદ. ૨.
 ગુણ ને નિરગુણ ત્યાં નથી કો, આપા પર નહીં કોય ;
 ધે ધાતા ધામ ન દીસે, પરા પાર કહે સોય ;
 અગમ અગોચરરે, મન ખુદ્દ શકે ન કળી — પદ. ૩.
 અગમ અલેહ અપરમ અપારા, સમઝે અનુભવી સંત ;
 દ્વૈતાદ્વૈત રહિત પરમાનંદ, આતમ આપ અનંત ;
 દેવા લક્ષ લાગુંરે, આયુ ગયું ગળી — પદ. ૪.

પદ ૧૬ રાગ એજ.

પ્રહ્મ વિચારેરે, દીસે આ પ્રહ્મમયી ;
 દ્વૈત ભરમનારે, મનથી સઘળી ગઈ. કટે.

- બ્રહ્મથક્રી આ સર્વ ઉપજે, પંચભૂતના ઘાટ ;
જેભુકરી વિસ્તાર થયો છે, એંદ લોકનો ઠાઠ ;
આપ અરૂપીરે, દીસે આ રૂપ થઈ— પ્રહ્ન. ૧.
સાગરથી જેમ સરિતા પ્રગટે, આદિ અંત જાળ બાણ ;
આતમ અનુભવે આતમ સૂઝે, મનથી છૂટે તાણ ;
કારજ કારણરે, કેણીપરે શકે કઈ— પ્રહ્ન. ૨.
પિંડ બ્રહ્મંડ ચરાચર સઘળે, આતમ જિન નહી ક્રોધ ;
વસ્ત્રવડે જેમ ભાતિ શોભે, તંતુ વિના નહીં હોય ;
શ્રુતિ એમ સમજરે, આતમ લક્ષ લઈ— પ્રહ્ન. ૩.
સકલ સિદ્ધાંતનો સાર કહું એ, પરમ તત્ત્વનો લેહ ;
મનની કલપના સંશય સમિથો, ધરાળર વિધી નિષેધ ;
લેહાલેહ ટળિયુરે, દેવા ગુરૂ જ્ઞાન ગ્રહી— પ્રહ્ન. ૪.

પદ ૧૭ રાગ કલ્યાણ,

- મેં મેરા વિચાર ક્રિયા, દેખ્યા સળ હેરી ;
આપહીં અરૂપ રૂપ, લીલા પ્રભુ તેરો. ટેક.
બકે રંગ રૂપ નાહીં, તાકે ઈ સળ રૂપા ;
સામ્રથ સકલ તેરી, આપહીં અનૂપા— મેં મેરા. ૧.
પરાપાર વેદ કહે, નેતિ નેતિ ગાવે ;
જેસેહીં અંકુર તરૂ, બ્રહ્મ યોં બતાવે— મેં મેરા. ૨.
જિહ્વા તહાં ન યોલી શકે, અકથ કથા એત્રી ;
સરિતા સો કહા કહે, સિંધુ મધ્ય પેસી— મેં મેરા. ૩.
નિગું ન સોઈ આતમા, સગુન સો સંસારા ;
દેવા એહી અકલ કળા, વ્યાપક સો ન્યારા— મેં મેરા. ૪.

પદ ૧૮ રાગ એજ.

- આજ તો આનંદ મેરે, પરમાનંદ પાયો ;
નિગમાગમ બકોં કહે, નેતિ નેતિ ગાયો. ટેક.

સકલમાંજ આપ હરિ, સત્ સત્ એહુ ધાની ;
દેવા એતો નિશ્ચે કીજે, ગુરુ મુખતેં જાની—

મમં. ૪.

પદ ૨૩ રાગ એજ.

એકહીસો બ્રહ્મ સત્ય, દૂસરા ન દીસે ;
આપહીં સો આપ હરિ, વ્યાપક નખ શીષે. ટેક.
જાકે વિષે દ્વૈત નાહીં, ભર્મ તે આન ભાસે ;
રબુમેં જો અહિ કેસા, ભાનુ ગ્યાનહીં પ્રકાશે— એક. ૧.
શ્રુતિકો વિચાર કરી, ભ્રાંતિ સખ યોધ ;
આદિ અંત આપ પ્રભુ, મધ્યમેં હરિ સોધ— એક. ૨.
અંધેરા અજ્ઞાન ગયા, જથારથહીં જાને ;
મોહકી નિદ્રાતેં જાગે, સ્વપનાં નહિ માને— એક. ૩.
અનુભવી ઇત અર્થકું, ધારત મનમાહીં ;
દેવા જન તાકું જાનો, અટકે કહુ નાહીં— એક. ૪.

પદ ૨૪ રાગ એજ,

પ્રકૃતિકે પાર પ્રભુ, જ્ઞાની જન જાને ;
નિરગુન સગુન લેદ, મનકે કૃત માને. ટેક.
વર્ણકા હે લેદ નાના, ધાવનકે માહીં ;
જો હે પરા ને પાર, વામે આવત નાહીં— પ્રકૃતિ. ૧.
મન અરુ બુદ્ધિ ન પહોંચે, અગમ અપારા ;
પંખી જયોં નભમેં ઉડે, નભ સખનીતે ન્યારા— પ્રકૃતિ. ૨.
તત્વ ચોવીસ કહિયે, સ્વભાવેં પસારાં ;
તામે કહુ હુમ નાહીં, જલ વિષેં જયોં તારા — પ્રકૃતિ. ૩.
સંત જન સો સમજી રહે, વેખરી ઝિના યોલી ;
દેવા જો અગમ કોટ, પેઠે પટ યોલી— પ્રકૃતિ. ૪.

પદ ૨૫ રાગ એજ.

નિજ જંત તું બિચાર દેખ, કોન રૂપ તેરા ;	
ઇનહી પંચભૂતકોં, તું કેસેં કહે મેરા.	ટેક.
તું તો અગમ આદિ નિર્ગુન નિરાલા ;	
તું તો ચૈતન્યરૂપ, નહીં કર્મ કાળા—	નિજ. ૧.
અછેદ અલેદ કહી, ગીતામેં ગાયે ;	
અર્જુનકોં યાહી વિધિ, શ્રી કૃષ્ણહીં બતાયે—	નિજ. ૨.
મહા કાલે નાશ પાવે, મહત્ જે પ્રહાંડા ;	
આતમા સો જ્યોંકા ત્યોં, અકલ અખંડા—	નિજ. ૩.
સચિદાનંદ પ્રહા તુંહીં, ભૂલી કહે જીવા ;	
જન દેવા બતાઈ દેત, તું તરી જન શિવા—	નિજ. ૪.

પદ ૨૬ રાગ પૂરવ.

નિશ્ચે જાણો નથી જાવું, જાશે દેહ ને પ્રાણ ;	
સદ્ગુરૂની સેવા કરો, મૂકી દધ અભિમાન.	ટેક.
જેને તું તપાસી તારૂં, મૂળ ને મંડાણ ;	
દેહને હું માની હાયેં, થાયો છો હેરાન—	નિશ્ચે. ૧.
મોટા મોટા ભૂલા કવિ, પંડિત ને સુબાણ ;	
ભણી ભણીને ભેદ ન પાયા, નિપટ નાદાન—	નિશ્ચે. ૨.
માન કહ્યું મૂઠ મતિ, સમજી લેને સાન ;	
પરિપ્રહા તું છો પોતે, વેદ પરમાણુ—	નિશ્ચે. ૩.
હરખ શોક હરીને સંગે, સોહી મત માન ;	
અસ્તિ ભાતિ પ્રિયે સોહું ; પ્રહા એ પ્રમાણુ—	નિશ્ચે. ૪.

પદ ૨૭ રાગ એજ.

આપહીં તું આપ પ્રભુ, ઓરકોં કયોં ધ્યાવે ;	
આપહી સો ઇશ ભૂલી, જંત કેસે કહાવે.	ટેક.

તેરી તું સામ્રથ દેખ, શ્રીત કયા ગાવે ;	
આદિ તેરો કોન રૂપ, તું કિસીકોં પાવે—	આપ. ૧.
વિષયનીકે સંગ લાગી, અહુંતા કયોં ઉઠાવે ;	
તું ઇસીમેં રાજી હોત, તેરેહીં મન ભાવે	આપ. ૨.
ઇસીમેં ખુશી તું ભયા, સ્વપના કયોં ચહાવે ;	
જાત્રત સો કેસ સાચા, દેખી હાંસી આવે—	આપ. ૩.
મૃગ જ્યોં કસ્તુરી ભૂલે, હુંઠતાં દૂરાવે ;	
એસી નહીં ભૂલ તેરે, કયોં અંતર લખાવે—	આપ. ૪.
તેરો તું સ્વરૂપ જાન, ભૂલ કેસી લ્યાવે ;	
દેવા કહે પ્રહ્લ તુંહીં, દ્વૈત કેસે રહાવે—	આપ. ૫.

પદ ૨૮ રાગ એજ.

રામ તો ઘટ ઘટહીં બોલે, પૂરણુ ગોવિંદા ;	
સો તો પ્રભુ પ્રગટ દીસે, જેસેં ભાન અંદા.	ટક.
આપ તે જડ ચૈતન્ય ક્રિયા, સકલ એ સંસારા ;	
આપહીં સખ સંગ ઝોલે, આપ રમણહારા—	રામ. ૧.
રામ વિના અવર કોઈ, દીસતું નહીં આનાં ;	
બાંહાં હે જેસા તાંહાં હે તેસા, એકહીં ભગવાના—	રામ. ૨.
ચરાચર સખકે માહીં, ખાત્રી નહીં ઠામા ;	
ત્રીન લોક સકલ વિષે, આપી રહ્યો રામા—	રામ. ૩.
એકહીં સો રામ વિના, અવર નહીં કોઈ ;	
મેં તો બિચાર દેખ્યા, ગુરૂ નેન બેઈ—	રામ. ૪.
એકતેં અનેક ભયા, એ દીસતહીં પસારા ;	
દેવા જન એસે જાને, બે પરાકે પારા—	રામ. ૫.

પદ ૨૯ રાગ એજ.

તું દયાલ તું દયાલ, તું દયાલ દેવા ;	
તેરી તો અપાર લાલી, તું જાને લેવા.	ટક.

શારદા રૂં શેષ ગાવે, પાર કો ન પાવે ;	
મહિમા સો તેરો અપાર, નિગમહીં બતાવે—	તું. ૧.
રૂપિ મુનિ દેવતા જે, તુમહીંકોં ધ્યાવે ;	
સોહી સો સંસાર તરે, શર્ણુ તેરી આવે—	તું. ૨.
જે જે જન ભાવ સેવે, તુમકો પ્રભુ જેહી ;	
જન દેવા પ્રભુ કલ્પતરૂ, તાકો ફલ દેહી—	તું. ૩.

પદ ૩૦ રાગ આશાવરી.

ધન સા ભૂમિ જામે ભક્ત હરિકે, ધન હરિ કથા ઉચારરે ;	
ધન વક્તા શ્રોતા સોહી ધન હે, ધન ધન નરને નારરે.	ટેક.
ધન સો દેશ ગામ સોહી ધન હે, ધન ધન કુલ પાવનરી ;	
ધન ધન દેહુ ધર્યો હે મનુષ્યકો, પરમારથીં જ્યોં ધનરી—	ધન ૧
તીરથપતિ તીરથ હે જેતે, આવી કરે ત્યાં વાસરી ;	
અચ્યુત કથા જ્યાં હોત હરિકી, સુનત મિટે જમ ત્રાસરી —	ધન. ૨.
એ સતસંગ દેવકોં દુર્લભ હે, બ્રહ્મહિ સખ કોયેરી ;	
ઈન સતસંગકોં સખ કો ઈછત હે, ભાગ બહે જળ હોયેરી—	ધન. ૩.
પૂજા ધ્યાન ધારણા હરિકી, હરિ કીરત પરસંગરી ;	
કહે દેવો ત્યાં કહી નવ વ્યાપે, વાસ વસે શ્રીરંગરી—	ધન. ૪.

પદ ૩૧ રાગ એજ.

આજ આનંદ મહા મંગલ મેરે, સંત સમાગમ પાધરી ;	
પૂરવકે મહા ભાગ કરીકે, હરિ કૃપા બની આઓરી—	આજ. ૧.
હરિજન તાદ્રષ્ય રૂપ હરિકો, અંતર ખીચ ન કોયેરી ;	
વિગ્રિ વારિ જ્યોં હરિ જન હે, દેખનેકે તન દોયેરી—	આજ. ૨.
માહા જ્ઞાની જે જીવનમુક્તા, પ્રગટ પરિબ્રહ્મ રૂપ ;	
તાકે સંગ અભયપદ પાયો, અળ ન પર ભવકૂપરી—	આજ. ૩.

સંતનીંકોં મહાતમ કયા ધરનોં, મહિમા અપરમ અપારરી ;
 ધન ધન દેવા સંગ હુરિજનકો,કળહુ ન હોવે હારરી — આજ. ૪.

પદ ૩૨ રાગ એજ.

ધન સુદ્ધિવરા ધન ઘડી હે આજકી, સંત મિલે સુખ પાયોરી ;
 કોઈ પૂરવકે સુકૃત પ્રગટે, ખડે ભાગ બની આયોરી— ધન. ૧.
 જનમ મરનકે લય સંખ છૂટે, તાપ સકલ ગમાયોરી ;
 પરબ્રહ્મ પ્રભુ સુખકો સાગર, સોઈ સ્વરૂપ દરશાયોરી— ધન. ૨.
 કાલ કર્મ અરૂ જાળ માયા કો, સુપન એહી સહજ વિલાયોરી ;
 મહા આનંદ લયો અખ મેરે, પરમાનંદ ઉર છાયોરી— ધન. ૩.
 જન પદકો બ્રહ્મદિક ધર્યે, નિગમ નેતિ કરી ગાયોરી ;
 જન દેવા સદ્ગુરૂકી કૃપાતે, સહજહીં સહજ મિલાયોરી— ધન ૪.

પદ ૩૩ રાગ એજ.

મહા મંગળ પરિબ્રહ્મ પદ અપનો, તહાં સુરતિ સહજ સમાધરી ;
 સાગરમેં જયોં સરિતા ન દીસે, એકરૂપ હોઈજાધરી — મહા. ૧.
 જળ સદ્ગુરૂ નિજ જ્ઞાનહીં દીનો, સકલહીં લેદ મિટાયોરી ;
 તખહીં ચિન્યા ચિદાનંદ ચૈતન્ય, સકલ રૂપ સુખદાધરી— મહા. ૨.
 જનહીંકો મહા મુનિજન ધર્યે, સનકાદિકસેં સદાધરી ;
 તિનહીં પદમેંવાસ ક્રિયોહેં, સંશા સકલ વિલાધરી— મહા. ૩.
 પરાપાર નેતિ શ્રુતિ ગાવે, પરમાનંદસોં પાયોરી ;
 જન દેવા સદ્ગુરૂકી કૃપાતે, સકલ અજ્ઞાન નસાયોરી— મહા. ૪.

પદ ૩૪ રાગ સોરઠ સામેરી.

સદ્ગુરૂ કહ્યુરે સઘળે શ્રી હરિરે,
 એવાં એવાં વચન ચડાવ્યાં મેં શીષ ;
 ભરમની ભીતરે ટળી વચમાંચથીરે,
 સઘળે દીઠા જગમાં જગદીશ.

- પરપંચ ટલતારે પ્રિછિયું પાધરૂંરે,
સધળે વ્યાપક મારો રામ ;
નેતિ નેતિરે શ્રુતિ જેહને સ્તવેરે,
તે પ્રગટયું છે સુખનું ધામ— સદ્ગુરૂ. ૧.
- ન્યૂનતા ગધરે જે મોરે હુતીરે,
હુવે નથી કોઈ નિંદવા ભોગ ;
લેહરને સમુદ્રે એકરૂપે થઈ રમેરે,
વસ્તુ વિશ્વમાં ભાળ્યાં લોક— સદ્ગુરૂ. ૨.
- સુત્રમણિરે જેમ છે સુત્રમારે,
તેમ છે આતમા પિંડ પ્રહ્માંડ,
ઠામ નહીં ઠાલુરે કોઈ હરિ વિન્યારે,
જો જો લેદ વેદને કાન્ડ— સદ્ગુરૂ. ૩.
- ચરાચર ચૈતન્યરે પ્રહ્મ પૂરી રહ્યોરે,
અકર્ણ અખંડ અદ્વિત અનંત ;
દેવા સાહેબરે એણી રીતે સમજતારે,
બ્રાંતિ ટળી હુવે છે ભગવંત— સદ્ગુરૂ. ૪.

પદ ૩૫ રાગ એજ.

- ગુણાતીત જોગીરે, ગુણુ રંજે નહીરે ;
નથી કાંઈ નેહને લેદાલેદ ;
શત્રુને મિત્રરે તુલ્ય છે જેહનેરે,
મન સમતા શમ્યા વિધિ નિષેધ— ગુણાતીત. ૧.
- અંતર અકર્તારે થઈ રહ્યું તેહનેરે,
જેવો અકર્તા છે આકાશ ;
કર્તા દ્રષ્ટેરે તે હીસે ખરૂંરે,
જેમ વાયુને ગંધનો વાસ— ગુણાતીત. ૨.
- અંદન અડાવીરે કોઈ પૂજા કરેરે,
કોઈ ઉતારીને જાએ ચીર ;

રાગ ને દ્રેષરે કાંઈ ઉપજે નહીંરે, સમુદ્ર જેવા તે સાધુ ગંભીર—	ગુણાતીત. ૩.
મૃતકની પેરેરે વિષય વ્યાપે નહીંરે, મન ઇન્દ્રી જેણે લીધાં જીત ; નિંદાને અસ્તુતિરે તુલ્ય છે જેહને ; ગુણુ ત્યાગી થયા ગુણાતીત—	ગુણાતીત. ૪.
પારસમણીરે તે સંત પાધરારે, ધાતુ જે સ્પર્શે તે પલટાય ; દેવા એવારે સાધુને પરશતારે, બ્રહ્મરૂપ થઈ બ્રહ્મમાહીં સમાય—	ગુણાતીત. ૫.

પદ ૩૬ રાગ એજ.

વચનની ચાલેરે ચાલિયા જગતમારે, વચન છે વેદ ને વચન પુરાણ ; વચન ઇતિહાસરે નાના પ્રકારનારે, વચન ધીજી અંથ ને વચન કુરાણ—	વચન ૧.
સંસકૃતરે પ્રાકૃત વચનમારે, વચન કવિત ને છંદની જાત ; મંત્ર ને જંત્રરે સરવે વચન છેરે, એ તો વચનની પ્રગટી ભાત—	વચન. ૨.
વ્યાકરણ વચનરે વચન જોતિષ્ય છેરે, વચન તે ભાષા અનેક પ્રકાર ; જે જે જોલે તે વચન જાણુજેરે, ખટ્ શાસ્ત્ર વચન નિરધાર—	વચન. ૩.
પરા ને પારરે પૂરણુ બ્રહ્મ છે, તે તો વચનમાં ન આવે કોય. દેવા સાહેબરે તેહને જાણીએરે, એ પરમાણુ અનુભવ સોય—	વચન. ૪.

પદ ૩૭ રાગ એજ.

- મરમ સમજીરે યથાર્થ જાણીઊરે,
 શમ્યું સઘળું પરપંચ પાસ ;
 પરિબ્રહ્મ દીઠારે પિંડ બ્રહ્માંડમારે,
 જેનો દીસે આ પરકાશ— મરમ. ૧.
- અંથ ઘણા ગાઠએરે વિવિધ વરણવીરે,
 પૂરી છે પુરાણે જેહની શાખ ;
 તે પ્રભુ આવીરે ઉરમાં પ્રગટ્યારે,
 જેતો સદગુરુ કેરી આંખ— મરમ. ૨.
- અગોચર હતું તે ગોચર થયુંરે,
 ઉગ્યો અનુભવરૂપી સૂર્ય ;
 અંધારૂં હતુંરે મોહરૂપી રાત્રિનુંરે,
 તેહને તતક્ષણ કીધું દૂર— મરમ. ૩.
- જેમનો તેમરે ઇછે આતમારે,
 ભેદાભેદ રહિત નિજ ધામ ;
 ઉદય અસ્તરે ત્યાં છિન્નલિન્ન નથીરે,
 દીસે ત્યાં નહીં રૂપને નામ— મરમ. ૪
- અકળ અરૂપીરે આદિ અસંગ છેરે,
 અછેદ અભેદ અપરમ અખંધ ;
 દેવા સાહેબરે એ પદ પરશતારે,
 હૃદય ન ઉપજે માયા દ્વંદ— મરમ. ૫.

પદ ૩૮ રાગ એજ.

- કોઈ મ કરજોરે સંગ અસાધુનોરે,
 પ્રથમ ન કરવી તેહસું પ્રીત ;
 ભાવ ન રાખેરે સંત ભગવંતમારે,
 પુંશ્વલીના^૧ પુત્રની બતાવે રીત— કોઈ. ૧.

- નિંદાને કરતાંરે તે વિસરે નહીંરે,
તેહને ન હોય કાંઈ આતમભાવ ;
પ્રહ્મ દેખે તોરે નિંદે કહો કેહનેરે,
ખોટેખોટું રમે તે દાવ— કોઈ. ૨.
- મોટપણું ધચ્છેરે મનમાં અતિઘણુરે,
સહુને ખતાવે હું તે પૂજ્ય ;
માનજેમાંરે મુજ વિના કેહનેરે,
એવા ખલ જ્ઞાની શું સમજે શુંઝ— કોઈ. ૩.
- શીખેલ સીખીરે અથવા પોતે કહેરે,
વચન વિવેકની રૂડી રાખે ચાલ ;
ગુણાતીતનીરે ગતિ આવે નહીંરે,
કહાં છે કાગ ને કહાં છે મરાણ— કોઈ. ૪.
- ઉભય ભ્રષ્ટ થાયરે વાદીના વચનથીરે,
શીત થકી જેમ કમળ સૂકાય ;
અધમનો સંગરે દેવા જે કોઈ કરેરે,
જ્ઞાન ન આવે ને કરમથી ભય— કોઈ. ૫.

પદ ૩૯ રાગ એજ.

- દુષ્ટનો સંગરે દૂર પરહરિયેરે,
પરશ ન કીજે એક લગાર ;
હેત નહીંરે જેનું હરિજન વિખેરે,
તેહને તણ્યે તેણીવાર— દુષ્ટનો. ૧.
- મન ભ્રષ્ટ થાયરે ખળના સંગ થકીરે ;
તેણેકરી હરિ લજન નવ થાય ;
અંતર આવીરે આવરણ અતિ પહેરે,
જેણેકરી શુભ ગુણ બુદ્ધિ ઠંકાય— દુષ્ટનો. ૨.
- અજ્ઞાનીનો સંગરે મેસનો ઓરોરે,
યજ કરતાં લાગે દાગ ;

- હુરિના જનરે તેથી અળગા રહેરે,
મન કર્મ વચને કરવું ત્યાગ—
નીચનો સંગરે શ્વાન સમાન છેરે,
રીઝે ખીઝે તો દુખદાઈ ;
પ્રસન્ન થાય તોરે મુખને સુધશેરે,
દુઃખ પામે તો કરડી ખાય—
એવા અપરાધીરે જે છે જગતમાંરે,
કોઈએ ન કરવો તેનો સંગ ;
કહે દેવો ભાઈરે સંગ હુરિ જનનોરે,
સદાય કરવું ભજન અલંગ—
- દુષ્ટનો. ૩.
દુષ્ટનો. ૪.
દુષ્ટનો. ૫.

પદ ૪૦ રાગ એજ.

- બુધોને વિચારીરે અંતર આતમારે,
જે ખોલે છે ખોલણુહાર ;
તેહને તપાસીરે એણી રીતે આળખોરે,
રૂઢ્યામાં તે કરો નિરધાર—
જે સ્થળથકીરે શબ્દ તે ઉપજોરે,
તેથકી પરિબ્રહ્મ જાણો પાર ;
મન કલપીને જગ ઊભું કયુરે,
તેણે કરી વાઢ્યો આ વિસ્તાર—
વાણીના કર્યારે, ચારે વેદ છેરે,
વાણી કરી આંધ્યા સઘળા અંથ ;
અઠાર પુરાણરે તે વાણી વહેરે,
વાણી પ્રગટાવ્યારે નાના પંથ—
મન ને વાણીરે જ્યાં પહોંચે તહીરે,
તે તો તાડું છે નિજ રૂપ ;
દેવા સાંહેળરે તેહને પ્રિછતારે,
કેવળા તું તે વસ્તુ અનૂપ—
- બુધોને. ૧.
બુધોને. ૨.
બુધોને. ૩.
બુધોને. ૪.

पद ४१ राग ऐज.

<p> हरिजन सेवारे साये मन प्रेमसुरे, लव तरवानो अये छेरे उपाय ; साधुने संगेरे माहापद पाभियेरे, पाप ते कोटि जनमनां नय— </p>	हरिजन. १.
<p> मोटा हरि जनरे आगें ने थयारे, ते तो पाग्या पद निरवाणु ; महिमा तेनारे जिहुवा शुं वरणवेरे, प्रगट जेजे शाभ पुराण— </p>	हरिजन. २.
<p> साये सत्संगरे साया संतनोरे, सायुं ज्ञान करे उपदेश ; तेणुकरि नासेरे मननी लरमनारे सरवे छूटे करण कदेश — </p>	हरिजन. ३.
<p> अयेवा हरिजनरे आवी ल्यारे मणेरे, न्यारे होय लाग्य निदान ; सेवतां साधुरे महा सुभ उपजेरे, अंतर थकुं टणे अलिमान— </p>	हरिजन. ४.
<p> प्रह्लादशीर् पास नणवादे, प्रगट प्रलाव नथी कांछ गोणु ; देवा अयेवारे साधुना सगथकीरे, धातु पक्षीने थायरे सोन— </p>	हरिजन. ५.

पद ४२ राग ऐज.

<p> उदय आवी थयुंरे अंतर आतभारे, निर्मल जेति परम प्रकाश ; अज्ञान अंधाडूरे त्यां ठेडेरे नहीरे, मोहु निशा ते पाभी नाश— </p>	उदय. १.
---	---------

પરિબ્રહ્મ દીઠારે પૂરણ પ્રેમસુંદરે, તેજે મય શીતલ સુખરાશ ; નિર્ભય થયારે નાથને નિર્ભતાંરે, જે હુરિ સઘળે વસિયા વાસ —	ઉદય. ૨.
જિહાં જિહાં જોઈએરે તિહાં તિહાં શ્રી હરિરે, પરપંચ પડલ થયાં છે દૂર ; સંશય સઘલારે ભરમ લાગી ગયોરે, સ્વામી દીઠા સઘળે ભરપૂર—	ઉદય. ૩.
અનંત અપારરે અસંગ અસેદ છેરે, જોતાં જોહનો ન આવે પાર ; આદિ અરૂપીરે બ્રહ્મ લીલા કરેરે, તેહને જોતો નથી સંસાર—	ઉદય. ૪.
વાયુ સંગે જ્યમ રહે બરાસની પૂતળીરે, મધ્યમાં તેહનો દીસે આકાર ; દેવા સાહેબરે એણો રીતે પ્રિછતાંરે, બાહાર અભ્યંતર છે કરતાર—	ઉદય. ૫.

પદ ૪૩ રાગ એજ.

જ્ઞાન વિચારીરે પોતાપણું પરહરોરે, જાણો ચૈતન્ય જાણુણહાર ; દ્વૈત ઉપાધિરે સકળ પરહરોરે, રૂદ્યામાં કરી નિરધાર—	જ્ઞાન. ૧.
આદે ને અંતેરે એકજ બ્રહ્મ છેરે, મધ્ય નહીં બીજું પદારથ કોઈ ; વેદ ને પુરાણરે સહુ કો એમ વહેરે, સંત મુખથી સાંભળીએ સોઈ—	જ્ઞાન. ૨.
આ પિંડ ને બ્રહ્મંડરે સરવે જેવડેરે, તે તો જાણો અક્ષરાતીત ;	

પદ ૪૧ રાગ એજ.

હરિજન સેવોરે સાચે મન પ્રેમસુરે, લવ તરવાનો એ છેરે ઉપાય ; સાધુને સંગેરે માહાપદ પ્રામિયેરે, પાપ તે કોટિ જનમનાં બચ—	હરિજન. ૧.
મોટા હરિ જનરે આગેં જે થયારે, તે તો પામ્યા પદ નિરવાણુ ; મહિમા તેનોરે જિહ્વા શું વરણુવેરે, પ્રગટ જ્ઞેજ્ઞે શાખ પુરાણુ—	હરિજન. ૨.
સાચો સત્સંગરે સાચા સંતનોરે, સાચું જ્ઞાન કરે ઉપદેશ ; તેણુકરી નાસેરે મનની ભરમનારે સરવે છૂટે કરાણ કલેશ —	હરિજન. ૩.
એવા હરિજનરે આવી ત્યારે મળેરે, જ્યારે હોય ભાગ્ય નિહાન ; સેવતાં સાધુરે મહા સુખ ઉપજેરે, અંતર થકું ટળે અભિમાન—	હરિજન. ૪.
બ્રહ્માદર્શી પારસ ભણવારે, પ્રગટ પ્રભાવ નથી કાંઈ ગોણ ; દેવા એવારે સાધુના સંગથકીરે, ધાતુ પલટીને થાયરે સોન—	હરિજન. ૫.

પદ ૪૨ રાગ એજ.

ઉદ્ધય આવી થયુંરે અંતર આતમારે, નિર્માળ જ્ઞેતિ પરમ પ્રકાશ ; અજ્ઞાન અંધારુંરે ત્યાં ઠેહરે નહીરે, મોહુ નિશા તે પામી નાશ—	ઉદ્ધય. ૧.
---	-----------

- પરિબ્રહ્મ દીઠારે પૂરણ પ્રેમસુરે,
 તેજે મય શીતલ સુખરાશ ;
 નિર્ભય થયાંરે નાથને નિર્ભતાંરે,
 જે હરિ સઘળે વસિયા વાસ — ઉદય. ૨.
- જિહાં જિહાં જોઈએરે તિહાં તિહાં શ્રી હરિરે,
 પરપંચ પડલ થયાં છે દૂર ;
 સંશય સઘલારે ભરમ લાગી ગયોરે,
 સ્વામી દીઠા સઘળે ભરપૂર— ઉદય. ૩.
- અનંત અપારરે અસંગ અભેદ છેરે,
 જોતાં જેહનો ન આવે પાર ;
 આદિ અરૂપીરે બ્રહ્મ લીલા કરેરે,
 તેહને જોતો નથી સંસાર— ઉદય. ૪.
- વાયુ સંગે જ્યમ રહે બરાસની પૂતળીરે,
 મધ્યમાં તેહનો દીસે આકાર ;
 દેવા સાહેબરે એણો રીતે પ્રિછતાંરે,
 બાહાર અભ્યંતર છે કરતાર— ઉદય. ૫.

પદ ૪૩ રાગ એજ.

- જ્ઞાન વિચારીરે પોતાપણું પરહરોરે,
 જાણો ચૈતન્ય જાણુણુહાર ;
 ક્ષેત્ર ઉપાધિરે સકળ પરહરોરે,
 રૂદ્યામાં કરી નિરધાર— જ્ઞાન. ૧.
- આદે ને અંતેરે એકજ બ્રહ્મ છેરે,
 મધ્ય નહીં બીજું પદારથ કોઈ ;
 વેદ ને પુરાણરે સહુ કો એમ વહેરે,
 સંત મુખથી સાંભળીએ સોઈ— જ્ઞાન. ૨.
- આ પિંડ ને બ્રહ્મંડરે સરવે જેવડેરે,
 તે તો જાણો અક્ષરાતીત ;

મન યુદ્ધિ વડેરે તેહને જોળતાંરે, પાર ન પામે વાધે દ્વેત—	જ્ઞાન. ૩.
નામ ને રૂપરે તેવડે શૂન્ય છેરે, તે વિરલા આતમ જાણે સંત ; મહાપદનોરે મહિમા શું કહુંરે, કહેતાં કોઈ ન આવે અંત—	જ્ઞાન. ૪.
એક સમસ્યારે સમજતાં સંતનીરે, સઘ થાય તે પ્રહ્લ સ્વરૂપ ; દેવા આતમરે અનુભવ ઉપજેરે, તેહને ન હોય ભવ બંધન કૂપ—	જ્ઞાન. ૫.

પદ ૪૪ રાગ એજ.

પરિપ્રહ્લ જાણેરે હરિજન તે ખરારે, જેણે તજ્યું મન અહંકાર ; દેહનો સ્વભાવરે તેણે પરહ્યુંરે ભાણે સઘણે સરજનહાર—	પરિપ્રહ્લ. ૧.
કામ ને ક્રોધરે મોહ મમતા નહીરે ; લોભતણા નહીં લાગે લેશ ; ન્યાંહાં ન્યાંહાં જુવેરે તિહાં દેખે આતમારે, ચૈતન્ય પ્રહ્લ સઘણે સરવેશ—	પરિપ્રહ્લ. ૨.
જગતનું કૃતરે કાંઈ ભાણે નહીરે ; સઝળ વિષે છે દ્રષ્ટિ સમાન ; આતમ સમાધિરે નિત લાગી રહેરે, બહાર અભ્યંતર હરિ પરમાનંદ—	પરિપ્રહ્લ. ૩.
દ્રંદ ધર્મરે વ્યાપે નહીં તેહનેરે, વૃત્તિ આતમ વિષે અડોળ ; વાયુ વિનારે શિખા જેમ દીપનીરે, એવી અતંર છે જેહને તોલ—	પરિપ્રહ્લ. ૪.

જન દેવારે શ્રી મુખ ઉચરેરે,
કરુણા કરીને કરું યોધાર—

શ્રી કૃષ્ણ. ૬.

પદ ૪૬ રાગ સમયાનુસાર.

પ્રગટ વહે ધહ ગંગા, સંતો પ્રગટ વહે ધહ ગંગા ;
હરિકથા સંત મુખતે નિકસી, પવિત્ર પ્રવાહ હતંગા. ટેક.
ત્રિવિધિ તાપ પાપ સળ નાશે, નિર્મલ હોવે કાયા ;
શ્રવણામૃત પુટ ભરી જળ પીવે, અંતર મેલ નગ્રાયા— સંતો. ૧.
વેદ પુરાણ મહિમા ધહ ગાવે, નદી બુગલ એ નામા ;
એક ગંગ ચરનનની કોં નીરા, દુણ કીરતિ અભિરામા— સંતો. ૨.
ધન દ્રે નદી ભજે સોહી જ્ઞાની, તાકો કાલ કરે નહીં ભંગા ;
જન દેવો કહે હરિપદ પાવે, કરી ધરે નહિ અંગા— સંતો. ૩.

પદ ૪૭.

આતમ અનુભવ હોઈ, ભકોં આતમ અનુભવ હોઈ ;
પ્રગટ પહિચાને સ્વરૂપહીં અપનો, આન ન સમજે કોઈ. ટેક.
જ્યોં ખેચરહે નભકે માંહીં, સો નભકી ગતિ બને ;
દેહ દરશી જે જંતહી ભૂચર, સો કેસે કરી માને— ભકો. ૧.
અછતો જંત આપ ભયો હે, નિજપદ તાહી ન સૂઝે ;
પરાપાર ચિદાનંદ ચૈતન્ય, જ્ઞાન વિના કયોં બૂઝે— ભકો. ૨.
સત માનત સોહી નામ રૂપકોં, કછુએ મરમ ન પાયા ;
એ તો સળહીં આવેં બવે, જ્યોં બાઃલકી છાયા— ભકો. ૩.
સાધનહીં જે મન અરૂ બુદ્ધિ કે, નિગમ રહે બલહારી ;
જન દેવા સોહી ગુરુમુખ સમજે, રૂદ્ધ જ્ઞાન વિચારી— ભકો. ૪.

પદ ૪૮.

રામ વિના નહીં કોઈ, સંતો રામ વિના નહીં કોઈ ;
 યોલત રામહીં ચાલત રામહીં, સળકો રમાવત સોઈ ટેક.
 ણીજ ણિના તરૂવર નહીં હોવે, ણીજ ભયા ણિસ્તારા ;
 ઓતપ્રોત આતમ ત્યાં એકહીં, ઘાટ કંચન નહીં ન્યારા— સંતો. ૧.
 સકળ વિહાર રામકે દેખો, રામ રૂપ સંસારા ;
 રામ વિના કોઈ દુબ્ધ નાહીં, કરહું જ્ઞાન ણિચારા— સંતો. ૨.
 રામહીં કારન રામહીં કારજ, રામહીં કે સળ રંગા ;
 દેવા રામ અસંગી જ્ઞનો, સોહી ધરત રાખ અંગા— સંતો. ૩.

પદ ૪૯ રાગ એજ.

રામ નિરંજન દેવા, ચૈતન રામ નિરંજન દેવા ;
 આવન જ્ઞવન નહીં કછુ તાકોં, અકલ અખંડ અભેવા. ટેક.
 સૂર્ય જેસેં તેજ પ્રકાશે, સકલહીં પ્રભા પ્રસારી ;
 નેત્ર અવદાર ચલત જગમાહીં, કિરત સળનીંતેં ન્યારી— ચૈતન. ૧.
 જેસેં આકાશહીં જલકે સગે, ભયા નીર આકારા ;
 ભૂતની વિષે અસંગી આતમ, લુપ્ત સો નાહીં વિકારા— ચૈતન ૨.
 તુટત કૂટત પિંડ પ્રહંડ, ઉપજ્યા અંતે નાશે ;
 આતમ જ્યોંકા ત્યોંહીં સદોદિત, કાલ ઉહાંતે નાસે— ચૈતન. ૩.
 ખંડો ખંડ તહાં કછુ નાહીં, નિર્ભય પદ દરશાયા ;
 કહે દેવો સોઈ રૂપ હમારા, ગુરૂ પ્રસાદે પાયા— ચૈતન. ૪.

પદ ૫૦ રાગ એજ.

મનકા મૂલ વિચારો, સંતો મનકા મૂલ વિચારો ;
 મન સો કહા હે કહાંસેં આયા, ઈહ વાત નિરધારો.

- આદિ એક નિરંજન રાયા, દ્વૈત ભરમ નહીં કોઈ ;
 અછતો ભયો વે સંગં દેહકે, કલપત જલપત સોઈ— સંતો. ૧.
 મનહીં કલ્પી સકલ યહુ કીના, જો દીસત ઊસ્તારા ;
 પિંડ પ્રહ્લંડ સો મનકા ક્રિયા, મનહીં ઠહરાવનહારા— સંતો. ૨.
 તીનોં લોક ભુવન ચતુરદશ, મનકે સંગે ભાસે ;
 મન જખ જ્ઞાન ઊચારે અપનાં, તળ યહુ સુપના નાસે— સંતો. ૩.
 સોહી જ્ઞાની સંત વિવેકી, કલપિત સખહીં મિટાવે ;
 દેવા આદિ પ્રહ્લ સદોદિત, મનાતીત સોઈ પાવે— સંતો. ૪.

પદ ૫૧ રાગ એજ.

- દેખો શોધી શરીરા, સંતો દેખો શોધી શરીરા ;
 શોધે ઊન કછુ હાથ ન આવે, ભૂમિ ઢંકત જ્યોં હીરા. ટેક.
 દધિકે મથે જ્યોં માખન પ્રગટેં, ઘૂત માખનતેં હોઈ ;
 દેહુ જડતેં ત્યોં ચૈતન પાવેં, અવર ન દુબ્ધ કોઈ— સંતો. ૧.
 ગજ મુક્તાક્લ જો જો કહિયેં, ગજકે શીષતેં પાવેં ;
 આનહીં થલ ઉપાવ કરૈ કોટિ, તિનતેં હાથ ન આવે— સંતો. ૨.
 છીપડીં શોધે મિલે મુક્તાક્લ, શોધે ઊન કછુ નાહીં ;
 ગુરૂ જ્ઞાન કર દીપક દેખો, વસ્તુ ધરી ત્રેહ માહીં— સંતો. ૩.
 જહીં જોજ્યા તિનહીં પાયા, લેહ યાહીમેં કેસા ;
 દેવા આત્મપ્રહ્લ નિરંતર, સો જેસેકા તેસા— સંતો. ૪.

પદ ૫૨ રાગ એજ.

- રામહીં રામ લયા હેં, સંતો રામહીં રામ લયાહેં ;
 સુનિયો ન આવે દ્રષ્ટ નહીં દીસે, તિન એ નામ લયા હેં. ટેક.
 ભૂમિ ભાંડ સૂર્યકે કિરની, સાગર લેહેર સમાની ;
 તંતુ વસ્ત્ર અગ્નિ તીપ જ્યોં, જેસેં હેમ અરૂ પાની— સંતો. ૧.

વાયુ વિલેદ ઘાટ કાંચનકે, રૂપ ખાંડ કે દેતા ;
 સૂતમની જ્યો લોહ હુગીઆરા, ખટ જ્યો ધીજ સમેતા— સંતો. ૨.
 ગગન ત્રિધા વિધિ શરીર અવેવા, જગત પ્રહ્લ નહીં લેદા ;
 દેવા આતમ સકલ સ્વરૂપી, જાકોં ગાવત ગેદા— સંતો. ૩.

પદ ૫૩ રાગ એજ.

આપા દેખે સંભારી, જળતેં આપા દેખે સંભારી ;
 કલ્પિત જંત અછતો ઇહ ભાસેં, ભૂલ મિત્રેં ઇહ ભારી. ટેક.
 ભૂલ્યા ગજહીં કટક શિલાસું, જેસેં સિંઘહીં કૃપા ;
 શ્યાન કાચકે સદનહીં ભૂલ્યા, નહીં જાન્યા નિજ રૂપા— જળ. ૧.
 શુક નલનીકા કપિ જ્યોં મુષ્ટિ, ગિચાર ગિન હુઃખ પાવેં ;
 પુસ્તિ પાગ જ્યોં મનિ કંઠ ભૂલે, સીર સુત દ્રષ્ટ ન આવેં— જળ. ૨.
 પૂર્વ પશ્ચિમ, પશ્ચિમ કહે પૂર્વ, મન વિભ્રમતેં ભાંખે ;
 જ્યોં ઉન્મત ગકે જહાં ત્યાંહીં, નિજ વિશવાસ ન રાખે— જળ. ૩.
 દરપન છાયા જલહીં સંગતેં, શબ્દ ગરજના જેસેં ;
 માનત હેં અજ્ઞાની અંધે, દ્વૈત ભર્મ સખ એસેં— જળ. ૪.
 મૃગતૃષ્ણા જલ સીપમેં રૂપો, જેવરી સાપન આયા ;
 નીંદ લગી સુપના ઇહ સાચા, જાગે સકલ વિદ્યાયા— જળ. ૫.
 ખોજત આપા મિટહીં તાપા, દ્વૈત અજ્ઞાન નિવારેં ;
 દેવા સેવા કરી સંતનકી, તત્ત્વ રૂઢ્યમેં ધારે— જળ. ૬.

પદ ૫૪ રાગ એજ.

પ્રહ્લવેત્તા પ્રહ્લ જાને, સંતો પ્રહ્લવેત્તા પ્રહ્લ જાને ;
 દેહદરશી જે તન અભિમાની, સો કેસેં પાહુચાને. ટેક.
 જેસેં સર્પ ડસત હેં કિનકૌ, કહે નીંખ રસ મીઠા ;
 તન અંહકાર લગ્યો હેં જાકો, તિન આતમહીં દીઠા— સંતો. ૧.

- જેસેં કમલા રોગહીં કિનકોં, ઉજલા મેલા ભાસે,
 ક્ષીર ભોજન તાકોં વિષ લાગે, બકો જવરહીં પ્રકાશે—સંતો. ૨.
- કિરી ખાત સો કરતા દેખે, ભૂવ તરોવર ડાલે ;
 એસેં જીવ અજ્ઞાને ભૂલ્યા, આપોપા નહીં તોલે — સંતો. ૩.
- જ્યોં કોઈ અંગુત્રી દેત આંખમે, ચંદા બુગલહીં દેખે;
 મતવાદી ઉલૂકહીં જેસે, આતમ સૂર ન પેખે— સંતો. ૪.
- સદા સદોદિત બ્રહ્મ સચ્ચિદ્રાનંદ, સોહી સંત ઉર ધારે ;
 પદ્માપદ્મ એહી ભેદ માયાકૃત, સુખને જ્યોંહી નિવારે—સંતો ૫.
- ચિત્ત નિઃમલ શીતલ સમદરશી, એસા વિરલા કોઈ;
 દેવા જિનહીં આતમ ચિન્થેાં, બ્રહ્મવેત્તા હેં સોઈ— સંતો. ૬.

પદ પૃ પાગ એજ.

- ઠાઠ ક્રિયા સળ મનકા, સંતો ઠાઠ ક્રિયા સળ મનકા;
 મનહીં મૂલ સકલકો કારન, ન્યારા ણિચાર હરિજનકા. ટેક.
- મન ને જીવ ઇશ સોઈ કીનાં, મનપ્રી કલપી માયા:
 મનાતીત સોઈ મનમેં નાવે, કરતહીં કોટિ ક્રિપાયા — સંતો. ૧.
- વેદ પુરાણ એ કૃત સળ ગનકો, વર્ણાશ્રમ વ્યવહાર;
 જળહીં પરાપારકો ચિન્હે, મિટહીં સપના સારા— સંતો. ૨.
- અછતો અહં પદ મનહીં ઠહરાવેં, મનહીં ઓરકોં ધ્યાવેં;
 જેસેં દરપન હોતહેં નિજ કર, એસેં દ્વૈત દિખલાવેં — સંતો. ૩.
- દ્વૈત રહિતઅદ્વૈત અકલ પદ, મન બુધ પહોંચે ન કોઈ;
 સળ સંતન મિલ નિરને ક્રિયા, દેવા સાહેળ સોહી— સંતો. ૪.

પદ પદ રાગ એજ.

- પ્રેમ બાજ સોં પકડયો, મન પંખી પ્રેમ બાજસેં પકડયો ;
 હી શક્ટે ક્યો વિષય નલ માહીં, અપટ મારીકે અકડયો. ટેક.

દેહ તરૂમેં આગારહીં કીનાં, કરત ગિષયકા ચારા ;	
પ્રેમ બાજકે હાથહીં પરતેં, લયા સંજમી સારા—	મન. ૧.
અભિલાષ સો લે કરી મનકોં, ચિદાનંદ ગત સાધી ;	
આનંદ પરમાનંદ સો કરહીં, તાંહાં નહીં આન ઉપાધિ—	મન. ૨.
રાગ અહાર ક્રિયા સો અપના, એસેં મનકો ખાયા ;	
દેવા સ્નેહ પંખી જ્ઞેરાવર, હરિમેં જાઈ મિલાયા—	મન. ૩.

પદ ૫૭ રાગ એજ

ઘટ ઘટ ઘોલાણુહારા, સંતો ઘટ ઘટ ઘોલાણુહારા ;	
આતમ રામ રમે અગમાહીં, વેદ કહે જો ન્યારા—	સંતો. ૧.
સૂક્ષ્મ બીજતેં તરૂવર ઉપજે, ત્યોંહીં કારણ કિરતારા ;	
પંચભૂત ઇંડ પિંડ બ્રહ્મંડા, આતમતેં ગિસ્તારા—	સંતો. ૨.
કારજ કારન આપહીં વસ્તુ, જો કછુ જગત ખસારા ;	
કોચ નીચ વિષે નહીં તાકેં, સોહી ભીતર સોહી ધારા—	સંતો. ૩.
જલતેં જોસેં હોઈ તરંગા, દીસત જલહીં આકારા ;	
દેવા પરિબ્રહ્મ સકલહી પૂરન, જામે ન લેક લગારા—	સંતો. ૪.

પદ ૫૮ રાગ એજ.

ભક્તિ અંજન દ્રગ આંજ્યા, સંતો ભક્તિ અંજન દ્રગ આંજ્યા ;	
ગએહેં પડલ દ્વંત રોગકે, જ્ઞાન સરાષસોં માંજ્યા.	ટેક.
નિરમલ દ્રષ્ટિ નિરંજન દેખ્યા, અંજન ગુન અલપાના;	
જોસેં પાલાતી ગમકે તપતેં, નીર લયા નિરવાના—	સંતો. ૧.
કેવલ બ્રહ્મ નિષ્કર્મ નિરંજન, જાકે રૂપ ન રેખા;	
આપાપર તાકોં કછુ નાહીં વરન નહીં વેષા—	સંતો. ૨.
હોકે રૂપ અરૂપકે માહીં, જાહીં જીવ સમાના;	
જોસેં સરિતા સાગરકે મધ્ય, રૂપ ન દીસે આના—	સંતો. ૩.

ઉપજે બિનસે ધહુ સળ માયા, નામ રૂપ સોઈ કાયા ;
 દેવા સાહેબ જયોંકા ત્યોંહીં, સત્ સ્વરૂપ સોઈ સાચા— સંતો. ૪.

પદ ૫૯ રાગ એજ.

પરમાથ પહિચાને, સંતો સોહી પરમાથ પહિચાને ;
 ચિદાનંદ જે પાર પ્રકૃતિકે, સોહી રૂદેમેં આને. ટેક.
 પહુંચ નહીં જ્યાં મન અરૂ બુદ્ધકી, લક્ષણુ સોહી સાધે ;
 શુદ્ધ વિચાર કરે સોહી આતમ, સ્વરૂપ આરાધે— સંતો. ૧.
 દેહદરશી સ્વાસ્થમય જાને, પરમાસ્થ નહીં પ્રિછે ;
 ધર્મ અર્થ અરૂ મનકી કમના, તિનહીંકોં નિત્ય ધર્યે— સંતો. ૨.
 પાર બ્રહ્મ પરમાસ્થ તત્વ, શુરૂમુખ વિરલા પાવે ;
 જન દેવા સો યાહી જગતમેં, ફરી જનમ નહીં આવે— સંતો. ૩.

પદ ૬૦ રાગ એજ

જ્ઞાન નેન કરી દેખો, સંતો જ્ઞાન નેન કરી દેખો ;
 એકહી વસ્તુ બ્રહ્મ નિરંતર, દ્વૈત કરી જન લેખો. ટેક.
 બ્રહ્મ આદિ કીટ કુંજર લગી, સકલ રૂપ ભગવાના ;
 પિંડ બ્રહ્માંડ સમષ્ટિ વિષ્ટિ, હરિ બિન કોઈ ન આના— સંતો. ૧.
 જ્ઞાન અક્ષુ નિરમલ હે બકે, તિનહીં દરસન પાયા ;
 દ્વૈત માયાકૃત સુપનેહીં જેસેં, જાગી સકલ બિલાયા— સંતો. ૨.
 દેવ નિરંજન અકલ અરૂપી, ભેદ નહીં તા માહીં ;
 ચૈતન શુદ્ધ સદા સદોદિત, ગ્રાહ્ય ગ્રાહક તહાં નાહીં— સંતો. ૩.
 જનહીં પદકોં કલપ ન લાગેં, મન બુદ્ધ બલ હારે ;
 દેવા અકલ કલા જ્ઞાનીકી, કરત યથાસ્થ સારે— સંતો. ૪.

पद ६१ राग ऐष्य.

मनका मान न डीने', संतो मनका मान न डीने' ;	
सार सिद्धांत सकल श्रुतिश्रेणं, गुरुमुण समलु डीने'.	टेक.
जहां तहां ऐकही अह्न निरंतर, द्वैत लेद निवाशे ;	
आतम णिन कछु अवर न दीसे, सोहं णोलणुदारे—	संतो. १.
सणमे' णोले सणमे' आले', ऐसी कला पसारी ;	
ज्यों पानीमे' रंग मिलायें, जलकी गत सो न्यारी—	संतो. २.
नाम रूप णते' सत लासे, ताशें अितवन करिये' ;	
जन देवा यहु निश्चय जानी, संसा सण परिहरिये'—	संतो. ३.

पद ६२ राग ऐष्य.

सदगुरु मिलिया लेदी, संतो सदगुरु मिलिया लेदी ;	
करम लरमके णं धन लारी, सोही द्विये सण छेदी.	टेक.
द्वेध निज ज्ञान किया परकाशा, मोह तिमिर सण लागे' ;	
जुव लोहा डेसे' करि ठहुरे', गुरु पारसके आगे'—	संतो. १.
सदगुरु शुद्ध साधन णताये, आतम तत्व विचारि ;	
पंथलूत यहु नाम रूप जग, आतम सणते' न्यारी—	संतो. २.
नीर क्षीर ज्यों मिलत परस्पर, चित्त विषय ऐक रूपा ;	
हुंस कला करी न्यारे किन्डे', रूपही लया अनुपा—	संतो. ३.
ऐकही अह्न लया दशोद्विश, द्वैतिया सहजही नात्री ;	
देवा पिंड अहांडमे परिअह्न, सकलहुं घटके णिलात्री—	संतो. ४.

पद ६३ राग ऐष्य.

सदगुरु मिलेया पूरा, संतो सदगुरु मिलेया पूरा ;	
सकल उपाधि अविद्या नेटे, द्वैत लरम किये हूरा.	टेक.

નાવત જ મહૂતહીં નેરા, ગિટે ભવ વારિધિ ફેરા ;
સકલ ભય દૂર લે કીના, દેવા ગુરુ ગ્યાન સુખ દીના ૪.

પદ ૬૮ રાગ એજ.

અવસર તેરે પલ પલ જાવે, સુતે તુજે નીંદ કયેં આવે ;
તેરે શિર જમસા વેરી; લજન વિના કોન ગતિ તેરી. ૧.
બડે બડે રાવનસેં રાજ, જાકે આગેં નોખતાં બાજ ;
જીભા સળ લોક દે ડંકા, સોહી ખાલી ફરગયા લંકા. ૨.
પુષ્પકી સેજ પર સોતા, સલામી દ્રષ્ટિસોં જોતા ;
કંચનસી દેહકી કાન્તિ, જરી તિન અગ્નિસોં છાતી. ૩.
કેતે ચક્રવતી જે ભૂપા, મિલ ગયે જોહમેં રૂપા ;
અંતે હે જંગલકા વાસા, જૂઠી આ જગતકી આશા. ૪.
અષ્ટાંગહીં જોગકેં સાધે, તાહીતેં આયુષ બલ વાધે ;
અમર કરે આપકા અંગા, સોહી કાલે કર દિયા ભંગા. ૫.
અમૃતકે પાનકેં કરતા, વૈમાને ખેટકેં ફિરતા ;
સુરપતિ કાલ લે છાયાં, તાહીતેં જૂઠી હે કાયા ૬.
જેસા હે પાની પરપોટા, ભરોસા દેહકા પોટા ;
તાહીતેં વિલંબ નાંહિ કીજે, સાધુ સંગ રામરસ પીજે. ૭.
મેરે તો રામસેં મિલનાં, જહાં નાંહિ કાલકા કલનાં ;
એસેં તો નિશ્ચેં હુમ જાની, મિલા દેવા આય ગુરુ ગ્યાની. ૮.

પદ ૬૯ રાગ એજ.

જગતસોં કામ કયા તેરે, પ્રભુ ભજ મન તું મેરે ;
સમજી લે ખાત હે સાચી, એહી બિનું આર સળ કચી. ૧.
લોકનકી પ્રોત સળ જૂઠી, ઠાલી જ્યેં વાયુકી સુઠી ;
જાતે કષ્ટ ખેર નાં લાગે, તિમર રવિ ઉગતે ભાગે. ૨.

- मुरभ जग भ्रमतें लूले, देणी कुल संपति लूले ;
 सणी हे वसकी गरणा, सोडी केसे मिटडीं तरणा. ३.
- विषयनका नेहु सण येसा, विलोना वारिका जेसा ;
 धनमें कछु हाथ नही आवे, लजन भीतुं जन्मडीं जावे ४.
- हरि हरि चित्तमें धरीये, जगतकी आश क्या करीये ;
 लीजे गुरु ज्ञानीका शरणा, देवा किंर डोळ नां मरनां. ५.

पद ७० राग ऐज.

- लजन कर लजन कर लाध, लला तुम मनणा पाध ;
 जन्मारा जल हे तेरा, पीछे हे कालका डेरा. ५.
- तेरे हे पग पगडीं जेणा, मिटे नही मरनका घोणा ;
 अेक दिन डोयगा येसा, माटी मिली माटीमें जेसा. २.
- पृथ्वीपर पाय जण धरते, द्विशिके द्विगपाल उरते ;
 मडा जलि भीर लये डेते, अंत्य क्षय डोळ गये तेते. ३.
- अडी ले तुं संतका चरना, जगत अलिद्वारा नही करना ;
 अंधन तेरे पास सण तुटे, निर्ले डोळ कालतें छूटे. ४.
- मडिमा लज्जितके लारी, लीजे सोध चित्तमें धारी ;
 सुख तन जनमडीं कियो, देवा हुरी नाम छन दियो. ५.

पद ७१ राग ऐज.

- हरि लज मन तुं मेरा, मिटे तुजे जकतका डेरा ;
 दुःख तेरे हूर डोळ जावे, ताडीतें परम सुख पावे. १.
- हरि ध्यान उद्देमें धरडीं, कालके जल नां पडडीं ;
 सुनी हम संत सुख णानी, अचन यडी अेदडी जानी. २.
- पाप डोळ निकट नही आवे; ताप सण तनडींके जावे ;
 डोटि करी नाशडीं जेसे, सुनी धुनी सिधकी तेसे.

- પરમ નિજ તત્વકોં પરશે, શીતલ બુદ્ધિ સકલ સમ દરશે ;
 મુદ્ધિ ઉર જ્ઞાન પરકાશે, અધેરા મોહકા નાશે ૪.
 દેખી યહી જગતકી રચના, ઉનહીમેં કબહુ નાં પચનાં ;
 અખંડ બ્રહ્મ ધ્યાનકોં ધરનાં, દેવા કહે હોવે નહીં મરનાં. ૫.

પદ ૭૨ રાગ એજ.

- મુરખ મતિ બાન કછુ મેરા, શરીર એ અંત નહીં તેરા ;
 દિન એક છોડી સખ બાના, સમજ ઉર એસે યહી જ્ઞાના. ૧.
 જનહી જિન દેહિકો ધરિયા, કાલવશ અંતસો મરિયા ;
 શીસા જું શૈલસોં પરહીં, કૂટતહીં બાર નાં કરહીં ૨.
 બુદ્ધબુદ્ધ હોત જ્યોં જલમેં, કૂટી સખ બવહીં પલમેં ;
 અનિત્ય દેહિ એસેહી લેખો, ભૂલે જીને અમર કરો પેખો. ૩.
 બ્રહ્માદિક દેવ હે જીતને, અતતન ધારી હે તીતને ;
 શરીર સખ છોડકેં બવે, કીટ તુલ જન્મહીં પાવે. ૪.
 બલવંતી મહા બલી માયા, જીવનકો જીન ભરમાયા ;
 લજન બિના જીવ જન ભૂલે, જૂઠાકોં દેખી કયા કૂલે. ૫.
 સંગ નિત સંતકી કરિયે, રૂદે નિજ ગ્યાનકોં ધરિયે ;
 ફેરા ભવ ફેર નાં ફરિયે, દેવા ગુરુ ગમસોં તરિયે. ૬.

પદ ૭૩ રાગ એજ.

- એસી યહી જગતકી બાજી, એસીમેં હોત કચું રાજ ;
 લતા જેસી પુષ્પકી ઊભી, દિના એક ચારકી ખુળી. ૧.
 ઉપજ્યા જોહી કાહાવે, પદારથ અંતસો બવે ;
 અમર નહીં દેવ કોઈ દાના, એક દિન છોડ સખ બાના. ૨.
 ઉત્તમ એક લાલ એહી લીજે, હરિરસ પ્રેમસો પીજે ;
 સોઈ ભવ ફેર નહીં જનમેં, જીનકો નિજ જ્ઞાન વસે મનમેં. ૩.

- આનંદ નિજ હિખને મનમેં, સોહી ભવમાહીં નહી જનમે ;
 પ્રાણી કધુ સમજહીં જખકો, કારણ સતસંગ હે સખકો. ૪.
- સાચતેં સાચકોં પાવે, કૂડકોં નહુક નહીં આવે ;
 પરમ ઉર ગ્યાન પરકાશે, ચિદ્ધન સકલ તન ભાસે. ૫.
- રવિકે ઉગતેં જેસેં, તિમર અજ્ઞ નાશહીં તેસેં ;
 સંતકોં મરમ એહી સૂજે, આનકો ભેદ નહીં ખૂજે. ૬.
- ગુરુ બિન ગ્યાન નાં આવે, સોધપર સંત સમજાવે ;
 દેવા કહે બચન એહી સાચા, હુરિ બિન ઓર સખ કાચા. ૭.

પદ ૭૪ રાગ એજ.

- લગી મેરી પિયાસો લગનાં, ભયો મન પ્રેમસો મગનાં ;
 જગત કયા કીજિયે રણકેં, રહે પ્રિય આપમેં મિલકેં. ૧.
- પિયાણ મેરે નેનનતેં નેરે, મંગલ ભયો આજ ગ્રહ મેરે ;
 ઉદ્ધિ ઉર પ્રગટે સુખકો, દૂર ભયો તાપ સખ દુઃખકો. ૨.
- નિગમ નિત જાકો જશ ખોલે, જોગી ધરી ધ્યાનહીં ડોલે ;
 શેષ સહસ્ર મુખહીં ગાવે, અનંતકો અંત નહીં આવે. ૩.
- પાવે કોઈ પાર નહીં તિનકો, દુર્લભ હે દરશ ભવમેં છનકો ;
 સોધ પ્રભુ છયેકે છય હે, અંગ સંગ પ્રાનતેં પ્રિય હે. ૪.
- મેરા છ મન પિયેસેં માન્યા, ભયે સખ કાલકા ભાન્યા ;
 કહે જો દેવા મેરી યહી મતિ હે, પ્રભુકે ચરનમેં રતિ હે. ૫.

પદ ૭૫ રાગ એજ.

- સદ્ગુરુ કર ગ્રહે જાકો, તારે ભવસિંધુતેં તાકોં ;
 ભેદ નહીં જાનવો ધનમેં, મિલાવત રામસોં છિનમેં. ૧.
- જંત જો ચરનહીંકો જાવે, તેહીં તો પરમ પદ પાવે ;
 ગુરુકે ચરનમેં મુખ હે, ઓર સખ ઠોરહીં દુઃખ હે. ૨.

- પ્રહ્લાદિક દેવતા ભેદ, ગુરુ તુલ્ય આવે નહીં કોઈ ;
અભય મુક્તિકે દાતા, સોહી હે સકલકે ત્રાતા. ૩.
- મહિમા વેદ મુખ ગાઈ, અથાહુકી થાહુ નહીં પાઈ ;
ગુરુપદ પદમકી સેવા, સદા મન ધન્યજીત હે દેવા. ૪.

પદ ૭૬ રાગ એજ.

- કૃપા ગુરુ જ્ઞાનીકી અહિયે, જાને પદ પરમકોં લહિયે ;
પડે નહીં કાલકી કાંસી, મિલે પ્રહ્લ મુખકે રાશી. ૧.
- જનહી કરી જ્ઞાનકોંબૂકે, ભક્તિકો ભેદ નહીં સૂકે ;
જાતે બુગ વારિકોં તરહીં, ફરી અવતાર નાં ધરહીં. ૨.
- જંત સખ લોકમેં ભટકે, માયાકી દોરીમેં અટકે ;
જગતે બહુત હિત રલહીં, કૃપા બિનું મુક્તિ નાં મિલહીં. ૩.
- જાતે અજ્ઞાન સખ નાસે, નિરમલ હોત હે આશે ;
જાતે યહો સકલ ભય ભાને, આપને નિજ રૂપકોં જાને. ૪.
- કરુણા જળ હોત હે ગુરુકી, સૂજે સખ ગાતહી ધુરકી ;
કૃપા નિત માગહી દેવા, કરોં ગુરુ સંતકી સેવા. ૫.

પદ ૭૭ રાગ એજ.

- સદ્ગુરુ હે સાયળ મેરા, ભરોસા સત્ય હે તેરા ;
ભવ અગાધ હે ભારી, તિનતેં ક્ષેત હો તારી. ૧.
- તવ પદ ઓટ હે બકો, અભય કરી કોટ હે તાકો ;
ગ્રહે તબ ચરનકી શરનાં, મિટી જાય જન્મ ને મરનાં. ૨.
- નમું તવ ચરનપર શીષા, અર્ધતન ચિદ્વરૂપ જગદીશા ;
ભયા જયોં મન પ્રસન્ન મેરા, પ્રભુ પરસાદ કરી તેરા. ૩.
- તુમહીંકોં માલુમ હે મનકી, તુમહીં સખ જાન હો જનકી ;
દેવા કહે દીનકે બંધુ, તુમારી ચરન રજ વંદો. ૪.

પદ ૭૮ રાગ એજ.

- કર તું સત્સંગહીં ચ્યારે, નહીં તો બચગા હારે ;
 મનુષ્ય તન કેસેં કરી પાવે, અવસર એસા નહીં આવે. ૧.
 અનેકહીં જ્યોનકોં ધરિયા, ચોરાસી લાખમેં ફરિયા ;
 કોટિ ઉપાય જે કરિયા, સત્સંગ પાઈ સો તરિયા. ૨.
 પારસ જે લોહકોં પરશે, લોહ તખ કંચન હોઈ દરશે ;
 ચંદન તેં ભયે ચંદન રુપા, બવે સત્સંગ તેં હુઃખા. ૩.
 શરન હે સંતકી બકોં, તાપ નહીં લગત હે તાકોં ;
 મિત્રાવનહાર જે હરિકે, દેવા સેવો સંત ચિત્ત ધરકે: ૪.

પદ ૭૯ રાગ એજ.

- કૂલેં મન ખેહોત કયા ગાવે, ખાતનસેં પંથ નહીં આવે ;
 વાહી ઘર સકલસેં દૂરા, પહોંચે કોઇ સંત જન શૂરા. ૧.
 ઇંદ્રાદિક દેવતા સારે, બ્રહ્માદિક યોજતેં હારે ;
 દર્શન ખટ સકત હીં બની, થકિત તહાં વેદકી બાની. ૨.
 નિરંજન સકલતેં ન્યારા, પાર બ્રહ્મ પાર કે પારા ;
 યહીકો ભેદ નહીં ખૂઝે, અનુભવી સંતકોં સૂઝે. ૩.
 થકિત ભયે જોગકું સાધે, થકિત ભયે મનકુંબાધે ;
 થકિત ભયે ધ્યાનસર ધ્યાની, થકિત ભયે કથત બહુ ગ્યાની. ૪.
 અગમ જે કોટકી સેરી, દેખાવત સંત સોનેરી ;
 દેવા ગુરુ ગ્યાનકોં માને, તખહીં નિજ બ્રહ્મકોં બને. ૫.

પદ ૮૦ રાગ એજ.

- આનંદ ભયો આજ મન મેરે, દૂરહીંતેં દેખિયે નેરે ;
 તાકો નેતિ વેદહીં ગાયા, સોહી પિયા આપનાં પાયા. ૧

જેહીં પ્રભુ અંતરકે જામી, તેહીં પ્રભુ સકલકે સ્વામી ;	
સખહીં બિધિ જાનનહારા, સોઈ પલ એક નહીં ન્યારા.	૨.
સકલ ભય મનતેં લાગા, સાચા જળ લક્ષહીં લાગા ;	
દેવા ગુરુ મિલત હે પૂરા, ભરમ સખ ભાજ ગ્યા દૂરા.	૩.

પદ ૮૧ રાગ એજ.

જગત સખ રેનકા સુપના, સમજ મન કોય નહીં અપના ;	
કઠિનહે લોભકી ધારા, બહે સખ જાત સંસારા.	ટેક.
પતા જ્યોં ડારસે ત્રુટા, ઘડા જ્યોં નીરકા કુટા ;	
એસે નર જાન જિંદગાની, મુરખ નહીં ચેત્યો અભિમાની—	જગત. ૧.
કૂલ મત દેખ તન ગોરા, જગમેં જીવનાં થોરા ;	
તજે મદ મોહ ચતુરાઈ, રહો નિશંક જગમાહી—	જગત. ૨.
કુટુંબ પરિવાર સુત દારા, એક દિન હોયગા ન્યારા ;	
નિકસ જળ પ્રાન બવેગા, કોઈ તેરે સંગ નાવેગા—	જગત. ૩.
જીનકોં લક્ષહેં ઘોડે, નિનકોં મોહોત નહીં છોડે ;	
દાંતનમેં પાનકી ખીડિયાં, એક દિન તાણેગી કીડિયાં—	જગત. ૪.
સદા મત જાન આ દેહા, લગાવો નામસેં નેહા ;	
કટે જમ કાલકા ઘેરા, કહે દેવા જન તેરા—	જગત. ૫.

પદ ૮૨ રાગ એજ.

મતી અભિમાન કર પ્યારા, હરિ ભજ રેન દિન સારા ;	
કાલ શર સંધે શિર તેરે, તીતરકોં બાજ જ્યોં હેરે.	ટેક.
જીવ જીન લોકહીં જાવે, કાલ તિન પિછહીં આવે ;	
હરિ બિન જંત દુઃખ પાવે, તિનહીંકોં કોન છોડાવે—	મત. ૧.
તેરેપર એક ભય ભારી, અકલ ગતિ કાલકી ન્યારી ;	
ચેત અબ દાવ હે તેરા, કિરે નહીં જગતમેં ફેરા—	મત ૨.

प्रभुलोकं समरी ले मनमें, जननीके उदर नहि जनमे ;
 मिटे गते कालको झांसी, मिटे तुजे आप अविनाशी — मत. ३.
 प्रभुलोको लजन जे करहीं, सोझ बन वारिधि तजहीं ;
 देवा एत तत्त्वहीं चिन्हडा, एते हरि नामहीं दीना— मत. ४.

पद ८३ राग ऐज

तुं क्या सुख देण लोसानो, ऐही जग स्वपन करी जनो ;
 धन्त्री वश करत गुर डीडा, सोही पशु जनहीं लीला. टेक.
 निद्रा ऐक दुसरे अहारा. मैथुन लय समज ले सारा ;
 सकल ऐ एवनीकें सरणा, कर तुं निज तत्त्वकी परीक्षा— तुं. १.
 मृगजल देणवे त्यांहीं, पान कछु करता हे नाहीं ;
 भीन्तुरी ज्यों करत परकाशा, छिनकमें होत हे नाशा— तुं. २.
 धही विध जन ले माया, स्थिर नहीं गाइलकी छाया ;
 यलायत्री करत पंथ जाता, अटाउ जेसा तेरा हे नाता— तुं. ३.
 सद्गुरु अहोत समजया, तेरा तुजे रुप देणया ;
 ज्यारथ वात कही तेरे, देवा गुरु डेतु लये मेरे. तुं. ४.

पद ८४ राग ऐज.

राता मन रामलसां मेरा, कुरे कुरे जगमें डेरा ;
 पाया पिय दर्शहीं जणते, लया मन निर्भय तणते. टेक.
 लया ए मेरे मनका लाया, परया पिय दर्शका पाया ;
 लगन आरे पियसां लागी, प्रीति छेरी पूर्वकी जगी— राता. १
 जकुं के मुनि ध्यान धर ध्यावे, निगम जके नेति जश गावे ;
 मिल्या डमपी सोछ अपना, मित्र्या हय मोहुका स्वपना— राता. २.
 ताप सग त्रासी गये तनके, मनोरथ सिद्ध लये मनके ;
 गये दुःख बांलु सग डूरी, हृदय परतीत लख पूरी— राता. ३.

કરી કૃપા જગતગુરુ જગહીં, શીતલ લયા મેરા મન તળહીં ;
કરોં પદ પદ્મકી સેવા, મુદિત મન કહત યોં દેવા— રાતા. ૪.

પદ ૮૫ રાગ એજ.

પતંગી રંગ કયોં રાતા, તેરે જગ દેખતેં જાતા ;
બાહલકી છાંચ હય છિનસી, પલકમેં જાત હે વિણુસી. ટેક.
જલામલી કરત યોં જાની, પાત પરી ઓસકા પાની ;
જગતકી બાત સળ એસી, રહે કોય અંત નાં એસી— પતંગી. ૧.
રહ્યા નહીં પ્રિયવૃત્ત રાજ, તજ્યા તિન લોકહીં સાજ ;
ચિરણુલવી લોમશ માનો, સોહી લયો કાલકો ખાનો— પતંગી. ૨.
નિરગુન દેહુ ધર જોઈ, જગતમેં અમર નહીં કોઈ ;
અમર સોહી પાર બ્રહ્મ પાવે, જાતતેં ફેરી જન્મ ને આવે— પતંગી. ૩.
સતસંગ બ્રહ્મકી શ્રેની, અનેક અગ કાષ્ટકી બેની ;
તિનતેં કર સંતકી સેવા, મિલે તુજે પરિબ્રહ્મ દેવા— પતંગી. ૪.

પદ ૮૬ રાગ એજ.

જગતહી બંધનકી પાસી, કરત કયોં ઇનકી આસી ;
દેખી મોહે આવત હાંસી, હરિ ભજ મન કરિ આસી. ટેક.
દોરી એક ત્રિગુનકી પ્રસરી, જ્વનીકોં બાંધ કીએ વશરી ;
ઉપાવહીં બોત કર થકહીં, કૃપા બિન છૂટ નાં સકહી— જગતહી. ૧.
આશા જવ એહુ સળ છોડે, હરિકે પદ પદ્મ ચિત્ત જોડે ;
કરમકે બીજ તળ જરી હે, ફરી અવતાર નહિ ધરી હે— જગતહી. ૨.
અચરજ એક હે ભારી, ભવ એહુ મૃગકો વારી ;
પશુ બુદ્ધમાં નહીં પાની, જથારથ સંતની જાની— જગતહી. ૩.
જૂઠેકા કછુ મરમ નહીં જાને, મેરા મેરા ભૂલ કર માને ;
દેવા ગુરુ મિલહીં સો જાતેં, પ્રાની કછુ સમજહીં તળતેં— જગતહી. ૪.

પદ ૮૭ રાગ એજ.

બન્ન ઇન બાવનકે માંહીં, નિરંજન આવતા નાહીં ;
 કરે જળ સંતકી સેવા, મિલે તળ તિનહીંતે સેવા. ટેક.
 પંડિત પઠી કરત હે યોધા, આપકા આપ નહિ શોધા ;
 સંચહ વૃત કરત જૂઠી હે, પઢેકી તે વેઠ ઊઠી હે— ધરન. ૧.
 અંથ કી સાખ બહુ આની, કહત હે કીર જો બાની ;
 પરિબ્રહ્મ હોત કયોં ખ્યારા, સાધન હે દ્રવ્યકા સારા— ધરન. ૨.
 પ્રાત્માણુ નિજ બ્રહ્મકોં જાને, સાખ સોહી વેઠકી માને ;
 કહ્યો ત્યોં વરતહીં જોઈ, પિંડિત જન જાનિજે સોહી— ધરન. ૩.
 તજે પરત્રિયકી કામા, કિયે નવ પરદ્રવ્યકો નામા ;
 દેવા સોહી સંત જન કહિયે, તાકે સંગ પરમ પદ લાહિયે— ધરન. ૪.

પદ ૮૮ રાગ સારંગ.

મન તું કર સાધુનો સંગ, વળી વળી નાવે આતું અંગ. ટેક.
 અનેક જન્મ તેં આગે ધરિયા, કીટ પશુ પતંગ ;
 તે માટે હું કહું છું તુજને, ભજ એવા શ્રીરંગ— મન તું. ૧.
 કોટિ તીરથતું એહજ કાળ છે, કાશી પરાગ ગંગ ;
 સતસંગ પરવા માહીં નાતાં, નિરમળ થાએ અંગ— મન તું. ૨.
 જે સાધુને શરણે આવે, મનામાં ધરી ઉમંગ ;
 કહે દેવો તે હરિને પામે, કાળ કરે નહીં ભંગ— મન તું. ૩.

પદ ૮૯ રાગ એજ.

મન તું કર સાધુની સેવા, તુંને મળે નિરંજન દેવા ટેક.
 જયમ અંદન સંગે અંદન થાએ, હોય વૃક્ષ જો કેવાં ;
 એમ સાધુનો સંગજ કરતાં, તતક્ષણ થાએ તેવા— મન તું. ૦

જેમ કલ્પતરૂને છાંયે બેસી, જે જે ધમ્મે લેવા ;	
મનની ધમ્મ થાએ પૂરણુ, કરે મનોરથ જેવા—	મન તું. ૨.
તે માટે સત્સંગજ કરવો, ટાળી મન અહુંમેવા ;	
કહે દેવા તે હરિને પામે, પૂરણુ બ્રહ્મ અલેવા—	મન તું. ૩.

પદ ૯૦ રાગ એજ.

ભાઈ સંગ સાધુનું કરવું, નિત્ય નિયમ એહ આચરવું.	ટેક.
સાધુ જનનો મોટો મહિમા, તેને તે અનુસરવું ;	
લવસાગરનો પાર પામીને, તતક્ષણુમાં તરવું	ભાઈ ૧.
સાધુ જનની સંગત વિના, ક્યાંહી નથી ઠરવું ;	
ચૈદ લોકમાં જ્યાં જાએ, ત્યાંહાં ન મૂકે મરવું—	ભાઈ. ૨.
ભાઈ નિત સાધુની સંગત કરીએ, જ્ઞાન હૈયામાં ધરવું ;	
કહે દેવો તે હરિને પામે, મિટે ચોરસી કરવું—	ભાઈ. ૩

પદ ૯૧ રાગ એજ.

મુરખે હરિભજન નવ દીધું, અમૃત ઢોળીને વિષ પીધું.	ટેક.
મુક્ત મારગથી અળગો પડીને, વિષય માર્ગ જઈ લીધું ;	
પોતે તો પોતાને લઈને, જમને હાથે દીધું—	મુરખે ૧.
કથા કીરતન કાંઈ નવ સુણ્યાં, માયા રંગે રીધું ;	
કહે દેવો તે હરિ ભજ્યા વિણુ, કોઈ કારજ નવ સિધું—	મુરખે. ૨.

પદ ૯૨ રાગ એજ.

મુરખ હકનો કરતલ હોડી, એતો પર નિંદાનો કોડી.	ટેક.
કથા ટાંણે નવ આંખ ઉઘાડે, જે જગાડીએ ધોડી ;	
નિંદાટાણે તત્પર થૈ બેસે, બાંધ ન આવે ચોડી—	મુરખ. ૧.

દોષ પોતાનો કાંઈ નવ દેખે, ણીજાં માંયથી કાઢે ;
 પરનિંદા તે ભાટ કટારી, ગણું પોતાનું વાઢે— મુરખ. ૨.
 ભાઈ રે'ણીમાં રહી શકે નહીં, ઠાણું ડાપણુ ડાળે ;
 કહે દેવો તે મરમ ન સમજે, અંતર કાંઈ નવ જોળે— મુરખ ૩.

પદ ૯૩ રાગ એજ.

મન તું ભજી લે આતમારામ, તેણે સુધરે તારૂં કામ. ટેક.
 જીવને તમે જાણજો ભાઈ, એ ઠરવાનું ઠામ ;
 સાધુ જનની સંગત વિના, ક્યાંય નથી વિશ્રામ— મન તું. ૧.
 સાધુ જનને શરણે રહેવું, તજવું વિષય આરામ ;
 મુક્ત સુખ તેહને મળે છે, ત્રૈલોક્યે અલિરામ— મન તું. ૨.
 સાધુ સંગે સર્વ નીપજે, પહોંચે મનની હામ ;
 કહે દેવો તે હરિને પામે, કાંય ન જોસે દામ— મન તું. ૩.

પદ ૯૪ રાગ એજ.

મન તું ભજને કેવળ હરિ, આવો અવસર નાવે કરી. ટેક.
 દેવતાઓને દુર્લાભ છે તે, મનુષ્યા દેહ તેં ધરી ;
 તે માટે સાધુને સંગે, સમરણ લેવું કરી— મન તું. ૧.
 ભવસાગર તરવાને કાળે, એ છે હોડી ખરી ;
 કોઈએ ન બૂઠે એમાં જોડા, સમરી લે નરહરિ— મન તું. ૨.
 સત્સંગથી જે છેટે રહે છે, તે ન જોસે ઠરી ;
 કહે દેવો તે હરિ કયમ પામે, માયામાં આવરી— મન તું. ૩.

પદ ૯૫ રાગ એજ.

મન કર હરિજન સાથે પ્રીત, તેણે થાશે તારી જીત. ટેક.

જેને સંગે સુખુદ્ધિ ઉપજે, નાસે સકલ અનિત ;	
તેનાં ચરણ સદા સેવિયે, અંતર નિરમલ શીત—	મન. ૧.
જે સાધુને શરણે આવે, જો હોએ ભયભીત ;	
તેના તાપ તતક્ષણ જાએ, અગ્નિ સંગે જ્યમ શીત—	મન. ૨.
પરસ્પર મળી હરિ ગુણ ગાતાં, આનંદ આવે ચિત્ત ;	
કહે દેવો તે હરિને પામે, અંતર થાય અદ્વૈત—	મન. ૩.

પદ ૯૬ રાગ એજ.

મન તું ચાલ સંતની ચાલ, તારૂં પોતાપણ સંભાળ.	ટેક.
એણે મારગ જે અનુસરિયા, જપતાં શ્રી ગોપાલ ;	
તેને પ્રભુજી કરૂણા કીધી, પરાભવે નહીં કાલ—	મન તું. ૧.
મનતાણું અભિમાનજ મૂકી, નિશ્ચે એલું ઝાલ	
ગુરુ તેજ સાક્ષાત હરિ છે, બીજા સંશય બાળ—	મન તું ૨.
બાહિર દ્રષ્ટિ જ્યાં જ્યાં જાએ, તેને પાછી વાળ ;	
કહે દેવો સાધુને સંગે, મનની મમતા ટાળ—	મન તું. ૩.

પદ ૯૭ રાગ એજ.

મુરખે જનમ ધરી શું કર્યું ; ગુરુનું વચન હૈયે નવ ધર્યું.	ટેક
જ્યમ ત્યમ તાણી મેલી માયા, ઘર પોતાનું ભર્યું ;	
તે તો જાત મનુષ્યની નોએ, કીડી જ્યમ સંઘર્યું—	મુરખે. ૧.
તેહના દિન ગયા ધંધામાં, પરિશ્રમ ઉગર્યું ;	
હરિ ભજન વિણ ગર્યું છે ઠાલું, તેનું કારજ નવ સર્યું—	મુરખે. ૨.
ભાવ રાખી જેણે હરિ ગુરુ સેવ્યા, તેહ જગતમાં તર્યું ;	
કહે દેવો તે હરિને પામે, તેનું અંતર ઠર્યું—	મુરખે. ૩.

પદ ૯૮ રાગ એજ.

મુરખ મમતા કરીને મોયું, કાંઈ હૃદય વિચારી ન ભયું.	ટેક.
પરમેશ્વરસું પ્રીત ન રાખી, ચિત્ત ચિંતામાં પ્રોયું ;	
તેહને મુક્ત સુખ કહાંથી, ગારે ગારે ધોયું—	મુરખ. ૧.
રતન ચિંતામણી માનખો તે, સંગ વિષયને ખોયો ;	
સાધુ સંગથી છેટે રહીને, જનમાંતર વગોયો—	મુરખ. ૨.
અજ્ઞાન રૂપી નિદ્રામાહોં, જીવ સદાઈ સોયો ;	
કહે દેવો એક હરિ લજ્યા વિણ, જન્મ જન્મ તે રાયો—	મુરખ. ૩.

પદ ૯૯ રાગ એજ.

જે સેવા સંતની કરશે, તે ભવસાગરને તરશે.	ટેક.
આ સંસાર સમુદ્ર દુસ્તર, તેહને તે પરહરશે ;	
જનની કેરી ઉદર આવી, ફરી નહીં અવતરશે—	જે. ૧.
જમકિકરના ભયથકી ભાઈ, તે તો કાંઈ ન ડરશે ;	
નિરભય થઈને અભય પદ પામે, કારજ તેહનું સરશે—	જે. ૨.
ભાઈ જે સાધુને શરણે આવે, અંતે તે ઉગરશે ;	
કહે દેવો તે હરિને પામે, ચોરાસી નહીં ફરશે.	જે. ૩.

પદ ૧૦૦ રાગ એજ.

મન તું ચેતી લે ને ચતુર, જગ તો વેતા પાણીનું પૂર.	ટેક.
ચક્રવર્તિ તે આત્રી ગયા છે, કેટલા દાતા શૂર ;	
કાળતણી જે આવ્યા દાઢમાં, થઈ ગયા છે ચૂર.	મન તું. ૧.
જગતમાં આવી જે જે ઉપજે, અંતે જાય જરૂર ;	
જે થયા તે સ્થિર ક્યમ રેશે, જયમ આંખાને પૂર—	મન તું. ૨.

નિત્ય સાધુની શરણે રહેવું, એ ભક્તિનું મૂળ ;
કહે દેવો તે કહીએ ચળે નહીં, જોહને હરિ હજુર— મન તું. ૩.

પદ ૧૦૧ રાગ એજ.

મુરખ ભૂક્ષીને કહે છે માડું, જ્ઞેને એહમાં શું છે તાડું. ટેક.
કીધું હરિનું તે થાએ છે, બળ નહીં બીજા સાડું ;
અજ્ઞાને કિપાડી લે છે, ઠાલું માથે માડું— મુરખ. ૧.
જયમ શ્વાન શક્ટ હેઠે ચાલે, મને અભિમાનજ આણે ;
એટલી સૂજ મુરખને નાવે, ગાડાંને કોણ તાણે— મુરખ. ૨.
કરતા ભરતા શ્રી હરિ છે, તેને ભજને લીજે ;
કહે દેવો સાધુની સંગે, અમૃત રસ નિત્ય પીજે— મુરખ. ૩.

પદ ૧૦૨ રાગ એજ.

મન તું સેવા સાધુની કરરે, ફરી આવું નહીં અવસરરે. ટેક,
સંત સેવા તેણે પરિગ્રહ સેવા, જ્ઞાન હૈયામાં ધરરે ;
જે શરણે આવે તે તરિયા, નથી કાળનો ડરરે— મન તું. ૧.
પૂરણ મને પ્રતીતજ રાખી, ગુરુ ચરણે અનુસરરે ;
પરમાનંદની પ્રાપ્તિ થાએ, ભવસાગર એમ તરરે— મન તું. ૨.
એ વચન તે મનમાં માની, મુખ જોલે હૃદિહરરે ;
કહે દેવો નિજ રૂપ વિચારી, એમ થાય સાં અમરરે— મન તું. ૩.

પદ ૧૦૩ રાગ એજ.

સંત સેવે તે સાચું ભાઈ, ભાઈ સંત સેવે તે સાચું ;
સંત સમાન તે કોઈ ન આવે, બીજું ઉપાય કાચું. ટેક.

સાધન કરી કરી સ્વર્ગજ પામે, કાળ તિહાં નહીં મૂકે ;	
જન્મ મરણની પરંપરા જે, કહિયે ન તેને ચૂકે—	સંત. ૧.
સાધુ ચર્ણકમલની સેવા, પૂરે ભાગ કોઈ પામે ;	
તેને ટૂળે અજ્ઞાન અંતરથી, દેહના દુઃકિત વામે—	સંત. ૨.
સાધુ સંગ જે મેટ્રી કરીને, અન્ય ઉપાય કરશે ;	
કહે દેવો તે જનને ભાઈ, સંશય ક્યમ પરહરશે.	સંત. ૩.

પદ ૧૦૪ રાગ એજ.

મન આ હરિ ભજનની ઘડી, તુને મોટે ભાગ્યે જડી.	ટૂક.
ચારે ખાણ ને લક્ષ ચોરાસી, તે આંચું આથડી ;	
પરમ રત્ન મનુષ્યા દેહ પામ્યો, સમી ઢાળ એ પડી—	મન. ૧.
કામાદિક જે દોષ છે તુમાં, તેને કાઢ તું તડી ;	
નિર્ભય થા સાધુને સંગે, કાળ ન મારે હડી—	મન તું. ૨.
ભજન કરતાં લય સર્વે ભાગે, નહિ આડી ત્યાં છડી ;	
કહે દેવો તે હરિને પામે, એ છે મુક્તિ રોકડી—	મન તું ૩.

પદ ૧૦૫ રાગ એજ.

મુરખે હરિ ભક્તિ નવ ખાણી, ખેડો પશ્ચ પોતાનો તાણી.	ટૂક.
સાખી શબ્દ શીખી લે છે, મનગમતી તે વાણી ;	
જેમાં હરિનો હાંસલ નહીં, તે ઢાલું મથવું પાણી—	મુરખે. ૧.
કરમ ધરમ દેહને નવ માને, ભ્રાંતિ હૈયે આણી,	
તે હરિને કેમ પેરે બાણે, કરે જ્ઞાનની હાણી—	મુરખે. ૨.
મુરખ મરે પણ મોક્ષ ન પામે, છવત નરક નિશાણી ;	
કહે દેવો જેણે સંત ન સેવ્યા, તેની એહ એધાણી—	મુરખે. ૩.

પદ ૧૦૬ રાગ એજ.

મન જો હરી વિશ્વંભર રાયે, ત્યારે તાડું શું ઉપાયે.	ટેક.
અજગર એકજ ઠામ રહે છે ભક્ષ પોતાનો ખાયે ;	
ભરણ પોષણ હરિ કરે છે, તે સહુને પહોંચાયે—	મન. ૧.
પંચી પશુ તે કામ કરે નહીં, કોઈ ન વણજ વિહાયે ;	
નહીં કો તેને લેતલ દેતલ, ત્યાંહાં કરે છે શુદાયે—	મન. ૨.
એવું નિશ્ચય બાણી રહેવું, જ્ઞાન રૂદે ઠહરાયે ;	
કહે દેવો તે હરિને પામે, સંશય સઘળા બાયે—	મન. ૩.

પદ ૧૦૭ રાગ એજ.

મન તું માયામાં લોભણું, આ છે હરિ ભજ્યાનું ટાણું.	ટેક.
હરિ ભજવા નવ થાયે નિવારો, માયા પૂર તણાણું ;	
ચાહ્યું બય ચોરાસી માંહીં, ભરવા ચારે ખાણું—	મન તું ૧
ભાઈ ગુરુનાં વચન સાંભળીને, માહીં મન ન વીંધાણું ;	
તેહને જ્ઞાન કાંઈ નવ સૂઝે, જેવું હૃદય છે પાણું—	મન તું ૨.
હરિ ભજે તે મોહોટા કાંઈયે, હું તો એટલું બાણું ;	
કહે દેવો તે હરિને પામે, કાંઈ ન બેશે નાણું—	મન તું ૩.

પદ ૧૦૮ રાગ એજ.

મન તું બેને નિરમળ આશે, એ તો પ્રભુ છે તારે પાસે.	ટેક.
જે છે અંતરબાની સહુનો, સકળમાંહીં પરકાશે ;	
પંચભૂતમાં જે છે પ્રેહરક, તેણે કરી તું ભાસે.	મન તું. ૧.
અણુછતું નામ રૂપ છે આહું, ખરે વચારે નાશે ;	
રવિરૂપી જ્યારે જ્ઞાનજ પ્રગટે, તિમર અજ્ઞાન એ ત્રાશે—	મન તું. ૨.

પૂરણ પ્રહ્લ વ્યાપક છે સઘળે, પિંડ પ્રહ્લાંડ પ્રકાશે ;
કહે દેવો એ પદને પામે, ગુરુ વચન વિશ્વાસે—

મન તું. ૩.

પદ ૧૦૯ રાગ એજ.

જેનો હરિજનસું અનુરાગ, તેનાં પૂરણ મોટાં ભાગ ટેક.
કામરૂપી છે અગ્નિ જેહુને, અંતર લાગી વ્યાગ ;
તેહુ જીવને શીતળ થવાને, સંત મેઘને માગ— જેનો. ૧.
સંત વિના એ સકળ લોકમાં, નહીં શાન્તિનો જાગ ;
હરિજન સંગે મહા સુખ ઉપજે, દુઃખનો થાએ ત્યાગ— જેનો. ૨.
તે માટે સાધુને સંગે, કોઈ ન લાગે દાગ ;
કહે દેવો તે હરિને પામે, એ જીયાનો લાગ— જેનો. ૩.

પદ ૧૧૦ રાગ એજ.

મારા શ્રી ગુરુ પરમાનંદ, તમોને પૂજુરે ;
છો ઈષ્ટ અમારા ગુરુદેવ ધીજે નહીં ખૂઝુરે. ટેક.
ગુરુ તમને કરું પરણામ, દોય કર જેડીરે ;
એવી જનમ મરણની ધીક નાંખો તોડીરે— મારા ૧.
ગુરુ તમે છો દીનદયાળ, તમને જાચુરે ;
આવી વસજે મારા મનમાંય, કહું છું સાચુરે— મારા. ૨.
અમને જાણી પોતાનાં ણાળ, ઉછંગે તેડોરે ;
માહામંત્ર સુધા સમાન, શ્રવણે રેડોરે— મારા. ૩.
ગુરુ ભક્તિ તારી પાવન, અમને આપોરે ;
મુને જાણી પોતાનો દાસ, દૃઢ કરી થાપોરે— મારા. ૪.
ત્યારે ગુરુએ દીધી મ્હેઁ, ભક્તિ આલીરે ;
તે શિવ સરીખાને વાત, અંતરમાં ંહાલીરે— મારા. ૫.
ત્યારે ગુરુએ ખતાંચું પ્રહ્લપિંડ, અખંડ પ્રહ્લાંડેરે ;
ત્યાં ધીજી પૂરીછે શાખ, વેદ ને કાન્ડેરે— મારા. ૬.

જેમ સુરજનું તેજ પ્રતિગિંબ, બહુધા ચળકેરે ;	
તેમ આતમ સરવેમાંચ, ઘટોઘટ અબુકેરે—	મારા. ૭.
સ્થાવર જંગમ કેરી માંહ, વસીને રહ્યા છેરે ;	
સ્થૂળ સૂક્ષ્મ ફેરાં અંગ, પોતે થયા છેરે—	મારા. ૮
ચૌદ ભુવન ને ત્રૈલોક, રહ્યા છે પૂરીરે ;	
આણું ઠામ ન ઠાલો કોય, હાજરાહાજુરીરે—	મારા. ૯.
જળ થળ વન ને બાગ, ઘટા વહુ વેલીરે ;	
સરિતા સાગર સોય, સામ્રથ ફેલીરે—	મારા. ૧૦.
જેને ગાય પૂરાણ પ્રચંડ, તેહ બહુ નામીરે ;	
તે સરવેમાં ભાસ્યો ધશ, સહુનો સ્વામીરે—	મારા. ૧૧.
અંતર ટળીઓ આજ, નિરંતર જાણીરે ;	
ધન્ય ધન્ય મારા સદ્ગુરુ દેવ, ધન્ય તારી વાણીરે—	મારા. ૧૨.
લવસાગરમાં વહી જાત, તેને તો ઓધાર્યોરે ;	
મારા સદ્ગુરુ પકડી બાંહ, કાઠ્યો મુને બારેરે—	મારા. ૧૩.
અજ્જનમા ને અવિનાશ, કોમળ વપુ ધારેરે ;	
સદ્ગુરુરૂપે ભરમ, દ્રંદ નિવારેરે—	મારા. ૧૪.
નામ વિભૂતિ ગુરુ એવ, સુખના સિંધુરે ;	
કહે દેવો વારમવાર, તેને વંદુરે—	મારા. ૧૫.

કારકો ભક્ત

સંવત ૧૮૦૦ માં હતો.

પદ ૧ રાગ વેરાડી.

જીવ તારી શી ગતિ થાશેરે, માયામાં ગોથાં ખાશેરે ;	
ચતુરાઈ ચૂલે પડીરે, હુરિને લજ્યા નહીં ઘડીરે.	૧.
આવીને તેં શા લાભ લીધોરે, જોટાનો વેપાર કીધોરે ;	
હુરીની તો સેવા ન જાણીરે, પાપની પીલી ઘાણીરે.	૨.
માયામાં મૂઓ રળીનેરે, બેઠો કંકોડી ઢળીનેરે ;	
વિષયામાં ઘણોજ મહાદયોરે, અવળે મારગે આસ્યોરે.	૩.

- પરનારી દેખીને મોહ્યોરે, તપાસી તેં ભેદ ન જ્ઞેયોરે ;
 જાયા મંદિરને મેડીરે, વેપારની આસે છે પેટીરે. ૪.
- લાળે તો લેખાં કરતોરે, રૂદે રામ નામ ન ધરતોરે ;
 સાધુનો તેં સંગ ન કીધોરે, આવ્યાને ન આદર દીધોરે. ૫.
- લાંબી સોડ ઘાલીને પોઢ્યોરે, આવ્યો એવો ગયોજ દોડ્યોરે ;
 દ્વારકો કહે છે તમનેરે, જીતો તમે આવતા જનમનેરે. ૬.

પદ ૨. શીખામણ, ચોપાઈ.

- તું કાં ભૂલ્યો સમજી થઈ, મૂઢમતિ મતિ તારી ગઈ ;
 લખ ચોરાસી ફેરા કર્યો, કેમ નામ હરિનું વિસર્યો. ૧.
- જ્યારે હતો તું ઉદર માહી, પરિષ્પન્ન તેં પોકાર્યો ત્યાંહી ;
 તહાં હરિતાલું સમરણ કીધ, તે શામળિયે ચિત્તમાં લીધ. ૨.
- પૂરે માસે આવ્યો બહાર, વિસરી ગયા તને સોરાર ;
 ઉદરનાં દુઃખ અળગાં કર્યો, પછે સુખ સંસાર ધર્યો. ૩.
- માત પિતાને વાલું બાળ, રમવા જાય કરે બહુ આળ ;
 વઢવાડો તો લાવે ઘણી, નિશાળેથી હતર્યો ભણી. ૪.
- એટલે આવ્યું વેવિશાળ, પરણ્યો વર્ષ થયાં જ્યાં બાર ;
 સોળે વર્ષે આવી સાન, વીસે વર્ષે વળિયાં વાન. ૫.
- નારી સાથે માન્યું મન, રણવાને તું લાગ્યો ધન ;
 વરણાગીમાં વાંકો કરે, નવાં નવાં બહુ પ્રાક્રમ કરે. ૬.
- ડાઘો ડાહ્યાપણ સમજીદાર, ગાંધ્યા ધરતા માથે ભાર ;
 વેપાર વણજ કરિયા બહુ, લાગ્યું છે એ જોવા સહુ. ૭.
- ત્રીસ થયાં આગીસની ઝામ, તોય નથી ભજતો શ્રી રામ ;
 ધંધામાં નવરો નવ થયો, અવસર બાધો એળે ગયો. ૮.
- પંચાશે તો આવ્યાં પળિયાં, મોનાં ડાઘ્યાં સરવે મળિયાં ;
 કૂટી જેમ કરમાયે કૂસ, થયું છે તન તો તેની તુલ્ય ૯.
- સાઠે વરસે નાઠી સાન, કાંઈ થયા છે બેહેરા કાન ;
 ધરને લોકે સરવે કહ્યું, ડાસાનું તો ડાહ્યાપણ ગયું.

સીતેર વરસ વીત્યાં સહી, ગતિ યોલવાની નવ રહી ;	
તોય ઉદરમાં જોઈએ અન્ન, માયામાં લલચાણું મન.	૧૧.
લેખું લેશે રાજ ધર્મ, કહે અલ્યા શાં કીધાં કર્મ ;	
મરણ તણી છે માથે જોડ, માટે પ્રીત પ્રભુથી જોડ.	૧૨.
સંભારે તે સુખમાં રહે, સાધુજન શીખામણ કહે ;	
પાણી પેલી ખાંધી પાળ, દ્વારકા તું તારૂં સંભાળ.	૧૩.

પદ ૩ રૂચિરા છંદ. ચેતવાણી.

ચેતી લે ચેત્યાનો અવસર, ફરી ફરી ક્યાં મળશેરે,	
જોખન જાતાં વાર ન લાગે, જરા આવીને ઢળશેરે ;	
ઢળશે ત્યારે નહિ રહે ધારણ, થર થર કાયા ધ્રુજેરે ;	
માયાની અંધારી નાંખી, તેમાં કાંઈ નવ સૂજેરે.	૧.
સૂજે ક્યાંથી ? સમજણ નથી, કુટુંબ કળીલે વાહ્યોરે ;	
અવળે સવળે ખંધે ખાંધ્યો, હાથે શું ખંધાયેરે ;	
કહો ભાઈયો એને શું કહિયે, મૂરખ મન નવ આણેરે ;	
દુર્મતિ અગળ કાંઈ ન સૂજે, આપેં આપ વખાણેરે—	૨.
મોહે ભરિયો મંતસર ભરિયો, અજ્ઞાને અંજયેરે ;	
નારી સાથે નેહ ઘણોને, ઘણા ઘણાને ધાયેરે ;	
ધાયો ત્યાં તો ધૂળ મળ્યુંને, ગાંઠે ન મળે કોડીરે ;	
ઠાલા હાથે ઠાલા જાણું, શીદ મરોછો દોડીરે—	૩.
સંસારી સુખ જોવા ખાતર, અંતે સઘળું જોટુંરે ;	
આગળ અવસર આવો આવે, દારૂણ દુઃખ છે મોટુંરે ;	
જોટામાંથી ખરૂં કરી લે, તે તું ખાંધને તાણીરે ;	
સાધુ જનની સેવા સજને, લજ્જને સારંગપાણીરે—	૪.
એ શીખામણ માન્યા સરખી, માની લેજો કોઈરે ;	
આવ્યા છે તો લાભ કમાવા, જશો મુડી જોઈરે ;	
જોઈને જશો ખત્તા ખાશો, કેમ કહ્યું નથી કરતારે ;	
અન્ન માટે અથડાતા હિડો, પેટ પાપથી ભરતારે—	૫.

પરનિદાનો ખાટો પૂરો, કેમ પડે છે જાણીરે ;
 જાણીને તેં બાંધ્યું તાણી, જૂઠી વાત વખાણીરે ;
 એક ઘડી એકાંતે જેત્રી, હરિનું નામ ન લીધુંરે ;
 અમરિતનો રસ અળગો મૂકી, જેર હળાહળ પીધુંરે— ૬.
 પીતાં પૂરણુ તું ન ધરાયો, જ્યેયું નહીં વિચારીરે ;
 કહે દ્વારકો રામ ભજીલો, નહિ તેા જાશો હારીરે ;
 સંવત અઢારસેં પૂરામાં, કારતક સુદ દશમીરે ;
 શીખામણુ સુણી હરિજન હરજે, વિમુખ જીવને વસમીરે— ૭.

ધનદાસ.

અર્જુન ગીતા.

સરસ્વતી છંદની ચાલ પદ (૧)

શ્રી ગુરુ પ્રતાપે ગાઠયે, કિરપાતે સાધુ જન ;
 પરિબ્રહ્મ મારો આતમા, માઝું મન તે અર્જુન ;
 અર્જુન સુણો ગીતા સાર, પાંડવ માનજે નિરધાર— ૧.
 અર્જુને એમજ પૂછિયું, સાંભળો વૈકુંઠરાય ;
 એક સાર ગીતા કહેા મુને, નિજ ભક્તનો મહિમાય—અર્જુન. ૨.
 ત્યારે શ્રીહરિ એમ ઓચર્યાં, અર્જુન ધરજે મન ;
 એ સાર ગીતા સાંભળે, અવતાર તેનો ધન્ય— અર્જુન. ૩.
 ઐહ લોક તે વશ માહરે, બ્રહ્મંડ કેરે ભાર ;
 તે ધન્ય મારા દાસને, રાખે હૃદય મોઝાર— અર્જુન. ૪.
 જળ મધ્યે જેછે પદ્મ, તેને સ્પર્શ નહીં લગાર ;
 તે ચિન્હ મારા ભક્તનાં, વળગે ન વિષય વિહાર— અર્જુન. ૫.
 સંસારસું સરસો રહે, ને મન મારે પાસ ;
 સંસારમાં લોપાય નહીં, તે જાણુ મારો દાસ— અર્જુન. ૬.
 મુજ ભક્ત તે મુજને ભજે, હૈયે હોય હેત હુમેશ ;
 તેા મુક્ત તેને જાણિયે, જે કરે ન કોઇનો દેશ — અર્જુન.

- કર માહીં તુલસી કરણ તુલસી, કંઠ તુલસી હાર ;
બહુ તિલક છાપાં શોભતાં, મુજ ભક્તનો શણગાર— અર્જુન. ૮.
- મારા સાધુને બાણે નહીં, પાખંડ પૂજે લોક ;
જે દંભ આડંબર કરે, તે બાણું સર્વે ક્ષેક— અર્જુન. ૯.
- ઉત્તમ વરણ થઈ નહીં ભજે, અંડાળ કહિયે તેહ ;
અંડાળ થઈ મુજને ભજે, તે બાણુ મારો દેહ— અર્જુન. ૧૦.
- મુજ ભક્ત કેરે કારણે, અવતાર લીધા દશ ;
હું નિરંજન ને નિરાકૃતિ, મને ભક્તે કીધો વશ— અર્જુન. ૧૧.
- વળી ધર્મ કેરે કારણે, હું ગયો વસમે વન ;
રાવણો મારી રાજ આપ્યું, વિભીષણ રાજન— અર્જુન. ૧૨.
- દુર્વાસા રૂષિયે દુલિયો, મુજ આતમા અમરીખ ;
ભય ચક્ર મેલી છેદિયો, મેં ભલી લગાડી શીખ— અર્જુન. ૧૩.
- બળિરાયને મેં બાંધિયો, દેવોની કીધી સાર ;
પાતાળ આપ્યું રાયને, ત્યાં હું રહ્યો છડીદાર— અર્જુન. ૧૪.
- ગોકુળ વિષે હું અવતર્યો, શિર પીંછ ધરતો મોર ;
ખાતો હું માખણ તસ્કરી, જગમાં કહેવાયો ચોર— અર્જુન. ૧૫.
- મા જસોદાયે બાંધીયો, હું જોડી ઊભો હાથ ;
હું દીન થયો તે દાસનો, ચૌદે ભુવનનો નાથ— અર્જુન. ૧૬.
- વળી ઇંદ્ર બચારે કોપિયો, ત્યારે કોય ન આવ્યું આડ ;
ગોકુળ રાખ્યું રેલતું, ગોપી લડાવ્યાં લાડ— અર્જુન. ૧૭.
- સોળસેં સ્ત્રીઓમાં હું રમ્યો, મારો કોઈ ન બાણે ભેદ ;
મારા ભક્ત કેરે કારણે, મને કહે લંપટ વેદ— અર્જુન. ૧૮.
- વિરંચી વાછરૂ હરી ગયો, તે કરી ગયોજ અધર્મ ;
હું નવાં નિપાવી લાવિયો, મારો કોય ન બાણે મર્મ— અર્જુન. ૧૯.
- મામાને હું મળવા ગયો, ત્યાં મળી કુળજ નાર ;
થોડાંક અંદન કારણે, મેં આપ્યું રૂપ અપાર— અર્જુન. ૨૦.
- વળી પ્રથમ પોળે પેસતાં, પરિચટે દીધી ગાળ ;
મેં મારીને વસ્તર લીધાં, સોહાવિયા ગોવાળ— અર્જુન. ૨૧.
- વળી ત્યાંથી આગળ ચાલતાં, માલણી લાવી હાર ;
મેં અર્થ સાધ્યો એહનો, આખ્યાં પદારથ ચાર— અર્જુન. ૨૨.

- वणी भार्गमां नापिड मज्यो, ने आर्युं दर्पणु डाय ;
 पूर्या मनोरथ ते तणा, में राण्यो भारी साथ— अर्जुन. २३.
- संभधी जनने जे हण्णे, यं डण्णो ते अंश ;
 मारा लकत डेरे डारणे, में भार्यो मामो डंस— अर्जुन. २४.
- में सुद्धामा संतोणियो, डंगनां डारणु डार ;
 संपत्ति आपी तेडने, नव निधि सुद्धां राज— अर्जुन. २५.
- अेकवार विदुर घेर जठ, आरोगी लालुपान ;
 में लाड पाण्पां दासनां, राजनां मोठ्यां मान— अर्जुन २६.
- डौरवतुं डुण संडार्युं, में सार्यो तारे अर्थ ;
 हुं यौद लुवननो राजियो, में डंकयो तारे रथ— अर्जुन. २७.
- अेकवार वनमां हुं गयो, त्यां वन हुतुं वनघोर ;
 में लाव ज्यो लीलडीनो, णाधां अेठां अोर— अर्जुन. २८.
- अमे घण्टा मणी गोवाणिया, रमता गया माडुवन ;
 णहु लाव जेठ इधिनारनो, अमे जयी लीधां अन्न— अर्जुन. २९.
- प्रदुहाद चितुये परलव्यो, में थंल पूर्योवास ;
 ते दुष्टने विहारियो, डगारी लीधो दास— अर्जुन. ३०.
- वणी ध्रुवने दुःख पमाडियो, ने डडियो वनवास ;
 ते आणके मने वश ड्यो, धन्य धन्य मारे दास— अर्जुन. ३१.
- अंद्रहास ने हुरिअंद्र राज, लकत मारा तेड ;
 पडे विपत्त पणु नही वीसरे, मारा मुकुटना मणि अेड— अर्जुन. ३२.
- ज्यारे सुधनवाने नांण्यो ताते, तेड णणती आण ;
 मारा दासने डगारियो, संसारतां ततडाण— अर्जुन. ३३.
- डुपदीनां पटडुण डडियां, हुं पास नही ते डाण ;
 मारा दासने वेणा पडी, त्यारे तुर्त डरी संलाण— अर्जुन. ३४.
- पंआणीने ज्यो परलवी, पासे हुता पंथ वीर ;
 मारा दासने में पूरियां, नवसें नवाणुं वीर— अर्जुन. ३५.
- अेक डेणीअे डौतक डीधुं, ने लीधु माडुं डुप ;
 राजनी डन्या परलवी, परदल डेण्यो लूप— अर्जुन. ३६.
- में त्यां जठने शुं ड्युं, माडु तेज मूड्युं मांय ;
 परदलनो पराज्य ड्यो, माडुं णिहं पाण्युं त्यांय— अर्जुन. ३७.

અબમેલ તે મહા પાતકી, મામિકી ગુણકા જેહ ;	
જે સ્મરણ કરતાં માહરૂં, વૈકુંઠ પામ્યો તેહ—	અર્જુન ૩૮.
ગજરાજને ગ્રાહે ગ્રહ્યો, ત્યાં લીધું મારૂં નામ ;	
ત્યાં એક કરતાં બેઝિનાં, અર્જુન સિધ્યાં કામ—	અર્જુન. ૩૯.
હુંમાં ને મારા ભક્તમાં, અંતર ન હોય લગાર ;	
મુજ ભક્તને ઓળખે નહીં, તે ભૂટી ભમે સંસાર—	અર્જુન. ૪૦.
મારા ભક્ત સુખી તો હું સુખી, દુખી તો દુખી હું જાણ ;	
મારા ભક્તને કોઈ પરભવે, તો મને લાગે બાણ—	અર્જુન. ૪૧.
છે સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાળમાં, જળ થળમાં મ.રો વાસ ;	
સુણ ઈંદ્રસુત તુજને કહું, હું થકી અદકો દાસ—	અર્જુન ૪૨.
હું જોગ યજ્ઞે નહિ મળું, નહિ તપ તીરથ કે દાન ;	
અર્જુન મહિમા જાણજો, મારૂં ભક્તિથી છે જ્ઞાન—	અર્જુન ૪૩
હું ભક્તને સંગે ફરૂં, મને ભક્તનો આધાર ;	
અર્જુન મહિમા જાણજો, ક્રેહિતાં ન આવે પાર—	અર્જુન. ૪૪.
હરિભક્ત મહિમા સુણી અર્જુન, પામ્યો હરખ અપાર ;	
મૂર્છિત ધ્રુવ આવની પડ્યો, નેત્રે વહે જળ ધાર—	અર્જુન ૪૫.
આ ગીતાને જે અનુભવે, જે ગાય નરને નાર ;	
અર્જુન એવું જાણજો, તે પામે પદ નિરધાર—	અર્જુન ૪૬.
એ ભક્ત મહિમા માહરો, કોણે કળ્યો નવ જય ;	
જેનું ભાગ્ય હોય તે અનુભવે, ધનદાસ ગીતા ગાય—	અર્જુન. ૪૭.

ધનોજી.

પદ ૧. રાગ કાફી.

રામ બાણ લાગ્યાં હોય તે જાણે, મુરખ મમત રહ્યા નિત તાણે. ટેક.	
કેને લાગાં પ્રહ્લાદને લાગ્યાં, ઠરી બેઠા તે ઠેકાણે ;	
શુકદેવજીને ગર્ભ માંહી લાગાં, જે વેદ પુરાણે વખાણે—	રામ. ૧.
મોરધ્વજ રાજનાં મન હરવાને, હરિ આવ્યા જે ટાણે ;	
મરતક ઉપર કરવત મેઢ્યાં, પુત્રને પત્ની બે તાણે—	રામ. ૨.

મીરાંબાઈ ઉપર રાણોજી કોખ્યા, અંત આણુવા પરાણે ; વિષના કટોરા મીરાંબાઈયે પીધા, અમૃત થયા તે ટાણે—	રામ. ૩.
નરસીં મેતાની હુંડી સ્વીકારી, શામળશા થઈ નાણે ; કુંવરબાઈનાં માંમેરાં પૂર્વા, ધનોજી ધીરજ આણે—	રામ. ૪.

ધીરમહાસ.

પદ ૧. ગરબી.

છેગાંવાળો છળીસો લાલ છેલ છેરે એતો ખાંતે કરીને રાસ ખલેશેરે—	ટેક.
લટકાળો લાલન વેણુ વાયછેરે લ્યાં ગાંધર્વ ગુણી ગીત ગાયછેરે—	છેગાં. ૧.
વૃંદાવનના ચોકમાં ચમર ઢળેરે, મંગળ મૂરતી મનોહર મનહરેરે—	છેગાં. ૨.
રવિકોટ શશી શોભા ધનશ્યામનીરે, કાને કુન્ડળ અખુકે જેમ દામનીરે—	છેગાં. ૩.
એવી રમત માંડીછે રંગ રૂપમારે, રાસ અખંડ અનોપછે અનુપમારે—	છેગાં. ૪.
ગોપી ગાન તાન સાન કરે માનમારે, કરે કુહડી તાળી મારે તાનમારે—	છેગાં. ૫.
વાજે મૌવેર મૃદંગ તાલ હીંચનીરે, જામા ઝરકસીને પાર્ધડી છે પીંછનીરે—	છેગાં. ૬.
આંજી આંખડી અણિયારી દીસે કામણીરે, ખાંહ્ય ખેરખાને રાખડી રણિયામણીરે—	છેગાં. ૭.
દેવ જોવા આવ્યા તેણે સમેરે, પાયે નેપુર ને ઘુઘરા ઘમઘમેરે—	છેગાં. ૮.
અખંડ રૂપ રંગ રાસમાં અમર ઝરેરે, થા થા થે થે કરેને પગલાં ભરેરે—	છેગાં. ૯.

રૂડો રંગ ભમ્બો તે અતિ રાસમાંરે, રાત શર્દનીને અંદ્રમા આકાશમાંરે—	છોગાં. ૧૦.
અધર અટપટાને વાંસળીછે વાંસનીરે, આલ ગજ ગતિને હલક લાવે હંસનીરે—	છોગાં. ૧૧.
પાય ઝાંઝરને ઘુઘરા ઘમકરે, વેણુ વાદલો સોહ્યેને આલે અમકરે—	છોગાં. ૧૨.
ગોકળ ગામતી ગોપીને કંઠે કર ધર્યોરે, મોર પીંછનો મુકુટ શામે શિર ધર્યોરે—	છોગાં. ૧૩.
રમે રાસ અવિનાશી વૃષ્ણુ રાધિકારે, શોભે ચાંદલો કપાળ લાલ સાધિકારે—	છોગાં. ૧૪.
વ્રજ વિનતા રમે સઘળી સહીરે, દાસ ધીરમને કાનની કૃપા થધરે—	છોગાં. ૧૫.

ધીરો.

(વડોદરા પ્રગણના સાલીગારેડા ગામનો ભાટ).

સંવત ૧૮૮૪માં હતો.

પદ. ૧. રાગ કાફી.

અકળ ગતિ તારીરે, પૂરણ પ્રહ પ્રહચારી. તારો મર્મ ન જાણે રે, ભેગિંદ્ર મોટા ભેગધારી.	ટક.
અકળ ગતિ તારી અલખેલા, મર્મ ન જાણે ભેદ : કર્મ દાન દયાળ દાખલા, હાર્યો વિરંચીના વેદ, પાછા વાળી લાવ્યા રે, અસમાને ઉતારી—	અકળ. ૧.
જઘ યજ્ઞમાં હુરિયે અવની માગી, લઘુ રૂપ ગોપાળ ; વામનરૂપ ધર્યું પાતળિયે, બળિને ચાંપ્યો પાતાળ ; પ્રભુ પેર ન જાણી રે; પ્રતિહાર રહ્યા પાત્રી—	અકળ ૨.
પાણીમાં પાળ બાંધી પુરુષોત્તમ, રાવણ હુણ્યો તતખેવ ;	

દશ મસ્તક હરિયે હાથે હણ્યાં, એવા દેવાધિ દેવ ; બનકીને લાવ્યા રે, રામા અવતાર ધરી—	અકાળ ૩.
કોટિ કોતક કર્યાં કૃષ્ણુએ, દાવાનળ પીધો દયાળ ; ધણી ધીરાના ધીરજવંત છો, ગોવર્ધન ધર્યો કૃપાળ ; કાળિ નાગ નાથ્યો રે, ઉપર કરી અસવારી—	અકાળ. ૪.

પદ ૨ રાગ એજ.

અઘનો નાસે ઓટલો રે, રણુછોડ તમે રમો રમો ; દેવ ડાકોરનો ડાકોર રે, મન કમ વચને નમો નમો.	ટેક
ઓડાણાનું બિરદ યાળવા, ગોકુળ કરી ગુજરાત ; લાવનારને વેકુંઠ આપી, હરિ ડાકોરના થયા નાથ ; હવે ભાવતાં ભોજન રે, ભુગતેં જમો જમો—	અઘનો. ૧.
દ્વારામતિયે અતિ અનુપમ, કીધું ડાકોર ગામ ; ઐદ લોકની અણકી આણી, કીધું ચાર ધામનું ધામ ; ભગતનું ભાવ્યું રે, દયાળ દુઃખ ખમો ખમો—	અઘનો. ૨.
અંગે અગણિત પહેરો આભૂષણ, હરિ જેવી ઉપજે રૂચી ; વસ્ત્ર વિવિધ જરકસી ઓઢો, પ્રિય પ્રેમીજન શુચી ; અંદન બાપનાં ચરચો રે, ભૂલો નહીં સમો સમો—	અઘનો ૩
અડસઠ તીર્થના અધિપતિ, હરિ નિર્ધાનયાનું ધન ; રાંકની રિદ્ધિ સિદ્ધિ રાજ અમારા, ત્રિકમ અપંગના તન ; ગોપીને ગુણીજન રે, ગોવિંદ ગમો ગમો—	અઘનો. ૪.
અનુભવિયાનો અંતર દેવ તું, રાજ મહારાજ કૃપાળ ; કૃષ્ણ સ્વરૂપે કાળને કરડો, દામોદરજી તમે દયાળ ; સંભાળો સંત સ્વામી રે, દુષ્ટ ને દમો દમો—	અઘનો. ૫.
અવનિ નભ અપ તેજ વાયુમાં, આપી રહ્યા રે વિશ્વેશ ; દશ દિશા ને સ્થાવર જંગમ, પાતાળ માંહે પ્રવેશ ; ધીરા બ્રહ્મદેશ ભૂલ્યા રે, તે ભૂતળેં ભમો ભમો —	અઘનો. ૬.

પદ ૩ રાગ એજ.

હોલોહોલી કહે છે રે, પ્રભુભ મારી વારે ચઢો ; બચ્યાં મારાં માંહેરે, તળે આવી લીલ ખડો.	ટેક.
બાણ તાણીને ઉલો પારધી, ઉપર આવ્યો બાજ, પોલારમાંથી સર્પ નીસર્યો, તેણે તો સરિયાં કાજ ; ગરુડનો ગામી રે, હરિ ગિરદહાર ખડો—	હોલો. ૧.
વિનતિ સુણી વિઠ્ઠલ પરવરિયા, સાપ માંહે નિરવાણ, બિલને ઠેંસતાં પારધીના, તતક્ષણ લીધા પ્રાણ ; બાણ છૂટ્યું ત્યાંથી રે, બાજ આવી હોઠો પડ્યો—	હોલો. ૨.
જુઓ હરિ કેવા સંકટ મોચન, બચ્યાં બચ્યાં કૃપાળ, કાળું કરનારનું કરતો કાળું, એવો એ દીન દયાળ ; કાળનો કાળ કાળો રે, પ્રહલાદની વારે ચડ્યો—	હોલો. ૩.
કઠણ વેળાએ કારજ કરશે, લજન કરો લય જય, સ્વામી સેવાનું કૃણ અમોલે, અંતસમે કરે સહાય, સહાય હરિ ધીરા રે, કાળ સામે તડુક્યો—	હોલો. ૪.

પદ ૪ રાગ એજ.

કપોતની કહે છે રે, કંથ માડું કહું કરો ; સિચાણાનો લય છે રે, પારધીએ બાણ ભર્યાં.	ટેક.
અહીંથી ઉડી અળગાં રહીયે, આ દેશ તણ ઉપદેશ, મર્મ વચન પિયુ માડું રે માનો, અસત્ય નહિ લવલેશ ; પ્રમાદ પ્રભુ મૂકોરે, રાંક વેણુ રૂદે ધરો—	કપોત. ૧.
કપોત કંથ કહે કાયર કામની, હોનાર પદારથ હશે, શત્રુનું સાલ સેજમાં ટળશે, કરતાનું ક્યું થશે ; હૃદયે હરિ રાખો રે, કૃણુ કૃણુ ઉચરો—	કપોત. ૨.
જીવ જાયે ઘટે ઘટ ગોવિદ, પલકે અંક પ્રમાણ, ડગમગતા તમે દિલથી રે ટાળો, સંભારો સારંગ પાણ ; ચિંતા નવ રાખો રે, દિલથી ના ડરો ડરો—	કપોત. ૩.

અહિ ઉસ્યો પારધીને પાયે, છૂટયો ખાણુ તે વાર,
 ઉડયું શિર સિચાણુ કેરું, એવા કૃષ્ણ કૃપાળ કરતાર ,
 ભાવે ગુણુ ભાંગો રે, ભવજાળ તરો તરો— કષોત. ૪.
 તન તરૂવર પ્રાણુ પંચડો, નિવૃત્તિ કષોતની નાર,
 અહુંકાર અહિ ને જરા પારધી, ક્રોધ સિચાણુ નિરધાર ;
 ધીરા મુકુંદ મધુ સૂદન રે, પલક ન રાખો પરો — કષોત. ૫.

પદ ૫ રાગ એજ.

દુનિયા તો દિવાની રે, બ્રહ્માંડ પાખંડ પૂળે,
 કરતા વસે પાસે રે, સુરખતે નવ બુજે— ટેક.
 જીવ નહીં તેને શિવ કહી માને, પૂજે કાષ્ટ પાષાણુ ;
 ચૈતન્ય પુરૂષને પુંઠ રે મૂકે, એવી અંધી જગતજાણુ,
 અર્કને અજવાળે રે, પારસમણિ નવ સૂજે— દુનિયા. ૧.
 પત્યરનું નાવ નીરમાં મુકે, સોવાર પટકો શીષ,
 કોટિ ઉપાયે તરે નહિ તેતો, બૂઠે વશા વીશ ;
 વેળુમાં તેલ ક્યાંથી રે, ધાતુની ધેનુ કેમ દૂઝે— દુનિયા. ૨.
 અંતર મેલ ભયોં અતિ પૂરણુ, નિત નિર્માળ જાળમાં નહાય,
 સાપ ડસીને દરમાં પેડા પછે, રાકડો પૂરે શું થાય ;
 ઘાયલ ગતિ ઘાયલ રે, જાણીને જ્ઞાની ઘાવ રૂઝે— દુનિયા. ૩.
 દૂર નથી તાય છે નજીક નિરંજન, પ્રગટ પિંડમાં તું પેખ,
 દિલ સુધાર દિહાર તારો પછી, તારા હૃદયમાં દેખ ;
 ધુરંધર ધણી ધીરાનો રે, જગતમાં ઝાહરે ઝુઝે— દુનિયા. ૪.

પદ ૬ રાગ એજ.

જેને રામ રાખે રે, તેને કોણુ મારી શકે,
 અવર નહિ દેખું રે, ઘીન્ને કોઈ પ્રભુ પેખે. ટેક.

- આહિ અમીર ભીખ મંગાવે, ને રંક કરે તે રાય,
સ્થળને સ્થાનકે જળ ચલાવે, જળ સ્થાનક સ્થળ થાય ;
તરણાનો તો મેરૂ રે, મેરૂનો તૃણ કરી દાખવે— જોને. ૧.
- નીલાડાથી બળતાં રાખ્યાં, મંઝારીનાં બાળ,
ટિટોડીનાં ઈંડાં ઉગાર્યાં, એવો છે રાજ રખવાળ ;
અંતવેળા આવો રે, પ્રભુ તમે તેની તકે— જોને. ૨.
- બાણુ તાણીને ઊભો પારધી, સિચાણુ કરે રે તકાવ,
પારધીને પગે સર્પ ડસિઓ, સીચાણુ શિર નહિ ઘાવ ;
બાજ પડયો હેઠો રે, પંખી ઉડો ગયાં સુખે— જોને. ૩.
- ગજ કાતરણી લઈને બેઠા, હુરજી તો દીન દયાળ,
વધે ઘટે તેને તો કરે બરાબર, સૌની લે સંભાળ ;
ઘણી તો ધીરાનો રે, હુરિ તો મારો હિંડે હુકે— જોને. ૪.

પદ ૭ રાગ એજ.

- ભરપૂર ભાસે રે, બ્રહ્મજ્ઞાની કયમ ભટકે,
અનુભવ અજવાળું રે, આતમા દ્રષ્ટિ કયમ અટકે. ટેક.
- થાવર જંગમ સચરાચર, પશુ પંખી જંતુ જીવ,
પોતે કરતા પોતે હુરતા, સખ ઘટ દેખ્યા શિવ ;
બ્રમણા તો ભાગી રે, અલખ લે ભાગી ભટકે— ભરપૂર. ૧
- મહા મેંડકીએ મણિધર માર્યો, સમુદ્ર પી ગયો મીન,
અજએ આમને ઉદરમાં રાખ્યું, એમ ઘણી પ્રજાને આધીન ;
ખગેં બાજ જડયો રે, શ્વાન ભોથી સિંહ સટકે - ભરપૂર ૨
- નાવડો ઉપર નીર ચડો ચાલ્યું, જેમ ચરૂપર ચડિયો ચૂલ ;
અસ્વાર ઉપર તોરંગ ચડિયો, એ તો ભારે ભૂલવણીની ભૂલ ;
કાયરે કોધ કીધો રે, જોદ્ધાને ઝાલીને પટકે— ભરપૂર. ૩.
- ઘણોના ધાર્યાં વિના વસ્તુ ઘડાણી, જેમ કાદવેં ઘડયોરે કુંભાર,
કીડી કુંજરને નૃત્ય કરાવે, એમ સોનાએ ઘડયો સોનાર ;
ચિત્ત ચોટી ધીરો રે, ચડયો તે રંગ કયમ ફટકે— ભરપૂર. ૪.

પદ ૮ રાગ એજ.

હીરાની પરીક્ષારે, અવેરી હોય તે જાણે.
 મુરખ મનમાં મોટારે, અજાણે ઉતારણ આણે. ટેક.
 મગ મરી ખરોખર મૂરખ જન જાણે, ગોળ ખાંડ એક ઘાટ.
 પુષ્પની વાસના પત્ર ન જાણે, એવો જગત ભગતનો ઠાઠ ;
 સોવાર સમજવું રે, પતીજ તોય નવ આણે— હીરાની. ૧.
 મૂરખ હુથે હીરલો લાધ્યો, તે છાંણ સાથે વેચાય,
 કોઈક જાણ મળ્યો તેણે ઝડપીને લીધો, તો તેની કિંમત થાય ;
 ગુણુ ગાયે અવેરી રે, પૂરણ પરમાણુ— હીરાની. ૨.
 ભક્ત થયા પણ ભેદ ન જાણ્યો, કરે તરવાનો ઉપાય,
 તન જોગી મન કંચન કામની, એવે તરણે કેમ ઉતરય ;
 ઘર ધંધાની ઘાણી રે, તેમાં તેલિયા તાણે— હીરાની. ૩.
 જગ જગન જપ તપ ને તીરથ, તેમાં સહુથી મોટો સતસંગ,
 ચંદન ડાળે વેલ થઈ વીંટાણો, તોય વિષ ન તજે ભોરંગ ;
 ધીરા શોધી હીરો રે, રટ રાત દિવસ વહાણે— હીરાની. ૪.

પદ ૯ રાગ એજ.

અનુભવી આવો રે, જ્ઞાન ગતિ ઘડનારા,
 ભેદ ખતાવો રે, પ્રહ્નમાંહે ભણનારા. ટેક.
 કહો પવનનું મૂળ અમોને, ક્યાંથી આવ્યું મન,
 ઠીક કરી ઠેકાણું ખતાવો, ક્યાં રહે છે મન પવન ;
 શબ્દ ક્યાં ઉઠે રે, ગગનના ચડનારા— અનુભવી. ૧.
 નાદ બુંદનું રૂપ ખતાવો, ક્યાં રહે છે જીવ,
 જુજવા અરથ કરી ખતાવો, શા રૂપે છે શિવ ;
 અખંડ ન્યોતિ અજકે રે, પ્રહ્ન ભેદ છે ન્યારા— અનુભવી. ૨.
 પ્રગટ પિંડ પડ્યો પૃથ્વી પર, જીવ શિવ જોની ક્યાં જાય,
 નાદબુંદ મન પવન સુદ્ધાં, સરવેં ક્યાં સમાય ;

રીત બતાવો રે, અગમ વાત વદનારા—	અનુભવી ૩.
અનુભવી આવો લેદ બતાવો, વિશ્વંભર વિસ્તાર, લાંબો પોહોળો ને પચરંગી, કેવો છે કિરતાર ;	
ધણી તો ધીરાનો રે, સ્વામી સરજન હાર—	અનુભવી. ૪.

પદ ૧૦ રાગ એજ

કળિયુગ તો આવ્યો રે, દુનિયામાંથી ઘટી દયા, મોટા મોટા મહાજન રે, લક્ષપતિ લોભી થયા.	ટેક.
ધરતીમાંથી ધરમ ગયું, પાપનું વાધ્યું પૂર, પરજન્ય તો પાંગળા થઇ વરસે, મેદની થઇ અકચૂર ;	
ધરતી એ રસ ચોર્યો રે, વાવ્યા કણ વણસી ગયા—	કળિયુગ ૧.
શૂરાનું શૂરાપણ ગયું, ગયું સતીનું સત; વેદી લેદી પડિત પુરાણી, સહુની મટી ગઇ મત ;	
કળબુગનું એવું કારણ રે, લોભમાં લાગી રહ્યા—	કળિયુગ ૨.
પૃથ્વીમાં પાખંડ પૂજાયે વિપ્ર કરે વેપાર, સંન્યાસી ધન સંચરવા લાગ્યા, પતિવૃતા નહિ નાર ;	
સત્ય નાં જડે સોધ્યું રે, અસત્યના ઓઘ થયા—	કળિયુગ. ૩.
છત્રપતિ તો વાચાને ચૂકે, તે દુઃખ કોને કહેવાય, કથા તો કુપાત્રની સુણશે, પ્રશ્ન તો ગરૂડાને પુછાય ;	
દાસ ધીરો કહે છે રે, જ્ઞાની તેતો અંધ થયા—	કળિયુગ. ૪.

પદ ૧૧ રાગ કાફી.

સલિલ મન સંકટ રે, હુરિ ભજનમાં ભંગ પાડે, તણ્યે સંગ તેનો રે, બુદ્ધિ તો બીજાની બગાડે.	ટેક.
હૃદ સાકર વિષધરને પીવરાવીએ, તોય ન મૂકે મુખથી ઝેર, પાલણ પોષણ એનું નિત નિત કરિયે, કોઈ દિન કરે કાળોકેર ;	
બતીનો સ્વભાવ ન ટળેરે, પોત તો પોતાનું દેખાડે—	સલિલ. ૧.

જે ઘર હરિ ભજન નહીં, તે ઘર કહિયે સમશાન,
 કથા કીર્તન કાને ન સાંભળે, તે નર પશુ પ્રમાણુ ;
 ધિક્ક ધિક્ક એની જનની રે, એવા પુત્રને શીદને છવાડે— સલિલ. ૨.
 સો સો વાર એને સંત સમજાવે, મુરખ ન માને લગાર,
 દૂધે ઘોયા કોયલા, ઉજળા નવ હોય અંગાર ;
 જેનો અસલ રંગ કાળો રે, તેને ધીજ્જે રંગ કોએ ન ચરે- સલિલ. ૩.
 ગુરૂ નિંદી વેશ્યા વાદી, તે નર સાદ્ અજ્ઞાન કહેવાય,
 દાસ ધીરો કહે એની પાસ ન વચ્ચીએ, કેદી સંગતનાં કલ થાય ;
 અદીઠ મુખ એતુ રે, કુવામાં ઘાલી વરત વાઢે— સલિલ. ૪.

પદ ૧૨ રાગ એજ.

પ્રશ્ન એક પૂછું રે, જ્ઞાની મુનિ પંડિતા,
 આત્માની ઉત્પતિ ક્યાંથીરે કોણુ એના માતા પિતા. ટેક.
 અતલઓગ્ધવ દાણુવ કીધો, હેયો વિરંચીના વેદ,
 ધરે વેદમાં શું હેરી લીધું, તેનો બતાવો મુને ભેદ ;
 નહીં પ્રહ્મા વેદ વાણી રે, વિવેક વદો આત્મ વેત્તા— પ્રશ્ન. ૧.
 હરણકંસને હાથે હણ્યો, નિરભયરૂપ નરસિંગ,
 પ્રહ્લાદની પક્ષ કીધી છે પૂરણુ, ધણી તણુ એવા ઢંગ ;
 વાતુંની ગતું ન્યારી રે, ચતુર વિચારે ચિતે — પ્રશ્ન. ૨.
 લાખા ગ્રહ પાંડવ બળતા, સેયડો દેખાડે સહદેવ,
 ખાવન ગજની શિલા ઉખેડી, પાર કીધા પાંડવ તતખેવ ;
 નહીં લાખા ગૃહુ નહીં પાંડવ સળગ્યા, અધ્યાત્મક બુવોને ગીતા-પ્રશ્ન. ૩.
 સિંધું બાંધી રામે રાવણુ માર્યો, સેનાનો કીધો સંહાર,
 એકવીસ હજાર દમ આવે ને જાવે, તેને કોણુ થોળાવી રાખણુહાર ;
 સાર સમજે ધીરારે, નહીં રામ રાવણુ સીતા— પ્રશ્ન. ૪.

પદ ૧૩ રાગ કાક્રી

આત્મા તત્ત્વ શોધો રે, જ્ઞાની જન ગોતો ઘરમાં,
 ખોલે તે નહીં બીજે રે, ઓળખી લેજે અંતરમાં. ટેક.

- વિશ્વંભર દરિયો સભર ભરિયો, માહીં રવિ શશી તેજની જ્યોતિ,
શૂરા પૂરા તારા એ જળમાં ઝંપલાવે, કોઈ મરજીવા લાવે મોતી ;
કોઈ પેહરે પનોતી રે, અખંડ ચુડીલો કરમાં— આત્મા. ૧.
- કાગડા, ળગલા, હોલા, કાંઠે, હીરલો તો જડે નહિ આરે,
માનસરોવર માંહે મુક્તા કૃળ, કોઈ હુંસ ચરે તેને આરે ;
ખીર ને નીર લેળાં રે, જુજવાં કરી પીએ પળમાં— આત્મા. ૨.
- સદ્ગુરુ સંગતમાં જે જન સમજે, તેનું નિશ્ચયે થાશે કાળ ;
દરપણુમાં તન દરશે પોતાનું, એમ માંહેથી મળે માહારાજ,
પોતાને પોતે પરખેરે, લયોં સંભરા ભરમાં— આત્મા. ૩.
- છે હરિ રૂપ નસંશે મનથી રે, તે જંત્ર વાજંત્ર ળળવે,
શબ્દ ઘટા વિલક્ષણી મધ્ય ડોલે, હરનાદે નામતે ધર આવે ;
ધીરા સુખ સાગર રે, નિરખો નિજ અંતરમાં— આત્મા ૪.

પદ ૧૪ રાગ એજ.

- સંત મળે સાચારે, અગમની તે ખખર કરે,
લાવે લેટું તેને રે, સરવે માઝં કારજ સરે. ટેક.
- ઉલટી સરિતા પડે ગગનપર, વિના વાદળ વરસાય,
વિના આલ વીજળી ચમકે, ગેખી ગરજના થાય ;
ધીરે ધીરે વરસે રે, વરસીને અભર ભરે— સંત. ૧.
- તેતરડે સિચાણો પકડયો, સસે સપડાવ્યો સિહું,
કાયર ખડગ કહાડીને દોડયો, લારે શૂરે પાડી ચીહું ;
મંઝારી ચૂવે મારી રે, રૈયત શું રાજા ડરે— સંત. ૨
- વિના વાજંત્ર વાળં વાજે, વિના કંઠ હોય ગાન,
દોકર વિના તાળી વાજે છે, તોલ વિના જડે માન ;
વિના વાડી પુષ્પજ રે, પદ્મવિના ભ્રમર ફરે— સંત. ૩.
- વિદેહની વારતા મરજીવા, માની માની હરખાય,
ગુરુ ગમવાળા સંત મળે તો, તેને લગી લગી લાગું પાય ;
દાસ ધીરે કહે છે રે, લારે તો માઝં મનહું ઠરે— સંત. ૪.

પદ ૧૫ રાગ એજ.

મન તુંડી તુંડી ખોલે રે, આ સુપના જેવું તન તાડું, અચાનક ઉડી જશે રે, જેમ દેવતામાં દાડું—	મન. ટેક.
ઝાકળ જળ પળમાં વહી જશે, જેમ કાગળ ને પાણી, કાયાવાડી તારી એમ કરમાશે, થઈ જશે ધૂળ ધાણી ; પાછળથી પસ્તાશે રે, મિથ્યા કરી માડું માડું—	મન. ૧.
કાચનો કુંપો કાંચા તારી, વલુસતાં ન લાગે વાર ; જીવ કાચાને સગાઈ કેટલી, મૂકી ચાલે વન મોઝાર ; ફેગટ ફૂલ્યાં ફરવું રે, ઓચિંતું થાશે અધારું—	મન. ૨
જાંચું તેતો સરવે જવાનું, ઉગરવાને ઉધારો, દેવ ગાંધર્વ રાક્ષસને માણસ, સઉને મરણનો મારો ; આશાનો મહેલ ઊંચો રે, નીચું આ ઝરલાડું—	મન. ૩
ચંચલ ચિત્ત ચેતીને ચાત્રો, ઝાલો હરિનું નામ, પરમાથ જે હાથે તે સાથે, કરો રહેવાનો વિશ્રામ ; ધીરો ધરાધરથી રે, નથી કોઈ રહેનાડું—	મન ૪

પદ ૧૬ રાગ એજ

ખખરદાર મનસુખાજી, ખાંડાની ધારે ચડવું છે, હિંમત હથિયાર ખાંધી રે, સત્ય લડાઈએ લડવું છે.	ટેક.
એક(૧) ઉમરાવને ખાર(૨) પટાવત, એક એક નીચે ત્રા .।સ, એક ધણીને એક એક ધણિયાણી એમ, વિગતે(૩) સાતસોને વીશ ; સો સરદારે ગઠ ઘેરોંરે, તેને જીતી પાર પાડવું છે—ખખરદાર.	૧.
પાંચ ખ્યાલ તારી પુઠે ફરે છે, ને વળી કામ ને ક્રોધ, લોભ મોહ ને માયા મમતા એવા, જીલમી જોરાવર જોધ ; અતિ ખલિષ્ટ સ્વારી રે, એ સાથે આધડવું છે—	ખખરદાર. ૨.

પ્રેમ પલાણુ ધરી જ્ઞાન ઘોડે ચડી, સદ્ગુરુ શબ્દ લગામ,
 શીલ સંતોષને ક્ષમા ખડગ ધરી, લજન ભડાકે રામ ;
 ધર્મ ઢાલ ઝાઝીરે, નિર્ભય નિશાને ચડવું છે— ખખરદાર. ૩.
 સુરત નુરત ને ધંગલા પિંગળા, સુષુમળા ગંગા સ્નાન કીળે,
 મન પવનથી ગગનમંડળ ચડી, ધીરા સુધારસ પીળે ;
 રાજ ઘણું રીઝે રે, લજનવડે ભડવું છે— ખખરદાર. ૪.

પદ ૧૭ મું રાગ એજ.

મુનિજન મોહ્યા રે મસ્તાની માયા, ખંધને ખંધાયારે રંકને રાણી
 બયા. ટેક.

મોટા મોટા નર વિંધાણા, ધીર વીર સમરથ શૂર,
 જ્ઞેગી જંગમ જતી શેવડા, ચોળી કર્યા ચકચૂર ;
 સંન્યાસીને સ્વામી રે, લાલચમાં લપટાયા— મુનિ. ૧.

ખપ કરીને ક્ષત્રી રે ખાધા, ખાહાણુ શૂદ્ર ને વૈશ્ય,
 નાદી ભેદી પાંડિત પુરાણી, પછડાયા પરમહંસ ;
 વિવેકના સાગર રે, વિષયમાં વીંટાયા— મુનિ. ૨.

પારાશર સૌભરી પુરંદર, નારદને વશ કીધ,
 ચંદરમા ચિત્તમાં લલચાયા, લક્ષણવંતા લુંટી લીધ ;
 એકલ શ્રૃંગી રૂષિરે, ઓળમાં અટવાયા— મુનિ. ૩.

વિશ્વખધું છે એના વશમાં, મોહ્યા ચૌદે લોક,
 પ્રહ્લા શિવ સનકાદિક મોહ્યા, એની આગળ ડહાપણુ ફેક ;
 દાસ ધીરો કહે છે રે, કોણુ માનવ કાયા— મુનિ. ૪.

પદ ૧૮ મું રાગ એજ.

થાણુદાર થયા રે, ધાણુને રાખો ઠેકાણુ ;
 દુર્લભ દેહ નગરી રે, માહીં ખેઠો માણુ.

- ઠૂડા પાંચ પચીશ ઠગારા, રૈયતને રંજાડે,
ચંચળ ચોર કરે માહીં ચોરી ભવન બહુ ભંજાડે ;
ધરપત ન ધારે રે, ધરાયો નહિ ભરે લાણે— થાણુદાર. ૧.
- સત્ય ધરમ રૂપી પટાવાળા, હુકમ કરો તો બાંધી આણે,
તસ્કર સઘાળાને વશ કરીને, નાંખીને બાંધીખાણે ;
દંડ દેઇ તેને રે, ઘાલો અવળે ઘાણે— થાણુદાર. ૨.
- છુપી રહ્યા છે દોતિયા બે રૂડા, તેને તું નવ બાણે,
બે બે કર્મ કરો છે પ્રતિદિન, તે લખી લેશે તે ટાણે ;
દક્ષતર દેશે ધણીને રે, હિસાબ લેશે દાણે દાણે— થાણુદાર. ૩.
- પાંચ પ્રકૃતિના કર શુભ બાંધી, વૃત્તિ રાખો ચિર થાણે,
ધીંગો ધણી છે દામ ધારાનો, એને એળખી લેજા એ એધાણે ;
અવિચળ ગાદી આપે રે આપ રૂપ પ્રમાણે— થાણુદાર. ૪.

પદ ૧૯ રાગ કાફી.

- તરણા એથે ડુંગરરે, ડુંગર કોઇ દેખે નહીં ;
અબ્બ યુથ માંહેરે, સમરથ ગાજે સહી. - ટેક.
- સિંહ અબ્બમાં કરે ગર્જના, કસ્તુરી મૃગ રાજન ;
તલને એથે જેમ તેલ રહ્યું છે, કાષ્ટમાં હુતાશન ;
દધિ એથે ધૃતજરે, વસ્તુ એમ છૂપી રહી— તરણા. ૧.
- કોને કહું ને કોણ સાંભળશે, અગમ ખેલ અપાર ;
અગમ કેરી ગમ નહીંરે, વાણી ન પોહોંચે વિસ્તાર ;
એક દેશ એવોરે, બુદ્ધિ યાકી રહે તહીં— તરણા. ૨.
- મન પવનની ગતિ ન પહોંચે, અવિનાશીરે અખંડ ;
રહ્યો સચરાચર ભયોં પ્રહ્ન પૂરણ, જેણે રચ્યાં પ્રહ્લાંડ ;
ઠામ નહીં ઠાયોરે, એક અણુમાત્ર કહીં— તરણા. ૩.
- સદ્ગુરુજીએ કૃપા કરી ત્યારે, આપ થયારે પ્રકાશ ;
શાં શાં દોડી સાધન સાધે, પોતે પોતાની પાસ ;
દાસ ધીરો કહે છેરે, બ્યાં જોઉં ત્યાં તુંહીં તુંહીં— તરણા. ૪.

પ્રેમ પલાણુ ધરી જ્ઞાન ઘોડે ચડી, સદ્ગુરુ શબ્દ લગામ,
 શીલ સંતોષને ક્ષમા ખડગ ધરી, ભજન ભડાકે રામ ;
 ધર્મ ઢાલ ઝાઝીરે, નિર્ભય નિશાને ચડવું છે— ખખરદાર. ૩.
 સુરત નુરત ને ઇંગલા પિંગળા, સુષુમળા ગંગા સ્નાન કીજે,
 મન પવનથી ગગનમંડળ ચડી, ધીરા સુધારસ પીજે ;
 રાજ ઘણું રીઝે રે, ભજનવડે ભડવું છે— ખખરદાર. ૪.

પદ ૧૭ મું રાગ એજ.

મુનિજન મોહ્યા રે મસ્તાની માયા, ખંધને ખંધાયારે રંકને રાણી
 બયા. ટેક.
 મોટા મોટા નર વિંધાણા, ધીર વીર સમરથ શૂર,
 ભોગી જંગમ જતી શેવડા, ચોળી કર્યા ચકચૂર ;
 સંન્યાસીને સ્વામી રે, લાલચમાં લપટાયા— મુનિ. ૧.
 ખપ કરીને ક્ષત્રી રે ખાધા, બ્રાહ્મણ શૂદ્ર ને વૈશ્ય,
 નાદી ભેદી પાંડિત પુરાણી, પછડાયા પરમહંસ ;
 વિવેકના સાગર રે, વિષયમાં વીંટાયા— મુનિ. ૨.
 પારાશર સૌભરી પુરંદર, નારદને વશ કીધ,
 ચંદરમા ચિત્તમાં લલચાયા, લક્ષણવંતા લુંટી લીધ ;
 એકલ શ્રૃંગી રૂષિરે, એળમાં અટવાયા— મુનિ. ૩.
 વિશ્વખધું છે એના વશમાં, મોહ્યા ચૌદે લોક,
 બ્રહ્મા શિવ સનકાદિક મોહ્યા, એની આગળ ડહાપણ કૈક ;
 દાસ ધીરો કહે છે રે, કોણુ માનવ કાયા— મુનિ. ૪.

પદ ૧૮ મું રાગ એજ.

થાણુદાર થયા રે, ધાણાને રાખો ઠેકાણુ ;
 હુલ્લ દેહુ નગરી રે, માહીં બેઠો માણુ. ટેક.

- કૂડા પાંચ પચીશ ઠગારા, રૈયતને રંજાડે,
 ચંચળ ચોર કરે માહીં ચોરી ભવન બહુ ભંતડે ;
- ધરપત ન ધારે રે, ધરાયો નહિ ભરે ભાણે— ધાણુદાર. ૧.
- સત્ય ધરમ રૂપી પટાવાળા, હુકમ કરો તો ગાંધી આણે,
 તસ્કર સઘળાને વશ કરીને, નાંખીને બંધીખાણે ;
- દંડ દેઈ તેને રે, ઘાલો અચળે ઘાણે— ધાણુદાર. ૨.
- છુપી રહ્યા છે દોતિયા જે રૂડા, નેને તું નવ બાણે,
 જે જે કર્મ કરો છે પ્રતિદિન, તે લખી લેશે ને ટાણે ;
- દક્કર દેશે ધણીને રે, હિસાબ લેશે દાણે દાણે— ધાણુદાર. ૩.
- પાંચ પ્રકૃતિના કર શુભ ગાંધી, વૃત્તિ રાખો ચિર યાણે,
 ધીંગો ધણી છે દાસ ધારાનો, એને ઓળખી લેજો એ એધાણે ;
- અવિચળ ગાદી આપે રે આપ રૂપ પ્રમાણે— ધાણુદાર. ૪.

પદ ૧૯ રાગ કાફી.

- તરણા ઓથે કુંગરરે, કુંગર કોઈ દેખે નહીં ;
 અન્ન યુથ માંહેરે, સમરથ ગાજે સહી. - ટેક.
- સિંહ અન્નમાં કરે ગર્જના, કસ્તુરી મૃગ રાજન ;
 તલને ઓથે જેમ તેલ રહ્યું છે, કાષ્ટમાં હુતાશન ;
- દધિ ઓથે ઘૃતજરે, વસ્તુ એમ છૂપી રહી— તરણા. ૧.
- કોને કહું ને કોણ સાંભળશે, અગમ એલ અપાર ;
 અગમ કેરી ગમ નહીંરે, વાણી ન પોહોંચે વિસ્તાર ;
- એક દેશ એવેરે, બુદ્ધિ યાકી રહે તહીં— તરણા. ૨.
- મન પવનની ગનિ ન પહોંચે. અવિનાશીરે અખંડ ;
 રહ્યો સચરાચર ભર્યો પ્રહ્ન પૂરણ, જેણે રચ્યાં પ્રહ્માંડ ;
- હામ નહીં ઠાલેરે, એક અચુમાત્ર કહીં— તરણા. ૩.
- સદ્ગુરુએ કૃપા કરી ત્યારે, આપ થયારે પ્રકાશ ;
 શાં શાં હોડી સાધન સાધે, પોતે પોતાની પાસ ;
- દાસ ધીરો કહે છેરે, જ્યાં જઈ લ્યાં તુંહીં તુંહીં— તરણા. ૪.

પદ ૨૦ રાગ એજ.

અંતે સંતને તેડાવેરે, હરિનું લજન કરવા :
 કરમાં માળા ઝાલીરે, મૂરખ જ્યારે સુતો મરવા. ટેક.
 નાનપણે ઘર ધંધામાં ધાયો, વૃદ્ધ પણે હરિ ગુણ ગાય ;
 ઘર લાગ્યું ત્યારે કુવો જોદાવે, એ અગ્નિ કેમ એલવાય ;
 જીતી જાજી હાર્યોરે, પથરને નાવે ઝેઠો તરવા— અંતે ૧.
 અંત સમે છાપા તિલક બનાવે, ભૂલી ગયો જ્યારે ભાન ;
 એરણની ચોરી સોયનું દાન એમ, કેમ આવે વૈમાન ;
 ગુરુ જ્ઞાન નાવ્યુંરે, બુદ્ધિ તારી ગઈ ચરવા— અંતે. ૨.
 જીવતિ નારીને જેવી પુત્રની આશા, એમ હરિ ભજે કૃણ થાય ;
 વૃદ્ધ નારીને નહિ પુત્રની આશા, એનો એજે જનમ વહીજાય ;
 હરિને ઝેઠો ઠગવારે, એંશી વરસે વર વરવા— અંતે ૩.
 વીસ વર્ષે વિશ્વંભર મળે, ભક્તિ કરે ભય જાય ;
 હરિસું ધાયા તે બહુ કમાયા તેને, મળિયા નિરંજન રાય ;
 દાસ ધીરો કહે છેરે, મઠ્યા ચોરાસી કરવા— અંતે. ૪.

પદ ૨૧ રાગ એજ.

મારે તમ સાથેરે, વાલા મારા પ્રીત બાણી,
 એવા ભાવે હરિ ભેટોરે, મુજને તમે રાંક ગાણી. ટેક.
 દ્રોપદી રાણી સભામાં આણી, જેંચવા માંડ્યાં ચીર,
 નવસેં નવાણું ચીર નવાં પૂર્યાં, કેણે ન દીઠાં શરીર ;
 એ લજ્યા તમે રાખીરે, ખાંડવોની નારતણી— મારે. ૧
 પ્રહેલાદની પ્રભા પાળી, ધરિયાં નરસિંહ રૂપ,
 સ્થંભમાં વાલો પોતે પ્રગટ્યા, થરથર કંપે ભૂપ ;
 હિરણ્યકશિપુને માર્યોરે, વાલે મારે હાથે ધણી— મારે. ૨.
 સુદામાજીનાં દારિદ્ર ટાળ્યાં, ભવમાં લાંગી ભીડ,
 અષ્ટમા સિદ્ધ આલી વળી, આલી છે નવનિદ્ધ ;
 કર્યાં મોલ કંચનનારે, દૂજી જાણે દ્વારામતી— મારે. ૩.

નરસિંહ મેતાની હુંડી સ્ત્રીકારી, હોડેં આલ્યો છે હાર,
સંતને પરણાવવા પોતે, આપ થયા વિશ્વાધાર ;
રૂપિયા રોકડારે, ગિરિધરે આખ્યા ગણી—
આ વેળાની અરજે અમારી તમે, માની લ્યોને મહારાજ,
ગરીબ ગુરખાં શરણે આવે, ખાંદ્ય ગ્રહ્યાની લાજ ;
એમ દાસ ધીરો કહે છેરે, પ્રભુ મારા તુ'યેં ધણી—

મારે. ૪

મારે. ૫.

પદ ૨૨ રાગ કાફી.

અલખ લેહે લાગીરે, જાગીને જ્યેયું ઘટમાં,
ભ્રમણા ગમ્ભ ભાંગીરે, સોહાગી દીઠા ઉલટમાં,
અંખાડિયે ગજરાજને ગળિયો, ઘોડાને ગળિયું છન,
વસ્ત્ર ઉપર વાડ સુકાણી, એમ સમુદ્રને ગળી ગયું ડીણ ;
સસલો શાણો થઈનેરે, શાહુલને નાંખ્યો પટમાં—
આંખે તો કૃળ શ્રીકૃળ ખેઠાં, કદળિયે કેરીઓની લુંખ,
નાગરવેલે દ્રાક્ષ ણીજેરા, એમ ખુળી ણની છે ખૂખ ;
ગગન દોયું ઘટમારે, દૂધ પીધું છન છટમાં—
પાવક.વરસ્યાને પથ્થર ન પલખ્યા, ચોદિશ થઈ ગયું પાણી,
તે પાણીમાં દેવી દેવતા ડુખ્યા, રાય રંકને ગયું તાણી,
બ્રહ્મા વિષ્ણુ શંકરેરે, ઇન્દ્ર ડુખ્યા ઝટપટમાં—
વિદુર વ્યાસ ને શુકલ જેવા, આપે દાસ કળીર,
ધણી ધીરાનોછે ધીરવંતો, એવાતો શ્યામ શરીર,
જીવનુકત થઈએરે, મુનિતો જનમાને મઠમાં—

ટેક.

અલખ. ૧.

અલખ ૨.

અલખ. ૩.

અલખ. ૪.

પદ ૨૩ રાગ એજ.

ધીરાનો ધડસલો.

હેતેં હરિ રસ પીજિયેં, ગુણુ ગામ્ભ લ્યો ગોવિંદરે,
ત્રિવિધિના તાપને ટાળવા, અંગે આણી આનંદરે ;
જીવો માણીગર ખંધક્ષા, સરવે સંતોને રામ રામ છે.

ટેક.

કઠણ્ણવેળા છે કાળનીરે, મરણુ ઘોટેરૂં ભાર,	
આમાંથી કોય નહીં ઉગરે, જાશે યુદ્ધને યાજરે—	હેતેં ૧.
મરનારાને તમે શું રૂવેરે, નથી રોનારા રેનાર,	
જયા તેટલા નહીં જીવે, જાશે તેનીએ જણનારે—	હેતેં ૨.
માળી આલ્યો કૂલ વીણવારે, કળિયો કરે છે વિચાર,	
આબુનો દિન રળિયામણો, કાલે આપણુ શિર ભારે—	હેતેં. ૩.
ધીરો રમે રંગમોલમારે, રમે દિવસને રાત,	
અંતકાળે જાવું એકલું, સાથે પુન્યને પાપરે—	હેતેં. ૪.

નથુરામ.

પદ ૧ ભજન.

ગાયો ચારવા મારે જાવું ગિરિધારી ; નેણલાં રહ્યાં છે ન્યાળીરે. ટેક.
 ગોવિંદ ગુણના બહુ ધો ગરવાણ, તન તલખે છે અમારાંરે ;
 લોચનિયાં હરિ તમસું લાગ્યાં, મારે વાલે કીધાં છે ન્યારાંરે—ગાયો. ૧.
 આ વનમાં હરિ એકલા વિઠલાણ, વાલો ગયા છે વિચારીરે ;
 મન મળવાને તન તલખે મારૂં, પ્રીત લાગી કલેજમાં કટારીરે—
 ગાયો. ૨.

કાલિંદીના ઠાઠ ઉપરથી, શોભા બની છે બહુ સારીરે ;
 પ્રગટ થઈને પરચો આલ્યો વાલે, કંસને નાંખ્યો છે મારીરે—ગાયો. ૩.
 બહુ ભીની ને રંગભર રમિયાણ, ગોપી શુદ્ધ યુદ્ધ હારીરે ;
 ઘટ ભીતર ગુણ ગાય નથુરામ, અમર નથી કોઈ તરનારીરે—ગાયો. ૪.

પદ ૨ ભજન.

જૂઠીરે કયા રાણી જૂઠું ન યોલો, વઢશે તુંને તારો ઘડનારો,
 જૂઠી કાયા જૂઠી માયા, જૂઠા જુગ, ફરમાયારે. ટેક.

અંતકાળે જવું એકલું, મરમ ક્રોને ન પાયારે— જૂઠી કાયા. ૧.
 આરે જગતમાં વહેલા વળશો, આવી ભાવઠમાં ભરાણારે ;
 સગાં કુટુંબની લાલચ લાગી, તિરિયાને ઘોલે બંધાણારે— જૂઠી. ૨.
 આહીં પદારથ માટું પામ્યા, ભજન કરી લે ગુરુ દેવાનાં ;
 દૂધપુત્ર ઘર અન ધન લક્ષ્મી, ઈ કૃણ છે તારે સેવાનાં— જૂઠી. ૩.
 આરિ જુગતમાં કૈક નર ગયા, હાથી ઘોડાના ચડનારા ;
 ઘટ ભીતર ગુણુ ગાવે નથુરામ, આહીં નથી કોઈ રહેનારા—જૂઠી. ૪.

નરભૈરામ.

(પેટલાદ પ્રગણે પીજનો આતુર્વેદી મોઢ સાં. ૧૬૦૮ માં હતો).

પદ ૧ શ્રી ગણુપતિની સ્તુતિ.

ગણુપતિ દેવા ગણુપતિ દેવા, ગરીબ નિવાજરે. ટેક.
 અંદન અંરચું ને પુષ્પ ચડાવું, સિંદોરનીરે કડું સેવા— ગરીબ. ૧.
 થાળ ભરી મોદક ધરું હુરિ આગે, મન ગમતારે માહીં મેવા-ગરીબ. ૨.
 શરનાગત હું ચરણે રાખો, વર આખ્યાના ઘણા હેવા— ગરીબ. ૩.
 નરભૈરામ સદાય ગુણુ ગાવે, ભક્તિ ભવો ભવ લેવા— ગરીબ. ૪.

પદ ૨ રાસ.

માવા મધની મટુકી મારો મેલનેરે ;
 હેમ જેમે લેઈ જઈ મારી હેલનેરે. ટેક.
 વૃંદાવનનો મારગ ઘણો દૂર છેરે—
 નંદનો છેયો કનુડો ચોર છેરે— માવા ૧.
 વાલા રોકી ઊભા છે વાટ ઘાટમારે ;
 તમે શાને ગાજો છે મધ માટમારે— માવા. ૨.

વાલા મધડાં પિયો તો ચાલો મ્હોલમારે ;
 ગ્વાલ બાલો દુખે તેમ બીજું ગોલમારે— માવા. ૩
 તમે સ્વામી છે નરભેરામનારે ;
 વાલા મધડાં પિયો છે ગોકુલ ગામનારે— માવા. ૪.

પદ ૩ રામ.

સખી શુંરે કહિયે ત્રણ નારનેરે ;
 મહીડાં સાટે વેચે છે મુરારનેરે. ટેક.
 ગોપી પ્રેમ મંદિરમાંથી નીસરીરે ;
 રાખો મુરારને મહીનું નામ વીસરીરે— રાખી. ૧.
 ગોપી ત્રણ ભુવન નથી સારતીરે ;
 શેરિયે શેરિયે હાલે છે પોકારતીરે— સખી. ૨.
 એની પૂછા કરાવો પ્રતિ પાળનીરે ;
 ચોટ લાગી છે નંદના ગોવાળનીરે— સખી ૩.
 એને કારણ થયું છે કોઈક વાતમારે ;
 બહુ નામી બિરાજે મહીના માટમારે— સખી. ૪.
 નરભેરામના સ્વામીના સાથમારે ;
 મારી લજ્જ હરિ તમારા હાથમારે— સખી. ૫.

પદ ૪.

વેહેલા ઘેર આવોરે છેલજ્જનંદા—એ રાગ.

લજ્જ લેને કેવળ કુળુ મોરાર, માનખો નાવેરે વારંવાર. ટેક.
 રત્ન પદારથ માનખોરે, પામ્યા નરને નાર ;
 ફરી ફરીને તમે નાવશોરે, સહેશો જમની માર— માનખો. ૧.
 ભૂલાં ભૂલાંરે તમે શ્યાને લમોરે, ખોટો છે સંસાર ;
 પરપંથમારે તમે મચી રહ્યા છો, કેમ ઉતરશો ભવપાર— મનખો. ૨.

માઝં માઝંરે તમે શ્યાને કરોરે, માથે ઉપાડીને ભાર ;	
અંતર ગતમાં સમજી લ્યોને, વસ્તુતણા વિચાર—	માનખો. ૩.
કાન દહને તમે સાંભળોરે, નરને ફૂજી નાર ;	
નરભૈરામના સ્વામી એવા, આતમના છે આધાર—	મનખો. ૪.

પદ ૫ રાગ એજ.

નામના શ્યાંરે કઝં વખાણુ, જ્ઞે જ્ઞે એના સાખીરે વેદપુરાણુ.	ટેક.
અજ્ઞમેલ એક મહા પાપીયોરે, અપરાધી અજ્ઞણુ ;	
નામ નારાયણુનું પોકારતાંરે, પહોંચ્યાડયો વૈકુંઠ ધામ—	જ્ઞે જ્ઞે. ૧.
સવરી નામે એક ભીલડીરે, લેતી હુરિનુંરે નામ ;	
પોહોંચ્યાડી મુક્ત મારગેરે, વગડાવતીરે નિશાન—	જ્ઞે જ્ઞે. ૨.
મંઝારીરે ંહાલે અચલાં ઉગાર્યાં, બાળતી અગનનીરે આજ ;	
પ્રહેલાદનીરે વાલોપ્રતિજ્ઞા પાળવા, થંભમાં પ્રગથ્યા મોરાર—	જ્ઞે જ્ઞે. ૩.
અહુલ્યારે નામે એક શિલારે તારી, પડી હતી પાષાણુ ;	
નરભૈરામના સ્વામી એવા, એ પદના છે એધાણુ—	જ્ઞે. જ્ઞે. ૪.

પદ ૬ રાગ એજ.

શામખો બાળબદ્રનો વીર, જેણે પૂર્યાં કુપદીનાં ચીર.	ટેક.
ગજ ઉગાર્યો પ્રભુ ઝૂઝ થકીરે, ટાળવા આવ્યા ભીર ;	
નામને પ્રતાપે ઉગારીરે ગુણિકા પઢાવતાં કીર—	જેણે ૧.
ઈંદ્ર રાજ જ્યારે ક્રોધિયોરે, ધરા ન આલે નીર ;	
ગોવરધન લઈ તોળિયોરે, સખીનું રાખવા શીલ—	જેણે. ૨.
વ્રજની ગોપીને વાલો રાસ રમાડે, તટ યમુનાને તીર ;	
નરભૈરામના સ્વામી એવા, હુરિ છે સુખની શીર—	જેણે. ૩.

વાલા મધડાં પિયો તો ચાલો મ્હોલમારે ;
 ગ્વાલ યાલો દુખે તેમ ળીજું યોલમારે— માવા. ૩
 તમે સ્વામી છે નરભેરામનારે ;
 વાલા મધડાં પિયો છે ગોકુલ ગામનારે— માવા. ૪.

પદ ૩ રાસ.

સખી શુરે કહિયે વ્રજ નારનેરે ;
 મહીડાં સાટે વેચે છે મુરારનેરે. ટેક.
 ગોપી પ્રેમ મંદિરમાંથી નીસરીરે ;
 રાખો મુરારને મહીનું નામ વીસરીરે— રાખી. ૧.
 ગોપી વ્રણ ભુવન નથી સારતીરે ;
 શેરિયે શેરિયે હાલે છે પોકારતીરે— સખી. ૨.
 એની પૂછા કરાવો પ્રતિ પાળનીરે ;
 ચોટ લાગી છે નંદના ગોવાળનીરે— સખી ૩.
 એને કારણ થયું છે કોઈક વાતમારે ;
 બહુ નામી ળિરાજે મહીના માટમારે— સખી. ૪.
 નરભેરામનો સ્વામીના સાથમારે ;
 મારી લજ હરિ તમારા હાથમારે— સખી. ૫.

પદ ૪.

વેહેલા ઘેર આવોરે છેલજંદા—એ રાગ.

લજ લેને કેવળ કૃષ્ણ મોરાર, માનખો નાવેરે વારંવાર. ટેક.
 રલ પદારથ માનખોરે, પામ્યા નરને નાર ;
 ફરી ફરીને તમે નાવશોરે, સહેશો જમની માર— માનખો. ૧.
 ભૂલાં ભૂલાંરે તમે શ્યાને ભમોરે, ખોટો છે સંસાર ;
 પરપંચમારે તમે મચી રહ્યા છે, કેમ ઉતરશો ભવપાર— મનખો. ૨.

૫૬ ૯ રાગ એજ.

- કે દહાડાના સુખિયારે, સુતાછો પલંગ ઢાળી ;
 ઘણા દિવસ ગોચારીરે, શ્રી વંદ્રાવન ખાલી. ટેક.
- આગલા દિન તેતો ગયા વીસરી, ખાવું ખાતા ગોવાળિયાની સંગ ;
 કદમના ઝાડ તળે બેઠક તમારી, એવા હતા તમારા ઢંગ,
 ઓઠતાતા નિત્ય કેશવરે, કામળી તમે કાળી— કે દહાડાના. ૧.
- આજ અમૃત રસ ભોજન કરો છો, પ્રભુ મેાની તે માગી મિઠાઈ,
 પંચવટીમાં કંદમૂળજ જમતા, ઘેરાં ખાધાં રઘુરાઈ ;
 ભાજી તો ભૂદર ખાધીરે, ત્રણ ભુવનભાળી— કે દહાડાના. ૨.
- ઉઠો છળીલા આળસ દૂર કરી, મને છાપેને યદુવીર,
 ક્યાંરે લગી તમે વારજ કરશો, ઓછી તે જાત આડીર ;
 પ્રીતલડીના બાણીરે, અંતરનીજ અજવાળી— કે દહાડાના. ૩.
- કહે નરભો છોટાલાલ પ્રતાપે, રથ હાંક્યો અરજુનનો સારથી,
 ઝાઝું જીહા થકી શુરે કહેવરાવો, લાજે લાજે હો લક્ષ્મીપત ;
 આજ તમારી મેરે, વાત બાણી વનમાળી— કે દહાડાના. ૪.

૫૬ ૧૦ રાગ સારંગનો આખખો.

- નિશ્ચે કરો રામનું નામ, નથી જોગી થઈને જાવું ;
 નથી કરવાં ભગવાં કાંચ, નથી ભેગું કરીને ખાવું. ટેક.
- જે પુરવે તો ભગવાં કરજો, પુરવે ઉજવળ રાખો ;
 રખે દુઃખવો સામા જીવને, સુખ સામાનું તાકો— નિશ્ચે. ૧.
- એક ત્રાજવે સઉ સંસારી, ખીજે જોગી લાવો ;
 ક્રિયા જોગીને રામજી મળિયા, એવો એક ખતાવો— નિશ્ચે. ૨.
- કઈ નાઠા રાંડોને રોપે, કઈને ન મળી નારી ;
 કોઈ સ્વાદે કોઈ કરજે નાઠો, કેમ રીઝે ગિરધારી— નિશ્ચે. ૩.
- મેહોતો મીરાં ને પ્રહલાદ, સેનો નાપિક નાંતી ;
 ધનો પીપો રોહીદાસ કૃષ્ણો, ગોરો કુંભારગી જાતિ— નિશ્ચે. ૪.

પદ ૭ કાફી રાગ ધીરાનાપદનો

સરસ્વતી વસો જીભેરે, વહેવાર વાતે વઢવું છે ;
 ખાંતિલે નહાવું ખાળ્યુંરે, તાતની હુડીએ ચડવું છે. ટેક.

ગોમતી નાદ્યાનું નાણું જે આપું, શાની તમારે મારે પ્રીત ;
 પિતા થઇ પુત્રપાસે નાણું માગો છે, કહો કયા તે દેશની રીત,
 માફ કહી ઉત્તર આપોરે, ત્યાંસુધી ચડવું છે— સરસ્વતી. ૧.

કેટલું નાણું આખું દુરવાસાજી, બળદ્વારથી આવ્યા જહુવીર ;
 તેમના પ્રેમ તમે જાણ્યા સુવર્ણના, બીજાના જાણ્યા કથીર,
 વિચારી જીવો વહાલારે, પછી પાયે પડવું છે— સરસ્વતી. ૨.

કંચન દ્વારિકા પિતાને દેખાડી, છાપ મોકલી નાથ ;
 શું જોઇ મોકલી શું જોઇ ખાળી, તે વહાલા કહો મને વાત,
 ગુરૂથી કહે છે નરભોરે, એ એસડ કડવું છે— સરસ્વતી ૩.

પદ ૮ રાગ એજ

નાણું આપે નરભોરે, વાવરજે છોગાળા,
 ગાંઠ ખાંધજે તાણીરે, ધોળીધજા વાળા. ટેક.

કપટી કેશવ બાણુત તો શાને, આવત પચાસ જોજન,
 સાંભળ્યું શ્રવણે સાધુને છાપે છે, મળવા ધર્યું મન ;
 દરશન ઘોનેરે, દૂર કરીં પાળા— નાણું. ૧.

ભેખ દેખીને અજર નથી કરતા, છાપ આપો છે હરિ,
 પાઘડી ભાળી છાપ ખાળી છખીલા, પરીક્ષા તો એવી કરી ;
 સમસ્યા લેજે સમજીરે, જે કહી કાનડ કાળા— નાણું. ૨.

હારો છે જનથી નથી હરવતા, માટે હરિ હઠ મેલ,
 કહે નરભો છોટાલાલ પ્રતાપે, નથી એ તલમાં તેલ ;
 લેવાનું મુજ પાસેરે, હરિ હરિ જપમાળા — નાણું. ૩.

પદ ૯ રાગ એજ.

કે દહાડાના સુખિયારે, સુતાછે પલંગ ઢાળી ;
 ઘણા દિવસ ગોચારીરે, શ્રી વંદ્રાવન ખાલી. ટેક.
 આગલા દિન તેતો ગયા વીખરી, ખાવું ખાતા ગોવાળિયાની સંગ ;
 કદમના ઝાડ તળે ખેઠક તમારી, એવા હતા તમારા ઢંગ,
 એઠતાતા નિત્ય કેશવરે, કામળી તમે કાળી— કે દહાડાના. ૧.
 આજ અમૃત રસ લોજન કરો છો, પ્રભુ મેંની તે માગી મિઠાઈ,
 પંચવટીમાં કંદમૂળજ જમતા, ખેરાં ખાધાં રઘુરાઈ ;
 લાજી તો ભૂદર ખાધીરે, ત્રણ ભુવનલાળી— કે દહાડાના. ૨.
 ઉઠો છળીલા આળસ દૂર કરી, મને છાપોને યદુવીર,
 ક્યાંરે લગી તમે વારજ કરશે, એાછી તે જાત આડીર ;
 પ્રીતલડીના બાણીરે, અંતરનીજ અજવાળી— કે દહાડાના. ૩.
 કહે નરસો છોટાલાલ પ્રતાપે, રથ હાંકયો અરજુનને સારથી,
 ઝાઝું જીહ્વા થકી શુરે કહેવરાવો, લાજે લાજે હો લક્ષ્મીપાત ;
 આજ તમારી મેરે, વાત બાણી વનમાળી— કે દહાડાના. ૪.

પદ ૧૦ રાગ સારંગનો આખખો.

નિશ્ચે કરો રામનું નામ, નથી જોગી થઈને જાવું ;
 નથી કરવાં ભગવાં કાંચ, નથી લેગું કરીને ખાવું. ટેક.
 જો પુરવે તો ભગવાં કરજે, પુરવે ઉજવળ રાખો ;
 રખે દુઃખવો સામા જીવને, સુખ સામાનું તાકો— નિશ્ચે. ૧.
 એક ત્રાજવે સઉ સંસારી, ખીજે જોગી લાવો ;
 ક્રિયા જોગીને રામજી મળિયા, એવો એક બતાવો— નિશ્ચે. ૨.
 કંઈ નાઠા રાંડોને રોપે, કંઈને ન મળી નારી ;
 કોઈ સ્વાદે કોઈ કરજે તાકો, કેમ રીઝે ગિરધારી— નિશ્ચે. ૩.
 મેહિતો મીરાં ને પ્રહ્લાદ, સેનો નાપિક નાતી ;
 ધનો પીપો રોહીદાસ કૃષ્ણો, ગોરો ડુંભારની જાતિ— નિશ્ચે. ૪.

ખોડાણો જ્ઞાતિ રજપુતની, ગંગાબાઈ છે નારી ; દાસ થઈને જો રહ્યાં તો, ઘેર આવ્યા ગિરિધારી—	નિશ્ચયે. ૫.
રંકાવંકા સજન કસાઈ, ભજ્યા રાતને દાહાડો ; ક્રિયા જોગીને રામ મળ્યા તે, એવો એક દેખાડો—	નિશ્ચયે. ૬.
નથી રામ વિભૂતિ ચોખવે, નહિ ઉઘે શિર જોલ્યે ; નથી નારી તણ વન જાતાં, જ્યાંલગી આપ ન ખોલે—	નિશ્ચયે. ૭.
જંગલમાં મંગળ કરી જાણે, મંગળ જંગલ જેને ; કડવું મીઠું મીઠું કડવું, રામણ વશ છે તેને—	નિશ્ચયે. ૮.
પયને એઠે ધૃત રહ્યું છે, તલ એઠે જયમ તેલ ; કહે નરભો રઘુવર છે સઘળે, એવો એનો ખેલ—	નિશ્ચયે. ૯.

પદ ૧૧ રાગ એજ.

ખ્યારાનેરે અંસીવાલાનેરે, તારી જે ઘડી જાય દિન સારાનેરે ; મન ભણ લેને મોહન ખ્યારાને.	ટેક.
નવસેં નવાણું નદી ઉતરીને આવ્યો, કેમ ખૂડો છો આવી ખ્યારાનેરે—મન. ૧.	
માતપિતા સુત કુટુંબ કળિલો, શું મોહી રહ્યો છો ઘરદારાનેરે—મન. ૨. લોભે લલચાણો કૂડી માયામાં લોભાણો, મચ્છ વીંટાણો જેમ જાળાનેરે— મન. ૩.	
ખાધું ખરચ્યું નહીં ધન લેણુંરે કીધું, જઈને અંધાશો યમ દ્વારાનેરે— મન. ૪.	
નરભેરામના સ્વામીને ભણ લ્યો, તો ઉતરો ભવપારાનેરે— મન. ૫.	

પદ ૧૨ રાગ એજ.

લેને લેને લાહાવ છવને, જતાં નહીં જડે ; જતાં નહીં જડે છવને ખોખ્યાં નહીં જડે—	લેને લેને ૧.
---	--------------

કસ્તુરીને કેવડો લઈ, તેલમાં તળે ;	
આવો રૂડો મનખો મેટ્રી, ભૂતમાં લળે—	લેને લેને. ૨.
મોતી સરખો દાણો લઈ, ઘંટીમાં દળે ;	
ખાવળીઆનું ખીજ વાવે, આંખો નહી કૂળે—	લેને લેને. ૩.
સંત ખોલાવે ખોલતો નથી, અભિમાનમાં કૂરે ;	
મારી ધકકે આગળ કરશે, વેઠે લાર લરે—	લેને લેને. ૪.
માયા તને મીઠી લાગે, ગોળસી ગળે ;	
નરસેરામના સાથમાં તો, કૂડ નહીં મળે—	લેને લેને. ૫.

પદ ૧૩ રાગ ખારમાસી.

સાખી.

ઉમયામૃત આરાધતાં, મંગળ વરત્યા ચાર ;
વિઘન હરે મંગળ કરે, તેને શેષ ન પામે પાર.

દેશી.

હું પ્રથમ સમરૂં આજ, ગણપતિ દેવારે ;	
છો શુદ્ધ બુદ્ધિના દાતાર, કરિયે સેવારે,	
હું ધૂપ કરું નૈવેદ્ય, આરતી ઉતારુંરે ;	
તારા ચરણકમળ મનમાંચ, અહુરનિશ ધારુંરે.	૧.
ગુરુ ગોવંદજીને પાય, શીષ નમાવુંરે ;	
હું પ્રીત ધરી મનમાંચ, શરણે આવુંરે ;	
દ્વાદશ માસની વાત, વર્ણવી કહુંછુંરે ;	
હું હરિના દાસનો દાસ, થઈને રહુંછુંરે.	૨.
છે સાધુ સંતનો સંગ, સહુમાં મોટારે ;	
એમ મનમાં લાસે ખીક, સંસાર છે ખોટારે ;	
હુંને કૃપા કરી મહાદેવ, જોગી જટાળેરે ;	
એનું ભક્તવતસલ પ્રદ સાચ, પૂરંવનું પાળેરે.	૩.

શ્રી ભાગવત કેરી વાત, વ્યાસે વખાણીરે ;
તે કહુંછું શાસ્ત્ર પ્રયોગ, બુગતે જાણીરે ;
હરિ જેમ જોલાવે જોલ, તેમ ચેાં જોલુંરે ;
એમ કહે છે નરભેરામ, પ્રેમે ડોલુંરે.

૪.

સાખી.

આનંદ વરત્યો હે સાખી, દીઠો રથ અમે કોક ;
નંદભૂવન ઊભો રહ્યો, તેણે ઉપનો શોક.

દેશી.

એમ ઉઠી સવારી નાર, જોવા ચાલીરે ;
સહુએ દીઠો રથ અકરૂર, રહી છે ભાળીરે ;
હવે જોલે તો ન જોલાય, થઈ છે ઝાંખીરે ;
એવું ગવન સાંભળી કાન, ન શકે ભાળીરે.
એવો રથ જોતરવા કાજ, થયા છે ભેળારે ;
માંહે ચડી જોઠા શ્રી કૃષ્ણ, સહુથી પે'લારે ;
સહુ રથને વળગી નાર, ધસ મસ કરતીરે ;
સહુ જોપિયે ઝાંધી આડ, લોચન ભરતીરે.
માનો માનો ને મારા નાથ, સહુની વાતોરે ;
અમે એમ ન જાણ્યું આજ, કરશો ઘાતોરે,
ત્યારે કૃષ્ણ કહે જોજો વાટ, સમ ખાઈ સાચારે ;
તમે પાછી વળો વ્રજનાર, દહિં છું વાચારે.
મારે તમ સરખું નથી કોય, વ્રજની નારીરે ;
તમે અરખ્યાં છે તન મન ધન, ન રાખી ખારીરે ;
એમ કહે છે નરભેરામ, રમશું રસેરે ;
તમે જોજો વે'લી વાટ, ચૈતર માસેરે.

૧.

૨.

૩.

૪.

સાખી.

ચૈતર આવ્યો હે સાખી, નાવ્યા કેમ ભગવંત,
જોશી પાંડત ને પૂછિયે, હવે જાણ્યું ન રહે મન.

દેશી.

- સખી આઠ્યો તે ચૈતર માસ, નાઠ્યો વિસામોરે,
 યાં જઘને કીધું કામ, માર્યો મામોરે ;
 કોય મળી મથુરાની નાર, કામણુ કીધારે,
 લોળવીને રાખ્યા ઘેર, ચિત્ત હુરી લીધારે. ૧.
- યાં જઘને થયા છે કાન, સતીલા સીતારે,
 તેણે લજ્જણા ભગવાન, નાવે ખીતારે ;
 ઘણી ચતુર શિરોમણી નાર, મથુરા કેરીરે ;
 હાવ ભાવતણા બહુ રંગ, લીધા ઘેરીરે. ૨.
- ઘણી સમજણુ ને વળી રૂપ, આંખ ઉલાળેરે,
 નિરખતાં પામે મોહ, જે કોય લાળેરે ;
 વળી ચૈત્ર વિદ્યા ગુણુ જાણુ, ગોલી જાણુરે,
 વળી કોયક સરખો કંઠ, અભિમાન આણુરે. ૩.
- ખાઈ આપણી જાત આહેર, જુકિત ન જાણુરે,
 તેણે ઉપનો ભાવ કુલાવ, નજરમાં નાણુરે ;
 હવે આઠ્યું મથુરાતું રાજ, મોટપ આવીરે,
 એમ કહે છે નરસેરામ, લીલા ગાવીરે. ૪.

સાખી.

વૈશાક વન મોરિયાં, મોરી દાડમ દ્રાખ,
 કોયલડી ટાકા કરે, આંખે લાગી સાખ ;

દેશી.

- સખી વૈશાખે વનરાય, સહુ કોઈ મોરીરે,
 જાંબુ લીંબુ દાડમ દ્રાખ, બહુ ખીજરીરે ;
 વળી ડમરો મરવો જાંબ, ચંપ ચંપેલીરે,
 વળી ગુલાબ કેવડો સાર, કેનકી લેળીરે. ૧.
- નારંગી અને અનાસ, કૃષ્ણ રહ્યાં કૂલીરે,
 ગણુતીમાં નાવે કોય, જઘયે સહુ ભૂલીરે ;
 એણી રૂતે નાઠ્યો કંઠ, જીવડો જાંબ છેરે,
 હવે શું કરિયે ઘરખાર, ખાવા ધાય છેરે. ૨.

- એણે કપટિયે કીધું કૂડ, કપટ ન જાણ્યુંરે,
 એ રમતો સહુને સાથ, મનમાં નાણ્યુંરે ;
 હુંને જોઈ ન જાણ્યે દિન, સાંભળ સજનીરે,
 બાઈ નિદ્રા નાવે નેણ, કેમ જાણે રજનીરે. ૩.
- હુંને લાગી તે વ્રેહુની લહાય, કેમ ઓલાએરે,
 ચિત્ત ભરમ થયો ચિત્તમાંય, સ્થિર નવ થાએરે ;
 એવી પ્રગટી પીડા અંગ, નથી રહેવાતુંરે,
 એમ કહે છે નરભેરામ, કીધી ઘાતુંરે. ૪.

સાખી.

સખી જેઠ મહિને નાવિયા, વડો થયો જાંભળ,
 પરહરશું આ પિંડને, આવી પહોંચ્યો કાળ.

દેશી.

- સખી જેઠ જગજીવન, માયા ઉતારીરે,
 આપણા અનેક અવગુણ, છે બહુ ભારીરે ;
 એવો જાણ થઈને અજાણ, મેલી ગ્યો છેરે.
 સહુને કૂડા દીધા કોલ, જૂઠડો થયો છેરે. ૧.
- એવા ક્યાંથી લખ્યાતા લેખ, લખમીવરશુંરે,
 હવે આવ્યા છે દુઃખના દિન, ધીરજ કેમ ધરશુંરે ;
 એવા કપટી સાથે નેહ, કોય મ કરશેરે,
 તમે પ્રીત કરી તતકાળ નિસાસા ભરશેરે. ૨.
- અમે જાઈ એની પ્રીત, ઇચ્છે એવોરે,
 એવી ઊંઘ વેચી સાટો સાટ, ઉભગરો લેવોરે ;
 અમે લોપી તે કુળની લાજ, ધરોધર ભીખ્યાંરે,
 હવે આજપછી મનમાંય, ઘણું એક શીખ્યાંરે. ૩.
- એવા જોલે વળતા જોલ, વ્રજની નારીરે,
 સહુ સાસ ઉસાસે પ્રાણ, મેલ્યાં ટાળીરે ;
 એવાં કરે રૂદન અપાર, પડે છે ભોમેરે,
 એમ કહે છે નરભેરામ, ચડ્યો છે વોમેરે. ૪.

સાખી.

અશાહ આળ્યો ઘડુકિયો, ભૂમિનો ભરથાર,
પિયુ વિનાની કામની, એળે જાય અવતાર;

દેશી.

- સખી આળ્યો અશાહ માસ, મેહલા વરસેરે,
જે પિયુ વિનાની નાર, તે કેમ કરશેરે ;
જીવો ઘોર ઘટા આકાશ, છાઈ રહ્યો છેરે,
રડવડતી મેટી નાર, મથુરા ગ્યો છેરે. ૧.
- એવો હુમ હુમ વરસે મેહ, આળ્યું ચોમાસુંરે,
જમ જવાસિયાની પેર, સહુકો સુકાશુંરે ;
આળ્યો અવનિનો ભરથાર, સહુકો રાજીરે,
અમે વિણુ અગ્નિ યજ નાર, દુઃખમાં દાઝીરે. ૨.
- એવી ઘટાઘોર અંધાર, બહુ વિધેં ગાળેરે,
થાય બહુ વિધિ શબ્દ આકાશ, ગડગડ ગાળેરે ;
બહુ વિધિનાં બાદળમાંય, દામની ચમકેરે,
બપૈયા મોર ચકોર, નાચે ઠમકેરે. ૩.
- ઘણી મળી અંધારી રાત, કાંચ ન સૂઝેરે,
અબળાના મનની વાત, વાલમ બૂઝેરે ;
હુંહું હાલક હોલ, થરથર કંપેરે,
એમ ક્રેછે નરભેરામ, બળબ નવ ઝંપેરે. ૪.

સાખી.

સખી શ્રાવણ વરશે સરવડે, ઝરમર વરશે લા'ય,
સોહાગણને મન સુખ ઘણું, દુહાગણ દુઃખણી થાય.

દેશી.

સખી આળ્યો શ્રાવણ માસ, શી કહું શોભારે,
ગોકુળને કીધું ત્યાગ, મથુરા લોભ્યારે ;

- બહુ વાદળી માંહોમાંય, જાએ જળ ભરવારે,
ચાલો જમુનાજીને ઘાટ, ખૂડી મરવારે. ૧.
- ખાઈ અવનિનો ભરથાર, પ્રેમે આવ્યારે,
વિધ વિધનાં આલૂષણુ સાર, સાથેં લાવ્યારે ;
પેરવાને નીલાં ચીર, કમળો નીલોરે,
ઘણી ણિછાવી સિકલાત, ઉપર ઝીલોરે. ૨.
- એને રોમે રોમે આનંદ, અંગ ન માયેરે,
ખાખીઓ છે રળીઆત, ગુણુ રહ્યો ગાયેરે ;
ખાઈ આપણુનાંરે અલાગ, વલણી મરિયેરે,
જે વાતે મટે સંતાપ, તે વિધિ કરિયેરે,
એને મેર ન આવે લગાર, વડો નમેરીરે, ૩.
- વિસવાસથી કીધી ઘાત, પૂરવનો વેરીરે ;
એણે નાંખીલાકશીમાંય, અમને યોં પીડેરે,
એમ કહે છે નરભેરામ, અતિશે ચીડેરે.

સાખી.

ભાદરવો ભલે આવિયો, કેમ નાવ્યા જગનાથ,
નહિતો એળે ઋતુ ગઈ, ઊભા ખંખેરિયે હાથ.

દેશી.

- આવ્યો ભાદરવો માસ, મન રહ્યું ડોલેરે,
એના કૂડા પડ્યા છે કોલ, ખળતી ખોલેરે ;
હાય હાય કરીને પ્રાણુ, પરવશ થયા છેરે,
આશાએ વિરૂંધ્યા શ્વાસ, ન્યારાર્યા છેરે. ૧.
- મુવા હોય તે પિતૃ આજ, સહુકે આવેરે.
શ્રાધમાહી ઘેરોઘેર, ખીરખાંડ લાવેરે ;
મુક્તિ થયા જે જીવ, તે પણ શુદ્ધ લેછેરે,
આવીને અંગમાંય, વચન ધુણી કે'છેરે. ૨.
- ઈછે ત્રિલોવન નાથ, મનમાં નાવ્યુંરે,
ખાઈ આપણુનું લઈ પિંડ, તેલમાં તાવ્યુંરે ;
એને દયા ન આવે કાંય, આપણુ માથેરે,
એ કૂડિયે કીધું કૂડ, સહુની સાથેરે. ૩.

આપણે સરવ વાતોથી નિરાશ, થઈને એઠારે,
બાઈ દુઃખના સાચરમાંય, આપણે પેઠારે ;
આજ ધાં સાંભળીને કાન, ધસ ધસ ધાએરે,
તમે નરહોરામના શ્યામ, સગળ જાએરે,

૪.

સાખી.

આસુએ આશા ઘણી, મળવાની મન માંય,
મથુરાનો નારો મળી, સહુ કરે હાથની છાંય.

દેશી.

સખી આસુએ અમને આશ, પૂરાણ લાગીરે,
એવી નોરતાંની નવરાત, એળે જાગીરે ;
બાઈ આવી વિજયા દશમ, દરશ થાશેરે,
આવ્યાનો ભરેસો ઠીક, મનમાં ભાસેરે.

૧.

રીસાણો હોય જે નાર, હમણાં મનાવેરે,
સંદેશા સો સો વાર, કંઈક સ.થે કાવેરે ;
આવ્યો ધનતેજસનો દિન, આલુષણ ધરૂં છુંરે,
હું મળવા કોટિ ઉપાય, કેકેં કરૂં છુંરે.

૨.

કાળી આદરના ચોત્રી, લીંબી કીધારે,
માંય નીલા પીળા રંગ, વિવિધ વિધ કીધારે ;
નાઈ ધોઈને કાઠયું ૩૫, મોહન મળવારે,
લઈ પેર્યાં સોળ શણગાર, સુકળે ક્ષણવારે,

૩.

એવી સોમવતી અમાસ, આજ દિવાળીરે,
તમે જ્ઞેવા આવો દીપમળ, વેલા વનમાળીરે ;
પૂર્યો તમ મળવા અનકોટ, કોડે કીધારે,
તમે નરહોરામના શ્યામ, દગો અમને દીધારે,

૪.

સાખી.

કારતક મહિને કામની, કળયી કટકા થાય,
સહુ મળો સાહેલડી, ઝાપે જ્ઞેવા જાય.

दृशी.

सधी कारतक महुिने कान, डेवुं कीधुंरे ;
 जेवुं न करे षीजे डेय, शत्रु जेवुंरे ;
 निरद्वय थयो छे नाथ, द्या न आवेरे,
 हुंने नांभी तावडा मांय, नित रह्यो तावेरे
 देव देवाणी आज, आवशे ठीरीरे,
 तेमांये जेक न ठीली वात, पडी सहु लोठीरे ;
 जेनी जेणे गध अवध, वायदा वास्यारे,
 शाहुकारने रणमां वार, लधने आव्यारे
 मारुं गथुं षाणापणुं जेणे, जेभन जयरे,
 मुने ब्रेडतणु लोरिंग, नित रह्यो षायरे ;
 डेडानां षाण्यां डीर, डिनत गध छे रे,
 घणु पाणी वै वै आंभ नंभी थध छेरे.
 आपणु लोठां पडयां सहु डेय, नात जतमांरे,
 षाध जेठां न जजे दिन, रडिये रातमांरे ;
 संहेशा सो सोवार, मारा समजवज्जेरे,
 तमे नरसेरामना श्याम, जेवुं नाली आवज्जेरे.

साणी.

भागसर आव्यो माननी, मन थयुं निराश,
 लगवां करिये लुगडां, पेडेरै सहु संन्यास

दृशी.

सधी भागसर महुिना मांय, जेगी थावुंरे,
 जेणी अंग ललूत डे, मथुरां जवुंरे,
 द्यो करिये लणुवां वस्त्र, जेजे रंगियेरे,
 षाशुं अशील धतुरा लांग, डे नेणुं रंगियेरे.
 लध पेरशुं ते माथे टोप, कूतमाणा करतीरे,
 आवेश आवेश वचन, मुण्ण आवरतीरे.

મુદરા લટકે ઝન, કોટે સેલીરે,
 લેશું જોલી ઝંદો હાથ, પાવડી લેળીરે. ૨.
 ફાડી તોડી ચુંદડી ચીર, ક'થા કરશુંરે,
 ઓચરશું મુખે આલેક, ઘર ઘર ફરશુંરે ;
 એમ કરતાં મોહનલાલ, ક્યાંએક મળશેરે,
 એવો લાળી અમારો લેખ, પછે કેમ કરશેરે. ૩.
 સહુ સંકટપ મનમાંય, અનેક એવા કરેછેરે,
 આંસુડાં ઠહે જળધાર, નેણે રહેછેરે ;
 એવા મનસુખા મનમાંય, કરે વ્રજ નારીરે,
 એમ કહે છે નરભેરામ, રહ્યા અમે હારીરે.

સાળી.

પોષ માસની પ્રેમદા, લાગી પિ'ડમાં લાંચ ,
 માળી પડે જેમ તેલમાં, પછી કેવીક સુખાણી થાય.

દેશી.

સળી આવ્યો તે મહિનો પોષ, પ્રીતમ નાવ્યારે,
 પ્રભુ મથુરા નગરી મોઝાર, ઘણું શું ફાવ્યારે ;
 હુવે મળ્યા વિના ન રહેવાય, હિંમત હારીરે,
 બાઈ અમે ન જાણિયે કાંય, જારી વિજારીરે. ૧.
 આળિયા ને માળિયા મોત, જેર થઈ લાગેરે,
 એવા લખ્યા વિધાતાએ લેખ, ખરેખર આગેરે ;
 જેને ખાવું ને પેરવું અંગ, સરખું દીસેરે,
 કોઈ આવીને ઊભે પાસ, લખીયે રીસેરે. ૨.
 હુવે ધીરજ કેમ ધરાય, બળ રહ્યું ઉથાપીરે,
 કોઈ જઈ સંભળાવો એમ, નથી રહ્યું બાકીરે ;
 હુવે લાખેણી અમે લાજ, બેઠાં ખોઈનેરે,
 બાઈ અબળાતું શું જ્ઞેર, રહ્યાં હુવે રોઈનેરે. ૩.
 સાચી પડે કેનેક ઓળખાણ, પ્રેમી જનનીરે,
 હુંને નથી ખબર ત્રણ કાળ, અમારા મનનીરે ;

તમને સમદ્રષ્ટિ કે' સહુ કોય, શ્યાને તાણોરે,
તમે નરભોરામના શ્યામ, કાંઈક જાણોરે.

૪.

સાખી

મહા મહિને મંદિર થકી, નીસરી ઊભી ખાર,
વાટડી જોતાં જુગ ગયા, પાખ્યા નહીં કોયપાર.

. દેશી.

સખી મહા મહિનાના દિન, કેવા લાગેરે,
એવાં ભૂંડાં અમારાં લાગ, મોરથી લાગેરે ;
હુવે કેમ આવે વિશ્વાસ, કીધી ઘાતુ'રે,
દુઃખડાના આવ્યા દિન, નથી રહેવાતુ'રે.

૧.

મુન કરડી કાળે નાગ, જોલા ખાઉંરે,
રોમે રોમે ચડી ગ્યું જેર, દુઃખણી થાઉંરે ;
બાઈ માળાને મણકા પાએ, શુદ્ધ ઘોળીરે,
તમે ઉકાળો કવાથ, ચૂરણ ચોળીરે.

૨.

ઝાડેને ઝપટે હુંને, કાર ન થાએરે,
જડીબુટ્ટીએ શું થાય, ઘસી ઘસી પાએરે ;
જો મનનો માનેલ કાન, ગારડી થઈ આવેરે,
હુંને મરણ ઘાતમાંથી, તેહ બચાવેરે.

૩.

ખીજા કોટિ કરો ઉપાય, સરવે જોટારે,
દીસે નાનકડા નંદલાલ, ગુણ લે મોટારે ;
કે છે ભક્તવત્સલ ભગવાન, એકવાર આવોરે,
તમે નરભોરામના શ્યામ, શું કરવા નાવોરે.

૪.

સાખી.

કાગણ આવ્યો હે સખી, ફરકવા લાગ્યાં અંગ,
જો આવે શ્રીકૃષ્ણજી, તે થાએ સત્સંગ.

. દેશી.

સખી આવ્યો તે કાગણ માસ, અંગ રહું ફરકેરે,
જોને કાગ રૂષિ સનમુખ, જોડા ખરકેરે ;

- તારી સોને મઢાવું ચાંચ, માંહે મોતીરે,
તુંને ખવરાવું ખીર ખાંડ, હિંડાળે જ્ઞેતીરે. ૧.
- હુંને લાધું તે સ્વપનું આજ, તે સંભળાવુંરે,
ત્યારે નટવર નંદના લાલ, રહી નચાવુંરે;
એવો મોર મુકુટ બંધન, શીષ ગિરાજેરે,
એને પેરણ પીતાંબર સાર, છખીમાં છાજેરે. ૨.
- કાલ મુરલીનો કરે નાદ, રસયો રાગીરે,
હું નિદ્રામાં ઘમઘોર, ઝળછી જાગીરે;
ઊડીને ઉઘાડી આંખ, કાંચ નવ દીસેરે,
હૈડામાં ઊડી આગ, જાળીએ રીસેરે. ૩.
- ખાઈ આશ ન પૂરી એક, થયાં નિરાશીરે,
વજ્ર વિનિતાની ક્રોટ માંચ, નાખો કાંસીરે;
હવે પડ્યા તે ચારે હાથ, પૃથ્વી માથેરે,
હવે નરભેરામના શ્યામ, મુને લ્યો સાથેરે. ૪.

સાખી.

અઠક મહિનો કે સહુ, પરપોત્તમ માસ,
એમ કરતાં દીધી વધામણી, થયાં સહુ રણિયાત.

દેશી.

- સખી એ આવે શ્રીકૃષ્ણ, વધામણી આપુંરે,
હું વેચાણી તમ હાથ, લખિયે છાપુંરે;
આજ વળ્યા અમારા દિન, એઘ ન માએરે,
ઠહાસો ભરી ભરીને હાથ, મહા રસ પાએરે. ૧.
- લાહોની થૈ લેલુંટ, અમને કાંચુંરે,
મારો ગયો તે મેહુ વેરાગ, મહા મુખ આંચુંરે;
જેને ઇષ્ટ ઉપાસના એક, કેમ વિસારેરે,
થોળ્યા દુર્ગનિયાં દુશ્મન, જોઈ જોઈ હારેરે. ૨.
- હવે સજીયે સોળ શણગાર, હરષ ધરીનેરે,
મારાં જોખનિયાનું જોર, આંચું ફરીનેરે;

તમને સમદ્રષ્ટિ કે' સહુ કોય, શ્યાને તાણીરે,
તમે નરસેરામના શ્યામ, કાંઈક જાણીરે.

૪.

સાળી

મહા મહિને મંદિર થકી, નીસરી ઊભી ધાર,
વાટડી જોતાં જુગ ગયા, પામ્યા નહીં કોયપાર.

. દેશી.

સાળી મહા મહિનાના દિન, કેવા લાગેરે,
એવાં ભૂંડાં અમારાં ભાગ, મોરથી ભાગેરે ;
હુવે કેમ આવે વિશ્વાસ, કીધી ઘાતુંરે,
દુઃખરાના આવ્યા દિન, નથી રહેવાતુંરે.

૧.

મુન કરડી કાળે નાગ, જોલા ખાઉંરે,
શેમે શેમે ચડી ગ્યું જેર, દુઃખગ્ની થાઉંરે ;
બાઈ માળાને મણકા પાગે, શુદ્ધ ઘોળીરે,
તમે ઉકાળો કવાથ, ચૂરણ ચોળીરે.

૨.

ઝાડેને ઝપટે હુંને, કાર ન થાગેરે,
જડીબુટ્ટીએ શું થાય, ઘસી ઘસી પાગેરે ;
જે મનનો માનેલ કાન, ગારડી થઈ આવેરે,
હુંને મરણ ઘાતમાંથી, તેહ બચાવેરે.

૩.

બીજા કોઈ કરો ઉપાય, સરવે જોટારે,
હીસે નાનકડા નંદલાલ, ગુણ લે મોટારે ;
કે છે ભક્તવત્સલ ભગવાન, એકવાર આવેરે,
તમે નરસેરામના શ્યામ, શું કરવા નાવેરે.

૪.

સાળી.

કાગણ આવ્યો હે સાળી, ફરકવા લાગ્યાં અંગ,
જે આવે શ્રીકૃષ્ણજી, તે થાગે સત્સંગ.

. દેશી.

સાળી આવ્યો તે કાગણ માસ, અંગ રહું ફરકેરે,
જેને કાગ રૂષિ સનમુખ, બેઠા બરકેરે ;

- તારી સોને મઠાલું આંગ, માહિ મોતીરે,
તુંને ખવરાલું ખીર ખાંડ, હિંડાળે જોતીરે. ૧.
- હુંને લાધું તે સ્વપનું આજ, તે સંલગાવુંરે,
લારે નટવર નંદના લાલ, રહી નચાવુંરે;
એવો મોર મુકુટ બંધન, શીષ ગિરાજેરે,
એને પેરણ પીતાંબર સાર, છખીમાં છાજેરે. ૨.
- કાલ મુરલીનો કરે નાદ, રસિયો રાગીરે,
હું નિદ્રામાં ઘમઘોર, ઝખડી જગીરે;
ઊડીને ઉઘાડી આંખ, કાંચ નવ દીસેરે,
હૈડામાં ઊડી આગ, બગીએ રીસેરે. ૩.
- બાઈ આશ ન પૂરી એક, થયાં નિરાશીરે,
વ્રજ વિનિતાની કોટ માંચ, નાખો કાંસીરે;
હવે પડયા તે ચારે હાથ, પૃથ્વી માથેરે,
હવે નરભેરામના શ્યામ, મુને લ્યો સાથેરે. ૪.

સાખી.

અદક મહિનો કે સહુ, પરપોત્તમ માસ,
એમ કરતાં દીધી વધામણી, થયાં સહુ રળિયાત.

દેશી.

- સખી એ આવે શ્રીકૃષ્ણ, વધામણી આપુંરે,
હું વેચાણી તમ હાથ, લખિયે છાપુંરે;
આજ વળ્યા અમારા દિન, એઘ ન માએરે,
બહાસો ભરી ભરીને હાથ, મહા રસ પાએરે. ૧.
- લાહોની થૈ લેલુંટ, અમને ક્ષાંચુંરે,
મારો ગયો તે વેડ વેરાગ, મહા સુખ આંચુંરે;
જેને ઈષ્ટ ઉપાસના એક, કેમ વિસારેરે,
થોળ્યા દુર્જનિયાં દુશ્મન, જોઈ જોઈ હારેરે. ૨.
- હવે સજીયે સોળ શલુગાર, હરષ ધરીનેરે,
મારાં જોખનિયાનું જોર, આંચું કરીનેરે;

તમને સમદ્રષ્ટિ કે' સહુ કોય, શ્યાને તાણોરે,
તમે નરભેરામના શ્યામ, કાંઈક જાણોરે.

૪.

સાળી

મહા મહિને મંદિર થકી, નીસરી ઊભી ધાર,
વાટડી જોતાં જુગ ગયા, પામ્યા નહીં કોયપાર.

. દેશી.

સાળી મહા મહિનાના દિન, કેવા લાગેરે,
એવાં ભૂંડાં અમારાં ભાગ, મોરથી લાગેરે ;
હુવે કેમ આવે વિશ્વાસ, કીધી ઘાતુંરે,
દુઃખડાના આવ્યા દિન, નથી રહેવાતુંરે.

૧.

મુન કરડી કાળે નાગ, જોલા ખાઉંરે,
રોમે રોમે ચડી ગ્યું જેર, દુઃખગી થાઉંરે ;
ગાઇ માળાને મણકા પાએ, શુદ્ધ ઘોળીરે,
તમે ઉકાળો કચાથ, ચૂરણ ચોળીરે.

૨.

ઝાડેને ઝપટે હુંને, કાર ન થાએરે,
જડીબુટ્ટીએ શું થાય, ઘસી ઘસી પાએરે ;
જે મનનો માનેલ કાન, ગારડી થન આવેરે,
હુંને મરણ ઘાતમાંથી, તેહ ધચાવેરે.

૩.

ળીજ કોટિ કરો ઉપાય, સરવે જોટારે,
હીસે નાનકડા નંદલાલ, ગુણ લે મોટારે ;
કે છે ભક્તવત્સલ ભગવાન, એકવાર આવોરે,
તમે નરભેરામના શ્યામ, શું કરવા નાવોરે.

૪.

સાળી.

કાગણ આવ્યો હે સાળી, ફરકવા લાગ્યાં અંગ,
જે આવે શ્રીકૃષ્ણજી, તે થાએ સત્સંગ.

. દેશી.

સાળી આવ્યો તે કાગણ માસ, અંગ રહું ફરકેરે,
જેને કાગ ઝૂલ સત્સુખ, જોડા બરકેરે ;

- તારી સોને મઢાવું ગ્રાંચ, મહિ મોતીરે,
તુંને ખવરાવું ખીર ખાંડ, હિંડાળે જોતીરે. ૧.
- હુંને લાધું તે સ્વપતું આજ, તે સંભળાવુંરે,
ત્યારે નરવર નંદના લાસ, રહી નચાવુંરે ;
એવો મોર મુકુટ બંધન, શીષ ગિરાજેરે,
એને પેરણ પીતાંબર સાર, છળીમાં છાજેરે. ૨.
- કાલ મુરઝીનો કરે નાદ, રસિયો રાગીરે,
હું નિદ્રામાં ઘમઘોર, ઝળઝી જાગીરે ;
ઊડીને ઉઘાડી આંખ, કાંચ નવ દીસેરે,
હૈડામાં ઊડી આગ, જળીએ રીસેરે. ૩.
- ખાઈ આશ ન પૂરી એક, થયાં નિરાશીરે,
વજ વિનિતાની કોટ માંચ, નાખો કાંચીરે ;
હવે પડયા તે ચારે હાથ, પૃથ્વી માથેરે,
હવે નરભેરામના શ્યામ, મુને લ્યો સાથેરે. ૪.

સાખી.

અઢક મહિનો કે સહુ, પરપોત્તમ માસ,
એમ કરતાં દીધી વધામણી, થયાં સહુ રળિયાત.

દેશી.

- સખી એ આવે શ્રીકૃષ્ણ, વધામણી આપુંરે,
હું વેચાણી તમ હાથ, લખિયે છાપુંરે ;
આજ વળ્યા અમારા દિન, એાઘ ન માએરે,
ઠહાવો ભરી ભરીને હાથ, મહા રસ પાએરે. ૧.
- લાહોની થૈ લેલુંટ, અમને ક્ષાવ્યુંરે,
મારો ગયો તે વેહ વેરાગ, મહા મુખ આવ્યુંરે ;
જેને ઈષ્ટ ઉપાસના એક, કેમ વિસારેરે,
ઘોળ્યા દુર્જનિયાં દુશ્મન, જોઈ જોઈ હારેરે. ૨.
- હવે સજીયે સોળ શણગાર, હરષ ધરીનેરે,
મારાં જોખનિયાનું જોર, આવ્યું કરીનેરે ;

- મારા ^૧ મનના મનોરથ આજ, સરવે કૃણશેરે,
 મારા ^૨ મોહનજી મહારાજ, મહેરથી મળશેરે. ૩.
 હવે ધણિયાતી થઇ નાર, ગોકુળ ગાજેરે,
 અમે જે કરિયે તે આજ, અમને છાજેરે ;
 મારા મનના મનનલ માવ, મનકું મોહ્યુંરે,
 એવા નરભેરામના શ્યામ, સાસું જ્યેરુંરે. ૪.

સાખી.

બાર માસ પૂરા થયા, લલો બન્યો સંજોગ.
 કૃષ્ણ ગોપીનો સંવાદ છે, ગાતાં પડશે લોગ.

દેશી.

- સખી બાર માસ જે ગાય, હરખ ધરીનેરે,
 તે પાછું નાવે કોય, પુનહ મરીનેરે ;
 જે સાંભળે શીખે ગાય, કૃણ બહુ ભારીરે,
 વેમાને બેસી જાય, નર ને નારીરે. ૧.
 સંવત ચઢારતેંતાલામાંય, પ્રબંધ કીધોરે,
 મહા સુદ પાંચમ ને રવવાર, લાહો લીધોરે ;
 એવું કચ્છ દેશ તેમાંય, ભુજ નગર બિરાજેરે,
 મંદિરમાં મોટા ચોક, ફરી સમદર ગાજેરે. ૨.
 ત્યાં નારાય સરોવર તીર્થ, સહુમાં મોટુંરે,
 એ મંજન કરે સંસાર, ભાસે ખોટુંરે ;
 મેં ભુજ નગરમાં નિવાસ, કીધો હરખીરે,
 સદ્ શાસ્ત્ર ને સત્સંગ, લે સહુ હરખીરે. ૩.
 કાંચ હોય ખોટ ખબાડ, ભૂલ અમારીરે,
 મેં મારી બુદ્ધિએ અનુમાન, કહ્યું વિચારીરે ;
 હૈડાંની પૂરી હામ, સુખ ઉપજવ્યુંરે ;
 હવે નરભેરામના શ્યામ, સખાંગ સમજવ્યુંરે. ૪.

છપ્પ.

- નથી નીપજતો પ્રેમ, વાડીમાં પાણી પાતાં,
 નથી નીપજતો પ્રેમ, તેલ ચોળ્યાથી તાતાં :
 નથી મળતો કાંઈ પ્રેમ, ગાંધી દોશીને હાટે,
 નથી મળતો કાંઈ પ્રેમ, ખોળતાં વાટે ઘાટે ;
 નથી મળતો પ્રેમ તપાસતાં, ગુજરી ગામો ગામની,
 કહે નરસો પ્રેમ પૂરો મળે, કૃપા હોય શ્રી રામની. ૧.
- મળ્યો પ્રેમ વ્રજનાર, મગન થઈ મનમાં કૂડી,
 કહાન કહાન કડી ફરી, ભાન દેહીનું ભૂડી ;
 પ્રેમી વિદુરની નાર, નાહાતાં નાગી ધાઈ,
 એ લક્ષણ પ્રેમનું. જઈ ભેટી જદુરાઈ ;
 તે ગર્ભને કાઢી નાંખતી, છોડાં મુખે ધરાય છે,
 કહે નરસો પ્રેમનું પારખું, છખીંકો છેડાં ખાય છે. ૨.
- જ્યારે પ્રગટ્યો પ્રેમ, તુલસીના દળથી રાણ,
 જ્યારે પ્રગટ્યો પ્રેમ, ખાધી ખાયડીને સાણ ;
 જેને પ્રગટ્યો પ્રેમ, પ્રેમને તે નર બાણ,
 જેને પ્રગટ્યો પ્રેમ, તેડને વેદ વખાણ ;
 મનમાં ભે પ્રેમ પ્રગટ થયો, એક રતિ ભર જેહને,
 કહે નરસેરામ ગુરુથકી, નિત બલિહારી તેહને. ૩.
- કરીને યજ્ઞ અનેક, વ્રત વિધિ બહુ પાળે,
 વળી આપે ગૌદાન, હોડ હિમાળે ગાળે ;
 ગીત વેદનાં ગાય, તીર્થ પણ બહુ ફરી આવે,
 દધિ દૂધ ઘત ખાંડ, વિપ્ર પોપે મન ભાવે ;
 એવાં સુકૃત ક્રીધાં ઘણાં, શુ' આપું છલે ગણી,
 કહે નરસેરામ એ સર્વથી, જ્ઞાન દાન શિરોમણી ૪.
- ખાંસાં જળનો છવ, મીઠા જળમાંહીં મરે છે,
 મિસરી મીઠી ઘણી, ગધધાના પ્રાણ હુરે છે ;
 સિંહણ કેરૂં દૂધ, કનકને પાત્રે ભમે,
 ખીજ ધાતુ બહુ, માંહીં વિરામ ન પામે ;

- છે એમ હુરિ રસ આકરો, પ્રેમીને દિલ જઈ કરે,
 કહે નરભેરામ ગુરુ થકી, દુરિજનને વિસ્મય કરે. ૫.
 નથી મૃત્તિકામાં પ્રભુ, નથી પિત્તળમાં પેઠો,
 કનકની મૂર્તિ કરે, નથી ઇશ્વર મહીં બેઠો ;
 નથી ઘેરોમાં પીર, નથી શ્રાવકને દેરે,
 અસલ બુવે નહિ કોય; સહુ નકલોને હેરે ;
 છે રામ નામ અક્ષર અસલ, ણીબું નકલ કહેવાય છે,
 કહે નરભેરામ ગુરુ થકી, પ્રેમ પ્રગટજ થાય છે. ૬.
 શાસ્ત્ર પુરાણો વેદ, કમાવા કારણ શીખે,
 આઠ પહોર દિનરાત, જઈને ઝીકણું ઝીકે ;
 વાણી મધુરી વદે, મારના જેવી કહિયે,
 સર્પ વાંછીને ખાય, ઝેર એવું છે હેયે ;
 જે રામ રટણ કાંઈ નહિ કર્યું, તે ગવાર છે તૈડિયા,
 કહે નરભો ખરને લાભ શો, મિસરી ભરકે મૈડિયા. ૭.
 બુવતી જળને કાળે, બુઓ પનઘટપર બવે,
 જેને જેવો અર્થ, તેટલું તે જઈ લાવે ;
 ભાણે ભર્યાં પકવાન, ભૂખ સમ ભોગ કરે છે,
 હૃદ આવી જે વાર, હાથ આડાજ ધરે છે ;
 ભાગવત પકવાન પણ ભટ કહે, અક્ષર એક જેથી પળે,
 કહે નરભેરામ ગુરુથકી, સત્ય વસ્તુ તેને મળે. ૮.
 પ્રજાપતીની ઘોડી, રાંડ શીઠ દુરિજન બધો,
 પેટ ભરે કરી વિષય, એહમાં શું એ કમાયો ;
 નિદ્રા મૈથુન અહાર, માહીં તું શું થયો રાજ,
 એ પ્રાણુ સર્વને, વિચારી જ્નેને પાજ ;
 જે રામ રટણ કંઈ નવ કર્યું, અંતે કારજ શાં સર્થો,
 કહે નરભો પેટ સરવે ભરે, ગદ્દા બિલાડાં કુતરાં. ૯.
 મેગળ નિસરી બહાર, ચાલતો મહા સુખ માણે,
 નહિ શત્રુ નહિ મિત્ર, વિશ્વને સરખું બાણે ;
 પૂઠે ભસે બહુ શ્વાન, કેટલાં બેસી રહે છે,
 મેગળને મન નહીં, માન અપમાનજ દેછે ;

- એમ હરિજન મેગણરૂપ છે, જેને હરિનું ધ્યાન છે,
કહે નરભેરામ ગુરુથકી, હરિજન સમ્રાજા શ્વાન છે. ૧૦.
- ભક્ટ પડયો અવતાર, જેની પરનારે પ્રીતિ,
ભક્ટ પડયો અવતાર, જેહની ચાક્ર અનીતિ ;
ભક્ટ પડયો અવતાર, હરિગુણ ગાતાં લાજે,
ભક્ટ પડયો અવતાર, કોઈનાં સુખ જોઈ ઠાકે ;
વળી ભક્ટ પડયો અવતાર જે, મોહો મોટમ માનને,
કહે નરભેરામ રચ્યા નહીં, શીઠ વણસાડયું ધાનને. ૧૧.
- ધાન ખાધું તે ધૂળ, નહીં વહાલા રઘુરાય,
ધાન ખાધું તે ધૂળ, વળી જે વિપચી થાય ;
ધાન ખાધું તે ધૂળ, પાપ કરી પેટ ભરે છે,
ધાન ખાધું તે ધૂળ, ઘાત વિશ્વાસ કરે છે ;
સામાનુ સુખ જોઈ ઠાકતો, નરકે જશે નિદાનરે,
કહે નરભેરામ કૃત ગધેડીના, શીઠ વણસાડયું ધાનને. ૧૨.
- કરજેડી કહું કૃષ્ણ, સાંભળો અક્ષર મારો,
મનુષ્ય દેહ દઈ ભલો, શીઠ પ્રાહ્મણ અવતાર્યો ;
અણ સમજીને એમ, જન્મ પ્રાહ્મણનો મોટો,
મુજને ભાસે એમ, જન્મ પ્રાહ્મણનો ખોટો ;
જે જમે ઉધાર સાથે થયું, તેનાં ધડું છું શોકને,
કહે નરભેરામ હાથ ધરી સહુ, સાધન સોંપ્યું લોકને. ૧૩.
- કોઈ કહેશે એમ, હાથ તો શીઠને ધરિયે,
હાથ ધર્યે જીવાય, નહીં તો પેટ ન ભરિયે ;
ધરિયે નહિ જો હાથ, નવચ્ચાં કેમ કરાય,
હાથ ધર્યાં પરતાપ, ટાઠ તડકો તે જાય ;
જે હાથ ધર્યાંવિણ મહેનતે, જીવવું તેતો ઠીક છે,
જન નિરભે તો નિશ્ચય કર્યું, હાથ ધર્યાંમાં ધિક્ક છે. ૧૪.
- વગર મહેનતે ખાય, પારકા માર્ગી મેવા,
વગર મહેનતે ખાય, હુરાયા સાંઠો જેવા ;
જીવે પારકું ખાઈ, એહ અવતાર ન સારો,
જેતો નથી વિચારી, લાભ હું ટાંચે મારો ;

જે માલ પારકો ખાઇને, મૂર્ખ હૈયે હરખાય છે,
 કહે નરભો લાલ બધો ખુવે, નાગો શું લુંટાય છે. ૧૫
 ક્ષારતણી ભૂમિમાં, સહસ્ર મણુ ખાજરી વાની,
 ખાર બધું ખાઇ ગયો, પાછી પાશેર ન આવી ;
 વિવેક સમજ્યો નહીં, પાત્ર કુપાત્ર ન જોયું,
 ખાધું તેને ના પર્યું, ખવરાવ્યું તેણે ખોયું ;
 સઘળો ભૂમિ સરખી નથી, કદ્ધ છાયા કદ્ધ તાપની,
 કહે નરભો કુપાત્ર થાય તો, દસુંદ આવે પાપની. ૧૬
 જાચક જીવન થકી, વગર મહેનત જે જીવે,
 જાન જાચકે થાય, જીવ્યો દેખાડું દીવે ;
 માગે સાકર ગોળ, તનુજને ટપલી મારે,
 જાચકને નોતરી, જમાડે ધીની ધારે ;
 જાચક તો તે નથી જાણતો, જાન અતિશે થાય છે,
 કહે છે નરભો મોટમપણે, લાખો જર લુંટાય છે. ૧૭.

ઘડપણુ વિષે.

સંવત અઠાર ચોવીસ, હતા બેઠા ઘર માંડી,
 ખતરીસ માંડી મુઆ, રાંક જીહ્વા તે રાંડી ;
 નહિ સાંભળું કહે કાન, ચરણ કહે હું નહીં હિંડું ;
 તેજ નેત્રનું ગયું, વાતનું વાળ્યું મીંડું ;
 તાણુંની સાલ વૈશાખ, સુદિ પાંચમ જે જાણું,
 રામે પાછું વાળ્યું, હતું આખું જે આણું ;
 એક વારજ પાછું વાળ્યું, વળી વળીને કેમ વાળશે,
 જન નરભા રટ તું રામને, કાળ ચપેટી મારશે.

નરસિંહ મેહેતા.

આદિ—ભક્ત—કવિ.

બુનાગઢના વડનગરા નાગર.

સંવત ૧૫૧૨માં હતા.

પદ ૧ પ્રભાતિયું. રાગ ભૈરવી.

પ્રાતઃસમે સુરઉગ્યા પહેલાં, જેરે રસના મુખ રામ કહે ;	
હારે હારે કૃષ્ણને તું ભજ નામે, જગમાં તારું નામ રહે—	પ્રાતઃ.
રામ નામનો મહિમા મહોત્સો, શિવ સનકાદિક ધ્યાન ધરે ;	
મેરુ થકી મહોડું હોય પ્રાયશ્ચિત, નારાયણના નામે તરે—	પ્રાતઃ.
કેસરી ઘૂરે જ્યમ મૃગજ ત્રાસે, રવિ ઉગે જ્યમ તિમિર ટળે ;	
પૂરણ બ્રહ્મ અકળ અવિનાશી, કૃષ્ણદ્વિના તાપ તરત હરે—	પ્રાતઃ.
કોટિ કલ્યાણ કૃણ ઉદય ભાણે, પાપ બાપડું ક્યારે રહે ;	
અધમ નીર ગંગામાં ભલ્યું ત્યારે, ગંગા સરખું થઈને વહે—	પ્રાતઃ.
એ રસને શુક દેવજી જાણે, કોઈક વિરલા સંત લહે ;	
ભણે નરસૈયો તમે પ્રભુ ભજી લો, આવાગમનનો ફેરો ટળે—	પ્રાતઃ.

પદ ૨ રાગ વિભાસ.

નંદના કુંવર જગો, મહારાજ લાલ જગો ;	
જગાડે યશોદા મૈયા, નંદના કુંવર જગો—	ટેક.
વલોણાની ઝણ વાગી, વાણું વાયું ંહાસા ,	
આવડી શી ઉઘ મારા, નંદજીના લાલા—	જગાડે. ૧.
ચાર પાંચ વસ્ત્ર પહેરવા, માંચ પ્રેમનો ધાગો ;	
ગાલ ચુમી લઈ હરિને, તેડીને કીધો આઘો—	જગાડે. ૨.
જાગ્યા જગજીવન પ્રાણ, મુકુટ ધર્યો માથે ;	
મનહરણી ચાલ ચાલે, મોરલી લીધી હાથે—	જગાડે. ૩.

દીન જાણી દયા કીધી, મુજ પર કીધી મહેરરે ;
લલે મળ્યા મેતા નરસીનો સ્વામી, થઇ છે લીલા લેહેર— જગાડે. ૪.

પદ ૩ રાગ એજ.

કાના નાના છાનામાના, આવજો મારે ઘેર :
આવજો મારે ઘેર વારી જાઉં, આવજો મારે ઘેરરે. ટેક.
સાસુ મારી ગામ સિધાવી, નણ્ણી નથી ઘેરરે ;
નાનો દેવર આકરી આલ્યો, મોહન કરજો મહેરરે --- કાના. ૧.
મહીની ગોળી રસેં ભરી, તેની તાણવા સેરરે ;
નહીં આવો તો નંદના કુંવર, અદકાં ધાશે વેરરે— કાના. ૨.
શામળયે સાહેર વલોવ્યો, સહી માંડી છે પેરરે ;
ચૌદ રતન માંડેથી કાહાડ્યાં, પછી કહાડયું ઝેરરે— કાના. ૩.
માવજો મારા મહી વલોવે, મુજ પર કીધી મહેરરે ;
નરસેંયાનો સ્વામી મળ્યો, થઇ છે લીલા લે'રરે-- કાના. ૪.

પદ ૪ રાગ વસંત પંચમ

લોળીરે ભરવાડણ હુરિને, વેચવા આલી ;
સોળ સહસ્ર ગોપીનો ંહાલો, મટુકોમાં ઘાલી. ટેક.
અનાથના નાથને વેચે, આહીરની નારી ;
શેરીએ શેરીએ સાદ પાડે, લ્યો કોઇ મોરારિ— લોળીરે. ૧.
મટુકી ઉતારી માંડી, મોરલી વાગી ;
વજ નારીને સેજે જ્ઞેતાં, મૂરછા લાગી— લોળીરે. ૨.
બ્રહ્મદિક ઈદ્રાદિક સરખા, કૌતક એ પેખે ;
ચૌદ લોકના નાથને કાંઇ, મટુકીમાં દેખે— લોળીરે. ૩.
ગોવાલાણીના લાગ્યે પ્રગલ્યા, અંતર જામી ;
દાંસલડાંને લાડ લડાવે, નરસેંનો સ્વામી— લોળીરે. ૪.

પદ ૫ પ્રભાતિયું નાગદમન.

- જળકમળ છાંડી જ્વને બાળા, સ્વામી અમારો જગશે ;
 જગશે તને મારશે, મને બાળ હુલ્યા લાગશે— જળકમળ. ૧.
 કહેરે બાળક તું મારગ ભૂલ્યો, કે તારા વેરીએ વળાવિયો ;
 નિશ્ચે તારો કાળજ ખૂટ્યો, અહિયાં તે શીઘ્ર આવિયો— જળ. ૨.
 નથી નાગણ હું મારગ ભૂલ્યો, નથી મારા વેરીએ વળાવિયો ;
 મથુરા નગરીમાં જુગટું રમતાં, નાગનું શીષ હું હારિયો— જળ. ૩.
 રંગે રૂડો રૂપે પૂરો, દીસં તે કોડીલો કોડામણો ;
 તારી માતાએ કેટલા જનમ્યા, તેમાં તું અળખામણો— જળ. ૪.
 મારી માતાએ બેહુ જનમ્યા, તેમાં હું નટવર નહાનડો ;
 જગાડ તારા નાગને, મારું નામ કૃષ્ણ કહાનુડો— જળ. ૫.
 લાળ સવાનો મારો હાર આપું, આપુંરે તુજને દોરીઓ ;
 એટલું મારા નાગ છાનું, આપું તુજને ચોરીઓ — જળ. ૬.
 શું કઈ નાગણ હાર તારો, શું કઈ તારી દોરીઓ ;
 શાને કાળે નાગણ તારે, કરવી ઘરમાં ચોરીઓ— જળ. ૭.
 ચરણ ચાંપી મૂછ મરડી, નાગણે નાગ જગાડિયો ;
 જીઠોને બળવંત કોઈ, બારણે બાળક આવિયો— જળ. ૮.
 બેઉ બળિયા બાથે વળગિયા, કૃષ્ણે કાળિનાગ નાથિયો ;
 સહસ્ર ક્ષેણે કુંકુંવે જેમ, ગગન ગાળે હાથિયો— જળ. ૯.
 નાગણ સૌ વિલાપ કરે જે, નાગને બહુ દુઃખ આપશે ;
 મથુરા નગરીમાં લઈ જશે, પછી નાગનું શીષ કાપશે— જળ. ૧૦.
 બેઉ કર બેડીને વિતવે, સ્વામી મૂકો અમારા કંથને ;
 અમે અપરાધી કાંઈ ન સમજ્યાં, ન ઓળખ્યા ભગવંતને—જળ. ૧૧.
 થાળ ભરી સગ મોતીએ, શ્રીકૃષ્ણનેરે વધાવિયો ;
 નરસંયાના નાથ પાસેથી, નાગણે નાગ છોડાવિયો— જળ. ૧૨.

પદ. ૬ પ્રભાતિયું.

- ભૂતળ ભક્તિ પદારથ ચોટું, બ્રહ્મ લોકમાં નાહીરે ;
 પુણ્ય કરી અમરાપુરી પામ્યા, અંતે ચોરાસી માંહીરે— ભુતળ. ૧.

હરિના જનતો મુક્તિ ન માગે, માગે જન્મો જન્મ અવતારરે ;
 નિત્ય સેવા નિત્ય કીર્તન ઓચ્છવ, નિરખવા નંદકૃમારરે— ભૂતળ. ૨
 ભરતખંડ ભૂતળમાં જનમી, જોણે ગોવિંદના ગુણુ ગાચારે ;
 ધન ધનરે એનાં માત પિતાને, સક્લ કરી એણે કાચારે— ભૂતળ. ૩
 ધન વૃંદાવન ધન એ લીલા, ધન એ વ્રજનાં વાસીરે ;
 અષ્ટ મહાસિદ્ધિ આંગણુયેરે દેહી, મુક્તિછે એમની દાસીરે—ભૂતળ. ૪
 એ રસનો સ્વાદ શંકર જાણે, કે જાણે શુક જોગીરે ;
 કાંઈ એક જાણે વ્રજનીરે ગોપી, જાણે નરસૈયો લોગીરે— ભૂતળ ૫.

પદ ૭ રાગ રામગ્રી.

આજ મારાં નેણુંરે સક્લ ધયાં, નાથ જોયા મેં નિરખી ;
 સુંદર વદન નિહાળતાં, મારા હૃદયામાં હરખી— આજ. ૧.
 જે મારા મનમાં હતું, તે મારે ંહાલેજીએ કીધું ;
 પ્રેમેથી પિયુજી પધાર્યો, આલિંગન દીધું— આજ. ૨.
 જોગીરે જંગમરે સેવરા, તેના સ્વપનામાં ના આવે ;
 ભાગ ભલાં વ્રજનારનાં, હરિને લાડ લડાવે— આજ. ૩.
 ધન ધન ગોકુળ ગામહું, ધન ધન વ્રજનો વાસ ;
 ધન ધન આ ભૂમિને, જ્યાં ંહાલો રમિયા છે રાસ— આજ. ૪.
 અંતરીક્ષથી સહુ દેવતા, ત્યાં જોવાને આવે ;
 થાળ ભર્યો સગ મોતયે, નાગર નરસી. વધાવે— આજ. ૫.

પદ ૮ રાગ એજ.

પઢોરે પોપટ રાજ રામના, સતી સીતા પઢાવે ;
 પાસે ંધાવી પાંજરું ; મુખે રામ જપાવે— પઢોરે પોપટ. ૧.
 પોપટ તારે કારણે, લીલા વાંસ વઢાવું ;
 તેતું ઘડાવું પોપટ પાંજરું, હીરા રતને જડાવું— પઢોરે પોપટ. ૨.

પોપટ તારે કારણે, શી શી રસોઈ બનાવું ; સાકરનાં કરી ચૂરમાં, ઉપર ધી પીરસાવું—	પઠારે પોપટ. ૩.
પાંખ પીળી ને પગ પાંડુરા, કોટે કાંઠે કાળો ; નરસૈના સ્વામીને ભજ્ને, રાગ તાણી રૂપાળો—	પઠારે પોપટ. ૪.

પદ ૯ રાગ એજ.

કોણ એ સમાના કામની, દત્ત કૃષિયેલ રામા ; દ્રૌપદીની લજ્જા રાખવા, હરિ ઊભા છે સામા—	કોણ એ. ૧.
વાલોજી ગયાતારે વાડીએ, સરવે સુંદરી સાથે ; શેરડીનો સાંઠો છોલતાં, પારી ખેડી છે હાથે—	કોણ એ. ૨.
માનની મંદિર પધારિયાં, ઐથરડીરે લેવા ; દ્રૌપદીએ ચીર વધેરિયું, હરિને પાટો બધેવા—	કોણ એ. ૩.
ત્રિકમે તેના તાંતણા, લખો રાખ્યા છે લેખે ; નવસેં નવાણું ચીર પૂરિયાં, સઘળી સભારે દેખે—	કોણ એ. ૪.
ગરૂડે ચડીને ગોવિંદ આવિયા, આવ્યા અંતરજામી ; લક્ષ્મી ઉદ્ધારણ ભૂધરે, મેતા નરસૈનો સ્વામી—	કોણ એ. ૫.

પદ ૧૦ રાગ એજ.

આવો અમારે દેશકે, મીઠા મોહન માવા ; દહીં દૂધને વળી ઘૂત ઘણું, ખીરમાં ખાંડ ખાવા—	આવો. ૧.
રસોઈ કરી ભાત ભાતની, કાન તમારે કાળે ; પ્રિતમ પ્રીતે પધારીએ, કૃપા કરીને આળે—	આવો. ૨.
ગંગાજળ મેંતો ગરમ કર્યું, નાથ તમારે તાવા ; આપું પીતાંગર ખેડેરવા, ચાલો પરસાદ પાવા—	આવો. ૩.

અરજ સુણી અલમેલદો, પ્રેમે આવ્યા છે ધાધ ;	
ગાપિયો દેખી ઘેટી થઇ, અતિ મન હરખાઇ—	આવો. ૪.
લાવેથી લોજન જમાડયાં, ખીડી પાનની દીધી ;	
ઘણા દિવસની ગોઠડી, કાન આગળ કીધી -	આવો. ૫.
પ્રેમની સાંકળે ખાંધયા, હવે નહીં દેઉં જવા ;	
નરસૈના સ્વામી શામળા, ચાલો ગોકુલ ગાવા—	આવો. ૬.

પદ ૧૧ રાગ એજ

સુખ દુઃખ મનમાં ન આણિયે, ઘટ સાથેરે ઘડિયાં ;	
ટાળ્યાં તે કોઈનાં નહીં ટળે, રઘુનાથનાં જડિયાં—	સુખ દુઃખ ૧
નલ રાજ સરખો નર નહીં, જેની દમયંતી રાણી ;	
અર્ધે વસ્ત્રે વનમાં ભગ્યાં, ન મળ્યાં અન્ન ને પાણી—	સુખ દુઃખ. ૨.
પાંચ પાંડવ સરખા બંધવા, જેને દ્રૌપદી રાણી ;	
બાર વરસ વન લોગ્યાં, નયણે નિદ્રા ન આણી—	સુખ દુઃખ. ૩.
સીતાજી સરખી સતી નહીં, જેના રામજી સ્વામી ;	
રાવણ તેને હરી ગયો, સતી મહા દુઃખ પામી—	સુખ દુઃખ. ૪.
રાવણ સરખો રાજિયો, જેની મંદોદરી રાણી ;	
દશ મસ્તક છેદાઇ ગયાં, બધી લંકા લુંટાણી—	સુખ દુઃખ ૫
હરિશ્ચંદ્રરાય સત્યવાદિયો, તારાલોચની રાણી ;	
તેને વિપત્તિ બહુ પડી, લય્યાં નીચ ઘેર પાણી—	સુખ દુઃખ ૬.
સગાળશાશેઠ વહેવારિયો, જેની ચંગાવતી રાણી ;	
કુંવર કેલેયો વધેરિયો, નયણે નાણ્યાં પાણી—	સુખ દુઃખ ૭.
શિવજી સરખા સતા નહીં, જેની પારવતી રાણી ;	
લોળવાયા તે ભીલડીથકી, તપમાં ખામી ગણાણી—	સુખ દુઃખ. ૮.
હનુમાન સરખો મહા જતી, જેને વજ્ર કછોટો ;	
જાણ્યુંતું રાજ આપશે, આપ્યો તેલ કટોરો—	સુખ દુઃખ. ૯.
દુઃખ પડ્યું સર્વ દેવને, સમયાં અંતરજામી ;	
ભાવટી લાંગી ભૂધરે, મેહેતા નરસૈનો સ્વામી—	સુખ દુઃખ. ૧૦.

પદ ૧૨ પ્રભાતિયું

અલ્યા મેલ પીતાંગરા, અંખર માહેડું, સુરજ ઉગ્યો ત્યારે સુઈ ન રડીએ;
સાસુ છે સાવકી, નણ્ણી છે લાડકી, કંથ પૂછે તેને શું રે કહીએ—

મેલ. ૧.

ચાંદાનાં તેજ, ઝાંખાં થયાં વિઠલા, સૂર્યના તેજ પ્રકાશ થયા ;
કોકિલા શબ્દ કરે, અતિ સુંદરા, શેરિયે શખના શબ્દ વાહ્યા—

મેલ. ૨.

ગાય દોહોવી ઘરે વાછડાં ટળવળે, મહીરે વલોવવું આજ મારે ;
કંઠેથી ણાંવડી કાહાડ કમળાપતિ, કાલ કોણ આવશે મંદિર તારે—

મેલ. ૩.

તું તારે મંદિરે પ્રેમશું પોઢીઓ, માહરે મંદિરે દૂર જવું ;
લણે નરસૈયો, મીઠું બોલી રીઝવે, પ્રેમે પ્રીતે તારી લાકિત

ગાઉ—મેલ. ૪.

પદ ૧૩ રાગ એજ.

અલ્યા ક્યાંથી પધારિયા, કૃષ્ણ કોડામણા, ખાર ઉભા નહિ દાર ખોલું ;
કંઠથી પુષ્પમણિ, હાર કરમાઈ ગ્યો, તાહરી સાથ હવે નાહીં ખોલું—

ક્યાંથી. ૧.

ચાંખ ઉજાગરી, કોણ મળી નાગરી, પાગડી છૂટી ને ખેસ દહેકે ;
કંકુને કાળજે લાગું રે લાડકા, પીડીના ડંખ પડિયારે અંગે—ક્યાંથી. ૨.

આજની રજની હું, નથી રચ્યો રાધિકા, લાખેણી પ્રીતિ તે શાને તોડો ;
કોણ મળીરે તને, બ્રામણી ભોળવવા, ફેગટ ફાંશામે શાને ખોલો—

ક્યાંથી. ૩.

સમ ખાઉં સુંદરી, પુષ્પ ઉતારી કરી, માનોની માનુની વાત સાચી ;
કામના રૂપને, ગણતીમાં લઈ કરો, બહેમ છોડો તમે ખુદ્ધિ કાચી—

ક્યાંથી. ૪.

સમજેરે શામળ, ગયુ' નથી હુબુ સુધી, આજ પછી રજે એવું કરતાં ;
ખેઉ કર જોડીને, નરસૈંયો વિનવે, પ્રેમે પ્રીતે તારી ભક્ત

કરતાં—કયાંથી. ૫.

પદ ૧૪ રાગ પ્રભાત કડખેા

જાગને જાદવા, કૃષ્ણ ગોવાળિયા, તુજ વિના ઘેનમાં કોણ જાશે ?

ત્રણસંને સાઠ ગોવાળ ઠોળે મળ્યા, વડોરે ગોવાળિયો કોણ થાશે ?

જાગને જાદવા. ૧.

દહીં તણાં દડીથરાં, ઘી તણાં ઘેગરાં, કઢિયલાં દૂધ તે કોણ પીશે ?

હરિ તાર્યો હાથિયો, કાળિનાગ નાથિયો, ભૂમિનો ભાર તે કોણ

લેશે ?—જાગને જાદવા. ૨.

જમુનાને તીરે, ગૌધેનુ ચરાવતાં, મધુરીસી મારસી કોણ વહાશે ?

ભણે નરસૈંયો તારા ગુણુ ગાઠ રીઝયે, ખૂડતાં ખાંડેડી કોણ રહાશે ;

—જાગને જાદવા. ૩.

પદ ૧૫ રાગ એજ.

સમરને શ્રીહરિ, મેલ મમતા પરી, જોને વિચારીને મૂળ તાડું ;

તું અલ્યા કોણ ને કોને વળગી રહ્યો, વગર સમજે કહે માડું

માડું—સમરને. ૧.

દેહ તારી નથી, જો તું જુગતે કરી, રાખતાં નવ રહે નિશ્ચયે જાણે ;

દેહ સંબંધ તજે, નવ નવા ખહુ થશે, પુત્ર કલત્ર પરિવાર

વહાણે—સમરને. ૨

ધનતાણું ધ્યાન તું, અહોનિશ આદરે, એજ તારે અંતરાય મોટી ;

પાસે છે પિયુ અલ્યા, તેન નવ પરખયો, હાથથી ખાળ ગઠ

થયોરે ખોટી—સમરને ૩

ભરમ નિદ્રા ભર્યો, ઘેનમાં ઘેરિયો, સંતના શબ્દ સુણી કાં ન જાગે ;

ન જાગતાં નરસૈંયા લાજ છે આંત ઘણી, જન્મો જન્મ તારી

ખાંત ભાગે—સમરને. ૪.

પદ ૧૬ રાગ એજ.

ધ્યાન ધર હરિતાલું, અદ્વમતિ આગસુ, જે થકો જન્મનાં દુઃખ જાણે ;
અવર ધંધો કરે, અરથ કાંઈ નવ સરે, માયા દેખાડીને મૃત્યુ બહાણે—

ધ્યાન ધર. ૧.

સકળ કલ્યાણુ શ્રીકૃષ્ણના ચરણમાં, શરણ આવે મુખપાર નહોણે ;
અવર વેપાર તું, મેહેલ્ય મિથ્યા કરી, કૃષ્ણનું નામ તું રાગ મહોણે—

ધ્યાન ધર. ૨.

પટક માયા પરી, અટક ચરણે હરિ, વટક માં વાત મુણનાંજ સાચી ;
આશનું ભુવન આકાશ સુધી રચ્યું, મૂઠ એ મૂળથી ભીંત કાચી—

ધ્યાન ધર. ૩.

અંગજ્ઞેખન ગચું, પલિતપિંજર થચું, તોય લહેતો નથી કૃષ્ણ કહેવું ;
એતરે એત દિન, ચાર છે લાલના, લીંબુ લહેકાવતાં રાજ લેવું—

ધ્યાન ધર. ૪.

સરસ ગુણ હરિ તણા, જે જને અનુસર્યા, તે તણા સુચશતો

જગત ગોણે ;

નરસૈંયા રંકને, પ્રીત પ્રભુશું ઘણી, અવર વેપાર નહિ ભજન

તોણે—ધ્યાન ધર. ૫.

પદ ૧૭ રાગ એજ.

હરિતાલું હેત તને, કેમ ગચું વીસરી, પશુરે દ્રેડીને નરરૂપ શ્રીધું ;
હાડને છેડ કરી, સહુ તને હાંકતું, આજ વધારાને માન દીધું—

હરિતાલું. ૧

ઘાણીનું ગાલિયું કંઠથી ટાળિયું, નેત્રના પાટા શ્રીનાથે છોડ્યા ;
તે તણાં ચરણને, નવ ભજ્યો કૃતજ્ઞો, તેં ન ગુણ પાડના હાથ

જોડ્યા—હરિતાલું. ૨.

પગ ઠોકી કરી, માગતો મૂઠ મતિ, ઘાસ પાણી કરી શબ્દ ઝીણા :

આજ ગોવિંદ ગુણ ગાઈને નાચત્તં, લાજ આવે તને કર્મ હીણા—

હરિતાલું. ૩

લાંબીશી ડોકને કાંકોલ આવતો, ઉંટ જાણી ઘણો ભાર લાદે ;
આજ અમૃત જમે, હરખે હળવો ભમે, વૈકુંઠ નાથને નવ આરાધે—

હરિતણું. ૪.

પીઠ અંબાડીને અંકુશ માર સહી, રેણુ ઉરાડતો ધરણી હેઠો ;
આજ ચુવા અંદન, આબ્રણ અંગ ધરી, વેગે જાય છે તું વેહેલે

ખેઠો—હરિતણું. ૫.

અન્ન વસ્ત્રને ભૂષણ સર્વ જે, તેહનો તૂજને હતો ઉધારો ;
નરસૈયાના સ્વામીએ, સર્વ સાફ કર્યું, તે પ્રભુને તમે કાં વિસારો—

હરિતણું. ૬.

પદ ૧૮ રાગ એજ.

કૃષ્ણ કીર્તન વિના નર સદા સૂતકી, વિમળ કીધે વપુ શુદ્ધ ન થાયે ;
સકળ તીરથ શ્રીકૃષ્ણ કીરતન કથા, હરિતણા દાસ જ્યાં હેતે

ગાયે—કૃષ્ણ. ૧.

પૂર્ણ પુરૂષોત્તમ, નવલ રંગી તણ, અન્ય દેવે જેનું મન મોહે ;
કોટિ ચિંતામણી કામધેનુ તણ, મહીષિના પુત્રનું દૂધ દોહે— કૃષ્ણ. ૨.

ગર્ગજ્જેશી જશ ગાય જેનો સદા, નારદ નામ મુખથી ન મૂકે ;
તે બ્રહ્મદ્વાર આવીને ઊભા રહ્યા, ગોપિકા મુખ જોવાને દૂંકે— કૃષ્ણ. ૩.

અજ ભવ સુરપતિ સ્વપ્ને પેષે નહીં, નેતિ નેતિ કહી નિગમ વામે ;
નરસૈયો રંક, જશ ગાઈને રીઝવે, સહસ્રમુખે શેષ પાર ન પામે—

કૃષ્ણ. ૪.

પદ ૧૯ રાગ એજ.

હરિ હરિ રટણુકર, કઠણુ કળિકાળમાં, દામ બેસે નહીં કામ સરશે ;
ભક્ત આધીન છે, શામ સુંદર સદા, તે તારાં કારજ સિદ્ધ કરશે—

હરિ હરિ. ૧.

અપસુખ સારુ શું મૂઠ કૂલ્યો ફરે, શીઘપર કાળ રહ્યો દંત કરડે ;
પામર પલકની, ખખર તુજને નહીં, મૂઠ શું જોધને મૂછ મરડે—
હરિ હરિ. ૨.

પ્રોઠ પાપે કરી, બુદ્ધિ પાછી ફરી, પરહરી થડશું ડાળે વળગ્યો ;
ધશને ધરધા છે નહીં જીવ પર, આપણે અવગુણે રહ્યોરે અળગો—
હરિ હરિ. ૩

પરપંચ પરહરો, સાર હૃદયે ધરો, ઉચરો હરિ મુખે અચળ વાણી ;
નરસૈંયા હરિ તણી ભક્તિ ભૂલીશ માં, ભક્તિ વિના ખીલું ધૂળ—
ધાણી—હરિ હરિ. ૪.

પદ ૨૦ રાગ એજ

બાપજી પાપ મેં કવણ કીધાં હશે, નામ લેતાં તારું નિદ્રા આવે ;
ઉંધ આલસ્ય, આહાર મેં આદર્યો, લાભ વિના લવ કરવી મંન ભાવે—
બાપજી. ૧.

દિન પુઠે દિન તો વહી જાય છે, દુરમતિનાં ભર્યાંરે ડાલાં ;
ભક્તિ ભૂતળવિષે, નવ કરી તાહરી, ખાંડ્યાં સંસારનાં થોથાં ડાલાં—
બાપજી. ૨.

દેહ છે જૂઠડી, કરમ છે જૂઠડાં, ભીડભંજન તારું નામ સાચું ;
ફરી ફરી વરણવું, શ્રીહરિ તુજને, પતિતપાવન તારું નામ જાચું—
બાપજી. ૩.

તારી કરુણાવિના કૃષ્ણ કોડામણા, કળ અને વિકળનું બળ ન કાવે ;
નરસૈંયા રંકને જખના તાહરી, હેડ^૧ ખેડી ભાગો શરણ આવું—
બાપજી. ૪.

પદ ૨૧ રાગ એજ.

તારા દાસના દાસની નિત્ય સંગત વિના, ભ્રષ્ટ થાય ભૂધરા મન મારું ;
દુષ્ટની સંગતે, દુષ્ટ મતિ ઉપજે, શ્રવણ કીર્તન નવ થાય તારું—
તારા દાસના. ૧.

પૂર્ણ વિષપાનથી, દુરિજન દોહેલા, વિષ પીધે તન તેજ મરશે ;
તુજથકી વંગળા, તેહની સંગતે, જન્મ કોટિતાણાં સુકૃત હરશે—

તારા દાસના. ૨.

અમૃતની ઉપમા, સાધુને નવ ઘટે, રાહુની દુષ્ટતા ન ટળી તેણે ;
પ્રહ્લાદ નારદે ગર્ભ સંગત કરી, વશ કર્યાં વૈકુંઠનાથ જેણે—

તારા દાસના. ૩.

અતુરધા સુકિત છે, જૂજવી બુકિતની, તાહુરા તેહને નવ રાથે ;
ખેઉ કર જોડીનં, નરસૈંયો વિનવે, જન્મે જન્મ તારી ભકિત

બાચે—તારા દાસના. ૪.

પદ ૨૨ રાગ એજ.

તારા દાસના ચરણની, રેણ મસ્તક ધરું, જેથકી કોટિ કલ્યાણ પામું ;
નિરખતાં નેહસું, નેત્ર અમૃત ઠરે, ભવતણાં પાપ તે ક્ષણમાં વામું—

તારા દાસના ૧.

ભકતને ભેટતાં, કિલ્ખિષ નવ રહે, જ્ઞાન દીપકથકી તિમિર નાસે ;
ધન્ય ધન્ય ભાગ્ય જે સાધુ સંગત કરે, કૃણુ કીરતનથકી કૃણુ

ભાસે—તારા દાસના. ૨.

એક ક્ષણવાર જે સંત સંગત કરે, ધન્ય ધરી જંતુની તેજ બાણે ;
ભણે નરસૈંયો, ભવસાગર ધૂડતાં, હરિજન નાવ નિશ્ચે પ્રમાણે—

તારા દાસના. ૩.

પદ ૨૩ રાગ એજ.

જે ગમે જગદ્ગુરુ દેવ જગદીશને, તેતણો ખરખરો ફેક કરવો ;
આપણો ત્રિંતવ્યો અર્થ કંઈ નવ સરે, ઉગરે એક ઉદ્દેગ ધરવો.
હું કરું હું કરું, એજ અજ્ઞાનતા, શકટનો ભાર જેમ શ્યાન તાણે ;
સૃષ્ટિમંડાણ છે, સર્વ એણીપેરે, યુકિત જોગેશ્વરા કોઈક બાણે.

નીપજે નરથી તો, કોઈ ન રહે દુઃખી, શત્રુ મારીને સૌ મિત્ર રાજે ;
 રાયને રંક કોઈ, દ્રષ્ટે આવે નહીં, ભયનપર ભવન પર છત્ર દાખે.
 ઋતુ લતા પત્ર ફળ ફૂલ આપે યથા, માનવી મૂર્ખ મન વ્યર્થ શોયે ;
 જેહના ભાગ્યમાં, જેહને જે લખ્યું, તેહને તે સમે તેજ પહોંચે.
 સુખ સંસારી મિથ્યા કરી માનજે, કૃષ્ણ વિના ખીજું સર્વ કાયું ;
 ભુગલ કરજોડી કરી, નરસૈયો એમ કહે, જન્મપ્રતિજન્મ હરિનેજ યાયું ;

પદ ૨૪ રાગ એજ.

અગિલ બ્રહ્માંડમાં એક તું શ્રી હરિ, જૂજવે રૂપે અનંત ભાસે ;
 દેહમાં દેવ તું, તેજમાં તત્ત્વ તું, શૂન્યમાં શબ્દ થઈ વેદ વાસે. ૧
 પવન તું પાણી તું, ભૂમિ તું ભૂધરા વૃક્ષ થઈ કૂની રહ્યો આકાશે ;
 વવિધ રચના કરી, અનેક રસ લેવાને, શિવથકી છવ થયો એજ આશે ૨.
 વેદ તો એમ વદે, શ્રુતિ સ્મૃતિ સાખ દે, કનક કુંડળ વિષે લેદ નોયે ;
 ઘાટ ઘડિયા પછી, નામરૂપ જૂજવાં, અંતે તો હેમતું હેમ હોયે. ૩.
 અંથ ગરબડ કરી, વાત ન કરી ણરી, જેહને જે ગમે તેને પૂજે ;
 મન કર્મ વચનથી, આપ માની લહે, સત્ય છે એજ મન એમ સૂજે. ૪.
 વૃક્ષમાં ણીજ તું, ખીજમાં વૃક્ષ તું, જોઈ પટંતરો એજ પાસે ;
 ભણે નરસૈયો એ, મનતણી શોધના, પ્રીત કડૂં પ્રેમથી પ્રગટ થાશે. ૫.

પદ ૨૫ રાગ એજ.

મેં ગાયો બ્રહ્મ તે પરમ આનંદશું, કરમનાજીવ તે મરમ ખોલે ;
 ધરમધોરંધરા તુજને બહુયા વિના, રત્ન શુંબ કરે એક તોલે—
 મેં ગાયો. ૧.
 નિગમ આગમ સુગમ હવે ગોપીને, તેહનો પાર કોઈ નવ જાણે ;
 રામની રૂચી-તેન રૂચે નહીં કામના, ભૂમિના ભૂતને ભરમ આણે—
 મેં ગાયો. ૨.

પૂર્ણ વિષયાનથી, દુરિજન દોહિલા, વિષ પીધે તન તેજ મરશે ;
તુજથકી વેગળા, તેહની સંગતે, જન્મ કોટિતણાં સુકૃત હરશે—

તારા દાસના. ૨.

અમૃતની ઉપમા, સાધુને નવ ઘટે, રાહુની દુષ્ટતા ન ટળી તેણે ;
પ્રહ્લાદ નારદે ગર્ભ સંગત કરી, વશ કર્યાં વૈકુંઠનાથ જેણે—

તારા દાસના. ૩.

ચતુરધા સુકૃત છે, ગુજવી બુકૃતની, તાહુરા તેહને નવ રાથે ;
બેઉ કર જોડીને, નરસૈંથો વિનવે, જન્મો જન્મ તારી ભકિત

બાથે—તારા દાસના. ૪.

પદ ૨૨ રાગ એજ.

તારા દાસના ચરણી, રેણ મસ્તક ધરું, જેથકી કોટિ કલ્યાણ પામું ;
નિરખતાં નેહસું, તેજ અમૃત ઠરે, ભવતણાં પાપ તે ક્ષણમાં વામું—

તારા દાસના ૧.

ભક્તને ભેટતાં, કિલ્લિખ નવ રહે, જ્ઞાન દીપકથકી તિમિર નાસે ;
ધન્ય ધન્ય ભાગ્ય જે સાચું સંગત કરે, કૃણુ કીરતનથકી કૃણુ

ભાસે—તારા દાસના. ૨.

એક ક્ષણવાર જે સંત સંગત કરે, ધન્ય ઘડી જંતુની તેજ બાણે ;
ભણે નરસૈંથો, ભવસાગર ખૂડતાં, હરિજન નાવ નિશ્ચે પ્રમાણે—

તારા દાસના. ૩.

પદ ૨૩ રાગ એજ.

જે ગમે જગદ્ગુરુ દેવ જગદીશને, તેતણો ખરખરે ફેક કરવો ;
આપણો ચિંતવ્યો અર્થ કંઈ નવ સરે, ઉગરે એક ઉદ્દેગ ધરવો.
હું કરું હું કરું, એજ અજ્ઞાનતા, શકતનો ભાર જેમ શ્યાન તાણે ;
સૃષ્ટિમંડાણ છે, સર્વ એણીપેરે, યુકિત જોગેશ્વરા કોઈક બાણે.

નીપજે નરથી તો, કોઈ ન રહે દુઃખી, શત્રુ મારીને સૌ મિત્ર રાખે ;
 રાયને રંક કોઈ, દ્રષ્ટે આવે નહીં, ભવનપર ભવન પર છત્ર દાખે.
 ઋતુ લતા પત્ર ફળ ફૂલ આપે યથા, માનવી મૂર્ખ મન વ્યર્થ શોષે ;
 જેહના ભાગ્યમાં, જેહને જે લખ્યું, તેહને તે સમે તેજ પહોંચે.
 સુખ સંસારી મિથ્યા કરી માનજે, કૃષ્ણ વિના ખીજું સર્વ કાચું ;
 જીગલ કરજોડી કરી, નરસૈયો એમ કહે, જન્મપ્રતિજન્મ હરિનેજ યાચું ;

પદ ૨૪ રાગ એજ.

અખિલ બ્રહ્માંડમાં એક તું શ્રી હરિ, જૂજવે રૂપે અનંત ભાસે ;
 દેહમાં દેવ તું, તેજમાં તત્ત્વ તું, શૂન્યમાં શબ્દ થઈ વેદ વાસે. ૧
 પવન તું પાણી તું, ભૂમિ તું ભૂધરા વૃક્ષ થઈ ફૂલી રહ્યો આકાશે ;
 વવિધ રચના કરી, અનેક રસ લેવાને, શિવથક્રી છવ થયો એજ આશે ૨.
 વેદ તો એમ વદે, શ્રુતિ સ્મૃતિ સાખ દે, કનક કુંડળ વિષે ભેદ નોયે ;
 ઘાટ ઘડિયા પછી, નામરૂપ જૂજવાં, અંતે તો હેમતું હેમ હોયે. ૩.
 અંથ ગડબડ કરી, વાત ન કરી ખરી, જેહને જે ગમે તેને પૂરે ;
 મન કર્મ વચનથી, આપ માની લહે, સ્ત્રી છે એજ મન એમ સૂરે. ૪.
 વૃક્ષમાં ખીજ તું, ખીજમાં વૃક્ષ તું, જોઈ પટંતરો એજ પ્રાસે ;
 ભણે નરસૈયો એ, મનતણી શોધના, પ્રીત કરૂં પ્રેમથી પ્રગટ થાશે. ૫.

પદ ૨૫ રાગ એજ.

મેં ગાયો બ્રહ્મ તે પરમ આનંદશુ, કરમના, છવ તે મરમ ખોલે ;
 ધરમધોરિંધરા તુજને જાણ્યા વિના, રતન ગુંબ કરે એક તોલે—
 મેં ગાયો. ૧.
 નિગમ આગમ સુગમ હવો ગોખીને, તેહનો પાર કોઈ નવ બળે ;
 રામની રૂચી તેન રૂચે નહીં કામના, ભૂમિના ભૂતને ભરમ આણે—
 મેં ગાયો. ૨.

પણુ જ્યાં પ્રહ્લ ત્યાં પરમ આનંદ છે, ન આનંદ ત્યાં આનંદ હોયે ;
નરસૈંયેા મંદમતિ ગાય છે ગુણુ કથી, પ્રહ્લ ભજવા થકી મોક્ષ હોયે—
મેં ગાયો. ૨

પદ ૨૬ રાગ પ્રભાત.

સુદામાચરિત્ર.

જહુપતિ નાથ તે, મિત્ર છે તમતણા, જાઓ વેગે કરો કૃષ્ણ પાસે ;
પ્રીત પૂરવતણી, હેત ધરશે હરિ, મનના મનોરથ સફળ થાશે—

જહુપતિ. ૧.

ઘેર બાળક સહુ, દુઃખ પામે બહુ, અન્ન ને વસ્ત્રથી રંછે ઊણા ;
નિરધન સરજિયાં, પુણ્ય કીધા વિના, કર્મના દોષ તે આવી પૂણ્યાં—

જહુપતિ. ૨.

જહુપતિ જાદવો, ભક્ત વશ માધવો, કરશે કરુણા પ્રભુ દીન જાણી ;
જોમતી સ્નાનથી, કોટિ અઘ નાશશે, નિરખતાં કૃષ્ણને પ્રેમ આણી—

જહુપતિ. ૩.

કૃષ્ણને હળીમળી, શીઘ્ર આવો વળી, જાણશે દુઃખ અંતરજામી ;
વિનતી મનમાં ધરે, આજસ પરહરે, સહાય થાશે નરસૈંનો સ્વામી—

જહુપતિ. ૪.

પદ ૨૭ રાગ એજ.

સાંભળો ભામિની, કાન ધરો કામિની, કવણુ કહાણુ હું કૃપણુ પાપી ;
ત્રિભુવન નાથ તે, મહીપતિ માધવો, કેમ જોલાય ત્યાં વાત ચાંપી—

સાંભળો. ૧.

દિવસ ઝાઝા થયા, બાળપણુને ગયા, નરપતિ નવ પ્રીછે પ્રીત જુની,
દુરખાણ રંક હું, ભિક્ષુક બાપડો, નવ લહું ચોકશી જોટી ચુની—

સાંભળો. ૨.

छत्रसेन अङ्कुर, ओधवसे त्यादां, पाणलद्र ने अनिद्ध पसे ;
 टोटी जेदा जयदां, जिलो रडीश कयां, डोणु आवी मारे हाथ
 रडाशे—सांभणो ३.

जडित रत्नोमणि, कान्ति लासे धणी, तिमिर नावे ते ॥ नये त पासे ;
 त्यां डेम गोदी शकुं, वेणु वढतो थका, धमणु धमतो रहुं थासे—
 थासे—सांभणो. ४.

मौन जेरी रडो, सुभ दुःभ सहुं सडो, लोगवो कर्म जे लाज्य चोटयुं ;
 इरिजन लोक ते, छाने लपतां रडे, नरसैना स्वामीनुं जिरद
 मोहुं—सांभणो. ४.

पद २८ राग ज्येष्ठ.

स्वामी सायुं कहुं, गोदवुं नव रहुं, कंथनां वचन ते वेढवाणी,
 लवतायुं नाव ते, लोक्रत लूधरतणी, तडु हुं प्रिछवुं स्नेह आणो—
 स्वामी. १.

नथी हुरि वेगणा, लक्षितभावे मण्या, राय ने र'क ते जेक धाटे ;
 लणपति टोटीध्वज, मंत न आणु रती, शक सरिभा त्यांदां नथीरे
 साहे—स्वामी. २.

प्रह्लादयदेव, दयाण श्री कृष्ण, निज जन जण्णीने सुद्ध लेशे,
 प्रीतनी रीत ते, जय नहीं वीसरी, पाणतीदातयां अरित्र कडेशे—
 स्वामी. ३

“ नथी कांछ ओढवा, लेट लेछ जवा, डेम करी जण्णेशे कृष्ण रागी ;
 दत्त नथी आपायुं, वदन लज्जभायुं, निरभतां लाजे नरसैना स्वामी” —
 स्वामी. ४.

पद २९ राग ज्येष्ठ.

विनति वणी कहुं, लेट लावी दडें, पोतीजे तांडुल गांठ पांधो ;
 जण्णेशे थोडे धणुं, लाव लोजनतायुं, धन्य ते कृष्णसुं स्नेह संधो—
 विनति १.

ભીલડીનાં ઘોર તે, ભાવે આરોગિયા, જૂઠું અન્ન આહીરનું લીધું ;
લક્ત વિદુરની, ભાણ ભાવે જમ્યા, ભૂપતું નોતરૂં પાછું કીધું—

વિનતિ ૨.

પેરે પેરે પાંઠવ, કષ્ટ નિવારિયાં, લક્ત કારણ કંઈ દુષ્ટ માર્યા ;
ઊંચને નીચનું, એને છે પારખું, પતિત અધર્મી કંઈ કોટિ તાર્યા—

વિનતિ ૩.

લક્તિ વશ વિઠ્ઠો, સંત સાથે મળ્યો, સમો વરતે નવ ચૂકે ટાણે ;
સંત સમરે ત્યાંહાં, આવી ઊભો રહે, લક્તના મનતણો ભાવ બાણે—

વિનતિ ૪.

બઓ વેગે કરી, નિરખો મુક્તિપુરી, ધન્ય ધન્ય તારણી રનેહુ ન્યાળો ;
નરસૈના નાથને, નિરખો નિશ્રય કરી, કામનિયે કંથને બાંધ્યો બાલ્યો—

વિનતિ ૫.

પદ ૩૦ રાગ એજ.

ચાલિયો વાટમાં, જ્ઞાનીના ઘાટમાં, મિત્ર મોહનતણું નામ લેતો ;
ધન્ય એ નાર, અવતાર સુકૃણ કર્યો, કૃષ્ણ હે કૃષ્ણ મુખ એમ

કે'તો—ચાલિયો. ૧.

માગવું મૃત્યુ, પ્રમાણ છે પ્રાણીને, લોભ કીધો તહાં પ્રીત તૂટે ;
કહ્યું મેં અળખા, સુખે જોસી રહો, માગતાં તો બધો મર્મ છૂટે—

ચાલિયો. ૨.

માગિયું મેં નથી, શુંમુખે કહું કથી, લોગવું કર્મ જે ભાગ્ય લાગ્યો ;
શ્રીપતિ નાથે મને, રંક સરજાવ્યો, એમ કરતો દ્વિજ દ્વાર આગ્યો—

ચાલિયો. ૩.

આવી ઊભો રહ્યો, કંઠ ગદગદ થયો, કોટિ સૂરજ શશી ભેત ભાસે ;
ઉર દયા આણીને, હરિજન બાણીને, પોળીએ જઈ કહ્યું કૃષ્ણપાસે—

ચાલિયો. ૪.

મંદિરે તેડિયા, ચાલીને લેટિયા, ત્રિવિધના તાપ તે સર્વ નાઠા ;
હૈમ સિંહાસને, લેઈ બેસાડિયા, તાણતાં વિપ્રનાં વસ્ત્ર કાઢ્યાં—

ચાલિયો. ૫.

તેલ કૂલેલ, મદન કરાવિયાં, શુદ્ધ ઉપ્પોદકે સ્નાન કીધું ;
કનકની પાવડી, ચરણ આગળ ધરી, કૃષ્ણે ચરણોદક શીઘ કીધું—
ચાલિયો. ૬.

પુનિત પીતાંબર પેહેરવા આપિયું, કનકને થાળે પકવાન દીધાં ;
ભાવતાં ભોજન, કૃષ્ણ સાથે કર્યાં, લીધું આચમનને કારણ સિધ્યાં—
ચાલિયો. ૭.

કૃષ્ણે પલંગપર, પોતે પધરાવિયા, દધિસુતા વીંઝણે વાયુ ભરતાં ;
સત્યભામાદિક, નારી નિરખી રહી, નરસિંને નાથ પદ સેવ કરતાં—
ચાલિયો. ૮.

પદ ૩૧ રાગ એજ.

ભાગ્ય જો ભે બાઈ, કૃપણ ભિક્ષુકતાણું, રૂકમણી આદિ સા નારી જોલે ;
હુળધર ભેગ્ય તે, ભોગ પોહોંઆડિયા, અજ અમરીષથી અધિક
તોલે—ભાગ્ય. ૧.

આ કૃપણ રૂપ તે, પ્રગટિયું કયાંધકી, વચ્ચ મેલાં દીસે કર્મ કૂટયો ;
ત્રિગુણને દુર્લાભ, સેજ રમાતણી, વશ કરી નાથને પાપ છૂટયો—
ભાગ્ય. ૨.

અંગ અતિ કમકમે, ધમણ મ્હોંડે ધમે, ઉધરસે ને વળી નાક લૂતો ;
ભેભે કૈાતક હરિ, દેહ દશા કરી, કૃપણ તે કૃષ્ણને સંગ સૂતો—
ભાગ્ય. ૩.

પ્હોડીને ઉઠિયા, સ્નાને બેસાડિયા, વદન પખાળવા નીર દીધું ;
કનક ઝારી ભરી, શીત જળ આપિયું, કનક કટોરે તે પાણી
પીધું—ભાગ્ય. ૪.

શ્રીમુખે જોલિયા, કહોને બાંધવ તમો, બ્રહ્મચારી કે ગૃહધર્મ કીધો ;
કુશળ છે બાળગોપાળ સહુ તમતણાં, ભાગ્ય મોટું મને ચિન્ત
લીધો—ભાગ્ય. ૫.

ગૃહસ્થના ધર્મમાં, હુંય વળગી રહ્યો, હુંતે મારી વળી ગત્ય લૂટ્યો ;
મિત્ર સુદામાની, શુદ્ધ લીધી નહિ, કામિની કેકમાં હુંજ રૂટ્યો—
ભાગ્ય. ૬.

सांढीपनि गोरने, घेर आपणु लणुया, धन्य धन्य द्विवन्न ते सकृण कडाव्यो ;
 झेक रेणुी रह्या, वन विषे आपणु, सर्पणु लांगतां मेघ आव्यो—

लाग्य. ७.

अन्न लीधा चिना, लूणया जेसी रह्या, गोरालीजे आपणुी पीड जाली ;
 व सर्री गयुं छे के, वीर तने सांभरे, सांढीपनि गोरनी अचण

वाणुी-लाग्य. ८.

लासीजे सेट जे, मोकली मुज लणुी, लाव शुं लाध ते लागे मीडी ;
 संडोचतो गांठडी, विप्र आधी धरे, नरसैन ना स्वाभीजे नररे

दीडी-लाग्य. ९.

पद ३२ राग ज्येष्ठ.

छापन लेग न्यां, कवण तांदुल त्यां, आपतां उर संडोच आवे ;
 जेरे जेठये ते, आवी मणे कृणुने, तांदुल सेट ते तुच्छ कडावे—

छापन. १.

धाध त्रीधा हुरि, मूडी तांदुल लरी, प्रेमे आरोगिया तृप्ति पाभी ;
 छंद्र कुजेरथो, आधक वंसव कर्यो, इकमिणो कर अहो शीष नाभी—

छापन. २.

झेक रह्यां जमो, गीज तमो, लकृतने अढणक दान करतां ;
 प्रेमदाये प्रेमता, वचन जेवां कल्यां, हाथ साह्यो त्रोल मूडी लरतां—

छाप. ३.

विनता वचन ते, विप्र समज्यो नहि, आलवा घरलणी शीष मागी ;
 नरसैन नाथे, दुरणणपणुं टाणियुं, लूणना दुःखनी लीड लागी—

छापन. ४.

पद ३३ राग ज्येष्ठ.

विप्र आल्यो वणी, कृणु साथे मणी, मनमां शोच विचार करतो ;
 आणुं तो कांठ नहि, त्रीठ जाली नही, तेतणो शोच हृदयेज

धरतो—विप्र. १.

અષ્ટ મહા સિદ્ધિતણી, રિદ્ધિ નવ નિધિતણી, સંપત્તમાં રહ્યો ભોગ માણી;
કામની કથને હું; દ્વારિકા આવિયો, અમતણી ત્રીઠ તો નવ જાણી—

વિપ્ર. ૨.

ખાળગોપાળ જે, વાટ જ્ઞેતાં હશે, તેહને જ્ઞેધ અમો શુંય કહેશું ;
મિત્ર મોહનતણું હેત જ્યારે પૂછશે, કામનીને ઉત્તર કેમ દેશું—

વિપ્ર ૩.

એમ ચિંતા કરે, નેત્રથી નીર ઝરે, કર્મની વાત મનમાંડી ધારી ;
નરસૈનો નાથ તો, અર્થ ઘણો લોભિયો, પીતાંબરી પણ લીધી

ઉતારી—વિપ્ર. ૪.

પદ ૩૪ રાગ એજ.

ધન્ય તું ધન્ય તું, રાય રણછોડજી, દીન જાણી મને માન દીધું ;
નહિ મુજ જોગ તે, ભોગ પહોંચાડિયા, આજ અમરીષથી અધિક

કીધું—ધન્ય. ૧.

કનકને આસને, મુજને બેસાડિયો, રૂક મિણી કૃષ્ણનો હાથ સહાતાં ;
હેત કરી કરી હરિ, ચરણ તળાંસિયાં, ખટરસે ભોજન ખાંતે

ખાતાં—ધન્ય. ૨.

ખાળપણાં તણો, સ્નેહ નવ વીસર્યો, મિત્ર મોહનતણી પ્રીત સાચી ;
હેતથી હળીમગી, માન દીધું મને, રંક બેસાડિયો કનક માંચી—ધન્ય ૩.
ધન્ય ધન્ય કૃષ્ણજી; સંત સેવા કરી, ધ્યાન ધરતો હું નિજ દ્વાર આગ્યો;
રત્નજડિત મણિ, ભુવન શોભા ઘણી, દેવ શું દ્વારિકા આંહિ લાગ્યો—

ધન્ય. ૪

કનકની ભૂમિને રત્નના થાંભલા, અર્કની જ્ઞેત ઉદ્યોત દીસે ;
ખાનને પાન વિહાર સ્થાનક ઘણાં, કામની નિરખતાં કામહીસે—

ધન્ય. ૫.

સમ નવ વરસની, દીડી ત્યાં સુંદરી, નારી નવ જોગના બહુ રૂપાળો ;
સોળ શણગાર તે, અંગ સુંદર ધર્યાં, દેવ વિમાનથી રહ્યા નિહાળી—

ધન્ય. ૬.

સહસ્ર દાસી મળી, પાસે વીંટી વળી, કામની કંથની પાસ આવી ;
સ્વામીરે સ્વામી હું, દાસી છું તમતણી, યાલો મંદિરવધે પ્રેમ

લાવી—ધન્ય. ૭.

ગોમતી સ્નાન કરી, કૃષ્ણજી નિરખયા, પુણ્ય પ્રગટ થયું પાપ નાહું ;
તે થકી સમૃદ્ધ આ, સકળ તે સાંપડી, મટી ગયું આપણું ભાગ્ય

માહું—ધન્ય ૮.

કૃષ્ણ કહેતાં તે, નિજધામ પધારિયા, નવલ જ્ઞેષન થયાં નરને નારી ;
વિનતિ ઉચરતાં, રજની વીતી ગઈ, મરસૈના સ્વામીની પ્રીત ભારી—

બન્ય. ૯.

સુદામા ચરિત્ર સમાપ્ત.

પદ ૩૫ રાગએજ.

સારમાં સાર અવતાર અખળા તણો, જે બળે બળિભદ્ર વીર રીઝે ;
પુરૂષ પુરૂષાતન, શું કરું હે સખી, જેથી નહીં માહુડું કાજ સીજે—

સારમાં. ૧.

મુક્તિ પર્યંત તો, પ્રાપ્તિ છે પુરૂષને, સત્ય જો સેવક ભાવ રાખે ;
રસ ભર્યું રસણું, નાથ નોહીરા કરે, તે નહીં નાર અવતાર પાખે—

સારમાં ૨.

ઇંદ્ર આદિક અજ ઇશ ને મહામુનિ, ગોપિકા ચરણ રજ તેહ વંદે,
ગોપીથી આપનું, અધમપણું લેખવે, નરપણું નવ રૂચે આપનિંદે—

સારમાં. ૩.

વેદ વેદાંત ઉપનિષદો ખટ મળી, જે મથીને રસ પ્રગટ કીધો,
તે રસ ભાગ્યનિધિ ભામની ભોગવે, અહોનિશિ અનુભવ સંગ

લીધો—સારમાં. ૪.

સ્વપ્ન સાચું કરે, ગિરિધર શામળો, પ્રણમું હું પ્રાણપતિ પાણુ જોડી,
પંથનું જેમ પશુ, પુઠળ વળગ્યું કરે, નરસૈના નાથજી નાથ તોડી—

સારમાં. ૫.

પદ ૩૬ રાગ એજ.

રાત રહે જ્યાહરે, પાછલી ખટ ઘડી, સાધુ પુરુષને સુધ ન રહેવું,
નિદ્રાને પરહરી, સમરવા શ્રીહરિ, એક તું એક તું એમ કહેવું—રાત ૧.
ભોગિયા હોય તેણે ભોગ સંભાળવા, ભોગિયા હોય તેણે ભોગ તજવા,
વેદિયા હોય તેણે વેદ વિચારવા, વૈષ્ણવ હોય તેણે કૃષ્ણ ભજવા—

રાત. ૨.

સુકવિ હોય તેણે સદગ્રંથ ખાંધવા, દાતાર હોય તેણે દાન કરવું,
પતિવ્રતા નારિયે કંથને પૂછવું, કંથ કહે તેતો ચિત્ત ધરવું—રાત. ૩.
આપણે આપણા, ધર્મ સંભાળવા, કર્મનો મર્મ લેવો વિચારી,
નરસૈના સ્વામીને, સ્નેહથી સમરતાં, ફરી નવ અવતરે નર ને નારી—

રાત. ૪.

પદ ૩૭ રાગ એજ.

નંદના નંદસું, નેહ જેને નહીં, તેરે માનવ ખર શ્વાન તોલે,
ભૂતળ ભાર કરવાને અવતર્યા, પ્રેતની પેર સંસાર ડોલે— નંદના. ૧.
દ્રષ્ટિ થકી ટળો, ભોગ તેના બળો, શિક્ષા પડે તેના મુખ માથે,
ભવતા જન તેતો જમ જેવા બાણવા, પ્રીત નહીં જેહને કૃષ્ણ સાથે—

નંદના. ૨.

શ્રીર્તિ શ્રીકૃષ્ણની, ભવથી નવ ભણે, તેને મુખે દેવરાય તાળું ;
ભણે નરસૈયો જેણે હરિને જાણ્યા નહીં, તેહનું કુટુંબ સદાય કાળું—

નંદના. ૩.

પદ ૩૮ રાગ એજ.

પ્રેમરસ પાને તું, મોર પીંછ ધરા, તાવનું તું પાણું તુચ્છ લાગે ;
હૃષ્ણા ઢોરનું, કુશકે મન ચળે, ચતુરધા મુક્તિ તો એ ન માગે—પ્રેમ. ૧.

પ્રેમની વાત પરીક્ષત પ્રિછયો નહીં, શુકલયે સમજીને રસ સંતાડયો ;
જ્ઞાન વૈરાગ્ય કહી, ગ્રંથ પૂરો કર્યો, મુક્તનો મારગ સીધો દેખાડયો—પ્રે. ૨.
મારીને મુક્ત આપી ઘણા દૈવ્યને, જ્ઞાની વિજ્ઞાની બહુ મુનિરે જોગી ;
પ્રેમને જોગ તો, વ્રજતાણી ગોપિકા, અવર વિરલા કોઈ ભક્ત

ભોગી—પ્રેમ. ૩.

પ્રેતને મુક્ત તો, પરમ વહ્નભસદા, હેતુના જીવતો હેતુ ત્રુઠે ;
જન્મેજનમ લીલા રસ ગાવતાં, લાભનાં વહાણ જેમ દ્વાર છૂટે—

પ્રેમ. ૪.

મેં ગ્રહો હાથ ગોપીનાથ ગરવાતણો, અવર ધીજીં કોઈયે ન ભાવે ;
નરસૈંયો મહામતિ ગાય છે ગુણ કથી, જતિ સતિને તો સ્વપ્ને

ન આવે—પ્રેમ. ૫.

૫૬ ૩૯ રાગ એજ.

બાળિ તણે દ્વાર હરિ, વિપ્ર વામન હુવા, વેદની ધૂત ગઘ ગગન ગાજી ;
દંદ્ર પ્રસ્થથી બાળ, આવ્યો ઉતાવળો, જેર જોઈએ તે દ્વિજ દ્યોને

માગી—બાળિ. ૧.

એક પર્ણકુટી તણો, ઠામ ભણવા કરું, જોલવું તે મારે મૂળ સાચું ;
વિપ્ર ફરે ઘણા, લોભના વાહેલા, દાનમાટે ઘણો હું ન રાચું—બાળિ. ૨.
દ્યોને દ્વિજજી તમે, નવનવાં મંદિરો, ભૂમિ શું માગીરે ત્રણડગમાં ;
દ્યોને ભંડાર બહુ, કુંચિયો સહિત વળો, માગો હસ્તી મારા રાખો

ઘરમાં—બાળિ. ૩.

હસ્તી ભંડારને, હું લેઈ શું કરું, લોભિયાની નથી જાત મારી ;
આગે વિધાતાએ, વામન નિરમિયો, વ્રતે રહેવું મારે બ્રહ્મચારી—

બાળિ. ૪.

ચેતજે તું બાળી, શુક કહે છળ પડયો, વિષ્ણુ એ વામન વેષધારી ;
અશ્વયજ્ઞને સમે, દાન અવનિતાણું, પાત્ર એવું કયાં મળે મુને મુરારિ—

બાળિ. ૫

હરિતણાં ચરણ ઉપર નીર નામતાં, નાજમાં ભૂચુ સુત પેઠો ચાલી ;
રીસ રૂદ્યે ધરી, ઘણું ઘણું રાચજી, નેત્રમાં દર્શની શેર ઘાલી—બાળિ. ૬.

આપડો બાળિરાય પગતળે ચાંપિયો, પ્રભુ પાતાળનો કરીને થાપ્યો ;
ભણે નરસૈંયો હુરભક્ત આધીન છે, ઈંદ્ર અવિચળ અધિકાર

આપ્યો—બાળિ. ૭.

પદ ૪૦ રાગ એજ.

બગીને જાઉં તો જગત હીસે નહીં, ઉંઘમાં અટપટા લોગ ભાસે ;
ચિત્ત ચેતન્યવિલાસ તદ્દુપ છે, બ્રહ્મ લટકાં કરે બ્રહ્મપાસે— બગીને. ૧.
પંચમહાભૂત પરિબ્રહ્મવિષે ઉપન્યાં, આણુ આણુ માહીં રહ્યાંરે વળગી ;
કૂલને કૂળ તેતો વૃક્ષનાં બાણુવાં, થડથકી ડાળ તે નહીંરે અળગી—

બગીને. ૨.

વેદતો એમ વદે શ્રુતિ સ્મૃતિ સાખ દે, કનક કુંડળવિષે ભેદ નોયે ;
ઘાટ ઘડ્યા પછી નામરૂપ મૂળવાં, અંત તો હેમનું હેમ હોયે—

બગીને. ૩.

જીવ તે શિવ આપ ઇચ્છાએ થયા, રચી પરપંચ ચૌહલોક કીધા ;
ભણે નરસૈંયો એ તેજ તું તેજ તું, એને સમર્થાથી કંઈ અંત

સિંધ્યા—બગીને. ૪.

પદ ૪૧ રાગ એજ.

શરીર શોધ્યા વિના સાર નહીં સાંપડે, પંડિતો પાર નહીં પામે પોથે ;
તાંદુલા મેલીને તુષને વળગી રહ્યો, ભૂખ નહીં ભાગે એમ ઠાલે

થોથે—શરીર. ૧.

રસના સ્વાદમાં સર્વ કુંધાઈ રહ્યાં, વિગતિ ગુરૂ જ્ઞાન વિનારે ગુંથે ;
વાણી વિલાસમાં વિવિધ વાણી વદે, પરહુરી વસ્ત્રને વળગે ચુંથે—

શરીર. ૨.

શબ્દ શીખે ખરા સકળ વિદ્યા ભણે, અધ્યાત્મ ઉચ્ચરે આવી એથે ;
પ્રપંચ પિંડમાં રહ્યો દેષ તે નવ ગયો, આથડ્યો એમ અનંત

કેઠે—શરીર. ૩.

શાસ્ત્ર કથા કરે રજનીમાં આથડે, એમ અજ્ઞાનમાં શીષ ગોઠે ;
ભણે નરસૈંયો જે ભેદ જાણી જુવો, મેં તો રચી કહ્યું પદ યોથે—

શરીર. ૪

પદ ૪૨ રાગ એજ.

ધ્યાન ધર ધ્યાન ધર નંદના કુંવરનું, જે થકી અખિલ આનંદ પામે ;
અષ્ટમહાસિદ્ધિ તે દ્વાર ઊભી રહે, દેહનાં દુષ્કૃત દૂર વામે —ધ્યાન. ૧.

મોરનાં પીંછનો મુકુટ મસ્તક ધરે, કુંડળ મકરાકૃત શ્રવણ લગકે ;
નીલવટ તિલક ને સુભગ કેસરતાણું, કંઠ મુકતાકૃળ હાર ઢળકે—

ધ્યાન. ૨.

પીતાંબર પલવટ કટિત્રટ ચીર છે, લલિત ત્રિલંગી વાલો વેણુ વાથે ;
કદમના ક્રુમ તળે રાધિકા રસ ભરી, હરજીને સંગ આલાપી ગાયે—

ધ્યાન. ૩.

મોરસીની ધૂન સુણી વનિતા વ્યાકુળ થઈ, ગોપિકા કેરડાં વૃંદ આવે ;
નરસૈંયાને મન આનંદ અતિ ઘણો, પુષ્પ મુકતાકૃળ લઈ વધાવે—

ધ્યાન. ૪.

પદ ૪૩ રાગ એજ.

શા સુણે સુતો સંભાર શ્રીનાથને, હાથ તે હરિ વિના કોણુ રહાયે ;
માત ને તાત સુત બ્રાત ઠોળે મળ્યાં, દોહડી વેળા સહુ દૂર જાયે—શા. ૧.

ઉંધે મસ્તક હુતો ઉચ તપ આચરી, ભક્તિ કીધી ભગવાન કેરી ;

અવતરી પાસ બંધાયો માયા તણે, લંપટી લાલચે લીધો ઘેરી—શા. ૨.

દિવસે યોદ્ધિશિ ભર્યો રાત નિદ્રા વિષે, સ્વપ્નમાં સાંભરે મોટી માયા. ;

પલક પરવાર નહીં હરિને ભજવાતણો, જ્યાં લગી જીવ સંજોગ

કાયા—શા. ૩.

ધન ધામે કરી મોહી રહ્યો લોભિયા, વેદના વીસરી ગર્ભ કેરી ;

નાથ ત્રિલોકના હરિ ન સંભારિયા, જ્યારે રાખ્યો તો જઠરામાં

ઘેરી—શા. ૪.

જાગરે જીવડા વાજ આળ્યો ઘણું, દેટલાએક પ્રતિબોધ દીજે ;
નરસૈના સ્વામીને નિત્ય સંભારતાં, દેહનાં હુકૂત દૂર કીજે— શા. ૫.

પદ ૪૪ રાગ એજ.

સાધુ સાથે ભજ્જે ચરણુ ગોવિંદના, માનવી દેહ તે તત્ત્વ કહિયે ;
કૃષ્ણ કહો કૃષ્ણ કહો વળી વળી કૃષ્ણ કહો, કૃષ્ણ કહેતાં સહુ સુખ લહિયે
—સાધુ. ૧.

કૃષ્ણ સેવાતણી અમર ધર્યા કરે, મૂઠમતિ માનવી કાંઈ ન જાણે ;
કૃષ્ણનું નામ રખે હૃદયથી વીસરે, ધન્યમાં ધન્ય કૃષ્ણ પ્રમાણે—
સાધુ. ૨.

જેને જોવા મહામુનિજન વન ભમે, વિકૃલો વનમાં ગાયો ચારે ;
ભણે નરસૈયો જે ચતુર નર તે ખરો, અહુરનિશિ કૃષ્ણ શ્રીકૃષ્ણ
ધારે—સાધુ. ૩.

પદ ૪૫ રાગ એજ.

પારકી હું શે મહત્તા કરે પ્રાણિયા, પુણ્ય પાખી સર્વ વાત જોટી ;
કહે તેં તો કર્ષણ કોદરા વાવિયા, ક્યાંથી જમે તું તો દાળ રોટી—
પારકી. ૧.

કહે તેં તો દાન આખ્યું અન્નતણું, ક્યાંથી દુહે તું તો ઘેર જોટી ;
કહે તેં કથીર સોનારને આપિયું, ક્યાંથી પહેરે તું તો કનક ટોટી—
પારકી. ૨.

પુણ્યથી રિદ્ધ છે પુણ્યથી સિદ્ધિ છે, પુણ્યથી પહેરશો ડગલો ડોટી ;
ભણે નરસૈયો તું પુણ્ય કર પ્રાણિયા, પુણ્યથી પામશો પદવી મોટી—
પારકી. ૩.

पद ४६ राग ऐज.

धन्यरे धन्य भडा पुन्य यशोदातलुं, पुत्रलावे परिप्रह्न राजे ;
नंदनो नंद आनंद थध अयतया, शेश ञणिलद्र संगे ञराने—

धन्य. १.

अभर आहीर अरधांग गोपांगना, वृक्षवेदी सर्व इधिराणी ;
लज्जिता ते राधिका मुज्जिता ते यशोमति, प्रज वैकुण्ठ ते वेदवाणी—

धन्य. २.

निगम वसुदेवल गाय गोपीक्या, देवकी प्रह्नविवाह कडावे ;
प्रह्ना कर लाकडी वेणुं मडादेवल, पंचवदन करी गान गावे— धन्य. ३.
धंद्र अरजुन अहंकार दुयोधन, देवता सर्वे अयतार लीधा ;
धर्म ते राय युधीधिर ञणुजे, दासनोदास नरसैने कीधा— धन्य. ४

पद ४७ राग ऐज.

ठिठ उतावणो आलने विकृदा, गोविंद गायने वछ धावे ;
जगने जहवा जनी यशोदा वदे, कडान कां धणी तने निद्रा

आवे—ठिठ. १

दंतधावन करे आणस परहुरे, रजनी तिमिर गयुं पोडो झटयुं ;
दुग्धने करभणो शे न शीरावतो, दहीरे दामोदरा थाय भाटुं—ठिठ. २.
आरणां आर ञणिलद्र ठिला रद्या, जेरे वडादा तारी वाट जुवे ;
नरसैना स्वामीनुं मुअडुं हीठडे, मातनुं मनडुं अतिरे मोडे—ठिठ. ३.

पद ४८ राग ऐज.

भारा नाथल मुज्जने लज्जिता देजे सदा, हीन ञणीने संलाण लेजे ;
लज्जिता आपो लला लावथी लूधरा, अंते आवी अडोनिश रेजे—

भारा. १.

લક્ષ્મી કારણ મારો દેહ દુર્બળ હજી, દેહ કારણ રખે સ્નેહ જાયે ;
આજ મનસાથ જહુનાથ જી વીસરે, વળતી વલે મારી કોણ થાયે—

મારા. ૨.

કર્મ ક્ષણ કરી ખાણુ આરે ભરી, નાસવાને નથી રાખી ધારી ;
કૃષ્ણ કીરતન વિના જન્મ જાયે વૃથા, જેમ રહે જુગટે રિદ્ધિહારી—

મારા. ૩

હું ગર્ભ નાના કૃષ્ણો નિત્ય ઉજગરો, નવ ઠર્યો નાથજી શરણુ પાખે ;
ભવવિષે ખૂડતાં વાર ને ખૂમ નહીં, ખાંહ્ય ગ્રહી મુજને કોણુ રાખે—

મારા. ૪.

અદ્ય આયુષ્યમાં કદપના મનુષ્યને, આજ કીધું વળી કાલ કરવું ;
શ્વાસનો શોષ વિશ્વાસ નહીં નિમિષનો, આશ અધુરી અને એમ મરવું—

મારા. ૫

ઉત્તમ મધ્યમ વરણુ તું વિઠલા, પ્રગટ થઈને દરશન પમાડો ;
નરસૈયા રંકને ટંક કણુ કરો, દીનખંધુ વળ્યો આંક આડો—મારા. ૬.

પદ ૪૯ રાગ જ.

જ્યાં લગી આત્મા તત્ત્વ ચિન્ત્યો નહીં, ત્યાંલગી સાધના સરવ જૂઠી ;
મનુષ્ય દેહ તાહરો એમ એજે ગયો, ભાવઠાંની જેમ વૃષ્ટિ વૂઠી—

જ્યાં. ૧.

શું થયું સ્નાન સેવા થકી, શું થયું ઘેર રહી દાન દીધે ;
શું થયું ધરી જટા ભસ્મલેપન કરે, શું થયું લાલ લોચન કીધે—

જ્યાં. ૨.

શું થયું તપ ને તીર્થ કીધા થકી, શું થયું માળ ગ્રહી નામ લીધે ;
શું થયું તિલકને તુળસી ધાર્યાથકી, શું થયું ગંગજાળપાન કીધે—

જ્યાં. ૩.

શું થયું વેદ વ્યાકરણ વાણી વદે, શું થયું રાગ ને રંગ જાણે ;
શું થયું ખટ દર્શન સેવા થકી, શું થયું વરણુના લેહ આણે—

જ્યાં. ૪.

એછે પરપંચ સહુ પેટ ભરવા તણા, આત્મા રામ પરિબ્રહ્મ ન જોયો ;
ભણે નરસૈયો કે તત્વ દરશન વિના, રત્નચિંતામણી જન્મ જોયો—

જ્યાં. ૫.

પદ ૫૦ રાગ એજ.

અલ્યા નામ પામ્યો પણ રામને નવ લહ્યા, વૈષ્ણવ પદ કેરું
બિરદ આલે ;

પુત્ર વિના જેમ ઘર મધ્યે પારણું, વર વિના જેવી જાન મહાલે—અલ્યા. ૧.

વ્યાધિની વેદના વિશ્વની નાં ટળે, ઠાલો ગગનમાં મેઘ ગાળે ;

હરિને જાણ્યાવિના હરિ કેવો જન થયો, વાત પકવાનથી ભૂખ

ન ભાગે—અલ્યા. ૨.

તું એમ જાણે જે હરિજન હું થયો, વિષ્ણુપદ ગાઇ થયો ભક્ત ભવમાં
કરણી તો કાગની હોડ કરે હુંસની, હુંસને તો હુસી કહાડે ભવમાં—

અલ્યા ૩.

પિંડમાં પ્રભુ પણ પ્રગટ દેખે નહીં, ફેગટ બ્રહ્મને દૂર ભાગે ;

અગણિત બ્રહ્મતું ગણિત લેખું કરે, દુષ્ટ ભાવે કરી માળ આલે—

અલ્યા. ૪.

જે નિરાકારમાં જેહતું મન ગણે, સિદ્ધ સંસારની બ્રાંતિ ભાગે ;

દાસ નરસૈયો તો તેને ગરણુ નમે, જ્ઞાન વિજ્ઞાનની જોત જાગે—

અલ્યા. ૫.

પદ ૫૧ રાગ એજ.

હારમાળાનાં પ્રભાતિયાં.

તું શાનો ઠાકોર હું શાનો સેવક, કરમના લેખ ભુંસ્યા ન જાયે ;
મંડલિક હારમાટે મને બહુ દમે, છળિલાળ હવે કેમ થાયે—તું શાનો. ૧.

મુને કો કહે લાંપટી કો કહે લોભિયો, કહે તાલ કૂટિયોરે જોટો ;

સાર કર શ્રીહરિ દીન જાણી કરી, હાર આપો તો કહું નાથ મોટો—

તું શાનો. ૨.

वेवाधये मुञ्जने अतिशे वगोविथो, उण्णोदक मूझी उपडास्य कीधुं ;
द्वादश मेघ त्यां भोक्ल्या श्रीहरि, आपना दासने मान दीधुं—

तुं शानो. ३.

नहुरे मुञ्जने महादेवे किरपा करी, ल्यारे में लक्ष्मीनाथ गाथे ;
भाभेरां वेणाये लाज नती हुती, गड्ड मूझी तुं अरण्णे धाथे—

तुं शानो. ४.

भारी पास सुंदरी आंह्य कंठे धरी, देशवा कीरतन ऐम थाथे ;
अभुद्धियां लोक ते असत्य वाणी वढे, पुन्यवंत लोक ते प्रेमे गाथे—

तुं शानो. ५.

हीरनी होरीये हार गुंथो हरि, वाळुं वाशे तो निज दास भरशे ;
दया करीने हरि हार आलो मुने, शामणा साह्य ते कृष्ण करशे—

तुं शानो. ६.

सोरठमां मुने सर्व साथे कडे, पुत्रीनुं भोभाणुं साड् कीधुं ;
नागरी नातमां धंडु अडावियुं, नरसैयाने असेदान दीधुं—तुं शानो. ७.

पद पर राग ऐन.

लोगल लांगीये राय दामोदरा, उठो नहुनाथ देवाधिदेवा ;
राय मंडलिक मह लथीं ऐम ओअरे, नण्णे नरसैयानी नूडी सेवा—
लोगल, १.

भक्तपालक तुं दयाणदामोदरा, दास नरसैने शरणु राणो ;
प्रतितज छे मुञ्जने ताहरी, नागर साथे हरि नेहु दाणो—
लोगल, २.

निशिदिन नरहरि नाम इदथे वस्युं, पतितपावन ताड् अरद कडावो ;
श्राद्धथडी गज भूकाविथो श्रीहरि, तेम नरसैयाने भूकावो—
लोगल, ३.

પદ ૫૩ રાગ એજ.

શ્રીકૃષ્ણ કૃપાનિધ કેશવા શ્રીહરિ, હું અનાથ તું નાથ કહિયે ;
હાર કાળે મને રાયજી પરભવે, છળલા વિના શરણ કોને જઈયે—

શ્રીકૃષ્ણ. ૧.

સંસાર પરહરી નામ તારૂં જપું, તો પ્રભુ કાં પેરે ખીડે ;
અંતર ગત અવલોકીને શામળા, તુજ વિના રૂઢિયાસુ કોણ

ભીડે—શ્રીકૃષ્ણ. ૨.

માહારા મનમાં હરખ પૂરણ છે, તો મારૂં દુઃખ પ્રભુ શે ન બાણે ;
ભણે નરસૈયા પૂરણ પ્રતીતજ માહરે, મંડલિક મુજને મારે

વાણે—શ્રીકૃષ્ણ. ૩.

પદ ૫૪ રાગ એજ.

સાર કર શ્રીહરિ દીન બાણી કરી, સનમુખ થઈને જ્ઞેને આજ ;
અમે નાગરા હઠ કરી બોલશું, નહિ રાખું ત્રિકમા તારી લાજ—

સાર કર. ૧.

ગોકુળ માંહી તું ગાળ આતો કરે, નવનીત આહીરનાં લેતો ચોરી ;
અંચલ ચોર તું મુખ નથી બોલતો, હવે અમે લાજ બોધશુંજ

તોરી—સાર કર. ૨.

બહુપેરે ગોપીને લાડ લડાવિયાં, અન્ન આહીરનાં લેતો આખી ;
નટવાની પેર તું નૃત્ય લીલા કરે, નરસૈયા સંગસું શેખી રાખી—

સાર કર. ૩.

પદ ૫૫ રાગ એજ.

મોગરા માણેશું મોહી રહ્યો મોહના, હાર આપે તો તારી ખ્યાત વાધે ;
નાગર તાહરૂં નામ ગાતો હતો, ત્રિકમ તુંને કોઈ નહીં આરાધે—

મોગરા. ૧.

સરવ જાતિતણા લોકો ટોળે મલ્યા, સહાયે કરશે તેની પાસ યાશે ;
મૃત્યુના ભય થકી નરસૈંયો નવ ખીલે, પણ તારો જશ જગદીશ જાશે—
મોગરા ૨.

રજની તો વહી ગઈ લાજ રાખી નહીં, જોત ઝાંખી થઈજાય દીવા;
કેશવા કંઠથી માળ અળગી કરો, પ્રેમે આરોપો નરસૈંની ગ્રીવા—
મોગરા. ૩

પદ ૫૬ રાગ એજ.

હારને કાળે શું હકૃ કરો શામળા, જાગવાને તારી પાસ આવ્યો ;
રાધિકા સંગ તું વાત બેઠો કરે, કહેરે વૈકુંઠથી તું શુરે લાવ્યો—
હારને કાળે.

તાડું નામ વિશ્વંભર ધર્યું તે વરાંસિયે, નંદનો છોકરો છાશ પીતો ;
ઓઢતો કામળી હાથમાં લાકડી, ગાવડી ચારતો વન રે'તો—
હારને કાળે. ૨.

માત તું તાત તું ભ્રાત તું ભૂધરા, તુજવિના દુઃખ કોને કહિયે ;
ભણે નરસૈંયો તારા ગુણુ ગાઈ જીવીએ, એકલા ભૂળમાં કે મ રહિયે—
હારને કાળે. ૩.

પદ ૫૭ રાગ એજ.

હારને કાળે શું વિલાંબ કરવો ઘણો, ન્હોય કૈસ્તુભ વિદ્મમાળા ;
ઉજળાં પુષ્પને સૂત્રનો તાંતણો, તેણે શું મોહી રહ્યો નંદલાલા—હારને. ૧.
જાગ્યને મૂકીને નીચને અનુસર્યો, જોઈ નહીં જાદવા જાત દારી ;
રાજની દીકરી રૂપમણી પરહરી, કુગળને મંદિર થયો નિવાસી—
હારને. ૨.

રતન ગુંજ વચે લેઈ નહીં ભૂધરા, સાચર છીલરાં સમ વખાણો ;
મંડળિક હારને કોજ મને પરભવે, દોહિડાં દાસનાં શે ન જાણો—
હારને. ૩.

લોક કૌતુક જીએ લાજ તારી જીએ, સુખે શું સુતો દેવાધિદેવા ;
કેશવા માળ ક'ઠેથી ઉતારિયે, પ્રેમે શણ્ગાર નરસૈંની ગ્રીવા—

હારને. ૪.

પદ ૫૮ રાગ એજ

આપને હાર સુત નંદ વસુદેવના, આદ્યનાથ તુને લાજ થોડી ;
કંસના ભયથકી નાસી ગોકુળ ગયો, રહ્યો આહીરસું પ્રોત જોડી—

આપને ૧.

તારી ગરજમાટે માઆપ તેં એ કર્યો, સુરને અસુર મુનિ સર્વ જોતાં ;
કંસનો વધ કર્યો અર્થ તારો સર્વો, ગોપીજન મૂકીઆં વને રોતાં—

આપને. ૨.

લક્ષ્મી કરતાં તું આહીરનો નવ થયો, તે મુને હાર તું કેમ આપે ;
ભણે નરસૈંયો રજનીરે થોડી રહી, અલ્યા તરકર મુને શું સંતાપે—

આપને. ૩.

પદ ૫૯ રાગ એજ

ઊઠને શામળા મૂકી મન આમળા, યોલે નહીં શુંજ અભિમાન માટે ;
આલ્યને હાર કાં પ્રગટ હમણા કડું, જે કામ કીધું અંશીવટ ઘાટે—

ઊઠને. ૧.

અણ્વરી નાર તેં ભોગવી ભૂધરા, પરણતાં ગરથ શું ખેસે તારે ;
હારને વાર થઈ ભાર ભાગી ગયો, શું કહું નાથજી વારેવારે—

ઊઠને. ૨.

કળિભુગ માંહે કલંક જે લાગશે, વૈષ્ણવની ગત તે કોણ થાશે ;
ભણે નરસૈંયો હું આજ હજારો પડયો, તાહરા શુણ હવે કોણ

ગાશે—ઊઠને. ૩.

પદ ૬૦ રાગ એજ.

તને રોકી રહી રાધિકા રંગ જામ્યો ઘણો, રસિયા રજની રહીરે થોડી ;
નંદના નંદ તું શાને આજાસ કરે, નાગરા સાથ તેં પ્રીત તોડી—

તને. ૧.

ભાજ કપાળિયો કામ પરજાળિયો, ઇશપદ પામિયો ઉમિયાસ્વામી ;
શામળા તુજને લોક લંપટ કહે, થયો વ્યલિચારી કાનુકો કામી—

તને. ૨.

હઠ કરું તેમ શું હઠ કરે શામળા, તૂટશે નેહુ ત્રિકમ તાણે ;
ભણે નરસૈયો જો જામની વહી ગઇ, મંડલિક મારશે મુજને

વહાણે—તને. ૩.

પદ ૬૧ રાગ એજ.

ઊઠરે અટપટા નથી બોલતો લટપટા, લંપટા લાજ તારી આજ જાશે ;
વજપતિ રંગમાં કેવલ ઘટા કરે, તુજવિના વારે તે કોણ ધારે—

ઊઠરે. ૧.

ઊઠ તું ચરવડી શું બેઠો હરણડી, ગાંઠ ઘાઠી પડી મુજ સાથે ;
ભક્તવત્સલ કહાવે તે કોકટ ગયું, લાજ સેવકની તુજ હાથે—

ઊઠરે. ૨.

જીવ મારો જગમગે અંગ મારું કુગમગે, ડગમગે નેત્ર જોત્રાને રૂપ ;
પરસૈયો રંગમગે લોક સહુ ચગમગે, કોપિયો મંડળિક દુષ્ટ ભૂપ—

ઊઠરે. ૩.

પદ ૬૨ રાગ એજ.

બોલ્યને શામળા આવડા શા આમળા, કામલામાં મન કેમ રાખે ;
કોટિ પ્રહ્લાંડપતિ ઝાઝું શું કહું કથી, વાલા વીસારી મને કેમ

નાંખે—બોલ્યને. ૧.

ગજને ઉગારીઓ ધ્રુવને પહોંચાડીઓ, મારીઓ રાવણો લાંક ભૂપ ;
હમણાં શું હારીઓ કોણે તુને વારીઓ, નારીઓ મોહી રહી

નિજ રૂપ—ખોલ્યને. ૨.

અલ્યા મૂક્યરે મરકડા ફેગટ ફરકડા, હરકડા મૂક્ય વારુંરે વાલા ;
નરસૈંયા વિના તને આપ કોણુ પ્રિછવે, નગણા ન થઇએ મારા

નંદલાલા—ખોલ્યને. ૩.

પદ ૬૩ રાગ એજ.

ખરેખર કાનુડા તારું મન ચોદશ ભમે, જાણે નાગર કંઈ દાન આપે ;
અલ્યા નામ લક્ષ્મીવરા કરો લાલચ ખરા, રંકને લોભીઆ શું

સંતાપે—ખરેખર. ૧.

તાંદુલ લઇ રિદ્ધ વિપ્રને મોકલી, ભુવન કીધું વૈકુન્ઠ સરખું ;
માહુરે તો દાન તું જ્ઞાન તું ભૂધરા, નિત્ય પ્રત્યે તારાં ચર્ણુ નિરખું—

ખરેખર. ૨

મન મોહું કરો હાર કંઠે ધરો, હરખીને ઠેલા મંડપ આવો ;

જાણે નરસૈંયો રજની સહુ વહી ગઈ, દુષ્ટને હાથથી મને મૂકાવો—

ખરેખર. ૩.

પદ ૬૪ રાગ એજ.

સદા તું દયાળ હું દીન દામોદરા, હે દીનાનાથ જ્ઞેને વિચારી ;
ચરણને શરણુ આવ્યો કૃપાનાથ હું, કરો સંભાળ ગોપાળ મહારી—

સદા. ૧.

દેવના દેવ સુણુ દેવકી બાળકા, વિશ્વપાળક એવું ખિરદ તારે ;
એવું જાણી ઘટે તેમ કરો ત્રિકમા, અવરકો અધિપતિ નહીંરે મારે—

સદા. ૨.

જેઈ મારા કરમને ભૂલીશ તું ભૂધરા, પતિત પાવન તારું નામ જશે ;
છાંડતાં તો નથી છૂટવું શામળા, છાંડતાં તારું ઉપહાસ્ય થાશે—સદા. ૩.

દુષ્ટ ભાવે થકી તેં હણી પૂતના, જમદૂતના પંથથી તેં નિવારી ;
મામકી નાર કીરતન કરી ઓધરી, તું વિના કોણ તારે

મુરારિ—સદા. ૪

દ્રોપદીને તેં પટકૂળ પૂરિયાં, થાપીઓ ધ્રુવ અવિચળ આગે,
તેમ તારા નામનો નરસૈંયો જપ કરે, રાખ શરણે તુંને લાજ લાગે—
સદા. ૫.

પદ ૬૫ રાગ એજ.

દેવા ભક્તનો ઇશ તું વિષ્ણુ કહાવે સદા, કાંગવાતું દાન તુંને કેમ ભાવે ;
વિપ્ર સુદામાને નવનિધ આપી તેં, માહારી આગળે કેમ નાવે—
દેવા. ૧.

કૃષ્ણ કૃપાળ કૃપણ થયા શ્રીહરિ, સદા સેવક જન પ્રતિરે પાળ ;
નાસી કરીને ગિરિ મધ્યે જઈ રહ્યા, કાલ યવનનો આણ્યો કાળ—
દેવા. ૨

શિશુપાળ, જરાસંધ, કંસ, નરકાસુર, તેહતણા રે અહંકાર મોડયા ;
પૂતના, અઘાસુર, કેશી, બકાસુર, વેરભાવે તેના બંધ છોડયા—
દેવા. ૩.

ભાવે કભાવે જેણે આરાધિયો, ગર્ભ નિવાસ નહિ આવે વલતો ;
ભણે નરસૈંયો હું ભાવથી વરણવું, રખે ત્રિકમ મુને રાખો ટાળતો—
દેવા. ૪.

પદ ૬૬ રાગ એજ.

કેટલાએક મળી વાત એવી કરે, દુષ્ટ બોલે મુખ એવી વાણી ;
કામણ મોહન મોહનીછે એમાં, મંત્ર બળે એણે આણ્યું પાણી—
કેટલા. ૧.

મંત્રને જંત્રની વાત બાણું નહીં, કેવળ કૃષ્ણ મારે હૃદયે ભાર્યો
પ્રહેલાદ કારણે સ્થંભમાં પ્રગટિયા, બાળક કુંવને અવિચલ રાખ્યો—
કેટલા. ૨.

ચાર પદારથ સુદામાને આપિયા, તિમર ફેડી ત્રિલોચન કીધો ;
અમરીખ રાય ઉગારિયો શ્રાપથી, ચક્ર ધરીને હરિ શરણ લીધો—

કેટલા. ૩.

ઠહેવાઇયે મન વિચાર એવો કરી, મામેરાની ટીપ આપી માંડી ;
તણ સહસ્ર સાડલા તણ સહસ્ર કાપડાં, તણ સહસ્ર ચુંદડી ચીર

સાડી—કેટલા. ૪.

તણ સહસ્ર ચોળી કસબ કિનખાગની, રંગ બુદ્ધા ને શોભિત તાબ ;
સાળુ ચણિયા ખેઉ ખટસહસ્રો મળી નાહુ નુકસાન કંઈ સર્વ

સાબ—કેટલા. ૫.

તેણે સમયે ઠહેવાઇયે એવું કહ્યું, તમ પુત્રીએ સહુ ટીપ માંડી ;
સહસ્ર ખે સહસ્ર લો ઉછીના અમ કને, નહિતો રાત રહી જવો દોડી—

કેટલા. ૬.

દીકરીનું લે તેતો કુમ્ભીપાકે પડે, હોંસે હુળાહુળ કોણ ખાય ;
લક્ષ્મીનો નાથ તે લજ્યા મારી રાખશે, મામેરું કર્યા વિના નહીંરે

જાય—કેટલા. ૭.

તેવેળા નાથજી લક્ષ્મીજી લેઈને, પ્રીતે પ્રભુજી મારી લાજ રાખી ;
નરસૈયો વિનવે હાર આપો હરિ, દાસનાં દુઃખ કેમ રહો છે

સાંખી—કેટલા. ૮.

પદ ૬૭ રાગ એજ.

કોણ આગલ જઈ વિનવું વિકૃલા, શ્રીપતિ લાજ રાખોને મારી ;
દ્રૌપદી લાજને કાજ આવ્ય । હરિ, દુઃખ પામી નહીં દાસી તારી—

કોણ. ૧.

પ્રગટ થાઓ પ્રભુ ભૂતળે ભૂધરા, નરસૈના નાથ એવું ખિરદ કહાવો ;
સેવકનું સંકટ ટાળિયે ત્રિકમા, તો તમે કાનજી ભલારે ભાવો—

કોણ. ૨.

લોક દેખે સહુ થાએ કૌતક બહુ, મંડલિક મદ ભયો મૂઠ પાપી ;
નરસૈયાના સ્વામી જેમ તેમ કરો, લાજ રાખી નાંખો બંધ કાપી—

કોણ. ૩.

पद ६८ राग ज्येष्ठ.

श्रवणे सुनो थयो शामणा श्रीहुरि, लक्ष्मी नाथ शुं निद्रा आवी ;
गिरह मोटुं धर्युं पतित पावन तलुं, शरणु आवे तेनी भांछ सा'वी—
श्रवणे. १.

दृष्टना दुःअथी राअ्य रमापति, तम विना माहुरे नही डोएलु स्वामी ;
दुरिजन लोकने मन आन'द अहु, अवर डोने कहुं शीष नामी—
श्रवणे २.

युष्पनी माणसुं मन अटकी रहुं, वीसयो नाथ हुं मन तारे ;
नरसै'याना स्वामी विदंअ न डीजिये, हार आरोपीअे क'ठं म्हारे—
श्रवणे. ३.

पद ६९ राग ज्येष्ठ.

दया आणु हयाणलु शीष सेवकतणी, तुंरे भारे धरणी विन्ध जणु ;
प्रगट थयुं नाम ते तुं थकी शामणा, विकृता विनति मन
ना'णु—दया. १.

भारे म'त्रनुं ज'त्रनुं ध्यान धरणीधरा, मित्र मोहनविना नहीरि भीजे ;
हार आभ्याविना लाजडो' अयम रहे, हीन हेभी प्रभु शे न रीजे—
दया. २.

साडे डीधा विना नेट नहि छुटडो, जे तारा अरणुनी आश आपी ;
नरसै'याना स्वामी, मान भूडी कहुं, देहु हाभोदर तुजने सो'पी—
दया. ३.

पद ७० राग ज्येष्ठ.

परणीने पारडे हाथ शुं लाणव्यां, लाज नायेरे डेम क'थ तुजने ;
डोटि अणज अपराध क्षमा करी, भेडेर करी माङ् राणो मुजने—
परणीने. १.

દાસને દાસીનાં દુઃખડાં કાપવા, ધાઈને બાંધો એક શ્વાસે ;
આજ અલબેલડા અરજ સુણતા નથી, છૂટકો નથી છળીલાલ તાસે—
પરણીને. ૨.

જેવીતેવી દાસીની લાજતો નાથને, પ્રીતમજ કેમ પ્રીત તોડી ;
પ્રાણ બંધે તોય અવરને નહીં ભળું, હઠીલાને કહું હાથ બેડી—
પરણીને. ૩.

સોળ સહસ્ર એકસો આઠ સ્ત્રી તાહરે, તેમાં એક અધિક હું દાસી તારી ;
નરસંયાના સ્વામી શું કહું તુજને, હાર આપી સાર કરને માહુરી—
પરણીને. ૪.

પદ ૭૧ રાગ એજ.

વિશ્વપાળક વિશ્વંભર કડું વિનતિ, તુજવિના દુઃખખીલું કોણ બાણે ;
વિલપતાં વિલપતાં વહી ગઈ બમની, ત્રિકમા નિદ્રા શું તજશે।
વહાણે—વિશ્વપાળક. ૧.

રોક્યો શું રાધિકા કહું જેનું કરો, મુજપર દયા શે ન આણે ;
આવડી હઠ પ્રભુ નવ ઘટે તુજને, ત્રુટશે સ્નેહ ત્રિકમ તાણે—
વિશ્વપાળક. ૨.

આ અવસર નહીં સાચવો શામળા, તો તારી કીરતિ કોણ વખાણે ;
હાર નહીં આપો તો નરસંને મારશે, રાડ લીધી મંડલિક રાણે—
વિશ્વપાળક. ૩.

પદ ૭૨ રાગ એજ.

નંદનાનંદન વાર લાગે ઘણી, દુરિજન લોકને શું હસાવે ;
અપકીર્તિ થશે મારીને તાહુરી, લક્ષ્મીવર તુંને લાજ નાવે—
નંદના નંદન. ૧.

પેરે પેરે પરણુમું માન માગી કરી, કઠણ કાં થઈ રહ્યો કૃષ્ણકામી ;
કપટ ભાવે ભળ્યો તોય તુજને હરિ, સાર સંભાળ કર જગત
સ્વામી-નંદના નંદન. ૨.

કોણ વેળા થઈ હાર આપે નહીં, સાંભળો શામળા વાત મારી ;
 નરસૈયાના સ્વામી માહરે દુઃખ નથી, મારતાં લાજ જશોજ તારી—
 નંદના નંદન. ૩.

પદ રાગ ૭૩ એજ.

પ્રથમ પ્રીત માંડી હવે સુધ રહ્યો શામળા, ન્યુન તારે હરિ શું છે આજે ;
 કંઠમાં કુસુમની માલ તું ગ્રહી રહ્યો, તે કહે કૃષ્ણજી શાને કાજે—

પ્રથમ પ્રીત. ૧.

સાચી ભક્તિ કરું લોક જૂઠો કહે, તેમ તજી કાનજી નાશી જાએ ;
 નઠોર કાં થઈ રહ્યો મંડળિક મદે અડયો, ંહારે વિશ્વંલર ંહેજા ધાએ.

—પ્રથમ પ્રીત. ૨.

મેલ માયા હવે પુષ્પના હારની, વાર લાગે ઘણી વિશ્વનાથ ;
 નરસૈયાના સ્વામી આશ તારી ઘણી, મૂકશો નહીં હરિ ગ્રહોરે

હાથ—પ્રથમ પ્રીત. ૩.

પદ ૭૪ રાગ એજ.

હાર મધુસુદના આજ ંહાલો થયો, રાખી રૂદયામાંડી થયોરે સાંસો ;
 હાર માંહે હીરા હશેરે સુણ્ય શામળા, લોભી લક્ષ્મીવરા તે વિમાસો—

હાર મ. ૧.

મંડળિક ઉપર કૃપા કોધી ઘણી, દાસપરથી દયા તે ઉતારી ;
 અંકટનો સાથી નહીં તુજવિના શામળા, હે દીનાનાથ મૂક ના વિસારી—

હાર મ. ૨.

ભક્તવત્સલ એવું ખિરદ છે તાહરું, હુંરે વળગી રહ્યો તેની આશે ;
 પતિત પાવન હરિ નામ છે તાહરું, વિપત્ત પડે હવે શું વિમાસે—

હાર મ. ૩.

वांक नहीं विकृता तमतणो तो रती, पीड पासुं हरि मुज पापे ;
 लण्णे नरसैथो मुने मंडणिक भारशे, एवतो रहुं जे हरि हार आपे-
 हार म. ४.

पद ७५ राग ऐज.

हार हेया वच्ये शुंरे राणी रह्यो, कृपालु थयोरे तुं कृणु काणा ;
 थोडीक वारनो पड़णो प्रभु ताडरे, इहुं गमे ते करो नंद लाला—
 हार. १.

ताहना भणतणी हिममत माहरे, तुंरे आपीश ने भारे देवो ;
 ताहना उरमां वात केवी हशे, दःसनेो दाम्र छुं जेवो तेवो— हार. २.
 भरलथी भावणु हुं तो उरतो नथो, नेट निवारणु आ देह पडशे ;
 हार आप्याविना मंडणिक भारशे, ते अपजश तारे शीर चडशे—

हार. ३

केटली वेणा थछ करगडं कृणुणु, शुं कहुं शामणा वारे वारे ;
 नरसैथाना स्वामी आवो उतावणा, तुजविना लकतने कुणु उगारे—
 हार. ४.

पद ७६ राग ऐज.

हुंरे नचक तुं हातार दामोदरा, माहरे मन ऐ गिरह सायुं :
 आपे न आपे तोय तुं धणी त्रिकमा, तुजविना पीण केने नच्युं—
 हार. १.

लकत सुदाभानी सार करी शामणा, नव निधि आपी त्रुठया मुनारि ;
 यत्रलुज राय तें यंद्रहास उगारियो, तेम कृपा करो हावां भारी—
 हार. नचक. २.

गुड भ णक यमसहनधी लाविया, अन्युंननी प्रतिज्ञा तें रे पाणी ;
 धाहायुना दस पुत्र दुर्घो हता, वैकुंठनाथ तुं लाव्यो वाणी— हार. ३.

એવાં ઘણાં બિરદ છે તારાં, માડું દુઃખ હવાં કહુંરે તુજને ;
હાર નહિ આપોતો મંડળિક મારશે ; નરસૈંયા કહે હરિ રાખ મુજને—
હુરે. ૪.

પદ ૭૭.

રાગ મેઘ મલહાર અથવા રામત્રીરાગના અભાતમાં પણ ગવાય છે.

વિવિધ વિચારી પ્રીતડી, જ્ઞેને સ્ત્રીરંગ રાતો ;
હાર નહિ આપો તો મારશે, મંડળિક મદમાતો— વિવિધ. ૧.
કામી થયો તું કેશવા, મુને પરલવે પાપી ;
લોભી થયો લક્ષ્મીવરા, પૂતના તેં સંતાપી— વિવિધ. ૨.
મારી વારે ચડોને વિકૃત્તા, નહિ તો આ દેહ જશે ;
નરસૈંયાને મંડળિક મારશે, તારા ગુણ કુણ ગાશે— વિવિધ. ૩.

પદ ૭૮ રાગ રામત્રી.

મહા હડીલો મુખથી નહીં જોલે, જ્ઞેતાં જૂઠો જહુનાથરે ;
ધૂતારો ધરણીધર જણ્યો, હડીલો ન મૂકે વાતરે— મહા. ૧.
ગોકુળમાં ગોવાળીઓ થઈને, ચાર્યાં વનમા ઢેરરે ;
જણ્યું બળ જીવજી તારું, નવનાત કેરો ચોરરે— મહા. ૨.
ચંચળ લપટ ચાડીઓ, સઘળે તે કરતો સોરરે ;
ગોકુળ માંહે હેરણા હેરતો, એણે અજાણ્યાં ચોરરે— મહા. ૩.
પરાધીન થઈને પેટજ ભરતો, જેમ કોઈ નઠોર નાદાનરે ;
નરસૈંયા સાથે હારને કાજે, આવડું શું અભિમાનરે— મહા. ૪.

પદ ૭૯ રાગ માડું.

તું તો ગોકુળ માંહે રહેતો, તવ નવનીત ચોરી લેતો ;
તુંતો ગુજરને ઘેર જતો, તેનો ટાઢો હુંમરો ખાતો— ૧.

- જસોદાજી ખાંધતાં તાણી, હું મૂકાવતો સારંગ પાણી ;
તમે તે દહાડા સંભારો, એવું જાણીને ઉગારો— ૨.
- માંહો માંહે મોટાઈ ન આણો, મને પોતાનો કરી જાણો ;
મારે રૂટે તમારે રૂડું, માહરે ભૂંડે તમારે ભૂંડું— ૩.
- મારી પત જતાં તારી જશે, ત્યારે ગોકુળ કેમ રહેવાશે ;
લોક વરૂવાં ઓલેછે મારાં, ઠાંક મારાં ઉઘાડીશ તારાં— ૪.
- નાગર. ઘટકરલડાં ઓલા કહીએ, તુંતો કાંઈ ન આણે હઈએ ;
એવું જાણીને ઓરા આવો, હાર આપીને મુજને મનાવો— ૫.
- તને ભ્રષ્ટુ ભાન સુતા રહી રાખી, તેણે આનંદથી જોતો ઝાંખી ;
તારો નરસૈંયો રીસે ભરાય, મુજ ણિના જશ કોણ ગાય— ૬.

પદ ૮૦ રાગ દેશી ફેર પ્રભાત.

“ નરસિંહ મેહેતો પોતાની પુત્રી કુંવરખાધને કહેછે. ”

- સાસરે પધારોરે મહારી કુંવરીરે, વિપ્રિત વેદનારે વિસાર ;
પિયર તમારૂંરે પુત્રો દૂકડુંરે, છે શ્રીગોકુળમાં પરિવાર— સાસરે ૧.
- હરિચુણુ ગાતાંરે ઘડપણુ ગાળજેરે, સતસંગે કરજો વળી સુવિચાર ;
રૂદન ન કરશોરે રૂદયા કાટતેરે, નથી કૈંઈ આંસુનું લોનાર— સાસરે. ૨.
- મારે તો નિરધનનેરે પેટે તું પડીરે, કાંઈ ન પામી તુંતો સુખ ;
નઠોરને નાત્યરે નટ નાગરતણીરે, ઠામ ઠામ દીધાં છે જાહુ દુઃખ— સાસરે. ૩.
- એમ ન કીજે મારાં તાતજરે, રાખો શ્રીનાથજીસું નેહ ;
સાર ઘણી કીધીરે એણે શામજેરે, તે કેમ દેશે છળીલોજી છેહ— સાસરે. ૪.
- જેણેને મામેરૂંરે હરિયે પેહલાં કયુંરે, રાખી જ્ઞાત માંહે વળી લાજ ;
હુંડીને સીકારીરે હરિયે હિતસુંરે, તે હાર આપશે શ્રીમાહારાજ— સાસરે. ૫.

સાસરીએ જઈનેરે હુવે હું શું કરુંરે, જ્યારે રૂઝ્યા સારંગપાણુ ;
તમને જ્યારેરે મંડળિક મારશેરે, ત્યારે અમે તજશું અમારા

પ્રાણુ—સાસરે. ૬.

પદ ૮૧ રાગ એજ.

માનખાઈ કહે છે.

આધારને હુતોરે હરિ મુને તાડરેરે, અમો અખળા દુરળળ તાર ;
પ્રીતલડીતે હુતીરે, પેલા ભવતણીરે, તે ત્રિકમળ મેલી કેમરે વિસાર—
આધારને. ૧.

પટકુળ પ્રેમદાનારે પ્રીતે પુરીઆરે, રાખી દુષ્ટ સલામાં વળી લાજ ;
દીન જાણીનેરે અમને કૃપા કરેરે, મેહેતાળને મૂકાવોને માહારાજ—
આધારને. ૨.

જ્યમ ગ્રાહથીરે ગજ મૂકાવિયોરે, વારે તમે ધાયા અશરણુ શર્ણુ ;
દાસનાં દોહાલારે તમે સહી નવ શકોરે, શું સૂતા છે શામળવર્ણુ—
આધારને. ૩.

સોરઠ સહુનેરે હરણુ હસાવિયુંરે, હારને ઘણી લાગી વાર ;
હળવાંને પાઠ્યારે અહુ હરખે ભર્યોરે, વાડ નહીં કીધું નંદકુમાર—
આધારને. ૪.

ગુણલા સાંભળીનેરે પ્રભુ સહી નવ શકોરે, એકલા શો કરશેરે વિલાસ ;
દીન જાણીરે અમને દયા કરેરે, પૂરો અમ અખળા કેરી આશ—
આધારને. ૫.

વિનતિ અમારીરે સ્વામી તમે સાંભળોરે, છોજી તમે લક્ષ્મણવત્સલ ભગવાન ;
કર જોડીનેરે કરેછે વિનતિરે, માનખાઈ માગે છેરે માન—આધારને. ૬.

પદ ૮૨ રાગ એજ.

સ્તનખાઈ કહે છે.

દામોદર દીનને દરશન દીજિયેરે, વાલા તારો મહેતાળરે દુભાય ;
જનમો જનમનોરે દાસ તમારકોરે, શામળિયાળ કીધી છે ણહુ
રુદાય—દામોદર.

નરસૈયાને મંડળિક મારશેરે, તમો પોહોડ્યા રાધાજીને ઘેર ;
ગોપીઓની સાથેરે પ્રભુજી રંગે રમોરે, સ્વામી તમ સેવકની શી

પેર—દામોદર. ૨.

પ્રીતલડીના ઘાંધ્યારે પ્રભુજી પધારજેરે, આવોજી રમીએ રાસ વિલાસ ;
મોગરાની માળારે લેતા આવજેરે, પૂરો અમ અળળા કેરી આશ—

દામોદર. ૩.

બ્રહ્માંડ તો લટકીરે અમો ભૂલાં પડ્યારે, પામ્યાં શ્રી ગોકુલમાં તો ઠામ ;
નરસૈયા સાથેરે લઈ રહ્યા રૂસાણુંરે, તેમાં નહીં સરે સામળિયા કામ—

દામોદર. ૪.

વૃંદાને વનમાંરે લાડ લડાવિયારે, તેવી પ્રભુ પૂરો અમારીરે આશ ;
વિઠ્ઠલજી વિનતિરે શે' નહીં સાંભળોરે, અમો હરિ છેએ તમારાંરે

દાસ—દામોદર. ૫

દીન જાણીનેરે અમને દયા કરોરે, મહેતો ધરેછે તમારૂંરે ધ્યાન ;
એછે વિનતિરે રતનખાઇનીરે, શામળિયાને કરેછેરે સાન—

દામોદર ૬.

૫૬ ૮૩ રાગ એજ.

કહાનખાઈ કહે છે.

શામળિયા રનેહીરે અમ ઘેર આવજેરે, કહું મારા મનડાંકેરીરે વાત ;
મોગરાની માળારે લટકતી લાવજેરે, રસિયા બુવો વિતી ગઈ

ગાંધી રાત—શામળિયા ૨.

કોડ તો કૃષ્ણજીરે કામતીના પૂરવારે, આવોજી સભા મધ્ય માહારાજ ;
મેહુતાજીનેરે મંડળિક મારશેરે, લક્ષ્મીવર જાશે તમારીરે લાજ—

શામળિયા. ૨.

હાર ન આપ્યોરે અતિ હુળવાં પડ્યારે, તે તમને કેમ ગમે છે નાથ ;
વિનતિ કરીનેરે કાન તમને કહ્યુંરે, ખૂડતાંનો આવી ગાલો હાથ—

શામળિયા. ૩.

પ્રીતલડી બંધાણીરે પ્રભુ તમથી ઘણીરે, અમો ણીળ' ડોની કરિયે આશ ;
વેળા તો વીતી છેરે જગી જુવો જાદવારે, આશ નથી ઉઠો શ્રી અવિનાશ
—શામળિયા. ૪.

વિલાંબ કર્યાંથીરે વાત વણસી જશેરે, પ્રીતમજી પધારોને આવાર ;
કહાનબાઈ કહેછેરે મોહનજી માનિયેરે, હુરિ મારા નોધારાં આધાર--
શામળિયા. ૫.

પદ ૮૪ રાગ એજ.

પાનબાઈ કહે છે.

મારા જીવનજીરે જહુપતિ જાદવારે, વિનતિ સુણોને વિશ્વાધાર ;
શરણુ તમારેરે છું હું શામજારે, તોયે વાલા કેમ કરો નહીં વાર—
મારા. ૧

સભા સહુ દેખતાંરે હાર હુરિ આપિયેરે, ખરદ પાળોને પોતાનું શામ ;
સહાય સેવકનીરે કોડે કીજીએરે, મહેતાજીના મનની પૂરો હામ—
મારા. ૨.

ગોકળમાં ગિરધારીરે, રક્ષા કરી ગાયનીરે, ગોપીઓને ઘણાં લડાવ્યાં
લાડ ;
તેમ મેહેતાજીનીરે આશ પૂરીએરે, અલખેલા માનું તમારોરે પાડ—
મારા. ૩.

જગમાં જનમીને અમો ભૂલાં કર્યાંરે, નિજ ભક્તિ કરીને પામ્યાં ઠામ ;
બાંધ અહ્યાનીરે લાજ બધી નાથનેરે, પ્રીત કરી તમસું સુંદર શામ—
મારા. ૪.

તમારે જગતમાંરે ભકતો અનેક છેરે, અમારે તો એક તમે ભગવાન ;
પાનબાઈ કહેછેરે પ્રભુજી પધારિયેરે, વાહાલા હાર આપીને રાખો માન
—મારા. ૫.

પદ ૮૫ રાગ કાફી.

સુરસેના સખો કહે છે.

શ્રીજી મારી વિનતિરે, તમે સાંભળો સારંગ પાણુરે ;
સંકટ તમને શું કહું વાલા, તમેજો ચતુર સુજાણુ—શ્રીજી માંગી ૫

દાસને દુઃખછે દોહલાં, તે કેમ સહોછો મહારાજરે ;
 વિલાંબ ન કીજે વિકૃલા, હવે ગઝ સેવકની લાજ— શ્રીજી મારી ૨.
 અમો હજવાં પડ્યાં દામોદર તો, તારા ગુણુ કોણુ ગાયરે ;
 ગિરદ ન પાળો ભૂધરા, તો અમે કેમ જીવાયરે— શ્રીજી મારી. ૩.
 સજ શે ન થાઓ શામળા, તમે લોગળ લાંગો આજરે ;
 હાર આપો હરિ દાસને, જેમ જય મંડાળકની લાજરે—શ્રીજી મારી. ૪.
 અમ વિના તમે એકલા, પ્રભુ શો કરશો વિલાસરે ;
 પુરૂષરૂપ છે કાનજી, અમને તમારી આશરે— શ્રીજી મારી. ૫.
 જળહળતા છે શામ સુંદરવર, અમો છું તમારી નારરે ;
 નેહુ વિના નારી કેમ રહે, કાંઈ કરો મન વિચારરે— શ્રીજી મારી ૬.
 સ્વામી શેં નથી જાણુતા, મન ઉતારોને રીસરે ;
 અપરાધ અમારો ક્ષમા કરો, નામે સુરસેના શીખરે— શ્રીજી મારી. ૭.
 અમો અંબળા તમને નમું, અમને કરોને સાંયરે ;
 નરસૈયાને ઉગારી લીજે, ત્યારે હસિયા વૈકુંઠ રાયરે— શ્રીજી મારી. ૮.
 સુરસેનાની વિનતિ, સાંભળી દામોદર રાયરે ;
 આસનથી હરિ ઊઠિયા, દાસને કરવાં પસાયરે— શ્રીજી મારી. ૯.

પદ ૮૬ રાગ મારુ.

સુરસેનાની વિનતિ જાણીરે, આસનથી ઉઠ્યા સારંગ પાણીરે ;
 જળહળતા પ્રહ્લ તે આવરે, સખી હરખ ધરાને વધાવેરે—
 સુરસેનાની ૧.
 સઘળી બાઈને ઘીડી આપીરે, રીસે તે બળ્યા સઘળા પાપીરે ;
 નવ બાણે નરસૈયો વિચારરે, આવ્યા મંડપમાં દેવ મુરારરે—
 સુરસેનાની. ૨.
 મુખે બોલ્યાતે શ્રીજગદીશરે, નામી સર્વે સખીને શીખરે ;
 તમારી સ્તુતિ સહી નવ જાયરે, એમ બોલ્યા તે જાહવ રાયરે—
 સુરસેનાની. ૩.
 સર્વે સખીને દીધું આલિંગનરે, દીનવચન બોલ્યા જગજીવનરે ;

સર્વે સખીને સમરખ્યા હારરે, નૈણુ વહેછે જળની ધારરે—

સુરસેનાની. ૪.

તમે શાને કુરો વિલાપરે, હાર આયું આપો આપરે ;

તમો વેચો તો વેચાઉરે, કાચે તાંતણે ખાંધ્યો આવુંરે—

સુરસેનાની. ૫.

બ્રહ્મદિકને વશ નહીં થાઉંરે, વેદવિદ્યા હોયે ત્યાં નવ જાઉંરે ;

એવું બોલ્યા શ્રી ભુગદીશરે, નાગી સર્વે સખીને શીષરે—

સુરસેનાની ૬.

જેને મન ઘણું અભિમાનરે, ત્યાંથી દૂર સદા ભગવાનરે ;

હું સત્ય વચનજ ભાખુંરે, હુંતો લગ્ન સેવકની રાખુંરે—

સુરસેનાની. ૭.

તમે જેરે માગો તે આયુંરે, તમ વચન કહી ન ઉથાપુંરે ;

તમને કહું વિસ્તારી વાતરે, મેહેતાજીની વધારું ખ્યાતરે—

સુરસેનાની. ૮.

માટે કહોને કેદારો ગાયરે, તે વિના નહીં હાર અપાયરે ;

હુંતો જઈ ખેસું આમનંરે, સત્ય માનજો મુજ વચનરે—સુરસેનાની. ૯.

તમો પ્રાણ થકી છો ખ્યારંરે, ક્ષણ એક ન મૂકું ન્યારંરે ;

એમ બોલ્યા દામોદર રાયરે, સહુ સખિયોને હરખ ન માયરે—

સુરસેનાની. ૧૦.

પદ ૮૭ રાગ આશાવરી.

સખિયોરે જ્યારે હરખજ પામી, ત્યારે રીઝયા સારંગ પાણિરે ;

હસી હસી વચન શ્રીમુખ બોલ્યા, ધન્ય ધન્ય વૈષ્ણવ વાણીજી—

સખિયોરે. ૧.

કુંવરબાઈ કહે કર જોડી, સાંભળો માહારા તાતજી ;

દામોદર રાયને ઘણો વડાલો છે, કેદારો સાક્ષાતજી— સખિયોરે. ૨.

ગરિવર ધારીને કુંજવિહારી, તે સાથે છે હોડજી ;

દામોદર સું પ્રીત ખંધાણી, તે રાગ કેદારાની જોડજી— સખિયોરે. ૩.

- મેહેતાજી મન સ્થિર કરી રાખો, નહિ મૂકે નાથ તમારોજી ;
 દામોદરાયને ઘણો વહાલો છે, તે ગાયોને રાગ કેદારોજી — સખિ. ૪.
 મેહેતાજી કહે પુત્રી માહરી, દેવાળિયા કહેવાઇયેજી ;
 સાઠ રૂપીએ ઘરાણે મૂક્યો છે, માટે કો'ને કેદારો કેમ ગાઇયેજી—
 સખિયોરે. ૫.
 ધરણીધર મેહેતાજીને મંદિર, ખત લખીને આખ્યુંજી ;
 તે રૂપયા આખ્યાવિના, જો ગાઈ તો જીલ કાપુંજી— સખિયોરે. ૬.
 અટક સાંભળી મેહેતાજીની, સમરથ સારંગ પાણિજી ;
 કેદારો મૂકાવા આલ્યા, પ્રીત પૂરવની બાણીજી— સખિયોરે. ૭.

પદ ૮૮ રાગ કેદારો.

- કેદારો મૂકાવાને આલ્યા, તે ભક્તવત્સલ ભગવંત સ્વરૂપ ;
 ધરણીધર મેહેતાજીને મંદિર, આવ્યા નરહરિ નરસૈંનું ધરીરૂપ—કેદારો. ૧.
 ધન આપી ખત માગીરે લીધું, વ્યાજ સુદ્ધાં પહોંચાડયું સહુ ;
 ધરણીધર નાગરને ઘેરે, એક પાંગળી હુતીરે વહુ— કેદારો. ૨.
 તેને વેલી કહીને સહુ કે જોલાવે, તેને મંદિર પધાર્યા ભગવાન ;
 મસ્તક હાથ મૂકીને ઊઠાડી, રૂપ કીધું તેનું લક્ષ્મી સમાન—
 કેદારો. ૩.
 એક પંથ જો કારજ કરીને, હરિ આવ્યા જીનાગઢ મોજર ;
 મેહેતાજીને ખોળે ખત નાખ્યું, અંત્રીક્ષ રહીને દેવમોરાર—કેદારો. ૪.
 તેરે શ્રીપાતે સરવે દીઠું, મંડળિક પાસે માગે માનં ;
 નરસૈંયો ઈશ્વરનો સેવક, કહ્યું કરો હઠીલા રાજન— કેદારો. ૫.
 અન્યો અન્ય સહુ વાત કરે છે, ખત આખ્યું દામોદરરાય ;
 નરસૈંયાને મંદિર મોકલો, નહીંતો આપણો મહિમા બાય—કેદારો. ૬.
 તળાંજેથી તતક્ષણ આવ્યો, કહે ધરણીધર સાંભળો રાય ;
 હરિના જન હરિ સરખા બાણો, મેહેતાજીને લાગો પાય— કેદારો ૭.

પદ ૮૯ રાગ સારંગ.

- દ્વારિકા પોતા કમળા પતિ, સમાનંદ પ્રત્યે કહે વિનતિ ;
તમે ભુનાગઢ લગી વેગે જાઓ, નરસૈંયા નાગરને કરો પસાયો—
દ્વારિકા. ૧.
- આવ્યા સમાનંદ સભા મોઝાર, એવે ધરણીધર કરે છે વિચાર ;
મેહેતાને રૂપે આવ્યા ભગવાન, અપાંગ વહુ કીધી લક્ષ્મી સમાન—
દ્વારિકા. ૨.
- ગરથ આપી ખત લીધું હરિ, ધરણીધરે વાણી ઓચરી ;
શ્રીપાત સાંભળીને દહલગીર થયા, મંડળિકરાય વિચારી રહ્યા—
દ્વારિકા. ૩.
- અન્યો અન્ય વાતો ઓચરે, વૈષ્ણવ સાથે દ્રેષ કોણુ કરે ;
દક્ષાણાવત ગંગોદક ભર્યો, નરસૈંયા નાગર વૈષ્ણવ ખરો— દ્વારિકા. ૪.
- ગાયે રત્ન ગળાણું રાય, રત્ન જડે ને જીવે ગાય ;
એવી પ્રીત દામોદર ક્યાંથી કરે, ભાંગી ભોગળ હાર ક'ઠે ધરે—
દ્વારિકા. ૫.
- તે માટે મેતાને મોકલો ઘેર, પ્રાહ્મણ્યું નવ કીજે વેર ;
વેર કીધે નવ થાએ ભલું, તે માટે કહીએ એટલું— દ્વારિકા. ૬.
- એમ સભાજન સરવે કહે, તેતો મંડળિક સરવે લહે ;
પ્રસંખ પ્રધાન વિચારે પેર, નરસૈંયાને મોકલો ઘેર— દ્વારિકા. ૭.

પદ ૯૦ રાગ એજ.

- સમાનંદ સંન્યાસી ઓણીપેર કહે, એ કથા અધવચ રહે ;
કોઈ કોઈની કૂડી પક્ષ કરે, તે સંન્યાસી નરકે સંચરે— સમાનંદ. ૧.
- વૈષ્ણવ જનને નિંદે જેહુ. કુંભીપાક પડે નર તેહુ ;
પાંડુપુર નગર છે એક, તેમાં નામો ભક્ત વિશેક— સમાનંદ. ૨.
- નામદેવને હરિસું પ્રીત, સમાનંદ કહે શુભ રીત ,
પ્રાહ્મણે આણી મરતક ગાય, લઈ ખાંધી સુલતાન સભાય—સમાનંદ ૩.

नाम देवे अणुवन करी, तुलसी भाणा क'ठे धरी ;
 नामदेव नर हरिगुण गाय, आव्या समरथ वैकुंठराय— रामानंद. ४
 नूठा लोक सहु जेठ रद्या, वैष्णवजन ते साया थया ;
 लगत जगतने आद्यथी वेर, प्रभु सेवकनी जाले पेर— रामानंद ५.
 प्रह्लादह्य पर झोप्यो तात, विभीषणने वीरे हीधी लात ;
 अमरीषने दुरवासा झोपियो, ध्रुव व्याणक ते वनमां गयो—रामानंद. ६.
 त्यां मणिया ऋषि नारद राय, आपी मंत्र कर्यो विहाय ;
 तेणे धार्युं हरिनुं ध्यान, प्रसन्न थया पोते लगवान— रामानंद. ७.
 लक्ष्मण जालीने शुद्ध लीध, ध्रुवजान तो अविचण कीध ;
 सुधनवा उगार्यो हरि, तेल कुडानी टाढी करी— रामानंद ८.
 पंचाणीनां पूर्यां थीर, तेतो पोते लणधर वीर ;
 माटे मेहेता तमने कुडुं, संसार यरित्र हुं सधणुं लडुं—
 रामानंद. ९.

हार लीधा विना ज्यो घेर, तो वैष्णवनी लाज रडे शी पेर ;
 सागी लोणने आपो हार, त्रिभुवन वर्ते जय जयकार—
 रामानंद. १०.

निज धरमनेो भेडी महांराज, ठाम ठाम जननी राणो लाज ;
 रडो विश्वासे आणे ठाम, हुवे उगमग शुं आवे काम— रामानंद. ११.
 मेहेता तमारी लक्ष्मणरी, हार आपशे हेते हरि ;
 रामानंद ओणीपेरे उच्यरे, मेहेतोण मनमां हरणज धरे—
 रामानंद. १२

डेदारो आलपीने गाय, सर्वा सणीने आनंद थाय ;
 जय दामोदर जय रणुछोड, निज लक्ष्मणा पूरो कोड— रामानंद. १३.

पद ८१ राग डेदारो.

मारो वादोण राग मूकावीने आया, मेहेतो भत वांथीने भुं पारे ;
 नाथे भुंहे ने ताड वणडे, मारो वादोण नव वीसरारे—
 मारो वादोण. १.

મધુરે સ્વરે કેદારો ગાયો, મારો ગારી ગમાઓણે આંચોરે,
ઠમકે ધુધરી નેપુર વાળે, મારો રાગ કેદારો મૂકાંચોરે—

મારો વાલોણ. ૨.

પ્રગટ થાઓ પાતળિયા સભામાં, મુજને આપો હારરે;
આવો છબીલા સાઈડું દીળે, શાને લગાડો વારરે— મારો વાલોણ. ૩.
મલપતા મંદિરમાં આવો, મે જાણ્યા દીન દયાળરે;
સભા સર્વ દેખતાં કાનુડા, મારી ક'ઠે આરોપો માળરે—

મારો વાલોણ. ૪.

એમ કહી ખત મસ્તક મૂક્યું, સંખિયો થાઓ સાવધાનરે;
જયકાર ખોલે નરસૈંયો, સર્વ સંખિયો કરે ગાનરે—

મારો વાલોણ. ૫.

૫૬ ૯૨ રાગ પ્રભાત.

- દામોદર દિલમાંહે વિચારે, મેહિતો ભગત છે મહારોરે;
ક્ષણએ મુજને નવ વિસારે, ગણે પ્રાણથી પ્યારોરે— દામોદર. ૧.
એમ વિચારી ગયા અલખેસો, ધરણીધરને ઘેરરે;
કેદારો મૂકાવી લાવ્યા, જુગતે જાણી પેરરે— દામોદર. ૨.
ખત લાનીને ખોળે નાંખ્યું, તેતો સરવે જ્ઞેયુરે;
મેહિતો મનમાં રાજ થયા બહુ, જ્ઞેતાં મનડું મોહુંરે— દામોદર. ૩.
કોડેથી કેદારો ગાયો, તેતો મુજને લાંચોરે;
ઉપમા આપી મુજને બળદની, ગારીઓ ગમાણે આંચોરે— દામોદર. ૪.
માટે આસન જઈને ખેસું, છોને લાગે વારરે;
કેવો ગણીઓ મુજને મેહિતે, કેમ આપું હવે હારરે— દામોદર. ૫.
રીસ ચડાવી આસન ખેઠા, શ્રી દામોદર રાયરે;
તેતો મેહિતાળએ જ્ઞેયું, હવે શી પેર થાયરે— દામોદર. ૬.
મેહિતોજ કહે સુણો મોહનજ, રીસાઈને ક્યાં જાઓરે;
જીવ જતાં લગી નવ છેડું, સહાય શામળીઆ થાઓરે— દામોદર. ૭.

પદ ૯૩ રાગ એજ.

- લાંગ્ય ભોગળ શામળિયા સાથી, ઘેલડા મૂકાવોને ગોવાળારે ;
 આહીરને આવડો શો અટકો, આપો મોગરાની માળારે— લાંગ્ય ૧.
- હુવે ગાળ નહીં દઉં ગોવિંદજી, ક્ષમા કરો અપરાધરે ;
 શિવ વિરંચી તારો પાર ન જાણે, તેસું કર્યો મેં વાદરે— લાંગ્ય ૨.
- શુક સનકાદિક ધ્યાન ધરેછે, તે તું નંદકુમારરે ;
 લક્ષ્મીવર મેં કહ્યો તુજને, લંપટ વારંવારરે— લાંગ્ય ૩.
- સેવકજનના યોદ્યા સામું, જોઇએ નહીં જહુનાથરે ;
 અવગુણ ભરિયો પણ છું તારો, હેતે આસો હાથરે— લાંગ્ય ૪.
- શુદ્ધ બુદ્ધ લજ્જા પ્રેમી જનમાં, નવ રહે લગારરે ;
 પ્રેમ વચનમાં જે યોલાયું, વિકૃત વારમવારરે— લાંગ્ય ૫.
- ગુણસાગર છે શ્રી ગિરિધારી, યાનાની પત રાખોરે ;
 મેહિર કરી માહારાજ મુજપર, દાસને દરસન દાખોરે— લાંગ્ય ૬.
- આવો આલિંગન દીજે મારા વાલા, સુંદર મુખડું નિહાળુરે ;
 ભણે નરસૈંયો રજની વીતી, થયું ત્રૈલોકમાં અજવાળુરે— લાંગ્ય ૭

પદ ૯૪ રાગ એજ.

- જાગ્ય જાગ્યરે જહુપતિ રજની વિહાણી ;
 મંડળિક મુજને બહુ ખીવડાવે, જીવન ત્યો જાણી— જાગ્ય ૧.
- અરુણ ઉદયની વેળા થઇ છે, હરણી તો આથમી ;
 દીપક જોત્યો અંખી થઇ છે, કહું મરતક નામી— જાગ્ય ૨.
- વલોણાં વાજે ને ઘંટી ગાજે, પ્રેમદા ભરે પાણી ;
 કેશવજી તમે કેમ ન આંવ્યા, કોણે આંધ્યા તાણી— જાગ્ય ૩.
- મુચકંદને કુંભકરણ જીત્યા, તેની ઉંઘ તને આવી ;
 આજસુ કેમ બન્યા અવખેલા, શું ખેડા રીસાવી— જાગ્ય ૪.
- દીનબંધુ છે દામોદરજી, હાર હરિ આપો ;
 ભણે નરસૈંયો નાથજી માહારાં, કષ્ટ તમે કાપો— જાગ્ય ૫.

પદ ૯૫ રાગ એજ.

ખત વાંચતાં હું ખોખાર્યો, તેની તમને ચડી છે રીસરે ;
 સેવકના અપરાધજ સામું, શું બુવો જગદીશરે— ખત વાંચતાં. ૧.
 શ્રીપતિ સહાય કરો સેવકની, વેળા થઈ છે ઝાઝીરે ;
 મોગરાની માળા લઈને પધારો, મેહતાજી થાયે રાજીરે—ખત વાંચતાં. ૨.
 ઊઠો ઊઠો હરિ થયું અજવાળું, ખોટી ન થાઓ પળ એકરે ;
 પ્રીતમજી પ્રેમેથી લેટું, મૂઝીદો હરિ ટેકરે— ખત વાંચતાં ૩.
 એવું સુણી ઉઠ્યા અલબેસો, થયો ત્યાં બહુ કડાકોરે ;
 જાણે મેઘ ગાળ્યો આષાઠો, એવો થયો લડાકોરે— ખત વાંચતાં ૪.
 મોહનજી કહે સુણો મેહતાજી, અંતર નથી તમ સાથેરે ;
 પ્રીત કરી તુજને પેરાવું, હાર હું માડારે હાથેરે— ખત વાંચતાં ૫.
 તુજ વિના મહારે નવ ચાલે, હું પૂરું તારી આશરે ;
 એમ કહીને બન્ને લેટ્યા, નરસે'ને અવિનાશરે— ખત વાંચતાં. ૬.

પદ ૯૬ રાગ વસંત.

કમાડ કડકડિયાં ને ગગન ગડગડિયાં, મંડળિકતાં મંદિર ;
 લોગળ લાંગીને તાળારે ટૂટ્યાં, પધાર્યાં શામ શરીર-કમાડ કડકડિયાં. ૧.
 ખળભળિયાં ઘઠકોશીસારે, પડે પોળ પોકાર ;
 નાઠા ભૂર સલાથી સર્વકો, થઈ રહ્યો હાહાકાર— કમાડ કડકડિયાં. ૨.
 આસનથી ઉઠ્યા અવિનાશી, આત્રા સલા મોઝાર ;
 સલા સરવે દેખતાંરે આપ્યો, મેહતાજીને કંઠે હાર-કમાડ કડકડિયાં. ૩.

પદ રાગ ૯૭ પ્રભાત.

આકૃણીએ જો દ્વાર ઉઘાડી, હાર ગોખાળરાયે દીધોરે ;
 રાજા મંડળિક થર થર કાંપ્યો, મેં મોટો અપરાધ કીધોરે—
 આકૃણીએ જો. ૧.

- સંન્યાસી સૌ વિરમય પામ્યા, વરત્યો હાહાકારરે ;
જેને જેવો તેને તેવો, દીઠો દેવ મોરારરે— આકૃષ્ટીએ નં. ૨.
નરસિંહાશ્રમે નૃસિંહરૂપ દીઠા, મુકુંદાશ્રમે મુકુંદ રૂપરે ;
અચ્યુતાશ્રમે અચ્યુત રૂપ દીઠા, માધવાશ્રમે માધવ રૂપરે—
આકૃષ્ટીએ નં. ૩.
અદ્ભૂતાશ્રમે અદ્ભૂત રૂપ દીઠા, વિશ્વંભરે વિશ્વરૂપરે ;
વિશ્વેશ્વર આશ્રમે વિશ્વરૂપ દીઠા, કેશવાશ્રમે કેશવરૂપરે—
આકૃષ્ટીએ નં. ૪.
રઘુનાથાશ્રમે રઘુનાથરૂપ દીઠા, ભીમે દીઠા રામરે ;
રાજાની માએ ચતુરભુજ દીઠા, રાણીએ દીઠા સુંદર શ્યામરે—
આકૃષ્ટીએ નં. ૫.
શ્રીપાત પંડિતે સુંદરરૂપ દીઠા, શ્રીધરે દીઠા બ્રહ્મચારરે ;
બ્રહ્મભારથીએ બ્રહ્મરૂપ દીઠા, પ્રસાદ પુરીએ ત્રિપુરારરે—
આકૃષ્ટીએ નં. ૬.
પ્રલંબ પ્રધાને પ્રૌઠરૂપ દીઠા, મંડળીકે દીઠા કાળરે ,
સભાએ દીઠા સુંદર શિરોમણ, સજ્જને દીઠા બાળરે—આકૃષ્ટીએ નં. ૭
જેગી ધ્યાનીએ જ્યોતિરૂપ દીઠા, કુંવરગાદ્યએ દીઠા પિતાયરે ;
મેહેતાજીએ લટકાળા છોગાળા દીઠા, શ્રીગોકુળના રાયરે—આકૃષ્ટીએ નં ૮
અળવપા તેને જેવો તેને તેવો, વ્યાપી રહ્યો કરૂણાળરે ;
મેહેતાજીની કંઠે આરોપી, લઈ મોગરાની માળરે—આકૃષ્ટીએ નં ૮.
રાગરાગનું તાન મિલાવે, મોરલી મદન ગોપાળરે ;
જય જયકાર કહે સરવકો, હરિ ભક્તવત્સલ પ્રતિપાળરે—
આકૃષ્ટીએ નં ૧૦.
લોક સહુ રાજને કહેછે, તમે મોગ્રો અપરાધ કીધોરે ;
રામાનંદને રીસ ચડી બહુ, શ્રાપ રાજને દીધોરે—આકૃષ્ટીએ નં. ૧૧.
પ્રભુના જનને તે બહુ પીડ્યો, કાંઈ ન વિચાર્યું આપરે ;
ત્રણ જન્મ તું મ્નેછ થઈને, ભોગવજે તુજ પાપરે—આકૃષ્ટીએ નં ૧૨.
ત્યારે મુરસેનાએ હાથજ સાહ્યો, રાજને શ્રાપ ન દીજોરે ;
જેણે આપણું ભૂંડું કીધું હોય, તેનું રૂડું કીજોરે— આકૃષ્ટીએ નં. ૧૩.
ત્યારે રાજ પસ્તાયો પોતે, આવી દંડવત કીધોરે ;

કુમતિયે મેં કાંઈ ન માન્યું, મહારો એકે અરથ ન સિધારે—

આકાશીએ જ્ઞે. ૧૪.

આગળ સુવર્ણુ બ્રહ્મ પોળો આપી, તે કશું ન આન્યું કામરે ;

કળિન્નુગમાંહી હરિભક્ત મોટા, વળી નારાયણુ નામરે—

આકાશીએ જ્ઞે. ૧૫.

એ વાતતે કોને કહીયે, મળ્યા પ્રધાનને સતર સંન્યાસીરે ;

નારાયણુનો જન મેં દુલ્યો, હુયે ન જ્ઞેયું વિમાસીરે—

આકાશીએ જ્ઞે. ૧૬.

ત્યારે મેહતાણુ એણીપેરે બોલ્યા, સાહી રાજનો હાથરે ;

વાંક સઘળો છે તારી માતનો, તેને પૂછ તું વાતરે— આકાશીએજ્ઞે. ૧૭.

રાજ જઈ માતાને કહેછે, હવે શી પેરે થાશેરે ;

માતા કહે તેં કહ્યું ન માન્યું, બુનોગઠ તુજ જાશેરે— આકાશીએજ્ઞે. ૧૮.

વળતો રાજ એણીપેરે બોલ્યો, મા સઘળો તારો વાંકરે ;

સાન્યું કહે જે નિપજ્યું હોય તે, હું થઈશ તારો રાંકરે— આકાશીએજ્ઞે. ૧૯.

વળતી માતા એણીપેરે બોલી, કહું છું સાન્યું હું યરે ;

સ્નેહ સેવકનું મુખ મેં જ્ઞેયું, પેરે રહ્યો જવ તું યર— આકાશીએજ્ઞે. ૨૦.

દુષ્ટતાણું મુખ જોતાં આવો, નિર્દય નિપજ્યો તનરે ;

કહું ન માન્યું પ્રથમ કોઈનું, ખીડ્યા હરિના જનરે— આકાશીએજ્ઞે. ૨૧.

એવું સુણીને મંડળીક મનમાં, પરતાયો બહુ આપરે ;

નરસૈયાને ખીડા પમાડી, તેથી પાર્યો આપરે— આકાશીએજ્ઞે. ૨૨.

પદ ૯૮ રાગ એજ.

શ્રી દામોદર દયા કરીને, નરસૈયા નાગરનો રાખ્યો રંગ :

સર્વ સેવકના સુખને કારણુ, રાય મંડળીક કીધો માન ભંગ—

શ્રી દામોદર. ૧.

કો કહે કામી ને કો કહે કપટી, પણ સેવકને તમારી આશ ;

રાખી લાજ સલામાં સાચી, દુરજન સઘળા કીધા નિરાશ—

શ્રી દામોદર. ૨.

કળિયુગમાંહી પ્રત્યક્ષ દીધું, નરસૈંયો જીતાડયો હોડ ;
કાને કુંડળ ઘાટ્યાં મેહેતાને, પીતાંબર આપ્યું કટિ છોડ—

શ્રી દામોદર. ૩.

એણે જ્વરજાતે કાંઈ ન બાણ્યું, વૈષ્ણવ સાથે કીધો વાદ ;
પ્રબ્ધ જનો સહુ એણીપેરે કહે છે, ઉતાર્યો હુરિ એનો નાદ—

શ્રી દામોદર. ૪.

જય જયકાર હવે સોરઠમાં, મેહેતાને આપ્યો હારજ હુરિ ;
મંડળિક રાયનો મમત હરીને, નરસૈંયા નાગરની રક્ષા કરી—

શ્રી દામોદર ૫.

પદ ૯૯ રાગ એજ.

મારા ઠાકોર દામોદરે, મારી સાર કરી સંભારીરે ;

વૈકુંઠથી વેગે આવીને, આપ્યો હાર ઉતારીરે— મારા ઠાકોર. ૧.

ભક્તજનને વાલે લાડ લડાવ્યાં, સદાય છે સુખકારીરે ;

અનેક ભક્ત આગે ઓઢ્યાઈ, કૃપા કરી મુરારીરે— મારા ઠાકોર. ૨.

નૃપતિ નિત્ય દાન દેતો સુવર્ણનું, નહાતો ગંગા નીરરે ;

પણ વૈષ્ણવથી દ્રેષજ કરતો, તેથી પામ્યો કલંક શરીરરે—

મારા ઠાકોર. ૩.

શુક સનકાદિક મુનિવર નારદ, નિગમ ચતુર મુખ ગાયરે ;

હનુમાન સરખા તાલ ધરે તોય, હુરિગુણ કોણે ન ગણાયરે—

મારા ઠાકોર. ૪

જેની સેવા સુરીનર ઇચ્છે, સહસ્ર અઠ્યાસી ધાયરે ;

અમર ઇન્દ્રાદિક ગાંધર્વ અપ્સરા, ગુણ શ્રીહુરિના ગાયરે—

મારા ઠાકોર. ૫.

મામેરું મોહને કીધું, આપ્યા વસ્ત્ર શણગારરે ;

મંડળિક દેખતાં માહારાજે મુને, હેતે દીધો હારરે— મારા ઠાકોર. ૬.

સોરઠ જન જોવાને આવ્યા, પોહોંચ્યા મનના કોડરે ;

સકળ સભામાં લજ્જા રાખી, નરસૈંયો જીતાડયો હોડરે—મારા ઠાકોર. ૭.

કળિલુગમાંહી' કઠણુ માનવી, પામર કેને ન પતીજેરે ;
ભણે નરસૈંયો સુણો નારાયણ, ચરણુ શરણુ રાખી લીજેરે—

મારા ઠાકાર. ૮.

પદ ૧૦૦ રાગ વિભાસ.

શ્રી દામોદરે ક્રીધી દયાજે, મુગટ સહિત મુને આખ્યો હાર ;
ખાલુખંધને ઝેરખા આખ્યા, ત્રિભુવન વરત્યો જય જયકાર—

શ્રી દામોદરે. ૧.

રાજા તું ઘેલો થયો જે, ખડગ લઇને આખ્યો સંગ ;
રસિયાલ સું રંગે રમતાં, રમાપતિએ રાખ્યો રંગ— શ્રી દામોદરે. ૨.
શાશા ગુણ ગાઈ ગોવિંદના, ઠામ ઠામ રાખી મુજ લાજ ;
અકૃપા ન થાયે એ અલખેલો, સારે સેવક જનતાં કાજ—

શ્રી દામોદરે. ૩.

જે જન સેવે સાચા મનથી, તે ત્રિકમલ જાણેરે ;
લીડ પડે જ્યારે સેવકને, સહાય કરે તે ટાણેરે— શ્રી દામોદરે. ૪.
સજ્જન સરવે સાચું માનો, એ હરિ દીનદયાળરે ;
નિજ સેવકની લજ્યા રાખી, કંઠે આરોપી માળરે— શ્રી દામોદરે. ૫.

પદ ૧૦૧ રાગ આશાવરી.

શ્રી દામોદરના ગુણુ ગાતાં, નર કોએ દુખિયો ન હોયરે ;
સદા શામળિયો શરણે રાખે, સન્મુખ આવી જ્ઞયરે—શ્રીદામોદરના. ૧.
મૂરખ મૂઠ હીંડે રડવડતો, નવ જાણે હરિનો મર્મરે ;
સ્મરણ કરતાં તરતજ આવે, પરિ પૂરણ પરબ્રહ્મરે— શ્રીદામોદરના. ૨.
છેલ છપીલો ને છોગાણો, નિત્ય નિત્ય તેને ભજિયેરે ;
મંડળિકનું માન ઉતાર્યું જેણે, કહો કેમ તેને તજિયેરે—શ્રીદામોદરના. ૩.
સુખ દાતાની પૂણું કૃપાથી, અવિચળ પદ હું પામ્યોરે ;
નરસૈંયાના સ્વામીને જ્ઞતાં, ભવભય સઘણો વામ્યોરે—શ્રીદામોદરના. ૪.

પદ ૧૦૨ રાગ લાલત.

વહાલાના ગુણ શા શા કહુંરે, અવસરે આવીને રાખે લાજ ;
પતિતપાવન હરિ નામ તમારું, પ્રગટ થાયોછો ભક્તને કાજ—

વહાલાના. ૧.

કૃપા કરી મુને હારજ આપ્યો, મંડળિકરાય થયો મન ભંગ ;
સભા સઘળી આશ્ચર્ય પામી, કૃપા તમારી પરમાનંદ— વહાલાના. ૨.
સાચી પ્રીત કરે જે હરિ સું, તેના મનના પૂરે કોડ ;
કૃપા કરી તમે નરસૈંયાને, ભક્તવત્સલ પ્રભુ શ્રી રણછોડ—વહાલાના. ૩.

પદ ૧૦૩ રાગ દેશાખ.

કર જોડીને દાસ વિનવે, હું સંત કૃપાએ સુખ પામ્યોરે ;
ભક્તના ચર્ણુ રેણુએ નરસૈંયા, સકળ વેદના વામ્યોરે—કરજોડીને. ૧.
અદ્વૈતધ્વિ અજ્ઞાની હતો હું, દેખાદેખી ચાલ્યોરે ;
સાધુ સમાગમ નિશઠિત કરતાં, હરણ્યે હાથજ આલ્યોરે—

કર જોડીને. ૨.

પ્રભજન સહુ ચરણે નમિયા, નગરતણા જે વાસીરે ;
ભણે નરસૈંયા, શ્રીહરિ સેવો, ટળશે ભવ દુઃખ કાંસીરે—

કર જોડીને. ૩.

પદ ૧૦૪ રાગ આશાવરી.

ઓળંભો અકૃળ નહીં જાય મહારો વાલો, ઓળંભો શ્રીગોકુળરાયરે ;
કૃપા સાગરે કૃપા કરીને, કીધી મહારી સહાયરે— ઓળંભો. ૧.
ઓળંભો ધ્રુ પ્રદહાદ વિભીષણ, અમરીખને હનુમાનરે ;
અકુર ઓધવ વિપ્ર સુદામો, વિદુર ભક્ત વરદાનરે— ઓળંભો. ૨.
ઓળંભો વેગે ધ્રુપદ તનયા, ચરણે અહલ્યા તારીરે ;
કુખબનુ અંદન માગી લીધું, ગોકુળ રાખ્યું મોરારિરે— ઓળંભો. ૩.

ઓળંભો વેગે વ્રજ વિનતા, તારણુ તરણુ ગિરધારીરે ;
 ઓળંભો પ્રીત કરી જે લકતે, લીલા કુંજ વિહારીરે— ઓળંભો. ૪.
 સાંદીપ ને સુત આણી આખ્યો, વેદ વદે એમ સાચુરે ;
 મારો ઠાકોર એજ દામોદર, અહોનિશ એને વાચુરે— ઓળંભો. ૫.
 ભક્તવત્સલ સદા હુરિ દાતા, દીનોનાથ કહાવેરે ;
 નરસૈંયાના સ્વામીને સમરતાં, પુનરપિ જનમ ન આવેરે—ઓળંભો. ૬.

૫૬ ૧૦૫ રાગ દેશાખ.

નિરખી લોક નગરના હુરખ્યા, ધન્ય ધન્ય મેહોતાનો અવતારરે ;
 મહીપતિ આવી ચરણે લાગ્યો, કરે હુરખ ઓચ્છય નર નારરે—
 નિરખી. ૧.
 અમે અખુદ્ધ મુરખ અજ્ઞાની, ખોટી કહી વૈષ્ણવની વાતરે ;
 સ્વામી સેવકમાં ભક્ત ન હોયે, શ્રુતિ સ્મૃતિ ખોલે ખ્યાતરે—નિરખી. ૨.
 છખીલાણના વાલા જે જન, તે સાથે ન કરવો દ્વેષરે ;
 સાચું પાસું શામળિયાનું, નિશ્ચયે લખ્યો મટે નહીં લેખરે—નિરખી. ૩.
 હુરિજન સઘળા દુઃખજ પામ્યા, જેણે કીધાં કૃડાં કર્મરે ;
 નરસૈંયો તમે સુકૃત કરો સૌ, શ્રીધરણીધર રાખે ધર્મરે—નિરખી. ૪.

૫૬ ૧૦૬ રાગ પ્રભાત.

ધન્ય તું ધન્ય તું એમ કહે શ્રીહુરિ, નરસૈંયા તું મારોં ભક્ત સાચો ;
 મેલી પુરૂષપણું સખી રૂપે થઈ રહ્યો, તાહારા પ્રેમથી હુંરે રાખ્યો—
 ધન્ય. ૧.
 તુજ માંને મુજ માં લેદ નહિ નાગરા, માન્ય તું માહેરી વેદ વાણી ;
 હુજરે જ્ઞેને તને પ્રતિત ન ઉપજે, માગતાં મોકલ્યું ટાહાડું પાણી—
 ધન્ય. ૨.
 મામેરું કીધું તે કેમ ગયો વીસરી, હાર આખ્યો તે પ્રત્યક્ષ ભૂપ ;
 ચૌદ ભુવનમાં તુજ સમો કો નહીં, માહરું તાહરું એક રૂપ—ધન્ય. ૨

ताहुरे अक्षर गायने सांलणे, ते कुण सहित पवित्र थाये ;
 लणे नरसैंथो मीहुं षोलीशुं रीजवो, करजेडी कुणुणु सभ थाये—
 धन्य. ४.

पद १०७ राग ऐज.

धन्य रे धन्यरे ऐम उडे श्री हुरि, त्रिगुणु रहित मन थयुरे तारुं ;
 कोटि प्रह्मानुनो पति करे विनति, नरसैंथा मान तुं वयन मारुं—
 धन्य. १.

प्रह्म शंकर शुक्र सनक आदि जती, शेष नारद धरे ध्यान मारुं ;
 मन कर्म वयने ते मुकितने अनुसरै, कोटि मुकित तारे यरणु वारुं—
 धन्य. २.

जेवी प्रजसुंदरी तेवो तुं नरसैंथो, निरमण मने मारे जश गावो ;
 रासकीडा करी तुजने में हाथवी, हार आपवाने हुं होसे धावो—
 धन्य. ३.

प्रज लीला मध्य डेवीमां कानणु, पुत्रुष नामे कोध पास नावे,
 आद्य ऐ श्री हुरि प्रज विनता थरी, नरसैंथा विना लाड कुणु
 लडावे—धन्य.

पद १०८. राग प्रभातियुं.

प्राण थकी मने वैणुव वाहाला, हुरनिश ऐने गाडरे ;
 तपतीरथ वैकुंठपद भूमी, मारा लकत षोलावे त्यां नडरे— प्रा. १.
 अंगरीष राज मने अतिधणो वहालो, हुवासोये मन लंग डीधुरे ;
 में मारुं अलिमान तणुने, यक दशन वाणी लीधुरे— प्रा. २.

गजने कारणु पाणोरे धावो, संतोनी करवा साररे.

उंच नीच हुंतो कांध नव नालुं, मने लजे ते मारारे— प्रा. ३

लक्ष्मीणु अर्धांगना मारी, पणु मारा संतनी दासीरे ;
 अउसठ तीरथ मारा संतने यरणु, कोटि गंगा कोटि काशीरे—प्रा. ४.

સંત આલે ત્યાં હું આગળ ચાલું, ને સંત સૂએ તો હું જાગુંરે ;
 મારા સંતની નિંદા કરે તેની, છુડવા સઘજ કાપુંરે— પ્રા. ૫.
 મારારે ખાંધ્યા વૈષ્ણવ છોડે, વૈષ્ણવે ખાંધ્યા મેં નવ છૂટેરે,
 એકવાર વૈષ્ણવ મને ખાંધે તો, તે ખાંધત મેં નવ તૂટેરે— પ્રા. ૬.
 ખેસી ગાય ત્યાં હું ઊભો સાંભળું, ઊભા ગાય ત્યાં હું નાચુંરે
 હુંતો વૈષ્ણવથી ક્ષણ નહીં અળગો, ભણે નરસૈંયો સાચુંરે— પ્રા. ૭.

પદ ૧૦૮ રાગ આશાવરી.

હરિની ભક્તિ વિના જે ભવે, તેનો અકળ ગયો અવતારરે ;
 તુલસીની માળાને તિલકજ પાળે, ખીજા જુઠડા શણગારરે—
 હરિની. ૧.

દશ માસ ઉદર દુઃખ પામ્યો, કીધું કારજ તેં ખર ભારરે ;
 દેહ ધરી હરિ દાસ ન કાંચ્યો, તેની જનુનીને ધિક્કારરે— હરિની. ૩.
 વૈષ્ણવ જન વાહાલા નહીં જેને, મિથ્યા ગયો તેનો અવતારરે ;
 નરસૈંયાના સ્વામી વિના ખીજા, અનેક મિથ્યા ધર્મ વિચારરે-હરિની. ૩.

પદ ૧૧૦ રાગ રામકલી.

ધન્ય ધન્યરે ભવતર વૈષ્ણવનું, જ્યાં જોઈએ ત્યાં હરિ ગુણ ગાયરે ;
 યાદ લોકમાં પેહેલી પૂજા, નરનારી તે વૈકુંઠ જાયરે— ધન્ય ધન્યરે. ૧.
 વૈષ્ણવ કેરાં કહું ગુણ લક્ષણ, તિલક છાપને તુલસી માળરે ;
 વૈષ્ણવ કેરો વેશ દેખીને, જમકિંકર નાસે તતકાળરે— ધન્ય ધન્યરે. ૨.
 જન્મ મરણના ફેરા છૂટે, જમ જોખમથી રાખે અંગરે ;
 સંસારમાંહે તે નર ભૂલા, જેને વૈષ્ણવ નિશદિન સંગરે-ધન્ય ધન્યરે. ૩.
 માત પિતાકેઈ કુળ તારે, પાડોશી પાવન પરિવારરે ;
 ભણે નરસૈંયો હરિ ગુણ ગાતાં, પુનરપિ તેને નહીં અવતાર—
 ધન્યધન્યરે. ૪.

પદ ૧૧૧ રાગ આશાવરી.

નરસૈંયાને કીધી દયા, વેકુંઠનાથ તે સન્મુખ થયા ;
 આપી માળા પરમ ઉમંગ, રમાપતિએ રાખ્યો રંગ— નરસૈંયાને. ૧.
 પંચ શબ્દ વાળે નિશાન, રાય કર જોડી માગે માન ;
 રાખો મેહેતાજી જાણ્યો મહિમાય, નીચો નમીને લાગ્યો પાય—
 નરસૈંયાને ૨.

દ્રષ્ટ થકી દુષ્ટ અળગો જા, થોડે દહાડે મ્લેછજ થા ;
 વૈષ્ણવ જનની નિંદા કરે, નિશ્ચે તે નરકે સંચરે— નરસૈંયાને. ૩.
 નિર્શદ્દન લેશે હરિતું નામ, તેનાં સરશે સઘળાં કામ ;
 ભણે નરસૈંયો જે સેવા કરે, પુનરપિ તે જન નવ અવતરે—
 નરસૈંયાને. ૪.

પદ ૧૧૨ રાગ પ્રભાત.

તમારી કૃપા હવી મારા વાલા, મુને જે આપો તે થોડુંરે ;
 દીનાનાથ દામોદરનો હું, દાસ થઈ કર જોડુંરે— તમારી. ૧.
 જ્યદેવને જે કૃપા કરી તે, સઘળે લોકે જાણીરે ;
 તેમજ મુજને હાર આપ્યો તે, તમારી કૃપા ગણાણીરે— તમારી. ૨.
 ધન્ય સોરઠ ને ધન્ય એ માળા, ધન્ય આશાવરી રાગરે ;
 ભણે નરસૈંયો ભલે અવતરીઓ, કૃષ્ણ ભજયાનો લાગરે— તમારી. ૩.

પદ ૧૧૩ રાગ આશાવરી.

મંડળિક આવી લાગ્યો પાય, ક્ષમા કરો હું મંદમતિ રાય ;
 પ્રલંબ પ્રધાન વિનય ગહુ કરે, સ્ત્રીઓ નયણે નીરજ ઝરે—
 મંડળિક. ૧.
 શ્રીપાંત સરવે મેહેતાજીને નમ્યા, અમો અતિશય તમને દમ્યા ;
 અસે અજ્ઞાન થયા માહારાજ, રાખી દામોદરે તમ લાજ—મંડળિક. ૨.

ભીમ મેહેતાજીને પ્રણામજ કરે, સંન્યાસી વિનય વચન ઉચ્ચરે ;
 દ્વેષી નાગર ઘેરજ ગયા, વૈષ્ણવ સર્વ રળીઆતજ થયા— મંડળિક. ૩.
 એ હરિ જનનો મહિમા રહ્યો, રાય મંડળિકે પોતે લહ્યો ;
 સભા સર્વ જન જોતે પેર, મેહેતાજી પધારો ઘેર— મંડળિક. ૪.
 સખિયો સહિત ઉઠ્યા તેણીવાર, સર્વ જોલે ત્યાં જય જયકાર ;
 મેહેતાજી આવ્યા મંદિરમાંડે, વૈષ્ણવજને વધાવ્યા ત્યાંય ;
 નરસૈંયો કહે જપો હરિ નામ, દામોદરને કરો પ્રણામ— મંડળિક. ૫.

પદ ૧૧૪ રાગ એજ.

સંવત પંદર બારોતરામાં, ઐત્ર સૂદ સપ્તમિ રવિવારરે ;
 અતિ આનંદે માળા ગાઇ, નરસૈંયો ઉતર્યો પારરે— સંવત. ૧.
 વૈદ્યત વ્યતિપાત એકાદશી દિન, વૈષ્ણવ સુખ સંલગાયરે ;
 અગમ અગોચર પાતક તેનાં, તે સઘળાં બળી જાયરે— સંવત. ૨.
 જે જન સાંભળે ભાવ ધરીને, તે જન નારકી ન થાયરે ;
 ભણે નરસૈંયો તે વેકુંઠમાં, ગરૂટે ચડીને જાયરે— સંવત. ૩.

ઈતિ હારમાળા.

પદ ૧૧૫ રાગ આશાવરી.

“ પ્રાણુથકી સુને વૈષ્ણવ વહાલા ” એ રાગ.

હાથેવાળો હરિનો સાચો, હરિવર વરિયે રૂહોરે. ટેક.
 શીષ થકી આંલો ન ટળે, ને ભવે ન ભાંગે ચૂડોરે— હાથેવાળો. ૧.
 હરિવર વરિયે તો મહા સુખ કરિયે, અવરમાં નવ અનુસરિયેરે—
 હાથેવાળો. ૨.
 અનેક દેવ જો સેવો બીજા, તેણે થકી નવ તરિયેરે— હાથેવાળો. ૩.

- મનરેતણે મેં માંડવો ઘાલ્યો, નેણુ ખાન્નેડીડો ઢાળીરે—હાથેવાળો. ૪.
 માએરીએ ગિરધારી સું ઝેડી, પ્રીતિની ચેરી ખાંધી સારીરે—
 હાથેવાળો. ૫.
 ધ્રુવ અંબરીખ રાજ રૂકમાંગઢ, વરિયા વિભીષણને પ્રેહલાદરે—
 હાથેવાળો. ૬.
 નરસૈંયો પણ એ વરવરિયો, લે નિતના નોતમ સુહાગરે—હાથેવાળો. ૭.

પદ ૧૧૬ રાગ એજ.

- તમે મારા ઠાકોર હું તમારો ચાકર, તમે છો કાંઈ મુજને વાહાલારે. ટેક.
 સરવે તણને તમને ભજિયે, નાથ ખાંવડણી ખાલોરે— તમે ૧.
 મહિના મુસારા વિણુ કમાઈ, મારા નાથ ન માણું નાણુરે ;
 કાયાનો ગઢ જ્યારે કિંકર ઘેરે, ત્યારે નાથ સાચવજે ટાણુરે— તમે. ૨.
 ચાકરી ન મેલું ચત્રભુજ તારી, માફું ચરણુ કમલ ચિત્ત ખાંધ્યુરે ;
 નિશ્ચે કરીને નીંગડવાળી, મુને રાંકને રતન લાણુરે— તમે. ૩.
 અનાથોના નાથ તમે કહેવાઓ, ભક્ત હરિજનને ઓધારોરે ;
 ભણુ નરસૈંયો ઝેઉ કરજેડી, અમને ભવસાગર તારોરે— તમે. ૪.

પદ ૧૧૭ રાગ એજ.

- વૈષ્ણવ જનતો તેનેરે કહીએ, જે પીડ પરાઈ જાણુરે ;
 પર દુઃખે ઉપકાર કરે તે, મન અભિમાન ન આણુરે— વૈષ્ણવ ૧.
 સકળ લોકમાં સૌને વંદે, નિંદા તે ન કરે કેનીરે ;
 વ્રાય કાછ મન નિશ્ચય રાખે તો, ધન્ય ધન્ય જનની તેનીરે—વૈષ્ણવ ૨
 સમદ્રષ્ટિ અને તૃણા ત્યાગી, પરસ્થો જેને માતરે ,
 જાહુવા થકી અસત્ય ન યોલે, પર ધન નવ આલે હાથરે— વૈષ્ણવ. ૩
 મોહ માંચા વ્યાપે નહિ તેને, દ્રઢ વૈરાગ્ય જેના મનમાંરે ;
 રામ નામસું તાળીરે લાગી તો, સકલ તીરથ તેના તનમાંરે—વૈષ્ણવ. ૪.

વશુ લોભીને કપટ રહિત છે, કામ ક્રોધને નિવાર્યારે ;
ભણે નરસૈ'યો તેનું દરશન કરતાં, કુળ એકોતેર તાર્યારે— વૈષ્ણવ પ.

પદ ૧૧૮ રાગ પ્રભાત.

સંસારનો ભય નિકટ ન આવે, શ્રીકૃષ્ણ ગોપાલને ભજતારે ;
ત્રિવિધ તાપ ટળે સહુ તનના, મોહ માયાને તજતારે— સંસારનો ૧.
ધ્રુવની દ્રઢ ભક્તિને જાણી, અવિચળ પદવી આપીરે ;
ભક્ત પ્રહ્લાદ ઉગારી લીધો, જનમ જડા જડ કાપીરે—સંસારનો. ૨.
જે જન સાચો ભાવજ રાખી, જપે શ્રી જગદીશરે ;
શરણાગત રાખે શામળિયો, કાપે સૌ કિલ્લિખરે— સંસારનો. ૩
શ્રીદામોદર જેવો દાતા, જગમાં ન મળે ક્રોધરે ;
નરસૈ'યો કે' નિશિદ્ધિન જપીએ, સકળ કારજ સિદ્ધ હોયરે—
સંસારનો. ૪.

પદ. ૧૧૯,

જાય છે જીવાની, તારી જાય છે જીવાની ;
હરિના ભજન વિના, જાય છે જીવાની— ટેક.
કયા તારી કંચન જેવી, મોતી જેવાં પાણી ;
મુવા કેડે ખાળી મૂકશે, ઉડી જશે વાની— જાય છે.
જાતી રે'શે જીવાનીને, પછી થાશે હાની ;
છાના માના જમડા આવશે, લેઈ જશે તાણી— જાય છે.
માટે તમે માયા તણ, થાઓ ને જ્ઞાની ;
નરસૈ'યાનો સ્વામી સાચો, દુનિયા દીવાની— જાય છે.

પદ. ૧૨૦

જેને ઘેર હરિજન હરિ જશ ગાય, તે તો નિત્ય ગંગામાં નાદ્ય. ટેક.

મનરેતણે મેં માંડવો ઘાલ્યો, નેણુ ખાજેડીઠો ઢાળીરે—હાથેવાળો. ૪.
 માએરીએ ગિરધારી સું ઝેડી, પ્રીતિની ચેરી ખાંધી સારીરે—
 હાથેવાળો. ૫.
 ધ્રુવ અંખરીખ રાજ રૂકમાંગઢ, વરિયા વિભીષણુને પ્રેડલાદરે—
 હાથેવાળો. ૬.
 નરસૈંયો પણ એ વરવરિયો, લે નિતના નોતમ સુહાગરે—હાથેવાળો. ૭.

પદ ૧૧૬ રાગ એજ.

તમે મારા ઠાકોર હું તમારો ચાકર, તમે છો કાંઈ મુજને વાહાલારે. ટેક.
 સરવે તણને તમને ભજિયે, નાથ ખાંવડકી ઝાલોરે— તમે ૧.
 મહિના મુસારા વિણુ કમાઈ, મારા નાથ ન માણું નાણુરે ;
 કાયાનો ગઢ બ્યારે કિંકર ઘેરે, ત્યારે નાથ સાચવજે ટાણુરે— તમે. ૨.
 ચાકરી ન મેલું ચત્રભુજ તારી, માફે ચરણુ કમલ ચિત્ત ખાંધ્યુરે ;
 નિશ્ચે કરીને નીંગઠવાળી, મુને રાંકને રતન લાધુરે— તમે. ૩.
 અનાથોના નાથ તમે કહેવાઓ, ભક્ત હરિજનને ઓધારોરે ;
 ભણે નરસૈંયો ઝેઉ કરજેડી, અમને ભવસાગર તારોરે— તમે. ૪.

પદ ૧૧૭ રાગ એજ.

વૈષ્ણવ જનતો તેનેરે કહીએ, જે પીડ પરાઈ જાણુરે ;
 પર દુઃખે ઉપકાર કરે તે, મન અભિમાન ન આણુરે— વૈષ્ણવ ૧.
 સકળ લોકમાં સૌને વંદે, નિંદા તે ન કરે કેનીરે ;
 વ્રાચ કાઈ મન નિશ્ચય રાખે તો, ધન્ય ધન્ય જનની તેનીરે—વૈષ્ણવ ૨.
 સમદ્રષ્ટિ અને તૃણા લાગી, પરસ્ત્રો જેને માતરે ,
 જિહ્વા થકી અસત્ય ન જોલે, પર ધન નવ ઝાલે હાથરે— વૈષ્ણવ. ૩
 મોહ માયા વ્યાપે નહિ તેને, દ્રઢ વૈરાગ્ય જેના મનમાંરે ;
 રામ નામસું તાળીરે લાગી તો, સકલ તીરથ તેના તનમાંરે—વૈષ્ણવ. ૪.

વણુ લોલીને કપટ રહિત છે, કામ ક્રોધને નિવાર્યે ;
ભણે નરસૈંયો તેનું દરશન કરતાં, કુળ એકેતર તાર્યે— વૈષ્ણવ પ.

પદ ૧૧૮ રાગ પ્રભાત.

સંસારનો ભય નિકટ ન આવે, શ્રીકૃષ્ણ ગોપાલને ભજતારે ;
ત્રિવિધ તાપ ટળે સહુ તનતા, મોહ માયાને તજતારે— સંસારનો ૧.
ધ્રુવની દ્રઢ ભક્તિને બાણી, અવિચળ પદવી આપીરે ;
ભક્ત પ્રહ્લાદ ઉગારી લીધો, જનમ જડા જડ કાંપીરે—સંસારનો. ૨.
જે જન સાચો ભાવજ રાખી, જપે શ્રી જગદીશ્વરે ;
શરણાગત રાખે શામળિયો, કાપે સૌ કિંચિત્પરે— સંસારનો. ૩
શ્રીદામોદર જેવો દાતા, જગમાં ન મળે કૈાચરે ;
નરસૈંયો કે' નિશિદિન જપીએ, સકળ કારજ સિદ્ધ હોયરે—
સંસારનો. ૪.

પદ. ૧૧૯,

બય છે જીવાની, તારી બય છે જીવાની ;
હરિના ભજન વિતા, બય છે જીવાની— ટેક.
કાયા તારી કંચન જેવી, મોતી જેવાં પાણી ;
મુવા કેડે ણાળી મૂક્યો, ઉડી બશે વાની— બય છે.
બતી રેશે જીવાનીને, પછી થાશે હાની ;
છાના માના જમડા આવશે, લેઇ બશે તાણી— બય છે.
માટે તમે માયા તણ, થાએ ને જ્ઞાની ;
નરસૈંયાનો સ્વામી સાચો, દુનિયા દીવાની— બય છે.

પદ. ૧૨૦

જેને વેર હરિજન હરિ જશ ગાય, તે તો નિત્ય ગંગામાં નાદ્ય. ટેક.

- અડસઠ તીરથ ગુરૂને આંગણે, દૂર ગયે શું થાય— જ્ઞેને. ૧.
 ધ્રુવ નાદ્યા પ્રદહાદ નાદ્યા, હેતે નાદ્યા હનુમાન ;
 પ્રીત કરી પરીક્ષિત નાદ્યા, જોગી શુકદેવ ગાય— જ્ઞેને. ૨.
 સહુ સંત મળી ધારણ બાંધ્યું, જ્ઞાન ગંગા તોળાય ;
 જપ તપ તીરથ જોડે મળ્યા, તેમાં સર્વ સાધન મળી જાય—જ્ઞેને. ૩
 જ્ઞાન ગંગાનો મહિમા મોટો, મુખે કહ્યો નવ જાય ;
 ભલે મળ્યા મેતા નરસૈનો સ્વામી, હેતે હરિના ગુણ ગાય— જ્ઞેને. ૪.

પદ ૧૨૧ રાગ એજ.

- મારે ઘેર આવે તો મુને ન બોલાવીશ, મારી સાસુ છે ધૂતારીરે ;
 જણુ જણુ આગળ જૂઠડું બોલે, વાત કહે છે વધારીરે— મારે ૧.
 જોઠ જોઠાણીએ જીવવું બાળ્યું, સાસરિયાનું સુખ ટાળ્યુંરે ;
 દેયરીએ હુંને અણઘટ બોલે, માફ એવાતણ એમ રાળુંરે—
 મારે. ૨.

- તિચકારી નણ્દી પલ પલ પૂછે, પેલા કાનનું શું કાજરે ;
 વણુ તેડયો કાહાન મારે ઘેર આવે, નિરલજ ને નહીં લાજરે—
 મારે. ૩.

- હણામારે મારે પાડોશણુ પૂણે, બળતામાં નાખે છે બાળીરે ;
 ધરે ઝાઝા ને હુંરે એકલડી, ન શકું વેણુલાં વાળીરે— મારે. ૪.
 સાસરીએ ન જઈયે અને મેયરીએ રહીએ તો, નિર્લજ નાર કહેવાઈયેરે ;
 આણે આવે નરસૈયાનો સ્વામી તો, સ્વર્ગ મલપતાં જઈએરે—
 મારે. ૫.

પદ ૧૨૨ રાગ એજ.

- મારા વાલાજી તું તારા બિદ્ધ સામું જોજો શામળા ;
 અને મ જોઈશ કરણી અમારીરે.

- અજમેળ અપરાધી ઓધાર્યો, ગજગિનકાને તારીરે ;
 ત્રાગડે ત્રાગડે ચીરજ પૂર્યાં, તો પત રાખી પાંડવા નારીરે-તું તારા. ૧.
 ઈંદ્રિતણે અપરાધેરે અહુલ્યા, તે શ્રાપે શક્યા થઈ ભારીરે ;
 ચરણ છખ્યાં રઘુનંદન કેરાં, તો ભરે જ્ઞેન ભઈ નારીરે-તું તારા. ૨.
 પ્રહલાદ કારણ થંભ ધગાવ્યો, માંચ પ્રગટયા છે દેવ મુરારીરે ;
 હરિયે હિરણ્યાકંસ નખે વધાર્યો, પ્રહલાદ પોતાનો જાણીરે—
 તું તારા. ૩.
 અનેક ભકત તમે આગેં ઓધાર્યાં, તે ઓધાર્યાં અધિકારીરે ;
 ભણે નરસૈયો ખેડ કરજેડી, તો અમને છે આશ તમારીરે—
 તું તારા. ૪.

પદ. ૧૨૩ રાગ ધોળ.

આજ સખી હુંતો આનંદ પામી ; (૨)
 પ્રગટયાછે અંતર જામીરે, ચાલો જ્ઞેવાને જઈએ.
 ચીરના અંદરવાને હીરની છે દોરી ; (૨)
 એ સુખ માણે રાધા ગોરી રે, ચાલો જ્ઞેવા જઈએ
 સોનાતું પારણુંને રેશમની દોરી (૨)
 ખુલાવે જસોદા ગોરીરે, ચાલો જ્ઞેવાને જઈએ.
 કૂલનીછે જાળીને કૂલનીછે વાડી ; (૨)
 કૂલી કૂરે વ્રજનારીરે, ચાલો જ્ઞેવાને જઈએ.
 કેડે કંદોરો ને દુગ દુગીદોરો ; (૨)
 કડાં શોભે હરિને હાથેરે, ચાલો જ્ઞેવાને જઈએ.
 અળીલ ગુલાલ ઉડાડેછે ગોપી ; (૨)
 કંઠમાં કૂલમાળા રોપીરે, ચાલો જ્ઞેવાને જઈએ.
 મોર મુકુટ શિરછત્ર ણિરાજે ; (૨)
 હરિમુખે મોરલી ણજવેરે, ચાલો જ્ઞેવા જઈએ.
 નરસિંહ મેહેતાનો રે સ્વામી શામળીઓ ; (૨)
 ગોકુળમાં છેલ છળીલો રે, ચાલો જ્ઞેવાને જઈએ.

પદ ૧૨૪ રાગ ગરબો.

જીરે આજની ઘડી તે રળિયામણીરે ;	
મારો વાલોજી આવ્યાની વધામણીરે.	ટેક.
જીરે તરિયા તોરણ તે બંધાવિયારે ;	
મારા વાલાજીને મોતીડે વધાવિયારે—	જીરે આજની. ૧.
જીરે કંકુ કેસરની ગાર કરાવી મેરે ;	
ઝીણી કરતુરીની ચોકડી પરાવિયેરે—	જીરે આજની. ૨.
જીરે લીલા પીળા તે વાંસ વઢાવિયેરે ;	
મારા વાલાજીનો મંડપ રચાવિયેરે—	જીરે આજની. ૩.
જીરે પૂર્યો પૂર્યો સુહાગણ સાથિયેરે ;	
વાલો આવે મલપતો હાથિયેરે—	જીરે આજની. ૪.
જીરે ગંગા જમુનાનાં નીર મંગાવિયેરે ;	
મારા વાલાજીનાં ચરણ પખાળિયેરે—	જીરે આજની. ૫.
જીરે સોનાં રૂપાંની થાળી મંગાવિયેરે ;	
માંહે ચમકતો દીવડો મેલાવિયેરે—	જીરે આજની. ૬.
જીરે તન મન ધન ઓવારિયેરે ;	
મારા વાલાજીની આરતી ઉતારિયેરે—	જીરે આજની. ૭.
જીરે રસ વાધ્યો છે અતિ મીઠંડોરે ;	
મેંતા નરસૈયાનો સ્વામી દીઠંડોરે—	જીરે આજની. ૮.

પદ ૧૨૫ રાગ ગરબી.

મોહી મોહી ગિરિધર લાલ તારા લટકાને ;	
ખલિહારીરે સુંદર શ્યામ, તારા લટકાને.	ટેક.
લટકે ગોકુળ ગાયો ચરાવી, લટકે પલવટ વાલીરે ;	
લટકે જળ જમુના જંપાવ્યું, લટકે નાથ્યો કાળીરે— તારા લટકાને. ૧.	
લટકે ગિરિ ગોવર્ધન તોળ્યો, તોડ્યો કૈરવવંશરે ;	
લટકે જઈ દાવાનળ પીધો, લટકે માર્યો કંસરે—	તારા ૨.
લટકે નરસિંહ રૂપ ધરીને, થંભમાં વસિયા આપરે ;	

લટકે હિરણ્યકંસજ માર્યો, ઉગાર્યો પ્રહલાદરે—	તારા. ૩.
લટકે વામનરૂપ ધરીને, આબ્યા બળીને દ્વારરે ;	
ત્રણ હગલાં અવનિ માગીને, બળી આંખ્યો પાતાળરે—	તારા. ૪.
લટકે રાસ ગોપિયોમાં રમિયા, પ્રેમે લીધી તાળીરે ;	
લટકે માસી પૂતના મારી, કૃષ્ણજી કુંજ બિહારીરે—	તારા. ૫.
લટકે રઘુપતિ રૂપ ધરીને, તાતની આજ્ઞા પાળીરે ;	
લટકે રાવણ રણમાં રોજ્યો, લટકે સીતા વાળીરે—	તારા. ૬.
એવા લટકા અનેક કીધા, લટકા લાખ કરોડરે ;	
નરસૈનો સ્વામી સદા લટકાળો, નિતનિત આકમજોળરે—	તારા ૭.

પદ ૧૨૬ રાગ ધોળ.

જમોતો જમાડુંરે, જીવન મારા	ટેક
વાલાજી મારા, સુવર્ણ થાળ ભરી લાવું ;	
કાંઈ મોતીડે વધાવુંરે, જીવન મારા—	જમો.
વાલાજી મારા, ખાળાં જલેખીને મેવા ;	
કાંઈ ધીરે ધીરે લેવારે, જીવન મારા—	જમો.
વાલાજી મારા, શીરો પુરીને ઠંસાર ;	
કાંઈ ઉપર ધીની ધારરે, જીવન મારા—	જમો.
વાલાજી મારા, જમના જળ ભરી લાવું ;	
કાંઈ આચમન લેવરાવુંરે, જીવન મારા—	જમો.
વાલાજી મારા, પાનની ણીડીઓ આપું ;	
માંહી લવિંગ સોપારી નાખુંરે, જીવન મારા—	જમો.
વાલાજી મારા આવો તો આસન આપું ;	
વીંજણીએ ઢાળું વાયુરે, જીવન મારા—	જમો.
વાલાજી મારા, સું દર સેજ સમારું ;	
કાંઈ રંગ ભેર રમાડુંરે, જીવન મારા—	જમો.
વાલાજી મારા, નરસૈયાચા સ્વામી સૂંગ રંગ કીધો ;	
કાંઈ ભોગ ધરીને લીધારે, જીવન મારા—	જમો.

પદ ૧૨૭ રાગ સોરઠ.

- ઊભા રેન્ને ગોવાળિયારે, તારી મોરલી મીઠી વાયે ;
 મોરલી મીઠી વાયે વાલો મારો, ગીત મધુરાં ગાયે. ટેક.
- ંહાલાનું મુખ દીઠે સુખ ઉપજે, મારાં નેણાં તૃપ્ત થાય ;
 નાચી દેખાડો નાથજીરે, મારા તનના તાપ ખુઝાય— ઊભા રેન્ને ૧.
- ંહાલારે મારે જીવું મહી વેચવા, તારે જીવું ગોકુળ ગામ ;
 વંદરાવનના મારગે તમે, શેનું માગો છે દાણ— ઊભા રેન્ને. ૨.
- મારા સમ છે મારા નાથજીરે, તમે અમપર રાખો મ્હેર ;
 સાંજ સવારે જોઈને તમે, આવજો મારે ઘેર— ઊભા રેન્ને ૩.
- કામણ કુમણ તારાં દિલમારે વગી, આંખડી કામણ જંત્ર ;
 વશ કીધી વ્રજની વિનતારે, તમે કયાંથી શીખ્યા મંત્ર— ઊભા રેન્ને. ૪.
- ંહાલાની ચાલ ચતુરાં ચોરનીરે, માઝું હેડું રહું છે મોહી ;
 નરસૈંનો સ્વામી શામળોરે, હું ખીજો ન દેખું કોઈ— ઊભા રેન્ને ૫.

પદ ૧૨૮ રાગ લાવણી.

- અલો અલો હિંડોળે ઝૂલો પુરૂષોત્તમ પ્યારા ;
 મારા જગના જીવન ખાન, પાનસેં ન્યારા— ૧.
- અલે ઝૂલે પોપટને મોર, રેશમની દોરી ;
 વાયે ઢોળે રાધિકા નાર, પિયા ને ગોરી.
- તમે શીદ ગયા છે લાલ, મોરા પ્રભુ સાંધ ;
 કરી આનંદ મુખડે જોલ્યાં, જસોદા માઈ— ૩.
- ભાત ભાતનાં રમકડાં આલું, કહાંનને રમવાને ;
 મારા ંહાલાને સાકર દૂધ, આલું જમવાને— ૪.
- મને કવરાવી છે કાન, હવે હું હારી ;
 મળ્યો નરસૈંયાનો શ્યામ કૃષ્ણ મોરારિ— ૫.

પદ ૧૨૯ રાગ ભૈરવી.

જેગીંદ્રપણું શિવજી તમારું મેં જાણ્યુંરે ;	
જટામાં ઘાસી જે શિવજી આ ક્યાંથી આણ્યુંરે.	ટેક.
લોળા લોળા શંભુ તમને વિધે વખાણેરે ;	
મૂળની વાતો તમારી કોય નવ જાણેરે—	જેગીંદ્રપણું. ૧.
પીળી પીળી પટોળીને ગાત્રે છે ગોરીરે ;	
શીદને છૂપાવો શિવજી છતી થઈ છે ચોરીરે—	જેગીંદ્રપણું. ૨.
કાને છે મુદરા શિવજી ક'ઠે કાળા નાગરે ;	
કુંલાસની ઝુંપડીમાં ગંગા માગે લાગરે—	જેગીંદ્રપણું. ૩.
અંગે વિભૂતિ શિવજી ગળે રૂંઠ માળારે ;	
ચડવા પોઠીકો શિવજી શીદ આસો પાળારે—	જેગીંદ્રપણું. ૪.
કોઈ લાવે ખસે તેડી કોઈ લાવે ખાંદે અલી ;	
તમેરે લાવ્યા નારી જટામાં ઘાસી—	જેગીંદ્રપણું. ૫.
હોડ ખકો તો શિવજી જટાઓ છોડાવુંરે ;	
જે નીકળે નારી તો ફરી ન યોલાવુંરે—	જેગીંદ્રપણું. ૬.
ભસ્મી લગાવી શિવજી વાળ્યો આડો આંકરે ;	
એવે એવે લક્ષણે પાણી ન પાઉં ટાંકરે—	જેગીંદ્રપણું. ૭.
આક ધતૂરો શિવજી વિજ્યાના ભોગીરે ;	
નરસંયાના સ્વામી શંભુ સદાશિવ જેગીરે—	જેગીંદ્રપણું. ૮.

પદ ૧૩૦ રાગ ભૈરવી.

સાચે સાચી વાત મારી, અહો પ્રાણ ખ્યારીરે ;	
જટામાં ઘાસી હુંતો, લાળ્યો ગંગા નારીરે.	ટેક.
ખાંદે નવ ખેસારી મેંતો, હાથે નવ અલીરે ;	
ગંગા નારીને લાળ્યો, જટામાંહી ઘાસીરે—	સાચે. ૧.
ભગવાં વસ્ત્ર હુંતો, ખેરું મારી ગોરીરે ;	
શીદને છૂપાવું કાંઈ, ફરી નથી ચોરીરે—	સાચે. ૨.

લક્ષ્મી લગાવું અંગે, જૂઠું નવ જોલુંરે ; જોલાવો તો જોલું, નૈકાં ધ્યાને ખેઠો ડોલુંરે—	સાચે. ૩.
હુંતો લોળો શંભુ, મુને જગત વખાણેરે ; કપટ શા સાઈ કડું, લોકો મુને જાણેરે—	સાચે. ૪.
ગાંજી અને લાંગ સદા, મુને ંહાલાંરે ; જટા શું છોડાવો ખ્યારી, નાહક ઠાલાંરે—	સાચે. ૫.
તમે હઠ છોડો મારી, ઉમચાળ ખ્યારીરે ; ગંગા સાથે લાગી મુજને, અનહુદ યારીરે—	સાચે. ૬.
આક ને ધતૂરે ખીજી, વિજિયાનો લોગીરે ; નરસૈનો સ્વામી હુંતો, નિરંજન જાગીરે—	સાચે. ૭

પદ ૧૩૧ ચાખખા.

રાધેકૃષ્ણ સંવાદ.

ગોકુળથી મથુરામાં ગોપી, મહી વેચવા જાય ,
આડા કૃષ્ણ ફરી વળ્યા, અને માર્ગમાં ઝગડો થાય ;
મૈયારી રાધે દાણ તું દેને, કાનુડા કાળા જાવા તું દેને. ટેક

ગોપી.

કોણ છે તારી જાતડી કાના, કોણ છે તારું ગામ ;
કોણ છે તારાં માત પિતા, છોટા લઈ દેને તારું નામ—
કાનુડા કાળા જાવા તું દેને. ૧.

કૃષ્ણ.

નંદણ મારો તાત મૈયારી, ગોકુળ માઈ ગામ ;
યશોદા મારી માવડી, છોટા કૃષ્ણજી માઈ નામ—
મૈયારી રાધે દાણ તું દેને. ૨

ગોપી.

ઝાઝી રાખતો ગાવડી કાના, આછી પીતો છાશ ;
મેંતો તુંને ઓળખ્યો કાના, આખર આહીર જાત ;
કાનુડા કાળા જાવા તું દેને ૩.

કૃષ્ણ.

ખાંડી રાખતી બકરી અને, ગંદી પીતી છાશ ;
જાત ભરવાડની રાધે તારી, મ કર મારી હાંસ—

મૈયારી રાધે દાણુ તું દેને. ૪.

ગોપી.

ચીર દ્રાહ્યાં સવાલાખનાં, ને તોડયો નવસરો હાર ;
મુખ સંભાળી બોલને, નહિતો ખાઈશ મુખની ગાળ—

કાનુડા કાળા જાવા તું દેને. ૫.

કૃષ્ણ.

ગોકુળ મથુરાં મારગે, ગોપી મ કરીશ મારી આળ ;
મુખ સંભાળી બોલજે, નહિતો મોરલીની દૈશ માર—

મૈયારી રાધે દાણુ તું દેને. ૬.

ગોપી.

નાના કુંવર નંદતણા, હું કહું તમારે કાજ ;
દાણુ નહિ આપું દોકડો, રાજ કંસને કેશું આજ—

કાનુડા કાળા જાવા તું દેને. ૭.

કૃષ્ણ.

કંસ તો તારો કયાંય રહ્યો, આહીં વસુનાનો ઘાટ ;
દાણુ આપીશ તો છેડીશ નહિ કાં, ફેડીશ તારું માટ—

મૈયારી રાધે દાણુ તું દેને. ૮.

ગોપી.

માટ ફેડ્યાનું મુખડું જોને, જાણું તારી જાત ;
કંસની ખીકથી કાના નાહો, મોહન લઈ મધરાત—

કાનુડા કાળા જાવા તું દેને. ૯.

કૃષ્ણ.

રાધે પરવાળાં વીણતી વળી, વીણતી ગુલાબી ફૂલ ;
હું તો તુને પૂછું રાધિકા, કરને મહીનું મૂલ—

મૈયારી રાધે દાણુ તું દેને. ૧૦.

ગોપી.

એક મટુકી આહીં ધરૂં વળી, ખીજી મોહનજીની પાસ ;
ખીવું હોય તો ખીએને કાના, બય સૈયરનો સાથ—

કાનુડા કાળા બવા તું દેને. ૧૧.

કૃષ્ણ.

તું રંગીકી રૂપે રૂડી, હું છળીલો કહાન ;
દાણ લીધાવિના છોડું તો મુને, નંદખાવાની આણ—

મૈયારી રાધે દાણ તું દેને. ૧૨.

ગોપી.

આખને ચણખ ચીલડી કાના, આખને ચણિયાં ઝોર ;
તું તું જેવડા છોકરા મારા, દાદાનાં ચારે ઢોર—

કાનુડા કાળા બવા તું દેને, ૧૩.

કૃષ્ણ.

ઢોર હું મૂકું ખાડે ખખુચે, વનમાં રમાડું રાસ ;
તું તું જેવડી છોકરી મારી, માતાની ફેરે છાશ ;

મૈયારી રાધે દાણ તું દેને. ૧૪.

ગોપી.

રાધે કૃષ્ણ એક થયાં જઈ, યમુના ફેરે પાસ ;
દોય કરજેડી વિનવે ગુણ, ગાય નરસૈંથો દાસ—

કાનુડા કાળા બવા તું દેને. ૧૫.

પદ ૧૩૨ ગરખી.

હારે દાણ માગેરે દાણ માગે ;

હારે તારી મોરલીના બોલ બાણ વાગેરે—

દાણ માગે. ૧,

હારે કાના કયા મુલકનો સુબો, હારે મારા મારગ વચ્ચે બોલોરે—

દાણ માગે હારે, ૨.

- હારિ કાના કયા મુલકનો રસિયો, હારિ મારા મારગ વચે વસિયોરે—
દાણુ માગે હારિ. ૩.
- હારિ કાના ક્રિયા મુલકનો દાણી, હારિ મારી નવરંગ ચુંદડી તાણીરે—
દાણુ માગે હારિ. ૪.
- હારિ કાન ક્રિયા મુલકનો મેહેતો, હારિ મારા મારગ વચમાં રહેતોરે—
દાણુ માગે હારિ. ૫.
- હારિ કાન જળ જમુનાને આરે, હારિ એમાં કોણુ છુતે કોણુ હારેરે—
દાણુ માગે હારિ ૬.
- હારિ કાન નથી સાકર નથી મેવા, હારિ ખાટી છાશમાં શું આવ્યો લેવારે—
દાણુ માગે હારિ. ૭.
- હારિ મેતા નરસૈના સ્વામી મુરારિ, હારિ તમે હુટોમાં દાડી દાડીરે—
દાણુ માગે હારિ. ૮.

પદ ૧૩૩ રાગ જંગલો.

- નારાયણનું નામજ લેતાં, વારે તેને તજિયેરે ;
મનસા વાચા કર્મણા કરીને, લક્ષ્મીવરને ભજિયેરે— નારાયણનું. ૧.
- કુળને તજિયે કુટુંબને તજિયે, તજિયે મા ને બાપરે ;
ભગની સુત દારાને તજિયે, જેમ તજે કંચુકી સાપરે— નારાયણનું. ૨.
- પ્રથમ પિતા પ્રહલાદે તજિયો ; નવ તજિયું હારિનું નામરે ;
ભરત શત્રુઘ્ને તજી જનેતા, નવ તજિયા શ્રી રામરે— નારાયણનું. ૩.
- રૂષિ પત્ની શ્રી હરિને કાજે ; તજિયા નિજ ભરથારરે ;
તેમાં તેનું કાંઈએ ન ગયું, પામી પદારથ ચારરે— નારાયણનું ૪.
- વ્રજવિનતા વિકૃતને કાજે, સર્વ તજી વન ચાલીરે ;
ભણે નરસૈયો વૃંદાવનમાં, મોહનવરસું માલીરે— નારાયણનું. ૫.

પદ ૧૩૪ રાગ એજ.

- દુરમતિયા ડાહ્યા થઈ આવે, શાણા થઈ સમજવેરે ;
પ્રેમ ભક્તિમાં ભંગ પડાવે, અજ્ઞાન આગળ લાવેરે— દુરમતિયાં. ૧.

આપણા કુળમાં કોણે ન કીધું, તે આપણે કેમ કરિયેરે ;
વંરાગી થઇ નાટક નાચીએ, તુલસી તિલક કેમ ધરિયેરે—દુરમતિયાં. ૨.
જેવા તેવા હોય તે હરિ ગુણ ગાય, તે આપણે કેમ ગાઇયેરે ;
કૃષ્ણ રામની કથા થાય જ્યાં, ત્યાં આપણે નવ બાંધ્યેરે—
દુરમતિયાં. ૩.

આપ કલેશના ક્રોધના ભરિયા, સઘળાને સમબવેરે ;
જમકિંકરના મારજ પડશે, ત્યારે આડો ક્રોધ નહીં આવેરે—
દુરમતિયાં. ૪.

કુળને તજશે તે હરિને ભજશે, સહેશે સંસારનું મેહોણુંરે ;
ભણે નરસૈંયો હરિ તેને મળશે, ણીજી વાતે વાહાશે વેણુંરે—દુરમતિયાં. ૫.

પદ ૧૩૫ રાગ પરજ.

ઘડપણુ કોણે મોકલ્યું, જાણ્યું જાળન રહે સૌ કાળ. ટેક.
ઉમરા તો હુંગરા થયારે, પાદર થયાં પરદેશ ;
ગોળી તો ગંગા થઈરે, અંગે ઉજળા થયાછે કેશ— ઘડપણુ. ૧.
નહોતું જોઈતું ને શીદ આવિયુંરે, નહોતી જોઈ તારી વાટ ;
ઘરમાંથી હુળવા થયારે, એની ખૂણે ઢળાવોને ખાટ— ઘડપણુ. ૨.
નાનપણુ ભાવે લાડવારે, ઘડપણુ ભાવે શેવ ;
રોજને રોજ જોઈએ રાજડીરે, એવી જાળીરે ઘડપણુની ટેવ—
ઘડપણુ. ૩.

આંગે તો સૂઝે નહિરે, થર થર ધ્રુજે છે કાય ;
ખાધું તો અન્ન પચે નહિરે, વળી ખેઠાં તો નવ રહેવાય—
ઘડપણુ. ૪.

પ્રાતઃકાળે પ્રાણ માહરારે, અન્ન વિના અકળાય ;
ઘરનાં કહેછે મરતો નથીરે, તને ખેત્રી રહેતાં શું થાય— ઘડપણુ. ૫.
દીકરા તો જૂજવા થયારે, વહુઓ દેછે ગાળ ;
દિકરીઓને જમાઈ લઈ ગયારે, હવે ઘડપણુના શારે હાલ—
ઘડપણુ. ૬.

નવ નાહયો જૂજવી પડીરે, આવી પહોંચ્યો કાળ ;
બૈરાં છોકરાં કટ કટ કરેરે, નાનાં મોટાં મળી દેછે ગાળ—

ઘડપણ. ૭.

આવી વળા અંતકાળની ત્યારે દીકરા પદાર્થો દ્વાર ;
પાંસળીએથી છોડી વાંસળીરે, તેણે લઈ લીધી તેણીવાર—

ઘડપણ. ૮.

એવું બાણી સહુ હરિ ભજેરે, સાંભળજે સહુ સાથ ;
પર ઉપકાર કરી પામશેરે, જે કાંઈ દીધું હશે જમણે હાથ—

ઘડપણ. ૯.

એવું નકટ છે વૃદ્ધપણુંરે, મૂકી દો અહંકાર ;
ધર્મના સત્ય વચન થકીરે, મેહેતો નરસૈં ઉતરો ભવપાર—ઘડપણ. ૧૦.

પદ ૧૩૬ રાગ એજ

- બાહારે વરની પાલખી, જ્ઞતાં વનિતાને થાય ઉદ્ધાસ—બાલા. ટેક.
નાહી ધોઈને પોઠિયારે, તિલક કીધાં ભાલ ;
વરના જનનયા શોભી રહ્યારે, માથે નાંખ્યાં છે અખીલ ગુલાલ—બાલા. ૧.
લીલા તે વાંસની પાલખીરે, તેના ઉંચકનારા ચાર ;
માથે તે બાંધ્યાં ભીનાં પોતિયારે, મોઢેરામ રામ નામ પોકાર—બાલા. ૨.
ચોરી તે બાંધી ચોકમારે, છાણાં તે લાવ્યા બે ચાર ;
ગોલ પાપડી દેખે કુતરાંરે, તે તો મનમાં ઘણું મલકાય— બાલા. ૩.
બાહારે (વરને) આગળ ચાલે લાકડારે, પાછળ ચાલે લાય ;
જમાઈ તો ચાલ્યા સાસરેરે, એની સાસુને હુરખ ના માય—બાલા. ૪.
તોરણે તનખા ઉડિયારે, માંડવે લાગી લાર ;
ઉઠે સાસુ શંખણીરે, તારો જમાઈ આવ્યો બાર— બાલા. ૫.
પંદરસે પેરામણીરે, મસાણા ગામનું નામ ;
લાલખાઈની દીકરીરે, ચિતા કુંવરી એનું નામ— બાલા. ૬.
જમાઈતો રહ્યા સાસરેરે, જનન્યા આવ્યા ઘેર ;
ટકો પંસો સર્વે ખાઈ ગયારે, વિવાહ કીધો છે રૂડી પેર— બાલા. ૭.

બાર ઘડા બાર કોડિયારે, ઉપર પેસો મેલો રોક ;
 જઘને કહો એના બાપનેરે, હવે તાણીરે મેલો પોક— બાલા. ૮.
 જીવને જમડા લઇ ગયારે, દેહીને કીધો એ હવાલ ;
 નરસૈયાનો સ્વામી મલ્યોરે, તે તો ઉતરીયા ભવપાર— બાલા. ૯.

પદ ૧૩૭ રાગ સામેરી.

ગુમાનીના ઘેલારે, આવરદા તો વહી ગધરે, હવે તારે ચેતવું હોય તો
 ચેત ;
 પ્રથમ પાપીઆરે, પ્રભુ ઓળખ્યા નહીંરે, હવે ક્યમ આવે હરિસું હેત
 —ગુમાની.
 કાળાને કીટીરે, ઘોળા કેસ થયારે, શરીર થયું શિતળ પગે ન ચલાય ;
 આંખે નવ સૂઝેરે, શ્રવણે સુણે નહિરે, તોય લધરે તૃષ્ણા નવ મૂકાય—
 ગુમાની.
 સગાં સનેહીને વા'લાંરે, તેં તો બહુ કર્યાંરે, તેને કાજે કીધાં કૂડાં કામ ;
 વરતીને વ'વાયોરે, વચન વિનતા તણેરે, મુખથી ભજ્યા ન કેશવરામ
 —ગુમાની.
 વિખનો વીંટ્યોરે, કરમ બહુ કર્યાંરે, તોયે તારો ન આવ્યો પાર ;
 એમને કરતાંરે, કાળ આવી પહોંચશેરે, પછે તારા મુખમાં પડશે માર
 —ગુમાની.
 ભણ્યા તે ભૂલ્યારે, ભવમાં આથડેરે, ભણી ભૂલ્યા પંડિતે ન પાડ્યો
 ઉત્તસ ;
 શીખામણ માનશેરે, મહા સુખ પામશેરે, એમ કહેછે નરસૈયો દાસ
 —ગુમાની.

પદ ૧૩૮ રાગ મેવાડો.

બુવાનીને દહાડેરે, હરિને જાણ્યા નહીંરે ;
 મોહું પરહારા સાથે મન ;

કાંઈક તે મોહોરે, કામનીના કેક્રમારે, કાંઈ એક જોડવા ધાયો ધન—	જીવાનીને. ૧.
પચીસ ને પચાસરે, પરપંચમાં ગયાંરે, દોહિલા આવ્યા સાઠ વર્ષના દન ; સિત્તેરને સુધીરે. કાંઈ સમજ્યો નહીંરે, પછી ગાલ્યો સાધન કરવા વન—	જીવાનીને. ૨.
આંખડિયે નહીં સૂજેરે, ગળે બહુ નાસકારે, એલે તેતો સંભાળાય નહીં કરણુ ; માયા તો ન મૂકેરે, તુટે નહીં તૃષ્ણારે, એળખાયા નહીં અશરણાશરણુ—	જીવાનીને. ૩.
હાથમાં લાકડીરે, ચરણુ ગાલે નહીંરે, તુટીને શિથિલ થયું છે તન ; મુખમાંહીં દંતરે એકે દીસે નહીંરે, તોએ પાપી ઉદર માગે અન્ન—	જીવાનીને. ૪.
ભાગ્ય જેનું ભલુંરે આ અવસરને એળખ્યોરે ; તેતો પ્રાણી કહેવાએ હરિના જન ; નરસૈયાના સ્વામીરે સુખમાં સંભારજોરે ; જો હોય પેલા ભવનું પુન્ય—	જીવાનીને. ૫.

પદ ૧૩૯ રાગ એજ.

દ્રૌપદી પ્રાથના કરે છે.

દ્વારિકાના વાસીરે, અવસરે પેલા આવજોરે, રાણી રૂક્મણી કેરા કંથ ; દુષ્ટ દુર્યોધનરે લાગ્યો મને પીડવારે, પ્રભુ મારા ઐહિશ ન્યાણું તારો પંથ -	દ્વારિકાના. ૧.
સોડ તાણીનેરે શું સુતો શામળારે, આજસ મોડીને ઊઠો આજ ; લક્ષ્મીજી તળાંસેરે પાવન તારાં પાવણારે, અમપર મેહોર કરો માહારાજ—	દ્વારિકાના ૨.

આહને થકીરે ગજ મૂકાવિયોરે, કીધી તમે સુધનવાની સહાય ; નરસિંહ રૂપેરે હિરણ્યકશ્યપુ હણ્યોરે ; પ્રહલાદ ઉગાર્યો લાગ્યો પાય—	દ્વારિકાના. ૩.
છપન કરેહરે જાહવ તાહરારે, સાથે જાળીભદ્ર સરીખા ભ્રાત ; કાળીનાગ નાથ્યોરે જરાસંધ જીત્યોરે, તે જાળ ક્યાં ગયું મારા નાથ—	દ્વારિકાના ૪
વસમી વેળા મારંરે વારે ચડો વિઠ્ઠલારે, ધાજે તમે છત્રપતિ નિરધાર ; અસવારી કરજેરે ગરુડની ઉપરેરે, નરસૈંયો વિનવે વારમવાર—	દ્વારિકાના. ૫.

પદ ૧૪૦ રાગ ખિહાગ.

ખાનાની પત રાખ, પ્રભુ તારા ખાનાની પત રાખ, ખાનારે માટે જો દુઃખ દેશો તો, કોણ પૂરે તારી સાખ. ટેક.	
રોહિદાસનીરે તમે રાખડી લીધીને, નવ જોધ જાત ને ભાત ; શાનેમાટે સનમુખ રહીને તમે, નાધ કહેવાયા હો નાથ—	પ્રભુ તારા. ૧.
પ્રહલાદનીરે પ્રતિપાલણા પાળીને, સ્થંભમાં પૂર્યો વાસ ; તાતી કઢા તમે શીતળ કીધી, સુધનવાને પાસ—	પ્રભુ તારા. ૨.
પંચાળીનાં પટકુળ પૂર્યાં ને, રાખી સભામાં લાજ ; સાયરમાંથી બૂડતો રાખ્યો, રામ કહેતાં ગજરાજ—	પ્રભુ તારા. ૩.
ઝેર હતાં તેનાં અમૃત કીધાંને. આખ્યાં મીરાંને હાથ ; મેહેતાને મંડળિક મારવા આવ્યો ત્યારે, કેહારો લાવ્યા મધ્ય રાત—	પ્રભુ તારા. ૪.
લકતોનાં તમે સંકટ ભાંગ્યાં ત્યારે, દ્રઢ આવ્યો વિશ્વાસ ; નરસિંહના સ્વામીને કહું કરજેડી જે, પૂરો અંતરની આશ—	પ્રભુ તારા. ૫.

પદ ૧૪૧ રાગ સૌરઠ મલાર.

વળોને વાલમ ઘરે આપણે, રૂતુ પ્રાવૃષ આવી ;	
બગલો સ્થાનકે બેસિયો, રાધા મેલે છે કહાવી—	વળોને. ૧
જેની ઋતે બગ પાવસ ઢળે, પંખી ઘાલે છે માળા ;	
વીસાર્યા કેમ વીસરો, મીઠી મોરચી વાળા—	વળોને ૨.
ગડેડે ગડેડે ને ગડહુડે, અંબરમાંહીથી પાણી ;	
ઉભાં મંદિરમાં એકલાં, જળ બુવે છે રાણી—	વળોને. ૨.
ઝીંણી ઝીંણી બુંદે ઝણ પડે, અંબર વેણ શું વાગે ;	
ભીંજે કસુંબલ ચુંદડી, તેમ શોભા લાગે—	વળોને. ૪.
પ્રેમાતુર રસ પ્રેમદા, ગોકળના ગામી ;	
લક્ષ્મી ઓધારણ ભૂધરો મેતા નરસૈનો સ્વામી—	વળોને. ૫.

પદ ૧૪૨ રાગ મલાર.

સાર કરો હરિ શામળા, ગૌ સુત દુઃખિયાં જાણી ;	
મે'ના કરો મનામણાં, પરબ માગે છે પાણી.	ટેક.
ઈંદ્ર મહારાજ મે'ને મોકલો, વાટ જાઉં છું બહેલી ;	
ગાજી વીજ ગેંદેં ચડો, પૃથ્વી થઈ છે વેલી—	સાર. ૧,
એપગને આરો નહીં, ગૌ સુત દુઃખિયાં થાશે ;	
લક્ષ્મી ઓધારણ ભૂધરો, પ્રદ તમારું જશે—	સાર. ૨.
જતી સતી વાટ જાઉં રહ્યા, રામ રમવાને આવો ;	
મહેર કરો મહેટા ધણી, સહુને મન ભાવો—	સાર. ૩.
નરસૈયો કે કૃષ્ણ બહુ કૃષ્ણાં, વર્ષ તેત્રીસા માંચ ;	
ભલે ભાદરવો ગાજિયો, કીધી પૃથ્વીની સ્હાય—	સાર. ૪.

પદ ૧૪૩ રાગ એજ.

સામું બુવો હરિ શામળા, આવો મેલી મ જાઓ ;	
ઘણા દિવસની પ્રીતકી, તેહી અળગા મ થાઓ—	સામું. ૧.

गगन अषाडी गान्धियो, वरसे मेघनी धारा ;	
तेणे सभे हरि सांभर्या, भीठी मोरली वाणा—	सामुं. २.
श्रावण भासे सुंदरी, लज्ज ल्यो लज्जवाना ;	
श्रावण वरसे सरवडे, धरे आवोने काना—	सामुं. ३.
लाहरयो ललो मढ मढ्यो, मेवुली मढ भाती ;	
गोरीये गोरस रेडियां, पीवा आवो संगाती—	सामुं. ४.
आसो भासे आशा घण्णी, पूरे अंतरजमी ;	
रिद्ध सिद्ध नव निद्ध लढ करी, मज्यो नरसैनो स्वामी—	सामुं. ५.

पद १४४ राग गेज.

डोध शुद्ध लावे हीनानाथनी, तेने नवनिद्ध आलुं ;	
मोतीडे वधावुं मारा नाथने, मारा इहियाभां धालुं—	डोध. १.
उत्तर दिशाथी उमंडियो, वरशे घोरम घोर ;	
त्रौह्ये अमडे वीजणी, भीठा जोले छे मोर—	डोध. २.
जेनी इते अग पावस ढणे, पंगी घाले छे भाणा ;	
तेणे सभे हरि सांभर्या, मारा इहयना थारा—	डोध. ३.
गोकुण मथुरा गे गामडां, लण आवे ने जवे ;	
कडणु ह्येयाना कडानल, सभायार न कडावे—	डोध. ४.
प्रेमातुर रस प्रेमदा, गोकुणना गामी ;	
रिद्ध सिद्ध नवनिद्ध लढ करी, मज्यो नरसैनो स्वामी—	डोध. ५.

पद १४५ राग वसंत.

आलो सणी जेवाने जधये, श्री गोकुण आंभो मोर्यो ;	
नोतमरुप धर्युं जेणे आंभे, त्रिभुवन छाध रह्यो मारे वालो. टेक.	
यदुकुण वासुदेवे वाव्यो, देवकीने उदरे अवतर्यो ;	
थायुं दध आवानं द घेर आव्यो, जसोदाये पावस सेव्यो मारे	
वालो— आलो सणी. १.	

સહસ્ર શાખ લાગી એણે આંખે, મુલ પૈઆરે પરવયાં ;
 શેષ નાગની વેણે સાંચયાં, ઇન્દ્ર લગી આંખો વિસ્તાર્યો મારો તાલો—
 ચાલો સખી. ૨.

દ્રુવ અંબરીષ રાજા રૂકમાંગદ, પ્રહલાદે ઘણો સેવ્યો ;
 લાણે નરસૈંયો પૂજ્યાના ઇદ્રજા, વૈષ્ણવ જ નને હુદે વસ્યો મારો
 વાલો— ચાલો સખી. ૩.

નરસિંહ શર્મા.

પદ ૧ રાગ પ્રભાત.

આતમજ્ઞાન ન આપથી આવે, ગુરુગમ લઈ ઘર ખોલોરે. ટેક.
 શરણાગત થઈ સંત પુરૂષને, વિનય વચન જઈ ખોલોરે—
 આતમજ્ઞાન. ૧.

કોણ અમો ગુરૂ કયાં થકી આવ્યા, કયાં જઈશું લઈ ચોલોરે—
 આતમજ્ઞાન. ૨.

ખોલે ચાલે કોણ સુણે છે, કોણ ઉઠાડે ઇ ચોલોરે. — આતમજ્ઞાન. ૩.
 સદગુરુ દેવ દયા કરી ખોલે, લયમ નિજ અંતર ખોલોરે—

આતમજ્ઞાન. ૪.
 સાધનથી વાધન મેળવશો, વાધ નહીં ફિર ડોલોરે— આતમજ્ઞાન. ૫

તરણા પાછળ પહાડ ન સૂઝે, લેહ ખરો અન મોલોરે—
 આતમજ્ઞાન. ૬.

નાથ કૃપા નરસિંહ ખતાવે, થઈ નિજ મનથી જોલોરે—
 આતમજ્ઞાન. ૭

પદ ૨.

“ કમ સમરેજો રામ ” એ રાગમાં ગવાય છે.

સમજી તજ પાંચ ગિપયકા સંગ.

ટેક.

હોઈ નાદવશ પ્યાધ હાથસેં, આપહીં-મરત કુરંગ—	સમજી. ૧.
કરત સ્પર્શ મુદ્ધિત મન હોકે, ફસત મરતહીં મતંગ—	સમજી. ૨.
મોહી રૂપમેં પરત તીપમેં, જાનત દેહી પતંગ—	સમજી. ૩.
બસ રસના રસ હોકર મછરી, છિદ પાવત નિજ અંગ—	સમજી. ૪.
ગંધ લોભસેં બધ બલજમેં, બંધહીં હોવત ભંગ—	સમજી. ૫.
એક બિષય બશ યા ગતિ પાવત, કયા ગતિ પાંચ પ્રસંગ—	સમજી. ૬.
હે નરસિંહ બિષય વિષ છોરી, નાથ ચરન મન રંગ—	સમજી. ૭.

— — —

પદ ૩ ગજલ.

સહુ થ્યાં સ્વાર્થથી લેળાં, નથી કો કોઇનું ખ્યારા, ટળેથી સ્વાર્થ પોતાનો, ધરે રસ્તો ણીજા ખ્યારા—	સહુ. ૧.
સમજ તું વિશ્વને જૂહું, તજી દિલ શોકને ખ્યારા, નહીં વશ મોહને થાવું, મુંઝાવું નાં જરી ખ્યારા—	સહુ. ૨.
ધરી હિંમત સદા રહેવું, સહેવું થાય જે ખ્યારા, કસોટી કારમી જગમાં, તું ડગ માં કોઇથી ખ્યારા—	સહુ. ૩.
રહે મતલબ સુધી રાજી, દગા બાજી કરનારા, સમયપર શીષને આપે, મળે વિરલાજ કો ખ્યારા—	સહુ. ૪.
હશે થાનાર જે થાવું, નથી મટનાર કો કાળે, ભરૂસે ઇશને રહેવું, સદા એક તાર થઇ ખ્યારા—	સહુ. ૫.
નહિ પુરૂષાર્થને તજવો, ધરી મન ધીરતા ખ્યારા, લડો બાજી જગત સાથે, ધરી શૂરવીરતા ખ્યારા—	સહુ. ૬.
અનીતિને તજી દહને, ભરો પગલાં નીતિ રસ્તે, ફતે છે સાચની સહુમાં, બહુમાં માન છે ખ્યારા—	સહુ. ૭.
નહિ કિસ્મત કહી રેવું, જગત જેવું તપાસીને, અનુભવ થાયછે એથી, જણાવે તત્ત્વને ખ્યારા—	સહુ. ૮.
જગત જંબળાની ફાંસી, વસે આનંદને હાંસી, વળી મોહ શોકના ભારા, કટે નહિ તત્ત્વવિષુ ખ્યારા—	સહુ. ૯.

વિચારી તત્ત્વને શોધો, ન દેશો દોષ કોઇને,
સદા નરસિંહ સમ થઇને, વિચરજો વિશ્વમાં આરા— સદુ. ૧૦.

પદ ૪ “જનુની જીવેરે ગોપીચંદની”એ રાગ

એવેરે દિવસ ક્યારે આવશે, થઇશું જગથી ઉદાસ,
સગાં ને કુટુંબ કાંઈ નહીં ગમે, ગમશે તરૂ તળ વાસ. ટેક.
મહેલ મંદિરમાં મોહોશું નહીં, જોશું નહીં ઘરગાર,
પર્ણકુટીરે આરી લાગશે, ઘન શીત ઘામ આધાર— એવેરે ૧.
સ્નેહ અંબધી છૂટશે, તુટી જશે વ્યવહાર,
ધામ ધરા ધન માનમાં, લોભાશું નહિ લગાર— એવેરે. ૨.
વિવિધ લોજન નહિ ભાવશે, ખાશું વનકાળ કૂલ,
અંબર અંગ ન ઓઢશું, નિર્મિત ક્ષોભ કે તૂલ— એવેરે. ૩.
વિપયોથી વૃત્તિ વિરામશે, જાણી મહા દુઃખ મૂળ,
મલય લેપન નહિ રૂચશે, રૂચશે ધુણીની ધૂળ— એવેરે. ૪.
અહિ સમ જોઈ જન જોગને, રહેશું તેનાથી દૂર,
શય સમ સ્ત્રી તન વેખશું, તજશું કામના કૂર— એવેરે. ૫.
મૌક્તિક મણિના આભૂષણો, તજશું શાલ દુશાલ,
વ્યાઘાંબર ધરશું અંગમાં, પાથરશું મૃગછાલ— એવેરે. ૬.
મમતા અહંતાને વાસના, છોડીશું ચિત્ત આહ,
અંતર અરિને સંહારશું, હરશું તન મનની દાહ— એવેરે. ૭.
સ્વર્ગ તણા સુખ લોગને, છોડી જોગને મહાશું,
શીત ઝરણ કાં શિલાતળે, ગિરિ ગુફામાં કાં જાશું— એવેરે ૮.
વિચરીશું વનમાંહીં એકલા, રાખી બેપરવાઈ,
રાજ રાંક અમીરથી, રહેશે સ્વાર્થ ન કાંઈ— એવેરે. ૯.
અંતર કરણો વિરામશે, તજશે વ્યવહારના આળા,
તન મન ધિર (જોઈ) શિર કેશમાં, પાંખી ઘાલશે માળા—એવેરે. ૧૦.
સઘળાંથી સમદ્રષ્ટિ રાખશું, રાખી નિજરૂપ ભાવ,
મુક્ત થાશું જીવતાં થકા, લેશું આનંદ લહાવ— એવેરે. ૧૧.

હોઈ નાદવશ ધ્યાય હાથસેં, આપહીં-મરત કુરંગ—	સમજી. ૧.
કરત સ્પર્શ મુદ્ધિત મન હોકે, કસત મરતહીં મતંગ—	સમજી. ૨.
મોહી રૂપમેં પરત હીપમેં, જરત દેહી પતંગ—	સમજી. ૩.
બસ રસના રસ હોકર મછરી, છિદ પાવત નિજ અંગ—	સમજી. ૪.
ગંધ લોભસેં બાઈ જલજમેં, બંધહીં હોવત ભંગ—	સમજી. ૫.
એક ગિષય બશ યા ગતિ પાવત, કયા ગતિ પાંચ પ્રસંગ—	સમજી. ૬.
હે નરસિંહુ ગિષય વિષ છોરી, નાથ ચરન મન રંગ—	સમજી. ૭.

૫૬ ૩ ગજલ.

સહુ ય્યાં સ્વાર્થથી ભેળાં, નથી કો કોઇનું ખ્યારા, ટળેથી સ્વાર્થ પોતાનો, ધરે રસ્તો બીજો ખ્યારા—	સહુ. ૧.
સમજ તું વિશ્વને જૂહું, તજ દિલ શોકને ખ્યારા, નહીં વશ મોહને થાવું, મુંઝાવું નાં જરી ખ્યારા—	સહુ. ૨.
ધરી હિંમત સદા રહેવું, સહેવું થાય જે ખ્યારા, કસોટી કારમી જગમાં, તું ડગ માં કોઈથી ખ્યારા—	સહુ. ૩.
રહે મતલબ સુધી રાજી, દગા બાજીજ કરનારા, સમયપર શીષને આપે, મળે વિરલાજ કો ખ્યારા—	સહુ. ૪.
હુશે થાનાર જે થાવું, નથી મટનાર કો કાળે, ભરૂસે ઇશને રહેવું, સદા એક તાર થઈ ખ્યારા—	સહુ. ૫.
નહિ પુરૂષાર્થને તજવો, ધરી મન ધીરતા ખ્યારા, લડો બાજી જગત સાથે, ધરી શૂરવીરતા ખ્યારા—	સહુ. ૬.
અનીતિને તજી દધને, ભરો પગલાં નીતિ રસ્તે, કતે છે સાચની સહુમાં, બહુમાં માન છે ખ્યારા—	સહુ. ૭.
નહિ કિસ્મત કહી શેવું, જગત જોવું તપાસીને, અનુભવ થાયછે એથી, જણાવે તત્ત્વને ખ્યારા—	સહુ. ૮.
જગત જાનણની કાંસી, વસે આનંદને હાંસી, વળી મોહ શોકના ભારા, કટે નહિ તત્ત્વવિષ્ણુ ખ્યારા—	સહુ. ૯.

વિચારી તત્ત્વને શોધો, ન દેશો દોષ કોઇને,
સદા નરસિંહ સમ થઇને, વિચરજો વિશ્વમાં આરા— સહુ. ૧૦.

પદ ૪ “જનુની જીવોરે ગોપીચંદની”એ રાગ

એવોરે દિવસ ક્યારે આવશે, થઇશું જગથી ઉદાસ,
સગાં ને કુટુંબ કાંઈ નહીં ગમે, ગમશે તરૂ તળ વાસ. ટેક.
મહેત્ર મંદિરમાં મોહોશું નહીં, જ્ઞેશું નહીં ઘરનાર,
પર્ણકુટીરે આરી લાગશે, ઘન શીત ઘામ આધાર— એવોરે ૧.
સ્નેહ સંબંધી છૂટશે, તુટી જશે વ્યવહાર,
ધામ ધરા ઘન માનમાં, લોભાશું નહિ લગાર— એવોરે ૨.
વિવિધ લોજન નહિ ભાવશે, ખાશું વનકળ કૂલ,
અંબર અંગ ન ઓઢશું, નિર્મિત દોમ કે તૂલ— એવોરે ૩.
વિપયોથી વૃત્તિ વિરામશે, જાણી મહા દુઃખ મૂળ,
મલય લેપન નહિ રૂચશે, રૂચશે ધુણીની ધૂળ— એવોરે ૪.
અહિ સમ જોઈ જન જોગને, રહેશું તેનાથી દૂર,
શબ સમ સ્ત્રી તન લેખશું, તજશું કામના કૂર— એવોરે ૫.
મૌક્રિતક મણિના આભૂષણો, તજશું શાલ દુશાલ,
વ્યાઘાંબર ધરશું અંગમાં, પાથરશું મૃગછાલ— એવોરે ૬.
મમતા અહંતાને વાસના, છોડીશું ચિત્ત ગ્રાહ,
અંતર અરિને સંહારશું, હરશું તન મનની દાહ— એવોરે ૭.
સ્વર્ગ તણા સુખ ભોગને, છોડી જોગને ચહાશું,
શીત ઝરણ કાં શિલાતળે, ગિરિ ગુફામાં કાં જાશું— એવોરે ૮.
વિચરીશું વનમાંહીં એકલા, રાખી એપરવાઈ,
રાજા રાંક અમીરથી, રહેશે સ્વાર્થ ન કાંઈ— એવોરે ૯.
અંતર કરણો વિરામશે, તજશે વ્યવહારના ગ્રાણા,
તન મન ધિર (જોઈ) શિર કેશમાં, પાંખી ઘાલશે માળા—એવોરે ૧૦.
સઘળાંથી સમદ્રષ્ટિ રાખશું, રાખી નિજરૂપ ભાવ,
મુક્ત થાશું જીવતાં થકા, લેશું આનંદ લહાવ— એવોરે ૧૧.

સંગત સંતોથી રાખશું, કરશું તત્ત્વ વિચાર.	
ગુરુગમ લેઈનેરે ઝોલશું, અનહદ લેદ અપાર—	એવોરે. ૧૨.
અનહદ નાદમાં પામશે, લય સૌ આરે સંસાર,	
જેત અખંડિત જાગશે, હૃદયાકાશ મોઝાર—	એવોરે. ૧૩.
ઝોલશું હૃદયા આકાશમાં, બહાર બખેડાને ટાળી,	
નાથ ગુરુના પ્રતાપથી, ટીંટી ટાળશું કાળી—	એવોરે. ૧૪.
નરસિંહ સમ થઈ ચાલશું, જગથી ડરશું ન કાંચ,	
ત્યારે ખચીત સહુકો પામશું, કલ્પ વૃક્ષની છાંચ—	એવોરે ૧૫.

પદ ૫. લાવણી.

ગુરુ ગ્રહી અખ બાંહી હુમારી, ચે ભવસાગર પાર કરો ;	
ડૂબત ડૂબત આયો શરને, અર્જ હુમારી કર્ણુ ધરો.	ટેક.
યહુ સંસાર અપાર ભરાજલ, તૃણાકા જિનમેં ખારા ;	
ચિત્તકી લહેરી ઉઠત ગહેરી, ગિનત જીસ નાને પારા ;	
ક્રોધરૂપ દાવાનત જામેં, મહા મદરૂપ વસે મધર—	ગુરુ. ૧.
લોલ જ્ઞાલકી ઘુમરી આવત, વમલ પરત જિનકે ભારી ;	
સુખ દુઃખ ભરતી એટ હોત હૈ, ઘોર કરત વૃત્તિ ગુણકારી ;	
પુરૂષરૂપ જહાં મચ્છ કચ્છ હૈ, ખટરસ રસસેં નેહુ ખરો—	ગુરુ. ૨.
યુવક કામ સુંદર મછિયારા, મોહુ જાલ લેઈ હાથ ખડા ;	
પુરૂષરૂપ મછિયાં પકરનકા, બિચાર દિલમેં લાય ખડા ;	
વહી જાલમેં માલ માંસકો, પિંડ ત્રિયાકો બાધ ખરો—	ગુરુ. ૩.
રસના શિખના હાથ નહીં અરૂ, હાથ નહિ ધન્દ્રિય જિનકે ;	
દોએ જાલકા માલ દેખકર, બહુત રસિક ધનકો ગિનકે ;	
જેશ ધરી ખેહોશ હોઈ કે, રસવશ હોકર ફસહી પરો—	ગુરુ. ૪.
જયોં જયોં નિકરન જોર કરત હૈ, ત્યોં ત્યોં ફસતા જાલ બહુ ;	
સખહીં એરસેં જાલ બંધમે, સિકરત જાવત ગાત સહુ ;	
અંગ હિલાય હિલાય થકયો અરૂ, શ્વાસ ઉસાસહી જાત ભરો—	ગુરુ. ૫.
શરન અનન્ય હોઈ ગુરુ જનકે, બલ અપના સખ છોડ દિયા ;	

ગુરુ ગુરુ કહુ કર ધ્યાન લગાકર, તન મન ઉનમેં જોડિયા ;
ત્રિવિધ તાપ અરૂ ટારી મરન ભય, ડારી કૃપા ભવ બંધ હરો—
ગુરુ. ૬.

લેઈ ભક્તિ ગુરુયોગ શક્તિ દેઈ, અનહદ ભેદ બતાય દિયા ;
અભિમાદિક સિદ્ધિ બલ કરકે, બલ બંધકો દૂર કિયા ;
ઐર અનંત કૃપા ગુરૂ કરકે, જ્ઞાન નાવપર લાય ધરો— ગુરુ. ૭.

જ્ઞાન નાવપર રૂઠ હોઈ કે, મોક્ષ કિનારે આય લગે ;
સદ્ગ્રિહ આનંદ બ્રહ્મરૂપકી, જ્ઞેતિ અખંડિત જગહીંમગે ;
પેખો આતમરૂપ અનુપમ, બ્રાંતિભાવ સખ ઉડહીં પરો— ગુરુ. ૮.

જ્યેં આંખિન દેખત સખ જગકોં, આંખ ન દેખી બય કહું ;
ત્યેં જંગ થિતલય કરતાં મંગલ, બ્રહ્મ ન બનત પાય સહુ ;
જખ ગુરુ દર્પન જ્ઞાનરૂપ દિયા, પ્રતિબિંબકસેં ભાસ પરો— ગુરુ. ૯.

આપ આપકો રૂપ બનકર, ભેદ ભાવ સખ દૂર કરી ;
બચન કર્મ મન પહુંચ શકે નહીં, વહાં વાસ કરી ધ્યાન ધરી ;
ગુરુ કૃપા અમૃતમય ખ્યાલા, નિશિદ્ધિન ભરભર પાન કરો— ગુરુ. ૧૦.

તન ધન જોબન માત તાત અરૂ, બ્રાત બતકો કામ નહીં ;
ત્રિયામિત્ર અરૂ રાજપાટ, સુખપાલ પશુ આરામ નહીં ;
તદાકાર કારક સખ સાધન, દેઈ અનંત ગુરુ કષ્ટ હરો— ગુરુ. ૧૧.

નરસિંહુ નિશિદ્ધિન વિનવત સદ્ગુરુ, નથુરામ મહાશય શરમા ;
મોહ બલ બંધન મમ કાટો, જ્ઞાન કટારી બ્રહ્મી કરમાં ;
અન્ય નહીં આહત મુજ હૃદયેં, કહત ભાવ યાહુ ખૂબ ખરો—
ગુરુ. ૧૨.

નરોત્તમ.

પદ ૧ ભુજંગી છંદ.

બોધવચન.

અરે માનવી અંતરે જો વિચારો, નથી સાર સંસારમાં છે નકારો ;
ઘટીમાં ઘટી બય આયુષ્ય ટુંકી, ભજો રામને કામને દૂર મૂકી ૧.

- પ્રભુજી વિના દો નથી તારનારો, નથી તે વિના દો કૃપાનાથ મારો ;
કૃજેતી થશે ચાર જો જઈશ ચૂકી— લજ્જે રામને. ૨.
- થયા જન્મ તારા નકારા હજારો, મળ્યો ના તથાપિ કૃપાનો કિનારો ;
વૃથા ભાર માથે વહ્યો રાખ બૂકી— લજ્જે રામને. ૩.
- ઘણા રંક પ્રાણીની પીડા ન જાણી, અભિમાનથી અર્થ કીધી કમાણી ;
કદી સાથ આવે ન બદામ સૂકી— લજ્જે રામને. ૪.
- પુરો પ્યાર વારાંગના સાથ જોડી, રમ્યો રંગમાં શ્વાનની પેર દોડી ;
જશે વિત્ત જોશે નહીં સામુ થુંકી— લજ્જે રામને. ૫.
- ઘણાના હણ્યા પ્રાણને પેટ માટે, છુપાવી કૃયો કંદમાં આડી વાટે ;
તપાસો તમે નીકળે પાપ ભૂકી— લજ્જે રામને. ૬.
- તણ નીતિ રીતિ ભમે જેમ પાડો, પડે ધર્મના કામમાં નિત્ય આડો ;
તપાસી રહ્યો કાળ વિકાળ ટુંકી— લજ્જે રામને ૭.
- થશે સર્વથા મર્ણુ આ અંગ જશે, તમારો તમારો સ્મશાને જણાશે ;
નકકી મૂકશે લાકડાં સાથ કુંકી— લજ્જે રામને. ૮.
- નરોત્તમતાણી શીખ કહ્યો ધરીને, ગ્રહી બોધ સારો સ્મરો શ્રીહરિને ;
કરી નાંખશે સર્વ નિકાલ ચૂકી— લજ્જે રામને. ૯.

પદ ૨ ભુજંગી છંદ ૨.

- કરાવી ઘણા નીચની તેં ગુલામી, ઘણીવાર વાતો કરાવી નકામી ;
વદાવી ઘણીવાર તેં દીન ભાષા, હવે તો મને છાંડ હે રાંડ આશા. ૧.
- ઘણા દેશપ્રત્યે ભમ્યો નિત્ય દોડી, જડી તોય ના રોકડી એક દોડી ;
કરી વેઠં વેઠ્યાં ક્રુધા ને પિપાસા— હવે તો મને. ૨.
- કર્યો ઠાઠ પાખંડના પેટ માટે, ઘણાં સંકટો વેઠ્યાં વાટ ઘાટે ;
થઈ તોય નાં તૃપ્ત નાંખી નિશાસા— હવે તો મને. ૩.
- ઘણાએ ઘણીવાર નાંખ્યો વખોડી, કરી જાચના તોય જે હાથ જોડી ;
જડ્યો ના સડ્યો સાથવો એક માસા— હવે તો મને. ૪.
- અનુપ્રાસમાં ઉપમાઓ મિલાવી, રૂપાળી રસિકી કવિતા બનાવી ;
તમે જાણશો આશમાં છે તમાસા— હવે તો મને. ૫.

નકામા નડી રાંકને કામ કીધાં, વઢીને વૃથા લોકથી વેર લીધાં ;
 પડ્યા કષ્ટ કોટિ થયા ખોટી ખાસા— હવે તો મને. ૬.
 ઘણા સ્વાર્થ નિત્યે વસી નીચ સાધે, તણ સત્ય શાન્તિ લીધાં પાપ માથે;
 કહું કેમ તારા ગણી દોષ શાશા, હવે તો મને છાંડ હે રાંડ આશા ૭.

પદ ૩ ભુજંગી છંદ ૩ જો

અરે આવહો તું થયો ક્યાંથી ઘેલો, મનિ ક્યાં ગુમાવી બન્યો કેમ મેલો ;
 જરા તો બુઝો આંખની બાબ કોઈ, થયા તે જવાના રહેશે ન કોઈ. ૧.
 વૃથા ગર્વ શા કારણે ચાર આણો, વૃથા પક્ષ પોતા તણો શીદ તાણો ;
 જશે સર્વ જશે તમે પ્રાણ ખાઈ— થયા તે જવાના. ૨.
 વૃથા માંડું માંડું કરે શીદ લાઈ, નથી તાંડું એમાં દીસે મૂરખાઈ ;
 નહીં સાથ આવે જશે હાથ ઘોઈ— થયા તે જવાના. ૩.
 ગણી સારી નારી ઘણી પુત્રી બહુલી, ઉરે વ્યર્થ હુખાય છે શીદ પ્રાણી ;
 જશે પ્રાણ જશે સગાં સર્વ રોઈ— થયા તે જવાના. ૪.
 ગમેતેટલી જો કરે ભેગવાઈ, ગમે તો ગુકામધ્ય બેસો ભરાઈ ;
 લઈ કાંઈ જશે જશે નીચુ ભેઈ— થયા તે જવાના. ૫.
 મહી માન રામા અને દામ માટે, કરે વ્યર્થ કંકાશ શા કામ માટે ;
 જશે સર્વ રાંધી રહેશે રસોઈ— થયા તે જવાના. ૬.
 ગમે તો જમે સુખડી નિત્ય તાણ, ગમે તો રડો ખાઈને શાક લાણ ;
 કદીહોય ભૂપાળ કે હોય ભોઈ— થયા તે જવાના. ૭.
 વૃથા ચાર કાંકાં તમે શીદ મારો, હરિને જખી પાર આ નાય તારો ;
 નથી તે વિના વિશ્વમાં એક સોઈ, થયા તે જવાના રહેશે ન કોઈ. ૮.

નરોહર

પદ ૧.

સંતોરે એ લેહરમાં રહિયેરે, લે આવે તન મન ગણે;
 જેમ છે તેમ થઈએરે.

કેક.

આતમ લે તો ઉપલે, જ્યારે સદ્ગુરુ મળેરે;	
આતમ તત્ત્વ જાણ્યાવિના, સંશય નવ ટળેરે—	સંતો. ૧.
લેહિ પદ લે કોઈ અનુભવી, જે ગગનના વાસીરે;	
શૂન્ય ધૂન્યને અનુસરે, પરમ જ્ઞેત પ્રકાશીરે—	સંતો ૨
ઐ અક્ષર થકી અક્ષરથી, પણ અળગોરે;	
આણ અક્ષર પરમાત્મા, નથી કેને વળગોરે—	સંતો. ૩.
મુવે જીવ જાએ જાહાં, જીવતાં ત્યાં જાઈએરે;	
ગુરુગમે નરોહર કહે, જીવન મુક્તા થાઈએરે—	સંતો. ૪.

નવલસખી

“ તમે આહીરહો રામ રસિઆ ” એ રાગમાં ગવાયછે.

પદ ૧.

સુનો સખી મોહન જેનું જાજાવે.	ટેક.
સાંજ સમય ગૌધન કે પીકે, આછે ધનીઠની આવૈ—સુનો સખી. ૧.	
કહું પુષ્પ કહું કુસુમ ઝરી, કહું તુલસી દલ લાવૈ ;	
ગુંજ માલ વનમાલ લાલ ડિર, અંગ અંગ છબિ છાવૈ—	સુનો સખી. ૨.
ઈંદુ બદન અરૂ ણિંદુ નયન શિર, મુકુટ મધુર સુર જાવૈ ;	
કુંજ ભુવન મારગ ઉપવનમૈ, મોર ચકોર નયાવૈ— સુનો સખી. ૩.	
શ્રુતિ કુંડલ ઝલકત અલકનપર, હલકત નયન સિરાવૈ ;	
પીત દુકુલ ક્ષૌલ કેસરકી, નવલ સખી મન લાવૈ— સુનો સખી. ૪	

નાનકે.

સંવત ૧૫૨૫ માં જનમ્યો હતો.

✓ પદ ૧ રાગ પ્રેમકલાની લાવણી.

ખખર નહીં આ જુગમેં પલકી, ખખર નહીં આ જુગમેં પલકી ;	
સુકૃત કર લે રામ સમર લે, કોન જાને કલકી—	ટેક.

तारामंडल रवि अंद्रमा, ओर यरायरकी ;	
यार द्विनोडे अमत्कारमें, भीजली आ अमकी—	अगर नही. १.
डौडी डौडी माया नैडी, कर भातां छलकी ;	
पापकी पोट धरी शिर डपर, होवत नहुँ डलकी—	अगर नही. २.
साधणंध ओर कुटंग कणिले, मोहोणत मतलणकी ;	
काया माया नूठी णाल, यह तेरी कणकी—	अगर नही. ३.
जंगलग हुंसा है कायामें, तंगलग मंगलकी ;	
छोडयले हुंसा देडीकुं, माटी जंगलकी—	अगर नही. ४.
दया धर्मयुत साडेण स भरो, भात येही नानककी ;	
राग द्वेष अलिमान न राणो, णिनति नानककी—	अगर नही. ५.

पद २ राग धनाश्री

श्रुवितको व्यवहार, जगतमें श्रुवितको व्यवहार—	डेक.
मात पिता लगिनी सुत णांधव, अडु निज धरकी नार—जगतमें.	१.
तनसें प्राणु होत जण न्यारे, तुरत प्रेत पोकार—	जगतमें. २.
अरध घडी डोड नडि राणे, धरतें हेत निकार—	जगतमें. ३.
मृगतृण्णा न्युं रडे जगरयना, देणो हृदय णिवार—	जगतमें. ४.
जन नानक अे मत संतको, दाण्यो तोहे पुकार—	जगतमें. ५.

पद ३ राग ऐण

नूठी देणी प्रीत जगतमें, नूठी देणी प्रीत.	डेक.
मेरो मेरो सअहीं करत हुय, छेतसें णांधत चित्त—	जगतमें. १.
अपने सुअको सण जग रोवे, कया द्वारा कया मित—	जगतमें. २.
अंतकाल कोध संग न आले, हे अयरज यह रीत—	जगतमें. ३.
मन मूरण अ अजहु न समजत, दुःख देडारे नीत —जगतमें.	४.
नानक लवजस पार पडो जव, गाओ हुरिके गीत—	जगतमें. ५.

પદ ૪ રાગ ગોડી.

અળ તો રામ ભજન કર ભાઈ. ટેક.
 ઘડી ઘડી ઘડિયાલ બાળે, પહુર પહુર શરનાઈ ;
 રામ ભજન બિન વૃથા બાત હૈ, કાલ નિશાન બબાઈ— અળ તો. ૧.
 જે યહુ અળસર ચૂકે પામર, ફિરકે નાહીં ભલાઈ ;
 લખ ચોરાસી ચોનકે માંહી, ભટકતહીં મરબાઈ— અળ તો. ૨.
 બકી આશ કરતહો આગે, મનુષ દેહ નર પાઈ ;
 કરણી તા કહ્યુ બની ન આવે, અળ કર ભજન સવાઈ— અળ તો. ૩.
 બિન હરિભજન ભજન ભલા નહીં તેરા, સત્ય કહૈ રામ હુહાઈ ;
 રામહી રામ રટો નિશિવાસર, અતિશય પ્રીત લગાઈ— અળ તો. ૪.
 નાનકદાસ રામ ભજુ ભાઈ, હિત ચિત્તસેં લૌલાઈ ;
 ઐસે સંત પુકાર કહત, દોઉ ભુજ ઉઠાઈ— અળ તો. ૫.

નાભો.

રસ હોરી ખેલે શ્રી બાનરાય ; રાવ કુબરી ઝરોંબૈ ઝાંકે આઈ. ટેક.
 મહાદેવ સાજે મૃદંગ, રૂપિ નારદ નાચે લિયે ઉપંગ ;
 તાલ લિયે ગાવૈ જે દેવ, જહાંપિયા નામદેવ— રસ હોરી. ૧
 રોહીદાસ બબાવૈ વરગાવૈ, આશાટોડી વસંત રાગ ;
 સનકાદિક ખેલૈ મઝાર, બહાં નિગમ ઉચ્ચાર જૈજૈકાર—રસ હોરી. ૨.
 કુંકુમ કેસર ભરે હૈં માટ, જહાં સેન ભક્ત દે ખાંટ ખાંટ ;
 પિચકારી બલભદ્ર હાથ, પ્રહલાદ બિભીષણ વિદુર સાથ—રસ હોરી. ૩.
 ઉત્ત ગુલાલ અરૂણ આકાશ જહાં અનંતાનંદ ધ્રુવ કૃષ્ણદાસ ;
 અગ્રકીર ચરંચૈ અખીર જહાં, અંબરીખ સુખ દેવ ધીર—રસ હોરી. ૪.
 રંકા બંકા કાલુ કેવલદાસ, જહાં દાસ દેવકરં બહુ પ્રકાશ ;
 ખોળુ નરસિંહ આસપાસ, જહાં પ્રેમ સહિત ગાવૈ મીરાંદાસ—
 રસ હોરી. ૫.

જહાં રામાનંદ કૃષ્ણે પ્રહ્લજ્ઞાન, જહાં કૃષ્ણીર ચલાવે શબ્દ જ્ઞાન ;
નીમાનંદ અરૂ વિષ્ણુ શ્યામ, જહાં માધવાચાર્ય કરે બહુ બખાન—

રસ હોરી ૬.

હોરી ખેલત મન બઢ્યૌ રંગ, જહાં અનંત કોટિલિયે સાધુસંગ.

અબકી ઊર મેરે રાગો માન, જન નાભાકોં દીજે ભક્તિ દાન—

રસહોરી ૭.

નારાયણ.

પદ ૧. રાગ બિહાગ કાફી.

દેખો સંતો પ્રહ્લ સાગરકી લહેરી, જામે કોન પુરૂષ કોન મેરી. ટેક.

કોટિ પ્રહ્લાંડ સો ઉપજત છિનમેં, સામર્થ એસો હેરી ;

કોટિ સ્થિતિ કોઈ કાલ રહત હૈ, કોટિક હોત પ્રલયરી— દેખો. ૧.

રજ ઉપજવે સત્ય પ્રતિ પાલે, તામસ નાશ કરોરી ;

ઉત્પત્તિ સ્થિતિ લય હોત ગુનનતેં, નિર્ગુનકી ગત ગેરી— દેખો. ૨.

દેવ દનુજ મનુજ ગણુ ઉપજત, પંછી પત્રગ કહ્યોરી ;

અગ જગ પૂરન હૈ પરમાત્મ, આપહી આપ ભયોરી— દેખો. ૩.

આતમ ઉદ્ધિ સદા પરિપૂરન, ઘટત ઘઢત ન લહ્યોરી ;

કહે જન નારાયણ સુખસાગર, જ્યુકો ત્યુંહી રહ્યોરી— દેખો. ૪.

પદ ૨ રાગ ધીરાના પદનો.

પંડિત પુરાણીરે, કુરાંની તમે ક્યારે ભુવો ;

ભણીને શું ભાણ્યુંરે, અજ્ઞાને કાં પડી મુવો. ટેક.

પોથી વાંચીને પરને દેખાડે, કરે ઉદરનો ઉપાય ;

કેહોણી કહેને રેહોણી ન રાખે, તેણે અરથ ન થાય :

સામા શું દોહો છોરે, પૂઠે તમે ધારી ભુવો—

પંડિત. ૧

ગુરુ થઈને જ્ઞાન બતાવે, ફેગટ કુંકાવે કાન શિષ્ય પાસે સેવા કરાવે, તોય ન આવી સાન ;	
પ્રેમ પુરૂષ બાણીરે, કાયર જેમ લાગે બુવો—	પંડિત. ૨.
ટોપી પેહેરે ને તિલક ચીરે, ઝેરખા રાખે બમે જોડ ;	
ઘોતી ધુવેને પોથી પ્રસારે, ખોટો થઈ કહે ખોડ ;	
માયાને અંધારેરે, અલ્યા તુંતો આથડી મુવો—	પંડિત. ૩.
માળા તિલક પાખંડ કરે છે, આત્મ ચિન્યા વિણ ક્ષેક ;	
મોતી પ્રતાપે નારણ કે છે, પાખંડ કરે સહુ લોક ;	
બ્રહ્મ નવ બાણેરે, જ્ઞાની આપ શોધી બુવો—	પંડિત. ૪.

નિમાનંદ.

શ્રીકૃષ્ણની સ્તુતિ, ચરચરી છંદ.

નંદનંદન જગત વંદન, ચરણ રજ કુબજ તરી ;	
ચાર બુગ પરિબ્રહ્મ કહિયે, કૃષ્ણ રાજત મધુપુરી.	૧.
બંસિવટ તટ નિકટ યમુના, શામળે મોરલી ધરી ;	
મોરલી ધુનિ સુણી ત્રિલોક મોહિ, કૃષ્ણ રાજત મધુપુરી.	૨.
વૃંદાવનમાં મદન મોહન, અષ્ટ સિદ્ધિ નવ નિદ્ધિ ખરી ;	
કાળિ અહિ ઘનશ્યામ નાથ્યો, કૃષ્ણ રાજત મધુપુરી.	૩.
ગોપ ગોપી સંગ લેધને, કુંજ કુંજ રમ્યા હરિ ;	
રાસ રમ્યો જહુનાથ નંદન, કૃષ્ણ રાજત મધુપુરી.	૪.
ઈંદ્ર અંદ્ર કુબેર બ્રહ્મા, લખે વિગત પ્રભુ ફરી ફરી ;	
અનંત મુનિજન કરત જય જય, કૃષ્ણ રાજત મધુપુરી.	૫.
કંસ વંશ નિકંદ કીધો, દતુજ સર્વ ગયા ડરી ;	
સંત કારણ દેહ ધારણ, કૃષ્ણ રાજત મધુપુરી.	૬.
મુકુટ લટપટ પેચસરપટ, તિલક અંદનનું કરી ;	
વનમાળી લાલ ગોપાલ કહિયે, કૃષ્ણ રાજત મધુપુરી.	૭.

कृष्णाष्टक जे पठत निशिदिन, स्वर्ग जाय ते संचरी ;
निमानंद अवतार अद्भुत, कृष्ण राजत मधुपुरी.

८.

निर्मणदास.

पद १ लावणी.

“ मनोवर समलये ” जे राग.

मोज उठ यली पवनके संग, जण मिल गये पांचो रंग.	रेक.
जणलग आशा तणलग आसा, जेवतडे चोरंग ;	
दूटी दोरी हाथ न आवे, ज्युं उठ यला पतंग—	मोज उठ. १.
मेरी तेरी कर धाम मिलाया, महुल जन्या चोरंग ;	
लाधबंध ओर कुटुंण कजिला, डोध न आवे संग—	मोज उठ. २.
अणहु येत डेतकर हरिसें, गुरु शण्डमें रंग ;	
राम नामकी नाव जनाले, यल उतर सतसंग—	मोज उठ. ३.
समलोक सदगुरुका वासा, मिल गये जेकडी रंग ;	
निर्मणदास रामरंग माता, यडे न हुण अंग—	मोज उठ. ४.

पद २ लावणी राग ज्येज.

जेक धर जनां दोनो दिन, डोध संत रडे लवलीन.	रेक.
नहीं डोध पंडित नहीं डोध काण, पांच तत्व गुणु कीन ;	
डोध सुनत डोध कान छेदावत, दुग्धा आपे कीन—	जेकधर. १.
डोध गाडे डोध कुंकी आवे, देजो जगतकी रीत ;	
डोध लूत डोध प्रेत जनेो है, डोध जींद डोध पीर—	जेकधर. २.
डोध संध्या डोध निमान पडते, डोध ध्यानमें लीन ;	
राम रहीम जडेकर जने, डोध संत प्रवीन—	जेकधर. ३.

यार जेहसें नहीं कोध न्यारा, लेह संतकुं दीन ;
निर्मणदास जगतसें न्यारा, राम रहीममें लीन— ओकधर. ४.

पद ३ राग काशी.

ज्ञानी तो तेने कहियेरे, गुरुके संग भिदा रहे ;
नित छठी जेनी सुरतारे, के श्री गुरु यरणे रहे. टेक.
जणसें शब्द कियो गुरु स्मरणे, भिट गये सकल विकार ;
अठपहोरकी योसठ घाडियां, छूट नहीं लगाए,
सतत तो जेनी वृत्तिरे, के निशिदिन लागी रहे— ज्ञानी तो. १.
जे तन लागी सोही तन जण्ये, गुरु शब्दकी भात ;
राम राम रंग होध रह्यो है, ररंकारकी साथ,
शब्दमें सुरतिरे, के ज्युं भण्यो नाम भिसे— ज्ञानी तो. २.
पोथी पठ पठ पंडित छारे, लूल देभा नहीं सार ;
यार जेह दुंढे नहीं पावे, अट हरशनके पार,
आपार देश न्यारारे, कोध कोध संत विरला अहे— ज्ञानी तो. ३.
अघ अनादि नाम गुरुका, निरणी ल्यो निरधार.
निंरालंज सगहीमें न्यारा, गुरुपद है निरधार,
निर्मणदास न्यारारे, के घटमांहीं रहे— ज्ञानी तो. ४.

पद ४ धीराना पदनो राग.

संत भतवालारे, रामरस पीवत है,
सुख दुःख नहीं व्यापेरे, आनंद घट सदा रहे. टेक.
गुरु सुख होध राम रस पीवे, सदा रहे रंगवाल,
श्यासो श्यास सदा स्मरणमें, टूटत नहिं ताल;
समुद्र गिय लहुरीरे, निशिदिन उडत रहे— संत. १.
ओर अमल लेनेकुं जावे, तामे जेठे दाम,
राम अमल बांडार बरा है, भूटत नहीं णदाम ;
अुमारी नव उतरैरे, उरदम रटत रहे— संत. २.

લયા મતવાલા ખખર નહીં તનકી, ક્રિયા ગગનમેં વાસ,
 ઉલટ સરિતા ચક્ષી ગગનમેં, ત્યાં નામ લયો પરકાશ ;
 કોટિ ભાણ જેવી શોભારે, કેમ કવિ વર્ણન કરે—
 જેસેં મસ્ત લયે મતવાલા, સમજ સમજ મુસ્કાય,
 અપના હાલ કહે કોનસેં, જ્યું ગુંગા ગુડ ખાય ;
 નિર્મળદાસ કહેછેરે, સદ્ગુરુ ચરણ ગ્રહે—

સંત. ૩.

સંત. ૪

પદ ૫ રાગ એજ.

રામ નામ ખ્યાલારે, પિલાવે કોઈ ગુરુ સહી,
 સચરાચર વ્યાપીરે, દેખાતો ખ્યાલી નહીં.
 પિયા પિયાલા લયા મતવાલા, રોમ રોમ પ્રકાશ,
 એહું સોહું દોઉ ધ્યાન ધરત હે, સંત પુરૂષકી પાસ;
 આનંદ લયો મનમાંરે, દુર્મતિ દૂર ગઈ—
 જે કોઈ મિલે શબ્દકે લેહુ, સો જણે નિરધાર,
 નિરાકાર નિર્ગુણ અવિનાશી, ઝલકત જ્યોત અપાર ;
 અપાર દેશ ન્યારોરે, નામ ણિન કછુ નહીં—
 ચાર વેદ ખટ શાસ્ત્ર પઠ ગયે, પઠ ગયે સકલ પુરાણ,
 વાદવિવાદ કરે સંતનસેં, જ્યાં મરઘા વનમાંય ;
 વસ્તુ તો તેની પાસેરે, જંગલ ણિચ ડુંઢત ફિરહી—
 ચાર વેદ બ્રહ્માસેં નિપજ્યા, તિનહું ન પાયા પાર,
 ઉનસેં જ્યાદા કોન પઢેલા, નિકલ પડે જગ ખહાર ;
 અકળ ગતિ તેનીરે, નિર્મળદાસેં કહી—

રામ. ૧

રામ. ૨.

રામ. ૩.

રામ. ૪.

નિરાંતદાસ.

પદ ૧ રાગ પ્રભાત.

અધર કલામેં આસન કરને, રામ નામ લે લાધરે ;
 અન્ય દશા તું અલગી કરને, ભૂલ ગયા તેં ભાધરે.

૨૬૬.

लक्ष्मो घणुं पणुं लेह न जणुयो, करणुी घणुी कुभायोरे ;	
भीज वृक्षनी पेठे सर्व तुं, ते पूरणु नव पायोरे—	अधर. १.
हुंस अन्यो पणु न मणे पासे, भीरनीर नर वेडारे ;	
गुणु विना ते घेतो कहीअे, हाहापणु हूर भसेडारे—	अधर. २.
स्थूल सूक्ष्म ने कारणु कहीअे, महा कारणुने निरणोरे ;	
महा कारणुथी अणगुं कहीअे, ते पद पूरणु परणोरे—	अधर. ३.
जगृत अवस्था स्वप्नांतर ने, सुषुप्ति ने तुरियारे ;	
तुरियाथी अणगुं कहीअे, ते विरलाजन वरियारे—	अधर. ४
लक्ष्म्या गण्यमां अे नव आवे, अनाम वस्तु आधीरे ;	
निरांत नाम गुरु तरणुतारणु, देहु निरंतर लागीरे—	अधर. ५.

पद २ राग प्रभात.

नाम धणीडो सभसें नीडो, अनुलवी जन अधिकारी हे ;	
सभ देवनडो सहगुरु हाता, मंगता लेण लिभारी हे,	टेक.
महा मर्मीजन मर्म न जने, नाम लणी गत न्यारी हे ;	
सहगुरु साडेण दया करे तो, पदमे पार उतारी हे—	नाम. १.
थाक्यो पडित थाह ना पावे, भूडी भुद्ध भियारी हे ;	
जेगी जेग जुगत भिना हारे, भुशीपें सभ भुवारी हे—	नाम. २.
भावन अक्षर भूजत नाही, जेह पुरान भियारी हे ;	
भटहरशन मत जेव तपास्या, कहा भडे आचारी हे—	नाम. ३.
मुखां काण भरम ना पावे, हुक भिना मत हारी हे ;	
दोड हीनपर सच्या साडेण, नाम धनी परवारी हे—	नाम. ४.
नाम ना चीने सो नर तुगरा, कहा साधु संसारी हे ;	
निरांत नाम अले अविनाशी, पाया प्रेम पसारी हे—	नाम ५.

पद ३ राग प्रभात.

भडे गुरु वाडी जळिं जलिहारी, कहा सेवककुं सिभलाया ;	
पास अंधेडी अंधा आया, अंधा राह अलाया.	टेक.

- બંદા કહાવે છુરી ચલાવે, એહી ફૂલકું કુરમાયા ;
કિયા કરાયા દોઉ દોઝખ બજાએ, હક નામકું ના પાયા— બંડે. ૧.
- લગવા કહાવે મુંડ મુંડાવે, દિલ અંદર નહિ દરશાયા ;
એહું સખ સમે બહે જાત હે, અત્રખ નામકું ના પાયા— બંડે. ૨.
- સંન્યાસી સો સખ કર નાસી, ના ગાયા પદ પરસાયા ;
ગઉમંત્રીમે જન્મ ગુમાવે, મૂલ મંત્રકા ના પાયા— બંડે. ૩.
- જેગી કહાવે જેગ દ્રઢાવે, ગગનમંડાળમે મઠ છાયા ;
જેત જાંખકે જન્મ ગુમાવે, આપ અલખકું ના પાયા— બંડે ૪.
- જંગમ કહાવે કાન ફરાવે, દેવી દેવકું મિલ ગાયા ;
આશ અધુરી બહે જાત હે, દેવી નામકું ના પાયા— બંડે. ૫.
- પ્રહ્મ કહાવે જનોઉ સુહાવે, ખટ્ટકરમ નિત નિરમાયા ;
એહી કરમ કર બહે જાત હે, નેહુ કરમકું ના પાયા— બંડે. ૬.
- જતી કહાવે સુવાંગ સુહાવે, શીલ ભાવ દાન તપ ભાયા ;
ધરમ ખખાની બહે જાત હે, નેહુ ધરમકું ના પાયા— બંડે. ૭.
- ભેખ કુલકા બડા બનાયા, કુલ ત્રટકોં ના કા'યા ;
કુલ ત્રટ તો સદગુરુ કા'વે, સખ દેખો ઉનકી માયા— બંડે. ૮.
- સખ ગુરુ વાકે શિર સદગુરુ હે, ઘટ મઠ પટ પરખાયા ;
નિરાંત નામ ઇનુકા કહિયે, જિમલ જિમલ એહું ગાયા— બંડે. ૯.

પદ ૪ રાગ એજ.

- રામ નામ તું રાખ હૃદયમાં, કાઠ કલ્પના કાચીરે ;
આઘ અંતને મધ્યે જોલે, તે વસ્તુ છે સાચીરે. ટેક.
- વિના મૂળનો એછે વેલો, મન વાણીપર વાધ્યોરે ;
અનુભવિયાના અંતરમાંહીં, નેહુ નિરંતર ખાંધ્યોરે— રામ ૧.
- વિના પંખનો એછે પંખી, વિણ ઇન્દ્રિનો ભોગીરે ;
વિના પિંડનો એછે પ્રાણી, વિના જોગ સંજોગીરે— રામ. ૨.
- વાણીમાં આવે તે વણસે, નિરવાણી તે સાચુરે ;
નામરૂપ ને ગુણથી ન્યારૂં, તે આહરપદ યાચુરે— રામ. ૩.

ઉત્પત્ત પ્રલે એને નહીં, આદ્ય અનાદિ એવોરે ;
નિરાંત નામ ગુરુ તરત તારન, સદા ઉઘોતને સેવોરે— રામ. ૪.

પદ ૫ રાગ એજ.

સમજી લે મન સુધી કળા, સદ્ગુરુ નિજ નામ લખાવે. ટેક.
જેગ જગન વ્રત દાન આચરે, અડસટ તીરથ કરી આવે ;
વનમાં જઈને તપ આરાધે, તોહી ભૂલમેં ભરમાવે— સમજી. ૧.
કષ્ટ કરી કાયાને પીડે, ભૈરવ જપ અંપલાવે ;
ચાર ખાણુ ચોરસી ભટકે, નિરભેપદ નરપાવે— સમજી. ૨.
નારદ શારદ વ્યાસ વિરંચી, અહિપતિ નિશદિન ધ્યાવે ;
ચારવેદ સરસ્વતી સનકાર્દિક, અગમ અગાધ ઘતાવે— સમજી ૩.
ઇંગલા પિંગલા સાથે સુષુમણા, ભરમ ગુફામાં ભાવે ;
તેજ તત્ત્વનો કરે નિવેડો, તોયે અલખતણી લખ નાવે— સમજી ૪.
સહુમાં વ્યાપી સહુથી ન્યારો, એવું અગમ જ્ઞાન દર્શાવે ;
નિરાંતદાસ સો સદ્ગુરુ પૂરા, જે જન્મભર ન બિસરાવે— સમજી. ૫.

પદ. ૬. સાતવાર.

આદિતવાર.

આદિતે અદ્વૈત બ્રહ્મનો, કોઈ ના પામે પાર,
શેષ સહુસ્ત્ર રસના રટે, નિશદિન નામ ઝાંકાર ;
ગતિ ગોવિંદની અકળિત છે, નિરગમ બધો સંસાર,
સાચી સદ્ગુરુની સાધના, ધીજી આજપંપાણ ;
મૂકી મર્જન મનનું કરો, આતમ દ્રષ્ટે નિહાળ— સાચી. ૧.

સોમવાર.

સો મતિ તે સમરૂપ છે, જેવી હીરાની ખાણુ ;
છોટા મોટા મૂલ જૂજવું, જે જે મત તે હરિ જાણુ ;

અનુભવે નિરાંતર ઓળખો, રાખો સત મતનો પંથ,
ધારણુ નામ સહુ રૂપની, નિર્વાણરૂપ આદ્ય અંત—

સાચી. ૨.

મંગળવાર.

મંગળ વરતો વરવિવેકે શું, વક્તાં રાધાવર એક,
સખી સહુ વામી ત્યાં વેદના, ટળી હુતી તનનીરે ટેક ;
પાવક કાષ્ટનું પારખું, પ્રગટી પોતાને ખાચ,
એવી કાયાની રીત છે, જગ્યે જનમ ન થાય.

સાચી. ૩.

બુધવાર.

બુધ બાવન અક્ષરની, તારો નિરાધાર.
સખી સમજણને ઘેર છે, ભુતળ પ્રહ્લ અહું કાર ;
સાધન સેવા શરીરમાં, અંતર અગમનું ગ્રાણ,
પંચ તત્ત્વનું પૂતળું, રમતાં રામ નિહાળ—

સાચી. ૪.

ગુરુવાર.

ગુરુગમ વિના ગુરુ નહીં મળે, પદીએ વેદ પુરાણ ;
જપ તપ તીરથ વ્રત કરો, (પાણ) નહિ પાવે પદ નિરવાણ ;
મુક્તિમારગ તો પ્રહ્લ છે, સાચા સદ્ગુરુની પાસ ;
ખીન્ન સાધન કોટિક છે, તેણે નહિ ટળે ગર્ભવાસ.

સાચી. ૫.

શુક્રવાર.

સુકરત ઉગે સંસારમાં, જુગતે જખીએ હરિ નામ ;
પુણ્ય પરમારથમાં લાભ છે, ખીન્ને તદ્વત્ નહિ હામ ;
નાવ સ્વરૂપી હરિ નામ છે, શૂરાપૂરાનો દેવ ;
વિકાર વાણીથી વેગળો, સમગ્ર કરિયે પદ સેવ—

સાચી. ૬.

શનિવાર.

શૂન્ય શિખરમાં સ્વામી રહ્યા, પૂરણ પોતે પર પ્રહ્લ ;
અકળ લીલા સંસારમાં, કર્તાવ્ય એમાં સહુ કર્મ ;
અનુભવિયા જનને વિચારવું, લેવો મનુષ્યનો લાંવ ;
અવસર આવો અમૂલ્ય છે, જો જીવ્યો હારતાં હાવ ;

સાત વારની કેણી કથી, સંતો રેણીમાં રામ ;
રેણી કેણી કખૂલ છે, નિરાંત નિરાંતર નામ—

સાચી ૭.

બાર માસ.

આષાઢ.

સખી આબ્યોરે માસ આષાઢ, ગગનમાં ગાબેરે ;
સખી ચહુ દિશ ચમકે વીજ, અંતર દાબેરે. ૧.
સહુ વેલા વેલીનેરે વન, લીલમ લળિયાંરે ;
મારા વાંલા તણો વિજ્જેગ, વ્રેહમાં બળિયાંરે. ૨.
જે હોયે સોહાગણુ નાર, કંથ વિજ્જેગીરે,
તેનું તન તપે દિનરાત, વ્રેહમાં રોગીરે— ૩.
એતો વ્રેહે અબળાનીરે વાત, માનો સ્વામીરે ;
નિરાંત કહે મહારાજ, પૂરણ કામીરે. ૪.

શ્રાવણ માસ.

સખી શ્રાવણની સુખવેલ, સૂડી દીડીરે ;
ધરતી છે લીલ વિલાસ, બહુ રત મીડીરે. ૧.
સખી પિયુ વસે પરદેશ, પંથ નિહાળુરે ;
મારે એક પલક જુગ થાય, દિ કેમ ગાળુરે. ૨.
મુજ સરખી સમાણીરે નાર, પિયુ સુખ માણુરે ;
હું એકલડી ઘરમાંહી, અવસર આણુરે. ૩.
જેનો ઘેર નહીં ભરથાર, કહું છું તેનીરે ;
નિરાંત કહે મહારાજ, બહુ દુઃખ સેહેનીરે. ૪.

ભાદ્રપદ માસ.

સખી ભાદ્રવે ભરપૂર, મે'વલો વરસેરે ;
બપૈયા સરવે સાદ, પિયુમુખ પરસેરે. ૧.
ગોલે ક્રોયલ મોર ઘનઘોર, આનંદ હેત્રીરે ;
ખીલી વનસ્પતિ ભાર અઢાર, આનંદ હેત્રીરે. ૨.

- એવાં સુખમાં દુઃખયુંરે કોણ, કેને કહિયેરે ;
 જે નાવ વિજેગી નાર, તેને લહિયેરે. ૩.
 એક સ્વામી વિના સહુ સુખ, સ્વાદ ન લાગેરે ;
 નિરાંત કહે મહારાજ, મળવું માગેરે. ૪.

આશ્વિન માસ.

- સખી આવ્યોરે આસો માસ, આશ તમારીરે ;
 છે પતિવ્રતાનો ધર્મ, નિર્મળ નારીરે. ૧.
 પ્રભુ દશરાનો દિન જોઈ, આવો ટાણુંરે ;
 હરિ કંઠણુ ન કરશેો મન, નહિ જેસે નાણુંરે. ૨.
 તમે જાણુ ઘણા જગદીશ, નારી નરમાંરે ;
 મારી સેજા લગ્ની નિઃસંગરે, ઘાયલ ઘરમાંરે. ૩.
 સહુ આનંદ મંગળ ગાય, માઝમ રેણીરે ;
 નિરાંત કહે મહારાજ, કંઠણુ બહુ સેણીરે. ૪.

કાર્તિક માસ.

- સખી કારતકે કૃષ્ણ વિજેગ, કહો કેમ સહિયેરે ;
 શોકલડીપર મોહ્યાં હાડ, દુઃખિયાં થઈયેરે. ૧.
 પ્રભુ કમલ જવાળનો તાપ, કહો કેમ સહેશેરે ;
 તમે ઐદવિદ્યા ગુણજાણુ, અવરશું કહેશેરે. ૨.
 અમે નારી અળખા અવતાર, તમે બહુ બળિયારે ;
 એક બંધેરે બાંધો જુગ, જાઓ નહિ કાળયારે. ૩.
 પ્રભુ લેરે મે'રની આજ, અમપર આણોરે ;
 નિરાંત કહે મહારાજ, મનની જાણોરે. ૪.

માર્ગશીર્ષ માસ.

- સખી માગસર માસે મા'વ, રહ્યું મન મોહીરે ;
 હુંતો વિસરી ઘરનું કામ, જીવન જોઈરે. ૧.

- મેંતો કુંજા કુટુંબ પરિવાર, સહુ ઉવેખ્યુરે ;
હું સાર મધ્યે સાર, તમેને પેખુરે. ૨.
- મેંતો વાયો સહુ વેવાર, નિર્લજ થઇનેરે ;
હુંતો નિર્ગમું દિન ને રાત, હરિગુણ ગાઇનેરે. ૩.
- એમ કરી સર્વેને ત્યાગ, તમને વંદુરે ;
નિરાંત કહે મહારાજ, સુખના સિંધુરે. ૪.

પૌષ માસ.

- સખી પોષે પરણે નાર, પિયુને પિયારીરે ;
તેને દૂર કરનારો દોષ, બુઝો વિચારીરે. ૧.
- મેંતો આજ લગી અવતાર, એળે ખોયોરે ;
હું તો ભૂધીરે ભીત નિશાન, પ્રહ્મ વગોયોરે. ૨.
- મેંતો બાંધી અવરની આશ, રહેતી રંગેરે ;
તે પ્રીતે પ્રગટ્યા નાથ, સાચા સંગેરે. ૩.
- છે સંગી સરવ આધાર, હું મતિ હારીરે ;
નિરાંત કહે મહારાજ, મંગળકારીરે. ૪.

માઘ માસ,

- સખી મહામહિનાનો મર્મ, કોઈ ના બાણેરે ;
માઝં વ્રેહે બળે છે તન, મોહ રસ આણેરે. ૧.
- હુંતો વ્રેહે ભરી વિજેગે, સેવે સૂતીરે ;
નિરાશી થઇને નાથ, ગયો મને ધૂતીરે. ૨.
- હુંતો ંહાલા વિના ભવમાંહી, અવર ના દેખુરે ;
એનાં વર્ણવ કર્યાં નવ બાય, લાલની લેખુરે. ૩.
- અણ લેખ્યાના આસોર, દુરમતિ આત્રીરે ;
નિરાંત કહે મહારાજ, રહે ના ઝાત્રીરે. ૪.

ફાલ્ગુન માસ.

- સખી ફાગણ કૂચ્યો સાર, બુગમાં બેયોરે ;
બહુ શોભા તણે નહિ પાર, પ્રહ્મ અતિ સોદ્યોરે. ૧.

- સહુ ખેલે નરને નાર, અહંકૃત હોળીરે ;
 પહેરીને આબ્રણુ અંગ, સખળી ચોળીરે. ૨.
 તેને શરીરે રજ અપાર, ડાઘા પડિયારે ;
 મેંતો હુસ્તે જ્યેયા દોષ, જન બહુ નડિયારે. ૩.
 મને રમવાનો નહિ ભાવ, એવું બાણીરે ;
 નિરાંત કહે મહારાજ, રડવું રાણીરે. ૪.

ચૈત્ર માસ.

- સખી ચૈતર તૃષ્ણા તોલ, ભવમાં ભારીરે ;
 એને કોઈરે શકે નાં મેટ, અપરમ પારીરે. ૧.
 શિવ વિરંચીને શેષ, સરખા સોસંતારે ;
 ધાતા સરવે જ્યાં પરિપૂર્ણ, આપ વમ્ભંતારે. ૨.
 સંતો શીરે સમજણુ સાર, હરિવર નિહાળોરે ;
 પધારો મારે ઘેર, તૃષ્ણા ટાળોરે. ૩.
 હાવે ક્ષેગટ કરવા કંઠ, ગાવું હાવુરે ;
 નિરાંત કહે મહારાજ, પૂરણુ કાવુરે. ૪.

વૈશાખ માસ.

- સખી વૈશાખે જ્ઞેતાં વાટ, પેહેલી પ્રીતેરે ;
 હાવે ભલો બન્યો છે ઠાઠ, ઘરની રીતેરે. ૧.
 ઘણું જપ તપ ને સંન્યાસ, પવિત્રાઈ પાળોરે ;
 સહુ સાધન જોગ સુખ દેવ, ઘરને ગારેરે. ૨.
 ઘણું ધરગારાતું સુખ, સહુ સાધનમારે ;
 ચાર વર્ણુ આશ્રમથી દૂર, તત્ત્વ તનમારે ૩.
 જેને કાળે દમે અતિ દેહ, તે કૃપા પામીરે ;
 નિરાંત કહે મહારાજ, અંતરબમીરે. ૪.

જ્યેષ્ઠ માસ.

- સખી જેઠે ઠેઠે ઠામ, કરિયે ઠાવોરે ;
 છે ઠરજી ઠીક નિદાન, ઉલટ સમાવોરે. ૧.

કરી ચંદ્ર સૂરજ ને એક, વિવેક વિચારેરે ; સહુ સંતોતણો વિશ્રામ, દશમો દુવારેરે.	૨.
ત્યાં જઈને વસિયે વાસ, હરિને શરણેરે ; દુર્મતિ છાંડી છેક, નિર્મળ નયણેરે.	૩
એતો સદ્ગુરુની સાન, સહુથી ન્યારીરે ; નિરાંત કહે મહારાજ, ગુરુ ઉપકારીરે.	
સખી વરસ એકના માસ, બાર વિચારેરે ; છે ગુરુ ગમનો વિસ્તાર, સમજી ધારેરે.	૫.
દેહ મનુષ્યતણો અવતાર, જેને આખ્યેરે ; બાલહારી વારંવાર, અલખ લખાખ્યેરે.	૬
જે શીખે સાંભળે સાર, સમજી ગાશેરે ; તેનું કુળ કુટુંબ પરિવાર, પાવન થાશેરે.	૭.
હરિ ગુરુ સંતોનો ઉપકાર, અમૃત ધારેરે ; નિરાંત કહે મહારાજ, પિયુ જાન પિયારેરે.	૮.

પદ ૬ રાગ સામેરી.

હરિ યશ ગાતાંરે, નિંદે તેતો નર નહીંરે ; જાણિયે શ્યાન સમોવડ તેહ ; નિંદક જે નારીરે, જાણો જેવી કુતરીરે ; ભસવું તો જબલગી કુશળ છે દેહ—	હરિ યશ. ૧.
કાગ શું જાણેરે, કપૂરના સ્વાદનેરે ; જાણે જે ભૂંડી જણસનો ભોગ ; મૂરખ શું જાણેરે મહિમા હરિતણોરે ; મુખમાં તો લાવે વાણીનો રોગ—	હરિ યશ. ૨.
સૂરજતે ઉગ્યેરે, વૃંડને નવ ગમેરે ; અંધાંડું તો ભાવે આઠે પોહોરે ; અજ્ઞાનીને એમરે, ગાવું કાંઈ નવ ગમેરે ; ઉદય ઘણો અવધાનો ઠોર—	હરિ યશ. ૩.

શિવ ને વિરંચીરે, જેના યશ વરણવેરે ;
તત્ત્વ ત્રણ ભુવનમાં વિચાર ;
નિરાંતના સ્વામીરે, સમર્થ શ્રી હરિરે ;
પણમાં તે ઉતારે ભવપાર-—

હરિ યશ. ૪.

પદ ૭ રાગ એજ.

સંતોની સંગતરે, મરણે ના મૂકીએરે ;
ચૂકીએ ના ચાર દિવસનો લાહાવ ;
માટે મન રાખોરે, સંતોમાં મળ્યુંરે ;
વિલંબ ના કરશો આળ્યો દાવ—
દીનતા થીનેરે, સેવા દાખીએરે ;
રાખીએ નિત્ય નવલો સ્નેહ ;
સદ્ગુરુ સાચારે સંતોની સાનમાંરે ;
નોતમ સમજ લેજે તેહ—
મન ઠરી ઠોરરે, તવ તાડું થશેરે ;
ટળશે દુરમતિના ડાઘ ;
ખરા ને ખોટાનુંરે, થશે તુંને પારખુંરે ;
ભણશે માંહીં સંતોનો ભાગ—
જન્મોજન્મનારે, જાશે તારાં મોરચારે ;
ઉચ્ચળ ને થાશે તાડું રૂપ ;
કાટને કાંધરે, ફરી લાગે નહીંરે ;
શિકલી સાચા સંત સ્વરૂપ—
સંત સ્વરૂપીરે, ભવમાં નાવછેરે ;
વિરલા કોધએક ખેસીને જાય ;
જે જન ખેઠારે, તે જન ભવ તર્કારે ;
નિરાંત ખીજ ગૌથાં ખાય—

સંતોની. ૧.

સંતોની. ૨.

સંતોની. ૩.

સંતોની. ૪.

સંતોની. ૫.

પદ ૮ રાગ એજ.

શામળીઓ સોહાગીરે, સખી સદ્ગુરુ મળ્યારે ; મળતામાં મુજ પર કીધી મ્હેર ; વચન પ્રકાશ્યુરે, કહ્યું કરુણા કરીરે ; કહ્યા પછી પ્રિછવી સર્વે પેર—	શામળીઓ ૧.
પ્રેમરસ પાયેરે, તૃણુ ટળી ગધરે ; આશા અન્ય દેવની ના થાય ; આપ ઓળખાયુરે ભૂલ ભાગી ગધરે ; સુખ ઉપજાવ્યું સમજણમાંય—	શામળીઓ ૨.
તેણેને સમેરે, મન માઝું સ્થિર થયુરે ; આવરણ ઉડી ગયુરે આકાશ ; નિરાળું નિરખાવ્યુરે, નામ નારાયણનુરે ; પણમાં કીધો છે પોતાનો દાસ—	શામળીઓ ૩.
આશીરવાદ દીધેરે, દીનને દયા કરીરે ; મૂક્યો કાંઈ મસ્તક ઉપર હાથ ; નાલિકા નિરખ્યાનોરે, આખો આનંદનોરે ; દર્શ્યા માંય વિશ્વાવિશ્વનો નાથ—	શામળીઓ ૪.
મનવાંછિતરે, કૃપા મુને મળ્યુરે ; કરવો કાંઈ નવ રહ્યોરે ઉપાય ; પારસનો પાયેરે, પ્રભુજીના નામનોરે ; નિરાંત નામે નિર્લે થાય—	શામળીઓ ૫.

પદ ૯ રાગ ધનાશ્રી

રામ સમર મન મેરા, અળ તું રામ સમર મન મેરા ; એક દિન અંતે ઊઠ ચલેગો, કોઈ નહીં સાથી તેરારે.	ટેક.
અવસર આવો ળહુ નહીં આવે, સમજી સમજીને સવેરા ; પંડ પલકમાં પલટ જાયગો, જંગલ હોયગા ડેરારે—	અળ તું. ૧.

વેદ પુરાણ સાખ સર્વ ઝોલે, હુરિને ભજે તે ભલેરા ;	
ગીજી કંઈએ કામ ના આવે, સખ સાહેળી ગા બિછેરાયે—	અળ તું ૨.
કોણ સુકૃત મનુષ્ય દેહ પાયો, બહોત ક્યો તું ફેરાયે ;	
હજી ચેત ભૂલ મત ભાધ, માથે મરણકા હેરાયે—	અળ તું ૩.
જનમ મરણ કર્મ બાળ કટેગી, મિટેગા કાળકા ઘેરાયે ;	
નિરાંત નામ ગ્રહે મદ્યગુરુકા, નામે હોયગા નિવેરાયે—	અળ તું ૪.

પદ ૧૦ રાગ કલ્યાણ.

રામ નામ ભજ ભાવ કરીને, મૂકી માન બડાઈ ;	
વણસી બતાં વાર ન લાગે, ચેતો ગ્રાંપમાં ભાઈ	ટેક.
કામ ક્રોધ લોભ મોહ મમતા, એહ સખે દુઃખદાઈ ;	
રામ નામકા રંગ ન લાગે, જૂઠો જન્મ ગુમાઈ—	રામ. ૧.
ધન માલ કુળ કુટુંબ કબિલો, બાણો જૂઠી સગાઈ ;	
અંતકાળ કોઈ રાખી શકે નહિ, સખ દેખત ચલજાઈ—	રામ. ૨.
માન કહ્યા તું મન મત ભૂલે, સાચી કહું સમુગાઈ ;	
નિરાંત નામ સદા સુખદાયક, મુઆ ન માને જાઈ—	રામ. ૩.

પદ ૧૧ રાગ એજ.

બાણગરકા બડા તમાસા, સખ દેખનકું આઈ ;	
બાણગરકું કોયના દેખે, ચિત્ત બાણસે આઈ—	બાણ. ૧.
ખેલ ખેલનકા ખૂબ બન્યા હે, અચરત ખરતી ન જાઈ ;	
નર નારી કોઈ નજર ચૂકે, ખુશીપે માન પાતી આઈ—	બાણ. ૨.
સાચી તે સાચી જૂઠી હે, એસી જુગત બનાઈ ;	
તીન લોકમાં એહી તમાસા, રાંક રાવ રીગાઈ —	બાણ. ૩.
ખેલ ખૂબમાં દુનિયા ખુશી, એસી ખેલ ખિલાઈ ;	
તેતો સખહી જૂઠાં જાનો, જનત જગ ભરમાઈ—	બાણ. ૪.

તીન દેવ આદે સહુ દુનિયા, એ સળ બાજી બનાઈ ;
 બાજીસેં સળકા મન માના, બાજીગર નાં પાઈ— બાજી. ૫.
 જડ ચૈતનકા એસા ખેલા, અટૂટ ચાલ ચલાઈ ;
 નિરાંત નામ બાજીગર ન્યારા, બાહરે ભીતર પાઈ— બાજી. ૬.

પદ ૧૨ રાગ કેદારો.

વળી વળી વંદુ ગુરુ ગોવિંદને, લળી લળી પાય લાગુરે ;
 મે'ર કરી મારે મંદિર પધાર્યા, મનવાંચિત કૃણ માગુરે— વળી ૧.
 મનગમતા છે મુજને સ્વામી, સંભવતું સુખ થાયેરે ;
 સદાકાળ રહું શરણુ તમારે, ભવનું દુઃખ પળાયેરે— વળી. ૩.
 મનનારે મોટા તેમાં મે'ર ઘણી છે, સુખના સાગર નિરખ્યારે ;
 નામ પ્રતાપ તો વર્ણુવ્યો ન જાંયે, સમર્થ છે વેદ સરખારે— વળી. ૩.
 ગુરુરે મળ્યા તેને ગોવિંદ મળ્યા, અરસ પરસ એક બાણુરે ;
 વિષ વિદારણુ નામ ગુરુનું, પૂરણુ પદ પરમાણુરે— વળી. ૪.
 આઠે પહોર દિવસ ને રજની, વિસરશેા નહિ વાંલારે ;
 નિરાંત નામ ગુરુનું નિરખે, તેના ન રહે મનોરથ ઠાલારે— વળી ૫.

પદ ૧૩ રાગ એજ.

ગુણુ ગાવા તો ગુરુરે ગોવિંદના, ણીજું સહુ પરહરવુરે ;
 દરશન કરવું તો ગુરુરે દે વનું, ગુરુથી સહુને તરવુરે— ગુણુ. ૧.
 ભજન કરવું તો ગુરુને ભજવા, ગુરુનો મહિમા મોટોરે ;
 વેદ પુરાણુ ભાગવત વદે, નુગરાને કહે ખોટોરે— ગુણુ. ૨.
 સેવા કરોતો સદગુરુની, જનમ મરણુ દુઃખ ટળશેરે ;
 જમનું જરે જરા નહીં ચાલે, મનવાંચિત કૃણ મળશેરે— ગુણુ. ૩.
 પૂજન કરવું તો ગુરુને પૂજવા, ગુરુની આણુ સહુ માનેરે ;
 ગુરુથી મોટો કોઈ મળે નહીં, સમજે ગુરુની સાનેરે— ગુણુ. ૪.

તત્વ છે તે તમને ક્રુદ્ધું છું, સાંભળજે નર નારીરે ;
નિરાંત નામ ગુરુનું લેતો, અંતે લેશે ઉગારીરે—

ગુણ. ૫.

પદ ૧૪ રાગ આશાવરી.

રામ રસ પીવે સો જન પૂરા, શતમેં કોઇ એક શૂરા. ટેક.
રામરસ ને પ્રેમ પિયાલા, પાકા પાત્ર ન કૂટે ;
આપ પીએ એરનકું પિત્રાવે, તલભર તોમે નવ ખૂટે— રામ રસ. ૧.
રસ મતળાલારૂપ બખાણું, મગન રહે મનમાંહીં ;
ત્યાગી તનકી શુદ્ધ બિસારી, છાક ચઢી ભય નાહીં— રામ રસ. ૨.
ગગન ગુફામેં એગાન ગ્યાનકા, આપ રહે એકીલા ;
અન્યદેવ વાકે દિલ નાહીં, નહિ ગુરુ નહિ ચેલા— રામ રસ. ૩.
અનંત કલા વા તનકે માંહીં, ઉલટ સમે સંસારા ;
નિરાંતદાસ દેખ્યાતામાંહીં, તીન લોકમેં ન્યારા— રામ રસ ૪.

પદ ૧૫ રાગ કાફી.

અનુભવ એવોરે, અંતર જેને ઉદય થયો ;
કૃત્ય ટાળ્યાં તેનારે, તેણે તેનો આત્મા લહ્યો. ટેક.
આત્મદર્શીજેને કહિયે, આવરણુ નહીં લગાર ;
સર્વાંતીત ને સર્વનો સાક્ષી, ખટ વીશમો નિરાધાર ;
તેથી પર પોતેરે, એકા એકી આપ રહ્યો— અનુભવ. ૧.
એ વાત કોઇ વિરલા બાણે, કોટિકમાં કોઇ એક,
નામ વિનાની વસ્તુ નિરણે, એ અનુભવનો વિવેક ;
મુક્ત પદ માણેરે, દ્વૈત ભાવ તેનો ગયો— અનુભવ. ૨.
અદ્વૈત પદને ઇચ્છા નહીં, અણુ ઇચ્છાએ થાય,
યથારથ પદ જેને કહિયે, જ્યમ ઉપજે ત્યમ ભય ;
પ્રોઠ પ્રવાહ વહેતોરે, સંસાર બાયે વહ્યો— અનુભવ. ૩.

બગૃત સ્વપ્ન સુષુપ્તિ તુરિયા, તુરિયાતીત પદ તેહ,
સ્થૂળ સૂક્ષ્મ ને કારણ કહિયે, મહા કારણથી પર જેહ ;
પરા પાર પરખોરે, જેને નેતિ નેતિ વેદે કહ્યો—
હંસ હિતારથ જે જન કહિયે, જે જન સત્ય સ્વરૂપ ;
તેજ જનની હું બલિ બલિહારી, જે સદ્ગુરુનું રૂપ ;
નિરાંત નામ નિત્યેરે, નામી નામી ભયો—

અનુભવ. ૪.

અનુભવ. ૫.

પદ ૧૬ રાગ કાફી

મળે ગુરુ સાચારે, સત્ય સોધ ઓળખાવે,
સત્ય એક કહીએરે, અસત્ય બીજું ના ભાવે.

ટેક.

ઉત્પન્ન થાય ને પ્રલય થાયે, એટલું અસત્ય કહેવાય,
સત્ય સદ્દોષિત જયમનું લ્યમ છે, નાં આવે નાં બય ;
પદ અવિનાશીરે, અલખ લખમાં આવે—

મળે. ૧.

નામ રૂપને ગુણ નહીં તેને, સત્ય સર્વમાં સાર,
એકાએકી અનેક એનો, સર્વે છે વિસ્તાર ;
નિત્ય પદ ન્યારે, સરવેમાં દરશાવે—

મળે. ૨.

અવિનાશી છે સળઘટ વાસી, આણુ મેરૂ સમ તુલ્ય,
કીટ પતંગ ને બ્રહ્મા આદે, વસ્તુ એક અમૂલ્ય ;
અલે પદ એવુંરે, પોતાનું પોત પરખાવે—

મળે. ૩.

ખીર નીર જે મળ્યાં એકઠાં, નોખું કરે તે હંસ ;
જીવ શિવની પર જે પદ છે, નવ નિરખો બગવંશ ;
હંસની સરભરરે, બગ કહો કેમ આવે—

મળે. ૪.

લેખ પખે તો બાણું બરાબર, ચાર પખે બગ હંસ,
નામ પખે કોઈ વિરલા બાણું, વિશ્વ નામનો વંશ ;
સત્ય નામ સાચુરે, નિરાંત નામ નિત્ય કહાવે—

મળે. ૫.

પદ ૧૭ રાગ એજ.

કોણ લખાવેરે, અલખની એધાણી,
એક કહેવાયેરે, કહી ના શકે વાણી.

ટેક.

- નામ નહીં તેને શું કહીએ, રૂપ રેખ નહીં ભાસ ;
 ગુણ નહિ ને શો ગુણ દાખવી એ, અળગો આપ નિવાસ,
 ભાવ ભરોસેરે, આરત અજાણી— કોણ. ૧.
- મન પવન સુરતા નવ આલે, ધ્યાને નવ ધરાય,
 સાધન શ્વાસઉશ્વાસના પોહોંએ, જોગ સમાધના સો'વાય ;
 વેદ આદિ વિદ્યારે, ભણી મન ભૂલાણી— કોણ. ૨.
- શિવ પ્રહ્લાને નારદ આદિ, શિવ અભ્યાસી દેવ ;
 અંધા કાષ્ટ અંધારે વદતા, આપે રહ્યો અભેવ ;
 વિત્ત વિશ્વનું વિષ્ણુરે, નિત્ય પદ નિરવાણી— કોણ. ૩.
- ખટ દર્શન જોળે નવ લાધે, વર્ણાશ્રમથી દૂર,
 સ્થાવર જંગમ સભર ભરાભર, કયમ ભાસે ભરપૂર ;
 કૃત્ય પડ્યાં કાર્યારે, બુદ્ધિના બુઝાણી— કોણ. ૪.
- યથારથ પદ જ્યમનું જ્યમ છે, અકળ કડ્યું નવ જાય,
 સદગુરુ સ્વામી કરે કૃપા તો, આપો આપ ઓળખાય ;
 નિરાંત નામ નિરજોરે સાક્ષીવત, જાણી— કોણ. ૫

પદ ૧૮ રાગગોડી.

- કોન કરાવે જગ હાંસી, વેશ ધરી કોન કરાવે જગ હાંસી. કેક
- પંડિત વેશ પુરાનીરે કહાવે, ઓળખ નહિ અવિનાશી,
 શબ્દ જલમે સંશે પર્યો હે, આશમાં પડ્યો ને નિરાશી— વેશ ૧.
- મુંડ મુંડાવે ભગવાં કહાવે, સાચા વેશ સંન્યાસી ;
 આપ અહોલકી ઓળખ નાહીં, હાલત મનહીં હોલાસી— વેશ ૨.
- જટા વધારે ને ખાખસું ધારે, નાગા વેશ નિકાસી ;
 આપ અલખકી ઓળખ નાહિ ભઈ, ભયે ન સ્વરૂપે ભાસી— વેશ ૩.
- તપસી કહાવે તન તપાવે, તન ના દેખે તપાસી ;
 હઠ જોગ સો હઠિયારે કહાવે, આપે આપ ગુમાસી— વેશ ૪.
- સહેજ ખાતમે સખ સુખ પાવે, લાગી કહા ઘર ખાસી ;
 સદગુરુ સાહેબ સન્મુખ હોવે તો, ઘર ગંગા ઘર કાશી— વેશ ૫.

आप लभावे ने संशे मिटावे, पावे शण्ड विलासी ;
निरांत नाम निरण तन तारन, तारन सोढी तरासी.— वेश. ६.

पद १९ राग गोडी.

मनकी आह लभावे, गुरु सोध मनकी आह लभावे,
धन्य गुरु नाम धरावे, गुरु सोध मनकी आह लभावे. टेक.
मनका सांसा मनकुं पडिया, तन छूटे कहां जवे ;
आह अंत मन मनकी जने, तण मन मुक्त कड़ावे— गुरु. १
मन आहे सृष्टि सण मनकी, मन तनरूप जनावे ;
पिंड प्रह्मंड सण मनका कीना, मनमांडी णास णसावे— गुरु २.
मन भायाने सणही जनाया, आह अंत मध्य भाया ;
मूल डाल सण मनहीकुं जनो, णीज वत प्रह्म सोढावे गुरु. ३
जप तप क्रिया पढवो गणुवो, जेग ध्यान निरभावे ;
मन अंधा सण करतव्य धंधा, लूले भरम न पावे — गुरु. ४.
मनकी आह अनादि डेसा, किस णिध ठेर ठरावे ;
निरांत नामे मन विलाले, निरले पद सोढी पावे— गुरु. ५.

पद २० राग ज्येज.

अपना आप णिचारे, तेरो तण अपना आप णिचारे,
आप णिना कछु अोर न दुण, साहेण आप तुंडारो. टेक.
जनम भरन जम संशे मेटे, उतरौ लवजण पारो ;
ओढी चीन परेढो सोढी तरही, अोर दूजे जग सारो— तेरो. १.
दुर्मतिमें सणही दूजे, जेद पुरान पुकारे ;
जेग जगन जप तप सण करही, मिल मिल जगत बुदारे—तेरो. २.
शिव प्रह्मादिक नारद आहे, ध्यान समाधि धारो ;
जे कछु करही सो वाकुं न पडोये, पुण्य पापते न्यारो— तेरो. ३.

सद्गुरु पावे अलख लखावे, तनमन तापरवारो ;
निरांत नाम स्नेही तरडी, नामे करे निस्तारो—

नेरो. ४.

पद २१ राग ऐज.

आप यीन्या णिन अंधा, जगत सभ आप यीन्या णिन अंधा ;
पढवे गणुवे आढ लेई, सणहीं उदरका धंधा. रेक.

मंत्र जंत्र लेख लवानी, णीर जोगणी जंधा ;
उन संगत करी आप लूलायो, परेडे कालके इंधा— जगत. १.

णट हरशन मणी णेल गयो, हरवे साहेणका षंधा.
उन सभे आप लणे नहीं आयो, लेण धरहीं लीणंधा— जगत. २.

प्रपंचमे सभ पय पय हारे, संशे परे सभरंधा :
सार असारकी सूजता पाध, अढे डे णोटकी अंधा— जगत ३

सद्गुरु पावे अलख लखावे, छुटे अकण कुलणंधा ;
निरांत नाम आपडो पायो, ऐही सार करी अंधा— जगत. ४.

पद २२ राग ऐज.

आजकालमां हुनिया देणो, पानीकी शी सारी ;
नरनारीडो ओर नरेशी, जडान लगी डे आहारी. रेक.

मेत भडा सभके शिर उपर, डोन रंड डोन राण ;
प्राण सभका पडउ रह्या डे, सणकी लेगा भाजा— आज. १.

डोध कडे अण किस भिंधि करीये, सभ होरमे आया ;
दश दरवाण अंध लिया डे, काल रह्या गढ छाया— आज. २.

तीन लोकमे ओही तमाशा, सभके शिर पग दया ;
येक जगो ऐसी सद्गुरुकी, वडांसे काण लगाया— आज. ३.

उस जगोपर जने जवडा, ओडे अमर निशानी ;
निरांत नाम नले सद्गुरुडो, पूरणपद निरभानी— आज. ४.

નિષ્કુળાનંદ.

શ્રી સ્વામિનારાયણ સંપ્રદાયના સાધુ—

સંવત ૧૮૭૭ માં હૈયાત હતા.

વૈરાગ્ય વિષે.

પદ ૧ રાગ જકડી પરજ

- જનુની જીવેરે ગોપીચંદની, પુત્રને પ્રેયોં વૈરાગજી,
ઉપદેશ આપ્યો એણીપેરે, લાગ્યો સંસારીડો આગજી— જનુની. ૧.
- ધન્ય ધન્ય માતારે ધ્રુવ તણી, કહ્યાં કઠણ વચનજી,
રાજ સાજ સુખ પરહરી, વેગે ચાલિયા વનજી— જનુની ૨.
- ઊઠી ન શકેરે ઊંટિયો, ખહુ ખોલાચ્યો જાજંદજી,
તેનેરે દેખી ત્રાસ ઉપન્યો, લીધી કૂકીરી છોડ્યો કુંદજી— જનુની. ૩.
- લલોરે ત્યાગ ભરથરીતણો, તજી સોળસેં નારજી,
મંદિર ઝરૂખા મેલી કરી, આસન કીધલાં ખહારજી— જનુની ૪.
- એ વૈરાગવંતને જાણિં વારણે, ખીજા ગયારે અનેકજી,
લલારે ભૂંડા અવની ઉપરેં, ગણતાં નાવે છેકજી— જનુની. ૫.
- કયાં ગચું કુળ રાવણતણું, સગર સુત સાઠહંબરજી,
ન રહ્યું નાણું તે રાજા નંદનું, સર્વ સુપન વેવારજી— જનુની. ૬.
- છત્રપતિ ચાલી ગયા, રાજ મૂકી રાજનજી,
દેવ દાનવ મુનિ માનવી, સરવે જાણો સુપનજી— જનુની. ૭.
- સમજી મૂકો તો સાઝં ઘણું, જરૂર મૂકાવશે જમજી,
નિષ્કુળાનંદ કહે નહીં મટે, સાચું કહું ખાધ સમજી— જનુની. ૮.

પદ ૨.

- જંગલ વસાવ્યુંરે જોગીએ, તજી તનડાંની આશજી ;
વાત ન ગમે આ વિશ્વની, આઠે પોહોર ઉઠાસજી— જંગલ. ૧.

સેજ પક્ષગરે પોઠતા, મંદિર ઝરૂખા માંચણ ;	
તેને નહીં તૃણ સાથરો, રહેતા તરૂતળ છાંચણ—	જંગલ. ૨.
શાલ દુશાલા ઝોઠતા, ઝીણા જરકસી જમાણ ;	
તેણેરે રાખી કંથા ગોઠડી, સહે શિર શીત ઘામણ—	જંગલ. ૩.
ભાવતાં ભોજન જમતા, અનેક વિધિનાં અવ્રણ ;	
તેરે માગણુ લાગ્યા હુકડા, ભિક્ષા ભવન ભવનણ—	જંગલ. ૪.
હાંણ કહેતાં હુબરો ઊઠતા, ચાલતાં લશકર લાવણ ;	
તે નર ચાલ્યારે એકલા, નહીં પેબર પાવણ—	જંગલ. ૫.
રહોતો રાજ રસોઈ કરૂં, જમતા જાઓ જોગીરાજણ ;	
ખીર નીપાવું ક્ષણુ એકમાં, તેતો ભિક્ષાને કાજણ—	જંગલ. ૬.
અહાર કારણુ ઊભો રહે, એકની કરી આશણ ;	
તે જોગી નહિ જોગી જાણવો, અંતે થાય છે વિનાશણ—	જંગલ. ૭.
રાજ સાજ સુખ પરહરી, જે જન લેશેરે જોગણ ;	
તે ધન દારામાં નહીં ધશે, રોગ સમ જાણે જોગણ—	જંગલ. ૮.
ધન્ય તે ત્યાગ વેરાગને, તણ તનહાંની આશણ ;	
કુળરે તણને નિષ્કુળ ધયા, તેનું કુળ અવિનાશણ—	જંગલ. ૯.

૫૬ ૩.

હું બલિહારી એ વેરાગને, ઉપન્યો જેને અંગણ ;	
ઐહ લોકને ચતુરધા, ન ગમે સુખનો સંગણ—	હું બલિ. ૧.
સુખ ન ઇચ્છે સંસારનાં, સમજે સ્વપ્ન સમાનણ ;	
વાત ગમે એક વેરાગની, તન સુખ ત્યાગવા તાનણ—	હું. ૨.
હુંખીરે દેખે આ દેહને, રહે રાજ તે મનણ ;	
અનરથનું આગાર છે, જાણી ન કરે જતનણ—	હું. ૩.
રાત દિવસ રૂઢિયા વિષે, વરતે એમ વિચારણ ;	
આ હુંરે કોણુ ને જઈશ કયાં, કરૂં તેનો નિરધારણ—	હું. ૪.
કરૂં ઉપાય હુવે એહનો, ડાળી દેશ વિદેશણ ;	

કોયરે ઉગારે મને કાળથી, સોંપું તેને લે શીષણ—	હું. ૫.
રહે આતુરતા અંતરે, દેખી દેહ અનિત્યણ ;	
સુખ ન માને આ સંસારમાં, ન કરે કોઈશું પ્રીતણ—	હું. ૬.
એવી દશા આવ્યા વિના, ન હોય તન સુખ ત્યાગણ ;	
ઉપરનો લાગેરે લલમણો, વગોણા સરખો વૈરાગણ—	હું. ૭.
હરિગુરુ દેવ હયા કરે, આપે એહ વિચારણ ;	
નિષ્કુળાનંદ નિશંક થઈ, સેજે તરિયા સંસારણ—	હું. ૮.

૫૬ ૪.

ત્યાગ ન ટકેરે વૈરાગવિનો, કરિયે કોટિ ઉપાયણ ;	
અંતર ઉઠી ધન્યા રહે, તે ક્યમ કરીને તબાયણ—	ત્યાગ. ૧.
વેશ લીધો વૈરાગનો, દેશ રહી ગયો દૂરણ ;	
ઉપર નો આછો બન્યો, માંહી મોહ ભરપૂરણ—	ત્યાગ. ૨.
કામ ક્રોધ લોભ મોહનું, જ્યાં લગી મૂળ ન તબાયણ ;	
સંગ પ્રસંગે પાંગરે, જ્ઞેગ લોગનો થાયણ—	ત્યાગ. ૩.
ઉણુ રૂતે અવનિવિષે, ઊજ નવ દીસે બહારણ ;	
ધન વરસે વન પાંગરે, ઇંદ્રી વિષય આકારણ—	ત્યાગ. ૪.
ચમક દેખીને લોહ ચળે, ઇંદ્રી વિષય સંજ્ઞેગણ ;	
અણલેટેરે અભાવ છે, લેટે લોગવશે લોગણ—	ત્યાગ. ૫.
ઉપર તજે ને અંતર લજે, એમ ન સરે અરથણ ;	
વણુસ્યોરે વરણાશ્રમથકી, અંતે કરશે અનરથણ—	ત્યાગ. ૬.
બ્રહ્મ થયો જ્ઞેગ લોગથી, જેમ બગડ્યું દૂધણ ;	
ગચું ઘૂત મહી માખણથકી, આપે થયુંરે અશુદ્ધણ—	ત્યાગ. ૭.
પળમાં જ્ઞેગીરે લોગી પળમાં, પળમાં ગૃહીને ત્યાગણ ;	
નિષ્કુળાનંદ એ નરનો, વણુ સમજ્યો વૈરાગણ—	ત્યાગ ૮.

પદ ૫ રાગ એજ.

વૈરાગનેરે વિઘન ઘણાં, તાકી રહ્યાં તૈયારજી :	
માન મોટાઈ ધન્યે મારવા, છોડાવા ધન નારજી—	વૈરાગ ૧.
ઉપરના રે અભાવથી, ટકે નહિ કદી ટેકજી ;	
પાંચ વૈરી પ્રચંડછે, અધિક એકથી એકજી—	વૈરાગ. ૨.
ખાતાં પીતાં સુતાં જગતાં, વસવું વૈરીને વાસજી ;	
જ્ઞેતાં સુણતાં જોખતાં, તેનો કરવો તપાસજી—	વૈરાગ. ૩.
તપાસ્યા વિના જે ત્યાગિયું, હોડે કરી હૈયા જ્ઞેરજી ;	
તે કોઈ દા'ડે કચવાઈને, કયાંઈ ભાગશે ભૂરજી—	વૈરાગ ૪.
અંતર ઉંડા અભાવથી, કરિયે તન મન ત્યાગજી ;	
પછે ભરીએ પગલાં, તો ન વણસે વૈરાગજી—	વૈરાગ. ૫.
સાચે કારજ સરવે સરે, કાચે રાચે નહીં રામજી ;	
નિષ્કુળાનંદ કે' ન કીજિયે; વણ સમજે એ કામજી—	વૈરાગ. ૬.

પદ ૬ રાગ એજ.

વૈરાગ વિણુ એ વાણી વદે, લોકો સમજે નહિ લેશજી ;	
મોટા સંતની સેવા ક્યાં મળે, એમ આપે ઉપદેશજી—	વૈરાગ. ૧.
તન ધન વસન વતે, સેવા સાધુની કીજેજી ;	
વિધ વિધના વ્યંજનસુ', રૂડી રસોઈયું કીજેજી—	વૈરાગ. ૨.
આગે' સાધુને આપિયું, સુત વિત્ત ઘરને ખારજી ;	
એવા ભક્ત લખાણા ભક્તમાળમાં, દેખ્યા દલના ઉદારજી—	વૈરાગ. ૩.
આજ સાધુને આપતાં, કારે સુંઝાય મનજી ;	
સુત કલતર કારણે દ્રોડો ખરચોછો ધનજી—	વૈરાગ ૪.
અમેરે ત્યાગી સરવે ત્યાગિયું, ત્યાગ્યાં રાજને પાટજી ;	
તમારા કલ્યાણને કારણે, સંત ખતાવે વાટજી—	વૈરાગ. ૫.
એમ વણસ્યા વૈરાગની વાતડી, સુણો સૌ નરનારજી ;	
નિષ્કુળાનંદ એ નરનું, કેમ પડશે પારજી—	વૈરાગ. ૬.

પદ ૭ રાગ એજ.

- જેનુંરે મન વન વાંછતું, અતિ રે'તા ઉદાસજી ;
 તે તાકયા વસ્તીએ વસવા, ખાંધી સૌ સાથે આશજી— જેનુંરે. ૧.
- જેનેરે ગમતી જીરણ કંથા, જેવું તેવું જળઠામજી ;
 તેણેરે રંખ્યાં રૂડાં તુંખડાં, ગમતાં અન્ન માગે ગામો ગામજી—જેનુંરે. ૨.
- રસ રહિત અન્ન ધમ્મતા, દેવા દેહને દાંડજી ;
 તેનેરે જ્ઞેષએ તીખાં તમતમાં, ખાવા ખીરને ખાંડજી— જેનુંરે. ૩.
- જેનેરે જાગ્ય આગલાગતી, ગમતું નહિ સખ્યા ધરજી ;
 તેનેરે આસનથી ઊઠાડતાં, જાણે જગાડયો મણિધરજી —જેનુંરે. ૪.
- પોતાનો પરિવાર પરહરી, આલ્યો એકીલો આપજી ;
 તેણેરે કયેઈ સ્નેહ શિષ્યસુ, લીધો પરનો સંતાપજી— જેનુંરે. ૫.
- એાછી સમજણે જે આદરે, કાયા થકીને કાંચજી ;
 નિષ્કુળાનંદ એ નરતું, અંતે એમજ થાયજી— જેનુંરે. ૬.

પદ ૮ રાગ એજ.

- અમેરે જડ ભરત જોગિયા, ધમ્મું નહિ વૈભોગજી ;
 જગત પદારથ જીવને, રૂચે નહિ જેમ રોગજી— અમેરે. ૧.
- બુનાં પુનાં પટ પે'રશું, નહી ધમ્મું નવીનજી ;
 શીત ઉષ્ણ શિર સાહી રે'શું, રાખી કંથા કોપીનજી— અમેરે. ૨.
- ખટરસ ખાવા નહિ જોખિયે, જમશું જે મળશે અન્નજી ;
 નિરમાન દિન નિર્ગમશું, રે'શું મનમાં મગનજી— અમેરે. ૩.
- પ્રાત સૌસું પરહરી, કરશું કૃષ્ણ ભજનજી ;
 મોરે અમારા મનમાં, મૃગે કર્યું તું વિધનજી— અમેરે. ૪.
- હર્ષ શોક હાણ વૃદ્ધિને, સહેશું સુખ દુઃખ તનજી ;
 નિષ્કુળાનંદ કહે નહિ દેયે, નિજ કુલને લાંછનજી— અમેરે. ૫.

પદ ૯ રાગ કાફી

જાવું જરૂર મરી મેલીને સરવે જાવું જરૂર મરી :	
રાત દિવસ રખ્યો ધન કાળે, સમયો નહિ ઘડીએ હરિ—	મેલીને. ૧.
મેડી મંદિર માલ ખણના, સંપત રહેશે ધરી—	મેલીને. ૨.
સગાં સંબંધી ઝો જોઈ રહેશે, કેનું ન આવે જરી—	મેલીને. ૩.
નિષ્કુળાનંદ કહે જોને વિચારી, રહે નહીં દેહ ધરી—	મેલીને. ૪.

પદ ૧૦ રાગ એજ.

મનમાં વિચારી જરી, જોયું નહીં મનમાં વિચારી જરી :	
સાધુ જનની વાત ન માની, પાપોની સોળત કરી—	જોયું. ૧.
નારાયણનું નામ ન લીધું, મનુષ્ય દેહ ધરી—	જોયું. ૨.
બુવાનીમાં જોરે ભરીઓ, ચોરા અવેરી કરી—	જોયું. ૩.
નિષ્કુળાનંદ કહે માગીને લીધી માથે ચોરાસી કરી—	જોયું. ૪.

નિષ્કામવિષે

પદ ૧૧ ચૌપાઈ ત્રણતાલની.

તમે સાંભળો સંતની રીત, કહું અતિશય પરમ પુનીત ;	
જોને મળિયા છે પ્રગટ પ્રમાણ, પુરુષોત્તમ પરમ સુબાણ.	૧.
સુખ સાગર સુંદર શ્યામ, જોને સુખે સુખી સહુ ધામ ;	
પુરુષોત્તમ તે જોના પતિ, તેને ન રહે રંકપાણું રતિ.	૨.
ચૌદ લોકમાં ન લોભે ચિત્ત, કીટ બ્રહ્માને દેખે અનિત્ય ;	
અંતરમાંહી અત્યંત વૈરાગ્ય, તન મન સુખ કીધાં ત્યાગ.	૩.
પંચવિધેથી ઉતારી પ્રીત, અસત્ય સુખમાં ન આપે ચિત્ત ;	
કામ ક્રોધ નહિ લોભ મોહ, એવા સંતતણો જે સમૂહ.	૪.

પદ ૭ રાગ એજ.

- જેનુંરે મન વન વાંછતું, અતિ રેંતા ઉઠાસજી ;
 તે તાકયા વસ્તીએ વસવા, બાંધી સૌ સાથે આશજી— જેનુંરે. ૧.
- જેનેરે ગમતી જીરણ કંથા, જેવું તેવું જાળામજી ;
 તેણેરે રંગ્યાં રૂડાં તુંબડાં, ગમતાં અન્ન માગે ગામે ગામજી—જેનુંરે. ૨.
- રસ રહિત અન્ન ધરછતા, દેવા દેહને દંડજી ;
 તેનેરે જ્ઞેષ્યે તીખાં તમતમાં, ખાવા ખીરને ખાંડજી— જેનુંરે. ૩.
- જેનેરે જાગ્ય આગલાગતી, ગમતું નહિ સબ્યા ધરજી ;
 તેનેરે આસનથી ઊઠાડતાં, બાણે જગાડયો મણિધરજી —જેનુંરે. ૪.
- પોતાનો પરિવાર પરહરી, આલ્યો એકીસો આપજી ;
 તેણેરે કર્યો ક્ષેત્ર શિષ્યસુ, ક્ષીધો પરનો સંતાપજી— જેનુંરે. ૫.
- એછી સમજણે જે આદરે, કાયા થકીને કાંચજી ;
 નિષ્કુળાનંદ એ નરનું, અંતે એમજ થાયજી— જેનુંરે. ૬.

પદ ૮ રાગ એજ.

- અમેરે જડ ભરત જોગયા, ધરજી નહિ વૈભોગજી ;
 જગત પદારથ જીવને, રૂચે નહિ જેમ રોગજી— અમેરે. ૧.
- બુનાં પુનાં પટ પેરશું, નહી ધરજી નવીનજી ;
 શીત ઉણુ શિર સહી રેંશું, રાખી કંથા કોપીનજી— અમેરે. ૨.
- ખટરસ ખાવા નહિ જોખિયે, જમશું જે મળશે અન્નજી ;
 નિરમાને દિન નિર્ગમશું, રેંશું મનમાં મગનજી— અમેરે. ૩.
- પ્રોત સૌમું પરહરી, કરશું કૃષ્ણ લજનજી ;
 મોરે અમારા મનમાં, મૃગે કર્યું તું વિધનજી— અમેરે. ૪.
- હર્ષ શોક હાણ વૃદ્ધિને, સ્કેશું સુખ દુઃખ તનજી ;
 નિષ્કુળાનંદ કહે નહિ દૈયે, નિજ કુલને લાંછનજી— અમેરે. ૫.

પદ ૯ રાગ કાઠી

જલું જરૂર મરી મેલીને સરવે જલું જરૂર મરી ;	
રાત દિવસ રળ્યો ધન કાળે, સમયો નહિ ઘડીએ હરિ—	મેલીને. ૧.
મેડી મંદિર માલ ખજાના, સંપત રહેશે ધરી—	મેલીને. ૨.
સગાં સંબંધી ઝો જોઈ રહેશે, કેતુ' ન યાત્રે જરી—	મેલીને. ૩.
નિષ્કુળાનંદ કહે જોને વિચારી, રહે નહી' દેહ ધરી—	મેલીને. ૪.

પદ ૧૦ રાગ એજ.

મનમાં વિચારી જરી, જોયું નહીં મનમાં વિચારી જરી ;	
સાધુ જનની વાત ન માની, પાપોની સોળત કરી—	જોયું. ૧.
નારાયણનું નામ ન લીધું, મનુષ્ય દેહ ધરી—	જોયું. ૨.
જીવાનીમાં જોરે ભરીઓ, ચોરા અવેરી કરી—	જોયું. ૩.
નિષ્કુળાનંદ કહે માગીને લીધી માથે ચોરાચી કરી—	જોયું. ૪.

નિષ્કામવિષે

પદ ૧૧ ચોપાઈ ત્રણતાલની.

તમે સાંભળો સંતની રીત, કહું અતિશય પરમ પુનીત ;	
જોને મળિયા છે પ્રગટ પ્રમાણ, પુરુષોત્તમ પરમ મુજાણ.	૧.
મુખ સાગર સુંદર શ્યામ, જોને સુખે સુખી સહુ ધામ ;	
પુરુષોત્તમ તે જોના પતિ, તેને ન રહે રંકપાણું રતિ.	૨.
ચૌદ લોકમાં ન લોભે ચિત્ત, કીટ પ્રહ્લાને દોષે અનિત્ય ;	
અંતરમાંડી અત્યંત વૈરાગ્ય, તન મન મુખ કીધાં ત્યાગ.	૩.
પંચવિષેથી ઉતારી પ્રીત, અસત્ય મુખમાં ન આપે ચિત્ત ;	
કામ ક્રોધ નહિ લોભ મોહ, એવા સંતતણા જે સમૂહ.	૪.

તેહ કહે પરસ્પર મળી, જ્ઞે જ્ઞે જીવ ભ્રમણા છે વળી ;
 મહા દુઃખ તણી જેહખાણી, તેમાં જઘને પડ્યા સુખ જાણી .
 એક આશ્ચર્ય વાત છે એહ, દુઃખમાં સુખ મનાણું જેહ ;
 મહા નારી છે નર્કનો કૂપ, કેમ સમજાય છે સુખરૂપ.
 જે જે જન જઘ નરકમાં પડે, તે તેા સર્વે નારીસંગ વડે ;
 જમપુરીએ જાય છે જીવ, તે તેા નારીથકી તતખેવ
 જન્મ મરણ સહે દુઃખ અંગે, તે તેા નારી તણેજ પ્રસંગે ;
 લખ ચોરાશી તન લહેછે, જેને નારીમાં પ્રીત રહે છે.
 સુણો વાત કહું એક વળી, જાહુ દુઃખ પામ્યા એને મળી ;
 મોટા મોટા થયા માન ભંગ, તે તેા નાગી તણે પરસંગ.
 દેવ દાનવ મનુવ માત્ર, નારી સ્નેહે કરે જમ જાત્ર ;
 પારકીને પોતાની જે નાર, કાપે છે તન જ્યમ તરવાર.
 વિષ વહ્નિ વ્યાળમાં એ ગુણ, તેને પોતાનું પારકું કોણ ;
 મહા ડાકણી શાકણી સરખી, સર્વે સુર લીધા ભરખી.
 જેવી વ્રહ્વંતી હોય વાઘણી, ખાય ખીજવી જેમ નાગણી ;
 એહ સાથે છે જેને સ્નેહ, તેતો હાર્યા છે મનુષ્યા દેહ.
 જ્ઞેઘ ઝેર કનક કટોરે, જ્ઞે જ્ઞે પીવા ચઢયા નર હોરે ;
 સારી જ્ઞેઘ સજી તરવાર, પેટ નાખવા કરે વિચાર.
 તેમ રૂપવંતી નારી જ્ઞેઘ, નર મરે છે મૂરખ મોહી ;
 જેમ મૃગલાંને ઘંટર વાળ, જેમ પતંગને પાવક આળ.
 જેમ કરિને કાગળ કારણી, તેમ નરને છે પ્રાણ હરીણી ;
 જેમ અમળ સમળ તેાય, જોલે લાછ અલછ નારી દોય.
 એહ સાથે થઈ જેને પ્રીત, તેને સુખ નહિ કોઈ રીત ;
 છે તેા નિર્લજ કાઢે છે લાજ, એતો પુરૂષને જોલાવા કાજ.
 કાવે અગળાને ગળ છે જાહુ, જેણે વશ્ય કર્યા નર સહુ ;
 ઝાઝી લાજમાં જોલે છે ઝીણું, તેતો પુરૂષનું કરવા હીણું.
 ખીરે ધીરે જે પગલાં ભરે છે, તેતો નરના પ્રાણ હરે છે ;
 હાવ ભાવ દેખાડે છે અંગ, તેતો નર તન કરવા ભંગ.
 જેમ મૂષી કુકી કુકી ખાય, તેની પીડા તેને ન જણાય ;
 તેમ નારી મીહું મીહું જોડી, ખાય નરનાં કલેજાં ક્ષોડી.

- એવો દગો જે દેખતા નથી, કહો સંતો તેને સુખ ક્યાંથી ;
 નારી ઓછાએ અહિ અંધ થાય, નારી ઓછાએ ઘા ન રૂઝાય, ૨૦.
 કોય કેશો એવી કેમ કરી, તેની વાત સુણી લીઓ ખરી ;
 જેમ સિકંદર કેરી પુતળી, કરી વેગળી રાખવા વળી— ૨૧.
 તેને પાસે જોરે કોઈ જાય, ભાગે પોત મોત તેનું થાય ;
 માટે દૂર રહે દુઃખ નથી, જોઈએ તજવી તન મનથી— ૨૨.
 તેનો કરવા ઇચ્છે જે સંગ, તેતો મહા દુઃખ પામશે અંગ ;
 એને નખ શિખા નિંદવા જેવી, કહી કહી કવિ કહે કેવી ૨૩.
 જેના ઘટમાં કામસિંહુ ગળે, ગીહિ નહિ તે કરતાં વિપળે ;
 ચઢયા નારી નયણની ચોટ, તેને મારી કર્યા લોટ પોટ. ૨૪.
 એવી ખોટ ખાય છે અભાગી, તોય તેને ન શકે લાગી ;
 આવી જે થકી અજપર આળ, ખેડી ગિરજાપતિને ગાળ. ૨૫.
 એથી થયો ઈંદ્ર અંગે ભંગ, ગયું તપ સાલરીનું એ સંગ ;
 લીધો એકલશૃંગી લટપટ, ઝાલે છે નારી નરને ઝટ. ૨૬.
 તેમાં લોભી રહ્યા જેહ જન, તેતો શું સમજ્યા હુશે મન :
 નારી ઉપર અંગ ઉજળે, માંહિ ભરી છે મૂત્ર ને મળે. ૨૭.
 મળ્લ મેદને માંસને પિંડા, થુંક લાળ કંક્રીયા શેડો ;
 રગ રગમાં ભયું છે રૂધિર, અસ્થિ ત્વચાએ મદિયું શરીર. ૨૮.
 પડ પાચ ઉદરમાં ઓકાર, મુખમાંહી હાડકાંની હાર ;
 નખ કેશને શ્લેષમ સોય, એમાં કામની વસ્તુ છે કોય. ૨૯.
 જે જે વસ્તુનાં લીધાં છે નામ, તેનું ભરી લેયે એક ઠામ ;
 તેને કરે ખાવા કોય ખાંત, તે કેમ કેવાય મનુષ્ય જાત. ૩૦.
 એમ જાણી કાં ન કરે અભાવ, ભૂલી કેમ કરે છે ભાવ ;
 તજે નકાં અષ્ટ પ્રકારે, મૂર્ખશા સાડ એને સંભારે. ૩૧.
 શ્રવણ મનન કરે ગુહ્ય વાત, ખોલે દર્શો પરો નારી ગાત ;
 મળી એકાંતે નારીસું વસે, સંતો એવા પાપી કોણ હુશે. ૩૨.
 નારી કરે જ્યાં ક્રિયા તનની, તે સ્થળ જાવા ઇચ્છે વૃત્તિ મનની,
 મળી નર તે નારી સંગ વસે, સંતો એવા પાપી કોણ હુશે. ૩૩.
 નારી નાતી હોય જ્યાં નીરે, પેરી અલ્પ વસ્ત્ર શરીરે ;
 તેને જોવા ઇચ્છે ખોટે મસે, સંતો એવા પાપી કોણ હુશે. ૩૪.

- ખેઠા હોય જનો જ્યાં મળી, આવે વારતા નારી ત્યાં વળી ;
પછી ઊઠી ત્યાંથી ન નિકસે, સંતો એવા પાપી કોણ હશે. ૩૫.
- પેરી અંગે આલૂષણ નારી, સજી સુંદર વસ્ત્રે તે સારી
એનાં વસન ભૂષણને પરસે, સંતો એવા પાપી કોણ હશે. ૩૬.
- નારી ઉપર વાસે નીકળી, દિયે દેહની દુર્ગંધ વળી ;
તે ગંધે ન અંતર અકળાશે, સંતો એવા પાપી કોણ હશે. ૩૭.
- વાટે ઘાટે એ હોય એકેલી, તેને સંગે ચાલે લાજ મેઢી ;
પાપે કરી જે નારી પેખશે, સંતો એવા પાપી કોણ હશે. ૩૮
- અતિ હોય જાહાં અવકાશ, તોય નીસરે નારીને પાસ ;
પંચ હાથથી ઢુકડા ધશે, સંતો એવા પાપી કોણ હશે ૩૯.
- કરે એષ્ટ કાંધક જે નારી, ભૂલે દેખે ન મેલે વિસારી ;
વળી ભીતર અંતરે વસે, સંતો એવા પાપી કોણ હશે. ૧૦.
- નારી વેષે જે વ્યંડળ વરતે, નારી વેષેજ નરતક નરતે ;
જાય જોવાસાઈ એહ દશે, સંતો એવા પાપી કોણ હશે ૪૧.
- ધાતુ મૃતિકા કાષ્ટ પાષાણુ, લખી ચિત્રની ચીતારે જાણ ;
તેને પગે કરીને જે પરસે, સંતો એવા પાપી કોણ હશે ૪૨.
- એહ આદિ જે નારી પ્રસંગ, કોઈ રીતનો રાખશે અંગ ;
તેતો વારમવારે મરશે, સંતો એવા પાપી કોણ હશે. ૪૩.
- જેમ કૃપ તરણે ઢાંકેલ, વળી કહિયે એ વિષની વેલ ;
તેને આંછાયે જાણી ઉતરશે, સંતો એવા પાપી કોણ હશે. ૪૪
- નથી નથી નારી હેતુ નરની, એતો ભરી છે પરપંચ ભરની ;
સ્ત્રીનાં ચરિત્ર હોય અપાર, માંહી દગો ન દેખાડે ખહાર. ૪૫.
- એજ દોરડો દેખીને ડરે, એજ સર્પ ઉપર પગ ધરે ;
એજ ઉંદરથી ડરી ચાલે, એજ કેસરીના કાન આલે. ૪૬
- એજ ડરે દેખીને અંધાઈ, એજ કૂરે કાળી રાતે ખાઈ ;
એજ પાણીમાં પગ દેતી ડરે, એજ સમુદ્ર સેજે ઉતરે. ૪૭.
- કરે ચરિત્ર બોલતાં જોતાં, ઘણું આવડે હસતાં રોતાં ;
રીઝી નારી નર સંગે બળે, ખીજી છેદે શીષ તેનું છળે ૪૮
- સહેજ સ્વભાવે હોય અવળી, શીખ વાત ન લિયે સવળી ;
શુભ શુણુ ગ્રહવાની ચારણી, કલ્પના માત્રની કારણી. ૪૯

- મને મેલીને અંગે અશુદ્ધ, તેનો સંગ કરે કેમ શુદ્ધ ;
મળે નાગણી વાઘણી વળી, કૃપ પતન જો પડે વીજળી. ૫૦.
- વિષ વેરી આગ્ય બહા ખારી, એ મળજો ન મળજો નારી ;
નથી નથી ખીજો નરક કૃપ, નરક નરને નારીનું રૂપ. ૫૧.
- મેલી પુરુષોત્તમની મૂર્તિ, કરે છે નારી જોવા સુરતી ;
તેને ચિંતવે વારંવાર, એવા મૂરખને ધિષ્કાર ૫૨.
- મેલી સુંદર શ્યામ સ્વરૂપ, જઈ જીવે છે નારીનું રૂપ ;
તેમાં થાય નર તદાકાર, એવા મૂરખને ધિષ્કાર. ૬૬
- મેલી મહાપ્રભુજીનું મુખ, દેખે નારીને નર વિમુખ ;
તેના સ્પર્શનો રાખે છે ખ્યાર, એવા મૂરખને ધિષ્કાર. ૫૪
- મેલી મોહન મુખની વાત, નારી શબ્દ સુણે રળિયાત :
નાવે અવગુણ એનો લગાર, એવા મૂરખને ધિષ્કાર. ૫૫.
- મેલી મુખે હરિગુણ ગાન, કહે નારી અરિ નિદાન ;
તેણે કૃલે અંગમાં અપાર, એવા મૂરખને ધિષ્કાર. ૫૬.
- મેલી કૈશવ કમળ નેણ, સંભારે છે નારી દુઃખ દેણ ;
નથી સમજતો સાર અસાર, એવા મૂરખને ધિષ્કાર. ૫૭.
- કૃષ્ણ ક્યામાં ન દિયે કાન, સુણે નારીતણા ગુણ ગાન ;
તેમાં વૃત્તિ રાખે એકતાર, એવા મૂરખને ધિષ્કાર. ૫૮.
- નથી લોભતો લાલને લટકે, મન માન્યું માનનીને મટકે ;
ખાધી ખોટ ને થયો ખુવાર, એવા મૂરખને ધિષ્કાર. ૫૯.
- મેલી હરિ હરીજનનો સંગ, રાખે નારી સંગીનો પ્રસંગ ;
તેની લાજ ન આવે લગાર, એવા મૂરખને ધિષ્કાર. ૬૦.
- એમ સમજ્યા જે સાર અસાર, તેતો ઉતરિયા લવપાર ;
તેને કેમ પીડે વળી કામ, જેણે એ દિશ કરી હરામ. ૬૧.
- એમ થયા નર નિષ્કામી, જેના અંતરથી વ્યથા વામી ;
ઉપર તજતાં અંત ન આવે. જ્યાંલગી અંતરમાં ભાવે ૬૨.
- અંતરમાંથી ઉલટી થાય, ત્યારે તે પાછું નવ ખવાય ;
એ સુખ એકી નાખ્યું સંતે આવે, સ્વામી સહેજનંદ પ્રતાપે. ૬૩.

પૂર્વ છાયો.

એમ સંત જન સર્વ તે, નર રહિયા નિષ્કામ ;
જેને મળિયા પ્રગટ પ્રભુ, સહજનંદ સુખ ધામ

જેવો અભાવ નારીનો, તેવો ધનનો ત્યાગ ;
દેખે નહીં સુખ દામમાં, જેના અંતરમાં વૈરાગ.

૬૫.

નંદદાસ.

પદ ૧. ધ્રુવપદ.

યાકો બેદ રટત યદ્દા રટત, શેષ રટત શંભુ રટત ; નારદ શુક વ્યાસ રટત, પારહુતાં પાયો—	યાકોબેદ. ૧.
ધ્રુવ જન પ્રહલાદ રટત, કુંતા કે કુંવર રટત ; દ્રૌપદી સુતા રટત, અનાથકે નાથ—	યાકોબેદ. ૨.
ગજ ગુનિકા ગીધ રટત, ગૌતમકી નાર રટત ; રાજ રમની રટત, દેદે કર તાલ—	યાકોબેદ. ૩.
નંદ દાસ સોઈ ગોપાલ, ગિરિવરધર રૂપ રસાલ ; યસોદાકો કુંવર ખ્યારી, રાધિકા આધારા—	યાકોબેદ. ૪.

પદ ૨ રાગ ખિલાવર.

શ્રી રામકૃષ્ણ રામકૃષ્ણ, ગાઈયે ઊઠી ભોર.	ટેક.
અવધ કે ઇશ હરિ યજ્ઞહુકે જીવન, વો ધનુષ ધરન યહી માખન ચોર—	શ્રી રામકૃષ્ણ ૧.
ઉત અયોધ્યા નિરમલ સરયુ, 'ઇત યમુના કરત કિલોર—	શ્રી રામકૃષ્ણ. ૨.
ઉતમે દશરથ કુંવર કહાયે, ઇતમે કહાવે નંદ કિશોર—	શ્રી રામકૃષ્ણ- ૩
કૌશલ્યા મૈયા ગાંદ ખેલાવે, ઇત યશોદાજી જુલાવે હિંદોર—	શ્રી રામકૃષ્ણ. ૪.

ઉતમે ત્રિકુટ મુકુટ શિર રાજે, ભરત શત્રુહન લછમન જ્ઞેર—	શ્રી રામકૃષ્ણ. ૫.
ધતમેં લકુટ મુકુટ બનમાલા, ગૌધન કે સંગ નંદ કિશોર—	શ્રી રામકૃષ્ણ. ૬.
ઉતમેં ધનુષ બાણ કર રાજે, ધત મુરલી ધરી મુખકી ઝોર—	શ્રી રામકૃષ્ણ. ૭.
ઉત જાનકીજી બાંચ બિરાજે, ધત રાધે વર સંગ સંજ્ઞેર—	શ્રી રામકૃષ્ણ. ૮.
ઉતમેં ચરન અહુલ્યા તારી ધત કુબજસંગ કિયો હે કિલોર—	શ્રી રામકૃષ્ણ. ૯.
ઉત સાગરમેં શિલા તરાયે, ધત ગિરિવર ધરે નખકી ઝોર—	શ્રી રામકૃષ્ણ. ૧૦.
ઉત લંકાપતિ રાવન માર્યો, ધત કંસ કિયો ઝકઝોર—	શ્રી રામકૃષ્ણ. ૧૧.
ઉત રાજ બિલીષણ દીનો, ધત ઉચ્ચસેન કિયો અપની ઝોર—	શ્રી રામકૃષ્ણ. ૧૨.
ઉત સહકુલ તાડિકા સંહારી, ધત ચાણુર મુષ્ટિક કિયે ઢોર—	શ્રી રામકૃષ્ણ. ૧૩.
નંદલાસ ધિક્ ધિક્ હે વા જીવનકું, જે રામકૃષ્ણ તજી ધ્યાવત ઝોર—	શ્રી રામકૃષ્ણ. ૧૪.

પદ ૩ રાગ કલ્યાણ.

શ્રી રાધાજીના વિવાહનાં પદો,

હે સાહેલિયો, કહો મુજ માતને,
જઈ વિવાહની વાત કરો, મુજ તાતને ;
રાધાજીને વરવો છે, કંઈ નંદતણો કુમાર ;
ઉતાવળાં સાહિત કરોને, શીઠ લગારો વાર ;
દિલ માહેરૂં, તલખે આજ તો,
નંદલાલને દીઠો, હિડોળે હિંચતો.

૧.

- માડી માર્ગમન હેરાણું, કરવી એવી ધેર,
 મોરલીધર મોહન રૂપાળો, લાવો આપણે ઘેર;
 શું ઘેલી થઈ, તારી ખુદ્ધિ કયાં ગઈ,
 નંદનો કુમાર અહીં, આવશે નહીં. ૨.
- સુણી રાધિકા કરે કલપના, તજવાં મારે પ્રાણ,
 અન્ન પાણી જો આરોગ્યં તે, નંદ બાવાની આણ ;
 માત તાત બ્રાત કહે, કારણ ખરું,
 નંદને નઠોરે લાલે, કામણ કયું. ૩.
- જઈ જસોદાજીને કહેછે, બ્રહ્માનની તાર,
 રાધા સાથે પરણાવવાને, કરો કહાનને તૈયાર ;
 કૃષ્ણ કહે છે સુણો, માતા શું તે આદર્યું,
 સોળ વરસની સુંદરીને, કેમ હું વરૂં. ૪.
- હું છું બાળક સાત વરસનો, સમજો મોરી માત,
 કળેડલું કરશે નહિ જગમાં, થાશે મારી વાત ;
 નંદરાયની રાણી જોલિયાં,
 કોઈ વરે નહીં એ કન્યા મોટાં થયાં. ૫.
- નંદદાસ કહે સુણીને શામા, થઈ મનમાં ઉદાસ,
 ગિરિવરધર ગોપીના વદ્ધલ, પૂરો મારી આશ.

પદ ૪ રાગ એજ.

- ગઈ પ્રભુ કને, શું કહું તને,
 કજેત મેળવી, સારી જગતમાં મને,
 બોલ સાચું શું બોલ્યો તું, મધુપુરની વાટ,
 સમ ખાઈને તેં સગપણ કીધું, જમનાજીને ઘાટ ;
 વિચારી જો મતિ, હું બોલી ના હતી,
 વેચવા દહિ હું મારે, મારગે જતી. ૧.
- હું વરી છું નંદકુંવરને, સુણો યશોદા વાત,
 અવર પુરૂષને હું કેમ ઈચ્છું, છું જગતની માત ;
 જેદી નાનો હતો, હિંડોળે હિંચતો,
 તેડી જતી રમાડવા, બહુ મોટો થતો. ૨.

જોખત ધરતો મુજ મન હરતો, જાણે વર્ષ થ્યાં વીશ,
તે દાડાની હું જાણું છું, સાચા એ જગદીશ ;

કરમ ગતિ થઈ, મારી ખુદ્ધિ ક્યાં ગઈ,

નંદના નંદોશ સાથે, ખાવરી થઈ.

૩.

શું તકરીરે તથ મુજને, કોને સાચી વાણ,

સમ ખાઈને સાચું ન કોતો, નંદ ખાવાની આણ ;

કરગરી કહું, અરજ સાંભળો,

અખળા જાત ને ઉદાસી આમ કાં કરો.

૪.

નંદદાસ કે વિકૃલવરને, વિનવું વારમવાર,

ગિરિવરધર ગોપિના વલ્લભ, મારા પ્રાણુધાર.

૫.

પદ ૫ રાગ એજ.

મન નકરી કર્યું, હું નહિ તુને વરૂં,

તુજ વિષે અમારે કાંઈ, કામ ના સચું ;

મામા કંસને મારવાને, સ્ત્રીધો છે અવતાર,

કુળજને પટરાણી કરવી, એવો છે વિચાર ;—

મન. ૧.

તુજ ખુદ્ધિ નારી તારી, આહર પુત્રી અજાણ ;

થોડામાં તેં મુજને દીધી, નંદ ખાવાની આણ—

મન. ૨.

તોપણ મનમાં નકરી કર્યું છે, સાંભળ રાધા વાત :

મારે મન તો હોંશ ઘણી પણ, વઢે યશોદા માત—

મન. ૩.

માત તાતની રજા નહીં ને, કેમ કહું હું આજ ;

કહું કામ હું શુભ અતિં પણ, કહેશે કયું અકાજ—

મન. ૪.

નંદદાસ કહે વિકૃલવરને, વર વરવાની હામ ;

ગિરિવરધર ગોપીના વલ્લભ, પૂરો મારાં કામ—

મન. ૫.

પદ ૬ રાગ એજ.

અહહ નાથ આમ, હાંસી કાં કરો ;

હોંશ હોય દ્વિજમાં તો, મુજને વરો.

- માત તાત તો કાંચ ન જાણે, વૃથા દ્વિયો છો દોષ ;
 અપરાધ મારો ક્ષમા કરીને, તજ્ઞે સર્વથા રોષ.
 કરગરી કહું મારી, અરજ સાંભળો ;
 અળખા જાત ઉપરે, ન રાખો આમળો. ૧.
- અવર પુરૂષ તે પિતા પુત્રને, ભ્રાત છે મારા જાણુ ;
 અલખેલા અળગી કરશો તો, કાઠીશ મારા પ્રાણુ.
 કહે છે રાધિકા, હું રહી છું હારીને ;
 કુળજાને વરોને શ્યામ, મુજને મારીને. ૨.
- ખરી ટેક શ્યામાની સમજી, ગોદ્યા શ્રી ઘનશ્યામ ;
 આજ વર્યો હું રાધા તમને, તમે રમા હું રામ.
 ગોપિયો કહે, આનંદે ભર્યાં ;
 શ્રી રાધિકાજી, નંદ કુમારને વર્યાં. ૩.
- નંદદાસ કહે વિનતિ મારી, સુજાજ્ઞે શ્રી ઘનશ્યામ ;
 ગિરિવરધર ગોપીના વલ્લભ, પૂરો મારાં કામ. ૪.

પદ ૭ રાગ પરજ.

- કટકો કાગળીઆનેરે, ઓધવ વાંચીને વિગત સુજાવો ;
 સંદેશો માંહે શ્યો લખ્યો છેરે, અમન સાચું કહી સમજાવો. ટેક.
- કોરેમોરે વ્રજનારી ખેડી, વચમાં ઓધવ વાંચેરે ;
 હુંકારો દેતાં માઝું હૈહું ભરાણું, નયણે નીર ન ખાંચેરે— કટકો. ૧.
- પહેલો તો પરમોદ લખ્યો છે, ઈ પરમોદે પળજેરે ;
 હેત વચન હરિજાજ્ઞે કહ્યાં છે, ધોખો કોય મ ધરજેરે— કટકો. ૨.
- ચોથી તો આશિષ લખી છે, સાંભળજે વ્રજનારીરે ;
 વાંચ્યા પછી વિલાંબ મ કરજે, રહેજે ધીરજ ધારીરે— કટકો. ૩.
- શ્યો સંદેશો છેરે સેવકનો, શુરે ઓધવજી લાવ્યારે ;
 નંદ કહે ગોકુળમાં ઘરેઘર, ભાવ ઘણેરા લાવ્યારે— કટકો. ૪.

परमानंद.

संवत् १९०५ मां हयात हतो.

पद १ प्रभातियुं राग मलार.

जण हीनोनाथ कृपा करे, तण सण णनी आवें ;	
सुख संपत आनंद धणोरे, घेर जेठेडीं पावे—	जण. १.
वलण न छोडे वाणिया, प्राहणु वत धारी ;	
पतिव्रता जेठी रहीरे, गज गुणिका तारी—	जण. २.
जिन सेवा जिन दान पुन, जप तप नहीं कीनो ;	
पांडव कुण डेत जणु डेरे, अपनो करवीनो—	जण. ३.
कुमळ काडा उधम कीनो, मथुरा डे मावी :	
ले अंदन ले पुष्पनेरे, तेडी अरये वनमाडी—	जण. ४.
ऐशी प्रीत गोपालकी, वाक्रे सुरीनर साणी ;	
परमानंद प्रभु सला मध्येरे, द्रौपदी पत राणी—	जण. ५.

पद २ “जेजे नारायणु” ऐ राग.

हेजोरी यह कैसा बालक, रानी यशोमती नया हें.	हेक.
सुन्दर बदन कमल हल लोचन, हेमत अंद्र लनया हें ;	
पूरणु अह अलण अविनाशी, प्रगट नंदधर आया हें—	हेजो. १.
भोर सुकट पीतांबर सोहै, केसरी तिलक लगायाहें ;	
दानन कुंडल गदो जिय माला, डोटि लानु छवि छायाहें—	हेजो. २.
शंभ अक गदा पद्म गिराजै, अतुलुं जडप गनायाहें ;	
परमेश्वर पुङ्गोत्तम स्वामी, यसुमती सुत कडुलायाहें—	हेजो. ३.
मच्छ कुच्छ गाराह ऐर गालामन, रामरूप हरशायाहें ;	
अंल करी प्रगटे नरहरिणपु, जन प्रहलाद छुडार्याहें—	हेजो. ४.

- परशुराम भुद्ध निकलंक होय, लुवंको लार मिटायाहै ;
 कात्री मरदन कंस निकंदन, गोपीनाथ कहुयाहै — हेजो. ५.
 मधुसुदन माधव मुकुंद प्रभु, लज्जतवत्सल पद पायाहै ;
 हामोहर गिरिधर गोपाल हरि, त्रिलुवन पति मन लायाहै— हेजो. ६
 शिव सनकादिक अर्ध प्रह्लादिक, शिव सहस्र भुज गायाहै ;
 सुरनर मुनिके ध्यान आनत, अद्भुत ऋषी मायाहै— हेजो. ७.
 सो पर प्रह्लाद प्रकट हो प्रज्जमे लुं ट लुं ट दधि भायाहै :
 परमानंद कृष्ण मन मोहन, अरण्य कमल यित लायाहै— हेजो. ८.

पद ३ गोडी.

- माध भेरे इहे गाल गोविंदा. टेक.
 करी करी अंगुली गगन दिग्भावत, जेल न मंगे अंदा— माध. १.
 गालनमे जल लेके जसोदा, प्रभुलुको अंदा हेगावे ;
 इहन करत दुढत जल लीतर, अंदा धरन नहि आवे— माध. २
 दूध दही माभन घृत देटी, आवे भेरे छौना ;
 मागी मोहुरीक और नट रही, येडी जिधि जेसे ललना— माध. ३.
 लक्ष्म उधारण असुर संहारण, भेरे प्रभु कंस निकंदा ;
 ये छजिडी गलहारी जसोदा, वारी परमानंदा— माध. ४.

पिंगण.

पद १. लज्जन.

- गोकजियुं न्हानुं गामरियुं, शा माटे आवो श्याम ;
 शा माटे आवो श्याम, शा माटे आवो श्याम— टेक.
 प्रथम विसारी, धेनु हती प्यारी ;
 हुवे तो लूइयाछो, गावा नं हलनुं धाम— गोकजियुं.
 मथुरानी अंहर, मखिमय मंहर ;
 आ माटीथी जनेलां, तमने कयांथी गमे गाम— गोकजियुं.

કુબળ નારી, કંસ તણી દાસી ;
 તેમાં જઈ લોલાણા, ભૂતી ગયાછે તમામ— ગોકળિયું.
 કહે કવિ પિંગળ, મૂરતિ છે મંગળ ;
 પ્રભુ હૃદયે વસો તો, મારે શું છે ખીજું કામ— ગોકળિયું.

૫૬. ૨

અવતારી છે ગિરધારી, તમપર વારી, હો સુખકારી સુંદર શ્યામ ;
 વ્રજ નારી સરવે વિસારી, લે છે કુંજ બિહારી નિત્ય તમાડું નામ— ટેક.
 મધુવનમાં ગૌવનમાં મુનિજનમાં, અંગનમાં દીસો છે આપ ;
 દરશનમાં પરસનમાં મધુરી સુખ લાવણુમાં, તન મનના ટાળો છે
 તાપ—અવતારી.

પાવાથી ગાવાથી સાને અમળવાથી, નહાવાથી જમનાનાં નીર ;
 ઝટપટ ગોલાવાથી વશ કીધાં જવાથી, ખાવાથી ચોરીને ખીર- અવતારી
 જળમાંથી થળમાંથી બળમાંથી પડમાંથી, હાથી રાખ્યો હુશિયાર ;
 છળમાંથી કળમાંથી કૈરવના દળમાંથી, પાંડવનો કીધો ઉદ્ધાર—
 અવતારી.

દુઃખ ડરવા સુખ કરવા ફરી નહિ અવતરવા, રંકની ચુલુજે રાવ ;
 ચિત્ત ઠરવા કૃત સરવા જમડાથી નહિ ડરવા, ભવ તરવા પિંગલનો
 ભાવ—અવતારી.

૫૬. ૩

મને થડી નથી વિસરતા રામ, હરિવર સંકટ હતાં— ટેક.
 વહાલાજી મારા, ગિરિવર ફર પર ધાર્યો ;
 વહાલે વ્રજનો દેશ ઉગાર્યો રામ— હરિવર.
 વહાલાજી મારા, કાળિનાગે તે કુંદ કીધો ;
 લટકાળે નાથી દીધો રામ— હરિવર.
 વહાલાજી મારા, કંસ હતો બહુ અહંકારી ;
 મોહનજીએ નાખ્યો મારી રામ— હરિવર

વહાલાજી મારા, મુષ્ટિ તાંદુલ સુદામાના લીધા ; એના મહેલ કનકના ક્રીધા રામ—	હરિવર.
વહાલાજી મારા, કુળજનું ચંદન લીધું ; એને રૂપ અનુપમ લીધું રામ—	હરિવર
વહાલાજી મારા, પાંચાળી સભામાં પોકારે ; ચીર પૂર્યાં પૂર્ણ મુરારિ રામ—	હરિવર.
વહાલાજી મારા લવરે સાગરના છે ત્રાતા ; પિંગળના પ્રાણજ ધ્યારા રામ—	હરિવર.

પીતાંબરદાસ પુરૂષોત્તમ પંડિત.

“હરજી સીસાગઢવાળા ” સંવત્ ૧૬૫૯. વિદ્યમાન.

પદ ૧ રાગ સૌરઠ સામેરી.

શ્રી કૃષ્ણ સરખારે યોગી અતિ દુર્લભરે, જેણે ક્રીધા ભોગમાં યોગ નિદાન; મહા યોગી વતરે સર્વ રૂપે રમી રહ્યોરે, પટ ભગ સંપન્ન એ ભગવાન.	ટેક.
પૂતના તૃણાવર્ત ળગ અગ આદિ હુણ્યારે, માટી ખાઈ મુખમાં દેખાડયા ચૈત્ત લોક ; દોરડે ન બંધાણારે દાવાનળ ખી ગયારે, કાલીનાગ નાથીને હુર્યા સર્વ શોક—	શ્રી કૃષ્ણ. ૧.
ગોપાલ ખાલને બ્રહ્મ, જ્યારે હરી ગયોરે, ત્યારે તતકાલ બન્યા સરવ સાથ ; ધંદ્ર મદ તોડીરે, ગોવર્ધન કર ધર્યોરે, ભૂભાર ઉતાર્યો એમ ચઢનાથ—	શ્રી કૃષ્ણ. ૨
રાધા સંગે રમવારે અંગ વધારિયુંરે, ઉપર પટ લેવા પધાર્યા બ્રહ્મભાન ; કામના ન કરવી એવી કેવી રાધિકારે, પણ આખી આજ રૂપ બનિયા કાન—	શ્રી કૃષ્ણ. ૩.

- हुरि सङ्गे रमवारे व्रज वनिता वर वरीरे,
पेड़नो ते पृरणु कीधो लाव ;
रासङ्कीडा रमतांरे णिंदु जेनो नव षस्योरे,
संलवे तेने विधि ने निषेधनो अलाव— श्री कृष्ण ४.
- ज्जरवत लावेरे वन गध व्रज सभरीरे,
त्यां ज्जतां शिथिल थयो तेज्योनेो डाम ;
अंगमां अवणांरे आब्रणु पेरियांरे,
अवणां ज्योदयां अंगमां श्रीर तेहु वाम— श्री कृष्ण ५.
- शुद्धि नव रहीरे तेज्योने शरीरनीरे,
कडे तेनो क्यां गयो डाम विडार ;
मंत्रवेत्ता पासे जेम सर्व विष नव रडेरे,
तेम कृष्णु पासे शियो डामनो लार— श्री कृष्ण ६.
- मनोहुर नारी डोय पेरे नर वेधनेरे,
तेने जेध रति करे अणणा अनंत ;
पासे ज्जध समज्जने निष्काम थध रडेरे,
जेम गोपी अह्लावाव समज्ज थध संत— श्री कृष्ण ७.
- ज्जालक डोध परनारी साथे प्रीति करेरे,
पालव पडडे रमे आठेज्जम ;
तेने डोध डोडमां कलंक लागे नहीरे,
तेम ज्जालकृष्णु निष्कलंक निष्काम— श्री कृष्ण ८.
- जेकादश वर्षेरे ज्जुलो भारो व्रज वस्यारे,
पछी मधुपुरीमां पधार्यो गहु मान ;
मामो कंस भारीरे राजरूप थध रत्नारे,
गुरु अह वसी आप्युं मृत सत्य दान— श्री कृष्ण ९.
- वचनने पाणवा कुणरीने गृहु गयारे,
कीधुं तेना मने प्रसन्न स्वल्प ;
मायावीनी पेठेरे योगमाया अनुसरीरे,
णिंदु नव षस्योरे अमोघ तेनो अल्प— श्री कृष्ण १०.
- ज्जरासंध योगेरे द्वारामति वास करीरे,
योडश सहस्र शत अष्ट विडार ;

- મોહ્યા નવ ક્રોધથીરે સહુમાં દશ શિશુ સ્તન્યારે,
એમ મત ગિંદુનો કીધો વશીકાર— શ્રી કૃષ્ણ. ૧૧.
- શિશુપાળ દંતવકત્ર આદિ અતિ વૈરીનેરે,
લક્ષ્મી તુલ્ય સુગતિ દીધી ઉદ્ધાર ;
ગર્વિષ્ટ સ્વકુલનો પણ અંતજ આણિયોરે,
અને નહીં પોતાનો પરાયો લગાર— શ્રી કૃષ્ણ. ૧૨.
- એમ ક્રોધ વર્તે તે નર જ્ઞાની નહીંરે,
મૂર્ખ અતિ પામર નારકી નર સોય ;
પીતાંગર રવિ વન્દિ સુરમ્બરી સદાશિવરે
એની પેઠે ઇશને કલંક ન કોય— શ્રી કૃષ્ણ. ૧૩.

પદ ૨ પરજ.

- વિકૃલજી સુણી વચન અમારું, પ્રાણ વલ્લભ જોઈ વિનય મારું ;
લક્ષ્મીવત્સલ કરો સહાયજી. ટેક.
- કૃપાવંત કરજોડી કહું છું, મયા કરો મનમાંયજી ;
કૃષ્ણ કૃપાજી કૃપા કરી અમપર, દર્શન ઘો યદુરાયજી— વિકૃલજી. ૧.
- ઇંદ્રલોક ઋદ્ધલોક ન માગું, સર્વ ભૂમિની ન આદ્યજી ;
પાતલનું પતિપાણું ન માગું, યોગ સિદ્ધિ સમુદાયજી— વિકૃલજી. ૨.
- તમવિના હું મુક્તિ ન માગું, આરિ ભાતિ કહેવાયજી ;
તૃણ સમાન ત્રૈલોક્ય ગણું છું, પ્રિયતમ ત્રિવિક્રમ રાયજી—
વિકૃલજી. ૩.
- દર્શન પરસન ભાષણુ ઘોને, દીનળંધુ ઉર ગાયજી ;
કરો કૃતાર્થજ વાંચિત આપી, હું લરી લરી લાગું પાયજી—
વિકૃલજી. ૪.
- દર્શન ગ્યાસી હું દાસી તમારી, ચરણ નિવાસી સુરનાયજી ;
જન્મ મરણ બગ ત્રાસી શરણુ હું, આસિ તજી કલહાયજી—
વિકૃલજી. ૫.

વિવિધ વેષ બહુ ધારીને નરવત્, તવ દર્શન મમ થાયછ ;
વીજલી ગતિ તણ સ્થિર થાએતો, સ્પષ્ટ તે રૂપ દેખાયછ—

વિકૃલછ ૧.

ભૂત દ્વીપક વત્ શીઠ ભાગો છે, માહાન ડગ મહારાયછ ;
નિર્ભય થઈને શ્યાને ડરો છે, નિષ્કપટી નિરમાયછ— વિકૃલછ. ૭.
સકલ વિશ્વમય સકલહિ વ્યાપક, વિશ્વરૂપ મહા કાયછ ;
સુર નર સિદ્ધ નમે છે તમને, વેદશાસ્ત્ર બહુ ગાયછ— વિકૃલછ. ૮.
દર્શન સ્પરશન સંભાપણુ તે, ઘોને નિજ જન ત્રાયછ ;
સાક્ષાતકાર સમર્થો અમને, આરા આવો વેગ ધાયછ— વિકૃલછ. ૯.
દર્શન આશર્થી પ્રાણુ ધર્યાં છે, નહિતર દેશું વ્યાહેછ ;
પ્રાણુપતિ તે પાનક તમને, લાગશે સઘ જરાયછ — વિકૃલછ. ૧૦.
અમ કરણીમાં કુમતિ હશે તો, ક્ષમાજ કરશે સદાયછ ;
પીતાંબર પ્રેમે કરી પ્રણમે, અધમોદ્ધર મુદ્દ હાયછ— વિકૃલછ. ૧૧.

પદ ૩ (સમયાનુસાર રાગ)

યાહુ અનુભવ મોહી આયો સંતો, યહુ અનુભવ મોહી આયોરી ;
મેસોં હુરિહી હુરિ સોમેહી, તા ગિચ ભેદ ગમાયોરી. ટેક.
જેસેં બાહલ સાગર જલભર, પૃથ્વીપર બરસાયોરી ;
ગુમી ગુમી ભઈ સરિતા તાકી, પુનઃસાગરપેં સમાયોરી— યહુ ૧.
તેસેં પ્રહ્લ સ્વરૂપ અનાદિ, નિજ અજ્ઞાન ભૂલાયોરી ;
જીવપનો ગ્રહી ભટકત ભવમેં, શ્રીગુરૂ કરે જનાયોરી યહુ. ૨.
સાગર લાહરી ગિન નહિ નિરખત, યહોમેં હુરિ અમાયોરી ;
મોહુ નીંદ ગઈ ભઈ બુ બાચત, જ્યોંકો ત્યો ઠહીરાયોરી— યહુ. ૩.
કન્ટા કંકણુવત નિલ પ્રાસ, આતમ દેર પમાયોરી ;
સોહું પૂરણુ પ્રહ્લ સરવગત, સોતું હે શ્રુતિ ગાયોરી— યહુ ૪.
પામર પશુ નહીં બનત યાકો, યાકો સંત સરાયોરી ;
પીતાંબર બાપુ ગુરુ ભેટત, સોવત મોહી જગાયોરી— યહુ. ૫.

पद ४ राग जंगलो.

अथतो मनवा मेरा छोड दे अलिमान,	टेक.
प्राहान क्षत्री वैश तुं नांहीं, नांहीं शूद्र सुजान ;	
जातको अलिमान न करना, तुं हो पद निर्वान—	अथ. १.
आदेहुको गर्व न कीजे, देह हय धूरि समान ;	
देह कालको आस गन्यो हूं, मत करनां अलिमान—	अथ. २.
मात तात सण जूठे जना, क्यों कुरि होत डेरान ;	
नारी प्यारी नहीं हय तेरी, समजे अतुर सुजान—	अथ. ३.
संत समागम करवे जंढे, तज्जे तेरी तान ;	
दास पितांबर लाव नारायन, धर सहगुरुको ध्यान—	अथ ४.

प्यारादास.

पद १.

प्रभु जगपालन गिरिवरधारी.	टेक.
नालिकमणसें ग्रह्या डपजे, रचना सृष्टि विचारी,	
द्वादश वर्ष कुमणतें वीते, हरि माया जड लारी ;	
लरमत किरे लेह नहीं पाये, गाणी शक्ति पुकारी,	
नील कुमलके उपर राजे, माया अनंत तुम्हारी—	प्रभु. १.
प्रथममें रूप कुर्मके उपर, शेष सहस्र कृष्ण धारी,	
द्विगज अष्ट लगे ता नीचे, सुलग सिंधु शिर लारी ;	
ता उपर वाराह ढाढ लै, रचना सृष्टि विचारी,	
वसुधा धरणी ताहिजे उपर, माया प्रणण तुम्हारी—	प्रभु. २.
तल औतल सुतलके नीचे, गितल तलातल लारी,	
ताके नीचे गनी रसातल, हे पाताल अगारी ;	
श्रीतमके पाताल गरणुके, वेद न युक्ति विचारी,	
ताके नीचे आप गिराजे, जलस्वरूप जन वारी—	प्रभु. ३.

ભુવર ભુવર વિષ્ણુ સખ ઉપર, પ્રહ્લલોક શુભકારી,
 તખ તખ લોક અંદ રવિ ઉપર, ગહલોક ખડ ભારી ;
 ધ્રુવમંડલકે ઉપર રાજે, સમ રૂષિ મુનિ ધારી,
 તાકે ઉપર તેજ પુંજ હૈ, અલક પુરૂષ વિસ્તારી— પ્રભુ. ૪,
 રામખંડ ઐ હિરણ્ય ખંડ હૈ, કૃમખંડ મન ધારી,
 હુરખંડ ઐ કૈતખંડ હૈ, ભારતખંડ ખિચારી ;
 કૈતમાલ ઐ ભરતખંડ હૈ, ઇલાવર્ત શુભકારી,
 પૃથ્વી ખાંટ ખંડ નવ કિન્હૈ, રાજ કરત રજવારી— પ્રભુ. ૫.
 જંબુ દ્વીપ, ઐ ઇલસ્ત દ્વીપ હૈ, સિંહલ દ્વીપ વિચારી,
 દશ યોજન ઐ સેત શીલી મિલિ, કુચ કુલંગિ ખિસ્તારી ;
 કોટિન છવ રચે વાહીમે, કો ખરણે વ્યોપારી,
 સમ દ્વીપ નૌ ખંડ ખિરાજૈ, દીનનકે હિતકારી— પ્રભુ ૬.
 ક્ષીર સમુદ્ર મુરાનિધિ સાતો, ભરે અગમ જલ ભારી,
 દ્રોણાચલ અસ્તાચલ પરખત, મિલિયાગિર ખહુ ભારી ;
 અટલ ખહાડ હિમાચલ જતનો, અચલ ભાર ધર ધારી,
 તાકે ખીચ સુમેરૂ ઉદિત હૈ, તીન લોક ખિસ્તારી— પ્રભુ. ૭.
 યમપુરી ખની ખરૂન પુરનાપુર, અમર લોક અતિ ન્યારી,
 ઉદ્યાચલ રત્નાચલ પર્ખત, વિંધ્યાચલે ખિચારી ;
 તાકે ઉપર ચિર શિખર હૈ, ચાર પુરી મન ધારી,
 કહે પ્યારે વાહી નર ગાવે, જિનકોં ભક્ષિત હૈ પ્યારી— પ્રભુ ૮.

પ્યારેરામ.

પદ ૧ ગરખી, (ભૈરવી તાલ દ્વીપચંદી)

(રઘુપતિરામ રૂદ્રેમાં રેનેરે એ રાગ.)

ઓધા નંદલાલ નમેરા થયા છેરે, વજ ત્યાગી મથુરા ગયાછેરે. ટેક.
 સોમે શામળિયે ન સંભાર્યોરે, પ્રીતમ ખોલ પોતાના ન પાળ્યારે ;
 વાલે વેર પૂરવનાં વાળ્યાં— ઓધા. ૧.

ભોમે ભુધરવર ગયા મેલીરે, મારા બાળપણના બેલીરે ;	
હું તો કૃદે ગોકુળિયામાં ઘેલી—	ઓધા. ૨.
બુદ્ધેં બહુનામી શરતાજરે, થયા કુબળને વશ વ્રજરાજરે ;	
મારાં દિલડાંમાં ભઠે છે દાઝ—	ઓધા. ૩
ગુરૂવારે વારેવારે શું કહીયેંરે, વેહ તાપ તે તનડાંમાં સહીયેંરે ;	
વ્રજરાજ વિના કેમ રહીયેં—	ઓધા. ૪.
શુક્રવારે તે સુખડાં સંભારીરે, નેણે આલે ઓધારાં વારીરે ;	
બહાલે મારી વિજ્ઞેગ કટારી—	ઓધા. ૫.
શનિવારે સનેહને પાસેરે, ખ્યારે પરવશ કીધાં નિરાશેરે ;	
પ્રાણ રહ્યાં છે મળવાતણી આશે—	ઓધા. ૬.
રવિવારે આબ્યા અંતરજામીરે, ભેટી વ્રજ વિનતા બહુનામીરે ;	
ખ્યારે રામ રહ્યો છે જામી—	ઓધા. ૭

પ્રભાશંકર.

પરનારી તથા પરપુરૂપવિષે.

પદ ૧. છપ્પો.

નહિ પરનારી નેહ, દેહ તેની નહીં દુઃખે,	
નહિ પરનારી નેહ, સદા તે રહે છે સુખે ;	
નહિ પરનારી નેહ, પ્રભુ છે તેની પાસે,	
નહિ પરનારી નેહ, ભાવ તેનો સત ભાસે ;	
નહિ પરનારીના નેહથી, કલંક કંઈ લાગે નહીં,	
કહે પ્રભાશંકર પ્રેમસું, તે સ્વર્ગમાં જાએ સહી.	૧.
નાવે નિદ્રા નામ, કામ એકે નવ સૂઝે,	
નાવે નિદ્રા નામ, ભજન ભાવે નહિ ખૂઝે ;	
નાવે નિદ્રા નામ, ચિત્તમાં ચિંતા આલે,	
નાવે નિદ્રા નામ, મગન મનમાં નહિ માલે ;	
વળી નાવે નિદ્રા નામને, અસુખમાં આઠે ઘડી,	
કહે પ્રભાશંકર પ્રેમસું, પરનારી નેહે નડી.	૨.

- નેહ ઘટાડો નિત્ય, પ્રીત પરનારી કેરી,
 નેહ ઘટાડો નિત્ય, રૂઢિયામાંહી ઘેરી ;
 નેહ ઘટાડો નિત્ય, સુજન મનમાં જશ જાણી,
 નેહ ઘટાડો નિત્ય, તજ્ઞે વ્યભિચારની વાણી ;
 નેહ ઘટાડો નિત્યથી, દિન દિન દુઃખ જાશે સહી,
 કહે પ્રભાશંકર પ્રેમસું, સુખ સંપત થાશે તહીં. ૩.
- પાળી છે પરનાર, કાળજી કુમળું કાપે,
 પાળી છે પરનાર, રોગ રૂઢિયામાં વ્યાપે ;
 પાળી છે પરનાર, કાતરે અંતર ઉંડે,
 પાળી છે પરનાર, પીઠ પીડામાં બૂડે ;
 આ પાળી છે પરનાર તે, જેર વેરનું અંખરું,
 કહે પ્રભાશંકર પ્રેમસું, અવગુણમાં છે આકરું. ૪.
- પરનારીનું મુખ, દુઃખદાયક છે વાણી,
 પરનારીનું મુખ, સુખને લેછે તાણી ;
 પરનારીનું મુખ, સ્વપ્નમાં સળકે ધાતુ,
 પરનારીનું મુખ, ચળકતું જાણે કાતું ;
 પણ પરનારીના મુખને, જ્ઞેતાં જ્ઞેખમ થાય છે,
 કહે પ્રભાશંકર પ્રેમસું, નારી નરને ખાય છે ૫.
- પરનારીનો સંગ, રંગમાં ભંગ પડાવે,
 પરનારીનો સંગ, અંગને આળ ચડાવે ;
 પરનારીનો સંગ, ઠંગ ઠાંકયો નવ રાખે,
 પરનારીનો સંગ, ભંગ મુખમાંથી ભાખે ;
 ઘણી પરનારીના સંગનો, રંગ રાવણને જાગિયો,
 કહે પ્રભાશંકર પ્રેમસું, લંકાગઢનો લાગિયો. ૬.
- સદેવ તને દુઃખ, સુખ સ્વપ્નામાં નાખ્યું,
 નંદરાયનું શીષ, રીસ પરધાન કટાખ્યું ;
 ઇંદ્ર અંદ્રની સાથ, ગયો ગૌતમને દારે,
 કટયો પાપનો કુંભ, શ્રાપને પામ્યો ત્યારે ;
 વાળી વિક્રમ કેરા તાતની, વાત વિશ્વમાં વિખરી,
 તે ગર્ધવયોનિ પામિયા, ભોગવવી તેણે પડી. ૭.

અફીણુ ને પરનાર, ગળેથી ગાંઠ ન છૂટે,
 અફીણુ ને પરનાર, બંધ વજર નવ તૂટે ;
 અફીણુ ને પરનાર, લે'ર લાલચની લાગી,
 અફીણુ ને પરનાર, સગાની શર્મજ લાગી ;
 જ્ઞે અફીણુ ને પરનારથી, કામ કાંઈ સૂઝે નહીં,
 કહે પ્રભાશંકર પ્રેમસું, ચાતુર નર ચેતો સહી. ૮.

પરપુરુષનું નેણુ, વેણુ લાગે છે વ્રહ્મનું,
 પરપુરુષનું નેણુ, બાણુ લાગે નવ વ્રહ્મનું ;
 પરપુરુષનું નેણુ, હોય અણિયાળી આંગે,
 પરપુરુષનું નેણુ, નારિયે જ્ઞેતું આંગે ;
 વળી પરપુરુષનું નેણુ તે, વેગે વિનતા એ પડું ;
 કવિ પ્રભાશંકર કહે, કામણુ તેમાં છે ખડું ; ૯.

પરપુરુષની પ્રીત, રીત તેની નહિ રૂડી,
 પરપુરુષની પ્રીત, નેલ્ય નેહે તે કૂડી ;
 પરપુરુષની પ્રીત, ચિત્ત ત્યાં ચોંટ્યું રહે,
 પરપુરુષની પ્રીત, કથન કડવું સહુ કે'છે ;
 વળી પરપુરુષની પ્રીતથી, લોક લાજ વાધે નહીં,
 કહે પ્રભાશંકર પ્રેમસું, ચતુરા સહુ ચેતો સહી. ૧૦.

પરપુરુષની પ્રીત, દુઃખ દરિયાનું સાથે,
 પરપુરુષની પ્રીત, વેર વનિતાઓ સાથે ;
 પરપુરુષની પ્રીત, પતિને પૂરણુ પીડા,
 પરપુરુષની પ્રીત, બંધ જંજીરના ભીડ્યા ;
 થઈ પરપુરુષની પ્રીત તો, મૂકે નહીં મરતાં લગી,
 કહે પ્રભાશંકર પ્રેમસું, ડગે નહીં કોઈથી ડગી. ૧૧.

પુરુષને તણુ પ્રેમ, ઝેર દેહે જીવંતી,
 પુરુષને તણુ પ્રેમ, ગાળા દે અવગુણવંતી ;
 પુરુષને તણુ પ્રેમ, જાનને આજું માને,
 પુરુષને તણુ પ્રેમ, ભોગવે ભોળે ભાને ;
 પણુ પુરુષની તણુ પ્રીતતો, અન્ય નાથ અબાળા કરે,
 કવિ પ્રભાશંકર કે'છે ખડું, તે નારી તો નવ ઠરે. ૧૨.

- વ્યસન અને વ્યભિચાર, હીરની ગાંઠો પડિયો,
 વ્યસન અને વ્યભિચાર, નારીને નર તો નાડિયો ;
 વ્યસન અને વ્યભિચાર, છાપ પટકુળે છાપી,
 વ્યસન અને વ્યભિચાર, કાળજી નાંખે કાપી ;
 વળી વ્યસન અને વ્યભિચારમાં, વળગ્યું મન તે ત્યાં રહે,
 કહે પ્રભાશંકર પ્રેમસું, જ્ઞાન કોઈ ગરવું ગ્રહે. ૧૩.
- વનિતાએનો વાંક, પુરુષસું પ્રેમ જણાવે,
 વનિતાએનો વાંક, વાત વ્યભિચાર લણાવે ;
 વનિતાએનો વાંક, ભોળવે ભીતર ભાવે,
 વનિતાએનો વાંક, દરદમાં દાવે દાવે ;
 વળી વનિતાએના પ્રેમમાં, પુરુષ પતંગી થઈ પડે,
 કહે પ્રભાશંકર પ્રેમસું, પ્રીતે નર નારીને નહે. ૧૪.

૫૬ ૨ કાફી (ધીરાના પદનો રાગ.)

- દેહરૂપી ડેરાંમાંરે, અંતર દીહું અજવાળું ;
 હરિ હુંકારો દેહેરે, કોનો જઈ કર ઝાલું. ૧૬૬.
- મોટા તેતો મત ના તાણે, ગુરુતાણી કરે સેવ,
 અખંડાનંદનું ધ્યાન ધરીને, જીવે પ્રત્યક્ષ દેવ ;
 મમતા ન મુકેરે, ત્રિભુવન ત્યાંહાં ભાળું—
 આલરૂપી એતો અનુભવી જાણે, કાંઈક જાણે શુકદેવ,
 કાંઈક જાણે સતી પારવતી, કહેનારા માહાદેવ ;
 વસ્તુ જેણે જાણીરે, તેણે તો ભાળ્યું અજવાળું—
 આ વિશ્વ ઘાંધી વસ્તુ થકી, તેને જાણે વિરલો જન,
 ગુરુથકી ગોવિંદને જાણે, વળી જીવે પોતાનું તન ;
 સાનમાં સમજાવેરે, ગગન મંડળ ગ્રાહ્યું—
 અચેતનને ઉપદેશ ન લાગે, જેમ મહા મચ્છિને મેલ,
 કુખુદ્ધિ કલંક છે જેને હૃદયે, તેને શાનું સ્હેલ ;
 દાસ પ્રભો કહે છેરે, હું તો એક નામ ભાળું—
 દેહરૂપી. ૧.
 દેહરૂપી. ૨.
 દેહરૂપી. ૩.
 દેહરૂપી. ૪.

પદ ૩ રાગ કાફી.

- કાયા નગરમારે, રચના તો અતિ ઘણી,
 ગુરુગમથી જાણેરે, વસે તેમાં નિરંજન ઘણી. ટેક.
- અદ્ભુત ખેલનો ગંગતો રચ્યો છે, પાંચ તત્વનો પ્રકાશ,
 આ ઘટનો કોઈ પાર ન પામે, છઠો વસે છે અવિનાશ ;
 પાત્ર નંદાતાંરે, જુદો રહે અલખ ઘણી— કાયા. ૧.
- ચંચલ ચપલ મન વસ્યું છે, સરવ તણો સરદાર,
 ઘણી પોતે કાયા નગરનો, બીજા એના ચોપદાર ;
 તેને જીતવાતીરે, સહુને તો આશા ઘણી— કાયા. ૨.
- મન અજીતને મોટા જન જીતે, બુદ્ધિ નિર્માળ હોય,
 સતચિદ આનંદમાં લીન થાય છે, ગુરુતણી ગમ હોય ;
 અહુરનિશિ સમરેરે, સુરતિ નિજ નામ લાણી— કાયા. ૩.
- નિજ નામ જેને નિશ્ચય થયું છે, સંશયની વૃત્તિ થાય,
 અર્ક પ્રહાનો ઉગ્યો છે તેને, તેથી અંધારૂં જાય ;
 દાસપ્રભો કહે છે, પ્રેમતાણી પ્રીત ઘણી— કાયા. ૪.

પદ ૪ રાગ કાફી.

- પૃથ્વી પાતાળેરે, નામ વિના કાંઈ નહીં,
 આકાશે પ્રહાંડેરે, છતાં વસ્તુ છેરે સહી. ટેક.
- પાષાણમાં જેમ અગ્નિ રહે છે, એમ દેહમાં રહે છે અવિનાશ,
 બીજામાં જયમ વૃક્ષ રહે છે, એમ પોતે પોતાની પાસ ;
 અજ્ઞાને અંજાએરે, વસ્તુતો એમ છૂપી રહી— પૃથ્વી. ૧.
- પંચ તત્વનું પૂતળું બાંધીને, માંહીં છકું. મુક્યું છે શેષ,
 પ્રહા વિષ્ણુ પાર ન પામે, નવ જાણે રૂષિકેશ ;
 અકળિત એવુંરે, પાર તો કોઈ પામે નહીં— પૃથ્વી. ૨.
- કુલમાં જેમ ગાસ રહે છે, ઘૂતમાં રહે છે સ્વાદ,
 નેત્રમાં જેમ તેજ રહે છે, એમ મુખમાં રહે છે નાદ ;
 તરણાં એથે મેરૂરે, મેરૂને કોઈ દેખે નહીં— પૃથ્વી. ૩.

શૂરા થઇને સત્ય આદરો, પ્રેમતણી કરો પ્રીત,
નિરગુણ નામનો રાખો આશરો, દરશન કરો તેનું નિત ;
દાસ પ્રભો કહે છેરે, અવિનાશી રહ્યા અહીં—

પૃથ્વી. ૪.

પ્રાણુલવન.

પદ ૧ રાગ પ્રભાત.

- પ્રગટે નરસિંહરૂપ પ્રહલાદ દુઃખ જનકેં ;
હરિભક્ત દુઃખ જનકેં ગડહુડે થંભ ધરા ગગન ગાજે. ટેક.
- અસુર સખ થરહુરે દેવ જ્ઞેવા મળે ;
હુંક ગજરાજ મૃગરાજ ત્રાસે— પ્રગટે. ૧.
- લાળકતી જીભ મુખ વિકટ દંત કડકડે ;
અરૂણ લોચન અતિ કોપ કારી— પ્રગટે. ૨.
- હલકે હરણાકંસ પકડિયો પાઉમેં ;
ઉદર કાઠી માળા અંત્ર ધારી— પ્રગટે. ૩.
- અજ ઈંદ્ર થરહુરે દેખી ગનપતિ ડરે ;
કોન વિનતિ કરે કમળાજ ભૂત્રી— પ્રગટે. ૪.
- દ્રોહ પ્રહલાદને પકડિયે બાહુસેં ;
હરખે આટે રૂદે ભક્તિ કૂલી— પ્રગટે. ૫.
- જય જય સુર ઓચરે પુષ્પ વરધા કરે ;
કાળસેં બાળને રાખી લીનો— પ્રગટે. ૬.
- ધર્મ થાપન કરી રાજભક્તને દર્ષ ;
કહે પ્રાણુલવન પ્રભુ પ્રેમ ભીનો— પ્રગટે. ૭.

પદ ૨ રાગ પ્રભાતિયું,

ચાલ ચિત્ત દ્વારિકા માન માઈ કહું, વસ્યું વંકુઠ તે જ્ઞેને આહી. ટેક.
કનકની ધરતરી બાર જ્ઞેજન ભરી, વિશ્વકર્માયે રચી વિષ્ણુવાસી ;
શ્રી કૃષ્ણજી ચિત્ત ધરે સકળ કારજ સરે, અણ્માસિદ્ધિ ત્યાંહિ

રહે દાસી—ચાલ. ૧

નીર નિરમળ ઘણાં વૃક્ષ વિધિવિધિતાણાં, પત્ર ફલફૂલ નવ જ્ય છાંડી ;
મોર ચકોર ત્યાં હંસ સારસ લવે, મદન મહીપાલની શાલ માંડી—

—ચાલ. ૨.

કનક વજ્રમણિ શોભા સ્કાટિકતાણી, તેતણી કિરણ ત્રેતોક પ્રસરી ;
વૈભવ વૈમાન ત્યાં સ્વર્ગસુખ નવ રૂચે, નિમ નારદ તાહાં જ્ય વિસરી—

—ચાલ. ૩.

ગોંઠ ગઢ જળહળે, તિમિર ત્યાં નવ મળે, મણિના મ્હોલ મંડિત જાણી;
કળશ ધ્વજ કરહરે ચક્ર ચોરી કરે, સંગ સોહ મેહે રંગ ખારી—

—ચાલ. ૪

પુરૂષ શ્રી કૃષ્ણજી કળા કોટિ કામ જેસી, કલ્પતરુ અમૃત કૃપ રાજે ;
ઈંદ્ર સુખ સંપદા ઘરોઘર અનુભવે, વિષ્ણુ ગુણ ગાય શણગાર આજે—

—ચાલ. ૫.

શ્રીકૃષ્ણ કમળા વાસુદેવ દેવકીજી, સદા ઉચ્ચસેન યદુરાજ રાજ ;
છત્ર શિર જળહળે ચમર સનમુખ ઢળે, સુઘડ સુરપૂર નોખત વાજે—

—ચાલ ૬

ગંગા ને ગોમતી આદિ તીરથ જાહાં, માનવી રહ્યા જહાં મદ્દ વાસે ;
જમ જરા રોગ ત્યાં કાળ વ્યાધે નહીં, સાચેરને શબ્દ અઘ ઓઘ

નાસે—ચાલ. ૭

સનક સેવા કરે ધ્યાન સહુકો ધરે, ગાંધવ ઓર વદે વેદ વાણી ;
ત્રિકમ કલ્યાણ માધવ પુરૂષોત્તમ, રાય રણછોડ રૂકમણી રાણી—

—ચાલ. ૮

અજ આરતી કરે તાલ તંબુર ઘરે, ગાંધવ ગાયે નારદ નાચે;
શારદા શેષમાંચે સ્વર સુંદર ભરે, કૃષ્ણજીના ચરણની રેણું જાચે—

—ચાલ. ૯.

પ્રહલાદ નારદ નામદેવ જયદેવજી, સનક વસિષ્ઠ અંબરીષ રાજ ;
રૂકમાંગદ અરજુન ભીમ ભીષ્મ વિભીષણ, ભોજન સમે ખીજા

ઝાઝા—ચાલ. ૧૦.

પુત્ર પરિવાર ખહુ નાર શોભા ઘણી, અષ્ટ પટરાણી ત્યાં કરે કીડા ;
સોળ સદસ્ર સ્ત્રીતાણી સેજ સુની નહીં, પ્રાણજ્વન પ્રભુની રોજ

લીલા—ચાલ. ૧૧.

પ્રિયાદાસ

પદ ૧ ગોડી.

અળ મન કાહેકાં કરતં ભૂલાના, કાહેકો દેખી ભુલાના. ટેક.
 ભાઈ બંધુ કુટુંબ નર નારી, સો તું આપના જાના ;
 ઇનકી પ્રીતિ તળલગ તુમપર, જબલગ લાય ખજાના— અળ મન. ૧.
 ધૂતિ ધૂતિ ધન ઇનહે ખવાવત, અપના ઔર બિરાના ;
 તાકો જવાબ કહા તું દેહે, જાકે આગેં જાનાં— અળ મન. ૨
 વૃદ્ધાપનકી ખબર નહિ તોહિ, જવાનીમેં જના દિવાના ;
 કાલ બલી સંગઠીં સંગ ડોલે, ઉરસે કઠિન જીવ જાના— અળ મન. ૩
 કહું કછુ ધર્મ રંગ રસિકનકો, તો તું જડો સચાના ;
 પ્રિયાદાસ તું યુગલ ચરન ગ્રહો, છોડ દે અપના વિરાના—અળ મન. ૪.

પ્રીતમદાસ.

સંવેસરનો ભાટ. સંવત ૧૮૩૮ માં હયાત હતો.

પદ ૧ રાગ કડમ્બો (પ્રભાત).

હરિ હરિ રટણકર કઠણ કળી કાળમાં, પઠણપરબ્રહ્મ તું રાખ પ્રાણી ;
 પરપંચ પરહરો સત્ય રૂઢયે ધરો, આચરો અમૃતવિમળ વાણી. ૧.
 માયાના પૂરમાં વિશ્વ સૂઠુ વહી ગયું, નિરખવા નવ રહ્યા રંક રાજ ;
 બ્રહ્માના દિવસમાં કીટ ગણતી કશી, ઉપજે ને ખપે જીવ આજા. ૨.
 અદ્ય સુખ સાડ શું જીવ ભૂયો ભમે, શિરપર કાળ રહ્યો દંત કરડી ;
 પામરા પલકતી ખબર તુજને તથી, મૂઠ શું જોઈને મૂઠ મરડી. ૩.
 કાળનું આવણું કીટથી બ્રહ્મા લગે, મોટા મહંત તો પાર નારે પ્રિછે ;
 પ્રીતમ પ્રભુજનું ભજન ભૂલેશમાં, આતમાનું જોને કલ્યાણ ધ્રુવે. ૪.

પદ ૨ રાસ.

કોઈ રામરસ પિયોરે, મનખા જનમ તો જય છેરે,
 કોઈ રામરસ પિયોરે, ઘટમાં ઝેડા કાળ ખાય છેરે ;
 કોઈ રામરસ પિયોરે, ભક્તિ કરતાં નવ લાળ્યેરે,
 કોઈ રામરસ પિયોરે, રૂતો આવી આ રંગમાંરે ;
 કોઈ રામરસ પિયોરે, જોખણે સંતોના સંગમાંરે,
 કોઈ રામરસ પિયોરે, લેતાં તે વાર ન લાગશેરે ;
 કોઈ રામરસ પિયોરે, સુખ છે સ્વપનાં બેટલુરે,
 કોઈ રામરસ પિયોરે, દુઃખ છે દરિયા બેવડુરે ;
 કોઈ રામરસ પિયોરે, આજ કાળ કાળિયો આવશેરે,
 કોઈ રામરસ પિયોરે, મારશે તે કોણ મેલાવશેરે ;
 કોઈ રામરસ પિયોરે, મારશે તો સંત મેલાવશેરે,
 કોઈ રામરસ પિયોરે, ભવસાગરમાં તારશેરે ;
 કોઈ રામરસ પિયોરે, પ્રીતમ પ્રભુને સંભારિયેરે,
 કોઈ રામરસ પિયોરે, જીતી યાજી નવ હારીયેરે

પદ ૩ ગરબો (રાગ મહાકોપ થયો તે)

ઓધાજી શામળાનો સ્નેહ મને સાંભરેરે ;
 મારે નયણે અપાડીને મે ઝરેરે. ૧૬૬.
 અમે જાતાં હતાં તે જમુના ઘાટમાંરે ;
 બહાલે મઘડાં લુક્યાં તે મારાં વાટમાંરે— ઓધાજી. ૧.
 અમે જમતાં હતાં તે એક થાળિયેરે ;
 રાસ રમીને રમાડી લીધાં, તાળિયેરે— ઓધાજી. ૨.
 બહાલો ગોકુળ હતા તે મથુરા ગયારે ;
 મારા નાથજી તો નમેરા થયારે— ઓધાજી ૩.
 ઓધાજી ગોકુળ જઈને સંદેશો લાવજ્જરે ;
 પ્રીતમના સ્વામીને તેડી લાવજ્જરે— ઓધાજી ૪.

પદ ૪ ગરબી.

શું ક્યું ગીતા ગાઇનેરે, તેં શું ક્યું ગીતા ગાઇને.	ટેક.
ભણ્યો ગણ્યો પણ ભેદ ન ભણ્યોરે ;	
કુટુંબ પોખ્યું કમાઇનેરે—	તેં શું ક્યું. ૧
પોથી વાંચી પરમારથ ન શીધુંરે ;	
ધિક્ક પહ્યો પંડિતાઇનેરે—	તેં શું ક્યું. ૨.
ભાગવત ભાંખ્યું હેત રૂદે ન રાખ્યુંરે ;	
રહ્યો આપ સવારથ સાઇનેરે—	તેં શું ક્યું. ૩.
શેષને માથે મણિ છે તોપણરે ;	
તે જીવે છે જીવ ખાઇનેરે—	તેં શું ક્યું. ૪.
મન મેલું તેને માંજી ન શક્યોરે ;	
ટાળ્યાં નહીં કરમ કસાઇનાંરે—	તેં શું ક્યું. ૫.
કહે પ્રીતમ પોતાના હાંપણથીરે ;	
ગયો ચોરાસીમાં વહેવાઇનેરે—	તેં શું ક્યું. ૬.

પદ ૫ ગરબી.

“ હરિભજન થકી છોટા હોય તે ” એ રાગ.

ગંગાજી કેછે, સતસંગને અરથેરે આવી હું સંસારમાં :	
લોક શું જાણે, લક્ષ્મીવરની ભક્તિ ભાવ વિચારમાં.	ટેક.
ગંગા ધર્યે છે કાંઈ એ રજને, એતો દુર્લભ છે શંકર અજને ;	
પ્રાણી તત્પર થઈ તે એને ભજને—	ગંગાજી. ૧.
જે જીવનમુક્તા છે જગમાં, સરવે તીરથ તેના પગમાં ;	
તેતો નિત્ય ઝીલે છે આનંદ ઠગમાં—	ગંગાજી. ૨.
ગંગા હરિ જનને સંગે રે'છે, એનો મધમા વિરલા કોઈ લેછે ;	
કહે પ્રીતમ શ્રીમુખ એમ કહે છે—	ગંગાજી. ૩.

પદ ૬ થાળ

લોજન મન લાવતાં લ્યોને માવા.	ટેક.
ત્રિકમજીને તેડી લાવો, પીળાં પીતાંબર પહેરાવો ;	
કંચનનાં યાજ્ઞેઠ ઢળાવો—	લોજન. ૧.
ઘેવર જલેળી ઘેવર ઘીનાં, કંચન થાળ ભર્યાં બરફીના ;	
તમને લોજન લાવે મિસરીનાં—	લોજન. ૨.
પય પકવાન મેવા મિઠાઈ, વણજ કરીને રસોઈ બનાઈ ;	
નાવું નહીં પડે જહુરાઈ—	લોજન. ૩.
સૂરજ તળી રતાળુ એવાં, શાક છત્રીસેં વ્યંજન જેવાં ;	
ગિરિધર ગોઠેં ગોઠેં માગી લેવાં—	લોજન. ૪.
લક્ષ્મીજી ઘરે પાક બનાવે, વાસણમાં સામગ્રી લાવે ;	
ભાવ હોય તો ભૂધર મન લાવે—	લોજન. ૫.
જળ જમુનાની આલું ઝારી, આચમન કરો તમે દેવ મુરારિ ;	
તમને આપું હું પાન સોપારી—	લોજન. ૬.
હીરા મોતી હેમ ઘરેણાં, પ્રેમે પહેર્યાં પટકુલ ઝીણાં ;	
રસ ભરિયાં ભૂધરજીનાં નેણાં—	લોજન. ૭.
જે ધરજા હોય રાજ તમારી, સુંદર સેજ ગિછાવું સારી ;	
હું તો તન મન જાઉં બલિહારી—	લોજન. ૮.
પ્રીતમના સ્વામી શામળિયા, હેતેં પ્રીતેં અઢળક ઢળિયા ;	
મારાં તનડાના તાપ સર્વે ટળિયા—	લોજન. ૯.

પદ ૭ ગરબી.

“ ઓ રઘુવરજી રાત દિવસ મને રેલે રટણુ તમારું ” ઓ રાગ.

હે યશોદાજી, આવડો લાડકવાયોરે લાલ ન કીજિયે ;	
ચાલો ત્યાં સુધી, સુતનાં પ્રેમચરિત્ર દેખાડી ત્રીજિયે.	ટેક.
વાલે કૈાતુક કીકું મંદિરમાં, માખણનો પિંડો લઈ કરમાં ;	
બહુ માંકડલાં ઘાલ્યાં ઘરમાં—	હે યશોદાજી. ૧.
વાહલો સુતાં બાળકનાં અંગ મોડે, બાંધ્યાં વાછરડાં જઈ છોડે ;	
દધિબાંડ તે ફર રહી કોડે—	હે યશોદાજી. ૨.

વાહાલો સંતાડયું શોધી કાઢે, ઊંચેથી હેઠું ઉતારે;
 ખાય ખવરાવે ને ખીજું ખિગાડે— હે યશોદાજી. ૩.
 વાલો કોઈનું કીધું નવ માને, મારાં મહી ખાધાં છાનેમાને ;
 પરનારીનો પાલવડો તાણે— હે યશોદાજી ૪.
 પ્રીતમનો સ્વામી છે રસિયો, મહી માખણ ખાવાને ધસિયો ;
 ધન્ય ભાગ્ય અમારાં વ્રજ વસિયો— હે યશોદાજી. ૫.

પદ ૮ રાગ એજ.

હે યશોદાજી હાકલમાં રાખીને સુતને વારો ;
 હે નંદસતી, આજ અમારી લે છે કાન તમારો,
 હું જાતી હુતી યમુના પાણી, મારી લોખડત્રી કાને તાણી ;
 હું સાંખું છું નંદકુંવર જાણી— હે યશોદાજી. ૧
 મારી શેરડીએ આવે છાનો, અણઘટતી આજ કરે કાનો ;
 હું સાંખું છું જે છે નહાનો— હે યશોદાજી. ૨.
 આવડો શું આવ્યો છે છળમાં, એ મોટપાણું રાખો ઘરમાં ;
 નહીં લાડપાણું શોભે પરમાં— હે યશોદાજી. ૩.
 એ વાત હજી હું મનમાં રાખું, જન સંભળાવા હું સહી દાખું ;
 એ લાડ હવે હું નહીં સાંખું— હે યશોદાજી. ૪.
 ઘાતીલામાં છે ઘાત ઘણી, પ્રેમે મુજથી નવ જાય કળી ;
 શી વાત કહું ગોવિંદ તણી— હે યશોદાજી. ૫.

પદ ૯ રાગ એજ.

કહે નંદરાણી, આડીરડી અણઘટતી વાત ન કીજિયે ;
 કહું છું તાણી, અણસમજી આવડાને દોષ ન દીજિયે. ટેક.
 પેહેલો તમને લાગ્યો વહાલો, મૌએ ઘેરીને ઘરમાં ઘાલ્યો ;
 હવે કેમ લાગો કપટી કાલો— કહે નંદરાણી.

એ રીત શું જાણે રંગતણી, અજાણેથી વ્યાખ્યો તમભણી ;
 તેમાં શું આવડી વાત ગણી— કહે નંદરાણી. ૨.
 વ્રજનારી તમને વર્ષ થયાં, અણુલેખે સઘણાં તેજ ગયાં ;
 તે કાનડને કૂડાં વચન કહ્યાં— કહે નંદરાણી. ૩
 મેં વહાલાને જોયો વારી, સમજાવી કહું છું વ્રજનારી ;
 નંદનંદનથી હું રહી હારી— કહે નંદરાણી. ૪.

૫૬ ૧૦ રાગ એજ.

કહે વ્રજનારી, આવડું કાં અલખું રે એમ લગાડો ;
 રાખો વારી, કાનડનો નહિ સાંખું એવડો તાડો. ટેક.
 મારે નહીં કંઈ સગપણ કે સાંધો, નિત્ય આવે શું છેડે આંધ્યો
 અણુસમજી શેણે છે માધો— કહે વ્રજનારી. ૧.
 શા માટે આળ કરે મારી, સૌ દેખે લોક દુરાચારી ;
 એ વાત કરે અવળું ધારો— કહે વ્રજનારી ૨.
 હરિ એ ઘણું વાલા છે અમને, એ વાત અમે શું કહું તમને ;
 હાર હેયાનો જાગું પ્રભુને— કહે વ્રજનારી. ૩.
 આવડાં શાં લાડ કરે લાલો, હોય જાણક ત્યાં લાગે વાલો ;
 ગોવિંદ હવે શું છે કલો— કહે વ્રજનારી. ૪.

૫૬ ૧૧ રાગ એજ.

હે વ્રજનારી, નિત્ય ઉઠી શામાટે ઝગડો લાવે,
 હવે રહે વારી, કાનડને કાં કૂડાં કલંક ચઢાવે. ટેક.
 આ અણુઘટતું ન ઘટે તુજને, તેં વચન અનેક કહ્યાં મુજને ;
 તેથી અવળું લાગે છે અમને— હે વ્રજનારી. ૧.
 અલખેલાથી હિંડે આડી, ચોવટે જઈ નિત્ય કરે ચાડી ;
 તેથી દિલ દાઝે માઝું દા'ડી— હે વ્રજનારી. ૨.

મારી મોટપ તો મનમાં નાણી, મુને તેંતો દીન કરી બાણી ;
 તું શું છે કંઈ ગોઠુળની રાણી— હે વ્રજનારી. ૩
 મર દામ અમોને નવ દેજે, કહેવું હોય તે અમને કહેજે ;
 યદુનંદન રાજ સહી રહેજે— હે વ્રજનારી. ૪.

પદ ૧૨ રાગ એજ.

હે વાંસલડી, વેરણ થઈ લાગીરે વ્રજની નારને,
 શું શોર કરે, બતડલી તારોરે મન વિચારને. ટેક.
 તેં અવડાં કામણ શાં કીધાં, શાંમળિયે મુખ ચુંબન લીધાં ;
 મન વ્રજ વાસીનાં હુરી લીધાં— હે વાંસલડી. ૧.
 તુને કોડ કરી કૃષ્ણે ઝાલી, ગૌનાદ મુણી આવી ચાલી ;
 તું વિશ્વંભરને બહુ વહાલી— હે વાંસલડી. ૨.
 પરંતુ તું કાંઈ નથી લાવી, ઉઘાડે છેગે છે આવી ;
 ભગવાંન તણે મન બહુ લાવી— હે વાંસલડી. ૩.
 તેં વ્રત વ્રતાદિક શું કીધાં, રાધાયકી માન અધિક લીધાં ;
 તને આલિંગન પ્રભુએ દીધાં— હે વાંસલડી. ૪.

પદ ૧૩ રાગ એજ.

રાધા ધ્યારી, પ્રેમીજનને દોષ ઘણો નવ દઈએ,
 કપટી ન થવું, જપ તપ કરીએ તો ભવસાગર તરીએ. ટેક.
 મારો મેઘ પિતા પૃથ્વી માતા, મારા લેખ લખી ગઈ વિદાતા,
 સુંદર શ્યામ મળે થઈ છે સાતા— રાધા ધ્યારી. ૧.
 છે બંસીવટ જનમ મારો, તેથી મુજ પર મોહ્યો કંઈ તારો ;
 છે કોયલનાથી કંઠ સારો— રાધા ધ્યારી. ૨.
 મુને મોહન મુખ પર માન ઘણું, વૃંદાવનમાં હુરિ સંગ કૃદ્ડ ;
 હું ત્રિકમ તનમન માંહે ધૃદ્ડ— રાધા ધ્યારી. ૩.

મારે પુણ્યનાં સૂત્ર બહુ પ્રગટ્યાં, મેં નટવર નાગર સુખથી રચ્યા ;
લવસાગર જીવન કંઈ મઠ્યા— રાધા પ્યારી. ૫.

પદ ૧૪ રાગ એજ.

મનમોહનલાલ, મારગઠો મૂકો તો મથુરા જઈયે,
સુણ ચતુર સુજણ, પરનારી પાલવઠો નવ ગ્રહિયે. ટેક.
તમે નંદકુંવર છો નાનાડિયા, તમે આવો છો હૈડે ચડિયા ;
તમે મારી પુંઠે ક્યમ પડિયા— મનમોહનલાલ ૧.
મારી પ્રાતઃકાળની વેળ મટે, મારાં મહીનાં વાંલા મૂલ ઘટે ;
મારાં મોંઘાં મહી તે શિર સટે— મનમોહનલાલ. ૨.
મારી સરખી સમાણી વહીરે ગઈ, હું તો એકલડી વનમાં રહી ;
મારું શિર તપે માથેજ મહી— મનમોહનલાલ. ૩.
પ્રીતમના સ્વામી રહો રીતે, મારો ઘાટ રોકો છો વણુરીતે ;
તમને જોરસ પાઈયે પ્રીતે— મનમોહનલાલ. ૪.

પદ ૧૫ રાગ એજ.

મારા સમ દઈ, કુબળને કેજેરે એધવ એટલું ;
કાંઈ એછું મ જાણ, સગપણુ છે સરખું રે સહુને તેટલું. ટેક.
હરિને વેલા જમ્યાના છે હેવા, મેલજે વિધવિધના મેવા ;
એની સારીપઠે કરજે સેવા— મારા સમ દઈ. ૧.
હરિને ટાઠાં ગંગાજળ લૈ પાજે, એને કૂલને વીંગણે વા વાજે ;
એને રાગ વણસ હોય તે ગાજે— મારા સમ દઈ. ૨.
રસિયો છે રાગતણુ પ્યારો, પૂછતો સોને થૈ થૈ કાલો ;
હૃદયે મારી ગયો સહુને ભાલો— મારા સમ દઈ. ૩.
એક પગે આગળ ઊભી રેજે, ગાઈ કઠણ વચન કાંઈ મ કેજે ;
જે જોઈએ તે લાવી દેજે— મારા સમ દઈ. ૪.

દુખલા મ કરજ્જે હો ગેની, તમે રાખજ્જે ટેવ ઘણી એની ;
 બીક મ ધરજ્જે મનમાં કેની— મારા સમ દર્ધ. ૫.
 અમે થાપણુ રાખી તમ પાસે, મંગાવી લેશું મહિને માસે ;
 જીવીએ છીએ એની આશે— મારા સમ દર્ધ. ૬.
 હવે નથી રેઈ મનમાં ખામી, હેડાંની પૂરી છે હામી ;
 વશ થ્યા છે પ્રીતમનો સ્વામી— મારા અમ દર્ધ. ૭.

પદ ૧૬ રાગ એજ.

સુણ વાંસલડી, વેરણુ થઇ લાગીરે બ્રજની નારને,
 શ્યો શોર કરે, જાતલડી તારીરે મન વિચારને. ટેક.
 તું જંગલ કાષ્ટ તણો કટકો, તુંને રસિયે લીધો રંગ ચટકો ;
 તે માટે આવડો શ્યો મટકો— સુણ. ૧.
 તુને કહાન કુંવર કરમાં રાખે, તું અંધર તણા રસ નિત્ય આખે ;
 મુજ ઉપર દુઃખડાં શ્યાં દાખે— સુણ. ૨.
 તું મોહનને સંગે મહાલે, તુજ વિના નાથને નવ ચાલે ;
 તું સોકલડી થઈને સાલે— સુણ. ૩.
 જો પેલાં આવડું હું જાણતી, તારાં ડાળ મૂલ લેઈ તાણતી ;
 તેની મનમાં મેહર નવ આણતી— સુણ. ૪.
 તું પ્રીતમના સ્વામીને ખ્યારી, તુને જાણું એક નવ મેલે ન્યારી ;
 તુંમાં લેઈ ઘણો છેરે ભારી— સુણ. ૫.

પદ ૧૭ રાગ એજ.

સુણ બ્રજ નારી, શ્યામાટે તું અમને દાષ ચડાવે,
 પુન પૂર્વ તણાં, પાતળિયોહ પ્રેમે લાડ લડાવે. ટેક.
 મેં પૂરણુ તપ સાધ્યાં વનમાં, બહુ ટાઢ તડકા સહ્યા તનમાં ;
 ત્યારે મોહને મેહર કરી મનમાં— સુણ. ૧.

હું ચોમાસે ચાચર રહેતી, બહુ મેઘ ઝડી તનપર રહેતી ;	
મારાં શરીરતણી શુદ્ધ નવ રહેતી—	સુણ, ૨.
મેં માઝં અંગ વેરાવીઝિં, લે સંઘાડે ચડાવીઝિં ;	
મારાં તનપર છેદ પડાવીઝિં—	સુણ, ૩.
મને હરિયે હુથ ગ્રહી લીધી, પ્રીતે પોતાની તો કીધી ;	
લઈ અધર અમૃત પદવી દીધી—	સુણ, ૪.
પ્રીતમના સ્વામીને સંગે, નિત્ય ખેલ કહિં નવલે રંગે ;	
બહુ ઉલટ પ્રેમ વાઘ્યો અંગે—	સુણ, ૫.

પદ ૧૮ રાગ એજ.

મન મોહનજી, મારગડો મેલો તો મથુરાં જાઈએ ;	
છો ચતુર સુબાણુ, પરનારીને પડછાયે ઉભા નવ રહિયે.	ટેક.
મારે પ્રાતઃકાળની વેળા વટે, તેણે ગોરસ કેરાં મૂલ ઘટે ;	
મારાં મેં મોંઘાં છે પ્રાણુસાટે—	મન મોહનજી. ૧.
સુત નંદ તણા છો નાનડિયા, શું આવો છો અડિયા અડિયા ;	
તમે મારી પુઠે શા કાળે પડિયા—	મન મોહનજી. ૨.
પ્રીતમના સ્વામી એ રીતે, ગોરસડાં પાઘશ હું પ્રીતે ;	
તમો નિત્ય રેઃકો છો વણુરીતે—	મન મોહનજી. ૩.

પદ ૧૯ રાગ એજ.

હરિ ભજન થકી, છોટા હોય તે સહુથી મોટા થાયે,	
તન તાપ ટળે, જનમ મરણનાં સંકટ સરવે જાયે.	ટેક.
બુઝો વાલ્મીકીજીની જાત વળી, જેણે હર્ષશાળામાં દેહ ધરી ;	
તેણે શમકોટ રામાયણુ કરી—	હરિ ભજનથકી. ૧.
બુઝો એકલશિંગી હરણીના, વળી વેદ વ્યાસ વિણુ પરણીના ;	
એવા સુત પુરાણી કુણુ કરણીના—	હરિ ભજનથકી. ૨.

- જુઓ દારૂ સુતનું ઝીણપણું, જેનું પુન્ય પવિત્ર ચારત્ર ઘણું ;
 થયા નારદ મન ગોવિંદ તણું— હરિ ભજનથકી. ૩.
- જુઓ શુકદેવનું તમે મૂળ શોધી, પશુઘાતી હતો સુડીઓ લોધી ;
 થયા ઇશ્વર આપે અકોધી— હરિ ભજનથકી. ૪.
- જુઓ માંડવની મેંડકી માતા, થયા વસિષ્ઠ વેશ્યા વિખ્યાતા ;
 એવા ચતુરાનન પંકજ જાતા— હરિ ભજનથકી. ૫.
- જુઓ અગસ્તની માતા ગાગર, જેણે એક અંજલિયે પીધાસાગર ;
 વૃજ ત્રિતાએ વશ કીધા નાગર— હરિ ભજનથકી. ૬.
- જુઓ અશુચિ જળ ગંગામાં ભળિયું, તેતો ગંગાજળ થે પરવરિયું ;
 જેમ પારસ સ્પર્શે લોહ ટળ્યું— હરિ ભજનથકી. ૭.
- ધતો જાતભાત સહુની જાણી, હરિને ભજે તે હરિના પ્રાણી ;
 કહે પ્રીતમ એાળખો એધાણી— હરિ ભજનથકી. ૮.

એકાદશી ત્રતવિષે,

પદ ૨૦ રાગ એજ.

- આવી એકાદશી, વૈષ્ણવ જનને ંહાલપની કરનારી,
 જેને હરિ વહાલા, ઉર અંતરમાં સદાય તેને પ્યારી ટેક.
- ભાઈ જે કોઈ કરશે એકાદશી, તેને હરિની ભક્તિ રૂઢે વસી ;
 તે જનને મણા નવ રહી કશી— આવી. ૧.
- જે હરિ દિવસને અહાય છે, તેનાં દુઃખ દારિદ્ર સહુ જાય છે ;
 તેના પિત્રાઈ સુખિયા થાય છે— આવી. ૨.
- જે હરિ મંદિર દરશન જાય, મહાસુખિયાથી સુખિયો થાય ;
 તે અક્ષર ધામ વૈકુંઠ જાય— આવી. ૩.
- જેનાં કુળમાં એકાદશી આહ્ય છે, તે ત્રવ કરી હરિગુણ ગાય છે ;
 વળી હરિ રસ પિયે ને પાય છે— આવી. ૪.
- એક રાજકુંવરિયે રસ પીધો, તેણે તે દિવસ તો સહી કીધો ;
 પછી સ્વામીને મરવા દીધો— આવી. ૫.

તેને ચતુર્ભુ જે કીધો સીધો, તેને આરતિયો કરીને લીધો ; જેણે એકાદશીમાં કાળ કીધો.	આવી. ૬.
જેમ યાગ યજ્ઞ તીરથ જાશે, જે કાશીમાં જઈને નહાશે ; તે વ્રત એકાદશી કરતાં થાશે—	આવી. ૭.
જે લક્ષ્મી ગાયોનું પુન્ય કરશે, તે જન મુક્તિમાં લાગશે ; એ એકાદશી કરતાં વળશે—	આવી. ૮.
જે કોઈ હેત ધરી જાણુ કરશે, આઠે પોહોર હરિનું ધ્યાન ધરશે ; તેના કરમ તાણું પાનું કરશે—	આવી. ૯.
જે ઘાર મહિનાની ચોવીસ કરશે, તેને છેલ્લળખીલો વર વરશે ; કહે પ્રીતમ પ્રેમ ભાવે તરશે—	આવી. ૧૦.

પદ ૨૧. રાગ એજ.

તજ દેહ અભિમાન, મિથ્યા સુખ સાડું શું કોગટ કૂત્રે ; સત વચન વિચાર, ઘેર ઘેર સંસાર વિષે શું ભૂલે.	ટોક.
તારી કાયાનો કાચો પાચો, તે દેખીને શું લોભાયો ; રવિ નંદન દિલમાં છે ડાહ્યો—	તજ. ૧.
તારી જમ કિંકર હણુશે છાતી, ત્યારે કયાં જાશે તારી કુળ જ્ઞાતિ ; જઈ અવતરશે પશુ જાતિ—	તજ. ૨.
હુઃખ અસિપત્રના ત્રીઠારે નથી, તેતો પંચમ સ્કંધમાં કલ્યાં કથી ; તે ભોગવશે તમે રતી રતી—	તજ. ૩.
કહે પ્રીતમ કંઈક સાધન કરજે, ભાઈ હરિ નામ હૃદયે ધરજે ; નામ નાવ ચઢી ભવસિંધુ તરજે—	તજ. ૪.

પદ ૨૨ રાગ એજ, ગરખી.

રસ અગમ અપાર સુરીનર પાર ન પામેરે, મન વાણી કરી, મારો વહાલોજી પ્રેમીને રસ પાવા, પ્રગલ્યા શ્રીહરિ.	ટોક.
---	------

- રસ દેવકીને ઉઠર ઉઠ્ય થયો, રસ રેડયો તે ગોકુળ ગયો ;
 ધ્રુવ જનને જય જયકર ભયો— રસ. ૧.
- રસ આખ્યો નંદ તણી રાણી, રસ આખ્યો ગૌતમની ઘરણી ;
 રસ ળજિ પીધો ળંધન આણી— રસ. ૨.
- રસ મીરાં મુક્તા થઈ માણી, રસ આખ્યો છે કુંતા રાણી ;
 રસ પૂરણાનંદ કુળજા જાણી— રસ. ૩.
- રસ પ્રહલાદે પ્રગટ કીધો, રસ પીતાં ધ્રુવ અવિચળ કીધો ;
 રસ જનક વિદેહે પાયો ને પીધો— રસ. ૪.
- રસ જયદેવે જુગતે જાણ્યો, રસ પદ્માવતિયે પરમાણ્યો ;
 રસ દ્રુપદ સુતાએ સભામાં આણ્યો— રસ. ૫.
- રસ વ્યાસ સુત શુકદેવે આખ્યો, રસ ઉત્તરા કુંવરિયે પરીક્ષત દાખ્યો ;
 રસ ભૃષુલાન સુતાએ ઉરપર રાખ્યો. રસ. ૬.
- રસ શિવ શક્તિને બહુ ભાવે, રસ સનકાદિક નારદ ગાવે ;
 રસ શેષ શારદા મુખે આવે— રસ. ૭.
- રસ અજર્યો ઝરે નહીં એવો છે, રસ માનવિયોને મેવો છે ;
 રસ સંતોને માણ્યા જેવો છે— રસ. ૮.
- રસ પીન્નેરે પીધાને ઠાણે, રસ ન જહે ખરયે નાણે ;
 એવ્યા દુર્ભાગિયા દૂર જાણે— રસ. ૯.
- રસ જામ્યો છે પ્રેમીને ધામે, રસ ઠેરાશે નીચે ખામે ;
 એવા જગત ભમે છે દુજે ભામે— રસ. ૧૦.
- રસ રીઝ પ્રીતથી છે ન્યારો, રસ પીશે રસનો પોનારો ;
 રસ પિયે તેને બહુ ખ્યારો— રસ. ૧૧.
- રસ પીન્નેરે પ્રીતિ ધારી, રસ પીશે રસના અધિકારી ;
 પ્રીતમના સ્વામીને જાણી ળાલિહારી— રસ. ૧૨.

પદર ૨૩ રાગ એજ.

મન માને નહીં, સો ફેરા સમંતવું તોમ શું થાયે,
 ખસ કઠણ કઠોર, અંચળ ચોર અપળ ચિત્ત ચોદશ નયે.

ફેક.

મન ભૂત તણી પેઠે ભમતું, મન માયામાં રહે છે રમતું ;	
તને હરિ ભજવાતું નથી ગમતું—	મન. ૧.
જન્મ કિંરનો ભય બાણે, તો મિથ્યા સુખને શિદ્ધ માણે ;	
ગયો અવસર ઉરમાં નવ આણે—	મન. ૨.
મળ્યો મનુષ્ય દેહ તેમાં નહીં મણા, તું તો ગાને ગુણ ગોવિંદ તણા ;	
અથ ઐઘ તણા અંખાર ભર્યા—	મન. ૩.
મુગદળનો માથે માર પડે, તોયે ફરી ફરી તે દ્વાર અડે ;	
ફળ દેખી મરકટ ઝાડ અડે—	મન. ૪.
કહે પ્રીતમ ચેતી લે પ્રાણી, શું સુતો સોડ ઘણી તાણી ;	
તારે માથે મણનો ભય બાણી—	મન. ૫.

પદ ૨૪ રાગ એજ.

ધન્ય આજ ઘડી, સંત પધાર્યા પ્રેમે પાવન કીધાં,	
અતિ આનંદ અપાર, દયા કરીને અમને દરશન દીધાં.	ટેક.
સંત સનમુખ જાતાં સુકૃત ઘણું, ડગલે ડગલે ફળ જગનતાણું ;	
સંત સેવાનાં સુખ મુખે શ્યાં ભાણું રે—	ધન્ય. ૧.
સંત વેકુંઠ પતિને અતિ પ્યારા, શ્વણું ઘડી એક ન મુકે ન્યારા ;	
રસ ભક્તિ મુક્તિને જનન હારા—	ધન્ય. ૨.
જે તીરથ ગંગા ગોકુળ ચર્ણવિષે, એમ શ્રુતિ સ્મૃતિને વેદ ભાંખે ;	
મહારાજ ભણે છે શ્રીમુખે—	ધન્ય. ૩.
હરિજન હરિ સરખા હેઠી, તેને મળિયે મરજદા મેલી ;	
થાય અરસ પરસ આનંદ એલી—	ધન્ય. ૪.
એને ભેટાં તે ભવદુઃખ પાપ ટળે, ત્રણ ચોરાસીના તાપ ટળે ;	
કહે પ્રીતમ એનાં શ્યાં ભાગ્ય ભળે—	ધન્ય. ૫.

ઉપદેશવિષે.

પદ ૨૫ રાગ એજ.

દેહ મનુષ્ય ધરો, હરિને ન જાણ્યા તોણે સરવસ ગોચું,	
મારા વાલાજી, મહામણિ મૂકીને પત્થર ચિત્ત પ્રોચું.	ટેક.

તેં અમૃત ઢાળી વિષ પીધું, તેં હાથે કામ કૃડું કીધું ;
 તેં મિથ્યા માતને દુઃખ દીધું— દેહ મનુષ્ય ધરી. ૧.
 તને જાળવિયો જઠરા માંડી, તારૂં રક્ષણુ કયું પ્રભુએ ત્યાંડી ;
 તેને સંભાર્યો સુપને નાહી— દેહ મનુષ્ય ધરી ૨.
 તેં જગપતિને નવ જ્ઞેયો, કલ્પવૃક્ષ તણુ જાવણ જોયો ;
 તેં ઉત્તમ જન્મ એજે જોયો— દેહ મનુષ્ય ધરી. ૩.
 એની દેહ અશુદ્ધ અશુદ્ધ વાણી, જેણે પ્રીત પ્રભુ સું નવ આણી ;
 એ અધમ જાત પામર પ્રાણી— દેહ મનુષ્ય ધરી. ૪.
 એને કૃતવંદો સરખા કહિયે, તેના સંગે તે સરખા થયે ;
 કહે પ્રાતમ એથિ અજગા રહિયે— દેહ મનુષ્ય ધરી. ૫.

પદ ૨૬ રાગ એજ.

હરિભજનવિના, દુઃખ દરિયા સંસારનો પાર ન આવે,
 જડબુદ્ધિ જીવ, સંતવિના શુદ્ધ મારગ કોણુ જતાવે. ટેક.
 તેં અનેકવાર અવતાર ધર્યાં, કેં કર્મ તણા કોઠાર ભર્યાં ;
 અઘ એઘ તણા અંઘાર કર્યાં— હરિભજનવિના. ૧
 ક્યોં ચાર ખાણુ લખ એરાસી, થયો જાળવર સ્થળવર ગર્ભવાસી ;
 માયાજાંધન થકી ન શક્યો નાસી— હરિભજન વિના. ૨
 પામ્યો મનુષ્યા દેહમાં નહિરે મણા, ધન ધામ પુત્ર પરિવાર ઘણા ;
 હવે ગાઈ લે ગુણુ ગોવિંદ તણા— હરિભજન વિના. ૪.
 તું ઝાડ પહાડનું રૂપ થયો, તેં શીત વૃષા શિર તાપ સહ્યો ;
 તારાં કૃત્તનો પાર નવ જા્ય કહ્યો— હરિભજનવિના. ૪.
 દુઃખ જન્મ મરણુ એવું જાણી, શું એઠો છે આજસ આણી ;
 કહે પ્રીતમ ચેતી લે પ્રાણી— હરિભજનવિના. ૫.

પદ ૨૭ રાગ એજ.

હરિભજન કરો, ભય ભાગે જમદૂતનો ભક્તિ ભાવે ;
 અંતકાળ સમે, હરિનું જાનું હોય ત્યાં જમ શીદ આવે. ટેક.

- જેને તિલક છાપ તુળસીની માળા, જેને મુખડે ગોવિંદ ગોપાળા ;
 તેને શુરે કરશે જમડા કાળા— હરિભજન કરો. ૧.
- એવો ભજન તણોજ પ્રતાપ છે, જેને ભક્ત નામની છાપ છે ;
 તેની લખ ચોરાસી માફ છે— હરિભજન કરો. ૨.
- એવું નિર્લે નારાયણનું ખાનું, જેનું ત્રિલોકમાંહી નથી છાનું ;
 તેનું ખોળે નરવિનંદન પાનું— હરિભજન કરો. ૩.
- પ્રાણી માઈ માઈ ન મિથ્યા કરવું, એક ધ્યાન હરિનું નિત્યે ધરવું ;
 કહે પ્રીતમ ભવસાગર તરવું— હરિભજન કરો. ૪.

૫૬ ૨૮. ગુરૂ મહિમા.

સાખી.

- પ્રથમ નમું ગુરુદેવને, જેણે આખું નિજ જ્ઞાન ;
 જ્ઞાને ગોવિંદ એળખ્યા, ટળ્યું દેહ અભિમાન. ૧.
- તત્ત્વસાર ત્રેલોકમાં, ગુરુ ગોવિંદ એકરૂપ ;
 આદિ અંત મધ્ય એજ છે, હરિ ગુરુ સંત સ્વરૂપ. ૨.
- હરિગુરુ સંતે કરી દયા, હર્યો સકળ સંદેહ ;
 પૂરણ પુરૂષ પરમાત્મા, જેથી પ્રગટે પૂરણ નેહ. ૩.

મોતીદામ છંદની ચાલ.

- હરિ ગુરુ સંત સદા સેવું, જેનું નિત નામ નિરંતર લેવું ;
 ગુરુ ગોવિંદ એક રૂપ બાણ, રખે લિન્નલાવ રૂદેમાં આણ. ૧.
- ગુરુ ગોવિંદથકી છે અધિક, જેની પરમારથ કારણ શીખ ;
 ગોવિંદના સરળ્યા પડ્યા છવ બાળ, ગુરુ તેની મુક્તિ કરે તતકાળ. ૨.

- એવા ગુરુ પૂરણ પ્રેમ દયાળ, પોતાનો જાણીને કરે પ્રતિપાળ ;
 ગુરુતાણું જ્ઞાન અહ્યું શુકદેવ, સંસાર સમુદ્ર તયાં તતખેવ. ૩.
- મળ્યા ગુરુ નારદને સુખરાશિ, તેા ટળી તતક્ષણ માયા ચોરાસી ;
 ગુરુ વિના કોઈ ન પામે પાર, જેના જશ ગાય ઉમા ત્રિપુરા. ૪.
- વિરંચી વ્યાસ દેવે ગુરુ ધૃષ્ટ, ન જાણે મહિમા પ્રાણી પાપિષ્ટ ;
 તેને ગુરુદ્રોહી કૃતક્રી કહિયે, જેણે ગુરુ જ્ઞાન ધર્યું નહીં હૃદયે. ૫.
- ગુરુને આપ ખરાખર જાણે, તેને જમદત વેતરાણીમાં તાણે ;
 ગુરુને ગાળ કાઢે તે કપૂત, તેનું મુખ શૂળે ભરે જમદત. ૬.
- ગુરુની સેવામાં ચૂક પડાવે, તેને હરિ ચક્રની ધારે ચઢાવે ;
 ગુરુની નિંદા સુણે નિરંધાર, સીસું ગાળી રેડે શ્રવણમોઝાર. ૭.
- ગુરુને ચરણે નમાવે નહીં શીઘ, તેને શત્રુરૂપે ગણે જગદીશ ;
 ગુરુની સજ્જાએ જે પગ ધારે, તેને ત્રિકોકમાં કોણ ઉગારે. ૮.
- ગુરુ મરજદ ન રાખે કોય, તે તો નર રણમાં રક્ષસ હોય ;
 ગુરુ વિના ચાટક જેવો સાપ, જેનું મુખ દીઠે ચડે બહુ પાપ. ૯.
- ગુરુ વિના નગુરો કરે જન જેહ, મુવા પછી ઠોર અવતરે તેહ ;
 એવું ગુરુ ગીતામાં કહે કેશવરાય, જેને વેદ શાસ્ત્ર નિરંતર ગાય. ૧૦.
- ગુરુ બ્રહ્મા કેવળ જ્ઞાન સ્વરૂપ, જેને કહે આતમ તત્ત્વ અનૂપ ;
 છે તત્ત્વમસિમાં અખંડ આનંદ, ત્રિગુણાતીત ટળે ભવ કુંદ. ૧૧.
- એવા ગુરુ પ્રેમે કરી જે પૂજે, તેના ઘટમાંડી ત્રિભુવન સૂજે ;
 ગુરુનું પ્રેમે ચરણોદક પીધું, તેણે ત્રિકોકનું તીરથ કીધું. ૧૨.
- પામે પરસાદ ગુરુનો પ્રીતે, જાણે તેણે યજ્ઞ કર્યાં લક્ષ નિત્યે ;
 ગુરુને પ્રેમે સંતોષ પમાડ્યા, જાણે તેણે આદે લોક જમાડ્યા ; ૧૩.
- ગુરુને પરિક્રમા કરી લાગે પાપ, તેને સહુ સાધન સેહેજે થાય ;
 એવા ગુરુ જાણીને આવ્યો શરણ, નિવારો નાથ જન્મ ને મરણ. ૧૪.
- ધરી ધરી દેહ પામ્યો મહા દુઃખ, હવે હરિ આપો અવિચળ મુખ ;
 પીડાયો પાર વિના માહારાજ, હવે હરિ બાંહ્ય અહ્યાની લાજ. ૧૫.
- જેશો અપરાધ અમારા ઇશ, ત્યારે કોઈ કાળે હું કેમ તરીશ ;
 જ્યારે નિજ માત ગાળકને મારે, ત્યારે તેને ખીજું તે કોણ ઉગારે. ૧૬.
- અલયપદ બિદં તમારું હોય, આવે શરણે તેને હણે ન કોય ;
 તમો ગુણ ગાએ જો કર્મ ન નાસે, ત્યારે કોણ ચર્ણ તમારાં ઉપાસે. ૧૭.

- રવિને ઉગે રહે અંધકાર, ત્યારે તેને શીદ ઇંચે સંસાર ;
 અમૃતનં પીધે જો રોગ ન જાય, ત્યારે શો અમૃતનો મહિમાય. ૧૮.
- સુરતડ સેવે ન ભાગે ભૂખ, ત્યારે તેને કોણ કહે સુરવૃક્ષ ;
 તીરથને નાથે ન જાયે પાપ, ત્યારે શો તીરથનો પરતાપ. ૧૯.
- પારસને પરસે ન હોયે હેમ, ત્યારે તેને પારસ કહિયે કેમ ,
 સિંહને શરણે જો જંખુક ખાય, ત્યારે સિંહ શરણે ગયે શું થાય, ૨૦.
- રામ નામ લીધે દમ્ભે અજ્ઞાન, ત્યારે કોણુ કે'શે ભલા ભગવાન ;
 કામ, ક્રોધ, લોભ, લૂટે જ્યારે ચૌર, ત્યારે શું નાથ તમારું જોર. ૨૧.
- ધણીમાં જ્યારે મળે નહીં ઠંગ, તેની ત્રિયા કરે ઉઘાડે અંગ ;
 પતિવ્રતા નાગી પતિને લાજ, જુઓ મનમાંહીં તમે માહારાજ. ૨૨.
- પીડા પામે દાસ પ્રભુને ખોટ, અમોપર કાળ ચલાવે ચોટ ;
 પ્રભુનું લજન કરે તે પીડાય, તે તો તમને ખટો છે જહુરાય. ૨૩.
- આપો નિજ ભક્તિ સંગ ઉમરાવ, રૂદે ખેડું ઉજડ ફેર વસાવ ;
 ખેસારોને ખેરખ નામ તમારું, તેણેકરી કારજ થાય અમારું. ૨૪.
- ત્યારે ફરી નગર ન લૂટે કોય, જ્યારે રખવાળું હરિનું હોય ;
 આવી પ્રભુ કરો રૂદેમાં વાસ, ત્યારે સહુ થાય અવિદ્યા નાશ. ૨૫.
- વરતાવોને એક તમારી આણુ, ઉઘાડોને રામ રતનની ખાણુ ;
 દીનપણું દૂર કરો જહુનાથ, હવે હરિહેત કરી ઝાંઝો હાથ. ૨૬.
- ખોલાવી પાસ ખેસાડી ખાપ, પમાડો શીદ હવે પરિતાપ ;
 ભમાવો શીદ હવે ભગવાન, દયા કરી દીજે અભય પદ દાન. ૨૭.
- નાઠે નહીં છૂટો ત્રિભુવન નાથ, ન મૂકું શ્યામ તમારો સાથ ;
 વેરી મેઘ ગિંદુ ધરાખર હોય, તમારો સંગ ન મૂકું તોય. ૨૮.
- માયાને વારો તમે રામરાય, નથી મુને જંપવા દેતી જરાય ;
 કરે છે સાંધા વાંધા ખહુ જોર, એવું એનું કારમું કામ કઠોર. ૨૯.
- હરિશુરુ સંતમાં અંતર પાડે, જીવને લાલચ લોભ દેખાડે ;
 એને કોઈ જીતે માહા શૂરવીર, ડગે નહીં ધર્મ ધુરંધર ધીર. ૩૦.
- સાગર સાતતે અંજલિ નીર, ગોપદ ભૂમિ ગગન સમીર ;
 શૂન્યમાં પૂરણુ દેખે સોય, મૃત્યુ તેને અમૃતનું કૃણ હોય. ૩૧.
- જાણો કોઈ માગશે મારી પાસ, એવું રખે રાખતા શ્રી અવિનાશ ;
 રિદ્ધિસિદ્ધિ મારે ન જોઈએ મુક્તિ, ન માણું જોગ સિદ્ધિની જુક્તિ. ૩૨.

ન માગું એક છત્ર સમરાજ, ઈંદ્ર તણા આસનનું નહિ કાળ ;
 ઇચ્છું નહીં અજ પદ ને કૈલાસ, ન માગું ગૌલોક વૈકુંઠ વાસ. ૩૩.
 પદ રજા એક ચઢાવું શીષ, તમારી મેહિર માયાને અધીશ ;
 ઇચ્છું નહીં અન્ય પદારથ કાંઈ, રાજે નિજ અરણ્ય કમળની છાંઈ. ૩૪.
 માગું પ્રેમ ભક્તિ સત સંગ સાર, માગું જશ ગાવા લીલા અવતાર ;
 નડે નહીં કોય મને સંસાર, રહું નિજ નામ તણે આધાર ૩૫.
 પ્રીતમ પતિત ઉદ્ધારણ નામ, તાર્યાં કઈ કોટિ પામ્યા નિજધામ. ૩૬.

સાળી.

સત્ય નામ પ્રભુ તમતાણું, સત્ય સત પુરૂષ વિચાર,
 કહે પ્રીતમ શુદ્ધ ભાવસું, દીજે નિત દિદાર ;
 ગાય શીખે ને સાંભળે, ધરે નિરંતર ધ્યાન,
 કહે પ્રીતમ નર નારમાં, નહીંકો તેહ સમાન ;
 છુટવાનો ઉપાયે કરે, તેમ તેમ જીવ બંધાએ,
 આપ બંધે છુટે નહીં, છોડે ત્રિલોવનરાયે.

પદ ૨૯ મોતીદાસ છંદ

ગુરુમહિમા ૨ જો.

ભજે ગુરુ પ્રહ્લ નિરંતર નામ, વિરાજહિ વિશ્વ અરાચર રામ ;
 વિધિતન આદિય કીટ પર્યંત, વહે બહુ રૂપ ધરી ભગવંત. ૧.
 નિરંજન અંજનમાં રહી આપ, જપે નિજનો નિજ નિત્યજ જાપ ;
 થયાનિજ સ્વામો થયાનિજ શિષ્ય, થયા નિજ રંકં થયા નિજ ઇશ. ૨.
 થયા નિજ મેઘ થયા નિજ મોર, થયા નિજ શાહુ થયા નિજ ચૌર ;
 થયા નિજ કાયર ને નિજ શૂર, થયા નિજ અંચળનેજ અતુર. ૩.
 કરે નિત દાન થતા વળી દીન, થયા ગુણવાન વળી ગુણહીન ;
 પ્રકાશક આપનું આપજ રૂપ, દીહું સચરાચર પ્રહ્લ સરૂપ. ૪.
 ધરી જગમાં બહુ મોહની જાળ, રમે રહી એથ શ્રીકૃષ્ણ મોરાર ;
 કરે બહુ ખેલ મદારિય જેમ, વિલો ત્રણલોક રચે નક્ષી તેમ. ૫.

- માયાથકી પૂર્ણ રચ્યું પ્રહ્લઘંડ, કર્યા સમ દ્વીપ અને નવ ખંડ ;
 દશે દશમાં વસતાં બહુ ગામ, વળી સહુ ગામ મહી બહુ ધામ. ૬
 રહે નરનાર ઘરો ઘર સાર, ધરી બહુ નામ અનેક પ્રકાર ;
 વિલો વડળીજ કરી વિસતાર, કૃપા કરી છાઇ રહ્યોજ સંસાર. ૭.

પદ ૩૦ છંદ ચોપાયા.

- શા માટે તું સુધ રહ્યો છે, અચેત પામર પ્રાણી ;
 માથા ઉપર મરણ લમે છે, તેની ખબર ન જાણી.
 મહા મોટા જોદ્ધા જોરાવર, કૂટી નાંખ્યા કાળે :
 ક્ષણું માત્રમાં કૂદી જતા, સમુદ્રને એક કાળે. ૨.
 જેની ચાલે ધરતી ધ્રુજે, આલ ઉંડણુ ભરતા ;
 જેની કુંકે પરવત કાટે, તે નર દીઠા મરતા. ૩.
 મધુ ક્રેટલ ને મારી નાંખ્યા, દીતી સુત સંહાર્યા ;
 અતિ બળિયા અહંકારી આગે, તેના ગર્વ ઉતાર્યા. ૪.
 રાવણ કુંભકર્ણુ દુર્યોધન, કાળ યવન ને કંસ ;
 બપી ગયા તે ખોળ્યા ન જડ્યા, જેવા અર્કના અંશ. ૫.
 મધુસૂદન છે નામ હરિનું, કોઇનો મદ ન રાળે ;
 કાંકરડાની પેરે તેને, કડાક કાઠી નાંખે. ૬.
 અરે ણાપડા જીવ અલાગી, શીદ ફરે છે કૂલ્યો :
 મિથ્યા સુખમાં મોહી રહ્યોને, લજન હરિનું ભૂલ્યો. ૭
 હરિ હીરો હારીને બેઠો, કૂડું કામજ કીધું ;
 અમૃત રસને ઢોળી દઇને, ઝેર હળાહળ પીધું ૮.
 સુર તરૂ સીતાવર મૂકીને, સંસાર સ્ત્રીમળો સેવ્યો ;
 પથ્થર માટે પારસ ખોયો, મૂઠ નાહુ તુજ જેવો. ૯.
 સો ગાડાં શીખામણુ દીજે, સુરખ રતિ ન રાળે ;
 સાર વસ્તુ તો સમજે નહીંને, અસાર ઉરમાં નાંખે. ૧૦.
 જાણે નહિ જે હાણુ વૃદ્ધને, તેને શું સમજાવે ;
 કહે પ્રીતમ ચેતીલે ચિત્તમાં, ફરિ અવસર નહિ આવે. ૧૧.

પદ ૩૧ છંદ ર રાગ એજ.

- હીરા મોતી નામ હરિનું પથ્થર ણીજી વાતો ;
કહે પ્રીતમ મૃગજળ દેખીને, રખેં પીવા તું ધાતો. ૧.
- ધાયા તેતો ધૂળ કમાયા, ડાહ્યા થઈ દંડાયા ;
કહે પ્રીતમ માયાને મુસળ, ખુબ નરે ખંડાયા. ૨.
- ખંડાયા તે જોજ્યા ન જડ્યા, આટો થઈને ઉડ્યા ;
કહે પ્રીતમ સંસાર સિંધુમાં, બહુવાર તે ખૂડ્યા. ૩.
- ખૂડ્યા તેને કોણુ બચાવે, આપે અવળા ચાલે ;
કહે પ્રીતમ પોતાને હાથે, કાંચી ગળામાં ઘાલે. ૪.
- મહા માયાના મોટા કાંસા, તે તોડ્યા નવ તૂટે ;
કહે પ્રીતમ હરિ દયા કરે તો, જગત જાળથી છૂટે. ૫.
- કાળે કૂટ્યા જમડે લૂટ્યા, ચોરાસીમાં પડ્યા ;
કહે પ્રીતમ અજ્ઞાની એવા, આપેં તે આથડ્યા. ૬.
- આથડતાને કોણુ ઉગારે, કર્મ તણો કૂટારો ;
કહે પ્રીતમ સેવો સદ્ગુરુને, એ તરવાનો આરો, ૭.
- જ્ઞાન વિનાનો ઘેલો ઘેને, નહિ કરવાતું કીધું ;
કહે પ્રીતમ અમૃત ઢાળીને, ઝેર હળાહળ પીધું. ૮.
- અમૃત તે ઉપદેશ ગુરુનો, ઝેર અવિદ્યા જાણો ;
કહે પ્રીતમ પરમારથ મૂઢી, સ્વારથને શીઠ તાણો. ૯.

પદ ૩૨ કકકો ૧ છપાયા છંદ.

- કકકા કર સદ્ગુરુનો સંગ, કકકા કર કમળમાં લાગે રંગ,
અંતરમાં અજવાળું થાય, માયા મનથી દૂર પળાય ;
લિંગ વાસના હોયે ભંગ, કકકા કર સદ્ગુરુનો સંગ. ૧.
- બખખા બરેબરી છે વાત, તે શ્રીમુખે કહી સાક્ષાત,
જ્ઞાની મુનિ જોગી જતી, ગુરુ કૃપાવિણુ સિદ્ધિ નથી ;
જન્મ મરણની મટશે ઘાત, બખખા બરેબરી છે વાત.

- ગગ્ગા ગુરુની સેવા કરો, પર નિંદા પર ધન પરહરો,
પ્રપંચ તે પડવાનો ઠામ, સાચે રાચે સીતારામ ;
- એ શીખામણુ ચિત્તમાં ધરો, ગગ્ગા ગુરુની સેવા કરો. ૩.
- ઘઘ્ઘા ઘણું કહે શું થાય, ભવ તરવાનો એ ઉપાય,
સમજીને સંશય ટાળવા, બાહ્યાંભ્યંતર હરિ ભાળવા ;
- જેતાં જીવ દશા તો જાય, ઘઘા ઘણું કહે શું થાય. ૪.
- નન્ના નિર્મળ તેની દશા, જેને હરિ હૃદયમાં વશ્યા,
પોતાના અવગુણને હણે, પરનાતો હૃદયે નવ ગણે ;
- કોના દોષ ન દેખે કશા, નન્ના નિર્મળ તેની દશા. ૫.
- અચ્ચા ચિત્તમાં ચેતીલે, માથે મરણ તણો છે લે,
કાયા ઉપર તાકે કાળ, મોહ પારધીએ માંડી જાળ ;
- તેમાં હરિ રાજે તો રહે, અચ્ચા ચિત્તમાં ચેતી લે. ૬.
- છછા છે માયા ગુણમયી, બાળવંતી પણ દીસે નહીં,
દાનવ માનવ ને દેવતા, આધીન થઈ સૌએ સેવતા ;
- હરિજન આગે હારી રહી, છછા છે માયા ગુણ મહી. ૭.
- જજજા વિરલા જાણે ભેદ, માયા પ્રપંચ વિધિ નિષેધ,
તે માયાનું તજવું માન, માયાપતિ ભજવા ભગવાન ;
- અંતરમાં ઉપજે નિર્વેદ, જજજા વિરલા જાણે ભેદ. ૮.
- ઝઝા ઝાંખી જીને જેહ, વિષ્ણુ વાદળ જ્યાં વરસે મેહ,
વિના સરોવર અંબુજ સાર, વિના ભમર ઊઠે શુંબર ;
- વિના અર્ક અજવાળું જેહ, ઝઝા ઝાંખી જીને તેહ. ૯.
- નન્ના નામ નાવ છે સાર, જે જેસે તે ઉતરે પાર,
કાળ કર્મ નહીં લાગે લેશ, છે આનંદી હરિનો દેશ ;
- તે પદને પામે નિરંધાર, નન્ના નામ નાવ છે સાર. ૧૦.
- ટટ્ટા ટેક જનમની ટળે, અંતરજામી ઘટમાં મળે,
નાના મોટા હરિના ઘાટ, કાંઈ સુક્ષ્મ ને કાંઈ વૈરાટ ;
- હરિને ભજતાં હું પદ મળે, ટટ્ટા ટેક જનમની ટળે. ૧૧.
- ઠઠઠા ઠેકાણું છે ઠીક, જ્યાં ન મળે ધીજાની ધીક,
નિર્ભય નારાયણનો વાસ, પ્રેમ ધરીને રાખે પાસ ;
- સમજી માની લેને શીખ, ઠઠઠા ઠેકાણું છે ઠીક. ૧૨.

- હકા ડાપણુ મૂકી દે, સદ્ગુરને શરણે જે રહે,
વચન તણે રાખી વિશ્વાસ, કુ કલ્પનાનો કરજે નાશ ;
ઉપાધિથી અળગો રહે, હકા ડાપણુ મૂકી દે. ૧૩.
- હઠ્ઠા ઢોલ વગાડી કહ્યું, રૂડા પુરૂપને હૃદયે રહ્યું,
સમજ્યા તેણે લીધો સાર, ગાફલ નર તો ખાશે માર ;
જેતામાં જેખન તો ગચું, હઠ્ઠા ઢોલ વગાડી કહ્યું. ૧૪.
- રેણા રણ ચોરાસી તાણું, તેનું વ્યાજ વધે છે ઘણું,
દાણીગણમાં ડૂબી ગયો, દેવાળું કાઠી ને રહ્યો ;
જમકિંકર કરશે તાપણું, રેણા રણ ચોરાગ્રી તાણું. ૧૫.
- તત્તા તાડું આપ તપાસ, ક્યાંથી આવ્યો ક્યાં તું જાણ,
ખેપ કરીને ખોળી કાઢ, હરીક હોય તો લાગે હાડ ;
મૂરખના મનમાં નહીં ત્રાસ, તત્તા તાડું આપ તપાસ. ૧૬.
- થથ્યા થિરતો રહેવું નથો, કોણ રંક કોણ પૃથ્વી પતિ.
આજ કાલમાં જવું જહી, કોટિ ઉપાયે રહેવું નહીં ;
ભાવ ધરી ભજ કમળા પતિ, થથ્યા થિરતો રહેવું નથો. ૧૭.
- દદા દેહુ દેવળમાં દેવ, સેવક થઈને કરને સેવ
પ્રેમ પુષ્પ ને અંદન હાર, જ્ઞાનદીપક ઘટમાં અજવાળ ;
અંતરનો ટાળે અહું મેવ , દદા દેહુ દેવળમાં દેવ. ૧૮.
- ધદ્ધા ધરજે ધારણ ધીર, વાચ કાછ વશ રાખે વીર,
શબ્દતાણી ગ્રહજે સમશેર, શત્રુ હળમાં પાડે ભેદ ;
સદ્ગુરુ બક્ષતર જે'ર શરીર, ધદ્ધા ધારણ ધરજે ધીર. ૧૯.
- નન્ના નિશાન ગુરુનું છેય, ધીર વીર પગ રોપી રેય,
કાયર નરનું નહીં લ્યાં કામ, શૂરવીરનો સાચો સંગ્રામ ;
જીલ્યા નિર્ગુણ જગમાં જેય, નન્ના નિશાણુ ગુરુનું છેય. ૨૦.
- પખ્યા પુરાની છે પ્રીત, મેરૂ અળે પણ ન અળે ચિત્ત,
દ્રુવની પેરે અવિચળ રહે, સ્તુતિ નિંદાને સુખ દુઃખ સહે ;
નારાયણને નિરખે નિત, પખ્યા પુરાની છે પ્રીત. ૨૧.
- કંકા ક્રેગટ તે કોણુ કંરે, સચેત થઈ હરિસમરણુ કરે,
જન્મ મરણમાં આવે નહીં, જેનુ મન વસિયું હરિ મહીં ;
જઠરા વાસ ન નિશ્ચે કરે, કંકા ક્રેગટ તે કોણુ કંરે. ૨૨.

- ગગ્ગા ગુરુની સેવા કરો, પર નિંદા પર ધન પરહરો,
પ્રપંચ તે પડવાનો ઠામ, સાચે રાચે સ્ત્રીતારામ ;
- એ શીખામણુ ચિત્તમાં ધરો, ગગ્ગા ગુરુની સેવા કરો. ૩.
- ઘઘઘા ઘણું કહે શું થાય, ભવ તરવાનો એ ઉપાય,
સમજીને સંશય ટાળવા, બાહ્યાંભ્યંતર હુરિ ભાળવા ;
- જેતાં જીવ દશા તો જાય, ઘઘા ઘણું કહે શું થાય. ૪.
- નત્રા નિર્મળ તેની દશા, જેને હુરિ હૃદયામાં વશ્યા,
પોતાના અવગુણને હણે, પરનાતો હૃદયે નવ ગણે ;
- કોના દોષ ન દેખે કશા, નત્રા નિર્મળ તેની દશા. ૫.
- ચચ્યા ચિત્તમાં ચેતીલે, માથે મરણ તણો છે લે,
કાયા ઉપર તાકે કાળ, મોહ પારધીએ માંડી જાળ ;
- તેમાં હુરિ રાખે તો રહે, ચચ્યા ચિત્તમાં ચેતી લે. ૬.
- છછા છે માયા ગુણમયી, બળવંતી પણ દીસે નહીં,
દાનવ માનવ ને દેવતા, આધીન થઇ સૌએ સેવતા ;
- હુરિજન આગે હારી રહી, છછા છે માયા ગુણ મહી. ૭.
- જજન વિરલા જણે ભેદ, માયા પ્રપંચ વિધિ નિપેદ,
તે માયાનું તજવું માન, માયાપતિ ભજવા ભગવાન ;
- અંતરમાં ઉપજે નિર્વેદ, જજન વિરલા જણે ભેદ. ૮.
- ઝઝા ઝાંખી જોને જેહ, વિષુ વાદળ જ્યાં વરસે મેહ,
વિના સરોવર અંબુજ સાર, વિના ભમર ઊડે ગુંબર ;
- વિના અર્ક અજવાળું જેહ, ઝઝા ઝાંખી જોને તેહ. ૯.
- નત્રા નામ નાવ છે સાર, જે ખેસે તે ઉતરે પાર,
કાળ કર્મ નહીં લાગે લેશ, છે આનંદી હુરિનો દેશ ;
- તે પદને પામે નિરધાર, નત્રા નામ નાવ છે સાર. ૧૦.
- ટટ્ટા ટેક જનમની ટળે, અંતરજામી ઘટમાં મળે,
નાના મોટા હુરિના ઘાટ, કાંઈ સુક્ષ્મ ને કાંઈ વૈરાટ ;
- હુરિને ભજતાં હું પદ ગળે, ટટ્ટા ટેક જનમની ટળે. ૧૧.
- ઠઠા ઠેકાણું છે ઠીક, જ્યાં ન મળે ણીજાની ણીક,
નિર્ભય નારાયણનો વાસ, પ્રેમ ધરીને રાખે પાસ ;
- સમજી માની લેને શીખ, ઠઠા ઠેકાણું છે ઠીક. ૧૨.

- હ્યા ડાપણ મૂકી દે, સદ્ગુરુને શરણે લે રહે,
વચન તણે રાખી વિશ્વાસ, કુ કલ્પનાનો કરજે નાશ ;
ઉપાધિથી અળગો રહે, હ્યા ડાપણ મૂકી દે. ૧૩.
- ઢઢા ઢોલ વગાડી કહ્યું, રૂડા પુરૂપને હૃદયે રહ્યું,
સમજ્યા તેણે લીધો સાર, ગાફલ નર તો ખાશે માર ;
જેતામાં જોળન તો ગયું, ઢઢા ઢોલ વગાડી કહ્યું. ૧૪.
- રેણા રણ ચોરાસી તણું, તેનું વ્યાજ વધે છે ઘણું,
દાણીગણમાં ડૂબી ગયો, દેવાળું કાઠી ને રહ્યો ;
જમકિંકર કરશે તાપણું, રેણા રણ ચોરાસી તણું. ૧૫.
- તત્તા તારૂં આપ તપાસ, ક્યાંથી આવ્યો ક્યાં તું જાણ,
જોપ કરીને જોળી કાઢ, હરીફ હોય તો લાગે હાડ ;
મૂરખના મનમાં નહીં ત્રાસ, તત્તા તારૂં આપ તપાસ. ૧૬.
- થથા થિરતો રહેવું નથી, કોણ રંક કોણ પૃથ્વી પતિ.
આજ કાલમાં જવું જહી, કોટિ ઉપાયે રહેવું નહીં ;
લાવ ધરી ભજ કમળા પતિ, થથા થિરતો રહેવું નથી. ૧૭.
- દદા દેહ દેવળમાં દેવ, સેવક થઈને કરને સેવ
પ્રેમ પુષ્પ ને અંદન હાર, જ્ઞાનદીપક ઘટમાં અજવાળ :
અંતરનો ગ્રાણે અહું મેવ , દદા દેહ દેવળમાં દેવ. ૧૮.
- ધદ્ધા ધરજે ધારણ ધીર, વાચ કાછ વશ રાણે વીર,
શબ્દતણી અહજે સમશેર, શત્રુ દળમાં પાડે લેદ ;
સદ્ગુરુ બહુતર પેર શરીર, ધદ્ધા ધારણ ધરજે ધીર. ૧૯.
- નન્ના નિશાન ગુરુનું છેય, ધીર વીર પગ રાપી રેય,
કાયર નરનું નહીં લ્યાં કામ, શૂરવીરનો સાચો સંગ્રામ ;
હુલ્યા નિર્ગુણ જગમાં જેય, નન્ના નિશાણ ગુરુનું છેય. ૨૦.
- પપ્પા પુરાની છે પ્રીત, મેરૂ અણે પણ ન અણે ચિત્ત,
ધ્રુવની પેરે અવિચળ રહે, સ્તુતિ નિંદાને સુખ દુઃખ સહે ;
નારાયણને નિરણે નિત, પપ્પા પુરાની છે પ્રીત. ૨૧.
- કકા ક્રોગટ તે કોણ ક્રે, સચેત થઈ હરિસમરણ કરે,
જન્મ મરણમાં આવે નહીં, જેનુ મન વસિયું હરિ મહીં ;
જઠરા વાસ ન નિશ્ચે કરે, કકા ક્રોગટ તે કોણ ક્રે. ૨૨.

- ખખ્યા બોલે તેને જાણ, મૂકી દેને મનની તાણ,
હું માઝું હૃદયેથી ટાળ, પરમારથમાં પિંડજ ગાળ ;
દયા દીનતા મનમાં આણ, ખખ્યા બોલે તેને જાણ. ૨૩.
- લલ્લા ભજન થકી ભવ ભય ટળે, નિશ્ચય કાળ કરાળ ન ગળે,
ભેખ ધરે જો સિદ્ધિ થાય, ભાંડ ભવૈયા વેકુંઠ જાય ;
જેવો ભાવ તેવા હરિ કૃપે, લલ્લા ભજન થકી ભય ટળે. ૨૪.
- મમ્મા માયા મનની જાણ, માઝું તાઝું જેંચા તાણ,
સઘળે સરળો આતમરામ, સાંધા વાંધા મનનું કામ ;
માટે મન હરિ ચરણે આણ, મમ્મા માયા મનની જાણ. ૨૫.
- જજળ જીવપણું જેહને, સંશય શોક સદા તેહને,
આતમ બુદ્ધિ ન ઉપજે કદા, આશા તૃણા બહુ આપદા ;
દેહ દરશી દેખે દેહને, જજળ જીવપણું જેહને. ૨૬.
- રેરા રામ ભજનમાં રહે, ધીજીં બકવું મૂકી દે,
વળતો શીઠ વદે છે વાત, નીર વલોવે નાવે સ્વાદ ;
હરિનું હારદ હેતે ગ્રહે, રેરા રામ ભજનમાં રહે. ૨૭.
- લલ્લા લેતું આતમ લાવ, ફરી ફરી નહીં આવે દાવ,
જીતી જાણ હારીશ નહીં, સમજીને શીખામણ કહી ;
હુવે ન મૂકીશ આવો દાવ, લલ્લા લેતું આતમ લાવ. ૨૮.
- વળવા વેદ વચન નિરધાર, જે પ્રિછે તે સામે પાર,
જિંચ નીચનો અંતર નથી, સમજ્યા તે પામ્યા સદગતિ ;
સંશય સૌ તજવો અંહકાર, વળવા વેદ વચન નિરધાર. ૨૯.
- શશા સાધન સર્વે થયું, જેનું ચિત્ત હરિ ચરણે રહ્યું,
હરતાં ફરતાં હરિનું ધ્યાન, તપ તીરથ તેને બહુ દાન ;
કોટિ વિધન ભય દુષ્ટિ ગયું, શશા સાધન સર્વે થયું. ૩૦.
- ખખ્યા ખાંડનાં ધીળાં ભરે, કોયલ કાગડો કુંજર કરે,
મીન મગર બહુ જળચર ભાત, જેવું ધીધું તેવી ભાત ;
મિસરી જોતાં તો મન ઠરે, ખખ્યા ખાંડનાં ધીળાં ભરે. ૩૧.
- સસ્સા સઘળે સુંદર શ્યામ, હરિવિના નહીં ઠાલો ઠામ,
અનેક રૂપે એનાં નામ, આદે અંતે એકજ રામ ;
જો સમજે તો પૂરણ કામ, સસ્સા સઘળે સુંદર શ્યામ. ૩૨.

હહાહરિ ભાળો ભરપૂર, દોષ કરમનો રહેશે દૂર, રવિને રજની નહીં કો કાળ, તેમ આતમા પૂરણ ભાળ ; નિર્મળ નયણે નિરજો નૂર, હહા હરિ ભાળો ભરપૂર.	૩૩.
સૌ અક્ષર સંપૂરણ થયા, હરિ ગુરુ સંતે કીધી દયા, અક્ષર અક્ષર આતમ જોધ, જો સમજે તો ટળે વિરોધ ; સંવત અઢાર બત્રીની સાલ, ચંદ્ર શુદ્ધિ સાતમ સોમવાર.	૩૪.
સંધેસર સાધુનું ધામ, ઠાકોર કુંજ ણિહારી નામ, પ્રીતમ પ્રેમે અક્ષર કહ્યા, હરિ ગુરુ સંતે કીધી દયા.	૩૫.

પદ ૩૩ કકકો ૨ જો.

ધોળ ૧.

કરિયે કૃષ્ણ ઉપાસના, ધરિયે હૃદયમાં ધ્યાન ; કરિયે નહિ ગર્ભવાસમાં, ઠરિયે ઠીક નિદાન.	કરિયે. ૧.
જોટો જોલ સંસારનો, આતશ બાજનો રંગ ; કર્તાં વર્ષ વીત્યાં ઘણાં, ઝણમાં થાશે તે ભંગ—	કરિયે. ૨.
ગુરુગમ ગાંધયે ગોવિંદને, જીવનું જોળમ બંધ ; દયા દાન ને દીનતા, તે તરવાનો ઉપાય—	કરિયે. ૩.
ઘટ ઘટ પ્રત્યે રચના ઘણી, ભરિયા રત્ન ભંડાર ; હીરા મોતીની હાટડી, અદ્વૈત જોલાણહાર—	કરિયે. ૪.
નિર્મળ નામ નારાયણનું, જીકતે જપશે જે કોય ; અવિચળ પદ્મી તે પામશે, આવાગમન ન હોય—	કરિયે. ૫.
ચિતવન કરિયે ચિદ્ રૂપનું, ધૈર્ય જોલે છે આપ ; એને સમર્યે સુખ ઉપજે, ટળશે ત્રિવિધિના તાપ—	કરિયે. ૬.
છે છતી વસ્તુ દેખે નહીં, જીવ તું જોને અજ્ઞાન ; માયા પડદા મધ્યે પડયો, ભૂલવાણીનું એ ભાન—	કરિયે. ૭.
જન્મ મરણતણી આપદા, નથી કંઈ સંકટ સેલ ; ધંધો કરતાં ઢળી પડયો, જેમ કોઈ ઘાણીનો જોલ—	કરિયે. ૮.
ઝાંઝે લોભે લાગી રહ્યો, માયાની મધલાળ ; તેમ તેમ તૃષ્ણા વધે ઘણી, કૂટાયો કંઈક કાળ—	કરિયે. ૯.

- નૈતાતમ દેહ દુર્લભ દેવને, પ્રાણી પામ્યો છું તેહ ;
 હીરો નિશાણે નાંખિયો, એમાં ન રહ્યો સંદેહ— કરિયે. ૧૦.
- ટેક ધરિયે નિજ નામની, સેવા સ્મરણ ધ્યાન ;
 હેતે હરિરસ પીણ્યે, મૂકી માન ગુમાન— કરિયે. ૧૧.
- ઠીક કરીનેરે ખેસિયે, રાખીનેરે વિશ્વાસ ;
 જઠરામાં જેણે જાળવ્યો, પરહર પારકી આશ— કરિયે. ૧૨.
- હગમગ ઠાકી શાને કરે, તારું ધાયું નહીં થાય ;
 ગમતું થાશે ગોવિંદનું, કોઈનું જાણ્યું નહીં જાય— કરિયે. ૧૩.
- ઠાંક્યો પાવક ધૂમરે, ઠાંક્યો વાહણે સૂર ;
 માયાએ ઠાંક્યો આતમા, સમજણ રહી ગઈ છે દૂર— કરિયે ૧૪.
- ઋણ સંબંધે આવી મળ્યાં, સુતવિત દારાને દેહ ;
 લેવા દેવા જ્યારે મટે, મારગ લાગશે તેહ— કરિયે. ૧૫.
- તોણ્યું તત્ત્વ ત્રિલોકમાં, નહીં હરિ સમાનનામ ;
 પીજું સરવે એ જાહલું, અંતે આવે નહીં એ કામ - કરિયે. ૧૬.
- થિરતા કરીને તું ન્યાણ જે, રૂઢે કમળમાં રૂપ ;
 ગુરુના શબ્દ વિચારતાં, નહીં પડો ભયકૂપ— કરિયે. ૧૭.
- દેહતાણું કૃણ એહ છે, ભાવે ભજિયે ભગવાન ;
 પીજાં સાધન સંસારનાં, નહીં હરિ નામ સમાન— કરિયે. ૧૮.
- ધ્યાન ધરજે પરિશ્રમનું, જેમ કંઈ લોભીને ધન ;
 કામીને જેમ કામની, એવું કરિયે ત્રિંતવન— કરિયે. ૧૯.
- નિશ્ચે જાણો રહેવું નથી, જુઠો જગત વિલાસ ;
 એથી રહેજે તું અણગો, આઠે પહોર ઉદાસ— કરિયે. ૨૦.
- પ્રીત નિરંતર કીજિયે ; સદ્ગુરુ સંતની સાથ ;
 રખે ઢોળી તું નાંખતો, અતત આણ્યું છે હાથ— કરિયે. ૨૧.
- ક્ષેગટ કંઈ સંસારનો, સ્વાસ્થનો છે સ્નેહ ;
 અંતે કોઈ કોઈનું નથી, તુંતો તેનોરે તેહ— કરિયે. ૨૨.
- જાવન ઉપનિષદ વેદના, તેનું તત્ત્વ વિચાર ;
 તતપદ ત્વંપદ ભાગીને, અસિ પદમાં ચિત્ત ધાર— કરિયે. ૨૩.
- ભારે ભેદ ગુરુ દેવનો, કોઈ ન પામેરે પાર ;
 શિવ વિરંચીને શારદા, સેવે પદરજ સાર— કરિયે. ૨૪.

માયા સૂણ વિષની વરખડી, મોરી ત્રિલુવન માંય ;	
નિત્ય નૌતમ કૂલે કૂળે, તાતી શીતળ છાંય—	કરિયે. ૨૫.
જીવ અનેક નિપજાવતી, સેવે સુર નરવૃંદ ;	
આણુંની આઘે અજા ઇશ, સહુને સરખો આનંદ—	કરિયે. ૨૬.
રહિયે ઇશ્વરને આશરે, ધારણુ ધરીને ધીર ;	
સુખદુઃખ એણીપેરે આવશે, જેમ કંઈ નાળિયેરમાં નીર—	કરિયે. ૨૭.
લીલા ડોઘએ લેતું નથી, એની ભૂંતવણી સોય ;	
નટ જેમ નવરણ ધી કરે, કંપી શકે નહીં કોય—	કરિયે. ૨૮.
વિશ્વ રહ્યું સહુ મોહીને, ભૂઠી યાજીને ભય ;	
તેનો કરતા કોરે રહ્યો, જાણે તે જન કોય—	કરિયે. ૨૯.
શશા શોધ સ્વરૂપને, તેને સમજે સુખ થાય ;	
નિદ્રામાંહિ દુઃખ ભોગવે, તેતો જાગ્યેથી જાય—	કરિયે. ૩૦.
જોણે જોટું સરવે પડે, ન જડે નાગ ને રૂપ ;	
ખાંધી રૂંધી ઊભું કર્યું, જેવું કાષ્ટ સ્વરૂપ—	કરિયે. ૩૧.
સંશય તેને શાનો રહ્યો, જેને પ્રહ્લ વિચાર ;	
અગ્નિને ઉઘઈ અડે નહીં, રવિને નહીં અંધકાર—	કરિયે. ૩૨.
હરિનો મહિમા અપાર છે, નિગમ નિરંતર ગાય ;	
અજ ઉમાપતિ અહિ પતિ, નિશિદિન ધ્યાનમાં ધાય—	કરિયે. ૩૩.
પ્રેમ પયોધરે ઝીલિયે, સદ્ગુરુ સંતોને સંગ ;	
પ્રીતમ તનમને તે થકી, પ્રગટે પૂરણુ રંગ—	કરિયે. ૩૪.

૫૬ ૩૪ રાગ ખારમાસી.

પ્રીતમના મહીના. રાગ ગરખાની આલ.

કારતકે કરમ નિવાર કહું તે માટેરે,
 આળ્યો લક્ષ ચોરાસીવાર આણી વાટેરે ;
 તું જન્મ મરણુ અવતાર બહુ અવંતરિયોરે,
 તોય નાળ્યો પંધનો પાર ફેરા બહુ કરિયોરે ;

તારો જન્મ અવર્થા જાય જીવ અભાગીરે,
 તારું આયુષ્ય ઓછું થાય જ્ઞેને જાગીરે ;
 તેં ભક્ત ઉપર ભાવ કેદિ ન કીધોરે,
 તેં સંત સમાગમ ભાવ કાંઈ ન લીધોરે ;
 તુંને રામ નામનો રંગ અંગ ન આંચોરે,
 તેં સ્વપ્નામાં સતસંગ દાસ ન કાંચોરે ;
 તેં અવનિમાં અવતાર એળે જોયોરે,
 કહો પ્રીતમ ચેત ગમાર જન્મ વગોંચોરે.
 માગસરે મુરખ ચેત હિંમત રાખીરે,
 તારો અવસર જાય અચેત જ્ઞેને આંખીરે ;
 તારા પિંડમાં કર્યો પ્રવેશ જરા દુઃખ લાવીરે,
 તારા કાળા તજીને કેશ સફેતી આવીરે ;
 તારા ગળે નાસિકાને નેણુ લાઠી કરમારે,
 તારું જોયું ન માને વેણુ ગણુ નહીં ઘરમારે ;
 તારે ઘર થકી નવલો નેહ ઉત્તમ નારીરે,
 તુંને તજવા ઘેઠી તેહ વ્રેહ વીસારીરે ;
 તારો જોલતાં કુંગે છે જોલ સુણે નહીં કાનેરે,
 તારો ભાંગી પડયો સહુ તોલ કોઈ ન માનેરે ;
 તું હવે કરી લે હેત હરિની સાથેરે,
 કહો પ્રીતમ ચિત્તમાં ચેત આવે ધ્યાનેરે.
 પોષે ઓસડ એક અંગ ન લાગેરે,
 જ્ઞે ઉપાય કરે અનેક પીડ ન ભાંગેરે ;
 સારા વિષે થયું વિપરીત ભીતર લેણુંરે,
 તોય પીવા વધારી પ્રીત મૂળ ન છેણુંરે ;
 તુંને જે આવે તે જ્ઞેઈ ઓસડ આપેરે,
 એવો વેદ્ય મળ્યો નહીં કોય રોગને કાપેરે ;
 કોઈ સાચા મળે સુખ થાય ભવદુઃખ ભાંગેરે,
 તારો રોગ જનમનો જાય વાર ન લાગેરે ;
 તારું શૂળ સમૂળું જાય વેદના વળતીરે,
 જેમ પિયે તેમ રસ પાય સુખની શરતેરે ;

૧.

૨.

તારી હોય ભ્રમણા લંગ કર્મ ન કોપેરે,
કહે પ્રીતમ સાધુ સંગ સદા સુખ ઓપેરે. ૩.

માહા વાયકનું જ્ઞાન જેને જડિયુરે,
તેને જીવ ધશ્વરનું ભાન પાછું પડિયુરે ;
તેને ભાંગી ભિન્નાભિન્ન વસ્તુ વિચારીરે,
રસરૂપ હરિમાં લીન દીસે દેહ ધારીરે ;
ચિત્રામણ તરૂવર છાંય જેવી દીસેરે,
એક અહી લખ્યો તેમાંય થે કેમ ખીસેરે ;
એ જડ નહીં ચૈતન્ય સેજ સ્વરૂપીરે,
એમ તત્ત્વદર્શીનું તન અમલ અરૂપીરે ;
એને કરે કલ્પના કોણ પ્રગટ પોતેરે,
જેમ ગલુ ઉદકમાં લૂણ જડે નહીં જ્વેતેરે ;
તેને નહીં સંશે લવ લેશ આપા પરનોરે,
કહે પ્રીતમ એ ઉપદેશ ગુરુના ધરનોરે. ૪.

કાગણ કૂચ્યો કૂલ કૈવલ કેરોરે,
રમે લેહુકે રંગીલો લાલ રંગ ઘણોરોરે ;
આ બ્યાં જ્વેલે ત્યાં તેમ થઈને દિલ સોરે,
તેને કળી શકે કો કોણ આપે ઉલસોરે ;
પશુ પક્ષી નર નારય છે બહુ નામીરે,
એવો આઘ પુરૂષ અપાર અંતરબમીરે ;
તેને જાણે કો વિરલા જન ત્રિગુણુ ત્યાગીરે,
એનું દીસેરૂપ અખંડ સમાધિ લાગીરે ;
અરસ પરસ થયો એક સાગર લેહેરીરે,
એના દીસે ઘાટ અનંત ન પડે ન્યારીરે ;
પટ તંતુ નહીં હોય દુગ્ધાએ ટાળોરે,
કહે પ્રીતમ અપર નહીં કોય વસ્તુ ન્યાળોરે. ૫
ચંતરે ચિત્ર વિચિત્ર વાલો બિરાજેરે,
ભરિયો બાહ્યાંભીતર પ્રહ્લ વા ગાજેરે ;
કોઈ ધરે એકાંતે ધ્યાન આસન વાળેરે,
તેમાં ચંદે ચોગણાં માન ગરવ ન ગાલેરે ;

કોઈ કુમ્ભ કરે છે વાસ પવન ચડાવેરે,
 કોઈ અમૃત પીવાની આશ જીભ વઢાવેરે ;
 કોઈ ઘોતી ધ્યાન સાધન સાધેરે,
 તેય ટળે નહીં અભિમાન વાસના વાધેરે ;
 કોઈ દમ્ભે રાતને દિન કસૌટી કરવીરે,
 જો બાળે વાસના બીજ ટળે દોહુ ધરવીરે ;
 રહે લજનમાં સોઈ સેજ સમાધિરે
 કહે પ્રીતમ કરે નહીં કોઈ એમ ઉપાધિરે.
 વેશાળે વિચાર આઘ અનાદેરે,
 કઈ પતિત પામ્યા પાર સંત પ્રસાદેરે ;
 તું સંત ચરણ રજ લેય જીવન જાણીરે,
 તું તન મન અરપી દેય ઉલટ આણીરે ;
 તું એક મેગ ગુલતાન મતામાં રહેનેરે,
 એવી સેજ દશાની સાન સમજી લેનેરે ;
 તારા તનના તાપ ટળે ન પીડે હુદામાંરે,
 તારા તનમાં એમ મળે માહા પદમાંરે ;
 એક બ્રહ્મ ભર્યો ભરપૂર સચરાચરમાંરે,
 તેનું નિરખી જોજે નૂર નારી નરમાંરે ;
 તેને રૂપ રંગ નહીં કાંઈ નિરાલંબ ભરિયોરે,
 કહે પ્રીતમ એ અનુમાન અખંડ બ્રહ્મ દરિયોરે.
 જેષ્ટ પદાર્થ જોઈ રંગ લાગ્યોરે,
 મારી બળ બુદ્ધિ સૌ જોઈ સંશે ભાગ્યોરે ;
 આઘ સનાતન એક સઘળે સરખોરે,
 તું નિશંક થઈને શેષ નિજ પદ નિરખોરે ;
 એને જનક સનક સુખદેવ તેતો જાણોરે,
 તેના અંતર ટળ્યા અહંમેવ માહા સુખ માણોરે ;
 જેણે પ્રીછ્યું પરાને પાર તેનું વપુ કેવુંરે,
 જેવું શ્રીકૃષ્ણ સાકર સાર સમજી લેવુંરે ;
 તેની ગોટલી સોટલી સૈત સરવે મીઠુંરે,
 એક દેહાતીત વિદેહ દૈત ન દીઠુંરે ;

એવો અલખ પુરૂષ અવિનાશ બલવંત બંજિયોરે,
 કહે પ્રીતમ પ્રગટ્યો પાસ અંતર ટળિયોરે. ૮.
 આંચો માસ અશાહ અમૃત વરસેરે,
 તું અનુભવી આંખ ઉઘાડ આત્મા દરશેરે ;
 એક સનમુખ સહર ભયેા સાગર મોટોરે,
 તે મળે જીવ કુયો જુગ પરપોટોરે ;
 તેની ઉઠે લેહર અનંત અનંત ઠેકાણેરે,
 તે સુખમાં ઝીલે સંત જગત ન જાણેરે ;
 તે જીવન મુક્તા જેહુ જગતથી ન્યારારે ;
 તેને તપે નહીં ત્રિવિધ તાપ શીતલ અંગ સારારે ;
 આ પ્રહ્લાનંદ ભરપૂર સુખનો ભરિયોરે,
 જેમ રવિને તેજે જરૂર તપે નહીં દરિયોરે ;
 એવો માહા દશાનો મર્મ અનુભવ આંચોરે,
 કહે પ્રીતમ તે પરિપ્રહ્લ બંધનમાં નાંચોરે. ૯.
 શ્રાવણ સુરતનો ખેસ તુરતમાં આણોરે,
 હવે થઈ રહી રસની રેલ જથારથ જાણોરે ;
 ઠરી રયો નિજ ઠોર ઘટમાં ગાજેરે ;
 એ ઉન મુનિ આઠે પેર અલખ ધિરાજેરે ;
 નિરાલંબ નિરાધાર કર્મ ન લાગેરે,
 આ સૌ પ્રોધ રયો સંસાર સોહંગ પ્રહ્લહાગેરે ;
 જેણે જાણી પોતાની જાત પાંચ પચીસેરે,
 જેમ દગ્ધ પટોળે ભાત એવી દીસેરે ;
 તે વરતાય ને પેરાય જ્યા જેવીરે,
 તે દૂરથકી વરતાય મોહ્યા જેવીરે ;
 તેના દેહના દોષ વિકાર દહ્યા પ્રહ્લ અગનેરે,
 કહે પ્રીતમ મળે એક તાર ગાજે ગગનેરે. ૧૦.
 ભાદ્રપદ પ્રહ્લ સ્વરૂપ જેને ભાસેરે,
 તેને કોણુ પડે ભવકૂપ તત્ત્વ તપાસેરે ;
 ધ્વજા થકી અવતાર કેવલ કીધોરે,
 એવો મન કલપિત સંસાર માની લીધોરે ;

જેમ અમાસે આકાશ ચંદ્ર કેવાનોરે,
 એમ નિશ્ચે જગતનો નાશ તથી રહેવાનોરે ;
 આ મૃગજળ લેહેરી થાય દિનકર દાજેરે,
 તેમાં પશુ પછાડે પાય પીવા કાજેરે ;
 તું રામ જગતને જાણ, મિથ્યા માનેરે,
 જેમ નીર અડે હોય હાણ કાગળ પાનેરે ;
 આ જન્મે જાજીગરનો ખેલ ખુબ સ્વરૂપેરે,
 જન પ્રીતમ મમતા મેલ રહો નિજ રૂપેરે
 આસો હું બ્રહ્મ હમેશ કાળ ઘટ સ્વામીરે,
 પોત પોતાને મન અંતરજમીરે ;
 જ્ઞાન ઉજાગર જેહુ અનલે જોગીરે,
 તે વસ્તુરૂપી દેહ બ્રહ્મરસ જોગીરે ;
 એવા સુખના સાગર સંત આનંદ કારીરે,
 એવી જ્ઞાતા ને વેદાંત પરઉપકારીરે ;
 ત્યાં વાગે અનહુદ નાદ આઠો પોહોરેરે,
 તે શ્રુતિ તણું સિદ્ધાંત ચાલે જોરેરે ;
 કોઈ શીખે સુણે ને ગાય ગુરુગમ આણીરે,
 તે નર તદરૂપે થાય એ એધાણીરે ;
 આ સદગુરુ સંત પ્રસાદ સમરે સ્વામીરે,
 જન પ્રીતમ અલુછતો ગાય ચરણ ચિત્ત નામીરે.

૫૬ ઉપ. બારમાસી.

સાખિયો.

સદગુરુને ચરણે નમું, માગું પ્રેમ પ્રસાદ ;
 દયા કરીને હીજિયે, હરિરસ અમૃત સ્વાદ.
 વાણી શકે ના વરણવી, સદગુરુતણું સ્વરૂપ ;
 બુદ્ધિ બળ પહોંચે નહીં, ઉપમા રહિત અનુપ.

પ્રથમ પૂરણ પ્રેમસું, વંદુ સદ્ગુરુ ચર્ણ ;
તાપ ટળે સંસારના, મટે જન્મ ને મર્ણ

૩.

“ રતનાના મહિનાનો ” રાગ.

સાંભળ શુદ્ધ ચિત્તે કરી, હરિના ગુણ ગાન ;

પ્રીત સહીત નિત નાથનું, હૃદયે ધર ધ્યાન—

સાંભળ. ૧.

ગુરુપદ પંકજ પૂજતાં, આદલોક પૂજય ;

શિવ વિરંચીને શારદા, ગુરુના જશ ગાય—

સાંભળ. ૨.

અંતઃકરણ હોય ઉજળાં, જડ તિમર ટળી જાય ;

સરવે લાગે સૂજવા, પદરજ મહિમાય—

સાંભળ. ૩.

જપ તપ તીરથ જ્ઞેગનું, કૃપા જે કહેવાય :

પ્રીતમ સદ્ ગુરુ સેવતાં, તેતો સરવે થાય—

સાંભળ. ૪.

સાખી.

સદ્ગુરુની કૃણાથડી, ઉપજે નિર્મળ જ્ઞાન ;

શુદ્ધ ચૈતન તુરિયા પદે, રહે નિરંતર ધ્યાન.

કારતકે ચિત્ત ચેત્યો નહીં, ઘડી લાખેણી જાય ;

વળતી વિચારીશ જીવડા, પછેથી પસ્તાય.

સાંભળ. ૧.

જે જાણે તો જાંઘજે, પાણી પહેલી પાળ :

તીર જયે નહિ નીપજે, શિર તાકે છે કાળ—

સાંભળ. ૨.

કાયા કુસુમ છે કારમું, વેગે વણસીરે જાય ;

અમર થાય જેમ આતમા, એવો કરજે ઉપાય—

સાંભળ. ૩.

કહે પ્રીતમ તું પ્રીછજે, ઇચ્છજે કહ્યાણ ;

સંત સમાગમ કીજિયે, મૂકી મનની રે તાણ—

સાંભળ. ૪.

સાખી.

મનના પ્રપંચ મૂકજે, કરજે તત્ત્વ વિચાર :

રત્ન પદારથ જન્મ છે, નાવે વારંવાર.

૨.

માગસર માથા ઉપરે, મોટું મરણનું સાલ ; મારગ વહે છે ઉતાવળો, કોઈ આજ ને કાલ—	સાંભળ. ૧.
અંતે કોઈ કોઈનું નહીં, રામનું લેને નામ ; એક ઘડી ન વિસારિયે, સુખ સાગર શ્યામ—	સાંભળ. ૨
જૂઠી બાજી જોઈને, મનમાં આવી ભૂલ ; રૂડાં રંગે રળિયામણાં, સિમળાનાં ફૂલ—	સાંભળ. ૩
સુત વિત્ત મંદિર સુંદરી, સુખ સુપન વિચાર ; કહે પ્રીતમ સહુ કારમું, દીસે છે દિન ચાર—	સાંભળ. ૪.

સાખી.

મોતિ સૌ ઉદક તણાં, તેના હાર ન થાય ; મિથ્યા મન મોદક કરે, તેણે ભૂખ ન જાય.	૩
પોષે તે પ્રાણી પ્રીછજે, જેને ગુરુ ગમ હોય ; પરમારથ પાકું રત્ન છે, જલ કરશે જે કોય—	
અણુછતું આપું માનીને, દુઃખ પામે અપાર ; શ્વાન સમાન આ જીવ છે, વહે શકટનો ભાર—	સાંભળ. ૨.
સામગ્રી સરવે હરિતણી, ભોગવે સંસાર ; મારૂં મારૂં તે કરી રહ્યા, તેણે ખાય છે માર—	સાંભળ. ૩.
તન મન જેણે સોંપિયું, શ્રીહરિને હાથ ; કહે પ્રીતમ તે પામિયા, વેકુંઠનો સાથ—	સાંભળ. ૪.

સાખી.

તજશે આપે આપદા, ભજશે પૂરણ પ્રહ્લ ; પલક માહીં પ્રલયજ થશે, કોટિ જનમનાં કર્મ.	૪.
માહા મહિને માયા તણો, મર્મ જાણે જેહ ; ભૂલવણીમાં ભૂલે નહિ, તરે ભવજળ તેહ—	સાંભળ. ૧,
બાજીગરનો બાજકો, ગ્રહે હાથ ભુજંગ ; ઔષધ બુદ્ધિને ઓળખે, વિષ વ્યાપે ન અંગ—	સાંભળ. ૨.
નામ અમૃત જન જે પિયે, તેતો અમર થાય ;	

જનમ મરણની આપદા, તેની તતક્ષણ જાય— સાંભળ ૩.
અજ ઉમયાપતિ આહુપતિ, જપે નિશ્ચિત્ત જેહુ ;
અનંત કોટિ અહીં ઓધર્યાં, પ્રીછે પ્રીતમ તેહુ— સાંભળ. ૪.

સાખી.

સદ્ગુરુ સંત કૃપા કરે, પ્રગટે નિર્મળ જ્ઞાન ;
રવિ ઉદયે રજની ટળે, રહે નિરંતર ધ્યાન ૫.
કાગણ કૂલ્યો સોહામણો, કૂલી જુજવી જાત ;
જોયાની રચના ઘણી, રંગ જુજવી જાત— સાંભળ. ૧.
વિધ વિધ પેરની વાસના, ઉઠે અનંત અપાર ;
મન ભગશે ભોગી થયો રહ્યો વન મોઝાર— સાંભળ ૨.
ઠારે ઠારે દ્રુમ ઠાંકિયાં, આશા અમરવેલ ;
નવ પરલવ નૌતમ સદા, કોકિલા કરે કેળ— સાંભળ. ૩
લીલા લલિત સોહામણી, શોભાનો નહીં પાર ;
જન પ્રીતમ એવું જોઈને, રીઝયા હૃદય મોઝાર— સાંભળ. ૪.

સાખી.

નિરમળ નયણે નિરખતાં, દરશે નિજ દિહાર ;
સાગરમાં સૌ ઉપજે, લહરી લોઠ અપાર ૬.
ચંતરે ચિત્ત ચિદરૂપમાં, થઈ રહ્યું તદ્દલીન ;
નિમિષ માત્ર ન્યાડું નહીં, જેવું જળનું રે મીન— સાંભળ. ૧.
ચંતન સિંધુ ઝીંસતાં, થયું શુદ્ધ શરીર ;
સહુ ધંધર સહુનેવિષે, જેમ મણિકામાં હીર— સાંભળ ૨.
એને આધારે સૌ રહ્યું, પિંડને પ્રહ્લંડ ;
સચરાચર શોભી રહ્યો, અવિનાશી અખંડ— સાંભળ. ૩.
પ્રહ્લ જથારથ ભાજતાં, ભાગે મનની બ્રાંત ;
પ્રીતમ પ્રીછે પાધરૂં, થાય સમજે તે શાંત— સાંભળ ૪.

સાખી.

સદ્વિદ્-આનંદ સરવમાં, ભરી રહ્યો સરપૂર ;
દિન રજની રહે રંગમાં, નિરમળ વર્ષે નૂર, ૭.

વૈશાખે જ્ઞેતાં વેદમાં, મહા વાયક જ્ઞાન ;	
તત્ત્વમસિ તે તુંજ છું, અળગો નહીં આન—	સાંભળ. ૧.
વાયુને ગોળે વટોળિયો એમ ધશ્વર જીવ ;	
વસ્તુ વિચારતાં એક છે, શ્યામ સુત્ર સદીવ—	સાંભળ. ૨.
અરસ પરસ છે એકમાં, જેમ તરણીમાં તેજ ;	
ભિન્ન નહીં એમ પ્રહ્મથી, એળખે પદ એજ—	સાંભળ. ૩.
સરિતા સાગરમાં રહે, સાકર માંહે મીડાઈ ;	
પ્રીતમ પુષ્પમાં વાસના, એવી ગુરુગમ પાઈ—	સાંભળ. ૪.

સાખી.

પટ તંતુ ન્યારો નહીં, જ્યમ હાટકને હાર ;	
જડ ચૈતન્ય જગદીશમાં, તેજ પુંજ એક તાર.	૮.
જેઠે જનમ સક્ષણ થયો, જ્ઞે જાણ્યા જગદીશ ;	
અખિલ ભુવનનો આતમા ગુણ માયાનો ધશ—	સાંભળ. ૧.
વિશ્વ વિચિત્ર છે જેવડે, કરે રંગ કલોળ ;	
થંભવિના થંભાવિયું, પ્રહ્માંડનું ગોળ—	સાંભળ. ૨.
રમવાને જાળ રચી, ધરી નવ નવાં રૂપ ;	
સંશય શોક સ્વભાવથી, થયો જીવ સ્વરૂપ—	સાંભળ. ૩.
વિષય વૃત્તિને આંતરે, અવરાયો અવનીત ;	
પ્રીતમ પોતાને વીસર્યો, કરે પરસુ પ્રીત—	સાંભળ. ૪.

સાખી.

અંતરજામી આતમા, માનો મિથ્યા ગર્વ ;	
માયાને પડદે રહી, મોહ પમાડયું સર્વ.	૯.
અષાઠે અમરિત તણા, વરસ્યા વરસાદ ;	
હરિ હરિ સઘળે થઈ રહ્યું, થાવર જંગમ જાત—	સાંભળ. ૧.
ચિત્ત આતક રંગે રટે, જોલે મન મોર	
જ્યાં ત્યાં ચૈતન્ય પ્રહ્મનાં, ઉગતાં અંકુર—	સાંભળ. ૨.
સુખ સાગર સેજે ઉછળ્યો, સલિતા શુભ સાર ;	
પ્રહ્મ નિરંતર જળ ભર્યો, કોઈ પામે ન પાર—	સાંભળ. ૩.

માણે મત્સ મગન ઘર્ષ, મરજીવા સંત ;
પ્રીતમ પલક ન્યારા નહીં, રસિયા રસવંત— સાંભળ. ૪.

સાળી.

મહા મુગટ જાણે જગત, જે આપે અદ્વિત ;
અણલિંગ આકાશ વત, સ્વયંપદ શબ્દાતીત. ૧૦.

શ્રાવણ સાધન શુ' કરૂં, સ્મરણને ધ્યાન ;
અહું કર્તા ઊડી ગયો, થયું સરવ સમાન— સાંભળ. ૧.

પંચ કોશપદ હું નહીં, નહીં અંતઃકરણ ;
ઈંદ્રિ અવસ્થા ઊર્મી નહીં, નહીં વેષ ને વર્ણ— સાંભળ. ૨.

હવ નહીં ઈશ્વર નહિ, નહિ માયા ને માન ;
ત્રિધા વૃત્તિ ત્રિગુણ નહીં, નહિ જ્ઞાતા ને જ્ઞાન— સાંભળ. ૩.

સહુ પ્રકાશત સરવનો, સાક્ષી શુદ્ધ સ્વરૂપ ;
પ્રીતમ તે પરમાતમા, એતો અકળ અનુપ— સાંભળ. ૪.

સાળી.

એન ચરિત્ર જેને નહીં, સહુમાં વ્યાપક સોય ;
પ્રીતમ તેને પ્રીછતાં, આવાગમન ન હે.ય. ૧૧.

ભાદરવે એક રસ ભર્યો, સચરાચર માંચ ;
પ્રલય સમય પાણીવિના, દીસે નહિ કાંચ— સાંભળ. ૧.

કેર કિનારો પાળી નહીં, નહિ આવરણ ને આડ ;
એક ચિદાનંદ જોધને, છળવિદ્યા છાંડ— સાંભળ. ૨.

સ્વતંતર અંતર નહીં, આહ્યાભ્યંતર બ્રહ્મ ;
એમ જાણે તે ઉપાસના, એ વિના મોટો ભ્રમ— સાંભળ. ૩.

બ્રહ્મનિષ્ઠા પણ નવ ચળે, અનન્યતા એડુ ;
પ્રીતમ પૂરણ બ્રહ્મશું, જેને સાચો સ્નેહ— સાંભળ. ૪.

સાળી.

દ્રષ્ટ પદારથ જેટલું, તેનો થયો અભાવ ;
તનમય તન તુરિયાતણો, તેશું ગન્યો ગનાવ ૧૨.

આસો લીલા અખંડ છે, નિરખ નિરધાર ;	
ઓઘ વળ્યા આનંદના, સુખ સિંધુ અપાર—	સાંભળ. ૧.
ધન્ધા ટળી ઈંદ્ર લોકની, અજપદ કૈલાસ ;	
નહિ વૈકુંઠની વાસના, ભાજ્યો ધ્રુવવિલાસ—	સાંભળ. ૨.
અધિકારીને આવશે, સમજણ ને સાન ;	
મુક્ત થઈ તે માંજુશે, મૂકી દેહાભિમાન—	સાંભળ. ૩.
સદ્ગુરુની કિરપાથકી, ઉપનો આનંદ ;	
પ્રીતમ તે પદ પામીઆ, નહીં સૂર ને ચંદ—	સાંભળ ૪

સાખી.

બાણુવું તું તે બાણિયું, નથી બાણુવું કાંચ ;

પોતે પોતામાં લખ્યો, ન્યમ પ્યાલો પાણીમાં. ૧૩.

ઉત્તરખંડે આદર કર્યો, રચ્યા દ્વાદશ માસ ;	
ખૂટળે પ્રેમે પૂરા કર્યા, આણી અંગે ઉદ્ધાસ—	સાંભળ. ૧
સોરઠ રાગ સોહામણો, સુંદર શુભ સાર ;	
અક્ષરે અક્ષરે અતિઘણો, અનુભવ ભંડાર—	સાંભળ ૨.
સંવત અઢાર આડત્રીસે, કીધો એ વિચાર ;	
ચૈત્રવદિ તિથિ સમમી, ઉત્તમ ગુરુવાર—	સાંભળ. ૩.
ગારો સાંભળશે શીખશે, કરશે રૂઢયે વિચાર ;	
કહે પ્રીતમ પદ પામશે, નહીં સંશય લગાર—	સાંભળ ૪.

પદ ૩૬ ચૈતવણી.

ચૈત મન ચૈત મન, ચાલવાની ચાલ છે ;

કેડામોરે સૌકો ચાલે, કોણ બુઢા કોણ બાળ છે ;

દિવસમાં ત્રણવાર તાકે, શિર સિંચાણો કાળ છે ;

તેને ત્રાસે સૌકો કંપે, ભલા ભલાને કાળ છે.

૧.

કાયાનો છે કાચો પાચો, ધરથી વસમો ઢાળ છે ;

ઘરધંધામાં સૌ ગુંચવાયું, માયાની મધલાળ છે ;

આજ માયા મીઠી લાગે, અંતે તો જન્મણ છે ;
 દાતરડાં ગળતાં તો સેલાં, વળતાં તો વિકરાળ છે. ૨.
 બાપા કહીને સૌ બોલાવે, જમવા શાળ દ્વાળ છે ;
 સ્નેહ વધારે સુંદરીને, રહેવા મેડી માળ છે ;
 દુઃખ વેળાએ દૂર રહેશે, જેવો તુટો વાળ છે ;
 પ્રીતમના સ્વામીને સમરો, ણીબું આળ પંપાળ છે. ૩.

પદ ૩૭ રાગ આબખાનો.

ભજન કેમ કરતો તથી પાશુરે, સ્ત્રીતા રામ કેમ થાશે રાજી— ટેક.
 મહા દુઃખ ભોગવીને માયા મેળવી, તેને ઉંધો બેઠો દાટી ;
 પાધું નહિ ખવડાવ્યું નહિ, પછે જાતાં કૂટે છાતી— ભજન.
 વિષય ભોગવતાં વંશ વાધ્યો, ને માને ત્રુઠ્યાં માજી ;
 મમતાની ઘાણીએ ફેરા ફરે પછે, તૃણા થઈ તાજી— ભજન.
 સોનું પહેરીને શોભા દેખાડેને, માળામાં મન લાજી ;
 ભક્તિ વિના ભુંડા હાલ તમારા, એમ કહી ગયા પંડિત કાજી—ભજન.
 માયાની ટીપણે લાય લાગી, તેને શુરે બેઠો ચાટી ;
 કહે પ્રીતમ ભાઈ હરિ ભજ્યા વિના, અંતે સહુ ધૂળ માટી— ભજન.

પદ ૩૮ પ્લવંગમ છંદ.

હરિ ભજીએ તો આવે સુખની લહેરજે ;
 આ દુર્લભ મનુષ્યા દેહનો લાવો લીજીયે. ટેક.
 ક્યાં થયી આવ્યો ને જીવ તારે ક્યાં જવું,
 બોલ વિચારી જો ઠરવાને ઠામ જો ;
 આ જુઠા જગત સાથે ઝઘડો નવ કીજીયે
 અંતે સાચો બેલી સ્ત્રીતા રામ જો— આ દુર્લભ.

આ મનુષ્યા દેહ પામ્યારે મોઘાં મૂલની,

કોટી જનમનાં પુણ્ય તણો નહિ પારજો ;

આ શીશને સાટે રે માગી નહિ મળે,

એક ઘડીતો લાખેણી વહી જાયજો—

આ દુર્લભ.

આ વ્રજ વાસી ગોપીએ લહાયો લુંટીએ,

મૂકી દીધી કાંઈ માત પિતા કુળ લાજજો ;

સાચું રે સગપણ તે શામળિયા તણું,

સરિયાં સરિયાં એ વનિતાનાં કાજજો—

આ દુર્લભ.

આ તન, મન, ધન, જ્ઞેષ્ઠન રંગ પતંગનો,

આજે ને જ્ઞેતાં ગાં વણસી જાય જો,

અંતરમાં એળખી લે આતમ રામને ;

કહે પ્રીતમ તારું આવાગમન મટી જાયજો—

આ દુર્લભ.

પદ ૩૯ ઘોળ ૧ લું.

હરિનો મારગ છે શૂરાનો, નહિ કાયરનું કામ જોને ;

પ્રથમ પહેલું મસ્તક મૂકી, વળતી લેવું નામ જોને,

સુત વિત્ત દારા શીષ સમરપે, તે પામે રસ પીવા જોને ;

સિંધુ મધ્યે મોતી લેવા, માંહી પડ્યા મરજવા જોને,

મરણ આગમે તે ભરે મૂઠી, દિલની દુગ્ધા વામે જોને ;

તીરે ઉભો જીવે તમાશો, તે કોડી નવ પામે જોને,

પ્રેમ પંથ પાવકની જાણા, લાગી પાછા ભાગે જોને ;

માંહી પડ્યા તે મહાસુખ માણે, દેખનારા દાઝે જોને,

માયાં સાટે મોંઘી વસ્તુ, સાંપડવી નહી સહેલ જોને ;

મહાપદ પામ્યા તે મરજવા, મૂકી મનનો મેલ જોને,

રામ અમલમાં રાતા માતા, પૂરા પ્રેમી પરણે જોને ;

પ્રીતમના સ્વામીની લીલા, તે રજની દિન રાણે જોને.

પદ ૪૦ ધોળ ૨ ભું.

સંત સમાગમ જે જન કરશે, તેને પ્રગટે પ્રેમ જ્ઞેને ;
 જે ધાતુને પારસ પરશે, તેતો હોયે હેમ જ્ઞેને,
 કથીર કાંસુ હેમ ન હોયે, કોટી પારસ પરશે જ્ઞેને ;
 શૂન્ય છીપ તે ઉપર નાવે, સોમણ સ્વાતિ વરશે જ્ઞેને,
 અચેતને ઉપદેશ ન લાગે, શિવ બ્રહ્મા સમજાવે જ્ઞેને ;
 જેનાં અવળાં અંતઃકરણો, તેને સમજણ નાવે જ્ઞેને,
 કુબુદ્ધિ કાળપ જેને હૃદયે, તેને ન લાગે રંગ જ્ઞેને ;
 અડદ ઉજળા કયમે ન થાયે, જઈ ઝમોળે ગંગ જ્ઞેને,
 કુસકા કૂટેથી શું થાય, કણ ન જડે તેમાંથી જ્ઞેને ;
 મંદ અભાગી મૂરખ નરને, સમજણ આવે ક્યાંથી જ્ઞેને,
 પાપીને પરબોધ ન કરિયે, મુન્ય ગ્રહીને રહિયે જ્ઞેને ;
 કહે પ્રીતમ તુલસી દળ તોડી, પ્રેત ન પૂજવા જઈયે જ્ઞેને.

પદ ૪૧ ધોળ ૩ ભું.

હરિ મહિમા મોટા જન જાણે, સનકાદિક શુકદેવ જ્ઞેને ;
 અજતનયા ઉમયાપતિ વંદે, કરે કમળા પદ સેવ જ્ઞેને,
 વેદ વિરંગી વ્યાસ વખાણે, અપાર લીલા એની જ્ઞેને ;
 નાથ વિના ગીજ્ઞે નહિ બળિયો, જ્ઞેયું ચિત્તમાં ચેતી જ્ઞેને,
 માટે માઈ મનહું મોહ્યું, રસિક વરને રંગે જ્ઞેને ;
 સદા સર્વદા સુખમાં ઝીલું, સુંદર વરને સંગે જ્ઞેને,
 અમૃત કેરા સાગરમાંહે, મગન થયું મન મીન જ્ઞેને ;
 એક નિમિષ ન્યાઈ નવ થાયે, રહ્યું તે રસમાં લીન જ્ઞેને,
 અગર અંદનના વનમાં જઈને, ભોગી ભમરો બેઠો જ્ઞેને ;
 ઉઠીને અળગો નવ થાયે, સ્વાદ સુખમાં પેઠો જ્ઞેને,
 કમળ નેનની સુંદર શોભા નિરખું નિત્યે નિત્ય જ્ઞેને ;
 પ્રીતમના સ્વામીની સાથે, આંધી પૂરણ પ્રીત જ્ઞેને,

પદ ૪૨ ઘોળ ૪ થું.

સંત કૃપાથી છૂટે માયા, કાયા નિર્માળ થાય જ્ઞેને ;
 શ્વાસોશ્વાસે સ્મરણ કરતાં, પાંચે પાતક જાય જ્ઞેને,
 કેસરી કેરે નાદે નાસે, કોટિ કુંજર જુથ જ્ઞેને ;
 હિંમત હોય તો પોતે પામે, સઘળી વાતે સૂથ જ્ઞેને,
 અગ્નિને ઉધધ નવ લાગે, મહા મણિને મેલ જ્ઞેને ;
 અપાર સિંધુ મહાજળ ઉડાં, મરમીને મન સ્હેલ જ્ઞેને,
 બાણગરની બાણ તેતો, જંબુરો સહુ જાણે જ્ઞેને ;
 હરિની માયા બહુ બળવંતી, સંત નજરમાં નાણે જ્ઞેને,
 સંત સેવતાં સુકૃત વાધે, સહજે સ્ત્રીજે કાજ જ્ઞેને ;
 પ્રીતમના સ્વામીને ભજતાં, આપે અખંડ રાજ જ્ઞેને.

પદ ૪૩ ઘોળ ૫ મું.

“યુદ્ધીવિના શું આવ્યોરે જગતરતા છેયા” એ રાગ.

ભજન કરીલે ભાવેરે, ભવ ભટકણ ભાગે ;	
સંસાર સાગર તરતાંરે, ક્ષણું વાર ન લાગે.	૧.
માયા મોહ નિદ્રામાંરે, ગાફલ શું ઘેરે ;	
પાંચ ચોર વસે પાસેરે, આતમ ધન ચોરે :	૨.
અચેત શું ઊંઘે છેરે, જ્ઞેને આંખ ઉઘાડી ;	
વેગે વણશી જાશેરે, કાંયાની વાડી.	૩.
ચેત ચિદાનંદ મળાશેરે, ટળાશે અંધારું ;	
આ અવસર છે રૂઠોરે, હોય કારજ તારું.	૪.
મહા પુરુષનો મારગરે, તે પગલું સહાજે ;	
પ્રીતમ પ્રેમ ધરીનેરે, હરિના ગુણ ગાજે.	૫.

પદ ૪૪ ધોળ ૬ ઠું.

જા સદ્ગુરુને શરણેરે, સૌ સંશય હરશે ;	
જીવ દશાને ટાળીરે, હરિ સરખો કરશે.	૧.
ઉગ્રદશા અનુભવનીરે, છે સમજણ મોટી ;	
મન કંચનને કસવારે, ગુરુ જ્ઞાન કસોટી.	૨.
હોય હેમ લોહ કેરૂંરે, જેને પારસ પરશે ;	
થાય મહા મુક્તાક્રાંતરે, જળ સ્વાતી વરશે.	૩.
છીપ રહે સાગરમાંરે, માંચ મોતી નીપજે ;	
જ્ઞાન મીનકા પરશેરે, તેને રૂતુ ઉપજે,	૪.
સતસંગે નર સમજેરે, સૌ દુગ્ધા બાશે ;	
પ્રીતમ તે પ્રાણીતુંરે, સૌકારજ થાશે.	૫.

પદ ૪૫ ધોળ ૭ મું.

કર હરિ સ્મરણ સાચુંરે, કાચું તન તારૂં ;	
મનથી મૂકી દેજેરે, માયાતું લારૂં.	૧.
માયા છે મહા ઠગણીરે, ઠગ વિદ્યા કરશે ;	
જ્ઞાન ધ્યાન ધન ધીરજરે, હેલામાં હરશે.	૨.
માયાબંધન બહુ છેરે, તેને તું તજને ;	
મોહ ઉપબવે સૌનેરે, સુરનર મુનિ અજને.	૩.
અતિ અપાર બળ માયારે, ડાહ્યા જન બાણે ;	
જેણે ગોવિંદ ગુણ ગાયારે, તે ભય નવ આણે.	૪.
ભજન પ્રતાપે ભવજળરે, ગઉપદની પેરે ;	
અખંડ અભય પદ માણેરે, આનંદની લેહેરે.	૫.
સદા સર્વદા સુખમાંરે, દુઃખમાં નવ દેખે ;	
પ્રીતમ સરવે પ્રભુનુંરે, પરમારથ લેખે.	૬.

પદ ૪૬ ધોળ ૮ મું.

જે પરમારથ પ્રીછેરે, તેને પાપ ન પશે;	
રૂપ અનુપમ હરિતુંરે, સચરાચર દર્શે.	૧.
સૌ સામગ્રી હરિનીરે હરિનો થઈ રહેજે :	
હરિને અરપણુ કરીનેરે, ઉગરે તે લેજે.	૨.
સાચે રાચે રસિયોરે, પરપંચ પરહરજે ;	
હૈતારથ હરિજનસુંરે, દૂરજનથી ડરજે.	૩.
હું માફું હૃદયેથીરે, ટાળીને રમજે ;	
વિશ્વ આતમા વિષ્ણુરે, નિરખીને નમજે.	૪.
અસલ્ય આલાપ ન કીજેરે, સતવચન ઉચ્ચરજે ;	
પ્રીતમ પ્રેમ નિરંતરરે, પ્રભુજી સું કરજે.	૫

પદ ૪૭ ધોળ ૯ મું.

“ મામેરૂં મોંધાં મૂલતું ” એ રાગ.

સખી આજ આનંદ રંગ અંગમાં ;	
નેહ નિખ્યાં શ્રીનંદ કિશોર—	આનંદ રંગ અંગમાં.
હરિને મસ્તક સુકૃટ સોહામણો ;	
તે પર ચમકે છે ચંદ્રિકા મોર—	આનંદ રંગ અંગમાં. ૧.
હરિને લિલવટ તિલક કેસરતાલું ;	
બેગી કુંડળ ઝળકે છે કાન—	આનંદ રંગ અંગમાં.
નાકે નિરમળ મોતી મકરાતાલું ;	
સુંદર લોચન કમળ સમાન—	આનંદ રંગ અંગમાં ૨.
ઓપે અધર અરૂણ પરવાળાં શાં ;	
મુખ સુંદર રૂપ રસાળ—	આનંદ રંગ અંગમાં.
કંઠે હીરા મોતીનારે હારડા ;	
કળી કુસુમ ગુંબ મણિમાળ—	આનંદ રંગ અંગમાં. ૩.

ભુજ ભૂષણ રતન જડાવનાં ;	
પોંચી મુદ્રિકા વેઠ વિશાળ—	આનંદ રંગ અંગમાં.
નાભી અગમ ઉદર રેખાત્રિવહ્ની ;	
દેડે કંદોરો મણિદ્રુત માળ—	આનંદ રંગ અંગમાં. ૪.
પગ પદ્મવ પંકજ પાંખડી ;	
નખ અંદ્ર છટા છળી નેર—	આનંદ રંગ અંગમાં.
ઝમકે ઝાંઝર ઘમકેરે ઘુઘરી ;	
શબ્દ સંગીત નાદનારે ઠોર—	આનંદ રંગ અંગમાં. ૫.
પેયુ ^૯ પીતામ્બર ઘૂતી દામની ;	
તન નવઘન તરુણ તમાલ—	આનંદ રંગ અંગમાં.
સ્વામી પ્રીતમનાની શોભા ઘણી ;	
સદા સેવકનો પ્રતિપાળ—	આનંદ રંગ અંગમાં. ૬.

પદ ૪૮ ઘોળ ૧૦.

પ્રથમે ગુરૂને ગોવિંદ કરી જાણો, લિપ્તભાવ કરો મનમાં નાણો ;	
પાખંડ પૂછને શું પ્રમાણો, યોલે તે ધીજ્જે નહીંરે.	૧.
બોલતાં પુરૂષની બૂજવી વાણી, સમશ્યામાં સંત જતાવે એઘાણી ;	
પલક એકમાં લેટાડે પુરૂષ પુરાણી, તો તનમન ધન તેને આપિયેરે	૧.
હવતાણું ગુરૂ જ્ઞેખમ ટાળે, ખટચક વેધી ચડાવે માળે ;	
ત્રિવિધિ તાપ ગુરૂ તરત ટાળે, લેટાડે સાતમી ભૂમિકારે.	૩.
રવિ શશીવિના મારે વાહુંછે વાણું, નિર્ભયનાણાનું ઉગાડું છે સાણું ;	
ધનવંતા ધૂનીનું સ્વરૂપ વખાણું, જ્યારે જ્ઞેઉ ત્યાં વાલાને વડેરે.	૪.
ઠામ નથી દીસતો એક ઠાલો, સ્થાવર જંગમ સૂક્ષ્મ વાહાલો ;	
પાંચ પચીશ પ્રકૃતિને ટાળો, તો વહાલો નથી કંઈ વેગળારે.	૫.
ધર જડયું ને ઘરમેડી જડી, સંતોને શબ્દે ગુરૂગમ પડી ;	
લાલચ મેટી વહાલા સાથે લડી, ત્રવેણીનાં તીરથમારે.	૬.
ગગન ગુફાની વહાલો ગોખમાં બેઠા, આહું સોહું શબ્દ લાગેછે સીઠા ;	
દશમે દારે દામોદર દીઠા, ભત જડી હવ શિવનીરે.	૧૦

અનુભવ ઉગો મારે ટળ્યુંરે અંધારૂં, અગમઅગોચર ઘર લાધું છે મારૂં ;
દાસ પ્રીતમ કહે સાંભળો સંભારૂં, અનછતો લાધ્યો આતમારે. ૮.

પદ ૪૯ ઘોળ ૧૧.

સમરણ કરને સ્ત્રીતારામનું, મૂકી મનતણો અહંકારજ્ઞે,
આ સઉ જૂઠી યાજી જાણજ્ઞે, જેવો સ્વપ્નતણો વ્યવહારજ્ઞે. ટેક.
જેવા ધુમાડાના યાચકા, જેવાં ઝાંઝવાનાં નીરજ્ઞે ;
શિશુના સરખો સરવે ખેલ છે, ક્ષણમાં વણસી જાયે શરીરજ્ઞે—
સમરણ. ૧.

સેંર ગુજરીની પેઠે સહુ મળ્યું, તેને વિસરતે શું હોયજ્ઞે ;
માટે સમજીને સોદો કરે, તેમાં અંતે હાણ ન હોયજ્ઞે— સમરણ ૨
હિતે પ્રીતે હુરિને સંભારજ્ઞે, એ છે તરવાનો ઉપાયજ્ઞે ;
પ્રીતમ પ્રભુનું લજન ન ભૂલિયે, તારો જન્મ અકારજ જાયજ્ઞે—
સમરણ. ૩.

પદ ૫૦ ઘોળ ૧૨.

સુરતા લાગી છે જેની ભ્રમણા ભાગી છે ;
ઐાજખ્યા છે આતમરામ, સુહાગણુ જેની સુરતા લાગી છે. ટેક.
સંત સમાગમ દુર્લભ ભાષ, જાણે કોય સંત સુજાણુ— સુહાગણુ. ૧.
નટડિયે ખેલ રચ્યો છે ઐાગાને, દોરીવિના ધીબું નજરે નાવે—
સુહાગણુ ૨.
નાદનાં મોહ્યાં જેમ મૃગ મરે છે, શખ્દોના ઝાંઝ્યા કોય સંત
રહે છે—સુહાગણુ. ૩.
મીનને જળની સાથે પ્રીત ઝંઘાણી, પ્રાણ છૂટે પણ એની પ્રીત
ન તુટે— સુહાગણુ. ૪.
પતંગને દીપકની સાથે સ્નેહ ઝંઘાણો, તન મન અર્પણુ કરી
તજે છે દેહ— સુહાગણુ. ૫.

- શૂરાનાં લક્ષણ એવાંરે કહિયે ; શીષ પડે પણ પાછી પીઠ ન દિયે—
સુહાગણ. ૬.
- અગમનિગમ ક્રોધ સંત પિછાને, અનુભવ્યા મહારસ માણે—
સુહાગણ. ૭.
- ચાતક સ્વાતિના બુંદ પુકારે, ઇ જળ અવર ન ઇચ્છે — સુહાગણ ૮.
- ચક્રારને ચંદા સાથે સ્નેહ બંધાણો, તેને ચંદાવિના બીજું નજરે
નાવે— સુહાગણ. ૯.
- મરજીવા સંત જેણે મન વશ કીધાં, પેસી સમુદ્રમધ્યે મોતીડાં
લીધાં— સુહાગણ. ૧૦
- ભક્તિનાં લક્ષણ એવાંરે કહિયે, પ્રીતમના સ્વામી મારા હૃદયામાં
રહિયે— સુહાગણ. ૧૧.

પદ ૫૧ ધોળ ૧૩.

- તું તો રામ રટણ કર રંગમાં, તારા અંગમાં ઉપજે આનંદ ;
ગોવિંદ ભજ ભાવસું. ૧.
- પરમારથ અરથ વિચારીએ, તજ સ્વારથ માયાનો કુંદ ;
ગોવિંદ ભજ ભાવસું. ૨.
- કાયા માયા તે તારી કારમી, તેને વણસતાં નહિ લાગે વાર ;
ગોવિંદ ભજ ભાવસું ૩.
- ઓસ ઉદક બીડી બરાસની, તેને ઉડયાતણો અધિકાર ;
ગોવિંદ ભજ ભાવસું. ૪.
- મૃગ તૃષ્ણા જળ જસક ભર્યો, એવો જાણો સકલ સંસાર ;
ગોવિંદ ભજ ભાવસું. ૫.
- ગુંજા વહુનિ તે મરકટે માનિયો, તેણે ટાઢ ટળે નહિ લગાર ;
ગોવિંદ ભજ ભાવસું. ૬.
- સુપનામાં સમૃદ્ધિરે પામિયો, જાગી જોતાં મળે નહિ જરાય ;
ગોવિંદ ભજ ભાવસું. ૭.

ધુમરના તે ઢગ સોહામણા, તુજ મૂઠીમાં ન ભરાય ;
 ગોવિંદ લજ્જ લાવસું. ૮.
 સાચી સંગત સદ્ગુરુ સંતની, જેણે જીવપણું ટળી જાય ;
 ગોવિંદ લજ્જ લાવસું. ૯.
 કહે પ્રીતમ પ્રભુને સંભારતાં, માહા પાપી પાવન થાય ;
 ગોવિંદ લજ્જ લાવસું. ૧૦.

પદ પર ઘોળ ૧૪.

સંત પારસ ચંદન ખાવના, કામધેનુ કલ્પ દ્રુમ સાર ;
 સમાગમ સંતનો.
 સંત સંતમાં છે અંતર ધણો, તરૂં પારસ ત્રણ પ્રકાર ;
 સમાગમ સંતનો.
 એક પારસથી પારસ બને, એક પારસથી હોય હેમ ;
 સમાગમ સંતનો.
 એક પારસ લોહ કુંદન કરે, સો વસા રહે એમનું એમ ;
 સમાગમ સંતનો.
 એક ચંદનથી વિષ ઉતરે, એક ચંદને અગ્નિ ઓલાય ;
 સમાગમ સંતનો.
 એક તલભર તેલમાં જો પડે, ફરી તાતું ક્યારે નવ થાય ;
 સમાગમ સંતનો.
 સર્વે ગજ શિર મોતી ન નીપજે, સહુ નારી સતી નવ હોય ;
 સમાગમ સંતનો.
 સર્વે સૈન્ય શૂરા નવ જાણિયે, સર્વે નાગ મણિ નવ હોય ;
 સમાગમ સંતનો.
 સર્વે વન વન ચંદન ન નીપજે, સર્વે જળ જળ કમળ ન હોય ;
 સમાગમ સંતનો.
 જ્ઞાન હીણા ગુરૂ નવ કીજિયે, વંધ્યા ગાય સેવ્યે શું થાય ;
 સમાગમ સંતનો.

કહે પ્રીતમ પ્રહ્લવેતા ભેટતાં, ભવ રોગ સમૂલો જય ;

સમાગમ સંતનો.

પદ ૫૩ ધોળ ૧૫.

સંત લક્ષણ ત્રીસ સોહામણાં, જેહેની ચિત્ત થઈ વૃત્તિ શાંત ;

એવા જન હરિતણા.

પ્રહ્લાનંદ પ્રહ્લરસ ભોગિયા, હૃવ ઇશ્વર ભાંગી ભાંત ;

એવા જન હરિતણા.

દયા દાન દાસા તન અતિઘણા, જ્ઞાન ભક્તિ વિવેક વેરાગ ;

એવા જન હરિતણા.

ક્ષમાવંત તપે નહીં તાપમાં, આશા રહિત અમલ અનુરાગ ;

એવા જન હરિતણા.

અક્રોધ ઇંદ્રીજીત અનુભવી, કવિ કોમળ શીળ સંતોષ ;

એવા જન હરિતણા.

આશા રહિત અમૃતવાણી વદે, સેહેજનંદ આનંદ કોશ ;

એવા જન હરિતણા.

શુદ્ધ સ્નેહી સવારથ નવ મળે, પરમાર્ય ઉપર પ્રીત,

એવા જન હરિતણા.

શશિ સૂરજવત સાક્ષી રહે, ઉદાર અરણ્યવની રીત ;

એવા જન હરિતણા.

હરણ શોક વિષે ડોલે નહીં, અર્ધ નિમિષ તજે નહીં નામ ;

એવા જન હરિતણા.

સુરતરૂ સુરધેતુ ચિંતામણી, મળતાં પોહોંચે મન કામ ;

એવા જન હરિતણા.

પરિપૂરણ લક્ષણ સંતનાં, બતરીક્ષમાં ઓછાં એ ;

એવા જન હરિતણા.

કહે પ્રીતમ સદ્ગુરુ સંતને, સહુ સોંપીને શરણુ રહે ;

એવા જન હરિતણા.

પદ ૫૪ ઘોળ ૧૭.

સદ્ગુરુના તે શબ્દ વિચારતાં, મટે માયા મોહ વિકાર ;
 હરિરસ પીજીયે,
 યાગી લક્ષ્મ કરે ધીજી વાસના, ઉર પ્રગટે પ્રેમ અપાર ;
 હરિરસ પીજીયે.
 એવો અજર અમર રસ જે પિયે, તેહનાં વણુ નેણુ પલટાય ;
 હરિરસ પીજીયે.
 ચડી બ્રહ્મખુમારી ન ઉતરે, સુખ મુખે કહ્યું નવ જાય ;
 હરિરસ પીજીયે.
 તેને સંલવ નથીરે શરીરનો, થયો આતમ દ્રષ્ટે ઉઘાડ ;
 હરિરસ પીજીયે.
 મરજીયો થઈ હરિને મળે, ગાળે જ્ઞાન હિમાળે હાડ ;
 હરિરસ પીજીયે.
 બ્રહ્મ ધ્યાને ગગનવત થે રહે, જ્યમ કુરુલ મહાજળમાંય
 હરિરસ પીજીયે.
 કૃષ્ણ પોતામાં પોતે કૃષ્ણમાં, કૃષ્ણ વિના નહિ દીસે કાંય ;
 હરિરસ પીજીયે.
 જેમ સરિતા સાગરમાં લળે, તેનું નામ નદી ટળી જાય ;
 હરિરસ પીજીયે.
 કહે પ્રીતમ સદ્ગુરુ સેવતાં, ટળે અંતર એક રસ થાય ,
 હરિરસ પીજીયે.

પદ ૫૫ ઘોળ ૧૮.

“સખી આજ આનંદ રંગ અંગમાં”—એ રાગ

તું તો રામ રટણુ કર રંગમાં, હવે રાખ હરિ સાથે હેત ;
 અવસર આવોં નહીં મળે.

વિષય ભૂતે તે તુજને ભમાવિયો, ક્ષણું ખેઠો નહીં ઠરી ઠામ—

અવસર. ૧.

ખોટાખેલમાં શું રે ખૂંચી રહ્યો, ઊઠ આગસ મેલ અચેત—

અવસર. ૨.

પ્રાણી પરપંચમાં શું પચી રહ્યો, માની સ્વપ્નતણું સુખ સાર—

અવસર. ૩.

કાળ ખાશે જે કેશે કહ્યું નહીં, નથી માનતો ગાફલ ગમાર—

અવસર. ૪.

અંતે રંગ પતંગ બશે ઉતરી, કાચી કાચા નહીં આવશે કામ—

અવસર. ૫.

તું તો સ્મરણ કરજે શુદ્ધ ભાવસું, ટાળી તન મન કેરા વિકાર—

અવસર. ૬.

ભજે પ્રીતમ બ્રહ્મ સ્વરૂપને, જેનો મહિમા છે અગમ અપાર—

અવસર. ૭.

૫૬ ૫૬ રાગ ગોડી.

પ્રથમ પ્રભુજ સાથે પ્રીત ન કીધી, એને મુવાટાણે સંત બનાવોરે ;
તુલસી મંગાવો એને તિલક કઢાવો, મુખે રામ નામ લેવરાવોરે. ટક.
દવ લાગા પછી કૂપ ખોદાવો, ધ કેધપિરે અગનિ એલાશેરે ;
ધન હતું તે ચોરજ લેધ ગ્યા, પછી દીવો કરે શું થાશેરે ;

પ્રથમ પ્રભુજ સાથે ૧.

માત પિતા સુત ભાઇને ભગની, ધ સખ ઠગનકી ટોળીરે ;
પ્રીત ભગાડી તારૂં સરવ હરી લેશે, પછી રેશો આંખ્યો ચોળીરે ;

પ્રથમ પ્રભુજ સાથે. ૨.

બાલપણું રમતામાં ખોચું, જીવાનીમાં વાહાલી જીવતીરે ;
ખુદ્દાપણે છોકરાં વાહાલાં, પછી મુવે તે માગી મુક્તિરે—

પ્રથમ પ્રભુજ સાથે. ૩.

ખાધું નહીં એણે ખરચ્યું નહીં, અને દાન માન નવ દીધુંરે ;
હરિશુરુ સંતની સેવા ન કીધી, રામ નામ નવ લીધુંરે—

પ્રથમ પ્રભુજી સાથે. ૪.

તલાવ કાટા પછી પાલ બંધાવો, ધ ક્ષેપરે નીર ઠેરાશેરે ;
કહે પ્રીતમ પ્રીતે હરિ ભજન વિના, અવસર એળે જશેરે—

પ્રથમ પ્રભુજી સાથે ૫.

પ્રેમદાસ.

પદ ૧ પ્રભાતિયું.

માયાતાલું મરગલું સતી સમજ્યાં નહીં, જગમગે આંખડું જોત ભારી.

ટેક

મૃગે માયા ધરી કનક કાયા કરી, સતી સીતાતાલું મન મોહ્યું ;
પેહરશું કંચવો જશું અવધેં પુરી, કૌશલ્યા માતને પાય પડશું—

માયાતાલું. ૧.

મૃગને મારવા રામ તત્પર થયા, મારિયું બાણને દૂર નાહું ;
પડતાં પોકારિયો લછમન આવજો, વનવિષે એકલો એમ ભાળ્યું—

માયાતાલું. ૨.

ઉઠિયા લછમન બાણ કમરકસી, ગયા સીતાતાલ્લી આણ બાંધી ;
હાથમાં પાવડી જોગીને વેષે થઈ, રાવણે આવીને ભીખ માગી—

માયાતાલું. ૩.

જાણી જોગેશ્વર જનકસુતા ઉઠિયાં, કનકના થાળમાં દાન દેવા ;
હરણ કરી રાવણો કપટી નાશી ગયો, કહે પ્રેમદાસ એને રામ

રૂઠા— માયાતાલું. ૪.

પદ ૨ રાગ એજ.

કૃણુ ધારી લલમના બોલને બળવંતા, સીતાની શોધને કોણુ જાશે.

ટેક.

રામ રૂદન કરે લલમન ટળવળે, કહોને બાંધવ હુવે કેમ કરવું ;
તાતનાં વચનથી વનવિષે આવિયા, કૌશલ્યા માતને શુંજ કૅશું—

કૃણુ. ૧.

લવણુ સાહેર ભરી કનક લાંકાપુરી, રાક્ષસી રમતને કોણુ જીતે ;
દશમુખો દેત ને લાંકામાં હું કશો, વનચરાં વાંદરાં કેમ કરશે— કૃણુ. ૨
ઠેકીને ઠમકતો હનુમતો ઊઠિયો, મેઘની ગર્જના ગુલાંટ મારી ;
કનકના કોટને પાડી પરસે કડું, દશમુખા દેતનો દાટવાળું— કૃણુ. ૩.
રામનો દૂત તે લાંકાભણી ઉછળ્યો, માતા સીતાતણી વાર કીધી ;
જુદના જોરથી રાક્ષસ મારિયા, કનકની લાંકને આગ દીધી— કૃણુ. ૪.
આવી શ્રીરામને શીષ ચરણે ધર્યું, સતી સીતાતણી શોધ દીધી ;
કહે પ્રેમદાસ ચૌદલોકના નાથસું, સાચા સમર્થ સાથે પ્રીત કીધી—

કૃણુ ૫.

પદ ૩ રાગ એજ.

શ્રીરામ લાંકા લડી સેન વાનરકપિ રાજ ભાણુ.

ટેક

રામ લાંકા લડે ભરથ તપસા કરે, રીંછ વાનરતણી સેન છૂટી ;
આડ પાષાણુ ને ડુંગરા ઉછળે, સાવ સોનાકેરી લાંક લૂટી—

શ્રી રામ. ૧.

રાવણો રીસથી જોદ્ધ અઘડે ચડયો, બાંધિયાં બાણુ ને સેન સાથે ;
ઢોલ નિશાન તે રણવિષે વાજ્યાં, દેખીને દેવતા ત્રાસ પામે—

શ્રી રામ. ૨.

સ્વર્ગ પાતાળમાં આણુ રાવણુતણી, શિવ વરદાન તે કેમ મરશે ;
આવિયા રામ હનુમાન લલમન જતી, વાંદરા રીંછ તે કેમ કરશે—

શ્રી રામ. ૩.

શ્રીરામને રાવણુ લહે, ત્યારે પૃથ્વી કમકમે, દશદિગપાળ પ્રહ્નંડ ડોલે ;
રામનાં બાણુથી રાક્ષસ નાસિયા, મારવો રાવણુો ઐન્ય યોલે—

શ્રી રામ. ૪.

રાવણુ શીષ દશ વીશ ભુજ છેદિયાં, સતી સીતાતણી વાર કીધી ;
કહે પ્રેમદાસ ઐહલોકના નાથ તે, લંકા વિભીષણુને ભેટ દીધી—

શ્રી રામ, ૫.

પદ ૪ રાગ ઐજ.

અવધ પુરી સ્વર્ગ સમતુલ્ય શોભા ગણી, સરયુ નદી ગંગજળ

રંગ જામ્યો. ટેક.

આવિયા રામ વનવાસ વેગે કરી, ભેટિયા ભરથને પ્રેમ આણી ;
કૌશલ્યા માતુને શીષ નમાવિયું, રૂષિજન યોલિયા વેદવાણી—

અવધ. ૧.

કનક સિંહાસને શ્રીરામ પધારિયા, યાચક જનને દાન દેવા ;
ઢોલ નિશાન વાણુત્ર ત્યાં વાણુયાં, છપ્પનલોગ પય પાન કીધાં—

અવધ. ૨.

ધરોધર આનંદ ઐચ્છવ અતિ ઘણા, સ્વર્ગમાં દેવતા સુખ પામ્યા ;
શ્રીરામનાં રૂપને નિરખીને મનવિષે, મોટ મોટા મુનિજન માન

પામ્યા— અવધ. ૩.

શ્રીરામનાં રાજમાં સુખ સંપત્તિ ઘણી, તેથી ગયાં પાખંડ પાપી ;
જેર જીલમથી જમ ફરકે નહીં. હજુરી હનુમાનની હાંક ભારી—

અવધ. ૪.

શ્રીરામનાં નામને ગાય શીળે સાંભળે, નરનારી તે વેકુંડ પામે ;
કહે પ્રેમદાસ આલોક પરલોકમાં, જનમ મરણુનો રોગ વામે—

અવધ. ૫.

૫૬ ૫ ભજન,

પાંચ તંતકા બન્યા તંબુરા, ખૂંટા હે ગુણ તિનકા ;
 ગુરુકી ગમસેં ગાને ગગનાં, શબ્દ સુનાયા શૂનકા,
 મેં ગલરૂ સતગુરુકા, જેણે લિયા ગગનગઢ વંકા હોણ. ટેક.
 ઉન મુનિ આકાસેં અડિયા, દોર લગાયા દમકા ;
 પવન મનકા ફેર મણીકા, તાપ યુઝા લે તનકા— મેં ગલરૂ. ૧.
 નાદ ખંજરી નોખત વાજે, ઘોર રહા ઘણુંકા ;
 ઘેરી ઘેરી મોરલી ખાને ગગનમેં, વીજ કરે અમૂકા— મેં ગલરૂ. ૨.
 તેજ તખ્તપર કરલે કિલ્લા, જેર નહીં બ્યાં જમકા ;
 શ્વાસોશ્વાસ વા ઘેર નાહીં, એમ પ્રેમ કહે છવણકા— મેં ગલરૂ. ૩.

પ્રેમાનંદ

વડોદરાનો આતુર્વેદી મોઢ ખાલણ.

દાણુ લીલા ૫૬ ૧.

સુંદર શામળાદે, એ પ્રીતમ પાતળાદે. ટેક.
 પ્રાણછવન પ્રભુ છે મારા, નાગર નંદકિશોર ;
 અમે મેયારી પારકી નારી, ન કીજે આવડું જેર— સુંદર.
 નંદરાયની આણુ માતું છું, શ્યામ સાંભળ કાન ;
 મહી માટે ઉખળમું બાંધ્યો, તેય ન આવી સાન— સુંદર.
 કઠણુ રાજ છે કંસતુરે, આવડો ન કરિયે વાદ ;
 કોઈ મળશે મઃથાની નારી, ઉતારશે તારો નાદ— સુંદર.
 ભલા ગોપતી વહુ બેટીનાં, નિત્ય ભંગાવો માટ ;
 દાણુ નાપે તેને ભીખ મંગાવો, લોકમાં કહે છે લાંઠ— સુંદર.
 દાણુ કહો કે ભીખ કહો કે, કૃષ્ણ કોહો અજાણુ ;
 પ્રેમાનંદ પ્રભુ કહે ગોખી, આપો હુમારું દાણુ— સુંદર.

પદ ૨.

કાનુડો દાણુ માગેરે, ધુતારે દાણુ માગેરે.	ટેક.
સવાયાનું ગોરસ તારે, પૈસો જોઈયેરે ;	
વેપાર દીઠો વ્રજનો શું ? ગાંઠનું ખોઈયેરે—	કાનુડો.
મટુકીમાં મિરાત છે મોટી, છે છાશનું પાણીરે ;	
તે છત ઉપર નહોતું બાણ્યું, કોઈ બેસશે દાણીરે—	કાનુડો.
દાણુની દોલત જોડતામાં, મૂળગું ખોશોરે ;	
મહિમા જાશે નંદજનો તે, લાલજી જશેરે—	કાનુડો.
ભાંગી કોડી ભૂધરારે, નહીં આપિયે ખહોણીરે ;	
હુમો કરીને ગોકુળ જશું, રાખો છાશની દોણીરે—	કાનુડો.
પ્રેમાનંદ પ્રભુ કહે ગોપી, આકળાં શાને થાઓરે ;	
છાસની દોણી શું કરૂં, દાણુ આપીને જાઓરે—	કાનુડો.

પદ ૩ ચખોલા.

કૃષ્ણ— ઉભીરે ઘુમટા વાળીરે, આંજ્યાવિણુ આંખડી કાળીરે ;	
જાયે કહાં આચ્યા પાખીરે, રાધાને રોટ્ટી રાખીરે—	ઉભીરે.
જાંચીને અલખેડી રાધે, પાતલડી પરિધાન,	
જોળનિયાતું જોર જણાવે, હું ઉતારૂં અભિમાન—	ઉભીરે.
રાધા— નાનડી વયમાં નામ કહાડયું, લોક કરે વખાણુ ;	
માં ખાયેને આંખ લાજે, મહી માંહે શાનું દાણુ ;	
આલ્યો જા પાધરીવાટે સાંખુ નંદરાયને માટે.	ટેક.
કૃષ્ણ— આ ગોકુળમાં ઘણી વસે છે, જૂઠી જાત આહીર ;	
જહેવારની વાતે લક્ષ્મી શાની, ખોલ્યા શ્યામ શરીર—	ઉભીરે.
રાધાજી— પાધરી વાટે તે લડેરે, જેને હોય બે બાપ ;	
દાણુની શું તેં મ્હોર કરાવી, કંસરાયની છાપ—	આલ્યો જા.
કૃષ્ણ— છાપ તો તારો બાપ કરાવે, રાંકડો ધ્રિણુલાન ;	
અમો કુંવર નંદલાલના, કોની નવ માનું આણુ—	ઉભીરે.

- રાધાજી-સમજીને ખોલ શામળા, એ લોક સાથે શાં લાડ ;
લીખ માગીને પેટ ભરે તે, પરમેશ્વરનો પાડ— આલ્યો જા.
- કૃષ્ણ- ગોપી ગાળ દિયો અદકેરી, છે જોરાવરનો જોરો ;
લીખ માગ્યાની પેર કહું, તું કાન ધરની હોરો— ઉભીરે.
- રાધાજી-કાન ધર્યાનું કમ શું છે, વેગળો રહી કર વાત ;
હમો ખેટી ધિખુલાનની, મુને કોણ અરાડે હાથ— આલ્યો જા.
- કૃષ્ણ- જો આવે રાણી ધંદ્રાણી તો જાથે મહેલી માન ;
સર્વસ્વ તારું લેઈ ગોપી તો, નામ માહારું કહાન — ઉભીરે.
- રાધાજી-છ વરસનો છોકરડો ને, ચારી પીતો છાશ ;
રનેહમાં તો સર્વસ આપું, જો આવે હમારી પાસ—આલ્યો જા.
- કૃષ્ણ- તું મહિયારી મદની માતી, હું તો નાનેરું બાળ ;
બાળપણું તુજને દેખાડું, થાવા દે સંધ્યાકાળ— ઉભીરે,
- કવિ- સંવાદ કરતાં દિવસ વીત્યો, અબળા આકળી થાય ;
પ્રેમાનંદ પ્રભુ જાવાદો, ગોપી લાગી પાય — આલ્યો જા.

૫૬ ટ.

- સુંદર શામળારે, હમો હાર્યાં ને જીત્યો તું. ટેક.
- તમે હમને કહું તે કીધું, હમે કયું તું હાસ્ય ;
આજ પછી હમે તમારાં, વણ મૂલે લીધાં દાસ— સુંદર,
- જે જોઈયે તે લોરે મોહનજી, અસુર હમને થાય ;
ધર ધંધાની ખેડી મોટી, ઘેર દોવી છે ગાય— સુંદર.
- સાસુડી સાપણ નણંદી નાગણ, જેઠ જેવો જમ ;
સુરભીસુત સરીખો સ્વામી, તેને ઉત્તર આપું કયમ— સુંદર.
- લોકતણી તો લાજ મોટીછે, દુરાચારી સંસાર ;
પ્રેમાનંદ પ્રભુ કહે ગોપી, જેમ કહેાં તેમ ત્યાર— સુંદર.

પદ ૫ ઇંદ ભુજંગીની ચાલ.

મહારાજ લંકાતણો એમ ભાષે, નથી મર્ણુ થાતું લખ્યા લેખ પાષે ;
તારે મન હું સુંદરી નાથ વેલો, ક્રીધો જ્ઞાન વિચાર મેં સર્વ ખડેલો ૧.

પરિબ્રહ્મ એ રામ આનંદકારી, મને મારવા માનવી દેહ ધારી ;
બાણી જ્ઞેષને જનકી હુણું ક્રીધું, વેડી નાર મેં મર્ણુ માગીજ લીધું ૨.
એને પામવા અષ્ટ જે જ્ઞેગ સાથે, ખટે દર્શનોમાંહી ખોજ્યો ન લાધે ;
તપે તીર્થ સ્નાને જપે યજ્ઞ દાને, નાવે રામ સ્વપ્નામાં વેરાગ્ય ધ્યાને. ૩.

ન પામે એનો પાર દાનવ દેવે, જેને પામવા શિવ શમશાન સેવે ;
ધર્યું માનવી રૂપ તે મુજ માટે, આવી ઉતર્યા રામ સમુદ્ર ઘાટે. ૪.

ધન્ય તાત મારો ધન્ય માત મારી, મારે કારણે અવતર્યા શ્રીમુરારિ ;
ઘણું ખાધું પીધું ઘણા લોગ ક્રીધા, ઘણા રાય રાણા જીતી દંડ લીધા ૫.

તને નાર મંદોદરી વાત પૂછું, મારે લોગવિલાસમાં શું છે આછું ;
હવે માયાના સુખથી મન ભાગ્યું, રઘુનાથને હાથ હું મર્ણુ માગું. ૬.
સુણી કંથના મુખની ગુહ્ય વાણી, ઘણું રીઝ પામી નમી પાયરાણી ;
કવચ પેર્યું રાયે શિરે ટોપ ધરિયા, ખાંધ્યાં ખર્જ ખાંડા ખહુ ખાણુ
લરિયાં. ૭.

ધર્યાં ચાપ ભાથાને ત્રિશૂળ ભારે, છત્રીસેં આયુષો માહારાજ ધારે ;
ઝગે કુંડળો લોલ કપોળ ઇંદુ, પૂજે કુમકુમે નાર તિલક ગિહુ. ૮.

કરે ભૂપને ધૂપ અગર દાઝે, કપૂરે કરે આરતી ઘન્ટ વાજે ;
અરથે અંદન કેસર પુષ્પમાળા, ઘણાં ગીત ત્યાં ગાય સાંભાગ્ય ખાળા. ૯.

સાતે લક્ષ પુત્રી પિતા પાસ આવી, કરી વારણાં જાય મોતી વધાવી ;
આશિષો વહેછે વધૂ પુત્ર માહુલા, જીતી રાયજી આવજે ઘેર વહેલા. ૧૦.

અન્નમહિષ મારી ઘણા લોગ લીધા, લલાટે લોહી આંદલા લાલ ક્રીધા ;
ત્યાં મંદોદરી માતને પાય લાગી, અઢથો ઇંદ્રજીત રથે વેણુ માગી ૧૧.

અતિ કાય કુમારની જ્ઞેષ માતા, વખાણે લક્ષ્મી માતરે તું વિધાતા ;
કેવી જીકિતથી આખ્યો તહે તેજ ઘડિયો, મુજ રંક માતા તણે પેટ
પડિયો ૧૨.

જ્ઞેષ રામ સામોજ સંગ્રામ લેવો, ન જાણું સમાચાર પામીશ કેવો ;
કહે પુત્રને માવડી શીખ છાની, રખે ખાપ મારા કરો પાછીપાની. ૧૩.

રઘુનાથ સાથે રૂઢું જુદું કરવું, ધરી દેહ તેને એકવાર મરવું ;
 પ્રસૂતા તણી શીખ માથે ચઢાવી, અતિકાય ખેઠો પછી રથ આવી. ૧૪.
 વાયુ વેગી તોખાર ત્યાં ચાર જોડ્યા, કરે ઉડવા મન આકાશ ઘોડા ;
 દેખી છાંય પોતાતણી ગાલ ચમકે, ગળે હેમની માળ ઘુઘર ઘમકે ૧૫.
 જુદ્યે જય અતિકાય તે મન માલ્યો, જેવો અભ્ર આકાશમાં ચંદ્ર
 ચાલ્યો ;

કીધો હોમ તે કુંભનાં પાણી સેવી, થયાં તુષ્ટ પૂજા થકી માત દેવી. ૧૬.
 રથ આપ્યો એક અખિલ માતે. અગ્નિકુંડથી નીસર્યો અશ્વસાથે ;
 હથિયાર ખાંધી તેણે રથ ચઢિયો, ઇંદ્રજીત ચાલ્યો દેવી પાય
 પડિયો. ૧૭.

ઉદમાદ મેઘનાદને મન આપ્યો, પામ્યો રથ અણુભંગ અંગાએ
 આપ્યો ;

નહીં નીર જોળે નહીં હિમ ગાળે, નહીં શસ્ત્રભેદે નહીં અગ્નિ જાળે. ૧૮.
 પેસે સપ્ત પાતાળ આકાશ ઉઠે, ઇંદ્રજીત ખેઠો એવે રથ રૂઠે ;
 રાજ રાવણે પાટવી પુત્ર નિરખ્યો, દિસે શૂર સોહામણો સૂર્ય
 સરળો. ૧૯.

એતો મેં વખાણ્યું ઇંદ્રજીતરૂપ, હવે હું વખાણું કુંભકર્ણુ ભૂપ ;
 જોજન દોઢનો રથ છે લાખો ખેડોળો, અર્ધકોશ કોયો એક કોશ
 ચોડો. ૨૦.

મુખ આગળે કેસરી સોળ જોડ્યા, તેણે ત્રેલિયા ત્રણસેં શ્રેષ્ઠ ઘોડા ;
 ખર જાતના સાતસેં એહુ પાસે, હાંકે જુજવા સારથી હેમ રાશે. ૨૧.
 ખુંખારે હોકારે બહુ નાદ ઉઠે, રથ ઠેલવા હાથી પચાસ પૂંઠે ;
 ચઢી વાંસલાં વીંઝણા નિજ હાથે, શત એક મુથાર છે રથ સાથે. ૨૨.
 ગદા ત્રણસેં પરિઘ પંચાસ ધરિયાં, ભાથા પાંચસેમાંહી બહુ બાણ
 ભરિયાં ;

ઘણા આપખાંડા તણાં નાદ થાયે, છત્રીસે આયુધો ભર્યો રથમાંહે. ૨૩.
 બહુ અન્ન પકવાન્ન ભર્યાં માંસ સાથે, લાગે રાયને ભૂખ સંગ્રામ થાતે ;
 કવચ લોહ પેચું ધર્યો ટોપ માથે, ઇંદ્રચાપ જેવું ધર્યું ચાપ
 હાથે. ૨૪.

નખ્યો ભાઈને ભૂપ તે કાળલાથી, રથે તે ચડ્યો છે કુંભકર્ણુ હાથી ;

કીધી ગર્જના ક્રોધસું મીટ માંડી, નાઠાં વાંદરાં લાંકની પોળ છાંડી રપ.
રૂડુંરૂપ તેનું કવિ શું વખાણે, આલ્યો કુંભકર્ણ મેરૂશૃંગ જાણે ;
લાંકામાંહીથી મસ્તકે ટોપ જોઈ, નાઠાં વાંદરાં લોચને આલ્યાં
લોહી ર૬.

વિભીષણ પ્રત્યે રઘુનાથ પૂછે, મારૂં સેન નાસે તે કારણ શું છે ;
વિભીષણ કહે એ કુંભકર્ણનામે, એછે વીર મારો ચઢ્યો છે
સંગ્રામે. ર૭.

એતો મેં વખાણ્યું કુંભકર્ણરૂપ, વખાણું હવે રાય લાંકેશ ભૂપ ;
અણભંગ નવરંગ છે રથસાર, જોડ્યાં મનવેગી વડા અશ્વ ચાર. ર૮.
જ્યે મંગળ હુંસલોરૂપ ધામ, જ્ય વિજય ચાર ઘોડાનાં નામ ;
ળીજ રથ કોટિ ઘોડા ઊંટ હાથી, અસ્વારી કીધી લાંક ભૂનાથભાથી. ર૯.
શુકન શબ્દ જોલ્યા વાણંત્રે અનૂપ, રથેં રાવણોરાય જોડોજ ભૂપ ;
જેજે શબ્દ લાંકેશને ણંદિ જોલે, વાળે અંગ મૃદંગ ઉપંગ ઢોલે. ૩૦.
લેરી લેર રણતુરને રણ શૃંગી, પટે ઢોલ વાળે છે ત્યાં ઢીંગી ઢીંગી ;
વેણા વાંસળી ઘુઘરી જહુ તુરંગી, કાંસી ઝાલરો ઝાંઝરી શખ
શિંગી ૩૧.

કવિતા કરિને કવિ કીર્તિ જોલે, ન ફેરી શરણાધ્યે ચિત્ત જોલે ;
વાગે તાન તાળી ગાયે ગીત સારાં, ગજ ઘંટ જોલે નોખતો
નગારાં. ૩૨.

સાથે લખ છત્રીસ વાણંત્ર જોલ્યાં, અજ્યો અંદ્રને ઇંદ્ર આસન ડોલ્યાં ;
ધરાધુજ ડોલ્યા છે પાતાળ સાતે, અસ્વારી કીધી જ્યાં લાંકેશ
નાથે. ૩૩.

નેજા ફરફરે થરહરે સંગ ભાલા, કરી કડકડાટી કોટિ જોલ્યા આલ્યા ;
અતુરંગનું સેન સંગ્રામ જાણે, થઈ ભીડ ભારે લાંકામાં ન માણે. ૩૪,
રૂપે સુંદરી રાક્ષસી ગોખ આવે, દશગ્રોવને પુષ્પ મોતી વધાવે ;
ભાઇ પુત્ર દોહિત્ર ભત્રિજ સાથે, લીધા સાથ સંગ્રામ તે લાંક
નાથે. ૩૫.

આવ્યા ભેટ લેવા સહુ દેવ આપે, રણે રામ હારે પછે એ સંતાપે ;
વાયુ વાટ બુહારે છે ળીક ધરતો, વળી આગળે મેઘ છંટકાવ
કરતો. ૩૬.

આવ્યા સમ ઋષિ મહા મોઢ મોટા, આશીર્વાદ દેછે પણ શબ્દ જોટા ;
નાચે અપ્સરા ગીત ગાંધર્વ ગાય, અર્પે શારદા નારદ વેણુ વાય. ૩૭.
મહારાજ આવ્યો રઘુવીર આમો, તાઠો વાંદરા સાથ ખહુ ત્રાસ પામ્યો.

દોહરો.

ત્રાસ પામ્યાં જોઈ વાંદરાં, શંકાણા રઘુરાય ;
ભટ પ્રેમાનંદ કહે કથા, સુદ્ધ કૈષ ધેર થાય,

પદ ૬ છંદ ભુજંગીની ચાલ.

વસી સ્વર્ગ સુરવર્ગ આશ્ચર્ય પામે, પરિબ્રહ્મ આ શું કરે નંદ ધામે ;
અખંડાવિનાશી વપુ વેપ ધારી, બાંધે ઉખળે બ્રહ્મને નંદનારી. ૧.
પ્રભુ અન્યુતાનંદ અન્યક્ત કહિયે, નહીં ભારતી વેદથી ભેદ કહિયે ;
નિરાકાર સાકાર આનંદકારી, બાંધે ઉખળે બ્રહ્મને નંદનારી. ૨.
ગુણાતીત ગોવિંદ ગારૂડગામી, વાયુ તુલ્ય સર્વત્ર અંતરબની ;
પરાતપર પ્રાણેશ્વર ઇન્દ્રગણેશી, બાંધે ઉખળે બ્રહ્મને નંદનારી. ૩.
સહસ્રશીર્ષા બ્રહ્મ શ્રીશેષશાયી, જેમાં સર્વ સામર્થ્ય છે સુખદાયી ;
અમુરંત અઘનાશ એછે મુરારિ, બાંધે ઉખળે બ્રહ્મને નંદનારી. ૪.
અતુભુજ ચિહ્ન અક્ષયવાણી, ગદા શંખ સારંગધર ચક્રપાણિ ;
મુક્તાનંદ મહારાજ સંસાર તારી, બાંધે ઉખળે બ્રહ્મને નંદનારી. ૫.
શર્દેન્દુ મુખ શર્મથી જ્ઞાનિ પામ્યું, સંપુટ હાથથી માતને શીષ
નામ્યું ;
ભક્તાધીન થૈ દીન ભરે નેનવારી, બાંધે ઉખળે બ્રહ્મને નંદનારી. ૬.
દક્ષિણ પાણિ નવતીત દૃઢ મુષ્ટિવાળી, કરે ભક્ષ ને ત્યાં રૂવે વનમાળી ;
કરે વ્રજ વધુ માતને મનુહારી, બાંધે ઉખળે બ્રહ્મને નંદનારી. ૭.
જસોદા તણા મુકુતો કોણુ જાણે, ન આવે ગણે પાર વેદો વખાણે ;
પ્રેમાનંદ કહેછે મતિ કોણુ મારી, બાંધે ઉખળે બ્રહ્મને નંદનારી. ૮.

પ્રેમાનંદ સ્વામી.

પદ. ૧. થાળ ગરબી ૧.

- અવિનાશી આવેરે, જમવા કૃષ્ણ હરિ ;
શ્રી ભક્તિ ધર્મ સુતરે, જમાડું પ્રીત કરી. ૧.
- શેરડિયો વાળીરે, કૂલડાં વેર્યાં છે ;
મલિયાગરે મંદિરરે, લીંખ્યાં લેર્યાં છે ૨.
- ચાંખડિયો પે'રીરે, પધારો ચટકંતા ;
મંદિરિયે મારેરે, પ્રભુજી લટકંતા, ૩.
- ખાન્નેઠે ખેસાડીરે ચરણકમળ ઘોળાં ;
પામરિયે પ્રભુજીરે, પાવલિયા લોળાં ૪.
- કુલેલ સુગંધીરે, ચોળું હું શરીરે ;
હોતે નવરાવુંરે, હરિ ઊને નારે. ૫.
- પે'રાવું પ્રીતેરે, પીતાંબર ઘોતી ;
ઉપરણી ઓઠાડુંરે, અતિ ઝીણાંપોતી. ૬.
- કેસર ચંદનનુંરે, લાલે તિલક કડું ;
વંદન કરી વિષ્ણુરે, ચરણે શીષ ધડું. ૭.
- ઉર હાર ગુલાબીરે, ગજરા ખાંધીને ;
નિરખું નારાયણુરે, દ્રષ્ટિ સાંધીને. ૮.
- શીતળ સુગંધીરે, કળશ ભર્યાં જળના ;
હલેચ ખાંધ્યા છેરે, ઉપર મખગલના. ૯.
- કંચન ખાન્નેઠેરે, ખિરાન્ને ખહુ નામી ;
પકવાનને પીરસીરે, થાળ લાવું સ્વામી. ૧૦.
- મોતૈયા લાડુરે, સેવૈયા સારા ;
તમકાજ કર્યાં છેરે, લાકણ સાઈ પ્યારા. ૧૧.
- મગદળ ને સેવદળરે, લાડુ દળના છે ;
ખાજાં ને ખુરમારે, ચુરમાં ગોળનાં છે ૧૨.
- જલેળી ઘેવરરે, ગરફી ખહુ સારો ;
પે'રા પતાસારે, સાટા સુખકારી. ૧૩.

- મરઠી ને મેસુરે, જમો જગવંદનજી ;
 સૂતરફેણી છેરે, લક્ષ્મિ નંદનજી. ૧૪.
- ગગન ને ગાંઠિયારે, ગુંદવડાં વાલા ;
 ગુલાબપાક જમન્જેરે, ધર્મતાણા લાલા. ૧૫.
- એલાઈચી દાણારે, અણા છે સાકરિયા ;
 ગુંદરપાક સુંદરે, જમન્જે ઠાકરિયા ૧૬.
- ટોપરાપાક ટાઢોરે, સકરપારા આરા ;
 સેવો ઘી સાકરે, તમે છે જમનારા ૧૭.
- કેસરિયો ણિરંજરે, ગળ્યો ને મોળો છે ;
 સાકરનો શીરેરે, હરિશો ઘોળો છે. ૧૮.
- લાપત્રી કંસારમાંરે, ઘી બહુ રમ્મણસ છે ;
 ખીર ખાંડ ઘી રોસ્ત્રીરે, જમો બહુ સરસ છે. ૧૯.
- બદામ આરોળીરે, દ્રાખ તે નાળીને ;
 દૂધપાક કર્યો છેરે, જુઓ હરિ આખીને. ૨૦.
- પુરી કચ્ચોળીરે, પૂરણપોળી છે ;
 રોટલિયો ઝીણીરે, ઘીમાં ઘોળી છે. ૨૧.
- પાપડ ને પુડકારે, ગીઠા માલપુડા ;
 માખણને મિસરીરે માવો દહીંચુડા. ૨૨.
- ઘઉંની છે બાટીરે, બાજરાની પોળી ;
 ઝાઝીવાર ઘીમાંરે, હરિ મેં ઝળકોળી. ૨૩.
- તલસાંકળી સુંદરે, ખીજી ગળપાપડી ;
 ગાંઠીયા કળીરે, ત્રીજી કૂલવડી. ૨૪.
- લજિયાં ને વડારે, સુંદર દમથરિયાં ;
 વઘાર્યાં અણારે, માંઘ મીઠું મરિયાં. ૨૫.
- ગુંજાં ને મઠિયાંરે, કાકડા કરગા છે ;
 અળવી આદાનાંરે, લજિયાં સરસાં છે. ૨૬.
- કંચન કટોરેરે, પાણી ખીજેજી ;
 જે જે કાંઠ નેઠયેરે, માગી લેજેજી. ૨૭.
- રોટલી રસ સાકરે, જમન્જે અલગેલા ;
 રાયણાંને રોટલીરે, ખાંડ કેળાં છેલા. ૨૮.

મુરખ્યા ક્યોં છેરે, કેરી દ્રાખતાણા ;	
સુંદરવર જમનેરે, રાખશોમાં મણા.	૨૯.
કટોરા પૂર્યારે સુંદર શાકોના ;	
કેટલાક ગણાવુરે, છે અઝાં વાનાં.	૩૦.
સૂરણ તળ્યાં છેરે. સુંદર ધી અઝે ;	
અળવી ને રતાળુરે, તળ્યાં છે તમ કાળે.	૩૧.
મેં પ્રીત કરીનેરે, પરવળ તળિયાં છે ;	
વંચાક ને વાલોળરે, લેળાં ભળિયાં છે.	૩૨.
કંકોડાં કોળારે, કેળાં કરેલાં ;	
ગલકાં ને તુરિયાંરે, રૂડાં વધારેલાં.	૩૩.
ચોળા વાલોળરે, પ્રીત કરી તળિયો ;	
દુધિયા ને કોડારે, ગુવારની ફળિયો.	૩૪.
લિલવા વધાર્યારે, થયા છે બહુ સારા ;	
ભીંડાની ફળિયોરે, તળિયો હુરિ મારા.	૩૫.
ટાંકો તાંદળનેરે, મેથીની ભાલ ;	
મૂળા મોઘરિયોરે, સુવાની તાલ.	૩૬.
ચણેચી દોડારે, ભાલ સારી છે ;	
કઠી ને વડીરે, સુંદર વધારી છે.	૩૭.
નૈયાનાં રાઈતારે, અતિ અનોપમ છે ;	
મીઠું ને રાઈરે, માંધ બે સમ છે.	૩૮
કેટલાંક ગણાવુરે, પારતો નહિ આવે ,	
સાડું સાડું જમનેરે, જે તમને ભાવે.	૩૯.
ખાડું ને મોળુરે, હુરિવર કહેજો ;	
મીઠું મરી ચટણીરે, માગી લેજો.	૪૦.
અથાણાં જમનેરે, સુંદર સ્વાદુ છે ;	
લીંબુ ને મરચારે, આંખળાં આદુ છે.	૪૧.
રાઈતી ચીરીરે, કેરી બોળ કરી ;	
ખારેક ને દ્રાખમાંરે, નાંખ્યાં લવંગ મરી.	૪૨.
કેરાં ને કર્મદારે, તળી છે કાચરિયો ;	
ળીલાં બહુ સારારે, વાંસ ને ગરમરિયો.	૪૩.

પંખાળીના ભાતમાંડે, સુંદર સુગંધ ઘણો ;	
એલાયચીનો પિરચ્યોડે, આંખા મહોરતણો	૪૪.
મેં કઠણ કરી છેડે, દાળ હરિ તુરની ;	
પાતળી પીરસી છેડે, દાળ મચુરની	૪૫.
મગને અડદનીડે, કરી છે ઘોઘને ;	
ચોળા ને ચણાનીડે, ઘીમાં કરમોઘને.	૪૬.
દાળ ને ભાત જમજોડે, તમને ભાવે છે ;	
ચતુરાઘ એ જમતાંડે, પ્રીતિ ઉપજવે છે.	૪૭.
દહીને ભાત જમજોડે, સાકર નાંખી છે ;	
હૂધને ભાત સાકરે, સાકર રાખી છે.	૪૮.
હૂધની તર સાકરે, ભાત જમો પેહેલા ;	
સાકર નાંખીનેડે, હૂધ પિયો છેલા.	૪૯.
જે જે કાંધ જોઈએડે, તે કહેજો અમને ;	
કાંધ કસર કરોતોડે, મારા સમ તમને.	૫૦.
જીવન જમીનેડે, ચણુ કરો નાથ ;	
ચંદન ગારેસુડે, ધોવરાવું હાથ.	૫૧.
તજ, એળચી જયકળાડે, જાવંત્રી સારી :	
કાથો ને ચૂનોડે, સારી સોપારી.	૫૨.
નાગરવેલીનાંડે, પાન લાવી પાકાં ;	
ઘોઘને મૂક્યાં છેડે, અનોપમ છે આખાં.	૫૩.
માંઘ ચૂરણુ મેલીડે, ખીડી વાળી છે ;	
લલિત લવિંગનીડે, ખીડી રસાળી છે.	૫૪.
મુખમાં હું મેલુંડે, ખીડી પ્રીત કરી ;	
આરતી હિતાડે, પ્રભુજી ભાવ ભરી.	૫૫.
કૂલ દસેજ બિઠાવુંડે, પોઠો પ્રાણુપ તિ ;	
પાવલિયા ચાંપુડે, હુંડે હરખ અતિ.	૫૬.
થાળ ગાયો પ્રીતેડે, ધર્મકુળમુગટમણિ ;	
આપો પ્રેમાનંદનેડે, પ્રસાદી થાળ તણી.	૫૭.

કૂલીબાઈ.

(કચ્છ ભુવની રહીશ)

પદ ૧. પ્રભાતિયું

“ ગણેશ ગાઘ્યે માતા શારદા તુઠી ” એ રાગ.

આજરે સ્વપનામાં હુંતો, વાણુમાંહી ઘેઠી, દ્વારિકાં મેં દીઠી
 ધરમતણી ધ્વજ દીઠી, મંદિરમાં પેઠી. ટેક.

ઘેટનાં તો તીરથ કીધાં, ગોમતીમાં નાહી ;
 ત્રિકમળનાં ચરણામૃત, પીધાં તો વધાવી — આજરે. ૧.
 આવી રૂઠી પ્રભુ ભક્તિ, આગે નવ જાણી ;
 માયાના જંબાળમાંહી, વેવલા થૈ ગ્યા પ્રાણી— આજરે. ૨.
 કર્નેડીને કૂલીબાઈ, કહે તારી દાસી ;
 ત્રિકમ તારા તેજમાંહી, રહી છું વિભાગી— આજરે ૩.

બાપુ.

નિરાંતદાસ તથા શ્રીરમદાસનો શિષ્ય સં ૧૮૯૬ માં હતો.

પદ ૧. રાગ કાફી.

પાણીનો ખેલ બનાવ્યોરે, એની તો કહિયે અક્કલ ઘણી ;
 સહુથી રમનારારે શોભા તો એના નામતણી ટેક.
 અરૂં એ પાણીને જોટું એ પાણી, પાણી અફીલુ ને ખાંડ ;

૧. આ સાધવી સતી કચ્છ ભૂવના વડનગરા વાગર ગૃહસ્થ વેરા રાઘવજી વાઘજી ની પુત્રી અને મેહેતા હરિશંકર લક્ષ્મીધરની પત્ની થાય. તે માફા ભક્ત અને વચન સિદ્ધ હતી.

- એ પાણીથી થયાં નરનારીને, એ પાણીથી પ્રહ્લાંડ,
 પાણીનું બન્યું મોતીરે, પાણીની બની હીરાકણી— પાણી. ૧.
 પાણીની અમૂલ્ય કાયા બનાવી, હાડ આમ લોહી માંસ ;
 પાણીનાંરે પશુપક્ષી બનાવ્યાં, પાહાડ પથર ને ઘાસ,
 પાણીના હાથી ઘોડારે, પાણીની શાલ પામરી બની— પાણી. ૨.
 સર્વે ધાત તો પાણીની બની છે, પાણીતણા પંચરંગ ;
 સહુથી ન્યાયે મારો સાંધ બિરાળે તેને, દેખીને, થયો છું દંગ,
 સંગ ક્રીધો તેનેરે, સત્તા તો આત્માની ગણી— પાણી. ૩.
 અક્ષરાતીતે અક્ષરપ્રહ્લ નિપજાવ્યાં, ને અક્ષરથી નરનાર ;
 આકારથી ત્રણ ગુણ નિપાવ્યાં, એ અઠ્ઠાવીસ નિરધાર,
 ઓગણત્રીસમા મહાવિષ્ણુરે, ત્રીસમા બાપુ ગાય ભણી—પાણી. ૪.

પદ ૨ રાગ એજ

- નામ જેણે જાણ્યુંરે, તેતો વેદ ચારે ભણ્યો ;
 લેદ જેણે જાણ્યોરે, તેતો ખરો તરત જાણ્યો, ઠંક.
 બતરીસ આબ્રણ અંગે ધરે નારી, નાકચિના શો શણગાર,
 કવિયે જ્ઞે આપનું આપ ન જાણ્યું, તે કેમ કરી ઉતરે પાર ;
 સાર કયાંથી મળશેરે, ભણ્યો ખરો પણ નવ જાણ્યો— નામ. ૧.
 વાંઝણી નારીને સ્વપનું આવ્યું છે, પુત્ર નથીરે એની પાસ ;
 એમ ભજન દેખાદેખી કરે છે તેની, કેમ પૂરી થશે આશ ;
 કોને બાપ કહેશેરે, વેશ્યાએ પુત્ર જાણ્યો— નામ. ૨.
 નામ ગુણ ને રૂપનો નાશ વળી, ચોથું પદ અવિનાશ ;
 એ ચોથા પદનો જે લેદ જાણે તેને, કહિયે હસ્તિણો દાસ,
 નાશ કરી કર્મનોરે, સંશય એક પળમાં હણ્યો— નામ. ૩.
 ગરીબી રાખી તમે ગુરુજી ને સાહો, કરો શબ્દનો તોલ ;
 આપણુ થકી જ્ઞે અહકો મળે તો તેનો, ધારણુ કરજ્ઞે ખોલ ;
 ગુરુને સંગે બાપુરે, અનામી નામ પોતે જાણ્યો— નામ. ૪.

ફૂલીબાઈ.

(૩૨૭ ભુજની રહીશ.)

પદ ૧. પ્રભાતિયું

“ ગણેશ ગાધયે માતા શારદા ત્રુઠી ” એ રાગ.

આજરે સ્વપનામાં હુંતો, વાણમાંહી ઘેઠી, દ્વારિકાં મેં દીઠી	
ધરમતાણી ધ્વજ દીઠી, મંદિરમાં પેઠી.	ટેક.
ઘેટનાં તો તીરથ કીધાં, ગોમતીમાં નાહી ;	
ત્રિકમજનાં ચરણામૃત, પીધાં તો વધાવી	આજરે. ૧.
આવી રૂઠી પ્રભુ ભક્તિ, આગે નવ જાણી ;	
માયાના જન્મળમાંહી, વેવલા થે આ પ્રાણી—	આજરે. ૨.
કરનેડીને કૂચીબાઈ, કહે તારી દાસી ;	
ત્રિકમ તારા તેજમાંહી, રહી છું વિભાગી—	આજરે ૩.

બાપુ.

નિરાંતદાસ તથા ધીરમદાસનો શિષ્ય સં ૧૮૯૯ માં હતો.

પદ ૧ રાગ કાકી.

પાણીનો ગેલ બનાવ્યોરે, એની તો કહિયે અક્કલ ઘણી ;	
સહુથી રમનારાંરે શોભા તો એના નામતાણી	ટેક.
ખરું એ પાણીને ઝોટું એ પાણી, પાણી અકીજુ ને ખાંડ ;	

૧. આ સાધવી સતી કૃષ્ણ ભૂજના વડનગરા નાગર નૃહસ્થ વેરા રાધવજી વાધજી ની પુત્રી અને મેહેતા હરિશંકર લક્ષ્મીધરની પત્ની થાય. તે મહા ભક્ત અને વચન સિદ્ધ હતી.

એ પાણીથી થયાં નરનારીને, એ પાણીથી પ્રહ્યાંડ,
 પાણીનું બન્યું મોતીરે, પાણીની બની હીરાકણી— પાણી. ૧.
 પાણીની અમૂલ્ય કાયા બનાવી, હાડ ચામ લોહી માંસ ;
 પાણીનાંરે પશુપક્ષી બનાવ્યાં, પાહાડ પત્થર ને ઘાસ,
 પાણીના હાથી ઘોડારે, પાણીની શાલ પામરી બની— પાણી. ૨.
 સર્વે ધાત તો પાણીની બની છે, પાણીતણા પંચરંગ ;
 સહુથી ન્યારો મારો સાંઘ બિરાજે તેને, દેખીને, થયો છું દંગ,
 સંગ ક્રીધો તેનોરે, સત્તા તો આત્માની ગણી— પાણી. ૩.
 અક્ષરાતીતે અક્ષરપ્રહ્લ નિપજાવ્યાં, ને અક્ષરથી નરનાર ;
 આકારથી ત્રણ ગુણુ નિપાવ્યાં, એ અઠાવીસ નિરધાર,
 એગણુત્રીસમા મહાવિષ્ણુરે, ત્રીસમા બાપુ ગાય લાણી—પાણી. ૪.

પદ ૨ રાગ એજ

નામ જેણે જાણ્યુંરે, તેતો વેદ ચારે લણ્યો ;
 લેદ જેણે જાણ્યોરે, તેતો ખરો તરત જણ્યો, ઠંક.
 બતરીસ આબ્રણુ અંગે ધરે નારી, નાકવિના શો શણુગાર,
 કવિયે જ્ઞે આપનું આપ ન જાણ્યું, તે કેમ કરી ઉતરે પાર ;
 સાર ક્યાંથી મળશેરે, લણ્યો ખરો પણુ નવ જણ્યો— નામ. ૧.
 વાંઝણી નારીને સ્વપનું આળ્યું છે, પુત્ર નથીરે એની પાસ ;
 એમ લજન દેખાદેખી કરે છે તેની, કેમ પૂરી થશે આશ ;
 કોને બાપ કહેશેરે, વેશ્યાએ પુત્ર જણ્યો— નામ. ૨.
 નામ ગુણુ ને રૂપનો નાશ વળી, ચોથું પદ અવિનાશ ;
 એ ચોથા પદનો જે લેદ જાણુ તેને, કહ્યે હરિતણુ દાસ,
 નાશ કરી કર્મનોરે, સંશય એક પળમાં હણ્યો— નામ. ૩
 ગરીબી રાખી તમે ગુરુજી ને સાહો, કરો શબ્દનો તોલ ;
 આપણુ થકી જ્ઞે અદકો મળે તો તેનો, ધારણુ કરજે બોલ ;
 ગુરુને સંગે બાપુરે, અનામી નામ પોતે જણ્યો— નામ. ૪

પદ ૩ રાગ એજ.

પુનમિયા તેને કહિયેરે, પૂરણ નીમ જેણે રાખ્યો ;
 હરિ સાથે પ્રીતિરે, અદ્વૈત ખ્યાલો તેણે ચાખ્યો,
 રણ મુકાવે તેને રણછેડણ કહિયે, સદ્ગુરુ તેનું નામ,
 મરણુ જનમનો સંશય મટાડે તો, વીસ વસાએ થયું કામ ;
 આત્મારામ જાણેરે, દ્વૈતભાવ કાઢી નાંખ્યો— પુનમિયા. ૧.
 ગુરુમતિ જળમાં સ્નાન કીધું સાકર માખણ પ્રેમ,
 સુરતા તુળસીવાલાને ચઢાવી, એમ રાખ્યો છે નેમ ;
 ધન મળ્યું જુનુંરે, ગુણ ગાગર દ્રવ્ય દાખ્યો— પુનમિયા. ૨,
 દેહ દ્વારિકામાં દીનોનાથ ધિરાળે, હરિ નામની છે છાપ,
 સદ્ગુરુ દેવે કૃપા કીધી ત્યારે, ટાળ્યા ત્રિવિધિના તાપ ;
 પાપ ગયું નાસીરે, ગુરુ એ આપી જ્ઞાન આંખ્યો— પુનમિયા. ૩.
 સચગચરમાં હરિ દેખાડ્યા, જેમ જળમાં સૂર,
 વાલા વિના કોઈ કામ ન ઠાલો, જ્યાં જોઈ ત્યાં ભરપૂર ;
 બાપુ નામ સાચુંરે, ગુરુ કૃપાથી હરિ આંખ્યો— પુનમિયા, ૪.

પદ ૪ રાગ એજ.

કૈવલ્ય પદ સાચુંરે, પંડિત તમે ઉરમાં આણો,
 જેનાવડે જોલેરે, તેને તો તમે નવ જાણો. ટેક.
 ખત વાંચે તો પાર ન આવે ને, વસુલ કરે વસુલ થાય,
 કુરાન પુરાણ સાં વાંચીને થાક્યા પણ, આત્મા સમજે તો દુઃખ જાય ;
 સુખ થાય આજુરે, મત તમે શ્રીદ તાણો— કૈવલ્ય. ૧.
 પિયું પરદેશે ગયાને મૂકી ગયા, પોતાના ઘટનો રંગ,
 મન મનોરથ ત્યારેરે થાય જ્યારે, સ્વામી મળે અભંગ ;
 આપ નવ શોધ્યુંરે, તો જ્ઞાન દીવો કીધો રાણો— કૈવલ્ય. ૨.
 લાજ મૂકીને માથે છેડેરે નાંખ્યો, તેને સ્વામીનો નહિ પાર,

પતિવ્રતા સ્વામીની વાતો કરે છે ત્યાં, પુંશ્ચલીને આવે બાર ;
એક આંખ વાળોરે, દૂખીઓ થાય કહેતાં કાણો— કેવલ્ય. ૩.
તાંબાનો રૂપીઓ કદ્યે નવ ચાલે, ગમે તેવી પાડો છાપ,
જડને જાચે કરજેડીને તોય, ન મટે ત્રિવિધિ તાપ ;
બાપુ નામ સાચુરે, સંત તમે સત્ય માણો— કેવલ્ય. ૪.

પદ ૫. રાગ એજ.

સમઝયા વિના સાધનરે, તેની નવ થાય ગતિ,
હુરિ નામ વિનારે, જે નર રહ્યા મૂઠમતિ. ટેક.
હુરિ નામ વિના જેલે કરવું તે, ભાત ભાતનાં કર્મ,
સદ્ગુરુ મળે તો સંશય ટાળે, ભાંગી જાય સહુ ભર્મ ;
કર્મ ગયાં ત્રહુ નાસ્તીરે, પાયે પડે ગતિ મુક્તિ— સમ. ૧.
જગ જગન કરું તો, દોષ ઘણો એસે, લક્ષ લક્ષ જીવ મરી જાય,
એક કુળ ગુરુ તો આતમા દુઃખે, ત્યાંસુધી કર્મ કહેવાય ;
નામ ઘણું મ્હોટુંરે, આવરણ નાવે રતી— સમ. ૨.
દમ નાં ઘુટું ને મુખ નાં રટું, સુરત નામ એકરૂપ,
નામી અનામી પોતે બન્યો છે, કોટિ બ્રહ્મંડનો ભૂપ ;
જાપ ક્યાં જાપીએરે, પોતે તો બન્યો જગપતિ— સમ. ૩.
સદ્ગુરુ મહિમાનો પાર ન આવે, અંતરકેરું છે મ્હો શૂળ,
ભૂલ હતી તે સદ્ગુરુએ ભાંગી, વસ્તુ આપી છે અમૂલ ;
ગુરુ નિરાંત બાપુ કહે છેરે, પ્રગટ કરી ગુપ્ત હતી— સમ. ૪.

પદ ૬.

શાન્તિ પમાડે તેને સંત કહીયે, એના દાસના તે દાસ થઈને
રહીયેરે. ટેક

પદ ૩ રાગ એજ.

પુનમિયા તેને કહિયેરે, પૂરણ નીમ જેણે રાખ્યો ;
 હરિ સાથે પ્રીતિરે, અદ્વૈત પ્યાલો તેણે આખ્યો,
 રણ મુકાવે તેને રણુછેરણ કહિયે, સદ્ગુરુ તેનું નામ,
 મરણુ જનમનો સંશય મટાડે તો, વીસ વસાએ થયું ઠામ ;
 આત્મારામ જાણેરે, દ્વૈતભાવ કાઢી નાંખ્યો— પુનમિયા. ૧.
 ગુરુમતિ જળમાં સ્નાન કીધું સાકર માખણુ પ્રેમ,
 સુરતા તુળાસીવાલાને ચઢાવી, એમ રાખ્યો છે નેમ ;
 ધન મળ્યું જુનુંરે, ગુણુ ગાગર દ્રવ્ય દાખ્યો— પુનમિયા. ૨,
 દેહ દ્વારિકામાં દીનોનાથ ગિરાજે, હરિ નામની છે છાપ,
 સદ્ગુરુ દેવે કૃપા કીધી લ્યારે, ટાળ્યા ત્રિવિધિના તાપ ;
 પાપ ગયું નાસીરે, ગુરુ એ આપી જ્ઞાન આંખ્યો— પુનમિયા. ૩.
 સચરાચરમાં હરિ દેખાડ્યા, જેમ જળમાં સૂર,
 વાલા વિના કોઈ ઠામ ન ઠાલો, જ્યાં જોઈ ત્યાં ભરપૂર ;
 ગાયુ નામ સાચુંરે, ગુરુ કૃપાથી હરિ આંખ્યો— પુનમિયા. ૪.

પદ ૪ રાગ એજ.

કૈવલ્ય પદ સાચુંરે, પંડિત તમે ઉરમાં આણો,
 જેનાવડે જોલેરે, તેને તો તમે નવ જાણો. ટેક.
 ખત વાંચે તો પાર ન આવે ને, વસુલ કરે વસુલ થાય,
 કુસન પુરાણુ સાં વાંચીને થાક્યા પણુ, આત્મા સમજે તો દુઃખ જાય ;
 સુખ થાય આજુરે, મત તમે શીદ તાણો— કૈવલ્ય. ૧.
 પિયું પરદેશે ગયાને મૂકી ગયા, પોતાના ઘટનો રંગ,
 મન મનોરથ લ્યારેરે થાય જ્યારે, સ્વામી મળે અભંગ ;
 આપ નવ શોધ્યુંરે, તો જ્ઞાન દીવો કીધો રાણો— કૈવલ્ય. ૨.
 લાજ મૂકીને માથે છેડોરે નાંખ્યો, તેને સ્વામીનો નહિ પાર,

પતિવ્રતા સ્વામીની વાતો કરે છે ત્યાં, પુંશ્ચલીને આવે બાર ;
એક આંખ વાળેરે, દૂખીઓ થાય કહેતાં કાણો— કેવલ્ય. ૩.
તાંબાનો રૂપીઓ કહિયે નવ આવે, ગમે તેવી પાડો છાપ,
જડને જાયે કરજેડીને તોય, ન મટે ત્રિવિધિ તાંપ ;
બાપુ નામ સાચુરે, સંત તમે સત્ય માણો— કેવલ્ય. ૪.

પદ ૫. રાગ એજ.

સમઝયા વિના સાધનરે, તેની નવ થાય ગતિ,
હરિ નામ વિનારે, જે નર રહ્યા મૂઢમતિ. ટેક.
હરિ નામ વિના જેજે કરવું તે, ભાત ભાતનાં કર્મ,
સદ્ગુરુ મળે તો સંશય ટાળે, ભાંગી જાય સહુ ભર્મ ;
કર્મ ગયાં સહુ નાસીરે, પાયે પડે ગતિ મુક્તિ— સમ. ૧.
જગ જગન કરું તો, દોષ ઘણો એસે, લક્ષ લક્ષ જીવ મરી જાય,
એક કુળ ગુરુ તો આતમા દુઃખે, ત્યાંસુધી કર્મ કહેવાય ;
નામ ઘણું મહોટુંરે, આવરણ નાવે રતી— સમ. ૨.
દમ નાં ઘુંટું ને મુખ નાં રટું, સુરત નામ એકરૂપ,
નામી અનામી પોતે બન્યો છે, કોટિ બ્રહ્મંડનો ભૂપ ;
જાપ કર્યાં જપીએરે, પોતે તો બન્યો જગપતિ— સમ. ૩.
સદ્ગુરુ મહિમાનો પાર ન આવે, અંતરકેરું છે મહા શૂળ,
ભૂલ હતી તે સદ્ગુરુએ ભાંગી, વસ્તુ આપી છે અમૂલ ;
ગુરુ નિરાંત બાપુ કહે છેરે, પ્રગટ કરી ગુપ્ત હતી— સમ. ૪.

પદ ૬.

શાન્તિ પમાડે તેને સંત કહિયે, એના દાસના તે દાસ થઈને
રહિયેરે. ટેક.

- કલ્પવૃક્ષ સેવે દારિદ્ર રહ્યું ઉભું, ત્યારે તેના તે ગુણ શીદ.ભાધયેરે—
ભાધયેરે શાન્તિ. ૧.
- રાજાની આકરી નિભ રહી ઉભી, ત્યારે પારકી તેા વેઠ શીદ
વહિયેરે—ભાધયેરે શાન્તિ. ૨.
- વિદ્યાનું મૂળ જ્યારે પુરું ના ભણાવે, ત્યારે પંડ્યાનેા માર શીદ
આધયેરે—ભાધયેરે શાન્તિ. ૩.
- લીધો વોળાવેને લુટવાને લાગ્યો, ત્યારે તેની સંઘાતે શીદ
જધયેરે—ભાધયેરે શાન્તિ. ૪.
- વૈદનો સંગ કરે રોગ રહ્યો ઉભો, ત્યારે વૈદની તે ગોળી શીદ
આધયેરે—ભાધયેરે શાન્તિ. ૫.
- કીધી બાંધણી ને માથું વઢાવે, ત્યારે તેને તે ઘેર શીદ જધયેરે—
ભાધયેરે શાન્તિ. ૬.
- નામ અનામ સદગુરુ બતાવ્યું, તે નામ ચોંટ્યું છે મારે હૈયેરે—
ભાધયેરે શાન્તિ. ૭.
- બાપુ તેની કાયા તેા નરવો સ્નેહ છે, અમે એવા સ્વામીને લખને
રહિયેરે—ભાધયેરે શાન્તિ. ૮.

બાલબલી.

પદ ૧. ગોડી

- આવત ચારો લૈયા શ્રી બનહુસે
દોળિ શ્યામલ દોળિ ગૌર મનોહર, રાજા દસરથજીકે છેયા—
શ્રી બનહુસે આવત. ૧.
- બનહુસે આવત તુરંગ નચાવત, કર ગહેં કમલ કિરૈયા ;
અવધ પુરી નર નારી નિહારે, દોઢ કર લેત બલૈયા—
શ્રી બનહુસે આવત. ૨
- વિવિધી ભાંતિ આભૂષણ પહીરે, મંદ મંદ મુસકૈયા ;

રામ લાલજકારૂપ વિલોકિકે, કોટિ-કામ છબિ ઘેયા—

શ્રી બનહુસે આવત. ૩.

રઘુવર લક્ષ્મણ ભરત શત્રુહન, શોભા વરણી નજેયા ;

બાલઅત્રી પ્રભુકી છબિ નિરખે, કરત આરતી મૈયા—

શ્રી બનહુસે આવત. ૪.

પદ ૨. રાગ એજ.

શ્રી બનહુસે આવત ચારો ભાઈ.

મણિમય જડિત વિભૂષણ સુંદર, અંગ અંગ સો લલિત સોહાઈ ;

ગજરથ તુરંગ બાહુની બાહુન, સાજત સંગ સુહાઈ—

શ્રી બનહુસે. ૧.

ખેલત કિરત સકલ સરજ્યુ તટ, સંગ સખા સમુદાઈ ;

જે મૃગયાન રામકે લાગત, પાવત ગતિ સમુદાઈ— શ્રી બનહુસે. ૨.

શિવ સનકાદિક આદિ બ્રહ્માદિક, છબિ બરણી નહિ બાઈ ;

અઠિ બિમાન સુર કૌતક દેખત, દેવ સુમન ઝરી લાઈ—

શ્રી બનહુસે. ૩.

કટિ તુણીર બાણકર લીન્હે, અમિત કામ છબિછાઈ ;

નારદાદિ છબિ દેખિ મગન ભયે, દેહ દશા બિસરાઈ—શ્રી બનહુસે. ૪.

જ્ઞાન વૈરાગ જોગ જપતપ કરિ, નહિ પાવત મુનિરાઈ ;

બાલઅત્રીકે મન મંદિરમે, બિહરત શ્રી રઘુરાઈ—શ્રી બનહુસે. ૫.

બાલકદાસ.

પદ ૧ ભજન.

ભજન કરીલે સાચા સાહેબનું ;

ભજન કરીલે બાબા ગુરુજીનું.

- લાખા ગ્રહમાં જ્યારે પાંડવોને પુર્યા,
વિદ્યાસઘાતની ખબર નહોતીરે ;
ભોળા થઈને જ્યારે ભોળવી લીધાં,
કહોને કૌરવ એની શી ગાતરે— ભજન કરીલે. ૧.
- ધ્રુ અંબરીષની સાચી સામરતા,
ગુણકા હતી એક મહા સતી ;
મીરાં તોરલદે ને રાણી રૂપાંદે,
તારાદેની શુભ વૃત્તિ હતીરે— ભજન કરીલે. ૨.
- ઉંડારે જળમાં જ્યારે ગજનેરે ગ્રાહ્યો ;
ઝુડનેરે માટે એને ખબર નહોતી,
ગોવિંદ નામે પુકારે નારાયણ ;
ઝુડનેરે મારીને વાલે સાર તો લીધીરે. ભજન કરીલે. ૩.
- ભાણુ સુત ગુરુએ અમને લેદ બતાવ્યે રે,
આગુંતણી ઓળખાણુ હતીરે ;
ત્રિકમ શરણે ઓલ્યા બાળકદાસ,
નામવિનાની ઘેલા મુક્તિ નોતીરે— ભજન કરીલે. ૪.

બાલકૃષ્ણ.

પદ ૧.

- ઘડપણમાં ગોવિંદ ગાશું,
ગુરુરાજ મારા ઘડપણમાં ગોવિંદ ગાશું. ટેક.
- હાલ કામમાં નથી નવરાશું— ગુરુરાજ. ૧.
- હેન્ડળીલ અમે સાંભળ્યું તમારું, મુક્તપુરીનું બતાવોએ બાઈ,
પણ કર્મે ચોંટ્યું છે કારભાઈ— ગુરુરાજ. ૨.
- મોટો છોકરો જુગારી થયો છે, નહાનો દીકરો વિલાને વસ્યો છે,
એવો ધમશોળ ચાત્રી રહ્યો છે— ગુરુરાજ. ૩.
- અમે મોટા કહેવાઈએ વેપારી, રાત દિવસ રે છે મગજમારી,
ક્યારે કયા સાંભળીએ તમારી— ગુરુરાજ. ૪.

- ધરમાં કર્મે મળી છે કજીઆળી, નિત્ય કાળજાં બાળે છે ભમરાળી,
તોય ધરને શું મૂકીએ બાળી— ગુરુરાજ. ૫.
- સાઠ લાખની પુંજમાં શું કરીએ? સાઠ અખજ તે જુરીમાં ભરીએ,
પછી કાંઈક શાંતિ દિલ ધરીએ— ગુરુરાજ. ૬.
- હજી થાશું હજર મીલવાળા, પછી બાંધશું બારસેં માળા,
એમાં કયાંથી ફેરવીએ માળા— ગુરુરાજ. ૭.
- મારા છોકરાનાં છોકરાં વરશે, તેનાં છોકરાં ખોળે ધૂળ ભરશે,
તેઓ ચિત્તની ચિંતાઓ હરશે— ગુરુરાજ. ૮.
- સાઠ વર્ષની ઉમર થઈ છે મારી, તે શું આંખ્યુંમાં આવી તમારી,
હજી પરણ્વો છે નવકી નારી— ગુરુરાજ. ૯.
- નાત જાતનાં કામાં કરવાં, દંડ કંડનાં દામ વાપરવાં,
કહો મારે કોની છે પરવા— ગુરુરાજ, ૧૦.
- યુરોપ આફ્રિકા સુધી વિચરશું, આસ્ટ્રેલિયાનું સોનું સંઘરશું,
અમેરિકાની લક્ષ્મીને ભરશું— ગુરુરાજ. ૧૧.
- હજી આવરદા છે મારી લાંબી, હજી કેડની નથી નમી કાંબી,
એથી વૃદ્ધાવસ્થા નથી આંખી - ગુરુરાજ. ૧૨.
- વખત સેવા પૂજમાં શું ગાળું, ઠાકર મૂર્તિ શું લાવેથી ભાળું
નવ નવા રંગોને નિહાળું— ગુરુરાજ, ૧૩.
- અમને સોનાની કિમિયા બતાવો, જેથી પૈસાનો ખુબ લાભએ લાવો,
તો તો અમને તમે ખુબ લાવો— ગુરુરાજ. ૧૪.
- એમ બોલી રહ્યા શેઠ જ્યારે, ગુરુએ મમં કયેં તે વારે,
શેખ-સદસી સુધરશે કયારે— ગુરુરાજ. ૧૫.
- એમ કરતાં મરકી આવી, તેમાં કારી ન કોઈની કાવી,
એમાં શેઠજીનું થઈ ગયું લાવિ— ગુરુરાજ. ૧૬.
- આવા ખુટા ઉઠાવો ન ખોટા, ડોળ ઘાટી બનો નહિ મોટા,
શીઠ વાળો છો અમથા ગોટા— ગુરુરાજ. ૧૭.
- બાળકૃષ્ણે ગાયું છે ગાણું, શાને ખુઓ સમય રૂપ નાણું?
આવું મળશે નહિ ફરી ટાણું— ગુરુરાજ. ૧૮.

प्रह्लानं द.

संवत् १८८८ मां अक्षरवासी थया.

पद १ प्रभातियुं राग बैरवी.

प्रातः धयो मनमोहन ध्यारा, प्रीतम रह्या शुं पोढीने ; वारंवार कड़ं छुं विनती, जगलवन करजेडीने—	प्रात. १.
धरधरथी गोवाला आव्या, दरशन कारणु दौडीने ; आंगणिये उली प्रज अणणा, मही वलोवां छोडीने—	प्रात. २.
अहुइपी दरवाजे जेठा, शंकर नेळ ज्योडीने ; मुअडुं जेवा आतुर मनमां, जेरे राण्या ज्योडीने—	प्रात. ३.
बैरव राग गुणीजन गावे, तान मनोहर तोडीने ; प्रह्लानं दना नाथ विहारी, उक्या आदस मोडीने—	प्रात. ४.

पद २ राग ज्येज.

रसियोळ राय आंगणु जेठा, डोमण दातणु करवाने ; मअमलानी गादी अहुमूली, पाट उपर पाथरवाने—	रसियोळ. १.
आछुं जण जमनातुं आण्युं, कंयन आरी लरवाने ; सोनाकेइं ध्यालुं लाण्या, सुंदर आगे धरवाने—	रसियोळ. २.
दास मण्या सहु दरशन कारणु, जगने पार उतरवाने ; दातणु करता जेणे हरिने दीठा, ते नावे लव इरवाने—	रसियोळ. ३.
मुअ मंजन डीधुं मनमोहन, हरिजनतुं मन हरवाने ; प्रह्लानं दना नाथ पधार्या ; स्नातविधि अनुसरवाने—	रसियोळ. ४.

पद ३ राग ऐव

- भाज्जेठं कनकतण्डु आवी जेठा, नीर गरम हुरि नावाने ;
 श्वेत वस्त्र पहेंयुं ऐक सुंदर, लूधरलु सिंजवाने— भाज्जेठ. १.
- अत्तर तेल कुलेल अनोपम, भरहन करवा भावाने ;
 अंग योण्युं जण ढोण्युं उपर, रसियाने रीजवाने— भाज्जेठ. २.
- स्नान करी उड्या शामणियो, प्रेमीजन ललयावाने ;
 ललित नवीन ल्यार करी लाव्या, पीतांबर पहेंरावाने— भाज्जेठ. ३.
- रतनजडित शुभ पाट मनोहर, गादी नवल भिछावाने ;
 अह्मानंदना नाथने आव्या, लोजनकाज जोलावाने— भाज्जेठ. ४.

पद ४ राग ऐव.

- जमो जमोरे मारा एवन जुगतें, लोजनियां रस लरियांरे ;
 पाक शाक तमसाइ प्रीतम, डोडे डोडे करियांरे— जमो. १.
- तणियां गणियां ताज तातां, कनक थाणमां धरियांरे ;
 आरोगो मारा नाथ अलोकिक, धृत जाजां देवरियांरे— जमो. २.
- कडी वडी करेलां शणु, रायतडां हळीं थरियांरे ;
 ज्जधये तो उपरथी लेज्जे, मीहुं एउं भरियांरे— जमो. ३.
- अह्मानंदना नाथ शिराव्या, ह्दध लात साकरियांरे ;
 अणु क्युं हुरि तूस धधने, निरणी लोचन हरियांरे— जमो. ४.

पद ५ धोण १.

- डे लाज्यो मारे नटवरथी नेडा, डे हुवे मेतो शिर नांज्यो छेडादे,
 डे सठि मणीने मुजने वारी, डे अटकी मन वृत्त मारी ;
 डे धली मेतो धार्या गिरधारीदे— लाज्यो.

- કે શી મતલબ મારે કોઈ સાથે, કે મોણું મારે મોહનનું માથે ;
 કે હરિવરે મુને આલી હાથેરે— લાગ્યો. ૨.
- કે મોહું વેહેલું સહુ બવાનું, કે તે દેખીને શું થાવાનું ;
 કે મોણું મારે અવિચળ માવાનુંરે— લાગ્યો. ૩.
- કે કોઈ કહી મુજને શું કરશે, કે ગજ ચડી શંકા કોણ ધરશે ;
 કે શ્વાન ભસી ભસીને મરશેરે— લાગ્યો. ૪.
- કે સમજીને મેંતો પગ ભરિયા, કે સર્વ વિષય રસ વિસરિયા ;
 કે પ્રહ્લાનંદનો વાલો વરિયારે— લાગ્યો. ૫.

પદ ૬ ધોળ ૨.

- કે લાગી મારે નટવરથી લગની, કે મરજદા મેટી જગનીરે ;
 કે એકજ ટેક અંતર ધારી, કે સગાં કુટુંબ સહુ વિસારી,
 કે મન કર્મે વરિયા મોરારિરે— લાગી. ૧.
- કે કર્યું મેંતો તન ધન કુરખાણી, કે હરિવિના ન વહું અન્યવાણી ;
 કે કાન કુંવરથી અટકાણીરે— લાગી. ૨.
- કે સુખ મેંતો સંસારી છોડ્યું, કે સહ સાથે સગપણ તોડ્યું ;
 કે જગના જીવન સાથે જોડ્યુંરે— લાગી. ૩.
- કે મેણાં જગકેરાં સહીને, કે થિર મન મતવા લી થઈને ;
 કે ચાલી હુંતો શિર કરમાં લઈનેરે— લાગી. ૪.
- કે ખેડી હુંતો ભય જગનો ખોઈને, કે મન નિશદિન રહ્યું છે મોહીને ;
 કે પ્રહ્લાનંદનો વાલો જોઈનેરે— લાગી. ૫.

પદ ૭ ધોળ ૩.

- કે મોહી હુંતો નટવરને વાને, કે કીધી વશ હોલરિયે કાનેરે,
 કે ચિત્તામાં લાગી અટકી, કે લોક તણી લબ્યા પટકી ;
 કે નંદના નંદન સાથે અટકીરે— મોહી. ૧.

- કે જીવી જીવને શું પરણું, કે જેના શિર ઉપર મરણું ;
 કે સમરથનું લીધું શરણુંરે— મોહી. ૨.
 કે થઈ પુરુષોત્તમથી પ્રીતિ, કે નથી હુંતો લોકે થીંડી પહીંતી ;
 કે જગપતિ વરી હુંતો જગ જીતીરે— મોહી ૩.
 કે અચળ વાત મુને ઝાળખાણી, કે થઈ મારે સર્વે દુઃખની હાણી ;
 કે પ્રીતમ મુખ રાખ્યું પાણીરે— મોહી. ૪.
 કે ધિર થઈ અંતરમાં ઠરિયું, કે કાને મારું મન ગમતું કરિયું ;
 કે પ્રહ્લાનંદનું કારણ સરિયુંરે— મોહી. ૫.

પદ ૮ ધોળ ૪.

- કે વર્યા મેં તો રંગભર વાલાને, કે લટકાળા નંદલાલાનેરે,
 કે કીધું મેં તો નિશ્ચયે વિચારીને, કે દુરિજન શાક્યાં મુને વારીને ;
 કે ધાર્યા એક વર ગિરધારીનેરે— વર્યા. ૧.
 કે જેમ રણશૂરાની લગની, કે ઉઠે તોપ ઘાણની અગની ;
 કે પાની ન પાછી ધરે પગનીરે— વર્યા. ૨.
 કે સતી જેમ પાછું નવ ભાજે, કે તન કેરાં સુખને ટાજે ;
 કે અગનીમાં અંગ પરલખેરે— વર્યા. ૩.
 કે શૂરો જે કાયર થાય ડરી, કે સતી ઘેર આવે પાછી ફરી ;
 કે માત પિતામાં તેને ખોટ ખરીરે— વર્યા. ૪.
 કે પ્રહ્લાનંદ એમ જોવું પેહેલું, કે દેખીને નવ થાવું ઘેલું ;
 કે કામ કઠણ છે નથી સહેલુંરે— વર્યા. ૫.

પદ ૯ ગરબી ૧.

ગાલો ગાલો સંચરનો સાથ, વૃંદાવન જાઈએરે ;
 સખી છેલ્લે છળીલાને સંગ, હુળીમળી ગાઈએરે.
 વહાલો જીવે છે આપણી વાટ, ઉભા છે વનમાંરે ;

સખી આપણે સાથ એકાંત, મળ્યાનું છે મનમાં.
 વહાલે મોરશી લીધી છે હાથ, વળકે છે ઘેરોરે ;
 આવી ઉભા છે જમુનાને તીર, પીતાંબર પેરીરે.
 વહાલે પેર્યા છે કુલડાંના હાર, ખાંધ્યા છે ખાળુરે ;
 એને લળકે છે કાનો માંહી, કુંડલિયાં કાળુરે.
 વહાલે મૃગલાં પમાડ્યાં મોહુ, ખંસીને નાહેરે ;
 હરિગાવે છે સુંદર ગીત, મધુરે સાહેરે.
 હરિને હેતે કરીને હાથ, ઝાડ્યાના હેવારે ;
 સખી પ્રદ્ધાનંદનો નાથ, છે રમવા જેવારે.

પદ ૧૦ ગરબી ૨.

જોને જોને સખી એતું રૂપ, મનોહર રાજેરે ;
 મુખ લાવણ્યતા જોઈ કામ, કે કોટિક લાજેરે.
 જોને કુલડાનો તોરો શીષ, સુંદર શોભેરે ;
 જોઈ લાલ સુરંગી પાઘ, મનડું લોભેરે.
 વહાલો નેણે જણાવે છે નેહ, કે હેને હેરેરે ;
 મુને ન્યાલ કરી નંદલાલ, આળુને ફેરેરે.
 પેરી શોભિતા શણગાર, રૂડા લાગે રમતારે ;
 વહાલો વ્રજનારીને ચિત્ત, ગિરધર ગમતારે.
 મારાં લોચનિયાં લોભાય, નટવર નિરખીરે ;
 હુંતો મગન થઈ મનમાંય, દિવાની સરખીરે.
 ઉભા ગીત મધુરાં ગાય, ગોપીજન સંગેરે ;
 વહાલો પ્રદ્ધાનંદનો નાથ, રમે રસ સંગેરે.

પદ ૧૧ ગરબી ૩.

આવો આવોને નંદજીના લાલ, કે આપણ રમીએરે ;
 રૂડાં લોજનીઆં બહુ ભાત, જમાડું ને જમીએરે.

વારી શામળિયા તમ સાથ, કે લાગી પ્રીતિરે ;
હુવે શુ' કરશે સંસાર, કોઈથી નથી ખીતીરે.
મારા હેતુ છે હૈડાના હાર, કે તમ પર વારીરે ;
તમ કાજ કોડીલા કાન, મેં સેજ સમારીરે.
મારે તમથી જગમાં કોય, ણીભું નથો ંહાલુંરે ;
જે જે જોઈયે તે જાદવરાય, આણી આણી આલુંરે.
લઈ સરવસ સુંદર શામ, કે તુંજ પર વાડુંરે ;
તારાં ઈગલિયાંમાં શામ, મોહું મન માડુંરે.
પ્રહ્લાનંદના ંહાલા ગુણવાન, પધારોને પ્યારારે ;
તમને એક ઘડો અલખેલ, નહિ મેલું ન્યારારે.

પદ ૧૨ ગરખી ૪.

તારી આંખલડી અલખેલ, અતિ અણિયાળીરે ;
હુંતો ગરક થઈ ગુલતાન, કે ભૂધર ભાળીરે.
માથે લાલ કસુંખી પાઘ, કે તોરો લટકેરે ;
છળી જોઈને સુંદર શામ, કે મન માડું અટકેરે.
રૂડી કેસર કેરી આડ, કે લાલ ધિરાજેરે ;
જોઈ મુખની શોભા માવ, પૂરણ શશી લાજેરે.
શોભે ઘુઘરડીનો ઘેર, કેડે કંદોરે ;
ગળે મોતીડાંની માળ, કે ચિત્તડું ચોરેરે.
શોભે સુથણલી સોરંગ, રૂપાળો રેંટોરે ;
ંહાલા પેરીને પ્રાણ આધાર, લાવેસું લેટોરે.
ંહાલા પ્રહ્લાનંદના નાથ, આવી સુખ આપોરે ;
મને મહેર કરી મોરાર, પોતાની થાપોરે.

પદ ૧૩ ગરખી ૫.

સખી નંદતણે હરખાર, માહા રંગ રેલેરે ;
ંહાલો ખોવાળાની સાથ, ખાંતીલો ખેલેરે.

मुने अनुदाना डोड, गधती जेवारे ;
 ँहावे धीधो अलोकिक ज्याल, माइं मन भेडोवारे.
 काने गोपी गोवाणा ने घेर, गोप जभाज्यारे ;
 इडां लटकां करी नंदलाल, डे पुण रभाज्यारे.
 हुसी डेत करी हरिराय, जाली मुने हाथेरे ;
 ँहावे हूधतणी दे डेल, ठोणी मारे माथेरे.
 मुने धीधी रसणस कान, लींछ मारी साडीरे ;
 मुने यसडे लाये अे साथ, जधश हुंते दडाडीरे.
 ँहावे डोले गोवाणीडा संग, जेले साइं साइंरे ;
 डेली प्रह्लानंदने नाथ, मोह्युं मन माइंरे.

पद १४ गरणी ६.

आरा आवेने सुंदर शाम, अेकाने भजियेरे ;
 ँहाला हीन जण्णीने हयाण, अढणक ढणियेरे.
 वारी भूरत तमारी भाव, वसी हिल मोरेरे ;
 हुंते जेधने थध गुलतान, कुलां डेरे तोरेरे.
 ँहाला तमने मण्याना छे डोड, करिये वातुंरे ;
 ँहाला तम विना पल अेक, नथी रेवातुंरे.
 तमे हिलडाना हरीआव, डे छेलछेगाणारे ;
 मारा मन मान्या मोरार, छे भरमाणारे.
 आवी तमसाथे अलजेल, प्रीत णंधाणुंरे ;
 मुण लावण्यता जेध भाव, हुं लोलाणीरे.
 तमे मोटा थध माहाराज, शुं ललयावेरे ;
 ँहाला प्रह्लानंदना नाथ, हुसी जेलावेरे.

पद १५ गरणी ७

नारायण नाम लेने तुं आणुंरे, अद्रीनाथ प्रगट जुग जालीं

टेक.

નરદેહુ દીધી તુંને નાથેરે, ધન હોય તો વાવર તારે હાથેરે ;	
પડ્યું રહેશે નાવે ઢોડી સાથે—	નારાયણુ નામ. ૧.
ગર્ભ વાસે રક્ષા કીધી તારીરે, લીધો જઠરાગ્રિથી ઉગારીરે ;	
એઠો તેને તું કેમ વિસારી—	નારાયણુ નામ. ૨.
વિના સમજ કરે માઝું માઝુંરે, ધન કાળે ભમે મન ણાઝુંરે ;	
તારે હાથ નથી તન તાઝું—	નારાયણુ નામ. ૩.
મિથ્યા સુખમાં તે શું ભરમાણોરે, ણાંધ્યો લોક લલગ્ન ગણે પાણોરે ;	
બાય છે તૃષ્ણાના પુરમાં તણાણો—	નારાયણુ નામ. ૪.
કાયા માયા છે જો તારી કાચીરે, તેને રંગે મ રેળે તું રાચીરે ;	
પ્રહ્લાનંદ કહે વાત સાચી—	નારાયણુ નામ. ૫.

પદ ૧૬ દાણુલીલા—રાગ ગરખી.

ગોરસ લેને ગોપિકા, ચાલી વેચવા કાળે,	
એઠો ણાંધ્યો આવીને, વચમાં વ્રજ રાળે.	૧.
મટુકી લીધી માથડે, ચાલી મહીવાળી ;	
એચિંતાના આવિયા, વનમાં વનમાળી.	૨.
મારગ રોક્યો માવણ, આગે ઊભા છે આવી ;	
આવ એરી મૈયારડી, એમ કહીને યોદાવી.	૩.
મહીડું તાઝું અમે લુંટશું, ઉભીરે મહિયારી ;	
સાચું બાણો સુંદરી, લેશું રીત અમારી.	૪.
બાવા દોને બાહવા, વાટે રોકો માં વેહેતાં ;	
અમે મુલાન્ને રાખીએ, તમ સામુરે કહેતાં.	૫.
સમન્થા વિના નવ અલીએ, પરનારીને છેડાં ;	
પ્રહ્લાનંદ કહે રહો વેગળા, મેલી ઘોનેરે કેડો.	૬.

પદ ૧૭ રાગ એજ.

કેડો અમે કેમ મેલીએ, રીત લાગે તે લેશું ;	
દાણુ લીધાવિના સુંદરી, બાવા કેમ કરી દેશું.	૧.

- જોખન ધનના જોરથી, થઈછો મસ્તાની ;
 દહાડી ચોરી માડું દાણ તું, જાતીતીરે છાની. ૨.
- આજ મળી છે એકલી, મહીડું નહીં મેહેલું ;
 દાણ અમાડું ચોરતાં, શું ધાર્યું તું પેહેલું. ૩.
- કોરે રહોને કાહાનજી, જોયાજોવું રે થાશે ;
 રહીએ રાજના રાજ્યમાં, લુંટી નહીં લેવાશે. ૪.
- મુખડું સંભાળીને યોત્રીએ, મ કરો જોરાજોરી ;
 દીઠાવિના નવ નાંખીએ, કોઈ ઉપર ચોરી. ૫.
- દુરિજન લોકો દેખશે, થાશે નામચું ઠાકું ;
 બ્રહ્માનંદ કહે વાલમજી, મહી ટાંક ન આડું. ૬.

પદ ૧૮ રાગ એજ.

- ટાંક લેવું નથી માહરે, મટુકી લેવી બાધી ;
 ઉભી રહે અલખેલડી, આજ જોળતાં લાધી. ૧.
- તુંતો કેને નથી લેખતી, મરમાળી મનમાં ;
 ઉપર પ્રગટ દેખાય છે, હલકાઈ તારા તનમાં. ૨.
- બીક દેખાડેછે કંસની, તું ભરાણી છે બળમાં ;
 કુડારે યોત્રી કામની, યોલેછેરે છળમાં. ૩.
- રહો રહો હું તમને યોળખું, હમણા થયા છે દાણી ;
 એવું યોલો છે આકરું, કાના શું જાણી. ૪.
- અમને તે હલકાં દીઠાં, તમે લક્ષણના ભારી ;
 રસિયાજી નવ રોકિયે, વનમાં પરનારી. ૫.
- કુડા યોત્રી હું કામની, તમે સાચતું ગાડું ;
 બ્રહ્માનંદ કહે વઠવા જોવું, શીઠ યોલો છે આડું. ૬.

પદ ૧૯ રાગ એજ.

- આડું તો કાંઈ નથી યોલતો, દાણ દેને તું માડું ;
 નહિં તો વિખાશે વાટમાં, મહી માટલું તાડું. ૧.

- ગરવ ભરી તું શુભરી, જ્યેષ્ઠની માતી ;
 દહાડી દહાડી સહુ દેખતાં, દાણ ચોરીને જાતી. ૨.
- કેળે જઈ તું કંસને, દાણ લાગે તે દમને ;
 મોવડ આવે માનુની, વેલી દળ લખને. ૩.
- કરિયે નહીં ઝાઝી કાહાનજી, પરનારીની હાંસી ;
 બળ તે તમારૂં જાણીએ, આવ્યા છે તાસી. ૪.
- દાહાડી અમે મહી લાવિયે, દાણ કેદિ નાં દીધું ;
 ખોશો માં ઠાલી આખરૂં, કહિયે છિયે સીધું. ૫.
- લાડકવાયા લાલજી, એલકેલ ન ખોલો ;
 પ્રહ્લાનંદ કહે જ્ઞરાવરી, શીદ બાજતા ડોલો. ૬.

૫૬ ૨૦ રાગ એજ.

- મુજને અચંખો થાય છે, તું દીડામાં છોટી ;
 સાચું ખોલ કોણે શીખવી, આવો વાતું મોહોટી. ૧.
- મહીની મટ્ટી ઉનારીને, અહીં આવને ચોરી ;
 નહાનીજ વયમાં નાર તું, શીળી દાણની ચોરી. ૨.
- આવુંરે રૂડું આજથી, તુંમાં લક્ષણ ભારી ;
 માન ઉતારીશ માનની, ખીરી રહેને ધૂતારી. ૩.
- નાર રૂપાળી જોઈને, ઘેલા થાઓમાં હું ઘોળી ;
 માંધી છેરે માવજી, મહીડાંની ગોળી. ૪.
- ધૂતી કહી ને મુજને, તમે મેણુંલું દીધું ;
 કહોને તમારૂં કહાનજી, અમે ધૂતી શું દીધું. ૫.
- લાજ ખોશો તમે લાલજી, માણસમાં મારી ;
 પ્રહ્લાનંદ કહે અમે જાણતાં, તમને પ્રહ્લાચારી. ૬.

૫૬ ૨૧ મું.

મન મસ્તાની માનુની, ડહાપણમાં ડોલે ;
 મુજને મોહુ પમાડવા, મીહું મીહુંરે ખોલે

હહાપણુનું શું કામ છે, દાણ દેને તું માફ ;	
નહીં તો આ ઘડીએ કૂટશે, મહીં માટલું તારું.	૨.
એક્ટ્રી વનમાં આથડે, છો કેનીરે છોડી ;	
રૂપ ઘણું તારા અંગમાં, લબ્બ તો થોડી.	૩.
દાણ છે છેરા કૂડયા, એવું જોલક આવી ;	
આવીરે વાતો તુજને, ક્યારે જાણે શીખાવી.	૪
રહું છું રાજના રાજમાં, મુજને કોણજ હુટે ;	
સમજને રેજે વેગજો, મટુકી નહીં કૂટે.	૫.
તુંતે દાણી આ વાટનો, અમે સાંભળ્યું નહોતું ;	
પ્રહ્લાનંદ કહે ઘર નંદનું, જશે આસરી સોતું.	૬.

પદ ૨૨ મું.

બહુ એલી થામાં જોલકી, હુંતો તુજને કહું છું ;	
માનુની તારાં મેણલાં, કહી વારનો સહું છું.	૧.
કોડ ઘણો દરખારનો, મનમાં મહિયારી :	
ઠગવિદ્યા તુજને વણા, તારી આંખ ઠગારી.	૨.
આજની જાણકી, ચોરીમાં બહુ શૂરી ;	
કાચું નથી કોઈ વાતનું, લક્ષણની પૂરી.	૩.
નાતારે સરખા નંદના, છેટે રેજેરે ઘેરા ;	
છેલ થયો તુંને જાણિયો, ઘાલી કુલના તોરા.	૪.
કૂડારે જોલા કહાનુડા, હુંથી વેગજો રેજે ;	
તુજ સરખી હોએ નિર્લાજ, તેને જઈનેરે કહેજે.	૫.
હોસો રહે અલખેલડા, તુંને કરશું રાજ ;	
પ્રહ્લાનંદ કહે મહી નહીં જડે, જડશે ગાજો ઝાઝી.	૬.

પદ ૨૩ મું.

છેલછળીલે સાંભળી, વ્રજ વનિતાની વાણી ;
રીસ ચડી વ્રજરાજને, મસ્તાની જાણી.

- જ્વર કરીને જાદવે, મહી મટુકી ઉતારો ;
 મોહનજીએ મહી લુંટીજી, જ્વેઘ રહી મહિયારી. ૨.
- કોડીલે વર કહાનજી, મન ગમતુંરે કીધું ;
 મહીની મટુકી માંચથી, પોતે પૂરણ પીધું. ૩.
- પાયું પછી સર્વે સાથને, મનવાર કરીને ;
 ભેળા થઈ ગોવાળિયે, પીધું પેટ ભરીને. ૪.
- ળીજું તે ઢાળી નાંખિયું, મહી મટુકીરે ક્રોડી ;
 ક્રોડી તે નવરંગ ચુંદડી, વળી ણાંવડી મરોડી. ૫.
- મનમાં રીસાણી માનુની, કાંઈ દાવ ન લાગે ;
 પ્રહ્લાનંદ કહે રાવે ગઈ, જસોદાની આગે. ૬.

પદ ૨૪ ઘોળ ૧.

- દાટયો રહેને ચોર દેવના, શું મુખ લેધને જોલેજી ;
 સ્વારથ કારણ શ્વાનનીપેરે, ઘર ઘર ફરતો ડાલેજી. ૧.
- આતમ સાધન કાંઈ ન કીધું, માયામાં ભરમાણેજી ;
 લોક કુટુંબની લાજે લાગ્યો, સઘળેથી લુંટાણેજી. ૨.
- પેટને અરથે પાપ કરતાં, પાછું ફરી નવ જ્વેચુંજી ;
 કોડી બદલે ગાફલ કુબુદ્ધિ, રામ રતન ધન જોચુંજી. ૩.
- વિષય વિકાર હૈયામાં ધાર્યો, વિસાર્યો મોરારિજી ;
 મૂરખ તેં આમે દશ મહિના, જનુની લારે મારીજી. ૪.
- સંત પુરૂષની સોખત ન ગમે, ભાંડ ભવાઈમાં રાજીજી ;
 પ્રહ્લાનંદ કહે નર તન પામી, હાર્યો જીતી બાજીજી. ૫.

પદ ૨૫ ઘોળ ૨.

- પ્રભુ ભજ્યાવિના ગાફલ પ્રાણી, આમે ઉમ્મર જોઈજી ;
 મેડી મંદિર માલ ખળના, કામ ન આવે કોઈજી. ૧.

- માયા માયા કરતો મૂરખ, તૃણામાંડી તણાણો ;
લોકતણી લજ્જનો લઈને, કોટે ગાંધ્યો પાણો. ૨.
- ઉચ્ચે કુળ અવતાર લઈને, કહે શું સાડું કીધું ;
લખ ચોરાસી કેડું લગડું, તાણી માથે લીધું. ૩.
- જીવતાં કંઈ જતન ન કીધું, મન માયામાં મોચું ;
રાતદિવસ તપર થઈ રણિયો, ઠાલું નીર વલોચું. ૪.
- લોક કુટુંબમાં મોટો થાવા, કામ બગાડ્યું તાડું ;
બ્રહ્માનંદ કહેરે પ્રાણી, હજી સમજ તો સાડું. ૫.

પદ ૨૬ ધોળ ૩.

- આ તન રંગ પતંગ સરીખો; જતાં વાર ન લાગે ;
અસંખ્ય ગયા ધન સંપત્તિ મેલી, તારી નજર આગે. ૧.
- અંગે તેલ કુલેલ લગાવે, માથે છોગાં ધાલે ;
જોળન ધનનું જોર જણાવે, છાતી કાઢી ચાલે. ૨.
- જેમ ઉંદરડે દાડૂ પીધો, મસ્તાનો થઈ ઠાલે ;
મગરૂરીમાં અંગ મરોડે, જેમ તેમ મુખથી જોલે. ૩.
- મનમાં જાણે મુજ સરીખો, રસિયો નહિ દોષ રાગી ;
ગાહેર તાકી રહી ગિલાડી, લેતાં વાર ન લાગે. ૪.
- આજકાલમાં હુંતું કરતાં, જમડા પકડી જશે ;
બ્રહ્માનંદ કહે ચેત અજ્ઞાની, અંત ક્ષેતી થાશે. ૫.

પદ ૨૭ ધોળ ૪.

- મનુષ્ય દેહ ધરીને મુરખ, કહે શી કરી કમાણી ;
શ્વાનતણી પેર ફરતો ડાલ્યો, બોલ્યો મિથ્યા વાણી. ૧.
- પેટ ભર્યાનો ઉદ્ધમ કીધો, રાતદિવસ ધન રણિયો ;
નર તનનું મહાતમ નવ જાણ્યું, પશુ જાતિમાં ભણિયો. ૨.

- માતપિતા સુત અંધવ મેરી, અંતે નહિ કોય તારાંજી ;
 આવરદા હુરવાને કાજે, સર્વ મળ્યાં ધૂતારાંજી. ૩.
- સગાં કુટુંબી સર્વ મળીને, લૂંસી ચૂશી લીધોજી ;
 છેલીવારે સ્વારથ સાધી, જમને આજે દીધોજી. ૪.
- કાગળ ઘડી ઘડીના કાઠી, લેખાં જમડા લેશેજી ;
 પ્રહ્માનંદ કહે સા વાંસેથી, કાંઈ ન માણ્યો કહેશેજી. ૫.

પદ ૨૮ ઘોળ ૫.

- દશ મહિના માના ઉદરમાં, ઉંધે માથે ઝૂંચ્યોજી ;
 જઠરાગ્નિની જવાળે દાઝ્યો, તે દાહાડા ક્યમ ભૂંડ્યોજી. ૧.
- આળા અરમતણા પેટમાંહી, આઠ પહોર અકળાતોજી ;
 રાતદિવસ મળ ભીતર રહેવું, મળનો રસ તું ખાતોજી. ૨.
- ખાટું ખાટું માતા ખાતી, તેની થાતી પીડાજી ;
 કોમળ જાણી બહુ કરડતા, કુમિયા ને વળી કીડાજી. ૩.
- ગર્ભ તણા દુઃખમાં ઘેરાણો, ત્રાહિ ત્રાહિ તું કરતોજી ;
 કોલ દધને બહાર આવ્યો, ત્રાસ હેયે નથી ધરતોજી. ૪.
- છેલ થઈ મરડાતો આલે, જેમ કીધું તેમ કાવ્યુંજી ;
 પ્રહ્માનંદ કહે હરિ ભજ્યાવિના, એ દુઃખ આડું આવ્યુંજી. ૫.

પદ ૨૯ ઘોળ ૬.

- જે તન દેખી છકયોં ડોલે, તે તું દેખ વિચારીજી ;
 નખ શિખ સુધી નિંદા જેવું, શું માંહિ વસ્તુ સારીજી. ૧.
- માંસ રૂધિર તેમાંહિ ભરીને, ઉપર મઢિયું આળુંજી ;
 મોહવણે વશ થઈને મૂરખ, દેખે છે રૂપાળુંજી. ૨.
- હાડતણા પગ હાથ બનાવ્યા, કટકા કટકા સાંધીજી ;
 તેમાંહી દઢ સમતા તુજને, એ શી આવી આંધીજી.

- ઉદર માંહિ આંતરડાં ભરિયાં, આવે ગંધ નઠારીલ ;
 રગ રગમાં રોગે વીંટાણું, મળ મૂતરની કયારીલ. ૪.
 ટળતાં એને વાર ન લાગે, આઘ અંતનું ખોટુંલ ;
 પ્રહ્લાનંદ કહે એરે સાડ તેં, કામ ળગાડયું મોટુંલ. ૫.

પદ ૩૦ ધોળ ૭

- ખાળપણું તેં જીવ અજાની, ખળર વિનાનું ખોયુંલ ;
 સાડું ભૂંડું કાંઈ ન સૂજયું, રમતમાંહિ મન મોહુંલ. ૧.
 જીવાનપણું યુવતીમાં ખોયું, ધનને અરથે ધાયેલ ;
 મનમાં સમજે મુજ સરીખો, નથી જગતમાં ડાહ્યોલ. ૨.
 વૃદ્ધપણામાં ચિંતા વાધી, હાથ પાય નવ ચાલેલ ;
 ઘરનાં માણસ કહ્યું ન માને, તે દુઃખ અંતર સાલેલ. ૩.
 ભાળે નહિ રોગે ભેલાંણો, પરિયો લાંબો થઈનેલ ;
 જમના કિંકર ગરદન ઝાલી, ચાલ્યા જ્ઞેરે લઈનેલ. ૪.
 ઠાલો આવ્યો ભૂલ્યો વુઠો, કાંચ ન લે ગયો સાથેલ ;
 પ્રહ્લાનંદ કહે યમપુરી કેડું, મહાદુઃખ લીધું માથેલ. ૫.

પદ ૩૧ ધોળ ૮.

- પશુતણી પંકિત મેલાવી, દેહ મનુષ્યની દીધીલ ;
 અનંતકાળ રખડતો જ્ઞેઈને, કડ્ડણ અતિશે કીધોલ. ૧.
 જળ્યો નહિ જઠરઃઅગ્નિમાં, રાખ્યો તાપ નિવારીલ ;
 તે હુરિને તું ભૂલ્યો પામર, ઘિછ ઘિછ સમજણ તારીલ. ૨.
 જીવાડ્યો તેનો તું જીવે, અન્ન જળ તેણે દીધુંલ ;
 જ્યાં ત્યાં તારી રક્ષા કીધી, તેનું લજન ન કીધુંલ. ૩.
 કૂડ કપટ અતિ તૃણા કરી કરી, માયા કળે મેળીલ ;
 પામર હૈયે વિચારી જ્ઞેને, કોડી નાવે ભેળીલ. ૪.
 સમજુને અરથે શીખામણ, કહી છે હેત કરીનેલ ;
 પ્રહ્લાનંદ કહે નિશદ્દિન સમરો, શ્વાસોશ્વાસ હુરિનેલ. ૫.

अह्वानंद २ जे

पद १ ध्रुपद—यमन—कट्याणु.

- शीष मुकुट तिलक लाल, कानन कुंडल विशाल ;
 कंठमें जेजंती माल, शोलित अति लारी— शीष मुकुट. १.
 विलसत तन पीत वसन, वहन मंद मंद हसन ;
 तीन लोक ताप असन, अतुरभुज धारी— शीष मुकुट. २.
 शंभु अंक गहा संग, रमा वसत वाम अंग ;
 नीरह सम नील रंग, गडुडके सवारी— शीष मुकुट. ३.
 कुटिल कुटिल अलक राने, पगमें नूपुर गिराने ;
 अह्वानंद मदन लाने, रूपकों निहारी— शीष मुकुट. ४.

पद २ राग ज्येष्ठ.

- जय महेश जटा जूट, कंठ सोढे डालकूट ;
 जन्म भरषु जय छूट, नाम लेत जाड़े— जय महेश. १.
 तीन नयन अंद्र लाल, गलेमें सुंदनकी माल ;
 शोलित तन भिरगछाल, कटिमें नाग पांडे— जय महेश. २.
 गौरी वसत सदा संग, लसत लसत अंग अंग ;
 शीष गंगके तरंग, पाहुन वृषलाडे— जय महेश. ३.
 कर त्रिशूल अड्डे कुठार, अह्वानंद निर्विकार ;
 जांडी महिमा अपार, कहुत जेह थाडे— जय महेश. ४.

पद ३ राग धनाश्री ध्रुपद.

- तेरोही रूप जन, देह गेह नाशवान ;
 देष स्वभके समान, विश्वको विचारके— तेरोहि. १.

વિષયોંકી ભેધ આશ, ળંધનકી સોઈ પાસ ;	
કરત જીવકો વિનાશ, ભવસિંધુ ડારકે—	તેરોહિ. ૨.
માત તાત આદિ જેતે, સ્વારથકે ળંધુ તેતે ;	
આવત ળૌ ભત કેતે, નહિઃકોઈ કારકે—	તેરોહિ. ૩.
ગુરુકી શરણુ બવે, આપનો સ્વરૂપ પાવે ;	
પ્રહ્માનંદમે સમાવે, મોહબલ કારકે—	તેરોહિ. ૪.

પદ ૪ રાગ ધનાશ્રી.

નિર્મળ ગુણુ તમે ધારો, સખીરે નિર્મળ ગુણુ તમે ધારો.	ટેક,
કામ ક્રોધ મદ મૃગબલ તૃષ્ણા, દુર્મતિ દૂર નિવારો—	સખીરે. ૧.
કારન કરન સકલ કે નાયક, તુમ કયો તાહીં વિસારો—	સખીરે. ૨.
જીવનમુક્ત ભજે બકો, નિશદિન હોત ચિતારો—	સખીરે. ૩.
પ્રહ્માનંદ કહે સુન સજની, હરિ ભજી જન્મ સુધારો—	સખીરે. ૪.

પદ ૫ રાગ એજ.

અનુભવ વિના જગઅંધા, નર આવરે.	ટેક.
ગ્યાન વિરાગ નેન નહીં બકો, કરત કૂડકા ધંધા—	નર આવરે. ૧.
નિર્મળ ગ્યાન ઉદય નહિ બકો, તબલગ દેહ હે ગંધા—	
	નર આવરે. ૨.
માન મોહાદ પરસત તાંહીં, ઉગત અનુભવ અંધા—	નર આવરે. ૩.
પ્રહ્માનંદ ગ્યાન જબ પ્રગટત, ઉપજત પરમ આનંદા—	
	નર આવરે. ૪.

પદ ૬ રાગ જંગલો.

કહત મંદોદરી સુનો પિયા રાવણુ, માનો અચન હમારારે.	ટેક.
જે કૃપાહુ જગપાલક ધંધર, સો રઘુકુલ અવતારારે ;	

तिन संग गैर किये कित सुभ हो, मनमें देण जियारारे—

कहुत. १.

मधुकैटलसे दैत्य पछाडे, हरण्डकंस तन करारारे ;

जलिराज पाताल पढाये, तिनको जतनहारारे—

कहुत. २.

अेक कपि जिनको बल आयो, तिन सण लंक उज्जडारे ;

आवे सेन सणी जण तिनकी, तण ज्या होय सुभारारे—

कहुत. ३.

जे योगीजन ध्यावत मनमें, अह्लानंद अपारारे ;

सो यह राम प्रगट लूतलमें, दोमल जनक दुलारारे—

कहुत. ४.

पद ७ राग ऐव.

यह जग स्वप्ना हुय रजनीका, ज्या कहे मेरा मेरारे.

टेक.

मात तात सुतदार मनोहर, लार्ध णंधु अइ येरारे ;

आपो अपने स्वारथके सण, कोध नहीं हूं तेरारे—

यहु. १.

जिनके होत करत धन संयय, कर कर पाप धनेरारे ;

जण यभराज पकड लेजवे, कोध न संग अलेरारे—

यहु. २.

जाये जाये महल जनाये, देश दिगंतर येरारे ;

सणही ठाठ पडा रह जवत, होत जंगलमें डेरारे—

यहु. ३.

अत्तर कुलेल भले जिस तनको, अंत भरमकी डेरारे ;

अह्लानंद इप जिन जाने, किरत येरासी डेरारे—

यहु. ४.

पद ८ (ललित) ताल दादरो.

आज सणी शामसुंदर णशिया जलवे.

टेक.

मेरमुकुट शिर अडाय, पगमें नूपुर सुहाय ;

णंशी सुभमें लगाय, मधुर मधुर गावे— आज सणी. १.

यमुनाके इकत वार, णिटपनकी जुलत डार ;

धेनु सुभ घास डार, ध्वनिमें मन लावे—

आज सणी. २.

ଥିଲା ସୁରରାଜ ଶେଷ, ଶଂକରଗୌରୀ ଗଞ୍ଜେଶ ;
 ଧାର ଧାର ମନୁଜ ବେଷ, ପୂଂହାବନ ଆସି— ଆଜ ସଖୀ. ୩.
 ଖଂଶୀ ଧୁନ ସୁନ ଅପାର, ଥିଲକୀ ସଖ ଅକିତ ନାର ;
 କାଜ ସଦନକେ ଗିସାର, ଥିଲାନଂଦ ପାସି— ଆଜ ସଖୀ ୪.

ପଢ ୯ ରାଗ ଐଞ୍ଜ.

ଭଜରେ ନର ରାମ ଅରଣ୍ଠ, ନିଶିଦିନ ସୁଖଦାୟ. ଟେକ.
 ନର ତନ ଥିଲ ଘାର ଘାର, ଗଗନେ' ନିହି ମିଳନହାର ;
 କୋପ ଦିନକୀ ଉହାର, ପିଠି ପଥତାୟ— ଭଜରେ. ୧.
 ନାରି ସୁତ ଗାତ ଗାତ, ଘାର ଦିବସକୀ ଗମାତ ;
 କୋପ ନିହି ସଂଗ ଗାତ, ନରକମେ' ସହାୟ— ଭଜରେ. ୨.
 ଧନକା କଥା କରତ ମାନ, ପଂକଜ ଗଲ ଶବ ସମାନ ;
 କରବେ କୁପ୍ତ କରସେ' ଦାନ, ଉତ୍ତ ନଦୀ ଗାୟ— ଭଜରେ. ୩.
 ବାର ବାର ରାମ ନାମ, ଗପଲେ ତଜ ସକଲ କାମ ;
 ଥିଲାନଂଦ ପରମଧାମ, ଅଂତକାଳ ପାୟ— ଭଜରେ. ୪.

ପଢ ୧୦ ଝିଞ୍ଜୋଟୀ ତ୍ରିତାଳ.

ସୁହାସେ ସଖୀ ଗୋହନକୀ ଗୋଡ଼େ ଗୈନ. ଟେକ.
 ରଘୁ' ଘର ଗୋଠ ଶାଞ୍ଜକୀ ଗାରି, ମନମେ ଗସେ ଶାଂବରୋ ଗିରିଧାରି ;
 କଲ ନ ପରତ ଦିନ ରୈନ— ସୁହାସେ ସଖୀ. ୧.
 କିସକୋ' ଦିଲକା ଶେଦ୍ଧ ସୁନାଠି, କିସକେ ହାଥ ସଂଦେଶ ପଠାଠି ;
 କୈସେ ପରେ ଗୋଡ଼େ ଗୈନ— ସୁହାସେ ସଖୀ. ୨.
 ଗଞ୍ଜକୀ ଖଂଶିଆଁ ଶାମ ଗଞ୍ଜାୟ, ଗେରେ ତନକୀ ଶୁଦ୍ଧ ଗିସରାୟ ;
 ଅକିତ ଗସେ ହୋଠି ନୈନ— ସୁହାସେ ସଖୀ. ୩.
 ଯମୁନା ତଟ ହରି ଧୈନୁ ଅରାସେ, ମଧୁର ମଧୁର ସ୍ଵର ଗୈନ ଗଞ୍ଜାସେ ;
 ଥିଲାନଂଦ ସୁଖ ଦୈନ— ସୁହାସେ ସଖୀ. ୪.

પદ ૧૧ રાગ એજ.

કરોરે નર હરિ ચરણનસેં હેત.	૩૬.
બાલપણે સખ ખેલ ગુમાયો, યૌવન તરૂણી તન લખટાયો ;	
બાલ ભયે અખ શ્વેત—	કરોરે. ૧.
છને કારણ પાપ કમાવે, સંગ તેરે કોઈ નહીં આવે ;	
મર કર હોવત પ્રેત—	કરોરે. ૨.
શ્રવણ સુને નહિ નૈન નિહારે, માતપિતા પરલોક સિંધારે ;	
અજહુતો મુરખ એત—	કરોરે. ૩.
જો જન હરિસેં હેત લગાવે, સો પ્રહ્લાનંદ નિશ્ચય પાવે ;	
જન્મ સફલ કર લેત—	કરોરે. ૪.

પદ ૧૨ ઝિંઝોટી તાલ દાદરો.

ખિના હરિકે લજન મુક્ત જન્મ ગુમાયા ;	
દુનિયાંકી માજમેં ફિરે સદાહી ભૂલાયા.	ટેક.
યહ બાર બાર દેહ મનુષકા ન મિલેગા ;	
દિન ચાર પાંચકેલિયે કયા ઢંગ જમાયા—	ખિના. ૧.
જિનકો તું માનતા હૈં મેરે હૈં યહ પિયારે ;	
વહ ઓડકર તુઝે જંગલમેં ઘરકો સિંધારે,	
પરલોકમેં ન તેરે કોઈ હોત સહાયા—	ખિના. ૨.
મોહકી મદિરાકોં પીકે મરણુ ભૂલિયા ;	
ચૂસ ચૂસ ણિષય રસકોં ફિરત કૂલિયા,	
જખતક ન ચૂહેકોં ણિલીને મુખસેં ઉઠાયા—	ખિના. ૩.
કહત હૈં પ્રહ્લાનંદ પ્રહ્લાનંદ લીજિયે ;	
સદા હરિકા લજન દિલોજાસેં કીજિયે,	
કરનેસેં છસકે ફિર ન કોઈ લોટકે આયા—	ખિના. ૪.

पद १३ राग ताल ऐज.

मान मान मान कल्या मान ले मेरा ;	
जन जन जन रूप जन ले तेरा.	टेक.
जाने जिना स्वर्पके मिटे न गम कणी ;	
कहतै हैं जेद बार बार गात यह सणी,	
हुशियार हो निहार बार डार मैं मेरा--	मान. १.
जाता है देखने जिसे काशी दुवारका ;	
मुकाम है अदनमें तेरे उसडीयारका,	
लेकिन जिना जियारके किसुने न डेरा—	मान. २.
जे नैनकासी नैन जैनकासी जैन है ;	
जिसके जिना शरीरमें न पलक जैन है,	
पिछान ले अभूष सो स्वर्प है तेरा—	मान ३.
कहतै है अह्वानंद अह्वानंद तुं सही ;	
गात यह पुराण वेद ग्रंथमें कही,	
जिय देख मिटे जन्म भरएका डेरा—	मान. ४.

पद १४ राग ताल ऐज.

गाकिल तुं जग देख क्या तेरा स्वर्प है ;	
किस वासते पडा जन्मभरणु के रूपके.	टेक.
यह देखे गेह नाशवान है नहि तेरा ;	
वृथाभिमान जलमें फिरे कहां घेरा,	
तुंतो सदा विनाशसें परे अनूप है—	गाकिल. १.
सेद दृष्टि कीन जणी दीन हो गया ;	
स्वभाव आपनेसें आप हीन हो गया,	
जियार देखे एक तुं रूपनका रूप है—	गाकिल. २.
तेरे प्रकाशसें शरीर चित्त चेतता ;	
तुं देखे तीन दृष्यको सदा है देखता,	
दृष्टा नहि होता है कणी दृश्यरूप है—	गाकिल. ३.

उहुत है अह्वानंठ अह्वानंठ पाठये ;
 धर्म पातको गिचार सदा द्विसमें लाधये,
 तुं देण जुहा करके जैसें थाय धूप है— गाइस. ४.

पद १५ राग अमाय त्रिताल.

लजरे नर शारंगपाणि, मानय तन पुन पुन नदि आवे ;
 दिन दिन धडी धडी पल पल लव लव सवत जात जैसें
 अंजलिको पानी. टेक.

नर भूढ पापसें डररे, हरि पादकमल चित्त धररे ;
 सजजन सम संगति कररे, तज धन थावनका भद मनसे शरण
 गछो सतगुरु जानी—लजरे नर. १.

विषया रस द्विरव लुझाना, निज सुभ स्वरूप नदि जाना ;
 राड भरकर मन पछताना, लटकत पुन पुन लभ थारासी
 सुभ न लहुत क्षण अणिमानी — लजरे नर. २.

सुत दारादिक परिवारा, दाणुभंगुर देण गिचारा ;
 निम विजलीका अमकारा, कर कर पाप करत धन संचय ;
 नरक परत पाभर प्राणी — लजरे नर. ३.

जे नाम हरिका गावे, लवआगरको तरजावे ;
 द्विर गर्भवास नदि आवे, अह्वानंठ परम पद पावत,
 धावत नदि मृगतृपणा पानी — लजरे नर. ४.

पद १६ लावणी जयाल.

करो हरिका लजन जन्म थदा, वार वार द्विर नदि आता ;
 दिन दिन पल पल क्षण क्षण नसिनी, दस जल लव अंचक जाता. टेक.
 भासपणे केविरस रसयो, थावन तडणी भदमाता ;
 वृद्ध लयो तग अिता जसयो, पलयो डसयो सण गाता ;

માલા લેકર ચલે લજનકોં, જલે લવન જલ ખોદાતા ;
મણિકા ફેરે મન ચહું ફેરે, હેરે મર્કટકે બ્રાતા— કરો હરિકા. ૧.
કોટિ પાપ કર કર ધન સંચય, ડર મરણેકા ખિસરાતા ;
જનકે કારણુ કરત હુરિત નર, સંગ તેરે નહિ કોઇ આતા ;
યહુ સખ પાંથ સમાગમ જાનો, બ્રાત તાત કાન્તા માતા ;
જગમેં જીવન જાન સુજાન, સમાન પાણી જલચલ જાતા—

કરો હરિકા. ૨.

પુનરપિ મરણું પુનરપિ જનનં, પુનરપિ જનની જઠરાતા ;
ગિનૂ હરિકે લજન કુજન, નરકાનલ જલગિન જલ જાતા ;
ગેર રતન ખહુ કામ તમામ, નિકામ કાયપર લલચાતા ;
ગયા દાંવ નહિ આવ પુનર નર, મરકર મૂરખ પછતાતા—

કરો હરિકા. ૩.

ગર્ભવાસકા કાલ સંભાલ, હવાલ જાલ ક્યું ખિસરાતા ;
લોગ ચોગકી આસપાસ, માયાકે મૂરખ ફસ જાતા ;
પ્રહ્લાનંદકે વાક મનાક,^૧ ચલાક જખી દિલમેં લાતા ;
પાશ માયાકી તોર મરોર, સજેર ગગનતલ ચલ જાતા—કરો હરિકા. ૪.

પદ ૧૭ લાવણી રાગ એજ.

નામ હરિકા દિલસેં ખારે, કખી ભુલાના ના ચહિયે ;
પા કર નરકા ગદન રતનકો, ખાક મિલાના ના ચહિયે. ટેક.
સુંદર નારી દેખ પિયારી, મનકો ભુલાના ના ચહિયે ;
જલાત અગનમેં જાન પતંગ, સમાન સમાના ના ચહિયે ;
ગિન જાને પરિણામ કામકો, હાથ લગાના ના ચહિયે ;
કોઇ દિનકોં ખ્યાલ કપટકા, જાલ ખિછાના ના ચહિયે— નામ. ૧.
યહુ માયા ગિજલીકા, ચમકા, મનકો જમાના ના ચહિયે ;
ખિછડેગા સંયોગ લોગકા, રોગ લગાના ના ચહિયે ;
લગે હુમેશાં રંગ સંગ, દુર્જનકે જાના ના ચહિયે ;
પ્રનદી નાવકી રીત કિસીસેં, પ્રીત લગાના ના ચહિયે— નામ. ૨.

- भांधव ननके डेत पापका, जेत नमाना ना अहिये ;
 अपणे पादपर अपणे करकर, योट लगाना ना अहिये ;
 अपणा करणा लरणा दोष, किसीपर लाना ना अहिये ;
 अपणी आंभ हें मं हं अं हंको, हो जतलाना ना अहिये— नाम. ३.
 करणा जे शुल कल आन कर, हेर लगाना ना अहिये ;
 कल जने क्या हाल कलको, हर पिछाना ना अहिये ;
 दुर्लाल तनको पाय जय, विषयोमे' गमाना ना अहिये ;
 लवसागरमे' नाव पावा, अकरमे' दुणाना ना अहिये— नाम ४.
 दारादिक सण गेरकर, तिनमे' अटकाना ना अहिये ;
 करी वमनके उपर किरकर, हिल ललयाना ना अहिये ;
 जन आपणे इप कूप, अहमे' लटकाना ना अहिये ;
 पूरे गुरुको जोज मजणका, जोज उठाना ना अहिये— नाम. ५.
 जया आडे पापनसे' मनसे', मान भूलाना ना अहिये ;
 जे हें सुभकी लाग तो कर सण, त्याग किराना ना अहिये ;
 जे आडे तुं ज्ञान विषयके, भाणु विंधाना ना अहिये ;
 जे हें मोक्षकी आश संगकी, पाश कसाना ना अहिये— नाम. ६.
 परमेश्वर हें तनमे' जतमे', जोजन जना ना अहिये ;
 कस्तूरी हें पास भिरगको, घास सुंधाना ना अहिये ;
 कर सतसंग गियार निहार, कण गिसराना ना अहिये ;
 गिन सतजनसे' कोटि जतनसे', पर पद पाना ना अहिये—
 नाम. ७.
 पाध जसने भांड छांड, तिसको भल भाना ना अहिये ;
 यह जग स्वप्ना जन ध्यानसे', मनको दुलाना ना अहिये ;
 अह्वानं हंको डेर कर, लवमे' लरमाना ना अहिये— नाम. ८.

पद १८ राग काफ़ी ताल हीपयंहीनी डोरी १.

कृष्णु केसी डोरी मयाध अचरन लणियो न लध ;
 असत सत कर द्विभलाध.

टेक.

- એક સમય શ્રીકૃષ્ણ દેવકે, હોરી ખેલત મન આધ ;
 એકસેં હોરી મયે નહિ કબહું, યાતેં કડું બહુતાઈ ;
 યહિ પ્રભુને ઠહરાઈ— રે કૃષ્ણ કૈસી. ૧.
- પાંચ ભૂતકી ધાતુ મિલાકર, અંડ પિચકારી બનાઈ ;
 ઐહભૂવન રંગ ભીતર ભરકર, નાના રૂપ ધરાઈ,
 પ્રગટ ભયે કૃષ્ણ કન્હાઈ— રે કૃષ્ણ કૈસી ૨.
- પાંચ વિષયકી ગુલાલ બનાકર, બીચ બ્રહ્માંડ ઉડાઈ ;
 જિસ જિસ નૈન ગુલાલ પડી વહ, શુદ્ધ બુદ્ધ સળ બિસરાઈ ;
 નહિ સૂઝત અપનાઈ— રે કૃષ્ણ કૈસી. ૩.
- વેદ અંત અંજનકી સિલાકા, જિસને નૈનમેં પાઈ ;
 બ્રહ્માનંદ તિસકો તમ નાસ્થો, સૂઝ પડી અપનાઈ,
 હોરી કછુ બની ન બનાઈ— રે કૃષ્ણ કૈસી. ૪.

પદ ૧૯ હોરી ૨ રાગ તાલ એજ.

- શામ કૈસી ખેલત હોરી અચરબ ખૂબ બનોરી ;
 કોઈ જન લેદ લહોરી. ટેક.
- તન રંગ ભૂમિ બની અતિ સુંદર, બાલ નબાગ લગોરી ;
 નાડી અનેક ગલી જહાં શોભિત, ખેલે તહાં સાંવરોરી ૧,
 સંગ વૃષભાન^૨ કિશોરી— શામ કૈસી ૧.
- પાંચ^૩ સખી મિલ પાંચ રંગ^૪ ભર, દેત બહોર બહોરી ;
 રાધિકા લેકર ડારે શામ પર, સળ તન દીન ભિગોરી,
 શામ મન મોહ લયોરી— શામ કૈસી. ૨.
- હોરીમેં મોહ માનકર શામને, રાધિકા વેષ ધરોરી ;
 મિલ સખિયન સંગ ક્રાગ મચાયો, ખેલત મગન લયોરી ;
 આપ શુદ્ધ ભૂલ ગયોરી— શામ કૈસી. ૩.
- ખેલત ખેલત જાનન પાયો, દીર્ઘકાલ ગયોરી ;
 બન^૫ બન કિરત મિલે જળ સતશુરૂ, સખિયન સંગ બિહોરી ;
 શામ બ્રહ્માનંદ મિલોરી— શામ કૈસી. ૪.

ભગવાન.

પદ ૧ આત્મજ્ઞાન ઝુલણા છંદ.

- જ્ઞાન સ્વરૂપ છે આત્મા સર્વદા, ભૂલ પોતાની અજ્ઞાન ભાસે ;
 દેહ હું પ્રાણ હું એમ માની રહ્યો, ચિત્તથી બુદ્ધિપર સર્વ પાસે. ૧.
- હુંને માઝું કરે જીવ થઈને કરે, ક્ષીન થઈ માંડી પાધાણુ પૂજે ;
 પોતે અવળો પડી રોઈને રડવડે, મુક્તિ માગે ને આયું ન સૂજે ૨.
- છે પ્રભુ એક તે શાસ્ત્રમાં સાંભળી, સેવવા લાગ્ય વિશ્વાસ આણી ;
 કર્મ કરી કરી કૃણો અર્પતો એહને, પાપ માઝું બળે એમ બાણી. ૩.
- એમ કૈકાળ કરતાં ગયા તે પછે, હું તે છું કોણ હું કાં બંધાણો ;
 જોણી સદ્ગુરુતણે ગરણ આવી તમ્બો, કોને સદ્ગુરુ તમો સર્વ
 બાણો. ૪.
- શું છે અજ્ઞાન આ મુજવિષે ઘણું, હુંતે છું કોણ હુંતો ન બાણું ;
 દેહ હું માનું તેતો બધે જળી, ટાળોને મન માઝું ભ્રમાણું. ૫.
- કરી કૃપા સદ્ગુરુ એવ્યર્થો તે પ્રતિ, તાઝું સ્વરૂપ તું કાં ન બાણું ;
 ભોતિકી દેહ છે ઇંદ્રિને પ્રાણુ પણ, મન ને બુદ્ધિનું આ પ્રમાણું. ૬.
- જ્ઞાન સ્વરૂપી જે સાક્ષી છે તે સદા, તેજતું એમ મહાવાક્ય જોલે ;
 એમ જો બાણુ અજ્ઞાન શી વસ્તુ છે, કોઈ આવે નહીં તારે તોલે ૭.
- રૂપ નહિ તાઝું આ ભાસે છે તુજવડે, તુંતો આકાશવત પૂર્ણ પોતે ;
 તેજ હું તેજતું કોઈ જીભ નથી, સર્વ છે બ્રહ્મ વિચારી જો તે. ૮.
- પામી ઉપદેશ એ રીત સદ્ગુરુ થકી, રૂપ સાક્ષાત પોતાનું પામ્યો ;
 નાથ ભગવાન એ જ્ઞાન આપ્યું ગુરુ, જન્મને મરણનો ત્રાસ
 વામ્યો. ૯.

પદ ૨ ચાલ કૈરખાની ટુંકી.

- ભજો ભાવથકી જગદેવ હરિ, જગદેવ હરિ ગુરુદેવ હરિ. ટેક.
 ભવદુઃખમાંથી મુક્ત થવાને, મોંઘી માનવ દેહ ધરી—ભજો ભાવ. ૧.

- ચતુર થઇને જો નહીં ચેતો, આ અવસર આવે ન ફરી—લજ્જો ભાવ. ૨.
મુક્તિતાલું સુખ મનુજ જનમમાં, પામી ખોશો ઠામ કરી—
લજ્જો ભાવ. ૩.
- હુઃખ સમે સુખ ક્ષણિક જણાયે, તોપણ ધરજો ભાવ ધરી—
લજ્જો ભાવ. ૪.
- દીપ લાઇ કર કૂવે પડો કાં, આંખ છતી પણ અંધ ખરી—
લજ્જો ભાવ. ૫.
- સ્ત્રી પુત્રાદિક વિષય સુખોમાં, માનો સુખ પણ છે ન જરી—
લજ્જો ભાવ. ૬.
- પરિણામે સુખ જેમાં રહ્યું છે, તે વસ્તુ રહી જાય પરી—
લજ્જો ભાવ. ૭.
- હું'પદ મમતા મનથી લ્યાગી, દેખો અંતર વૃત્તિ કરી—
લજ્જો ભાવ. ૮.
- અવિનાશી સુખ આત્મ વિચારે, જેથી ભવભય જાયો તરી—
લજ્જો ભાવ. ૯.
- અધિકારી નર એ સુખ માણે, ગુરુ ભગવાન કૃપા જળરી—
લજ્જો ભાવ. ૧૦.

પદ ૩ ભૈરવી.

- સમજ મન અગમનિગમકી જાની. ટેક.
- આંખિ મિચકે દેખો જગકોં, લગ રહી ખેંચા તાની ;
અપને અપને સ્વારથ કે હિત, પ્રીતિ કરે પરમાની— સમજ. ૧.
- કહાંતેં આયા કહાં બિલમિયા, કૌન પુરૂષ પહિયાની ;
ધર-હૈ-ખડા મુસાફરીખાના, છાંડ ચલેગો પ્રાની— સમજ. ૨.
- માતપિતા ભામિની મિત્ર ચે, ધન બિન ખેંચે કાની ;
તેરે ગયે સોચ ના કરિયે, સમજ સોચ સૈલાની— સમજ. ૩.
- હે મન ગાવ રા મસીતાકો, અયોધ્યા ધામ રજધાની ;
ભગવાનદાસ મનકો સમજાવો, જ્ઞાન ધ્યાન મનઆની— સમજ. ૪.

પદ ૪. રાગ એજ

હે મન રામ નામ ગુન ગાવો.	ટૈક.
બાલાપન ખેલન ખીચ ખોવે, જવાનીમે' ગર્વાવો ;	
દેખી ખુદ્દાપો કાલ રાવણ, અપની કૌજ પઠાવો—	હે મન. ૧.
જે તું કહે કુટુંબ હું મેરા, ચલત નજર નહીં આવો ;	
આયા અકેલાઃ જાય અકેલા, મિટ્ટીમે' મિલ જાવો—	હે મન. ૨.
તેરી કંચનકી નગરીમે', ભારી હુંટ મચાવો ;	
કકૂ ખાંસી આવત મત પ્રહ્લા, આપન હુકમ જમાવો—	હે મન. ૩.
ધન ઐરાત પુત્ર અરૂ નોકર, કોઈ કામ ન આવો ;	
લગવાનદાસ રામકે ભજન બિન, પીછેસે પછતાવો—	હે મન. ૪.

કર્તવ્ય બોધ

પદ ૫. સરકાર રજં દીબિયે એ રાગ.

જે વિચારી જીવ તારી શી ગતિ થશે ;	
પ્રહ્લાનિષ્ઠ સદગુરુ વિણ કોણ તારશે—	જે વિ. ૧.
ક્રિકર છોડી રાતદિવસ ફેલમાં કૃયોં ;	
સદગુરુ ઉપદેશ લેશ કાન ના ધર્યો—	જે વિ. ૨.
યુવતી સંગ અતિ ઉમંગથી રમી રહ્યો ;	
ગુરુ વેદાંત વાક્યનો સુબોધ ના ગ્રહ્યો—	જે વિ. ૩.
દંભ ડોળ રાખી ઠાઠમાઠથી કૃયોં ;	
દિલવિષે ન લેશમાત્ર, દોષથી ડર્યો—	જે વિ. ૪.
બાળપણું જોને તારું ખેલમાં અખ્યું ;	
હરિશુરુતું નામ તે' ન જીલથી જખ્યું—	જે વિ. ૫.
હાસ્ય ને વિનોદમાં યુવાની તો ગઈ ;	
નિજ સ્વરૂપ જાણવાની હોંશ નાં થઈ—	જે વિ. ૬.
વૃદ્ધપણે ઈંદ્રિયો અશક્ત કૃથઈ જશે ;	
શ્રવણ મનન નિદિધ્યાસ કયમ કરી થશે?—	જે વિ. ૭.

ચેત ચેતરે અભાગી જીવ જાગને ;	
નમ્ર ભાવે ગુરુ ભજીને મોક્ષ માગને—	જ્ઞે વિ. ૮.
જીવરૂપ ત્યાગી શિવરૂપ તું થશે ;	
ગુરુ કૃપાથી ત્યારે કાર્ય તાહરું થશે—	જ્ઞે વિ. ૯.
જે ગુરુ અખંડ બોધ પ્રદાનો કરે ;	
શિષ્ય વર્ગના ત્રિતાપ દ્વિષ્ટી હરે—	જ્ઞે વિ. ૧૦.
તે ગુરુ ભગવાન જ્ઞાનવાન મોક્ષદા ;	
શરણ તે તણું ગ્રહો અભય રહો સદા—	જ્ઞે વિ. ૧૧.

સાધનનું સાકલ્ય પદ ૬ હુમરી.

“ નારાયણ નરહિં નરોત્તમ ” એ દાળ

સાધન સાધી શુદ્ધ થયો નહિ, તો સાધન શું કામ કરેરે. ટેક.

જપ તપ વ્રત સેવાને પૂજા, કેવળ તેથી શું અર્થ કરેરે ;
ઓળખાણ નથી અંતરમાંતો, નિશિદ્ધિન કેનું ધ્યાન ધરેરે—

સાધન. ૧.

તીર્થ કર્યાં પણ તાપ શમ્યો નહીં, ચિત્તવૃત્તિ નવ સ્થિર ઠરેરે ;
મમતા તેં મૂકી નહિ આળગી, ભૂમિમાં ભટકી શું મરેરે—

સાધન. ૨.

એ સહુ સાધન સત્ય કહ્યાં છે, અસત્ય નહીં લવલેશ ખરેરે ;
પણ બહિરંગ તજીને અંતર, સાધનથી સુખમાં વિચરેરે—

સાધન. ૩.

સાધન સાધ્યાં પણ ગુરુગમવિણ, ભવભયથી નહિ ઉગરેરે ;
શ્રોત્રિય ધંધાનિષ્ઠ સદ્ગુરુને, શરણ જવાથી સહય તરેરે— સાધન. ૪.

ગુરુદ્વારા એ સાધનનું સુખ, વર્ણવતાં મતિ શું ઉચરેરે ;
ગુરુ ભગવાન ગ્રણ્ણરજ સેવક, નિજપદમાંહિ વિરામ કરેરે—

સાધન. ૫.

ભવાન.

પદ ૧ રાગ ભૈરવી.

શાને માટે ભજતો નથી, સેજે સ્ત્રીતારામરે.	ટેક.
આ કયા તુને કામ ન આવે, હાડકાં ને ચામ ;	
તેમાં શું મોહી રહ્યો, વિષ્ણુનું ઠામ—	શાને. ૧.
ધૂતી ધન લેળું કીધું, દાટયું રહેશે દામ ;	
દાદા બાબા છોડી ચાલ્યા, કેને નાખ્યું કામ—	શાને. ૨.
આહીં તારા હુકમ હાલે, ઉંચાંનો ગુલામ ;	
તલ તલનાં લેખાં લેશે, નહીં પચે હુરામ—	શાને. ૩.
દાસ ભવાન ભાવે ભજે, સેવો સુંદર શ્યામ ;	
રામ ચરણ નેહો રાખો, પામે વિશ્રામ.	શાને. ૪.

પદ ૨ રાગ કાફી (રાગ ધીરાનાં પદનો)

પંચરંગી ખંગલોરે, શોભા તેની સરસ બાણી ;	
તેમાં તો બિરાજેરે, આપે એક અલખ ધણી.	ટેક.
એ ખંગલાને દશ દરવાજા, દશે દરવાજે નિશાન ;	
બ્રહ્મા માહેશ્વર, એની આજંગ કરે છે, ગુરુથી શિષ્યને મળ્યું જ્ઞાન.	
લગત કહેવાણોરે, મોટા મોટા ગ્રંથ ભણી—	પંચરંગી. ૧.
માળા તિલક પાખંડ કરે તે, આંતમ ચેત્યા વિના ક્રોધ ;	
તેને ત્રિવિધિ તાપ શમ્યા નહીં, ભુલમાં ભમે ભોળા લોક ;	
ભૂલ ન્યારે ભાંગેરે, સિદ્ધિ થાય આપતણી—	પંચરંગી, ૨.
સામારે દેવ દેવળમાં દિસે, જ્ઞે મળે સંત સુબલ ;	
જીવ મટીને શિવ થું પામે, નિર્ભય પદ નિરવાણ ;	
જીવોને તમાશેરે, ઘટમાં તો ચ્યના ઘણી—	પંચરંગી. ૩

તન મુંડાવ્યું પણ મન ન મુંડાવ્યું, તો શાને ધર્યો તેં લેખ ;
ભક્ત ભવાને નજરે દીઠા, અલખનિરંજન એક ;
કોણ કરે પાખંડરે, મને મળી અમૂલ્ય મણિ— પંચરંગી. ૪.

પદ ૩ રાગ ગરબી.

રાવણ મદોદરી સંવાદ.

એ રાણાજી રામજી, સંઘાતે રાડ નવ કીજિયે ;
કહે મદોદરી રઘુવર કેરાં, ચરણ ઘોઘ ઘોઘ પીજિએ ટેક.
જેનાં ચરણવડે અહુલ્યા તારી, તે અહુલ્યા વૈકુંઠ સિંધારી ;
એવા રામજી ઉપર જાળી વારી— એ રાણાજી. ૧.
એ ખળિયાથી ખળિયા એવા, એના ચરણ ચાંપે છે તમ જેવા ;
સીતારામજીની કીજે સેવા— એ રાણાજી. ૨.
એને શિવ પ્રહ્લાદિક વ્હાય છે, એનાં ચરણ જોગેશ્વર ધ્યાય છે ;
જેથી પાપી પાવન થાય છે— એ રાણાજી. ૩.
મને પાછલી રાતે સ્વપનું થયું, જેણે રાવણકેડું રાજ્ય ગયું ;
લંકાનું રાજ વિભીષણને રહ્યું— એ રાણાજી. ૪.
સ્વામી સીતા આપી લાગો પાય, ત્યારે આપણાં કારજ સિદ્ધ થાય ;
પછી લંકાનું રાજ્ય તો નવ જાય— એ રાણાજી. ૫.
કેનું કહ્યું ન માને તમે પાપી, સતી સીતાને પાછી શે ના આપી ;
રામ દશ મસ્તક તાંખશે કાપી— એ રાણાજી ૬.
છે છેલ્લી શિખામણ નારતણી, કહી થોડી પણ માનજેજ ઘણી ;
કહે ભવાન જગતનો રામ ધણી— એ રાણાજી. ૭.

પદ ૪ રાગ એજ.

એ મનોહરી, રામને નમવાનો મારે નેમછે ;
શું શોર કરે, આદે ને અંતેરે મારે એમ છે.

- હું જાળીં લ્યાં તે એ આવે, એ અનેક રૂપ ધરે ધુલિલાવે ;
એ આજ આવ્યો છે મારે દાવે— એ મનોહરી. ૧.
- મને દેખીને દેવતા થરથરે, મારાં શિવ પ્રહ્લાદિક કામ કરે ;
મારાં મસ્તક પર ઈંદ્ર છત્ર ધરે— એ મનોહરી. ૨
- મારે રસોડે અગ્નિ રસોઠ કરે, મારે મેઘ આવીને જળ ભરે ;
મારે અંદ્ર સૂરજ એ મશાલ ધરે— એ મનોહરી. ૩.
- મારે કુંભકરણુ જેવો ભાઈ છે, મારે જોતેરલાખ જમાઈ છે ;
મારે સમુદ્ર સરખી ખાઈ છે— એ મનોહરી. ૪.
- મારે સો દીકરાનો વિસ્તાર, એમાં ઈંદ્રજીવ સૌથી સાર ;
મારાં જળતણો ન લાધે પાર— એ મનોહરી. ૫.
- આવી દ્રેજ વાનરની વન ગ્રારી, હું એથી નહીં જાળીં હારી ;
હું રાક્ષસ ને એછે મોરારિ— એ મનોહરી. ૬.
- એ વાંદરનો હું રિપુ કાવ્યો, મને સનકાદિકનો શ્રાપ આવ્યો ;
તે જાણીને સીતાને લાવ્યો— એ મનોહરી. ૭.
- અમો જન્મ જન્મના અરિ છેએ, સીતાને આપવા કેમ જૈએ ;
એ રઘુવર ગરજો કયમ રહિએ— એ મનોહરી. ૮.
- વિધાતાની ગતિતો મેં જાણી, તે મારે લાવ્યો રાઘવ રાણી ;
પાછી આપે થાય ફજેતીની વાણી— એ મનોહરી. ૯.
- મારે રામ સંઘાતે જુદ્ધ કરિએ, તો વૈકુંઠ મધ્યે પરવરિએ ;
હવે દિલથડી તો કયમ ડરિએ— એ મનોહરી. ૧૦.
- મારે અરાવણુ આકાશ રહે, મારે મહેરાવણુ પાતાળ ગહે ;
મને તે રાક્ષસ આવી ખબર કહે— એ મનોહરી. ૧૧.
- એટલે હલકારા ખબર લાવ્યા પાજ ખાંધી રામ લક્ષ્મણુ આવ્યા ;
વાંદર કને ડંકા વગડાવ્યા— એ મનોહરી. ૧૨.
- એવું સુણી રાવણુ હોકાર કરે, અતુરંગી સેન તંત્યાર કરે ;
કહે લવણ જુદ્ધ તે વાર કરે— એ મનોહરી. ૧૩.

લાંબર.

પદ ૧ રાગ વિભાસ પ્રભાત.

રાજને ભરોસે હુંતો રેન સારી જાગી.	ટેક
મંદરથી મુરારિ ચાલ્યા, અરધી રેન ભાગી ;	
વાટો જોતાં વેણાં વાયાં, ઘોલ્યા કુકડ કાગી—	રાજને. ૧
શેરડીઓમાં સામા મલ્યા, શામળો સુહાગી ;	
મંદિરિયામાં શું ભમો છે, વાત કરો છે નાગી—	રાજને. ૨
માથાની પાંખરલી મારી, મોહન ગ્યા છે માગી ;	
કેશું ત્યારે કડવાં થાશું, ભૂધર ગ્યા છે ભાગી—	રાજને ૩
મલ્યા છે લાંબરનો સ્વામી, ભવની બ્રાંત લાંગી ;	
ભટકયાનો ભામો લાગો, વિકૃલા વરણાગી—	રાજને. ૪.

ભીમ.

પદ ૧ લજન.

મેં પણ દાસી તોરી દાસી, પિયા તોરા ચરનકી ;	
રંગ જાઉં તુમારે રાચી, દીનળંધુ વર દેવા આવો ખમાં,	
ગોકુળ ગામના વાસી; મેં પણ તોરી દાસી.	ટેક.
ક્યા કહું કલજુગકી, સંત ઓધારણ શ્યામ,	
વિષના કટોરા રાણે મોકલ્યા, તે કેશવ તમારાં કામ ;	
રઠ રાખી રાણાતણી, બાઈ હતાં પ્રેમી નામનાં ખ્યાસી,	
એ ખ્યાલે મીરાં મૂઠં હોતતો, થાત જગતમાં હાંસી—	મેં પણ. ૧.
મિણા તોરલને રૂપાદે રાણી, જેની પ્રેમભક્તિ પૂછાણી,	
સાચી ભક્તિ તારાદે તણી, બાઈ નીચ ઘેર વાડે વેચાણી ;	

નરસિંહ મેતો એઠો પોતાનું મન તજી, થયા દીનખંધુ દાસી,
એ માયલુરે મને કાંઈ ઉકલે, મારો શ્યામ કરે વાત સાચી—

મેં પણ ૨.

શીરી ખાઈના ખોલ સાંલળી, સુરતા રાખી શ્યામ,
ખળતાંમાંથી ખાળ ઉગાર્યો, એવી રાખી પ્રતિજ્ઞા રામ ;
પ્રહલાદ કારણ પ્રભુ પંડે પધાર્યો, પાની ન કરી પાછી,
થાંલ ધગાવીને તરત તોડ્યો, એમાં નહીં કંઈ વાત કાચી—

મેં પણ ૩.

ગજે ક્રિયો ગિરિધારી અંતરજામી, સુંભો મારી આરદાસ,
મહાજળમાંથી મેળવિયા વહાલે, પ્રભુજી હતા એની પાસ ;
જુડ વાઢીને કર્યો જૂજવા, ફટકમાં ટાળી ગજની કાંસી,
એ વેળાના તમે આવજેરે ખમાં, વૃન્દાદે વનના વાસી—

મેં પણ ૪.

શિવ સનકાદિક આદિક બ્રહ્મા, સુખદેવ બ્રહ્મ સરીખા ચાર,
ગરૂડ લખમણ હનમોજડા હઠાયા, કયા કહું કલજુગ કિરતાર ;
માંધાતા જેવા સતવાહી, જેણે તન દીધાં પોતાનાં તાસી,
જેર કયું તે કષ્ટુ ન જીયા, આધીન પ્રેમના પ્યાસી— મેં પણ ૫.
અધમોધારણ અંતરજામી, તમે લીઓ સેવકની સાર,
અમારા ગુન્હા માફ કરો, દાસી જાણી દિયો દિદાર ;
સદાય સંતોને સંગે શામળા, શાસ્ત્રવેદ વાંચી વાત કહું સાચી,
દાસ ભીમસંતો જીવણ ચરણે, તે રંગ તમારે હું રાચી— મેં પણ ૬.

ભીમજી.

મનપ્રત્યે ઉપદેશ પદ ૧ રાગ જંગલો.

અખતો મનવા મેરા, મોહુ નિદ્રાસેં જાગ જાગ ટેક.
ખિષય સંગતેં ખહુત કિર્યો હે, જેસે ભટકત કાગ ;
હુઃખરૂપ યહુ જાની ખિષયકું, સમજી ઝટકર ત્યાગ ત્યાગ— અખ. ૧.

બ્રહ્મ સત્ય ચૈાર ઝૂઠ જગત ધમ, ગાવત હૈ શ્રુતિ રાગ ;
 નિશ્ચય દૃઢ અનુભવ તું પાવે, જો સદ્ગુરુ પદ લાગ લાગ— અખ. ૨.
 દેવનકું દુર્લભ તન પાચો, ખેલો સતસંગ કાગ ;
 જનમ મરન બહુ દુઃખ મિટ જાવે, રહે ન માયા દાગ દાગ—

અખ ૩.

પરમાતમકા રૂપ પિછાનો, ધરી નિર્મલ વૈરાગ ;
 સો સદ્ગુરુસે પાવો મનવા, ચરનકમલ અનુરાગ રાગ— અખ. ૪.
 સતચિદ્ આનંદ બ્રહ્મસો નિજપદ, એહી અપૂના બાગ ;
 સદ્ગુરુ દેવકૃણુ કરુણાસે, સીમળ કે બડલાગ ભાગ— અખ. ૫.

ભૂખણુ.

ભૂખણુનાં અષ્ટક.

છંદ ભુજંગીની ચાલ અષ્ટક ૧.

કશી વાતનો ખરખરો મન નાણો,
 સુખ દુઃખ તે દેહના ધર્મ જાણો ;
 કરોને તમે કોટિ લક્ષ પ્રકાર,
 લખી વાત મિથ્યા ન થાએ લગાર. ૧.

હરિશ્ચંદ્ર રાજા મહા પુન્યવાન,
 નહીં કોય સંસારમાં એ સમાન ;
 તેણે નીચ ઘેર વહ્યા નીર ભાર,
 લખી વાત મિથ્યા ન થાએ લગાર. ૨.

સતી મુખ્ય કહાવે અહુલ્યાજી જેહ,
 જેનાં નામથી થાય નિષ્પાપ દેહ ;
 તેણે ઈંદ્ર સાથે કર્યો વ્યભિચાર,
 લખી વાત મિથ્યા ન થાએ લગાર. ૩.

- બુઝો બનકીજી પડ્યાં દુષ્ટ હાથ,
 જેના સ્વામી છે, કોટિ પ્રહ્લાંડ નાથ ;
 આપો આપ લક્ષ્મીતણે અવતાર,
 લખી વાત મિથ્યા ન થાયે લગાર. ૪
- વળી પાંડવોની કહું એક વાત,
 જેના સારથિ નિત્ય વૈકુંઠનાથ ;
 હાર્યા રાજ રિદ્ધિ તથા નિજ નાર,
 લખી વાત મિથ્યા ન થાયે લગાર. ૫.
- મહા પુણ્યકારી જેને સિદ્ધ નાથ,
 ચાલી નીસર્યા નારી લે વન સાથ ;
 બહુ કષ્ટ વેઠ્યું તેણે વર્ષ બાર,
 લખી વાત મિથ્યા ન થાયે લગાર. ૬.
- શામાટે તમે ભાર માથે ધરો છો,
 વળી હું કરું હું કરું એ કહો છો ;
 કરોને તમે ચિત્તસાથે કરાર,
 લખી વાત મિથ્યા ન થાયે લગાર. ૭.
- કરી વિનતિ સર્વને કહું વાત,
 રચ્યા ભૂખણે તે સુણો શ્લોક સાત ;
 ઘણું સાંભળ્યા જોગ સાધુ વિચાર,
 લખી વાત મિથ્યા ન થાયે લગાર. ૮.

અષ્ટક ૨.

- પિતા માત સંતાન ને મિત્ર ભ્રાત,
 એતો સર્વ છે આળખંપાળ વાત ;
 એમાં અંતકાળે નાવે કોય કામ,
 તે માટે ભલે સર્વથા રામ નામ. ૧.

- ઘડીમાં ઘટી જાય આયુષ્ય અલ્પ,
 ભમંતાં ભમંતાં થયાં કોટિ કલ્પ ;
 માથે મર્ણુ કેરી મહા એક ભામ,
 તે માટે ભજ્જે સર્વથા રામ નામ. ૨.
- ઘણીવાર સંસારમાંહી ક્યાં છે,
 પશુ પક્ષી યોની વિષે અવતર્યાં છે ;
 હવે આ સમો છે તર્યાનોજ ઠામ,
 તે માટે ભજ્જે સર્વથા રામ નામ. ૩.
- કરો છે ખીજી અલ્પ વસ્તુનું જલન,
 તજ્જે છે હરિ નામ જેવુંજ રતન ;
 નથી જેસતું મૂલ્ય એકે ઘઠામ,
 તે માટે ભજ્જે સર્વથા રામ નામ. ૪.
- જરાએ ઘણો દેહતો જીર્ણ થાશે,
 શરીરે થકી સર્વ સામર્થ્ય જાશે ;
 થશે રોગ પીડા જશે સર્વ હામ,
 તે માટે ભજ્જે સર્વથા રામ નામ. ૫.
- જેને સેવતાં કોટિ કલ્યાણ થાય,
 બહુ જન્મનું પાપ તો સઘ જાય ;
 વળી પામીએ જેથકી સઘ ધામ,
 તે માટે ભજ્જે સર્વથા રામ નામ. ૬.
- જવું એકલાં ત્યાં નહીં કોય સાહ્ય,
 વળી જીવને દુઃખ અત્યંત થાય ;
 તેણીવાર રક્ષા કરે મેઘ શ્યામ,
 તે માટે ભજ્જે સર્વથા રામ નામ. ૭.
- જે કો જાનકી નાથના હોય દાસ,
 ન પામે કદી તે ફરી ગર્ભવાસ ;
 કરે લોક આ સર્વ તેને પ્રણામ,
 તે માટે ભજ્જે સર્વથા રામ નામ. ૮.
- રચ્યા ભૂખણે તે સુણો શ્લોક આઠ,
 હેતે સાંભળે ને કરે નિત્ય પાઠ ;

થશે તે થકી દુઃખ કેરો વિરામ,
તે માટે ભજ્ને સર્વથા રામ નામ.

૯

અષ્ટક ૩.

- ઘણાં પુણ્યના ભાવથી દેહ પામ્યાં,
હસંતાં રમંતાં સુખે દિન વામ્યાં ;
ગયા નાથનું નામ તો સદ્ય ચૂકી,
ભજ્ને રામને કામને દૂર મૂકી, ૧.
- ભણ્યાં શાસ્ત્ર સિદ્ધાંતની સર્વ વાત,
નથી ઓળખ્યા શ્રી તમે પ્રાણનાથ ;
વિવેકી થઈ કાં કરો ખુદ્ધિ દુકી,
ભજ્ને રામને કામને દૂર મૂકી. ૨.
- પરશ્રી પરદ્રવ્યનો ત્યાગ આણી,
રૂદેમાં ધરોને તમે ચક્રપાણિ ;
એતો દુષ્ટ માયાતણી સર્વ ભુકી,
ભજ્ને રામને કામને દૂર મૂકી ૩.
- મદે અંધ દ્રષ્ટિ થયાથી ન દીકું,
કુસંસારનું સુખ લાગેજ મીકું ;
જરા આવશે આ થશે દેહ સુકી,
ભજ્ને રામને કામને દૂર મૂકી. ૪.
- ઘણા યતનથી દેહને સુખ દીધું,
ઘણા ભેદથી સર્વનું દ્રવ્ય લીધું ;
જલું એકલાં સર્વ સંપત્તિ મૂકી,
ભજ્ને રામને કામને દૂર મૂકી. ૫.
- ઘણા રમ્ય વેલવથી દેહ પોખ્યો,
કરી તીર્થ યાત્રા કદાપિ ન સોખ્યો ;
મળી મિત્ર ટોળે દેશે સર્વ કુકી,
ભજ્ને રામને કામને દૂર મૂકી. ૬.

- યદા આવીને જીવને મૃત્યુ પ્રેશે,
 તદા સર્વ સંબંધી જોઈ રહેશે ;
 ન રક્ષા કરે વૈદ્ય કે કવાય ભૂકી,
 ભજે રામને કામને દૂર મૂકી. ૭.
- કંઈ વ્યાધિયે કંઠનો રોધ થાશે,
 રૂદેમાં થકી જ્ઞાન તો સર્વ જાશે ;
 તદા જીવ જિહ્વા થશે સદ્ય ટુંકી,
 ભજે રામને કામને દૂર મૂકી. ૮.
- નથી જાણતા ધર્મની રીત ઠીક,
 નથી રાખતા મર્ણની મન ઘીક ;
 ગુમાને ભર્યા ચાલ ચાલો છો ચૂકી,
 ભજે રામને કામને દૂર મૂકી. ૯.
- જમાકંકરા મારશે દુષ્ટ માટે,
 તદા નાથ પાપે નહીં કોય વારે ;
 જીવેા મૃત્યુ માથે રહે નિત્ય ઢુંકી,
 ભજે રામને કામને દૂર મૂકી. ૧૦.
- સદા રૈકવ જ્ઞાતિ મહા રંક કહાવે,
 કથા રામની તો જેને મન ભાવે ;
 રચી ભૂખણે તે મુણે જ્ઞાન કુંચી,
 ભજે રામને કામને દૂર મૂકી. ૧૧.

અષ્ટક ૪.

- તમે અવતર્યા લક્ષ્મ્યોરાસી વાર,
 નથી પામિયા તોય સંસાર પાર ;
 માટે આ સમે જાપ માળા ધરીને,
 ભજે લક્ષ્મીભાવે સદા શ્રી હુરિને. ૧.
- ઉદરમાં અધો મસ્તકે જ્યાં ગદ્યાતા,
 ઘણા વ્યાકુળા તો તમે ત્યાં થયાતા ;

- હવે તે સમો કાં ગયો વીસરીને,
લજ્જે લક્ષિતભાવે સદા શ્રી હરિને. ૨.
સંચું દ્રવ્ય તો દ્રવ્યને ઠામ રેહશે,
સગાં મિત્ર સંસારની રીત કહેશે ;
જ્ઞેતામાં જશે પ્રાણ તો નીસરીને,
લજ્જે લક્ષિતભાવે સદા શ્રી હરિને ૩.
એતો દેહ સંબંધી જાણો અનિત્ય,
પ્રભુ નાથનું નામ તો એક સત્ય ;
નાવે જેથકી ગર્ભવાસે કરીને,
લજ્જે લક્ષિતભાવે સદા શ્રી હરિને. ૪.
અભિમાન આડે નથી કાંઈ જ્ઞેતા,
કદાપિ નથી કૃષ્ણનું નામ લેતા ;
અરે મૂઠ લોકો જવું છે મરીને,
લજ્જે લક્ષિતભાવે સદા શ્રી હરિને. ૫.
કહ્યું માનજે સર્વથા એક માઝું,
નથી કોઈ સંસારમાંહી તમાઝું ;
માટે સંગ માયા તણો પરહરીને,
લજ્જે લક્ષિતભાવે સદા શ્રી હરિને. ૬.
કળિકાળમાં જન્મ મિથ્યા વગોયો,
મહા રત્નને કાચને મૂલ્ય ખોયો ;
ધરો ધ્યાન ગોવિંદનું આદરીને,
લજ્જે લક્ષિતભાવે સદા શ્રી હરિને. ૭.
જેણે ગોપકાનાથનું નામ લીધું,
તેણે જન્મ પામ્યાતણું સાર્થ કીધું ;
ગયા તેતો સંસાર સેવે તરીને,
લજ્જે લક્ષિતભાવે સદા શ્રી હરિને. ૮.
એ તો વિષ્ણુ લક્ષિત તણો છે પ્રબોધ,
સુણીને રખે કાં ધરો મન કોષ ;
કહ્યા ભૂખણે શ્લોક આઠે કરીને,
લજ્જે લક્ષિતભાવે સદા શ્રી હરિને. ૯.

अष्टक ५.

- रम्या रंग ते गोपिका संग रास,
 धण्डे प्रीतिभावे करीने विदास ;
 कृष्णवे तथापि सदा प्रह्लादारी,
 लज्जे दुःखहारी सदा श्री मुरारि. १.
- आषी गोकुणे काम अत्यंत कीधुं,
 पिता मातने सुभ संपूर्ण दीधुं ;
 अरे तो नंदने नंद आनंदकारी,
 लज्जे दुःखहारी सदा श्री मुरारि २.
- धण्डा दुष्ट मारी हण्डये भूमि लार,
 कृपाअरे करी लज्जत तार्या अपार ;
 जेणे नंदनी धेतु नवलक्ष आरी,
 लज्जे दुःखहारी सदा श्री मुरारि. ३.
- सुहामातणी सार अत्यंत कीधी,
 मूढी तान्हुलामां नवे निध दीधी ;
 कृपानाथ साधुतणा हितकारी,
 लज्जे दुःखहारी सदा श्री मुरारि. ४.
- जमकिंकरे दुःख अत्यंत दीधुं,
 ल्यारे नारायण पुत्रनुं नाम दीधुं ;
 अरेवामां अन्नभेद दीधो उगारी,
 लज्जे दुःखहारी सदा श्री मुरारि. ५.
- स्तुति सांभणी लज्जतनी लीड नाली,
 आव्या सद्य वैकुण्ठथी अकृपाणि ;
 मुकाण्ये गज ग्राह नांभ्ये विहारी,
 लज्जे दुःखहारी सदा श्री मुरारि. ६.
- अरे बुद्धिहीणा न नाले हुरिने,
 तेणे आवशे गर्भवासो करीने ;
 अनुअने तमे ज्ञानद्रष्टे विचारी,

- ભજ્જે દુઃખહારી સદા શ્રી મુરારિ. ૭.
 વિષય વિષરૂપી તેને શું વખાણો,
 આ સંસાર તે સ્વપ્નને તુલ્ય જાણો ;
 વિવેકે કરી મોહ માયા નિવારી,
- ભજ્જે દુઃખહારી સદા શ્રી મુરારિ. ૮.
 હરિ ભક્તિ પાખે વૃથા જન્મ જશે,
 પછી અંતકાળે ઘણું કષ્ટ ત્રાશે ;
 તે માટે તમે વાત ખીણ વિસારી,
- ભજ્જે દુઃખહારી સદા શ્રી મુરારિ. ૯.
 ચતુર્ભુજ શ્રીનાથ છે સત્ય શર્ણુ
 મહાલક્ષ્મી સેવે જેનાં નિત્ય ચર્ણુ ;
 એ તો શંખ, ચક્ર, ગદા, પદ્મ ધારી,
- ભજ્જે દુઃખહારી સદા શ્રી મુરારિ. ૧૦.
 તેણે શું થયું જે ઘણું એક ડાહ્યા,
 તેણે શું થયું દ્રવ્ય ઝાઝું કમાયા ;
 તેણે શું થયું જે રમ્યા રંગ નારી,
- ભજ્જે દુઃખહારી સદા શ્રી મુરારિ. ૧૧.
 પ્રભુ નાથ પેતે દિસે છે દયાળ,
 કરે નિત્ય ભકતો તણી પ્રતિપાળ ;
 તેને જો ભજ્જે તો ગતિ થાય સારી,
- ભજ્જે દુઃખહારી સદા શ્રી મુરારિ. ૧૨.
 સદા ગામ વેલાળ મધ્ય નિવાસ,
 પ્રભુજીતણે! નિત્ય દાસાનુદાસ ;
 રચી ભૂખણે તે સુણે મોક્ષખારી,
- ભજ્જે દુઃખહારી સદા શ્રી મુરારિ. ૧૩.

लूधर.

पद १ राग कल्याण.

- राम गति लगवान गति डोळ डेसें जने. टेक.
 ऐकसमे श्री रामचंद्र वन गये, लूलकें स्वरूप धर्यो पार्वती —
 डोळ डेसें जने १.
 हुरसें पिछाने श्री कृपा निधि, कडां छोडे शिवनाथ जती—
 डोळ डेसें जने २.
 मन हुरभानी दिस पछतानी, क्रिके गये जडां शंभु जती—
 डोळ डेसें जने ३.
 भांय छेडीदि भाणु णिठाये, अे तनसें नहि लेट सती—
 डोळ डेसें जने ४.
 राज दक्षके यज्ञ विदवंश करि, कहुत लूधर लुव जान हती—
 डोळ डेसें जने ५.

लोणेसगत.

हाडियावाड अमरेलीने लाट सं. १६०० भां हता.

पद १ प्रभातियुं.

- लकितने मोरये लड कोळक आगमे, रणुसंआमे पद कोळ रोपे ;
 सतनुं पारभुं जुवे न्यारे शामणे, सुभ हुःण नावे भरनी
 देव कोपे. टेक.

પ્રથમ સતબુગમાં પ્રહલાદને પીડિયો, ભીડિયો થંભ તે લોહ તાતો ;
ધીર નવ ઘડકિયો થંભ બહુ કડકિયો, થડકિયો શેષ ત્રૈલોક્ય બતો—
લક્ષ્મિને. ૨.

શહેર છોડી ચાલીયાં મેલિ મંદિર માળિયાં, રાણી રોહિદાસને
હરિશ્ચંદ્ર રાજા ;
લક્ષ્મિને કારણે સ્વપત્નને બારણે, નરપતિ નીર ભયુ' ન મૈત્રી માજ—
લક્ષ્મિને. ૩.

મોરધવજને વેરતાં મહેર નાવી માવને, ઝેર આણ્યુ' તે બધું જગતભણે ;
શીષઉપર કરવત મેલાવિયાં, એકીકોરે દીકરો ને વહુ બેઉ તાણે—
લક્ષ્મિને. ૪.

બળિસાથે છળ કર્યો વામન થઈ પરવર્યો, દીન થઈ કરગર્યો લોભ
માગી—
શુક્રાચારે વારિયો હુંચેથી નવ હારિયો, રાખીયો ધર્મને તન ત્યાગી—
લક્ષ્મિને. ૫.

કરણને બચવા કૃષ્ણજી આવિયા, વિઠલે વિપ્રનું રૂપ લીધું ;
બાણની શર્યા કરી તેણે સમે આવ્યા હરિ, રકત ધોઈ રેખુનાં
દાન દીધાં—લક્ષ્મિને. ૬
પાંડવ પણ ગ્રહી રહ્યા અસામર્થ થઈ રહ્યા, હતા સામર્થ પણ
વચને ચાલ્યા ;

સતીતણાં ચીર હર્યાં પાંચે વન પરવર્યાં, દુષ્ટ દુર્યોધને મોલ
માણ્યા—લક્ષ્મિને. ૭.

શેઠ સગાળને બાળ વેધાવિયું, ઘણી પધાર્યાં ન્યારે ધર્મ જ્ઞેવા ;
નરને નારી મળી ખાંડવા બેઠાં વળી, કહો સત્યવાદી
બેસે કેમ રોવા—લક્ષ્મિને. ૮.

સુધન્વા કારણે તેલ તપાવિયાં, પિતા આવ્યા ન્યારે પણ જ્ઞેવા ;
શ્રીકૃષ્ણ નાંખિયા તે સમે ક્ષાટિયાં, સત્ય રાખ્યું શ્રી કૃષ્ણ દેવા—
લક્ષ્મિને. ૯.

સમનને મેજન બે સંતાના ઓલણુ, મોટી દિશામાં જોણે મન ગાળ્યાં ;
અસત્ય વાણી ઘણી તે સમે આવી બણી, શીષ અરપણુ કરી
સત્ય પાળ્યાં—લક્ષ્મિને. ૧૦.

ચોરાસી મતમાં સત્ય એમ પાળવું, લોક પરલોકમાં એજ ઓપે ;
લોજલ લક્ષિતનું રૂપ બહુ ભાતનું, ચારે જુગમાં એને કોણુ લોપે—
લક્ષિતને. ૧૧.

પદ ૨ પ્રભાતિયું.

વૈરાગ્યના પદને વિદ્ય આડાં ઘણાં, કંઠણુ બંધ કામના કોક છૂટે ;
કનકને કામની ચોકી આડી શામની, રામની રમતમાં એજ લુટે—
વૈરાગ્યના. ૧.

પ્રકૃતિ વશ થઈ રહ્યો ભક્તિ ભૂલી ગયો, નારિયે નેણને બાણુમાર્યો ;
જેગ ધરી ભોગની પાછી ઇચ્છા કરી, હાથ આવી બાણુ તેણુ
હાર્યો—વૈરાગ્યના. ૨.

કામનું મૂળ તે જાણવી કલ્પના, ક્રોધથી કર્મની ગાંઠ બાંધે ;
શીલ સંતોષના ચોખા દીધા વિના, જન્મ ને મરણને રોગ વાધે—
વૈરાગ્યના. ૩.

મૂળ વૈરાગ્યમાં મન જેનું મરે, વિષયના સ્વાદમાં નવ ડોસે ;
ભક્ત ભોજે કહે સંત ચેલ્યા ખરા, વેદ વચન તો એમ યોલે—
વૈરાગ્યના. ૪.

પદ ૩ પ્રભાતિયું.

સંત શૂરવીર તે સદ્ગુણના બાળકા, હરિનામ લેતાં કહો કેમ હારે ;
પ્રથમ કંટારિયું પેરીને ચાલિયા, મરી મઠ્યા તેહને કોણુ મારે—
સંત. ૧.

તન મન ધન તણુ આહેર થઈ જુઝિયા, રણ ચક્યા તેહને કોણુ
વારે ;
કીટ પર્યાંત તે પ્રહ્મના લોક લગી, મિથ્યા પ્રપંચ તે મન ધારે—
સંત. ૨.

જીવને શિવનો જેને સંશય છુટ્ટિયો, સિંહને ખકરી તેને એક હારે ;
આપોપું અપીને એહને ઓળખો, તો ત્રિવિધિના તાપને તર્ત ઠારે.

સંત. ૩.

ભક્ત ને ભગવંતનો એક કરી જાણવા, ચર્ણુ આવે તેનું કાજ સારે ;
ભોજલ ભવતણું નાવ નિજ નામ છે, કૃષ્ણ સમરે તેનું કુળ તારે—

સંત. ૪.

પદ ૪ પ્રભાતિયું.

શબ્દને પાર સદ્ગુરુજીનું રૂપ છે, ચર્મચક્ષુ હોય તેને કેમ સૂઝે ;
જીવપણે પદતો કોઈને જડે નહીં, અનુભવી હોય તે આમ બૂઝે—

શબ્દને. ૧.

રતિવિના સ્વરૂપતો લક્ષ આવે નહીં, શીખે સુણે મર શબ્દ ગાવે ;
અનુભવ ખુશ્યાવિના આપ સૂઝે નહીં, ચૈતન્ય પ્રહ્લ કહી સ્વપ્ને

નાવે— શબ્દને. ૨.

જ્યાંલગી કલ્પના ત્યાંલગી જીવ છે, સંશય છૂટે ત્યારે શિવ કાચે ;
ધ્યેયને ધ્યાતા વિના ધ્યાન જો પ્રગટે તો, સોહુંસ્વરૂપમાં જઈ

સમાચે— શબ્દને. ૩.

શબ્દને પાર તેને કાંઈ અડે નહીં, જેમ કાંચળી તજીને ભોરંગ જાવે ;
ભક્ત ભોજા કહે શુરુ ગમ પ્રગટે તો, જન્મ ને મરણનો ભય

નાવે— શબ્દને. ૪

પદ ૫ પ્રભાતિયું.

જ્યાંલગી જીવની જાત જાણી નથી, ત્યાંલગી તાણુમતાણુ રહે છે ;
આઘને વિચારતાં અંત્યે મધ્યે એક છે, વસ્તુ સાચી તે વેહાંત

કે છે— જ્યાં. ૧

જાત જાણ્યાવિના મતપંથ બહુ થયા, અટકી રહ્યા આંધળા આપ

ભૂલ્યા ;

વધી ગયા વિવાહમાં તેણે હરિ નાવે હાથમાં, મેરૂ જવા કરે મન

પાય લૂલા— જ્યાં. ૨.

જાત જાણ્યાવિના યોગ સાધન કરે, પરહરે કામને ધન ધામ મૂકે;

હુઠે કરી આહરે પેરેથી પાછા ફરે, વૈભવને ભોગવી ભક્તિ ચૂકે—

જ્યાં. ૩.

અણુછતો આપણું આપ ભૂલી ગયો, જીવ થઈ જાયતો કર્મ ઘાટે ;

બુદ્ધિના ઠાઠમાં વાટ સૂઝે નહીં, આવવું જાવું તે એજ માટે—જ્યાં. ૪.

જાત જાણ્યા પછી જન્મ મૃત્યુ ટળે, જેમ પારો ગરે પાણીમાં

પાછો નાવે ;

ભોજલ બ્રહ્મવેત્તા જેને ગુરુ મળે, તો આ નરદેહ અભેપદ પાવે—

જ્યાં. ૫.

પદ ૬ રાગ કાફી.

“ નાથ કેસેં ગજકો બંધ છુડાયો ” એ રાગ.

નાથ મોહિ જાનત હો નિરાધારી, પત રાખે પંચાલી પોકારી. ટેક.

દુરભેધન હૂત પઠાયેં, કલપત રાજકુમારી ;

કેસ પંકડકે લાયે સલામેં, જ્યેાં દુરબલ કોઈ નારી—

નાથ. ૧.

ઉઠે ભૂપરૂપ પર આયે, અંબર લેત ઉતારી ;

ખેચત ચીર ખીર સળ દેખત, તળ સતી શામ સંભારી—

નાથ. ૨.

ભીષ્મ દ્રોણ કરણ સળ ખેઠે, કૌરવ અંધ કચેરી ;

સખકી મતિ હરી એસામિલે, કીન નહુ બાત બિચારી—

નાથ. ૩.

અરબુન ભીમ નકુલ સહદેવ, ધરમ રહેહેં બિચારી ;

વિશ્વનાથ અળ વિલંબ ન કીજે, અળ મોયે લિયોની ઉગારી—

નાથ. ૪.

વનિતા કે બચન વજસમ લાગે, ગરૂ ચહે ગિરિધારી ;

ધાયે નાથ અનાથકી વારે, ભોજલ બયે બલિહારી—

નાથ. ૫.

પદ ૭ રાગ કાફી.

નાથ મોરી અરજ સુણો અવિનાશી, હુંતો જનમ જનમ તોરી દાસી. ટેક.

સતી સલામાં શ્યામ સંભારે, ત્રિકમ તોરે રંગ રાચી ;
 પ્રગટ થાઓ પાતળિયા વાંલા, હરણ થાશે બહુ હાંસી—નાથ. ૧.
 આ સમય તો અરજીન જેવા, તે પણ રહ્યા છે તપાસી ;
 ભીમસેન એકા ભૂમિ જોતરવા, પીઠ ફેરી ગયા પાછી—નાથ. ૨,
 પાંડવ તો પૃથ્વીને હાથાં, હસ્તિના પુરકે વાસી ;
 અબળા નારી એમ પુકારી, જીવન તમને હું જાચી— નાથ. ૩.
 ભીડ પડી હવે આવો ભૂધરજી, વનિતા કહે વ્રજવાસી ;
 ભોજો ભગત કહે ભગવતસલ, પ્રેમતાણા છે પિયાસી— નાથ. ૪

પદ ૮ સરવડું.

પ્રથમ તો નામ રૂપથી ટળવું, માન મેલી મહંતને મળવું ;
 વિવેકી પુરૂષ વાળે એમ વળવું, તો ગળવું છે એમ જ્ઞાનમારે. ૧.
 તન મન તેને સમર્પણ કરવું, એનું લઈને એ આગળ ધરવું ;
 આત્મ દર્શી થઈ એણીપેર તરવું, તો મરવું મટે મૃત્યુ લોકમારે. ૨.
 એમ સમજીને અણુભે થાવું, જ્ઞાન ગંગાજીમાંહી અહરનિશ નાવું ;
 ગાવું વાવું સમજી માંહી સમાવું, તો જીવું છે નિજ ધર જીવનેરે. ૩.
 એ પદને કોઈ અનુભવી ખૂંજે, આકેર થઈને એણીપેર ખૂંજે ;
 આપ ટળે તો આપોપું સૂંજે, જે પૂજે પ્રગટ સંતનેરે ૪.
 વિહંગમ સાધવેં પદમાં મળિયા, જન્મ મરણનાં તેને સંકટ ટળિયાં ;
 લવણ ધેનુ અંધુમાં ગળિયાં, એમ લળિયા છે પરિબ્રહ્મમારે. ૫.
 જેમરે પારો ઉદકથી નામ્યો, તેને શબ્દ સૂરજથી ચોઈદિશે ધામ્યો ;
 પોતે પોતાના સ્વરૂપને પામ્યો, ભોજલ સદ્ગુરુ ભેટતારે. ૬.

૫૬ ૯.

- દેખો હરિશ્ચંદ્ર હાલ્યો બળરે, સત્યવાદી સત્યને સાટેરે ;
 રાજ થકો રૂપ ઘરે વેચાણો, ખાના તણા બિદા માટેરે. ૧.
 ના સત્ય કહું તો મારો નાથજી લાજે, વચન દષ્ટ વળિયા વાટેરે ;
 રાણી તારા રોહીદાસ વેચાણાં, ભલાની ભક્તિ શીશ સાટેરે. ૨
 કુંવર રોહીદાસને સર્પે ડશિયો, વાત વંચાણી કાશી ઘાટેરે ;
 કાઠી ખડગને સતી ઉપર ચાલ્યો, મનથી ન બીહીતો મુવાને માટેરે. ૩.
 ધ્રુજે ધરણીને કંપે કૈલાસા, વાલમ રૂપ ધર્યું વૈરાટેરે ;
 નીમ ધારી તો નીમ ન મેલે, સન્મુખ ચાલે ચાણુંને સાટેરે. ૪.
 પાછાં પગલાં ન હોય પૂરાનાં, વહી નીકળ્યા વસમી વાટેરે ;
 ભોજને ભગત કહે શુરુ પ્રતાપે, પુખાણા જઘને પાટેરે. ૫

૫૬ ૧૦

- ચેતો કળિયુગના માનવી, પોરો આળ્યો પૂરરે ;
 કર્યાં કૃત્ય આગળ આવશે, લેખું ધણીની હંબુરરે— ચેતો ૧.
 માનવી જાણે માયા આપણી, એ છે પાપનો પાયેરે ;
 અંતે જતાં એતો છેતરે રે, ભૂલવે હરશોમાં ભાજેરે— ચેતો. ૨.
 અમર નથી કોઈ આંહિકને, મનમાં જુઓને વિચારીરે ;
 સિદ્ધને સાધક કંઈ ચાલી ગયા, કોણ જુનિયાત તારીરે—ચેતો. ૩.
 કૌરવના વંશમાં કોઈ નથી, રાજ રાવણ ગયો ઉઠીરે ;
 હાથે કરીને ભવ હારિયા, માંહેથી ભરી ન મૂઠીરે— ચેતો. ૪.
 હરિશ્ચંદ્ર વેચાણો રખી ઘરે, ભર્તૃહરી ભયા કંકીરારે ;
 પૂરણુ દશા જેને પ્રકટી, શરણે પોહોંચ્યા સનૂરારે— ચેતો. ૫
 શુરુને પ્રતાપે તમે ચેતજે, કાયા ઘડી છે કાચીરે ;
 ભોજને ભક્ત એમ યોલિયા, આપ મનાવે પાછીરે— ચેતો. ૬.

પદ ૧૧ રાગ કાફી.

સદ્ગુરુને સેવોરે, સંતો એક સાચ કરી,
આ અવસર જાશેરે, પછે પરનાશી કરી. ટેક.
આ નર દેહી દેવતા ધછત હે, સો નર દેહી તેરે આધ,
એક ક્ષણું તેમાં નાથ ન લખ્યા, ખીજી કુડી કરી કમાઈ ;
હાથે ખાજી હાર્યોરે, હે મન હું પદ ધરી— સ. ૧.
દોરી દ્રાપદીજીને લાખ્યો દુઃશાસન, કામની કેશે ગ્રાહી,
આ અવનીને ઊધે પડ નાંખે, તે પણ ખેઠા ત્યાં છુપાઈ ;
કેમ કરી ઊઠેરે, વચનમાં રહ્યાતા વરી— સ. ૨.
ધર્મરાજને કહે દુર્યોધન, હું ઉગરું તે કહોની ઉપાઈ,
અમર થયાની લઈને વાત વતાવી, દેખો ખડુંકી ખડાઈ ;
જેને શત્રુ મિત્ર નહોતારે, ઠીક મન રહ્યા ત્યાં ઠરી— સ. ૩.
ખજી હરિશ્ચંદ્રને મોરુધવજ વેરાયા, કરણે અરખી કાયા,
ભોજ્ઞે ભગત કહે તો જીગ જીત્યા અમર અભેપદ પાયા ;
હરિને હાથ સર્વેરે, કાયા માયા બની કાંકરી— સ. ૪.

પદ ૧૨ રાગ એજ.

કરો કૃપા કૃપાજીરે, માઈ મન મૂઢમતિ.
રહો હૃદયે અમારેરે, કૃષ્ણ કમળાના પતિ, ટેક.
અનંત જન્મની આશ અમારે, માંડજ કીધી હુવે મે'ર,
પરહરેલ. પનોતી કીધી, હરિ પધાર્યા અમ ઘેર ;
સૂર્યની પ્રીતિ'રે, જીવ ટળી થયા જતિ— કરો. ૧.
કરો કૃપા પરને પાર પરિબ્રહ્મ છે, પોતે નેતિ નેતિ વેદ ગાય,
તે પ્રગટ્યા પ્રભુ અંગ અમારે, એતો કૃપા ગુરુની કહેવાય ;
ભરૂંસો મને ભારે'રે, ગાઈ ગુણ ગોકુલ પતિ— કરો. ૨,
ગરૂડ છાંડીને પ્રભુપાળા પળિયા, ગોવિંદા ગજની વાર,

ની'મામાંથી નાથ ઉગાર્યાં, તમે બિલાડી ફેરાં બાળ ;
લોભેલગત બોલ્યારે, પ્રીત પેલા ભવની હતી— કરો. ૩.

પદ ૧૩ રાગ એજ.

હતી મારે હૈંડેરે, હરજની હામ ઘણી,
ભાગી હવે ભ્રમણારે, તૃણા તનતાણી. ટેક.
કોમળ કાયા કમળ દળ લોચન, અકળ અજીતરૂપ,
નેણે નિરખ્યા નાથનેરે, ચિંતવ્યું જેનું સ્વરૂપ ;
પામી પરિપ્રહાનેરે, ધન ધન ધામ ઘણી— હતી. ૧
સંતુળી સંગતેં પિયુજને પામી, સમજી સદ્ગુરુની સાન,
મનના મનોરથ માહરા પૂર્યાં, વા'લે લીધું ભક્તિનું દાન ;
અક્ષય ધન આપ્યુંરે, મોહન મુક્તા માર્ણ— હતી. ૨.
લાજ મર્યાદમાં હુંરે લેવાણી, તેં મારી છોડાવી શર્મ,
ગુણને અવગુણ અંગથી અળસાવ્યા, વા'લે મુને સમજાવી મર્મ ;
ચરણે સદ્ગુરુનેરે, રહેશું હવે હું પદ હણી— હતી. ૩.
ભ્રમણા ભાગી વા'લે ભેદ બતાવ્યો, બીજી લાલચ નહીંરે લગાર,
પ્રેમ સુધારસ પ્રેમસું પીધો, વા'લે ઉતાર્યો ભવ ભાર ;
સુખડાંની શી કહુંરે, સુખથકી વાત ભણી— હતી. ૪.
પતિત પાવન કહું છુંરે તમને, અધમ તણારે ઉદ્ધાર,
લોભેલગત કહે ગુરુ પ્રતાપેં, હવે વહેલી કરજો વા'ર ;
રામ અર્થે રાખોરે હુંતો ત્રિકમ ! દાસી તમતાણી— હતી. ૫.

પદ ૧૪ ગોડી.

સંતો ભાઈ સંત સદા અતિ સારા. ટેક
કામ ક્રોધ લોભની લેહેર ન લાગે ;
આવે નહિ અવતારા— સંતો. ૧.

छटी गयां सुभ तव दुःख नव हेणे,
नांभी हीधुं सो नर न्यारा ;

गति अवगत मति सुरवि ब्यूके नडि,

छटी गया संसार—

संतो. २.

संत सनूरा अम धर आब्या,

मटी गया जम भारा ;

पूर्वनी प्रीते' ने गुरु प्रतापे'

उतरी गया लवपारा—

संतो. ३.

डोटि कर्म कापीने हुंयी कर आपी,

भूण भयर हीधी भारी ;

लोत्से लगत कडे सहगुरु उपर,

गहु प्रीते' लठि गलिहारी—

संतो. ४.

पद १५ राग ऐव

संतो लार्ध राम रत्न मुने लाधुं.

टेक.

रत्न जत्न करी लुकने लणवजे,

स्नेहरे धयो ने चित्त गांधुं—

संतो. १.

असान अणायु हुतो ओह्या लुगनो,

कारज सरवे श्रीधुं ;

मडा मलिन हुतुं मन भाइं ;

प्रेमसुं पवित्र हीधुं—

संतो. २.

डोटि उपाय करी प्रथंय परहरी,

प्रेमसुं अमृत पीधुं ;

धन्य धन्य यर्णुं सहगुरुगुं केरां,

लकित अलय पद हीधुं—

संतो. ३.

रामने नामे अनेक नर उधर्यां,

संत संगत करी साधुं ;

લોભે ભગત કહે ગુરુ પ્રતાપે,
અલખ ધણીને આરાધું—

સંતો. ૪.

પદ ૧૬ હોરી.

- હરિ હરસેં હોરી ખેલાવે, ખેલાવે હરિ હરસેં. ટેક.
- શ્યામ કૃષ્ણ શંકર તન ગારે, લોખો ભસ્મ લગાવે,
હુસી ગળે ઘાંહી ગ્રહે હરિ હરકી, અંગો અંગસેં અંગ લગાવે ;
દેખી કોટિ કામ લખવે— હરિ. ૧.
- શિવજી સખા પિત્રકારી ચલાવે, મોહનકે મન ભાવે,
કૃષ્ણ ગુલાલકી ઝોરી ભરકેં, શંકર પેં ચત્રી આવે ;
પરસ્પર ધૂમ મચાવે— હરિ. ૨.
- શારદ નારદ પાર ન પાવે, નૌત્તમ ખેલ રચાવે,
ગગન વિમાન દેવ સખ આવે, જ્ય જ્ય શબ્દ સુણાવે ;
પુનિ પુનિ પુષ્પે વધાવે— હરિ. ૩.
- હરિ હરકી જે હોરી ગાવે, શંકર ઉરમે સમાવે,
ભોજલ રામ ભવોભવ ભક્તિ, ફરીને ચોરાસીમેં નાવે ;
બુગો બુગ દાસ કહાવે— હરિ. ૪.

પદ ૧૭ કકકો.

કકકા લે કેશવને ભજી, કામ ક્રોધ ને લોભજ તજી,
તન મન ધન સદ્ગુરુને દઈ, રહેને તું નિરુપૃહી ધઈ ;
ધણી ધયાનું શું છે કામ, તેમાં રાજી નથી રામ,
શબ્દ સુણી ચેત્યો નહીં હજી, કકકા લે કેશવને ભજી. ૧

ખખખા બાજી ખોટી છે, માથે મોટો જમનો ભે,
જે સમરે તું શ્રી ગોપાળ, તેા તુંને લોખે નહીં કાળ ;

- નન્ના કાં ન કરવાની ક્યર્, ભૂંડા કાંક પ્રભુથી ડર્, ૧૦
 આવડી શી માંડી ઉભાત, પ્રાણી ઉપર કરે છે ઘાત,
 માઝં માઝં કરતો રહ્યો, પારકે દુઃખે દુખિયો થયો ;
 પરનાંદા મુખથી પરહર્, નન્ના કાં ન કરવાની ક્યર્.
- ટટ્ટા એવી લેજે ટેક, સદ્ગુરુ સાહેબ જાણે એક,
 લિનાલિન આણીશમાં ભધ, એણે તો ઉગાર્યાં કંઈ ;
 ગજ ગણિકા પારધ્યાદિક ઘણા, જેણે કર્મ કરતાં નવ રાખી મણા,
 એવા પારંગત પહેંચ્યા અનેક, ટટ્ટા એવી લેજે ટેક. ૧૧.
- ઠઠા વૃત્તિ રાખે ઠીક, માથે મોટી જમની ઠીક,
 જમતણા છે જોળા ઘણા, અતિદુઃખ નથી કંઈ મણા ;
 તે માટે તું ચેતી લે, દિલની દુઘા છેડી દે,
 દિન દિન પ્રતિ કરે અધિક, ઠઠા વૃત્તિ રાખે ઠીક. ૧૨.
- ડહા ડાઢી ધોળી થઈ, અંધા અક્કલ ઉડી ગઈ,
 પચ્ચાસ વર્ષે આવ્યાં પળી, વાલમને વીસાર્યા વળી ;
 બુદ્ધિહીણ શું બોલછ વેણુ, ગુરુતાણું નવ માન્યું કેણુ,
 જે આવરદા અદપજ રહી, ડહા ડાઢી ધોળી થઈ ૧૩.
- ઢઢા તું ઢુંઢીશમાં કાંઈ, સાહેબ છે સદ્ગુરુજીમાંહી,
 વેદ પુરાણ કહે છે ઉચ્ચારી, જીતી જાણ જાતો નહિ હારી ;
 પછી પામીશ નહીં હે પ્રાણી, સમરે સાચા સદ્ગુરુ જાણી,
 સંત ચરણ છેડીશમાં ભાઈ, ઢઢા તું ઢુંઢીશમાં કાંઈ. ૧૪.
- ણુણ્યા રાંક દાવે થઈ રહિયે, કટાણાં વચન કેને નવ કહિયે,
 ગરીબીમાં ગુણુ છે જહુ, હાંજી હાંજી કરશે સહુ ;
 આધીનપણું છે એવું, પ્રીતે પ્રેમ પદને લેવું,
 તરશે ભવસાગર તહિયે, જુણુણા રાંકદાવે થઈ રહિયે. ૧૫.
- તત્તા (તું) તાઝં આપું ગાળ, સચરાચર સદ્ગુરુજી ભાળ,
 કેનો માં કરજે ઉવેખ, સદ્ગુરુ સાહેબ દેખે એક ;
 એમ ચિને તું આતમ મર્મ, ધરણી ઢળીને કરજે ધર્મ,
 રાગ દેશ તું મનથી ટાળ, તત્તા (તું) તાઝં આપું ગાળ, ૧૬.
- થથ્થા થઈ રહેજે નિજ દાસ, રાખ્ય રામતણો વિશ્વાસ,
 છેડી દેજે ડાહાપણુ ચતુરાઈ, લેજે સદ્ ગુરુના ચરણ સાહી ;

- તીરથ વ્રત એ ચરણે જાણુ, એક ધરેં તું સુરતિ આણુ,
તુંને તારૂં કૃપણે સાચ, થથથા થઇ રહેજે નિજ દાસ, ૧૭.
હદા દિલમાં રાખે દયા, નવ જાજે કાશી ને ગયા,
ધરખેઠાં તું નાહાની ભાઈ, કરી લે સંત સાથ સગાઈ ;
તીરથ કરતાં આ તન ટગે, તોય માન મન તું નવ ગગે,
સદ્ગુરુ ચરણે રહેજે ભયા, હદા દિલમાં રાખે દયા. ૧૮.
ધદ્ધા ધોકો છાંડી દે, નિત્ય પ્રતિ નામ નારાયણુ લે,
તારે ખીજું શું છે કામ, હરિ ભજ્યાવિણુ રહેશે હામ ;
ઠાલો આગ્યો ભૂતો જઈશ, પછી તો તું બહુ પસ્તાઈશ,
સદ્ગુરુજીને સેવી લે, ધદ્ધા ધોકો છોડી દે. ૧૯.
નન્ના નાટક માયાતાણું, અંતસમે નહિ કોય આપણું,
જ્યમ તરૂવર પક્ષો આની મગે, પ્રાત સમે ઉડી નીકળે ;
સહુ એ વાટે જાશે વહું, હે મૂરખ માની લે કહું,
પછી દુઃખ લોગવશે ઘણું, નન્ના નાટક માયાતાણું. ૨૦.
પખા પ્રપંચ મેલી દે, સદ્ગુરુ સદ્ગુરુ સમરી લે,
આવરહા જાએ છે વડી, તું સરખા ખપી ગયા કંઈ ;
બળ તજીને ખીહિનો રહે, સલિલપણું તું છોડી દે,
એક તું એક તું એમજ કે, પખા પ્રપંચ મેલી દે. ૨૧.
કંકા ફેરા ફરિયો બહુ, હલ્યહલ્ય તુંને કરતું સહુ,
સુવા હિંડોળા સેજ તળાઈ, મીઠા મેવા ખાવા ભાઈ ;
સગાં કુટુંબમાં સુખિયો થયો, આગાનું દુઃખ ભૂતી ગયો,
તારે માથે રેંતી સહુ, કંકા ફેરા ફરિયો બહુ. ૨૨.
બખા ભાગી જાશે ખરા, જેઠી આવી જાશે જરા,
કેલ્યનો કંદોરો જાશે ખરી, કરમધ્યે રહેશે લાકડી ;
તન ત્રુટીને શિથળ થયું, આંખ્યનું તેજ ઉડી ગયું,
કાળ પકડશે કહેશે ખરા, બખા ભાગી જાશે ખરા. ૨૩.
ભભા તુંતો રાખે લે, જરૂર અહિંથી જાવું છે,
પણમાં કાયા જાશે પડી, જમ જીવને લઈ જાશે જડી ;
મોરથી મેલી દેજે માન, (તો) અંતસમે આવે વિમાન,
સાચાના બેલી સદ્ ગુરુ છે, ભભા તુંતો રાખે લે. ૨૪.

- મન્મા માથે બહુજ થઇ, વસન્તી વાટ તુંને વિસરી ગઇ,
હજી ગાકલ નર છેડ બડાઇ, શી ગતિ તારી થાશે ભાગ ;
તે માટે કહું છું આ ટાણે, આવો અવસર નહિ મળે નાણે,
જાશે ચોરાસીમાં વડી, મન્મા માથે બહુજ થઇ, ૨૫.
- યચ્યા જ્ઞે વિચારી મૂળ, પંચભૂતનું દીસે સ્થૂળ,
છટ્ટો આત્મા એક અખંડ, સઘળે વ્યાપક પિડ પ્રહાંડ ;
જ્ઞે તપાસી તું ક્યાંડી રહ્યો, અજ્ઞાને પોતે થઇ ગયો,
પેટ ચોળી ઉપજાવ્યું શૂળ, યચ્યા જ્ઞે વિચારી મૂળ. ૨૬.
- રેરા રામ (રામ) રસનાએ કે', મિથ્યા વાત તું મેલી દે,
જ્ઞે રામ નામનો કેવો છે) મર્મ, કહેતાં છૂટી જાયે કર્મ ;
જેમ પાવકથી દારૂ પરજળે, (એમ) અર્ધે નામ અઘ ઓઘજ જડે,
(એક) પ્રેમપ્રતિમાં સ્પર્શ્યોરે', રેરા રામ (રામ) રસનાએ કે'. ૨૭
- લલ્લા જુગમાં લેની લા'વ, લલ્લો પડયો છે અવળો દાવ,
શામળિયો વીસાર્યો સોઇ, સરવે કમાણી જાશે ખોઇ ;
સકળ તજી સમરજ્ઞે રામ, જે સું સરશે તમારું કામ,
કર્મ તજીને ધર્મને ધાવ, લલ્લા જુગમાં લેની લા'વ. ૨૮.
- વગ્વા તું મેલી દે વાજ, વાજે વચુસે તારું કાજ,
ભટકતાં અસંખ્ય જુગ થયા, વારે વારે અવતારજ લલ્લા ;
પશુ પામરમાં દેહજ ધરી, નવ ઝેઠો ઠેકાણું કરી,
તોય મૂર્ખ તને ના'વી લાજ, વગ્વા તું મેલી દે વાજ. ૨૯.
- શશા સદ્ગુરુ સાચા જાણ, તો છુટશે ચોરાસી ખાણ,
લવસાગરમાં ભારે દુઃખ, (સદા) સદ્ગુરુ ચરણે પામીશ સુખ ;
સાચા સંતને સેવી લે, સર્વે કારણ એમાં છે,
મૂરખ મેલ એ મનની તાણ, શશા સદ્ગુરુ સાચા જાણ ૩૦.
- ધંધા શીદને ખોળવા જાશ, પ્રભુ છે ભાગ તારી પાસ,
જેમ દૂધમાં ધૂતજ રહું, મહી મથ્યા પછી નોખું થયું ;
પ્રપંચ સરવે છૂટી જાય, તો હરિ હસ્તામળ દેખાય,
સદ્ગુરુ ચરણે લેની વાસ, ધંધા શીદને ખોળવા જાશ. ૩૧.
- સસ્સા શરત આવી છે ખરી, તેમાં લેજે હરિને સ્મરી,
સાહેબ સમરે વારંવાર, તો પુણ્યતણા નહિ લાધે પાર ;

વાલ્યમ દિહુના જે નર વળે, તે સ્વપ્નામાં કદી નવ છળે,
 પુલ્લે શિર છાપ છળીલે ધરી, સસ્સા શરતઃગ્યાવી છે ધરી. ૩૨.
 હહા હરિ છોડીશમાં હયે, દાઝશમાં દુરિજનને કયે,
 હુસ્તીની અસ્વારી જે નર કરે, તે શ્વાન ભસ્યાથી શીદને ડરે ;
 એવા માથે ઇશ્વર છે ધણી, તે લાજ કેમ લોપે આપણી,
 આગે તો કઇ તારણુ ભયે, હહા હરિ છોડીશમાં હયે. ૩૩.
 અઆ એક દિન વસમો છે ઘણો, (જે) ડર લાગશે જમદૂતતણો,
 દૂરથી દેખાશે કાળ, પાધરી પેટમાં પડશે કાળ ;
 હાય હાય જેતો કંઈ ન કર્યું, ધન રહ્યું ધરતીમાં ધર્યું,
 માલ ખતનો તે આપણો, અઆ એકદિન વસમો છે ઘણો. ૩૪.
 સંવત્સર અકૃયાસિયો ને ચૈત્રમાસ, શુકલ પક્ષમાં કયો પ્રકાશ,
 સાંભળજે તમે ચિત્તે ધરી, ભક્તિ કરજે ભાવે કરી ;
 ખાવન અક્ષર ધારાક્ષરી, (જેણે) ખીચ વાત યોલ્યા નહીં કરી,
 પડું અમરેલી પાસે ગામ, કૃતેપુર રહેવાતું ઠામ. ૩૫.
 હરિશુર સંતની કૃપા થકી, નિર્લે પદવી પામ્યા નક્કી,
 જેણે સેવ્યા સદ્ગુરુ શામ, તેનો પામ્યા પૂરણુ ધામ ;
 શબ્દવિચારો સઘળે ઠામ, એમ યોલ્યા છે લોજલ રામ. ૩૬.

પદ ૧૮ મહિના.

જીવ કારતકે કરની વિચાર, કેની તું ક્યાંથી આવિયો,
 મહા મુક્તામણિ મનુષ્યા દેહ, શે પુણે પામિયો ;
 તેથી દેહ ધર્યાંતું પ્રમાણુ, કાંક પુણ્ય કીજિયે,
 કયા કીર્તનને સમરણુ હોય, તેમાં કાન દીજિયે. ૧.
 ભાઈ માગસરે મનમાંહિ, તારે મોહ બહુ થયો,
 દેખી ધનદારા પરિવાર, હૈયામાં હરખિયો ;
 એતો શોભા છે દિન ચાર, તેમાં ક્યાં વળગી રહ્યો,
 કરની તરવાનારે કૃપાય, તીકર તું નિશ્ચયે ગયો. ૨.

- પોષે પકડશે કાળ, તેદી કોણ તાહ્યં,
 તેથી ભજીલેની ભગવંત, મેત્રી હુંને માહ્યં ;
 રાખે છાપ તિલકને માળ, બાહ્યાનું છે એ શામનું,
 તેથી ડરશે દિનકર નંદ, અંતકાળે એ કામનું. ૩.
- માહા મહિને મન મોહ્યું, ભામની કેરા લોગમાં,
 તેમાં ભૂર તું રહ્યો છે લોળાઈ, વિષયના રોગમાં ;
 મન બુદ્ધિ ચિત્ત ને અહંકાર, ઈર્ષ્યાને ઉનમાનમાં,
 તેની તૃષ્ણામાં ગયો તું તણાઈ, સમજ્યો નહિ કંઈ સાનમાં. ૪.
- કાગળે રહ્યો છે કૂશાઈ, જડ માયાના જોરમાં,
 તારા શિરપર ફરે છે શેતાન, લેશે પણ પોહોરમાં ;
 માગશે જમરાજા જવાળ, અગ્નિમાં ઊભાડશે,
 માથે મુગદળ દેશે માર, ઉંધે શિર તાડશે. ૫.
- તેથી ચૈતરે ચિત્ત રાખ્ય, સદ્ ગુરુના ચરણમાં,
 તારા ત્રિવિધિ કેરા તાપ, એલાય અંતઃકરણમાં ;
 સદા સદ્ગુરુ સુખના દાતાર, કર્મને લેઈ કાપશે,
 મટશે જનમ મરણની જંજાળ, અભેપદ આપશે. ૬.
- ભાઈ વૈશાખે વહ્યા જાય છે, તારા દિવસ વાટમાં,
 રહ્યો રાત દિવસ તું લોભાઈ, વિષયના ઘાટમાં ;
 પાનર પરનારીસું પ્રીતિ, નીતિ નહિ હરિના નામમાં,
 પોહોર આઠે ને ઘટી બતરીશ, કટપના કામમાં. ૭.
- જેઠે જીવતરમાં ધિક્કાર, જપ્યા નહિ જહુનાથને,
 કરપી કરથી ન વાપયું કાંચ, કાખ્યા જ્ઞેઈયે હાથને ;
 તારા શ્રવણ થયા શૂન્યકાર, સુણી નહિ પારાયણને,
 મસ્તક ચઢ્યો મોટપનો ભાર, નમ્યો નહિ નારાયણને. ૮.
- અષાઠે અનંત બ્રહ્માંડનો, કરતાર તારા ઉરમાં,
 તુંને જણાતા નથી જગત્રીશ, માયાના પૂરમાં ;
 મિથ્યા સુખમાં મોહ્યો મતિમંદ, પ્રભુને નથી પેખતો,
 તારી કાટી ગઈ ચક્ષુ ચાર, તેથી નથી દેખતો. ૯.
- શીખ્યો શ્રવણે ચૌદે વિદ્યાય, (પણ) સમજણુ વિના શું કૃણે,
 સાકર કહે કદી નાવે સ્વાદ, પ્રીછે તો પોતે ટણે ;

- લાગ્યો ચતુરાઈપણાનો સંતાપ, દાઝે ત્રિવિધ તાપમાં,
તેણે મટે નહિ મનના વિકાર, મુંઝાઈ રહ્યો આપમાં. ૧૦.
- ભાદરવે ભજન વિના, એ ભિતર સાચો ભક્તિનો,
ખીલ કરે મરની ! કોટિ ઉપાય, નાવે માર્ગ મુક્તનો ;
સેવે સદ્ગુરુ તો રીઝે સીતારામ, જ્ઞેષો મટે જીવને,
ટળે વિમુખપણું ને વિવાદ સનમુખ થાયે શિવને. ૧૧.
- આસોમાં કરવું ઉદાસ, વૈરાગ્યરૂપી વનમાં,
મેત્રી ગુણ અવગુણ મદમાન, મગન રહેવું મનમાં ;
કરવું સદ્ગુરુજીતું સ્મરણ, ધરવી મૂર્તિ ધ્યાનમાં,
સદ્ગુરુજી છે સરજનહાર, એ કે'શે તું ને સાનમાં. ૧૨.
- પુરૂષોત્તમ પૂરણુ બ્રહ્મ, પોતે પરમાતમા,
સભર ભરિયો છે સરવાવાસ, વિલસાઈ રહ્યો આતમા ;
સુણે ખારે માસ રહે વિશ્વાસ, હુદે રામ નામનો,
લોજ્ઞેભક્ત કહે છે ભવોભવ, સેવક સદ્ગુરુ શામનો. ૧૩.

પદ ૧૯ ભજન ૧.

(કાચબા કાચખીતું).

- કાચબો કાચખી સમુદ્રમાં રહેતાં, લેતાં હરિતું નામ,
પાખીએ આવીને પાસલો નાંખ્યો, બળીડે નાંખી બળ ;
જનાવર જીવતાં ઝાલ્યાંરે, લેઈ આધરણમાં એર્થારિ. ૧૬.
- સાહેર મધ્યે તો સુખીયાં હતાં, આનંદ હતો અમાપ,
ઠેલી ઠેલીને ઠામમાં ઘાલ્યાં, નીચે કીધો તાપ ;
આપે' બે બળવા લાગારે, સાહેર મેલી શીદને ભાગારે— કાચબો. ૧.
- કાચબો કહેછે કાચખીને તું, રાખને ધારણુ ધીર,
આપણને ઉગારશે વાંલો, બુગતે બદવવીર ;
ચિતા મેલી શરણુ આવોરે, મરવાને નહીંદિ માવોરે— કાચબો. ૨.
- વારતીતી તે સમે શ્યા વાસ્તે, માઈ કંથ ન માન્યું કેણુ,

- કાળ આવ્યોં કોણુ રાખશે, તમે નીચાં ઢાળો નેણુ ;
પ્રભુ તારો નાવિયો પ્રાણીરે, માથે આવી મોત નિશાનીરે. ૩.
- અખળાને ધતખાર ન આવે, કોટિ કરોને ઉપાય,
કહ્યું ન માને કોઈનુંરે, એતો ગાયું પોતાનું ગાય,
એવી વિશ્વાસ વોણીરે, પ્રથમ તો મત્યુની પોણીરે. ૪.
- કાચળી કે'છે કયાં છે તારો, રાખણુહારો રામ,
હરિ નથી કેના હાથમારે, તમે શું બોલો છો સ્વામ ;
મરવા ટાણે મતિ મુંઝાણીરે, ત્રુટ્યા પછી ઝાલવું તાણીરે. ૫.
- ત્રિકમળ ત્રણ લોકમાં મારે, તારો છે ધતખાર,
અટક પડી હરિ આવજ્જેરે મારી, આતમના ઉદ્ધાર ;
છોગાળા વાત છે છેલીરે, થાજે બળતલના બેલીરે. ૬.
- કાચળી કે'છે કોણુ ઉગારે, જતો રહ્યો જગદીશ,
ચારે દિશિથી સળગી ગયુંરે, તેમાં ઓર્યાં વચ્ચે વીચ ;
જેનો વિશ્વાસ છે તારેરે, તેનો ધતખાર નહિ મારેરે. ૭.
- બળતી હોતો બેસને મારી, પીઠપર રાખું પ્રાણુ,
નિંદા કરો છો નાથનીરે એતો, મારો છો મુને બાણુ ;
વા'લો મારો આવશે વા'રેરે, ઓર્યાંમાંથી મને ઉગારેરે. ૮.
- કાચળીકહેકિરતાર ન આવ્યો, આપણો આવ્યો અંત,
પ્રાણુ ગયા પછી પો'ચશેરે, તમે તે શું બાંધો મન તંત ;
આમાંથી જો ઉગારિયેરે, તો બા'રો કદીં પગ ન ભરિયેરે. ૯.
- વિઠ્ઠલજી મારી વિનતિ સુણી, શામળા લેજ્જે સાર,
લીહ લોપાશે લોકમારે, બીજી વાંસે કેની ંહાર ;
હરિ મારી હાંસી થાશેરે, પ્રભુ પરતીતિ જશેરે. ૧૦.
- કેશવજીને કરૂણા આવી; મોકલ્યા મેઘ મલાર,
આંધણુમાંથી ઉગારિયો આવી, કાચખાને કિર્તાર ;
લોજલલરોસો આવશે જેનેરે, ત્રિકમળ તારશે તેનેરે. ૧૧.

પદ ૨૦ રાગ એજ,

ગરભમાં ગુણુ ગોવિંદના ગાતો, નિત્ય લેતો તેનું નામ.

૨૬૬.

- ઉદરમાંથી અવતર્યોં ને, હવે કૂડાં કરે છે કામ,
આતમ ઘાતી આપનું ઝોળ્યુરે, રતન લઈ રાખમાં રોળ્યુરે— ૧.
આવ્યો તો ત્યારે શી રિદ્ધિ લાવ્યો, બંધશ માછો વળી બેંધ,
હુંને માડું કરી હારી ગયો તે, કરી કમાણી ખોઈ ;
કેકટ મન શું રહ્યો કૂચીરે, ગયો દુઘામાં ડૂલીરે. ૨.
માડું માડું તમે માં કરો પ્રાણી, માં કરો તાણા તાણ,
કુટુંબ લેળું થઈ કુટશે તારી, દેહી બશે શમશાણ ;
માટી લેગી માટી લણશેરે, કર્યાં લોગવવાં પડશેરે. ૩.
નામ ધર્યું તે નિશ્ચય પડશે, રહેવાનું નથી કાંય,
લોજ્ઞભગત કહે ભલો થઈ મૂરખ, સમજની મનમાંય ;
એમ કરતાં ગુરુજીને શરણે આવેરે, તો ઝપાટો જમનો નાવેરે. ૪.

પદ ૨૧ રાગ એજ.

- પ્રહલાદ ઉપર પિતા કોપ્યો, નિશ્ચયેં કડું તારો નાશ,
સ્થંભ ધગાવ્યો લોહતણો, તોય નવ મેલ્યો વિશ્વાસ ;
ભલા કેમ ભક્તિ મુકેરે, આવ્યો અવસર ન ચૂકેરે. ૧.
ધ્વજને ત્યાં મહારાજ આવ્યા, બચવાને જગદીશ,
સુતને નારી તાણવા લાગાં, કરવત મેલ્યાં શીશ ;
દેખો સતવાદી શૂરારે, પામ્યા પરિબ્રહ્મને પૂરારે. ૨.
વિશ્વામિત્રે વચન માગ્યું, બળે મુકાવું સાચ,
હરિશ્ચંદ્ર વેચવાને હાલ્યો, રાણી તારા ને રોહિદાસ ;
છત્રપતિ દુઃખડાં સહોરે, વના જઈ નીચના વહોરે. ૩.
પાંચે પાંડવ મહાભટ યોદ્ધા, સરવે બળે સંત,
સતીતણાં ચીર તાણ્યાં, તોય ન બોલ્યા બળવંત ;
સોચે કૌરવ સામટા કોપ્યારે, વડા વચન ન લોખ્યાંરે. ૪.
કોઠી થઈને આવિયારે, કરણ પાસેં કિરતાર,
કરણ કાયા સમર્પતેરે, વિકૃલ ન લાગી વાર ;
અભ્યાગત રમાયારે, કૂડી લેખી કાયા ને માયારે. ૫.

- સાડાત્રણ ડગલાં પૃથ્વી માગી, નરપતિ ભોમિને આલ,
વામનમાં વ્યોમ ગયો મળી, બળિ ચંપાણો પાતાળ ;
ચર્ણુ લઈને શીશને નામ્યોરે, પ્રભુ બા'ર કોડસેં પામ્યોરે. ૬.
- હું સકેતુ રાજ હુકે ભરાણો, લેવા સુધન્વાની લાજ,
તેલ કઠામાં તુરત નાંખ્યો, તોય મેલ્યાનહિ મહારાજ ;
સાચે મને શ્યામ સંભાર્યોરે, તાતા તેલમાંથી તાર્યોરે. ૭.
- સમનને ઘરે સંત આલ્યા, ઘરમાં નહોતું અન્ન,
સમન ચોરીએ સંચર્યા, જેણે ત્યાગ ન કીધું તન ;
સંત સાંઝું શીશ ન કાપ્યુંરે, આણી અણહુતું આપ્યુંરે. ૮.
- સંધ્યાવતીને સતી નારી, સત્યવાદી શગાળ,
ચેલઈઆનું શીશ કાપિયું, જ્યેષ્ઠ ઉજગર બાળ ;
એવી કરી સંતુની સેવારે, ખાવિંદ આચ્યા ખખડું લેવારે. ૯.
- ભોજ્જેભકત કહે ગુરુ પ્રતાપેં, એવી મોટાંની ટેક,
સત્યવાદી સત્ય છેડે નહીં, મર અવગુણ હોય અનેક ;
એવાને નરભે નાતુંરે, જેની રહ્યું જગમાં વાતુંરે. ૧૦.

પદ ૨૨ રાગ એજ,

- અભિમાને જીવ ચાલતા, ઉંચકી તેને ગળી ગયો કાળ,
પૃથ્વી ઉપર પડી ગયા, કંઈ મોટા મહીપાળ ;
રહ્યાતા જગમાં મા'લીરે, એની ગઈ ઠાઠડી ઠાલીરે. ૧.
- રાજ હતા તે રંક થયા, રંકનો ન રહ્યો ઠંક,
લાગે છે પણ જાણતા નથી, ટાળી દેશે તરવંક ;
માનવિયો માનને મેલોરે, આગળ દિ ધર્યં છે પેલોરે. ૨.
- રાજ રાણા કાંઈરે લેવાણા, શાહુ છત્રપતિ સોત,
ચકવે રાજ સંસારમાં કરતા, તેને આવીગયું મોત ;
માનવિયો મન વિચારોરે, હાથેં કરી લવ કાં હારોરે. ૩.
- મહીપતિ કંઈ મેલીને ગયા, ધર્યાં રહ્યા ધનમાલ,
જમ અપેટીને લઈ ગયા, પછી હુવા ખુરા હાલ ;

- ફરી નહિ આવે સંસારીરે, માથે મોટી ડાંગ છે ભારીરે. ૪.
 કૌરવ રાવણ કંસ સરીખા, કૈતા ગયા લક્ષ કોડ,
 ક્ષણ માત્રમાં સર્વે ખપ્યા, સેજ તળાઈ છોડ ;
 નથી રહેવું નિશ્ચે જાણોરે, ભાઈઓ મન ભૂલ મ આણોરે. ૫.
 લેખું લેશે તિલ રાઈ રતીનું, નથી પોપાનું રાજ,
 લોજ્ઞેલગત કહે ભજન કરો તો, મેહર્યું કરે મહારાજ ;
 ચોરાસીનું ચુકવે ખાતુંરે, મટી જાય મરણની ઘાતુંરે. ૬.

પદ ૨૩. રાગ એજ,

- મન કહ્યું નથી માનતું ને, જોર કરેરે જંજળ,
 પળમાં કાયા પડી જશે, ગળી જશે કાળ ;
 સંતો સંસારના લોકોરે, માથે મોટો જમનો જોખોરે. ૧.
 દિલમાં ઝાઝી દુઘ્ધાને, કપટ ઝાઝું ફૂડ,
 માલ ખજાના લેળા નહિ આવે, અંતે થઈ જશે ધૂળ ;
 કાયા માયા કરમાઈ જશેરે, પછી પરતાવો થાશેરે. ૨.
 મન જાણે છે મારી માયા, કરનારો છે કોય,
 સર્વે પ્રપંચ પડ્યા મેલીને, વિચારીને જોય ;
 દુર્મતિ ! દુઃખડાં દેશેરે, આપ્યું છે તે આંચકી લેશેરે. ૩.
 સંત સેવી લે સાચે મને, સર્વે સુધરશે કામ,
 લોજ્ઞેલગત કહે ભાવે કરીને, ભજલે સીતારામ ;
 આવાગમન ઓઈ મટાવેરેરે, પ્રાણી પરમ પદને પાવેરે. ૪.

પદ ૨૪. રાગ એજ.

- અટક ખંધીને આજસ નાવે, માથે આવે મર ! મોત,
 ખોરે મેઘ સત્ય વચને આલે, સૂરજ અંદ્રમા સોત ;
 નિમ ધારી નિમ ન મૂકેરે, પૂરા કદી પાળ ન ચૂકેરે. ૬.

વચને સંતો ધરણી આકાશા, વચને દશ દિક્પાળ,
 શેષને માથે ધરા થંભી, તોય વાંકો ન કર્યો વાળ ;
 પૂરા પુરૂષની રીતિરે, ગયા બુગ કેટલા વીતીરે. ૨.
 મેરૂ ધરૂ સત્ય વચને ઊભા, વચને અગ્નિને વાર,
 સાતે સમુદ્ર સત્ય વચને ઠેરાણા, મેલે નહિ માઝા લગાર ;
 છલકે નહિ સત્યે અંધાણારે, કૃપાવંત એ' કેવાણારે. ૩.
 ઓગણપચાસ વાયુ સત્ય વચને ત્રાલે, બુઓ મોટાની વાંત,
 ભોભેભગત કહે વચન વિના, કેને કાળ લેવા ન ભત ;
 કંઈ ના દિયે નાદ ઉતારીરે, રહ્યા છે આજ્ઞા કારીરે. ૪

પદ ૨૫ ભોભેભગતના ચાખખા. ચાખખો ૧.

પ્રાણિયા ભજ લેને કિરતાર, આતો સ્વપનું છે સંસાર. ટેક.
 ધન દોલત ને માલ ખબનો, પુત્ર અને પરિવાર,
 તેતો તજી તમે જશો એકલા, ખાશો જમના મારરે—પ્રાણિયા. ૧.
 ઊંચી મેડીને અજબ જરૂખા, ગોખતણો નહીં પાર ;
 છત્રપતિ તો આલ્યા ગયા તેનાં, બાંધ્યાં રહ્યાં ઘરખારરે— પ્રાણિયા. ૨
 ઉપર કુલડાં ફરફરે ને, હેઠે શ્રીફળ ચાર ;
 ઠીક કરીને ઠાઠડીમાં ઘાલ્યો, પછી પુઠે પડે પોકારરે— પ્રાણિયા. ૩.
 સેજ તળાઈ વિના સુતો નહીં ને, કરતો હુન્નર હુન્નર ;
 ખોરી ખોરીને ખાણશેરે જેમ, લોહું ગાળે લુહારરે— પ્રાણિયા. ૪.
 શમશાન જઈને ચેહ ખરૂકી, ઉપર કાષ્ટનો ભાર ;
 અગ્નિ મૂકીને અળગા રહે, પછી અંગે ઝરે અંગારરે— પ્રાણિયા. ૫.
 સ્નાન કરવા સૌ આલિયાં મળી. નર સઘળાં ને નાર ;
 ભોભેભગત કહે દશ દાડા રડી, વળતી મૂક્યો વિસારરે— પ્રાણિયા. ૬.

પદ ૨૬ ચાખખો ૨.

જીવને શ્વાસ તણી સગાઈ, ઘરમાં ઘડી ન રાખે ભાઈ. ટેક.

- ખાંપ કહે છે ઝેટો અમારો, માતા મંગળ ગાઇ ;
 ઝેની કહે છે ખંધવ અમારો, લીડ પડે ત્યાં ભાઈ— જીવ. ૧.
 લીપ્યું ને ગુપ્યું આંગણું ને, કાઢ્યા વેળાં થઇ ;
 અડશો માં તમે અલડાશો, એમ લોક કરે ચતુરાઈ— જીવ. ૨.
 ઘરની નારી ઘડી ન મૂકે, અંતે અળગી રહી,
 લોન્નેલગત કહે કંથ વળાવી, તરત ખીજને ગઈ— જીવ. ૩.

પદ ૨૭ ચાખખો ૩.

- મૂરખો રળી રળી કમાણોરે, માથે મેલશે મોટો પાણો. ટેક.
 ધાઈ ધૂતીને ધન લેળું કીધું, કોટિ ધવજ કહેવાણો ;
 પુન્યને નામે પાઈ ન વાપરી, અધવચમાં લૂંટાણોરે—મૂરખો. ૧.
 ભયાં કોઠાર તારા ધર્યાં રહેશે, નહિ આવે સાથ દાણો ;
 મશાણની રાખમાં રોળાઈ ગયા કૈંક, કોણ રંકને કોણ રાણોરે—
 મૂરખો. ૨.

- મંદિર માળિયાં મેલી કરીને, નીચે જઈ ઠેરાણો ;
 લોન્નેલગત કહે મુવા પછી જીવ, ઘણો ઘણો પસ્તાણોરે— મૂરખો. ૩.

પદ ૨૮ ચાખખો ૪.

- ભકિત શીશતાણું સાટુંરે, આગળ વસમી છે વાટું. ટેક
 એક દિવસતો આવી ળની, રાજ મોરધવજને માથે ;
 કાશિયે જેને કરવત મૂકાવ્યું, હરિજનને હાથેરે— ભકિત. ૧.
 સત્યને કારણે ત્રણે વેચાણાં, રોહીદાસને રાણી ;
 રૂષિને વાસ્તે રાજ વેચાણો, ભરવાને પાણીરે— ભકિત. ૨.
 શેઠ સગાળશાને અંગાવતી, જેણે એવું વ્રત લીધું ;
 ચેલૈયાનું શીશ કાપીને, સાધુને દીધુંરે— ભકિત. ૩.

પેહિરો પટોળાં પ્રેમનાંરે, તમે શૂરવીર થઈ ચાલો ;
લોજ્જેભગત કહે ગુરુ પ્રતાપે, અમરાપુર મહાલોરે— ભકિત. ૪.

પદ ૨૯ ચાબખો. ૫.

દુનિયા દિવાની કહેવાશેરે, ભુંડી ભીંતોમાં ભટકાશે— ટેક.
પાપ જ્યારે એતું પ્રગટ થાશે ત્યારે, ભુવા જતિ ઘેર જાશે ;
ધુણી ધુણીને એની ડોકજ દુઃખશે, ને લેનારો લઈ ખાશેરે.—
દુનિયા. ૧

સ્વર્ગમાં નથી સુપડુંને, નથી ખાંડણિયો ને ઘંટી ;
દુધ ચોખાના જમનારા તમે, કેમ કરી જમશો ઘંટીરે— દુનિયા.
૨.

ઢાંગ કરી ધુતવાને આવે ત્યારે, હાથ ખતાવવા સૌ જાશે ;
ક્યારે આના કર્મનું પાતુંરે ફરશે, અને ક્યારે પુત્રજ થાશેરે—
દુનિયા. ૩.

કીમિયાગર કોઈ આવી મળે ત્યારે, ધનને વાસ્તે ધાશે ;
લોજ્જે ભગત કહે ભ્રમણામાં ભમતાં, ગાંઠની મૂડી ગમાશેરે—
દુનિયા. ૪.

પદ ૩૦ ચાબખો. ૬.

લેખતો ભાવર થકી ભુંડારે, મેલા અંતરમાં ઉંડા— ટેક.
ટકો પૈસો ટેલ ગામ ગામ નાંખે, વળી જેતર જેતર ડુંડાં ;
જેની વાંસે ધાય તેનો કેડો ન મેલે, જેમ કટકનાં ભુંડારે—લેખ.
૧.

ત્રાંણિયા સારૂ ત્રાણું કરેને વળી, કામ કોધના ઉંડા ;
ધન ધુતવા દેશદેશમાં ફરે, જેમ મલકમાં મુંડારે— લેખ. ૨.

ગામ બધાની ચાકરી કરેને, ઘેર રાખે અગન કુંડા ;
લોભે લગત કહે કર્મની કોટી, પાપ તણુ ઝુંડારે— લેખ. ૩.

પદ ૩૧ ચાખખો ૭.

જેઠ લો જગતમાં બાવારે, ધર્યાં લેખ ધુતીને ખાવા— ટેક.
બ્યાં પ્રેમદા ઘણી પાણી ભરે, ત્યાં જય નિત નિત નહાવા ;
રાંડી છાંડી નારનો નર ઘર ન હોય ત્યારે, બાવોજી એસે ગાવારે—
જેઠ લો ૧.

લોકનાં છોકરાંને તેડી રમાડે, વળી પરાણે પ્રીત થાવા ;
ગૃહસ્થની સ્ત્રી રીસાઇ જય ત્યારે, બાવોજી જય મનાવારે—
જેઠ લો. ૨.

ધુપ કરે ને બાવો ધ્યાન ધરે, લોખા લોકને ભરમાવા ;
લોભે લગત કહે ભાવેસું સેવે એને, જમ પુરીએ બવારે—
જેઠ લો. ૩.

પદ ૩૨ ચાખખો ૮.

ભરમાવી દુનિયા લોખીરે, બાવો ચાલ્યો ભલુત ચોખી— ટેક.
દોરા ધાગા ને વળી ચીઠ્ઠી કરીને, આપે ગણકારૂ ગોખી ;
જીવને હણુતાં દયા ન આણે, જેમ ભીલ કાકર કોખીરે—
ભરમાવી. ૧.

નિત નિત દર્શન નિમ ધરાવે, ઘેર આવે ત્રિયા ટોખી ;
માઇ માઇ કરીને બાવો બોલાવે, હૈયે કામનાની હોખીરે—
ભરમાવી. ૨.

સઘણાં શિષ્યને લેખાં કરી ખાય, ખીર ખાંડને પોખી ;
લોભે લગત કહે ભવસાગરમાં, બાવે માર્યાં બોખીરે—
ભરમાવી. ૩.

પદ ૩૩ ચાખખો ૯.

મૂરખની ડાઢેડી થઇ ઘોળીરે, હૃદયામાં નવ જ્યેયું ખોળી— ટેક
 ખડ વાઢીને લેશું ક્યું પણ હાથ નાં રહી કોડી ;
 વેચ્યા ટાણે વેચ્યું નહિ, પછી પીઠ પડી મોળીરે— મુરખની. ૧.
 ખગલો થઇને આરે ખેઠો, ચાંચ કરી ખોળી ;
 આરેથી કાંઈ આર મળ્યો નહીં, દરિયો દીઘો ડોળીરે— મુરખ. ૨.
 મનખા દેહી જેવો મોલ પાક્યોને, તેમાં પડીઆ કોળી ;
 વાવ્યા વિના તે ક્યાંથી પામશે, કોશું ખાશે ચોળીરે— મુરખ. ૩.
 વારતાં વારતાં વારેં ચડતો, માલ લાવતો ચોરી ;
 ભોજે ભગત કહે ત્રણ આર લાગશે, તીર તરવારને જોળીરે—
 મુરખની. ૪

પદ ૩૪ ચાખખો ૧૦.

મન ચડયું મોટપને માળેરે, પ્રભુ એની વેળા કેમ વાળે. ટેક.
 માહાજન કહે અમે ધર્મી કે'વાઇયે, હૃદય પાઈ મીંદડાંને પાળે ;
 મોટું થાય ત્યારે મોકળું મૂકે, પછી ઉંદરનો દાટ વાળે— મન. ૧.
 આર પાંચ લેસો આંગણે દુજે, છોરાંનાં પેટડાં ગાળે ;
 આડોશી પાડોશી છાંશ લેવા આવે ત્યારે, વાલાં સગાંને સોગ
 પાળેરે— મન. ૨.
 ખોટી દાનત તેથી ખાવા મળે નહિ, દીકરીનું ઘરેણું ગાળે ;
 સાસરે જાયને સાસુ પૂછે ત્યારે, માવતરનું મોં વાળેરે— મન. ૩.
 સોનું શોધે ન રૂપું શોધે, કથીરને શું ગાળે ;
 ભોજેભગત કહે કાંસા કૂટને, પિત્તળ શું ઉભાળેરે— મન. ૪.

પદ ૩૫ ચાખખો

મૂરખે નાર કુભારજ આણીરે, એનું ઘર થયું ધૂળધાણી. ટેક.
 પાંચ મણની લાપસી ભરડી, માણાની ભુંજ ધાણી ;
 ઘીના ઘોણીઆ ઢોળી નાંખ્યા, દૂધમાં રેડયું પાણીરે— મૂ. ૧.
 વારપરખે વઢવાડ કરેને, કળો કરે જાણી જાણી ;
 છોકરાને માથે છણકા કરે ને, ચુંટિયા લે તાણી તાણીરે— મૂ. ૨.
 ખરેખપોરે રસોઈ નિપજાવેને, રોંઠે જતી પાણી ;
 છોકરાંને મારી સુવાડે પછી, જય એલાવા રાત જાણીરે— મૂ. ૩.
 ટાઢું શીળું કંથ આગળ ઝોંશે, મરે જ્યારે ભૂખ તાણી ;
 સાંઝ પડે ઘેર ભાટકીને આવે, ઉપર જતાં રીસાણી— મૂ. ૪.
 પટિયાં પાડી આંખ આંજીને આથડે, સાસરે પિયર ન સમાણી ;
 લોભેભગત કહે ગુરુ પ્રતાપે, ઉતરેલ નાર શીઠ આણી— મૂ. ૫.

પદ ૩૬ ચાખખો ૧૨.

એવું દુઃખ જગતમાં ભાળીરે, પરણી નાર પિયર પાછી વાળી. ટેક.
 કડલાં કરાવું ત્યારે કાંબિયોને વળગે, વીંટી ઘડાવું ત્યારે વાળી ;
 ચરણિયો શિવડાવું ત્યારે, સાડતો માગે, કાપડું કરાવે કળ્યાણીરે—
 એવું. ૧.
 વઢતીરે સુવે ને વઢતીરે ઊઠે, કળ્યામાં છે મ્હાકાળી ;
 ઉજળું મુખ એનું કદિયે ન દીકું, આઠે પહોર એશિયાળીરે.— એવું. ૨.
 એચાર બાળકો ને એચાર બાળકી, પેટમાં નાંખે પાળી ;
 ખાવું ખાવું કરતાં ખસવા દે નહીં, જતાં રાખે ઝાલીરે— એવું. ૩.
 એક કહે મને ગરિયો અપાવે, જીજ્ઞે કહે મને જાળી ;
 ત્રીજે કહે મને ડગલી શિવડાવો, ને ચોથો લે પેટ પાળીરે— એવું. ૪.
 બારણેરે આવ્યા પાંચ પરોણા, ધાઈને તે ઘરમાં પેઠી ;
 છોકરાંને ધમચી મચાવેને, ચોંટિયા લે તાણી તાણીરે— એવું. ૫.

પટોળાં લઘ મેંતો પિયર વળાવી, ને દુઃખડાં મેદ્યાં ટાળી ;
લોભેભગત કહે હરિ ભજવા ન દે, તેને ઘરમાં રાખે કોણ
ઘાલીરે—એવું, ૬.

પદ ૩૭ ચાબખો ૧૩.

ભક્તિ શૂરવીરની સાચીરે, લીધા પછી નહીં મેલે પાછી. ટેક.
મનતણો જેણે મોરચો કરીને, વઢિયા વિશ્વાસીરે ;
કામ ક્રોધ મદ લોભતણે, ગળે દીધી કાંસીરે — ભક્તિ. ૧
શખ્દના ગોળા જ્યારે છૂટવા લાગા, મામલો ગઢમાચીરે ;
કાયર હતા તે કંપવા લાગ્યા, એતો નિશ્ચે ગયા નાસીરે—ભક્તિ. ૨.
સાચા હતા તે સન્મુખ ગચ્યાને, હરિ સંગે રહ્યા રાચી ;
પાંચ પચીસથી પરા થયા, એક બ્રહ્મ રહ્યા ભાસીરે—ભક્તિ. ૩.
કર્મનાં પાશળાં કાપી નાખ્યાં, ભાઈ ઓળખ્યા અવિનાશી ;
અષ્ટ સિદ્ધને ઇચ્છે નહીં, થઈ સુક્તિ તેની દાસીરે— ભક્તિ. ૪.
તન મન ધન જેણે તુચ્છ કરી જાણ્યાં, અહોનિશિ ઉદાસી ;
લોભેભગત કહે ભડ થયા એતો, વૈકુંઠના વાસીરે— ભક્તિ. ૫.

પદ ૩૮ ચાબખો ૧૪.

મોળું કોઈ મરજીયા માણેરે, શીશ સાટે સોંઘા હરિ જાણેરે. ટેક.
રણક્ષેત્રમાં રીડયું થયું, તન વેધ્યું વેહેને બાણે ;
સત્યને મારગે ચાલિયા તેને, વેરી વખાણેરે— મોળું: ૧.
પોતાના દેહનું પેળ્યું રોપ્યું, કેની મનમાં ભય ન ચાણે ;
ધર્મ પીંગાણે ભગી ગયા, તન ત્રુટ્યા લગણ તાણેરે— મોળું: ૨.
પ્રભુની પાસે પાખંડ નહિ ચાલે, તમે ચેતી લેજો જાણે ;
કુડિયા હશે તેને ત્યાં ચમરાજ, ઘાલશે લઘ ઘાણેરે— મોળું ૩.

સદ્ગુરુજીના શબ્દ સુણી, રાજ્ય છોડી ત્રીધું રાણે ;
લોભેભગત કહે ભજન કરીને. નર નિપજ્યા નિર્વાણે— મોહનું ૪.

પદ ૩૯ ચાખખો ૧૫.

મન ચડ્યું મોટપને પેટેરે, તેણે કરી રહ્યો સાહેબ છેટે. ટેક.
અંતરની કાલપ અજ્ઞાની, જીવની કેમ મેટેરે ;
દેખવા માત્ર દીસે રૂપાણો, જ્યમ રંગ કાઢ્યો ટેટેરે— મન. ૧.
માયાના મદમાં ફરે મસ્તાનો, જ્યેમ ડીલ ઘાલ્યું ઘેટેરે ;
હુકનાં હાલ્યો ને ખાધું હુરામનું, ખોળ્યું બાપનું કૂળ ખેટેરે—મન. ૨.
જીભનમાં તુંને યુવતી વા'ત્રીને, ફર્યો રાતડયે રેટેરે ;
લોભેભગત કહે ભાવ વિનાના તુંને, ભૂધર કેમ ભેટેરે —મન. ૩

પદ ૪૦ ચાખખો ૧૬.

મૂરખા જનમ ગયો તારોરે, ખાંધ્યો પાપતણો ભારો. ટેક
નામ સાંભળતાં નિદ્રા આવે, હરિરસ લાગે ખારો ;
અમૃત રસને અળગો કરીને, કયો વિષયરસ ખ્યારોરે— મૂરખા. ૧.
મોહાંધ થઈને માયા ખરચે, તેમ સગાં કહે સારો ;
સાધુ દેખીને મોહું સંતાડે, તે ઘોયો ગારે ગારોરે— મૂરખા. ૨.
હમણાં તારો હુકમ ચાલે છે, દે છે સહુને ડારો ;
ધર્મના ફૂત જ્યારે ધક્કા દેશે, ત્યારે કોય નથી આરોરે— મૂરખા. ૩
હરિ તલેતલનો હિસાબ લેશે, ને મોકમ દેશે મારો ;
લોભેભગત કહે સદ્ગુરુ વિના, કોય નહીં રાખણહારોરે— મૂરખા. ૪.

પદ ૪૧ ચાખખો ૧૭.

મનવા રેની ભજનમાં ભળી, આતો વેળા જાય છે વળી. ટેક.

જેખનના દાહાડા જાતા રહેશે, જેમ કરમાય છે કળી ;
 જરા આવે કાંઈ જોર નહીં ચાલે, પછી પિંખાશે પળી— મનવા. ૧.
 સંઘચુ હશે તે સાથે નહીં આવે, સરવે જાશે સળી ;
 હેતે કરીને વાવરજે હાથે, બાકીનું જાશે બળી— મનવા. ૨.
 માનવી ગ્રાહ છે મૂળ વિનાનું, ધર્મવિલુ જાશે ઢળી ;
 આગળ ખાવાનેઅલાગિયા, કાંઈક મૂડી લે ને મલી— મનવા. ૩.
 કાળનું દળતો કારમું આવશે, દેહ નાંખશે દળી ;
 લોજાલગત કહે ધર્મ રહેશે, બીજું સરવે જાશે ટળી— મનવા ૪.

પદ ૪૨ ચાખખો ૧૮.

મૂરખો કાલની વાતું કરેરે, માથે કાળનું ચક્કર કરે. ટેક.
 કહે કઈકને નહિ કરવું એવું, નિજ કરતો નવ ડરે.
 વિષય વિકારમાં ફરે વલખતો, પારકા ઘરમાં ગરે— મૂરખો. ૧.
 સ્વારથમાં જીવ ચાલે ચોધારો, અસત્ય ઘણું આચરે ;
 છળ છેતર ને દગાબાજી કરી, પારકાં ધનને હરે— મૂરખો. ૨.
 ધર્મને મારગે ઢુંકડો ન આવે, પાપમાં પગલાં ભરે ;
 સુમની માયા સંઘરી રહેશે, કાં વેશ્યા નારીમાં વાવરે—મૂરખો. ૩.
 તેથી ચોરાશી સહી કરી જીવ, અદપ થઈ અવતરે ;
 લોજાલગત કહે લજન કર્યાવિના, ભૂંડે હાલે મરે— મૂરખો. ૪.

પદ ૪૩ ચાખખો ૧૯.

લોભ રહ્યો હૃદયમાં વસીરે, મુરખને શીખામણુ કરી. ટેક.
 સંતની નિંદા સારી લાગે, જીવ તેમાં રહે ખેસી ;
 પરમારથથી પાછો લાગે જીવ, ત્યાંથી ઉઠે ખસી— લોભ. ૧.
 ધર્મનું કામ કોય કહેવા આવે, તેને સામો ઉઠે ભસી ;

રામના નામ વિના ણીજું લવે, જીલ કાપવી નેધયે ઘસી— લોભ. ૨.
 વખાણ પોતાનાં વાહલાં લાગે, જીવ તે શું બોલે હસી ;
 કોઈકતું રૂડું કાને સાંભળતાં, મોઢે ઢાલે મસી— લોભ. ૩.
 મોતથી બચવા મથ્યો ઘણું તોય, કાળે લીધો ઘસી ;
 લોન્નેભગત કહે ભૂત થઈને જીવ, ભમિયો મૂવા પછી—લોભ. ૪.

પદ ૪૪ ચાખખો ૨૦.

મૂરખા મતિ ફરી તારીરે, મેલ્યા વિકૃલ વીસારીરે. ટેક,
 જન્મ થયા પેહેલાં જઠરામાં, તું કહેતો પોકારીરે ;
 બહાર આવ્યા પછી બુદ્ધિ હણાણી, હરિ હીરો ગયો હારીરે—મૂરખા. ૧.
 દોલત દેખી જીવ થયો દિવાનો, બોલે અવળું અહંકારીરે ;
 પુણ્ય કર્યાંવિના પછી થઈશ, લવોલવ લિખારીરે— મૂરખા. ૨.
 ભાત ભાતનાં લોજન તજીને, થયો અખાજનો અહારીરે ;
 ચોરી છીનાળીને સુરા પાને, ગયાં નર્કે નરનારીરે— મૂરખા. ૩.
 સાચો થઈ જા સદ્ગુરુ ચરણે, લેશે ઉગારીરે ;
 લોન્નેભગત કહે ગુરુ પ્રતાપે, માન શીખામણુ સારીરે—મૂરખા. ૪.

પદ ૪૫ ચાખખો ૨૧.

જગતમાં શું રહ્યા માલીરે, ભરાણી પાપતાણી પાકીરે. ટેક.
 લામની મળો જાણે ભગવાન મળિયા, એવી અંતરમાં બહાકીરે ;
 કામની કાંઈ તારે કામ ન આવે, સુખ જાશે ગ્રાહીરે—જગતમાં. ૧.
 અલખ ઘણીની આજખ પડી, એની ખેપ નહીં જાણે ખાલીરે ;
 ભરમે થકા ભવ ભૂલી ગયા એને, દેજમ જાશે ગ્રાહીરે— જગતમાં. ૨.
 પેટ ચોળીને શૂળ ઉપજાવ્યું, ને જીવને ઘાત ઘાલીરે ;
 લોન્નેભગત કહે ભજન કર્યાં વિના, ઠકરાઈ છે ઠાકીરે— જગતમાં. ૩.

પદ ૪૬ ચાખખો ૨૨.

આ છે પંખીડાંનો મેળોરે, લવોલવ નહીં રહે ભેળો. ટેક
 સરવે વાતે સંપ કરીને, કુસંપ પરો મેલો ;
 હરિ ભજ્યામાં હાંસલ છે, એ વિચાર પેહેલોરે— આ છે. ૧.
 નર બાણે હવે નિર્ભે થયા ને ઘણા, અવસર છે અધુરો ;
 હરિ ભજ્યાવિણ હાણુ ઘણા છે, ડહાપણુ શુ' ડોળોરે— આ છે. ૨.
 જન્મ ધરી જેણે હરિ ભજ્યા નહીં, આખર ઉભેળોરે ;
 ભોજ્જેભગત કહે ઉપટી બશે, પતંગ રંગ પીળોરે— આ છે. ૩.

પદ ૪૭ ચાખખો ૨૩.

સેજેં. સૂતા જન બગોરે, સુકિત હરિ કને માગોરે. ટેક.
 આતમ તત્ત્વને લીચો ઝોળખી, સંત ચરણે લાગોરે ;
 અનુભવે રામને-ઝોળખો, તમે તૃણાને ત્યાગોરે— સેજેં. ૧.
 ચાખખડો સદ્ગુરુતણો, જેને પ્રેકે ઘણો લાગ્યોરે ;
 શુદ્ધ વિચારી સંસારિયામાં, ભ્રમણા ને લાંગોરે— સેજેં. ૨
 સદ્ગુરુની સેવા કરીને, પેરી લ્યો પ્રેમનો વાઘોરે ;
 ભોજ્જેભગત કહે હરિ ભજ્યાવિણ, નર બશે તાગોરે— સેજેં. ૩.

પદ ૪૮ ચાખખો ૨૪.

મન તું હજી શીખામણુ માન, એક દિન બહુ છે શમશાન. ટેક
 લખચોરાશી અવતાર ધરી, ને ખરી ભોગવી આણુ ;
 એ તારો અવગુણુ ઘણો છે, હરિ ભજ્યા વિણુ હાણુ— મન તું. ૧.
 ભજન કરોતો ભય મટે, સંત શબ્દ ધરજો કાન ;
 અમર દેવને આરાધી લેજો, સમગ્ર સદ્ગુરુની સાન— મન તું. ૨.
 શુદ્ધ વિચારીને આલજો ભાઈ, રહેવું પડશે રાન ;

મુવા પછી નથી માણવું, વાંસે સગાં કરે સ્નાન- મન તું. ૪.
 રાજા પરીક્ષિત પામીઓ, ભુવન પતિ ભગવાન ;
 સાત દિવસ સાંભલ્યું એવું, ગોવિંદ કેરું જ્ઞાન - મન તું. ૪.
 પ્રેમપદને પામવા, તું મેલી દે મનની તાણુ ;
 લોભેભગત કહે ગુરુ પ્રતાપે, ભક્તિ છે નિરવાણુ- મન તું. ૫.

પદ ૪૯ ચાળખો ૫

ભવમાં ભજન કરી લે ભાઈ, અંતરમાં કારે રહ્યો મુંઝાઈ. ટેક.
 સગાં કુટુંબને પરિવાર, એ કૂડી છે સગાઈ ;
 મુવા પછી માનવોઓ વાંસે, કર્મની છડશે કાંઈ- ભવમાં. ૧.
 કામ ક્રોધ ક્રયાને ખાશે, ભોયંગભિતર ભાઈ ;
 સુરાપાનની અંદર મળતાં, ઉઠે અચાનક ભાઈ- ભવમાં. ૨.
 નિર્લે નાર મંદોદરી મીરાં, ચાલી કર્મો ખાઈ ;
 પીપા પ્રલહાદ કુંવ અમરીખા, નરહર સેના નાઈ- ભવમાં. ૩.
 અતિ સુખ આવે શ્યામ સમરતાં, મેલી દે મમતા માઈ ;
 પળ ઘડીમાં પાછું વળવું, જેમ વંટોળીઓ વાઈ- ભવમાં. ૪.
 અવસ્થા પહોંચી ને ઊડી ચાલ્યા, સુરતર ગયા સમાઈ ;
 લોભેભગત કહે ગુરુ પ્રતાપે, શામળીઓ સુખદાઈ- ભવમાં. ૫.

પદ ૫૦ ચાળખો ૨૬.

કચું મારા વાલ્લાનું થાશેરે, બીજા તુંને ઓસડ કોણ પાશે. ટેક.
 માંદો થઈને માંચે સુવે, અંગમાં પીડા થાશે ;
 પુત્રને નામે પૈસો ન વાવર્યો, પછી વેદને તેડવા જશે- કચું. ૧.
 સગું કુટુંબ સહુ ઘેરીને ખેડું, સહુ કહે સાજા થાશે ;
 કાની લાગી કરમની પછી, ખાવું તે ક્યાંથી ખાશે- કચું. ૨.

પદ ૪૬ ચાપખો ૨૨

આ છે પંખીડાંનો મેળોરે, લવોલવ નહીં રહે ભેળો. ટેક
 સરવે વાતે સંપ કરીને, કુસંપ પરો મેલો ;
 હરિ ભજ્યામાં હાંસલ છે, એ વિચાર પેહલોરે— આ છે. ૧.
 નર જાણે હવે નિર્ભે થયા ને ઘણા, અવસર છે અધુરો ;
 હરિ ભજ્યાવિણ હાણુ ઘણા છે, ડહાપણુ શું ડોળોરે— આ છે. ૨.
 જન્મ ધરી જેણે હરિ ભજ્યા નહીં, આખર ઉભેળોરે ;
 ભોજ્જેભગત કહે ઉપટી જાશે, પતંગ રંગ પીળોરે— આ છે. ૩.

પદ ૪૭ ચાપખો ૨૩,

સેજે. સૂતા જન જાગોરે, સુક્રિત હરિ કને માગોરે. ટેક
 આત્મ તત્ત્વને લીએ ઓળખી, સંત ચરણે લાગોરે ;
 અનુભવે રામને-ઓળખો, તમે તૃણાને ત્યાગોરે— સેજે. ૧.
 ચાપખડો સદ્ગુરુતણો, જેને મેહો ઘણો લાગ્યોરે ;
 શુદ્ધ વિચારી સંસારિયામાં, ભ્રમણા ને ભાંગોરે— સેજે. ૨
 સદ્ગુરુની સેવા કરીને, પેરી લ્યો પ્રેમનો વાઘોરે ;
 ભોજ્જેભગત કહે હરિ ભજ્યાવિણ, નર જાશે નાગોરે— સેજે. ૩

પદ ૪૮ ચાપખો ૨૪.

મન તું હજી શીખામણુ માન, એક દિન જાવું છે શમશાન. ટે!
 લખચોરાશી અવતાર ધરી, ને ખરી ભોગવી ચાણુ ;
 એ તારો અવગુણુ ઘણો છે, હરિ ભજ્યા વિણુ હાણુ— મન તું.
 ભજન કરોતો ભય મટે, સંત શબ્દ ધરજે કાન ;
 અમર દેવને આરાધી લેજે, સમગ્ર સદ્ગુરુની સાન— મન તું.
 શુદ્ધ વિચારીને ચાલજે ભાઈ, રહેવું પડશે રાન ;

पांडव उपर डारव डोथ्या, दूपादीनां गीर लेवा ;
लोन्नेलगत कडे लक्षे पधायां, संतोने दरश । हेवारे— आतमा. ४.

पद प३ व्याख्या २९.

भूरणो मानी रह्यो भाइरे, तेमां कांछये नथी ताइं. टेक.
सात सायर जेनी चोडी करता, इरतुं नीर गाइरे ;
चोद चोडदीनुं राज्य आस्थुं गयुं, रावणुदिक वाणुंरे— भूरणो. १.
हुःअने तो चोच हेणे नडीं ने, सुण लागे साइरे ;
वेणा वेणाणी छायडी, दुमलां वणी नशे वाइरे— भूरणो. २.
पूरणु पदवी पाभ्यो नथीने, आ तन उधाइरे ;
लोन्नेलगत कडे राणो इहेमां, प्रभु लजन ध्याइरे— भूरणो. ३.

पद प४ व्याख्या ३०.

मनमां जे करता मोटायुंरे, जेनी उपडी गछ पायुंरे. टेक.
ज्यारे गाणकनो जन्म थयो, त्यारे पडियुं वधायुंरे ;
जमडा आचीने जव लछ नशे, जेनी वांसे इवे जायुंरे— मनमां. १.
नोगत निशान ते अमर ढणतां, चोय दश क्षेत्रुं छायुंरे ;
जिडी गया ने उजड थयां, गढ कोठा ने जायुंरे— मनमां. २.
आकर आची सलामुं लरता, करता ठकरायुं ;
आकडाना तूर जेम उडी गया, जेम वंटोणीजे वायुंरे— मनमां. ३.
सहगुरु संतने जेणे सेव्या, तेनी धन धन कमायुं ;
लोन्नेलगत कडे वंडुंठ. पूग्या, ते हेता नगारे धायुंरे— मनमां. ४.

पद प५ व्याख्या ३१.

भुटलने मन अरअरो थारोरे, जती गाजु हाथेथी नशेरे. टेक.

દીવામાં જ્યારે દીવેલ થોડું, વાટ કોરી કહેવાશે ;
ભજવું હોય તો ભજ લેજે, આ ઉચ્ચે તે આથમી જાશે-કર્ચું. ૩
સાધુ પ્રાહ્મણની સેવા કરતાં, ભવસાગર તરાશે ;
લોભેભગત કહે ગુરુ પ્રતાપે. ગુરુ ગોવિંદના ગાશે-- કર્ચું. ૪

પદ ૫૧ ચાખખો ૨૭.

જીવ તું જીને અભાગિયા જાગીરે, તારા ખારમાથે જે ગ્યા વાગી. ટેક.
નાનો હતો ત્યારે કાંચ ન સમજ્યો, મમતા ઘણેરી લાગી ;
ઘોણાં આવ્યાં ને ધુજવા લાગ્યો, પછી ઢીલા તે ઢાલ ગ્યા વાગી-જીવ ૧
જીભનિયું તારૂં જાશે જખ મારતું, અંને જરા જંજેરવા લાગી ;
ઘરનો છોકરો વઢવેડ કરશે, કહેશે ઘરડાને મેલો કાઢી- જીવ. ૨.
માલ ખમના દરિયામાં હોમશે, ઠહાણ જાશે તારૂં લાંગી ;
દરિયામાં ડુબકાં દેશે પછો તો, લોભના લોર ગ્યા લાગી- જીવ. ૩
પાંચ સાત ઘોડે સામટ્ટે ચડતો, નોખત નગારાં વાગી ;
પાલખી જેસી પાણી મગાવતો, તારી કાયા લઈ જાશે નાગી- જીવ. ૪.
આજકાલ કરતાં આવ્યો તારો વાયદો, નેણે ન જીયું જાગી ;
લોભેભગત કહે કાંચ ન સમજ્યો, શીખામણ નવ લાગી- જીવ. ૫.

પદ ૫૨ ચાખખો ૨૮.

આતમા ગુણ હરિના એવારે, દૂધમાં જેમ સાકર મેવા. ટેક.
નરસી મેતાની હુંડી શીકારી, દારિકા મધે દેવા ;
ધુણીધર થઈને રોકડા આખ્યા, નવીજ છાપના જેવારે— આતમા. ૧.
કુંવરખાઈતું મામેરૂં પૂચું, કાંઈ નવ રાખ્યું કેવા ;
સોળસો ગોપીમાં રાસ રમ્યા વાલો, જ્યાં જોઈએ ત્યાં તેવારે--આતમા. ૨.
ભૂપતું નોતરૂં પાછું વાળ્યું, દુર્યોધનના મેવા ;
એકાં ખોર ભીલડીનાં આરોગ્યા, હજાર હાથ કર્યા લેવારે--આતમા. ૩.

पांडव उपर कौरव कोथा, द्रुपदीनां चीर लेवा ;
लोन्नेलगत कडे लसे पधायां, संतोने हरश । हेवारे— आतमा. ४.

पद पउ याणणे २९.

भूरणे भानी रह्यो माइरे, तेमां कांछथे नथी तांडं. टेक.
सात सायर जेनी थोडी करता, करतुं नीर भाइरे ;
थोद थोडीनुं राख्य आख्युं गयुं, रावणुदिक वाणुंरे— भूरणे. १.
हुःभने तो थोड हेणे नडीं ने, सुण लागे साइरे ;
वेणा वेणांनी छांयडी, हुमलां वणी नशे वाइरे— भूरणे. २.
पूरणु पदवी पाभ्यो नथीने, आ तन उधाइरे ;
लोन्नेलगत कडे राणे इहेमां, प्रभु लज्जत प्याइरे— भूरणे. ३.

पद प४ याणणे ३०.

मनमां जे करता मोटायुंरे, जेनी उपडी गड पायुंरे. टेक.
न्यारे जाणकनो जन्म थयो, ल्यारे पडियुं वधायुंरे ;
जमडा आवीने लुव लड नशे, जेनी वांसे इवे जायुंरे— मनमां. १.
नोणत निशान ने अमर ठणतां, थोय दश झेणुं छायुंरे ;
उडी गया ने उजड थयां, गढ कोठा ने जायुंरे— मनमां. २.
आकर आवी सलामुं लरता, करता ठकरायुं ;
आकडाना तूर जेम उडी गया, जेम वंटोणीये वायुंरे— मनमां. ३.
सदगुरु संतने जेणे सेव्या, तेनी धन धन कमायुं ;
लोन्नेलगत कडे वैकुंठ पूग्या, ते हेता नगारे घायुंरे— मनमां. ४.

पद पप याणणे ३१.

भुटलने मन भरभरो थारोरे, लुती जालु हाथेथी नशेरे. टेक.

કોઈ કહ્યું નથી માનતા, પણ દેહી દુઃખ બહુ સહેશેરે ;
 લલા લલાયુ' કરી લેજે, આ રંગ જાતો રહેશેરે— ખુટલને. ૧
 હુક નથી હાલતો હુરિ લજ્યાવિના, કાળ ગળી જશેરે ;
 ચોય દશના ચેહુઉપર પછી, વાવલિયા વાસેરે— ખુટલને. ૨.
 વિચર કરીને વાવ્યા વિના, કૂળ ક્યાંથી થાશેરે ;
 લોજેલગત કહે લજન કર્યા વિના, નીર ખારે નહાશેરે— ખુટલને. ૩.

પદ ૫૬ ચાખખો ૩૨.

દેખો દેહુ ધરી દેવારે, કરી લો સંતોની સેવારે. ટેક.
 સજના હસના પાર પોચાડ્યા, પારાધી જેવારે ;
 બંધન કરમનાં કાપી નાંખ્યાં, અલખ ધણી એવારે— દેખો. ૧.
 ભૂપનું નોતરૂં માન્યું નહીં, મુક્યા હરીએ મેવારે ;
 વખત જાય છે કરો ન વગદાં, લક્ષ્મીવર લેવારે— દેખો. ૨.
 જરણા ક'ી જાળવજે ભાઈ, પ્રેમરસ પીવારે ;
 લોજેલગત કહે ભાવે' લજજે, રામ ચરણે રેવારે— દેખો. ૩.

પદ ૫૭ ચાખખો ૩૩.

મૂરખને કેજપેરે સમજાવુંરે, નિશ્ચે નરકમાં જાવું. ટેક.
 સવળું કહેતાં અવળું લાગે, કહીને મઠે થાવું ;
 વાદ કરીને વઢવાડ કરે, અમૃત તથા વિષ ખાવું— મૂરખને. ૧.
 ખાટકીવાંસે ઘેટો ચાલ્યો જાય, મહાજન જાણે મૂકાવું ;
 ઇંદ્રોસવાદે અવળો ચાલે, તેને ઊંચે માથે ટીંગાવું— મૂરખને ૨.
 સનેપાતનો ચાખો થયો તેને, ઝાઝું ચોષડ શું પાવું ;
 લોજેલગત કહે પ્રગટ પારખું, પિત્તળમાં શું તાવું— મૂરખને ૩.

પદ ૫૮ ચાબખો ૩૪.

- જવ તું વેળા વરતી લે, માથે મરણતણો છે લે. ટેક.
 મોટા મોટા નૃપ ચાલ્યા ગયા, તાડું જ્ઞેર શું છે ;
 રિદ્ધિ સિદ્ધિ પડી રહી તેની, મનમાં વિચારી લે— જવતું. ૧.
 પરસ્ત્રીનું ગમન કરવામાં, સ્વાદ લાગ્યો તુંને ;
 આગળ તાડું શું રે થાશે, એવી મનમાં નથી લે— જવતું. ૨
 પરનિંદા કરવામાં પૂરો, હુરિરસ લાગે ખારો ;
 લોન્નેલગત કહે રામ લજ્યાવિના, જડે મોચડાનો મારો— જવતું. ૩.

પદ ૫૯ ચાબખો ૩૫.

- જવને જતન કરીને જાણોરે, આગળ દુઃખેથી દુવાણોરે. ટેક.
 વિલીખણને હુરિ લેટિયા, તેણે સાચવીયો ઠાણોરે ;
 હુંપદ કરીને હારી ગયો, લંકાગઢનો રાણોરે— જવને. ૧.
 બનકીજીને હુરી ગયો તે, લાક્ષીનાં ભરાણોરે ;
 કોઈનું તેણે કહ્યું માન્યું નહીં, અંતે મરાણોરે— જવને. ૨.
 નરસિંહમેતો નાગર થયો, હુરિને તેણે જાણ્યોરે ;
 પેહેરામણી સહુ પેહેરી ગયા, વડ સાસુને પાણોરે— જવને. ૩.
 અંચળ મન ચૈદિશે ચાલે, તેને ઠેકાણે આણોરે ;
 લોન્નેલગત કહે હુરિ લલ્લે તો, ઠરવા ઠેકાણોરે— જવને: ૪.

પદ ૬૦ ચાબખો ૩૩.

- રૂદેમાં રૂડા બિરાજે રામ, તેનું નિષ્ચે જપીએ નામ. ટેક.
 ભીતર થકી જવ લેદાય નહીં, ને કેમ કરી છૂટશે કામ ;
 લોગ ન પામે નિર્ધનિયા, જેની ગાંઠે નહીં એક દામ—રૂદેમાં. ૧.

પ્રથમ પડદા પરા કરોને, ધરો અંતરમાં ધ્યાન ;
 નયણે નિરખી નર હરિ તમે, મેલોની મનતું માન— રૂદ્ધમાં. ૨
 પ્રથમ આવ્યા પત રાખવા, ગુરુએ આપ્યાં જ્ઞાન ;
 લોભેભગત કહે ચાલી આવ્યા, સહાય કરવાને શ્યામ—રૂદ્ધમાં. ૩

પદ ૬૧ ચાખખો ૩૭.

શિરપર શિખર લઘ ધાર્યોરે, ઈંદ્ર માન ઉતાર્યોરે. ટેક.
 પ્રહ્લા ભૂલ્યો ભ્રમે થકી, હુંપદ થકી હુર્યોરે ;
 મથુરા નગરમાં મહારજીએ જૈને, મામાને માર્યોરે— શિરપર. ૧.
 અંબરીષ કારણ અવતરીને, ત્રિલોચન તાર્યોરે ;
 અહુલ્યા શિલા આળસી, તેનો શ્રાપ નિવાર્યોરે— શિરપર. ૨.
 ભવસાગરતો મોહ જળ ભરિયો, તે નિશ્ચય છે ખારો ;
 લોભેભગત કહે ગુરુ પ્રતાપે, હવે ઉતરિયે આરોરે—શિરપર ૩.

પદ ૬૨ ચાખખો ૩૮.

રાવણનું અધુંધ છે પાણીરે, ગોલે વણુ અહંકારનાં આણી ટેક.
 ગોખે ખેઠી ખોલે મંદોહરી, રાવણની પટરાણી ;
 જેને સમરિયે પાર ઉતરિયે, શીઠ લાગ્યો રાણીરે— રાવણ ૧.
 સાવ સોનાનો મૃગ બનાવ્યો, વાત સીતાએ જાણી ;
 ધનુષ લઈને રામજી દોડ્યા, તીર માર્યું તાણીરે— રાવણ. ૨.
 બાવન બજારો ને ચોરાશી ચૌટાં, ખાર મેઘ ભરે પાણી ;
 અલેખ ધણીએ આવી કરીને, કરી નાંખ્યું ઘૂળધાણીરે— રાવણ. ૩
 ચૌદે ચોકડીનું રાજ આપ્યું ગયું, કહેવા ન રહ્યું કાણી ;
 લોભેભગત કહે હરિ ભજી લ્યો, દોહીલા છે દરવાણીરે— રાવણ. ૪

પદ ૬૩ ચાખખો ૩૯.

આ તન સુખ ડુંગરની એલીરે, જરૂર જાવું માયાને મેલી. ટેક
ખાઓ પીઓ ધન વાવરો, ખુબ મચી ખેલી ;
મા ખાપ એનાં ખેસી રહ્યાં તે, હાલ્યા ગયા ખેલીરે— આ. ૧.
ઘરની સ્ત્રીએ ધાંધલ કર્યો, એને વાત પૂછવા વેલી ;
સાતું સંઘયું તમે કેતા જાને, એલી માયા ક્યાં મેલીરે— આ. ૨.
આંધણુમાંથી તારા કિલરાઈ જશે, અને વાર કરજો વેલી ;
લોભેભગત કહે પ્રમુ લજ્યાવિના, રસ જશે રેલીરે— આ. ૩.

પદ ૬૪ ચાખખો ૪૦.

મન તું ફરે છે મદ સાતુંરે, હરિનું લજન નથી થાતું. ટેક.
પાંચ તત્ત્વનું પંડ સચાચું, રંગ રાતું માતું ;
જનમારો કોઈ જીવશે નહીં, ધતો કાલે રેશે જાતુંરે— મન. ૧.
નિંદા સ્વરૂપી નદી બનાવી, નિવ તેમાં નાતું ;
એમાં તાર કંઈ નહીં વળે, હજી ગરૂ ચરણે જાતુંરે— મન. ૨.
ધંધામાં મૂરખો ધ્યાન ધરે છે, ને ધર્મ નથી થાતું ;
આગળ જીવ આંસુડાં ઝરશે, ભેગું નથી લાતુંરે— મન. ૩.
ચારે દિશે મન ચંચળ ફરે છે, ઝાઝાંને ધાતું ;
લોભેભગત કહે ગુરુ પ્રતાપે, એની આગળ છે વાતુંરે— મન. ૪.

પદ ૬૫ ચાખખો ૪૧.

હરિજન હરખ કરી હાલોરે, આતો ઠાકો છે ઠાલોરે. ટેક.
ગોપીચંદને ગુરુએ જ્ઞાન બતાવ્યું, સેજ તલાઈ છોડીરે ;
માન મેલી દિયો માનવીઓ લાઈ, આવરદા થોડીરે— ઇરિ. ૧.

પ્રથમ પડદા પરા કરોને, ધરો અંતરમાં ધ્યાન ;
 નયણે નિરખી નર હરિ તમે, મેલોની મનતું માન— રૂઢેમાં. ૨
 પ્રથમ આવ્યા પત રાખવા, ગુરુએ આખ્યાં જ્ઞાન ;
 ભોળેભગત કહે ચાલી આવ્યા, સહાય કરવાને શ્યામ—રૂઢેમાં. ૩

પદ ૬૧ ચાખખો ૩૭.

શિરપર શિખર લઘ ધાર્યોરે, ઈંદ્ર માન ઉતાર્યોરે. ટેક.
 બ્રહ્મા ભૂલ્યો બ્રમે થકી, હુંપદ થકી હાર્યોરે ;
 મથુરા નગરમાં મહારજીએ જૈને, મામાને માર્યોરે— શિરપર. ૧.
 અંગરીષ કારણ અવતરીને, ત્રિલોચન તાર્યોરે ;
 અહુલ્યા શિલા આળસી, તેનો શ્રાપ નિવાર્યોરે— શિરપર. ૨.
 ભવસાગરતો મોહ જળ ભરિયો, તે નિશ્ચય છે ખારો ;
 ભોળેભગત કહે ગુરુ પ્રતાપે, હવે ઉતરિયે આરોરે—શિરપર ૩.

પદ ૬૨ ચાખખો ૩૮.

રાવણનું અધુંધ છે પાણીરે, જોલે વણ અહંકારનાં આણી ટેક.
 ગોખે ખેડી જોલે મંદોદરી, રાવણની પટરાણી ;
 જૈને સમરિયે પાર ઉતરિયે, શીદ લાગ્યો રાણીરે— રાવણ ૧.
 સાવ સોનાનો મૃગ બનાવ્યો, વાત સીતાએ જાણી ;
 ધનુષ લધને રામજી દોડ્યા, તીર માર્યું તાણીરે— રાવણ. ૨.
 બાવન બજારો ને ચોરાશી ચોરાં, ખાર મેઘ ભરે પાણી ;
 અલેખ ધણીએ આવી કરીને, કરી નાંખ્યું ઘૂળધાણીરે— રાવણ. ૩
 ચૌદે ચોકડીનું રાજ આલ્યું ગયું, કહેવા ન રહ્યું કાણી ;
 ભોળેભગત કહે હરિ ભજી લ્યો, દોહીલા છે દરવાણીરે— રાવણ. ૪.

પદ ૬૩ ચાખખો ૩૯.

આ તન સુખ ડુંગરની એલીરે, જરૂર જનું માયાને મેલી. ટેક
 ખાઓ પીઓ ઘન વાવરો, ખુબ મચી ખેલી ;
 મા ખાપ એનાં ખેલી રહ્યાં ને, હાથ્યા ગયા ખેલીરે— આ. ૧.
 ઘરની સ્ત્રીએ ધાંધલ કર્યો, એને વાત પૂછવા વેલી ;
 સાતું સંધયું તમે કેતા જાજે, એલી માયા ક્યાં મેલીરે— આ. ૨.
 આંધણમાંથી તારા ઉભરાઈ જશે, અને વાર કરજો વેલી ;
 લોભેભગત કહે પ્રભુ લજ્યાવિના, રસ જશે રેલીરે— આ. ૩.

પદ ૬૪ ચાખખો ૪૦.

મન તું ફરે છે મદ માતુંરે, હરિનું લજન નથી થાતું. ટેક.
 પાંચ તત્ત્વનું પંડ સ્વાયું, રંગ રાતું માતું ;
 જનમારો કોઈ જીવશે નહીં, ધતો કાલે રેશે જાતુંરે— મન. ૧.
 નિંદા સ્વરૂપી નહીં બનાવી, નિવ તેમાં નાતું ;
 એમાં તારૂં કંઈ નહીં વળે, હજી ગરૂં ચરણે જાતુંરે— મન. ૨.
 ધાંધામાં મૂરખો ધ્યાન ધરે છે, ને ધર્મ નથી થાતું ;
 આગળ જીવ આંસુડાં ઝરશે, લેજી નથી ભાતુંરે— મન. ૩.
 ચારે દિશે મન ચંચળ ફરે છે, ઝાઝાને ધાતું ;
 લોભેભગત કહે ગુરુ પ્રતાપે, એની આગળ છે વાતુંરે— મન. ૪.

પદ ૬૫ ચાખખો ૪૧.

હરિજન હરખ કરી હાલોરે, આતો ઠાકો છે ઠાલોરે. ટેક.
 ગોપીચંદને ગુરુએ જ્ઞાન બતાવ્યું, સેજ વસાઈ છોડીરે ;
 માન મેલી દિયો માનવીઓ ભાઈ, આવરદા થોડીરે— હરિ. ૧.

સોળસેં નગર જેને ગામ ગરાસી, ફકીરી ફરવારે ;
 ઓળગ લીધી અલખ ધણીની, આપ ઉગરવારે— હરિ. ૨.
 દેહની ઉપર ડાંગ ફરે છે, મરણુતણી માથેરે ;
 લોભેલગત કહે જોર નહીં ચાલે, આ જનમથી જાતેરે— હરિ. ૩.

પદ ૬૬ ચાખખેા ૪૨.

જગમાં મે તણી માયારે, જેને નવ ખંડ નીપાયા. ટેક.
 પૃથ્વી ઉપર પરજન્ય મોટો, જે થકી કાચારે ;
 સગાં કુટુંબી કોય કેના નથી, ગહેન ને લાચારે— જગમાં. ૧.
 કયું ન થાય કોઈનું, પણ દુર્મતિ ડાચારે ;
 ધરાનું ધોંસરું કાંધે ધર્યું, ધન્ય ગૌતણા જાચારે— જગમાં. ૨.
 સર્વ ભિખારી શામળિયાના, રંક ને રાયા ;
 લોભેલગત કહે લેહ સમજ્યા તે, ધરે ને ધાચારે— જગમાં. ૩

પદ ૬૭ ચાખખેા ૪૩.

હવે હુંતો માન ગયો મેઝીરે, વાલા મારી વાર કરો વેઝી. ટેક
 તમે મહ્યાવિના મરી ગયા, કરો આનંદની હેઝીરે ;
 કર્મનાં ઘંધન કાપી નાખો, થાય દયાતણી હેઝીરે— હવે. ૧
 તમે તમારું ખિર્દ સંભાળો, હું ખરૂં નથી ખેઝીરે ;
 બાનાતણી પત રાખજો, કાંઈ પ્રીતિ નથી પેઝીરે— હવે. ૨.
 સાચાતણી પત રાખો શામળિયા, થાજો ખુડતવના ખેલી ;
 લોભેલગત કહે આવો અંતકાળે, હવે સનદ છે છેઝીરે— હવે. ૩.

मन्थंहर.

पद १ अभिमानविषे लावणी.

अन्ध्या मत करना अभिमान, अेक दिन निकल जयगा प्रा.न.	टेक.
रावनकी तो संपत हेजो, किरत लंकमे कुंडी ;	
रामचंद्रका लगा जपेटा, गुसड गध दस सुंडी—	अन्ध्या. १.
दुर्योधनका भल क्या हेजो, आरा हुजर हुस्ती ;	
सीमसेनकी लगी गदा जण, तनकी हो गध मट्टी—	अन्ध्या. २.
सात आल क'उसने मारके, मस्त हुवा मथुरामे ;	
सपड गया जण आलकृशुसे, मिलाराज धूलनमे—	अन्ध्या. ३.
कहत मन्थंहर सुनये गोरण, आर आर नही आवे ;	
नही सरन साधुके अे नर, किर किर गाथां आवे—	अन्ध्या. ४.

पद २, भजन.

क्षमा भलके पडेरे जेगी, नाम है निर्वाणुं ;	
जेगी बुद्धिसे प्रमाणे, दया ककुनी चेरी दामा.	टेक.
भूल आंधो पवन साधो, पियो आशा पानरे ;	
सुषुमणा धरो करो आसन, मटे आवागमनरे—	नाम हे. १.
पांय शाधो तीन आधो, आठ डार कट ;	
उलट हुंसा पियो पाणी, त्रिवेणीने घाट—	नाम हे. २.
अेसा है डोध शम्भुसेहु, गगन गरज जय ;	
डोणु सिंथे डोणु पीवे, डोणु मांडे सभाय—	नाम हे. ३.
अटयकुवेधी संत अडिया, गगन गरज जय ;	
आप सिंथे आप पीवे, आप मांडे सभाय—	नाम हे. ४.
मार ममता मेल संशय, मेली सवणा द्रोह ;	
भणे मन्थंहर सुणे गोरण, जेग अेसा होय—	नाम हे. ५.

મથુરા.

પદ ૧ લાવણી.

જે કોટૈશ્વરકી, સદાશિવ જે કોટૈશ્વરકી ;
 તેરા કોટ કલ્યાન કરે કોટૈશ્વર. ટેક
 નીચી ધારા વહે સિંધુકી, ઉપર હુએ શિવજી સદાશિવ ઉપર ;
 દેવલમાંહે તો દેવ બિરાજે, પાસેં પારવતી— જે કોટૈશ્વરકી. ૧.
 ગયા કુંડકા ગેરા પાની, જો આવે નાવે સદાશિવ જો આવે ;
 પાપ પિંડકા પરલે જાવે, રહે ન એક સ્તી— જે કોટૈશ્વરકી. ૨.
 જો તેરે દરશનકું આવે, ઘર તેરા ગોતી સદાશિવ ઘર તેરા ;
 ઉનકુ શંકર દાન દેત હુય, માણુક ઓર મોતી— જે કોટૈશ્વરકી. ૩.
 અંબ મેંતો શરણાગત આયો, નાગ નાથ નિરખી સદાશિવ નાગ ;
 મથુરા કહે મેરે મન આશા, ગંગાકે વરકી— જે કોટૈશ્વરકી. ૪.

મનોહરદાસ.

લાવનગરનો વડનગરો નાગર સંન્યાસી સાં. ૧૮૮૮ માં હતો.

ચાખખો ૧.

જે કોઈ સદ્ગુરુ શરણે જાય, તેના સંશય દૂર પળાય.
 કામ ક્રોધ મદ મોહ મત્સર, આશા તૃષ્ણા લય થાય ;
 અતિશયિતાદિક રોષ વિષયના, ઉરમાં નવ દેખાય— જે. ૧.
 તેથી દ્રઢ વૈરાગ ઉપજે, સત્યાનૃત્ય જાણાય ;
 શમ દમ ઉપરતિ સહન શક્તિથી, દ્રઢ વિશ્વાસ બંધાય—જે. ૨.
 સમાધાન સ્વરૂપમાં જાણી, ધૃત્તિ અતિશય થાય ;
 વાક્ય વિચાર નિરંતર કરતાં, બ્રહ્મરૂપ દરશાય— જે. ૩.

અજપણું તત્કાળ આળસે, નિત્યાનંદ જણાય ;
 માયિક લેદ બુદ્ધિ મેલીને, નિજપદમાંહે સમાય— જે ૪.
 સમરસ વ્યાપક સચ્ચિદઆનંદ, રૂપ થઈ વિલસાય ;
 મનોહર મરણતણો ભય લાગે, જીવનમુક્ત કહેવાય— જે. ૫.

ચાબખેા ૨.

જેને કૃષ્ણ વચન વિશ્વાસ, તેને ન રહે યમનો ત્રાસ. ટેક.
 વિશ્વેશ્વરનાં વચન વિચારે, વર્તે ખારે માસ ;
 વાક્ય વિરૂદ્ધ ન બોલે મુખથી; કરે સંતમાં વાસ— જેને. ૧.
 કામ ક્રોધ તૃષ્ણાદિક કેરો, કરે હૃદયથી નાશ ;
 શીલ દયા સંતોષાદિકની, ખરી જમાવે રાશ— જેને. ૨.
 નિરાધાર આધાર સર્વનો, તે હરિનો વિશ્વાસ ;
 તેને ભજે યજે ધ્યાયે નિત્ય, અન્ય ન રાખે આશ— જેને. ૩.
 સાધન વંત થકો નિત્ય સાધે, એક રૂપ અવિનાશ ;
 લેદ રહિત નિજ રૂપ જણાયે, ત્રિહાકાશ સુખ રાશ— જેને. ૪.
 કૃષ્ણ કૃપાથી નિશિદિત તેને, બ્રહ્માનંદ વિલાસ ;
 મનોહર મુક્ત જગતમાં વિચરે, છૂટે માયા પાસ— જેને. ૫.

ચાબખેા ૩.

મન તું મેલ જૂઠં જંજાળ, માથે ભમે અચાનક કાળ. ટેક.
 માતપિતા દાસ સુત બંધુ, મિત્ર શિષ્ય રખવાળ ;
 પ્રાણ છતે સહુ સગું જણાયે, ફેગટ કરે કતાળ— મન તું. ૧.
 પ્રાણ ગયા પર પળ નવ રખાયે, ફેગટ કરે કતાળ ;
 બાળી જાળી ખાખ કરીને, વાંસે નાંખે વાળ— મન તું. ૨.
 કાળતણા મુખથી નવ છૂટે, જો પેસે પાતાળ ;
 જયમ આવે ત્યમ ગાદ્યો જાયે, શું બુઢો શું બાળ— મન તું. ૩.

ભવસાગરમાં ત્રાર આણના, જંતુ લઘુ વિશાળ :
 અગણિત પ્રગટે અગણિત મારે, કાળ પાથરી જાળ-મન તું. ૪.
 કાળતણે જે કાળ નર હરિ, તે સાચો રખવાળ ;
 વેગે શરણુ ગ્રહે તે હરિતું, લેશે શીઘ્ર સંભાળ—મન તું. ૫.
 ચેત ચેતરે ચેત શીઘ્રથી, મુકી આળપંપાળ ;
 મનોહર મૃત્યુ થકી મુકાવે, ચિદ્ધન દીનદયાળ— મન તું. ૬.

મલુકદાસ.

પદ ૧ રાગ ખિલાવર.

રામ ભજ રામ ભજ, હે મન તું આવરે.
 જન્મ તેરો બિલે જાય, જેસે લોહા તાવરે. ટેક.
 કામનેકું કર દિયે, ચલનેકું પાવરે ;
 જોલનેકું જીવ્યા દિયે, રામ ગુન ગાવરે— રામ ભજ. ૧.
 જેને તોકું જન્મ દિયો, તોકો નામ ક્યું ન લિયો ;
 અવસર તું ચૂક ગયો, ભલો ભૂલો દાવરે— રામ ભજ. ૨.
 સ્વપનેમે રાજ પાયો, પાયો સુખ ચેનરે ;
 જાગ્યો તાં ભિખારી ભયો, જળ ખુલ ગયે નેનરે—રામ ભજ. ૩.
 ઘોડા પાયે હસ્તો પાયે, આગે નોખતાં બજવરે ;
 છત્રપતિ ચલે ગયે, વાકી ખબર કીનું નાં પાવરે—રામ ભજ. ૪.
 કેતહીં મલુકદાસ, છોડ દે પરાઈ આશ ;
 હરિકે ભજન બિના પરેગો યમકે દાવરે— રામ ભજ. ૫.

માધવદાસ.

પદ ૧ ભેરવ.

પ્રાતઃ સમે રઘુવીર જગાવે, કૌસલ્યા મહતારી. ટેક.

उठो लाललु लोर लयो छै, सुरनर सुनि हितकारी—	प्रात. १.
धंद्रादिक अर्द्धादिक देवता, अनकादिक इषियारी ;	
आनी भेद भिमल यश गावै, रघुकुल यश विस्तारी—	प्रात. २.
अंहीजन गंधर्व गुन गावै, नायत हय हय तारी ;	
सैन सहित शिव द्वारे ठाडै, डोत कुलाहुल लारी—	प्रात. ३.
जगै भरत लखन रिपुसूदन, जगौ जनक हुलारी ;	
अवध पुरीकी नरनारी जगौ, सरजु पथ निहारी—	प्रात. ४.
भरत शत्रुघन अंवर छत्र लिये, जनक सुता लिये जारी ;	
भेवा पान लिये कर लक्ष्मण, भरि कंचनकी थारी—	प्रात. ५.
सुनि प्रिय मातु गयन ठेँ रघुनंदन, नयन पलक उगारी ;	
चितवन अले किये सयरायर, मुदित लये नरनारी—	प्रात. ६.
करि स्नान दान नृप द्विन्दो, गौगज तुरत अथारी,	
रतन सिंहासन मध्य भिराजे, सुंदर अवध भिहारी—	प्रात. ७.
डीट मुकट कर धनुष भिराजे, कुंडलकी छणि न्यारी ;	
जय जयकार करत जन भाधो, तन मन धन अलिहारी—	प्रात. ८.

पद २ प्रस्तात.

जगिये गोपाल लाल, ठाडे सण गोप गाल ;	
कहत जननी कमल नेन, कांतक देयाळी.	रेक.
डेकी उपर अडे डोळी, जाडे अतुर अहन होळी ;	
निडा अपने अंगन ठाडे, जगोतो गल जळी—	जगिये. १.
वृषल उपर अडे अेक, पंचानन इनी अनेक ;	
जरा लख जेग पंथ इढमाण ताळी—	जगिये. २.
अतुर अहन धरे माल, विप्र वेष अडे मराल ;	
वेदके पवित्र पात्र, अस देणियो न डाड—	जगिये. ३.
आसन गजराज श्वेत, सहस्र नेन सुरसमेत ;	
जयजय जश तोरे गावै, राजेद्र भाळी—	जगिये. ४.

जसोदाके ज्वन प्रान, द्वियो द्दरश राणो मान ;
माधवदास शरन आये, अरन रेन पाणि—

नगिये.

पद ३ मंगल आरती राग विभास.

आरती जगन्नाथ स्वामी, मंगलकारी.	टेक.
निरभत मुष्कारिणेंद, परसत अरण्यारविंद ;	
आपदा हुरी—	आरती. १
कंअन मण्डि हीप दान, ज्योति जगमगी ;	
गद्वित धूप अगरणाती, पावके जरी—	आरती २.
घनन घनन घंट ञानै, ञाने जेतुं ञांसुरी ;	
ताल तो मृदंग ञाने, ओर नाद ञंजरी—	आरती. ३.
धंद्र दमन सिंधु गानै, रोहिणी यापडी ;	
मारकंडे सेतु गंगा, आनंदकी लरी—	आरती. ४.
संतनकी लीर लारी, नत्रा नुजरी ;	
जेतनकी मार पडे, कपकी ञडी—	आरती. ५.
सुरनर मुनि द्वार ठाडै, प्रह्ला जेद उज्यरी ;	
धन्य धन्य माधोदास, आनुकी धरी—	आरती. ६.

पद ४ राग णीहाग काई.

अधम ओधारण सुनके, हमही अधम तेरे द्वार ञडे.	टेक.
कृष्ण कृष्ण करी गोपी उगारी, मथुरानगरी अज ञसके—	हमही. १.
कौरव मार पांडवकुं उगारे, अरजुनको रथ सजके—	हमही. २.
धंद्र कोप कीयो अज उपर, राभलियो गारवर धरके—	हमही. ३.
आप तो जेठी रडे नुग पावन, धाके ञंगावेमे ञसके—	हमही. ४.
माधवदास आस अरजुनकी, राणो जैयां पडुके—	हमही. ५.

पद ५ राग आशा.

में डेसेंकर लुवुंरे माध, मेरे प्राणु लवन रघुराध. टेक.
 डेत लरतल सुन मेरी मैयारे, कठणु भयन डेवराध;
 ते डारणु डुरि तल गमे पुरकुंरे, ये डुःख सहो नव लध—
 में डेसे. १.

डा अपराध डहर तेरे आयेरे, तामे अह्न डेवाध ;
 डेनडे पुन्यसें सुमित्रा सुतकुंरे, लछमन अंग पठाध—में डेसे. २.
 धिक तेरो जनम लवन तेरो धिक डे, धिक जननी लन लध;
 राम विमुष लध तुं असागणीरे, सो सुष ड्युं दृषवाध—
 में डेसे. ३.

आ अयोध्याडे डेन डे डकुर, तापर अमर डराध;
 डडे लरतल में पग रल सेवुंरे, माधवदास गुन गाध—में डेसे. ४.

पद ६ राग ऐल.

में डुरि कण निरभुंरे माध, मेरे रल तिलक रघुराध. टेक.
 आतुर डेकर अडे लरथल, पीछे लोड लुगाध ;
 डेडेडार लयो सण पुरमेरे, मैयाकुं रथ अडाध— में डुरि. १.
 डेर डेर पंछीकुं पूछत डे, डेडं भिले रघुराध ;
 राम लछमन सिया सुध डेवेरे, ताकुं मेरे डेडरे वधाध—में डुरि. २.
 अगवा डेडे डेरान्न अलत डे, पीछे सेन सवाध ;
 लध लरथल शीश नवायेरे, लुडं डेठे रघुराध— में डुरि. ३.
 रघुवर लछमन लरथ शत्रुधन, डेठी सीतणा माध ;
 डे डेडार लयो सण जनमेरे, माधवदास गुनगाध— में डुरि. ४.

पद ७ राग जेजे नारायन समयानुसार.

गलिका नंदन, श्याम सुंदर लजे, पूरणु अह्न अनंता. टेक.

- મુક્તા નાથ હુરિ જન્મ લીયો હૈ, અવધપુરી ગિચરંતા— ગલિકા. ૧.
 બ્રહ્માદિક જાકો પાર ન પાવે, દીનબંધુ ભગવંતા— ગલિકા. ૨.
 શેષ સહસ્ર મુખ રટત નિરંતર, સો જાકો જપાવે અનંતા— ગલિકા. ૩.
 ચરણોદકલિયે પાપ હુરત હૈ, જરા મરણુ ભગવંતા— ગલિકા. ૪.
 ધૂપ દીપ નૈવેદ્ય આરતી, તુલસી પુષ્પ ચઢંતા— ગલિકા. ૫.
 છપન ભોગ છતિસો વ્યંજન, નિત્ય પ્રતિ ભોગ લગંતા— ગલિકા. ૬.
 રઘુવર લક્ષ્મણુ ભરત શત્રુહન, રૂપ શશી ભગવંતા— ગલિકા. ૭.
 શિવ સનકાદિક આદિ બ્રહ્માદિક, નારદ ધ્યાન ધરંતા— ગલિકા. ૮.
 માધેહાસ આશ રઘુવરકી, ભવસાગર ઉતર તાં— ગલિકા. ૯.

પદ ૮ રાગ હુમરી.

- તુજ બિના મેરી કોન ખબર લે, સાંવરિયાં ગિરિધારી. ટેક.
 મંબરી સુત દેત અગ્નિમેં, કરૂણા કરત કુંભારી ;
 સાતજ હાંડા કાચા રાખ્યા, ઉસમેં ખેલત ચારી—તુજ બિના. ૧.
 ટિટોડી ટિટાયકે ખોલી, બુદ્ધ રચ્યો અતિ ભારી ;
 ઇસ ભારથમેં મેરાં ઈંડાં, ગજકી ઘંટા ડારી— તુજ બિના. ૨.
 દ્રૌપદીકો ચીર જળ ખેચ્યો દુષાસન, પાંચ પાંડવ ઘરનારી ;
 વાકો ચીર હુરિ અનંત વધાર્યો ખેચત અચરજ ભારી—તુજ બિના. ૩.
 ઈંદ્ર કોપ કિયો બ્રજ ઉપર, કર ગજકી અસવારી ;
 નખપર ગિરિવર ધર્યો શ્યામ જળ, ડુબત બ્રજ ઉખારી—તુજ બિના. ૪.
 તુમબિના મેરે ઓર ન દુજો, બુગ બુગ ચરચા તુમારી ;
 માધેવહાસ આશ દરશનકી, રાખો લજબહુમારી—તુજ બિના. ૫.

પદ ૯ ગરબો.

- સંખનપુર સાચીમા બહુચરા, માણ આપે જ્ઞેબન ટાળે જરા ;
 મા તેં ખોટા પુરૂષને કીધા ખરા— સંખનપુર. ૧.

- નવખંડમાં તારૂં બદરે, માનનીના કીધા તેં મદરે ;
 દુખિયાનાં ટાળ્યાં તેં દદરે— સંખનપુર. ૨.
 એક અસુર આવીને ઉતર્યો, તેતો હુતો કપટ કોધે ભર્યો ;
 તેણે માણનો કુકડો ભક્ષ કર્યો— સંખનપુર. ૩.
 ત્યાંતો માણનો પરતો છે દુકડો, પર પંખિયે કીધો ટહુકડો ;
 પેટમાંથી ખોલ્યો છે કુકડો— સંખનપુર. ૪.
 તેતો મુવોરે મરઘો જીવતો થયો, તેનો બહાર આવીને ઊભો રહ્યો ;
 ત્યારે પાયે લાગીને અસુર ગયો— સંખનપુર. ૫.
 માને ચાચર ચોક ખિરાજેરે, શરણાઈને નોખત વાજેરે ;
 માનું માનસરોવર ગર્જેરે— સંખનપુર. ૬.
 ગુણુ ગાર્તાં તે સંભાળ લીધીરે, અષ્ટસિદ્ધિ નવેનિધિ દીધીરે ;
 માધવદાસને કૃપા તેં કીધીરે— સંખનપુર. ૭.

માનદાસ.

પદ ૧ વધાઈ આસા.

- આજ મહામંગલ ગોકુલમૈં, પુત્ર જસોદા ભયોરી ;
 પૂરે સકલ મનોરથ મનકે, ભયો આનંદ મન લાયોરી—
 આજ મહા. ૧.
 ગાવત ચલી સકલ ધ્રજ બિનતા, નંદભુવન ચલિ આયોરી ;
 પાય લાગી ઉઠિ આદર કિન્હો, જસોમતિ નિકટ ખોલાયોરી—
 આજ મહા. ૨.
 નામ કરણુ શુભ ધરો ગર્ગજી, રોચન દુઃખ મંગાયોરી ;
 ગુરુજન પુરજન સકલ સંતજન, સખકે શીશ નવાયોરી—
 આજ મહા. ૩.
 ઘરી નક્ષત્રપરે સુભનિ, ચહુ સખ સુની અનુરાગેરી ;
 ધન્ય ધન્ય ધ્રજ કુલકી નરનારી, નંદ પરમ બહુલાગીરી—
 આજ મહા. ૪.

વાસુદેવ લગવાન કૃષ્ણજી, નામ તિહારો ગાયોરી ;
નામ અનંત કહાં લગી બરણાં, વરણત પાર ન પાયોરી—

આજ મહા. ૫.

નાચત ગોપકુલાહલ પુરમૈ, ભીર નકાહુ સમાયોરી ;
યહ સુનિ સુનિને બિરતિ બિસારી, હુમન ભયે બ્રજ બાસીરી—

આજ મહા. ૬.

જા કારણ હુમ જપતપ કીન્હો, પ્રગટ ભયે અવિનાશીરી ;
દેખો અમર વિમાન ચઢિ ચઢિ, આનંદ બજત બધાધરી—

આજ મહા. ૭.

ઠાઠી ગાવત ઠાઠીની નાચત, પાવત મોતિયન માલારી ;
દેન અશિષ પસારત અંચલ, ચિરંજીવ હો નંદલાલારી—

આજ મહા. ૮.

કંસ વિક્વંસ ભૂભાર ઉતારન, તીનલોક સુખ દાધરી ;
માનદાસ પ્રભુકે ગુણ ગાવત, બાર બાર બલિ જાધરી—

આજ મહા. ૯.

માંડણુ.

પદ ૧ રામગ્રી.

શેઠ કીધો હવે શામળો, જેણે માહા ધન આલ્યું ;
નાણું ખરૂં હરિ નામનું, ત્રણ લોકમાં આલ્યું— શેઠ કીધો. ૧.

અવર વેપાર ઉપાડિયો, કાઠી કરમળી કોઠી ;
લાખરે ચોરાશીમાં જોઈ વળ્યો, ખડખડ સહુ ખોટી—શેઠ કીધો. ૨.

મોહ મત્સર બહેકી ગયા, મન ગમતા રે મહાલે ;
કહ્યું તે કોઈનું નવ કરે, બેઠા ઘર ઘાલે— શેઠ કીધો. ૩.

કામને ક્રોધ મંત્રી મળ્યા, તેને મૂકીયા વાહી ;
તે મમતાને લાવિયા, કોને રાખેરે સાહી— શેઠ કીધો. ૪.

છળલેદ તે છે બે છોકરા, થઈ બેઠા છે મોલી ;
દગાને ઘાલ્યો દુકાનમાં, કોણ રાખેરે થોલી— શેઠ કીધો. ૫.

- हरभ शोकनी हुंडी करी, महीं मनवारे मोटो ;
 वाणोतर वधी गया, पछे आच्येरे तोटो— शेठ कीधो. ६
- व्याज इत्युं वछियातनुं, भातुं नव ज्युं ;
 मेण न काठयो मृत्युनो, पछी आप वगोच्युं— शेठ कीधो. ७.
- वीभो लुंटाणो वाटमां, वणु प्रीछेरे वाणी ;
 कागणिया अहंकारना, भूदाया विणु पाणी— शेठ कीधो. ८.
- आथीने पोथी जे हती, सरवे जोधरे जेठा ;
 जभरे आवा न्यारे लुंटावा, नासी धरमां पेठा— शेठ कीधो. ९.
- अंत्ये न ज्ये आवरो, भ्रम लुगण यदाच्युं ;
 नवरे द्वारे नाठो करे, साथे डोय न आच्युं— शेठ कीधो. १०.
- नोकर सरवे नासी गया, शेठ अेकदा सहाया ;
 लुलोपतोरे तेणोकरी, सरवे मणीने वदाया— शेठ कीधो. ११.
- लाभे लेभां तो लोलनां, जर न मणे जरीडे ;
 पुण्य पापनी डोयणी, ठाली रडीरे आशीडे— शेठ कीधो. १२.
- चित्ततणा जे आपडा, तेने मूक्यारे जेठ ;
 पानां छे परपंचनां, तेने नांभ्यां छे धोठ— शेठ कीधो. १३.
- अतुर डोयतो अेतजे, चित्त अकलेरे जेसी ;
 नर डोठ छती नथी गया, आ वखुजभारे पेसी— शेठ कीधो. १४.
- शोधी काढी सात्रा शेठने, वेडेपाररे वधारे ;
 लेभुंरे योभुं लाभनुं, आदीने परवारो— शेठ कीधो. १५.
- निरसे थध नालुं क्युं, ठांक्युंरे देवाणुं ;
 कडे मांडणु हुवे नहीं कइं, धोणां उपर काणुं— शेठ कीधो. १६.

भिसरोगर

पद १ लावणी.

गिरधर मुरली जान कृष्ण तोर—जे राग.

शण्डुंका परकाश गुरुछे जहां, सुरंग अलते पवनुंका ;
 परम धाममे तुमे गुरु जहां, परसे नूर निरंजनका. टेक

सहस्र दलका कमल कमल पीय, निरंजनकी सुरति है ;
 उनके भदनकी क्या कहूं शोभा, जलमल ज्योति जलकती है ;
 उसी ज्योतिमें प्रह्ला विष्णु, उसीमें शिव शक्ति है ;
 अनेक मुनि जहां ध्यान धरत है, अनहद ग्रन्था होती है ;
 नूर शब्दकां ंहां निवासा, योथे तालपर भूरति है ;
 आठ पंखार जहां नूर भरस रहा, ंहांसे ग्रन्था होती है ;
 चंद्र सूरका मंडल तहां है, उड़ी नूर सभ पृथ्वीका— परमधाम १.
 पद्मासन लगाधकें भेठे, उन्मुनी मुद्रा ध्यान धरे ;
 अगम अंगोअर जप जपे, सोध सुन मंडलकी रखल करे ;
 भंजनालसें क्षिरकें आये, नाबि कमलसें प्रीत करे ;
 सत्य नामकी पेठी लगाये, सुरत पकडकें पांछ धरे ;
 आघड घाटके वासी यारो, उनके सामे युद्ध करे ;
 निर्बाय डोकें मारे निशाना, क्षमा पकडके धीर धरे ;
 पांच पथीसां मिलकें आये, आगे रस्ता सुगुमाका— परमधाम. २.
 गंगा जमना नाडो भेठे, पीय लाग सरस्वतीका ;
 तरवेणीके उपर नडावे, ओही अमल सभ देवुंका ;
 सभ देवनका दर्शन करकें, भूष्या था डोधक दिनका ;
 गुरु कृपासें तइपत हुवा, लोजन पाया अभृतका ;
 भूष प्यास सभ हर रही जण, पिया है प्याला अजरंका ;
 द्विया पियाला हुवा मतवाला, कुलकं पुला डोध आगमका ;
 पुढ्या कुलकं जण सभ कुछ देभा, दर्शन पाया सतगुरुका—
 परमधाम. ३.

राम नाम शमशेर पकडके, कृष्णु कटारी हाथ लिया ;
 गुरुगमका जे गान अलाया, जमका द्वारा लुत लिया ;
 कामदेवकुं रभा डेहमे, मनमोलकुं अेर किया ;
 काम भेवासी लुत लिया, ओर मोहरियुकुं दंड किया ;
 दश दरवाने चौकी भेठी, निर्गुणुं गुंडा भडा किया ;
 अलण नामकी क्री हुवाध, त्रिवेणीपर आसन किया ;
 गुरु शब्दसें अवाज सुन ले गाने गान अनहदका— परमधाम. ४.
 गुरु साडेणका दरशन करके, अमरपट्टा लिखवाया ;

અનંત બ્રહ્મંડ રિદ્ધિસિદ્ધિ સહિત, લાઇ મુરખી સખ પાયા ;
છીકે કાટે નિજ નામુકે, ગેખી સ્વરૂપસે મિલવાયા ;
અપને સરખે કોઇક જાએ, પદ્મપુરીમેં પહોંચાયા ;
મિસરીગરકું ગુરુ કૃપાસેં તુકનગીર મુર્શિદ પાયા ;
ગરીબ હોઇકે હુંદત કપિવર, નિજ વસ્તુ ધર સાહેબકા—

પરમધામ. ૫.

મીઠો.

લીંબડીનો ઢાઢી સંવત ૧૮૬૫ માં હતો.

પદ ૧ રાગ ગરખી અથવા રાસ.

- સુખડાંની સઘ કહુંરે સજની, વરણવી વાત ન જય પ્રભુની. ટેક.
પ્રભુ વરણ્યામારે નાવે, અટકળ અનુભવીએને આવે. ૧.
અટકળમાં છેરે આંટી, મથી મથી થાકા મોટા માંટી. ૨.
જેગી જંગમરે જેવા, તપસી પૂજ્ય સંન્યાસી તેવા. ૩.
કૈક કલંદરે હાર્યા, વાદ વિવાદે વેદ વિચાર્યા. ૪.
લેદ ન લાઘેરે કેને, એ સુખ ક્યાંથી જેને તેને. ૫.
એ સુખ ધ્રુ પ્રહલાદે પીધું, એ સુખ પ્રેમી જન ઉર લીધું. ૬.
જનક વિદેહીરે રાજે, એ સુખ અર્જુને અંગ છાજે. ૭.
લીખ વિલીષણુરે ભોગી, સનકાદિક શિવજી સંયોગી. ૮.
એ સુખ પુંડરિકને પાસે, એ સુખ અંબરીષને અભ્યાસે. ૯.
એ સુખ નારદજી જાણે, એ સુખ શારદ શેષ વખાણે. ૧૦.
એ સુખ હરિજનરે ગાવે, એ સુખ વ્યાસ વસિષ્ઠ વધાવે. ૧૧.
શુકદેવાદિકનેરે ક્ષાવ્યું, એ સુખ દાસ મીઠાને ભાવ્યું. ૧૨.

પદ ૨ ધોલ.

- મહાજન મળજેરે, મળતાંનો મેળો ;
 આ દરશન છે દુર્લભરે, ચિત્ત ચિત્ત લેળો. ૧.
- હેતેં ને પ્રીતેં લેજેરે, સતસંગનાં મોતી ;
 ઈવ પ્રહલાદે લીધારે, અંતરમાં ગોતી. ૨.
- આજને કાલ કરતારે, કયા તો પડશે ;
 આજ કાંઈ નથી કરતારે, નેનું આઘું શું રડશે. ૩.
- પાણીના પરપોટારે, પાયા છે ખોટા ;
 જે કૂલ્યા તે કૂલ્યારે, નાના ને મહોટા. ૪.
- ચૌદે ભુવનનો રાજરે, મુનિ જનને મોંઘો ;
 તેતો આવ્યો છે ઘરે ચાલીરે, સકરો ને સોંઘો. ૫.
- તે માટે તમો જગોરે, જગ્યાનો દહાડો ;
 હરિજનિયાં હુલરાવોરે, લટકાળો લાલો. ૬.
- ભાવે ભક્તિ કરજેરે, મુખ મંગળ ગાતાં ;
 કહે મીઠો શું થાશેરે, જ્ઞાનિયું જાતાં. ૭.

પદ ૩ ધોલ.

- પ્રથમ ચરણ ન ચાલેરે, ધષ્ટેથી રહેશે ;
 કાળા ઉજળા થાશેરે, કાયાના કેશે. ૧.
- હાંત પડીને મુખ મળશેરે, જડખેથી જશે ;
 શું સુણુશે વળી કાનેરે, હગમગશે માથો. ૨.
- નેણુ નાસિકા ગળશેરે, વળી વળશે વાંકા ;
 ખાલ ખળખળી થાશેરે ત્રુટીને ટાંકા. ૩.
- વહાલાં વરતી રહેશેરે, ચાકરિયો કરતાં ;
 તેતો કહ્યું નહીં માનેરે, જેને મેણું મારતા. ૪.
- દીકરાની વહુરે, રીશડિયે જળશે ;
 તે કહેશે આ ઘરઠારે, કે દાહાડે ટળશે. ૫.

આગળ દુઃખ છે એવાંરે, જીવો તે જાણે ;
કેહ મીઠો તે માટેરે, મોહનને મળાણે.

૬.

પદ ૪ ગરબી અથવા રાસ.

સખી સાંભળને કહું એક વાતડીરે ;	
ઘાતીલાની ન જાણી અમે ઘાતડીરે	ટેક.
પેહેલાં વેહેલાં તે રાસ રમાડિયારે ;	
એક થાળીમાં એકઠાં જમાડિયારે—	સખી. ૧.
જે જાતું તે લાવી અમે આપતારે ;	
મીઠા મેવા તે મુખથી મંગાવતારે—	સખી. ૨.
એવું મેલી કરીને મથુરા ગયારે ;	
એલી દાસીના દાસ થઈને રહ્યારે—	સખી. ૩.
એલી દાસીનું નામ છે કુખજરે ;	
તેનો સંગ કરીને સખળા ભન્યારે—	સખી. ૫.
કૃષ્ણ પોતે કાળા ને કુખજ મળીરે ;	
ભૂખ ભાગી ને ભીખ માગવી ટળીરે—	સખી. ૬.
જતાં જતાં તે જાડું જડી ગયુંરે ;	
કરમ આડું તે પાંદડું ખસી ગયુંરે—	સખી. ૭.
મારા વાલોને સરવે સમું પડયુંરે ;	
દાસ મીઠાને એવું એવું આવડયુંરે—	સખી ૮.

પદ ૫ થાળ ૧ (દેશ).

જમો જમોને જગદ્દાધાર, જુગતેં જમાડુંરે ;	
શામળિયા સરજનહાર, રંગભર રમાડું.	૧.
એસો એસોને મંદિરમાંય, ઊગલિયાંછોડીને ;	
શું કરશે દુરિજન લોક, મુખડાં મોડીને.	૨.

મેંતો કોડકે પીરચ્યો ફૂર, કપૂરે રહ્યો વાસી ;
 શિરાવો સાકર દૂધ, હરિની હું દાસી.
 મારે ઘરે ઘરાઉ ઘી, ભરીછે ખે વાડી ;
 હું ઠાંરે મારો હાથ, જીવન જમાડી.
 પીરચું પીરચુંરે પોળી પાક, સુવાળી સેવું છે ;
 મારું મંદીર જીઓ મહારાજ, જીવાને જેવું છે.
 પીઓ પીઓ રે પૂર્ણાનંદ, જીવન જળલોટા ;
 સુખ વાસે ળીડી પાન, ગંગેરી મોટા.
 મારે નથી ળીજાનું કામ, કામ તમારું છે ;
 મારે તમ પરતાપે શ્યામ, સરવે સાડું છે.
 મેં સરજીને સંસાર, સરવે જ્ઞેયું છે ;
 મીઠાના ઠાકર ઠીક, મારું મન મોહ્યું છે.

૫૬ ૬.

કોન કરે જાળણ, જગસેં જીવન થોડા—એ રાગ.

મન માનખા સરીખું મહા પદારથ, હરિ ભજ્યાવિના ખોયું. ૮
 પારસમણિની પરીક્ષા ન કીધી, મન પાંચીકે મોહ્યું ;
 મત સુંઝાણી મૂઠ હૈયાના, દિલશોચી નવ જ્ઞેયું— મન. ૧
 હરિભજનમાં હેત ન રાખ્યું, મન માયામાં મોહ્યું ;
 પરમેશ્વરમાં પ્રીત ન રાખી, ઠાહ્યા ડા'પણુ ડોખ્યું— મન. ૨
 પાંચે ઇદ્રીથી પ્રીત કરીને, તેં આપેં આપ વગોયું ;
 અજ્ઞાનપણામાં અવળું સમજી, તેં નીચા નીચું જ્ઞેયું— મન. ૩
 પાપ કરતાં પાછું વાળીને, નજર કરી નવ જ્ઞેયું ;
 કહે મીઠો આંખની શી આશા, ળીજ ખાવળનું ખોયું— મન. ૪

૫૬ ૭ ભજન.

મોરલી વાગી હોરે વનમાંય.

૮૩

- तीनलवन अधुर शण्ड सुनायारेण ;
 ये वचनपर चार प्रह्लाणये वेद जनायारेण ;
 ध वेदका लेदमां समन्या सो संत ;
 और सरवे परपंच हे, मत बूढो गुणुवंत— मोरली. १.
 सुन नदीका नाद, विविधका हुवा वधारेण ;
 मेदी हे विष्णवाद, अंतरका मिटे अंधारेण ;
 मिथ्या अंधारा गोणा गेणका, विना अंधा विना सूर ;
 रोम रोम रंग लागीओ, तो नभ यथ वरसे नूर— मोरली. २
 भये आनंदको जेग, प्रेमसें लागी ताडीरेण ;
 सर्या संतनका कज, तुम णडे कुंज जिहारीरेण ;
 णंसीडे पीयमे, मोह्या सकण संसार ;
 प्रह्ला मोह्या विष्णु मोह्या, भोजत नाये पार— मोरली. ३.
 लागी शण्डकी योट, कोट कुणुद्धिको टाण्येरेण ;
 निकसी आरम पार, मन मेवासी भार्येरेण ;
 आ णंसी श्री भुजाराजकी, इरी वसावे शेर ;
 हे भीठो तमे भोज करो, नही प्रीत नही वेर— मोरली ४

भीरांणाध.

संवत १४५८मां भारवाडना मेडताना राडोडने त्यां जन्मी हती.

उद्रेपुरना कुंभा राणानी स्त्री—जे संवत १५२६ मां

श्री द्वारकाभां वैकुंठ वासी थध हती.

पद १ प्रजातियु' राग लैरव.

मुज अणणाने मोटी भीरांतणाध, शामणो धरेणुं भारे सायुंरे. टेक.
 वाणी घडावुं विठ्ठलवर केरी, हार हरिनो भारे लुधयेरे;
 चित्तमाणा अतुरमुज अडलो, शीद सोनी घेर नधयेरे— मुज. १.

अंजूरियां जगलवन केरां, कृष्णल कदलां ने कंणीरे ;
 विंछुवा घुघरा राम नारायणना, अणुवट अंतरन्तभीरे— मुज. २.
 पेटी घडावुं पुश्पोत्तम केरी, तेमां त्रिकम नामनुं ताणुंरे ;
 कुंची करावुं कइणानंद केरी, तेमां धरेणुं माइं धालुंरे— मुज. ३
 सासरवासो सणने गेडी, हुवे नथी कांछ कायुंरे ;
 भीरांभाछ कडे प्रलु गिरधर नागर, हुग्निने अरणे नयुंरे— मुज. ४.

पद २ राग धनाश्री.

मध वेयवा नीसयां, मोहुनल अमे मध वेयवा नीसयां. रेक.
 सरणारे सरणी मलीरे गोवादन, शिरपर माट धर्यां—मोहुनल १.
 दीठा पडेलां अमे उगी नव शक्ये प्रोते प्राणु हुयां—मोहुनल. २.
 तमने मे नीने अमे केने लजिये, नजरोमां निहाल कयां—
 मोहुनल. ३.
 भाछ मारां कडे प्रलु गिरधरना गुण, कारण मारां सरवे सयां—
 मोहुनल. ४.

पद ३ थाण राग सोरठ.

आज मारी मिजमानी छे राज, मारे घरे आवना महाराज.
 उंचासें गान्ठेठ ठणवुं, अपने हाथसे आस बरावुं ;
 ठंडा नण नरी लरी लावुं, इयी इयी पावनां महाराज—आज मारी १.
 गहु मेवा पकवान मिहाछ, शाक छत्रीशे जुगतें गनाछ ;
 उली उली आमर ठाणुं राज, लागो सुहामणा महाराज—
 आज मारी. २.
 डोडा अेलची लविंग सोपारी, काथा युना पान भिय, डारी ;
 अपने हाथसें गीरी गनाछि, मुभसें आवनां महाराज—
 आज मारी. ३.

મીર મુકુટ પીતાંબર સોહે, સુરીનર મુનિજનકે મન સોહે ;
મીરાં કહે ગિરિધારી લાલ, દિલ બિચ ભરનાં મહારાજ—

આજ મારી. ૪.

પદ ૪ ગરબી ૧.

“બોલમાં બોલમાં બોલમાં, રાધેકૃષ્ણ વિતા ખીળું બોલમાં”
એ રાગ.

પ્રેમની પ્રેમની પ્રેમનીરે, મને લાગી કટારી પ્રેમની. ટેક.

જળ જમુનામાં ભરવા ગયાંતાં, હુતી ગાગર માથે હેમનીરે—
મને લાગી. ૧

કાચે તે તાંતણે હરિજીએ બાંધી, જેમ જેથે તેમ તેમનીરે—
મને લાગી. ૨.

મીરાં કહે પ્રભુ ગિરધરના ગુણ, શામળી સુરત શુભ એમનીરે—
મને લાગી. ૩.

પદ ૫ ગરબી ૨.

મુખડાંની માયા લાગીરે, મોહન તારાં મુખડાંની. ટેક.

મુખડું મેં જોયું તારું, જગ સરવે થયું ખાડું ;
મન માડું રહ્યું ન્યાડુંરે— મોહન તારાં. ૧.

સંસારીનું મુખ એવું, અંબવાંનાં નીર જેવું ;
તેને તુચ્છ કરી ફરીથેરે— મોહન તારા. ૨.

સંસારીનું મુખ કાચું, પરણીને રંડાવું પાછું ;
તેને ઘેર શીદ જઈએરે— મોહન તારા. ૩.

પરણું તોં પ્રોતમ પ્યારો, અખંડ સૌભાગ્ય મારો ;
રંડાવાનો ભય ટાળ્યોરે— મોહન તારા. ૪.

મીરાંબાઈ બલિહારી, આશા એક મને તારી ;
હવે હુંતો બડભાગીરે— મોહન તારાં. ૫.

૫૬ ૬.

“નાથ કેસે ગંજકો બંધ છુડાયો” એ રાગ.

ઓધવળ કર્મ નકી ગતિ ન્યારી, દેખો બાત હુદયમેં ણિચારી— ટેક
 નિર્મલ નીરકા નાના સરોવર, સમુદર હો રહે ખારી ;
 બગલેકું બહોત રૂપ દિયા હે, કોયલ કર દીની કારી—ઓધવળ.
 સુંદર લોચન મૃગકું દિયા હે, બન બન ફિરત દુઃખારી ;
 મૂરખરાજ રાજ કરત હે, પંડિત ભયે હે ભિખારી— ઓધવળ
 વેશ્યાકું પાટ પીતાંબર પેરન, સતિયનકું નાહુ સાડી ;
 સુંદર નાર વાંઝણુ કરડારી, ભુંડણુ જણુજણુ હારી—ઓધવળ.
 સૂમકું અન્ન ધન યોત દિયો હે, દાતાકું ન મળે જીવારી ;
 મોરાં કહે ગિરધર નાગર, ચરણુ કમળ બલિહારી—ઓધવળ.

૫૬ ૭ રાગ પરજ.

ગોવિંદો પ્રાણ અમારેરે, મને જગ લાગ્યો ખારેરે. ટેક.
 મને મારો રામજી ભાવેરે, ખીજો મારી નજરે ન આવેરે ;
 મીરાંબાઈના મેહલમારે, હુરિ સંતનનો વાસ ;
 કપટીંગી હુરિ દૂર વસે, મારા સંતન કેરી પાસ— ગોવિંદો. ૧.
 રાણુજી કાગળ મોકલેરે, દેજો મીરાંને હાથ ;
 સાધુની સંગત છોડી દો, તમે વસોને અમારે સાથ—ગોવિંદો. ૨.
 મીરાંબાઈ કાગળ મોકલેરે, દેજો રાણુજીને હાથ ;
 રાજપાટ તમે છોડી રાણુજી, વસો સાધુને સાથ— ગોવિંદો. ૩.
 વિષનો પ્યાલો રાણુ મોકલ્યેરે, દેજો મીરાંને હાથ ;
 અમૃત જાણી મીરાં પીયાં, જેને સહાય શ્રીવિશ્વનો નાથ—ગોવિંદો. ૪.
 સાંઠવાળા સાંઠ શણગારજેરે, જાવું સો સોરે કોશ ;
 રાણુજીના દેશમાં મારે, જળરે પીવાનો દેષ— ગોવિંદો. ૫.
 ડાખો મેલ્યો મેવાડરે, મીરાં ગઈ પશ્ચિમ માંય ;
 સરવ છોડી મીરાં નીસર્યાં, જેનું માયામાં મનહું ન કાંચ— ગોવિંદો. ૬.

સાસુ અમારી સુધુમણારે, સસરો પ્રેમ સંતોષ ;
 જેઠ જગજીવન જગતમારે, મારો નાવત્રીઓ નિદોષ— ગોવિંદો. ૭
 ચુંદડી ઓઢું ત્યારે રંગ ચૂએરે, રંગ ઘેરંગી હોય ;
 ઓઢું હું કાળો કામળો. દુલ્લે ડાઘ ન લાગે કોય— ગોવિંદો. ૮
 મીરાં હરિની લાડણીરે, રહેતી સંત હબુર ,
 સાધુ સંઘાતે સ્નેહ ઘણો, પેલા કપટીથી દિલ દૂર— ગોવિંદો. ૯.

પદ ૮ રાગ પરજ.

દવ તો લાગેલ ડુંગરમાં, કો'ને ઓધાજી અમે કેમ કરિયેં ;
 કેમ તે કરિયેં અમે ક્યાં વસિયેં— ટેક.
 હાલવા જમ્યે તો ંહાલા, હાલી ન શકિયેં ;
 ખેસી રહિયેં તો અમે બળી મરિયેં— દવ તો. ૧.
 આરે વરતિયેં, નથી ઠેકાણું ંહાલા ;
 પરવરતીની પાંખેં અમે કરિયેં— દવ તો. ૨.
 સંસાર સાગર મહાજળ ભરિયો ંહાલા ;
 ખાંહોડી ંલો નકર ખૂડી મરિયેં— દવ તો. ૩.
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણ ;
 ગુરુજી તારે તો અમે સહેજે તરિયે દવ તો. ૪.

પદ ૯ ભજન.

શું કરવું છે મારે, શુરે કરવું છે રે,
 હીરામાણેકને મારે, શુરે કરવું— ટેક.
 મોતીની માલા રાણા, શું કરવી છે ;
 તુલસીની માળા લઈને, પ્રભુ ભજવુંછેરે— હીરા. ૧.
 હીરનાં ચીર રાણા, શુરે કરવાંછે ;
 ભગવી ચીથરીઓ પહેરી, મારે કરવુંછેરે— હીરા. ૨.

૫૬ ૬.

“નાથ કેસે ગળકો અંધ છુડાયો” એ રાગ.

ઓધવળ કર્મ નકી ગતિ ન્યારી, દેખો ખાત હૃદયમેં બિચારી— ટેક
 નિર્મલ નીરકા નાના સરોવર, સમુદર હો રહે ખારી ;
 બગલેકું બહોત રૂપ દિયા હે, ક્રોધલ કર દીની કારી—ઓધવળ.
 સુંદર લોચન મૃગકું દિયા હે, બન બન ફિરત દુઃખારી ;
 મૂરખરાબ રાજ કરત હે, પંડિત ભયે હે લિખારી— ઓધવળ
 વેશ્યાકું પાટ પીતાંબર પેરન, સ્ત્રીતયનકું નાહ સાડી ;
 સુંદર નાર વાંઝણુ કરડારી, ભુંડણુ જણુજણુ હારી— ઓધવળ.
 સૂમકું અન્ન ધન બોત દિયો હે, દાતાકું ન મળે ભુવારી ;
 મારાં કહે ગિરધર નાગર, ચરણ કમળ બલિહારી—ઓધવળ.

૫૬ ૭ રાગ પરજ.

ગોવિંદો પ્રાણ અમારોરે, મને જગ લાગ્યો ખારોરે. ટેક.
 મને મારો રામજી ભાવેરે, બીજો મારી નજરે ન આવેરે ;
 મીરાંબાઈના મેહલમાંરે, હરિ સંતનનો વાસ ;
 કપટીગી હરિ દૂર વસે, મારા સંતન કેરી પાસ— ગોવિંદો. ૧.
 રાણુજી કાગળ મોકલેરે, દેજો મીરાંને હાથ ;
 સાધુની સંગત છોડી ઘો, તમે વસોને અમારે સાથ—ગોવિંદો. ૨.
 મીરાંબાઈ કાગળ મોકલેરે, દેજો રાણુજીને હાથ ;
 રાજપાટ તમે છોડી રાણુજી, વસો સાધુને સાથ— ગોવિંદો. ૩.
 વિષનો ખ્યાલો રાણે મોકલ્યોરે, દેજો મીરાંને હાથ ;
 અમૃત બણી મીરાં પીગયાં, જેને સહાય શ્રીવિશ્વનો નાથ—ગોવિંદો. ૪.
 સાંઠવાળા સાંઠ શણગારજેરે, બવું સો સોરે કોશ ;
 રાણુજીના દેશમાં મારે, જળરે પીવાનો દોષ— ગોવિંદો ૫.
 ડાળો મેલ્યો મેવાડરે, મીરાં ગઈ પશ્ચિમ માંચ ;
 સરવ છોડી મીરાં નીસર્યાં, જેનું માયામાં મનકું ન કાંચ— ગોવિંદો. ૬.

સાસુ અમારી સુપુમણારે, સસરો પ્રેમ સંતોષ ;
 જેઠ જગજીવન જગતમાંરે, મારો નાવત્રીઓ નિદોષ— ગોવિંદો. ૭
 ચુંદડી ઓહું ત્યારે રંગ ચૂએરે, રંગ ઘેરંગી હોય ;
 ઓહું હું કાળો કામળો દુભે ડાઘ ન લાગે કોય— ગોવિંદો. ૮.
 મીરાં હરિની લાડણીરે, રહેતી સંત હજુર ,
 સાધુ સંઘાતે રનેહ ઘણો, પેલા કપટીથી દિલ દૂર— ગોવિંદો. ૯.

પદ ૮ રાગ પરજ.

દવ તો લાગેલ ડુંગરમાં, કો'ને ઓધાજી અમે કેમ કરિયેં ;
 કેમ તે કરિયેં અમે ક્યાં વસિયેં— ટેક.
 હાલવા જમ્યે તો ંહાલા, હાલી ન શકિયેં ;
 ઘેચી રહિયેં તો અમે ળળી મરિયેં— દવ તો. ૧.
 આરે વરતિયેં, નથી ઠેકાણું ંહાલા ;
 પરવરતીની પાંખેં અમે કરિયેં— દવ તો. ૨.
 સંસાર સાગર મહાજળ ભરિયો ંહાલા ;
 બાંહોડી ઝાલો નકર ખૂડી મરિયેં— દવ તો. ૩.
 બાઇ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણ ;
 ગુરુજી તારે તો અમે રહેજે તરિયેં દવ તો. ૪.

પદ ૯ ભજન.

શું કરવું છે મારે, શુંરે કરવું છે રે,
 હીરાભાણેકને મારે, શુંરે કરવું— ટેક.
 મોતીની માલા રાણા, શું કરવી છે ;
 તુલસીની માળા લખને, પ્રભુ ભજવું છેરે— હીરા. ૧.
 હીરનાં ચીર રાણા, શુંરે કરવાં છે ;
 ભગવી ચીથરીઓ પહેરી, મારે કરવું છેરે— હીરા. ૨.

મહેલને માળ રાણા શુરે કરવાં છે રે ;	
જંગલ ઝુપડીએ જઈને, મારે વસવું છેરે—	હીરા. ૩
બાધ મીરાં કહે પ્રભુ, ગિરધરના ગુણ ;	
અમર ચૂડલો લઈને, મારે મરવું છેરે—	હીરા. ૪.

પદ ૧૦ ભજન.

બુનુંતો થયુંરે દેવળ બુનુંતો થયું,	
મારે હંસલો નાનો ને દેવલ બુનું તો થયું.	ટેક.
આરે કાચારે હંસા ડોલવાને લાગીરે,	
પડી ગયા દાંત માહેલી રેખું તો રહું—	મારો. ૧.
તારે ને મારે હંસા પ્રોત બંધાણીરે,	
હી ગયો હંસ પાંજર પડી તો રહું—	મારો ૨.
બાધ મીરાં કહે છે પ્રભુ ગિરધરના ગુણ ;	
પ્રેમનો ખ્યાલો તમને પાઈને પિયું—	મારો ૩.

પદ ૧૧.

વાટ બુવે છે મીરાં રાંકડી,	
હભી હભી અરજ કરે છે દીનાનાથની—	ટેક
મુનિવર સ્વામી મારે, મંદિર પધારેરે ;	
સેવા કરીશ દિન રાતડીરે—	હભી. ૧.
કૂલના તે હાર ને, કૂલના તે ગજરારે ;	
કૂલના તોરા ને કૂલખાંખડીરે—	હભી. ૨.
પય પકવાન વાલા, મીઠાઈયોને મેવારે ;	
ઘેખર જલેખી તલ-સાંકળીરે—	હભી ૩.
લવિંગ સોપારીને, પાનનાં ખીડલાંરે ;	
એલચી દોડાને તજ પાંખડીરે—	હભી ૪.

સાવ સોનાના વા'લા, સોગઠાં ઢળાવુંરે ;
 રમવા આવો તો જય રાતડીરે— ઉભી. ૫.
 બાઇ મીરાં કે' પ્રભુ, ગિરધરના ગુણ ;
 જ્ઞેતાં ઠરેછે મારી આંખડીરે— ઉભી. ૬.

પદ ૧૨ રાગ માઢ—તાલ લાવણી.

મારૂં મનડું વીંધાણું રાણા, ચિત્તડું ચોરાણું, રાણા શુ'રે કરૂં ;
 શુ'રે કરૂં વિષ પીધે ના મરૂં, હો રાણા શુ'રે કરૂં—મારૂં. ૧.
 નિદા કરેછે મારી, નગરીના લોક રાણા ;
 તારી શિખામણ હુવે, મારે મન ફેક રાણા— શુ'રે કરૂં. ૨.
 ભરી બજારમાંથી, હાથી હાલ્યો જાયે રાણા ;
 શ્વાન ભસેછે તેમાં, હાથીને શુ' થાયે ? રાણા— શુ'રે કરૂં. ૩.
 ભૂલીરે ભૂલી હુંતો, ઘરનાંરે કામ રાણા ;
 લોજન ન ભાવે, નયણે નિદ છે હરામ રાણા— શુ'રે કરૂં. ૪.
 બાઇ મીરાં કહે પ્રભુ, ગિરધર નાગર વાલા ;
 પ્રભુને ભજીને હુંતો, થઈ ગઈ ન્યાલ રાણા— શુ'રે કરૂં. ૫.

પદ ૧૩ ભજન.

બલિહારી રસિયા ગિરધારી, સુંદર શ્યામ હે તણ અમને ;
 મથુરાના વાસી આવા ન બનીએજી— રેક.
 વાંસલડી વાગી એવા, ભણકારા વાગેછે ;
 વજ્ર વાટ લાગે હુવે ખારી— સુંદર શ્યામ. ૧.
 જમુનાનો કાંઠો વાલા, ખાવાને દોડેછે ;
 અકળાવી દેછે હુવે ભારી— સુંદર શ્યામ. ૨.
 વૃંદાવન કેરી શોભા, તમ વિણ અમને તો ;
 નજરે દીઠી નવ લાગે સારી— સુંદર શ્યામ. ૩.

ગોવર્ધન તોળ્યો ંહાલા, ટચ્ચત્રી આંગળીએરે ;
 અમપર ઢોળ્યો ગિરધારી— સુંદર શ્યામ. ૪
 યાઘ મીરાં કહેછે પ્રભુ, ગિરધરના ગુણુ ;
 સુઢાય કરી લેજે શુદ્ધ મારી— સુંદર શ્યામ. ૫.

પદ ૧૪ રાગ માઢ.

બંસીવાલા આજ્ઞે હુમારે દેશ ;
 આજ્ઞે હુમારે દેશ બંસીવાલા આજ્ઞે હુમારે દેશ ;
 તારી શામળી સુરત હુદ્દ વેશ— બંસી.
 આવન આવન કેહ ગયે, કર ગયે ઢોલ અનેક ;
 ગણુતાં ગણુતાં ઘસ ગઘ જીલા, હારી આંગળીઓની રેખ— બંસી.
 એક બન હુંઢી સક્ક બન હુંઢી હુંઢો સારો દેશ ;
 તારે કારણુ જ્ઞેગણુ હોઢંગી, કરૂંગી ભગવો વેશ— બંસી
 કાયદ નહિ શાહી નહીં, કલમ નહિ લવલેશ ;
 પંખીહું પરમેશ નહિ, કિન સંગ લખુ સંદેશ— બંસો.
 મોર મુકુટ શિર છત્ર બિરાજે, ગુગર વાળા કેશ ;
 મીરા કે' ગિરધરના ગુણુ, આવોની એણે વેશ— બંસી.

પદ ૧૫ ભન.

કાનુડા તારી મોરલી અમને હુઃબડાં દીએછે દાડી દાડી— ટેક.
 માઝમ રાતની, મધુરારે સ્વરની ંહાલા મોરલી કોણે વગાડી ;
 હુંરે સુતીતી મારા શયન ભુવનમાં મુને, નિદ્રામાંથી જગાડીરે—કાનુડા ૧.
 સાસુ સસરાથી હું અછતી ઊઢી ંહાલા, હળવેથી દ્વારઉઢાડી ;
 વ્યાકુળ થઈ હું તો, તનડાંમાં મારાં, ખેરતાં ભૂડી ગઘ સાડીરે—કાનુડા. ૨.
 કયો રે કળાડી તુંને, કાપીને લાવ્યો અને કયેરે સુતારે સમારી ;
 શરીર જ્ઞેને તારૂં, સંઘાડે ચડાવી તારા, તનડામાં છિદ્રપડાવીરે—

भोरली कडे हुं कामणुगारी ंहाला, हुं छुं वज्र केरी नारी,
 आध भीरां कडे प्रलु गिरधरनागुणुः ंहाला; तनडामां ताप समावी—
 कानुडा. ४.

पद. १६.

कानो माग्यो हे, धुतारो माग्यो हे;	टेक.
वर तो राधानो मुने कानो माग्यो हे.	
वृन्दारे वनमां जे ही रास रभिया;	
सोणसे गोंपीमां घेतो कानरे—	वर तो. १.
हाथी ने घोडा आध माल भजना;	
हैया केरो हार ले—	वर तो. २.
तललर जवलर ओछो न करिये;	
जवे तोणीने पाछो ले—	वर तो. ३.
आध भीरां कडे प्रलु गिरधरनाः गुणु;	
यरलु कमण वित्त हे—	वर तो. ४.

पद १७ कीर्तन.

नहारे विसाङ्गं हरि अंतरमांथी, नहारे विसाङ्गं हरि—	टेक.
जल जमुनानां पाणीरे जतां, शिरपर मटकी धरी—	अंतर. १.
आवतां ने जतां मारग वर्ये; अमुलज वस्तु जडी—	अंतर. २.
आवतां ने जतां वृन्दारे वनमां, यरलु तमारे पीडी—	अंतर. ३.
पीजां पीतांभर जरकसीं जसो, केसर आड करी—	अंतर. ४.
मोर मुकुटने कानरे कुंडल, मुअपर भोरली धरी—	अंतर. ५.
आध भीरां कडे प्रलु गिरधर नागर, विठ्ठल वरने धरी—	अंतर. ६.

૫૬ ૧૮ ભજન.

હરિ મારે હૃદયે રહેજે, પ્રભુ મારી પાસે રહેજે;
 જો જો ન્યારા થાતારે, મને તે દિનનો વિશ્વાસ છે— ટેક.
 ધના ભગતે ખેડ્યું, વેળું વાવી ઘેર આવ્યા;
 સંત જનોનાં પાત્ર પૂર્યાં, ઘઉંનાં ગાડાં ઘેર આવ્યાંરે—મને. ૧.
 જુનાગઢના ચોકમાં, નાગરે હાંસી કીધી;
 નરસૈયાની હુંડી સીકારી, દ્વારકામાં દીધીરે— મને. ૨.
 મીરાં બાઈને મારવા; રાણેજીએ હઠ લીધી;
 ઝેરના પ્યાલા અમૃત કરીઆ, ત્રિકમ ટાણે પધાર્યાંરે— મને. ૩.
 ભીલડીનાં એકાં ઘોર પ્રભુ, તમે હેત કરી આરોગ્યા;
 ત્રિભુવનનાનાથ તમને મીરાં બાઈએ ગાયારે— મને. ૪.

૫૬ ૧૯ ભજન.

ઠહાલા મારા વીરારે સંગ ન કરીએ નીચનોરેજી;
 નીચપણું નિશ્ચે નરકે લઈ જાય— ટેક.
 આકડીઆનાં હૃદયે, અતિ ઘણાં ઉજળારેજી;
 તેને પીધે તરત મૃત્યુ થાય— ઠહાલા. ૧.
 ગરવી ગાયનાં હૃદયે, અતિ ઘણાં મીઠડારેજી;
 સાકર ભેળે સ્વાદ અદકેરો થાય— ઠહાલા. ૨.
 બાવળને કંટાળોરે દીસે અળખામણોરેજી;
 છાંયે. જેસે અંગને વસ્ત્ર ઉઝરડાય— ઠહાલા. ૩.
 આંબલિયાની છાંયારે, દીસે રળિયામણીરેજી;
 તેને સેવે ફલની પ્રાપ્તિ થાય— ઠહાલા. ૪.
 શુરુને પ્રતાપેરે મીરાં બાઈ બોલિયારેજી;
 રાખો અમને સંતના ચરણનીમાંય— ઠહાલા. ૫.

પદ ૨૦ કીર્તન.

કોઈ કહે તેને કહેવારે દહમ્મે, આપણે હરિ ભજનમાં રહીએ; ;
 જગતને ભગતને સહાય વેર છે, તેમાં ભક્તપણું તે કોને કહીએ; ;
 ભક્તપણું જળ જાણીએ, આપણે સહુનાં મેલ્યાં સહીએ-કોઈ.
 હીરાને કંકર એકજ રંગા, તેમાં હીરાપણું તે કોને કહીએ; ;
 હીરાપણું જળ જાણીએ, આપણે ઘવત ઘણેરા સહીએ- કોઈ.
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ, ગિરધરના ગુણુ;
 આપણે ચરણ કમળ ચિત્ત દહમ્મે —કોઈ.

પદ ૨૧.

કાનુડે ન જાણી મારી પીડ, બાઈ હું તો બાળ કુંવારીરે. ટેક.
 જલરે જમુનામાં અમે પાણીડાં ગયાંતાં વા'લા ;
 કાનુડે ઉડાડ્યાં આછાં નીર, નીર ઉડ્યાં ફરરરરરે— કાનુડે. ૧.
 વૃન્દાવરે વનમાં ંહાલે, રાસ રચ્યો ંહાલા ;
 સોજસેં ગોપીનાં તાણ્યાં ચીર, ચીર ફાડ્યાં ચરરરરરે— કાનુડે. ૨.
 હું વેરાગણુ કાના, તમારાંરે નામનીરે ;
 કાનુડે માર્યાં છે અમને તીર, વાગ્યાં ચરરરરરે— કાનુડે. ૩.
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ, ગિરધરના ગુણુ ંહાલા ;
 કાનુડે બાળીને કીધાં બાબ, બાબ ઉડાડી ખરરરરરે— કાનુડે. ૪.

પદ ૨૨.

નાંખેલ પ્રેમની દોરી, ગળામાં અમને. ટેક.
 આની કોરે ગંગા ંહાલા, પેત્રી કોરે યમુના ંહાલા ;
 વચમાં કાનુડો નાંખે ફેરી— ગળામાં અમને. ૧.

પદ ૧૮ ભજન.

હરિ મારે હૃદયે રહેજે, પ્રભુ મારી પાસે રહેજે ;
 જ્ઞે જ્ઞે ન્યારા થાતારે, મને તે દિનનો વિશ્વાસ છે— ટેક.
 ધના ભગતે ખેડ્યું, વેળું વાવી ઘેર આવ્યા ;
 સંત જનોનાં પાત્ર પૂર્યાં, ઘઉંનાં ગાડાં ઘેર આવ્યાંરે—મને. ૧.
 જીનાગઢના ચોકમાં, નાગરે હાંસી કીધી ;
 નરસૈયાની હુંડી સીકારી, દ્વારિકામાં દીધીરે— મને. ૨.
 મીરાં બાઈને મારવા; રાણેજીએ હઠ લીધી ;
 ઝેરના ખ્યાલા અમૃત કરીઆ, ત્રિકમ ટાણે પધાર્યાંરે— મને. ૩.
 ભીલડીનાં એઠાં ઘેર પ્રભુ, તમે હેત કરી આરોગ્યા ;
 ત્રિભુવનનાનાથ તમને મીરાં બાઈએ ગાયારે— મને. ૪.

પદ ૧૯ ભજન.

હાલા મારા વીરારે સંગ ન કરીએ નીચનોરેજી ;
 નીચપાણું નિશ્ચે નરકે લઈ જાય— ટેક.
 આકડીઆનાં દૂધરે, અતિ ઘણાં ઉજળારેજી ;
 તેને પીધે તરત મૃત્યુ થાય— હાલા. ૧.
 ગરવી ગાયનાં દૂધરે, અતિ ઘણાં મીઠડારેજી ;
 સાકર ભેળે સ્વાદ અદ્ધકરો થાય— હાલા. ૨.
 બાવળને કંટાળોરે દીસે અળખામણોરેજી ;
 છાંયે ખેસે અંગને વસ્ત્ર ઉઠરડાય— હાલા. ૩.
 આંબલિયાની છાંયારે, દીસે રળિયામણીરેજી ;
 તેને સેવે ફલની પ્રાપ્તિ થાય— હાલા. ૪.
 ગુરુને પ્રતાપેરે મીરાં બાઈ બોલિયારેજી ;
 રાખો અમને સંતના ચરણનીમાંય— હાલા. ૫.

પદ ૨૦ કીર્તન.

કોઈ કહે તેને કહેવારે દહએ, આપણે હુરિ લગનમાં રહીએરે ;
 જગતને લગતને સહાય વેર છે, તેમાં લક્ષ્મણું તે કોને કહીએરે ;
 લક્ષ્મણું જળ જાણીએ, આપણે સહુનાં મેણલાં સહીએરે-કોઈ.
 હીરાને કંકર એકજ રંગા, તેમાં હીરાપણું તે કોને કહીએરે ;
 હીરાપણું જળ જાણીએ, આપણે ઘવત ઘણેરા સહીએરે- કોઈ.
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ, ગિરધરના ગુણુ ;
 આપણે ચરણ કમળ ચિત્ત દહએરે —કોઈ.

પદ ૨૧.

કાનુડે ન જાણી મારી પીડ, બાઈ હું તો બાળ કુંવારીરે. ટેક.
 જલરે જમુનામાં અમે પાણીડાં ગયાંતાં વા'લા ;
 કાનુડે ઉડાડ્યાં આછાં નીર, નીર ઉડ્યાં ફરરરરરે— કાનુડે. ૧.
 વૃન્દાવે વનમાં ઠહાલે, રાસ રચ્યો ઠહાલા ;
 સોળસે ગોપીનાં તાણ્યાં ચીર, ચીર કાડ્યાં ચરરરરરે— કાનુડે. ૨.
 હું વેરાગણુ કાના, તમારાવે નામનીરે ;
 કાનુડે માર્યાં છે અમને તીર, વાગ્યાં ચરરરરરે— કાનુડે. ૩.
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ, ગિરધરના ગુણુ ઠહાલા ;
 કાનુડે બાળીને કીધાં બાબ, બાબ ઉડાડી ખરરરરરે— કાનુડે. ૪.

પદ ૨૨.

નાંખેલ પ્રેમની દોરી, ગણામાં અમને. ટેક.
 આની કોરે ગંગા ઠહાલા, પેત્રી કોરે યમુના ઠહાલા ;
 વચમાં કાનુડો નાંખે દેરી— ગણામાં અમને. ૧.

वृन्दारे वनमां षडाले घेनः चरावी ;	
वांसणी वगाडे घेरी घेरी—	गणामां अभने. २.
वृन्दारे वनमानां अभने पाणीडां ग्यांतां ;	
बरी गगर नांभी ढोणी—	गणामां अभने. ३.
वृन्दारे वनमां षडाले रास रच्योरे ;	
कानड काणा ने राधा गोरौ—	गणामां अभने. ४.
भाध भीरां कडे प्रभु गिरिधरना गुण षडाला ;	
चरणु दी दासी पिया तोरी—	गणामां अभने. ५.

पद २३ लजन.

प्यारा गोविदना गुण गाशुं, राणाल अभने,	
प्यारा गोविदना गुण गाशुं—	टेक.
चरणामृतने नियम दुमारे ;	
नित्य ठी मंदिर नशुं—	राणाल अभने. १.
राणाल इठे तो राज तनवशे ;	
प्रभुल इठे मरी नशुं—	राणाल अभने. २.
विभना प्याला राणालये मोकल्या ;	
चरणामृत करो लेशुं—	राणाल अभने. ३.
रामना नामनी नज भनावशुं ;	
तेमां प्येसीने तरी नशुं—	राणाल अभने. ४.
भाधभीरां कडे प्रभु गिरिधरना गुण ;	
चरणु कमण पर वारी नशुं—	राणाल अभने. ५.

पद २४ राग-अेज.

गिरधरने मन लावी, राणाल हुं तो.

गिरधरने मन लावी—

टेक.

પૂર્વ જનમની હું વ્રજ ગોપી ;	
ચૂક થતાં અહીં આવી—	રાણાજી હુંતો. ૧.
જન્મ લીધો નૃપ જયમલને ઘરે ;	
તમ સંગે પરણાવી—	રાણાજી હુંતો. ૨.
ગિરધર નામ હુંતો ઘડી નવ છોડું ;	
લલ્લે નાંખોને મરાવી—	રાણાજી હુંતો. ૩.
બાઈમીરાં કહે પ્રભુ ગિરધરના ગુણ ;	
ગાવા લગની લગાવી—	રાણાજી હુંતો ૪.

પદ ૨૫ રાગ એજ.

રામ રમકડું જડિયુંરે, રાણાજી મને	
રામ રમકડું જડિયું—	૧૬૬.
ફૂંમ ઝુમ કરતું મારે મંદિરે પધાર્યુંરે ;	
નહિ કોઈને હાથે ઘડિયુંરે—	રાણાજી મને. ૧.
મોટા મોટા મુનિજનમથી મથી થાકયા ;	
કોઈક વિરલાને હાથ ઘડિયુંરે—	રાણાજી મને. ૨.
સુન શિખરનારે ઘાટની ઉપર ;	
અગમ અગોચર નામ પડિયુંરે—	રાણાજી. ૩.
બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરધરના ગુણ ;	
મારું નામ શામાળયાસું જડિયુંરે—	રાણાજી. ૪.

પદ ૨૬ રાગ એજ.

દો દિનકે મિજબાન, બિગાડું કિનેસેં,	
દો દિનકે મિજબાન—	
અળ તુમ સોવત સેજ પલંગ પર ;	
કળ તુમ જાએગે મસાન—	બિગાડું ૧

માત :પિતા સુત નારી છોડકે ;	
આખર હોત હેરાત—	ખિગાડું. ૨.
રાજળી ચલગયે પ્રધાન ળી ચલગયે ;	
કુંલકરન ખલવાન—	ખિગાડું. ૩.
કીટ પતંગ ઐર ખ્રહ્મા ળી ચલ ગયે ;	
કોઈન રહેગો અવસાન—	ખિગાડું. ૪.
ખાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરધરના ગુણ ;	
રખલે તું રામકો ધ્યાન—	ખિગાડું. ૫.

પદ ૨૭ પરજ.

કોન કરેરે જંબલ, જગમેં જીવન થોરા.	ટેક.
માતા પિતાએ તોકું જન્મ દિયો હૈ, કરમ દિયે હૈ કિરતાર—	
	જગમેં. ૧.
માટી ચુન ચુન મહોલ બનાયા, મૂરખ કહે ઘર મેરા—	જગમેં ૨.
એહી જે મન તેરો હૈ ગિરિવરસોં, ઢલતાં નાં લાગહી વાર—	
	જગમેં. ૩.
ખાઈ મીરાં કહે પ્રભો ગિરધરકા ગુન, ચરનકમલ ચિત્ત ધાર—	
	જગમેં. ૪.

પદ ૨૮ પરજ.

રાધેવર રંગ ભર્યા છે, શે મસ જોવાને જાળી.	ટેક.
કુલોં કેરા હાર કુલોં કેરા ગજરા, માલન બનકે જોવા જાળી—	
	રાધેવર. ૧.
અંગે વિલુત લગાવ મૃગા નયની, જોગણ થઈને જોવા જાળીરે—	
	રાધેવર. ૨.

સોના ઇઠાંણી મારી રૂપાનું બેડલું, પાણીલાંને મિસેં જ્ઞવા જાગિરે—
રાધેવર. ૩.

બાધ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણ, ચરનકમલ ચિત્ત ધ્યાગિરે—
રાધેવર. ૪.

પદ ૨૯ પરજ.

કાનુડો છેડલો ન મેલે, જલ ભરવાને કેમ જાગિરે. ટેક.

નિર્લાજ થઈને મારો નાથજી બેઠા, હુંરે નિર્લાજ કેમ થાગિરે—
કાનુડો. ૧.

વાટેને ઘાટે વાલો પાણીડાં માગે, લોક દેખતે કેમ પાગિરે—
કાનુડો. ૨.

જમુનાને તીરેં વાલો ગણધેન ચારે, ત્યાં એકલડી કેમ જાગિરે—
કાનુડો. ૩.

બાધ મીરાં કહે ગિરિધરના ગુણ, ચરણકમલ ચિત્ત ધ્યાગિરે—
કાનુડો. ૪.

પદ ૩૦ પરજ.

જ્ઞેશીડા જ્ઞેશ જીવોને, કેદાંડે મળશે મુને કાનરે. ટેક.

દુઃખડાંની મારી વાલા દુઃખળી થઈ છું, પચી પચી થઈ છું પીળી
પાનરે— જ્ઞેશીડા. ૧.

દુઃખડાં મારાં ડુંગર જેવડાં, સુખડાં છે મેરૂ સમાનરે— જ્ઞેશીડા. ૨.

પ્રીતો કરીને વાલે પાંગળાં કીધાં, જાણે વીંધ્યા છે મારા પ્રાણરે—
જ્ઞેશીડા. ૩.

બાધ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણ, ચરણકમલ ચિત્ત ધ્યાગિરે—
જ્ઞેશીડા. ૪.

પદ ૩૧ રાગ કાફી.

આવત મોરી ગલિયનમેં ગિરિધારી, રાધે છુપ ગઈ લાજકી મારી. ટેક.

માત :પિતા સુત નારી છોડકે ;	
આખર હોત હેરાન—	બિગાડું. ૨.
રાજબી ચલગયે પ્રધાન બી ચલગયે ;	
કુંભકરન બલવાન—	બિગાડું. ૩.
કીટ પતંગ ઐર બ્રહ્મા બી ચલ ગયે ;	
કોઈન રહેગો અવસાન—	બિગાડું. ૪.
બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરધરના ગુણ ;	
રખલે તું રામકો ધ્યાન—	બિગાડું. ૫.

પદ ૨૭ પરજ.

કોન કરેરે જન્મલ, જગમેં જીવન થોરા.	ટેક.
માતા પિતાએ તોકું જન્મ દિયો હૈ, કરમ દિયે હૈ કિરતાર—	
	જગમેં. ૧.
માટી ચુન ચુન મહોલ બનાયા, મૂરખ કહે ઘર મેરા—	જગમેં. ૨.
એહી જે મન તેરો હૈ ગિરિવરસોં, ઢલતાં નાં લાગહી વાર—	
	જગમેં. ૩.
બાઈ મીરાં કહે પ્રભો ગિરધરકા ગુન, ચરનકમલ ચિત્ત ધાર—	
	જગમેં. ૪.

પદ ૨૮ પરજ.

રાધેવર રંગ ભર્યા છે, શે મસ જ્ઞેવાને જાળીં.	ટેક.
કુલોં કેરા હાર કુલોં કેરા ગજરા, માલન બનકે જ્ઞેવા જાળીં—	
	રાધેવર. ૧.
અંગે વિભુત લગાવ મૃગા નયની, જ્ઞેગણુ થઈને જ્ઞેવા જાળીંરિ—	
	રાધેવર. ૨.

સોના ઇઠાંણી મારી રૂપાનુ' ઝેડલુ', પાણીલાંને મિસેં જ્ઞેવા જાઊરે—
રાધેવર. ૩.

બાધ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણુ, ચરનકમલ ચિત્ત ધ્યાઊરે—
રાધેવર. ૪.

પદ ૨૯ પરજ.

કાનુડો છેડલો ન મેત્રે, જલ ભરવાને કેમ જાઊરે. ટેક.

નિર્લાજ થઈને મારો નાથજી ઝેઠા, હુંરે નિર્લાજ કેમ થાઊરે—
કાનુડો. ૧.

વાટેને ઘાટે વાલો પાણીડાં માગે, લોક દેખતે કેમપાઊરે—
કાનુડો. ૨.

જમુનાને તીરેં વાલો ગઊધેન ચારે, ત્યાં એકલડી કેમ જાઊરે—
કાનુડો. ૩.

બાધ મીરાં કહે ગિરિધરના ગુણુ, ચરણકમલ ચિત્ત ધ્યાઊરે—
કાનુડો. ૪.

પદ ૩૦ પરજ.

જ્ઞેશીડા જ્ઞેશં જીવોને, દેહા'ડે મળશે મુને કાનરે. ટેક.

દુઃખડાંની મારી વાલા દુખળી થઈ છું, પચી પચી થઈ છું પીળી
પાનરે— જ્ઞેશીડા. ૧.

દુઃખડાં મારાં ડુંગર જેવડાં, સુખડાં છે મેરૂ સમાનરે— જ્ઞેશીડા. ૨.

પ્રીતો કરીને વાલે પાંગળાં કીધાં, જાણે વીંધ્યા છે મારા પ્રાણુરે—
જ્ઞેશીડા. ૩.

બાધ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણુ, ચરણકમલ ચિત્ત ધ્યાઊરે—
જ્ઞેશીડા. ૪.

પદ ૩૧ રાગ કાફી.

આવત મોરી ગલિયનમેં ગિરિધારી, રાધે છુપ ગઈ લાજકી મારી. ટેક.

માત પિતા સુત નારી ઘોડકે ;	
આખર હોત હેરાન—	ખિગાડું. ૨.
રાજખી ચલગયે પ્રધાન ખી ચલગયે ;	
કુંભકરન ખલવાન—	ખિગાડું. ૩.
ક્રીટ પતંગ ઐર બ્રહ્મા ખી ચલ ગયે ;	
કોઈન રહેગો અવસાન—	ખિગાડું. ૪.
ખાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરધરના ગુણ ;	
રખલે તું રામકો ધ્યાન—	ખિગાડું. ૫.

પદ ૨૭ પરજ.

કોન કરેરે જ'બલ, જગમેં જીવન થોરા.	ટેક.
માતા પિતાએ તોકું જન્મ દિયો હૈ, કરમ દિયે હૈ કિરતાર—	
	જગમેં. ૧.
માટી ચુન ચુન મહોલ બનાયા, મૂરખ કહે ઘર મેરા—	જગમેં. ૨.
એહી જે મન તેરો હૈ ગિરિવરસોં, ઢલતાં નાં લાગહી વાર—	
	જગમેં. ૩.
ખાઈ મીરાં કહે પ્રભો ગિરધરકા ગુન, ચરનકમલ ચિત્ત ધાર—	
	જગમેં. ૪.

પદ ૨૮ પરજ.

રાધેવર રંગ ભર્યા છે, શે મસ જ્ઞેવાને જાળીં.	ટેક.
કુલોં કેરા હાર કુલોં કેરા ગજરા, માલન બનકે જ્ઞેવા જાળીં—	
	રાધેવર. ૧.
અંગે વિભુત લગાવ મૃગા નયની, જ્ઞેગણુ થઈને જ્ઞેવા જાળીરિ—	
	રાધેવર. ૨.

સોના ઇઠાંણી મારી રૂપાનું બેડલું, પાણીલાંને મિસેં જોવા જાઉંરે—
રાધેવર. ૩.

બાધ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણ, ચરનકમલ ચિત્ત ધ્યાઉંરે—
રાધેવર. ૪.

પદ ૨૯ પરજ.

કાનુડો છેડલો ન મેત્રે, જલ ભરવાને કેમ જાઉંરે. ટેક.

નિર્લાજ થઈને મારો નાથજી બેઠા, હુંરે નિર્લાજ કેમ થાઉંરે—
કાનુડો. ૧.

વાટેને ઘાટે વાલો પાણીડાં માગે, લોક દેખતે કેમ પાઉંરે—
કાનુડો. ૨.

જમુનાને તીરે વાલો ગજીધેન ચારે, ત્યાં એકલડી કેમ જાઉંરે—
કાનુડો. ૩.

બાધ મીરાં કહે ગિરિધરના ગુણ, ચરણકમલ ચિત્ત ધ્યાઉંરે—
કાનુડો. ૪.

પદ ૩૦ પરજ.

જેશીડા જેશં જીવેને, કેદા'ડે મળશે મુને કાનરે. ટેક.

દુઃખડાંની મારી વાલા દુખળી થઈ છું, પચી પચી થઈ છું પીળી
પાનરે— જેશીડા. ૧.

દુઃખડાં મારાં ડુંગર જેવડાં, સુખડાં છે મેરૂ સમાનરે— જેશીડા. ૨.

પ્રીતો કરીને વાલે પાંગળાં કીધાં, બાણે વીંધ્યા છે મારા પ્રાણરે—
જેશીડા. ૩.

બાધ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણ, ચરણકમલ ચિત્ત ધ્યાઉંરે—
જેશીડા. ૪.

પદ ૩૧ રાગ કાફી.

આવત મોરી ગલિયનમેં ગિરિધારી, રાધે છુપ ગઈ લાજકી મારી. ટેક.

- કસુંબલ-પાગ કેસરિયા વાધા, ઉપર તુરરા હજારી ;
 તુરરાકે ઉપર કલગી બિરાળે, પેચનકી છબિ ન્યારી — આવત. ૧.
- કસુંબલ ચીર રાધાજકેં શોભત, પેરત અંગિયાંકારી ;
 નાકનમેં નકવેસર સેયે, નકવેસરકી છબિ ભારી— આવત. ૨.
- ઠાડી ઠાડી રાધે અરજ કરત હે, સુનિયોજી કૃષ્ણ મુરારિ ;
 તુમ જો હોજી નંદજકે લાલા, મેં બ્રહ્માન દુલારી— આવત. ૩.
- યમુનાકે નીર તીર ઘેન ચરાવે, કાંધે કામળિયાંકારી ;
 વૃંદાવનમેં ધુમ મચી હે, થૈથૈ દેવત તારી— આવત. ૪.
- મોર મુકુટ મકરાકૃત્ય કુન્ડલ, તાપર છત્ર ધરોરી ;
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણ, ચરનકમલ બલહારી
 આવત. ૫.

પદ ૩૨ કાફી.

- નાથ તુમ જનત હો સખ ઘટકી, મીરાં લક્ષિ કરે પરગટકી ટેક
 રામ મંદિરમેં મીરાંબાઈ નાથે, તાલ વગાડે ચપટી ;
 પાઉંમેં ઘુઘરા રૂમ ઝુમખાળે, લાજ શરમ સખ પટકી—
 નાથ તુમ. ૧.
- નાઈ ઘોઈને મીરાં માલા ફેરે, સેવા કરે રઘુપતકી ;
 શાલગરામકેં અંદન ચડાવે, લાલ તિલક બિચ ટપકી—
 નાથ તુમ. ૨.
- વિખકા પિયાલા રાણેજીએ લેળ્યા, સાધુ સંગત મીરાં અટકી ;
 કર ચરણામૃત પી ગઈ મીરાં, જેસે રામ રસકી કટકો—
 નાથ તુમ. ૩.
- કે સુરતિ દોર લગી એક ધારા, જેસેં ઘડાપર મટકી ;
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણ, સુરતિ લગી જેસી નટકી—
 નાથ તુમ. ૪.

पद ३३ सौरठी भलार.

तमे आंहीं रडे। राम रसिया, मारा हृदय कमलमां वसियादे. टेक.
 कायकुं पियालु तुम घोडला पलाणो, कायकुं पांभर कसियादे—
 तमे आंहीं रडे। १.
 चुन चुन कलियां सेज णिछाणिं, उपर गादी तडियादे—
 तमे आंहीं रडे। २.
 भाध भीरां कडे प्रलु गिरिधरना गुणु, अरणुकमल चित्त
 वसियादे—तमे आंहीं-रडे। ३.

पद ३४ राग ऐज.

कुभरीने जहुगरा, नर मोडी रखा शाम हुमारारे. टेक.
 आप जाध मथुरामे छाये, हुमकुं छोड गये गृहु हुवारारे—
 कुभरीने. १.
 आछे नीर जल जमुनाके छांडी, जाध पियो जल पारारे—
 कुभरीने. २.
 धत गोकुल उत मथुरा नगरी, णीचमे वडे जल धारारे—
 कुभरीने. ३.
 जडीभुट्टी कछु काम न आवे, कया करे पैद णियारारे— कुभरीने. ४.
 भाध भीरां कडे प्रलु गिरिधरना गुणु, लवन प्राणु हुमारारे—
 कुभरीने. ५.

पद ३५ राग ऐज.

भाध अपनो श्याम जोटो, वामे होष नहुं कुणलडोदे. टेक
 आपे न आवे वाली कागद न लेजे, रुहाध कागदके त्रोटोदे—
 भाध. १.

એક અચંબો મેં એસોહિ દેખ્યો, હુંસ કાગકો જોટોરે— માધ. ૨.
 નંદબાવા ઘરે નવલાખ ઘેતુ, મધ માખનકો નહિ ત્રોટોરે— માધ. ૩.
 શામળિયાસોં સ્નેહ ન કીજે, જેસો પાનીકો પરપોટોરે— માધ. ૪
 બાધ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણ, રાધે મોટી ને શ્યામ
 છોટોરે—માધ. ૫.

પદ ૩૬ રાગ એજ.

કુળજનો શિખાવ્યો મુને લુંટે, તમે લુંટો છો વૃજરાજ— આજ.
 ટેક
 પચરંગી પાઘ કેસરિયા વાઘા, કમર કસી નાં છુટેરે— કુ. ૧
 મોર મુકુટ શિરછત્ર ગિરાજે, કુંડળ ઝળકે ખુંટેરે— કુ. ૨.
 ધીરે ધીરે હાથ મત ડાલો મોહન, નથ દોરડો ત્રુટેરે— કુ. ૩.
 બાધ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણ, મડીકી મટુકી મેરી કૂટે— કુ. ૪.

પદ ૩૭ સૌરઠી મલાર.

મચકાળા મંદિરિયે આવ, મચકે મોહી રહી છું. ટેક.
 તારે મચકે મોટા મુનિવર મોહ્યારે ;
 મોહી છે વજડાંની નાર, ટગમગ જોઈ રહી છું— મચકાળા. ૧.
 શેરિયે ને શેરિયે હુંતો સાદ પડાવુંરે ;
 ગિરિધર ગોવાલિડાને કાજ, ગાવડત્રી હું દોઈ રહી છું— મચકાળા. ૨.
 હરતાં ને ક્ષરતાં હુંને હીરલો લાધોરે ;
 મોતી સરખો મારે માવ, ચિત્તડામાં પ્રોઈ રહી છું— મચકાળા. ૩.
 બાધ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણરે,
 આવ્યો અવસર કેમ જાય, વાટડત્રી હું જોઈ રહી છું— મચકાળા. ૪.

૫૬ ૩૮ રાગ ધનાશ્રી

યમુનામેં કૂદ પર્યો, કનૈયો તેરો યમુનામેં કૂદ પર્યો. ટેકઃ
 પેસી પૈયારે કલિ નાગ નાથ્યો, ફન પર નિરત કયો— કનૈયો. ૧.
 નંદબાવા ઘર નોત બાજે, કંસરાય દેખકે ડયો— કનૈયો. ૨
 માત યશોદા રૂદન કરતહે, નેતુંમેં નીર ઝયો— કનૈયો. ૩.
 ટચલી આંગળિયે ગોવર્ધન તોર્યો, ધન્દ્રકો માન હુર્યો— કનૈયો. ૪.
 બાઇ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરધર ના ગુણ, મથુરામેં વાસ કયો—કનૈયો. ૫

૫૬ ૩૯.

ઘેલાં અમે ભલે થયારે, બાઇ મારે ઘેલામાં ગુણ લાધ્યો — ટેકઃ
 આટલા દિવસ હુરિ જાણ્યા વિનાનું મન માયામાં બાંધ્યું ;
 ભવ સાગરમાં ભૂલાં પડ્યાં ત્યારે, મારગ મળિયા માધુ— ઘેલાં.
 ઘેલાં તો અમે હરિનાં ઘેલાં, નિર્ગુણ કીધાં નાથે ;
 પૂર્વ જન્મની પ્રીત હતી ત્યારે, હરિએ આત્યાં હાથે— ઘેલાં
 ઘેલાંની વાતો ઘેલાં જાણે, ને દુનિયાં શું જાણે ;
 જે રસ તો દેવતાને દુર્લભ, તે રસ ઘેલાં માણે— ઘેલાં.
 ઘેલાં મટી અમે ડાહ્યાં ન થાઇએ, ને સંતનાં શરણાં લીધાં ;
 બાઇ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરધર નાગર, કારજ સઘળાં સીધ્યાં-ઘેલાં.

૫૬ ૪૦ રાગ હોરી.

ઝટ ઘો ચીર મોરારિ, મોરારિરે, ઝટ ઘો મેરો ચીર— ટેક.
 લે મેરો ચીર કદમ ચઢ બેઠો, મેં જલ ખીચ ઉઘાડી ;
 હારે લાલા મેં જલ ખીચ ઉઘાડી,
 ઉભી રાધા અરજ કરત હે, હો ચીર દીએ ગિરધારી ;
 પ્રભુ તોરે પાય પડ્ગી—

ઝટ ઘો

जे राधा तेरे थीर यहावत हो, जलसें हो ज न्यारी ;

हारे लावा जलसें हो ज न्यारी ,

जलसें न्यारी अना कृष्णसे न होउंगी ,

तुम हो पुत्रुषु हम नारी ;

लाज मोकुं आवत लारी—

अट धो.

तुम रौ कुंवर नंदलाव कहावो, में ब्रभुलान दुलारी ;

हारे लावा में ब्रभुलान दुलारी ,

भीरां के प्रभु गिरधरना गुण, तुम छते हम हारी ;

यरन पर जहिं थलिहारी—

अट धो.

पद ४१ राग सौरठी.

रतता क्युं नहीरे हरि नाम, तेरे छोडी लगे नहीं दाम. टेक.

नर देडी सुभरनकुं हीनी, भित सुभरे कोन काम— रतता. १.

पालपणे हुस भेद गुमाये, तइणु लये भस काम— रतता. २.

पांव दिया तोये तिरथ करणे, हाथ दिया कर दान— रतता. ३.

नेन दिया तोये दरशन करणे, श्रवणु दिया सुन ज्ञान— रतता. ४.

दांत दिया तेरे मुअरी शोला, जिह्वा दिया लज्ज राम— रतता. ५.

भीरां कहे प्रभु गिरधरना गुन, ओही करनां शुभ काम— रतता. ६.

पद ४२ राग भिलावर.

जे तुम तोडो पिया में नहीं तोडुं ;

तोरी प्रीत तोडी कृष्ण कुलु संग जेडुं.

टेक.

तुम लये तरवर, में लध पंभियां ;

तुम जे सरवर, में तेरी मछियां—

जे तुम. १.

तुम लये गिरिवर, में लध आरा ;

तुम लये यंदा, में लये यकोरा—

जे तुम. २.

तुम लये मोती; प्रलु में लये धागा ;
 तुम लये सोना, हुम लये स्वांगा— जे तुम. ३.
 भाछ भीरां कहे, प्रलु अजडे गासी ;
 तुम मेरे ढाडेर, में तेरी हासी— जे तुम. ४.

पद ४३ राग काफ़ी अथवा हुमरी.

धिक हुे जगमें लुवन नडे, लजन गिता हेहु धरी. टेक
 जण माताडी कुण जन्मयो, आनंद लुख उच्यारी ;
 जगमें आय लजन नां कीन्डो, जननीकों लारे मारी— धिक. १.
 काग डायल तो सण रंग अडे, डोछ गोरी डोछ डारी ;
 वो ओले तक तीरज मारे, वो ओले जग थारी— धिक. २.
 वागल तो शिर ठाँधे जुँदे, वाडी डेन विचारी ;
 इल सण डोछ करणीका आणे, मानो णात हुमारी— धिक. ३.
 लुनीसी नाव मवा जेवटिया, लवसागर गहु लारी ;
 भीरां कहे प्रलु गिरिधरना गुण, प्रलु मोकुं पार उतारी— धिक. ४.

पद ४४ राग ऐन.

अण तेरो हाव लगो है, लजले सुंदर श्याम. टेक.
 गनका तारणु विष ओधारणु, सणके पूरणु काम— अण तेरो. १.
 प्रलु लजनमें निशिदिन राची, पलपल कडं प्रलाम— अण तेरो. २.
 गाय गाय प्रलुकुं में रीआवुं, नृत्य करत घनश्याम— अण तेरो. ३.
 भीरां कहे प्रलु गिरिधरना गुण, अरणुकमल निज धाम—अण तेरो. ४.

पद ४५ राग जींओटी.

सुरज स्वामी पनियां लरन डेसे नई, भोरी मेदियांको रंग
 उड नय. टेक.

- સુરજ ઉગત હે ધૂપ પરત હે, મેરો ગોરૂડો બદન કરમાય—
સુરજ. ૧.
- હર દેશકી મેંદિયાં મંગા લઉં, મેરા હાથડા રંગો તો લાલ થાય—
સુરજ. ૨.
- જમુનાકી ગાગર મેરે શિરપર લારી, મેરી પતલી કમર લગ્યકાય—
સુરજ. ૩
- પાણીડાં જાળિં મોએ પવન લગત હે, મેરો આછો સાલુડો ઉડિ
જાય—સુરજ. ૪.
- બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગિરિધરના ગુણ, મેરો ચરણકમલ ચિત્ત
લાય—સુરજ. ૫.

પદ ૪૬ રાગ જંગલો.

- અખતો મેરે રામનામ, દુસરા ન કોઈ. ટેક
- માત છાંડ પિતા છાંડ, છાંડો સગાં સોઈ ;
સાધુ સંગ બેઠ બેઠ, લોક લાજ ખોઈ— અખતો. ૧.
- સંત દેખ આઈ, જગત દેખ રોઈ ;
પ્રેમ આંસુ ડાર ડાર, અમરવેલ બોઈ— અખતો. ૨.
- મારગમેં વો તારન મિલે, સંત રામ દોઈ ;
સંત મેરે શીશ ઉપર, રામ હૃદય હોઈ— અખતો. ૩.
- અંતમેંસેં તંત કાહુડયો, પીછે રહી સોઈ ;
રાણે લેજ્યા વિષકા ખ્યાલા, પીકેં મગ્ન હોઈ— અખતો. ૪.
- અખતો બાત ફેલ ગઈ, જાને સખ કોઈ ;
દાસી મીરાં લાલ ગિરિધર, હોણ હાર હોઈ— અખતો. ૫.

પદ ૪૭.

- કરનાં ફકીરી તબ કયા દિલગીરી, સદા મગનમેં રહેનાંજી. ટેક.
- કોઈ દિન ગાડી ને કોઈ દિન બંગલા, કોઈ દિન જંગલ
બસનાજી—કરનાં. ૧.

कोष दिन हुस्ती ने कोष दिन घोडा, कोष दिन पाँडि चलनांल—

करनां. २.

कोष दिन भाळं ने कोष दिन लाडुं, कोष दिन शुकम शुकल—

करनां. ३.

कोष दिन ढोलिया कोष दिन तणाध, कोष दिन खोंयपे लोटनांल—

करनां. ४.

मीरां कडे प्रभु गिरधरना गुण, कछु आंय पडे सो सेडेनांल—

करनां. ५.

पद ४८ राग भार्.

मोहन लागत प्यारा राणाळ, मोहन लागत प्यारा.

टेक.

लनकी कलासें हुलत आलत, मोलत प्राण आधारा ;

नेनकी कलामें सभ नुग लूह्यो, ग्रेही पुरष हय न्यारा—

राणाळ. १.

तुमहीं नूठे ने हुमहीं नूठे, नूठे है सभ संसारा ;

स्त्रीपुरषके संभंध नूठे, तो कूट्या हुधया तुमारा—

राणाळ. २.

तुमहीं कडे अरधंगा हुमारी, हुमकुं लगायो कारा ;

कोटि ब्रह्मांडमें व्यापी रह्यो हय, सो निज वर हुमारा—

राणाळ. ३.

साणु पीतांबर मोतनकी माणा, लेध अंगनमें जलाया ;

छाप तिलक तुलसीकी माला, साधु संग निस्तारा—

राणाळ. ४.

मीरांभाष कडे प्रभु गिरधरना गुण, शर्कुडे भिरद संभारा ;

हरिके लजनभिना जे दिन जोये, धिक मनुषा जनमारा—

राणाळ. ५.

पद ४९ राग गोडी.

यहुवर लागत है मोडे प्यारे.

टेक.

मथुरामें हरि जन्म लियो है, गोकुलमें पग धारे ;

जन्मतहीं पुतना गति हीन्ही, अधम उद्धारणुहारे—

यहुवर. १.

यमुनाके नीरे तीरे घेतु यरावै, ओढे कामरो कारो ;	
सुंदर वदन कमलदल लोचन, पीतांबर पटवारो—	यदुवर. २.
भोर मुकुट भकराकृत कुंडल, करभे' मुरली धारो ;	
शांभ अक गदा पद्म भिराजै, संतनके रथवारो—	यदुवर. ३.
जलभूउत गज राभि लियो है, करपर गिरि वर धारो ;	
भीरां कडे प्रभु गिरिधरना गुणु, लवन प्राणु हुमारो—	यदुवर. ४.

पद ५० राग हुमरी.

राम रतन धन पायो मैया मे' तो, राम रतनधन पायो.	टेक.
सतसंगत सतगुरु प्रतापसें, लाग्य भडो भनी आयो—	मैया. १.
भरथ न भूटे वांकु योर न लुंटे, दिन दिन होत सवायो—	मैया. २.
नीर न दुणे वांकु अग्नि न जाले, धरणी धर्यो न सभायो—	मैया. ३.
नामके नाव लज्जनकी भतियां, लवसागर से' तार्यो—	मैया. ४.
भीरां भाध प्रभु गिरिधर शरने, यरणुकमलचित्त लायो—	मैया. ५.

पद ५१ धुन.

कैसें आवैं हो लाल तेरी, अज नगरी गोकुल नगरी.	टेक.
धत गोकुल उत मथुरा नगरी, पीय भडे जमुना घडीरी—	कैसें. १.
पांय धरौ मेरी पायल लींजै, क्लीपरै जहीजळिं सगरी—	कैसें. २.
मै दधि भेयन जत अंद्राभन, मारगमे' मोहन जगरी—	कैसें. ३.
भरजे जशोदा मैया अपने लालके, छीनलियो मेरी नथ चुंदरी—	कैसें. ४.
रहु रहु ग्वालनी जूठ न जोलो, कडान अकला तुम सगरी—	कैसें. ५.
हुमरो कन्हैयो पांय भरसके, तुम ग्वालनी अलमस्त लध—	कैसें. ६.
जय पुकारो कंस राजसें, न्याय नहीं मथुरा नगरी—	कैसें. ७.
अंद्राभनकी कुंजगलिनमे', क्रेंट पकर राधे जगरी—	कैसें. ८.
भीरां कडे प्रभु गिरिधरना गुणु, साधु संग करी हुम सुधरी—	कैसें. ९.

पद पर धुन.

मन अटकी मेरे हिल अटकी, हो मुकुटकी लटक मेरे मन	अटकी. टेक.
माथे मुकुट झेर अंदनकी, शोला है पीरे पटकी—	मन. १.
शांभ अक गदा पद्म गिरावै, गुज भाव मेरे हिये अटकी—	मन. २.
अंतरध्यान लये गोपियनमें, शुद्ध न रडी जमुनातटकी—	मन. ३.
पात पात अंद्राजन हुंहे, कुंज कुंज राधे लटकी—	मन. ४.
जमुनाके नीर तीर धेतु अरावे, सुरत रडी जनसीअटकी—	मन. ५.
कुलनके लमा कदमकी छैयां, गोपियनकी मटुकी पटकी—	मन. ६.
भीरां कहे प्रभु गिरिधरना गुणु, जनत हो सभके घटकी—	मन. ७.

पद पउ लावाणी. (चीरहुराणु)

सभी आये कारतक मास, परण डय लारी ;	टेक.
घर घरसें करी शणुगार, निरसी व्रजनारी.	
सभी चीरघाटपे आध, सभीयां सारी ;	
क्या जननुं डिधरसें आये, कृष्ण मोरारि.	१.
सभी ले गयो अपना चीर, यला लय छांडी ;	
जलहीसें दौड कर जेठे, कदमकी हांडी.	२.
तुम हियो हमारों चीर, हया नहीं आती ;	
शरहीसें भइं महाराज, नमेरी जती.	३.
कृष्ण कहे कहां जग्यो, पडी मेरे जसमें ;	
तुम ले जग्यो अपनां चीर, सभज आपसमें.	४.
सभी परनारीके अंग, मोहन मत लागे ;	
में लध पोकाइं कंस, रायके आगे.	५.
सभी महिषासुरकें मार, आंभ लध है राती ;	
तें कंसरायके जेर, क्युंहीं जतलाती.	६.

સખી બનમેં રચિયો રાસ, રંગ બહુ છાયો,
કહે મીરાં દરશન આએ, પ્રેમપદ પાયો.

૭.

પદ ૫૪ રાગ ઝીંઝોટીની હોરી.

- એસી ચતુર બ્રજ નાર, પિયા સંગ ખેલે હોરી. ટેક.
નવરંગ ઉડત ગુલાલ, સુગંધી કેસર ગોરી ;
રાધેસેં ચરચત શ્યામ, શ્યામસેં રાધે ગોરી— એસી. ૧.
ઉડત હૈ અખીર ગુલાલ, કેસરકી ભરી કટોરી ;
રાધે ચલી મુખ મોડ, શ્યામ મેરી ખૈયાં મરોરી— એસી. ૨.
જેસે બને નંદલાલ, તેસી બની રાધે ગોરી ;
દાસ મીરાંબાઇ બલબચ, અવિચલ રહેજે જોડી— એસી. ૩.

મુક્તાનંદ.

સંવત ૧૮૮૦ માં હતા.

પદ ૧ રાસ.

જનમ સુધાર્યોરે હો મારો, મળિયા નટવર નંદહુલારો,
કરૂણા અતિશેરે હો કીધી, લવજળ ખુડતાં ખાંદ્ય ગ્રહી લીધી ;
મુજપર અઢળકરે હો ઢળિયા, કરૂણા કરી ઘર ખેઠાં મળિયા ;
મન દ્રઢ કરચુરે હો મુરારિ, હુવે હું થઇ રહી જગધી ન્યારી ;
આનંદ ઊરમારે હો ભારી, શિરપર ગાજે ગિરિવરધારી ;
નિરભય નોખતરે હો વાગી, કહે મુક્તાનંદ ભ્રમણા ભાગી.

પદ ૨ રાસ.

બ્રમણા લાગીરે હો હુંયાની, નથી એ કોઈને વાત કહ્યાની,
વીતી હોય તેરે હો જાણે, અણસમજ્યા મન ધરખા આણે ;
જે રસ મુનિવરરે હો માણે, વાલે મારે સુગમ કુર્યો આ ટાણે,
પ્રેમી જનનેરે હો ખ્યારો, મુજને મળિયા નંદ હુલારો ,
મહા રસ મુજનેરે હો આખ્યો, સંશય ભરમ સમૂગો કાખ્યો ;
હવે હું મહાસુખરે હો પામી, મળિયા મુકતાનંદના સ્વામી.

પદ ૩ રાસ.

ખાંદા ગ્રહી છેરે હો વાંલે, કરુણા કરી નટવર નંદલાલે,
હવે નહિ કોઈની હું ઓશિયાળી, શિરપર વિકૃતવર વનમાળી ;
ભવ પ્રહ્લાનારે હો સ્વામી, મુજને મળિયા અંતરજામી ,
ઘેર ઘેર લોકડારે હો કહે છે, મેણું મને નંદના નંદનનું દેછે ;
લાજ ન મનમારે હો આણું, અતિશે ભાગ્ય ભદ્રું કરી જાણું ,
કોઈવિધિ ન રહીરે હો ખામી, મળિયા મુકતાનંદના સ્વામી

પદ ૪ રાગ પ્રભાત ભૈરવી.

મેરે તો તુમ એક આધારા ,
નાવકે કાગડી ગતિ ભઈ મેરી, જહાં દેખું તહાં જલનિધિ ખારા—
મેરે. ૧.
તુમહી મિલે મોહે આનંદ અતિશે, ણિછુરે ન દુઃખકો અંત ન પારા—
મેરે. ૨.
રસિક શિરોમણિ તુમ વિના મોહું, લગત હે સખ જગ જલત
અંગારા—મેરે. ૩.

મુકતાનંદ કહે અંતરજામી, કહા સમજવું સખ જાનનહારા—

મેરે. ૪.

પદ ૫ રાગ સિન્ધુડો.

જ્યાં લગી જાતને ભાત જ'જાળ છે, ત્યાં લગી આતમા જાણુ અજાણો ;
જેહુને હરિ વિના અન્ય આજાખામણું, સત્ય સ્વરૂપ નર તેજ વાજાયો—

જ્યાં. ૧.

ઉલટયા અન્નની સેજ ઇચ્છા ટળી, દેખતાં હુબકો સૌને આવે ;
તેહુને જે ભ્રષ્ટે મનુષ્યમાં નવ ખપે, શ્વાન શૂકરતણી જાત કહાવે—

જ્યાં. ૨.

જ્યાં લગી દેહુને હું કરી જાણુશે, ત્યાં લગી ભોગ વિલાસ ભાવે ;
શ્વાન શૂકર તે મનુષ્યમાંથી ટળ્યો, હરિતણો જન તે કેમ કહાવે—

જ્યાં. ૩.

હરિના જન હરિને ગુણે બુકત છે, મુકત તનનું નહીં માન જેને ;
મુકતાનંદને સંતજન શૂરમાં, પ્રગટ પારખદ્ધ રહે પાસ તેને—જ્યાં. ૪.

પદ ૬ રાગ એજ.

લેખને ટેક વર્ણાશ્રમ પાળતાં, ઉલટો એજ જ'જાળ થાયે ;
ગાડરને આણિયે બિનને કારણે, કાંતેલાં કોકડાં તેજ ખાએ—લેખ. ૧.

જે જેવો થૈ રહે સાર તેને કહે, એજ આવરણુતણું રૂપ જાણો ;
પત્થરમાં રાખી વિશ્વાસ પારસ ગણ્યો, તેમાં તે શું નવલું કમાણો—

લેખ. ૨.

તજે ત્રણ ઇષણા તેજ વિચિક્ષણા, જહદા જહદનો મર્મ જાણે ;
ભાગ ને ત્યાગનો ભેદ ગુરુમુખ ગ્રહે, પિંડ પ્રહ્લાંડ ઉરમાં ન આણે—

લેખ. ૩.

એજ સંન્યાસ શ્રીપાત તેણેકરી, શ્રીતાણું કૃત્ય નવ સત્ય દેખે ;

લિક્ષુક તે ખરા ભ્રમ મનનો તણે, સત્ય મુકતાનંદ પ્રભુજ પેળે—

લેખ. ૪.

પદ ૭ રાગએજ.

મેલ્ય મન તાણુ ગ્રહી વચન ગુરુદેવનું, એવ તું રૂપ એ શુદ્ધ સાચું ;
મનમત્ત થઈને તું કોટિ સાધન કરે, સદ્ગુરુ શબ્દ વિણુ સર્વ કાચું—
મેલ્ય. ૧.

જન્મજાગે કરી સર્વસુખ ભોગવે, પુણ્ય ખૂટે પડે નક્કો પાછો ;
તીરથ વ્રતનું જોર પણ ત્યાં લગી, ગુરુગમ વિના ઉપાય કાચો—
મેલ્યા. ૨.

ઝડસઠ ટીગથ સદ્ગુરુ ચરણમાં, જાણશે જન જે હશે પૂરા ;
મન કર્મ વચને મોહ મનનો તણ, ભણે પરિબ્રહ્મ તે સંત શૂરા—
મેલ્ય. ૩.

મનનાં કૃત્ય તે મિથ્યા જાણી તજ્યાં, મન પણ અમન થં મળ્યું ત્યારે ;
મુકતાનંદ ગુરુ મરમ છે વચનમાં, વચન વિચારીને જ્ઞેયું જ્યારે—
મેલ્ય. ૪.

પદ ૮ રાગ એજ.

ધીર ધુરંધરા શૂર સાચા ખરા, મરણનો ભય તે મનમાંજ નાણે,
ખર્વ નિખર્વ દળ એક સામા કરે, તરણને તુલ્ય તેનેજ જાણે. ટેક.
મોહનું સેન મહા વિકટ લઠવા સમે, મરે પણ મોરચો નવ ત્યાગે ;
કવિ ગુણી પંડિત ખુદધે બહુ આગળા, એ દળ દેખતાં સર્વ ભાગે—
ધીર. ૧.

કામને ક્રોધ મદ લોભ દળમાં મુખી, લઠવા તણો નવ લાગ લાગે ;
જાગિયા જંગમ તપી ત્યાગી ઘણા, મોરચે ગયે ધર્મ દ્વાર માગે— ધીર. ૩.
એવા અરિ સેનસુ અડીખમ આખડે, ગુરુમુખી જાગિયા જુક્તિ જાણે ;

મુક્તાનંદ મોહ ક્ષેત્ર માર્યા પછી, અખંડ સુખ અટળપદ

રાજમાણી—ધીર. ૪.

પદ ૯ રાગ એજ.

મતવાલાતણી રીત મહા વિકટ છે, પ્રેમરસ પીએ તે જન બાણે ;
મુંડા શું બાણે મજાઠના પાડને, ભીખતાં જન્મનો અંત આણે—મત. ૧.
વરણ આશ્રમતણી આડ સઉને વિકટ, તે કેમ પાધરી વાત પ્રીછે ;
શીશ અરખ્યાવિના શ્યામ રીઝે નહીં, શીશ અર્પે જે કોઈ શરણ
ધરછે—મત. ૨.

પ્રેમ નવ બાગબગીચા વિષે ની પળે, દામ ખરચે નવ પ્રેમ પામે ;
મસ્તક ધડામાં જે જન મૂકશે, તે ઘટે પ્રેમ પ્રવાહ સામે— મત. ૩.
સુરનર મુનિતણી ચાંચ ખુંચે નહીં, ચૌદલોકમાં એ અગમ્ય સૌને ;
મુક્તાનંદ એ અગમ્ય રસ અતિ ઘણો, સદ્ગુરુ મોજથી મુગમ
બહુને—મત. ૪

પદ ૧૦ રાગ એજ.

કર્મનું કુટાણું સકળ સંસારમાં, લખ્યું લલાટમાં તેજ થાશે ;
શુભાશુભ ભોગ તે લખ્યા લલાટમાં, અલખ લખાઈ શું નામ બશે—
કર્મનું. ૧.

ભાગમાં લખ્યા ભગવંત જો હોય તો, સાધન લેશ નવ ઘટે કરવું ;
ભાગ્યમાં લખ્યું અણવાંચે આવી મળે, તેહને કાજ શું પચી
મરવું—કર્મનું. ૨.

સજનતણો સંસ્કાર શો શુભ હતો, ગીધ ગુણકા અબમેલ એવા ;
અધમ ઉદ્ધારણ પ્રભુજીને પરહરી, કર્મ કરતા કહે મૂઠ જેવા—
કર્મનું. ૩.

કર્મની રેખતો કર્મ જડને શિરે, મર્મના બાણતલ ધર્મ પાળે ;

મુકતાનંદ ગુરુ ચરણને સેવતાં, બ્રહ્મ અગ્નિ સર્વ કર્મ બાળે—

કર્મનું. ૪.

પદ ૧૧ હોરી.

- શામરો નિકી બેન બળવે બળવે. ટેક.
- ઘરઘરસેં ગોપી ચલી આવે, સુન મોરલી સુખ પાવે ;
- કોઈ સખી તાલ મૃદંગ બળવે, કોઈ નાચે કોઈ ગાવે ;
- શ્યામ મન મોહ બઠાવે, શામરો નિકી બેન બળવે. ૧.
- કોઈ સખી અખીર ગુલાલ ઉડાવે, કોઈ પીચકારી ચલાવે ;
- કોઈ સખી નૌતમ કૌતક કરકે, મન મોહનકું રિઆવે ;
- દેખી મોહન મુસકાવે, શામરો નિકી બેન બળવે. ૨.
- બ્રહ્મા મહેશ્વર દેવરાય મુનિ, કૌતક દેખન આચે ;
- નાચત નલ અપ્સરા મુદિત મન, તાનમેં તાલ મિલાવે ;
- દેખી મોહન મન લાવે, શામરો નિકી બેન બળવે. ૩.
- જય જયકાર લયો ત્રિભુવનમેં, ઢુંડુભી દેવ સુનાવે ;
- મુકતાનંદ લાગ્ય બ્રજ જનકે, નિગમ કહત મુરઆવે ;
- શારદા અતિ સકુચાવે, શામરો નિકી બેન બળવે. ૪.

પદ ૧૨ હોરી.

- બ્રજમેં હુરિ ખેલત હોરી હોરી. ટેક.
- ઉતસેં આઈ કુંવરી રાધિકા, સંગ લે ગ્વાલની બોરી,
- ધત બ્રજરાજ સખા સંગ લેકર, કેસર ગાગર ઘોરી ;
- પરસ્પર ખેલ મચ્યોરી, બ્રજમેં હુરિ ખેલત હોરી. ૧.
- ઉડત ગુલાલ અણ્ણુ લયો અંબર, રંગ બરસે ચહુઓરી ;
- ઉમંગ ભરી ગોપી રંગ ઠારત, શ્યામ સુંદર પર ઘોરી ;
- દેખી રતિનાથ લગ્યોરી, બ્રજમેં હુરિ ખેલત હોરી. ૨.

- मोहन मुष्ण विधु देभत थकित लध, श्रीवृषलान डिशोरी ;
 प्रेम भगन तनकी शुद्ध लूली, शोभित मानुं यकोरी ;
 रही अेक द्रग जेरी, अजमें हरि जेसत डोरी. ३.
 जेसेही जेसमें यतुर सांवरो, तेसेंही राधिका गोरी ;
 मुक्तानंद भगन छणि नरभत, कहु अरनुं भति थोरी ;
 रडो धन संग रति मोरो. अजमें हरि जेसत डोरी. ४.

पद १३ आरती.

- जय देव जय देव, जय अंतर्यामी, (२)
 वासुदेव जय व्यापक, (२) निर्गुण निष्कामी— जय. १.
 तेज्जमय तनु धारी, श्वेत द्वीप स्वामी, (२)
 मुनि गण मध्य गिराजे, (२) अति अगणित नामी—जय. २.
 अनंत अंद्र रवि सरभा, महु मुनिवर संगे, (२)
 अरणुकमण नित सेवे, (२) अतिशे उभंगे— जय. ३.
 नारायण पुरवासी, अगणित नरनारी ; (२)
 प्रेम धरो करी पूजे, (२) प्रभुपद सुभकारी— जय. ४.
 शिव, अह्मा, सनकादिक, नित हरशन आवे ; (२)
 शुक शारद मुनि नारद, (२) निशिदिन गुण गावे— जय. ५.
 प्रगटइय पुत्रोत्तम स्वामी, हरि, अज, अवतारी ; (२)
 मुक्तानंद प्रभुपद, (२) जये अलिहारी— जय. ६

मुकुन्द.

पद १ काशी.

टिटोडी कडे तजियेरे, लूमि उपर लारथ थरो ;
 अदार अक्षोणीरे, दण अटवाध जरो.

- ભૂમિ તજી જો યોમે વસિયે, પણ ભવિષ્ય ન ભૂલે ;
 કૃષ્ણે કર્યું તે કોઈથી ન મટે, શું ડહાપણમાં ડૂલે ;
 હજુર હુકમથીરે, હોનારું તે સેજે હાશે— ટિટોડી. ૧.
- રામ પ્રગટીને રાવણ રોળ્યો ને, પાણીમાં બાંધી પાળ ;
 સોનાની લંકા ક્ષણમાં લુટાવીને, વિભીષણ કર્યો ભૂપાળ ;
 વીસેં લુજ વાઢ્યારે, છેઘાં મસ્તક દશે— ટિટોડી. ૨.
- પ્રહલાદજીની પ્રતિજ્ઞા પાળી, હિરણ્યાકશ્યપુ હણ્યો ;
 નરસિંહરૂપ ધર્યું મારે નાથે, બ્રહ્મના વરને ગણ્યો ;
 હરિથી સરવે હેકુંદે, ઉગરે નહિ ઉપાય કશે— ટિટોડી. ૩.
- ગજઘંટ નાંખીને ઈડાં ઉગાર્યાં, પક્ષીની કીધી પ્રતિપાળ ;
 મુકુંદ કહે મધુસૂદન મોટા, સમરો દીનદયાળ ;
 ભાણ મને લાધીરે, હરિ હરિજનમાં વસે— ટિટોડી. ૪.

પદ ૨.

- ભવિષ્ય ન ભૂલેરે, ડૂલે કોઈ ડાહ્યા થઈ ;
 ક્ષાંટ્યા મનના કૂલેરે, કર્તા કૃષ્ણ વિના નહીં. ટેક.
- રાજપાટ સુખપાલ સાહેબી, હય ગજ રથ ભંડાર ;
 અખિલ લોકમાં આણુ ફરે એવો, પરીક્ષિત પુણ્યનો ન પાર ;
 ભવિષ્ય ન ભૂલ્યુંરે, અંતે આવી ડસ્યો અહિ— ભવિષ્ય. ૧.
- શુકજી સદ્ગુરૂ મળીને, શ્રીમદ સુણાવ્યું કાન ;
 સાત દિવસમાં સદ્ગાત આપી, વેગે આવ્યું વૈમાન ;
 કૃષ્ણની કથાનીરે, કીર્તિ જુગ જુગ રહી— ભવિષ્ય. ૨.
- પોપટ ભણાવતી પુંશ્વલી નારી, રસના એ કહેતી રામ,
 અબ્જમેલનાં અઘ નિવાર્યાં, પુત્ર પટંતર નામ ;
 નરહરિ એવારે, શુભ એના રહેજો ગ્રહી— ભવિષ્ય. ૩.
- જપ તપ જગનકે ભજનથી જપે, નામ મહાત્મ્યનું નેમ,
 અખિલ ઉપાસન એ વિના લુપ્તું, મુકુંદ મનસું પ્રેમ ;
 કૃષ્ણ કહે કાયરરે, તેને કર્મહીણ કહી— ભવિષ્ય. ૪.

पद ३.

कपोतनी कडेछेरे, कंथ माउं कछुं करे :
 सियाणाने। लेछेरे, पारधीअे णाणु लये। टेक.
 अहीथी उडी नै अणगां रहिये, आ देश तण परदेश,
 भरम वचन पिथु मारारे माने, दाज नहि सवदेश ;
 प्रमादने भेलेरे, रांक वेणु इहे धरे— कपोतनी. १.
 कपोत कंथ कडे कायर अभनी, होनार छे ते हंशे,
 शत्रुनुं सास सडेजमां टणशे, क्युं कर्तानुं थशे ;
 हुदये हरि राणेरे, मुणे कृणु कृणु उच्यरे— कपोतनी. २.
 अहि उर्ये पारधीने पाये, उर्ये णाणु ते वार,
 सियाणानुं छेदायुं शिर, कृणु करणी करनार ;
 लावे गुणु लाणेरे, लवणण तरा तरा— कपोतनी. ३.
 तन तइवर प्राणु पंभीडां, प्रवृत्त निवृत्ति जे नार,
 अहंकार अहिने जरा पारधी, क्रोध सियाणो निर्धार ;
 मुकुंद मनमांथीरे, प्रलु नव राणे परा— कपोतनी. ४.

मुकुन्दानंद.

होरी १.

सुरता तुं क्युं लभ छे द्विवाणी. टेक.
 द्रष्ट पदारथ माया जल है, तामे क्येां तुं दोलानी,
 रंग पतंग हो आर दिननका, आभर भाभ निशानी ;
 अेही जात सत्य कर मानी— सुरता. १.
 कूड कपट छल जोत करत है, प्रलुमें प्रीत न ढानी,
 हरि लज्जन भिन गति नांदि तेरी, तुं मत हो मस्तानी ;
 हियेमें समज सियाणी— सुरता. २.

त्रिवेणी मध्य झुल रही वसंती, वामे प्रीत लगानी,
 काल ज'नल सभे हठ जयगो, निर्लय होय निवांणी ;
 मिटी जय थारो भाणी— सुरता. ३.
 मिल गध पियासें मिट गध भ्रमना, अरसपरस दरशाणी,
 नंदमुकुन्द ये समजे सुधरनर, जे होय गुरुको ज्ञानी ;
 करावे पिछान पुरानी— सुरता. ४.

मुरार साहेब.

हालारमां भलाओडा वाली जग्यावाणा.

पद १ राग भंलात.

गुन्हारे मः जेजे मारा, गरीभां निवाज ;
 गरीभां निवाज, गुरु गरीभां निवाज. टैक.
 मेरे पतित तुम पावन थारे, मेरे लक्षितना दानीरे म्हाराज—
 गुन्हारे. १.
 तुम हो तारन अधमओधारन, समरथ सेवक सुधारन काज—
 गुन्हारे. २.
 मेरेहुं सेवक सेवा नहीं सुभरन, लपथे नहीं अपनो काज अकाज—
 गुन्हारे. ३.
 कोटिक तारें अधम अध राशि, आरत अंतर सुनिके अवाज—
 गुन्हारे. ४.
 रजमुरार रवि गुरु थरथु राषो, आनां गृह डेरी लाज—
 गुन्हारे. ५.

પદ ૨ પ્રભાત કૃત્યો.

શબ્દ ગુરુ સાધિયે, અંતરગુરુ આરાધિયે, સનમુખ સુરત સતગુરુ
સાચી ;

આપું લઈ અલપિયે જાપ હરિ જાપિયે, ચરણકમળ રહે શીશ
નામી—શબ્દ ગુરુ. ૧.

ગુરુ ને ગોવિંદ તે અંગોઅંગ એક છે, જ્યું જાળ લહેરી બુદ્ધિરે
નાહી ;

સગુણ બ્રહ્મ તે સેવકને કારણે, ભક્તિ કરાવણ ભગવતમાંહી—
શબ્દ ગુરુ ૨.

ઈષ્ટગુરુ અગમ સદા સતસંગમાં, રહે એક રંગમાં રસરૂપે :
જ્ઞાનમાં જે ગળ્યા તત્ત્વને તે મળ્યા, સેજ શમી રહ્યા સત
સ્વરૂપે—શબ્દ ગુરુ. ૩.

શબ્દ જેને વર્યા તારીને તે તર્યા, ધ્યાન નિજ ધર્યા ધીરજ આણી ;
ભજન ગુરુ ભોગના જીવનમુક્તા, સુરતિ શબ્દમાં જઈ સમાણી—
શબ્દ ગુરુ. ૪.

પરમધામ ઘણી કડ્ડણામેર ઘણી, આપ સ્વરૂપ જેણે આળખાવ્યો ;
રજમોરાર રવિકે ચરણે, યોની જનમ બારે ન આવ્યો—
શબ્દ ગુરુ. ૫.

પદ ૩ ધોળ.

આજ સખી મુને સતગુરુ માળિયા, દેવદીવાળીના દિનજ વળિયા ;
અંતરજામી અઢળક ઢળિયા, તો હીરો દીધો હાથમાંરે. ટેક.

સ્નેહ કરીને સોહાગણ કીધી, ચૈતન પુરૂષે ચરણમાં લીધી ;
ભૂધર ભાવે ભક્તિ દીધી, તો માળા પેહેરાની મોક્ષનીરે— આજ. ૧.
હુંરે ભૂલીતી ભુવનજ મહાઈ, સતગુરુએ ઘર બતાવ્યું છે સાઈ ;
તન મન ધન લઈ તાપર વાઈ, જેણે વર વરાવ્યો વિકૃતોરે— આજ. ૨.

સેજે આનંદ સુખ શ્યામને સંગે, નિત્ય નિત્ય નેહ છે તવલે રંગે ;
અરસપરસ આનંદ અંગે, તો માયલે મંદિર મહાત્મારે— આજ. ૩.
વેદપુરાણ વંદે છે જીને, શેષ શારદા સ્તવે છે તેને ;
મુરાર સમજ્યા સતગુરુની સાને, આતમ રવિગુરુ ઓળખ્યારે—
આજ. ૫.

પદ ૪.

ઓધવ માધવ મથુરા જઈ, કૃષ્ણ કુમળને વશ થયા રહી ;
શાયે કેલે ને સુહાગણને સહી, લખ્યો કાગળ તે જાલે લહી. ટેક.
લખ્યાં કારણ તે પ્રેમ પ્રણામ, સાડું કીધું બહુ સુંદર શ્યામ ;
અવલ નારી પામ્યા અનામ, હૃદયની પોતી પૂરણ હામ—
ઓધવ. ૧.

અક્ષર વાંચી અનુભવ કરિયો, વ્રજ કારણ ગિરિવર ધરિયો ;
અજ ઈંદ્રનો અભેમાન હરિયો, તે હેત હરિ કેમ વિસરિયો—
ઓધવ. ૨.

અમ કારણ સુખ શ્યામ હરિ, દાવાનળ પીધો હરિ કર ભરી ;
આરત ટાગી અનેક રૂપ ધરી, હવે વહાલે મેલ્યાં પરહરી—
ઓધવ. ૩.

સમરથ સુખાણને શું કહિયે, થોડું લખ્યું પણ ઘણું કરી લખ્યે ;
દાસ મુરાર રવિ ચરણે રહિયે, પ્રેમભક્તિ પુરણ પઢ્યે— ઓધવ. ૪.

પદ ૫.

ઓધવજી હરિને એટલું કેલે, મોહન માનવી મળવા લેલે ;
પોતાની જાણી દર્શન દેલે, નરોહર આવી નેણામાં રેલે. ટેક.
તમવિના તલખી મરિયે, ત્રિકમ તારો તો અમે તરિયે ;
વનકીડા કેમ વિસરિયે, રાસ રમ્યાતા તે રૂદે ધરિયે— ઓધવજી. ૧.

મોહનવન મોરલી વાતા, ગોપ ગોવાળિયા ગુણ ગાતા ;
લેણાં બેસી ભોજન જમતાં, તે સુખ હરિને વિસરતાં— ઓધવણ ૨.
નટવર મુકુટ ધરી નૃત્ય કરતા, કરે કર અહી કુદહી કરતા ;
તસ્કર થઇ ચિત્ત ચીર હરતા, વિશ્વાસીને વાધગ્યા વરતા—
ઓધવણ ૩.

અનેક ચરિત્ર રૂદ્ધે હરિને, નેતિ નેતિ નિગમ કરીને ;
રજ મુરાર ચરણે રવિને, યોની જનમ ન આવે ફરીને— ઓધવણ ૪

પદ ૬.

કહોને ઓધાણ અમે કેમ કરિયે, મનડાં હેરાણાં ખ્યાર મોરલિયે ;
વ્યાકુળ થઇને અમે વનમાં ફરિયે, હરિહરિ મુખથી ઓચરીયે—
કહોને ૧
નથી રે'વાતું ચિત્ત ચોરી લીધાં, પ્રીત કરીને પરવશ કીધાં ;
એનેરે ચરણે અનેક સિધાં, પ્રેમના પિયાલા પાઇને પીધા—કહોને. ૨.
દરશન દીઓતો મારે દીવાળી, ંહાલા લાગો છો અમને વનમાળી ;
ત્રિભુવન સાથે મારી લાગી તાળી, નયણાં રહ્યાં છે માહારાં ન્યાળી—
કહોને. ૩.
વેદે નિષેધ કીધીરે નારી, ઓતમ કરી ંહાલે ઓધારી ;
ંહુંતે પુરથી ંહાલે લીધાં વાળી, ગહુરે નામિયે ખિરદ સંભાળી—
કહોને. ૪.
પ્રગટરૂપે હરિ પરમાણું, જુગના જીવન મારે સાચું નાણું ;
દાસ મોરારને રવિ ગુરુનું ખાનું, છુપાવ્યું નહિ કદી રહે છાનું—
કહોને ૫.

પદ ૭.

અમને ઓધાણ હવે, તેડી ચાલો જીરે ;
જ્યારે વસે છે વ્રજનો ંહાલો.

- મળવા મથુરામાં હરિનેરે હાલો,
 નમણે નિરખિયે અમે નંદલાલો— અમને. ૧.
- ત્રેહને વૈરાગે દુઃખી દિલ જાણે,
 પ્રાણ તો વીંધાણા પ્રેમને ખાણે ;
 પીડ પિયારી કોઈ પરમાણે,
 જેને વીતી હોય તે જાણે— અમને. ૨.
- સુખ તો સંભારતાં શુદ્ધ ગદ્ય છું ભૂલી,
 દર્શન વિનાની મારી દેહી ડૂલી ;
 કૂલ કમળ જેમ જાય ઊલી ;
 જુગના જીવન વિના એમ ભૂલી— અમને. ૩
- મન તો માડું મોહનજી પાસે,
 મુખડે ગોવિંદ ગોવિંદ ગાશે ;
 હરિ વિનારે ક્યમ રહેવાશે.
 આ તન રહું છે આઘ્યાની આશે— અમને. ૪.
- દયા કરો તો દરશન થાએ,
 જનમ મરણનો ભય જાએ ;
 મોરાર રવિને ચરણે આવે,
 પ્રેમભક્તિ પૂરણ પાએ— અમને. ૫.

પદ ૮ રાગ પરજ ભજન.

- આજ મારી લહે તો ભજનમાં લાગીરે,
 મૈયા મેરો મનવો ભયોરે વૈરાગીરે ;
 આજ મુને સતગુરુ મળ્યા સોહાગીરે,
 આજ મુને પૂરા ગુરુ મળ્યા સોહાગીરે. ટેક.
- કામ કાજ મુને કડવો લાગેરે ;
 આજ મારી મોહ મમતા સર્વે લાગીરે— મૈયા મેરો. ૧.
- સંસાર વ્યવહાર મને સરવે વીસર્યોરે ;
 આજ મારી લહે તો ભજનમાં લાગીરે— મૈયા મેરો. ૨.

મોહન વન મોરલી વાતા, ગોમ ગોવાળિયા ગુણુ ગાતા ;
લેણાં બેસી લોજન જમતાં, તે સુખ હરિને વિસરતાં— ઓધવણ. ૨.
નટવર મુકુટ ધરી નૃત્ય કરતા, કરે કર ગ્રહી કુદડી કરતા ;
તસ્કર થઇ ચિત્ત ચીર હરતા, વિશ્વાસીને વાધગ્યા વરતા—
ઓધવણ. ૩.

અનેક અરિત્ર રૂઢે હરિને, નેતિ નેતિ નિગમ કરીને ;
રજ મુરાર અરણે રવિને, યોની જનમ ન આવે ફરીને— ઓધવણ. ૪

પદ ૬.

કહોને ઓધાણ અમે કેમ કરિયે, મનડાં હેરાણાં ખ્યારા મોરલિયે ;
વ્યાકુળ થઇને અમે વનમાં ફરિયે, હરિહરિ મુખથી ઓચરીયે—
કહોને ૧

નથી રે'વાતું ચિત્ત ચોરી લીધાં, પ્રીત કરીને પરવશ કીધાં ;
એનેરે અરણે અનેક સિધાં, પ્રેમના પિયાલા પાઇને પીધા—કહોને. ૨.
દરશન દીઓતો મારે દીવાળી, ંહાલા લાગો છે અમને વનમાળી :
ત્રિભુવન સાથે મારી લાગી તાળી, નયણાં રહ્યાં છે માહારાં ન્યાળી—
કહોને. ૩.

વેદે નિષેધ કીધીરે નારી, ઓતમ કરી ંહાલે ઓધારી ;
ંહોતે પુરથી ંહાલે લીધાં વાળી, બહુરે નામિયે બિરદ સંભાળી—
કહોને. ૪.

પ્રગટરૂપે હરિ પરમાણું, જુગના જીવન મારે સાચું નાણું ;
દાસ મોરારને રવિ ગુરુનું બાનું, છુપાવ્યું નહિ કદી રહે છાનું—
કહોને ૫.

પદ ૭.

અમને ઓધાણ હવે, તેડી ચાલો જીરે ;
જ્યાંરે વસે છે વજનો ંહાલો.

- મળવા મથુરામાં હરિનેરે હાલો,
 નમણે નિરખિયે અમે નંદલાલો— અમને. ૧.
- ત્રેહને વૈરાગે દુઃખી દિલ જાણે,
 પ્રાણ તો વીંધાણા પ્રેમને ખાણે ;
 પીડ પિયારી કોઈ પરમાણે,
 જેને વીતી હોય તે જાણે— અમને. ૨.
- સુખ તો સંભારતાં શુદ્ધ ગઈ છું ભૂલી,
 દર્શન વિનાની મારી દેહી ડૂલી ;
 કૂલ કમળ જેમ જાય ઊલી ;
 જીગના જીવન વિના એમ ભૂલી— અમને. ૩
- મન તો માઝું મોહનજી પાસે,
 મુખડે ગોવિંદ ગોવિંદ ગાશે ;
 હરિ વિનારે કયમ રહેવાશે.
 આ તન રહું છે આઘ્યાની આશે— અમને. ૪.
- દયા કરો તો દરશન થાયે,
 જનમ મરણનો ભય જાયે ;
 મોરાર રવિને ચરણે આવે,
 પ્રેમલક્ષિત પૂરણ પાચે— અમને. ૫.

પદ ૮ રાગ પરજ ભજન.

- આજ મારી હેલે તો ભજનમાં લાગીરે,
 મૈયા મેરો મનવો ભયોરે વૈરાગીરે ;
 આજ મુને સતગુરુ મળ્યા સોહાગીરે,
 આજ મુને પૂરા ગુરુ મળ્યા સોહાગીરે. ટેક.
- કામ કાજ મુને કડવો લાગેરે ;
 આજ મારી મોહ મમતા સર્વે લાગીરે— મૈયા મેરો. ૧.
- સંસાર વ્યવહાર મને સર્વે વીસર્યોરે ;
 આજ મારી હેલે તો ભજનમાં લાગીરે— મૈયા મેરો. ૨.

મંત્ર સજ્જવન શ્રવણે સુણ્યારે ;
 આજ મુને મોરલી મધુરો વાગીરે— મૈયા મેરો. ૩.
 અન્નકો ન ભાવે નયણે નિદ્રા ન આવેરે ;
 આજ હું તો જુગત્યે જોધ જોધને જાગીરે— મૈયા મેરો. ૪.
 દાસ મોરારને મેરમ રાવ મળ્યારે ;
 આજ મેંતો મુક્તિ ચરણની માગીરે— મૈયા મેરો. ૫.

પદ ૯ રાગ પરજ ભજન.

આવ્યો જુઠોરે જમાન, કંઠણ કળજુગ વારોરે ;
 તેમાં કેમરે દીધો કિરતાર, અવતાર અમારોરે. ટેક.
 ગુરુ મહિમા મરજદ, સેવક નહિ પાળેરે ;
 મન મનના થાથ્યા સત, પાખંડને પસારેરે— આવ્યો. ૧.
 વરણ ધરમ ને વેદ, આશ્રમ ભેદ ભાંગ્યોરે ;
 તેમાં જતીએ મેલ્યા જપ જોગ, લાભે મન લાગ્યોરે—આવ્યો. ૨.
 નરપતિ નીતિના હીણુ, તેની પરજ બહુ પાપીરે ;
 કન્યા વેચીને કણ ખાય, વિરોધના વ્યાપીરે— આવ્યો. ૩.
 સહુએ મેલ્યારે સંતોષ, ઉવાટે ઉભણારે ;
 તેને કરમે પડે બહુ કાળ, ખાવાને ન મળે દાણારે— આવ્યો. ૪.
 ગુરુજી પાપે કીધોરે પસાર, પૃથ્વીને બહુ પીડારે ;
 સતરે ગયું ને સુખ નાહીં, દુઃખના આવ્યા દાડારે—આવ્યો. ૫.
 તમે સાંભળોને રાવ ગુરુભાણ, કળ જુગની કાંણીરે ;
 એથી ઉગારો મુરારને મહારાજ, ખાનાનું બ્રહ્મ જાણીરે—આવ્યો. ૬.

પદ ૧૦ રાગ પરજ ભજન.

મારા સ્નેહી સતગુરુ શ્યામ, સનમુખ તમે રે'જેરે ;
 એવો કલજુગ વહેરે કૂર, તેમાંથી તારી લેજેરે. ટેક.

ગુરુજી જાનાં ધ્રુવની લાજ, રાખો તો રહેશેરે ; એવા ભક્ત વત્સલ ભગવાન, વંદીને વેદ કેહેરે—	મારા. ૧.
ગુરુજી પ્રગટ કરું પોકાર, સમરથ સાંભળજેરે ; તારી ભક્તિમાં પાડે ભંગ, દુષ્ટોને તમે દળજેરે—	મારા. ૨.
દોડેલાં દુરિજન દેહે દુઃખ, પ્રભુજી તેને પાડોરે ; તમે નોધારાના આધાર, યુડતાની ખાંદ્ય ઝાલોરે—	મારા. ૩.
અમે કાલાં ધેલાં કિરતાર, તોય છીએ તમારારે ; તમે આદ અંત મધ્ય એક, હુરિ છે અમારારે—	મારા. ૪.
સ્વામી મુરાર કહે મહારાજ, પૂરવની પ્રીતેરે ; તમે રહેજો મારા રૂઢયામાંય, અખંડ અદ્વૈતેરે—	મારા. ૫.

પદ ૧૧ રાગ પરજ,

લાવો લાવો કાગળિયો દોત, કે લખિયે હુરિનેરે ; એવો શિયો છે અમારો વાંક, કે નાવ્યા ફરીનેરે.	૧.
વાલો દૂધ સાકર ઘોળી પાઈ, ઉછેર્યાં અમનેરે ; હવે વિખડાં ઘોળીને શું પાએ, ઘટે નહીં તમનેરે.	૨.
ઠહાલે આછી પછેડી આઠાડી, રમાડયાં અમનેરે ; હવે તાણી તુંણી શું લ્યો છે, ઘટે નહીં તમનેરે.	૩.
ઠહાલા અઘોર વનમાં આજ, મેઝી આલ્યા અમનેરે ; એવો કુવામાં છેતરી વાઠયો વરત, ઘટે નહીં તમનેરે.	૪.
મળ્યા ખીમ રવિને ભાણુ કે, ત્રિકમ તાર્યારે ; મુરારની પકડી ખાંદ્ય, ભવસાગર ઉતાર્યારે.	૫.

મૂળજી.

ઘોળ ૧.

આજ અનોપમ દહાડો આવ્યો, વિવાનો વિચાર જ્ઞને ;
તેહ દિવસ તો મુજને ભાવ્યો, ઘણો રૂડો સાર જ્ઞને.

માયા બ્રહ્મનો વિવાહ જોડ્યો, ચંદ્રતન જોડ્યાં જૂથ જોને;	
સાચી જૂઠી જુકિત ખાંધી શોભા થઈ અદ્ભુત જોને.	૨.
વૈરાટરૂપી માંડવો રચિયો, સ્તંભ પગને હાથ જોને;	
ચાર જુગની ચોરી રચી, કહેતાં નાવે વાત જોને.	૩.
પંચ તત્વનો કુર્યો પસારો, તન માયા રાહો દોરી જોને;	
દશ ઈંદ્રિયો સખિયો મળી, ગીત ગાય છે ગોરી જોને.	૪.
રોમ રોમ બહુ વાળ વાગ્યાં, વર વરઘોડે ચઢિયો જોને;	
ત્રિવેણીને તોરણ આઠ્યો, નિવૃત્તિ સંગ પડિયો જોને.	૫
સુલક્ષણી સાસુરે આવી, પોંખવા વેગે ફરી જોને;	
પદ્માર્યા ત્યાં પોતે મલપતા, મંડપ મધ્યે હુરિ જોને.	૬.
જીવ કન્યા પ્રેમ સનેહી પાસે, આવી ફેરા ફરી જોને;	
પોતે વર ને પોતે કન્યા, પોતે પોતાને વરી જોને.	૭.
પોતે વેદ પોતે વાણી, પોતે પોથી લાવ્યા જોને;	
પોતે ગુરુ પોતે શિષ્ય, પોતાને સમજાવ્યા જોને.	૮.
એવો વિવા જોને રૂદ્ધે, જનમ મરણને ટાળે જોને;	
કૃષ્ણજનો સુત મૂળજી, બ્રહ્માનંદમાં ભાળે જોને.	૯.

મૂળદાસ.

પદ ૧ રાસ.

હુરિ વેણુ વાય છે રે હો વનમાં, તેણે ત્રેહુ વાધ્યો મારા	તનમાં. ૧.
ચટપટી ચિત્તમાંરે હો લાગી, જીવન જોવાને હું જાગી.	૨.
રસિયાજીનેરે હો રાગે, વ્યાકુળ કીધાં છે વૈરાગે.	૩.
ગત મન ભૂલીરે હો ગૃહની, વનમાં વાંસલી વાગી વ્રહુની.	૪.
સેંથે કાળજરે હો સાર્યાં, વ્રહેમાં બાળકને વીસાર્યાં.	૫
ધીરજ ધરિયેરે હો ધ્યાને, કંકણ નેપુર પેર્યાં કાને.	૬.

પ્રીતે પરવશરે હો કીધાં, લજ્જા લોપી મન હરી કીધાં ૭.
 કે કે વાર્યાંરે હો કંથે, પિયુજીને મળવા આલ્યાં પંથે. ૮.
 ત્રિભુવન નિરખ્યારે હો તમને, અંગે આનંદ વાલ્યો અમને ૯
 વાલમ યોલ્યારે હો વનમાં, મૂળદાસ મહા સુખ પામ્યા
 મનમાં. ૧૦.

પદ ૨ રાસ.

વાલમ યોલ્યારે હો વાણી, અખળા કેમ આલ્યાં ઈશ જાણી. ૧
 રાત અરધીરે હો રજની, સરવે કેમ આલ્યાંરે સજની. ૨
 ગૃહ કેમ મેલ્યારે હો ગોપી, લક્ષ્મી સુરતી તણી કેમ લોપી. ૩
 પિયુ પોતાનારે હો ભજતાં, લાંચન લાગે તેને તજતાં. ૪
 નરસું મનમાંરે હો નાંણો, અખળા પિયુને ઇશ્વર જાણો. ૫.
 કોધી કપટીરે હો કામી, સુંદરિયો તોય પોતાનો સ્વામી. ૬.
 વિધિ વત યોલ્યારે હો વાણી, જીવન એ શું યોલ્યા જાણી. ૭.
 ગેદ ગદ કંઠેરે હો ગોપી, અખળા તનમન રહ્યાં છો આરોપી ૮.
 અશું કહ્યુંરે હો અમને, પિયુ કેમ પરનર કધ્યે તમને. ૯.
 ક્ષાંક્ષી વિશ્વનારે હો સ્વામી, જીવન સહુના અંતરજામી. ૧૦.
 મનમથ યોલ્યારે હો મરને, ધીરજ માટે લાંખો ધરમે ૧૧.
 રસમાં ન હોયરે રેણી, મહા સુખ માણો મરગાનેણી. ૧૨.
 ત્રાણી લેતારે હો તાળી, મૂળદાસ પ્રેમે પરવટ વાળી. ૧૩

પદ ૩ રાગ રામગ્રી.

લેતો લેને નામ રામનું, કહે તો કૃષ્ણજી કહેને ;
 દહતો દહને તું કામને, રહે તો ગુરુ ચરણે રહેને. ૧૬.
 મળ.તો મળને મહા સંતને, ટળ તો ત્રિગુણ થકી ટળને ;
 ભળ તો ભળને પરિબ્રહ્મમાં, ગળ તો જ્ઞાનમાં ગળને— લેતો. ૧.

સ્મરણ કર તો સ્વરૂપનું, દમ તો ઈંદ્રિયને દમળે ;	
ઉદ્ધમ કર તો ભક્તિતણે, રમ તો નિરંતરમાં રમળે—	લેતો. ૨.
તીરથ કર તો તે કરે, નિર્મળ જળ નહાવું ;	
પ્રહ્લ સમુદ્રમાં ઝીલતાં, જળ લેળું જળ થાવું—	લેતો. ૩
વદ તો વદેરે વેદાંતને, ભણુ તો ગીતાજી ભણળે ;	
સમજ તો સૂમળે સાનમાં, હણુ તો મોહને હણળે—	લેતો. ૪.
મેલ તો સંશયને મેલળે, ભૂલતો દેહને ભૂલે ;	
અણછતું એહ જાણળે, નહીં મળે મોંઘે મૂલે—	લેતો ૫.
નિષ્ઠા એ શખે નિજ નામની, વળતી વાસના ન ડોલે ;	
ર મૂળગે, આવનથી ખારો રહ્યો ખોલે—	લેતો. ૬.

પદ ૪ રાગ એજ.

ભણુ તા તું અક્ષર જે ભણે, રેરે ને મંમો ;	
જે વિના આવને ખોખડા, તેનો શોભે નહીં સંમો.	
રેરે શ્રી આતમ રામ છે, મમે જાણુવી માયા ;	
જુગલ અક્ષરને જોડતાં, કહેવાણી કાયા—	ભણુતે
ચાર વેદ ખટશાસ્ત્રમાં, વળી વ્યાકર્ણની વાણી ;	
જે વિના આવત ખોખડા, તેને જો મેજ કાણી—	ભણુતે
જો અક્ષર ત્યાં આવન, તેમાં પડે નહીં કોય પાછો ;	
મૂળદાસ અક્ષર અમૂલ્ય છે, સિરવાળે એક સાચો—	ભણુતે

પદ ૫ રાગ સામેરી.

સમજ્યા વિનારે સુખ નહીં તુજનેરે	
વસ્તુગત કેણીપેરે ઓળખાય,	
આપ સમાણુરે જ્યારે આપમારે ;	
હુંપદ સેને સેને જાય—	સમજ્યાં. ૧.

રવિ રવિ કરતાંરે રજની નહીં ટળેરે,
અંધારું કંઈ ઉગ્યા વિના નવ જાયે ;
રૂઢે રવિ પ્રગટયોરે જેને ગુરુ ગ્યાનનોરે,
તેને રૂપે અતિ અજવાણાં થાય—

સમજ્યા. ૨.

જળ જંખના કરતારે, તૃષા નહીં ટળેરે,
ભોજન ભોજન કરતાં ન ભાંખે ભૂખ ;
બ્રહ્મ જળ પીતાંરે તાપ ત્રણે ટળેરે,
તેને રૂઢે આનંદને ઘણું સુખ—

સમજ્યા. ૩.

પારસ વિનારે ધાતુ જે રચેરે,
તે કંઈ કંચન નવ થાય ;
સમજ્યા વિનારે જે કરે સાધનારે,
તેણે કરી જીવપણું નવ જાય—

સમજ્યા. ૪.

સોમણ વન્હિરે લેઈ લખો કાગળેરે,
એતો કંઈ અણુમાં અણપાય ;
ધને અગ્નિરે અણુ નથી દાઝતારે,
સાચુલી એક રતીએ પાવક થાય—

સમજ્યા. ૫.

દ્વેતપણું ટાળીરે જે અદ્વેત થયારે,
તેતો કંઈ વાણીથી રહિત વંચાય ;
કહે મૂળદાસરે સંત સમજ્યા ખરાંરે ;
તેતો ને વળી પાર—

સમજ્યા. ૬

પદ ૬ ચુંદડી.

ચેતન વરની ચુંદડી, માંચ છે આતમ રમનો અંશ. ટેક.
તપ તીરથ મેંતો ખડુ કર્યાંરે, અને કીધાં શુભ વ્રત કાજ ;
ભવને ભવાની મેં ભજ્યાંરે, સુંદરવર વરવાને કાજ— ચેતન. ૧.
બ્રહ્માજીએરે વોણ વાવિયાં, તે વીણી લાવ્યા વેદ ;
સનકાદિકે સુત્ર કાંતિયારે, એનો કોઈક જાણે ભેદ— ચેતન. ૨.
ત્રણ ગુણે તાણો વણ્યોરે, એના તાણાના રંગ પાસ ;

સુરત નૂરતની નળી ભરીરે, એમાં વિવેક વિચારનું રાસ—
ચેતન. ૩.

ચારે વેદનાં બુદ્ધા રચ્યારે, માંહી પ્રેમ રસનું પાણુ ;
છવીશું શાળે ચડ્યુંરે, એનાં વણતલ સંત સુખાણુ—ચેતન ૪.
વિદુર વ્યાસે વણી ચુંદડીને, શુકદેવે પાડી ભાત ;
બહુ નામિયે બુદ્ધા ભર્યારે એની બુજવી બુજવી બાત—ચેતન. ૫.
હરિ હરડાં ને તન કૃટકડીરે, માંહી કરિયા કઠણ મજાઠ ;
પ્રેમ કડાઇઉં ચડાવિચુંરે, હેઠે પ્રબળે છે બ્રહ્મ અગનીષ્ઠ—
ચેતન. ૬.

ગુરુએ ઓઠાડી મુને ચુંદડીરે, સુંદર શ્રીકૃષ્ણ ચાર ;
શ્રીરંગસું સગપણુ કર્યુંરે, મારાં પુન્યતણા નહીં પાર—ચેતન. ૭.
વિવિધરૂપે વેવાર ચાલ્યોરે, માંહી વૈરાગનારે લગન ;
પ્રેમે પરષોત્તમ પધારિયારે, મારું હરષે ભરાણું છે મન—
ચેતન. ૮.

ત્રિકમ તોરણે પધારિયારે, ને પ્રેમે પરષોત્તમરાય ;
ચોખા લલાટે ચોડિયારે, મારે હઠટે હરખ ન માય—ચેતન. ૯.
મન કર્મ વચને માહેરુંરે, મેં મૂકી છે લોકની લાજ ;
હુથીવાળો હરિસું મેળવ્યોરે, મંડપ મધ્યે મહારાજ— ચેતન. ૧૦.
ચાર બુગની ચોરી રચીરે, માંહે મન છે ખેતરપાણ ;
દાદેણ્યે દાન બહુ દીધારે, માંહી વાણીતાણી વરમાણ— ચેતન. ૧૧.
વિવિધની વેદી રચીરે, એકાં છે નર ને નાર ;
કાષ્ટ કરમનો હોમ કર્યોરે, હવે કૃષ્ણસું જમિયાં કંસાર—ચેતન. ૧૨.
રાતો તે રંગ મજાઠનોરે, જેને પૂરણુ એઠો પાસ ;
ભવોભવ કહી ના ઉપટેરે, એમ માહારાજ કહે મૂળદાસ—ચેતન. ૧૩.

મારા આતમનારે આધાર, અળગા મ બનેરે ;
આવું સરૂપ મંદરિયું સાર, તેમાં તમે રેનેરે.

- વહાલા સેજ અનુપમ સાર, પલંગ પરવારીરે ;
 હુંતો પોહુંરે પિયાજીને પાસ, હુઃખડાં વિસારીરે ૨.
 હુંતો હીંચું હિંડોળા ખાટ, સાસ ઉસારેરે ;
 હુંને લેરે લાગી અંગમાંય, પિયાજીને પાસેરે. ૩.
 એવી વહાલમ વેહનીરે વાત, કે આગળ કહીયેરે ;
 એવી સખીરે મળે સુબલ, સમજીને સુખ લઈયેરે ૪.
 મળ્યા ખેમ ભાણુ રવિરામ, ત્રિકમને તારોરે ;
 મૂળદાસની પકડી ખાંદ્ય, ભવસાગર ઉતારોરે. ૫.

પદ ૮ ભજન.

જીગને અંતેરે નકલંકી આવશેરે, હારે ભાઈ હરશે ભૂમિનો ભાર,
 અસુરને ઉથાપીરે, ધરમ થાપશેરે, હારે ભાઈ સૌની કરેરે સહાય ;
 જીરે મારગ મોક્ષનો, મોક્ષને મુક્ત પુન્યે પામશેરે. ટેક.
 વેદનાં વચનરે પોતે પાળશેરે, હારે ભાઈ સુર તેત્રીશેરે સાથરે ;
 આપણી થાપણુરે આલમ આપશેરે, હારે ભાઈ વસ્તુ હાથેરે
 હાથરે—જીરે. ૧.

સતને ધરમેરે સતજીગ થાય છેરે, હારે ભાઈ આનંદ વરત્યેરે
 આંધરે ;

યૌદને દશેરે ચક્ર ચાલશેરે, હારે ભાઈ દૈત્ય ન માગેરે દાણુરે—
 જીરે. ૨.

મેદની મથીરે મહાજંગ માંડિયોરે, હારે ભાઈ ગઠ જીનો ગિરનારરે ;
 બ્રહ્માને ઉદેરે ભ્રાત ભાંગશેરે, ચૈતન્ય વરણુ અઠારરે— જીરે. ૩.

મારગ મોટોરે એછે મોક્ષનોરે, હારે ભાઈ જી આવે વિશ્વાસરે ;
 દેવને દ્વારેરે દોષ ન નાંખિયેરે, હારે ભાઈ એમ મહાજન કહે

મૂળદાસરે—જીરે. ૪.

૫૬ ૯ ભજન.

ગુરુને ગોવિંદે દુર્લાભ દેવનેરે, હારે ભાઈ ભક્તિ સમો નહીં ભેદરે,
મહાન રસ પિયોરે, મોટે મુનિવરેરે, હારે ભાઈ મથી વિધિવત વેદરે,
જીરે આ ધર્મ આદ છે, આદે ને અનાદેરે, જુગ જુગ જાણુજેરે. ટેક.
મિથુની માયા રચી આ મેદનીરે, હારે ભાઈ કોટિ કલા રસ કાનરે ;
અખિલને આનંદરે, આતમારામનેરે, હારે ભાઈ નિજ ધરમનું

ધ્યાનરે—જીરે. ૧.

દયા ને ધર્મરે ભક્તિ ભાવનીરે, હારે ભાઈ શુદ્ધ ધર્મ નિરંતર નીરરે ;
નવધાને ભક્તિરે નિર્મળ નામનીરે, હારે ભાઈ પરમ સ્નેહની પ્રીતરે—

જીરે. ૨.

સેવાને સમરણરે અખંડ આરતીરે, હારે ભાઈ દીનબંધુ નિજ દાસરે ;
વંદન અરચનરે અનુભવ આરતીરે, હારે ભાઈ પરીક્ષા પરમ પ્રકાશરે—

જીરે. ૩.

કથાને કીર્તનરે શ્રવણે સાંભળેરે, હારે ભાઈ જગન કરે લક્ષ જોગરે ;
સ્વામીને શીખેરે સંતને સેવતારે, હારે ભાઈ તન મન જાણેરે

ત્યાગરે—જીરે. ૪.

પ્રહ્લાદને પરીક્ષતરે પાંડિત પ્રેમદારે, હારે ભાઈ બહુ નામી બળિરાયરે ;
અનમને આગેરે બહુ નર નીપજ્યારે, હારે ભાઈ ભક્તિ ભલી

ભવમાંયરે—જીરે. ૫.

આપણી થાપણરે આલમ આપશેરે, હારે ભાઈ સાધુનો શણગારરે ;
નકલંકી પિયુરે જ્યારે નિવાજશેરે, હારે ભાઈ સાચો સરજણ

હારરે—જીરે. ૬.

ગુરુને વચતરે વસ્તુ વોરજેરે, હારે ભાઈ લેતાં દેતાં લાભરે ;
પાપને પાખંડરે પરપંચ પરહુરોરે, હારે જેમ અચળ રહ્યો છે

આભરે—જીરે. ૭.

તપને તીરથરે ચરણ સાધનેરે, હારે ભાઈ અનમ કરશેરે આશરે ;
જીવનને મુકતરે હરિજન જાણુજેરે, હારે એમ મહાજન કહે

મૂળદાસરે—જીરે. ૮.

પદ ૧૦ ભજન.

વચન વિચારીરે સંતો તમે ચાલજેરે, હારે ભાઈ એ મોટાનો ધરમરે ;
વિષમાં અમૃતરે ભાવે લેખતારે, હારે તેનું કોટિક એસે કરમરે ;
છરે સેવો શામનેરે સેવો શામનેરે, નકલંકી નામનેરે. ટેક.

ગોરસને મથેરે નવેનિધ નીપજેરે, હારે ભાઈ પાણી મથે ન પમાયરે ;
લુંણુને ભલુંરે જે નાભમારે, હારે તેતો છવનથી રેબયરે— છરે. ૧.
દહીને સાકરરે દૂધમાં લેખિયેરે, હારે તેતો લેધને પત્રગને પાયરે ;
વિધિયર સંગેરે વિષજ ઉપજેરે, હારે તો વિષ અમૃત નવ થાયરે—

છરે. ૨.

તેલરે લેખ્યુંરે લેધ તુપમારે, હારે ભાઈ નહિ હે તુપ નહિરે તેલરે ;
તેલમાં લેખ્યારે કોરા કોહરારે, હારે ભાઈ ખળવાત્રીને ખેલરે—છરે. ૩.

સોનું ને અંગેરે પોતે નિર્મળુરે, હારે જેની કામળ દીસે કાંતરે ;
મૂલને ઘટયુરે ઘણા ઘણા ઘાટમારે, જેના લીતર પેઠીરે બ્રાંતરે—છરે. ૪.
આણું ને કણુરે પડયું જેની આંખમારે, હારે તેને જ્ઞયાનું સુખ બયરે ;
અંજન વિદ્યારે આંજે જેની આંખમારે, હારે તેનાં નેત્ર નિર્મળ

થાયરે—છરે. ૫.

નીરને નિર્મળારે ગંગા ઘાટનારે હારે જેને પીધે પ્રાશ્ચિત બયરે ;
ગળીરે લળીરે જળના જ્ઞગમારે, હારે સંતો દલિક જળ કહેવાયરે—

છરે. ૬.

રાવણુ પીધું તે અમરિત પાનમારે, હારે જેને સાન કરી સનમુખરે ;
પાત્રને કુપાત્રેરે એટલો પટંતરોરે, હારે તેતો દેઈ દેવતાને દુઃખરે—

છરે. ૭.

રતન જતનરે હરિજન જાળવોરે, હારે ભાઈ જેમ મહાજન સોચે માળરે ;
ખાઓ ને પીઓને ખરચો વાવરોરે, હારે તેનું દુખદાઈક છે

દલાલરે—છરે ૮,

અંતઃકરણરે જેનાં નથી ઉજળારે, હારે ભાઈ તેથી પામિયો ત્રાસરે ;
વેદનાં વચનરે સંતો તમે સાંભળોરે, એમ મહાજન કહે મૂળદાસરે—

છરે. ૯.

મંજુકેશાનંદ.

વરતાલનેા સાધુ સંવત ૧૯૦૨ માં હતો.

પદ ૧ મરખી. “એા રાણાજી રામજી સંધાતે”એ રાગ.

નર અજ્ઞાની, સાંભળને શિખામણુ મૂરખ મારી ;
 કહું હેત કરી, સત્ય માની અંતરમાં લેજે ધારી. ટેક.
 પ્રણુ નવ લજ્યા નર દેહ ધરી, આણી ખોટામાં પરતીત ખરી ;
 તું મહાદુઃખ પામીશ મૂઠ મરી— નર અજ્ઞાની. ૧.
 સુત નારી કુટુંબી જે કહાવે, તે તારા ભેળાં નહિ આવે ;
 તોય મૂરખ તારે મન ભાવે— નર અજ્ઞાની ૨.
 તું ઘર દોલત સાચાં બાણી, તેમાં બંધાણો અતિશે પ્રાણી ;
 માટે નવ એાળખ્યા સારંગપાણિ— નર અજ્ઞાની. ૩
 તારૂં ધન જોખન સર્વે કાચું, જમ લઈ જોશે કરડી ડાચું ;
 કહે મંજુકેશાનંદ સાચું— નર અજ્ઞાની. ૪.

પદ ૨. રાગ કાફી.

મુખે બ્રહ્મ ભાષેરે, જીવ સમ વર્તે છે ;
 વિષયને ગ્રાષેરે, મોટાની એથ લેછે— ટેક.
 બ્રહ્મ રૂપ પોતાને માની નારીને કહે તું બ્રહ્મ ;
 પાપ ક્યાં છે જમપુરી ક્યાં છે, ક્યાંછે ધર્મને કર્મ ;
 એવા અસુરરે, ભવમાં ભટકેછે— મુખે.
 શુક નારદ નવ યોગી પોતે, વર્ત્યાં બ્રહ્મ સમાન ;
 ચરાચરમાં ખોલ્યા શુકજી, તોય લજ્યા ભગવાન ;
 કધુનીઆ અજ્ઞાનીરે, એવાને પણ લજવેછે— મુખે
 વેદ પુરાણને કલ્પિત કહિને ધર્મ ન પાળે એક ;
 હરિ અવતારને ખોટા કરે, એ અચળ ઉર ટેક ;
 ખીજાને પણ એવારે, નિત્ય ઉપદેશ દેછે— મુખે.

સત્પુરૂષ સત્શાસ્ત્ર પ્રમાણે, વરતે વરતાવે આપ ;
મંબુકેશાનંદ કહે એવાને શરણે, જૈયે તો મિટે સંતાપ ;
એવા સંત મૂકીરે, અસંત પાસે શીદ રહેછે— મુખે.

રઘુનાથદાસ.

(સંવત ૧૮૩૬ માં હતા)

પદ ૨ ગરબી રાગ ઓધવણના સંદેશા.

ઓધવણ આવ્યારે વેગે વ્રજમાં, મથુરાથી મોકલિયા છે એમ જ્ઞે ;
વાલાને વાલાંરે વ્રજ આહીરડાં, ગોપીજનનો જ્ઞેવા કારણ પ્રેમ જ્ઞે—
ઓધવણ. ૧.

ગોકુળની શાભારે સુંદર શી કહું, નેહે આવ્યા નંદણને ભવનજ્ઞે ;
પુરૂષોત્તમ બાણીને મળિયાં પ્રેમસું, પ્રીત કરીને કરાવિયાં ભોજન જ્ઞે—
ઓધવણ. ૨.

કુશળતા પૂંછીરે વસુદેવની, કુંવરનાં સંભારી સઘળાં કામ જ્ઞે ;
જસોદા રૂવે ને સુખડાં સાંભરે, સંહુ દો કહે કેમ નાવ્યા સુંદર
શ્યામ જ્ઞે—ઓધવણ. ૩.

વાંસળિયોને વલોણાં વાગે ઘણાં, ઘેર ઘેર ગાયે ગોકુળિયામાં ગીત જ્ઞે ;
આ મંગળ કીધારે દશ દિશાતણાં, ત્રણ લોકમાં કરેછે પુન્ય
નિત્ય જ્ઞે—ઓધવણ. ૪.

આંગણિયે આવીરે સરવે ગોપિયો, રથ કંઈ છૂટ્યો દીઠો નંદને દ્વારજ્ઞે ;
અંધર્મી અકૂર ફરી આવ્યો હુશે, એજ ઘોડાને એજ દીસે
અસ્વાર જ્ઞે—ઓધવણ. ૫.

આપણા સ્વામીને એ તેડી ગયો, તેણે ત્યાં જઈ મરાવ્યો છે કંસ જ્ઞે ;
પ્રાણ સંઘને પાછો કેમ આવ્યો હુશે, મારીસો કરવાને લેશે
માંસ જ્ઞે—ઓધવણ. ૬.

જમુનાજીમાં નાહીને એટલે આવિયા, બુવતિયે તો જાણ્યા શ્રી
 ભગવાન જો ;
 રઘુનાથના સ્વામી સેવક ઓળખ્યા, અરસપરસપ્ત્યાં દીધાં ઝાઝાં.
 માન જો—ઓધવજી. ૭.

ગરબી ૨.

ઓધવજી અમ સાથે રસિયો રસણે, રીસાયા કયમ કેને દિલની
 વાતજો ;
 આંટી ને ઘુંટી તો અમે નવ જાણિયે, મોહનજીના મનમાં મોટી
 ઘાત જો—ઓધવજી. ૧.
 લક્ષણ સૌ જાણ્યારે લોભી લાલનાં, ગુણવંત પણ ગાયોનો
 ગોવાળ જો ;
 આહીરડો શું જાણે રસની રીતમાં, કાનુડો કાંઈ કૂડાં ચડાવે
 આળ જો—ઓધવજી. ૨
 જીવન સંગે રમવા જોખન જાળવ્યાં, ખાળપણામાં ખાંતે કરતાં
 ખેલજો ;
 મનહાંની વાતો સૌ મનમાં રહી, મેલી ગયા કંઈ દુઃખડાં કેરી
 હેલ જો—ઓધવજી. ૩.
 વચને અમને વાહ્યારે એ વિઠ્ઠલે, જાતાં જાતાં જૂઠો દીધો કોલ જો ;
 છોકરડાં સરખેરે, અમને છેતર્યાં, તજી ગયો જો તસ્કરનો શો
 તોલજો—ઓધવજી. ૪.
 મહિયરિયે જઈ તો મુજને ખીજવે, સાસરિયામાં સાસુનો સંતાપ જો ;
 નાનીને નણુદલરે ખાળે ખોલડે, પૂરણુ લાગ્યાં પાડોશણુનાં પાપજો—
 ઓધવજી. ૫.
 દુઃખડાંની વેળાએ સુખડાં સાંભરે, અંત સમે તો કોય ન આવે-
 કામ જો ;
 સગપણુ તો સોનુરે પિત્તળ પ્રીતડી, વાલપણામાં વેર કરી ગ્યા
 શ્યામજો—ઓધવજી. ૬.

દયા નવ આવીરે દિલથી ઉતર્યાં, દાસીને તો દોષ ન જાણ્યો -
કાંચ જો;
પરમેશ્વર જાણીને પ્રીતે પૂજતાં, હરિજીને અમે હાથે કરતાં
છાંચ જો—ઓધવજી. ૭.
ભણકારા વાગે છે ભોજન પિરસતાં, જમણ કરીને જોઈએ
હરિની વાટજો;
સાસુજી પૂછેરે વહુઅર સાંભળો, આનંદ કરતાં આવડો શો.
ઉચ્ચાટજો—ઓધવજી. ૮.
અવગુણને ગુણ શારે અખળા રાંકના, વાંક ઘણો પણ વિનતા
સંગ શું વેરજો;
રઘુનાથના સ્વામીને કહેજો એટલું, ઘણી થઈ હવે પ્રભુ પધારો
ઘેરજો—ઓધવજી. ૯.

ગરબી ૩.

ઓધવજી માધવરે મેત્રી કેમ ગયા, કહોને વીરા શોછે અમારો વાંકજો;
નમેરા થયારે નંદના લાલજી, રણવગડામાં રેતાં મેલ્યાં રાંકજો—
ઓધવજી. ૧.
ધીરજની વાતોરે ધરથી સાંભળો, પેલી પ્રીતે હર્યાં અમારા પ્રાણજો;
કાળજડાં છેદ્યારે ભીતર લેદિયાં, મરમ કરીને માર્યાં મોહન બાણજો—
ઓધવજી. ૨.
ખાધાને પીધારે ખરચ્યાં વાવર્યાં, એને અમારે અણવેચી મીરાંતજો;
લજજા તો લોપીરે હરિજન લોકની, મોહન માટે તબ્યાં કુટુંબ ને
જાતજો—ઓધવજી. ૩.
વલોણું વલોવતી હું તો ત્યાં જઈ, કહેતી હું તો જગો જશોદા માંતજો;
મહીડાંને મિષે મળતી મહારાજને, તેને મિષે કરતી વળી હું
વાતજો—ઓધવજી. ૪.
પરભાતે પાણીરે જમુના હું જતી, શેરડિયોમાં સામા મળતા શ્યામજો;
અલખેલો કરતોરે અમસું અતિઘણાં, જૂઠા ઝગડા જેતું બાધું ગામજો—
ઓધવજી. ૫.

ઉઘાડો રમતોરે મારે આંગણે, છોકરડામાં માગી પીતો છાશજ્જે ;
માખણને મિષેરે મચકે નાચતો, અલખેલાની મોઠી અમને આશજ્જે—
ઓધવળ. ૬.

મેળાવો કરતોરે ઝાઝાં માંકડાં, સૂનાં ઘરમાં જઘને કરતો સાનજ્જે ;
ખાળકડાં બીજાં એ અવસર આવતાં, દંડી ગોરસડાં પાતો સહુને
કાનજ્જે—ઓધવળ. ૭.

મોભારે ચઢતોરે માખણ ચોરવા, રાડ લઘને કરતો રસની રેલજ્જે ;
લાખેણી લીલારે એવી લાલની, ખાંત કરીને કરતો નવલા ખેલજ્જે—
ઓધવળ. ૮.

વિસ્તારી વાતોરે કીજે કેટલી, સાંભરતામાં થાય ઘણો સંતાપજ્જે ;
સ્થુનાથના સ્વામીને સરવે સાંભરે, તમે તમારૂં જીવો વિચારી
આપજ્જે—ઓધવળ. ૯.

ગરબી ૪.

ઓધવળ સંદેશો કેજ્જે શ્યામને, મારા સમજ્જે મૂકી મનનો મેલજ્જે ;
કાનુડો કપટીરે આવડો કેમ થયો, છળ કરીને છેતરિયે નહીં છેલજ્જે—
ઓધવળ. ૧.

આટલા દિવસરે આવું ન જાણતી, ધરથી ન જાણ્યા ધૂતારાના ઠંગજ્જે ;
પાણીડાં પીનેરે ઘર શું પૂછીએ, ખાળપણમાં કીધો એસું સંગજ્જે—
ઓધવળ. ૨.

અણુલેખ્યાં જાતારે નંદને આંગણે, વણ કરાવ્યાં કરતાં ઘરનાં કામજ્જે ;
એવેરે મિષે જઘ મળતાં માવને, પલકે પલકે કરતી હું પરણામજ્જે—
ઓધવળ. ૩.

દીવડિયા મિષે દૂર થકી આવતી, વડો કરીને મળતી વારંવારજ્જે ;
મોહનનાં મુખમારે લેતી મીઠડાં, જશોદા મુજને કહેતી નિર્લજ્જ
નારજ્જે—ઓધવળ. ૫.

માઠીથી છાનારે મેવા લાવતાં, વાટકડીમાં દોતાં ગૌરી ગાયજ્જે ;
દૂધને દહિયેરે હરિને સિંચતાં, મેં જાણ્યું જે જીવમ મોટા થાયજ્જે—
ઓધવળ. ૬.

- વેરીડાં ક્રીધારે વ્રજનાં લોકને, વાલા ક્રીધા ગોપી ગિરિધર લાલજે ;
 કૂલડિયાં પાંખડિયે હું નહીં દુભતી, કેમ વિસાચુ^૧ વિઠ્ઠલજીએ
 બહાલજે—ઓધવજી. ૭.
- જમાડી જમતારે જીવન પ્રાણને, પવન કરીને પેઠાડતી પલંગજે ;
 એવારે સુખડાં સ્વપને વહી ગયાં, વેરી વિધાતાએ અવળા
 લખિયા આંક જી—ઓધવજી. ૮.
- આભૂષણુ ધરમારે હરિને અતિ ઘણાં, મોર મુકુંટ ને કુંડળ
 ઝળકે કાન જી ;
 રાજની રીતીએ મોહન મહાલતા, નિત્ય નિત્ય નિરખી જોતી
 નવલે વાન જી—ઓધવજી. ૯.
- વાસીદું વાળતાં ધરતી માતનું, રખે રજ ઉઠે રસિયાને અંગજી ;
 આંખલડી આગળથી હરિ નવ મૂકતી, શા માટે હરિ તજ્યો
 અમારો સંગ જી—ઓધવજી. ૧૦.
- દુઃખહાંની વાતોરે ક્યાં જઈ દાખવું, કહિયે છીએ પણ કહ્યું ન
 માને કોય જી ;
 કુવાની છાંયડી તે કુવામાં શમે, તશકરની મા કોઠીમાં પેસી
 રોય જી—ઓધવજી. ૧૧.
- અમારા અવગુણને હરિના ગુણ ઘણા, જોઈ નવ કરિયે વડાં સંઘાતે,
 વેર જી ;
 રઘુનાથના સ્વામીને કહેજી એટલું, મળવા આવો મનમાં રાખી
 મેહિર જી—ઓધવજી. ૧૨.

ગરખી ૫.

- ઓધવજી અબળા તે સાધન શું કરે, વાલા વિના તો વ્રેહુની
 પ્રગટી આગજી ;
 સંદેશો લાવ્યારે ભૂંડા જોગનો, નથી ખમાતો દાઝયા ઉપર
 ડામ જી—ઓધવજી. ૧.
 જોગીડાં થઈયે તો જગમાં લાજિયે, લોગીડાં કયમ ધરિયે લગવો
 લેખ જી ;

- વિશ્વાસે વસુ' છુ' વાલમ આવશે, અંગમાંથી ઉપની રંગની
રેખ જ્ઞે—ઓધવજી. ૨.
- જંગમની જુગતી તો સરવે જાણિયે, સમીપ રહે પણ શરીરનો
નહિ સંગજ્ઞે ;
- એકાંતે વસવું રે એકજ આસને, લેદ પડે તો પડે લજનમાં ભંગ
જ્ઞે—ઓધવજી. ૩.
- ફકીરી સાધ્યાનું તો ક્ષણ પામિયે, દમન તજીને દિલ કરિયે દરવેશ જ્ઞે ;
દેવને દેખેરે દિલ દેદારમાં, પોકારિયે શું પ્રભુ નથી પરદેશ જ્ઞે—
ઓધવજી ૪.
- સંન્યાસી થઇયે તો સુખ દુઃખ સાંભરે, વસ્ત્ર તજીને વનમાં કરિયે
વાસજ્ઞે ;
- પૂરણ પ્રીતવિના તો પ્રભુજી નહીં મળે, દેહ દમનમાં દુઃખડાં
ખારે માસજ્ઞે—ઓધવજી. ૫.
- જૈનીતો જાણેરે જ્યાં ત્યાં જીવને, જતી ખરા જે જાણે જીવની જાતજ્ઞે ;
અલખેલો મેટ્રીને નહિ થાઉં આરજ, ભૂલું નહિ દેખી નવલી
ભાતજ્ઞે—ઓધવજી. ૬.
- પ્રાહ્મણુ તે જાણેરે સાચા પ્રહ્મને, વિપ્ર વિવેકી વેદતણો લે સારજ્ઞે ;
રૂષિપતની રીઝેરે હરિના રંગમાં, પ્રેમ કરીને પૂજ્યા નંદ કુમારજ્ઞે
ઓધવજી. ૭.
- ખટદર્શન વાળાને તો દુઃખડાં ખરાં, આંધ્યું માઝું મોહનસાથે મનજ્ઞે
જ્ઞાન ગુહારથ તો મનમાં ગમતું નથી, સુંદર વરને સોંખ્યાં તન મન ધન
જ્ઞે—ઓધવજી. ૮.
- આ સાઝું જાણો તો શે નથી રાખતા, જપ તપ સાધન જગત માંહિનું
કામજ્ઞે ;
- વહોરતિયાવિના તો વસ્તુ નહીં મળે, મધુકર એનો તો ન્યારો છે
કામજ્ઞે—ઓધવજી. ૯.
- હરિ પાસે હતું તે અમને આપિયું, અમ પાસેથી ભરી પ્રેમની પોઠજ્ઞે ;
રઘુનાથના સ્વામીને કહેજ્ઞે એટલું, હેત હતું તે આખું હૈયાનું હોઠજ્ઞે
—ઓધવજી. ૧૦.

રઘુનંદન.

ભાવનગરનો પ્રશ્નોરો પ્રાહ્યણ.

“ જો જગીને માયાનું અંધારું મૂરખ મોટું—”એ રાગ.

પદ ૧ ગરબી

એ અણભાગી, માયા ઘેન તણ જોને જાગી ;
 મમતા લાગી, સહજનંદ લગનમાં રહેને લાગી. ટેક.
 ધન ધામ પ્રજા ઘરની નારી, એ અસલ્યપણે ઉરમાં ધારી ;
 રવિ કિરણે જે મોકલ્યું વારી— એ અણભાગી. ૧.
 કરે પ્રીત કરી પાલણુ તેનું, નવ દીઠું અંગ અમર કેતું ;
 તેં અતુલ્ય ગુમાન કર્યું એનું— એ અણભાગી ૨.
 સંસારતણાં સુખમાં મોહ્યો, નિમ ધર્મ વિચારી નવ જોયો ;
 નરદેહુ ધરીને એજે જોયો— એ અણભાગી. ૩.
 સતસંગ મહા નિધિમાં નાહ્યો, વિષરૂપ વિષયમાં નવ ધાયે
 રઘુનંદન ગુરુ શરણે જાયે— એ અણભાગી. ૪.

પદ ૨.

હુંપદ ગણતાં, કારજને કારણ દેખ્યું નહીં કોઈ ;
 ત્વંપદ ટળતાં, તત્પદને ભૂલ્યોરે અસિપદ જોઈ. ટેક.
 નહીં નામને રૂપને રંગપણું, નહિ લાસને જોઈને આંચ ઘણું ;
 નહિ સ્થાન તિમર ને તેજ તણું— હુંપદ. ૧.
 નહીં જ્ઞાતાજ્ઞાન વિબુધ મંદા, નહિ આશ્રમજાતિ વરણુંદા ;
 નહિ ગ્રહગણ દિનકર ને ચંદા— હુંપદ. ૨.
 નહિ પુણ્યને પાપની વિષમ મતિ, નહિ સ્વર્ગનિવાસને નરક ગતિ ;
 નહિ નિર્ગુણ સગુણ વિવાદરતી— હુંપદ. ૩.

ઉપનિષદ અલક્ષ અવાચ્ય કહે, સદ્ગુરુ કરૂણાથી શિષ્ય લહે ;
સમજી રઘુનંદન મૌન રહે—

હું પદ. ૫.

પદ ૩.

ગુરુ શરણુ ધરી, સાધન સાર વિચાર કરી મન ધારો ;
અભિમાન કરી, મનુષ્ય જનમ હીરો શામાટે હારો. ટેક.
દેહાદિક સકળ અસત્ય કહિયે, સત્ચિદાનંદ સત્યપણે ગ્રહિયે ;
તેમ વસ્તુ વિવેક કરી લાહિયે— ગુરુ શરણુ. ૧.
ખોટું છે સુખ વિષયતાણું તેવું, બ્રહ્માદિકને પણ છે તેવું ;
તે માટે આતમ સુખ લેવું— ગુરુ શરણુ, ૨.
મનતો મુરલીધરમાં ધરિયે, રસના એ રામ રટણ કરિયે ;
શુભ કર્મ કરી કૃપા પરહરિયે— ગુરુ શરણુ. ૩.
ગુરુજ્ઞાન થકી સંશય નાશે, સાધનથી ચપળપણું બશે ;
રઘુનંદનરૂપ પ્રગટ થાશે— ગુરુ શરણુ. ૪.

રઘુ રામ.

પદ ૧ હું રાગ લાવણી.

નરસીં મેહેતો લક્ષ્મણ પ્રાહ્મણ, જુનાગઢના રહેવાસી :
હુંડી કરાવવા આવ્યા ગામમાં, ચારજણા તીરથ વાસી. ટેક.
આવી ગામમાં પૂછવા લાગા, મોટા મોટા શેઠ સાહુકારી ;
સાતસો એક રૂપિયાની હુંડી, દ્વારકાની સુને આલો કરી.
સર્વે લોક મળી મનસુખો કરીને, મોકલ્યા મેહેતા નરસીં કને ;
બાબો તમારી હુંડી સીકારશે, લાગ્યા મશકરી કરવાને— નરસીં.
મેહેતાને ઘેર આવ્યા ચાલી, બેસાડ્યા એને આસન ચાલી ;
મેહેતોજી વાત છે પૂછે પેલી, ક્યાંથી આવ્યા ક્યાં બશે વળી.

અમે મેતા નરસીરે મેહેતાના, તમારા રૂપિયા ખરી મહેનતના ;
 રાખી મેલ્યા ફેરા ખડખડતા, તમે સૌ રખે અડળતા.
 સાતસો એક રૂપિયા ગણી આલ્યા, ખુશી થયા પેલા પરદેશી ;
 હુંડી કરાવવા આવ્યા ગામમાં, ચાર જણા તીરથ વાસી— નરસી.
 શામલશા જે ગોપાલ ભણે છે, તમારા રૂપિયા સાચવજે ;
 લખી પડી પૂરા કરી આલ્યા, જઈ મેહેતા નરસીને કેજે.
 રખે પેટમાં અડખડતા કાંઈ, કામકાજ હોય તે કહેવરાવરે ;
 સતગુરુ મારા એમ કરી યોલ્યા, સાચા ધાણીનો તમે સંગ કરજે—
 નરસી

લક્ટ આધીન છે લગવાન, જેવા મળ્યા નરસીં મેહેતા ;
 એ લક્ષિતને સાચી કરી, નરસીં એ સમયાં સત્ય હરિ.
 રઘુરામચે એમ કરી યોલ્યા, જે નર રહેશે કાયા કસી ;
 હુંડી કરાવવા આવ્યા ગામમાં, ચાર જણા તીરથ વાસી— નરસીં.

રણુછોડ.

તોરણનો વાણિયો.

પદ ૧ રાગ રામગ્રી.

વનચર વીરારે વધામણી, કહેને ક્યાં થકી આવ્યો ;
 આરે મુદ્રિકા શ્રી રામની, કહેને ક્યાં થકી લાવ્યો— વનચર વીરા. ૧.
 આરે મુદ્રિકા મારા નાથની, કોઈને જેવા ન જડતી ;
 તે તારે હાથે આવી ચઢી, મુને કળ નથી પડતી— વનચર વીરા. ૨.
 યોલજ યોલ્યને ઝાંધવા, સાચી સંભળાવે વાત ;
 જવાળા એલવજે જનકી, કુશળ છે રઘુનાથ— વનચર વીરા. ૩.
 કોય કરી મારે કંથજી, કેમ હાથે ન મારી ;
 કપૂર લેઈ આલ્યું કાગને, મારે વાલે વિસારી— વનચર વીરા. ૪.

નાથ નમેરા ક્યમ થયા, હૈડાં કઠણજ કીધાં ;
 સતીને મેલીને સાધુ થયા, મુખ મુનિવત લીધાં— વનચર વીરા ૫
 ન્નેગ લીધો એ ષ'ધવે, એઠા આસન વાળી ;
 શ્રીપાત થયા સહુ દેખતાં, પીધાં ઉપવીત બાળી— વનચર વીરા. ૬.
 આજ કાલ રામજી આવશે, ત્યારે અબળા ઉગરશે ;
 નાથ વિન્નેગે ટળવળી, નારી નિશ્ચય મરશે— વનચર વીરા. ૭.
 પંથ ન્યાળતાં નેત્ર ગળ્યાં, કર્મનો પાર ન આંચો ;
 રણછોડના સ્વામીને જમ કહેજે, સતિયે સંદેશો કાહાંચો—
 વનચર વીરા. ૮

પદ ૨ રાગ એજ.

હસીને એલ્યા હનુમાનજી, માતા આજ્ઞા પાળું ;
 કહોતો રાવણને રાણવું, કહોતો લંકા પ્રજાળું— હસીને. ૧.
 કહોતો રાક્ષસના કુળને, ખરી ખાંતેથી ખાઠો ;
 કહો તો ખાંધે એસાડીને, પેલે પાર લેધ જાઠો— હસીને. ૨.
 વિપત પડે નવ ખૂટીએ, રામજી છે રૂડા ;
 નથી સતી પતિ સાધુ થયા, નથી દિલનારે ફૂડા— હસીને. ૩.
 રામ લક્ષ્મણ આરોગ્ય છે, સમાચાર છે સારા ;
 મારી માતાનું દુઃખ જોધને, આવે આંસુની ધારા— હસીને. ૪.
 તમે કહું માનો મારી માતાજી, કશી ચિંતા ન કરિયે ;
 સાચે મને કરી સાધવી, ધ્યાન ધણીનું ધરિયે— હસીને. ૫.
 દુરમતિયે કરમ કર્યું, મો'ટું વેરજ વાસ્યું ;
 પાપીતણા પ્રાણ લેધ કરી, આપણે ઘેર જાશું— હસીને. ૬.
 એ આવે રૂડા રામજી, ટાળવા દુઃખ તમારું ;
 શોધ લેવા મને મોકલ્યો, કહું માનજે મારું— હસીને. ૭.
 એ આવે રઘુનાથજી, જાણીએ જોગમાયા ;
 રાજ રાવણને મારશે, ગુણ રણછોડે ગાયા— હસીને. ૮.

પદ ૩ રાગ એજ.

મંદોદરી રાવણ પ્રત્યે કહે છે.

કહ્યુંરે માનો મારા કંથળ, રૂડા રામળ આવે ; પથર તારી પાણીમાં, પ્રભુ પાજ બંધાવે—	કહ્યુંરે. ૧.
નારી આપો જઈ નરપતિ, કરો પ્રભુને પ્રણામ ; દયા કરશે હીનોનાથળ, સરશે આપણું કામ—	કહ્યુંરે ૨.
માનોળ કહે મંદોદરી, સુણીએ મારા સ્વામી ; એને લેજો તમે ઓળખી, એછે અંતરજમી—	કહ્યુંરે ૩.
આ જુવો રજ ઉડે ઘણી, મેહલ થઈ ગયા મેલા ; સીતાને લઈને જઈ મળો, સ્વામી કાં થયા ઘેલા—	કહ્યુંરે. ૪.
આજ મને સ્વપ્નાંતર થયું, લંકામાં લાહ્ય લાગી ; રામ બાણે દશ શીશ હણ્યાં, એટલામાં હું જાગી—	કહ્યુંરે. ૫.
પેટ ઓળીને પીડા કરી, મણિધરનાં મણિ લીધાં ; આંસ સાથે જઈ આથડ્યા, વેર મોહોટાસું કીધાં—	કહ્યુંરે ૬.
સ્વામીંળ એ શું કર્યું તમે, જુવો માહા જુધ થાશે ; પ્રાણ તમારા લેઈને, સીતા રામ ઘેર જાશે—	કહ્યુંરે. ૭.
માટે મરણ આવ્યું હુંકહું, ઉગરવાની ન આશ ; જઈને નમો તો જીવશો, કહે છે રણછોડદાસ—	કહ્યુંરે. ૮.

પદ ૪ રાગ એજ.

રાવણ કહેરે મંદોદરી, હારશે નહિ હૈયે ; લંકાગઠ કેમ લેવાશે, દશરથનેરે છેયે—	રાવણ. ૧
સેના એની જુવો શોભતી, માંહી વનચરવારૂ ; રાજ રાવણને જીતશે, એતો શા બળ સારૂ—	રાવણ. ૨.
થાળી વંગાડે હું નવ બીહું, રહ્યાં ત્રંબાળુ ગાળ ; મુજ આગળ શો આશરો, શીદ જઈ કરેછે ઝાઝી—	રાવણ. ૩.

- અજ્ઞાણ્યો મારો એ નથી, માનની મતિ પાઈ ;
 જ્ઞેર કરીને આવિયો, જ્ઞે જનકનો જમાઈ— રાવણ. ૪
- ત્રણલુવનમાં તારણી, નથી નરપતિ એવા ;
 રાજા રાવણસું આથડે, યુદ્ધનો લાવ લેવા— રાવણ. ૫.
- નવ ગ્રહને મેં વશ કર્યાં, લોપી મુનિવરની માજ ;
 ઇંદ્ર રહ્યો મુજ આજ્ઞામહીં, તેત્રીશ કોડનો રાજ— રાવણ. ૬
- મર્ણ આળ્યું હશે માહરું, હરિને હાથે હણાશું ;
 લંકા લેઈ વૈકુંઠ આપશે, તેમાં લાલ શો આશું— રાવણ. ૭.
- નાર નહિ આપું એ રામને, બરદ માઝું રે જાય ;
 થનાર હશે તે શ્રદ્ધ રેશે, ગુણ રણછોડ ગાય— રાવણ. ૮.

પદ ૫ રાગ એજ.

- કોઈ શોધ લાવે મારા નાથની; તેને નવનિધ આપું ;
 મોતીડિ વધાવું તેહને, કષ્ટ કોડિથી કાપું— કોઈ ૧.
- સખી કોઈ સમજવીને, ઘેર તેડારે લાવે ;
 કઠણ હૈયાના કાનણ, સંદેશો ન કહાવે— કોઈ ૨.
- કોઈ ગુણવંતી ગોરડી, પ્રીતમણને પૂછે ;
 શા મારે રીસાઈ ગયા, તેનું કારણ શું છે— કોઈ ૩.
- મુજને મૂકીને જોગી થયા, કે કોઈએ ભરમાવ્યા ;
 કોને ભરોસે મૂકી ગયા, હજી ઘેર ન આવ્યા— કોઈ ૪.
- કાંઈ સમજણ પડતી નથી, રહું નિત્ય દિહાસી
 વસમું લાગે મુને વિકૃલા, મથુરાનારે વાસી— કોઈ ૫.
- અનેક અપરાધ ક્ષમા કીજિયે, કહું છું શિર નામી ;
 વાલમ વેલા આવજો, રણછોડના સ્વામી— કોઈ ૬.

પદ ૬. અન્નદેવનું શારંગ રાગનો આખખો.

તમને આરાધું અન્નદેવ, પરથમ કહું તમારી સેવ

ટૈક.

સવા પહોરે સૂતાં ઊઠે, બકેર કરતાં ખાળ ;	
માતા પાસે ખાવા માગે, પેહલે પ્રાતઃકાળ—	તમને ૧.
પોહોર દાહાડામાં આવી મળે તો, કાયા કરે કલ્લોલ ;	
માણસ થાય છે મરવા જેવું, ઘડી થાય જો સોળ -	તમને. ૨.
વાત કરતાં વઢી પડે છે, લાણતાં જાય છે ભૂલી ;	
આંખડિયે અંધારાં આવે, કાયા થઈ જાય લુલી	તમને. ૩
પંદરે દિને એકાદશી આવે, વ્રતવણો મહિમાય ;	
રાત પડે ને સ્વપનું લાથે, વાંજું ક્યારે વાય—	તમને. ૪.
બળિયામાં જે બળિયો કાવે, જે છે સહુથી બળિયો ;	
તે જો પાસે ત્રીજે પોરે, ધૂળ થઈને ઢાળિયો—	તમને. ૫.
તેત્રીસ કોટિ દેવ મળીને, સહુ કો તમને પૂજે ;	
કે રણછોડ અન્નદેવ મળે તો, સરવે વાતો સૂજે—	તમને. ૬.

પદ ૭ ઘોળ ૧.

“ હરિનો મારગ છે શૂરાનો, નહિ કાચરતું કામજોને ” એ રાગ.

શામળિયાજી સ્નેહી તારી, પ્રીતલડી બંધાણી વાલા ;	
વેણા ઉપર હું જાઉં વારો, મીઠી મુખની વાણી વાલા.	૧.
નેણાંકેરો આળો કાંઈ, કામણુ કરે છે વાલા ;	
ભૂકુટી કમાને ખાણે, પ્રાણુને લહે છે વાલા	૨.
દીનબંધુ દેવકીનો જાયો, રૂપતણી છે ખાણુ વાલા ;	
તન મન ધન માડું, તેતો તારું જાણુ વાલા.	૩.
અલકની ઝલકમાં, પલક નવ ઠરે વાલા ;	
મનડું અધીર માડું, ધીરજ નવ ધરે વાલા.	૪.
આંગણું તો અંગ શોભે, રંગનું રસિણું વાલા ;	
અધૂર મધુર મોહન, મુખડું હસીણું વાલા.	૫.
નાસિકામાં નિર્મળ મોતી, જોતી મોતી જોત વાલા ;	
કેસરની તો આઠો કીધી, શોભે ટપકી સોત વાલા.	૬.
આંખડલીમાં અમી ઝરે છે, પ્રેમનો નહિ પાર વાલા ;	
શશી સૂરજ અંખા પરિયા, તેજનો અંખાર વાલા.	૭.

કાને કુંડળ ઝળહુળે, શોભામાં શોભાળ વાલા ;	
હારના શણગાર મધ્યે, મોતિયોની માળ વાલા.	૮
જરકસીની પાગ માથે, કલગીનો તોરો વાલા ;	
કોટમાં કૌસ્તુભ મણિ છે, સોઘયે સોના દોરો વાલા.	૯.
કટિમેખળા કર કંકણી, રૂડી રીતે રાજે વાલા ;	
નેપુરને નૌતમ પાચે, ઘુઘરીમાંચે ગાળે વાલા.	૧૦.
અણવટ વિછુચાનો, છેલ્લ ખનિયો છંદ વાલા ;	
મુદ્રા પોંચી કલ્લેયો ને, ગાંધે બાબુખંધ વાલા.	૧૧.
ઝીણી ને પછોડી ખંભે, જરકસીનો જામો વાલા ;	
સુંથણીની શોભા જોડા, રહે મોહન મુજ સામો વાલા.	૧૨.
નખ શિખ સુધી રૂપ, નિરખીને તારૂં વાલા ;	
અંગમાં ઉમંગ ચઢ્યો, મોહું મનકું માડું વાલા.	૧૩.
ખેડ હતાં તે એક થયાં, અંતર નવ રહ્યો વાલા ;	
મહા રસ રણછોડે, કેમ જાય કહ્યો વાલા.	૧૪.

પદ ૮ રાગ સૌરઠ સામેરી.

હું તો તને વાડું, તેં તે આ શું ક્યું ;	
હરિ હીરો મૂકીને વોહાર્યો જોટો માલ ;	
હંધયું તારૂં કૂટ્યું, આંખે થયો આંધળો ;	
વિસારી તેં મેલ્યા દીનદયાળ—	હું તો તને. ૧.
મારા સાળા મૂરખરે, ખુદ્ધિ તારી ક્યાં બળીરે ;	
કેમ નથી ભજતો જગ કરતાર,	
ગપોટા તેં હાંક્યારે, બાધા ગામનારે ;	
વિચારી ન જ્યું સાર અસાર—	હું તો તને. ૨.
મનુષ્યા જનમરે, મેળયો તેં ધૂળમારે ;	
હિંસા ઉપર ઘાલી તેં ઘણી હામ,	
જણ્યો તને ત્યારે, આડો શે ન આવિયોરે ;	
તારી માની કુખે ન દીધો હામ—	હું તો તને. ૩.

સગાં ને કુટુંબીરે, ખૂડાડવા સહુ મળ્યારે ;
 તરવને ત્રિકમ નામ સંભાર ;
 ચટકો તને લાગેરે, તો ઝટપટ જાગ્યેરે ;
 હવે તું ન ગાફલ થઇશ ગમાર— હું તો તને. ૪.
 ડહાપણમાં ડૂલ્યોરે, સ્વાસ્થિયા સાથમારે ;
 ન જાણી તેં પરમાસ્થની પેર ;
 રણછોડ કહે છેરે, રાંડના તું ચેતનેરે ;
 વહી ગયો ભવસાગરની લેહર— હું તો તને. ૫.

પદ ૯ શરીરરૂપી અંગરખાં વિષે રાગ કાફી.

અંગરખું એક તારૂંરે, બનાવ્યું બહુ બુક્તિ કરી ;
 સીવનારો દરજી ડાહ્યોરે, કીધી છે મહા કારીગરી. ટેક.
 કારીગરી માંહી કેવીરે કીધી, તેનો કેતાં ન આવે પાર ;
 ખારીક કામ બહુ કીધું ઝીણું, તેના ઉપર તાણ્યો છે તાર ;
 ટાંકો તો નજરે નવ આવેરે, દેખો તો સર્વ સુરત ધરી—
 અંગરખું. ૧.
 ભાત બનાવી દોરાવાળીરે નોખી, તેમાં બખીયા મૂક્યા છે બહુ ;
 વાળ્યું વળે છે અક્કડ નથી તેમાં, તાંણ્યા નથી એકે તાર ;
 સાઈ સીવ્યું સંગેરે, આવ્યું છે અંગે બરાબરી— અંગરખું. ૨.
 કમરપટો કોઠો ને કુણી, પુચ્ચેથી પાની પ્રમાણ ;
 તેમાં કસોચડી ક્યાંઈ કાંઈ નથી વળી, સીવનારો ચતુરસુબાણ ;
 પ્રમાણ કેવું કીધુંરે, બેસતું છે બરાબરી— અંગરખું. ૩.
 અંગરખું બહુરંગી બનાવ્યું, પૂરણ પ્રેમ પ્રકાશ ;
 ચોંપ દેખો દરજીની કેવી, સીવતાં ક્યાં નવ માસ ;
 દાસ રણછોડનેરે, પેહેરાવ્યું પ્રભુ બરાબરી— અંગરખું. ૪.

पद १० लावणी १.

आंग सोंगका जप जपी ले, अनुभव डर प्रगटे लाणा ;
 जनम भरलुके तिमर त्राशे, छत जमका धिगाणां.
 निरलय नामका हियो नगारां, सतयिह् चित्तमे' संधाणां ;
 आनंद धन आतमया णिलशा ओर समज सण लरमाणा.
 उह जेइहसें रैन डे, या पद अद्वैत निरवाणा ;
 अक्षरातीत अयल डे वेसा, ज्युंका त्युं संतन जणा.
 आर अवस्था तीन शरीरा, रद्या पार कर परमाणा ;
 अस्ति भाति प्रिय इपहीं तेरो, णिहित जेह अइ पुराणा.
 अरायरहिमे' अैतन व्यापक, छोडहि मन जे'या ताणां ;
 रणुछोड राम रद्या सरवांतर, गुन गावत जडे तिन जना.

पद ११ लावणी २.

तीन गुनसें अतीत आतमा, अजर अमर कुहरत डानी ;
 रघु युजर अइ साम अथरवेह, पडोंयत नहीं तिनकी णांती.
 आतम अभलहीं जनकें यडिया, सो नर डोता गुजगानी ;
 अह्य पुमारी कणुहि न उतरे, अटरस सगके न मानी
 ज्यो' धंक्षुमे' रइत मिसरी, त्योडी स्वइप तुं लेजनी ;
 नलडेमांही व्याप डो णिलशा, अूजे गिरला या ज्ञानी.
 आवन भार कर विचार, सान अमज अकथ डानी ;
 ततपद तडिपद म्या अरनुं मे', गीव जलमे' ज्यो' पानी.
 हुय आनंद अविनाश अेक रस, जन जन्मकी ना रडे डानी ;
 सो रणुछोड डोळि नां हीसत, पूरा विया पहिव्यानी.

रघुधीर.

पद १ प्रभातियुं

गणेश गाधये माताः शारदा त्रुडी, जगमाया त्रुडी ; हुरिनां लज्जन करिये, नित नित ठीठी.	टेक
हाथमां कुंकावटी, योअलि-यारी मुठी ; गणेश वधाविज्ये, नित नित ठीठी—	गणेश. १.
वात न करीये, कोष काणे जूठी ; वालाञ्जनी वादलडी, मोतीडे वूठी—	गणेश. २.
कदारो डेनो नव, पाधये मुठी ; दीनेनाथे हया कीधी, लरी दीधी कोठी—	गणेश. ३.
योराशीनां पाणी, नहीं लइं ठीठी ; आवारंगमन ॥, गागर कुटी—	गणेश. ४.
करणी डे हुं कोसेरे, जूती ; कांध कांध कां घेलाने, कांध कांध पोठी—	गणेश. ५.
पांय सात पोठीडा, हीरा भाणुक लरिया ; पाटणुनी पोणे, उगमसीने भणिया—	गणेश. ६.
साधुनो संगतीने, गरीगनो गोठी ; जोखिया रघुधीर लकत, वाणी लागे भीठी—	गणेश. ७.

रतने.

जेडानो लावसार सवत १७६५ मां हतो.

पद १ पार भडिना.

साणी.

कारतक रसनी कुंपणी, नयणामां जणकाय ;
अंग समारे राधिका, मनरथ रह्यो शोलाय.

१.

- કારતકે કંથ મેલી ગયા, સાંભળ ઐયર વાત ;
 ગોકુળનીરે ગોવાળણી, ઘસવા લાગીરે હાથ. ૧.
- વાયદા ઉપર વધતા ગયા, દિવસ ગણુતાંરે માસ ;
 અમેરે વિશ્વાસે વળગી રહ્યાં, મોહન મગવાની આશ. ૨.
- સગારે સહોદર છે ઘણાં, નાથ વિનારે શી નાર ;
 બળરે કરિ નવ બોલિયે, મસ્તક નહિરે મોરાર. ૩.
- અમેરે મળતાં શું મળી ગયા, બાકી રાખ્યું ન કાંચ ;
 કહેવા સરખું રહ્યું નહીં, જાણે જાદરાય ૪.
- પૂર્વની પ્રીત સંભારિયે, જાણી પોતાની દાસ ;
 રતનાના સ્વામીરે શામળા, પૂરો અગામી આશ. ૫.
- બોધવજીરે સંદેશડો, કહેજે મથુરા મોઝાર ;
 જેરે દાહાડાના ગયા નાથજી, ઝુરે વ્રજની નાર. ૬.

સાખી.

- માગસર મન મેગળ થયો, ઉપર નહીં ભરથાર ;
 મધુપુરમાં વાસો વસ્યો, અંકુશનો દેનાર. ૨.
- માગસર મહિનો આવિયો, નાવ્યા નંદકુમાર ;
 સંભારતાં સાંસો પટે, આંખે આંસુની ધાર. ૧.
- આશા ઉમેદે અવતર્યાં, અબળાનો અવતાર ;
 કહોને અમે કેમ કીજિયે, મેલી ગયારે મોરાર. ૨.
- પ્રથમ તે મધુકર મોકલ્યો, વહાલે કાચ્યો છે જોગ ;
 આપણ અબળાને એ ઘટે, જોજે કરમના ભોગ. ૩.
- ધરમાં તે હળવી હું પડી, બાહાર નવરે બોલાય ;
 કુવા તે કેરી છાંચડી, કુવામારે સમાય. ૪.
- મળતાં મોટમ નવ રાખીએ, આવો શ્રી ભગવાન ;
 રતનાના સ્વામીરે શામળા, દોને દરશન દાન— બોધવજીરે. ૫.

साणी.

- पोषे तो परवश पडी, त्रेहु व्याप्यो अनि अंग,
 ओषड गुणु लाग्युं नही, उसियो श्याम लुजंग. ३.
- पोषे ते पेडेलां पूरमां, ज्ञेपन आणेरे वेष ;
 पूरणु पाप तेनां मण्यां, जेनो पियु परदेश. १.
- आछी पटोणीरे ओढवा, शियाणाणीरे टाढ ;
 पांय पोडोरनीरे रातडी, ंहाले कीधी छे राढ. २.
- सांज संज्ञेगे सैा मण्यां, जुम्मे वालानी वाट ;
 वीसायां केम वीसर, उला जमुनाने घाट. ३.
- घणुंरे गाढुं करी राणीये, डेडुं नव रडे हाथ ;
 प्रोत करी केम परड्यां, नाव्या नगुणारे नाथ. ४.
- अणती ओढुंछुंहुं हुवे, रणे राभता रीश ;
 रताना स्वामीरे शामणा, पाये नामुं छुं शीश— ओधवणुरे. ५.

साणी.

- माहा मडिने मन माडुं, आकुण व्याकुण धाय ;
 र्मे विज्ञेगणु राधिका, अेक न सूजे उपाय. ४.
- हुणु हरि शे नव आविया, आव्यो मकर मास ;
 लाग्यविना केम पाभिये, ंहालाणुनो विवास. १.
- कुणज सरणी कामनी, आवी हरिनेरे हाथ ;
 आपे काणाने अे कुणडी, लडी लणु छेरे लात. २.
- सरणा सरणी साहेलडी, यमुना न्हावारे नय ;
 पूणने माणेरे प्रेमहा, मणजे नद्वराय. ३.
- अेक दुःखे अमे दाजिये, गीणुं कुणजनुं शृण ;
 निर्गुणु ज्ञेग वणी लणे, दाजया उपर लूणु. ४.
- त्यारे दामोदर हिल धरी, लेगे श्री लगवान ;
 रताना स्वामीरे शामणा, क्यारे मणशेरे कडान—ओधवणुरे. ५.

સાખી.

- કાગણુ આંચો હે સખી, કેસુ કૂલ્યાં રસાળ ;
 રૂદે ન કૂલી રાધિકા, ભ્રમર કનૈયો લાલ. ૫.
- સઘજો શિયાળો વહી ગયો, આંચો કાગણુ માસ ;
 અંતરમાં અતિ ઉપજો, હોળી રમવાની આશ. ૧.
- વસંત વધાવાને હું જતી, કુમકુમ ભરીને કુચોળ ;
 કેસરી સાણુરે પહેરવા, મુખ ભરીને તંબોળ. ૨.
- અખીલ ગુલાલ ઉડે ઘણા, વાગે તાલ મૃદંગ ;
 કોકિલ શબ્દ સોહામણા, કંપે અખળાનું અંગ. ૩.
- તરુવર આંચો મોરિયો, કૂલ્યાં કેસુડાં વન ;
 અમો અખળાને એ ઘટયું, મરવું મુંઝાઈ મન. ૪.
- વેરી વિદ્યાતામ્ર લખ્યો, ઠહાલાતણોરે વિજેગ ;
 રતનાના સ્વામીરે શામળા, આવી કરોરે સંલેગ—ઓધવજીરે. ૫.

સાખી.

- ચૈત્રે ચતુરા સંચરી, ઊભી યમુના તીર ;
 પંથ ન્યાળતી પ્રેમદા, રહતાં ભીંજે ચીર. ૬.
- ચૈતર માસનો ચાંદ્રો, રૂડી નિર્મળ રાત ;
 સ્વપનામાં સ્વામી રમી ગયા, રૂદે થઈ રળિયાત. ૧.
- જાગીને જ્ઞેતાં દીસે નહિ, કાળ પડી છે પેટ ;
 ખોલાવ્યા ખોલે નહિ, નાશી પેઠારે નેટ. ૨.
- કોમળ કર ધરી દીવડો, ચતુરા ન્યાળે ચોપાસ ;
 ખોળતાં ખૂટીરે રાતડી, ન મળ્યા શ્રી અતિનાશ. ૩.
- પાછલી રાત પરોઢિયું, ઊઠી પ્રાતઃકાળ ;
 જ્ઞેશીડા જ્ઞેશ સંભાળે, આશું આળપંપાળ. ૪.
- મુખ સ્વપનાનું સાંભરે, ભીતર ભડકારે થાય ;
 રતનાના સ્વામીરે શામળા, આવી મળો તો ઓલાય—ઓધવજીરે. ૫.

સાખી.

- વૈશાખ આઠ્યો હે સખી, વહી ગયા ખટ માસ ;
હજી સંદેશે નાવિયો, કાગળની શી આશ. ૭.
- વૈશાખે વાયારે વાયરા, પાક્યાં દાડમ દ્રાખ ;
પાકીરે રાયણ આંખણી, ગળી આંગાની સાખ. ૧.
- લુકનાં લહેરાં લાગે ઘણાં, ખહાર નવ નિસરાય ;
ધરતી ધણે ને રવિ તપે, કેમળ મુખ કરમાય. ૨.
- ફૂલડાંની સેજ સમારીએ, બેહેકે ચંપો ને જાંઘ ;
વાલાજી કેરે વીંઝણે, કેને ઠાણું રે વાય. ૩.
- માંગ સમારું રે મોતિયે, સેંથે ભરું રે સિંહર ;
નાથજી લા'યો લીજિયે, જોખન જાંઘ ભરપૂર. ૪.
- ત્રીજમ રૂતુ અતિ દોહલી, વાલા વિચારો મન ;
રતનાના સ્વામીરે શામળા, સોંખ્યું તન મન ધન—ઓધવજી. ૫.

સાખી.

- જેઠે જોડી સોગડી, પાસા લીધા હાથ ;
જાણ્યું પડશે પાધરા, અવળા પરિયા નાથ. ૮.
- જેઠ લગી જોધ વાટડી, કોઈ આવે ને જાંઘ ;
કાગળ કટકો મળ્યો નહીં, લખતાં જાહવરાય. ૧.
- મરવું તે મુખથી કેમ કહું, મરણ હરિનેરે હાથ ;
પ્રીત મગન મૃત્ય થઈ રહી, જાણે વૈકુંઠનાથ. ૨.
- સગપણ સોનું સહુ કહે, પ્રીત પિત્તળ ફેક ;
એરે ઉખાણું સાચું મળ્યું, ભલા હસાવ્યા લોક. ૩.
- દોષ અમારા અદ્રષ્ટનો, વાલાજીનો શો વાંક ;
સુખ દુઃખ સરજ્યું દેહને, મારો વિધાતાએ ટાંક. ૪.
- ચતુર થઈ નવ ચૂકિયે, જાણો અખળાનો ધર્મ ;
રતનાના સ્વામીરે શામળા, વળતી બેસશે કર્મ—ઓધવજીરે. ૫.

साणी.

- अशाड आच्यो हे साणी, अयम करी काडूं दिन ;
 नाथ नसे'रा थध रद्या, हुहे पड्यांरे रतन, ६.
 अशाडोरे धन उलट्यो, मात वरसेरे मेळ ;
 वीजलडी यमका करे, ंहाले हीघोरे छेळ. १.
 मोरना मोर सोढामण्णा, दादुर जोलेरे जेर ;
 डायलडी टहुका करे, नाव्या नंद किशोर ; २.
 रात अंधारी उडे आगिया, हेभी जणकेरे मन ;
 हीवडो हीसे णिहामण्णो, नाव्या जगना जवन. ३.
 लीला अरणा अवनिये धर्या, त्रवर घेर गंभीर ;
 पंभीडे भाणारे धालिया, ज्यां त्यां भरियांरे नीर. ४.
 जेगीडा पणु पंध परहुरी, जेका अेक आसन ;
 रताना स्वामीरे शामणा, आवो जगना जवन— ओधवजरे. ५.

साणी.

- श्रावणु भासे सज थध, हरपणु न्याणे अंग ;
 ततक्षणु ते धरणी ठणी, जण्णे उर्यो बुजंग. १०.
 श्रावणु भास सोढामण्णो, हीडोणानारे दिन ;
 हीचे ते गोरी राधिका, धणुं पीडे अनंग. १.
 सणीरे साहेली सा मणी, यमुना नांवारें जय ;
 डेसरी तिलक सोढामण्णां, डोमण रंग्यारे पाय. २.
 गोरी पूजे साहेलडी, करमां पुष्पनी भाण ;
 णीजरे करमां कुंडांरटी, मुजे श्री गोपाण. ३.
 आर पडोर जगरणु करे, गोरी गरभारे गाय ;
 रात थोडीने रमत धण्णी, रणे वहाणुंरे वाय. ४.
 श्रावणु पाक्यो आंणलो, डेने करिये लेट ;
 रताना स्वामीरे शामणा, आडो यमुनानो जेट— ओधवजरे. ५.

મેરથ વહી ગયા, એકે સ્વધ્યુ નહિ કાજ ;
 મીરે શામળા, વાલું કીધું છે રાજ— ઓધવજીરે. ૬.

અશાડ :

નાથ નમે

અશાડોરે ઘન

સાળી.

વીજલડી ચમકા

મેરના મેર સોહા વળી આવિયો, તેથી ઉપજ્યો ત્રાસ ;

કાચલડી ટહુકા કરે, વીતશે, વીત્યા બારે માસ. ૧૩.

રાત અંધારી ઉઠે અગયા, તેરમાની શી પેર :

દીવડો દીસે બિહામણેથી, કોણે કીધો છે કેર. ૧.

દીલા ચરણા અવનિયે પી, અધિકું ઓધું ન થાય ;

પંખીડે માળારે ઘાલિયાં લખ્યો, ઘણો થયો દુઃખદાય. ૨.

જગીડા પણ પંથ પરહુક્યો છે મળામાત્ર ;

રતનાના સ્વામીરે શામળા, એના શો વિશ્વાસ. ૩.

લામા આઘે જ્યમવામ ;

બ્યા સુંદર શ્યામ. ૪.

પ્રેમેરે ગાય ;

વેકુંઠાનય. ૫.

શ્રાવણ માસે સજ થઈ,

બતરીસોરે અંધ ;

તતક્ષણ તે ધરણી ઢળી,

રતનોરે કંઠ. ૬.

શ્રાવણ માસ સોહામણો, હીંડો

સ માગસર સાર ;

હીંચે તે ગોરી રાધિકા, ઘણું

મ અંદ્રવાર. ૭.

સખીરે સાહેલી સૌ મળી,

કરી, રચ્યા ત્રયોદશ માસ ;

કેસરી તિલક સોહામણાં,

પ્રીતે પૂરજી આશ— ઓધવજીરે. ૮.

ગોરી પૂજે સાહેલી,

બીજરે કરમાં કુંકા.

આર પહોર જગરણુ કર ચેલૈયા ચરિત્ર ઘોળ ૧.

રાત થોડીને રમત ઘણી,

રંગધુને સેવે, વાણીઓ પાળે મત,

શ્રાવણે પાક્યો આંખલો, કોને

અપવાસી, ગાવોજી આવ્યા તરત ;

રતનાના સ્વામીરે શામળા,

વૈજનેરે, વેશ અતિતનો લધને. ૧.

સાખી.

- ભાદરવે ભવન પાંચમે, ખલકે હીં ડાળા ખાટ ;
 પુષ્પને પંગે પકિણી, જુએ વાલાની વાટ.
- ભાદરવે ભરપૂરમાં, ભલું જણાયે જ્ઞેર ; ૭.
 ગગનવિષે કરે કાટકા, નાઝ્યા નંદ કિશોર.
 ઉત્તર દેશથી ઉલટયો, થયો ઘોર અંધાર ; ૧.
 વીજલડી ચમકા કરે, નાઝ્યા નંદ કુમાર.
 પંચ રંગના આભમાં, મોટા તાણ્યારે મચ્છ ૨.
 અંપકવરણીરે રાધિકા, ચીર ભિંજાય સ્વચ્છ.
 નહિયે નીર ભર્યાં બણાં, નવ દીસે ઉતાર ૩.
 વેરણુ યમુના પૂરે ચઢી, પિયુડો પેટ્ટેરે પા
 ણાળ્ય ણધું સુખ દેહતું, જેનો નાથ નહે ૪.
 રતનાના સ્વામીરે શામળા, ણગતી ણેહું છું ૫.
 દન—ઓધવજ.

સાખી.

- આસોએ આશા હતી, મળવાની ૮.
 ઓધવજ ભલે આવિયા, વોરા નાથ.
 દુઃખનારે દાહાડા વહી ગયા, આંચેય ; ૧.
 સૌકો સપરમે દહાડલે, વસે પોતાને
 નવરે દાહાડા ગયાં નોરતાં, નાઝ્યા દશરથ ; ૨.
 મોટો ઓચ્છવ દીપવાળીનો, આવી કરજ
 સખી સાહેલી સૌ મળી, હરિને લેવાને જા ૩.
 આણે મારગ હરિ આવશે, ઉલટ અંગે ન
 ધનતેરશે ધન ધોધને, સજ્યા સોળ શા ૪.
 નયણે તે કાજળ સારિયાં, મળવા નાં ટાંક.
 કોમળ કરમારે દીવડો, હુધડે હરણ ધર્મ ;
 હરિને નિહાળવા નીસરી, ઊભી આંગણી ઓધવજરે. ૫.

મેરથં વહી ગયા, એકે અધ્યું નહિ કાજ ;
 મીરે શામળા, વાલું કીધું છે રાજ— ઓધવજીરે. ૬.

અશાહ :

નાથ નમે

અશાહોરે ઘન

સાળી.

વીજલડી અમકા

મેરના સોર સોહા વળી આવિયો, તેથી ઉપજ્યો ત્રાસ ;

કાચલડી ટહુકા કરે, વીતરો, વીત્યા બારે માસ. ૧૩.

રાત અંધારી ઉઠે અગયા, તેરમાની શી પેર :

દીવડો દીસે બિહામણોથી, કોણે કીધો છે કેર. ૧.

લીલા ચરણા અવનિયે પી, અધિકું ઓછું ન થાય ;

પંખીડે માળારે ઘલિયાં લખ્યો, ઘણો થયો દુઃખદાય. ૨.

જેગીડા પણ પંથ પરહુક્યો છે મળમાસ ;

રતનાના સ્વામીરે શામળા, એના શો વિશ્વાસ. ૩.

_____લામા આદ્રે જ્યમવામ ;

_____વ્યા સુંદર શ્યામ. ૪.

_____પ્રેમેરે ગાય ;

_____વેકુંઠાં જાય. ૫.

શ્રાવણ માસે સજ થઈ,

ખતરીસોરે બંધ ;

તતક્ષણ તે ધરણી ઢળી,

રતનોરે કંઈ.

શ્રાવણ માસ સોહામણો,

હીડો સ/માગસર સાર ;

હીચે તે ગોરી રાધિકા,

મ/અંદ્રવાર. ૭.

સખીરે સાહેલી સૌ મળી,

કરી, રચ્યા ત્રયોદશ માસ ;

કેસરી તિલક સોહામણાં,

પ્રીતે પૂરજો આશ— ઓધવજીરે. ૮.

ગોરી પૂજે સાહેલી,

બીજરે કરમાં કુંકા.

ચાર પહોર જગરણ કરે ચલેયા ચરિત્ર ધોળ ૧.

રાત થોડીને રમત ઘણી, ધુને સેવે, વાણીઓ પાળે વ્રત,

આવજો પાક્યો આંખલો, અપચાગી, ગાવોજી આવ્યા તરત ;

રતનાના સ્વામીરે શામળા, વધનેરે, વેશ અતિતનો લખને. ૧.

વેણુ સુણીનેરે, પ્રેમ મગન રસ કૂલી ;
 દિશ નવ સૂઝેરે, પ્રીતે પરવશ કીધાં,
 મનડાં અમારાંરે, મોરલિયે હરી લીધાં,
 વાછરૂં ન વાળ્યાંરે, ભૂલી ગઈ ઘેનુ દોતાં,
 ણાળક મેલ્યાંરે, ન જાણ્યાં રમતાં રોતાં ;
 જેમ તે તેમરે, પડતાં મેલ્યાં નિતે,
 મન પરવશ થયાંરે, પિયુને મળવા પ્રીતે ;
 વ્યાકુળ થઈ છેરે, સરવે વ્રજની નારી,
 રતના રસનીરે, વાતો સહુથી ન્યારી.

પદ ૭. ગરબી ૭.

અંગ આતુરતારે, મળવાને વનમાળી,
 ચોંપે ચાલીરે, ન સંગી આપ સંભાળી ;
 શરદની રજનીરે, શોભે ચંદ્ર આકાશે,
 અખળા આતુરરે, જાવા પ્રીતમ પાસે ;
 શુધ ખુધ ભૂલીરે, અવળાં આભણુ પે'ર્યાં,
 સે'થે કાજળરે, નયણે કંકુ ઘેર્યાં ;
 અંખર ઓઢ્યાંરે, અવળા સવળી ભાતું,
 કાંચ નવ સૂઝેરે, શુદ્ધ વિના શ્વેત દે રાતું ;
 ભુવન ન ભીડ્યાંરે, ધાર ઉઘાડાં મેલ્યાં,
 વન સંચરિયાંરે, અંગે આનંદ રેલ્યાં ;
 વિનતા વ્યાકુળરે, મેલી રે'ણી કરણી,
 રતના રસનીરે, વાત ન જાયે વરણી.

પદ ૮ ગરબી ૮.

રજની શોભેરે, પૂરણુ માસી ચંદ્રે,
 વૃંદ્રાવનમાંરે, રાસ રચ્યો ગોવિંદે ;

મંડપ મહિમારે, મુખ વરણ્યો નવ જય,
 શંકર સરખારે, ઇન્દ્રાદિક લોભાય ;
 વિનતા વ્રજનીરે, પ્રેમ મગન રસ ભરિયા,
 ગદ્ ગદ્ કંઠેરે, આનંદ આંસુ ઠળિયાં ;
 ચરણે નમિયારે, તન મન અરપણુ કીધાં,
 ભુજ પસારીરે, ભૂદરે ભુવનમાં લીધાં ;
 હરષે ભરિયારે, આનંદ વાઢ્યો અંગે,
 અખળા આતુરે, રમવા શ્યામને સંગે ;
 દેવને દુર્લભરે, તે રસ ગોપી માણે,
 રતના રસનીરે, વાતો વિરલા જાણે.

પદ ૯ ગરબી ૯.

રમત માંડીરે, વેણ મધુરી વાહ્યો,
 હરિ સંગ ખનીરે, રાગમાં રાગ મિલાવ્યો ;
 કોકિલ કંઠેરે, સખિયો સુર ભરી ગાવે,
 બ્રહ્મા ઇન્દ્રે શંકર જોવા આવે ;
 સુર તેત્રીસેરે, નિરખી મન હુહાસે,
 ભોગ સ્વરગનારે, સરવે મિથ્યા ભાસે ;
 અધર આકાશેરે, દેવ સઘળા વિમાને,
 રસરૂપ થઈ છેરે, ગોપી સરવે જ્ઞાને ;
 નંદકુંવરનીરે, લીલા અપરમ પારા,
 ચૌદ ભુવનમારે, વ્યાપક સહુથી ન્યારા ;
 રસની રીતીરે, પ્રીતે દીસે પાસે,
 જે કોઈ સમજેરે, રતના રસ ઠેરાશે.

પદ ૧૦ ગરબી ૧૦.

રસ મંડલમારે, ઉમટ્યો રસ આનંદે,
 રજની શોભેરે, પૂરણ પૂનમ અંદે ;

આનંદ ભરિયારે, હરષે હરિગુણ ગાતી,
 અંગ આભૂષણરે, શોભે નાના ભાતી ;
 અંદાવદનીરે, કરતી ખેલ અપારા,
 સૈને હરિ સામારે, દીસે સહુથી ન્યારા ;
 ક્રોધ ન જાણેરે, અકળ કળા છે એની,
 કેને કહિયેરે, અંતર વાતો એની ;
 આનંદ ભરિયારે, મોહન સંગે માલે,
 હરષે હીંડેરે, અખળા ગજ ગતિ ચાલે ;
 વારે વારે નિરખેરે, શોભા સુંદર વરની,
 રતના રસનીરે, વાતો છે મૂળ ઘરની.

પદ ૧૧ ગરબી ૧૧.

સાંભળ સજનીરે, રસની લીલા ગાધયે,
 એ રસ મીઠોરે, પીતાં પાવન થાધયે ;
 રસની લીલારે, જોગી મુનિ ન જાણે,
 કંઈ કંઈ ભૂલારે, અખળા મહારસ માણે ;
 હર આનંદેરે, મગન થઈ રસ પીતાં,
 હરિજી જુસિયારે, અખળા પ્રેમ સહિતા ;
 અંતર ધકયતારે, માન તજીને મળિયાં,
 રસરૂપ થઈનેરે, રસ ઘટ રસમાં ભરિયા ;
 કંઠ ખાંદ્યડલીરે, પ્રીતે પાલવ સાહ્યો,
 ધન્ય ધન્ય રાધેરે, ગરિધર લાલ રિઝાયો ;
 નિરભય કીધારે, રમતાં રાસ વિલાસે,
 રતના રસનીરે, વાતો રસિક પ્રકાશે.

પદ ૧૨ ગરબી ૧૨.

અખળા આધીનરે, વહાલો વશ થ્યા જાણી,
 સહુથી ન્યારારે, પોતે પુરૂષ પુરાણી ;

અઠાર પુરાણે રે, અખેર અજીત કુંવાણી,
 વેદ વિધિમાંરે, અકળિત ગતિ ગણાણી ;
 ભાવ જણાવ્યોરે, ભામનીને વ્રજપતિ ભૂપે,
 રાસ મંડળમાંરે, રમિયા યુગલ સ્વરૂપે ;
 એક એક ગોપીરે, એક એક કાન ગોવાલા,
 યુગલ સ્વરૂપેરે, રાસ રમે વ્રજબાલા ;
 રમતાં રજનીરે, વીતી છે ખટભાસે,
 મનના મનોરથરે, પૂર્યા છે અવિનાશે,
 આનંદ એલીરે, કૃષ્ણજી રંગે ભીના,
 રતના રસમાંરે, વ્રજનારી લેલીના

પદ ૧૩ ગરબી ૧૩.

રાસ મંડળમાંરે, રંગે રમિયાં સજની,
 પિયુજીને સંગેરે, સકલ થઇ છે રજની ;
 ગોપી ગોવંદેરે, રમતાં રાસ વિલાસે,
 સોળસે સખિયોરે, શોભે કૃષ્ણજી પાસે ;
 આપ વિચારીરે, રાસ મંડળમાં રમિયો,
 હું પદ હારીરે, હરિને ચરણે નમિયો ;
 હરિરસ સાગરરે, અખળા રસની રેહું ;
 જેમ સરિતા જળરે, થાએ સાગરમાં લેણું ;
 નાથ નિરવિષ છેરે, પ્રીતે પાવન કીધાં,
 ચરણે નમતાંરે, નિશ્ચે નિજપદ દીધાં ;
 રાસ રમીનેરે, સરવે, મંદિર વળિયાં,
 રસરૂપ થઇનેરે, રતના રસમાં ભરિયાં.

પદ ૧૪ ગરબી ૧૪.

તું ભૂલી ગયો તારા રૂપમાંરે, હુર્મતિ માની રહ્યો તું દેહ—તું.

આનંદ ભરિયારે, હરષે હરિગુણ ગાતી,
 અંગ આભૂષણરે, શોભે નાના ભાતી ;
 અંદાવદનીરે, કરતી ખેલ અપારા,
 સૌને હરિ સામારે, દીસે સહુથી ન્યારા ;
 ક્રોધ ન જાણેરે, અકળ કળા છે એની,
 કેને કહીએરે, અંતર વાતો એની ;
 આનંદ ભરિયારે, મોહન સંગે માલે,
 હરષે હીંડેરે, અખળા ગજ ગતિ આલે ;
 વારે વારે નિરખેરે, શોભા સુંદર વરની,
 રતના રસનીરે, વાતો છે મૂળ ઘરની.

પદ ૧૧ ગરબી ૧૧.

સાંભળ સજનીરે, રસની લીલા ગાધયે,
 એ રસ મીઠારે, પીતાં પાવન થાધયે ;
 રસની લીલારે, જોગી મુનિ ન જાણે,
 કંઈ કંઈ ભૂલારે, અખળા મહારસ માણે ;
 ઉર આનંદેરે, મગન થઈ રસ પીતાં,
 હરિજી જુસિયારે, અખળા પ્રેમ સહિતા ;
 અંતર ધકયતારે, માન તણને મળિયાં,
 રસરૂપ થઈનેરે, રસ ઘટ રસમાં ભરિયા ;
 કંઠ બાંધ્યાડલીરે, પ્રીતે પાલવ સાહ્યો,
 ધન્ય ધન્ય રાધેરે, ગરિધર લાલ રિઆયો ;
 નિરભય ક્રીધારે, રમતાં રાસ વિલાસે,
 રતના રસનીરે, વાતો રસિક પ્રકાશે.

પદ ૧૨ ગરબી ૧૨.

અખળા આધીનરે, ંહાલો વશ થ્યા જાણી,
 સહુથી ન્યારારે, પોતે પુરૂષ પુરાણી ;

અઠાર પુરાણે રે, અખેર અજીત ડે'વાણી,
 વેદ વિધિમાંરે, અકળિત ગતિ ગણાણી ;
 ભાવ જણાવ્યોરે, લામનીને વ્રજપતિ ભૂપે,
 રાસ મંડળમાંરે, રમિયા યુગલ સ્વરૂપે ;
 એક એક ગોપીરે, એક એક કાન ગોવાલા,
 યુગલ સ્વરૂપેરે, રાસ રમે વ્રજબાલા ;
 રમતાં રજનીરે, વીતી છે ખટભાસે,
 મનના મનોરથરે, પૂર્યાં છે અવિનાશે,
 આનંદ એલીરે, કૃષ્ણજી રંગે ભીના,
 રતના રસમાંરે, વ્રજનારી લેલીના

પદ ૧૩ ગરબી ૧૩.

રાસ મંડળમાંરે, રંગે રમિયાં સજની,
 પિયુજીને સંગેરે, સફલ થઈ છે રજની ;
 ગોપી ગોવંદેરે, રમતાં રાસ વિલાસે,
 સોળસેં સખિયોરે, શોભે કૃષ્ણજી પાસે ;
 આપ વિચારીરે, રાસ મંડળમાં રમિયો,
 હું'પદ હારીરે, હરિને ચરણે નમિયો ;
 હરિરસ સાગરરે, અખળા રસની રેહું' ;
 જેમ સરિતા જળરે, થાએ સાગરમાં લેણું ;
 નાથ નિરવિષ છેરે, પ્રીતે પાવન કીધાં,
 ચરણે નમતાંરે, નિશ્ચે નિજપદ દીધાં ;
 રાસ રમીનેરે, સરવે, મંદિર વળિયાં,
 રસરૂપ થઈનેરે, રતના રસમાં ભરિયાં.

પદ ૧૪ ગરબી ૧૪.

તું ભૂલી ગયો તારા રૂપમાંરે, દુર્મતિ માની રહ્યો તું દેહ—તું.

હરખ શોક વૃદ્ધ હાણ જીવરૂપનેરે, મન માની દીધું અજ્ઞાન—
 આશા તૃણા ને મોહ માયા મમતારે, તેમાં અહિનિશ તારૂં ધ્યાન—
 તારૂં રૂપ અકળ અવિનાશ છેરે, તે ભૂલ્યો માયાને ભોગ—
 જીવ અણુછતાનો ઉપનેરે, એવો પ્રપંચરૂપી રોગ—
 એતો અણુછતાનું અણુછતુંરે, દેહ સાથે થાય સરવ નાશ—
 દેહ છૂટે અખંડ છે આતમારે, જેમ સભરા ભર્યો આકાશ—
 ગુરુ સંત ચરણ રજ સેવતારે, જડે આદ્ય અંતની ઝોળખાણ—
 દાસ રતનો કહે તું તુંને જાણજેરે, એ પૂર્ણ પદ નિરવાણ—

પદ ૧૫ ગરબી ૧૫.

જે જાણીતો આતમા જાણજેરે, પ્રગટ વસે પિંડમાંહે—
 જેમ સિંધુસરિતા નીર છેરે, એમ આતમા અવિગત એક—
 વસ્તુરૂપે સ્વતંત્ર આતમારે, જેમ અગ્નિથી દીપ અનેક—
 જેમ રવિનું તેજ સઘળે સહીરે, એમ વિશ્વમાં વસ્તુ પ્રકાશ—
 જેમ દરપણમાં દીસે સહુરે, એમ અવનીમાં આકાશ—
 દેહ દેખીને ભૂલ્યો આતમારે, જેમ પોત ભૂલ્યો જ્ઞેષ ભાત—
 રવિ ઉગે ત્યારે અજગણડારે, અજ્ઞાની અંધાને રાત—
 દેહ પ્રગટયું તે પરલે થશેરે, મિથ્યા પંચમાભૂતનો પિંડ—
 દાસ રતનો કહે વસ્તુ વિષેરે, કાંઈ નથી તે ખંડ વિખંડ—

પદ ૧૬ ગરબી ૧૬.

તું જાણી લેને તારાં રૂપનેરે, નથી ણીજે તે શું જ્ઞેવા જ્ઞય—
 શ્યામ શ્વેત નીલ રક્તાપીત ભાત નહીરે, વર્ણ નહીં તો શ્ય
 વિકાર—
 પાખંડ પ્રપંચ વિકાર છે દેહનારે, તારૂં રૂપ પ્રપંચને પાર—
 દેહ આદે અંતે સાચું નહીરે, અત ઝોટું તો શેની સાખ—

એવો અલખ લખે તે શું કહિયેરે, નહીં લેખું તો શેના આંક—તું.
 નીર નહીં તો સમુદ્ર શું કહુરે, મૃગજળ જેવો સંસાર— તું.
 અજાને બૂઝવા વિણ પાણિયેરે, નાવે ભવસાગરનો પાર— તું.
 અષ્ટાદશ ખટ યાદ ચારમારે, તેથી ન્યારો રહ્યો છે ભેદ— તું.
 દાસ રતનો કહે સત્ય એક આતમારે, એમ યોગે છે વાયક વેદ— તું.

પદ ૧૭ ગરબી ૧૭.

જે જાણ્યું પોતાના રૂપનેરે, તો કેને કહિયે તું કોણ— જો.
 કોઈ ગાય શીખે કોઈ સાંભળેરે, કોઈ કરે વાણીના વિવેક— જો.
 કોઈ આધાર તે એક એકનેરે, બ્રહ્મ નિરાંધાર અટકે— જો.
 જેમ મણકા દીસે ભાત ભાતનારે, સરવ દોરી તણે આધાર— જો.
 જેમ તુલસી ચંદન રૂદ્રાક્ષ છેરે, મોતી પરવાણાં સુત્ર મણિસાર— જો.
 પારા દેખીને માળા ફેરવેરે, દુરભાત દૂરી નવ દેખ— જો.
 એમ જગત મણકા જાણિયેરે, માંહે સળંગ આતમા એક— જો.
 તેમાં સુત્ર મણિ ને સાર છેરે, ગાંઠો છૂટે સળંગ એક હોય— જો.
 દાસ રતનો કહે આતમા બ્રહ્મ છેરે, સ્વરૂપ શુદ્ધ વિચારે જોય— જો.

પદ ૧૮ ચાખખો ૧.

જગતની બાણ છે જુઠીરે, ભરાણી શંખલાંની મૂઠી ;
 કામ સાધ્યો ને પરિવાર વાધ્યો, ગોત્રજમા તુઠીરે. ટેક.
 કેનેક લાખો ને કરોડો, સામર્થ્ય થઈ મોટી ;
 અરબ ખરબનાં લેખાં કરતા, તે ચાલ્યા ઊઠીરે— જગતની. ૧.
 મને જાણે હું માયા પામ્યો, ઘરે નાણાંની કોઠી ;
 કાયા પડતાં કામ ન આવે, કેમ હેયાની કૂટીરે— જગતની. ૨.
 તૃણાની દોરિયે તાણી બાંધ્યો તે, નવ શકતો છૂટી ;
 મથ્યા વારિએમાં શું સુખ પામે, મરે છે માથું કૂટીરે— જગતની. ૩.

કામબાણેથી વિશ્વ બંધાણું, લાલચ જાએ લુટી ;
 વિષયાના વેહેવાર સાચવતાં, અંતર લાએ ઊઠીરે— જગતની. ૪.
 કાયા માયા જેણે ભથ્થા જાણી, તેરે ગયા છૂટી ;
 દાસ રતનો કહે આવાગમનની, આશા તો તૂટીરે— જગતની. ૫.

પદ ૧૯ ચાબખો ૨.

નિશાકર નિરલય પદ તારૂંરે, મૂરખા અવડું શું અંધારૂં,
 કોણ તુંને લુટી જશે, ને કોણ થાશે વારૂંરે. ટેક.
 કાયા માયા સપનાં નિસપત, મૂરખ કે માડૂં ;
 ખોટી આશા તારી રહેશે અધુરી, કાં કર મોં કાળૂંરે— નિશા. ૧.
 ઊંટ વાંસે ઊંટ ચાલ્યા, હાડૂં ને હાડૂં ;
 કેડા મોરે સહુકો ખૂડા, ન તૂટી લાડૂંરે— નિશા. ૨.
 શૂરો થઈને સામો ચાલે, તો કુળને અજવાળું ;
 લયનાં દળમાં લંગાણુ પાડે, તું સરવેનો વારૂંરે— નિશા. ૩.
 મને કરી ઓ દાસ માયાનો, તે રૂપ નાહ તારૂં ;
 કેસરી થઈને કેમ ગોતે છે, જંબુકનું જાળૂંરે— નિશા. ૪.
 પારસમણિ પોતાની ગાંઠે, માગે અંધારૂં ;
 દાસ રતનો ખબરવિના પછે, જ્યાં ત્યાં ખેરે લાળૂંરે. નિશા. ૫.

પદ ૨૦ ચાબખો ૩.

માનખો પામ્યો રૂડી રીતેરે, પ્રભુને લજ લેને પ્રીતે ;
 આ અવસર જો એણે ગયો તો, પછે નહીં જાતેરે— માનખો ૧.
 સુકારજ સમજીને કરવું, રહેવું પરતીતે ;
 વિણ નાણે વિવાહ નાંહીં થાશે, નહીં શોભે ગીતેરે— માનખો. ૨
 લોભે કારજ સુધરે નાંહીં, દ્રવ્ય ન વાવયુર્ નિત્યે ;
 હું માડૂં કરતાં ધયુર્ રહ્યું પછી, ભટકાણો ભીંતેરે— માનખો. ૩.

કામ ક્રોધનાં દળ છે ભારે ક્ષેત્રે વિપરીતે ;	
શૂરા હોએ તે સામા આલે, પણ કાયર ના છતેરે—	માનખો. ૪.
હુલાની પણ જય છે હમણાં, હિમ્મત કર હેતે ;	
પછી તો પસતાવો થાશે, વિમાત્રીશ વીતેરે—	માનખો. ૫.
શૂરપણું તે સરવને છતે, ન ડરે અગણીતે ;	
કહે રતનો રામ દેહમાં દીસે, બેબે અઢૈતેરે—	માનખો, ૬.

પદ ૨૧ ચાખખો ૪.

મન તું મુંઝાણુંરે શાનેરે, અહુનિશ આનંદ માનેરે ;	
તન મન ધન ગુરુ ચરણે સોંપી, મૂઢી દે ભોનેરે—	મન. ૧.
સુત ભ્રાત તરિયા નહીંકો તારૂં, તાણોછ શું તેને ;	
નામ રૂપનો કરતા નાટક, રચિયું છે એણેરે—	મન. ૨.
નાટક તારી નજરે આવ્યું, ભરમણો તેણે ;	
નાટકથી જે ન્યારો દિસે છે, તે નિરખી લેનેરે—	મન. ૩.
કરમ ધરમ તે માગી લીધાં, છવ કહિયે જેને ;	
ભવન તારૂં ભૂલો મૂરખ, જમ વળગો કેનેરે—	મન. ૪.
જનમ મરણને જમ ચોરાદી, પીડેછે જેને ;	
અનંતરૂપે એક દીસે સહુ, તું સમજ રેનેરે—	મન. ૫.
નિરમળ થઈ નિજ ધામે પોતા, ગુરૂ મળ્યા છે જેને ;	
સ્વર્ગ નર્ક તો નજરે નાવે, કહે રતનો કેનેરે—	મન. ૬.

પદ ૨૨ ચાખખો ૫.

ગગનમાં ગરજે તે પાસેરે, પ્રગટ પ્રીછયો નિજ દાસે ;	
મૂળ મહિમા જાણુયો જેણે, જ્ઞેયું આકાશેરે—	ગગનમાં. ૧.
દેહ ધરીને દુઃખ પામ્યો, અણહતાની આશે ;	
તારી રમતમાં તું ગુંચાણો, શીદ પડ્યો સાંસેરે—	ગગનમાં. ૨.

સંશય મેલી સતગુરુ ચરણે, રહેને નિવાસે ;
 ત્રિવિધ તાપ સમાશે તનમાં, શીતળ અંગ થાશેરે—ગગનમાં ૩.
 દરપણમાં મૂખ દીકું તેને, ખીજે નવ ભાસે ;
 અક્ષય વર પામ્યા આનંદે, વિધવા કેમ થાશેરે— ગગનમાં. ૪.
 થીર જોતાં શ્રેયાં ભાસે, સુક્ષ્મ થયું નાશે ;
 કારણ જોતાં કરતા ભાસે, કૈવલ રહ્યા વાંસેરે— ગગનમાં. ૫.
 રામચંદ્ર સ્વધામે આલ્યા, કૃષ્ણે પરભાસે ;
 સળંગ સૂતર રમજે રતના, સરવે અવિનાશેરે— ગગનમાં. ૬.

પદ ૨૩ ચાખખો ૬.

સમજો સતગુરુની સાનેરે, મ સોંકો વરવેણી જાને ;
 આગળ આદર કોણુ દેશે તમને, ભવિષ ભૂલા ભાનેરે— સમજો. ૧.
 અંડળને સીમંત ન આવે, નવ હોયે રૂતુદાને ;
 સોળેં આબ્રણુ સજે અંગેકો, એ નારી નવ જાનેરે— સમજો. ૨.
 ગાવું ખાવું તો સહુકો સાઈ, ધીરજ નહીં ધ્યાને ;
 ગોળી વિનાનો ભારે ભડાકો, નવ લાગે નિશાનેરે— સમજો. ૩.
 નજરે તો નવ દીકું કાંચે, સાંભળાયું નાં કાને ;
 ખરાં ખોટાંની ખખર નહીં પછી, ફેગટ ફૂલાનેરે— સમજો. ૪.
 વિશ્વ દેખીને વસ્તુ ભૂલો, તે નવ લાધે પાને ;
 સંત સમાગમ હોય તો સૂઝે, આત્મા દરશાનેરે— સમજો. ૫.
 વ્રેહુની પીડા વામી સરવે, ગુરુતણે શુભ જ્ઞાને ;
 દાસ રતનો કહે તિમિર નાસે, ઉગમતાં ભાણેરે— સમજો. ૬.

પદ ૨૪ ચાખખો ૭.

રમત તો સંતોની સાચીરે, રહ્યા છે હરિ ચરણે રાચી ;
 અસંતને મન અવળું ભાસે, ખાળક બુદ્ધિ કાચીરે— રમત. ૧.

ખાંતે કરીને ખેલ મચાવ્યો, અંગ રહ્યો માચી ;	
રસળસ રૂપ સ્વરૂપમાં ભળિયા, માયા નવ જાચીરે—	રમત. ૨.
આતમદરશી અવની ઉપર, વરતી આકાશી ;	
સતગુરુ શબ્દે છૂટી ગઈ, તે મમતાની કાંચીરે—	રમત. ૩.
સંસારમાં તેા સહુ નિહાળે, જળ કમળાવાસી ;	
કમળને જળ લોપે નહીં, એમ રહ્યા ઉદાસીરે—	રમત ૪.
અનુભવીને અવનિશ આનંદ; વસ્તુ પરકાશી ;	
અટસઠ તીરથ ગુરુને ચરણે, કોટ ગંગા કાચીરે—	રમત. ૫.
સોહ' શબ્દમાં સુરતિ ખાંધી, પલન કરે પાછી ;	
દાસ રતનોકે' કદી ન ડોકે નિરલે પદ વાસી—	રમત. ૬.

પદ ૨૫ ચાખખો ૮

લેને સતગુરુનું શરણુંરે, રવિ સુત ત્રાસ થાય તરણું ;	
અભયપદનાં સુખ અનોપમ, મુખે ન જાએ વરણ્યુંરે—	લેને. ૧.
અખળા થઈને એવર માગો, અખંડવર વરણું ;	
અવિચળ અંદો અલંગ ચૂડો, સખળ શોભે ઘરણુંરે—	લેને. ૨.
ચોરાશીનું ચૂકી જાશે, ખહુ ફેરા કરણું ;	
આતમ લીન અવિગત થાશે, જેમ રવિમાં કરણુંરે—	લેને. ૩.
ભવસાગરનો ભય ટળશે, થાય નિરભય પદ નરણું ;	
જે બાદશાહની પટરાણી તે, નવ દળે દરણુંરે—	લેને. ૪.
યમદર જોવા સમરથ નહીં, કરે પાછું આસરણું ;	
ફેસરી દેખીને વનમાં, જેમ ત્રાસે હરણુંરે—	લેને. ૫.
સતગુરુ સાહિબ એક છે તે, ચરણે ચિત્ત ધરણું ;	
દાસ રતનો કહે ગુરુ મટાવે, જનમ ને મરણુંરે—	લેને. ૬.

પદ ૨૬ ચાખખો ૯.

ઓળખો પૂરણુ બ્રહ્મ પાસેરે, ભેદુવિના સરવે ભટકાશે ;
સતગુરુ ચરણે ચિત્ત ધરી તમે, રહેજો વિસવાસેરે.

- શશી આદિ દહ તારા દીપક, તેણે રજની નહીં જાશે ;
 અનુભવ સૂરજ ઉગે ત્યારે, અજવાળું થાશેરે— ઓળખો. ૧.
 ગુરુને ચરણે શરણે રહેતાં, અદ્વૈત પદ ભાસે ;
 કીડી કુંજરને અબકેસરી, સરવે એક વાંસેરે— ઓળખો. ૨.
 સાન ગુરુની સમજી રહેતો, હુંપદ ખોવાશે ;
 સ્થૂળ સુક્ષ્મ બે ખોટાં, કારણ કેવળમાં જાશેરે— ઓળખો ૩.
 જડ ચૈતનમાં સભર ભરિયો, જેમ જમીન મધે જળ ભાસે ;
 ઉંચું નીચું અવનીમાં, પરગટ પીવાશેરે— ઓળખો. ૪.
 સતસંગ જળ તે પરગટ દીસે, પીતાં તૃષા જાશે,
 દાસ રતનો કહે મન કર્મ વચને, સાચું સમજાશેરે— ઓળખો. ૫

પદ ૨૭ ચાખખો ૧૦.

- મસાણમાં મોટો છે લડકોરે, સમજણ ખોટીને મન થડકો ;
 પૂછીને પારખું કેણે ન કીધું, કેનો હતો લડકોરે— મસાણમાં. ૧.
 સઘળું કેને સાથ ન આવે, ખજાના શીદ ખડકો ;
 બાદળ છાયા ન હોય નિરભય, તરત થાશે તડકોરે— મસાણમાં. ૨.
 રજનીમાં તું રાજી થયો, દેખી જગમગતો જડકો ;
 હીરો જાણીને હાથ તાંખ્યો, પણ તંખોળનો ખડકોરે—મસાણમાં. ૩.
 હરષે ત્રીધો હાથમાં જાણે, માયાનો મણકો ;
 ખરાબ થયો તે ખખરવિના, પછી અંતરમાં કણક્યોરે— મસાણમાં. ૪.
 આદે અંતે એવી માયા, શીદ કરો છણકો ;
 રસવિના રૂપાણો દીસે, જ્યું ટેટો વડકોરે— મસાણમાં. ૫.
 જનમ મરણકો ભય ભોગવતાં, જેમ હરણ કૂડકો ;
 આચું ખુવોતો છો અવિનાશી, અજ્ઞાને અડક્યોરે— મસાણમાં. ૬.
 કોણ જનમે ને કોણ મરે, મૂળ વિચાર ધરકો ;
 દાસ રતનો કે અખડ આતમા, વણ સમજ્યા રડકોરે—મસાણમાં. ૭.

પદ ૨૮ ચાબખો ૧૧.

અરથે નાવે એકે વાતાં, સુખ થાએ ગુરુ અરણે બતાં ; કેરો કાગળ કેમ વંચાશે, વિણ માંડ્યાં ખાતારે—	અરથે ૧.
મોટપમાં તું મ્હા હુઃખ પામ્યો, માન અડચું ગાતાં ; હુ'પદમાં તું સરવે હાર્યો, ન પામ્યો સુખ શાંતારે—	અરથે ૨.
મેલ અંતરમાં અતિઘણો, તે નવ ટળે ના'તાં ; વિના રસોઈ વડના ટેટા, દીસે છે રાતારે—	અરથે ૩.
ધન પિયાડું વાવયું ને, કહેવાણો ઢાતા ; ખીજા સરવે રંક ભાસ્યા, ભેદુ ભૂલાતારે—	અરથે ૪.
પાપ તારે પુ'ઠે પડયું, તે ધરમને ધાતાં ; અવિનિશ અગડો લાગો બેને, અવળું સમજતારે—	અરથે ૫.
શુદ્ધ વિચારે સરવે સૂઝે, જીવપણું બતાં ; દાસ રતનો કહે પરગટ દીસે, હુ'પદ ખોવાતારે—	અરથે ૬.

પદ ૨૯ ચાબખો ૧૨.

જગતમાં ભૂલો ભરમેરે, કુખુદ્ધિ આવી છે કરમે ; પરમારથ તો પ્રીછયો નહીં, પછી ન સમજાયો મરમેરે—જગતમાં ૧.
સગાં જમાડવા સમરથ છે, તે લાજે ને શરમે ; અભ્યાગત તો નાવે અંતરમાં, નવ સમજ્યો ધરમેરે— જગતમાં ૨.
ભવસાગરનો ભય ખહુ લાગો, ને રહ્યા તડમે ; જીવ ખુદ્ધિયે જાણ્યું નહીં, પછી ખૂડા મૃગજળમે રે— જગતમાં ૩.
ભેદવિના ઘર ભૂલો મૂરખ, ન લાધે નરને તારા ઘરમાં તું બેઠો છે, જો પાછો ફરનેરે— જગતમાં ૪.
અજ્ઞાને આથડતો હીંડે, વસ્તુ છે ધરમે ; અંધાડું આંખોને પીડે, ન સૂઝે અશમેરે— જગતમાં ૫.
દેવ અક્ષુ દીધાં સતગુરુ, જોયું જળ સ્થળમે ; જેમ હંતું તેમ ભાસ્યું રતના, પીડા મટી પલમેરે— જગતમાં ૬.

પદ ૩૦ કડખો.

ભરમ ભાંગો નહીં મનતણો મૂરખા, તનતણો તાપ તે કેમ ખૂઝે ;
વિશ્વ સાચું ગણી વસ્તુ તે વિસરી, કામનાં ખાણુ તે કેમ રૂઝે. ટેક.
મૂળ વિચાર તો વાસ નહિ વેગણો, દિશ મૂડી તને દૂર જાતાં ;
જેમ આલે ત્યમ સરસ છેટું પડે, પાર આવે નહીં પથ ધાતાં—

ભરમ. ૧.

ભૂર ભૂલો પડ્યો તમવિષે આથડ્યો, વિણ પૂછે વાટમાં ખાય ગોથાં ;
કોય આવી મળે દેખી તેથી ટળે, સત્ય દાખેજ તે જાણ થોથાં—

ભરમ. ૨.

માનતો મદ અડ્યો રજનીમાં રડવડ્યો, આપદા અંગમાં લહાય લાગી ;
આયુષ નિરગમ્યું એમ અજ્ઞાનમાં, ગુરુ ગમે કાંઈ ન નવ જોયું જાગી—

ભરમ. ૩.

સતગુરુ સંત મળે તાપ તો ત્રણ ટળે, અંગ શીતળ કરે સુખ શાતા ;
સમજતો રતન તું સેવને સતગુરુ, પ્રગટી પ્રીછવે શોક્ષ દાતા—ભરમ. ૪.

પદ ૩૧ રાગ એજ.

સારમાં સાર છે પ્રપંચ ત્યાં પાર છે, સત્ય સંગત વિના કેમ લાધે ;
દેહ સાથે ગણ્યો ગુણથી નવ ટળ્યો, દ્વિતીયામાં ભર્યાં દ્વૈત સાધે ટેક.
જગ જગન કરે સકળ તીરથ કરે, આપદા નવ ટળે દેહ દમતાં ;
સંત સેવ્યાવિના સુખ નવ સ્વપ્નમાં, જેમ જંખુક વનમાંહીં ભમતાં—

સારમાં. ૧

પ્રગટ પ્રીછે નહીં જૂઠ્ઠને ગ્રહી રહ્યો, મનવડે રાંક થઇ દેવ જાચે ;
ખખર પોતાવિના ખોટ ભાંગે નહીં, નીર આવે નહીં કુંલ કાચે—

સારમાં. ૨.

ધૃત રહું મહીવિષે એમ વ્યાપક સહી, જગત જાણે નહીં દૂર દેખે ;
પાપ પુઠે પડ્યું ધરમને ધોડતાં, સમજવિણ વ્રત લાલ લેખે—

સારમાં. ૩.

જડપણું જો ટળે સતગુરુ સંત મળે, હરિ હસ્તામળ થાય દ્રષ્ટે ;
રતન કે કાય છે કાષ્ટની પૂતળી, ચૈતન દોરિયે ચાલે ચેષ્ટે—

સારમાં ૪.

પદ ૩૨ રાગ એજ.

નિપતું વિશ્વ તે એક અવિનાશથી, આદે અંતે અવિનાશ જાણો ;
વિશ્વનો નાથ તે લીન અવિનાશમાં, જણ જણ જુજવાં શ્યાને

તાણો—ટેક.

નીરનાં નેહમાં વરખ વિધવિધતાણાં, વટ્ટ આદે તૃણ કરોર તુળસી ;
સરવ કૂટ્યા સહી તોય ધીજી નહીં, એમ રહ્યો અવિનાશ

વિલસી—નીપતું. ૧.

અગણિત બુદ્ધબુદ્ધ ઉપજે જળવિષે, તેહ ભાંગે પુનિ થાય પાણી ;
કરણ પ્રસરી ત્રણલોકમાં રવિ પડે, અસ્ત થાતે રવિમાં સમાણી—

નીપતું. ૨.

પુષ્પમાં વાસ રહી એમ અવિનાશ છે, વાસ અવિનાશ તે દ્રષ્ટ નાવે ;
અવિનાશી ઓળખે ગુરુગમે અનુભવી, પુષ્પની વાસ લે ભ્રમર

લાવે—નીપતું ૩.

કેવા ગ્રહેવા નહીં અરૂપી આતમા, આદ અનાદ તે અખંડ કહાવે ;
દાસ રતનો કહે વેદ ભણીને ભૂલા ઘણા, ભેદવિના હરિ હાથ નાવે—

નીપતું. ૪.

પદ ૩૩ રાગ એજ.

અચળ આનંદમાં પ્રહ્લ વિલસી રહ્યો, ઓળખો આતમા નિજરૂપે ;
વ્યાપક સરવમાં સહુથી ન્યારો રમે, હાથ આવે નહીં ધ્યાન ધૂપે. ટેક.
હરિગુરુ સંતને જુજવા જાણતાં, ત્રિતિ પહોંચે નહીં અખંડ ધામે ;
કરમ સાંધે કષ્ટ દેવ જાચે જઈ, અણુછતો જીવ થઈ મુક્તિ માગે—

અચળ. ૧.

શાસ્ત્ર લણ્યા ઘણાં નવરાગી મણા, વેદ વાયકતાણા ભેદ ભૂલો ;
દ્રવ્ય સંચયું સહી કરજ ચૂકું નહીં, લેખું સંભાળતાં વ્યાજે પૂલ્યો—

અચળ. ૨.

જળથકી વૃક્ષ ને સાખ પ્રસરી ઘણી, પાત ફૂલ ફૂલ થડ મૂળ
મોહીં ;

એમ અવિનાશથી વિશ્વ તે નીપતું, ઉત્તમ મધ્યમ એકદોષ —

અચળ ૩.

કૃપા ગુરુએ કરી સઘળે દેખ્યો હરિ, ઠીક ખેઠા ઠરી નિજ લાલે
દાસ રતનો કહે અવની આકાશમાં, અવની રહી તે આધાર

આલે—અચળ. ૪.

પદ ૩૪ રાગ એજ

સળંગ સમજ્યાવિના સંશય છૂટે નહીં, ભોગવે ભાગસી ખીન્ને જાણે;
નરપક્ષ નિરમળો સભર ભર્યો સદા, જડબુદ્ધિ જીવતે પક્ષ તાણે. ટેક.
કરમે કરી જીવ થયો ભવન ભૂલી ગયો, મત ગાંધી રહ્યો ખેસી ચોરો ;
છેક પહોંચે નહીં આપદા એમ રહી, ગાંઠ અટકે જેમ સોઠમાં

દોરો— સળંગ. ૧.

જગતને નાતેલા ભેળને સંપ્રદા, લાયની દાયની એક જવાળા ;
એમ દાઝે સહુ વરણવી શું કહું, શીતળ સંતલા દાહથી ન્યારા—

સળંગ. ૨.

ધરમ મારો ખરો ખીન્ન મિથ્યા કરો, એવું કાં ચોચરો અસ્તવાણી ;
દ્વાદશ પંથમાં સઘળે દેખો હરિ, જેમ અનેક વૃક્ષને એક પાણી—

સળંગ. ૩.

પ્રગટ પંડમાં રામ રમે સદા, ભૂર ભાળે નહીં દેખે આળગો ;
દાસ રતનો કહે દેહ સાથે મળ્યો, તજી તાંદુલને તુચ્છ વલગો—

સળંગ. ૪.

પદ ૩૫ રાગ એજ.

રવિ પ્રગટ્યાવિના રજની નહિ ટળે, કોટિ ઉપાય કરે ચંદ્ર દીવા ;
તોએ દીસે નિશા અજ્ઞાન જાણો અસા, નવ સૂઝે દિશા અંધ

એવા. ટેક.

રવિ રાહુએ ગ્રહી દિવસ રજની થઈ, એમ નિજ આતમા જીવ કાવે ;
મોહ અજ્ઞાન રાહુ જ્ઞાન રવિને ગ્રહ્યો, ભ્રમ તે જીવની ચાલ લાવે—

રવિ. ૧.

ભૂલ્યો અજ્ઞાનમાં અટકી રહ્યો માનમાં, સમજ્યો નહિ સાનમાં

પડ્યો સાંસે.

સકળ તીરથ કરી સઘળે થાક્યો ફરી, નવ ભાસે હરિ રહ્યા પાસે—

રવિ ૨.

સુતે સ્વપનું થયું સજનું સુખ ગયું, અંતર દુઃખ રહ્યું દાઝ લાગી ;
અણુછતો જીવ થઈ આપદા ભોગવે, સપનું સમે જ્યારે જીવે જાગી—

રવિ ૩.

સજ સંતો સમી શિયળ સુખોપતિ, અજ્ઞાન સુખને જીવ જોની ;
દાસ રતનો કહે હું ને માઈ મિથ્યા, વણુ સમજ્યો કરે વાત

મોની—રવિ. ૪.

પદ ૩૬ રાગ એજ

વાત શું વરણુવું વાર તો વધ ગઈ, ગુરુજીએ રસભસ રૂપ કીધું ;

તન મન ધન ચિત્ત ચરણે રાખતાં, કૃપા કરી અભેદાન કીધું. ટેક.

આદિતો પ્રગટ્યો પૂરવે જે હતો, વણુ સમજે બહુ વાર જાણી ;

જળ જામ્યું હતું શીતને સંગતે, રવિ તપે ગળી થયું પાણી—

વાત શું. ૧.

સૂમ ને દાતાર દેવનો દેવ છે, મહીપતિ રક તે એક તોલે ;

દાકની પૂતળી દોરીએ બહુ રમે, જિંચને નીચ ઠેરાઈ ઓલે—

વાત શું. ૨.

આનંદ મંગળ છે સંતના સંગમાં, સતગુરુ સાનમાં લક્ષ લાગી ;
જમ લોકાળની ચોટ લાગે નહીં, જન્મ મરણની ખોટ લાગી—
વાત શુ. ૩.

બુદ્ધ વિચારતાં બીજાં ભાસે નહીં, આપ જેલે રમે આપ જાવે ;
દાન આપે દીએ હાથ આપે દીએ, આપ હુસે વળી આપ રાવે—
વાત શુ. ૪

જે જે કરે જગતગુરૂ બીજું શુ' અનુસરું, પોતાવડે ન રહ્યું કાંચ કરવું ;
અંત આગ્યો હવે તાંતને જાણતાં, અખંડ આત્મા દેહી એજ
મરવું—વાત શુ. ૫.

દૂધ સાકરભળી અંતર ગ્યો ટળી, જેમ પિયુને મળી પ્રાણપ્યારી ;
નીર ને ખીર તે હંસ ન્યારાં કરે, દૂધ સાકર ભળી નાય ન્યારી—
વાત શુ. ૬.

સ્નેહ સાથો સહી વૃત્તિ ડોલે નહીં, અચળ ધામે રહી પિયાળ પાસે ;
દાસ રતનો કહે દેહ દીસે ઘણા, આત્મદરશીને એક ભાસે—
વાત શુ. ૮.

પદ ૩૭ રાગ એજ.

એક નિજ આત્મા કોઈ બીજાં નહીં, જેમ અગ્નિચક્રી અનંત દીવા ;
એમ નિજ પ્રહ્લ તે જુગલ માયા રચી, દેહ ધરી પ્રેમરસ પીવા. ટેક.
રાજ રાવણનું ધયું ત્રણ લોકમાં, દેવ જીવો ને ગ્રહ બંધ પૂર્યા ;
એવો લંકાપતિ સત્તા કેની હતી, વિચારી જુવો કોય સંત શૂરા—
એક. ૧.

ન્યારે સીતા હરી રામ રાયા વળો, તે કેને કહિયે મહાબળી કોણ
હાર્યો ;
એ રમત અટપટી કોઈ ન શકે વટી, રાતા રણમાં ત્યારે રાવણ
માર્યો—એક. ૨.

રામ રવિ જાણીએ રાવણ રજની, કિરણ સીતા તેનું હરણ ખોલે ;
કિરણ રવિમાં રહી રજનીમાં નવ ગઈ, એમ સમજાવે નિજ તંત
તોલે. એક. ૩.

અદ્વૈત પ્રહ્લ તે દ્વૈત દેહ ધારણ કર્યાં, રામ ને રાવણ રૂપ કીધાં ;
દાસ રતનો કહે વાત વિસ્તારવા, રાક્ષસ વાનરનાં સેન કીધાં—

એક. ૪.

પદ ૩૮ રાગ એજ

પતિવ્રતા નારને પ્રાણવદ્ધલ પિયુ, પિયુજીને નાર તે પ્રાણુપ્યારી ;
સંત સાહેબને એકતા એમ છે, સતશુરુ સાન લેખે વિચારી. ટેક.

ધન્દુ આકાશ રહે અદ્વૈરનાં ચિત્તમાં, દ્રષ્ટિ ચુકે નહીં સુરત સાંધી ;
સંતનાં ચિત્તમાં એમ વિલસી રહ્યો, ભજન ભૂલે નહીં પ્રીત બાંધી —

પતિવ્રતા. ૧.

મીન વારિ વિષે આનંદ અતિઘણો, બાહિર આવતાં પ્રાણુ ત્યાગે ;
હરિજન હરિવિષે એમ રહ્યા સુખે, સુખ સંસારનાં તુચ્છ લાગે—

પતિવ્રતા. ૨.

છીપ સમુદ્ર વિષે સુરત તે સ્વાતિની, આરાંની આશ નહિ ઉર માને ;
એમ સંસારથી સંત તે વેગળા, નિરભય પદમાં નિવાસ જેને—

પતિવ્રતા. ૩.

પ્રગટ પિયુ પરિપ્રહ્ય સનમુખ સદા, સંતશિરોમણુ સુઘડ નારી ;
દાસ રતનો કહે સંત નિરભય સદા, કરે વિલાસ તે દ્વૈત ટાળી—

પતિવ્રતા. ૪.

પદ ૩૯ રાગ દેશાખ.

મન સંભળને કહું વાત, વાણી વેળરીએ વિલસી રહ્યોરે ;
તું જેને તારી જાત, કોણુ હતો ને કયાંથી આવિયોરે.
તેં મૂલ તણુ ગ્રહી ડાળ, પાને પ્રીત કીધી છે પામવારે ;
યહાં આદર્યો ખોટો વ્યાપાર, હીંડયો મૂળગો માલ તે વામવારે.
માયા અંબન પડિયું આંખ, તુંને પડળ અજ્યાં પાપનાંરે ;
તારે ધન મેળ્યાની ધાડ, આતમારામ ન જાણ્યો આપનાંરે.

રૂદે શુદ્ધ વિચારી જ્ઞેય, ધન ધર્યું રેહશે અવનીપરેરે ;
 તારે સંગે નાવે ક્રોધ, વાલાં સગાં તે અળગાં ટળેરે.
 તે માટે મૂળ વિચાર, પાર આવે આ પરપંચનોરે ;
 થહે સંતના શબ્દજ સાર, મટે સંતાપ માયા સંચનોરે.
 ગુરુ સંત ચરણુ રજ સેવ, ભાવે ભજન કર પરિબ્રહ્મનુંરે ;
 જોણે જાણ્યા આતમા દેવ, તેને કારણુ નથી કરમનુંરે.
 હરિરૂપે છે હરિજન, નિરગુણુ સગુણુમાં સેવા કરેરે ;
 શીખ સમજ દાસ રતન, આતમારાંમ ગુરુ એમ ઉચ્ચરેરે.

પદ ૪૦ રાગ એજ.

મન મુંઝાણો શા માટ, મૂરખ અણુછતાંની આશમારે ;
 મિથ્યા મેલી દે ઉચ્ચાટ, આનંદ કરને પ્રહ્લવિલાસમારે.
 દેહ ધરી કરવા વિલાસ, અવધ કરીને તું આવિયોરે ;
 યહાં બંધાણો માયા પાસ, માનજો જનમ એળે ગુમાવિયોરે.
 કર છૂટાનો ઉપાય, અંત ચોરાશીનો કેમ આવશેરે ;
 પડયો ભરમ ભાગસી માંદ્ય, સંત વિના કોણુ છોડાવશેરે.
 કે વેશ લાગ્યો રમતમાંય, શુદ્ધ બોલી વિના કેમ કાવશેરે ;
 આવી મુંઝાણો પડ માંય, ખીજે કોણુ કહી સમજાવશેરે.
 ધર્યો વેશ તો લક્ષ્મી મેલ, નહિ તો જ્ઞેનારો કેમ રીઝશેરે ;
 શાને કરવા આગ્યો ખેલ, એવું જાણીને સહુ ખીજશેરે.
 ધાર્યો મનુષ્ય ઉત્તમ દેહ, ભાવે ભજતો નથી રામનેરે ;
 તારે પરનારીસું સનેહ, મૂરખ મોહ્યો માયા ધામનેરે.
 અણુછતું માયા ધામ, અંતે મમતા તુંને મારશેરે ;
 ગુરુ બોલ્યા આતમરામ, રતના સમજતો સંત તારશેરે.

પદ ૪૧ રાગ એજ.

મન વાણીનારે વિચાર, વાતું બહુ પ્રકારે જાણિયોરે ;

પરિબ્રહ્મ પરાને પાર, અકળ કેમ કહેવાશે વાણિયેરે.
 પરા વાણી શુન મોબર, આવી પસયંતીએથી પરવરેરે ;
 એનો મધ્યમાં ઘાટ ઘડાય, ઉત્તમ મધ્યમ વેખરી ઉચ્ચરેરે.
 પુનિ શબ્દ સુની સમાય, શ્રવણ ચહુણ કરે તે વાણિયેરે ;
 તેમાં અધિક ન્યુન કહેવાય, અદ્વૈત શું કહીને વખાણિયેરે.
 એતો રૂપ અરૂપી આપ, પિંડ બ્રહ્મંડે પૂરી રહ્યોરે ;
 દેહભાવે થાપ ઉથાપ, અખંડ આતમા નહીં આવ્યો ગયોરે.
 એતો જેમનો તેમ સદાય, આદે અંતે મધ્યે એજ છેરે ;
 જેમ આકાશ અવનીમાંય, પરિપૂરણુ રવિ તેજ છેરે.
 થઈ મેરૂવડે દિન રાત, રવિ ઉદય અસ્ત થાતો નથીરે ;
 દેહભાવે આવત જાત સંશય, સમન્યાવિના જાતો નથીરે.
 ગુરુ લક્ષ લીધો જે જન, સકળ જનમ થયો તેહનોરે ;
 શીખ સમજ દાસ રતન, મિથ્યા જાણ ભરોસો દેહનોરે.

પદ ૪૨ રાગ એજ

મન નિશ્ચય કર ઉરમાંય, ઓળખી લેને આતમારામનેરે ;
 તારે ઘટ અજવાણું થાય, જેમં તમ નહીં રવિ ધામનેરે.
 ભાવે કીજેં સાધુ સંગ, જેથી સાર પદારથ વામિયેરે ;
 હોયે શીતળ આઠે અંગ, નિરભય થઈ માયા જાળ વામિયેરે.
 આવે ભવસાગરનો પાર, અંત ચોરાસીનો આવશેરે ;
 સતગુરુ દીનદયાળ, સુરતિ રૂપમાં ઠેરાવશેરે.
 લીજે હુરિગુરુ સંતની એથ, ચોટ લાગે નહીં યમ કાળનીરે ;
 ભાંગે જનમ મરણની ખોટ, દ્રષ્ટિ પહોંચે પરાપારનીરે.
 મિથ્યા ભાસે સ્વપ્ન સંસાર, મરૂથળ ભર્યાં જળ જાણિયેરે ;
 એ તો પીવા ન મળે લગાર, રહે અણુછતાં ઉર ન આણિયેરે.
 રૂપ અરૂપી આતમરામ, એ તો અળગો નથી દાસથીરે ;
 રચ્યું ઇચ્છાએ માયા ધામ, શોભે આતમના પરકાશથીરે.
 સતગુરુ ચરણમાં કર વાસ, અડગ આસન દ્રઢ વખાણિયેરે ;

શીખ સમજ દાસ રતન, હરિ રૂપે હરિજન જાણિયેરે,

પદ ૪૩ રાગ એજ.

સખી સાંભળને કહું વાત, એવું અચરજ મારા અંગમારે ;
કાંચ ન દીસે જાતને ભાત, અસંગ રહ્યો સરવના સંગમારે.
એવો અવરણ આતમરામ, કોએ વરણ્યામાં નથી આવતારે ;
રક્ત, લીલ, પીત, શ્વેત, શ્યામ, અષ્ટાદર્શીનથી ઠેરાવતારે.
નેતિ નેતિ નિગમ ગાય, સંત વરણવે તે વાણિયેરે ;
સાચા શબ્દ મિથ્યા નવ થાય, રૂઢે ગાંઠ ગળે તો જાણિયેરે.
એ તો ભરિયો ભરપૂર, દૂર જેવા જાએ મૂરખોરે ;
દેહ આકાશ ધાતુર આતમા, ગુરુગમે કરી ઝોળખોરે
સિંધુ બિંદુ ને દ્રષ્ટાંત, ખીજું નામ નથી જળ જાણિયેરે ;
એવા અસ્થુલ હોય અનંત, વ્યાપક વસ્તુ એમ પ્રમાણિયેરે.
પ્રભુ પુરણ પ્રહ્મ અખંડ, જાએ થાએ તે માયા જાણિયેરે ;
ઐહલોક અને એક પ્રહ્મંડ, સરવે રૂપ માયાનાં વખાણિયેરે.
હરિ પ્રેમી જનને પાસ, જ્ઞાન હેમાળામાં જે ગળ્યારે ;
શીખ સમજ રતનદાસ, પુરાણ વાંચે તેથી વેગળારે.

પદ ૪૪ રાગ એજ.

સહુએ સ્વરૂપ આતમારામ, સાંભળ શીખ ગુરુજી ઝોચરેરે;
મિથ્યા જાણિયે રૂપને નામ, એતો અણુછતાં જનમે મરેરે.
એતો નથી ને ઊભો થાય, જીવ નામ ધર્યું પુન પાપથીરે ;
ઘણું સંસારમાં સરાય, માની માયાઓ તર્યો આપથીરે.
ભૂલો પોતે પોતાનું રૂપ, સત્ય સત્ય માયા માની રહ્યોરે ;
આદ્ય અંતે સહુ સ્વરૂપ, મધ્યે અણુછતો ઊભો થયોરે,
હૃદ આંધી બેઠો સંસાર, ધારણ વળ્યું માયા ઘેનનુંરે ;
માત તાત બ્રાત પરિવાર, નારી બાળક સ્વપનું રેનનુંરે.

એતો સરવે મિથ્યા જાણુ, સુરતિ સાખ પુરાણે ઓચરેરે ;
 છૂટે લાખ ચોરાસી ખાણુ, જે તું તાઈ રૂપ અનુસરેરે.
 જાગી જતો નથી લગાર, સ્વપતું સાચું ભાસ્યું રેનમાંરે ;
 તાઈ રૂપ પરાને પાર, નથી જાણતો માયા ઘેનમાંરે.
 એતો જે કોય જાગ્યા જન, આતમ સ્વરૂપ જાણ્યું આપણુંરે ;
 શીખ સમજ દાસ રતન, માયાં જાણુ પરાઈ થાપણુંરે.

પદ ૪૫ રાગ એજ.

દ્રવ્ય થાપણુનું ઘરમાંય, મૂરખ મોટપ મોટી રાજનીરે ;
 જ્ઞેને સવારે શું થાય, ખરી ખખર નથી આજનીરે.
 ખાય પિયે ને કરે વેપાર, નથી સરવાળો સંભારતોરે ;
 ખોટા દીસે તારા પાડ, જેમ જુગટિયો દ્રવ્ય હારતોરે.
 ધણી લેવા આવે જેવાર, ત્યારે કેમ કરીને છૂટશેરે ;
 ખાંધે અડીને કાઢે ખાહાર, પછી શેરી શેરી શીશ કૂટશેરે.
 જેમ વાદળ ફેરી છાંય, એમ જાણો માયાનો ખેલ છેરે ;
 આગે કમાણો નહીં કાંય, થાપણુ માગે તે કેમ મેલશેરે.
 હુવે શ્યો કરવો ઉપાય, પણ ખોયું ખોતાની સાખનુંરે ;
 પછી અંધન ખાંધ્યો જાય, માંડ્યું ખત ચોરાસી લાખનુંરે.
 રૂઢે હોય શુદ્ધ વિચાર, શરણું લેને હરિગુરુ સંતનુંરે ;
 આવે ભવસાગરનો પાર, કારજ કારણુ ટળે જંતુનુંરે.
 ગુરુ ગોવિંદપૂરે આશ, કૃપા કરી અભયપદ આપશેરે ;
 શીખ સમજ રતનદાસ, ખત ચોરાશીનું કાપશેરે.

પદ ૪૬ રાગ એજ.

હરિ અજગો નથીરે લગાર, મૂરખ લેહવિના નથી લાજતોરે ;
 મનમાની રહ્યો સંસાર, દીન પશુની પેરે ગાજતોરે.

કરે અણુછતા ઉપાય, માન્યા મનવંડે સાચાં કરીરે ;
 પછી તીરથ ફરવા જાય, અંધ દેખે નાહીં ઘટમાં હરિરે.
 ફરી ફરીને આવ્યા ઘેર, મુખે મોટા મહાતમ ઓચરેરે ;
 જ્યેયા મોટમોટા શે'ર, મોટી વાતે કરે સહુ સાંભળેરે.
 તેને સહુ કહે ધન્ય ધન્ય, માન ચડયું છે મદ પૂરમાંરે ;
 પછી ફૂલી રહ્યો નિશિદ્ધિન, દાસપદ આવે નહીં ઉરમાંરે.
 દાસપદવિના કલ્યાણ, કેનાં થયાં નથી થાશે નહીંરે ;
 જેમ કોટે બાંધી પાષાણ, સાહેર તરવાને આલ્યો સહીરે.
 એતો કેમ ઉતરશે પાર, ભાર મોટપનો માથે ઘણારે ;
 રૂદે હોય શુદ્ધ વિચાર, જાણજે સંચી રચે ખોજ તણારે,
 દાસપદ લીધું જે જન, તેણે સેવ્યા હરિગુરુ સંતનેરે ;
 શીખ સમજ દાસ રતન, તેણે આણ્યો માયાના અંતનેરે.

પદ ૪૭ રાગ સામેરીનું.

એતને સવેળારે, માનખો જનમ જાય છેરે,
 તેતો તુંને થાય છે મોટી હાણ ;
 અંત ન આવેરે ચારાશી લાખમાંરે,
 ફરતાં ફરતાં ચારે ખાણ.

૨૩

સમજને સાચુંરે, કાચું કોરે કરીરે, પરહર અણુછતાની આશ ;
 દેહને આદેરે, રૂપ મિથ્યા જાણજેરે, અરૂપી આતમા સોએ પ્રકાશ—
 એતને. ૧

જાણજે તું તેનેરે, જેવડે જગત છેરે, જાય થાય માયા કેરો ઠાઠ ;
 આળ્યો ને ગયોરે, કેવા નથી આતમારે, કેમ કહીયે વામન ને
 વૈરાટ—એતને. ૨

જવાલ માયાનીરે, લાગી ચૈાદ લોકમાંરે, તેમાં દાઝે માનવ દાનવ દેવ
 સંત ન દાઝેરે, માયાની અનળથીરે, જેને રૂદે રામ લજનની ટેવ—
 એતને. ૩

આપદા ઊઠીરે, અણુછતી માંહ્યથીરે, તેણે કરી દાઝે તાઈં તન ;

ઠારક વળેરે, શુદ્ધ વિચારતારે, સમજી લેને દાસ રતન— ચેતને. ૪.

પદ ૪૮ રાગ એજ.

તન નથી તાડરે, એવું નિશ્ચય જાણ્યેરે,

રાખ રૂદે આતમનો અભ્યાસ ;

મેલ હું ને માડરે, અંધારું એજ છેરે,

તેતો ટળે સંત શબ્દ પરતાપ

ટેક.

સ્થિર નથી કોયરે, કીટ પ્રહા લગીરે, જેજે ઉપના તે અલપાય ;

બુવોને વિચારીરે, કોય કોનું નથીરે, એક એક આવે ને એક

જય—તન. ૧.

દરસન કીજેરે હરિગુરુ સંતનારે, મન કર્મે રાખી હૃદયમાં લાવ ;

શોક ન આવેરે, આનંદ ઉપજેરે, લીજે કાંઈ જીવનમુક્તિનો લાવ—

તન. ૨.

ધ્યાન હૃદયમારે ગુરુ ગોવિંદનુંરે, ભજિયે ગોવિંદ ગોવિંદરામ ;

ગુરુની કૃપાએરે, અલયપદ પામિયેરે, આનંદ આનંદ આઠોજામ—

તન. ૩.

નિરમળ દેશરે સતગુરુ સંતનોરે, જેવાં કાંઈ નિરમળ જાણી રીત ;

હરિને ગુરુરે સંત નિરમળ સદારે, દાશ રતન કર સાચી પ્રીત—

તન. ૪.

પદ ૪૯ રાગ એજ.

ટાળને અસંતરે, અણુછતી આપહારે,

મેલી દેને મૂરખ મનનું માન ;

મમતાને ભારેરે, નરખર જાણિયેરે,

સમજ તો સંત કરે છે સાન.

ટેક.

હરીને ન એઠોરે, હુરમતિ દાઝતોરે, જ્યાં જ્યાં જાય ત્યાં માયાની ઝાળ ;

ઠારક નાવેરે સંત સંગત વિનારે, નિત નિત નિકટ આવે છે કાળ—
ટાળને. ૧.

ડા'પણુ ડોળેરે, જગતમાં જાણુછેરે, હરિલજનમાં થયારે અજાણુ ;
ઉંઘ ન ઉડીરે, અંધારામાં આથડયોરે, જેમ કાંચ ઘૂવડ ન દેખે
ભાણુ—ટાળને. ૨.

પ્રગટ ન દીસેરે, ઠાંકયો રવિ વાદળેરે, એમ કાંચ અજ્ઞાને ઠાંકયો રામ ;
દશનો મોડયોરે, આલે ચોંપે કરીરે, તોય ન પામે પોતાનું ધામ—
ટાળને. ૩.

રણુમધ્યે શૂરારે, શીશ અરપી રમેરે, જેને કાંચ પ્રાણુ તજ્યાથી પ્રીત ;
સામા દળ દેખીરે, આનંદ ઉપજેરે, દાસ રતન કહે એ સંતોની
રીત—ટાળને. ૪.

૫૬ ૫૦ રાગ એજ.

પરિબ્રહ્મ પોતેરે, સઘળે પૂરી રહ્યોરે,

જડ ચૈતનમાં એનો વાસ ;

વેશ માયાનારે અનંત અપાર છેરે,

તેતો શોભે આતમને પરકાશ.

ટેક

ફરી ફેરે નાંહી'રે જેણુ જાણુયો આતમારે, મિથ્યા જાણુયો માયાનો

વિસ્તાર ;

ખીજે ન જાણુરે વાતો બ્રહ્મ લેહનીરે, આપે આપને જાણુણુહાર—

પરિબ્રહ્મ. ૧.

ખીજ જેણુ જાણ્યારે મૂળ માયાતણારે, તેતો કાંચ ઉગી વૃક્ષ ન થાય.

ખળવાની ખીકરે જ્યાંલગી ઇન્ધન હતુ'રે, જાણ્યા પછી ઇન્ધન

કેમ કે'વાય —પરિબ્રહ્મ. ૨.

ભયોં ભરપૂરેં દૂર નથી દેખવોરે, દૂર દૂર જોતાં નહીં દેખાય;

પાછો ફરી જોનેરે પ્રભુ તારે પાસ છેરે, સમજી પોતે પોતામાં

સમાય—પરિબ્રહ્મ. ૩.

મનવડે મानीરે સંગતી સાચી કરીરે, તેને કાંચ નવ હોય વૃદ્ધ

ને હાણુ ;

અખળા આંધ્રીનરે હરિ સનમુખ સદારે, દાસ રતન ગિથ્યા જાણુ—

પરિબ્રહ્મ. ૪.

પદ ૫૧ રાગ એજ,

બુવોને વિચારીરે, બહાલા નથી વેગળારે,

દાવા સહિત દીસે તુંને દૂર :

જેને નરદાવેરે પ્રભુ તારે પાસ છેરે,

રોમે રોમે ભરી રહ્યો ભરપૂર.

ટેક.

રહિયે નરદાવેરે અન્ય આશા પરહરીરે, જેમ કાંચ પરધરનો મેમાન ;

ખાય તે પિયેરે ઓઢી પેરી સંગરેરે, નજાણે કાંચ માણું એવું

મન ધ્યાન—બુવોને. ૧.

હહાવો કીજેરે કીજે સંગ સાધુનોરે, જેણે કરી ઉતરિયે ભવપાર ;

ચોટ ન લાગેરે ભય જમકાળનોરે, અકરતા કરતાનો આધાર—

બુવોને. ૨.

વાત વિસ્તારીરે નાશ કે'તે નરકનીરે, વળી વખાણ્યા સ્વર્ગના ભોગ ;

સમજીને કહુંરે ઉંઘ્યા જગાડવારે, છેકે જ્ઞેતાંરે સ્વર્ગ નરક બે

ફેક—બુવોને. ૩.

સાન ગુરુનીરે સમજે કોઈ અનુભવીરે, જેને કાય આપું નહીં ભવલેશ ;

ખળ નવ દાખુંરે અખળા થઈ રહિયેરે, દાસ રતનકે એ સંતોનો

દેશ—બુવોને. ૪.

પદ ૫૨ રાગ કાનડો.

દેખો ખેલ અવિગત માયા, મેરી મેરી કેતે હૈ મૂરખ અંતે

નાંહી અમર કાયા.

ટેક.

જનુની ભૈ જગત રચનેકું, આપે આપ તીનો ગુન જાયા ;

બ્રહ્મા વિષ્ણુ ભસમ ક્રિયેરે, ફેર શંકરજીકો મન હરાયા—

દેખો. ૧.

વરેહે આપ શિવ શક્તિકું, દેહ પલટી નામ ઉમયા ધરાયા ;

પ્રહ્મા વિષ્ણુ ક્રિયે હય સજીવન, સોહી શંકર મ્હાપુરૂપ કહાયા—

દેખો. ૨.

ક્રિયો વિસ્તાર અનેકરૂપ, ધારણ દાનવ દેવ માનવ રંક રાયા ;

પ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેશ ઈન્દ્ર, ન્યારે ન્યારે ધામ ઠેરાયા—

દેખો. ૩.

સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાલે, પ્રગટી તીન ભુવનમેં પુરી. હય માયા ;

પૂરનપ્રહ્મ અખંડ અયોનિ, સોહી પ્રહ્મ ભીતરહી છીપાયા—

દેખો. ૪.

જનમ લિયો પિતા ઘર પુત્રી, સુતપિતાકો લગની ઠરાયા :

પરની પિયાકે ઘર લઈ નારી, જનુની લઈ જખે સુત જાયા—

દેખો. ૫.

માયા માત સુત સંસાર, જગત જનુની નામ ધરાયા ;

ચૌદલોક વસ ક્રિયા પેપાને, અદ્વિત આતમ જીવ ઠેરાયા—

દેખો. ૬.

આપ નહીં તો માયા કોનકી, વસ્તુરૂપ સ્વતંત્ર પાયા ;

દાસ રતન કહે ગુરુગમસેં મિટયો, પંથ અખ મૂલ ઘર આયા—

દેખો. ૭.

૫૬ ૫૩ રાગ એજ.

જનો જન એહી મૂલ ઘરકી, જસેં પીર મટે પંથનકી ;

પરે પહિચાન સચરાચરકી.

દેવો દાનતો લેવો કોનસોં, એસેં જનકે માયા મુરકી ;

મેં નાંહીં તો ગ્રહી રહ્યો મોકું, સો કયા જાને અખંડવરકી—

જાનો. ૧.

જે ઈચ્છે સ્વરૂપ પિયાકો, તો તું નાર ખબરકર નરકી ;

દેહરૂપ મિથ્યા હે તેરો, જે ખુજે ખુદ્દ લેશ સતગુરુકી—

જાનો. ૨.

સુર અસુર કહેશો નાંહીં, નાંહીં હદ જાંહાં હરિ હરકી ;

નિરગુણ સગુણ કેસે કહેવે, કહી ન જાત એહી અક્કલકી—

જાનો. ૩.

અગમ્ય અલેદ અક્કલ સોહી જાને, દેહ દિશા નાંહીં વાકો સરકી ;

દાસ રતન નાંહીં નામ ધરાયો, જેસે હેમ સો કેત કુંડલકી—

જાનો. ૪.

पद ५४ राग ऐज.

हेणो राम रमे घटमांहीं, जे हेणो सो घटमां हेणो ;
दुरहीं हेणन केसें नही. टेक.

किरत धाम तीरथ हेडलावे, आप है आगे है हेभाध ;
ऐ होतुं मिथ्या हे मूरण, व्यापक अह सो जनत नांहीं—
हेणो. १.

जे धन्धे तुं रुप आपनके, ओरहीं हेणे सोतुं नांहीं ;
तेरो रुप तुंहीमे तुंडेही, अतनअह कडाहीं— हेणो. २.
पूरण अह रह्यो हे पूरी, जड अतनमे हुजे नांहीं ;
ज्यां सरावर रूप सरिता सिंधु, जण जलरुप सो अक हे
नहीं—हेणो. ३.

जान्यो राम काम लयो पूरन, घट घट आतम हरसाहीं ;
हास रतन कडे नहीं हुजे गुरु, आतमराम हियाडे भताध—
हेणो. ४.

पद ५५ राग ऐज.

जनत नांहीं आत्म अविनाशी, ऐही अद्रष्ट द्रष्ट नहि आवे ;
सोडुं स्वतंत्र रह्यो परकाशी.

हिल हिलार सो हेणत नांहीं, किरत हेदार अद्री ओर काशी ;
जगन्नाथपुरी द्वारका हेणे, आप न जनत रेत हडासी—जनत. १.

गंगा प्रयाग त्रवेणी यमुना, सरस्वती पुष्कणजल माती ;
नावत नावत वृद्ध लयो हे, जनत नांहीं आतम घटवासी—जनत. २.

गगना पारसो पार पराने, आह अंत मध्य केम केवासी ;
उत्तम मध्यमना ऐ लघु हीरध, आर भाणु नहीं लभ्योरासी—

जनत. ३.

वरतु विशेषे नहीं नाम नरुपा, आप अछाते माया प्रकाशी ;

दास रतन के ऐकही आत्मा, दशरूप धारणु माया विलासी—

जनत. ४.

पद ५६ राग ऐज.

आत्मलेह न जनत तनमें, जहां देणोतां तुंहीं दरशे ;
हुन्ने नांहीं यौहभुवनमें, आत्मलेह जनत तनमें. टेक.

कटु तीक्ष्णु भीठे सुगंधी, भात भातके वृक्ष हें वनमें ;
सर्व कूल रहूं ऐक जणसें, हुन्ने नांहीं नीर वृक्षनमें— आत्म. १.

जल द्रष्टांते ऐकही आत्मा, लिन्न लिन्न लवसें केत भुवनमें ;
ऐही समजनसें किरत योराशी, देणत नांहीं वस्तु सहनमें—
आत्म. २.

करम धरमको भरम न जनत, मानत आप रेत मगनमें ;
आह्वर हुंढत किरत द्विवाता, करत आहर जग जगनमें—आत्म. ३.

तीरथ प्रत करत उपासन, आद्य अंत नहीं जनत मनमें ;
दास रतन के ऐकही रूपे, लेहा लेह सो नांहीं अगनमें—आत्म. ४.

पद ५७ राग ऐज.

जन्योरूप लूप लयो आपे, सुरीनर मुनि जन मथी मथी थाके ;
वस्तु अमाप सो नावत मापे. टेक.

लूलव सुर जन मोल तपसतहीं, सप्त लोकमें रह्योहे व्यापे ;
अतल वितल सुतल तलातल, महातल विसातल पातालहीं थापे—
जन्यो. १.

यौह लोककी करवा माया, धश अण्डकें माये अहापे ;
आह नहि आये अंत नहीं जये, युंके त्थुंहीं नांहीं उथापे—
जन्यो. २.

जे जन जने यहीरूप मेरे, देहीरूप लयो उथापे ;
कूल्यो रेत आप आपनमें, दाजत नांहीं त्रिविधि तापे— जन्यो. ३.

संत समागम होय तो सूत्रे, जग जगनहीं सूत्रत आपे ;
दास रतन कडे रुप अरुपी, जे पद पावो गुरु परतापे— जन्यो. ४.

पद ५८ राग ऐज.

समजे संत वचन ऐही विधसें, ओर उपासन सणहीं छोडे ;
आप उपासन आपकी बुद्धिसें, समजे संतवचन यही विधसें. टेक.
राम अरुपी सो जनत नांहीं, मान आप माया किरधसें ;
पांघे जंध सुजंधहीं ऐसें, छूटत नांहीं अष्ट सिद्धिसें— समजे. १.
मानत आप न जनत आतमा, लटकत लवमे ऐही कुबुद्धिसें ;
जनम भरखुसो संत मिटावे, जेसें मिटे रोग औषधसें—
समजे. २.

जड त्रैतन्यमे रह्यो हे पूरी, जेसें वास पुण्पडे मधसें ;
ऐही अद्रष्टि जने गुरु ग्यानी, ज्युं विष परणे नील विविधसें—
समजे. ३.

मिठयो रोग जनम भरखुडे, सतगुरु वेद मिले महानंदसें ;
अण न मड् में ल्या सदाध, दास रतन कडे गुरुकी सिद्धिसें—
समजे, ४.

पद ५९ राग ऐज.

प्रीछो लेद वेदसें न्यारो, वेदमे लेद ऐसें रह्यो हे ,
जेसें महीमे भाजन चारो. टेक.
वेद मृजदें विश्व लयो हे, नामरुप जहु कियो विस्तारो ;
दानव देव पशु पन्नंगा, माने चाहे लोकडे चारो— प्रीछो. १.
पिंड ग्रहण्डे रह्यो हे पूरी, हे सणहींमां समसें न्यारो ;
मही भाजन द्रष्टांते लछये, मथन कियो तण भाजन तार्यो—प्रीछो. २.
आतमलेद घृत जण पायो, काया वेद छाश ओचारो ;
तकुपानसें कया कारज होवे, घृतसें हीपसों होत उजरो— प्रीछो. ३.

ચૈતન્ય પ્રહ્લ કાયાસો માયા, એ દોનું સેં ભયો જુગ સારો ;
દેહુકો નાશ આતમ અવિનાશી, દાસ રતન કે એહી ઉરધારો—

પ્રીછો. ૪.

રવિદાસ.

હાહારમાં ખંભાએડાવાલી જગ્યાવાલા.

પદ ૧ પ્રભાતિયું.

અહુનિશ ભજનવિના લક્ષ તે નવ લહે, ભક્તિ દુર્લભ તે કેમ આવે ;
જોલ ખરો રમે, સહુ સલાને ગમે, મૂઠ છૂટે ત્યારે રમત કાવે. ટેક.
જ્ઞાનમાં મન ગણે રોગ ખીજ ટળે, ટેક ચૂકી નવ ટાંક ચાલે ;
ધ્યાન ધીરજ ધરે કલ્પના નવ કરે, સકળ સંસારમાં નાથ ભાળે—

અહુનિશ ૧.

શબ્દને શોધિયેં બુદ્ધિને યોધિયેં, મેલી વિરોધ વિકાર ખીજ ;
પલકમાં ખલક જગત જાતી ગણે, નામના ઉપાસી તે નામે રીઝયા—

અહુનિશ. ૨.

સમદ્રષ્ટિ કરે પ્રપંચને પર હરે, શબ્દ સાચા વરે સંત કેરા ;
અજરા જ્યારે જરે અવિનાશી ને યોચરે, મેલવા ઘાટના સરવે

ઘેરા—અવનિશ. ૩.

હું ને તું જ્યારે ટળે શીશ દહ ગુરુને મળે, દાસ થઇને રહે દીનભાળે ;
કે રવિદાસ નિજ નામ નિશ્ચય ગ્રહે, આધીન થઇને આયુ નાળે—

અહુનિશ. ૪.

પદ ૨ સામિયાની ગરખી ૧.

અમે અમારે દેશ વળ્યાં હૃદયે રેલે ;
એવાં વચન કહ્યાંતાં તેહ પળ્યાં હૃદયે રેલે

ટેક.

તમારે અમારે અંતર નથી	હૃદયે રેન્ને ;	
એવું શું કહિયે મુખથી કથી	હૃદયે રેન્ને,	અમે. ૧.
દુર્લભ મળવું દેહનું	હૃદયે રેન્ને ;	
એવું વીધેલ મન વેહનું	હૃદયે રેન્ને.	અમે. ૨.
જીવન જીવન પ્રાણ છે	હૃદયે રેન્ને ;	
મારા વિસામા વિસરામ છે	હૃદયે રેન્ને.	અમે. ૩.
સ્નેહમાં શિરોમણ ખાણ છે	હૃદયે રેન્ને ;	
મારા જાણમાં ચતુર સુજાણ છે	હૃદયે રેન્ને.	અમે ૪.
સ્નેહ સુંદર શ્યામ છે	હૃદયે રેન્ને ;	
મારાં કાળજાં માયલી કોર છે	હૃદયે રેન્ને.	અમે. ૫.
પ્રેમીને હરિ પાસ છે	હૃદયે રેન્ને ;	
ભાણ ચરણ રવિદાસ કે	હૃદયે રેન્ને.	અમે. ૬

પદ ૩ ગરબી ૧.

બાઈ તમારે કામ ઘણું કુંવરનું ;	
બહુ મછરાણેરે, માન ચડ્યું મોહનનું.	૧.
સિંહ માંકડલાંરે, એ ઉચકાવી લીએ છે ;	
ઘરમાં પેસીરે, શોધી મધ પિયે છે.	૨.
ગોળી મારી ફેડીરે, માખન લઈ દોડે ;	
લઈ ખવરાવેરે, ગાળ દઈ મુખ મોડે.	૩.
કઈ સમજાવેરે, કહું છું રૂડી આશે ;	
આ ગોકુળમાંરે, નવી નવાઈયો થાશે.	૪.
લોપી આડ્યાંરે, કંસતાણી બહુ માળ ;	
રવિયા સ્વામીરે, ઘઈ ખેઠા છે રાજ.	૫.

પદ ૪ ગરબી ૨.

કાંધક વારોરે, બાઈ તમારા તનને ;	
તાપ ઉપજાવેરે, સહુ ગોપીના મનને.	૧.

ઘરમાં પેસીરે, બાળકડાંને મારે ;	
ખમિયેં છિયેંરે, બાઇજી લાજ તમારે.	૨.
ચાળા એનારે, અંતે એને નડશે ;	
નહીં ચાલેરે, કંસને કેવું પડશે.	૩.
વ્રજમાં વલ્લભરે, બાઇ તમારો ચારો ;	
કૃષ્ણ હરાડોરે, બળભદ્ર કાંધક મારો.	૪.
ઠાંકી લાવીરે, બાઇ તમારો છેયો ;	
બાળ પોતાનોરે, અબળાએ એબળખિયો.	૫.
થઇ ખસિયાણીરે, આ કૌતક તે શું છે ;	
રવિયા સ્વામીરે, મદિરમાં રહી પૂછે.	૬.

પદ ૫ ગરબી ૩.

એ કોણુ લાગ્યુંરે, માતા રાવ અમારી ;	
આણે શેકેરે, ધૂરત નાર ધૂતારી.	૧.
ખૂઠી ચાલું છુંરે, માતા આ ગોકુળમાં ;	
આંખ ચડાવીરે, અબળા બોલે બળમાં.	૨.
પુત્ર પોતાનોરે, કાંધ ચડાવી લાવી ;	
આવી હતી બળમાંરે, આગળ રાવ ન કાવી.	૩.
મુખ બોલતાંરે, મોહન આવ્યા બારે ;	
ગોપી સામાંરે, યશોદાજી બોલ્યાં ત્યારે.	૪.
જૂઠા બોલીરે, જૂઠી વાત બનાવે ;	
રવિયા સ્વામીરે, કોઈની રાવ ન લાવે.	૫.

પદ ૬ ગરબી ૪.

શબ્દ સુણીનેરે, ગોપી વળતી બોલી ;	
છિદ્ર કુંવરનાંરે, તમને દાણું બોલી.	૧.

- પુત્ર તમારેરે, ત્રણ લુવનનો રાજે ;
 ગમે નહીં કેનેરે, અમને એનો આજો. ૨.
- ધ અંચળ છેરે, લખિયો છે લિપિમાં ;
 નિગમ ન જાણેરે, કામ છે કીકીમાં. ૩.
- મજ વશ કીધારે, લોચનિયાંને ચાળે ;
 વચન કહેતેરે, ખોલતાં વ્રત પાળે. ૪.
- કામણુ ગારેરે, કાને કામણુ કીધાં ;
 મારા ગોરસરે, ચોરે ચોરીને પીધાં. ૫.
- હું પુંકે થઈરે, નાઠો ખાતો ખાતો ;
 રવિચા સ્વામીરે, મલપે છે મદમાતો. ૬.

પદ ૭ ગરબી ૫.

- કૃષ્ણજી વાળેરે, આ છોડી છે કેની ?
 ચડી ચડી આવેરે, આગી ભણી રેની ? ૧.
- આ લરવાડીરે, દીસે છે ખોલકણી ;
 બહુ બળ દાખેરે, ઠીક ન ખોલે ઠગણી. ૨.
- તુજને ન જાણીરે, એવી રસના વાળી ;
 તું તારે ઘેરરે, ખોલ વિચારી જાળી. ૩.
- માતા પિયું નહીંરે, તરશ્યો કોયનું પાણી ;
 મારે ઘેર છેરે, નવલખે ઘેન હુએંણી. ૪.
- સાન કરીનેરે, અબળા આગી ભણી ;
 રવિચા સ્વામીરે, ખાંતે નિરખે ખુબી. ૫.

પદ ૮ ગરબી ૬.

- ઓરા હરિ આવેરે, વાત કહું હું છાની ;
 શુંજ અમારીરે, મેરમ લેજે માની. ૧.

આપણુ મળશુંરે, ંહાલા આજ એકાંતે ; હેરણાં હેરેરે, વચમાં વેરી રાતે	૨.
લોક ધૂતારારે, અમથી આડજ બાંધે ; સંશય ભરિયારે, સાકુત સાંધણાં સાંધે.	૩
કોય ન જાણેરે, વાલા એવું કરજે ; રવિયા સ્વામીરે, કહું તે કાનજ ધરજે	૪.

પદ ૯ ગરબી ૭.

ભલે પધાર્યારે, રહીતી વાટજ જોઈ ; વાલમ તમસુંરે, ંહાલું ન મળે કોઈ.	૧.
સગાં સંસારીરે, મુખડાનાં સહુ મીઠાં ; મનનાં મેલાંરે, ન ગમે નજરે દીઠાં.	૨.
મરમે બોલેરે, હુરિસું હેત ન ધરિયે ; કુળ લજવ્યુંરે, કંથ કહે ત્યમ કરિયે.	૩.
સાસુ નણદારે, સમજાવે બહુ સાને ; વહુજી તમનેરે, કામણ કીધાં કાને.	૪.
હું નિર્લાજ થઈરે, મેલ્યો જગનો આડો ; રવિયા સ્વામીરે, રંગભર અમને રમાડો.	૫.

પદ ૧૦ ગરબી ૮.

કાંઠક જાણેરે, ંહાલપણાની વાતો ; રાધાજી પૂરેરે, ખાંતેલાની ખાંતો.	૧.
સહુ સુંદરીમારે, રાધાજી છે તદૂપે ; મનની જાણેરે મોહનનું મન કુંપે.	૨.
શામની સાથેરે, સ્નેહની સરક તણાયે ; દીઠા વિન્યારે, એક પલક જુગ જાયે.	૩.

અહોનિશિ પોતેરે અંગેથી નહીં અળગા ;
 જ્ઞે તરછોડુંરે, તોએ રહે છે વળગા. ૪.
 અંતર ભાંગોરે, એક થયાં રસ રીતે ;
 રવિચ્યા સ્વામીરે, પલક ન મેલું પ્રીતે. ૫.

પદ ૧૧ સંદેશા.

એક સમે ઓધવજીને કહે શ્રીકૃષ્ણજી,
 સાંભળ્યું મુજને વ્રજવાસીનું હેતજ્જે ;
 ભરમરહિત ભક્તિરે ઓધા વ્રજનારની,
 મુજને સોંપ્યાં તન મન પ્રાણ સમેતજ્જે— એક સમે. ૧.
 ઓધવજીનાં મનની જાણી હુર ઓચર્યા.
 ઓધવજી તમે જાઓને ગોકુળ ગામજ્જે ;
 વાટ જીવે છે મારી નંદ યશોમતી,
 વ્રજજનને કાંઈ આપો નિજ વિશ્રામજ્જે— એક સમે. ૨
 રથ જ્ઞેડીને ઓધવ ગોકુળ આવિયા,
 હેતે મળ્યાં કાંઈ નંદ યશોદા માયજ્જે ;
 ગુંજડલી કરતાંરે વીતી સર્વે જામની,
 પરોડ થયું ને વ્રજનારી મંગળ ગાયજ્જે— એક સમે. ૩.
 પ્રભાતે રથ દીઠો નંદજીને આંગણે,
 નંદખાવાને ઘેર વળી આંઘ્યા અકરૂરજ્જે ;
 સાંભળતામાં મળિયો સરવે ગોપિયો,
 થયા એકઠા જ્યમ સમદરિયામાં પૂરજ્જે— એક સમે. ૪.
 વિચાર કરે નંદજીને મંદિર જાવાનો,
 ઓધવજી કાંઈ આંઘ્યા ગોપીને પાસજ્જે ;
 હુળીમળી ઓધવને આસન આપિયાં,
 ભાણ ચરણ રજ જોડ્યા સુત રવિદાસજ્જે— એક સમે. ૫.

પદ ૧૨ રાગ એજ.

- ઓધવળ એક વાત કહું નિજ પ્રેમની,
નેમી નલે કાંઈ હરિજનો લવલેશજે ;
પ્રેમેને પ્રીતરે પ્રભુ મારે પાસ છે,
દો દીલ હોય તે બદલે દેહીના વેષજે— ઓધવળ. ૧.
- ઓધવળ સનેહી તમે શ્રીકૃષ્ણના,
પાસેલ હોએ તેને લાગે નહીં રંગ પાસજે ;
કસ્તુરી વસેરે નાભી મૃગને,
છે પાસે પણ સુંઘે જઈને ઘાસજે— ઓધવળ. ૨.
- લગવાંને પેરીરે સાધન સાધો વનમાં,
ભોંય સાથરો કંઠમૂળ કૂળ ખાયજે ;
પવનને ચડાવી કંઈક પચી મુવા,
માવો અમારા નયણા રૂઢિયા માંહજે— ઓધવળ ૩.
- જેગ લેઈ અખળા વનમાં ક્યાં જાયે,
ચટકો લાગ્યો લાલન પડિયા છેદજે ;
પ્રહ્લાને ભૂલારે ચરિતર એના જોઈને,
શેષ સરીખા પાર ન પાસે વેદજે— ઓધવળ. ૪.
- ખટદરશન ખટપટમાંહીં ખડી રહ્યા,
ત્રિકમ છે કાંઈ તુજ પાસે મુજમાંહીંજે ;
રાતને દિવસ વ્રજમાંહીં રંગે રમે,
તમે જઈને ઘેસશો કેઈ જગ્યાયજે— ઓધવળ. ૫.
- ઓધવળ અમનેરે ધામ પોતાનું દેખાડિયું,
જ્યાં નહિ પોચે તત્ત્વ સૂરજ ને ચંદ્રજે ;
ઈંદરને કોચ્યોરે ગિરિવર કર ધર્યો,
ગોપીમાં કાંઈ રાસ રમ્યા ગોવિંદજે— ઓધવળ. ૬.
- ઓધવળ આવ્યા ને અતિ આનંદ વધ્યો,
તાપ સમાણા પોતી તે મનની આશજે ;
વચન સુણીને ઓધવળ હરખિયા,
ભાણુ ચરણ રજ યોલ્યા સુત રવિદાસજે— ઓધવળ. ૭.

પદ ૧૩ રાગ સામેરી.

જાગીને જાતાંરે, સ્વપતું સમી ગચુંરે,
પ્રગટયો છે પરમાતમ પ્રકાશ ;
સતગુરુ દ્રષ્ટેરે, હરિવિના અંત નહીંરે,
હીસે છે મિથ્યા માયા ભાસ.

ટેક.

ઉલજ લાગીરે સુરજ સેજમાંરે,
મટી ગયા વાક્ય જાલના કુંદ ;
સોહંગ ને સનાતનરે, સખધટ રમી રહ્યારે,
વરતે છે અક્ષરાતીત આનંદ—

જાગીને. ૧.

પહોંચી ન શકેરે, બુદ્ધિ તિહાં આપડીરે,
મન વાચાથી વસ્તુ છે વરજીત ;
સ્થુલ ને સુક્ષ્મથીરે, પાર પરમાતમારે,
નિરગુણુ નિરાલંબ છે અજીત—

જાગીને. ૨.

શૂન્યાતીતરે, શૂન્યમાં સોહામણારે,
ઝળકે છે તેજ પુન્ય ભરપૂર ;
ખાહેર ને ભીતરરે, સમરસ શામ છેરે,
રવિદાસ ઝીલે પ્રહ્લસિંધુ ભરપૂર—

જાગીને ૩.

પદ ૧૪ રાગ એજ.

સતગુરુ સાથેરે, ખાઈ મારે પ્રીતડીરે,
સમજાવી સાન, પૂરણુપ્રહ્લ લેદ ;
કારજ ને કારણુરે, ખાઈ મારે સમ થયાંરે,
કર્યો લઈ કરમ ભરમનો છેદ.

ટેક.

તન મન સોંપ્યાંરે, ગુરુજીનાં ચરણુમાંરે,
પ્રેમે કાંઈ પિયુજીને કીધા હાથ ;
ખાહેરને ભીતરરે, રસિકવર રમી રહ્યારે,
નજર આગળથી ન જાએ મારો નાથ—

સતગુરુ. ૧.

અબાણીને હુતીરે, અનંત આવરણુમારે, સતગુરુએ પડળ કીધાં લઘ દૂર ; અવનિશ ઝીલુરે પરમ આનંદમારે, જ્યાં જોઈ ત્યાં હરિ રહ્યા ભરપૂર—	સતગુરુ. ૨.
આપું તે ભૂલીરે વસ્તુ વિદેહમારે, પ્રગટ્યા છે પૂરણુબ્રહ્મ દિશ્યાય ; શુદ્ધને વિચારતારે, જે હતું તે રહ્યુંરે, અણુછતાં રવિદાસ નિરંતર ગાય—	સતગુરુ. ૩.

— — — — —

પદ ૧૫ રાગ એજ.

સતગુરુ યોત્યારે, મસ્તક કર ધરીરે, સેવક સાચી તમારી સાખ ; પ્રગટ રહું છુંરે તાહારારે પિંડમારે, મનડાંની દુઘ્ધા કાંડી નાખ—	સતગુરુ. ૧.
આનંદ આણીરે, અનુભવી ઓચરોરે, પ્રેમી જન સાથે પાળો પ્રીત ; જ્ઞાનને વેરાગેરે, ભક્તિ રસ ભાખિએરે, અંતર નિરમળ રાખો રીત—	સતગુરુ. ૨.
શીળ ને સંતોષરે, ક્ષમા બહુ રાખીએરે, સાચ દયા આધીનતા બહુ હેત ; બાળકને સ્વભાવેરે, રેવું એવી રંણીએરે, વશ્ય રાખો જીજ્ઞા ઈદ્રિ સમેત—	સતગુરુ. ૩.
ગલિત પાણુરે ગંભીરાઇ અતિ ઘણીરે, જેવા કાંઈ ગંભીર છે દરિયાવ ; લેહેરી ઉઠંતીરે માંહે સમાવીએરે, મન ગાળી ટાળો દેહનો સ્વભાવ—	સતગુરુ. ૪.
કઠોરને કંગલાઇરે, હુઠ હરકત ઘણીરે, મ્હોડાંના મીઠાં ને ચિત્ત કલપાંત ;	

હરિજન હુશેરે, ન્યારા તેનાથી રહેરે, અંતર અવગુણ ન આણે સંત—	સતગુરુ. ૫.
દીઠી ને અણુદીઠીરે, કરે કોઈ અનુભવીરે, સાંભળી સમાવ કરે કોઈ સાધ;	
તખત ત્રિવેણીરે, જઈ આસન કરેરે, આવનિશ અખંડ સાંભળે નાદ—	સતગુરુ. ૬.
એવા તત્વદરશીરે, આગે સંત બહુ થયારે, જેણે કાંઈ મનમાં ન આણ્યો દોષ;	
મને કરમે વચનેરે, કેને નવ હુલતારે, તે સંત જીવતાં પામ્યા મોક્ષ—	સતગુરુ. ૭.
હંસરૂપે થયારે હંસને નિહાળતાંરે, પૂરણ થયો ભક્તિનો પ્રકાશ;	
સંશય સરવે શમ્યોરે, સાધુના સંગમાંરે, લાણુ ચરણુરજ યોલ્યા રવિદાસ—	સતગુરુ. ૮.

પદ ૧૬ રાગ એજ.

મન વણુઝારારે શ્યે અરથેં તું આવિયોરે, આવીને તેં શ્યોરે કીધો વેપાર;	
ભજન તું ભૂલોરે પ્રાણી ભગવંતનુંરે, તે તારો એળે ગયો અવતાર.	ટેક.
મનખા સરીખોરે પદારથ પામિયોરે, પામ્યો કાંઈ સુંદર દેહડી સાર :	
સુરીનર મુનિરે જેને ધમ્મે સદારે, તે તું પામ્યો છે અવતાર—	મન. ૧.
આરે સંસારમાં સોદો તેં શું કર્યોરે, વણુજીને ભર્યા વિષયના ભંડાર ; -	
ખેડણુ વાળારે પ્રાણી તેં ખોટા કર્યોરે, તે નાવ ઉતરશે કેમ પાર—	મન. ૨.

સદ્ગુરુ સંતોરે પ્રાણી તેં સેવ્યા નહીંરે,
 ચાલ્યો ચાલ્યો અસુરા કેરી ચાલ ;
 માણુક મેલીરે પ્રાણી પથરે પડ્યોરે,
 તે તારો મૂળ ગયો મુડિયાર--
 કરનાં હોયસોરે આ પલ કરી લયોરે,
 તેમાં કાંઈ વિલંબ ન કરજો લગાર ;
 કહે રવિદાસરે દાવ મત ભૂલજોરે,
 નહીં કાં અથડાશો વારમવાર--

મન. ૩:

મન. ૪.

પદ ૧૭ રાગ એજ.

હવે નહીં જાઉંરે માડી હુંતો સાસરેરે,
 હુંને મળ્યા જીવન જાદવરાય ;
 સુખ સ્વપનાનાંરે મારે કોણુ લોગવેરે,
 એણુ એણુ આયુષ એાછી થાય.
 પરપંચ દેખીરે હું પાછી વર્ગીરે;
 પ્રથમ ખોટો છે આરે વ્યવહાર ;
 સ્વારથ માહીરે સહુ સંશય ભર્યારે,
 તેતો પ્રાણી કેમ ઉતરશે ભવપાર--
 પાણીના પરપોટારે થાય ને કૂટી પડેરે,
 તેનો મુને કેમ કરી આવે વિશ્વાસ ;
 મરવું ને અવતરવુંરે ઉભું છે આગળેરે,
 ફરી પાછું આવવું ગરભમાં નવ માસ--
 ભય પણ લાગેરે ભોમ ભારે થઈરે,
 તેણુ ફરી કીધો સરવનો ત્યાગ ;
 હવે નહીં મેલુંરે હીરો આવ્યો હાથમાંરે,
 આજ મારાં ઉદય થયા છે લાગ્ય--
 નિત્ય નિત્ય ગાશુંરે ગુણુ ગોવિંદનારે,
 ઠહાલે મારે ખૂડતાં ઝાલીરે ખાંદ્ય ;

૧૬.

હવે. ૧

હવે. ૨.

હવે. ૩.

સ્વામી રવિદાસનારે પ્રેમ આનંદમારે,
ઠહાલે મારે રમાડ્યાં ઉરમાંય—

હવે. ૪.

પદ ૧૮ રાગ એજ.

ઓધવ કહોનેરે રસિલા વરની રીતડીરે,
શિયાં સુખ ભોગવે છે, સુંદર શ્યામ ;
કુળજ સંગેરે કઠણુ થયા કાનજરે,
ગોવિંદજી વીસર્યાં ગોકુળ ગામ. ટેક.

બાણતાં ને હતાંરે છળીસો છે નહીં દિયેરે,
અમ સાથે છળ રમ્યા બળભદ્ર વીર ;
સુખડાં સંભારતાંરે શુદ્ધ રહેતી નથીરે,
ધારણુ વિના કહો કેમ આવે ધીર— ઓધવ. ૧.

પાણીડાં ને ગયાંતાંરે જળ જમુના તણારે,
ધનશ્યામે રોક્યો જમનાનો ઘાટ ;
પાલવડો સાહ્યો દુરિજન દેખતાંરે,
વચ્ચે કરતા ઠહાલો વિનોદની વાત— ઓધવ. ૨.

ઠહાલોજી કહેતારે તેતો અમે પાળતાંરે,
અમ સાથે રાખતા અતિઘણું હેત ;
કૃષ્ણજી વિનારે ખીજું મારે કોઈ નથીરે,
અમે સોંખ્યાં તન મન ધન સમેત— ઓધવ. ૩.

અકળ ને લીલારે ઓધવ હરિ તણીરે,
ઠહાલાજીને વીસરીરે ત્રજની વાત ;
સ્વામી રવિદાસનારે સુખ સાલે રહેરે,
અમને નવ વીસરે દિવસ ને રાત— ઓધવ. ૪.

પદ ૧૯ ભજન ૧.

દેખારે દેખી મત કરો ભાષરે, સાન ગુરુકી હે ન્યારી ;
ખાર જા ગલી સગ હે ભૂલનકી, અંતરકી ગત હે ન્યારી.

ટેક.

- ખિના સુરત નટ ખેલ કરત હે, દોર ડગે ભોંપર ડાનીરે ;
 મોજ ન પામે જયગા જીવસેં, એક પલક સારા જીગ હારીરે—
 દેખારે દેખી. ૧.
- કોઇ કહે શ્રીકૃષ્ણ પૂરણ બ્રહ્મ, સોળસો ગોપીના વિહારીરે ;
 એસા દેખી કોઇ આપ દોડાવે, તો નરકેં જાવે નરનારીરે—
 દેખારે દેખી. ૨.
- રાજા જનકે આતમા ચિન્હો, રાજકીનો લુખ્યા ટાલીરે ;
 એક હાથ માયાકે ઉરપર, દુબે હાથે અગ્નિ ઝાલીરે—દેખારે દેખી. ૩.
- વિના સમજ મન સખમેં ખાવે, ઉદર ભરનકે અધિકારીરે ;
 જ્ઞાન તો ન જાણે વિષય રસ માણે, દે ખખપરમેં એકાકારીરે—
 દેખારે દેખી. ૪.
- એસારે સંત કોઇ સમદ્રષ્ટિ રેવે, સોહી સંતનકી મેં ઘંતિહારીરે ;
 કહે રવિદાંસ એર જગમેં ધૂતા, ખેલ કરત પણ હોય યોહારીરે—
 દેખારે દેખી. ૫.

પદ ૨૦ ભજન ૨.

- વાદવિવાદ મત કરો ભાઈ, અંતરથી તમે આપું ટાલો ;
 પૂર્ણાનંદ પરબ્રહ્મ પુરુષોત્તમ, યાહાર ભીતર એક ભાણો. ટેક
- હીલો ને પીળો લાલ સપેતો, એતન્ય નથી કંઈ રંગ કાળો ;
 હિંદુ મુસલમાન એક છે આતમા, જેમ ઢાળો ધાતુનો ઢાળો—
 વાદ. ૧.
- આલ ને અંતમાં એક છે આતમા, ખેલ ખેલે ખેલણહારો ;
 પાંચ તત્ત્વના પરકા ખોલે, વાદળ એથે ગાળે વરસાળો— વાદ. ૨.
- લેહ બ્રમના ભાંગી બ્રાતિ, છોડી દીએ ચિતડાંનો ચાળો ;
 સાધુ સંતનાં વચન માની લ્યો, જ્ઞાન હેમાળે મન જાઈ ગાળો—વાદ. ૩.
- આલ ને અંતમાં એક નિરંજન, વૃદ્ધ જ્ઞેષ્ઠનમાં નથી ખાળો ;
 કહે રવિરામ ગુરુ ભાણુ પ્રતાપે, તે મૂલ વચન તમે સંભાળો—વાદ. ૪.

પદ ૨૧ ભજન ૩.

રામના ભજન વિનારે પાર ન પડીરે પ્રભુના સમરણવિના ;
 આ કાયા ઘૂતારાનું શહેર છે. ટેક.
 આવ્યો તો ત્યારે તુંતો શી બોલી બોલતોરે,
 હુવે બોલછ તેમાં ફેર છેરે ભાઈ ફેર છે ;
 સુખરે સંપતમાં તુંતો શુરે લોભાણોરે, રામનાં ભજનનું તારે વેરછે—
 રામનાં. ૧.
 સાધુ થયા ત્યારે શુરે થયુરે, આલા આલામાં ઘણો ફેર છેરે ભાઈ
 ફેર છે ;
 છીપમાં ઉપજે એવાં સાચાં મોતીડાં, મોતીડે મોતીડે ઘણો ફેર છે—
 રામનાં. ૨.
 મોટપ તારી તેંતો ઘડીએ ન છોડીરે, તારો મોટપ તુંને વેડશેરે
 ભાઈ વેડશેરે ;
 કરિયું કમાયું તારી ચોપડે ચડશેરે, લેખાં લેવા હુરિ તેડશે—
 રામનાં ૩.
 કહે રવિરામ તારાં ભજન વિનાનાંરે. દીધાવિના કયાંથી લેર છે ;
 સાચે દિલે મારા પ્રભુને સમરો, એ ઘણીની ઘણી મહેર છે—રામનાં. ૪.

પદ ૨૨ ભજન ૪ રાગ છલ પરજ.

લગી પ્રીત સતગુરુ સાહિબસેં, સો કયું અટકે બ્રહ્મજ્ઞાનીરે. ટેક.
 સત શબ્દકી શેરી પકડીરે, ચડી સેજમેં અસમાનીરે ;
 હુવા પ્રકાશા પરમ સુખ પાયા, મુખ બોલે અમૃત જાનીરે—લગી. ૧.
 જ્યાં પારા ઝલકે તારારે, અંતર ભાંગ્યું ઉભરાનીરે ;
 ભીતર બોલ્યા મિટ ગયા ડોલા, હરનિકરંસી હીરાખાનીરે— લગી. ૨.
 તુઠ્યા ગાટા હુવા નિરાટારે, કૂઠ્યા પાટ ફેલ્યા પાણીરે ;
 ઉલઠ્યા સિંધુ સુખર ભરાણા, એક દ્રષ્ટિ એસી જોયાનીરે— લગી. ૩.

दिना उंका कण्ठु न शंकारे, राज्ञ रंङ्की नधकानीरे ;
 करी परीक्षा लुरिकुं निरण्या, येने वात मेरी मानीरे— लगी. ४
 उंङुं नहुं अणमे' जेळु' सणमे', रमता रणमे' नध ठानीरे ;
 कडे रविदास मे' दान न आळुं, होध पास्ताध परवानीरे—लगी. ५.

पद २३ लज्जन ५ राग ज्येष्ठ.

साया सतगुरु जेने मणियारे, योर दिशा नर क्युं नवेरे. टेक.
 अण्णी उपर सोंधो ने रेणीरे, शण्ढातीतमांहुं सतगुरु तारेरे, (२)
 शण्ढ माने टेक न छोडे, सो सतगुरुजुके मन लावेरे—साया सत. १.
 सतगुरु साहेण तमे ज्येष्ठ करी न्णोरे, लेहालेह मनमां न
 आणोरे ; (२)

सोळ' शण्ढ तमे सिद्ध ते सभजे, सेने परमपद ज्योही पावेरे—
 साया सत. २.

शण्ढ न माने सतगुरु केशरे, गाकुल गोथां णहुं आवेरे ; (२)
 सो वर्षानी क्माणी परलेरे, लागवत गीता गावेरे— साया सत. ३.
 नरनारी मिलकर सतगुरु सेवेरे, आ लवनेो केशेो क्षवेरे ; (२)
 लान सतगुरु नेन धारी, वाञा णालक रविदास गावेरे—
 साया सतगुरु. ४.

पद २४ लज्जन ६ राग ज्येष्ठ.

हेजो जेणे शरणु लीआरे संतनका, वा कने जमडा रह्या हारीरे. टेक.
 करणीरे केट उलो कणामां, नामही नोअत वाने लारीरे ;
 उलटी ज्येष्ठ' यडीरे गगनपर, नध जेडी दशमी णारीरे— हेजो. १
 नव दरवाने जेणे नांगर नांण्या, वश कीधी वस्ती सारीरे ;
 पकडलीआ जण नगरीका राज, नरत सुरत वहुं लहेर लागीरे—
 हेजो. २.

शील संतोषी आ शोडरमां रेवेरे, दोट्टुं हेवे मांय द्या नारीरे ;
सूक्ष्मणु नारी न्यारे आट अछावे, उवां नहीं लागे दोलनी

दारीरे—हेणो ३.

रविथल उपरे रह्युं अजवाणुंरे, उवां नहीं लागे जमनी कारीरे ;
कडे रविदास संतो लाणु प्रतापे, वारे संतनकी भें जळ

जलिहारीरे—हेणो. ४.

पह २५ लजन ७ राग ऐज.

सुरत सणी न्यारे यडी असमाने, आणपातुं सतगुरु जालेरे. टेक.
पुरतक क्किताया कया प्रयोजन, कया वांचे प्रगट पानेरे ; (२)
आडेर गावे भीतर घोर अंधारा, ले क्युं आवे विना ध्यानेरे—

सुरत. १.

गुप्त गुटिका गुप्त सुभरन हे, करीये कोये न सुणे कानेरे ; (२)

ज मनकुं मनमें समजवो, तो मुजरा मेरम मानेरे— सुरत. २.

सूक्ष्म आनां सूक्ष्म सोनां, सूक्ष्म वात करो श्यानेरे ;

सोहंग ग्रह ते त्यारे लासे, तारे तार भणे तानेरे— सुरत. ३.

सूरज उगा सहु कोय हेणेरे, हांकया नहीं रडे वेछानेरे ; (२)

कडे रविदास कोध संत समज्या, हुंपहने सेडेणे डानेरे— सुरत. ४.

पह २६ लजन ८ राग ऐज.

कायकुं जेगीडा जेग कभावे, कायकुं कष्टे तेरी कायारे. टेक.

ज्यां ज्यां जवुं त्यां त्यां थापुंरे, ध्यान धरूं त्यां डोय भायारे ; (२)

शून मंडणमें शक्तिका वासा, तिन पुतर जननीये न्यारे—कायकुं १.

धंगला पिंगला सुषुम्ना साधेरे, नेन अंधु ते अणकायारे ; (२)

ऐता नहीं निज प्रेम आत्मा, अग्नि तत्त्वमांडे शोलायारे—कायकुं. २.

जगृत स्वप्न सुषुपति तुरीयारे, अंतःकर्णुं उवां लगायारे ; (२)

- મિટ ગયા અંતઃકર્ણ મનભયા મુક્તા, શખ્દાતીતમાંહે શો સમાયા—
કાયકું. ૩.
નીલ સોઈ પવના શ્યામ સોઈ ગગનારે, અરૂણ અનલકા રૂપ
લાયારે ; (૨)
અલિલ સુપેતા પ્રીતકર પૃથ્વી, વસ્તાકું નહીં ધૂપ છાયારે—કાયકું. ૪.
જા દિન પાંચોએ પ્રપંચ નહોતારે, તાદિન અદ્વૈત અજયારે ; (૨)
નામરૂપ રહિત રવિદાસા, સોહંગ નિરંતર ગીતા ગાયારે— કાયકું. ૫.

પદ ૨૭ લજન ૯.

- કોઈ જાગંદા કોઈ ચેતંદા, સપનેકી બુદ્ધિ સમજ. ટેક.
દો દિન જાગે કહા ભયા, સ્વપન ઘેન મહમાતી ;
જેસા અંદા ખીજકા પ્રગથ્યા, ફેર અંધેરી રાતી— કોઈ. ૧.
ગાવે બજાવે કરત કિલોલા, કલેજે ન પડ્યા છેદા ;
જેસા પથ્થર પાણીકે માંહી, ભીતર કષુ ન લેદા— કોઈ. ૨.
મારગ બંકા કરલે ડંકા, નહીં કાયરકા કામા ;
સત્ય શખ્દ સત્ગુરુકા ગ્રહીલે, દેખ તપાસી નામા— કોઈ. ૩.
સમજ્યો નહીં સત્ગુરુકા સાના, નિરખ્યા નહીં નિરાટા ;
ખૂબ કરી દિલ ખોળ્યા નાંહીં, ઉઘડ્યા નહીં કપાટા— કોઈ. ૪.
રવિરામ કહે ભાણુ પ્રતાપે, સમઝ સમઝ મન મેરા ;
ચૂક્યા ચોરાસી ખોત કિરેગા, ખાયગા હેરા ફેરા. કોઈ. ૫.

પદ ૨૮ લજન ૧૦ પ્રશ્ન.

- અનુભવી કરજેરે કરૂણા. ટેક.
કહો અનુભવકી રીત, ખડે તુમ સંત કહાવો,
દિલમેં કરો વિચાર, ગ્રહું દિશેં ગરયા લાવો ;

सांतीधृष्टेःदिलतणी, लागेःसधणी प्रांत, नि हि जगदाम्ना हा हकीप
 पञ्चम धरा परमोदके, तुम क्यांयेई निरांत ज्ञानात् सांत्व्यनुभवः
 कडो पवनका मूल, मनसो कहांते आयाए नीजम ज्ञान म म हिई कडि
 कडो धसका उया स्थान, दोडिमिलकडहांसमाया, को ज्ञानम हृष्टम मंवाए
 शब्दाकडहांतेःठित है, ईर-कडहांठेराय, तंम ज्ञान नीम कडम कड कड
 नाह भिंदुका रूप कडो, मोडे-संत कडोअसमुदाय— ज्ञान अनुभवः स
 कडो लवकी गत, शिवका सनइप्रकडोनें, म ज्ञाने कडंम हृष्टम मंवाए
 करो लुजवा अर्थ, संत सिद्धांत लडीनें, म ज्ञाने कडंम हृष्टम मंवाए
 लव शिवकेवार है, मोडी-कडोअनुमान, म ज्ञाने कडंम हृष्टम मंवाए
 अगाध वस्तु अण'ड है, सो प्रगट करो-हुमजन— अनुलव. ३.

हुम तुम लागे होय, उंस तण कहां नध मिलिया,
 पिंडे पिंड प्रगट, मन संण कहां नध मिलिया;
 कडे रविराम सुन अनुलवी, अलाय देहु ओलपाय,
 तण हुम सतगुरु धारिडी, मोडे तत्वं द्वियां पतलोय— अनुलव. ३.

ज्ञाने कडंम हृष्टम मंवाए

पद रट लजनः प्र. उत्तर राग ओजः

आतंमो निरणारे निरवाशु, ज्ञाने कडंम हृष्टम मंवाए
 सतगुरुके परताप, ज्ञान अनुलव उर नग्यारे, ज्ञाने कडंम हृष्टम मंवाए
 पियेले मीन विडंग, ज्ञाने कडंम हृष्टम मंवाए
 प्रत्युत्तर सहगुरु करे, लकी कला अनंत, ज्ञाने कडंम हृष्टम मंवाए
 जेह बुद्धि बुद्धन लडे, लकी लगे विरला संत— आतंमो.
 नाभि पवनका मूल, मन अष्ट उमणमोहि रेवे,
 त्रिपुटी वाडो स्थान, दोध मूल त्यांहुि समावेरे,
 शब्द शून्यसें ठित है, ईर शून्यसें समाय,
 पुंढ लीन लयो नाहमां, नाह निरंतरः हाय— ज्ञाने कडंम हृष्टम मंवाए
 लवकी शक्ति अनांत, शिवकी शक्ति मायाके, ज्ञाने कडंम हृष्टम मंवाए
 धन दोनोसें भिन्न, अणुंठाः अष्टैत-अन्यारे, ज्ञाने कडंम हृष्टम मंवाए
 लव शिवकेवार ज्ञानीनें है, लीन लयो नाहमां, नाह निरंतरः हाय— ज्ञाने कडंम हृष्टम मंवाए

વત્રિક પદ પરમાતમા, સો નિજનંદ નિજ ધામ—	આતમા. ૩.
પંચ તત્વકે માંચ મળીને, જીવ કહાવેરે, દેહ ઈંદ્રી મન પ્રાણ, મળીને માપ બંધાવેરે ; સોહંગ વસ્તુ અગાધ હે, લીધે છીધે નાં સોચ, ઘટ ઘટ પરગટ રમી રહ્યા, ખૂંજે વિરલા કોચ—	આતમા. ૪.
એ સતગુરુકો દેશ, નિગમ નેતિ કર ગાવેરે, પ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેશ, ખોજકેં પાર ન પાવેરે ; નિજનંદકો અનુભવે, તો નામ રૂપકો નાશ, પ્રહ્મ મગન હોઈ ખોલિયા, સો અણુછતા રવિદાસ—	આતમા. ૫.

પદ ૩૦ ભજન ૧૨.

દલ દરિયામાં હુમેશ નહાતા, કાદવ કપડા કયું ધોતા ; પતિવ્રતા ઘર નાર પદમણી, ગુણકાસેં મન કયોં મ્હોતા	ટેક.
શ્રાધ સરાવતાં કહિક જુગ વહિ ગયા, મુવા બાપકું કયોં રોતા ; આયાકું આદર નહિ દેતા, મુવા પછી મુખ નહીં જોતા—	દલ. ૧.
ખાવે પીવેને મારે ખાસડે, માલ મૂરખા કયોં ખોતા, ઉગે ત્યાં કયુ ન વાવત, કલરમે ખી કયોં ખોતા—	દલ. ૨.
આંખ વૃક્ષકી છાંચ તજીકે, આક વૃક્ષ પર કયોં સોતા, હુંસ સલામાં કયુ ન ખેસતા, ખગલા સાથી ખાવે જોથા—	દલ. ૩.
કરી લે બંદગી સાચા સાહેબકી, અમર રેવે તેરા તોતા, કહે રવિરામ ગુરુ ભાણ પ્રતાપે, ફેર અવસર નહિ હોતા—	દલ. ૪.

પદ ૩૧ ભજન ૧૩.

દલ દરિયામાં અખંડ દીવો, દેખ્યાવિના મારું મન ડોલે ; બ્રાંતિના ભરિયા ભવોભવ ભૂલા, સતગુરુવિના તાળાં કોણ ખોલે.	ટેક.
ગગન ગુફામાં ગુપ્ત ગેખી, બાર બાવન ઉપર ખોલે ; નૂર તપ્તપર નામ નિરંજન, તુરતીને સુરતિ કોઈ સંત ખોલે—	દલ. ૧.

આ કાયામાં રતન અમૂલ્ય, વસ્તુ ભરેલ માંહે વણુતોલે ;
 સોહું શબ્દકા કરિલે ગુજરા, મેરમ સતગુરુમાંહે ખોલે— દલ ૨.
 પ્રીત જેની હુશે પૂરવ જનમની, ખુવા ધરમ અનાથ જોલે ;
 છેલ્લી સંધીના ચેતો મેરા ભાઈ, કૃપા આવ્યાં જ્યમ વૃક્ષવેલે—દલ. ૩.
 પટા લખાવ્યા ધણી હજુરના, અળતોરે જીવ કેમ ખીવે ;
 કહે રવિદાસ ગુરુ ભાણુ પ્રતાપે, અજર આલા કોઈ સંત પીવે—દલ ૪.

પદ ૩૨ ભજન ૧૪.

જીરે સંતો ભેદ આગમકા ખૂજો. ટેક.
 કેસેં સદગુરુ સમરિયેં, ક્યું કર લીજે નામ ;
 કહાં તમોને નિરખિયેં, તમે કહાં છે આતમારામ— જીરે. ૧.
 શ્વાસોશ્વાસેં સમરિયેં, અહુર્નિશ લીજે નામ ;
 સુરત નિરતમેં નિરખિયેં, તો ઘટ ઘટ આતમારામ— જીરે. ૨.
 કહાંસેં બિહુરી કરે અમુકા, કહાંસેં જ્યોતિ જગે ;
 કહાં સતગુરુકી નોખત ખાજે, કહો ક્યાં આપ બિરાજે. જીરે. ૩.
 આપ તેજસેં કરે અમુકા, ત્રિકુટી જ્યોતિ જગે ;
 ગગનમંડળમેં નોખત ખાજે, તખતેં આપ બિરાજે— જીરે. ૪.
 કહાંસેં આયા કહાં જયગા, કહાં તમારૂં ધામ ;
 આ કાયા પલમાં પડી જાશે, પછે ઠોર ખતાવો ઠામ—જીરે. ૫.
 હમ આયા હે નૂરસેં, અમરાપુર હે ધામ ;
 સુરત ચડી અરમાને ઠેરાની, બ્રહ્મ હમારો ઠામ— જીરે. ૬.
 કોન શબ્દસેં ઘૂન લગાઈ, કોન નામ નિરધારા ;
 ખીમદાસ રવિદાસકું ખૂજે, માંહે ખેલોકે ખારા— જીરે. ૭.
 સત્ય શબ્દસેં ઘૂન લગાવો, ઉરધ નામ નિરધારા ;
 રવિરામ સત્ય ભાણુ પ્રતાપે, સોહું સોહુંથી અપારા.—જીરે. ૮.

પદ ૩૩ ભજન ૧૫ રાગ પરજ.

મેં સિપાઈ સતગુરુ સાહેબકારે, લહું ટોપ બહાર પેરી. ટેક.

नदी किनारे अकण्ठगीतिदिगेडा, हेमो अपर्शधी मधीआंभारे
 कर्महीने डेता इल-आया; शिरिनीगुरुअनेडेम पारे—हंसा
 कगवांछोछे मेठा यांदीपर, नुगरानरकडीअधिकारी;
 ठाठ श्रीधेछे हावे हाथे, सुंरभागया छे मानभो हारीरि—
 शूरारे साधो सनमुष रेवे, श्रुतविचारी सोसिंविचि
 अमलोपरमां ओधां भोधा, स्वर्गि सुवन-सोसुभ भावेरि—

रविदास तो लकित अविश्रुण-लागविना नर नहि पावेरि
 आध अंत डोध नर हंसा लेभे अउयसोही इल-पावेरि—

५६ उ६ लजन १८.

राम लजन जिना नही निस्तारारे, लज गज मन क्युं सोता ;
 लगत नगरीभें चार न लुंटे, जभ मारे जमहता— राम लजन, १.
 जप तप कर डोटि जगनकर, क्षणी लक्ष करवतं लिता;
 सुवा पिछे तेरी नहि होय मुकित, लेध कायगा जमहता—

जेगी होकर भसे जंगलमे—अंग लगवे लभिता;
 ह्मडी करन देही जलावे, अजेगीनाहीरे जगधूता—
 लक्षी सुरति लगी रामसे, कामकोध गरदन लिता;
 अधर तक्षपर आसन लगवे, अजेगीने जगधूता—
 विद्यातर गया चोरासी, लग्यासे तुर जग लता—
 अडे रविदास लाखु प्रतापे, अनुभविया अनुभवयोता—

राम लजन २.
 लज गज मन क्युं सोता ;
 लगत नगरीभें चार न लुंटे,
 जप तप कर डोटि जगनकर,
 क्षणी लक्ष करवतं लिता;
 सुवा पिछे तेरी नहि होय मुकित,
 लेध कायगा जमहता—
 जेगी होकर भसे जंगलमे—
 ह्मडी करन देही जलावे,
 अजेगीनाहीरे जगधूता—
 लक्षी सुरति लगी रामसे,
 कामकोध गरदन लिता;
 अधर तक्षपर आसन लगवे,
 अजेगीने जगधूता—
 विद्यातर गया चोरासी,
 लग्यासे तुर जग लता—
 अडे रविदास लाखु प्रतापे,
 अनुभविया अनुभवयोता—

- પિયુ મારા, પિયુ મારા, પ્રેમે પધાર્યાં મુજ પર કીધી મ્હેર,
લાલચ હુતી મુને લાલ મળ્યાની, થઈ છે લીલા લ્હેર ;
અખંડ બિરાજેરે, હવે જગદીશ ઇહ્યાં— કોટિ ૧.
- પલક ન છોડું પ્રીતમ તમને, રાખું કુદિયા માંચ,
શું કરશે સોકડલી ધૂતી, જેની બુદ્ધિયે બળ નાંચ ;
મેરમ મેણારે, તમ સાડું સબળ સહ્યા— કોટિ. ૨.
- ઊઠતાં બેસતાં હસ્તાં રમતાં, દિન દિન અધિકો સ્નેહ,
ત્રિવિધિ તાપ શમ્યો આ તનનો, અમૃત વુઠા મેહ ;
હવે નહીં જાઈયેરે, વેહેતે પૂર વહ્યાં— કોટિ. ૩.
- સકળ ભુવનમાં તમે મુજને ંહાલા, અવર દુજો નહિ કોય,
રવિદાસ રીઝયા હરિ રસમાં, તો આવાગમન નહિ હોય ;
અંતર ભાંગોરે, સુખ ન જાય કહ્યાં— કોટિ. ૪

પદ ૩૮ કાફી ૨.

- ખાલો મેં પીધોરે, લીધો મેં લગ્ન કરી ;
પરિશ્રમ ભાળ્યારે, અદ્વૈત સભરે ભરી.
સતગુરુએ શ્રવણ રસ રેડિયો, ચોંટયો હૈયાની માંહિ,
સાંધે સાંધે મ્હારસ સંચર્યો, ઉન મુનિ રહ્યો ઠેરાઈ ;
સુરતિ સેહેજે શૂન થઈ, પાછી ન ઉતરે ફરી— ખ્યાલો. ૧.
- કથણી ને બકણી સર્વે છૂટી, કેનાં ગાવાં રહ્યાં ગીત,
ગોલણહારો માંહિ ખોવાણો, આપેં થયો અદ્વૈત ;
પારો ગળી પાણીરે, હુતું તેમ રહું ઠરી— ખ્યાલો. ૨.
- લોલ લાલચ મમતા ને માયા, આવરણ થઈ ગયાં અસ્ત,
નવ પંદર આભાસ અંતરથી શમ્યાં, મટી ગઈ પીડ સમસ્ત ;
નજરે ન આવેરે, વિના એક દુજા હરિ— ખ્યાલો. ૩.
- ગુંગે સાકર ગળીરે ગળામાં, સમજ સમજ મુસકાય,
રવિરામ રસ કહે કોણસું, વસ્તુ વિણ જીંહાય ;
ઘટોઘટ બોલેરે, સ્વાંગ તો અનેક ધરી— ખ્યાલો. ૪.

પદ ૩૯ હુમરી.

રમતા રામ હુમારા નાથજી, રમતા રામ હુમારારે ;
 જ્યાં ઠેરાઈ ત્યાં હુરિ નાહી. એસા અપરમપારારે. ટેક.
 કોઈ કહત હે નાલિ નિરંજન, કો કહે રૂઢય પ્રકાશરે ;
 કોઈ કહે નાશાકે અગ્ર હે, કોઈ કહે ભૃકુટિ વાસરે— રમતા. ૧.
 કોઈ કહત હે નેન ઝરૂખે, એ દરમેં દરસાયરે ;
 કોઈ કહત હે દશમે દારે, અકળ કળ્યા નવ જાયરે —રમતા. ૨.
 અનેક કથે આપકે ઉરમાંહીં, સુન ગુણુકે મેં કૂલ્યારે ;
 કરતા જીગમેં સખ કચરાણા, કિનહુન પાયા નિજ મૂલારે— રમતા. ૩.
 રોમ રોમ અનેક પ્રહાંડા, ઘટ ઘટ હુરિ ખોલેરે ;
 આપહી ખોજે આપ પારસમણ, ખખરખિના દિન તોલેરે—
 રમતા. ૪.
 નિરાકાર નિર્લેપ નિરંજન, લેખે ણિન સખ લેખેરે ;
 રવિદાસ ગ્રહી સતગુરુ શરનાં, પુરૂષ નિરાલા પેખેરે— રમતા. ૫.

પદ ૪૦ રાગ મારૂ.

લોચનિયું કાજલ વિના સુતું, હૃદય સુતું હુરિ નામ વિના ;
 દીપક વિના જેમ મંદિર સુતું, રજની સુની જેમ અંદ્ર વિના—
 લોચનિયું.
 દશરથ વિના અયોધ્યા સુની, ભરત સુના શ્રી રામ વિના ;
 સ્નેહ વિના જેમ સગપણ સુતું, પરિવાર સુનો સહુ પુત્રવિના—
 લોચનિયું.
 જળ વિના જેમ પોયણી સુની, ભ્રમર સુનો જેમ કમળ વિના ;
 ભણે રવિદાસ સુણ સારંગપાણ, નિર્ધનિયાં હુરિનામ વિના—
 લોચનિયું.

पद ४।। सुजत यरयो.

आ कोणे गनाथो यरयो
 येना घडताराने योणयो
 जोले जोलावे सथ वंठ जोले
 हेवण हेवण हे हुं काग, पारभा धुधने परयो
 पंथ तत्वको गन्यो पूतयो, जेल हेणीने निरयो
 पवन पूतणी रमे गगनमां, सुरते सुरते निरयो
 धूणना ठगमां नयोत जलतडे, आंधारो मिटयो नहि
 ये अजवाणे अंगभूसूजेछे, लेह मिटो उंस धरको
 कडे रविदास सह गुरु साया, गुलाब उंस धरको
 आ यरभानी आशंसो करणे, यरयो नहि रडे सरयो

रसाल.

पद १। लावणी

करती हे येन यमकाती नेन, जोली भुरभ येन प्रजकी जाला ;
 शिर मधको भाट करती हे, हाक, जोडा रोडे घाट न दडे लाला ;
 किस हितसे कान वेता हो दान, करेते तुकान ग्यालन घेरी ;
 रथता हो आश आता हो पास, हुमने तवास करली तेरी,
 तेरा हेभ्या जेल भेरा पला भेल, क्या जने छेल हेती हेरी ;
 क्या पड्या ज्याल भत जया जल, भेरी चुटे भाल भोतन डेरी,
 यारे न दडे होर तुं कंसके योर, अतलाने जेर किर मतवाला—
 दान मधका लेगी नां जने दडी, राहु रोकेके लेगी राधे रानी ;
 ते दान योर अतलाती जेर, आज आध होर कडं मनमानी,
 जोत दिनकी जात आज आध-सुथ, हेणी तेरी जलत मेने जनी ;

तेरा भरम जोल मेने क्रिया तोल, हेभुं मटुकी ढोल मेंतो दानी,
मटुकीमें माल ना छोडुं ज्वाल, युं कहे गोपाल अंसीवाला-शिर. २.
किरे कंसकी आन लध कइं जन, जेजनको दान मांगे दान ;
डेने दीया आट लडे रोकि घाट, आन तेरा ठाठ मेने जना,
तेरे अलकी आत लडे नारी साथ, नाठे आधीरात गोकुल आना ;
करे नंदकी वेठ लरे वासें पेट, रडो मेरे डेठ मही मत आना,
मत अडक अंग तेरा हेभ्या ठंग, क्या करता अंध छोडहे आला—

शिर. ३.

किर कडुहीं लाल में दईं गाल, युं कहे गोपाल तुं क्या जोली ;
पूतनाकुं ठार दीया हैत मार, हेभो प्रजकी नार नेनां जोली,
में रभुं द्रंश भाइंगा कंश, काहुंगा वंश मेंतो चोली ;
गोपी तेरा राज लुं टवाठिं आन, कइं मेरा काज मटुकी ढोली,
आवा नंदकी आन नां छोडुं दान, अंसीके तान गाते ज्वाला-शिर. ४.
क्या मधमें माल दिया तनमन डाल, तुम हो कृपाल मेंतो हारी ;
में तेरी दास रणो अरन पास, पुरो मनकी आश गिरिवर धारी,
भोर मुकुट शीश तुम जगडे धश, मत करना रीस में लायारी ;
में लध लायार उतारो पार, तुम हो कृपाल मेंतो नारी,
कमइके जाल नित नध आल, गाते रसाल दूं ठनवाला—

शिर. ५.

राघव.

पद १ राग अनन्तरो.

हरि लजे सदा चित्त आडी, धन जेजन कायुं लाध.—
शिर काण तणो लय लारी, समजे छे सौ नर नारी ;
छे भरणु धणुं दुःअदाध, धन जेजन कायुं लाध.—
तज विषय वासना मनथी, मणे सुभ कही नहि तेथी ;
वणी संपत्ति जय तणुध, धन जेजन कायुं लाध.—

देक.

१.

२.

- અભિમાન ધરે મન શાનો ? દેહ નથી નિશ્ચય રેવાનો ;
કેકટ શું કરે કૂલાઈ, ધન જોખન કાચું ભાઈ. ૩.
- જોખન છે રંગ પતંગી, વૃદ્ધમાંહે થાય અપંગી ;
નાહિ રહે શરીર સફાઈ, ધન જોખન કાચું ભાઈ. ૪.
- છૂપું કર્મ કરીશ જો ખોટું, મન બાણીશ કોઈ નથી જોતું ;
રહ્યો સાક્ષી અંતર માહી, ધન જોખન કાચું ભાઈ. ૫.
- જ્યાં લેખું જ્યારે લેશે, તું જવાળ શું ત્યાં દેશે ;
તે વખત રહીશ પરતાઈ, ધન જોખન કાચું ભાઈ. ૬.
- મુંઝાશે મન ત્યાં ભારી, થશે નર્ક તણો અધિકારી ;
દુઃખ થશે ઘણું દુઃખદાઈ, ધન જોખન કાચું ભાઈ. ૭.
- કર કર્મ સદા તું વિચારી, થા સદાય પરઉપકારી ;
શુભ સંગત કર સુખદાઈ, ધન જોખન કાચું ભાઈ. ૮.
- જન સૌ લ્યો મનથી સમજી, રાઘવની થોડી અરજી ;
રહો હરિ. ચરણ ચિત્ત ચાહી, ધન જોખન કાચું ભાઈ. ૯

રાઘવાનંદ.

શ્રી મુંબઈવાલા.

પદ ૧.

“ જનુની. જીવો ગોપીચંદની ” — એ રાગ.

- જેણેરે ભતગુરુ સેવ્યા આપણા, પામ્યા પૂરણ ધામજી ;
મનરે કરમે વચને માનજો, રાજી છે સદા રામજી. — જેણેરે. ૧.
- ગોપીચંદ રાજી ભરથરી, ધરે આતમનું ધ્યાનજી ;
સુલતાન આદે સંસારમાં, નિરભય થયા નિષ્કામજી. — જેણેરે. ૨.
- ઈંગલા પિંગલા સુધુમણા, જપો અજંપા જાપજી ;
પરમ જ્યોતિ જ્યાં જાણજો, વીસરે આપનું આપજી. — જેણેરે. ૩.

ગગન ઝરૂળે એઠકે, દિલમેં પાયા દિદારજી ;
 સુરતા સમાણી સેજમાં, ડાર્યો શિર કેરો ભારજી.— જેણેરે. ૪.
 જ્યાં જોઈ ત્યાં આતમા, દિલમાં દ્વિતીયા ન આવેજી ;
 રાઘવ અનુભવ આપણો, ગુરુગમ શબ્દેરા ગાવેજી.— જેણેરે. ૫.

પદ ૨ રાગ એજ.

નિરભય વચન નાનગાઈ કહે, સામે દઈ ઉપદેશજી ;
 લ્યાગવિના પુતર નહીં તરો, કાંઈ ધરે બહુ વેષજી.— નિરભે. ૧.
 વેષ ધર્યાંથી વળે નહીં, જાગી જુવો તમે જનજી ;
 અંતરથી લાગો વાસના, શીતળ થાયે સેજેં મનજી.— નિરભે. ૨.
 મન શીતળ માન મૂકીને, જાઈ કરો સતસંગજી ;
 અંતર ટાળી નિરંતર રહો, લાગે આતમ રંગજી.— નિરભે. ૩.
 રંગ લાગે રામ રૂપનો, એવો કરજો ઉપાયજી ;
 શ્રુતિ ને સમૃતિ શ્રીમુળ કહે, સરવસ તે ન્યાયેજી.— નિરભે. ૪.
 રજા માગીને રામ ચાલિયા, આવ્યા સુરસરિ તીરજી ;
 હરદ્વારે હરિ મલ્યા, મેટી મન કેરી પીડજી.— નિરભે. ૫.
 પીડ ગઈ પ્રભુ ભેટતાં, ઉદે આતમજ્ઞાનજી ;
 રામ સ્વામીજી ગુરુથકી, રાઘવ સમજ્યા સાનજી.— નિરભે. ૬.

પદ ૩ રાગ એજ.

બલિહારી સોહી ગુરુ સંતની, જેણે આખું નિજ ગ્યાનજી ;
 સંસાર વાસના શમી ગઈ, શીતળ થયું સેજેં મનજી.— બલિ. ૧.
 ભોગ રોગ સમજાણી કરી, તન સંત કીધો જેનો લ્યાગજી ;
 કોઈ વ્યાપે નહીં કામના, ધન્ય ધન્ય તેનાં ભાગજી — બલિ. ૨.
 યોદ્ધ લોક અરાચર મહીં, મોહે નહીં જેનું મનજી ;
 અષ્ટસિદ્ધિ નવે નિદ્ધિ, તેને સરવે સુપનજી.— બલિ. ૩.

સ્થૂલ સૂક્ષ્મ કારણ ગુણ, અવસ્થા દીસે પારણ ;
 લક્ષ લેધરે અલક્ષમાં, જાને જગત અસારણ — ખલિ. ૪.
 વિધિ નિષેધ જેને નહીં, પ્રેમાનંદમાં મગનણ ;
 કહે રાઘવ એવા સંતની, સમણ લેજો સાનણ.— ખલિ. ૫.

પદ ૪ રાગ એજ.

વૃત્તિ વાળીરે જેણે વિષયથી, સુખિયા થયા સાધુ જનણ ;
 સદારે આનંદ જેના ઉરમાં, હલયપાર જેનું ભજનણ— વૃત્તિ. ૧.
 શીજ સંતોષી સુલક્ષણા, નિત્ય કરે સતસંગણ ;
 ભોગ પદારથ ભાવે નહીં, એક અદ્વૈતનો રંગણ— વૃત્તિ. ૨.
 મન હંસારે મોહનું કરે, તખત ત્રિવેણીને તીરણ ;
 જ્ઞાન હેમાળે સંતો જે ગળ્યા, વળતા મળે નહીં વીરણ— વૃત્તિ. ૩.
 હૃદયે એહદ કેરે ઉપરે, નિરમળ વરસે નૂરણ ;
 આવરણ કોઈ આવે નહીં, રંગ સોહુંગમાં ભરપૂરણ— વૃત્તિ. ૪
 નિરંભે નિરાલા હોય રહ્યા, નેક કંચનને કપૂરણ ;
 રાઘવ ગુરુ પરતાપથી, ઉગો અનુભવ સૂરણ— વૃત્તિ. ૫.

રામકૃષ્ણ.

પ્રભાતયું પદ ૧ રાગ ખિલાવલ.

આજસ તજરે અભાગિયા, ગેવિંદ ગુણુ ગાતાં ;
 રામે આપ્યા છે રોટલા, રૂડા લાગે છે ખાતાં— આજસ ૧.
 સાઈં સાઈં કરી શાકને લલા સખડકા ભરિયા ;
 હઠીલા હૈડે ડામ દેહી, તને હરિ કેમ વિસરિયા— આજસ. ૨.

- અન્ન વસ્તરની આશથી, ધાયો ફરે છે અંન્યા ;
 લખરે ચોરાશીમાં લટકવું, તેની છે કાંઈ અંત્યા— આળસ. ૨.
- કૃષ્ણ લજનવિના કુતરા, થઈ લખ લખ ફરશો ;
 કકડો કાઈ નાંખે નહીં, માર ખાઈને મરશો— આળસ. ૪.
- મોઠો દેહ માંઝારિનો, કઈ પેરેરે ધરશો ;
 છેડ છેડ સહુ હાંકશે, મીયાઈ મીયાઈ કરી મરશો—આળસ. ૫.
- છૂટશો ઘેર ગોલાતણે, ગરઘવ ગુણ નાંખી ;
 જે જેમ તે તેમ તાણશો, ધણીની ખીક રાખી— આળસ. ૬.
- આજ સેવા કર સંતની, હરિ હૈડામાં આણી :
 નહિ તો પાડા થઈ પંથમાં, ભરશો કેમ પાણી— આળસ. ૭.
- માટે નાચી હરિ રિઝવો, કર્મ કુડારે છૂટો ;
 ઘોડારે થૈને ઘાસમાં, પગ શાનેરે ફૂટો— આળસ. ૮.
- કીર્તન કરો શ્રીકૃષ્ણનું, મૂઠી ખીલરે વાણો ;
 બક બક થઈને ખોકડાં, ખાશો ખરસાણી— આળસ. ૯.
- ગરજને ગાઓ ગોવિંદને, ઘણા કાઠીને ઘાંટા ;
 તો ઊંટ થઈ નહીં અવતરો, ખાવાનેરે કાંટા— આળસ ૧૦.
- માનીતી માનવ દેહ વિષે, હરિ મારગ ચાલો ;
 હસ્તી થઈને મસ્તિષો, માથે નહિ ધૂળ ઘાલો — આળસ. ૧૧.
- કૃષ્ણ વિસાર્યા તે કોડસું, બહુ અવતાર ધરશો ;
 વાંદર થઈ વરણાગિયા, કાળે મુખેરે ફરશો— આળસ. ૧૨.
- હરિગુણ ગાતાં તુજને, ટાઢ વાય શરીરે ;
 બગલા થઈ કેમ ખેસશો, તમે જળને તીરે— આળસ. ૧૩.
- ગુણલા ગાઓ ગોવિંદના, શું લાગો છો કોલે ;
 ઘૂડ થઈને ઘૂઘશો, તમે ધરનેરે મોલે— આળસ. ૧૪.
- કૃષ્ણ કથા રસ અનુભવો, કાને છો તમે શરવા ;
 કોળ નોળ વર્ણીઅર તણા, દેહ છૂટો ને વડવા— આળસ. ૧૫.
- પામી ઉત્તમ દેહને, હરિ ચિત્તથી ન મૂકો ;
 નિત્યે ઘર ઘર માંગશો, તમે લૂખો ને સૂકો— આળસ. ૧૬.
- રીંછ રોઝ ને વાઘની, છે નરતીરે કાયા ;
 તે છૂટવા છળીલો લજ્જે, તમે મૂઠીને માયા— આળસ ૧૭.

ચેતી શકે તો ચેતજે, શું કહીયેરે ઝાઝું ;
હરિ વિના જીવનું દુઃખડું, કહેતાં હુંતો લાભું— આળસ. ૧૮.
માનવ દેહ મોઘો જડયો, કાંઈ સાધન સજીયે ;
રામકૃષ્ણ સરવે તજી, ભગવાનને ભજીયે— આળસ. ૧૯.

૫૬૨ પ્રભાતિયું.

માને તો શાસ્ત્રની શિક્ષાને માનજે, લોક લવને રજે મન માને ;
સાંભળે તો ગીતા ભાગવત સાંભળે, કુટિલોની કથની નવ ધરીશ
કાને—માને. ૧.
રાચે તો શ્રી રમાનાથના રંગથી, રાગ રોષે રજે રંગ્ય રાચે ;
નાચેતો સદ્ગુરુ નચાવે તેમ નાચજે, નારી નેહે રજે નચાવ્યો
નાચે—માને. ૨.
ગાયતો ગાજે ગુણ ગિરિવરધારીના, આમ્યનાં ગીત રજે ગીર્થિ, ગાતો ;
જાયતો જાજે નિત્ય સંતના સંગમાં, જડધિયોની રજે જકમાં
જાતો—માને. ૩.
જાગે તો રાત્રિ એકાદશી જાગજે, ભાંડ જોવા રજે રાત્રિ જાગે ;
માગે તો ભક્તિ ભગવંતની માગજે, માળનાં ભર્યાં રજે મુનુષ્ય
માગે—માને. ૪.
જો જમે તો જમ નાથ નૈવેદ્યને, સૂતકીનું રજે ચાન્ન જમતો ;
જો દમે તો દમે ઈંદ્રિયો ધર્મથી, દાસ લોભે રજે દીન દમતો—
માને. ૫.
લોગ મૂકે તો વેરાગ્યથી મૂકજે, મુરદા માટે રજે શોક પાળે ;
જો કરે વ્રત તો કરજે એકાદશી, વેરે લાગી રજે પેટ ખાળે—
માને. ૬.
નાહ્યતો નાજે ભાગીરથી નર્મદા, નારી નર્કે રજે નિત્ય નાતો ;
ખાય તો ખાજે ખવરાવી સત્પાત્રને, પિંડ પોષી રજે મિષ્ટ ખાતો—
માને. ૭.
પૂજેતો પ્રેમીજન વિપ્રને પૂજજે, પાંખંડીને રજે પ્રીતે પૂજે ;

ધુળે તો પારકા ઝાણ થકી ધુળજે, લોકને અપયશે શાને ધુળે—
માને. ૮.

મારે તો શાન્તિથી ક્રોધને મારજે, ક્રોધથી તું રખે ક્રોધને મારે ;
હારે તો હરિમાટે સરવશ હારજે, ઘૂત ખેડી રખે વસ્તુહારે—
માને. ૯.

સેવે તો ઉમા નાથને સેવજે, તું રખે શિવ હરિ સિદ્ધ જાણે ;
અવગુણ સમજે તો આપણા સમજજે, અન્યના દોષ રખે ઉર
આણે—માને ૧૦.

દેખે તો સરવમાં કૃષ્ણને દેખજે, દુઃખ ને સુખ રખે સત્ય દેખે ;
લેખે તો લક્ષ્મીના પતિનું સહુ લેખજે, મારું કીધું રખે લક્ષ્ણ લેખે—
માને. ૧૧

લાજ રાખે તો અધર્મની રાખજે, દાસ થાતાં રખે લેશ લાજે ;
ગાજે તો કૃષ્ણ ગોપાળ કહી ગાજજે, આપ વરણવ કરી શાને
ગાજે—માને. ૧૨.

નિત્ય થરકેતો નિજ પાપથી થરકજે, દામતનું હાની જાણી શું થરકે ;
જે પડે તો પડે પ્રેમના પાશમાં, આશ પાસેં પડયો જઈશ નરકે—
માને. ૧૩.

ધોવે તો ધોજે તું માહેલાં મનને, ઝાઝા જાળથી રખે અંગ ધોવે ;
સાધે તો સચ્ચિદાનંદને સાધજે, વિષય સાધી રખે વધુ વગોવે—
માને. ૧૪.

ઝીલે તો ઝીલજે જ્ઞાન ગંગાવિષે, વિષય પેતરણીમાં શીદ ઝીલે ;
ખીલે તો ખીલજે કરણે ધારી કથા, ખજની વાતે રખે ખાંતે
ખીલે—માને. ૧૫.

આપેતો દાન લાગવત તાણું આપજે, વિપ્ર સત્પાત્રને ગુપ્ત હાથે ;
જે તજે તો તજે કળખળ કર્મની, નાથ માધવજીને રાખી માથે—
માને. ૧૬

ભોગે તો ભોગ આસક્તિવિણ ભોગજે, હોમે તો હોમજે વિપ્ર સુખમાં ;
જે ધરે દીક્ષા તો શંક કે વેષણવી, અરે તજીને હુરે કહે જે દુઃખમાં—
માને. ૧૭.

શોકે તો વિષ્ણુથી વિમુખને શોક જે, હરખે તો હરિજન જોઈ હરખે ;

ચૂકે તો ચૂકજે વ્યસન વિષ ભક્ષવું, પરખે તો પાત્ર સત્પાત્ર
 પરખે—માને. ૧૮.
 ઝૂરે તો જે ગચું આચુને ઝૂરજે, જે ઠરે તો ગુરુ વચને ઠરજે ;
 કૃષ્ણરામે કહ્યું સર્વનું સાર તે, સાથે ભાવે રમા વરને વરજે—
 માને. ૧૯.

પદ ૩ ગરબી ૧ રાગ સૌરઠ થાળી.

કે આવે આવે મલકતી વ્રજનાર કે, મેવા ભાવે મીઠડારે લોલ. ટેક.
 કે ંહાલાળને કેસર કંકુડાની આડકે, મોતિડે વધાવિયારે લોલ ;
 કે ંહાલાળને ગળ્યાં તળ્યાં પકવાન કે વિગત પીરસ્યારે લોલ—
 કે આવે આવે. ૧.
 કે પ્રેમદાને પ્રેમ તણો નહિ પાર કે, પ્રેમે હુરિ પૂજિયારે લોલ ;
 કે ંહાલાળને દાળ ભાતને દૂધ કે, માથે પવા ઘણારે લોલ—
 કે આવે આવે. ૨.
 કે ંહાલાળને ખારેક ટોપરાં ખજુર કે, સાકર શેરડીરે લોલ ;
 કે ંહાલાળને પ્રેમ ધરીને પીરસે કે, રાધા અલખેલડીરે લોલ—
 કે આવે આવે. ૩.
 કે ંહાલોળ તો ભક્તતણે ઘેર જાય કે, ભૂખ્યા ભાવનારે લોલ ;
 કે ંહાલોળ તો પ્રેમને પાંદડે ધાય કે, સેજે સ્વભાવનારે લોલ—
 કે આવે આવે. ૪.
 કે માનો માનો રાંકતણી મનવાર કે, માની હુરિ લીજિયેરે લોલ ;
 કે મોયા મોયા રામકૃષ્ણ રંગ રૂપ કે, દરશન દીજિયેરે લોલ—
 કે આવે આવે. ૫.

પદ ૪ રાગ મેવાડો.

રામતણા ગુણ ગાઓ પંખી પ્રાણીરે ;
 તારી હુલ્લ મનુષા દેહ એવું જાણીરે.

- મધની માખી જેમ મધમાં વાહીરે ;
 તેમ માયાનો બંધાએલો ભવ જાંવું કાંધરે. ૨.
- બાળપણના દિન રમતાં ખોયારે ;
 કાંઈ માતપિતાને લાડ મનડ મોહ્યારે. ૩.
- જેળનિયામાં રહીને ભોગમાં ખીલ્યોરે ;
 તે વીસાર્યાં શ્રીરામ વિષયોમાં ઝીલ્યોરે. ૪.
- ત્રીસ થયાં ચાલીશ તણી ઝડ લાગીરે ;
 કાંઈ સાધન કરવા મૂઠ મત નવ જાગીરે. ૫.
- પચાસે પડિયા દાંત સાઠે યુધ નાહીરે ;
 સીનેરે ન સુણે કાન, કર ગ્રહી લાહીરે. ૬.
- હવે હાથ ઘસે શું થાય, અવસર ભૂલ્યોરે ;
 કાંઈ સાજ ન બાંધી પાર, આશા મૂકોરે. ૭.
- પછે ગળે નાસિકા નેણ, દેહી તારી ધુજોરે ;
 ભાઈ રાત દિવસ ન જણાય, કાંઈ ન સૂજોરે. ૮.
- હરિથી વહાલા હેમ વસ્તર વાઘારે ;
 તારા લાખેણા શા દિન ક્ષેપે ન લાગ્યારે. ૯.
- માટે પેટવરામાં પુન્ય કાંઈક કરજોરે ;
 તમે સાધુતણે સંગ જઈ હરિરસ પીજોરે. ૧૦.
- માટે જે જે બોલો રામ મુખ જપો માજારે ;
 હરિ રૂબતાં સાહાશે કર શ્રી ગોપાજારે. ૧૧.
- અલ્યા જેમ જેમ કરવી પ્રીત તેમ તેમ બળવુંરે ;
 નહી નાવનો સંજોગ ફરી નથી મળવુંરે. ૧૨.
- હેદળ પેદળ હેમ જૂલે ઘેર હાથીરે ;
 તારા રમી ગયા જ્યારે હુંસ, કોઈ નથી સાથીરે. ૧૩.
- કુટુંબ સહિત પરિવાર, કોઈ નહીં તારૂંરે ;
 કોઈ આજ ને કોઈ કાલ, ખીલવટ સાડૂંરે. ૧૪.
- ગોપાળા યુદ્ધિ આપો, સંકટ કાપોરે ;
 મહેતા રામકૃષ્ણ જન રાંક, ભક્તિ આપોરે. ૧૫.

પદ ૫ રાગ સોરઠ સામેરી.

દીવેલ તો ખૂટયુંરે કુસકા ખાંડતાંરે, પ્રાણિયા તેં કીધું એવુંરે કામ ;
આદર કરતાંરે આયુષ્ય વહી ગયુંરે, સુખમાં તો સમર્યા નહીં
શ્રી રામ—દીવેલ. ૧.

મનુષ્યા જનમરે મહા મણિ જડયોરે, લજવાને સત્ય શ્રી સારંગપાણુ ;
વહોરતને વહોરીરે કાચ કથીરનીરે, કહાવે વળી સહુમાં ચતુર
સુબાણુ—દીવેલ ૨.

જ્યાં લગી વહેતોરે ગાતર ગાંઠડીરે, ત્યાં લગી સહુ કો કરતું હેત ;
દોહત્રી વેળાનોરે સંગી એક રામ છેરે, ચિત્તડાંમાં ચેતી શકાય
તો ચેત—દીવેલ. ૩.

ઊંચીને કોટેરે લાઇ શું દોડતોરે, આગળ તો આવે છે મહા અર્ણુ ;
રામકૃષ્ણ પ્રભુરે સાચા સેવજેરે, તે પ્રભુ રાણશે તુજને શર્ણુ—
દીવેલ. ૪.

પદ ૬ રાગ એજ.

સામાન સંલાળીરે સંગી તારા આલિયારે, જે વળી આવતા તારે સાથ ;
ઇંદ્રિયો સઘળોરે શિથળવિથળ થઇરે, લાકડી તો ઝાલી છે વળો
હાથ—સામાન. ૧.

ઉદરને કાજેરે પરને આંગણેરે, ઊભો વળી સાંજે ને પરભાત ;
ધંધોને કરતાંરે ધોળાં આવિયાંરે, નવ લહી કાળ કેરી ઘાત—
સામાન. ૨.

આ ભવમાં આવીરે ભલપણુ શું કર્યુંરે, ભારે મારી જનેતાને નવ
માસ ;
રામ નામ લેતાંરે રસના આળસીરે, કીધી તેં તો વિષયાકેરી

આશ—સામાન. ૩.
ખુદ્ધિ બળ સાથેરે બંધનમાં પડયોરે, જઇ લીડી બાવળિયાસું બાથ ;

રામકૃષ્ણ પ્રભુરે સાચા સેવજ્ઞેરે, વાલો મારો નરક નિવારણ નાથ—

સામાન. ૪.

રામરતન

પદ ૧ ગોડી.

તુમ રૂષિ સાચિ કહો રૂષિ બોલો.	ટેક.
કિસકે બાલક કિધરસેં આયે, જનકનગર રૂષિ લાયે ;	
જનકનગરકી નારી પુરૂષ મિલિ, સબહી પૂછન ધાયે—	તુમ. ૧.
અવધનગરમેં દશરથ રાજ, સરજથુ ઉત્તર સુહાઈ ;	
રઘુવર લક્ષ્મણ ભરત શત્રુઘન, તીનલોક પતિરાઈ—	તુમ. ૨.
કીટ સુકુટ કર ધનુષ બિરાજૈ, જગમેં કીરતિ ભારી ;	
વિશ્વામિત્રકો યજ્ઞ સુકલ કરિ, ચરણ અહિલ્યા તારી—	તુમ. ૨.
પૂરણ બહુ સકલ ઘટવાસી, રામ લખમન દોઉ ભાઈ ;	
ગૌર શ્યામ દોઉ સંગહુ મોરે, અવધનગર હુજે ભાઈ—	તુમ. ૪.
જનકનગર પરવેશ પરમગુરુ, લે કરિ અબ પગ ધારે ;	
જનકનગરમેં ભૂપ ઘનેરે, સબકો માન બુ મારે—	તુમ. ૫.
તોર્યો પિનાક જનક જગ પૂરણ, ઘુરહીં જનકપુર બાબ ;	
રામ રતન પ્રભુકે ગુન ગાવે, સરે સકલ બિધિ કાબ—	તુમ. ૬.

રામસખી.

કચ્છ અંતરમાં શ્રી ભક્ત વત્સલજીના મંદિર ના મંહત સં. ૧૯૨૬ માં હતા.

પદ ૧ કલ્યાણ.

શ્રી દ્વારિકા પતિ, મુજ વિનતિ ;

અખંડ ભજન પ્રેમ દેજે, ચરનમાં રતી.

ટેક.

- કૃપા કરી કૃષ્ણાનિધિ મુજને, તારો દેજે મરમ ;
 જગત જાળમાં મોહ ન પામું, નડે નહીં કો કરમ-- શ્રી. ૧.
 સરવે મોહ સંસાર જાળ છે, તુજ માયાનો ખેલ ;
 તેની પેલ કરનારો તું છે, મન કલ્પના મેલ-- શ્રી. ૨.
 ચારે વેદ ખટ શાસ્ત્ર પુરાણો, અઢારે અનુભવ ખાર ;
 અંતઃકર્ણને શુદ્ધ કરે છે, સગુણ વેષ સુખકાર-- શ્રી. ૩.
 સરવે માયામાંહીં રમે છે, તુજને ભૂકી જંત ;
 ઉગારવાને સમજણ આપો, કૃષ્ણ વેષ ધરી સંત--શ્રી. ૪.
 જીવ શિવ જગ બ્રાન્તિ ભાંગે, સખીરામ ગુરુ સાથ ;
 વ્રજ ગોકુળમાં કૃષ્ણ ગોપી, પ્રેમે પકડયો હાથ-- શ્રી. ૫.

પદ ૨.

- શ્રી માધવરાયની મૂર્તિ, મારા મનમાં વસી ;
 મનમાં વસીરે, મારા દિલમાં વસી. ટેક.
 અંગ વિશાળ મનોહર મૂરતિ, કાયા કનક જેસી ;
 સાંજ સવારે સેવા કરે, શુભ ચંદન ઘસી-- શ્રી. ૧.
 નિત નવા શણગાર ધરે, પ્રભુ પિતામ્બર કસી ;
 અંગે આભૂષણ ઓપતાં લાગે, કોટિ રવિ શશી-- શ્રી. ૨.
 પંચરંગી પાઘ સકોમળ સુંવાળી, જમા જરકસી ;
 શંખ ચક્ર ગદા પદ્મ બિરાજે, કુંડળ રહ્યાં હસી-- શ્રી. ૩.
 વાંકી ભૂકુટી નેન સો કમળ, અમૃત રહ્યાં વસી ;
 નખ શિખ શોભા નિરખે, તેના પાતક જાય ખસી-- શ્રી ૪.
 દરશન કરતાં પ્રસન્ન થાયે, પાવન પદ પરસી ;
 રામસખી અલબેલાને નિરખે તો, અજ્ઞાન જાયે નસી --શ્રી. ૫.

પદ ૩ પ્રભાતિયું રાગ હુમક ચલત રામચંદ્ર.

- હે સખી શ્રીકૃષ્ણ મુને માર્ગમાં મળ્યા ;
 માર્ગમાં મળ્યા તે મારે ચિત્તડે ચઢ્યા.
 ચંદ્ર કોટિ સૂર્ય મેર મુકુટમાં જડ્યા-- હે સખી. ૧.

ધન્ય ધન્ય નંદજી યશોમતી શ્રી મોક્ષ ધામ ;	
દોષ જન્મ મરણ ગર્ભવાસના ટળ્યા—	હે સખી. ૨.
છપન કોટિ વાછડૂ પ્રજાપતિ હરી ગયા ;	
ગ્વાલ બાલ વાછડૂ અંત્રીક્ષત્રી કર્યાં—	હે સખી ૩.
વેદનાથ શેષનાગ તીર્થમાં શ્રી પ્રાગરાજ ;	
ગોવર્ધન તોલ્યો ને ગર્વ ઇન્દ્રના હર્યાં—	હે સખી. ૪.
વેદ શાસ્ત્ર કરે વખાણુ સુરપતિ કરે પ્રણામ ;	
રામદાસને તે પ્રભુ પ્રેમથી મળ્યા—	હે સખી. ૫

પદ ૪ રાસ ૧.

રામની રામની રામનીરે,	
મુને લગની લાગી સીતારામની	રેક.
અક્ષરથી પાર માડું મનહું લોભાણુંરે,	
હુવે ક્ષરની બાણ કોણ કામનીરે—	મુને. ૧.
શિવ સનકાદિક નિગમ વખાણુંરે,	
રૂડી રચના અનોપમ ધામનીરે—	મુને ૨.
સાક્ષી પુરૂષ એવાં સુખને ઇચ્છેછેરે,	
લીલા નિરખું ઘનશ્યામનીરે—	મુને. ૩.
અવિચળ બ્રહ્માનાં ચરણકમળમારે,	
વૃત્તિ બંધાણી આઠેજામનીરે—	મુને. ૪.
કરૂણા કરી પ્રભુ વિનાત સાંભળોરે ;	
સખી રામદાસ ગુલામનીરે—	મુને. ૫.

પદ ૫ રાસ ૨.

જેર છે જેર છે જેર છેરે, માથે જમકિંકરનું જેર છે.	રેક.
એસે અચાનક વાર નહિ લાગેરે, કાલ સરીખો ચોર છેરે—	માથે. ૧.

સતસંગ ન કરે મનમાં નવ ઉરેરે, તેને સદા અંધારૂઘોરછેરે—માથે. ૨.
ખાઈ પીને સુવે સીતારામજીને ન લજેરે, તે તો નરનારી બે
બે ઠોર છેરે—માથે. ૩.
સખી રામદાસ કે' કોઈક ઉગરશેરે, જે સંત પુરૂષની કોરછેરે—માથે. ૪.

પદ ૬ રાસ ૩.

કૂટશે કૂટશે કૂટશેરે, તારૂં કાયારૂપી ઠાંબડું કૂટશે. ટેક.
જીવને જમકિંકર લેઈ જાશેરે, ત્યારે નરે નારીનો નાતો તૂટશેરે
—તારૂં. ૧
કાયા માયા રૂપ કોઈ કામ નહિ આવેરે, વાંસે કુટંબ કળીલો
માથું કૂટશેરે—તારૂં. ૨.
દીધું ન લીધું ન ખાધું નહિ ખરચ્યુંરે, તારૂં ધન ખીજા મળી
લૂટશેરે—તારૂં. ૩.
સખી રામદાસ સીતા રામજીને લજશેરે, તેનો લક્ષ ચોરાશી
ફેરો છૂટશેરે—તારૂં. ૪

પદ ૭ રાસ ૪

સંગ છે સંગ છે સંગ છેરે, જેને સંત પુરૂષનો સંગ છે. ટેક.
શીળ સંતોષ દયા વૃત્ત ધારીરે, એને ભક્તિ વૈરાગ્ય અંગ છેરે—
જેને. ૧.
માન મદ તણ કરે સંતની સેવારે, તેને ઘેર યમુનાજી ગંગ છેરે—જેને. ૨.
રામકૃષ્ણ લજે તજે જગતની મમતારે, તે તો રત્ન અમૂલ્ય
નંગ છેરે—જેને ૩.
જે હરિ ગુરુ સંતનાં ચરણકમળમારે, જેની ચિત્ત વૃત્તિ અલંગ
છેરે—જેને. ૪.
સખી રામદાસ એમ સુર મુનિ કહેછેરે, તેના માતા પિતાને
રંગ છેરે—જેને. ૫.

પદ ૮ રાગ પરજ.

મારગડો મારો મેલરે, શામળિયા ગિરિધારી. ટેક.
 ગોકુળ મથુરાને મારગે, અમે કેને ન દધયે દાણુ ;
 નવી કરો છો નાથજી, તમે ખોલો તો કંસની આણુરે— મારગડો. ૧.
 કંસ તમારો ત્યાં રહ્યો, આંહીં જમુનાજીનો ઘાટ ;
 દાણુ નહીં મેલું દોકડો, ગોપી ઉતારો મહીનાં માટરે— મારગડો. ૨.
 ગોકુળથી તમે નાઠા હતા, તમે લીધી હતી મધરાત ;
 કંસની ખીકે કાનજી, તમે વીસાચીં મને બાપરે— મારગડો. ૩.
 સાન કીધી વાલે શામળે, ગોવાળિયા મેલ્યા છૂટ ;
 જલ જમુનાના ઘાટમાં, વાલે માંડી છે લુંટાલુંટરે—મારગડો. ૪.
 દાણુ તો અમે દીજિયે, અમે ચાલિયે સૈયરની સાથ ;
 હારી રહી સરવે ગોવાળણુ, જીત્યા રામસખીનો નાથરે—મારગડો. ૫.

પદ ૯ રાગ પરજ.

ઘેલા થાઓ માં ગિરિધર લાલરે, રોકો માં વ્રજનારી. ટેક.
 અળગા રહો અડખેલડા, મ કરો અમારી આળ ;
 વાટ મેલી થાઓ વેગળા, નહીં કાં ખાશો મુખની ગાળરે— ઘેલા. ૧.
 ગાળ ન લાગે ગોપિકા, અમે વસિયે યમુનાને ઘાટ ;
 દાણુ આપો તો છોડિયે, નહીંકાં ફેડશું મહીનાં માટરે—ઘેલા. ૨.
 માટ ફેડયાતું મુખ કેછે, અમે જાણાયે તમારો જાત ;
 કંસની ખીકે કાનજી, વાલા લીધીતી મધરાતરે— ઘેલા. ૩.
 કંસ તમારો મારશું, તમે જઈને કરો પોકાર ;
 માન તમારું ઉતારશું, ઘેલી ગુજરી ગરવ ગમારરે— ઘેલા. ૪.
 જ્ઞેરાઈએ નહીં જીતશો, તમે અમથી જાહવરાય ;
 મહીડાં પિયોતો માગી લ્યો, હેઠા ખેસોતો તમને પાઉરે— ઘેલા. ૫.
 મહિયાદીને માવનો, મારગ ઝઘડો થાય ;
 અરસપરસ સમજી રહ્યાં, તેના રામસખી ગુણુ ગાયરે— ઘેલા. ૬.

પદ ૧૦ રાગ પરજ.

સીતારામનું શરણું રાખરે, સમજે તો સુખ થાશે. ટેક.

સતગુરુની સાનમાં, જે સમજ્યા તે સંત ;
ભક્ત જ્ઞાન મન નિર્મળાં, જીવ્યા જગમાં કોટિ અનંતરે—

સીતારામનું. ૧.

શૂળી ઉપર ચડાવશે, અવળી ઘાણિયે કાઠશે તેલ ;
છાતીપર શિલા મૂકશે, દેખાડશે નિત નવા ખેતરે— સીતારામનું. ૨.

નરકખાણમાં નાખશે, જમ દેશે ગુરંજેની માર ;
તલ તલનાં લેખાં માગશે, ભાઈ જીવ્યો બાજુ મ હારે—

સીતારામનું. ૩.

નેણુ નાસિકા બંધ કરશે, ને પકડી લેશે તારાં પ્રાણુ ;
કયા માયા તારી પડી રહેશે, ખૂડી જશે તારૂં વાણુરે—સીતારામનું. ૪.

વચન પ્રમાણે વરતજે, તમે સમરો શ્રી અવિનાશ ;
લવસાગરમાં તો તરો, પોકારીને કહે રામદાસરે— સીતારામનું. ૫.

પદ ૧૧ જાંગલો ઝીંઝોટી “જેજે નારાયણ” એ રાગ

જે જે રામ અખંડ અવિનાશી, ખાલક રૂપ બનારે. ટેક.

અકળ અજીત આપાર રસિક વર, નિગમહીં અંત ન પાચારે ;
સો પરિબ્રહ્મ દશરથ કૌશલ્યા, લવન તિહારે ચલી આચારે—

જે જે રામ ૧

શંકર કહે રામ રઘુનંદન, કોટિ બ્રહ્મંડકે રાચારે ;
સચરાચરકે સંકટ હરહીં, સકલ ભુવન યશ છાચારે— જે જે. ૨.

રૂદન કરત પાલનામે, કરત અગોચર માચારે ;
શિવ વિરંચી સનકાદિક નારદ, કાગ ભુશંડિ ભરમાચારે— જે જે. ૩.

શંકર નિરખી ગયે નિજ આશ્રમ, આશીર્વાદ સુનાચારે ;
ચરણુજીવ કૌશલ્યા નંદન, રામ સખી જશ ગાચારે— જે જે. ૪.

पद १२ राग ऐज.

- कटि पट पीत छोटी धनु करमे, जेलत याइ लैयारे. टेक.
 किरिट मुकुट मकराकृत कुण्डल, पीत ज'गुलियां पेरियांरे ;
 लूषन वसन अंग छपी निरभत, रवि शशि डोटि लजियांरे—
 कटि पट पीत १.
- करत अगोअर जेल अंगनमे, मंह मंह सुसकियांरे ;
 लोजन करत अपण चित्त आलत, दधि सुभपर लपटियांरे—
 कटि पट पीत. २.
- मात जनक निरभत पुरवासी, आनंह मोह लरियांरे ;
 सुरीनर मुनि निरभत पुरवासी, जेजेकार करियांरे—
 कटि पट पीत. ३.
- याइ कुमारइप गुणसागर, सण मिल लेत जलैयारे.
 लकतवत्सल कइला सुभसागर, रामसभी जल जैयारे—
 कटि पट पीत. ४.

पद १३ राग ऐज.

- यार कुमार इप गुनसागर, मातु जनक सुभ दीनारे. टेक.
 गौर श्याम सुभ धाम मनोहर, निरणी सणहिं सुभ दीनारे ;
 जाल जिनोह अगोअर दीला, लूप लुवनमे दीनारे— यार. १.
- लूषन वसन अंग छणि सुंदर, रघुनंदन रंग लीनारे ;
 कीट मुकुट मकराकृत कुंडल, जडित्र अमूल नगीनारे— यार. २.
- पाक धरत प्रलु आपहीं पावत, निरणी मातु मन थीनारे ;
 करत जियार होरत कैशल्या, इप अगोअर यीन्हारे— यार. ३.
- दिवस भास जरथ पुनिथीते, अरित्र कीन प्रलु जिनारे ;
 रघुपति अरन कमल सुभसागर, रामसभी मनयीन्हारे— यार. ४.

પદ ૧૪ રાગ એજ.

આનંદ મોદ અવધ પુરવાસી, આશ રામ પદ લાગીરે. ટેક.
 નિશિદ્ધન નિરખતહીં રઘુપતિ લીલા, ભુવન કામ સખ ત્યાગીરે ;
 પરિબ્રહ્મ ચીન્હા સખિ સુખ લીના, ભુવતી પુરૂષ બહલાગીરે—
 નિશિ. ૧,

ધન્ય દશરથ માતૃ કૌશલ્યા, ચરનકમલ અનુરાગીરે;
 અકલ અગોચર પરમધામકો, સુખ લીનો જ્યહીં માગીરે— નિશિ. ૨.
 ભૂપ ભુવનમેં નૌત્તમ લીલા, કરે નિત્ય શ્યામ સુહાગીરે ;
 સખી રામદાસ આશ રઘુવરકી, રાત દિવસ જપું જાગીરે— નિશિ. ૩.

પદ ૧૫ ધોલનું પદ ૧.

હુરિજનને, વાંલો સંત સમાગમ, જીવને વાંલી માયા જીને ;
 માયામાં વીંટાણો પ્રાણી, ભવમાં ગોથાં ખાય જીને.
 બ્રહ્માનંદને મહાસુખ મેલી, વિષયાનંદમાં ધાય જીને ;
 સુધાનંદનો સિંધુ ત્યાગી, મૃગ તૃષ્ણામાં નહાય જીને. ૨.
 ઓસના મોતિયા થાય તે સોને, મન લાવ્યા જીને ;
 દીસંતા એ ઝાકળે રૂડા, રવિ હોગે રેલાયા જીને. ૩.
 સુત વિત્ત દારા અહપ સો છે, મધ્યાનકાળની છાયા જીને ;
 એક એક સૌ મળીને ફેલે, જેમ પિંછણની કાયા જીને. ૪.
 મુક્ત ન ધ્રુવે આપ પ્રીછે, શીખ્યાં કિરતન ગાયાં જીને ;
 નખશિખ સુધી ભરી અવિદ્યા, વાતોમાં બંધાયા જીને. ૫.
 જીવનમુક્તા મૃત્યુક સાધુ, તેનો નહિ વિશ્વાસ જીને ;
 કરતવ્યે મોટી સિદ્ધિ આપે, તેના થાએ દાસ જીને. ૬.
 થોડી સેવા કરી ઘણું માગે, વચનની રાખે આશ જીને ;
 એવા જનને સાધુની સંગે, જ્ઞાન થાય રામદાસ જીને. ૭.

પદ ૧૬ ગોડી ૧.

અવધપુરી ખસ લાઇ મનરે તું. ટેક.
 સપ્તપુરીમે શ્રેષ્ઠ અયોધ્યા, જહાં ખેઠે રઘુરાઇ ;
 રઘુવર લક્ષ્મણ ભરત શત્રુહન, શોભા ખરણી ન જાઇ—મનરે તું ૧.
 કીટ મુકુટ મકરાકૃત કુંડલ, ઉર વનમાલ સોહાઇ ;
 જહાં સરભુ પાપનકી હુરણી, આપ વશિષ્ઠ જાંહાં લાઇ—મનરે તું ૨
 જાકે દરસ પરસ અઘનાશે, વેદ પુરાણ ગાઇ ;
 અવધપુરી દેવતાકોં દુરલભ, અપને હાથ યનાઇ— મનરે તું. ૩.
 શિવ સનકાદિક આદિ બ્રહ્માદિક, સેવત મન ચિત્ત લાઇ ;
 વાલમીક નારદ ઘટ જ્ઞેની, કૌશિક મુનિ મન લાઇ— મનરે તું. ૪.
 કીટ પતંગ સખે ગતિ પાવે, રામરૂપ બંનિ જાઇ ;
 સ્વર્ગલોક અપવર્ગ વિભૂતિ, અવધપુરી ચલી આઇ— મનરે તું. ૫.
 સહિત લક્ષ્મણ રઘુનાથ જાનકી, જહાં બિહરત સખ લાઇ ;
 અવધપુરીકો ધ્યાન ધરત હૈ, ભક્તિ મુક્તિ કલ પાઇ—મનરે તું. ૬.
 ચારી બાની જગ જીવ ચરાચર, અવધ વસે ગતિ પાઇ ;
 રામદાસ ભજે નવલ સિયાવર, ભવસાગર મિટિ જાઇ—મનરે તું. ૭.

પદ ૧૭ ગોડી ૨

સંત ચરણ ચિત્ત લાઇ મનરે તું. ટેક,
 કલિમલ હુરણ ચરણ સંતનકે, સુમરિત હોત સહાઇ—મનરે તું. ૧.
 ગંગા જમુના ઐર સરસ્વતી, તીરથ સકલ ચલે નહાઇ ;
 જહાં જહાં ચરણ પરત સંતનકે, તહાં તહાં હોત સહાઇ—
 મનરે તું. ૨.
 સંત ચરણ દેખત જો પાવે, સાત સમુદ્ર કિર આઇ ;
 કામ ક્રોધ મદ લોભ બિષયવશ, ધનસે લેત છુડાઇ— મનરે તું. ૩.
 સખ મુનીંદ્ર નારદાદિ કવીશ્વર, ખેદ પુરાણ ન ગાઇ ;

શેષ સહસ્રમુખ રટત નિરંતર, મહિમા તિનહી ન પાઈ—

મનરે તું. ૪.

સુર અગ્ર સખ સંત આદિ લે, તુલસીદાસ મન લાઈ ;

રામદાસ સંતનકી મહિમા, હુરિ અપને મુખ ગાઈ—મનરે તું. ૫.

પદ ૧૮ ગોરી ૩.

આજ ખની છળિ ભારી શ્રી રાઘોજી.

ટેક.

સહિત જાનકી રતન સિંહાસન, રાજત અવધ બિહારી—

શ્રી રાઘોજી. ૧.

ક્રીટ મુકુટ મકરાકૃત કુંડલ, તિલક પટલ દ્યુતિ કારી ;

વદન મયંક તાપ ત્રય મોચન, મંદ હસત અતિ ચ્ચારી—

શ્રી રાઘોજી. ૨.

અંદન અરચિત અંગ મનોહર, ઉર વનમાલ સોહાઈ ;

બાહુ વિશાલ વિભૂષણ સુંદર, કર ગ્રહી સારંગધારી—

શ્રી રાઘોજી. ૩.

કટિપર પીત વસનકી શોભા, મોહન મદન નિહારી ;

સુરવર મુનિજન અરણ્ય સરોરૂહ, ધ્યાન ધરત ત્રિપુરારી—

શ્રી રાઘોજી. ૪.

અતુર સખી મિલી કરત આરતી, સજી કંચનકી થારી ;

રામસખી પ્રભુકી છળિ નિરખે, ગાવત સુરપુર નારી—

શ્રી રાઘોજી. ૫.

પદ ૧૯ વસંત.

જીવનાં હે જ્ઞાનિ આર, બંદે રામ સમર લે.

ટેક.

દોલત દેખી ફિરત દિવાના, ભટકત મૂહ ગેમાર—

બંદે. ૧.

કરત ગુમાન જોખન તન ધનકો, મન જાત ન લાગે વાર—	ખંદે. ૨
કાલ કિરત હે તેરે શિર ઉપર, પકડેગો સાંજ સવાર—	ખંદે. ૩.
ધરમ નેમ સતસંગહીં કર લે, ઉતરેગો ભવજલ પાર—	ખંદે. ૪.
સખી રામદાસ આશ રઘુવરકી, શ્વાસોશ્વાસ સંહાર—	ખંદે. ૫.

પદ ૨૦ રાગ એજ.

લજીયે સીતારામ, તેરો અવસર જાયે.	ટેક.
રતન પદારથ જનમ ગુમાયો, કરત હે અઘટિત કામરે—	તેરો. ૧.
દામ ચામ વિષયારસ કારન, ભટકત આઠોજામરે—	તેરો. ૨.
જલ થલ વાસ પશુ લખ યોની, ભટકત ઠામોઠામરે—	તેરો. ૩.
લક્ષિત ખિના મર્કટ તન પાવે, ઘર ઘર કરત સલામરે—	તેરો. ૪.
કર સતસંગ તજે અભિમાના, પાવેગે અવિચલ ધામરે—	તેરો. ૫.
સખી રામદાસ આશ રઘુવરકી, મેં ચરનકમલકો ગુલામરે—	તેરો. ૬.

પદ ૨૧.

સીતા રામને લજીને લાવો લીજીયે રે—	ટેક.
મુખે રામકૃષ્ણ રામકૃષ્ણ કીજીયેરે—	સીતારામ. ૧.
તારો અવસર પલ પલ જાય છેરે,	
તારા ઘટમાં બેઠો કાળ ખાય છેરે—	સીતારામ. ૨.
તાઝું જોખન જશે જરા આવશેરે,	
તુને ભાણે ભોજન નંહિ ભાવશેરે—	સીતારામ. ૩.
તારાં વાલાં વેરી થઇ લાગશેરે,	
તારી દેહુ દેખીને દૂર ભાગશેરે—	સીતારામ. ૪.
કાંઈક ધર્મ કરો આહું આવશેરે,	
તે તો જમનારે માર મૂકાવશેરે—	સીતારામ. ૫.

शेष सहस्रेभ्युभ रटत निरंतर, महिमा तिनही न पाध—

मनरे तुं. ४.

सुर अग्र सभ संत आदि ले, तुलसीदास मन लाध ;

रामदास संतनकी महिमा, हरि अपने भुभ गाध—मनरे तुं. ५.

पद १८ गोडी ३.

आज जनी छणि लारी श्री राधोलकी.

टेक.

सहित जनकी रतन सिंहासन, राजत अवध जिहारी—

श्री राधोलकी. १.

झीट मुकुट मकराकृत कुंडल, तिलक पटल द्युति डारी ;

वदन भयंक ताप त्रय मोचन, मंद हसत अति आरी—

श्री राधोलकी २.

अंदन अरचित अंग मनोहर, उर वनमाल सोहाध ;

भाहु विशाल विभूषण सुंदर, ऊर अही सारंगधारी—

श्री राधोलकी. ३.

कटिपर पीत वसनकी शोभा, मोहन महन निहारी ;

सुरवर मुनिजन अरण्य सरोइह, ध्यान धरत त्रिपुरारी—

श्री राधोलकी. ४.

अतुर सणी मिठी करत आरती, सल कंचनकी थारी ;

रामसणी प्रभुकी छणि निरणे, गावत सुरपुर नारी—

श्री राधोलकी. ५.

पद १९ वसंत.

लवनां छे हृदिन आर, अंहे राम सभर ले.

टेक.

होसत हेणी किरत द्विवाना, लटकत भूह गेमार—

अंहे. १.

કરત ગુમાન જોખન તન ધનકો, મન જાત ન લાગે વાર—ખંદે. ૨
 કાલ ફિરત હે તેરે શિર ઉપર, પકડેગો સાંજ સવાર— ખંદે. ૩.
 ધરમ નેમ સતસંગહીં કર લે, ઉતરેગો લવજલ પાર— ખંદે. ૪.
 સખી રામદાસ આશ રઘુવરકી, શ્વાસોશ્વાસ સંભાર— ખંદે. ૫.

પદ ૨૦ રાગ એજ.

લજલે સીતારામ, તેરો અવસર જાયે. ટેક.
 રતન પદારથ જનમ ગુમાયો, કરત હે અઘટિત કામરે— તેરે. ૧.
 દામ આમ વિષયારસ કારન, લટકત આઠોજામરે— તેરો. ૨.
 જલ થલ વાસ પશુ લખ યોની, લટકત ઠામોઠામરે— તેરો. ૩.
 ભક્તિ ખિના મર્કટ તન પાવે, ઘર ઘર કરત સલામરે— તેરો. ૪.
 કર સતસંગ તજે અભિમાના, પાવેગે અવિચલ ધામરે— તેરો. ૫.
 સખી રામદાસ આશ રઘુવરકી, મેં ચરનકમલકો. ગુલામરે—તેરો. ૬.

પદ ૨૧.

સીતા રામને લજને લાવો લીજિયે રે— ટેક.
 મુખે રામકૃણુ રામકૃણુ કીજિયેરે— સીતારામ. ૧.
 તારો અવસર પલ પલ જાય છેરે,
 તારા ઘટમાં ખેઠો કાળ ખાય છેરે— સીતારામ. ૨.
 તારું જોખન જાશે જરા આવશેરે,
 તુંને લાણે લોજન નંહિ લાવશેરે— સીતારામ. ૩.
 તારાં વાલાં વેરી થઇ લાગશેરે,
 તારી દેહુ દેખીને દૂર લાગશેરે— સીતારામ. ૪.
 કાંઇક ધર્મ કરો આડું આવશેરે,
 તે તો જમનારે માર મૂકાવશેરે— સીતારામ. ૫.

શેષ સહસ્રમુખ રટત નિરંતર, મહિમા તિનહી ન પાઈ—

મનરે તું. ૪.

સુર અથ્ર સખ સંત આદિ લે, તુલસીદાસ મન લાઈ ;

રામદાસ સંતનકી મહિમા, હરિ અપને મુખ ગાઈ—મનરે તું. ૫.

પદ ૧૮ ગોડી ૩.

આજ બની છળિ ભારી શ્રી રાઘોજીકી.

ટેક.

સહિત જનકી રતન સિંહાસન, રાજત અવધ બિહારી—

શ્રી રાઘોજીકી. ૧.

કીટ મુકુટ મકરાકૃત કુંડલ, તિલક પટલ દ્યુતિ કારી ;

વદન મયંક તાપ ત્રય મોચન, મંદ હસત અતિ ખ્યારી—

શ્રી રાઘોજીકી. ૨.

અંદન અરચિત અંગ મનોહર, ઉર વનમાલ સોહાઈ ;

બાહુ વિશાલ વિભૂષણું સુંદર, કર ગ્રહી સારંગધારી—

શ્રી રાઘોજીકી. ૩.

કટિપર પીત વસનકી શોભા, મોહન મદન નિહારી ;

સુરવર મુનિજન અરણ સરોરૂહ, ધ્યાન ધરત ત્રિપુરારી—

શ્રી રાઘોજીકી. ૪.

ચતુર સખી મિલી કરત આરતી, સજી કંચનકી થારી ;

રામસખી પ્રભુકી છળિ નિરખે, ગાવત સુરપુર નારી—

શ્રી રાઘોજીકી. ૫.

પદ ૧૯ વસંત.

જીવનાં હે હૃદિન આર, બંદે રામ સમર લે.

ટેક.

દોલત દેખી ફિરત દિવાના, ભટકત મૂઠ ગેમાર—

બંદે. ૧.

કરત ગુમાન જોખન તન ધનકો, મન જાત ન લાગે વાર—ખંદે. ૨
 કાલ ફિરત હે તેરે શિર ઉપર, પકડેગો સાંજ સવાર— ખંદે. ૩.
 ધરમ નેમ સતસંગહીં કર લે, ઉતરેગો ભવજલ પાર— ખંદે. ૪.
 સખી રામદાસ આશ રઘુવરકી, શ્વાસોશ્વાસ સંભાર— ખંદે. ૫.

પદ ૨૦ રાગ એજ.

ભજીલે સીતારામ, તેરો અવસર જાયે. ટેક.
 રતન પદારથ જનમ ગુમાયો, કરત હે અઘટિત કામરે— તેરે. ૧.
 દામ આમ વિષયારસ કારન, ભટકત આઠોજામરે— તેરો. ૨.
 જલ થલ વાસ પશુ લખ યોની, ભટકત ઠામોઠામરે— તેરો. ૩.
 ભક્તિ ણિના મર્કટ તન પાવે, ઘર ઘર કરત સલામરે— તેરો. ૪.
 કર સતસંગ તજે અભિમાના, પાવેગે અવિચલ ધામરે— તેરો. ૫.
 સખી રામદાસ આશ રઘુવરકી, મેં ચરનકમલકો. ગુલામરે—તેરો. ૬.

પદ ૨૧.

સીતા રામને ભજીને લાયો લીજીયે રે— ટેક.
 મુખે રામકૃણુ રામકૃણુ કીજીયેરે— સીતારામ. ૧.
 તારો અવસર પલ પલ જાય છેરે,
 તારા ઘટમાં જોઠો કાળ ખાય છેરે— સીતારામ. ૨.
 તારું જોખન જાશે જરા આવશેરે,
 તુને ભાણે ભોજન નંહિ ભાવશેરે— સીતારામ. ૩.
 તારાં વાલાં વેરી થઈ લાગશેરે,
 તારી દેહુ દેખીને દૂર ભાગશેરે— સીતારામ. ૪.
 કાંઈક ધર્મ કરો આડું આવશેરે,
 તે તો જમનારે માર મૂકાવશેરે— સીતારામ. ૫.

સ્નેહકા વસ્ત્ર શીલ આભૂષણ, સુંદર નખ શિખ અંગસજ્જરી—સમજ. ૩.
કુમતિ ગુલાલ. ઉડાયકેં ખેલો સુમતિ સુખુદ્ધિકો ફંગવો ખેંચોરી—

સમજ. ૪.

સખી રામદાસ સોહી નર ખેલ્યા, જીન તન અલિમાનકી ગાગર

ઠારી—સમજ. ૫.

રામ સિંઘજી.

ક્રમ — હમલાના.

પદ ૧ ઘોળ પરજની ગરખી.

- મારા મનના મોહન, ગયા મથુરા ઓધા શું કરિયેરે ;
હરિ ચરણ કમળ ચિત્તમાંય, નિત પ્રતિ ધરિયેરે. ૧.
- ખાળાપણના સંઘાતી કાન, ગયા છે મેલીરે ;
આજું હેત કરાવી અંતે, ફેના નથી ખેલીરે. ૨.
- મેંતો લોક વેદ સરવેની લાજ, તતક્ષણ લ્યાગીરે ;
એવી શામળી સુરતની પ્રીત, મારા મનડામાં લાગીરે. ૩.
- જસોદાના કુંવરવિના, ખીજે કોઇ નજરે નાવેરે ;
વ્રજમાંયેથી પ્રભુજી, હુવે કેસી આવેરે. ૪.
- એટલી અરજ પ્રભુજી આગળ, ઓધવજી કરજેરે ;
ગોકુળ આવવાનું ચિત્તમાંય, ચિતવન પ્રભુ મારા ધરજેરે. ૫.
- કરી કઙ્કણા પોતે જગદીશ, રાસ રમાડીરે ;
એની મુખથી શું કહીયે વાત, જે સુખ દીધાં દાડીરે. ૬.
- રંગરસિયાની રસ રીતો, ઓધા શું કહીયેરે ;
હુવે તેને વિજેગે વ્રહ્મની, જવળો નિત સહિયેરે. ૭.
- ગિરિધારીનું સમરણ કરીને, આનંદ ન સમાયેરે ;
કહે રામસંઘ એવી રીતે, ગોપી ગુણ ગાયેરે. ૮.

સખી રામદાસ કહે નર : નારનેરે,
સંત સેવો તો ઉતરો લવપારનેરે—

સીતારામ. ૬.

પદ ૨૨ રાગ કાકીની સોરી.

જાનકી હોરી ખેલન આઇ.

ટેક

સુરતિ કીરતિ ઉરમિલા માંડવી, સંગ સાહેલી સુહાઇ ;
કેસર રંગ ભરે ઘટ કંચન, અંદન સુગંધી મિલાઇ ;
પ્રીતમકું છિરકન આઇ—

જાનકી. ૧.

ઇત રઘુનાથ સંગ સખા લિયે, ભરત શત્રુહન ભાઇ ;
કર કંકન કંચનકી પિચકારી, લક્ષ્મણ કરસોં ચલાઇ ;
કિશોરી શયન ખુઝાઇ—

જાનકી. ૨.

ધાય ગઇ લક્ષ્મણકોં લિન્હે, પીતાંબર પટ છોરી ;
કૃગુવા લિયે મન ભાવત અંજન, ગજ અંત દ્રગ અંજ આઇ ;
ખહુખિધિ ખિનતિ કરાઇ—

જાનકી. ૩.

અરસપરસ પરમોહ લયો હૈ, પ્રેમ પ્રીતિ ઉર છાઇ ;
ઊચી અટારી ઊંચે ઝરોખા, જનની કૃગુવા દેવાઇ ;
હીરામનિ માલ લૂટાઇ—

પુરાણી- જાનકી. ૪.

શિવ સનકાદિક નારદ શારદ વેદ પુરાણ
સુરનર મુનિજન કૌતુક દેખે, ઐસો છાંબ ઉરનકી ધારી ;
રામદાસ ખલિ જાઇ—

શ્રી રા
રપુર નારી— જાનકી. ૫.
શ્રી રાઘોજી

પદ ૨૩ હોરી.

સમજ ખિચાર નર યુવતી, હુરિકે લજન ખિના હો
ચિત્તરૂપી ચોકાં જ્ઞાનરૂપી ગલિયાં, સુરતિ શબ્દકી ધુ

હોરી. ટેક
મચોરી—

મન મરદંગ ઝાંઝ ઝરણાંકી, પ્રેમ પ્રીતરૂપી કેસર ઘો

સમજ. ૦
સમજ. ૨

સ્નેહકા વસ્ત્ર શીલ આભૂષણ, સુંદર નખ શિખ અંગ સજ્જરી—સમજ. ૩.
કુમતિ ગુલાલ. ઉડાયકેં ખેલો સુમતિ સુખુદ્ધિકે કુંગવો ખેંચોરી—

સમજ. ૪.

સખી રામદાસ સોહી નર ખેલ્યા, જીન તન અભિમાનકી ગાગર

ઠારી—સમજ. ૫.

રામ સિંઘજી.

કચ્છ — હમલાના.

પદ ૧ ઘોળ પરજની ગરખી.

- મારા મનના મોહન, ગયા મથુરા ઓધા શું કરિયેરે ;
હરિ ચરણ કમળ ચિત્તમાંચ, નિત પ્રતિ ધરિયેરે. ૧.
- ખાખાપણના સંઘાતી કાન, ગયા છે મેલીરે ;
આજું હેત કરાવી અંતે, કેના નથી ખેલીરે. ૨.
- મેંતો લોક વેદ સરવેની લાજ, તતક્ષણ લ્યાગીરે ;
એવી શામળી સુરતની પ્રીત, મારા મનડામાં લાગીરે. ૩.
- જસોદાના કુંવરવિના, ખીજે કોઇ નજરે નાવેરે ;
ત્રજમાંચેથી પ્રભુજી, હુવે કેમ્પી આવેરે. ૪.
- એટલી અરજ પ્રભુજી આગળ, ઓધવજી કરજેરે ;
ગોકુળ આવવાનું ચિત્તમાંચ, ચિતવન પ્રભુ મારા ધરજેરે. ૫.
- કરી કર્ણા પોતે જગદીશ, રાસ રમાડીરે ;
એની મુખથી શું કહીયે વાત, જે સુખ દીધાં દાડીરે. ૬.
- રંગરસિયાની રસ રીતો, ઓધા શું કહીયેરે ;
હુવે તેને વિજેગે ત્રહુની, જવળો નિત સહિયેરે. ૭.
- ગિરિધારીનું સમરણ કરીને, આનંદ ન સમાયેરે ;
કહે રામસંઘ એવી રીતે, ગોપી ગુણ ગાયેરે. ૮.

પદ ૨ આશા.

એકવાર આહીં આવી દર્શાણુ દેજે, મુને અતિ લાગો છો હુરિ
આરારે. ટેક.

અમે છીએ તમારી દાસી, તમવિના રહિયે અતિ ઉદાસી ;
તમે થયા છો હુવે મથુરાના વાસી, તલખે નેણુ અમારાંરે—
એકવાર. ૧.

પ્રાણુ અમારા છે તમપાસે, સમારયે છીયે શ્વાસે શ્વાસે ;
હુવેની ત્રેહુ મારે અંગ ન સમાશે, આવી મળોને ખંસીવાળારે—
એકવાર. ૨.

મથુરાથી તમે ગોકુળ આવજે, ંહેલા આવીને આહીં અમને રમાડજે ;
તુરત આવીને મારે મંદિરિયે પધારજે, અમને તે કેમ વિસાર્યાંરે—
એકવાર. ૩.

એટલી અરણુ છેટલી અમારી, તેતો તમને ઘટે છે ધારી ;
રામસંઘ કહે જાઉં ખલિહારી, છો તમે મારા પ્રાણુ આધારારે—
એકવાર. ૪.

રામસેવક.

પદ ૧ રાગ ઝીઝાટી.

જલ કૈસેં ભરૈ સરજયુ ગહુરી, સનમુખ રાજા રામજી ખડે. ટેક
અવધ નગરસેં ચલી મેરી સજની, હાથ ઘડા શિરપર ગગરી—
જલ કૈસેં ૧.

અપને અપને ભુવનતેં નિકસી, કોઠિ શ્યામલ કોઠિ હુય ગૌરી—
જલ કૈસેં. ૨.

હાડે ભરૈં રાજા રામ દેખત હૈ, ખૈડી ભરૈં. ભીજે ચુનરી—
જલ કૈસેં. ૩.

રઘુવર લક્ષ્મણ ભરત શત્રુહન, સનસુખ હૈ હનુમાન ખલિ—

જલ કૈસે. ૪.

ધીરે ચલૌં મોહી ધાર લગત હૈ, ઉમંગ ચલૌં છલકે ગગરી—

જલ કૈસે. ૫.

રામ સેવકજીકે પ્રભુ સુખસાગર, ચેરી હોયકે ચરણુ પરી—

જલ કૈસે. ૬.

પદ ૨ રાગ આશા.

રંગભીને રઘુનાથ કુંવરકો, ધન ગલિયન કોઈ લાવેરી. ટેક.

અટા ચઢી સળ છટા નિહારે, તનકી નયન ખુઝાવેરો :

મિથિલા પુરી નરનારી નિહારે, ઘરી એક કોઈ ખિલમાવેરી—

રંગભીને. ૧.

જરકસી પાગ કેસરિયા જમા, પૈજનિયા ઝમકાવેરી ;

ક્રીટ મુકુટ મકરાકૃત કુંડલ, ઉર વનમાલ સોહાવેરી— રંગભીને. ૨.

સિયા સખી ગોખન મગ જો હૈ, રસભરી ગારી ગાવેરી ;

રામ સેવકજીકે સુખસાગર, હસી હસી કંઠ લગાવેરો— રંગભીને. ૩.

પદ ૩ આશા

સુભગ ચાલ સુંદર અતિ પ્યારી, ભરત રામ મોહી લાવેરી. ટેક.

રાજ દશરથજીકે ચાર પુત્ર હૈ, શોભા વરણી ન જાવેરી ;

રામ લક્ષ્મણ ભરત શત્રુહન, વેદ વિમલ યશ ગાવેરી— સુભગ ૧.

સરજ્યુ કે તીરે ખેલ રચ્યો હૈ, સુંદરખાન ચલાવેરી ;

સરજ્યુ નહાન ચલે રઘુનંદન, અપલ તુરંગ નચાવેરી— સુભગ. ૨.

અવધપુરીકી બધુ અટા ચઢી, નિરખી પરમ સુખ પાવેરી ;

સુરનર મુનિ બ્રહ્માદિ દેવતા, ઇંદ્ર પુષ્પ ઝરી લાવેરી— સુભગ. ૩.

मातु कौसल्या करत आरती, आनंद छर न समावेरी ;
राम सेवकल्लुके सुभसागर अरणुकमल चित्त लावेरी— सुलग. ४.

पद ४ आशा.

यत्नो सभी रघुवर छणि निरणे, रंग लुवन छरि आयेरी. टेक.
येक श्यामल येक गौर मनोछर, रंग महासुनि आयेरी ;
साय कडो सभी भूठ न जेतो, समाचार सुनि पायेरी— यत्नो. १.
देश देशके लूपति आये, काहु न चांप यथायेरी ;
तेर्यो धनुष सरासर सजनी, लूप सभै सुरआयेरी— यत्नो. २.
आध छै सीता संग सहेली, वरमाला पहिरायेरी ;
छरे छरे गोअर अंगनां लिपाये, मोतियन योड पुरायेरी—यत्नो. ३.
छरे छरे आंसन मंडप छाये, कंचन कलश बरायेरी ;
राम सिया होड योडमै भैठे, अह्मा जेह उचार्योरी— यत्नो. ४.
राम सियाल्लुकी किरत लावरी, सभियन लांगल गायेरी ;
धन्य धन्य लाग्य सियाल्लु तुम्हारे, श्री रामचंद्र अर पायेरी—
यत्नो. ५.
धन्य धन्य लाग जनक राजके, दशरथ समधी पायेरी ;
राम सेवकल्लुके प्रभु सुभ सागर, सगही प्राणुपिय पायेरी—
यत्नो. ६.

पद ५ गोडी.

लागत रघुवर आरो आली मोडी. टेक,
सरल्लुके तीर जिहरत रघुनंदन, दशरथ राज हुलारो—लागत. १.
कीट मुकुट मकराकृत कुंडल, पीतांबर पटवारो ;
लाल भिशात्र माल मोतियनकी, राभी तुम नेक निहारो—लागत. २.

જાનકી નાયક જન સુખ દાયક, ગુણ ગણ રૂપ અપારો ;
 માધુરી મૂરતિ નિરખે સજની, અંગ અંગ ઉજિયારો— લાગત. ૩.
 ભૂપ સ્વરૂપ અનુપ બિરાજે, ચિત્તસેં પલહુ ન ટારો ;
 રામ સેવકલકે પ્રભુ સુખ સાગર, ગાવત સુર નર નારો— લાગત. ૪.

પદ ૬ ગોડી.

જનકપુર ઘર ઘર શબ્દ સુનાયે. ટેક.
 લક્ષ્મણ રામ સંગ કૌશિક મુનિ, રંગભૂમિ હરિ આયે— જનકપુર. ૧.
 સખ મંચનને મંચ શ્રેષ્ઠ એક, રતન જડાવ બનાયે ;
 ગુરુ સમેત લક્ષ્મણ રઘુનંદન, તાઉપર બેઠાયે— જનકપુર. ૨.
 ભૂમંડલકે ભૂપ સખે મિલિ, એકહીં બાર ઉઠાયે ;
 ટરે ન ધનુષ ઉઠે કોઉ કૈસે, બેઠે સખ શિર નાયે— જનકપુર. ૩.
 નરનારી પુરવાસી સખે મિલિ, દીનહુ બચન સુનાયે ;
 રાય જનક કોધિત અતિ બોલે, બીર બિહિત મહી જાયે— જનકપુર. ૪.
 ધતને બચન સુને જખ લક્ષ્મણ, તન મન અસિ જગાયે ;
 ધનુષ સમેત પ્રહ્લંડ ઉઠાઉં, પ્રભુ આજ્ઞા જખ હોયે— જનકપુર. ૫.
 ગુરુ અનુશાસન પાય ઉઠે પ્રભુ, ધનુષ લિયો ચઢાયે ;
 બિનુ પ્રયાસ દોઉ ખંડ હોય ગએ, રામ સેવક સુખ પાયે—
 જનકપુર. ૬.

પદ ૭ ગોડી.

જાત ચલે દોઉ ભાઇ જનકપુર. ટેક.
 ગૌર શ્યામ સુંદર તનુ રાજે, કોટિ કામ છબિ છાઇ ;
 મંદ હાસ મુસકયાત જાત હૈ, શોભા ખરણી ન જાઇ—
 જનકપુર જાત ચલે. ૧.

କ୍ୱିଟ୍ ମୁକ୍ୱିଟ୍ ମକ୍ୱିଟ୍ କୁଂଡଳ, କରମେ ଧନୁଷ୍ ଶୋଭାଧ ;
 ଜନକପୁରୀ ଗଲିୟନମେଂ ଗିହରେ, ଗୋଡ଼ି ନର ଅଞ୍ଜନାରି—

ଜନକପୁର ଜାତ ଥିଲେ. ୨.

ଘାଳକୂଂଢ଼ ଘାଡୁତ ସଂଗ ଲାଗେ, ରଞ୍ଜନା ବିନ୍ଦିଧ ଘନାଧ ;
 ସୈନା ସୟନ କରତ ଆପସମେଂ, ସାଞ୍ଜ ଲଧେ ଘର ଆଧ—

ଜନକପୁର ଜାତ ଥିଲେ. ୩.

କରୀ ପରମୋଦ ଘାଳକ୍ ସଞ୍ଜ ଶ୍ରେ, ଗୁରୁ ଚରଣୁନ ଶିରନାଧ ;
 ରାମ ସେବକଞ୍ଜ କେ ପ୍ରଭୁ ସାଗର, ତନକ୍ୱି ତନକ୍ୱି ତପତ ଘୁଆଧ—

ଜନକପୁର ଜାତ ଥିଲେ. ୪.

ରାମେଶ୍ୱର.

୫୬ ୧.

ନାଂ କ୍ୱିନୋ ତେଂ ଛରିକୋ ମୁଭରନ ... ଐ ରାଗ.

ଗଂଗ ଜଟା ଗୁକ୍ତ ରଞ୍ଜି ଶିରପେଂ, ସୋ ଞର ଞର ନୀର ଞରେ. ଟେକ.

ଲାଳମେଂ ଧନ୍ଦୁ ଅର୍ଧ ଗିରାଲେ, ଲୂକ୍ୱିଟି କମାନ ସମାନରେ ;

ନିରଞ୍ଜର ପତ୍ର କମଳ ହୋଇ ନେନା, ସୋ ଅମୃତ ପୁରନ ଞରେ ଞରେ—ଗଂଗ. ୧.

ନାଗନକ୍ୱେ ହୋ କୁଂଡଳ କରକ୍ୱେ, ଶୋଭା ଅଧର ଶୁରଂଗରେ ;

ମଂଢ଼ ମଂଢ଼ କ୍ୱେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କରକ୍ୱେ, ହର ହର ଯିତ୍ତ ହୁରେ ହୁରେ— ଗଂଗ. ୨.

ବାମ ଲାଗ ଗିରିଜା ସଂଗ ସୋଡ଼ି, ଶୋଭା ଘରନୀ ନ ଘାଧରେ ;

କରି ଅରି ପଟ୍ଟ ବାଧଂଘର ସୋଡ଼ି, ପୀତାଂଘର କୁଂଡ଼ଳ ଧରେ ଧରେ—ଗଂଗ. ୩.

ଐସି ମୁରତ ଗଂଗାଧରକ୍ୱି, ଗୋଜତ ବିଷ୍ଣୁ ଘରେ ;

ରାମେଶ୍ୱର ଛରି ଚରନକ୍ୱି ରଞ୍ଜ ଛେ, ଗୋଜତ ଛୁଂଢ଼ ଛରେ—

ଗଂଗ. ୪.

રૂપિરાજ.

પદ ૧ ડોલરિયાનું.

- સખી જ્જેરે ડોલરિયો, મોરલી વગાડી વાલે મોહુ પમાડયાં ;
હારે એનો ચાળો જાહુડાંનો ભરિયો, કાલન્દી કાંઠે ઊભા છે. ટેક.
શીનેવાને કાન ભલા શોભે છે, હારે એને હાર ગુઝાનો ગળે
ધરિયો—કાલન્દીને. ૧
- જેમ કેતાં તેમ નાચતો નાનડિયો, હારે એવો કાનકુંવર કેસરિયો—
કાલન્દીને. ૨.
- માંકડલાંને સાથે ંહાલો માખણ મંગાવે, હારે મારા કૃણિયામાં
ઘેર ઘેર ફરિયો—કાલન્દીને. ૩.
- વઢકારી નારિયો કે'છે વઢકણો, હારે મુને લાગે ડાપણનો દરિયો—
કાલન્દીને. ૪.
- પ્રાણજીવને પીળાં પેહેર્યાં પીનાંબર, હારે માથે મુકુટ મનોહર
ધરિયો—કાલન્દીને. ૫.
- રંગીલા નાથ રૂપિરાજના રૂપાળા, હારે સખી આપણ સાડ
અવતરિયો—કાલન્દીને. ૬.

પદ ૨ ટુમરીની ચાલ.

- જુહું જુહું જીવતર ખડું જાણુમારે. ટેક.
જુહી જુહીની જાયા, જુહી મોહુ ભરેલી માયા ;
કાચ કુંપો છે કાચા, મમતા તાણુમારે— જુહું જુહું. ૧.
સદાય આ સંપદા નહીં સારી, તે દેખી નવ થઇયે રાજ ;
આતસખાજી, આશા લાંબી આણુમારે— જુહું જુહું. ૨.
ગગને જન્મ્યો વાહળ ગોટો, પાણીમાં પ્રગટયો પરપોટો ;
ખેલ ખધો એમ ખોટો, મૂરખ માણુમારે— જુહું જુહું. ૩.

ધીરજ રાખી મનમાં ધારે, બ્રહ્મપણું છે મનમાં ભારે ;	
નરક ભયું નવ દ્વારે, વધુ વખાણમાંરે—	બુઠું બુઠું. ૪.
ફેલ કરીને ફોગટ ફટકયો, ધંધરને ચરણે નવ અટકયો ;	
ભેદવિના તું ભટકયો, ચારે ખાણમાંરે—	બુઠું બુઠું. ૫.
પરખી લેને પુરુષ પુરાણી, જગમાંથી ગુણ જ્ઞેને જાણી ;	
પૃથ્વીમાં જેમ પાણી, ઠેરે નીચાણમાંરે—	બુઠું બુઠું. ૬.
જાયે તો જગજીવન જાયે, નાયે તો હરિ આગળ નાયે ;	
રૂષિરાજ કે રાયે, સંત સવાણમાંરે—	બુઠું બુઠું. ૭.

પદ ૩ રાગ એજ.

ગોવિંદ જાણ્યાવિના તેં વરસ ગાળિયારે.	ટેક.
કંઠ પાસ દધ જમડા લેશે, કાપો કાપો મુખથી કેશે ;	
રંગ ભરેલાં રહેશે મંદિર માળિયારે—	ગોવિંદ. ૧.
શૂરો પૂરો સુરા પાને, કૃષ્ણકથા નવ ગોઠે કાને ;	
લજની જન લગતોને ખળ તેં ખાળિયારે—	ગોવિંદ. ૨.
અડભંગીમાં ઉમ્મર આખી, નર તન ચિંતામણિ ખોધ તાખી ;	
હૃદયામાંહીં રાખી, તીખી પાળિયારે—	ગોવિંદ. ૩.
વસ્ત્ર આભૂષણ લૂટી લેશે, ખહારે જધને કુંડી દેશે ;	
કાઠી લેશે વાલ સવાની વાળિયારે—	ગોવિંદ. ૪.
ધર્મ આગળ જધ ઊભો કરશે, ત્યાં તારાં ગાત્ર થરથરશે ;	
કોધી જમડા કરશે ત્યાં ક્રિયારિયારે—	ગોવિંદ. ૫.
જાગી જ્ઞે નથી પાર જવાની, મરણઘાત તો નથી મટવાની ;	
રૂષિરાજકે હાટયાં રહેશે, રાળિયારે—	ગોવિંદ. ૬.

પદ ૪ રાગ એજ.

રટવા રટવા આળ્યો છે તું તો રામનેરે—	ટેક.
------------------------------------	------

ળીજનું સુખ જ્ઞેધને બળમાં, વેદ વગરની વાટે વળમાં ; ચિત્ત વિષે તું ગળમાં દેખી દામનેરે—	રટવા.
પંચ વિષય લાગ્યાતા પ્યારા, જતા રહ્યા કોટિ જનમારા, તું સમજીને કરીલે તારાં કામનેરે—	રટવા.
કેંક જનમ તેં કેરજ કરિયા, દેખ્યા તેથી દુઃખના દરિયા ; આ ભવમાં સુખ ભરિયા સેવે શ્યામનેરે—	રટવા.
અરે હવે નવ અખજ ઉથામે, જરણા રાખી ધરખા ભમે ; પૂરણ આનંદ પામે વૈકુંઠ ધામનેરે—	રટવા.
કાળ ગણે નહિ કોડ પતિને, જ્ઞેશી ડોશી વેંઘ જતીને ; સુખણી અને સતીને હુકમી હજમનેરે—	રટવા.
આર ઘડી કેરૂં ચોઘડિયું, નર તન વણ સમજેથી નડિયું ; પડશે કે તન પડિયું, જા પૂછ ગામ નેરે—	રટવા.
રૂપિરાજ વાણી કર વહાલી, ચેત અરે જનવુંછે આલી ; ખોઈશમાં તું ખાલી આઠે જામનેરે—	રટવા.

પદ ૫

માયામાં મનુહું મોહ્યુંરે, પામર પ્રાણી ; પ્રભુ માંહે ચિત્ત ન પ્રોચુંરે, પામર પ્રાણી—	ટેક.
જીવડલા ઉંધે માથે, તું દશ મહિના જૂલ્યો ; તે દહાડા હવે જૂલ્યોરે, પામર પ્રાણી—	માયામાં. ૧
જ્ઞેને તુંતો બળતોતો, જઠરાની આળે ; ઉગાર્યો દીન દ્યાળેરે, પામર પ્રાણી—	માયામાં. ૨.
કરડતા તારી કાયા, કરમિયા ને કીડા ; પસ્તાતો પામી પીડારે, પામર પ્રાણી—	માયામાં. ૩.
ખાટુંને ખાડું તીખું, જનેતા તારી ખાતી ; તે થકી બળતરા થાતીરે, પામર પ્રાણી—	માયામાં. ૪.
મુઝાતો મૂરખ આળા, તે આમડાંની માહીં ; ત્રિકમજી ખેલી ત્યાંહીરે, પામર પ્રાણી—	માયામાં. ૫.

ગોઝારા તેં તો મળ, મૂતરમાં ખાધાં ગોથાં ;
 પૂછાવી બને પોથારે, પામર પ્રાણી— માયામાં. ૬.
 સંભાર્યા સાતે મહિને, રૂપિરાજ કહેછે સ્વામી ;
 અલખેલો અંતરજામીરે, પામર પ્રાણી— માયામાં. ૭.

પદ ૬.

અરે જીવ શું કરવા આથડે, પ્રભુની ગમ ગુરુ વિણ નહિ પડે— ટેક.
 ખોજ કરી નહિ ખેવટિયાંની, નવ ખેઠો નાવડે,
 તુંખડું લઈને હાથે તરતાં, અરણુવ કેમ આવડે— અરે.
 શિષ્ય થયો નહિ સલાટનો તે, થોર વિના થાપડે ;
 ઐાષધદે ઉસ્તાદ વિના તો, શરીર આખું સડે— અરે.
 અખાડામાં અભ્યાસ કર્યા વિણ, મલની સાથે મળે ;
 દાવ પેચમાં દિલ દીધાવિણ, લાતમ લાતા લડે— અરે.
 ગાન કળાના ગુરુ મળ્યા વિના, તાલ ચૂકે તાકડે ;
 રાગ તેણું ઘર છેટે રહેશે, ઊંટ જેમ આરડે— અરે.
 વગર ભણે વાદીની વિદ્યા રોપે પગ રાકડે ;
 મણિ ખોળતાં કૃષ્ણ મળે તો, ઉછળીને આભડે— અરે.
 રૂપિરાજ ભણતા રસનાયે, ઐાદે વિદ્યા ચઢે ;
 ગુરુ વિના ભણી સર્વ ગયો પણ, જાણા કુંચી નવ જડે— અરે.

પદ ૭. રાગ કાલિંગડો.

જીવડલા આજ કે કાલ જાવું, ઉડી જાશે રાખ થઈ તન
 આવું—જીવડલા:
 પડયાં જાળે પંખી પકડાશે, ખીલ્યાં કમળ ખચીત કરમાશે ;
 જનમ્યા તે તો જરૂર મરી જાશે— જીવડલા.

ગયા ગાદી પતિ ખાઇ ગોથાં, મૂકી ચાલિયા પંડિત પોથાં,
 થયાં થોરે સડી સડી થોથાં— જીવડલા.
 ખમા કહેવાતાં પડતાં આખડતાં, જેને ચતુરંગી પૂઠે દણ ચઢતાં;
 એનાં નામ હુવે નથી જડતાં— જીવડલા.
 નવા પેશાક પહેરી નીકલતા, મોટા મહીપતિએને જઈ મળતા;
 એવા ભાળ્યા મસાણુમાં ખળતા— જીવડલા.
 કૂલો કાને લટકાવી ફરતા, ધમક ધમક ધરણી એ પગ ધરતા;
 એને દીઠા ઠાઠડીઓમાં ઠરતા— જીવડલા.
 એડેમાં પડ્યા કેક વરસ પચીશે, કેટલાક તો વહી ગયા વીશે;
 ત્રિયા મેલી ટળવળતી ત્રીસે— જીવડલા.
 નમ્ર થઈને ન કોઈને નમતા, જેના મનમાં હતી બહુ મમતા;
 ભાળ્યા બૂંડા હાલે એને ભમતા— જીવડલા.
 લક્ષ કોડ પતિ કંઈક લોકો, હાથે ઝાલતા હેમનો હોકો;
 તેની પડી ગઈ ઓચિંતી પોકો— જીવડલા.
 જેને ઘેર ત્રંબાળું ગાળે, વળી વાળાંતે છત્રીસ વાળે;
 એવા જળતા જ્ઞેયા રૂધિરાળે— જીવડલા.

પદ ૮ રાગ લાવણી.

જમના ઝપાટા વિષે.

જમ દે નિત્ય ઝપાટારે, કોઈ ચેતનહારા ચેતો— ટેક,
 ઠી ઠી ઠી ઠી દાંત કરો શું, પળમાં બગડે પીઠી;
 દીઠી દીઠી ઘણાની બગડી, ચડપ આવી ગઈ ચીઠી—જમ દે. ૧.
 માતપિતા જાણે સુત મહારો, થાય દિન દિન મોટો;
 મોત નજીક આવે છે એક દિન, ખેલ થશે ભાઈ ખોટો— જમ દે. ૨.
 બંધુ જાણે બાંધવ મહારો, જીવો જુગો જુગ જોડી;
 કાળ અગ્રાનક આવી પકડશે, તરત નાંખશે તોડી— જમ દે. ૩.
 નારી જાણે મુજ નાવલિયો, અમર તપો અવિનાશી;
 એક દિન જટિયાં ઝડપ ઉતરશે, કરશે કાળ ઉદાસી— જમ દે. ૪.
 સોળ અંગ શણુગાર સજીને, રોખડશાં શું રીઝો;
 એક દિન લાલ વેરાગણુ બણુવું, વેશ બદલવો બીજો— જમ દે. ૫.

ગોઝારા તેં તો મળ, મૂતરમાં ખાધાં ગોથાં ;
 પૂછાવી ભને પોથારે, પામર પ્રાણી— માયામાં. ૬.
 સંભાર્યા સાતે મહિને, રૂષિરાજ કહેછે સ્વામી ;
 અલખેલો અંતરજમીરે, પામર પ્રાણી— માયામાં. ૭.

પદ ૬.

અરે જીવ શું કરવા આથડે, પ્રભુતી ગમ ગુરુ વિણ નહિ પડે— ટેક.
 ખોજ કરી નહિ ખેવટિયાંની, નવ ખેઠો નાવડે,
 તુંગડું લઈને હાથે તરતાં, અરણુવ કેમ આવડે— અરે.
 શિષ્ય થયો નહિ સલાટનો તે, થોર વિના થાપડે ;
 ઐાષધદે ઉસ્તાદ વિના તો, શરીર આખું સડે— અરે.
 અખાડામાં અભ્યાસ કર્યા વિણ, મલની સાથે મળે ;
 દાવ પેચમાં દિલ દીધાવિણ, લાતમ લાતા લડે— અરે.
 ગાન કળાના ગુરુ મળ્યા વિના, તાલ ચૂકે તાકડે ;
 રાગ તેણું ઘર છેટે રહેશે, ઊંટ જેમ આરડે— અરે.
 વગર ભણે વાદીની વિદ્યા રોપે પગ રાકડે ;
 મણિ ખોળતાં કૃષ્ણ મળે તો, ઉછળીને આલડે— અરે.
 રૂષિરાજ ભણતા રસનાથે, ઐાદે વિદ્યા ચઢે ;
 ગુરુ વિના ભણી સર્વ ગયો પણ, બાણા કુંચી નવ જડે— અરે.

પદ ૭ રાગ કાલિંગડો.

જીવડલા આજ કે કાલ જીવું, ઉડી જશે રાખ થઈ તન
 આવું—જીવડલા:
 પર્યાં જળે પંખી પકડાશે, ખીલ્યાં કમળ ખચીત કરમાશે ;
 જનમ્યા તે તો જરૂર મરી જશે— જીવડલા.

ગયા ગાદી પતિ ખાધ ગોથાં, મૂઠી ચાલિયા પંડિત પોથાં,
 થયાં થોરે સડી સડી થોથાં— જીવડલા.
 ખમા કહેવાતાં પડતાં આખડતાં, જેને ચતુરંગી પૂઠે દળ ચઠતાં ;
 એનાં નામ હુવે નથી જડતાં— જીવડલા.
 નવા પોશાક પહેરી નીકલતા, મોટા મહીપતિએને જઈ મળતા ;
 એવા ભાળ્યા મસાણુમાં બળતા— જીવડલા.
 કૂલો કાને લટકાવી ફરતા, ધમક ધમક ધરણી એ પગ ધરતા ;
 એને દીઠા ઠાઠડીઓમાં ઠરતા— જીવડલા.
 એહમાં પડ્યા કેક વરસ પચીશે, કેટલાક તો વહી ગયા વીશે ;
 ત્રિયા મેલી ટળવળતી ત્રીસે— જીવડલા.
 નમ્ર થઈને ન કોઈને નમતા, જેના મનમાં હતી બહુ મમતા ;
 ભાળ્યા ભૂંડા હાલે એને લમતા— જીવડલા.
 લક્ષ કોડ પતિ ક'ઈક લોકો, હાથે આલતા હેમનો હોકો ;
 તેની પડી ગઈ એચિંતી પોકો— જીવડલા.
 જેને ઘેર ત્રંબાળું ગાળે, વળી વાજાંતે છત્રીસ વાળે ;
 એવા જળતા જ્ઞેયા રૂધિરાળે— જીવડલા.

પદ ૮ રાગ લાવણી.

જમના ઝપાટા વિષે.

જમ દે નિત્ય ઝપાટારે, કોઈ ચેતનહારા ચેતો— ટેક,
 ઠી ઠી ઠી ઠી દાંત કરો શું, પળમાં બગડે પીઠી ;
 દીઠી દીઠી ઘણાની બગડી, ચડપ આવી ગઈ ચીઠી—જમ દે. ૧.
 માતપિતા નાણે સુત મહારો, થાય દિન દિન મોટો ;
 મોત નજીક આવે છે એક દિન, ખેલ થશે ભાઈ ખોટો— જમ દે. ૨.
 બંધુ નાણે બાંધવ મહારો, જીવો જીવો જીવ જોડી ;
 કાળ અગ્રાનક આવી પકડશે, તરત નાંખશે તોડી— જમ દે. ૩.
 નારી નાણે મુજ નાવલિયો, અમર તપો અવિનાશી ;
 એક દિન જટિયાં ઝડપ ઉતરશે, કરશે કાળ ઉદારી— જમ દે. ૪.
 સોળ અંગ શણગાર સજીને, રોળડશાં શું રીઝો ;
 એક દિન લાલ વેરાગણુ બણવું, વેશ બદલવો બીજો— જમ દે. ૫.

ગોઝારા તેં તો મળ, મૂતરમાં ખાધાં ગોથાં ;
 પૂછાવી જ્ઞેને પોથારે, પામર પ્રાણી— માયામાં. ૬.
 સંભાર્યા સાતે મહિને, રૂષિરાજ કહેછે સ્વામી ;
 અલખેલો અંતરજામીરે, પામર પ્રાણી— માયામાં. ૭.

પદ ૬.

અરે જીવ શું કરવા આથડે, પ્રભુની ગમ ગુરુ વિણ નહિ પડે— ટેક.
 ખોજ કરી નહિ ખેવટિયાંની, નવ ખેઠો નાવડે,
 તુંગડું લઈને હાથે તરતાં, અરણુવ કેમ આવડે— અરે.
 શિષ્ય થયો નહિ સલાટનો તે, થોર વિના થાપડે ;
 ઐષધદે ઉસ્તાદ વિના તો, શરીર આખું સડે— અરે.
 અખાડામાં અભ્યાસ કર્યાં વિણ, મલની સાથે મળે ;
 દાવ પેચમાં દિલ દીધાવિણ, લાતમ લાતા લડે— અરે.
 ગાન કળાના ગુરુ મળ્યા વિના, તાલ ચૂકે તાકડે ;
 રાગ તેણું ઘર છેટે રહેશે, ઊંટ જેમ આરડે— અરે.
 વગર ભણે વાદીની વિદ્યા રોપે પગ રાકડે ;
 મણિ ખોળતાં કૃષ્ણ મળે તો, ઉછળીને આલડે— અરે.
 રૂષિરાજ ભણતા રસનાયે, ચૌદે વિદ્યા ચઢે ;
 ગુરુ વિના ભણી સર્વ ગયો પણ, જાણા કુંચી તવ જડે— અરે.

પદ ૭ રાગ કાલિંગડો.

જીવડલા આજ કે કાલ જીવું, ઉડી જશે રાખ થઈ તન
 આવું—જીવડલા:
 પડ્યાં જળે પંખી પકડાશે, ખીલ્યાં કમળ ખચીત કરમાશે ;
 જનમ્યા તે તો જરૂર મરી જશે— જીવડલા.

ગયા ગાદી પતિ ખાઇ ગોથાં, મૂકી ચાલિયા પંડિત પોથાં,
 થયાં થોરે સડી સડી થોથાં— જીવડલા.
 ખમા કહેવાતાં પડતાં આખડતાં, જેને ચતુરંગી પૂઠે દળ ચઢતાં ;
 એનાં નામ હુવે નથી જડતાં— જીવડલા.
 નવા પોશાક પહેરી નીકલતા, મોટા મહીપતિએને જઈ મળતા ;
 એવા ભાળ્યા મસાણુમાં બળતા— જીવડલા.
 કૂલો કાને લટકાવી ફરતા, ધમક ધમક ધરણી એ પગ ધરતા ;
 એને દીઠા ઠાઠડીઓમાં ઠરતા— જીવડલા.
 એમાં પડયા કેક વરસ પચીશે, કેટલાક તો વહી ગયા વીશે ;
 ત્રિયા મેલી ટળવળતી ત્રીસે— જીવડલા.
 નમ્ર થઈને ન કોઈને નમતા, જેના મનમાં હતી બહુ મમતા ;
 ભાળ્યા ભૂંડા હાલે એને ભમતા— જીવડલા.
 લક્ષ કોડ પતિ કંઈક લોકો, હાથે ઝાલતા હેમનો હોકો ;
 તેની પડી ગઈ એચિંતી પોકો— જીવડલા.
 જેને ઘેર ત્રંબાળું ગાળે, વળી વાળાંતે છત્રીસ વાળે ;
 એવા જળતા જોયા રૂધિરાજે— જીવડલા.

પદ ૮ રાગ લાવણી.

જમના ઝપાટા વિષે.

જમ દે નિત્ય ઝપાટારે, કોઈ ચેતનહારા ચેતો— ટેક,
 ઠી ઠી ઠી ઠી દાંત કરો શું, પળમાં બગડે પીઠી ;
 દીઠી દીઠી ઘણાની બગડી, ચડપ આવી ગઈ ચીઠી—જમ દે. ૧.
 માતપિતા જાણે સુત મહારો, થાય દિન દિન મોટો ;
 મોત નજીક આવે છે એક દિન, ખેલ થશે ભાઈ ખોટો— જમ દે. ૨.
 બંધુ જાણે બાંધવ મહારો, જીવે જુગો જુગ જોડી ;
 કાળ અચાનક આવી પકડશે, તરત નાંખશે તોડી— જમ દે. ૩.
 નારી જાણે મુજ નાવલિયો, અમર તપો અવિનાશી ;
 એક દિન જટિયાં ઝડપ ઉતરશે, કરશે કાળ ઉદાસી— જમ દે. ૪.
 સોળ અંગ શણગાર સજીને, રોગડશાં શું રીઝો ;
 એક દિન લાલ વેરાગણ બણવું, વેશ બદલવો બીજો— જમ દે. ૫.

ગોઝારા તેં તો મળ, મૂતરમાં ખાધાં ગોથાં ;
 પૂછાવી ભને પોથારે, પામર પ્રાણી— માયામાં. ૬.
 સંભાર્યા સાતે મહિને, રૂપિરાજ કહેછે સ્વામી ;
 અલખેલો અંતરજમીરે, પામર પ્રાણી— માયામાં. ૭.

પદ ૬.

અરે જીવ શું કરવા આથડે, પ્રભુની ગમ ગુરુ વિણ નહિ પડે— ટેક.
 ખોજ કરી નહિ ખેવટિયાંની, નવ ખેઠો નાવડે,
 તુંગડું લઈને હાથે તરતાં, અરણુવ કેમ આવડે— અરે.
 શિષ્ય થયો નહિ સલાટનો તે, થોર વિના થાપડે ;
 ઐાષધદે ઉસ્તાદ વિના તો, શરીર આખું સડે— અરે.
 અખાડામાં અભ્યાસ કર્યા વિણ, મલની સાથે મળે ;
 દાવ પેચમાં દિલ દીધાવિણ, લાતમ લાતા લડે— અરે.
 ગાન કળાના ગુરુ મળ્યા વિના, તાલ ચૂકે તાકડે ;
 રાગ તેણું ઘર છેટે રહેશે, ઊંટ જેમ આરડે— અરે.
 વગર ભણે વાદીની વિદ્યા રોપે પગ રાકડે ;
 મણિ ખોળતાં કૃષ્ણ મળે તો, ઉછળીને આલડે— અરે.
 રૂપિરાજ ભણુતા રસનાયે, ઐાદે વિદ્યા ચઢે ;
 ગુરુ વિના ભણી સર્વ ગયો પણ, જાણા કુંચી નવ જડે— અરે.

પદ ૭ . રાગ કાલિંગડો.

જીવડલા આજ કે કાલ જીવું, ઉડી જશે રાખ થઈ તન
 આવું—જીવડલા:
 પડયાં જળે પંખી પકડાશે, ખીલ્યાં કમળ ખચીત કરમાશે ;
 જનમ્યા તે તો જરૂર મરી જશે— જીવડલા.

ગયા ગાદી પતિ ખાધ ગોથાં, મૂઝી ચાલિયા પંડિત પોથાં,
 થયાં થોરે સડી સડી થોથાં— જીવડલા.
 ખમા કહેવાતાં પડતાં આખડતાં, જેને ચતુરંગી પૂઠે દળ ચઢતાં ;
 એનાં નામ હુવે નથી જડતાં— જીવડલા.
 નવા પોશાક પહેરી નીકલતા, મોટા મહીપતિએને જઈ મળતા ;
 એવા ભાળ્યા મસાણામાં બળતા— જીવડલા.
 કૂલો કાને લટકાવી ફરતા, ધમક ધમક ધરણી એ પગ ધરતા ;
 એને દીઠા ઠાઠડીએમાં ઠરતા— જીવડલા.
 એમાં પડ્યા કેક વરસ પચીશે, કેટલાક તો વહી ગયા વીશે ;
 ત્રિયા મેલી ટળવળતી ત્રીસે— જીવડલા.
 નમ્ર થઈને ન કોઈને નમતા, જેના મનમાં હતી બહુ મમતા ;
 ભાળ્યા ભૂંડા હાલે એને ભમતા— જીવડલા.
 લક્ષ કોડ પતિ કંઈક લોકો, હાથે ઝાલતા હેમનો હોકો ;
 તેની પડી ગઈ એચિંતી પોકો— જીવડલા.
 જેને ઘેર ત્રંબાળું ગાળે, વળી વાજાંતે છત્રીસ વાળે ;
 એવા જળતા જોયા રૂપિરાજે— જીવડલા.

પદ ૮ રાગ લાવણી.

જમના ઝપાટા વિષે.

જમ દે નિત્ય ઝપાટારે, કોઈ ચેતનહારા ચેતો— ટેક,
 ઠી ઠી ઠી ઠી દાંત કરો શું, પળમાં બગડે પીઠી ;
 દીઠી દીઠી ઘણાની બગડી, ચડપ આવી ગઈ ચીઠી—જમ દે. ૧.
 માતપિતા જાણે સુત મહારો, થાય દિન દિન મોટો ;
 મોત નજીક આવે છે એક દિન, ખેલ થશે લાઈ ખોટો— જમ દે. ૨.
 બંધુ જાણે બાંધવ મહારો, જીવો જુગો જુગ જોડી ;
 કાળ અચાનક આવી પકડશે, તરત નાંખશે તોડી— જમ દે. ૩.
 નારી જાણે મુજ નાવલિયો, અમર તપો અવિનાશી ;
 એક દિન જટિયાં ઝડપ ઉતરશે, કરશે કાળ ઉદાસી— જમ દે. ૪.
 સોળ અંગ શણગાર સજીને, રોળડશાં શું રીઝો ;
 એક દિન લાલ વેરાગણુ બણવું, વેશ બદલવો બીજો— જમ દે. ૫.

ગોઝારા તેં તો મળ, મૂતરમાં ખાધાં ગોથાં ;
 પૂછાવી બેને પોથારે, પામર પ્રાણી— માયામાં. ૬.
 સંભાર્યા સાતે મહિને, રૂધિરાજ કહેછે સ્વામી ;
 અલબેલો અંતરજમીરે, પામર પ્રાણી— માયામાં. ૭.

પદ ૬.

અરે જીવ શું કરવા આથડે, પ્રભુની ગમ ગુરુ વિણ નહિ પડે— ટેક.
 ખોજ કરી નહિ ખેવટિયાંની, નવ બેઠો નાવડે,
 તુંબડું લઈને હાથે તરતાં, અરણ્ય કેમ આવડે— અરે.
 શિષ્ય થયો નહિ સલાટનો તે, થોર વિના થાપડે ;
 ઐષધદે ઉસ્તાદ વિના તો, શરીર આખું સડે— અરે.
 અખાડામાં અભ્યાસ કર્યા વિણ, મલની સાથે મળે ;
 દાવ પેચમાં દહલ દીધાવિણ, લાતમ લાતા લડે— અરે.
 ગાન કળાના ગુરુ મળ્યા વિના, તાલ ચૂકે તાકડે ;
 રાગ તેણું ઘર છોટે રહેશે, ઊંટ જેમ આરડે— અરે.
 વગર ભણે વાદીની વિદ્યા રોપે પગ રાકડે ;
 મણિ ખોળતાં કૃષ્ણ મળે તો, ઉછળીને આભડે— અરે.
 રૂધિરાજ ભણતા રસનાયે, ઐદે વિદ્યા ચડે ;
 ગુરુ વિના ભણી સર્વ ગયો પણ, નાણા કુંચી નવ જડે— અરે.

પદ ૭ રાગ કાલિંગડો.

જીવડલા આજ કે કાલ જીવું, ઉડી જશે રાખ થઈ તન
 આવું—જીવડલા.
 પડ્યાં જળે પંખી પકડાશે, ખીલ્યાં કમળ ખચીત કરમાશે ;
 જનમ્યા તે તો જરૂર મરી જશે— જીવડલા.

ગયા ગાદી પતિ ખાઇ ગોથાં, મૂઝી ચાલિયા પંડિત પોથાં ;
 થયાં થોરે સડી સડી થોથાં— જીવડલા.
 ખમા કહેવાતાં પડતાં આખડતાં, જેને ચતુરંગી પૂઠે દુજ ચઢતાં ;
 એનાં નામ હુવે નથી જડતાં— જીવડલા.
 નવા પોશાક પહેરી નીકલતા, મોઠા મહીપતિએને જઈ મળતા ;
 એવા ભાળ્યા મસાણુમાં બળતા— જીવડલા.
 કુલો કાને લટકાવી ફરતા, ધમક ધમક ધરણી એ પગ ધરતા ;
 એને દીઠા ઠાઠડીઓમાં ઠરતા— જીવડલા.
 એમાં પડયા કેક વરસ પચીશે, કેટલાક તો વહી ગયા વીશે ;
 ત્રિયા મેલી ટળવળતી ત્રીસે— જીવડલા.
 નમ્ર થઈને ન કોઈને નમતા, જેના મનમાં હતી બહુ મમતા ;
 ભાળ્યા બૂંડા હાલે એને ભમતા— જીવડલા.
 લક્ષ કોડ પતિ કંઈક લોકો, હાથે ઝાલતા હેમનો હોકો ;
 તેની પડી ગઈ એચિંતી પોકો— જીવડલા.
 જેને ઘેર તંબાળું ગાળે, વળી વાળાંતે છત્રીસ વાળે ;
 એવા જળતા જોયા રૂઢિરાજે— જીવડલા.

પદ ૮ રાગ લાવણી.

જમના ઝપાટા વિષે.

જમ દે નિત્ય ઝપાટારે, કોઈ ચેતનહારા ચેતો— ટેક,
 ઠી ઠી ઠી ઠી દાંત કરો શું, પળમાં બગડે પીઠી ;
 ઠીઠી ઠીઠી ઘણાની બગડી, ચડપ આવી ગઈ ચીઠી—જમ દે. ૧.
 માતપિતા જાણે સુત મહારો, થાય દિન દિન મોટો ;
 મોત નજીક આવે છે એક દિન, ખેલ થશે ભાઈ ખોટો— જમ દે. ૨.
 બંધુ જાણે બાંધવ મહારો, જીવે જીવે જીવે જોડી ;
 કાળ અચાનક આવી પકડશે, તરત નાંખશે તોડી— જમ દે. ૩.
 નારી જાણે મુજ નાવલિયો, અમર તપો અવિનાશી ;
 એક દિન જટિયાં ઝડપ ઉતરશે, કરશે કાળ ઉદાસી— જમ દે. ૪.
 સોળ અંગ શણગાર સજીને, રોળડશાં શું રીઝો ;
 એક દિન લાલ વેરાગણુ બણવું, વેશ બદલવો બીજો— જમ દે. ૫.

દર્પણુ લઈ શું સુખડું દેખો, સમજે જમની શહેમાં ;	
એકદિન કરશે કાળ કળાહળ, ચડપ સુવાડે ચહેમાં—	જમ દે. ૬.
દારાપુત્ર પરિવાર તણને, જાવું મિલકત મહેલી ;	
રૂપિરાજ રઘુનાથ વિના નથી, કોઈ બરાબર ખેલી—	જમ દે. ૭.

પદ ૯ રાગ એજ.

જખરો કાળ અપાટોરે, માથે મરણુ ખીક છે મોટી.	ટેક.
જંતર જાણો મંતર જાણો, જાણો તંતર ટાળા ;	
મહોત ખડો મરદાન મરદ જ્યાં, ધૂલ પડે ધારાળા—	જખરો. ૧.
વૈદ જોલાવો સૈદ જોલાવો, કરો ઉકાળો ફૂટી ;	
ખૂટી તો જરૂર ખૂટી, ખૂટીની નહિ ખૂટી—	જખરો. ૨.
ભોંયડું ખોદો શીખો સરોદો, તત્વ વિચારો તાળાં ;	
નાડી ભેદમાં દહાડી રમો પણ, વળશે ઉંધાં વાળાં—	જખરો. ૩.
જોષ જીવો નિદોષ લાણીને, કોશ શુકનના કાઠો ;	
જમકિંકરનો અજબ અપાટો, ગજબ કરી દે ગાઠો—	જખરો. ૪.
વેશ ઉતારો દેશ ઉતારો, દેશ ઉતારો હૂજે ;	
પકડે આવી મહોત પલકમાં, જીવલડો શું ઝુએ—	જખરો. ૫.
રોટી બદલો ચોટી બદલો, લોટી બદલો લાખો ;	
દરદ મરદને ગરદ કરી દે, મોહોત મરદ છે આખો—	જખરો. ૬.
ધરમ ધરો અધર્મને મેલી, ખાંતેથી લ્યો ખેલી ;	
રૂપિરાજ રઘુનાથ વિના નથી, કોઈ બરાબર ખેલી—	જખરો. ૭.

પદ ૧૦ રાગ એજ.

નિશ્ચે રહેવું નથીરે. માથે, મોહોત અપાટો મારે.	ટેક.
કાલ્યા કૂલ્યા શુરે કરો છે, જીવો વિચારી જગમાં ;	
વસુસતાં કંઈ વાર ન લાગે, રોગ ભર્યો રગરગમાં—	નિશ્ચે ૧.

હાટ ભરો ધન માટ ભરો મન, ઘાટ કરો ભલે મ્હોટા ;	
પાઠ ઠાઠ સહુ ઘાટ આઠ પળ, પાણી તણા પરપોટા—	નિશ્ચે. ૨.
અગ અગ અગ મેવાડી મોળિયા, અગ અગ દીપે ડગલા ;	
લાકડાંની ચેહો લાગી, થયા ધૂળના ઢગલા—	નિશ્ચે. ૩.
ડા'પણુ ડાહ્યા કોમળ કાયા, ઉડયા પલકમાં એતો ;	
કેડામ્હોરે વાર નથી કાંઈ, ચોપ કરીને ચેતો—	નિશ્ચે. ૪.
કાશી વાસી અતિ ઉદાસી, જંગલવાસી જોગી ;	
કાળ અપટમાં અપટ થયા કંઈ, ભાત ભાતના ભોગી—	નિશ્ચે. ૫.
મીઠી વાણી પુરા પુરાણી, બાણી વાતો ઝાણ ;	
કાળ કોળિયા કરી ગયો કુંણુ, કિતાબ વાળા કાણ—	નિશ્ચે. ૬.
સગાં સંબંધી રૂવે સ્વારથે, વિનતા રૂવે વરેલી ;	
રૂષિરાજ રઘુનાથ વિના નથી, કોઈ બરાબર બેઢી—	નિશ્ચે. ૭.

પદ ૧૧ રાગએજ.

પકડે કાળ પલકમાંરે, કોઈ અજબ અપાટો આતો	
જીવ વિચારે અભયદાન થઈ, મેદાન કરીને મ્હાલું ;	
કાળ વિચારે ખેદાન કરવા, જોગ મળે તો ઝાલું—	પકડે. ૧
ગડ ગડ ગડ ગડ નોખત ગાજે, જખરૂં લશ્કર જાતું ;	
કાળ હુસે છે ખડ ખડ ખડ, કોઈ ભાણું મ્હારૂં ભાતું—	પકડે. ૨.
ઘોઠો નાચે વરઘોડામાં, અગ અગ અળકે સૂલો ;	
જેડે જનેને જમડા નાચે, લાડકડા શું કૂલ્યો—	પકડે. ૩.
નારી સારી ઘર પુત્ર સુત્ર જોઈ, જીવડો સાડું જાણે ;	
કાળ વિચારે કૃપાર કરવા, ત્રાસ પડાવું ટાણે—	પકડે. ૪.
જમાદાર સરદાર ત્યાર ત્યાં, છડીદાર નિત્ય ખોલે ;	
અમલદાર બળદાર કાળતો, ગણે તણખલાં તોલે—	પકડે. ૫.
રોખડ રીઝે રંગ નંગ જોઈ, અંગ બરાબર એપે ;	
ખલક મુલક કુરખાન કરીઃ દે, કાળ પલક જો કોપે—	પકડે. ૬.

हेतु आणपं पाण काण लय, शीष्णामणु आ छेद्वी ;
इषिराज रघुनाथ विना नथी, कोय षराषर जेदी —

पकडे. ७.

इंण्ड.

पद १ लज्जन.

यडी धूनमें रेना जेगेश्वर, द्दिलका लेद न देना. टेक.
तीन भुंठमें रमे जेगेश्वर, णालक डोकर रेना डोळ— यडी. १.
नेन सेन समजळि पिया तोरे, पर घर शण्ड नहि करना ;
येही भुंठसें हीरका नीपजे, सो पर घर मत देना डोळ— यडी. २.
यारी तो भरहुंसें यारी, क्या तिरियासें यारी ;
पलमांरे शेवे पलमांरे हुसे, पलमें करे भुवारी डोळ— यडी. ३.
परनारीके छोड प्रसंगा, मत लगावो अंगा,
दश मस्तक रावणका छेद्या, परनारी के संगा डोळ— यडी. ४.
गगनमंडणमें उध्वं मुष्ण हुवा, तिहां नीर केरा वासा ;
सुगरा डोय कर लर लर पीवे, सुगारा नय पियासा— यडी. ५.
इहय कमलमें सूर अडाया, अंगडे रंग लगाया ;
तोलापरी इंण्डियो जेदया, में अल्यागत तेरा डोळ— यडी. ६.

रेवादास.

छंद सुनंगी १.

लज्जुं भक्ति लावे बली लदकाणी, करे कोटि कल्याणु काणी कृपाणी ;

- હરે દુઃખ દારિદ્ર દેવી દયાળી, લગ્નું લક્ષિત ભાવે લલી ભદ્રકાળી. ૧.
 સદા ધ્યાય જે અંખ આરાસુરીને, રૂદે રાખશે નિત્ય રૂવાપુરીને ;
 મહા દુઃખ દારિદ્ર નાંખેજ ખાળી, લગ્નું લક્ષિતભાવે લલી ભદ્રકાળી. ૨.
 અતિ દોષનો કોશ હું દાસ તારો, ક્ષમા દાનથી દોષ મારો નિવારો ;
 મહા કષ્ટથી માત લેશો ઉગારી, લગ્નું લક્ષિતભાવે લલી ભદ્રકાળી. ૩.
 નથી માતને તાત કે બ્રાત નારી, નથી સુત સુતા કદી સુખકારી ;
 થયા શત્રુ માથે કરો સાહ્ય મારી, લગ્નું લક્ષિતભાવે લલી ભદ્રકાળી. ૪.
 સદા છે તમે ઇશ્વરી સ્નાય્ય દાતા, ભવાન્ધિ તણાં વિદ્ય ટાળુ વિધાતા ;
 રહું શર્ણમાં માતુ મારી કૃપાળાં, લગ્નું લક્ષિતભાવે લલી ભદ્રકાળી ૫.
 નિરાધારની માત આધાર સારી, કરો શત્રુ સંહાર સઘે અપારી :
 મહાલક્ષ્મી છે આપ હું જઈવારી, લગ્નું લક્ષિતભાવે લલી ભદ્રકાળી. ૬.
 કળામાં કરોને કૃપા ઉર આણી, સદા રિદ્ધિ સિદ્ધિ દીગ્યો દીન જાણી ;
 રહું આશરે ગુણ તારા વખાણી, લગ્નું લક્ષિતભાવે લલી ભદ્રકાળી. ૭.
 નથી બુદ્ધિ કે જ્ઞાન વાણી વિવેક, મતિમંદ હું તો અતિ છુંજ છેક ;
 તથાપિ મને રાખશે માત પાળી, લગ્નું લક્ષિતભાવે લલી ભદ્રકાળી. ૮.
 કહે હાથ જોડી નમી દાસ રેવા, કરું પ્રેમભાવે સદા આપ સેવા ;
 કરો સાહ્ય હે માત કળા કૃપાળી, લગ્નું લક્ષિતભાવે લલી ભદ્રકાળી. ૯.
 અશુદ્ધો હતાં ચર્ણ તે નેહુ ધારી, સુધારી લખ્યાં હૃદ્ય ઉરે વધારી ;
 કહે ગૌરિવંદી ખરી અખરાળી, લગ્નું લક્ષિતભાવે લલીભદ્રકાળી. ૧૦.

લઘમન ભારથી.

લાવણી.

શંખ ચક્ર તિરશૂળ ખિરાજે, અલખ જગાવે નગરીમેં ;
 શ્રીકૃષ્ણકા દરશન કારણ, આયા સદાશિવ ગોકુલમેં. ૧.

- जटा जूटमें गंग बिराजे, अंदा शिर उपर राजे ;
 रूप बना अणधूत निरंजन, गले इंदुमाला छाजे. २.
- आपहि अह्मा आपहि विष्णु, आपहि हे नर ओंकारा ;
 आपकी लीला आपहि जाने, दुज्ज को नहीं पामे पारा. ३.
- अडाअडीमें अलख जगावे, आपहिं शंकर लोला हे ;
 श्रीकृष्णके दरशन कारण, नरतन धर वो आया हे. ४.
- गली गलीमें अलख जगाये, जय्ये नंदके भोलायें ;
 मात यशोदा मोलपें पैडी, आवाज उतरा कानोंमें. ५.
- सुनके जसोदा बली आयके, अडी रही दरवाजेमें ;
 महादेवका स्वरूप हेअकर, बियार करती रही हिलमें. ६.
- थाल लरी कांयन करलाध, ल्यो गावा तेरी जेदीमें ;
 महादेव कडे हुम नहि लेते, ले जय्यो माध अपने धरमें. ७.
- तीनलोकका सोना रूपा, हे सख माध मेरी जोदीमें ;
 हीरा माणक पाट पितांबर, जे आहिये सो जोदीमें. ८.
- हुम हे जेगी जंगलवासी, रहने वाला परमतमें ;
 ले आयो माध तेरे आलकके, में दरशन करके जलं जनमें. ९.
- कहत जसोदा सुनो गुसांघ, रूप द्विगंजर आपहिंका ;
 तुम हो मोटे आलक छोटे, दरशन सो नहि होनेका. १०.
- हुठ कर शंखो अडा रहा जण, भेठ रहा दरवाजेमें ;
 मतलब हे माध अेक दरशाणुका, और नहीं कुछ हे मनमें. ११.
- कहत जसोदा सुनो गुसांघ, ये आतां नहीं होनेकी ;
 आलक मेरा अणहीं जनम्या, अजर नहीं पाकुं तनकी. १२.
- छोटा आलक ते मत जानो, काज सुधारे कैकोका ;
 तेनीश कोउ देव अइ देवता, ध्यान धरत तेरे आलकका. १३.
- काला पीला स्वरूप तुमारा, सुरत जेसी वाघोंकी ;
 आलक मेरा जय उराया, नजर लगे कोधं ग्वालनकी. १४.
- कहत महादेव सुनो जसोदा, आलक नहि तेरा उरनेका ;
 यौद लोकको वोही उरावे, वही दाता हय त्रिभुवनका. १५.
- समज जसोदा अपने हिलमें, लेकर माध श्रीकरसनको ;
 शंख अइ गदा पक बिराजे, शीश नमाया शंकरको. १६.

- આપ આપમેં મિલી ગયે કુછ, ખખર નહીં કોઇ વિરલેકું ;
રહી જ્ઞેતમેં જ્ઞેત સમાહી, નિરાકાર કહે તે ઉતકું. ૧૭.
- તખ શંકર આનંદ લયે અવતાર, લીહા આહેર કુલકું ;
લઘમન ભારથી છંદ બોલકર, પ્રગટ હુવા હય ગોકુલકું. ૧૮.

લઘીરામ.

સામીઆના રાસનું પદ ૧.

- ગોવિંદ ગાજ્ઞે ને હુરિજન થાજ્ઞે, એક મૂઠીમાં સમાજ્ઞેરે ;
હવે ગોવિંદ ગાજ્ઞે. ટેક.
- આજ આનંદની વાધી છે એલી, કામ કોધ દીઓ મેલીરે— હવે. ૧.
પૂરવ જનમની સેવા કૃણી છે, નૌતમ દેહ મળી છેરે— હવે. ૨.
એક રામ રહ્યા સરવેમાં વ્યાપી, જેણે ન જાણ્યા તે પાપીરે—હવે. ૩.
નર તન પામીને નરતું ન કરવું, વર તો વિઠ્ઠલવરને વરવુંરે—હવે. ૪.
ધઆં આઝ્યા છે પાપજ ધોવા, દોષ કોઇના મ જ્ઞેજ્ઞેરે— હવે. ૫.
સંતતણી પ્રેમે સેવારે કરજ્ઞે, દુઃખિયાના દુઃખને હુરજ્ઞેરે— હવે. ૬.
દયા દાન દીનતા તમે ધરજ્ઞે, લઘીરામ કે તો ઉગરજ્ઞેરે— હવે. ૭.

પદ ૨ ખિહાગનું.

- રાજ રનછોડ રંગીલા રનછોડ, મેરો મન હુર લીનો. ટેક.
- ત્રિકમ માધવ શ્રી પુરૂષોત્તમ, કુંવર કલ્યાનકી જ્ઞેર— મેરો મન. ૧.
શંખ ચક્ર ગદા પદ્મ ખિરાજે, મુખ મોરલી ઘમઘોર— મેરો મન. ૨.
મોર મુકુટ શિર છત્ર ખિરાજે, કુન્ડલકી છબિ ચોર— મેરો મન. ૩.
આસપાસ રતનાકર ગાજત, ગોમતી કરત કલોલ— મેરો મન. ૪.

धन पताका षड् इडेके, आलरकी धनघोर— मेरो मन. ५.
 सण लगतनके लागडी प्रगटे, नाम धराध रनछोड— मेरो मन. ६.
 कृष्ण ज्वन लछीरामके प्रलु थारे, जय जय युगल किशोर—
 मेरो मन. ७.

पद ३ राग सोरठी भलार.

“भयकाणा भंहरिये आव, भयके मोडी रही छु” —ये राग.

मन मारा समजने आव, काज तें शुं कीधुं, टेक.
 समज्या विना ते शुं सार लीधारे, हाणो थधरे हुनर ;
 मोडनुं ते मद् पीधुं— मन. १.
 रत्न पदार्थ मद् मणि मणियारे, गाइलभारे गभार ;
 तें तो ताइं जोध दीधुं— मन. २.
 पंडित थधने षड् जोध दीधारे, लक्ष न लीधा लगार ;
 दान कोधने नव दीधुं— मन. ३.
 धररे धंधामां वेला इरो छारे, करो छो कूडां कार्य ;
 राम नाम तो नव लीधुं— मन. ४.
 लछीरामना स्वामी राम न गायेरे, पाधयारे नांज्या मधयार ;
 तेमां ताइं शुं सीधुं— मन. ५.

पद ४ राग ज्येज.

गिरिधारी हारीरे हुं तो आव, कानुडाथी काधगध छुं. टेक.
 मारे जवुं मध वेचवा मथुरारे, तारे लेवुंरे नित हाणु ;
 ते तो हुं दध गध छुं— गिरिधारी. १.
 सणी साडेली सहु शेडेरमां पडोंथीरे, मुने रोडोमां भाहाराज ;
 अकलडी हुं रहीगध छुं— गिरिधारी. २.

નિત નિત દાણ નહિ આહું અક્ષમેલારે, વિનતિ કરું વ્રજનાર ;
 કાલે તુંને કડીગઠ છું— ગિરિધારી. ૦.
 ગિરિવરધારી તારી ગાળ નહિ સાંખુ'રે, આવડલી શી આંખ ઉલાળ ;
 તેથી કાંઈ બી ગઠ છું— ગિરિધારી. ૪.
 લઘીરામના સ્વામી અંતરજ્ઞમીરે, વળગા આવો માં ઘનશ્યામ ;
 તારૂં કાંઈ લઈ ગઠ છું— ગિરિધારી. ૫.

પદ ૫ રાગ એજ.

નહિ રહિયે ગોકુળિયે ગામ, તારે આહું કરવું. ટેક.
 છેલ છગીલા છકમાં ભરાણેરે, તાણે અમારાં ચીર ;
 નીર મારે નિત્ય ભરવું— નહિ. ૧.
 લોભી લાલ તેં લજ્જા મેલીરે, ઘેર નથી ગોવાળ ;
 દુરિજનથી ડરવું— નહિ. ૨.
 ભેતી નથી જીવન તમ સામુ'રે, નીચું જોઈને આહું ચાલ ;
 તોયે તારે મન હરવું— નહિ. ૩.
 કઈ કઈ કાનુડા હું ગઈ હારીરે, તારી કળાનો નહિ પાર ;
 તેનું મારે કેમ કરવું— નહિ. ૪.
 લઘીરામના સ્વામી રાય રંગીલારે, મારે ભરોંસો એક ;
 હવે તમથી તરવું— નહિ. ૫.

પદ ૬ રાગ એજ.

તમને વાડું છું રૂડીપેર મારે ઘરે આવો માં. ટેક.
 કે'વું હોય તો હમણાં કે'જરે, લેજો માં મારૂં નામ ;
 હસીને બોલાવો માં— તમને. ૧.
 હેત હશે તે હેયે જણાશેરે, કહિયે શું ધાશે કામ ;
 સખી સાથે કાવો માં— તમને. ૨.

આળો ન કરિયે અળગા રહિયેરે, સહિયે તે કેટલુંક કા'ન ;
 આવડી તાવો માં— તમને. ૩.
 લઘીરામના સ્વામી ને કામી કા'નુડારે, લજ્જા રાખોને મહારાજ ;
 પર ઘર જાઓ માં— તમને. ૪.

લાખેણ.

પદ ૧. “નાથ કેસે ગજકા બંધ છુડાયો” — એરાગ.
 નાથ તમે નિર્ધનીઆતુ'છે નાણું, એવી અખૂટ હીરાની છે ખાણું — ટેક.
 કુંવરબાઈની જે હી આવી અઘરણી, નરશી પાસે નોતું નાણું ;
 મામેરૂં લઈને પ્રભુણ પધાર્યા, ત્રિકમ એ સાચવ્યું ટાણું — નાથ. ૧.
 માનવીનો જ્યારે મેળો લરાણો, કળીરને નોતું ઠેકાણું ;
 પોઠિયાને લઈને પ્રભુણ પધાર્યા, જગમાં એવું કહેવાણું — નાથ. ૨.
 મુકતાકાળ બહુ મોંઘાં મળેછે, સસ્તું મળેછે દાણું ;
 મીરાં માથે માવે મેરજ કીધી, ખાંતે જેર ખવાણું — નાથ. ૩.
 ઘટ ઘટમાંએ ગોવિંદ બિરાજે, ઠાલું નથીરે ઠેકાણું ;
 હરિગુરુ વચને કે'છેરે લાળો, આખી ઉમ્મરમાં
 જલાણું — નાથ. ૪.

પદ ૨ રાગ એજ.

નાથ તમે તુલસીને પત્રે તોળાણા; એવા ગુણ તો ગોવિંદના.
 ગવાણા. ટેક.
 ઓડાણો બહુનામીને સેવે, લક્ષ્મ હરિનો કેવાણા ;
 મહેર કરી મહારાજ પધાર્યા, તે ડાકોરમાં દરશાણા — નાથ. ૧.

ગુગળી વાંસે ગોતવા ચાહ્યા, તે અધવચમાં અટકાણા ;
 સાન કરી શામળિયે વહાલે, તે વાવમાં જઈને છુપાણા— નાથ. ૨.
 સોનાં ભારેભાર મૂલ કરીને, વાલો વાલ સવામાં તોલાણા ;
 બ્રાહ્મણને લોઠાપણુ આપ્યું, સંતોને વચને બંધાણા— નાથ. ૩.
 ગુજરાત મધ્યે રચી દ્વારિકા, ત્યાં રણછોડ રાય છપાણા ;
 કર જોડીને ગાય લાખોજી, તે જુગ સઘળામાં જણાણા— નાથ. ૪.

સારસ્વત બ્રાહ્મણ.

કવિ લાધારામ વિશ્રામ.

કચ્છ અંતર લોહાણાના ગયાચી ખારોટ.

પદ ૧ પ્રભાતિયું રાગ કડખો.

સમજ શ્યાણો થઈ અહો મન મૂરખા, જગત કરતાર સંભાર સાચો ;
 નિયમ તેણે રચ્યા નિરખતે નેત્રથી, પ્રથમ પરભાતમાં તે ન કાચો—

સમજ. ૧.

થતાં પરભાત શશિ મંદ જો થાય છે, થાય છે તેમ આયુષ્ય તારું ;
 જોત દીવાતણી ઝાંખી થતી જાય છે, એમ તુજ દેહ સુણ કોણ

મારું—સમજ. ૨.

કુકડા શબ્દનો શોર તે જોરથી, કોર ચારેથી કહે છે પુકારી ;
 એમ અગણિત કહે શાસ્ત્ર સમજવીને, ધર્મના મર્મ લે પર્મધારી—

સમજ. ૩.

નારી નર કર કરી ખારી ઉઘાડી ધરી, ખોલ ખરી જ્ઞાનની બાપખારી ;
 માતની મહી મથે તેમ ગુણગુણમથી, તત્ત્વ માખણુ તુર્ત લે

ઉતારી—સમજ. ૪.

દેવના મંદિરે ઘંટ વાળે ઘણા, નામ શ્રી પ્રભુતાણું સમર તેવા ;
 વસ્ત્ર ધોંખી ધ્રુવે શ્વેતતા તે સળે, અંતઃકરણો થશે આપ એવાં—

સમજ. ૫.

ચોક છંટાયને થાય શીતળપણું, શાન્તિ તેમ પામશે ચિત્ત તારું ;

ખાક અજ્ઞાનની હિમ જેવી જરૂર, જશે તે પીગલી મટશે અંધારૂં
સમજ. ૬.

ગાય ભેંસો ગળે અંધ છૂટે તથા, છૂટશે અંધ તો તાત તારા ;
ઉડી કરિ ખગલું સરિતા તટે જાય જો, પાપના ઉડી તુજ જાય
ભારા—સમજ. ૭.

પક્ષી ચકલી અને કોકિલા સારિકા, પઠે શુક એમ પ્રભુ નામ પઢવે ;
ઘૂડની જેમ વસતી દુઃખી થાય છે, ભૂલતાં માર્ગ એ માં પકડવે—
સમજ. ૮.

ગા પ્રભુ ગુણ ઘણા ગાળ રહીઘંટ જયમ, વાર એક લેશમાં લાગ તેમાં ;
જરા તડકો ઉદ્દે થવાથી આગળે, સાર સંભારે ચાર એમાં—
સમજ. ૯.

નર અને નારી નદી નાહી સુખી થાય છે, મોક્ષ નદી નાહી સુખિયોજ
થાશે ;
લક્ષ ધરીને લધારામ લજ્જ રામને, પ્રાણી તવ સુચશ ખહુ પેર
ગાશે—સમજ. ૧૦.

પદ ૧.

જો વિચારી જીવ તારી શી ગતિ થશે—એ રાગ,
આવ્યો છે વેપારી થઈ કરી અને ધયાં,
ધમ પુંજ શેઠ દીધી ઇશ્વરે તીઆં ;
કરે વેપાર એવો ખોટ જાય નહીં જીઆં,
એ સમાજ કરને શીઘ્ર ઘડી એકે રહેમાં— આવ્યો. ૧.
દયા દલાલ જ્ઞાન પ્રીતિ કરને નેહુથી,
સાર ને અસાર ભેદ જાણુ જેહુથી ;
મુનીમ મોટો ધીરજ ધાર દ્રઠ સ્નેહુથી,
ક્ષમા ચોપડો ખાંધ ખહુ અલેદથી— આવ્યો. ૨.
પ્રભુ પ્રતાપ પેટી પુંજ રાખ તેહમાં,
કામ ક્રોધ લોભ ચોર નહે ન જેહમાં ;

લક્ષ્મિ હાથ ઠાઠ કરી ઝેસ એહમાં,
 ધરમતણી નોંધ ધાર કૂર મુખ કેહમાં— આબ્યો. ૩.
 કરતાં એમ કામ તેમ લાલ જો થશે,
 મુડી તાહરી ને ઈનામ આપશે ;
 પણ તું પુંજ માંયથી કંઈ ઘટાવશે,
 લાધા લેખું લઈ કરીને દાંડ ઠેરાવશે— આબ્યો. ૪.

ગરબી ૧ કળિયુગ વિષે.

પૂણું ગણપતિના પાય પૂણું અંબાની પાવડીરે—એ રાગ.
 નાથ ચરણ માથ નમી કહું, કળિયુગની કાળિયોરે ;
 સરવ સાવધાન તાઇ, ધરી સાંભળજે પ્રાણિયોરે. ૧.
 કલિકાલ થકી હાલ, ચાલ વણું ચારની ફરીરે ;
 પુન્ય પોચું પાતાલ, નહિ સુમરે કોઇ શ્રી હુરિરે. ૨.
 થયા નિવૃત્તે અજ્ઞણ, પઢે નહિ પુરાણ વેદનેરે ;
 નિજ કર્મતણા મર્મ, ગયા ભૂત્રી ભલા ભેદનેરે. ૩.
 નહીં જ્ઞેતિષતું જ્ઞેર, વડા વ્યાકરણ વિચારતારે ;
 રઘુ માઘ જેવાં કાવ્ય, નહીં નૈષઘ સંભારતારે. ૪.
 જમે વાર ચાર પાંચ, નહીં આંચ ઉરમાં ધરેરે ;
 વેદ વાણી નહીં સાચ, અસંતોષી થઇને ફરેરે. ૫.
 એમ થઇને અડલંગ, સંગ નીચતણા સંઘરેરે ;
 અડદ ઉરણાના દાન,^૧ માન મૂકી લેતા ફરેરે. ૬.
 સાત દ્રોણ^૨ ગણે કોણ, એમ સ્વાસ્થને શોધતારે ;
 રહી અજ્ઞણ્યા અજ્ઞણ, લઈ લોકોને યોધતારે. ૭.
 પૂરાં રાખે પંચાંગ, અંગ એકતો ન આવડેરે ;
 ગરબાં મારે ઘણાંક, કાવ પાંડિત પાછા પડેરે. ૮.
 દાન શૂદ્રનાં સદાય, કઈક લેતા લોભી થઈરે
 વેદ પાઠનો વિવેક, છંદ શુદ્ધના શકે કહીરે. ૯.

૧ ઊન. ૨ લોહ વગેરે સાત વસ્તુનાં દાનને દ્રોણ કહે છે.

બાકું અજ્ઞાનની હિમ જેવી જરૂર, જશે તે પીગલી મટશે અંધાડું
સમજ. ૬.

ગાય ભેંસો ગળે બંધ છૂટે તથા, છૂટશે બંધ તો તાત તારા ;
ઉડી કરિ બગલું સરિતા તટે બાય જો, પાપના ઉડી તુજ બાય
ભારા—સમજ. ૭.

પક્ષી ચકલી અને કોકિલા સારિકા, પઢે શુક એમ પ્રભુ નામ પઢજે ;
ધૂડની જેમ વસતી દુઃખી થાય છે, ભૂલતાં માર્ગ એ માં પકડજે—
સમજ. ૮.

ગા પ્રભુ ગુણ ઘણા ગાળ રહીઘંટ જ્યમ, વાર એક લેશમાં લાગ તેમાં ;
જરા તડકો ઉઢે થવાથી આગળે, સાર સંભારરે ચાર એમાં—
સમજ. ૯.

નર અને નારી નદી નાહી સુખી થાય છે, મોક્ષ નદી નાહી સુખિયોજ
થાશે ;
લક્ષ ધરીને લધારામ ભજ રામને, પ્રાણી તવ સુયશ બહુ પેર
ગાશે—સમજ. ૧૦.

૫૬ ૧.

જો વિચારી જીવ તારી શી ગતિ થશે—એ રાગ.
આવ્યો છો વેપારી થઈ કરી અને ધયાં,
ધમ પુંજ શેઠ દીધી ધન્યરે તીઆં ;
કરે વેપાર એવો ખોટ બાય નહીં જીઆં,
એ સમાજ કરને શીઘ્ર ઘડી એકે રહેમાં— આવ્યો. ૧.
દયા દલાલ જ્ઞાન પ્રીતિ કરને નેહુથી,
સાર ને અસાર લેદ બાણુ જેહુથી ;
મુનીમ મોટો ધીરજ ધાર દ્રઠ સ્નેહુથી,
ક્ષમા ચોપડો બાંધ બહુ અલેદથી— આવ્યો. ૨.
પ્રભુ પ્રતાપ પેટી પુંજ રાખ તેહમાં,
કામ ક્રોધ લોભ ચેર નહે ન જેહુમાં ;

ભક્તિ હાટ ઠાઠ કરી બેસ એહમાં,
 ધરમતણી નોંધ ધાર કૂર મુખ કેહમાં— આબ્યો. ૩.
 કરતાં એમ કામ તેમ લાલ જો થશે,
 મુઠી તાહરી ને ધનામ આપશે ;
 પણ તું પુંજી માંયથી કંઈ ઘટાવશે,
 લાધા લેખું લઈ કરીને દંડ ઠેરાવશે— આબ્યો. ૪.

ગરબી ૧ કળિયુગ વિષે.

પૂજી ગણપતિના પાય પૂજી અંબાની પાવડીરે—એ રાગ.
 નાથ ચરણ માથ નમી કહું, કળિયુગની કાળિયોરે ;
 સરવ સાવધાન તાઇ, ધરી સાંભળજે પ્રાણિયોરે. ૧.
 કલકાલ થકી હાલ, ચાલ વણું ચારની ફરીરે ;
 પુન્ય પોન્યું પાતાલ, નહિ સુમરે કોઇ શ્રી હરિરે. ૨.
 થયા નિવૃત્તે અન્તણ, પઠે નહિ પુરાણ વેદનેરે ;
 નિજ કર્મતણા મર્મ, ગયા ભૂત્રી ભલા લેદનેરે. ૩.
 નહીં જોતિષનું જોર, વડા વ્યાકરણ વિચારતારે ;
 રઘુ માઘ જેવાં કાવ્ય, નહીં નૈષઘ સંભારતારે. ૪.
 જમે વાર ચાર પાંચ, નહીં આંચ ઉરમાં ધરેરે ;
 વેદ વાણી નહીં સાચ, અસંતોષી થઇને ફરેરે. ૫.
 એમ થઇને અડભંગ, સંગ નીચતણા સંઘરેરે ;
 અડદ ઉરણાના દાન,^૧ માન મૂકી લેતા ફરેરે. ૬.
 સાત દ્રોણ^૨ ગણે કોણ, એમ સ્વારથને શોધતારે ;
 રહી અન્તણ્યા અન્તણ, લઈ લોકોને બોધતારે. ૭.
 પૂરાં રાખે પંચાંગ, અંગ એકતો ન આવડેરે ;
 ગરખાં મારે ઘણાંક, કવિ પંડિત પાછા પડેરે. ૮.
 દાન શુદ્ધનાં સદાય, કઈક લેતા લોભી થઇરે
 વેદ પાઠનો વિવેક, છંદ શુદ્ધના શકે કહીરે. ૯.

૧ ઉત્ત. ૨ લોહ વગેરે સાત વસ્તુનાં દાનને દ્રોણ કહે છે.

- ખ્યાલ હુમરીના ખેલ, રાગ તાણુતા રડી રડીરે ;
વગી માણુતાજ મોજ, રોજ વેશ્યા સંગે લલીરે. ૧૦
- છંદ વૃત્ત અલંકાર, ધ્વનિ વ્યંજન ન ધારતારે ;
કવિ પંડિતની પાસ, નહિ સ્વપ્ને પધારતારે ૧૧.
- ખૂબ ખુબીના ખ્યાલ, તણ ક્ષત્રી ખેઠા ખરારે ;
વધ્યા અધમોં વિલાસ, ધર્મ ધીંગા દૂરે ધર્યારે. ૧૨.
- શૂરવીરતા વિવેક, ગયો અંબરમાં ઉડીનેરે ;
કરે કાયરનાં કામ, આઠ જામ જમી પુરીનેરે. ૧૩.
- કોઈ આવે જો શરણ, ચરણ થરથરે ઠામમારે ;
રોઈ પડતા થઈ રંક, એમ ગુપ્ત થાએ ગામમારે. ૧૪.
- વિપ્ર સેવાની વાત, રાઈ પાડ ગયા રાતમારે ;
ખુશામતિયા તે ખાય, ખીજા જાય નિજ જાતમારે. ૧૫.
- ચર દાન માન જ્ઞાન, ગયાં ડુંગરમાં દોડીનેરે ;
વિદ્યા ભણવાની વાત, કદિ સોએ રૂચે કોડીનેરે. ૧૬.
- એક નારી વ્રત નેમ, એમ રામ સાથ એ ગયોરે ;
હોય જેને જે પ્રેમ, તેમ થાય છે થશે થયોરે. ૧૭.
- કે વિપ્ર સાથ વાદ, કથા કે પુરાણ સાંભળીરે ;
તેમ નિંદે અહોનિશ, કઈક ચાલતા ચડી ચડીરે. ૧૮.
- નથી નમ્રતાની વાત, ક્ષમા તો ખપી ખરેખરીરે ;
ઇષ્ટદેવ તણ અન્ય, દેવની ઉપાસના ધરીરે. ૧૯.
- પ્રિય લાગે પાખંડ, સત્ય વાત નહીં સાંભળેરે ;
મિત્ર ગણે તેહ મન, જેહ મરણ ભાળી ભળેરે. ૨૦.
- તેમ વૈશતણે તાલ, માલ ચોરીના માગતારે ;
તોલ જૂઠા તમામ, રાખવાના ન ત્યાગતારે ૨૧
- કરી હેતે હિસાબ, ભોળાવીને ભોળાવીઆરે ;
ખાઈ જાય જો ભૂલાય, દામ લેતા ન ભાવિયારે. ૨૨.
- નમુના તણોજ એક, માલ ખીજા દે મોકલીરે ;
થાય પાપ જો પ્રસિદ્ધ, વધે આગરૂ અતિ લલીરે. ૨૩.
- દલાલોથી કરી દોડ, પૂરા રાખી પ્રતિ ચાલમારે ;
લાગમાં લઈ મનુષ્ય, કઈક મારતાજ માલમારે. ૨૪.

- રામ ધર્મ એમ એક, નામ ધરમાઉ ધારતારે ;
ખરા ખરચે ધર કાજ, પુણ્ય ખાતે ઉધારતારે. ૨૫.
- યાચવાને જો જીવ, કોઈ આવે આશા ધરીરે ;
મુખ ગાળ દે ઘણીક, દેખતામાં જાયે ડરીરે. ૨૬.
- એમ શુદ્ધ તો અશંક, અમે જગના જાણે ધણીરે ;
મહા થઈને મગડખ, રહ્યા તોરમાં તણી તણીરે. ૩૭.
- કરે ચોરીઓજ આહી, ખાઈ ભાઈ સાથ જોલતારે ;
કરે કોપથી લડાઈ, તેમ કોઈને ન તોલતારે ૨૮.
- કોડ કરતા અન્યાય, ચાય વાટ પાપના ધરેરે ;
કરે પ્રેમે મધપાન, જાઈ કાં જુગાર આદરેરે. ૨૯.
- એમ વર્ણુ તો અઠાર, ધર્મ રાખે નહીં ધામમાંરે ;
કરે કપટ તણાં કાજ, તે ગણાય ગુણી ગામમાંરે. ૩૦.
- વળી વિધવા તો વેશ, બેશ કેશ કરે ખાપડીરે ;
પતિ વાળી તે પાસ, જેમ વિપ્રોમાં કાપડીરે. ૩૧.
- હેમ ચૂડી હંમેશ, ધરે લેશ નહીં લાજતીરે ;
શિરે સુંદર છે કેશ, ગુંથી વેણી ઝિરાજતીરે. ૩૨.
- કવિ પંડિતના જોલ, તોલ તેનો તો નહીં વણેરે ;
મોહ્યા મન થઈ મગડખ, ખૂબ વેશ્યાને ગાવણેરે. ૩૩.
- વહુ સાસુમાં વૈર, સંપજી ગયા સિધાવીનેરે ;
કરાવ્યાં કુટુંબ કલેશ; તે કુસંપ ભાઈ આવીનેરે. ૩૪.
- માત તાત વાક્ય પુત્ર, ભૂલ ચૂકથી ન માનતારે ;
પ્રિયા વચનોપર પ્રાણ, વળી સેજે સનમાનતારે. ૩૫.
- ધયા અબજા વશ એખ, મહા માનવંત માનવીરે ;
મને જાણે મુજ નાર, એ અતિઘણી અનુભવીરે. ૩૬.
- જોગી જતી મુનિ જન, મન સંસારે સુખિયારે ;
ધરે સાધુના નામ, તોય પાપ ધીજ પોખિયારે. ૩૭.
- હરિ હવે થઈ હદ રહાય, કરજે ને શ્રીપતિરે ;
સર્વ વસ્તી વિપરીત, તેની મૂર્ખાણી થઈ મતિરે. ૩૮.
- કરો પિતા પુત્ર પેર, એમ અવગુણ વિસારીનેરે ;
મને ધરો નાથ મહેર, ખાપ નિજ ખર્દ સંભારીનેરે. ૩૯.

લઘો લાગીને પાય, ગાય ગરબીની ગાથમાંરે ;
કરો કંઠાનિધિ રહાય, લોક લાજ આપ હાથમાંરે.

૪૦.

લાલદાસ.

પદ ૧ પ્રંભાતિયું.

શામળિયાનું સમરણ કરતાં, શું ખેસે છે તારેરે ;
અવધ આવીને ઊભી રહેશે, વેળા થોડી વારેરે ;
શા જીવ્યાને સારું તું તો, ગોવિંદને વીસારેરે ;
અવસર ગયો તે ફરી નહિ આવે, જીતી બાજી હારેરે— શામ. ૧
હરિ સમરણની વેળા જાય છે, પછી સંભારીશ ક્યારેરે ;
જોખન જઈને જરા આવશે, મન પરતાઈશ ત્યારેરે— શામ ૨.
જમ કાયા ગઢ ઘેરણ કરશે, કોણ છે તારી વહારેરે ;
ચેતી સમજી ભજી લે પ્રભુને, સંકટથી ઉગારેરે— શામ. ૩.
ભરમે ભૂલ્યા સહુ કો ફરે છે, જોયો અવસર આરેરે ;
લાલદાસ કહે પ્રભુને ભજતાં, ભવસાગરમાં તારેરે— શામ. ૪.

પદ ૨ રાગ ભેરવ.

યાકો ખેરી હૈ રપટૌનાં, યાતે હરિ સુમરન કયા હોનાં. કેક
ઉલ્લેત માંગે, ખેઠત માંગે, સખકે લૌનાં ;
ભૂખ લગે જળ ભોજન માંગે, માંગેઃદો રોટી ઐ દૌના— યાકો. ૧.
ખાસા ઐ મહમૂદી માંગે, માંગે નરમ બિછાના ;
આંખ ખુલે જળ તિરિયા માંગે, હોગ કહાંસેં હોનાં— યાકો. ૨,
છલખલ નરવં ફિરત જગમાંહીં, બન ખેઠે કયા મૌનાં ;
બાઈ પરે જળ યમકે પાલે, વા કછુ ઐર ન રોના— યાકો. ૩.

યંત્ર મંત્ર સળહી કુછ શીખે, એક ન શીખે ટોના ;
લાલદાસ યહ મતિકા હીના, માંગે ચાંદી સોના— યાકો. ૪.

પદ ૩ ભજન.

સોઈ રામ સમરોરે, મારી આતમના આધાર ;
ભરમના ભાંગોરે, કાંઈ દરશ કરો દેદાર. ટેક.
મોહ માયા મમતા મદ લાવે, અંધ કરે અહુંકાર ;
નુગરા નર તે શબ્દ ન માને, ઘણી આગળ ખાશે માર ;
લેખાં લેશેરે, કાંઈ ખુની થાશે ખુવાર— સોઈ. ૧.
સેવા સમરણ કાંઈ ન જાણે, ખાંધે કરમ પરિવાર ;
ભક્તિ ન ભાવે સાધુ ન સેવે, કેમ મળે કિરતાર ;
કૂડજ કાઠોરે, કાંઈ સાચું નામ સંભાર— સોઈ. ૨.
શૂરા સાધુ સનમુખ રેવે, કાયર ભાગે ગમાર ;
શિરને સાટે સાહેબ સમરો, સફળ જનમ નરનાર ;
મરજીવાનેરે, કાંઈ મોજ મળે દરબાર— સોઈ. ૩.
દીધાં દાન અમરાપુર મળશે, સફળ કારજ સુધાર ;
હુનુરમાંથી હુંડોજ મળશે, કખુલશે કિરતાર :
નિજ નામ ગ્રહી લ્યોરે, મન અપને નિરધાર— સોઈ. ૪.
શીલ સંતોષ નિરમલ જાનાં, તે પોતા પરિપાર ;
ગુરુ ગમ હોય સો ગોતી લ્યો ભાઈ, ત્રવેણી ટંકશાળ ;
ગગન ગુફામાંરે, કાંઈ સુણી ઝીણા ઝણકાર— સોઈ. ૫.
રવિ ગુરુ મિલિયા પરદા ખુલિયા, પ્રગટ કર્યાં પોકાર ;
અધર સિંહાસન આપ બિરાજે, આદ પુરૂષ નિરધાર ;
સોહી મૂરતપરરે, કાંઈ લાલદાસ, બલિહાર— સોઈ. ૬.

વલ્લભ.

(અમદાવાદનો ભટ મેવાડો) વિ. સંવત ૧૭૬૦ માં હતો.

રાગ ખનજરી.

લજ મન શ્રી ગિરિવરધારી, જાઉં ચારુકમલપર વારી. ટેક.
 પેલું પય પૂતનાનું પીધું, પછી પ્રાણ રહિત તન કીધું ;
 માર્યો શકટાસુર બલકારી, વળી તૃણાવતને સુંહારી— લજ. ૧.
 વેદ બ્રહ્માતણો નક્કી વાળ્યો, ગિરિ ગોવરધન કર ધાર્યો ;
 પાયે નમિયો ઈદ્રિ અહુકારી, એવા મોહનપર બલિહારી—લજ. ૨.
 કાલીનાગ કાલંદ્રિમાં રેતો, તેના મનમાં ભય કાંઠી નોતો ;
 એવો મણિધર નાથ્યો મુરારિ, ભય ભૂતળમાંથી વિહારી—લજ. ૩.
 ંહાલો મધુવન ગ્યાતા વાટે. શ્રી જમુનાજીને ઘાટે ;
 ત્યાં હુતી સકળ વ્રજનારી, ંહાલે હેતે રાસ રમાડી— લજ. ૪.
 ંહાલો માધુપુર જઈ વસિયા, ચાણુ મુષ્ટિકને જઈ ધસિયા ;
 માર્યો કંસાસુર ભટ ભારી, વર્યા કુબળા કુંજબિહારી—લજ. ૫.
 વસુદેવતાં બંધન છોડ્યાં જરાસંઘનાં માનજ મોડ્યાં ;
 ઉચ્ચસેનને રાજલપદ ધારી, એવા ભક્તતણા હિતકારી— લજ. ૬.
 સિંધુપર મન પ્રભુ લીનો, ત્યાં ધામ દ્વારકા કીનો ;
 ત્યાં પાપ મેલ્યાં પરજાગી, એમ વેદ કહે છે ઉચ્ચારી—લજ. ૭.
 ંહાલો પ્રગટ પૂરણુ અવતારી, તેનો પામે નહીં કોઈ પારી ;
 થયા વલ્લભકૃપા અવતારી, શ્રી કૃષ્ણ સદા બ્રહ્મચારી— લજ. ૮.

પદ ૨ ગરબી.

છળીલો લાલ આળ્યા શ્રી ગોકુલ તારવા. ટેક.
 વસુદેવને ઘરે જન્મ ધરીને, નંદજીની ઘેનુ ચારવા—છળીલો. ૧.

- માસી તે પૂતનાના પ્રાણુજ લેવા, મામા તે કંસને મારવા—છળીલો. ૨.
 વૃંદાવનની કુંજગલીમાં, ગોપિયોને રાસ રમાડવા—છળીલો. ૩.
 ટચલી આંગણિયે વાલે ગોવરધન તોળ્યો, ઈંદ્રનું માન ઉતારવા—
 છળીલો. ૪.
 પેસી પૈંયારે કાલીનાગ નાથ્યો, ભકતોનાં કારજ સારવા—છળીલો. ૫.
 વલ્લભના સ્વામી પ્રભુ રસિક શિરોમણી, ભૂમિનો ભાર ઉતારવા—
 છળીલો. ૬.

વિજયશંકર.

પદ ૧ ઝરઝર નીર ઝરે ઝરે એ રાગ.

- દેખ સખી જમાઇ આયે, નંદી વાહનકર મોરે આંગનિયાં. ટેક.
 જટા મુકુટમેં ગંગ બિરાળે, ઓર ધરી રૂંઢમાલનિયાં;
 ભાલતિલક બિચ અંદ્ર બિરાળે, શ્રવનનમેં દો નાગનિયાં—દેખ. ૧.
 સંગ સખા ભૈરવ ગણ લેકે, વાઘંબર અંગ ધાર લિયા;
 ભેરભુંગણ સખ નાદ બળવે, ડરત નગરકી કામનિયાં—દેખ. ૨.
 એસે મોયે શ્રવનમેં થઇ, દેહુ લગી મોય ભાવનિયાં;
 કહા કહું અખ જાઇ સુનાવું, હેમગિરીકું ખાતનિયાં—દેખ. ૩.
 મેનાકે મનકી ખાત જાનકેં, પ્રગટ ભયે ગંગ ધારનિયાં;
 કોટિક અંદ્રરૂપ પ્રગટ ભયે, વિજયશંકર બલહારનિયાં—દેખ. ૪.

વિકૃલ.

પદ ૧ હુમરી.

- સુન વાયક શુરુ વિશ્વનાથકે, રટ શિદ રામ હરે હરે. ટેક.

શ્રવણ કરત વેદાંતશાસ્ત્રકોં, ટળેગો ત્રિવધ તાપરે ;
 મૃગ ત્રણાવત હય લવજળમેં, ફિર ફિર કયુંજ મરે મરે—
 સુન વાયક. ૧.
 દેહ ઇંદ્રિ મન પ્રાણજ બુદ્ધિ, એહી દ્રવ્ય તું જાણેરે ;
 સદ્વિદ્ આનંદરૂપ તિહારો, તાસું કયુંજ ડરે ડરે— સુન વાયક. ૨.
 માતૃપિતા સુત કુટુંબ કબીલો, કોય ન કરે તેરી સહાયરે ;
 અવસર તેરો પલ પલ જાવે, શિરપર કાલ ફિરે ફિરે—સુન વાયક. ૩.
 તત્પદ ઇશ જીવ ત્વં પદ હય, અસિ પદ બ્રહ્મ વિલાસરે ;
 દ્વૈત ઉપાધિ ડાર તું વિઠલ, સોહં કયું ન કરેરે—સુન વાયક, ૪.

વેણીદાસ.

પદ ૧ પ્રભાત.

જ્ઞાનમાં અલખેલી કાયા, તેં કેમ રામને વીસાર્યોરે ;
 તેં કેમ રામને વીસાર્યા પ્રાણી, તેં કેમ પ્રભુને વીસાર્યોરે. ટેક.
 રામ નામ તે રૂઢ્યે ન રાખ્યું, ગુણ ગોવિંદના ન ગાયારે ;
 ભટકત ભટકત ભૂલ્યોરે પ્રાણી, મનુષ્યાદેહ ગુમાવ્યોરે—જ્ઞાનમાં. ૧.
 નૃસિંહરાયનું રૂપ ધરીને, હરિએ હરણ્યકશ્યપુ માર્યોરે ;
 દ્રૌપદીનાં વાલે ચીરજ પૂર્યાં, ભકત પ્રહ્લાદ ઉગાર્યોરે—જ્ઞાનમાં. ૨.
 પાણી ઉપર વાલે પથ્થરજ તાર્યાં, વાનર સૈન્ય ઉતાર્યુંરે ;
 અહુંકારીનો વાલે અંતજ આણ્યો, સહેજે સીતા લાવ્યારે—
 જ્ઞાનમાં. ૩.
 રાવણનાં વાલે શીશજ રાજ્યાં, હનુમાને હાક પાડીરે ;
 વિલીધણને લંકા આપી, સેન્યા પાછી વાળીરે— જ્ઞાનમાં. ૪.
 વેણીદાસ કહે વિઠ્ઠલરાયના, અખ મેં દરશન પાચારે ;
 શૌદ ભુવનનો નાથ કહેવાણા, ધન્ય જસોદાના જાચારે—જ્ઞાનમાં. ૫.

વેરો સાહેબ.

કચ્છ હમલાવાળા.

રાસડો.

મારો નટવર સાથે નેહ, લગન મન લાગોરે ;
 મંદિરીએ આવ્યા માવ, ભવદુઃખ ભાંગોરે.
 જગજીવન જગમાંહે, જોયા તમનેરે ;
 હવે નજરે નાવે કોય, ખીજે અમનેરે.
 ભૂધરજી ભરથાર, કોડે કીધારે ;
 હરખી હુઠડામાંય, લાલન લીધારે.
 નહીં ધરીએ નિરધાર, ખીજા કેનોરે ;
 આ જગમાં છે આધાર, અમને એનોરે.
 આદે અંતે એક, એ વર રૂડોરે ;
 લઈ કીધો અમને આજ, અમર ચૂડોરે.
 ચૌદસુવન ત્રૈલોક, તેહનો કરતારે ;
 તે માવો માખણુ કાજ, ઘરોઘર કરતારે.
 શિવ સનકાદિક શેષ, પાર ન પાવેરે ;
 તે પિયુ અમારેરે પાસ, લાડ લડાવેરે.
 પૂરણુ મારાં પુન્ય, ઈ વર પામીરે ;
 છે જન વિહારીના દેવ, અંતરજામીરે.

પદ ૨ રાગ ખંભાત.

આજની ઘડીરે ધન્ય આજની ઘડી, મેંતો નિરખ્યા જગન્નાથ. ટેક.
 નિત દહાડી નારે, અઠારે ચોકીરે ખડી ;
 દાસ હરિના દાણુ ન આલો, ખીજરે અડી— મેંતો. ૧.

વરણ અઢારે એકઠા જમે, રૂડી રીતડી ;	
એક ખીજના મુખમાં આલે, પૂરણ પ્રીતડી—	મેંતો. ૨.
જગના જીવન જોઈને જોઈયા, ભરી આંખડી ;	
મુખ દેખી મહાસુખને પામ્યા, ઠરી છાતડી—	મેંતો. ૩
રાત દિવસ રૂઢયે રાખું, મેલું નહીં ઘડી ;	
દાસવિહારીના દેવ છે, મારા જીવનની જડી—	મેંતો. ૪

પદ ૩ રાગ એજ.

ભાવ સુ' કરેરે ભજન ભાવસુ' કરો, આ સ્વપત્તું છે સંસાર. ટેક.	
ભાવ કરી ભગવતને ભજ્ને, પરપંચ પરહરો ;	
સતગુરુ સંત સેવા વિના, નિશ્ચે નહીં ઠરો—	ભજન. ૧.
કાળનો જોખમ જોર છે તેને, દેખીને ડરો ;	
ચેતીને તમે આલજ્ને, આગળ કાળ છે ખરો—	ભજન. ૨.
એકતું આતમરામ, રૂઢયામાં અખંડ ઓચરો ;	
સહુ પેહલાં સસારમાં પ્રાણી, સુખેં તો તરો—	ભજન. ૩.
સતગુરુના શબ્દ રૂડા, રૂઢયામાં ધરો ;	
દાસવિહારીના દેવને ભજ્ને, ભૂલા કાં કરો—	ભજન ૪.

પદ ૪ રાગ જંગલો.

ખંસુરી ખજવે લાલા, યમુનાકે તીરરે ;	
શ્રવણ સુનત મન ધરત ન ધીરરે. ટેક.	
ખંસુરીકે નાદે, થંભિયો યમુનાકો નીર ;	
ખગ મૃગ ધેનુ, મોહિ કોકિલા અરૂ ધીરરે—	ખંસુરી. ૧.
મારૂત ચલત નહીં, ધરી રહ્યો ધીર ,	
ગોનીકે વછ મોહે, પીવત નાં ખીરરે—	ખંસુરી. ૨.

મુનિજન મોઢે સુની, રાગ સો ગંભીર ;
 ધૂન સુની ગોપી ધાધ, તજ અંગ ચીરરે— ખંસુરી. ૩
 જન વિહારી નાદુઃકીનો, હલધર વીર ;
 સખનીકો મન હેયો, પ્રભુ સુખ શીરરે— ખંસુરી ૫.

પદ ૫ (રાગ ટુંમક ચત્રત રામચંદ્ર)

સોહી મુખે: રામકૃષ્ણ રામકૃષ્ણ ભજરે ;
 કૂડાં તેરાં કુલ કુંટુંબ, લોક લાજ તજરે. ટેક.
 દ્રોપદીકો ચીર જબ, હર્યા હુશાસન ;
 તખ પ્રભુ દારિકાસો, ચીર લાયો, ધજરે— સોહી. ૧.
 પલ પલ રક્ષા તેરી, કરત પૂરણ બ્રહ્મ ;
 તોય તોકોં લાજ નાહી, ખડો હય નિર્ભજરે— સોહી. ૨.
 અધમ ઓધારણુ, પ્રભુ, પતિતોંકે પાવન ;
 વંદિત વેદ વેરા, જકો શેષ અજરે— સોહી. ૩.

પદ ૬ રાગ એજ.

વસિયો સોહી શ્યામ, પ્રગનમેં હમારે ;
 નંદજકો લાલ મોઢે, લાગત પ્રાન ધારે. ટેક.
 પૂતના તૃણાવ્રત, શકટકો ભંગ કિયો ;
 બકાસુર માર ડારે, બકી ચાંચ ફાડે— વસિયો. ૧.
 બ્રહ્માદિક મૂઠ લયો, ઇંદ્રકો ગુમાન ગયો ;
 નખપર ગોવર્ધન ગિરિ, ઉઠાઈ ધારે— વસિયો. ૨.
 ગજ ગત પ્રાણુ કિયે, દાંત દો ઉખાડ લિયે ;
 ઘોષી મુખ ધર લપાટ, ત્રંબક તોર ડારે— વસિયો. ૩
 શલ્ય તો શલ્ય, ચારણુ મુઠિક મદ્ધ ;
 નિજ કર ગ્રહી કેસ, કંસકોં પછારે— વસિયો. ૪.

દેવનકે દેવ હરિ, મનુષ્યકે તન ધરી ;
ભૂમિકે ઉતાર ભાર, કોટિ દુષ્ટ મારે— વસિયો. ૫.
લક્ષ્મી દુઃખ ભંજન, ગરવીકે ગંજન .
બુગ બુગ વિહરી, શરણ હે તિહારે— વસિયો. ૬.

પદ ૭ ગરબી રાગ પરજની

સાંભળ સજનીરે કહું છું, હું શીખામણ તુજને દઉં છું ;
સગપણ સાચુરે કરજી, જે હોય કાચું તે પરહરજી.
હગમગ મેલોરે મનની, સંગત કરિયે સાધુ જનની ;
હરિજન હરિનેરે વહાલા, કુબુદ્ધિ લોક ન જાણે કાલા.
હરિ હરિજનમાંહીરે રેછે, સુરતિ સાખ પુરાણ તે દે છે ;
હરિજન હરિ છેરે પોતે, ગુરુગમ વોણા અજગા ગોતે.
હેતે હૈયામાંહીરે આણી, સેવો સંત પૂરણ પ્રહ્મ જાણી ;
પગલાં ઘોઘનેરે પીજે, તન મન ધનની ઇચ્છાવર કીજે.
જેમ વાળેરે તેમ વળિયે, બ્રાંતો ભાંગી ભેળાં ભાળિયે ;
જેમ રાખેરે તેમ રહિયે, મેણલાં જગ સઘાળાનાં સહિયે.
કારજ ત્યારેરે થાશે, નહિતો અવસર એજે જાશે ;
એ શીખામણરે મારી, જન વેહારી કે બુવોને વિચારી.

પદ ૮ ગરબી રાગ એજ.

બુવોને વિચારીને બુગતે, જીવપદ ગળશે જીવન મુગતે ;
જીવન મુગતારે જોગી, અખંડ અનુભવના જે ભોગી.
જાત પદમાંરે જાગે, કામ ક્રોધ મદ લોભ ન લાગે ;
મન શીતલ ચિત્તરે સમતા, હરષ ન શોક ન મોહ મમતા.
ભેદાભેદરે ન જાણે, પરમ વિવેકી પક્ષ ન તાણે ;
તાપ ન લાગેરે તેહને, નાના ભાવ નહીં ચિત્ત જેહને.

સહુમાં સરખુંરે લાળે, આતમ જાણી અંતર ટાળે ;
 દોષ ન દેખેરે દેહના, આઘા અગાધ અનુભવ જેહના.
 દેહ દેહ કૃત છેરે કામા, તેતો કાંઈ સંત ન જાણે સામા ;
 સામાસામુંરે દેખે, ઘટ ઘટ પૂરણુ પ્રહ્મને પેખે.
 બીજા ક્રેહનેરે કલપે, જે જેતું છે તે તેને અરપે ;
 કરમ ન લાગેરે કરતે, દેહના સાક્ષી થઈને વરતે.
 અકળા કળા છેરે એની, મહિમા કહી ન જાય મુખે તેની ;
 સુખદેવ સરખારે જાણે, જનવિહારી કહે વ્યાસ વખાણે.

પદ ૯ લાવણી.

મિથ્યા મોહિ ગુરુ પ્રહ્મ ગ્યાની, જીને કિયે પ્રહ્મ મય ખેલાની ;
 ધન્ય ધન્ય હુમ ધન્ય લાગ્ય હુમારે, મિથ્યા ગુરુ મોહિ પ્રહ્મગ્યાની. ટેક.
 શુભ વિચાર જખ ક્રિયા સ્વતંત્ર, તવ ઉઘડી અનુભવ ખાની ;
 પરમાતમ સતકાર પ્રહ્મકી, પડી સનાતન પેહેયાની— મિથ્યા. ૧.
 તત્ત્વમસિ પદ લિયા તપાસી, અરથ યથારથકુ જાની ;
 ધંશ જીવકી તજી ઉપાધિ, અસિપદમેં એકતા આની— મિથ્યા. ૨.
 મનકી વૃત્તિ લગી જીનપદમેં, જ્યાં નહીં પહોંચે મન વાણી ;
 જેસેં સરિતા સાગરકે મધ્ય, ઉલટી આપ ત્યાં અલપાની—
 મિથ્યા. ૩.
 અખ મન મગન ભયો પ્રહ્મસાગર, લોક વેદ નહિ કુલ કાની ;
 સંશય સકલ મિથ્યા તન મનકા, હુરખ શોક નહીં વૃદ્ધ હાની
 મિથ્યા. ૪.
 એસી લગની લગી સતગુરુસેં, છત ન રહે તિનકી છાની ;
 કહે વિહારી ગુરુચરન કમલપર, સમજ ક્રિયા શિર કુરખાની
 મિથ્યા. ૫.

पद १० लावणी.

हुमको निज दरशन दीना, गुरु अणतो अपना कर लीना,
करी कृपा गुरु हेव दयानिधि. टैक.

हेभी पहाड अडे पापनके, तण तो मेरा मन भीना;
सकल छुडाध दिया अेक छिनमे', जनम जनम जे कर्म कीना—
हुमको. १.

ज्ञानामृत गुरु दिया दया करी, प्रेम पियाला लर पीना;
जलम जेभा जरा भरनका, छिनमे' रोग लया छीना— हुमको. २
निरण्या व्यापक वस्तु निरंतर, अण'ड आत्मप्रह्व यिना;
अण न भइं मे' लया जुगोनुग, जण अपना अनुभव कीना—
हुमको. ३.

भुलिया ताला लया उल्ला, अेक अमरपद लय लीना;
जन वेरारी जग क्रि न आवे, कोटि जनमके दुःख छीना—
हुमको ४.

पद ११ लावणी.

स्वामी आये तुम शरनं, गुरु तुम हो जग तारन तरन;
करो कृपा गुरु साडेण देवा. टैक.

दयावान मुक्तिके दाता, णिघन हर मंगल करनं;
इना मेर कृपाके सागर, सदा सेव अशरन शरनं— स्वामी. १

प्रह्ववेत्ता लरपूर लजनमे', अण'ड अनुभव उच्यरनं;
अगम अगाध अगोचर ताकें, गुरु मेरा गोचर करनं— स्वामी. २.

जन्म धरी जगके लवनपर, आये आज कृपा करनं;
जगा लाग भित्या गुरु मेरा, भेटनहार जरा भरनं— स्वामी. ३.

मंगल लाल णिशाल णदन छणि, मंगल ध्यान सदा धरनं;
निरमल नेत्र सुधाकर सरणे, तनके ताप सकल हरनं— स्वामी. ४.

લગન તુમારી રૂઢયે લાગી, ચિત્ત મેરા ચોઢ્યા ચરનં ;
જન વેરારીકોં જુગતે રાખો, સેવક જન સદા શરનં— સ્વામી. ૫.

પદ ૧૨ લાવણી.

અકલ પુરૂષ અવતારી, જિને ક્રિયા અભય ભવ ભય ટારી ;
પ્રગટ ભયે જગ પુરૂષ પુરાતન. ટેક.

અજબ કલા આત્મ અતુલવકી, વિવિધ ભાંતિ ગુરુ વિસ્તારી ;
જીવ અનેક અધમ કાલયુગકે, તિનકોં તુરત લિયા તારી— અકલ. ૧.
ઈંદ્રલોક અગનિસમ જનત, બ્રહ્મલોક સુખ ભયકારી ;
તૃણ સમાન ત્રૈલોક સો તાકોં, જિન મનકી મમતા મારી—
અકલ. ૨.

પરધન પથ્થર સમાન ગિનત ગુરુ, નાગની સમ જનત નારી ;
બિષય ભોગ વિષવત ભયે જાકોં, નહીં અપને તનસોં ધારી—
અકલ. ૩.

બોલત વચન મધુર મૃદુ મનોહર, લાવન લલિત લગત ધ્યારી ;
ભવ ભંજન અંજન મલ મંજન, વર વિજ્ઞાન મય દુઃખહારી—
અકલ. ૪.

કરી આત્મ ઉપદેશ કૃપાનિધિ, અપની શક્તિ અંતર ધારી ;
જન વિહારી ગુરુ ચરનકમલપર, બહુરી બહુરી જાઉં બલિહારી—
અકલ. ૫.

પદ ૧૩ સારંગ.

છે એકનો એકરે, મહાવા એકને વિચારતાં ; એકનો એકરે ;
ત્વં તત્ ને ત્યાગી કરો, અસિનો વિવેક ટેક.
સ્વપનામાંયે રાય થયા, રંકને સ્વરૂપ ;
જાગતાં જંજાળ ટળ્યો, તું પોતે તદરૂપ— છે એકનો. ૧.

અરકને આભાસે ભાસ્ચું, મરેચીનું વાર ;	
ભરમેં ભાસ્ચું તે છે મિથ્યા, આતમ અરક સાર—	છે એકનો. ૨.
અણુછતાને અણુછતી, તે જાણો જગતની રીત ;	
આદરશમાં એકે નથી, છે કલધમાં કલ્પત—	છે એકનો. ૩.
એક બ્રહ્મ સદા સત્ય, અવર નહીં કોય ;	
આદિ અંતઃ મધ્ય વિહારી, સ્વરૂપ સોય—	છે એકનો. ૪

શામ.

પદ ૧ વિભાસ.

ઉઠત પ્રાતઃગુરુકે પદ પંકજ, કરહું ચિંતન ચિત્ત ચેરા ;	
જનમ મરન દુઃખ વિકટ વિનાશ્રમ, તળહીં નસેગા તેરા.	ટેક.
ગુરુ બ્રહ્મા ગુરુ વિષ્ણુ વિશ્વંભર, ગુરુ મહેશ્વર દેવા ;	
ગુરુદેવ પરિબ્રહ્મ પરાપર, અકલ અખંડ અભેવા—	ઉઠત. ૧.
રઘુનાયક શ્રીરામ જગતપતિ, તિનહી કરી ગુરુ સેવા ;	
શઠ સમજત નહીં માન મરમ ચેહ, કોન વિધિ હોય દુઃખ છેવા—	ઉઠત. ૨.
જો પરિબ્રહ્મ મલ્યો ચિત્ત ચાહત, કર સદગુરુ પદ કેરા ;	
સાર શિખામણ માનહુ મનવા, ફેર ન હોય ભય ફેરા—	ઉઠત. ૩.
સખ બિધિ સરસ અધિક છબિ મનહર, નિરખત નસત અધેરા ;	
શામ શરન ગુરુદેવ તિહારી, તુમ સમરથ પ્રભુ મેરા—	ઉઠત. ૪.

પદ ૨ રાગ એજ.

પ્રાતઃસમે સર્વેશ્વર લજિયે, સદગુરુ પદ શિરનામી ;	
સ્વયં જ્યોતિ-સર્વાશય રાજત, અનુગત અંતરયામી.	ટેક.

યંબ્રહ્માદિક સ્તવન કરત નિત, સાયક સુર નર સ્વામી ;
 નિગમાગમ સંતત જોહિ ગાવત, અગમ અદ્રશ્ય અનામી— પ્રાતઃ ૧.
 શિવ સનકાદિક બ્યાન ધરત નિત, તદ્ ગત મન સ્મૃણ યામી ;
 દેવ દ્વુજ જોહી પાર ન પાવત, ચિતવત શત પથ ગામી— પ્રાતઃ ૨.
 મર્કટ ધવ ચંચલ ચિત્ત જાકો, ક્રમતિ કુટિલ ખલ કામી ;
 સો શઠ તહિ નિજ દેવ આરાધત, હા હા નિમક હરામી— પ્રાતઃ ૩.
 સ્વયંદેવ તાહીં સદ્ દરશે, વિષય વાસના વામી ;
 શામ કહે મન માન શિખામન, ભવ આતમ આરામી— પ્રાતઃ ૪.

પદ ૩ રાગ એજ.

પ્રાતઃસમે સદ્ગુરુ પદ વંદી, આમત દેવ સંભારો ;
 ગુરુ મુખ પરમ તત્વ પહિચાની, વારંવાર વિચારો. ટેક
 પંચ વિશેષણુ સકલ વસ્તુગત, આગમ કરત ઉચ્ચારો ;
 અસ્તિ ભાતિ પ્રિય નામ રૂપ મિલ, પ્રકૃતિ પુરૂષ પસારો— પ્રાતઃ ૧.
 અસ્તિ ભાતિ પ્રિય તીન વિશેષણુ, આતમ કે અવધારો ;
 નામરૂપ દ્વય વિશ્વચરાચર, માયામય નિરધારો— પ્રાતઃ ૨.
 અસ્તિ ભાતિ પ્રિય સતચિદ્ આનંદ, એક ન ભિન્ન લગારો ;
 આતમ બ્રહ્મ બ્રહ્મ નિજાતમ, સંશય સકલ નિવારો— પ્રાતઃ ૩.
 અસૌ અન્ય મેં અન્ય સદા અસ, પામર કરત પુકારો ;
 વેદ વિમુખ પમારેથ રૂઠે, બકતસ પ્રેત પ્રચારો— પ્રાતઃ ૪.
 શ્રુતિ સંમત નિજ તત્વ પિછાની, ભેદ ભરમ સખ ઠારો ;
 શામ સદા સોહું દ્રઢ ધારી, આપહીં આપ ઉદ્ધારો— પ્રાતઃ ૫.

પદ ૪ રાગ એજ.

પ્રાતઃસમે નિજ દેવ સંભારો, સર્વાતમ મુખકારી. ;
 જોહીં સુમરત અધ ઓધ વિનારો, પ્રગટે પુન્ય અપારી. ટેક.

वर्णाश्रम कुल कर्म न लडके, नहीं पुत्र नही नारी ;
 सकल प्रकाशक सभते न्यारो, ज्युं जग लास तभारी—प्रातः १
 लज्जत स्वप्न सुषुपतिमांही, संवित विगत विकारी ;
 सो आतमनिज हेव पिछानो, निगमागम निरधारी— प्रातः २
 ओक हेव सण भूतनी मांही, विविध कला विस्तारी ;
 निज प्रतिष्ठांत प्रतितनुंसंप्रत, लासत प्रथक प्रचारी— प्रातः ३
 माया धंधर एव जगत अस, कल्पित कलना चारी ;
 लासत लास्य सकल स्वे लासत, लानु किरन ज्युं वारी— प्रातः ४
 आशय परम अगाध अनोपम, समजे शुद्ध अधिकारी ;
 शाम स्वयं सर्वोत्तम जनो, वरते जय जयकारी— प्रातः ५

पद ५ राग झोरठ सामेरी.

अथंउ विचारैरे, इहये निज आतभारे ;
 द्रव्य विलछन, ओक असंग ;
 सर्वेनो साक्षीरे, सहुथी न्यारो रडैरे ;
 जेने नहीं जति, करम गुण संग. टैक.
 नामने इपरे, रंग जेहनो नथीरे ;
 ज्यां नहीं मन पुद्धि चित्त अहंकार ;
 धंद्री अवस्थारे, वपु वर्णत सद्दारे ;
 ज्यां नहीं पंच, प्रपंच पसार— अथंउ १.
 एव ने धशरे, उलय उपाधिभारे ;
 वस्तुगत नहीं लेह लगार ;
 आतम अहारे, अह सर्वे आतभारे ;
 ओक अथंउ निगम, निरधार— अथंउ. २.
 अस्ति लाति प्रियरे, सर्वे अनुस्यूत छेरे ;
 मिथ्या मायिक, द्वैत विलास ;
 शाम स्वभावेरे, आणु उपनो नथीरे ;
 जयम रवि किरण, मडु जल लास— अथंउ. ३.

પદ ૬ રાગ એજ.

તનમાં તપાસોરે, પ્રભુ તારે પાસ છેરે ;
શ્યાને તમે ળીજે, વિકોઢે વીર ;
શ્રુતિ પંથ શોધોરે, ધરી દ્રઢ ધીરનેરે ;
સેજ પ્રકાશે, પરમ સુખ શીર.

ટૂક.

દેવ વિરાજેરે, સ્વયં સર્વે ભૂતમાંરે ;
વેદ વખાણે ગુહાંતર ગૂઢ,
દ્રવ્ય નિરાશીરે, ગુરુ ગમ ગોતિયેરે ;

મન મુખી મમં ન સમજે મૂઢ—
ઉદક ન દીસેરે, સંવૃત સેવાળથીરે,

તનમાં. ૧.

પૃથક કરીને કરે જળપાન ;
વસ્તુ વિવેકેરે જાણો નિજરૂપનેરે,
જીવપણાનું તજ્ઞે અભિમાન.

તનમાં. ૨.

પય ધૃત વતરે વસ્તુ વ્યાપી રહ્યોરે,
યુક્તિ વિના તે નાવે હાથ ;

મથન કરીનેરે કાઢા નવનીતનેરે,
વિશ્વ વિલગ એમ નિર્ગુણ નાથ—

તનમાં. ૩.

શુદ્ધ વિચારેરે મહાપદ શોધિયેરે,
સેહેજે સર્વે લેહ ભરમ ટળી જાય ;

શામ સમાસીરે અનુભવે એાળખોરે,
રૂઢયે સ્થિત કંઠ ગ્રામીકર ન્યાય—

તનમાં. ૪.

પદ ૭ રાગ એજ.

સદગુરૂ સંગેરે પરિબ્રહ્મ પામિયેરે,
જન્મ મરણનો જ્ઞેષ્ઠ જાય ;

કાય કલેશેરે લાંગે નહીં ભરમનારે,
ભવ તરવાનો એજ ઉપાય.

ટૂક.

ગુરુગમ વિનારે કોટિક યત્ન કરેરે,

તેણે કાંચ અવિદ્યા ઓછી નવ થાય ;

તિમર ન નાસેરે સુપડે ઉદ્દેચતારે,

દિનમણિ દરશે ત્યારે રજની વિલાય—

સદગુરુ. ૧.

દીન દુખીતરે દેખી બહુ જાંતનેરે,

કરૂણા કરી દ્રઢ આપે ધીર ;

પરમ પ્રસાદેરે પરાવર પ્રીછવેરે,

કાલ કરમની લાગે ભીર—

સદગુરુ. ૨.

સુલભ સરિતારે મળે જેમ ગંગમારે,

રહેજ સ્વભાવ પયોનિધિ પાય ;

શામ સુભાગીરે સેવે ગુરુ દેવનેરે,

જીવ ટળી સ્વયં શિવ તે થાય—

સદગુરુ. ૩.

પદ ૮ રાગ એજ.

સતસંગ કરતારે વિલંબ ન ક્ષીજીયેરે,

આ અવસર નહીં વારમવાર ;

કાક તાલી ન્યાયેરે અચ્ચાનક આવિયોરે,

માનવ તન મ્હા સુક્રિતનું દ્વાર.

ટેક,

સુરપતિ સરખારે ધરૂછે આ દેહનેરે,

સંત સમાગમ કરવાને કાજ ;

ખિનુ સતસંગરે મિટે નહીં આપદારે,

સંપત્તિ સર્વ નરકનું સાજ—

સતસંગ. ૧.

જપ તપ યોગરે બહુ કષ્ટથીરે,

તેણે કરી જીવ જાહેરો થાય ;

અન્ય ઉપાયેરે ગ્રંથી અહું નવ ગળેરે,

સંત વચન સુણી રહેજ વિલાય—

સતસંગ. ૨.

જે કોઈ ધરૂછેરે પરિબ્રહ્મ પામવારે,

તે સદભાવે કરે સતસંગ ;

अविद्या कृत रे मिटे लव आपदारे,
 परमानंद प्रकाशे अंग— सतसंग. ३.
 सतसंग महिभारे डोखु मुणे कडी शडे,
 शारद शेष न पासे पार ;
 शाम सुकृतिरे सेवे नित अंतरे,
 ते जग वंदित परम विहार— सतसंग. ४.

पद ९ जंगला.

अण तो मनवा मेरा, लग द्वेषिक आदेश देश टेक
 नट वत् ण्याल करत निशि वासर, नित नातम तवपेश ;
 अवध गध परि मेण गिळी नडीरी, ज्येां नाडी रमेश रमेश—
 अण तो. १
 दारधमे धन धाम धमेमे, मे मे करत हुमेश ;
 काल अयानक आय हुनेगा, ज्येां वृक भारत मेघ मेघ—अण तो. २.
 लणी अनुचित तव सेन समात्री, देश करत उपदेश ;
 हुम पलटे तुं श्याम रह्यो अण, हाडा गडो कलेश कलेश—अण तो. ३.
 श्रुति संमत निज ताव तपासे, संशय रहे न लेश ;
 जनम भरत संकट सण तासे, पावे परम परेश परेश—
 अण तो. ४.
 सदगुरु सेव करे सदलावे, महिमा कहुत भडेश ;
 शाम कडे परिलाम सुधारे, आय रही अणशेष शेष— अण तो. ५.

पद १० राग मेण.

अण तो मनवा मेरा, निज घरमे कर वास वास टेक.
 गाडेर लटकत डोत डेशनी, जनम भरत वास ;
 जण वलटी अंतरगत आवे, डोवे सेण समास समास— अण. १.

लटकत लटकत अवध गर्भ सण, विकल लये सण श्वास ;
 हुजहु शठ तव लाज न आवत, आठोय याम उदास उदास—अण. २.
 अण कर तोष सरोष कहुतमें, सदगुरु अरन उपास ;
 दैशिक मुण आदेश गृही द्रढ, काट करभडो पास पास— अण. ३.
 निगमागम निज धाम द्विभाषत, तामें कर तुं निवास ;
 नडां लासत नडीं लानु सुधाकर, नडीं पावक परकाश प्रकाश—
 अण. ४.

ज पद ते पुनरावृत्ति नांही, अजर अमर आवास ;
 गीता गत गोविंद यथान्यो, शाम सरव सुण राम रास— अण. ५.

पद ११ राग ऐज.

अण तो मनवा मेरा तज दुर्जनडे संग संग. टेक.
 दुर्जन संग दुराशा उपजे, परत लज्जनमें बांग ;
 शुभ साधन अतिक नही आवत, ज्यों वन ज्वलित कुरंग कुरंग—
 अण. १.

भाडेर वंचक वेशणनावत, मनके शूकर रंग ;
 नही अंतर गुन सार सुगंधी, छन लपटें मन अंग अंग—
 अण. २.

जे प्रतिदिन परतात सुनावत, अधमग अधिक उमंग ;
 स्वारथ लागी करत छिन आरी, कपट लरे सण अंग अंग—
 अण. ३.

डीने संग सदा संतनिडे, ज्यों निरमल जल गंग ;
 यूके भाग्य कदाचित हूअत, पावे पदवी उतंग उतंग— अण. ४.

तजिये संग दुःखद दुर्जनडे, जयां दुःख हेत लुणंग ;
 शाम सदा सलज्जन मुण सुनिये, पावन गाथ प्रसंग प्रसंग—
 अण. ५.

પદ ૧૨ રાગ એજ.

અળ તો રસના મેરી, રટહુ નિરંતર રામ રામ. ટેક.
જે રસના તું રામ રટે નહીં, કયા કરિયેં મુખ ચામ ;
અવસર આય ન કાજ કરે નિજ, તાસ વિધાતા વામ વામ—

અળ. ૧.

પુન પુન અસ અવસર નહીં આવત, મિટત ન મનકી હામ ;
કરી હુરિભજન સકલ કર શારદ, છટે અલિક અલામ અલામ—અળ. ૨.
રામ નામ નિત રટત નિરંતર, શંકર આઠાં યામ ;
પુનિ ઉમયા પ્રતિ આપ અલાખ્યો, વિધણુસહુસ તુલ નામ નામ—

અળ. ૩.

કાશીપુરી જે જંત મરત નહીં, મંત્ર કહુત પરિણાન ;
વિનાયત ન યમ ત્રાસ મિટાવત, દેત અલય શિવધામ ધામ—અળ. ૪.
રામ નામ મહિમા મુનિ જાન્યો, વાલ્મીક નિપકામ ;
વણી વતય જાપ જાખ્યો જિન, પાયો પદ અમિરામ રામ— અળ. ૫.
કલિમેં આન પ્રધાન ન સાધન, ભાવંત નિગમાગમ ;
યામેં અલપ અયાસ ન હોવત, દેન પરત નહીં દામ દામ—અળ. ૬.
એક છત્ર એક મુગુટ મનિયુગ, વરન વિરાજત રામ ;
સુમરત સકલ કલિમલ નાસે, અંત પરમ સુખ શામ શામ—અળ. ૭.

પદ ૧૩ રાગ પરજ.

કરજે કરજે સદા સતસંગ, ઉમંગ મન આણીરે ;
નહિ તરવાનો આન ઉપાય, વહે વેદ વાણીરે. ટેક.
શ્રીમુખ આપેં વહે શ્રીરામ, સુનો લજમન ભાઈરે ;
કરવો સંત સમાગમ સાર, સદા સુખ દાઈરે— કરજે. ૧.
ગુરુ વસિષ્ઠ વિશ્વામિત્ર, વાદ કીધો જહુ ભારીરે ;
ન્યાય કીધો તે શેષ સમાજ, ગયો તપ હારીરે— કરજે. ૨.

કરે સોમ યજ્ઞ અશ્વમેધ, નહિ તે એને તોલેરે ;	
શું મહિમા વખાણું રે માન, નાવે પાર જોલેરે—	કરજે. ૩
મુનિ નારદ શારદ શેષ, મહેશ અજ એવારે ;	
તેપણુ ગાહે સદા સતસંગ, કરે ગુરુની સેવારે—	કરજે. ૪.
તરૂ શાખા પુષ્પ ને પાન, સાધન સર્વે જાણોરે ;	
કહે શામ સકલ રસરૂપ, સતસંગ કલ માણોરે—	કરજે. ૫.

પદ ૧૪ રાગ એજ.

આવ્યો આવ્યોરે અવસર તારે આજ મળ્યો છે સાજ સારેરે ;	
તેમાં કરજે તું તત્ત્વવિચાર, મેલીને હું મારેરે	ટેક.
હરિ નામતાણું હજી જોડ, શાન્તિ સંત સેવારે ;	
ખૂટાં કાઠ પૂરવનાં પાપ, ગુરુગમ ખીજ લેવારે—	આવ્યો. ૧
તુંતો આળસ મ કર લગાર, આષાડ ધોરી આવ્યોરે ;	
તેમાં ખુબ તું કરજે ખેડ, ઉત્તમ ખીજ લાવ્યોરે—	આવ્યો. ૨.
એવું શ્રવણ કરીને સાર, મનન મન કરવોરે ;	
સંશય ભ્રાન્તિતણા ત્રણુ ત્યાગ, વાધે મોલ નિરવોરે—	આવ્યો. ૩.
તેનું ધરજે નિરંતર ધ્યાન, જન્મ દુઃખ નાશેરે ;	
કામ ક્રોધ યંખી બહુ જ્ઞેર, ઉડે વન પ્રયાસેરે—	આવ્યો. ૪.
થાયે સાક્ષાત્કાર સ્વરૂપ, ખડું ને ધરે આવેરે ;	
કહે શામ દરિદ્ર થાય હૂર, ફરી તે ભવ નાવેરે—	આવ્યો. ૫.

પદ ૧૫ ટુમરી.

કો સદ્ગુરુ સમદાની જગતમેં, કો સદ્ગુરુ સમદાનીરે ;	
દેત અભયપદ દાન દયાકર, સરવાતમ સમજાનીરે.	ટેક.
અન્ન વસન ધનકે કે દાતા, તુરત સુખતન સાનીરે ;	
દેશિક દાપિત કળહુ ન ખૂટે, દિન દિન પ્રતિ અધિકાનીરે—	કો ૧.

આવત ચરન શરન જન જ્ઞેઘ, ભવદુઃખ દુઃખિત બુ પ્રાનીરે ;
 દે આત્મ ઉપદેશ અનોપમ, હરત કૃપણતા કાનીરે— કો. ૨.
 ભૂરી ભાગ્ય ઉદય જિય જાકે, તાહી મિત્રે ગુરુ જ્ઞાનીરે ;
 ણિનહી પ્રયાસ અભયપદ પાવે, જનમ મરન ભય ભાનીરે— કો. ૩.
 પ્રસન્ન વદન સુખ સદન સદોદિત, ખોલત અમૃત ણાનીરે ;
 અક્ષય નિધિ આનંદ ગુહાંતર, નેનહુ દેત નિશાનીરે— કો. ૪.
 ગુરુ ઉપકાર ન જાત ણખાન્યો, શારદ મર્તિ સુકુચાનીરે ;
 શામ કહે ગુરુ દેવ દયાપર, વાર વાર કુલ ણાનીરે— કો. ૫.

પદ ૧૬ રાગ એજ.

પરે પરમ પરિગ્યાન તમે જન, પરે પરમ પરિગ્યાનરે ;
 સદ્ગુરુ ચરન શરન જળ જાવે, તજી માયામદ માનરે. ટેક
 સમિધ પાનિ ગુરુ શરને જાવે, કીનો વેદ વિધાનરે :
 ણિનુ દૈશિક નિજ તત્વ ન પાવે, નેત સનાતન માનરે — પરે. ૧.
 પ્રથમ કરે પ્રણિપાત ગુરુપદ, સેવે સુરત સુજનરે ;
 અભિમત પ્રશ્ન કરે કરજ્ઞેરી, શ્રીમુખ વચન પ્રમાણરે— પરે ૨.
 ભો ભગવન તુમ જન સુખકારી, મેં અતિ દુખિત અજનરે ;
 કરી કર્ણા કર્ણાલય સ્વામી, પ્રણત કરો પરિત્રાનરે— પરે. ૩.
 તખ આચાર્ય જ્ઞાસા જાની, દે ઉપદેશ નિદાનરે ;
 સંશય શોક સમૂલ નિવારે, સરનાગત જન જાનરે— પરે. ૪.
 જ્ઞે દૈશિક દેવત શિય જાને, નહીં દેત જગ આનરે ;
 શામ કહે સો ણિનહી પ્રયાસે, પાવે મુક્તિ નિધાનરે— પરે. ૫.

પદ ૧૭ રાગ એજ.

પરમ સુધારસ પાન કિયો જિત, પરમ સુધારસ પાનરે ;
 તારી છાક રહત નહીં જાની, મહાસુખમેં મસ્તાનરે.

કરે સોમ યજ્ઞ અશ્વમેધ, નહિ તે એને તોલેરે ;	
શું મહિમા વખાણું રે માન, નાવે પાર જોલેરે—	કરજે. ૩
મુનિ નારદ શારદ શેષ, મહેશ અજ એવારે ;	
તેપણુ ચાહે સદા સતસંગ, કરે ગુરુની સેવારે—	કરજે. ૪.
તરૂ શાખા પુષ્પ ને પાન, સાધન સર્વે જાણોરે ;	
કહે શામ સકલ રસરૂપ, સતસંગ કલ માણોરે—	કરજે. ૫.

પદ ૧૪ રાગ એજ.

આવ્યો આવ્યોરે અવસર તારે આજ મળ્યો છે સાજ સારોરે ;	
તેમાં કરજે તું તલવિચાર, મેલીને હું મારોરે	ટેક.
હરિ નામતાણું હળ જોડ, શાન્તિ સંત સેવારે ;	
ખૂટાં કાઠ પૂરવનાં પાપ, ગુરુગમ ધીજ લેવારે—	આવ્યો. ૧
તુંતો આજસ મ કર લગાર, આઘાડ ધોરી આવ્યોરે ;	
તેમાં ખુબ તું કરજે ખેડ, ઉત્તમ ધીજ લાવ્યોરે—	આવ્યો. ૨.
એવું શ્રવણ કરીને સાર, મનન મન કરવોરે ;	
સંશય ભ્રાન્તિતણા ત્રણ ત્યાગ, વાધે મોલ નિરવોરે—	આવ્યો. ૩.
તેનું ધરજે નિરંતર ધ્યાન, જન્મ દુઃખ નાશેરે ;	
કામ ક્રોધ પંખી બહુ જ્વેર, ઉઠે વન પ્રયાસેરે—	આવ્યો. ૪.
થાયે સાક્ષાત્કાર સ્વરૂપ, ખડું ને ધરે આવેરે ;	
કહે શામ દરિદ્ર થાય દૂર, ફરી તે ભવ નાવેરે—	આવ્યો. ૫.

પદ ૧૫ ટુમરી.

કો સદ્ગુરુ સમઠાની જગતમેં, કો સદ્ગુરુ સમઠાનીરે ;	
દેત અભયપદ દાન દયાકર, સરવાતમ સમજાનીરે.	ટેક.
અન્ન વસન ધનકે કે દાતા, તુરત સુજાતન સાનીરે ;	
દેશિક દાપિત કળહુ ન ખૂટે, દિન દિન પ્રતિ અધિકાનીરે—	કો ૧.

आवत अरन शरन जन जेध, लवहुःण हुःभित नु प्रानीरे ;
 हे आत्म उपदेश अनोपम, उरत कृपणता कानीरे— डो. २.
 भूरी लाग्य उदय जय जेके, ताही भित्ते गुरु ज्ञानीरे ;
 गिनही प्रयास अलयपद पावे, जनम मरन लय लानीरे— डो. ३.
 प्रसन्न वहन सुभ सदन अहोदित, जोसत अमृत पानीरे ;
 अक्षय निधि आनंद गुडांतर, नेनहु हेत निशानीरे— डो. ४.
 गुरु उपकार न जत गणान्यो, शारद मति सुकृतानीरे ;
 शाम कडे गुरु हेव दयापर, वार वार कुल पानीरे— डो. ५.

पद १६ राग ऐज.

परे परम पंडित्यान तणे जन, परे परम पंडित्यानरे ;
 सहगुरु अरन शरन जण जवे', तणु मायामद मानरे. डेक
 समिध पानि गुरु शरने जवे', धीना वेद विधानरे ;
 गिनु दैशिक निज तत्व न पावे, नेत सनातन मानरे— परे. १.
 प्रथम करे प्रणिपात गुरुपद, सेवे सुरत सुज्जनरे ;
 अलिमत प्रश्न करे करजेरी, श्रीभुण वचन प्रभाषरे— परे २.
 सो लगवन तुम जन सुभकारी, मे' अति दुणित अज्जनरे ;
 करी कर्णुा कर्णुालय स्वामी, प्राणत करे परित्रानरे— परे. ३.
 तण आचार्य' अज्ञासा जनी, हे उपदेश निदानरे ;
 संशय शोक समूल निवारे, सरनागत जन ज्जनरे— परे. ४.
 जे दैशिक हंमत शिष्य जने, नही द्वैत जग आनरे ;
 शाम कडे सो गिनही प्रयासे', पावे मुक्ति निधानरे— परे. ५.

पद १७ राग ऐज.

परम सुधारस पान कियो जिन, परम सुधारस पानरे ;
 ताही छक रहत नही छानी, महासुभमे' मस्तानरे. डेक

અનુભવ લે'ર લગી મન જાકે, છૂટો તન અભિમાનરે ; સેહેજ સમાધિ અખંડિત તાકે, દ્રષ્ટિ સર્વ સમાનરે—	પરમ. ૧.
મહા રસમોહ મુદ્ધિત મતિ જાકી, કબહુ ન હોત કૃપાનરે ; સુરપતિ રંક સરીખતહીં ભાસત, કયા કીટ કરી જાનરે—	પરમ. ૨.
અદ્ભુત આત્મવિત ભુંજત, વેદ ન શકત બખાનરે ; પૂરણ પુન્ય કૃપામિલ આરી, દીનો ક્લ અવસાનરે—	પરમ. ૩.
દ્રઢ વૈરાગ ઉપરતિ સંવિત, તીનો એક મિલાનરે ; શામ કહે પૂરણ સુખ પાવે, શંકર ભાષ્ય પ્રમાનરે—	પરમ. ૪.

પદ ૧૮ રાગ એજ.

એ અનુભવ સુખરાશિ સંતો, એ અનુભવ સુખરાશિરે ; જેજે પ્રાપ્ત ભયે હય જોગેશ્વર, પૂરણપદ અવિનાશીરે.	ટેક.
એ અનુભવ નારાયણ ઉચાર્યો, પ્રહ્લાકો તત્વ બતાયોરે ; નારદ વ્યાસ શુકાદિક આદિ, આદર યુત અવગાયોરે—	એ અનુભવ. ૧.
હંસ રૂપ હરિ જળને ધાર્યો, ચવ મુખ કાજ સુધાર્યોરે ; સનકાદિકકો સંશય મિટાયો, અદ્વય પ્રહ્લ લખાયોરે—	એ અનુભવ. ૨.
રઘુનંદનપે વિસિષ્ટ વિપુલતર, રવસિય સમુજાયોરે ; શ્રીશંકર ઉમયાપ્રતિ આપે, પરમ ગોપ્ય દરશાયોરે—	એ અનુભવ. ૩.
અન્તરૂં નપે શ્રીકૃષ્ણ ઉચાર્યો, વાકો તાપ નસાયોરે ; હત દિયો ઉપદેશ યદુપે, હરિ ઉદ્ભવ પ્રતિ ગાયોરે—	એ અનુભવ. ૪.
નવ યોગેશ્વર જનક પ્રતિજે, અનુભવ અડિગ દ્રઢાયોરે ; પરીક્ષતકો શુકદેવ સુનાયો, જન્મ મરણ વિસરાયોરે—	એ અનુભવ. ૫.
એ અનુભવ મુક્તિકો દાતા, સદશુરુ સાન લખાયોરે ; શામ કહે આભરામ અનોપમ, નિગમ નેતિ કરી ગાયોરે—	એ અનુભવ. ૬.

पद १९ राग ऐज तथा समयानुसार.

राम सकल घटवासी संतो, राम सकल घटवासीरे ;
 णितु नाने नर छोट छिराने, वन वन किरत उदासीरे. टेक.
 दशावाश्य अणिल जग नानो, देणो तत्व तपासीरे ;
 प्रत्यकं राम परोक्षहि लाषत, ऐह अग्ररज णउहांसीरे— रमा. १
 राम विपिन जण गमन कियो, तण रोये अवध निवासीरे ;
 वामदेव अण शोक मिटायो, रामही रहस्य प्रकाशीरे— राम. २.
 सम्यक शोध करो दहल सीतर, त्रिदानंद अविनाशीरे ;
 अंतन्य राम अराग्रर चीन्थो, क्या मतलण तेहु काशीरे— राम. ३.
 आत्माराम रहय जिन नान्यो, कटिकर्म की झांसीरे ;
 शाम कडे निज धाम विराजत, भुक्त अतुर तेहि दासीरे—
 राम. ४.

पद २० राग ऐज.

कृष्ण विना नहि कोध संतो, कृष्ण विना नहि कोधरे ;
 अण संतो मिल निश्चय डीनो, आगम निगम नयोधरे. टेक.
 गीता गत हरि आप ज्ञान्यो, गोप रहस्य कुहु तोधरे ;
 तुम हय ऐक स्वरूप सनातन, देणन डेतन दोधरे— कृष्ण. १.
 विश्व अराग्रर जल थल पूरण, गूढ रह्यो सण प्रोधरे ;
 ऐकमेव अद्वय श्रुति गावत, समज समज सह सोधरे— कृष्ण. २.
 तत्वमसि उपदेश धरी द्रढ, लेह दुःखद मन जोधरे ;
 शाम कडे सहगुरु समजावत, सुनहु सुणद चित्त प्रोधरे—
 कृष्ण. ३.

પદ ૨૧.

(જો તું મારી આદ વિચારી—એ ઢાળ.)

આઠોય પો'ર એકાગ્રહ કરી ચિત્ત, બ્રહ્મો વાહન કહિયેરે ;
 કોટિ જનમકે બંધન નાસે, પરમાનંદ પદલહિયેરે. ટેક.
 પંચવિષય મન ત્યાગ આગ સમ, ફેર ન તાકો ગ્રહિયેરે ;
 જો જન આહો અપની ભલાઈ, સદ્ ગુરુ વચને રહિયેરે— આઠોય. ૧.
 કામ ક્રોધ મદ લોભ વિહાઈ, સુખ દુઃખ સઘળે સહિયેરે ;
 મિથ્યા તન અભિમાન તજને, સત્ચિદ્ આનંદ ગ્રહિયેરે— આઠોય. ૨.
 શ્રવણ મનન નિદિધ્યાસ કરીને, સંશે વિપર્યય દહિયેરે ;
 તત્પદ ત્વં પદ અર્થ વિચારી, સાક્ષાત્કારસે લહિયેરે— આઠોય. ૩.
 કર મન બ્રહ્મ વિચાર નિરંતર, મુક્ત ભયો જો ચહિયેરે,
 શામ કહે જો સંત શિરોમન, તાહી પ્રસાદે પહિયેરે— આઠોય. ૪

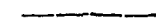
પદ ૨૨.

(જનુની જીવોરે ગોપીચંદની—એ રાગ).

હું બલિહારી ગુરુદેવની, આપ્યો નિજ તત્ત્વવિચારજી ;
 ભવસાગરમાં ડૂબતાં, કર ગ્રહિ કાઢિયું પારજી. ટેક.
 ધાવર જંગમ યોનિયે, ભમતાં ન રહ્યો કાંઈ પારજી ;
 ઘોર અંધારામાં રહવડયો, અહોનિશ કરતો પુકારજી—હું બલિહારી. ૧.
 લોક લોકાંતર હું ફર્યો, કરિયા કોટિ પરિવારજી ;
 મૃગવારિમાં મોહી રહ્યો, લાગી વિષે સુખ લારજી—હું બલિહારી. ૨.
 અનેક જનમ એમ આથડયો, આળ્યો નરતન સારજી ;
 દ્રષ્ટિ પડી ગુરુરાયની, ગયો ગેન વેવારજી— હું બલિહારી. ૩.
 સાન કરી સ્વ સ્વં વેદની, ભદ્રા મુદ્રા સંચારજી ;
 પ્રત્યક સ્વેં પરમાતમા, શામ સમશ્યા ઇસારજી— હું બલિહારી. ૪,

પદ ૨૩ રાગ એજ.

ધન્ય ધન્ય શ્રીગુરુ દેવને, સ્વે સમન્વવી જેણે સાનજી ;	
ત્રિગુણ ઉપાધિને લ્યાગતાં, અદ્વય વસ્તુ અવસાનજી.	૧૩
માયા અવિદ્યા એટથી, ઇશ અનીશ દ્વય ભાનજી ;	
વાચ્ય વિરોધી વિદ્યારતાં, ચૈતન લક્ષ સમાનજી—	ધન્ય ૧.
પિંડ પ્રહ્લાંડ પૂરી રહ્યો, નહીં અણુ મધ્ય પરિમાણજી ;	
એક અખંડ વ્યાપક સદા; ચૈતન ધન નિરવાણજી—	ધન્ય. ૨.
જીવ જગત જગદીશમાં, અંતર કલપે અન્નાણજી ;	
સાર સિદ્ધાંત વિચારતાં, નિરગુણ એક નિશાનજી—	ધન્ય. ૩.
સર્વ ખલુ યહુ પ્રહ્લ છે, નહિ નાના કછુ આનજી ;	
શામ સ્વયંપદ પામતાં, મિટિયો માયિક માનજી—	ધન્ય. ૪.

શિવરામ.

મોતીદામ છંદ.

ગુરુ પર પ્રહ્લ ચિદાનંદરૂપ, ગુરુનિજ કેવલ આપ અનુપ ;	
ગુરુસત સારિખ આપ અલેખ, ગુરુ સુખ સાગર પૂરન પેખ.	૧.
ગુરુ અજ જાણુ સ્વયં અવિનાશ, ગુરુ નિરખાન સ્વતઃ પરકાશ ;	
ગુરુ નિરધાર સદ્દોહિત સોધ, ગુરુપર પાર નિરંજન હોધ.	૨.
ગુરુ લક્ષ રૂપ અવાચ્ય અનંત, ગુરુ મનવાણી અગમ્ય અચિંત ;	
ગુરુ સુખ સિંધુ અપાર અમોલ, ગુરુ તલ કૌ ન અતોલ અમોલ	૩.
ગુરુ ચિદરૂપ અગમ્ય અગાધ, ગુરુ ગુનપાર અચિંત અઘાધ ;	
ગુરુ શ્રુતિ સંલ કહ્યો નિરધાર, ગુરુનિજ આપહીં આપ અપાર.	૪.
ગુરુ એક ચૈતન રામ અખંડ, ગુરુસખ વ્યાપક પિંડ પ્રહ્લાંડ ;	
ગુરુ નિજ આતમ દેવ મુરાર, ગુરુ નિરદંદ્ર સ્વયં કરનાર.	૫.

- ਗੁਰੁ ਸਭ ਹੇਵਨੀ ਸੇਵ ਸੁਯਨ, ਗੁਰੁ ਸਤਤ੍ਰਪ ਵਡੀ ਲਗਵਾਨ ;
ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਖੰਸ ਨਾ ਖੰਸ, ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਸਵਯੰ ਯਗਦੀਸ਼. ੬.
- ਗੁਰੁ ਅਫਲੁਤ ਅਨੁਪਮ ਸਾਰ, ਗੁਰੁ ਪਰਮਾਤਮ ਸਰ੍ਜਨ ਛਾਰ,
ਗੁਰੁ ਓਰ ਅੰਦਰ ਧਿਆਵਨ ਯੋਗ, ਗੁਰੁ ਸਿਰ ਪੂਜਨ ਪੂਯ ਸਠੋਗ. ੭.
- ਗੁਰੁ ਸੁਫ਼ ਸ਼ਾਂਤਿਕ ਧਾਰੀ ਸਰੀਰ, ਗੁਰੁ ਯਗਯਾਯ ਓਧਾਰਨ ਧੀਰ ;
ਗੁਰੁ ਨਿਰਗੁਣੀ ਸਗੁਣੀ ਪੁਨਿ ਛੋਠ, ਗੁਰੁ ਪਰਮਾਰਥ ਸਾਖਤ ਸੋਠ. ੮.
- ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਭੁਦੀਨ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ, ਗੁਰੁ ਲਖ ਡੂਘਤ ਹੇਵਤ ਛਾਥ ;
ਗੁਰੁ ਧਮਤ੍ਰਾਸ ਨਿਵਾਰਨ ਛਾਰ, ਗੁਰੁ ਨਿਤ ਪਾਵਨ ਪਤਿਤ ਓਧਾਰ. ੯.
- ਗੁਰੁ ਲਖਯਾਰ ਅਸੀ ਸਭ ਮਿੱਤ, ਗੁਰੁ ਛਿਤ ਆਛਿਤ ਜਿਤਠੀ ਤਿਤ ;
ਗੁਰੁ ਓਰ ਅੰਤਰ ਛੈਯੁ ਕ੍ਰੁਪਾਲ, ਗੁਰੁ ਚਿੱਤ ਕੋਮਲ ਦੀਨ ਦੁਆਲ. ੧੦.
- ਗੁਰੁ ਸਭ ਘੰਧਨ ਤੋਰਤ ਆਠ, ਗੁਰੁ ਸਿਘਯ ਸ਼ਵਾਸ ਓਸ਼ਾਸ ਸਛਾਠ ;
ਗੁਰੁ ਨਿਯ ਆਤਮ ਹੇਵ ਸਥੀਵ, ਗੁਰੁ ਸੁਖ ਲੋਭ ਮਛਾ ਪਰਘੀਨ. ੧੧.
- ਗੁਰੁ ਮਨ ਰਾਘਤ ਛੇਤ ਅਪਾਰ, ਗੁਰੁ ਪਠ ਪਾਯਕ ਛੈ ਨਿਯ ਸਾਰ ;
ਗੁਰੁ ਲਕਸ਼ ਹੇਵਤ ਸੋਠ ਅਲੰਗ, ਗੁਰੁ ਸਤ ਆਤਮ ਲਖਾਵਤ ਰੰਗ. ੧੨.
- ਗੁਰੁ ਸਭ ਛਟਤ ਕਰਮਵਿਕਾਰ, ਗੁਰੁ ਯਗ ਯਲਤੇਂ ਛਾਠਨ ਛਾਰ ;
ਗੁਰੁ ਛੁਃਘ ਛੁਰ ਵਿਛਾਰਤ ਘੋਠ, ਗੁਰੁ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਨਾਗਰ ਸੋਠ. ੧੩.
- ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲਕ ਛੈ ਨਿਯ ਛਾਸ, ਗੁਰੁ ਅਤਿ ਰੀਝੀ ਛੀਯੇ ਸੁਖਰਾਸ ;
ਗੁਰੁ ਕਠੀਂ ਛੇਘਤ ਛੋਖ ਨ ਕੋਠ, ਗੁਰੁ ਘੁਛਾੜਪ ਲਘੋ ਸੁਛ ਸੋਠ. ੧੪.
- ਗੁਰੁ ਮਨ ਮੋਛਨ ਪ੍ਰਾਨ ਆਧਾਰ, ਗੁਰੁ ਪਤ ਰਾਘਨ ਛਾਰ ਸੰਸਾਰ ;
ਗੁਰੁ ਸਮਮਿੱਤ ਕਛੋ ਅਘ ਛੈਨ, ਗੁਰੁ ਕਟੀ ਛੇਤ ਘਰਾਘਰ ਛੈਨ. ੧੫.
- ਗੁਰੁ ਸਿਘਯਕੀ ਨਿਤ ਲੇਵਤ ਸਾਰ, ਗੁਰੁ ਓਰ ਐਕ ਪਰ ਓਪਕਾਰ ;
ਗੁਰੁ ਨਿਖਕਾਮ ਨ ਆਛਿਤ ਆਨ, ਗੁਰੁ ਸੋਠ ਘ੍ਰਾਤ ਸਿਘਯ ਕਛੁਯਾਨ. ੧੬.
- ਗੁਰੁ ਵਪੁ ਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਐਛ, ਗੁਰੁ ਲਖ ਤਾਰਨ ਪਾਰਨ ਸੁਨੇਛ ;
ਗੁਰੁ ਲਰ ਲੇਵਤ ਆਠ ਯੁਯਤ, ਗੁਰੁ ਨਠੀਂ ਹੇਵਤ ਲੁਯ ਲਗਵਾਂਤ. ੧੭.
- ਗੁਰੁ ਛਰਿ ਲੇਤ ਤ੍ਰਧਾਯਰ ਤਾਪ, ਗੁਰੁ ਸਭ ਸੰਸਯ ਹੇਵਤ ਕਾਪ ;
ਗੁਰੁ ਯਛ ਪਾਂਚੀ ਨਿਵਾਰਤ ਲੂਪ, ਗੁਰੁ ਓਪਛੇਸ਼ਠੀਂ ਛੈ ਅਛਲੁਤ. ੧੮.
- ਗੁਰੁ ਗੁਣੁ ਪਾਰ ਲਖਾਵਤ ਸੋਠ, ਗੁਰੁ ਲਿਨੁਭਾਵ ਦੁਯਾ ਸਭ ਘੋਠ ;
ਗੁਰੁ ਖੰਕ ਐਤਨ ਰਾਮ ਛੁਛਾਛ, ਗੁਰੁ ਲਰਪੂਰ ਮਛਾਰਸ ਮਾਂਠ. ੧੯.
- ਗੁਰੁ ਨਿਤ ਜ਼ਾਨੰ ਵਿਜ਼ਾਨਛਿ ਘਨ, ਗੁਰੁ ਚਿਦੜਪ ਸਛਾ ਸੁ ਪ੍ਰਸਨ ;
ਗੁਰੁ ਸੁਖੜਪ ਯੁ ਆਪਛਿ ਆਪ, ਗੁਰੁ ਨਿਰਘਾਨ ਅਛੈਤ ਅਮਾਪ. ੨੦.

- ગુરુ બિન જ્ઞાન ન હોય પ્રકાશ, ગુરુ બિન ભક્તિ ન પ્રેમ હુલ્લાસ ;
 ગુરુ બિન યોગ ન ત્યાગ વૈરાગ, ગુરુ બિન હોત ન પૂરન ભાગ. ૨૧.
 ગુરુ બિન હોઈ ન નિર્મલ ચિત્ત, ગુરુ બિન લાગે ન પૂરન પ્રીત ;
 ગુરુ બિન અંતર શુદ્ધ ન હોઈ, ગુરુ બિન પાવત રામ ન કોઈ ૨૨.
 ગુરુ બિન સંશય ભર્મ ન જાઈ, ગુરુ બિન તમ અજ્ઞાન દુઃખાઈ ;
 ગુરુ બિન મન ન છાંડત કંદ, ગુરુ બિન માચળુ ડારત કંદ ૨૩.
 ગુરુ બિન હાટહિ હાટ બિકાઈ, ગુરુ બિન કોઈ છુડાવત નાંઈ ;
 ગુરુ બિન આવત ના બિશવાસ, ગુરુ બિન કાલપરે ગલ કાસ. ૨૪.
 ગુરુ બિન કંટક તિય સુકીન, ગુરુ બિન બાલ કુટુંબ અધીન ;
 ગુરુ બિન આર દુઆ કરમાંઈ, ગુરુ બિન ભર્મત પાર ન પાઈ. ૨૫.
 ગુરુ બિન ઉજવલ હોઈ ન કાંતિ, ગુરુ બિન જાઈ ન અંતર ભ્રાંતિ ;
 ગુરુ બિન હું દરબાર ધિકાર, ગુરુ બિન કોઈ ન પાવત પાર. ૨૬.
 ગુરુ બિન હૂસર ઠોર ન આર, ગુરુ શિર મોર નિકે શિર મોર ;
 ગુરુ સન્નિધાનં દરૂપ સુબન, ગુરુ પરિબ્રહ્મ સ્વયં ભગવાન. ૨૭.
 ગુરુ સરવોપરિ છત્રહિરૂપ, ગુરુ સુખ ઉજવળ કાંતિ અનુપ ;
 ગુરુ નિજરૂપ મિલાવત સોઈ, ગુરુ બિન આર કહો કહું કોઈ. ૨૮
 ગુરુ શિર ઉપર માનુહિ રામ, ગુરુ કૃષ્ણ દેવ કર્યો સુખ ધામ ,
 ગુરુ સનકાદિક ધ્યાવત શેષ, ગુરુ રૂપ પૂજત આપ મહેશ. ૨૯.
 ગુરુ પદ શારદ નારદવંદ, ગુરુ શુકદેવ કર્યો સુખ કંદ ;
 ગુરુ મહિમા સુ ઉચારત વેદ, ગુરુ લક્ષ જાનત કોઈક ભેદ. ૩૦.
 ગુરુ ઉપમાબુ અપાર અનંત, ગુરુ પદ ધ્યાવત હે સખ સંત ;
 ગુરુ સત ભાવ સદા મન સેવ, ગુરુકી કૃપાહિ મિલે નિજ ભેવ. ૩૧.
 ગુરુ વપુ ધ્યાવત યોગ્ય સદાઈ, ગુરુ પદ પૂજત શાંતિ સુપાઈ ;
 ગુરુ સુખ વાયક ધારત ભેગ, ગુરુ દરશન બંદે પુલ્કય યોગ. ૩૨.
 ગુરુ ચરણોદક કીજત પાન, ગુરુ ઉપદેશ પ્રસાદ સમાન ;
 ગુરુ પદ પ્રીત કરી પરણામ, ગુરુ ભજી આતમ હોય વિશ્રામ. ૩૩.

દોહા

ગુરુ મહિમા ગાવત સદા, મન રાખી અતિ મોદ ;

સો ભવ કિર આવેં નહીં, બેઠેં પ્રભુકી ગોદ.	૩૪.
ગુરુ મહિમા મુખ બોલતેં, પ્રશ્ન હોય મુખ દેવ ;	
ગુરુ સેવેં સેવેં સખહીં, સ્હાય કરે તતખેવ.	૩૫.
ગુરુ મહિમા સખતેં અધિક, પાવન પરમ પુનીત ;	
શ્રુતિ સમૃતિ નિતહીં રટેં, ગદ ગદ વહેં ગુરુ ગીત.	૩૬.
ગુરુ મહિમા ઉઠી પ્રાતઃકો, પઢે પ્રીત મન લાઈ ;	
તીરથ તપ વ્રત નેમ કૃણ, સો જન સુગમહીં પાઈ.	૩૭.
ગુરુ મહિમા કેતા કહેં, બકો નાવત અંત ;	
અગમ અગાધ અનંત જહીં, પાર નહીં દરસંત.	૩૮.
ગુરુ કૃપાતેં પાઈયેં, ચરનકમલકી સેવ ;	
શિવરામ મુખ બોલિયેં, જય જય શ્રી ગુરુદેવ.	૩૯.

શિવાનંદ.

સુરતનો વડનગરો નાગર એના બાપતું નામ વામદેવ હતું.

સંવત ૧૭૦૦ માં હયાત હતો.

આરતી. ૧.

હર હર હર મહાદેવ.	ટેક
જયં હરિ હરા, શિવ જયં હરિ હરા ;	
ગંગાધર ગિરિજધર, ધૈશ્વર ઝાંકારા—	હર હર. ૧
લક્ષ્મીવર ઉમયાવર, શંકર શામલિયા ; (૨)	
હરિહર નટવર સ્વામી, (૨) એકાંતે મળિયા—	હર હર. ૨.
જય જલદવરાયા, જય માધવરાયા ;	
આરતી કીજે કૃણાનંદની, (૨) વ્યાપે નહીં માયા—	હર હર. ૩.
વાઘંબર પીતાંબર, શિવ શ્યામે ચેર્યાં ; (૨)	
કમલ નયન કેશવને, (૨) શિવને ત્રય નેણાં—	હર હર. ૪.

- અંદન ચડે કૈશવને, શિવને ભસ્માંગે,
 રમા રૂદયે રાખ્યાં, (૨) ઉમયા અરધાંગે— હર હર. ૫.
 કેવડો બહાલો કૈશવને, શિવજીને ધંતૂરો ;
 ત્રિકમને બહાલાં તુળસી, (૨) શિવજી ખીલી બહાલાં— હર હર. ૬.
 કૈસ્તુભ મણિ કૈશવને. શિવને રૂંઠમાલા ; (૨)
 મુક્તાકલ મોહનને, (૨) શિવને સરપ કાળા— હર હર. ૭.
 મોર મુકુટ કૈશવને, શિવજીને જટાયું ; (૨)
 હરિ શંભુ સુખવાસી, (૨) શિવજીને વડે ડમરૂ— હર હર. ૮.
 રામને રૂડાં રાજ, શિવ ખાંધે જોળી ; (૨)
 રામને વાંદર રીંછો, (૨) શિવજીને ભૂત ટોળી— હર હર. ૯.
 ખે ભુજ આર ભુજ આઠ, દશ ભુજને સેવિયે ; (૨)
 શિવજીના રૂપને ભજતાં, (૨) ત્રિભુવન મન મોહિયે—હર હર. ૧૦.
 નંદીવાહન ખગવાહન, ચક્ર ત્રિશૂળ ધારી ; (૨)
 ત્રિપુરારિ મોરારિ. (૨) કર કમળાધારી— હર હર. ૧૧.
 વૈકુઠે વસે વિશ્વંભર, શિવજી કૈલાસે ; (૨)
 હરિ કાળા હરગોરા, (૨) તે તેને ધ્યાને— હર હર. ૧૨.
 એખે એક સ્વરૂપ, અંતર નવ ધરશો ; (૨)
 ભોળા ભૂધરને ભજતાં, (૨) ભવસાગર તરશો— હર હર. ૧૩.
 મોહન ને મહાદેવ, જો સુંદર ગાશો ; (૨)
 હરિ હરના ગુણુ ગાતાં, (૨) હરિ ચરણે જાશો— હર હર. ૧૪.
 હરિ હરાની આરતીને, જે કોઈ ગાશે ; (૨)
 ભણે શિવાનંદ સ્વામી, (૨) સુખં સંપત્તિ યાશે— હર હર. ૧૫.

આરતી. ૨.

જય શિવ જગ સ્વામી.

પ્રથમ સમરૂં સોરઠના સોમનાથ, નિત્ય હરશન દીજે ; (૨)

સુરીવર મુનિ શણુગાર, (૨) વાલકેશ્વર ધરશે—

જય. ૧.

ટીક.

ત્રીજા શિવ કેદાર, ગંગોદર ગાળે ; (૨)	
ચોથા શિવ ઐંકાર, (૨) રેવા ત્રટ રાળે—	જય. ૨.
પંચમ પૂરવખંડ, વૈજનાથવનખંડી ; (૨)	
છઠ્ઠાશિવ નાગેશ્વર, (૨) ધ્યાન ધરે ડંડી—	જય. ૩.
સપ્તમેં દીનદયાળ, વિશ્વેશ્વર કાશી ; (૨)	
અષ્ટમ શિવ મહુંકાળ, (૨) ઉજ્યણીવાસી—	જય. ૪.
નવમા શિવ ભીમનાથ, ભક્તિ અવિચળ આપો ; (૨)	
દશમા શિવ રામેશ્વર, ૨) સેતુ ખંધ થાપો—	જય. ૫.
ગોલોક ગુણપેતા નાથ, એકાદશ લિંગ જ્યોતિ ; (૨)	
દ્વાદશ ત્રંબકનાથ, (૨) ગુરુમુખ લ્યો ગોતી—	જય. ૬.
શિવ દ્વાદશી આરતી, જે ભાવે ગાશે ; (૨)	
ભણે શિવાનંદ સ્વામી, (૨) કૈલાશે જાશે	જય. ૭.

— — — —

આરતી. ૩.

જ્યો જ્યો મા જગદંબે.	ટેક.
જય આદ્યા શક્તિ, મા જય આદ્યાશક્તિ ;	
અખંડ પ્રહાંડ નિપાવ્યાં, [૨] પડવે પંચક મા—	જયો. ૧.
દ્વિતીયા બેય સ્વરૂપ, શિવ શક્તિ જાણું ; [૨]	
પ્રહ્યા ગણપતિ ગાઉં, [૨] હુરિ ગાઉં હુર મા—	જયો. ૨.
તૃતિયા ત્રણ સ્વરૂપ, ત્રિભુવનમાં બેઠાં મા ; [૨]	
ત્રયસ્થકી તરવેણી, તું તરવેણી મા—	જયો. ૩.
ચોથે ચતુરા મહા લક્ષ્મીજી, સચરાચર વ્યાખ્યાં મા ; [૨]	
ચાર ભુજ ચોદશા, [૨] પ્રગટ્યાં દક્ષિણમાં—	જયો. ૪.
પંચમી પંચરૂષિ, પંચમ ગુણ પદ્મા મા ; [૨]	
પંચ સહસ્ર ત્યાં સોહિયે, [૨] પંચે તત્ત્વે મા—	જયો. ૫.
ષષ્ઠી તું નારાયણી, મહિષાસુર માર્યો મા ; [૨]	
નરનારીને રૂપે, [૨] વ્યાખ્યાં સઘળે મા—	જયો. ૬.

સપ્તમી સપ્ત પતાળ, સાવિત્રી સેના મા ; [૨]	
ગૌ ગંગા, ગાયત્રી, [૨] ગૌરી ગીતા મા—	જયો. ૭.
અષ્ટમી અષ્ટ ભુજ, આનંદી આઠ મા ; [૨]	
સુર નર મુનિવર જનમ્યા, [૨] દેવજ દૈત્યો મા—	જયો. ૮.
નવમી નવકુળ નાગ, સેવે નવ દુરગા મા ; [૨]	
નવરાત્રીનાં પૂજન, [૨] ક્રીધાં છે બ્રહ્મા—	જયો. ૯.
દશમી દશ અવતાર, જય વિજયા દશમી મા ; [૨]	
રામે રામ રમાડ્યા, [૨] રાવણ રોળ્યો મા—	જયો. ૧૦.
એકાદશી અગિયારશ, કાત્યાયની કામા મા ; [૨]	
કામદુધા કાળીકા, [૨] શ્યામા ને રામા—	જયો. ૧૧.
બારશે બાળાંરૂપ, બહુચરી અંબા મા ; [૨]	
બટુક ભંરવ સોહિયે, [૨] તારા છે તુજ માં—	જયો. ૧૨.
તેરશ તુળબરૂપ, તું તારૂણી માતા મા ; [૨]	
બ્રહ્મા વિષ્ણુ સદાશિવ, [૨] ગુણ તારા ગાતા—	જયો. ૧૩.
ચૌદશે ચૌદેંરૂપ, ચંડી ચામુંડા મા ; [૨]	
માકુંડે એ વખાણ્યાં, [૨] ગાઠ શુભ કવિતા—	જયો. ૧૪.
પુન્યમે પૂરણ કરી, સ્તંભાવતી નગરી મા ; [૨]	
વસી તે માંહી વખાણી, [૨] સુણી કરન્ને કરૂણા—	જયો. ૧૫.
સંવત સતાવન, સોળેં તિથિ ભાવે મા ; [૨]	
સંવત સોળેં પ્રગટી, [૨] રેવાની તીરે—	જયો. ૧૬.
શિવ શક્તિની આરતી, જે ભાવે ગાશે મા ; [૨]	
ભણે શિવાનંદ સ્વામી, [૨] સુખ સંપતિ થાશે—	જયો. ૧૭.

શ્રીભદ્ર.

પદ ૧, રાગ કલ્યાણ.

મૈમા મેં બનીરે ચરન રજ, મૈમા મેં બનીરે.

ટંક.

જિન ચરનસેં પ્રગટી સુરસરી, ભાગીરથ ભૂમિ પર આની— મૈમા.
 જિન ચરનસેં તર ગઇ અહુલ્યા, સુખ પામી ગૌતમ રાની— મૈમા.
 જિન ચરનસેં ઢીમર તર ગયે, નાવ ચલાયો ઘેરે ઉંડ પાની— મૈમા.
 જિન ચરનસેં ભક્ત વિભીષણુ, રાજ પાયો લંકાકી રાજધાની—મૈમા.
 શ્રી ભટ્ટકું પ્રભુ દિયો હુય અભય પદ, લોક કયા જાને અભિમાની—
 મૈમા.

પદ ૨ ટુંમરી.

ગોવિંદ નામકો આધાર, ધ્યારે નર ભજીયે વારમ વાર. ટેક.
 પીપા ઓર સુદામા તારે, જન નરસિંયાકે પ્રભુ કારજ સારે ;
 ખંભ કાર પ્રહલાદ ઉગારે, ધરી નરસિંહુ અવતાર— ગોવિંદ. ૧.
 દ્રોપદ સુતાકો ચીર બઢાયો, દુઃશાસનકો પ્રભુ માન હટાયો ;
 ગજકે કાજ પ્રભુજી પધારે, છાંડ ગરૂડ અસવારી— ગોવિંદ. ૨.
 દુર્યોધનકા મેવા ત્યાગે, ભક્ત વિદુર ઘર ભાજી પાઈ ;
 સેન ભક્તકા સેંસા મેટયા, નાઈ ભયે મુરાર— ગોવિંદ. ૩.
 ગોવિંદ નામ સદા સુખદાઈ, જિન સમયોં તિનહીં ગતિ પાઈ ;
 શ્રીભટ્ટ પ્રભુજીકી ચતુરાઈ, મહિમા અપરમ પાર— ગોવિંદ. ૪.

સચ્ચિદાનંદ બ્રહ્મ.

પદ ૧ ગરળી.

હરિ હૈયાના હાર છોરે, તમે હરિ હૈયાના હાર છો—એ રાગ.

આવિયો આવિયો આવિયેરે, નરદેહ તારે તરવાનો આવિયો. ટેક.
 જ્યાં ગયો ત્યાં લગે જડનીરે ગડબડ ;
 બાકીનો સૂધને ગમાવિયેરે— નર દેહ. ૧.

હરિપાવનકોં દેહુ ગુમાવત, પશુ તનમેં દુઃખ ભારી ;
 ચેત ચેત જની ભૂલહુ ખ્યારે, ખોલત ખેદ પુકારી— જમકા. ૨.
 ઝેગી શરન ગ્રહી સદગુરુકો, ચિદ્ધન પતિ ઉરધારી ;
 લજત નિરંતર શુદ્ધ કરહુ મન, કામાદિકકું મારો—જમકા. ૩.
 ધ્યાન મગ્ન અગ્ન લગ્ન લગાઈ, રહુહુ પ્રેમરસ પાગી ;
 સોનાં ફિરનાં ડરનાં કેસેં, નાથ રહો નિત જગી— જમકા. ૪.
 લજત સન્નિહાનંદ પ્રહ્લહી, સમરસ ખહુ સુહાગી ;
 જન્મ મરન ભય મટહી નિરંતર, સખ કહેગેં ખડલાગી — જમકા. ૫.

પદ ૪ રાગ ભૈરવી.

ઝેર ઝેર કયા કહું સમજ મન ખાવરે.	ટેક.
સાગર અપાર જગ, માયાકો ખનાવરે ;	
હરિકો શરન તામેં, તરનકો નાવરે—	ઝેર ઝેર. ૧
કૃષ્ણ સા કરન ધાર, જકો ખડો ભાવરે ;	
ઉત્તમ શરીર તેરો, એસો બન્યો દાવરે—	ઝેર ઝેર. ૨.
કોંટિક કદપનામેં નહિ, કૌડીકો બચાવરે ;	
તોખી નઈ નઈ ખુરો, તેરો યા સ્વભાવરે—	ઝેર ઝેર. ૩.
સંગ તેરે આવેના, બદામ એક પાવરે ;	
નાહક કરત, બદનામીકો ઉઠાવરે—	ઝેર ઝેર ૪.
શીશ નહીં કંઠ તેરે, હાથ નહીં પાવરે ;	
માનત હૈ મેરો મૂઠ, જેવર બનાવરે—	ઝેર ઝેર. ૫.
જિંદગીકા એકદમ, ખાલી ન ગુમાવરે ;	
આવત ન ફેર પીછા, બડા ઉમરાવરે—	ઝેર ઝેર. ૬.
કૃષ્ણકે બચન માની, ઈશકકું ઉઠાવરે ;	
ધ્યાન સન્નિહાનંદ, પ્રહ્લ લગાવરે—	ઝેર ઝેર. ૭.

વૃત્તિ ચક્ષુ રવિરૂપ રસન ભિલી, વરૂણુ વૃત્તિ રસ ગ્રહેનેંદા ;
 ભૂવૃત્તિ નાસા લહે ગંધહીં, તું કરતા હે કહેનેંદા— છાંડહુ. ૩.
 ણિન ત્રિપુટી કછુ હોત ન કારજ, તું સાક્ષી સળ લહેનેંદા ;
 સળમેં વ્યાપક સળસેં ન્યારા, સુખદુઃખ કળહુ ન સહેનેંદા—છાંડહુ. ૪
 વિષય વૃત્તિ તજ ભજ નિજપદકું, ઐર કછુ નહિ કહેનેંદા ;
 સચ્ચિદાનંદ પ્રહ્લરૂપ લહી, સદા મગનમેં રહેનેંદા— છાંડહુ. ૫.

પદ ૮ લાવણી ૪ રાગ એજ.

તું ચેતન જડ તન ક્યા હુંઠત, કયોં ભરમાયા ણાળમેં ;
 તુંહે પ્રાહ્મણુ ક્ષત્રી વૈશ્યમેં, તું મુદ્ધાં તું કાળમેં— તું. ૧.
 તુંહે મનુજ દનુજ દેવનમેં, તુંહે માતપિતાળમેં ;
 તું જલચર થલચર પશુ પાંછી, તુંહી સકલ ગજ વાળમેં— તું. ૨.
 સળ જગ વ્યાપક સળસેં ન્યારા, જોજ દેખ દિલ કાળમેં ;
 સ્વસ્વરૂપ ઇત તિત કિત હુંઠત, કયોં પાવે ખુત સાળમેં— તું. ૩.
 પંચ કોશ તે પાર ખૂઝકેં, ઝીલહુ જ્ઞાન ગંગાળમેં ;
 ણસહુ સચ્ચિદાનંદ પ્રહ્લમેં, મત રહે માયા પાળમેં— તું. ૪.

પદ ૯.

પ્રભુ તને પ્રસન્ન તે કેમ થાય, તારી ઉલટી ચાલ ન જાય. ટેક.
 કૃષ્ણ સ્વરૂપ કહે પ્રભુ કેરું, તે સુણુતો નથી કાને ;
 જગધૂતાનાં વેણુ સુણીને, ભટકછ રાને રાને— પ્રભુ તને. ૧.
 માલ રોગ સંતાનાદિકની, માનતમાં ધન નાંખે ;
 શીકોતેર હનુમાનાદિકને, ઇશ કહી સુખ ભાખે— પ્રભુ તને. ૨.
 કામવિષય પામર વિષયીને, દેવ ગુરુ કહી માને ;
 સોમણુ સાખુએ ખર ધોએ, અશ્વ ન થાય નિદાને— પ્રભુ તને. ૩.

- વૈરાગ્યાદિક સાધન જે ગુરુ, પ્રભુ પામ્યાનાં જોયે ;
 તે ગુરુ તો તારા મનમાંહે, નહીં પામર ને તોલે—પ્રભુ તને. ૪.
- જેવર અધ્યાદિક જોઈને, પ્રભુ કહી પાચે લાગે ;
 લ્યાગી સંત મળે સામાતો, અવજીં સુખ કરી લાગે— પ્રભુ તને. ૫.
- કોઈ સુણે વેદાંત કથાનો, મનમાંચેથી ખીજે ;
 શોભા અન્ન વિષય ચરચાને, ગાન તાનથી રીજે— પ્રભુ તને. ૬.
- જગ કરતા પાળક સંહરતા, આક્ષી સઘળે પોતે ;
 બહાર ભીતર ઘટ ઘટ વ્યાપક, તેને તું નહીં જોતે— પ્રભુ તને. ૭.
- આકાશાદિક ઐદ લોકમાં, અગણિત તન ઉપજાવે,
 કલ્પ લગી ને હોયે દેવો, એ કંઈ મનમાં ન લાવે— પ્રભુ તને. ૮.
- કલ્પ લગી પ્રહ્લાંડતણા તન, અગણિત પાળી જાણે ;
 એક પલકમાં સૃષ્ટિ ઢાળે, તું તેને ન વખાણે— પ્રભુ તને. ૯.
- સરવે મનખુદ્ધિનો પ્રેરક, અલગ રહ્યો ન જણાયે ;
 વલુ મહેનત એ સઘળાં કામ, કરે નવ આવે જાયે— પ્રભુ તને. ૧૦.
- નિદ્રામાં આનંદલોગ, આપી સહુને સંતોડે ;
 કહેવાથી એ કામ બને તે, વાત ન મનમાં ટોડે— પ્રભુ તને. ૧૧.
- સર્વ કાળ તે સરળો જાગે, કામ ન એવિણુ ઠાલો,
 તે ઉપર તને નહિ પ્રીતિ, નિલ્ય પ્રગટ છે વાલો— પ્રભુ તને. ૧૨.
- કરતાદિક જે કારજ સઘળાં, ધશ તણાં કહેવાય ;
 અદ્ય એક દેશી શું કરશે, ભૂલેકાં ભરમાય— પ્રભુ તને. ૧૩.
- માયાના અગડોળ વિષે જે, બહુ પ્રહ્લાંડ રમાડે ;
 તે મેલી તું અદ્યપ્રિદ્ધ, પાસે જઈ પાગ પછાડે— પ્રભુ તને. ૧૪.
- પ્રહ્લા વિષ્ણુ શિવાદિક સર્વે, જેથી થર થર કુંજે ;
 તે પ્રભુ મૂકી ઘાસ કૂલને, ધશ કહી તું પૂજે— પ્રભુ તને. ૧૫.
- એથી લિપ્ત નહીં તું તોપણ, દેહો હું કરી નાસે ;
 કર્તા લોકતા થઈ કૂલ્યો તેથી, પાડ્યો યમને પાસે— પ્રભુ તને. ૧૬.
- જે દિન રેણુ બુવે છે સહુને, તેને તું નથી જોતો ;
 હુદ્ર દેવ મંત્રોની માળા, તાણુછ રેતો રેતો— પ્રભુ તને. ૧૭.
- પેદા કરતા જે કદી કાયા, પશુની કરતો તારી ;
 તો દેવાદિક આડા આવત, શું તું જોને વિચારી— પ્રભુ તને. ૧૮.

વૃત્તિ ચક્ષુ રવિરૂપ રસન મિત્રી, વરૂણુ વૃત્તિ રસ ગ્રહેનેંદા ;
 ભૂવૃત્તિ નાસા લહે ગંધહીં, તું કરતા હે કહેનેંદા— છાંડહુ ૩.
 ણિન ત્રિપુટી ક્રછુ હોત ન કારજ, તું સાક્ષી સખ લહેનેંદા ;
 સખમેં વ્યાપક સખસેં ન્યારા, સુખ દુઃખ કળહુ ન સહેનેંદા—છાંડહુ. ૪
 વિષય વૃત્તિ તજ ભજ નિજ પદકું, ઐર ક્રછુ નહિ કહેનેંદા ;
 સન્નિગદ્યાનંદ પ્રહરૂપ લહી, સદા મગનમેં રહેનેંદા— છાંડહુ. ૫.

પદ ૮ લાવણી ૪ રાગ એભ.

તું ચેતન જડ તન કયા હુંઠત, કયોં ભરમાયા બાળમેં ;
 તુંહે પ્રાહ્મણુ ક્ષત્રી વૈશ્યમેં, તું મુક્ષાં તું કાળમેં— તું. ૧.
 તુંહે મનુજ દનુજ દેવનમેં, તુંહે માતપિતાળમેં ;
 તું જલચર થલચર પશુ પાંછી, તુંહી સકલ ગજ વાળમેં— તું. ૨.
 સખ જગ વ્યાપક સખસેં ન્યારા, જોજ દેખ દિલ કાળમેં ;
 સ્વસ્વરૂપ ઇત તિત કિત હુંઠત, કયોં પાવે યુત સાળમેં— તું. ૩.
 પંચ કોશ તે પાર ખૂઝકેં, ઝીલહુ જ્ઞાન ગંગાળમેં ;
 બસહુ સન્નિગદ્યાનંદ પ્રહરૂમેં, મત રહે માયા પાળમેં— તું. ૪.

પદ ૯.

પ્રભુ તને પ્રસન્ન તે કેમ થાય, તારી ઉલટી ચાલ ન જાય. ટેક.
 કૃષ્ણુ સ્વરૂપ કહે પ્રભુ કેરું, તે સુણતો નથી કાને ;
 જગધૂતાનાં વેણુ સુણીને, ભટકછ રાને રાને— પ્રભુ તને. ૧.
 માલ રોગ સંતાનાદિકની, માનતમાં ધન નાંખે ;
 શીકોતેર હનુમાનાદિકને, ઇશ કહી સુખ લાખે— પ્રભુ તને. ૨.
 કામવિષય પામર વિષયીને, દેવ ગુરુ કહી માને ;
 સોમણુ સાખુએ ખર ધોએ, અશ્વ ન થાય નિદાને— પ્રભુ તને. ૩.

- વૈરાગ્યાદિક સાધન જે ગુરુ, પ્રભુ પામ્યાનાં યોગે ;
 તે ગુરુ તો તારા મનમાંહે, નહીં પામર તે તોલે—પ્રભુ તને. ૪.
- ઝેવર અશ્વાદિક ભેદને, પ્રભુ કહી પાયે લાગે ;
 લાગી સંત મળે સામાતો, અવળું મુખ કરી ભાગે— પ્રભુ તને. ૫.
- કોઈ સુણે વેદાંત કથાતો, મનમાંયેથી ખીજે ;
 શોભા અન્ન વિષય ચરચાને, ગાન તાનથી રીજે— પ્રભુ તને. ૬.
- જગ કરતા પાણક સંહરતા, સાક્ષી સઘળે પોતે ;
 બહાર ભીતર ઘટ ઘટ વ્યાપક, તેને તું નહીં ગોતે— પ્રભુ તને. ૭.
- આકાશાદિક યૌદ લોકમાં, અગણિત તન ઉપજાવે,
 કલ્પ લગી તે હોયે ફેવો, એ કંઈ મનમાં ન લાવે— પ્રભુ તને. ૮.
- કલ્પ લગી પ્રહ્લાંડનણા તન, અગણિત પાળી જાણે ;
 એક પલકમાં સૃષ્ટિ ઠાળે, તું તેને ન વખાણે— પ્રભુ તને. ૯.
- સરવે મનબુદ્ધિનો પ્રેરક, અલગ રહ્યો ન જણાયે ;
 વણ મહેનત એ સઘળાં કામ, કરે નવ આવે જાણે— પ્રભુ તને. ૧૦.
- નિદ્રામાં આનંદભોગ, આપી સહુને સંતોડે ;
 કહેવાથી એ કામ બને તે, વાત ન મનમાં ટોકે— પ્રભુ તને. ૧૧.
- સર્વ કાળ તે સરખો જાગે, ઠામ ન એવિણુ ઠાલો,
 તે ઉપર તને નહિ પ્રીતિ, નિત્ય પ્રગટ છે વાલો— પ્રભુ તને. ૧૨.
- કરતાદિક જે કારજ સઘળાં, ઈશ તણાં કહેવાય ;
 અલ્પ એક દેશી શું કરશે, ભૂલેકાં ભરમાય— પ્રભુ તને. ૧૩.
- માયાના અગડોળ વિષે જે, બહુ પ્રહ્લાંડ રમાડે ;
 તે મેલી તું અલ્પસિદ્ધ, પાસે જઈ પાગ પછાડે— પ્રભુ તને. ૧૪.
- પ્રહ્લા વિષણુ શિવાદિક સર્વે, જેથી થર થર કુંજે ;
 તે પ્રભુ મૂઝી ઘાસ કૂલને, ઈશ કહી તું પૂજે— પ્રભુ તને. ૧૫.
- એથી ભિન્ન નહીં તું તોપણ, દેહો હંકરી નાસે ;
 કર્તા લોકતા થઈ કૂલ્યો તેથી, પાંડયો ચમને પાસે— પ્રભુ તને. ૧૬.
- જે દિન રેણુ બુવે છે સહુને, તેને તું નથી જાતો ;
 કુદ્ર દેવ મંત્રોની માળા, તાણુછ રેતો રેતો— પ્રભુ તને. ૧૭.
- પેદા કરતા જો કદી કાયા, પશુની કરતો તારી ;
 તો દેવાદિક આડા આવત, શું તું જાને વિચારી— પ્રભુ તને. ૧૮.

વૃત્તિ ચક્ષુ રવિરૂપ રસન મિત્રી, વરૂણ વૃત્તિ રસ ગ્રહેનેંદા ;
 ભૂવૃત્તિ નાસા લહે ગંધહીં, તું કરતા હે કહેનેંદા— છાંડહુ ૩.
 ખિન ત્રિપુટી ક્ષુ હોત ન કારજ, તું સાક્ષી સળ લહેનેંદા ;
 સળમેં વ્યાપક સળસેં ન્યારા, સુખ દુઃખ કળહુ ન સહેનેંદા—છાંડહુ. ૪
 વિષય વૃત્તિ તજ ભજ નિજ પદકું, ઐર ક્ષુ નહિ કહેનેંદા ;
 સન્ધિદાનંદ પ્રહરૂપ લહી, સદા મગનમેં રહેનેંદા— છાંડહુ. ૫.

પદ ૮ લાવણી ૪ રાગ એજ.

તું ચેતન જડ તન કયા હુંઠત, ક્યેં ભરમાયા બાળમેં ;
 તુંહે પ્રાહ્ણણ ક્ષત્રી વૈશ્યમેં, તું મુક્ષાં તું કાળમેં— તું. ૧.
 તુંહે મનુજ દસુજ દેવનમેં, તુંહે માતપિતાળમેં ;
 તું જલચર થલચર પશુ પંછી, તુંહી સકલ ગજ વાળમેં— તું. ૨.
 સળ જગ વ્યાપક સળસેં ન્યારા, ઝોજ દેખ દિલ કાળમેં ;
 સ્વસ્વરૂપ ઇત તિત કિત હુંઠત, ક્યેં પાવે ખુત સાળમેં— તું. ૩.
 પંચ કોશ તે પાર ખૂલકેં, ઝીલહુ જ્ઞાન ગંગાળમેં ;
 બસહુ સન્ધિદાનંદ પ્રહરૂમેં, મત રહે માયા પાળમેં— તું. ૪.

પદ ૯.

પ્રભુ તને પ્રસન્ન તે કેમ થાય, તારી ઉલટી ચાલ ન બાય. ટેક.
 કૃષ્ણ સ્વરૂપ કહે પ્રભુ કેરું, તે સુણતો નથી કાને ;
 જગધૂતાનાં વેણુ સુણીને, ભટકછ રાને રાને— પ્રભુ તને. ૧.
 માલ રાગ સંતાનાદિકની, માનવમાં ધન નાંખે ;
 શીકેતેર હનુમાનાદિકને, ઇશ કહી સુખ ભાખે— પ્રભુ તને. ૨.
 કામવિષય પામર વિષયીને, દેવ ગુરુ કહી માને ;
 સોમણ સાખુએ ખર ધોએ, અથ ન થાય નિદાને— પ્રભુ તને. ૩.

- વૈરાગ્યાદિક સાધન જે ગુરુ, પ્રભુ પામ્યાનાં જોઈ ;
 તે ગુરુ તો તારા મનમાંહે, નહીં પામર ને તોલે—પ્રભુ તને. ૪.
- ઝેવર અશ્વાદિક ભેઈને, પ્રભુ કહી પાયે લાગે ;
 ત્યાગી સંત મળે સામાતો, અવળું મુખ કરી ભાગે— પ્રભુ તને. ૫.
- કોઈ સુણે વેદાંત કથાનો, મનમાંચેથી ખીજે ;
 શોભા અન્ન વિષય ચરચાને, જ્ઞાન તાનથી રીજે— પ્રભુ તને. ૬.
- જગ કરતા પાળક સંહરતા, સાક્ષી સઘળે પોતે ;
 બહાર ભીતર ઘટ ઘટ વ્યાપક, તેને તું નહીં જોતે— પ્રભુ તને. ૭.
- આકાશાદિક ચૈદ લોકમાં, અગણિત તન ઉપજાવે,
 કલ્પ લગી તે હોયે કેવો, એ કંઈ મનમાં ન લાવે— પ્રભુ તને. ૮.
- કલ્પ લગી પ્રહ્લાંડતણા તન, અગણિત પાળી જાણે ;
 એક પલકમાં સૃષ્ટિ ઠાળે, તું તેને ન વખાણે— પ્રભુ તને. ૯.
- સરવે મનખુદ્ધિનો પ્રેરક, અલગ રહ્યો ન જણાયે ;
 વણુ મહેનત એ સઘળાં કામ, કરે નવ આવે જાયે— પ્રભુ તને. ૧૦.
- નિદ્રામાં આનંદલોગ, આપી સહુને સંતોડે ;
 કહેવાથી એ કામ બને તે, વાત ન મનમાં ટોડે— પ્રભુ તને. ૧૧.
- સર્વ કાળ તે સરખો જાગે, કામ ન એવિણુ ઠાલો,
 તે ઉપર તને નહિ પ્રીતિ, નિત્ય પ્રગટ છે વાલો— પ્રભુ તને. ૧૨.
- કરતાદિક જે કારજ સઘળાં, ઇશ તણાં કહેવાય ;
 અલ્પ એક દેશી શું કરશે, ભૂલેકાં ભરમાય— પ્રભુ તને. ૧૩.
- માયાના ચગડોળ વિષે જે, બહુ પ્રહ્લાંડ રમાડે ;
 તે મેલી તું અલ્પસિદ્ધ, પાસે જઈ પાગ પછાડે— પ્રભુ તને. ૧૪.
- પ્રહ્લા વિષ્ણુ શિવાદિક સર્વે, જેથી થર થર ઢીજે ;
 તે પ્રભુ મૂકી ઘાસ ફૂલને, ઇશ કહી તું પૂજે— પ્રભુ તને. ૧૫.
- એથી ભિન્ન નહીં તું તોપણ, દેહો હું કરી નાસે ;
 કર્તા ભોકતા થઈ કૂલ્યો તેથી, પાડ્યો યમને પાસે— પ્રભુ તને. ૧૬.
- જે દિન રેણુ બુવે છે સહુને, તેને તું નથી જોતો ;
 છુદ્ર દેવ મંત્રોની માળા, તાણુછ રોતો રોતો— પ્રભુ તને. ૧૭.
- પેદા કરતા જો કહી કાયા, પશુની કરતો તારી ;
 તો દેવાદિક આરા આવત, શું તું જોને વિચારી— પ્રભુ તને. ૧૮.

वृत्ति अक्षु रविर्प रसन भित्री, वरुण वृत्ति रस अडेनेंदा ;
 भूवृत्ति नासा लडे गंधली, तुं करता डे कडेनेंदा— छांडहु ३.
 षिन त्रिपुटी कछु डोत न कारज, तुं साक्षी सण लडेनेंदा ;
 सणमे व्यापक सणसे न्यारा, सुभ दुःण कणहु न सडेनेंदा—छांडहु. ४
 विषय वृत्ति तज लज निज पदकुं, ओर कछु नडि कडेनेंदा ;
 सन्ध्यादानंद अह्वरुप लही, सदा भगतमे रडेनेंदा— छांडहु. ५.

पद ८ लावणी ४ राग ऐव.

तुं येतन जड तन उया दुंढत, क्येां लरभाया णालमे ;
 तुंडे ग्राहण क्षत्री वैश्यमे, तुं सुधां तुं कालमे— तुं. १.
 तुंडे मनुज दनुज देवनमे, तुंडे मातपितालमे ;
 तुं जलयर थलयर पशु पंछी, तुंडी सकल गज वालमे— तुं. २.
 सण जग व्यापक सणसे न्यारा, णोण देण हिल कालमे ;
 स्वस्वरुप छत तित कित दुंढत, क्येां पावे भुत सालमे— तुं. ३.
 पंच डोश ते पार भूळके, जीलहु ज्ञान गंगालमे ;
 णसहु सन्ध्यादानंद अह्वमे, मत रडे भाया पालमे— तुं. ४.

पद ९.

प्रभु तने प्रसन्न ते डेम थाय, तारी डलटी चाल न जय. टेक.
 कृष्ण स्वरुप कडे प्रभु डेर, ते सुणतो नथी काने ;
 जगधूतानां वेणु सुणीने, लटकछ राने राने— प्रभु तने. १.
 माल रोग संतानादिकनी, मानतमां धन नांणे ;
 शीडोतेर डनुमानादिकने, छश कही मुभ लाणे— प्रभु तने. २.
 कामविषय पाभर विषयीने, देव गुरु कडी माने ;
 सोगणु साधुणे भर धोणे, अश्व न थाय निदाने— प्रभु तने. ३.

- વૈરાગ્યાદિક સાધન જે ગુરુ, પ્રભુ પામ્યાનાં જોયે ;
 તે ગુરુ તો તારા મનમાંહે, નહીં પામર તે તોલે—પ્રભુ તને. ૪.
- ઝેવર અશ્વાદિક ભેષને, પ્રભુ કહી પાયે લાગે ;
 લ્યાગી સંત મળે સામાતો, અવળું મુખ કરી ભાગે— પ્રભુ તને. ૫.
- કોઈ સુણે વેદાંત કથાતો, મનમાંચેથી ખીજે ;
 શોભા અન્ન વિષય ચરચાને, જ્ઞાન તાનથી રીજે— પ્રભુ તને. ૬.
- જગ કરતા પાળક સંહરતા, સાક્ષી સઘળે પોતે ;
 બહાર ભીતર ઘટ ઘટ વ્યાપક, તેને તું નહીં જોતે— પ્રભુ તને. ૭.
- આકાશાદિક યૌદ લોકમાં, અગણિત તન ઉપજાવે,
 કલ્પ લગી તે હોયે કેવો, એ કંઈ મનમાં ન લાવે— પ્રભુ તને. ૮.
- કલ્પ લગી પ્રહ્લાંડતણા તન, અગણિત પાળી જાણે ;
 એક પલકમાં સૃષ્ટિ ઠાળે, તું તેને ન વખાણે— પ્રભુ તને. ૯.
- સરવે મનખુદ્ધિનો પ્રેરક, અલગ રહ્યો ન જણાયે ;
 વણ મહેનત એ સઘળાં કામ, કરે નવ આવે જાણે— પ્રભુ તને. ૧૦.
- નિદ્રામાં આનંદભોગ, આપી સહુને સંતોડે ;
 કહેવાથી એ કામ જને તે, વાત ન મનમાં ટોડે— પ્રભુ તને. ૧૧.
- સર્વ કાળ તે સરખા જાગે, ઠામ ન એવિણુ ઠાલો,
 તે ઉપર તને નહિ પ્રીતિ, નિત્ય પ્રગટ છે વાલો— પ્રભુ તને. ૧૨.
- કરતાદિક જે કારજ સઘળાં, ઇશ તણાં કહેવાય ;
 અલ્પ એક દેશી શું કરશે, ભૂલેકાં ભરમાય— પ્રભુ તને. ૧૩.
- માયાના ચગડોળ વિષે જે, બહુ પ્રહ્લાંડ રમાડે ;
 તે મેલી તું અલ્પસિદ્ધ, પાસે જઈ પાગ પછાડે— પ્રભુ તને. ૧૪.
- પ્રહ્લા વિષ્ણુ શિવાદિક સર્વે, જેથી થર થર કુંજે ;
 તે પ્રભુ મૂકી ઘાસ કૂલને, ઇશ કહી તું પૂજે— પ્રભુ તને. ૧૫.
- એથી ભિન્ન નહીં તું તોપણ, દેહો હંકરી નાસે ;
 કર્તા ભોકતા થઈ કૂલ્યો તેથી, પાડ્યો ચમને પાસે— પ્રભુ તને. ૧૬.
- જે દિન રેણુ બુવે છે સહુને, તેને તું નથી જોતો ;
 ક્ષુદ્ર દેવ મંત્રોની માળા, તાણુછ રોતો રોતો— પ્રભુ તને. ૧૭.
- પેદા કરતા જો કદી કાયા, પશુની કરતો તારી ;
 તો દેવાદિક આરા આવત, શું તું જોને વિચારી— પ્રભુ તને. ૧૮.

તન જ્ઞેઘન પામી કૂલ્યો મન, ગમતો મારગ ધાર્યો ;
 આયુષ ખૂટે પાછો પશુમાં, રઝળીશ માર્યો માર્યો— પ્રભુ તને. ૧૯.
 જો પ્રભુ પૂરણ પ્રકાશ સઘળે, ગુરુ શરણે જે ટાણે ;
 નર તન ચરપટ ચાલ્યું જાયે, પાછું નાવે નાણે— પ્રભુ તને. ૨૦.
 જે કર તે કર ચરપણ તેને, જે સચરાચર સ્વામી ;
 રાત દિવસ રહે મમતા મૂકી, તું તેને શિર નામી— પ્રભુ તને. ૨૧.
 વૈશ્યાદિક સાધનથી, સચ્ચિદાનંદ બ્રહ્મ તપાસી ;
 જો પામીશ તો છૂટીશ તે, વણ રહેશે કામ ખવાસી— પ્રભુ તને. ૨૨.

પદ ૧૦ ધોળ ૧.

સોનાની સળિયે માંડવો — એ રાગ.

શ્રી કૃષ્ણ હૃદયામાં પ્રગટિયા, ખીન્ને એ વિન્ય નહીંરે જોલાણહાર ;
 આનંદ એચ્છવ આજનો
 આપે આપ સ્વરૂપને એાળખ્યું, શ્રુતિ કહેછેરે જે પરાને પાર—
 આનંદ ૧.
 જેથી શ્રવણ સુણે સ્પર્શે ત્વચા, દેખે ચક્ષુરે રસના લે સ્વાદ ;
 આનંદ.
 ઘ્રાણ ગંધ જાણે કર્મ ઈંદ્રિયો કરે, કારજરે ઊઠે પ્રાણથી નાદ—
 આનંદ. ૨.
 કરે મન સંકલ્પ ખુદ્ધિ લાડે, ચિત્ત ધારેરે સ્મૃતિનું દાતાર ; આનંદ.
 અહંતા અહંકાર કરે વળી, મમતાનોરે ઉપાડે ભાર— આનંદ. ૩.
 જાગૃત સ્વપ્ન સુષુપ્તિમાં જાગતો, તેનો સાક્ષીરે કૃણનો દાતાર ;
 આનંદ.
 હીસે જે વડિયે જીવતું, પોતે વ્યાપકરે જાહેર મોઝાર— આનંદ ૪.
 રવિ શશી આદિક બ્રહ્મગણ સદુ, જે વડિયેરે કરે દિવસને રાત ;
 આનંદ.
 જેથી આકાશાદિક શોભતાં, પાંચે ભૂતોરે કરે કાજ વિખ્યાત—
 આનંદ. ૫.

જેથી રાજે વૈરાટાદિક સદા, ચારે વેદોરે શિક્ષા શુભ સાર, આનંદ.
હવે તે વિણ કાંઈ દીસે નહીં, મૃગજળ છેરે જડ ઘાટ અપાર—
આનંદ. ૬.

હું માડું ને તું તાડું ગયું, એક વિલસેરે પોતે આત્મારામ ; આનંદ.
ઉઠે શુષ્ક પરણ સમ પૂતળાં, નાનાં મોટારે સહુ ઠામો ઠામ—
આનંદ. ૭.

એની ઇચ્છા એ વર તું ખરો, ભિન્ન સત્તારે મારી નહિ નામ ;
આનંદ.

સત્ત્વિદાનંદ પ્રહ્લ કલ્લોલમાં, ડૂબ્યાં ડૂબ્યાંરે હવે ચારે ધામ—
આનંદ. ૮.

પદ ૧૧. ઘોળ ૨.

મામેરું મોંધાં મૂલતું —એ રાગ.

પરથમ વરણાશ્રમ ધર્મ પાળતાં, ક્રીધાં જપ તપ દાન અનેક ;
જીવ્યું ધન તેહતું.

તેથી હરિભક્તિ ઉર ઉપની, બાણ્યો સાચો સ્વામી એક— જીવ્યું. ૧.
તેણે તીવ્ર વૈરાગ પ્રગટ થયો, થઈ ભોગની વાસના દૂર ; જીવ્યું.

જડ ચૈતન્ય શુદ્ધ વિવેકથી, બાણ્યા જુજવા જેમ તમ સૂર—
જીવ્યું. ૨.

દશ ઇન્દ્રિયોને જેણે વશ કરી, જીવ્યા મન ખુદ્ધિ ચિત્ત અહંકાર ;
જીવ્યું.

ઉપરતિ પામ્યું મન સર્વદા, નજરે કાંઈ વિષય વિચાર— જીવ્યું. ૩.
સુખથી ઉછરંગ ન મન ધરે, ભય દુઃખથી ન પામે લગાર ;

વિશ્વાસ ગુરુ વેદાંતનો દ્રઢ કરી, ચિત્ત રાખે ઠાર— જીવ્યું. ૪.
નિજ રૂપ બાણ્યા ચિત્ત રહે, એકાગ્રપણે દિન રાત ; જીવ્યું.

એક મોક્ષની ઇચ્છા મનવિષે, ખીછ કાંઈ ગમે નહિ વાત— જીવ્યું. ૫.
સેવે શ્રીગુરુ દેવને હેતયાં, કરે નિકટ એકાંતે વાસ ; જીવ્યું.

કરે શ્રવણ મનન વેદાંતનું, નિશિ વાસર એજ અભ્યાસ—જીવ્યું. ૬.

- મહા વાક્ય વિચારતાં મૂકિયે, રહ્યું ચેતન્ય સર્વાવાસ ; ૭૦યું.
 જીવ ધર્શ ઉપાધિને પરહરી, નિજ રૂપ લહ્યું ટળ્યો દાસ—૭૦યું. ૭.
 પાંચ કોશના પડદા ટળિયા, પામ્યો જળહુળ જ્યોતિ પ્રકાશ ; ૭૦યું.
 પાંચ ભૂતનાં પૂતળાં પરહયર્થી, જાણ્યો સુત્રાત્મા સુખરાશ—૭૦યું. ૮.
 ધ્યાતા ધ્યાન વૃત્તિ પરહરી, રહ્યો ધ્યેય નિરંતર આપ ;—૭૦યું.
 ગુણ ત્રણના દેવોની ઐક્યતા, જાણ્યો પ્રહ્લ પ્રણવનો જાપ—૭૦યું ૯.
 પુણ્ય પાપનાં ત્રાજવાં ત્રોડિયાં, મેલ્યો વધઘટનો વેપાર ; ૭૦યું,
 કર્મ કાંડનાં કાટલાં પરહયર્થી, પામ્યો જ્ઞાન અખૂટ ભંડાર—૭૦યું ૧૦.
 ૫૩ શાસ્ત્રના ખોટા રાજવી, કાઢ્યા કૂડા કૂડા વાદ ; ૭૦યું.
 થાણું જોહું વેદાંત ભૂપાળનું, ઉઠ્યો અનહદ નોખત નાદ—૭૦યું. ૧૧.
 હીંકે જ્ઞાન ગગનમાં મલપનો, છૂટ્યો મોહ માયાનો પાશ ; ૭૦યું.
 તુર્યા પદમાંહીં તે વરતે સદા, અજ્ઞાન થઈ ગયું નાશ—૭૦યું. ૧૨.
 સંસાર સમુદ્રને શોષિયો, સુખ સાગર લેહર અપાર ; ૭૦યું.
 વસે અડસઠ તીરથ અંગમાં, દેવ ઐત્યરે જય જય કાર—૭૦યું. ૧૩.
 પરાપાર તે વરતે પ્રેમમાં, સુખે જોત્રે તે જોલ અમૂલ ; ૭૦યું.
 અણુસમન્વુતા આણ ગણે નહીં, જેમ દરિવર ઉપર ધૂળ—૭૦યું. ૧૪.
 જેનો કાળ તે કિંકર થઈ રહ્યો, મૃગતૃષ્ણા જળ ત્રેલોક ; ૭૦યું.
 તેને ચરણે તે શીશ નમાવતાં, ટળે ત્રિવિધિ તાપ ઉર શોક—
 ૭૦યું. ૧૫.
 દાસી આશા પિશાચી થઈ રહી, કામ ક્રોધ ન કેદી લોક ; ૭૦યું.
 ભાસે પ્રહ્લ કલોલ તે સર્વદા, ચાર ખાણ ને ચૌદે લોક— ૭૦યું. ૧૬.
 દુઃખરૂપ તે સુખ સાગર થયું, થયો દ્વૈત વૃત્તિનો નાશ ; ૭૦યું.
 રવિમાં જેમ તમ ભાસે નહીં, ભાસે સઘળે તે પૂર્ણ પ્રકાશ—
 ૭૦યું. ૧૭.
 દીસે દેહવંત જડ બુદ્ધિને, પોતે તો ત્રણ દેહને પાદ ; ૭૦યું.
 દીસે ખાતાં ને પીતાં જોડતાં, નિત્યે નિરંજન નિરાકાર— ૭૦યું. ૧૮
 જાણે સંત સલુણા તેહને, જેને હોય છેલ્લો અવતાર ; ૭૦યું.
 જગ પાવન કરવા તે અવતર્યા, અન્ય માત ઉદરનો ભાર—૭૦યું. ૧૯.
 તેહને આદ લોકમાં વિચરતાં, અંતરાય કોઈએ નવ થાય ; ૭૦યું.
 રિદ્ધિ સિદ્ધિ તે દ્વાસિયો થઈ રહી, પ્રહ્લાનંદ રૂદે ન સમાય—૭૦યું. ૨૦

જાણે એક અખંડિત પ્રહ્લને, નવ દેખે તે માયા ગોળ; જીવ્યું.
સચ્ચિદાનંદ પ્રહ્લ રૂપે સદા, કરે આનંદ મોજ કલ્લોલ— જીવ્યું. ૨૧.

પદ ૧૨ ઘોળ ૩.

શ્રી કૃષ્ણ કૃપા કરી ઓચરે, તમે સુણો સહુ ચતુર સુબાણ;
અવસર રૂડો આજનો.
નર દેહ તે તરવાતું નાવ છે, રખે ફરતા વળી ચારે ખાણ— અવ. ૧.
ગુરુ વચને તે સાધન સિદ્ધ કરો, અર્પો તેનેરે તન મન પ્રાણ; અવ.
જાણો આત્મા શુદ્ધ વિચારથી, જાગ્રતમાં જે છે સર્વનો જાણ—અવ. ૨.
સ્વપ્નમાં પણ તે જાગતો, સુષુપ્તિનો સાક્ષી પ્રમાણ; અવ.
નહીં ત્રણ અવસ્થા તેને વિષે, તુર્યાં પદ પોતે પુરૂષ પુરાણ— અવ. ૩
ચૈદ લોકમાં ખેલે તે એકલો, ખીજાં એ વિણ જગમાં ન જાણ; અવ
નહીં લોક તે જેના સ્વરૂપમાં, જે છે ચિદ્ધનજગ અધિષ્ઠાન—અવ. ૪.
સચ્ચિદાનંદ જ્યોતિ સ્વરૂપ છે, જેનાં ખેલે તે વેદ વખાણ; અવ.
એવા આતમરામને ઓળખો, એક અનુભવ સત્ય પ્રકાશ— અવ. ૫.
એક મુક્તિનો મારગ એજ છે, એવું વેદ શ્રુતિ શાસ્ત્ર પ્રમાણ; અવ.
જીવનમુક્ત થઈ જગમાં રમો, મેલી જૂઠી તમે તાણાતાણ— અવ. ૬.
ઉત્તમ દેહ ધરી ભૂલે આતમા, એવા નર મહા પાપની ખાણ; અવ.
સચ્ચિદાનંદ પ્રહ્લને ભેટિયા, તેણે કીધા અખૂટ કમાણ—અવ. ૭.

સત્યાનંદ.

શ્રી ભુજનિવાસી.

પદ ૧ જંગલો.

અખતો મનવા મેરા, કરલે પ્રહ્લ વિચાર;
જન્મ મરનકો રોગજ નાસે, આપહિ પંથકો પાઝ—અખતે ૧
મેંસો કોન જગતસો કીનસોં, કર ચેહી નરધાર;
મનહીં એક સકલકો કરતા, રબુ સર્પવત્ સંસાર—અખતો. ૨.

ભૂત પંચકો દેહ મેં નાંહીં, નાંહીં મેં અક્ષ વિકાર ;
 તાતેં ભિન્ન નિરામય પૂરન, નહીં ભીતર નહીં પાર—અખતો ૩.
 દેખિયે સુનિયે દ્રવ્ય પદારથ, મિથ્ય મૃગ જલ વાર ;
 સત્ત્વિદ્ આનંદ પ્રહ્લ અખંડિત, વ્યાપાક વાર ન પાર—અખતો. ૪.
 તાખિન ઐર અનેક સાધનતેં, નહીં હોવે નિસ્તાર ;
 સત્યાનંદ ગુરુગમસેં પાવેં, તજ જગ ભજ કિલતાર—અખતો. ૫.

સાજન.

પદ ૧. રાગ. (કટછી કાફી) તઝ.

મન મૂરખ કીંઅ ભરમાણે, નિજ રૂપ નથો તું જાણે— ટેક.
 રીઆલ રૂપેયા નોટું કરીએં, ગીની તીજેરી તેંમેં ભરીએં ;
 હિતા હુતાથી ત્રાણે, નિજ રૂપ નથો તું જાણે— મન. ૧.
 નેકી ખદી તું કીંઅ નથો ન્યારિયેં, કરી અનરથ પિંઢજા કમ સારીએં ;
 હકકે કીંન સુંઝાણે, નિજ રૂપ નથો તું જાણે— મન. ૨.
 કૂડાં કરમ કરીએંતો ભારી, લગી દુનિયાસેં યારી ;
 ફિરને દેશ દુરાણે, નિજ રૂપ નથો તું જાણે— મન. ૩.
 સાજન ચે સુણ મૂઠ અભાગી, ન્યાર મોહ નિદ્રાસેં જાગી ;
 થીને તું તડે ઠેકાણે, નિજ રૂપ નથો તું જાણે— મન. ૪.

સાસતિયો કાઠી.

ભજન. ૧.

વાયક આવ્યાં દો જનાં, ત્રીભું કેમ સમાય ;
 ગુરુના પરમોધા વીરો કેમ રહિયે, સાધ હોઈ ઘરે કેમ રહિયે. ટેક.
 તોરલ પેટે પુતર જનમિયાં, પારણું આંખાની સાથરે ;
 પવન હીંચોળા નાંખજે, રક્ષા કરે સ્થુનાથરે— વાયક. ૧.

- ખાઇરે પાઠોશણુ ઝેનડી, સાચી તાહેરી સાખરે ;
મારે જ્ઞવું ધણીને વાયકે, ખાળક માહેરું રાખરે— વાયક. ૨.
- મોટાં ઘરનાં માનવી, અમથી જીવ્યાં ન જાયરે ;
તમારે જ્ઞવું ધણીને વાયકે, ખાળક આકુળ થાયરે— વાયક. ૩.
- વાયકે જતાં દીઠી વાંદરી, ઊંચી મારે છે ઠેંકરે ;
ઉરમાં રાખ્યાં એણે ખાળકાં, સાચી પ્રીતની ઠેકરે— વાયક. ૪.
- વાંદરીને વાચા ઉપની, સાંભળ તોરલ નારરે ;
મારાં તો મારી પાસ છે, હૈડાનાં હારરે— વાયક. ૫.
- તમે આલ્યાં રાણી વાયકે, પારણું આંખાની ડાળરે ;
એક કોળીડાને કારણે, પુતર કેમ વિસારરે— વાયક. ૬.
- પુતર સંભારી પાનો ચડયો, શ્રદ્ધ છે પીડ અધીરરે ;
થાન હતાં તે થરહુર્યાં, તોરલે છાંડ્યાં શરીરરે— વાયક. ૭.
- સાક્ષતિયાને સાંસો પડયો, ઝેદિલ હુએ ખહુ ઝેલીરે ;
ગતમાં લેખાં માગશે, તોરલ આંચો ક્યાં મેલીરે— વાયક. ૮.
- શખ ખાંધી મસ્તક ધર્યું, આલ્યો ધણીને દરખારરે ;
મોટ ઉતારી પાયે નમ્યો, ગત જ્યાં આરાધે કિલતારરે— વાયક. ૯.
- સતીરે તોરલને વિનવે, ઊઠો નિદ્રાને છેડીરે ;
તમારે ઊઠે જ્ઞેત જગશે, ઊઠો આળશ મોડીરે— વાયક. ૧૦.
- સોનાં રૂપાના ખાન્નેઠિયા, દીપક રગિયા ચારરે ;
સાક્ષતિયો કાઠી હુરને વિનવે, અલખ તારો આધારરે— વાયક. ૧૧.

સુદામા.

ચોપાઈ કકકો.

- કમલ નયન નારાયણુ સ્વામી, ખસે દ્વારિકા અંતરજમી ;
વાસુદેવ સંકર્ષણુ છાળે, પ્રદ્યુમ્ન અનિદ્દ ગિરાળે. ૧.
- કક્કા કક્કિબુગ નામ એધારા, પ્રભુ સમરો લવ ઉતરો પારા ;
સત સંગત કર હુરિરસ પીળે, જીવન જન્મ સકલ કર સીળે. ૨.

- अण्णो जेजे सकल जडाना, जडों गावै जेह पुराना ;
 निजय नाम हरिको दीजे, अरनकमलको ध्यान धरीजे. ३
 गंगा गुन गोविंदको गाओ, मायाजल लूनी मत जओ ;
 धन जेजत तन रंग पतंगा, छिनसें छार डोत यह अंगा. ४.
 घघा घट घट जोलत लाध, जल थलमे प्रभु रहै समाध ;
 उंच नीच ग्याने करी देओ, ओकही प्रह्न सकलमे देओ. ५
 नन्ना निगम जोज करी देओ, दुजे अमर कोउ नहि देओ ;
 सप्त द्वीप अरु चौह प्रह्नं डा, तामहीं छाय रहै नव थं डा. ६.
 अन्धा अन्ध निश्चय करी राओ, मिथ्यावाद जुठ नहीं लाओ ;
 सत्य शब्द तप डोत प्रमाना, गूठ जयन सो पाप समाना. ७.
 छष्टी छल जल तजे अकारा, निरमल नाम जपो ओक सारा ;
 काम कोधको तजे प्रसंगा, सहा रहो संतनके संग. ८.
 जज्ज जपो जगतपति धशा, जडों ध्यावे सुर तेतीसा ;
 निशंवासर रहिये लय लाध, हरि पद कमल सहा सुअहाध. ९.
 अञ्जोर न डीजे लाध, शिरपर काल रह्यो मं डाध ;
 चेतन डोय हरि शरने रहिये, काल त्रास काडेकों सहिये. १०.
 निमिष निमिष हरि रूप निहारो, अन्तते ध्यान पलक नहीं टारो ;
 आठोन्म रहो लव लाध, अन्त अरनगे रहै समाध. ११.
 टंका टारे जगको नाता, नहि डोय मात पिता सुत आता ;
 हरिसम डेतु नहीं डोय अपना, जगव्यवहार रेनडा स्वपना. १२.
 ठंठ ठाठुर परम सनेही, अतने यही दीनी सुर देही ;
 नर देहीको लावो दीजे, प्रेमभगन डोय हरिरस पीजे. १३.
 डामाडोल अन्त नहीं करे, हृदये ध्यान हरिको धरे ;
 अन्य देव काहीकों ध्यावो, द्रढ विश्वास विष्णु गुण गावो. १४.
 ढंढ ढंढनकों कहुं जध, राम राम प्रभु रहै समाध ;
 पिंड प्रह्नांड रह्या लरपूरा, सहा निकट हरि जाह्य न हूरा. १५.
 नन्ना नाम हरिको दीजे, हरि लक्ष्मणकी सेवा कीजे ;
 साथी लक्षित लगवानको लावे, प्रेम सहित रसना गुण गावे. १६.
 तत्ता तेरी सकल कमाध, नरदेही सुभीरन पाध ;
 हरि लज्ज गर्वासाते छूटो, रामनाम ओसो धन छूटो. १७.

- यथ्या थोरा लवन लाध, हरि णिन जन्म वृथा सण जठ ;
 येतन होय हरि नाम ह्व्यारे, तन मन त्रिविधि ताप निवारो. १८.
 हृष्टो हृष्टो जग व्यवहारा, माया जल अंध्यो संसारा ;
 अंधनते छूटनेकां आहुये, शरन जय संतनके रहिये. १९.
 धद्धा धरनीधर सण मांडी, संतनके प्रभु सदा सहाय ;
 सदा समीप निमित्त नहि टरही, लज्जजनोन्धी सेवा करही. २०.
 नन्ना नेह हरिसों लावो, प्रेम भगन रसना गुण गावो ;
 पाअंड धर्म तजे भम आता, संत सङ्गनेकां दीजे साथा. २१.
 परपा पूरण जन्म गुमायो, गुनाणाद प्रभुके नहि गायो ;
 माया लर्म लूली रहे अंधा, जन्म गुमायो करी करी धंधा. २२.
 कृष्ण करी करी मोहके कंदा, अजहु न येत्यो भूरण अंधा ;
 गुरु अरनकी धर मन आशा, हरि लज भेरे जमकी त्रासा. २३.
 गण्णा जोतो अमृत णानी, स्नेह प्रीत रसना गुन ग्यानी ;
 हरि हीरा इहये धरी राणो, कटुक अयन मुणते नही लाणो. २४.
 लल्ला लूयो मन समजवो, जसो लव जल डेर न आवो ;
 असी लक्षित करे मन मेरा, जरा भरन होवे नही तेरा. २५.
 भग्ना मोहजल लव लारी, हीमर झल भीन संसारी ;
 दियो जल जम द्विस्त आडेर, हरि णिमुण पर देत हडेर. २६.
 यही अवसर नही वारंवार, ताते पुनि करत पुकारा ;
 हे मन मित्र अतुर सम जना, णिप रस छांडी लजे लगवाना. २७.
 रेश रटना हरिसों लावो, हीरा जन्म वृथा न गुमावो ;
 असा हीरा जे गुम जठ, अवसर यूक डेर पछताठ. २८.
 लाल अमोदक हे मन हरनां, तन लंडार जतन करी धरनां ;
 प्रभु लाल गुरु देव लभाया, तृष्णा लोल सणे लूलवाया. २९.
 वण्वा गुरु णलिहारी नेये, नेसे अस्तु अगोचर लडिये ;
 वारंवार नमहुं पढ माथा, हरिपढ कमल अरन चित्त जता. ३०.
 सस्सा सतगुरु कडों अडाठ, महुिमा मुणते अरणी न जठ ;
 चित्त लगे सतगुरुके अरनां, रसना अेक कडां लगी अरनां. ३१.
 भीय दियो गुरु अपनी ओरा, माया कंढ पलकभें तोरा ;
 निरलय लये पाप सण लागे, जण गुरु अरनेंभे चित्त लागे. ३२.

- શોચ બિચાર મિટે જીવ જગતે, દીપક જ્ઞાન દિયે ગુરુ તળતે ;
 નસ્યો તિમિર ભયો પરકાશા, કોટિ કોટિ રવિ પૂરન પાસા. ૩૩.
- હરિ ગયે પાપ પરાછિત આપે, શ્રી ગુરુ ચરન કમલ પરતાપે ;
 જેસે ધુન્દ ચહુ દિશી ઘેરા, પ્રગટ ભાનુ જળ ભયા ઉબેરા. ૩૪.
- લેવેકું હરિજીકો નામા, દેવેકોં અન્ન દાન બખાના ;
 ધરનેકું પ્રભુજીકો ધ્યાના, સેવનકોં ગુરુ ચરન પ્રમાના. ૩૫.
- પરમ અર્થ આનંદ ગુન ગાવો, સખ સંતનકે, શીશ નમાવો ;
 પતિત દીન હે દાસ સુદામા, નમસ્કાર સદ્ગુરુ ભગવાના. ૩૬.

સુંદરજી.

લાવણી.

- શાને માટે શોચ કરે છે, પ્રભુ કરશે તેમજ થાશે ;
 ધારેલ મનના મનસુખા તે, સરવે ક્ષેત્રમાં જાશે. ટેક.
- પ્રભુ ઇચ્છાવિના કાંઈ નથી બનતું, કરતા હરતા જગસ્વામી ;
 મન જાણે જે મેંજ કયું, પણ કરનારો અંતરજામી— શાને. ૧.
- પાંચ ભાઈ જે પાંડવ કહિયે, જેના સારથી જગ કરતા ;
 એવા નર તે મહાસુખ મૂકી, દુષિયા થઈ વનમાં ભમતા— શાને. ૨.
- હરિશ્ચંદ્ર મહારાજ બળિયો, રાજ રૂડી રીતે કરિયું ;
 પણ પરમેશ્વર કેળ્યા ત્યારે, નીચ ઘરે રહી જળ ભરિયું— શાને. ૩.
- નળરાજ સતવાદી કહિયે, જેની દમયંતી રાણી ;
 અરધે વસ્ત્રે વનમાં ભમિયાં, નવ મળિયાં અન્નને પાણી— શાને. ૪.
- બુવો સતી સીતાજી મ્હોટાં, જેના જગ કરતા સ્વામી ;
 તેનું રાવણ હરણ કરી ગયો, ત્યારે સતી મહાદુઃખ પામી—શાને. ૫.
- એવા મોટાને દુઃખજ પડિયું, ણીજાની તો શું કહિયે ;
 કહે સુંદરજી કરી વિનંતી, હરિ રાખે તેમજ રહિયે— શાને. ૬.

સુંદરદાસ.

સંવત ૧૭૧૦ માં હતા.

પદ ૧ રાગ કેદારો.

કોઇ પીવે રામરસ ખ્યાસારે ;	
ગગનમંડળમેં અમૃત સ્રવે, ઉન મુનીકે ઘર વાસારે.	ટેક.
શીશ ઉતારી ધરે ધરતીપર, કરે ન તનકી આશારે ;	
એસા મહીંગા અમી બિલાવે, ખટ રૂતુ બારહ માસારે—	કોઇ. ૧.
મોલ કરે સો છકે ફરતે, તોલત છૂટે વાસારે ;	
જો પીવે સો જુગ જુગ જીવે, કબહુ ન હોય બિનાસારે—	કોઇ. ૨.
યહુ રસ કાજ ભયે નૃપયોગી, છાંડે ભોગ બિલાસારે ;	
સેજ સિંહાસન બેઠે રહતે, ભસમ લગાઇ ઉદાસારે—	કોઇ. ૩.
ગોરખનાથ ભરથરી રસિયો, સોઇ કબીર અભ્યાસારે ;	
ગુરુ દાદુપરસાદ કહ્યુ ઇતકે, પાયો સુંદરદાસારે—	કોઇ. ૪.

સૂન્ને.

પદ ૧ કાગળ.

કાગળ કૃષ્ણજીને આપજો સંભારીરે ;	
ઓઘવજી મથુરા જઈને એટલું કહેજો, પલ મ રેંજો,	
મથુરા મોરારિ આરિરે.	ટેક.
આઠ દહાડાની ઓઘી હરિ તમે કીધીરે,	
પામ્યા ભોગવિલાસ રાજ શુદ્ધ ન લીધીરે ;	
તે માટે કુબજ સંગ લાગો રંગ અતિ ઉમંગ,	
અનંગ અંગ ધારી ધારીરે—	કાગળ. ૧.

કાનાને કામણ કીધાં કુળજાએ કેવારે,
 દીસે મંત્ર જંત્ર તંત્ર ઠાઠ એવારે ;
 તે માટે વશ થયા ભગવાન પામી માન કૃષ્ણ કાન,
 એમ કહે ભૃષુભાનની દુલારી લારીરે— કાગળ. ૨.
 તારા નેહમાં તલખે દેહી કૃષ્ણ કાળારે,
 જોવા નિત તલખે મન મોહન મારારે ;
 વપુ વર્ણુ તમારૂં રૂપ. ગુંજમાલ તિલક લાલ નેન વિશાળ,
 કાજળ રેખ કાળી કાળીરે— કાગળ. ૩.
 સંદેશે શામળાને કેજે શીશ નામીરે,
 તારા વિના મારી દેહુ તે સુકાણીરે ;
 સુબના સ્વામી અમારો એટલો દાવો મુખ ખતાવો,
 ગોકુળ આવો પાછા જાઓ, મથુરા મોરારિ આરિરે— કાગળ. ૪.

પદ ૨ રાગ એજ.

ઓધવજી કહે સાંભળોને વજ્ર નારીરે ;
 કૃષ્ણજી કંસને મારી જશ વધારી આવશે મોરારિ આરિરે. ટેક.
 સલ તોસલ મલ અતિ ખળવાનરે,
 ગજ મુષ્ટિક ચાણૂર આદિ ભટનામરે ;
 સુભટ સરવે મારી દંત ઉખારી સભા મોબરી સિંહરૂપ
 ધારી ધારીરે— ઓધવજી. ૧.
 સાલવ શિશુપાળ જરાસંઘ જોધારે,
 દંત વક્ર આદિ ધર્મ મારગ રૂંધ્યારે ;
 નિશિચર પ્રખળ ગોર અતિ કઠોર નારી ચોર આદિ દુષ્ટ
 મારી મારીરે— ઓધવજી. ૨.
 જરાસંઘ મારી સહદેવને રાજ દીધારે,
 એકસો સોળહજાર કન્યા વારી લીધારે ;
 રાજના છોડ્યા ખંધ કૃપાનંદ શ્રીમુકુંદ સુખ અંદ ગોવિંદ
 ગિરિધારી ધારીરે— ઓધવજી. ૩.

એકસો અષ્ટ સોળ સહસ્ર ધરનારીરે,
 દશ દશ પુત્ર પામ્યા સહુ કહે પ્રહ્મચારીરે ;
 એક એક કન્યા પામ્યા હરિ નેહના કામી સુબના સ્વામી ;
 અંતરજામી ભૂમિ ભાર ઉતારી તારીરે— ઓધવળ. ૪.

સૂરદાસ.

શાકે ૧૪૫૦ સંવત. ૧૫૮૫માં જનમ્યો હતો.

પદ ૧ ધ્રુપદ (ચૌતાલ રાગ સારંગ).

ચકકે ધરન હારે, ગરૂડ હુંકે અસવારે ;
 નંદકે નંદન, મેરો સંકટ નિવારે— ચકકે. ૧.
 જમલા અર્જુન તારે, ગ્રાહતે ગજકોં ઉગારે ;
 નાગકે નયન હારે, મેરે પ્રાણ હું તે પ્યારે— ચકકે. ૨.
 ગિરિવર કરપે ધારે, ધન્દકો ગુમાન ઉતારે ;
 પ્રજકે રખનહારે, વિવિધ વિચારે— ચકકે. ૩.
 ધ્રુપદ સુતાકી ઘેર. નેકહુ ન કીની વેર ;
 અખકી વેર સૂર, સેવક હૈ તિહારે— ચકકે. ૪.

પદ ૨ આરતી પ્રભાત.

આરતી શ્રી જગનનાથ, મંગળા કરી ;
 પરશત ચરણારવિંદ, આપદા હરી ટેક.
 ઘનન ઘનન ઘટ વાળે, વાજે ઝેનુ ખંસુરી ;
 તાલ મૃદંગ વાળે, વાળે નાદ ખંઝરી— આરતી. ૧.
 કનક મ્હોલ દીપ ધામ, જ્યોત જગમગી ;
 નવ નિદ્ધિ અષ્ટસિદ્ધિ, દ્વારમાં ખડી— આરતી. ૨.

ધન્દુ બિહુ શંખ વાગે, રોહણી ખડી ;	
શ્વેત ગંગા મારતંડ, આનંદ ભરી—	આરતી. ૩.
દેવ મુનિ દ્વાર ઠાકે, વેદ ગોચરી ;	
ધન ધન સૂરદાસ કહે, આજકી ઘડી—	આરતી. ૪.

પદ ૩ આરતી.

અવિનાશ પદકે પ્રાતઃવક્ષ, કરત મંગળ આરતી.	ટેક.
ત્રીન ગુન આર વેદ, સાત વાર પંદર તિથિ ;	
આદ્યદેવી હિંગળાજ, સમરૂં સ્વામી ગણપતિ—	અવિનાશ. ૧.
ચંદ્ર સૂરજ ધરા અંબર, નવ લક્ષ તારા તે અતિ ;	
નવે નાથ સત્યાવી નક્ષત્ર, ચોવા સિદ્ધકે આદસતી—	અવિનાશ. ૨.
શુક, શ્યામ, ગોરખ, વીર હનુમત્, ગરૂ, લક્ષ્મણ છ જતી ;	
દશે દિક્પાળ ઇન્દ્ર બ્રહ્મા, શિવ નારદ તુંબર શક્તિ—	અવિનાશ. ૩.
અઠાસી હબર સહસ્રરૂષિ, કોડ તેતરીસે તે અવી ;	
ધ્રુવ અંબરીખ પ્રહલાદ, બળકર્ણુગજનન તે આપ સતી—	અવિનાશ. ૪.
સપ્તકોટિ મેઘ માળા, ઇન્દ્રને ઐરાવતી ;	
કાશી બદ્રી કેદારનાથ, સ્વર્ગ પિયાળે ગોમતી—	અવિનાશ. ૫.
અષ્ટકુલ પર્વત સપ્ત સાહેર, ભાર અઠાર વનસ્પતિ ;	
નવસે નવાણું નદિયો, શ્રી ગંગા યમુના સરસ્વતી—	અવિનાશ. ૬.
અનહુદ વાળાં અખે મોલાં, વાજત ભેરી નોખતી ;	
નિરમળ રૂપ નિરખત રામ, સૂર હરિકી વિનાતિ—	અવિનાશ. ૭.

પદ ૪ રાગ વિભાસ.

નંદકો નઠોરો કાનો ભોર ભયે આયો.	ટેક.
કૂડો મોયે કોલ દિયો, મેદે મન સાચો ભયો ;	
હતીકોં મેં તો હાર દિયો, ગાંઠકો શુમાયો—	નંદકો. ૧.

દીપક જમાય લિયો, સોલહી શૃંગાર કિયો ;
 સેજ તો સમારી રહી, લોજન ન ભાયો— નંદકો. ૨.
 ચકવા ચકવી પાયો, રેની કેરો અંત આયો ;
 સૂર શામ રીઝી રહે, રાધેકોં મનાયો— નંદકો. ૩.

પદ ૫ રાગ એજ.

છાંડ દે ગલેકી ઘેયાં કાના, ભોર લયો અંગનાં. ટેક.
 દીપકકી ભેત ગઇ, અંદ ગયો ગગના ;
 મુખકો તામ્બુલ ગયો, નેનાં ગયો અંજનાં— છાંડ દે. ૧.
 હાથ કારી ચૂરી સોહે, ઉપર સોહે કંગનાં ;
 ખાંહે તો ખાબુખંધ સોહે, માથે ફૂલ નગનાં— છાંડ દે. ૨
 હેરે હેરે ઘંટ ખાજે, ઝાલરીકો અનનાં ;
 ભાનુકો પ્રકાશ લયો, જગો કુંવર નંદના— છાંડ દે. ૩.
 મેરે મન તુંહી તુંહી, તુંતો મેરે તનનાં ;
 સૂર શ્યામ કહે પ્રભુ, રાખો મોહે શરનાં— છાંડ દે. ૪.

પદ ૬ રાગ એજ.

કહારે ગુમાઇ રેની, કહારે ગુમાઇ ;
 કહો મારા બહાલા, રેની કહારે ગુમાઇ. ટેક.
 સમી સમી સાંજે વાલો, ખાહેર જો પધાર્યા ;
 સૂરજ ઉદય લયો, સુરત દેખાઇ— કહો મારા. ૧.
 ચાર પહોર રેનીકા, ચાર ભુગ વઇ ગયા ;
 નેનનમેં મોથે નીંદ ન આઇ— કહો મારા. ૨.
 મનરે માને લ્યાં, જાઓ છો મોહનજી ;
 આંહીરે આવો તો, ખાવા નંદકી દુવાઇ— કહો મારા. ૩.

सूर श्याम कडे प्रभु तिहारै मिलनकुं ;
हुरि अरनमे' चित्त, रह्योरे दोबाध—

कहो मारा. ४

पद ७ प्रभात.

जगिये अजराज कुंवर नं दके हुलारे ;
न दके हुलारे लाल यसोदाके प्यारे. टेक
चिरियांकी अरअराट लध, छुपन लगे तारे ;
अंद्रकला हीन लध, रविडे उजारे— जगिये. १
मथुरामे' जन्म लीओ, गोकुल पधारे ;
कंसके निरवश कियो, पूतना पछारे— जगिये. २.
अजपर जय इंद्र कोप, गोवरधन धारे ;
प्रभुण पतित पावन, अविचल अह पारे— जगिये. ३.
जमुनामे' गेह गीरी, गुवाल आल हारे ;
काली नाग नाथ्यो ताते', कृष्ण लयेकारे— जगिये. ४.
अंसुरनके नाश कियो, देवता सुधारे ;
सूर श्याम शरणु सार, लीजिये हुमारे— जगिये. ५.

प्रभाती पद ८ राग लैरव.

मे' योगी यश गाथारे, आगामे' योगी यश गाथारे. टेक.
तेरे सुतके हरशन कारणु, मे' काशीसें धायारे ;
परंअह पूरणु पुष्पोत्तम, सकल लोक जश छाथारे— मे' योगी. १.
अलख निरंजन देभनकारन, सकल लोक फिर आयारे ;
धन तेरो लाग यशोदा रानी, जिन जैसा सुत जथारे—मे' योगी. २.
गुनन अडे छोटे मत लूको, अलखरूप धर आयारे ;
लावे सो लीजे रावर, करो आपनी हाथारे— मे' योगी. ३.

जनकी चिडियां च्या च्यां गोले, पंछी करे पोकारा ;
 रजनी पीती और लोर लये हुय, धर धर पुढ्यां कमाडा—जगो. १.
 धर धर गोपी मही वलोवे, उंकलु का ठिमकारा ;
 हडीं हूधका लयां कटोरा, साकर पोर उरा— जगो. २.
 धेनु उडी जनमे आली, संग नडीं गोवाला ;
 गोवाल गाल सभ द्वारे ठाडे, अस्तुति करत अपारा—जगो. ३.
 शिव सनकादिक और प्रह्लादिक, गुणु गावे प्रभु तेरा ;
 सूरदास ललिहार चरनपर, चरणुकमल चित्त भेरा— जगो. ४.

पद १० प्रभात लोपाल.

डालरकी^१ लकडी, डुरि मेरे डालरकी लकडी. टेक.
 जपके लये तपके पाये, पकडी सो पकडी— डुरि मेरे १.
 तुम आये ओधा जेग शिखावन, सो भेनें नांहुि करी—डुरि मेरे. २.
 जेग ओधा मोह्ये पारे लागत हुय, ज्यों कडवी काकडी—डुरि मेरे. ३.
 सूर कडे जेग उनकें अडिये, जके चित्त करे अकरी— डुरि मेरे. ४

पद ११ राग लैरवी.

सांवरी सुरत ते कहांसे पाध, गाध कुणज ते सांवरी. टेक.
 कहांते जप तप साधन कीने, कहांते गंगाजमे नाध— गाध. १.
 कहांते काशी करवत लीने, कहांते लैरव जप पाध— गाध. २.
 कुणज कडे गाधमे कछु नडीं कीने, अंजन घशी घशी लाध—गाध. ३.
 सूर श्याम प्रभु तिहारे मिलनकुं, संकट दियो मिटाध— गाध. ४.

१ डालर नामतुं पक्षी जन्मतां वेंत पोताना पगमां भाणामांथी ओक
 काधने कडे राधेजे जे भरलु पथरित तेने छारतुं नथी.

पद १२ राग ऐन.

मुष हेभनकुं आध, प्यारे लालको मुष हेभनकुं आध.	टेक.
काल मुष हेभी गध दधि भयन, नत गयो भिकाध—	प्यारे. १.
दाम दोगणो लाल योगणो, धर गौणछियां भीआध—	प्यारे. २.
आध धाध भडी लवनमे, लाललकुं हीओ नगाध—	प्यारे. ३.
सुनी प्रिय भयन छे नं दलाला, नागरी निकट भुलाध—	प्यारे. ४.
सूरश्याम प्रलु तिलारे मिलनकुं, अरलुकमल व्यत्त लाध—	प्यारे. ५.

पद १३ राग काशी.

नाथ केसें गजको भंध छोडायो, ओही अचरन मोडे आयो.	टेक.
गज ओर आहु लउत नल लीतर, लउत लउत गज हार्यो ;	
नवलर सूठ रहि नल उपर, तण हरि नाम पुकार्यो— नाथ केसें. १.	
शिवरी के ओर सुदामाके तांदुल, इयी इयी लोग लगायो ;	
दुर्योधनका मेवा ताग्या, लाल विदुर धर पायो— नाथ केसें. २.	
पेठ पताल कालीनाग नाथ्यो, देणपर नृत्य करायो ;	
गिरि गोवरधन करपर धार्यो, नं द धर लाल कहायो— नाथ केसें. ३.	
अगासुर भार्यो नगासुर भार्यो, दामानल पान करायो ;	
स्थंल देडी हुरणकंस भार्यो, नरसिंह नाम धरायो— नाथ केसें. ४.	
अनमेल गज गुनका तारी, द्रुपदीको चौर पूरायो ;	
पय पान करत पूतना भारी, कुणजको इप ननायो— नाथ केसें. ५.	
कौरव पांडवको युद्ध रयायो, कौरवको मार उठायो ;	
दुर्योधनको मान घटायो, मोडे लइसो आयो— नाथ केसें. ६.	
सण सणियन मिल कंगन गांध्यो, देशम गांठ भंधायो ;	
छूटे नही राधाको कंगन, किस निधि धनुष उठायो—नाथ केसें. ७.	
छांड पावडी आदे धाये, जेगी गरुड जोलायो ;	
नलपूडत गज राभलियोरे, वैकुंठ धाम पहुं आयो— नाथ केसें. ८.	

जोगी जडो ध्यान धरत छे, ध्यान धरत नहि आये ;
सूरदास प्रभु तिहारै मिलनके, यशोदाकी धेनु चराये— नाथ केसें. ६.

पद १४. राग बैरवी.

हरि दरशनकी आसी, मेरी अभियां— टंक.
तेरे कारण कुंवर कनैया, करवत लडंगी काशी— मेरी. १.
केसरके तिलक मोतनकी माला, गंदाजनके भासी— मेरी. २.
आंभ डाल पर कोयल जोले, जोलत जयन उदासी— मेरी. ३.
सूर श्याम प्रभु तिहारै मिलनकी, आश सदा अविनाशी— मेरी. ४.

पद १५ राग आशावरी.

हेजो अहलुत अविगतिकी गति, केतेक रूप धरे हरि हो। टंक.
जल थल पंच यतुर त्रय उरसें, सो अण कोन परेडे हो ;
जके नाल लये अह्लादिक, सकल गिन्ध जसु साधे हो— हेजो. १.
तिनको नार छिनो अजयुर्वात, गांड तगासें गांध्यो हो— हेजो. २.
जिन श्रवन निज जनकी गिपदा, सुनी गरुडासन तल धाये हो ;
निज श्रवननी हरि सुनत यशोदा, हुलरावी गुन गाये हो— हेजो. ३.
गिन्ध लरन पोषन सण समरथ, भाजन अज आये हो ;
रूप गिराट रोम प्रति कोटिसो, पलनामे जुल रहै हो— हेजो. ४.
जिन लुज भर गांड रावन भारेके, हरिष्यकश्यप उदर गिहारे हो ;
सो प्रभु पकरी पकरी अज युवति, नायेनेकु पिघारे हो— हेजो. ५.
ज मुण्डो अह्लादिक लोचन, शंभु समाधि लगाये हो ;
सो मुण्ड युंणती मडिरी यशोदा, हूध लार लपटाये हो— हेजो. ६.
सुरनर मुनि जडो ध्यान न पावत, शेष सहस्र मुण्ड गाये हो ;
सोय सूर देह धरी आये, गोकुल गोप कडाये हो— हेजो. ७.

पद १६ राग धनाश्री.

तज मन हरिविभुभडो संग, लडे संग कुमति छिपगत ;
 होत लजनमे' लंग. टेक.
 क्या लयो व्यालकुं हूध पिवाये, विष नहीं तजत लुजंग-तज मन १.
 क्या लयो भरडो अगरेडो लेपन, श्वानहीं नावत गंग—तज मन. २.
 कागकुं क्या कपूर युगायो, तजत न गुनडो रंग— तज मन. ३.
 क्या मर्कटकुं अंग आलूषण, दुर्जनको सतसंग— तज मन. ४.
 सूर कडे प्रलु कावी कामलियां, अढत न हुजे रंग— तज मन. ५.

पद १७ आल डेरवानी.

हरिको मिलने सुदामाल आये, सुदामाल आये ;
 लडो कहुयो समाचार, मिलने सुदामाल आये. टेक.
 दाटे टुटे कपडे हमार, हो कपडे हमार ;
 मे' तो दुर्गल तेरे दास— मिलने. १.
 मुष्टि अेक ताहुल लाये, हो ताहुल लाये; लाये भगल छुपाये—
मिलने. २.
 हसी गोले रानी इकमणी, हो रानी इकमणी ;
 डोणु लगे तमारा ब्रात— मिलने. ३.
 भालपणुके मित्र हमार, हो मित्र हमार ;
 लणुत अेक निशाल— मिलने. ४.
 सूरदास अरणु भलिहार, हो अरणु भलिहार ;
 मे' तो जन्म जन्म तेरे दास— मिलने. ५.

पद १८ आल अेव

राधेकृष्णु कडो मेरे थ्यारे, लजे मेरे थ्यारे ;
 लजे गोविंद गोपाल; राधेकृष्णु कडो मेरे थ्यारे. १.

कृष्णकुक्षी लाल लाल अणियां, डो लाल लाल अणियां ;
 जेसी भीलीरे गुलाण, राधेकृष्ण कडो मेरे थारे. २
 शिरपर मुकुट गिराजे, डो मुकुट गिराजे ;
 अंशी शोले रसाण, राधेकृष्ण कडो मेरे थारे. ३
 पीतांबर पटकल वाली, डो पटकल वाली ;
 कठे मोतनडी माल, राधेकृष्ण कडो मेरे थारे ४
 शुभ काने कुंडल नणके, डो कुंडल अणके ;
 तिलक शोलेरे ललाट, राधेकृष्ण कडो मेरे थारे. ५
 सूरदास अरणु गलिहारी, डो अरणु गलिहारी ;
 में तो जन्मो जन्म तेरे दास, राधेकृष्ण कडो मेरे थारे. ६

पद १८ राग जींजाटी.

धाय गोविंद गनेंद्र ओधार्यो, धाय गोविंद गनेंद्र ओधार्यो. टेक
 अहर पहर कुररात पीठ पर, अरन गमन कियो गड्ड गिसार्यो—

धाय गोविंद. १

येचत आहु अही गज पदके, गिडल लयो डुरि नाम पुकार्यो

धाय गोविंद. २

नेन नासिका रही हूणनके, कमल नेन हेणत ललकार्यो—

धाय गोविंद. ३

काटयो कुंद अक धारासां, अघ मोचन डीअे कुंजर तार्यो—

धाय गोविंद. ४

सूरदास प्रभु पद परशतही, ईंद्रहमन गैकुंठ सिधार्यो—

धाय गोविंद. ५

पद २० राग ऐज.

तणलगमें गैकुंठ न जेडो, तणलगमें गैकुंठ न जेडो ;
 सुन प्रहलाद प्रतिज्ञा मोरी, जणलग छत्र तोडे न डैडो. टेक.

निरगुन सहगुन सणमे' हुंढयो, तो सभ लकत कहुं नहि पैंयो ;
 आरि पदारथ धरी, अरननपर, कुटंभ सहित णंकुंढ पैंयो— तण. १.
 शिव सनकादिक आदि प्रह्लादिक, आ लीला उनही समजैछो ;
 सूरदास संतनके डारण, धरी धरी हेहुमे' अछो— तण. २.

पद २१ हुमरी.

नां श्रीनो ते' हरिको सुभरन, सण दिन वृथा गयोरे. टेक.
 असे' दान पुन्य नां श्रीनो, तीरथ पाछं न धर्योरे ;
 काम क्रोधमे' वसी रह्यो ह्य, छल शीण्यो नयो नयोरे— नां. १.
 बालपनां ते' जेल गुमायो, अग्र तुं तड़न लयोरे ;
 भूढा लया ऊं वायन धेर्यो, ये दुःख सह्यो सह्योरे— नां. २.
 मुंड मुंडाछ जटा अघाछ, जेगीराज लयोरे ;
 परमारथ कछु कर नां शक्यो, पीछे उलटो लटक रह्योरे— नां. ३.
 जगको अंधन तेहीं कंठन, जे कोछ आन इसेरे ;
 सूर कहे कोछ निकसत नांहीं, लजनगिना कोटि उपाय करे— नां. ४.

पद २२ हुमरी.

अंशीकी टेर सुनाछ दान, कुंजन अत छीप गयोरे. टेक.
 सण सणी मिलके हुंढन निकसी, कहां गये नंद किशोररे,
 श्री राधेछु किरत ह्य अनमे', यशोमती सुत कहां गयोरे— अंशी. १.
 छक गोपीकुं लेकर दाना, अंतर ध्यान लयोरे ;
 नटवर रुप धर्यो' दाना, गोपियन षीग्र प्रगट लयोरे— अंशी. २.
 सूरके स्वामी निकट जण आये, अपटी डे अरन अह्योरे ;
 श्रीवृषलान हुलारीके आगे', करज्जेडी अटो रह्योरे— अंशी. ३.

પદ ૨૩ રાગ એજ.

જનમ સખ ખાતનમેં ખીત ગયોરે.	ટેક.
ખાર ખરસ ગયે લરકાઈ, ખીસે જોળન લયો ;	
તીસ ખરસ માયાકે કારન, દેશ બિદેશ ગયો—	જનમ. ૧.
ચાલીસ અંદર રાજકું પાયો, ખઢે લોલ નિત નયો ;	
સુખ સંપત માયાકે કારન, એસેં ચલત ગયો—	જનમ. ૨
સૂત્રી ત્વચા કમર લઈ ઢીલી, એ સખ ઠાઠ લયો ;	
ખેટા વહુ તેરો કહ્યો ન માને, પરખશ દુઃખમેં પયો—	જનમ ૩.
નાં હુરિ લજન નાં ગુરુ સેવા, નાં કછુ દાન દિયો ;	
સૂરદાસ મિથ્યા તન ખોવત, જમને ઘેર લિયો—	જનમ. ૪.

પદ ૨૪ રાગ ધનાશ્રી.

સુદામાજી મંદિર દેખ ડરે, મંદિર દેખ ડરે.	ટેક.
પેહલે પોલ ગજરાજ બુલતહૈ, હુજે તુરંગ ખડે—	સુદામાજી. ૧.
ત્રીજે પોલ વિશ્વકર્મા બિરાજે, રતન જડાવ જડે—	સુદામાજી. ૨.
ચાંતો હોતી મેરી રામ બુંપડી, કંચન મેલ ખડે—	સુદામાજી. ૩.
ચાંતો હોતી મેરી તુલસીકી કુંડી, અંદન વૃક્ષ ખડે—	સુદામાજી. ૪.
ઘર ઘર ફિર કર આયે સુદામા, મનમેં શોચ કરે—	સુદામાજી. ૫
ઉભી ઝરખે કહુત સુંદરી, પધારોજી નાથ ઘરે—	સુદામાજી. ૬.
ધર્મ અર્થ પ્રભુ દિનો સુદામા, દુઃખ દારિદ્ર હુરે—	સુદામાજી. ૭.
સૂર શ્યામ પ્રભુકી બલિહારી, દીનાનાથ ખરે—	સુદામાજી. ૮.

પદ ૨૫ રાગ હુમરી.

દેખ દેખ એક ખાલા જોગી, દ્વારે મેરે આચારી.	ટેક.
--	------

पीत पटंगर गंग गिराजे, अंग विभूति लगायारी हो ;
तीन नेत्र अङ्ग तिलक अङ्गमा, जेगी जटा जनायारी हो—
हेष हेष. १.

सिद्धा ले निकसी नंदरानी, मोतियन थाल लरायारी हो ;
दो सिद्धा जेगी जग्गे आसनपर, मेरा लाल उरायारी हो—
हेष हेष. २.

नां अहीजे तेरा पीत पटंगर, नां अहीजे तेरी मायारी हो ;
अपनो गोपाल जतांव नंदरानी, हुम हरशनके आयारी हो—
हेष हेष ३.

पालक ले निकसी नंदरानी, जेगी अन हरशन पायारी हो ;
हरशन पाय प्रेम जश नाये, मन मंगल हरसायारी हो—
हेष हेष. ४.

हेत आशिष अले आसनपर, गिरनलव तेरा जयारी हो
सूरदास प्रलु सभा गिराजे, आनंद मंगल गायारी हो
हेष हेष. ५.

पद २६ रागहुमरी.

जे जन ओधा मोडे न गिसारे, ताडे न गिसाङ्ग अक पावधरीरे ;
जनमो जनमनुं रे संकट कापुं, लैने पडोंग्याहुं वैकुण्ठपुरीरे. टोक,
द्रौपदीका थीर जण जे अ्यारे, दुष्ट दुशासन संत जालीमे स्थाय करीरे ;
वाका थीर वध्या सलामे, कैरव राजमे धूल पडीरे— जे जन. १.
ह्या दान कर सुभरन मेरो, अष्टसिद्धि नवनिद्धि कइरे ;
यही हे मेरा मे हुं उनका, संत कारणु मेतो देहु धरीरे—
जे जन. २.

लजे ताके लजिये कपु न तजिये, वही टेव मोरी सहाय पडीरे ;
महाभारथ लरवीके छंडां, राण लिया गज घंट अहीरे— जे जन. ३.
ध्रुव प्रदलाह रेन दिन ध्यावे, गुप्त रूप से प्रगट करीरे ;
सूर कडे प्रलु लकत ओधारणु, ह्यासिंधु यदुनाथ हरिरे—जे जन. ४.

પદ ૨૭ રાગ એજ.

જેજે નારાયણ પ્રહ્લ પરાયણ, શ્રી પતિ કમલા કાન્તં. ટેક.

નામ અનંત કહ્લાંલગ ખરણું, શેષ પાર ન લહંતં ;
શિવ સનકાદિક આર પ્રહ્લાદિક, નારદ ધ્યાન ધરંતં—

જેજે નારાયણ. ૧.

મચ્છ કચ્છ વારાહ નરહરિ પ્રભુ, વામનરૂપ ધરંતં ;
ક્રસરામ સોધ રામચંદ્ર ભયે, લીલા કોટિ કરંતં—

જેજે નારાયણ. ૨.

જનમ લિયો વસુદેવ દેવકી ગૃહ, યશોમતી ગોદ ખેલંતં ;
પેસ પાતાલ કાકી નાગ નાથ્યો, ક્ષિપર નૃત કરંતં—

જેજે નારાયણ ૩.

બલભદ્ર હોધ કે અસુર સંહારે, કંસકે કેશ ગ્રહંતં ;
જગનનાથ જગમગ ચિંતામનિ, ખેઠ રહે નિચંતં—જેજે નારાયણ. ૪

કલિમલ હરન નિકલંક હોયકે, નામ ચરણ ગુણવંતં ;
દશમસ્કંધ ભાગવત લીલા, સૂર શરણ ભગવંતં— જેજે નારાયણ. ૫.

પદ ૨૮ રાગ મૌહિની ખ્યાલ.

શરદ રેન જુક રહી બનમેં, સો મોરલી અધર ધરીરે. ટેક.

કીન કીન કીન કીન નેપુર વાળે, ગલે મોતનકી માલારે ;
બાબુબંધ સૂરજકી જોતી, સો કુન્ડલ મુકુટ ધરેરે—

શરદ રેન. ૧.

શ્રવન સુનત વ્રેહ તાપ ભયો, સુત પતિ છાંડ ચલીરે ;
હરિ દરશનકોં હુધ ખ્યાસી, હરિ ચરન જાય પરીરે— શરદ રેન ૨.

દેખી સુંદર રૂપ મનોહર, તનકી શુદ્ધ હરીરે ;
સૂરદાસ પ્રભુ મન મુસકાએ, મન હરની રાસ રચીરે— શરદ રેન. ૩,

પદ ૨૯ રાગ સમયાનુસાર.

સુદામાજીકો દેખત શ્યામ હુસે, સુદામાજીકો દેખત શ્યામ હુસે. ટેક.
હુમ તુમ મિત્ર હું જાલપનોકે, અળ તુમ દૂર ખસે— સુદામાજીકો. ૧.
કાટીરે ઘોતી ટૂટી પગડિયાં, ચાલત પાંચ ઘસે— સુદામાજીકો. ૨.
ભાભીજીને કહ્યું ભેટ પઠાઈ, પૌવે તિન પસે— સુદામાજીકો. ૩.
સૂરદાસ પ્રભુ તુમહારે મિલનસેં, કંચન મ્હેલ ખસે—સુદામાજીકો. ૪.

પદ ૩૦ ધનાશ્રી.

કરમ ગતિ ટારી નાહીં ટરે. ટેક.
કહાં રાહુ કહાંહે રવિ શશી, આન સંયોગ પરે— કરમ ગતિ. ૧.
ગુરુ વસિષ્ઠ પંડિત અતિ જ્ઞાની, રચી પચી લગ્ન ધરે— કરમ ગતિ. ૨.
પિતા મરન અરૂ હરન સિયાકો, વનમેં વિપત્ત પરે— કરમ ગતિ. ૩.
ભાર્યમેં ભરવીકા ઇંડાં, ઘંટા તૂટી પરે— કરમ ગતિ. ૪.
હુદિશ્ચંદ્રસેં દાની રાજ, નીચકો પાની ભરે— કરમ ગતિ. ૫.
તિનલોક ભાવિકે વશ, સુર નર દેહુ ધરે— કરમ ગતિ. ૬.
સૂરદાસ હોની સો હોવે, કાહેકું શોચ કરે— કરમ ગતિ. ૭.

પદ ૩૧ રાગ એજ.

દયાનિધિ તેરી ગતિ લખી ન પરે, દયાનિધિ તેરી ગતિ લખી ન પરે ;
ધર્મ અધર્મ અધર્મ ધર્મ કરી, અકરન કરન કરે. ટેક.
જય અરૂ વિજય પાપ કહા કિન્હો, પ્રાહ્મણ શ્રાપ દીવાયો ;
અસુર યોનિ દીની તા ઉપર, ધર્મ ઉચ્છેદ કરાયો— દયા. ૧.
પિતા ભચન ખંડે તે પાપી, સો પ્રહલાદહી કીન્હો ;
તિનકે હેત ખંભતે પ્રગટે, નર હરિ રૂપ જી લિન્હો— દયા. ૨.

द्विज कुल पतित अजमिल विषयी, गण्डिका प्रीति गढाध ;	
सुत हित नाम नारायण लीन्डो, तिही तव पद्मी पाध—	दया. ३.
यज्ञ करत ऐरोयनको सुत, ऐह गिहित गिध कर्म ;	
तिहि हठी गांधी पतालही दीन्डो, डोन कृपानिधि धर्म—	दया. ४
पतिप्रता नलधर युवती, प्रगट सत्य ते टारी ;	
अधम पुंश्र्वली दुष्ट मामकी, सुवा पढावत तारी—	दया ५.
हानी धर्म लान सुत सुनियत, तुमते गिमुण कडावे ;	
ऐह गिद्ध सकल पांडव सुत सो, तुमारे जिय लावे—	दया. ६.
ऐक गोवां विप्रकुं दीनी, सो शिव लोक तरे ;	
सोडोटि गवां दीनी नृगराज, सो वे रूप परे—	दया. ७.
मुक्ति हेतु योगी गहु श्रम करे; असुर गिरोधे पावे ;	
अकथित कथित तुमारे मडिमा, सूरदास कहु गावे—	दया. ८

पद ३२ राग ऐन.

माधो गज ग्राहते छुडायो, माधो गज ग्राहते छुडायो ;	
निगम निहु मन गयन अगोत्र, प्रगट स्वरूप द्विषायो.	टंक.
शिव, गिरीची, सुरपति, सण देवत, गहुत दिन दुःख पायो ;	
गिनु गदले उपकार कृपनको, काहु करत न आयो—	माधो. १.
यितवतहीं यितमे यिंतामणि, यक लिये कर धायो ;	
अति कर्णा कातर कर्णानिधि, गरड लही गिसरायो—	माधो २.
सुनीवत सणयुग जन कारण, कणहु गहुड न लायो ;	
ना नानिये सूर यही आसर, डोन दोष गिसरायो—	माधो. ३.

पद ३३ राग ऐन.

जैसे तुम और गहुत गल तारे, जैसे तुम और गहुत गल तारे ;
 यरन प्रताप लजन मडिमाको, को कही शके तुम्हारे. टंक.

हुःभित गयंद हुष्ट मति गणिका, नृगडीं कूपनं उद्धारे ;
 निप्र अनय अद्यो सुतके छित, कोटि महा अध लारे— नैसे. १.
 गीध, प्याध, गौतम त्रिय मृग, कपि यहुधो कडावत पारे ;
 कंस डेसि, कुणलय, णल मुष्टिक, सण सुण धाम सिधारे— नैसे. २.
 स्तन निभु भाटी लगाय अत्री, प्रवृजकी कवन गीत पोध ;
 रज्जु प्रलम्भ द्रोण दुःशासन, लज्ज लज्जन इलदाध— नैसे. ३.
 नृप शिशुपाल निषय रस, विहल सर औसर नहि नान्यो ;
 अध अक वृषल त्राणवर्त्त धेनुंक, गुण अडी दोष न मान्यो— नैसे. ४.
 पांडु अंधु पटही सभा महं, कोटि असन पो'त्राये ;
 निपत्तिका ल सुभिरत तिही औसर, नहं तहं उडी धाये— नैसे. ५.
 गोपी गाय गोसुत जल त्रासित, गोवरधन कर धार्यो ;
 संतत दीन डीन अपराधी, काडे सूर निसार्यो— नैसे. ६

पद ३४ राग बैरवी.

राधेकृष्णु क्यो नां लज्जते, पीछे पस्ताओगे. टेक.
 जिने तोडुं जनम द्वियो, ताको नाम क्यो न लियो ;
 मनभा जनम अंहे, हेर नही पाओगे— राधेकृष्णु. १.
 त्रिया ने कुटुंणके लियो, पय पयके कभाओगे ;
 माया तेरे संग नां अडेगी, लरम गुभाओगे— राधेकृष्णु. २.
 जण आवेगे यमके हत, पकड ले नयगे ;
 पूछे गें हिसाण प्राणी, क्या तुं अतलावगे— राधेकृष्णु. ३.
 इहत हे श्री सूरदास, आवागमन मिटावगे ;
 हरिके तुं ध्यान धरसे, पार लंग नओगे— राधेकृष्णु. ४.

पद ३५ राग ओज.

गोरटी आहीरकी जेठी, औसी राधे थोरटी. टेक

कमुंभेको रंग योरे, अंद्रको गहन योरे;	
डोकिदाको कंठ योरे, नाशा योरे कीरकी—	गोरटी. १.
हंत कत्री हाडम योरे, वेणी तो वासुकी योरे;	
मृगहुंका नेन योरे, निर्गलताम्र नीरकी—	गोरटी. २.
धंद्रको धनुष योरे, डेसरीको लंक योरे;	
गति गजहुंकी योरे, अमक योरे हामनी—	गोरटी. ३.
रती रती सणकों योरे, कनियाकों चित्त योरे;	
सूर कडे अंश्री राधे गेटी षृणुमानका—	गोरटी. ४.

पह ३६ राग ऐन.

हुमसें छल कीनो काना, नेनवा लगायके.	टेक.
जमनालपे गेह डारी, काहीनाग नाथ आये;	
धंद्रको गुमान हयो, गोवर्धन धारके—	हुमसें. १.
भोर मुकुट गांधे, काहीत्री कामर गांधे,	
जसुनालपे ठाडो काना, अंसरी गनयके—	हुमसें २.
देवकीलको नयो काना, आधी देन गोकल आये;	
नरोहा रमायो काना, माणलु गिलायके—	हुमसें. ३.
गोपी सण त्याग हीनी, कुणज संग प्रीत कीनो;	
सूर कडे प्रलु हरशन हीने, मोरी अजमें आयके—	हुमसें. ४

पह ३७ राग ऐन.

काल तो योरायो गयो, घेन नहुरायको	टेक.
शिरको मुकुट गयो, रत्न नडावको;	
हाथकी अशुही गध, तोडो गयो पांवको—	काल तो. १.
गांव तो अरसानो कडिये, ओढो षृणुमानको;	
लालको सासरो, राधाको मायको—	काल तो. २.

ચોરાવકો ભાગ જાગ્યો, ઝોત દીન ખાયગો
સૂર સ્વામી શરણુ આયે, ઝોર તો ઘડાયગો— કાલ તો. ૩.

પદ ૩૮ રાગ એજ.

શ્યામકો સંદેશો ઉદ્ધા, પાંતી લિળી આઇ હે. ટેક.
પતિયાં ઉઠાય લીની, છાતિસેં છિપાય દીની ;
ધુંધટાકી ઝોટ માંય, ઉદ્ધવસેં બચાઇ હે— શ્યામકો. ૧
દ્વારકામેં વાસ કીનો, ગોપિયાં વિસાર દિનો ;
કુળજસી નારી પ્રભુ, તેરે મન ભાઇહે— શ્યામકો ૨.
સૂર કહે કિશોર સ્વામી, માધવજસેં જાઇ ઝહિયો ;
કુળજકો સંગ કરકે, શરમ ગુમાઇ હે— શ્યામકો ૩.

પદ ૩૯ રાગ એજ

તેરો કાન કાલો રાની મેરી, રાધે ગોરિયાં. ટેક.
મેરી રાધે એસી ગોરી, ચંદસા ઉજલા ;
ચંપા જેસી કલિયાં શોભે, કાલસેં ઉતારિયાં— તેરો. ૧.
તેરો કાનો કાલો જેસે, લોક પ્રતિપાત્રો,
એસે કાન કાલે ઉપર, કોટિક રાધે વારિયાં— તેરો. ૨.
સુનરી જસોદા રાની, તુમ તો કછુ ખાત ન જાને ;
કહેત હે સૂર હયે, રાધેકૃષ્ણ જોડિયાં— તેરો. ૩.

પદ ૪૦ રાગ એજ.

તું તો મેરા સચ્ચા સ્વામી, ધન્ય તેરી સાહેબી. ટેક
બુમીન તો ગલીયા કીનો, ચાસમાન ચાંદની ;
પવન તો જલેખદાર, ચંદ હયે મશાલચી— તું તો. ૧.

પ્રહ્લા તો રસોઈદાર, મેઘ હુયે પખાલચી ;
 કુબેર તો ખજાનેદાર, ઈંદ્ર હુયે નગારચી — તું તો. ૨.
 એકકું તો હાથી ઘોડા, એક એસે પાલખી ;
 એકકું તો શિરપર ખોળ, એક હલકારચી— તું તો. ૩.
 મેં તો તોકું એસા બનું, જેસે હીરા પારખી ;
 સૂરદાસકું દરશન દેનાં, દો નેનોપેં આરસી— તું તો. ૪.

પદ ૪૧ રાગ એજ.

ખંસરી ખજાવે કાનેા જમુનાકે તીર. ટેક.
 ખંશીકે નાદ થાંલ્યો, જમુનાકો નીર,
 ખગ મૃગ ધેનુ મોહી, કોકિલા ને કીર— ખંસરી. ૧
 સુરીનર મુનિ મોહ્યા, રાગસોં ગંભીર ;
 ધૂન સુન મોહી ગે.પી, ભૂલી અંગ ચીર— ખંસરી. ૨.
 માણત તો અચલ લયો, ધરી રહ્યો ધીર ;
 ગૌવનકા ખચ્યાં મોહ્યાં, પીવત ન ખીર— ખંસરી. ૩.
 સૂર કહે શ્યામ, બહુ કીના હલધર વીર ;
 સખહીકો મન મોહ્યો, પ્રભુ સુખ શરીર— ખંસરી. ૪.

પદ ૪૨ રાગ એજ.

મધુરોસી ખેન ખજાયકે, મેરો મન મોહ્યો સાંવરા. ટેક.
 મેરે આગને વાંસકો વડેલો, સિંચ્યો મન ચિત્ત લાયકે ;
 અખ તો વેરણુ થઈ ખાંસુરી, મોહન મુખપર આયકે— સાંવરા. ૧.
 મેં જલ જમુના લરન બતરી, મારગ રોક્યો આયકે ;
 ખનશીમે કછુ અચરજ ગાવે, રાધેકો નામ સુનાયકે— સાંવરા. ૨.
 ઘુંઘટકા પટ ઓઠે આવે, સખ સખિયાં શરમાયકે ;
 કહા કહેવેગી સાહેલી, સાસુ નણુદી ધર ખાયકે— સાંવરા. ૩.

સૂરદાસ ગોકુલકી મહિમા, કમલગ કહું બનાયકે ;
એક ખેર મોહી દરશન દીજે, કુંજગલીનમે આયકે— સાંવરા ૪.

પદ ૪૩ રાગ ભૈરવ.

જય ગોવિંદ માધો મુકુંદ હરિ કૃપાસિધુ કલ્યાણ કંસઅરિ. ટેક.
કૃપાનિધાન કેશવ કમળાપતિ, કૃષ્ણ કમલસોચન અગણિત ગતિ—
જય ગોવિંદ. ૧.

રામચંદ્ર રાજવનેનઅર, શરણુસાધુ શ્રીપતિ સારંગધર—
જય ગોવિંદ. ૨.

બનમાળી બામન વિકૃલ બલ, વાસુદેવ વાસીવજભૂતલ—
જય ગોવિંદ. ૩.

ખર દુષણુ તિસરા શિર ખંડન, ચરણુ ચિન્હુ દંડક ભૂવ મંડન—
જય ગોવિંદ. ૪.

બકી દવન બકન બિહારન, વરૂણુ વિશાલ નંદ નિસ્તારન—
જય ગોવિંદ ૫

રૂપિ મખ ત્રાન તાડકા તારક, બન બસી તાત બચન પ્રતિપાલક—
જય ગોવિંદ. ૬.

ગોકુલપતિ ગિરિધર ગુણુ સાગર, ગોપી રમણુ રાસ રતિ નાગર—
જય ગોવિંદ. ૭.

રઘુપતિ પ્રબલ પિનાક બિમંજન, જગદિત જનકસુતા મન રંજન—
જય ગોવિંદ. ૮.

કલી દમન કેસી કર પાતન, અઘ અરિષ્ટ ધેનુક અનુ ઘાતન—
જય ગોવિંદ ૯.

કરૂણામય કપિકુલ હિતકારી, બલિ વિરોધ કપટ મૃગ હારી—
જયગોવિંદ. ૧૦

ગુપ્ત ગોપ કન્યા વ્રત પૂરણુ, દ્વિજનારી દરશન દુઃખ ચૂરણુ—
જય ગોવિંદ ૧૧.

રાવન કુમ્ભકરન શિર છેદન. તરૂવર સાત એક શર લેદન—
જય ગોવિંદ ૧૨.

शंभुयूठ आइणु संधारणु, शक कडे मेरे रछ कारणु—

जय गोविंद १३.

उत्तर क्रिया गीध कृत कारी, दरशन हे शवरी उद्धारि—

जय गोविंद. १४.

जेपद सदा शंभो हितकारी, जेपद परशी सुरसरि धारी—

जय गोविंद. १५.

जे पद रमा रदय नही हारी, जिन पदते तिहुं लुवन निहारी—

जय गोविंद. १६.

जे पद गृहाणनही णिहारी, जे पद पांडव गृह पगु धारी—

जय गोविंद. १७.

जिन पद शकटासुर संधारी, जे पद अहि कुन कुन प्रतिधारी—

जय गोविंद. १८.

जे पद लकतन के सुभकारी, जिन पद रज गौतम त्रिया तारी—

जय गोविंद. १९.

सूरदास सुर यायत वे पद, करहु कृपा अपने जन परसद—

जय गोविंद. २०.

पद ४४ राग ऐज.

कृष्ण नाम रसना रटत, सोही धन्य कलिमे,
ताके पद पंकजकी शैलुकी मलीमे.

२३

सो सुकृत सोध पुनित, सोध कुलवंता ;

बडो निशि णासर रहे, कृष्ण नाम चिता—

कृष्ण. १.

योग यगन तीरथ व्रत, कृष्ण नाम भाडी ;

णिना कृष्ण नाम कलि, उद्धार ओर नाडी—

कृष्ण. २.

सण सुभके सार कृष्ण, कणहु ना विसरिये ;

कृष्ण नाम देखे, लवसागरके तरिये—

कृष्ण. ३.

श्री गोवर्धन धरण, प्रभु परम भंगणकारी ;

उगरे जन सूरदास, ताकी णलिहारी—

कृष्ण. ४.

પદ ૪૫ રાગ એજ.

જાગિયે ગોપાલ લાલ, આનંદ નિધિ નંદખાલ ;	
યશોમતી કહે બાર બાર, ભોર ભયો ખ્યારે.	ટેક.
નેન કમલસેં વિશાલ, પ્રીતિ બાપિકા મરાલ ;	
બદન લલિત ચંદ, તને ઉપર કોટિવાર ઢારે—	જાગિયે. ૧.
ઉગત અરુણુ વગત, શર્વરીશ સંકી કિરણી ;	
હીન ત્રીપ મલિન છીન, દુર્લા સમૂહ ટારે—	જાગિયે. ૨.
મનહુ આન ઘન પ્રકાશ, બીતે સળ ભવ બિલાસ ;	
આસ ત્રાસ તિમિર તોષ, તરણિ તેજ ન્યારે—	જાગિયે. ૩.
બોલત બગ મુખરનિકર, મધુકર હૃદ્યે બે પ્રતીત ;	
સુનહુ મરમ પ્રાણુજીવન, ઘન મેરે તુમ વારે—	જાગિયે. ૪.
મનો વેદ વંદી મુનિ, સુત વૃન્દ માગદ ગન બિરદ ;	
ગન બિરદ બદનુ જૈ જૈ, જૈ જૈત કોટ મારે—	જાગિયે. ૫.
બિગે સિત કમલાવલી, ચલ પ્રકૃંદ ચંચરીક ;	
ગુંજત કલ કોમલ ધ્વનિ, ત્યાગી કુંજ ન્યારે—	જાગિયે ૬.
મંત્રા બિરાગ પાય, સકલ શોક કૃપ ગૃહ બિહાય ;	
પ્રેમ મત્ત કરત ભૃત્ય, ગુણુત ગુણુ નિહારે—	જાગિયે. ૭.
સુનત બચન પ્રિય રસાલ, જાગે અતિશય દયાલ ;	
ભાગે જંબલ બિપુલ, દુઃખ દ્રંદ ટારે—	જાગિયે. ૮.
ત્યાગે પ્રહ્લ કંદ દ્રંદ, નિરખકે મુખારવિંદ ;	
સૂરદાસ અતિ આનંદ, મોહ મદ વારે—	જાગિયે. ૯.

પદ ૪૬ રાગ એજ.

નંદ દારે એક જોગી આયો, સિંગી નાદ બજાયો ;	
શીશ જટા શશી બદન સોહાયો; અરૂન નયન છબિ છાયો.	ટેક
રોવત બિજત કૃષ્ણુ સાંવરો, રહત નહીં હુલારાયો ;	
લિયો ઉઠાય ગોદ નંદ રાની, દારે બાય દિખાયો—	નંદ. ૧.

- शंभुचूड व्याज्जुलु संछारणु, शङ्क कडे भेदा रछ कारणु—
ज्य गोविंद. १३.
- उत्तर क्रिया गीध कृत कारी, दरशन हे शवरी उद्धारी—
ज्य गोविंद. १४.
- जेपह सदा शंभो छितकारी, जेपह परशी सुरसरि धारी—
ज्य गोविंद. १५.
- जेपह रमा रदय नही छारी, जिन पदते तिहुं लुवन निहोरी—
ज्य गोविंद. १६.
- जेपह भृहाभनही गिहारी, जेपह पांडव शूद्र पगु धारी—
ज्य गोविंद. १७.
- जिन पद शकटासुर संछारी, जेपह अहि इन इन प्रतिधारी—
ज्य गोविंद. १८.
- जेपह लकतन के सुभकारी, जिन पद रज गौतम त्रिया तारी—
ज्य गोविंद. १९.
- सूरदास सुर वाचत जेपह, करहु कृपा अपने जन परसद—
ज्य गोविंद. २०.

पद ४४ राग ज्येज.

- कृष्ण नाम रसना रटत, सोही धन्य कलिभे,
ताकेपह पंङ्कजी रेणुकी अलीभे. १६
- सो सुकृत सोध पुनित, सोध कुलवंता ;
जके निशि भासर रहे, कृष्ण नाम यिता— कृष्ण. १.
- योग यगन तीरथ व्रत, कृष्ण नाम भाडीं ;
गिना कृष्ण नाम कलि, उद्धार ओर नाडीं— कृष्ण. २.
- सग सुभके सार कृष्ण, कणहु ना विसरिये ;
कृष्ण नाम लेले, लवसागरके तरिये— कृष्ण. ३.
- श्री गोवर्धन धरणु, प्रभु परम मंगणकारी ;
उगरे जन सूरदास, ताकी गलिहारी— कृष्ण. ४.

अलप अलप करी लियो गोदमे, अरण्य चुमी उर लायो ;
 श्रवण लाग कछु मंत्र सुनायो, हुसी आलक किलकायो— नं. २.
 अरंज्यो सुत महुरी तिलारो, हो योगी सुप पायो ;
 सूरदास रमी अत्यो रावरौ, शंकर नाम जतायो— नं. ३.

पद ४७ राग ऐव.

गांसुरी जगध, अज रंगसो मुरारि ;
 शिव समाधि लूल गये, मुनि मनकी तारी. टेक.
 गेह लनत प्रह्ला लूले, लूले प्रह्लाचारी :
 सुनतही आनंद लयो, लगी हँ करारी— गांसुरी. १.
 रंभा सज ताल यूकी, लूली नृत्यकारी ;
 यमुना जल उलटी वाडे, शुद्धि नां सम्हारी— गांसुरी २.
 श्री षुंदाजन गंशी जल, तिन लोक प्यारी ;
 ग्वाल आल भगन लये, अजकी सज नारी— गांसुरी. ३
 सुंदर श्याम मोहनी मूरति, नटवर वपु धारी ;
 सूर किशोर महन मोहन, अरण्य न जलहारो— गांसुरी. ४.

पद ४८ राग जिहवाग,

जन्म पदारथ भीत जतरै, जन्म पदारथ भीत जतरै ;
 सुभरन लज्जन करौ केशवको, जन्मे नहीं गरथ गांठरै. टेक.
 अये संगत है द्विषस्य आरकी, धन द्वारा सुत पिता भातरै ;
 जिछडन मिलन डेर नहिं होयगी, ज्युं तरवर के छीने पातरै—
 जन्म. १.
 काल कराल आन सर सांध्यो, आये अयानक करत घातरै ;
 तज हरि नाम तुं डेसें लजेगो, कंठ इंधे कं पिता पातरै—
 जन्म. २.

येतत क्युं न मूढ मन अंधे, तज्ज अमृत (मिष क्युं) आतरे ;
सूरदास तज्ज आशा ओरनकी, श्री गोपालको रंग रायेरे—

जन्म. ३.

पद ४९ राग ऐज.

राज्ज ऐक मानेने जयन हुमारे. टेक.
 लीज्जम द्रोण कर्ण दुर्योधन, अण मिलि मनो जियार्यो ;
 पांज गांव पांडवनकों हीजे, ओर सण राज्ज तुम्हारो— राज्ज. १.
 दक्षिण देश द्राविड नगरी, गौड देश जंगातो ;
 गढ गिरनारकी जैठक हीजे, ओर हस्तिनापुर थानो— राज्ज. २.
 भूमि न देठें सुधको नाको, रणु संत्राम जियारो ;
 क्षत्री कुलको यही धर्म है, कोध जते कोध हारो— राज्ज. ३.
 लारथ नाहीं लयो दुर्योधन, मनमें शोच जियारो ;
 कटी कटी शीश पडे धरणीपर, पांडा यवे हु धारो— राज्ज. ४.
 धतनी सुनी भोयो दुर्योधन, कौन कियो उपचारो ;
 राज्जनीतिको मर्म न जने, जो यरावन हारो— राज्ज. ५.
 मानत नाहीं अंधको लयो, हरिको जयन नकारो ;
 सूरदास प्रभु लरी सभामें, आयो काल तुम्हारो— राज्ज. ६.

पद ५० राग सारंग.

गध रे भूमि तमारी, पांडवो कौरवे विष्टि न मानी. टेक.
 पांडां विना डेम करी पृथ्वी आशो यध जेठा नपुंसक नारी ;
 आपुकी जतां जण न कीधुं, लूपंत लया जिणारी— पांडवो. १.
 आरे अवनिमां अमर नहि कोध, साधु ने संसारी ;
 गोत्र गरहन अमे करीये, पछी शी गति थाय अमारी— पांडवो. २.
 हिलडीमां द्युत विद्या रम्या, हार्यो छे अथ लंडारी ;
 दाणालुवनमां तमने प्रजणया, पछी शी राणी सगाध— पांडवो. ३.

આરે અવની ઊંધે પડ નાંખું, રહ્યો છું વચને વારી ;
સૂરનો સ્વામી આજ્ઞા આપે તો, લઉં કૌરવ દાળ મારી— પાંડવો. ૪.

પદ ૫૧ રાગ સારંગ.

ભારત રચિયે ભાઈ, ભીમ કહે ભારત રચિયે ભાઈ— ટેક.
આગળ દુર્યોધન દ્વિલ ના વિચાર્યું, જે પાંડવ પૂઠ કેમ દેશે ;
મારી ગદાએ વજ્ર ભાંડજ ભાંગ્યું, તેરે કૌરવ કેમ સહેશેરે. ભીમ ૧.
ધર્મ કહે ભીમ અદકું ના ખોલો, કરણ કુંતા સુત એનો ;
એને ખાણે અર્જુન એસાર્યો, ભે રે ઘણો મુને તેનોરે. ભીમ. ૨.
આગે ખાણુરામનાં કહેવાણાં, એવાં અર્જુનનાં કહેવાય ;
આ સૃષ્ટિમાં નહિ કોઈ એવો, સામી ખાંહ ચઢાવા જાયરે. ભીમ. ૩.
પાંચ ભાઈ આપણુ પાંડવ કહાવે, એક એકયે ખીન્ને સવાઈ ;
સૂરના સ્વામી જે શીખ આપેતો, રમીએ એક ભવાઈરે. ભીમ. ૪

પદ ૫૨ રાગ ખિહાગ.

રામ ભરોસા તેરા, અળ મોહિ રામ ભરોસા તેરા. ટેક.
સુણી કરી સાખી શરણ તકી આયો, ક્યું તજિયે મન
મેરા—અળ મોહિ. ૧.
ખ્યાધ અજમેલ ગુનકા એધારો, શરણ આયે ખહુ તેરા—
અળ મોહિ. ૨.
સૂઆ પઠનસું નામ લેત હૈ, ઉનહુકા ક્રિયા નિવેરા— અળ મોહિ. ૩.
ગ્રાહ ગ્રહો ગજ રૂખન લાગ્યો, ગ્રહો નામકા ભેરા— અળ મોહિ. ૪.
સુણત પોકાર ખાર નહીં લાગી, ચક્રસુ ક્રીઓ નિવેરા— અળ મોહિ. ૫.
જન પ્રહલાદ ખાંધી હિરણાકંસ, કાઠી ખડગ ગયો તેરા—
અળ મોહિ. ૬.

येसी साणी कहांलगी करिये, गिरह जडा हरि तेरा— अण मोडे. ७.
मनसा वाया और करमणा, सूरदास अरनका येरा— अण मोडे. ८

पद ५३ राग ऐज

सायो कलियुग आयो, अण तो सायो कलियुग आयो ;
पुत्र पिताको कह्यो न माने, करे अपने मन लायो. टेक.
स्त्री पतिव्रता धर्म न पावे, निरणत पुत्र परायो :
संन्यासी धन सांअरने लागे, हरि सुभरन भिसरायो— अण तो. १.
राज कपटी रैयत दुःख पावे, ब्राह्मणे ब्रह्म गमायो ;
वसुधा वरषा अल्प होत है, सण जुग पापसें छायो— अण तो २.
गोव जंदावन मथुरा नगरी, कालंदी नीर सुकायो ;
सूरदास प्रभु तुमारे लजन भिन, मोडेकुं काय छवायो— अण तो. ३.

पद ५४ राग ऐज.

सण दिन गये विषयके डेत, सण दिन गये विषयके डेत ;
गंगजल छांड कूपजल पीवत, हरि तल पूजत प्रेत. टेक.
लनी भूजी अपने तन गोयो, केश लये सण श्वेत ;
श्रवन न सुनत नेन न हेअत, थके अरनके येत— सण दिन. १.
उंधे द्वार शम्भ कृष्ण नहि आवत, अंद्र अडे जेसें डेत ;
सूरदास कछु अथ नहि लागत, अमे कृष्ण नामको लेत— सण दिन. २.

पद ५५ राग ऐज.

कोध मेरे काम न आयो, श्री हरि भिना कोध मेरे काम न आयो :
आ जूठी मायाके लीने, रतनसो जन्म गुमायो. टेक.

કંચન કળશ ચિતર વિચિતર, રચી રચી ભુવન બંનાયો ;
 તામે તતક્ષણ ગ્રહી કાઢયો, એક પલક રેને નહીં પાયો — શ્રી હરિ. ૧.
 ઘર તરિયા કહે મેં સંગ ચલુંગી, ધૂત ધૂત ધન ખાયો ;
 અંતસમે છુપી ઘર ભીતર, ડગ એક ન પોચાયો — શ્રી હરિ. ૨.
 સો સુકૃત કર એક સુત જાયો, ખોતહી લાડ લડાયો ;
 કાઠ લીઓ કંઠકો ધાગો, અગનસું બદન જલાયો — શ્રી હરિ. ૩.
 અધમ ઓધારણ ગુણુકા તારણ, સોઘ પ્રભુ કયોં તેં બિસાર્યો ;
 ના લીનો નામ રહ્યો મન ધોગો, સૂરદાસ પરતાયો — શ્રી હરિ. ૪.

પદ ૫૬ રાગ એજ.

મન તું શ્યામસોં કર હેત, મન તું શ્યામસોં કર હેત ;
 શ્રી કૃષ્ણ નામકી બાડ કર લે, તો બચે તેરો ખેત. ટેક.
 પાંચ હરણુ પચ્ચીશ હરણી, ખુંદ ખાયો ખેત ;
 સાર બસ્તુ સબ ખેંચ લીની, લુણેગો કહ રેત — મન તું. ૧.
 મન સુડા તન પિંજરા, તાસેં લાગ્યો નેહ ;
 મંબર રૂપી કાલ ડોલે, અબ ઘડી તોયે લેત — મન તું. ૨.
 કર બચાર બિકાર તજ દે, ઉતર સાચર સેત ;
 સૂર હરિકી ભક્ત કર લે, ગુરુ બચાયે દેત — મન તું. ૩.

પદ ૫૭ રાગ એજ.

મન તોએ ભૂલે ભક્તિ બિસારી, મન તોએ ભૂલે ભક્તિ બિસારી ;
 શિરપર કાલ સદા સર સાંધત, દેખત બાળ હારી. ટેક.
 કોન જન્મ તેં સુકૃત કીનો, મનુષ્યા દેહ ધરી ;
 તામે નીચ કરન રંગ રાચ્યો, દુષ્ટ વાસના ધારી. મન. ૧.
 બાલપનો ખેલનમેં ખોયો, ખેળન ગયો સંગ નારી ;
 વૃદ્ધ ભયો જગ આલસ આયો, સર્વસ હાર્યો ભુવારી — મન. ૨.

अजहु जरा रोग नहीं व्याप्यो, तहां लो लजले मुरारि ;
कहे सूर तुं येत सभेरो, अंतकाल लय लारी—

मन. ३.

पह पल राग ऐज.

सण दिन होत न ऐक समान, सण दिन होत न ऐक समान ;
प्रगत होत पूरवकी करनी, तज मन शोच्य अज्ञान. टेक.
कभहुक राज हरियंद्रकी, संपति मेरु समान ;
कभहुक दास धपय अहु रहिडे, अंभर हरत मजान— सण दिन. १.
कभहुक राज युधिष्ठर जैठे सिंहासन, अनुचर श्री लजवान ;
कभहुक द्रुपदमुता कौरव भश, केश दुःशासन तान— सण दिन. २.
कभहुक राज राम जनक हृदिता, जैठे गियरत पुष्य गिमान ;
कभहुक इहन करत किरत है, महा जन उद्यान— सण दिन. ३.
कभहुक दुलरा जन्यो वराती, अहुंदिश भंगल गान ;
कभहुक मृत्यु होनु जत है, कर लंजे पग पान— सण दिन. ४.
कभहुक जननी जठर अग्नि भश, लज्यो लाल और डानी ;
सूरदास यल सण जूठे, गिधिडे लेभ प्रमानी— सण दिन. ५.

पह पल राग ऐज.

डेते गये जभमार, लजन गिना डेते गये जभमार. टेक.
प्रसाते उठी नावत धोवत, पालत है आचार— लजन. १.
दया धर्मको नाम न लज्यो, ऐसो प्रेत अंडाल— लजन. २.
आप डूजे औरनकों डूणावे, अले लोलकी लार— लजन. ३.
माला छापा तिलक बनायो, ठग भायो संसार— लजन. ४.
सूरदास लजवंत लजन गिन, पडे नकडे द्वार— लजन. ५.

पद ६० राग ऐमल.

डो पत राणे मेरी, श्याम णिना डो पत राणे मेरी. टैक.
 अंधको अंध दुष्ट दुशासन, आणी सलामध्य घेरी—श्याम. १.
 माहा मतिहीणु लये ऐ रान्ण, पकर ल्याधं न्युं येरी— श्याम. २.
 लीणम द्रोण करणु दुर्योधन, किनहुं न पाणी हेरी— श्याम. ३.
 ल्ण णिश्वास आश मेरे मनमें, कहु कडुणाभय तेरी— श्याम. ४.
 आय सहाय करौ प्रभु कडुणा, भूडत राणे आ णेरी— श्याम. ५.
 तण भगराज आतुर उठ धाये, जेसें गज्जि जेरी—श्याम. ६.
 सूरदास प्रभु लकतके अणे, करी अंणरकी ठेरी— श्याम. ७.

पद ६१ राग णिलावल.

पूतनाने णिष हेध अमृत पाये, णिष हेध अमृत पाये ;
 ल्णध ल्णध ह्णये सोध सोध पैये, सो ञ्णुठो निगम भताये। टैक.
 कोटि गौदान हिये रान्ण नृगसें, करयक करी डार्यो ;
 शत यज्ञ हिये रान्ण णलिसो, णांधी पाताल पढाये— पूतनाने. १.
 तिलक तांदुल कर धरे सुदामा, सो ञ्णग धंश डेडेवाये ;
 तिलक अंहन घसी ल्याधं कुण्ण; सो सुभ लूटये मन लाये—
 पूतनाने. २.
 सो गारी हीनी शिशुपाल हुरिके, सो ञ्णुठो क्लंक अढाये ;
 अवशुन तण यदुनाथ सूर प्रभु, अपने अंग मिलाये—
 पूतनाने. ३.

पद ६२ राग णिलावल.

अभियामें लागी रंहु गोपाल, अभियामें लागी रंहु गोपाल. टैक.
 में यमुना जल लरन नत रही, लर ल्याधं न्णल— अभियामे. १.

- इतक जुनक पद नेपुर भाळें, याल अलत गजराज — अणियामें. २.
 यमुनाके नीर तीर धेनु अरावै, संग सणालिये ग्वाल — अणियामें. ३.
 गिन हणे मोडी कल न परत हें, निशिदिन रहत णिहाल —
 अणियामें. ४.
 दोक दाज कुलकी मरयादा, निपट भ्रमका जाल — अणियामें. ५.
 णंद्राजनमें रास रच्यो हें, सहस्र गोपी ओक लाल — अणियामें. ६.
 मोर मुकुट पीताम्बर सोहें, गलै वैजंती माल — अणियामें. ७.
 शंभ अक गदा पद्म गिराळें, णांके नयन णिशाल — अणियामें. ८.
 सूरदास हरिको रुप निहारे, अरंजव रहो नंदलाल — अणियामें. ९

पद ६३ णन माधुनी पारभासी

- इमडों छांड असे णन माधु, राधे शोच करे मनमेंरे. १६३.
 कर्ति कुलाल करे सण सणीओ, राधे णियार करे मनमेंरे;
 माधु पीया डोय आन भिलावे, नहिलो प्रान तन्नें छिनमेंरे —
 इमडो. १.
 अगहन गेंद णनाध सांवरे, जय जेसे तट यमुनापेंरे;
 जेसत गेंद गध यमुनामें, कालिनाग नाध्या छिनमेंरे — इमडो. २.
 पौष मासे इमसें छल डीनो, आप न आये सैंयां माधुणनसेंरे;
 तुम नंदलाल जनमके कपटी, इमसें कपट द्विये मनमेंरे — इमडो. ३.
 माध महिने टाढ पडत हुय, नींद न आवे मोरी नेननमेंरे;
 इमडो जेरागन डीनीरे माधवण, धर धर अलण जगावनडोरे —
 इमडो. ४.
 द्वागन रंगणन्यो सांवरो, जध जेसे संग कुणजसेंरे;
 नरे गुवाल हाथ पिचकारी, डार द्विये पट धुंधटमेंरे — इमडो. ५.
 येतर मासे डूले सणडेसु, ओधव आये समजवनडोरे;
 सुमरन हाथ गसें इंदमावा, अंग ललूत लगी तनमेंरे — इमडो. ६.
 जेशाण मासे वेश मोरो लारी, आप असे सैंयां माधु णनमेंरे;
 आप अडेत्री दुजे त्रेड सतावे, हुकी लूण लगी तनमेंरे — इमडो. ७.

જેઠ માસે જાહવ નહીં આયે, અતિ વ્યાકુલ મેં લઈ મનમેંરે ;
ભૂષણુ ળસન સખ તણુ દીનો, ચિતવન રહુત હરિ દરશનમેંરે—

હમકો ૮.

આષાઠ ઉમંડ દલ બાદલ આયે, બિજલી ચમુકે કાવે બાદલમેંરે ;
ચમક ચમક અહુદિશિ નિહારે, જેસે મીન ફરે જલમેંરે— હમકો. ૯.
શ્રાવન માસ હમસેં છલ કીનો, પ્રીત કરી જય કુબજસેંરે ;
કહો નંદલાલ પ્રાન કૈસે રાખોં, ન આયે શામ ધૂંદાવનસેંરે—

હમકો. ૧૦.

ભાદુન ભવનમેં નીંદ ન આવે, મોર બોલત સૈયાં માધુ બનમેંરે ;
કોયલ હો સખ બન બન હુંહું, હુંહું ફરી સારે માધુ બનમેંરે—

હમકો ૧૧.

આસુ માસ મોહે આશ લગી હુય, ધૂંદાબનસેં હરિ આવનકીરે ;
ગજ મોતિયનકો ચોક પુરાએ, કંચન કલશ ભર્યાં છિતમેંરે—

હમકો. ૧૨.

પૂરણુ માસ નિર્મલ ભયો અંદા, રાધે શોભત પિયા અંગનમેંરે ;
સૂરકો સ્વામી જબ આય મિલ્યો હૈ, રાધે ખુશી લઈ મનમેંરે—

હમકો. ૧૩.

પદ ૬૪ ગોડી.

ગ્વાલની તેં મેરી ગેંદ ચોરાઇ. ટેક.
બેલત ગેંદ પરી તોરે અંગના, અંગિયા બીચ છિપાઇ—ગ્વાલની. ૧.
સાંચે લાલ ઝુઠ મતિ બોલો, અંગિયા તકત પરાઇ ;
જે અંગિયા બિચ ગેંદ ન નિકસે, ભૂલ જાઓ અતુરાઇ— ગ્વાલની. ૨.
કાઇકી ગેંદ કાઇકી ધાગા, કૈને હાથ બનાઇ ;
ફૂલનકી ગેંદ રેશમકો ધાગા, જસોમતી હાથ બનાઇ— ગ્વાલની ૩
હંસી હંસી બાત કરત રાધે સંગ, ઉતસેં જસોદા મૈયા આઇ ;
સૂરદાસ પ્રભુ અતુર કનહૈયા, એક ગયે દોઉ પાઇ— ગ્વાલની. ૪.

પદ ૬૫ ગોડી.

નેક ચણે નંદ રાની, ઉહાં લગી.	ટેક.
દેખો અપને સુતકી કરની, દૂધ મિલાવત પાની—	ઉહાં લગી. ૧.
હમરે શિરકી નથી ચુનરિયાં, લે ગોરસમેં સાની—	ઉહાં લગી. ૨.
હમરે ઉનસેં કૌન બાદ હૈ, હમેં દેખાવત જબાની—	ઉહાં લગી. ૩.
તુમરે કુલકી એસી બતિયાં, સો હમરે અબ જની—	ઉહાં લગી. ૪.
પિતા તુમારે કંસ ઘર બાંધે, આપ કહાવત દાની—	ઉહાં લગી. ૫.
યહુ બ્રજકો વસવો હુમ લાગો, આપ રહો રજધાની—	ઉહાં લગી. ૬.
સૂરદાસ ઉપરકી બરખા, થોરે જલ ઉતરાની—	ઉહાં લગી. ૭.

પદ ૬૬ ગોડી.

આયે મેરે રાધાકૃષ્ણ ઉપાસી.	ટેક.
મથુરામેં હરિ જન્મ લિયો હૈ, પૂરણબ્રહ્મ અવિનાશી ;	
લાલ તિલક પુષ્પકી માલા, વૃંદાવનકે વાસી—	આયે. ૧.
તીરથ વ્રત સખેં કરી આયે, વ્રજ મંડલ ચોરાશી ;	
ચરણ ઘોઘ ચરણામૃત લીન્હો, નિર્મલ હો ગઘ છાતી—	આયે. ૨.
કૃષ્ણ નામ જકે હૃદય બસત હૈ, જગમેં રહત ઉદાસી ;	
જિત ચિતવત ઉત અભય કરત હૈ, મેટત જમકી કાંસી—	આયે. ૩.
યદુવર છોડી અવરકોં ભજિયે, સો નર જમપુર વાસી ;	
સૂરદાસ યદુવરજકે શરણે, મિટ ગઘ લખચોરાશી —	આયે. ૪.

પદ ૬૭ હોરી ઝીંઝોટી:

મોહે રંગમેં ભોંજવત સારી, ઇન સાંવરેકું કહોરે સખીરી.	ટેક.
ભર પિચકારી મુખપર ડારી, મેંતો હાહા કરત હો હારી—	ઇન. ૧.

कुम कुम डेसर लरके कटोरी, मोरी युनरी लीजवत सारी— धन. २.
 अंयला पकर मोय्मे देहे गारी, मोरी नाजुक जाहीं भरोरी—धन ३.
 सूर शाम प्रलो अणनां कीजे, मेतो जेर जेर पाय्मे परोरी—धन ४.

पद ६८ डोरी.

गावरी जनकर आध, तुजे कीने डोरी जिलाध. टेक
 प्रेम पिया संगन जेलन निकसी, जुवती जुवती संग धाध ;
 नंदके लाल गोपालसें जेलुं, शरीरकी शुद्ध जिसराध— तुजे १
 युरीआंकी करहीनी धार धार, मोरी नवरंग युनरी डारी ;
 नकवेसरके मोती गुमायो, टीलही कीआंरे छीनाध— तुजे. २.
 युआ युआ अंदन आर अजरज, डेसर लरीरे कटोरी ;
 सूरदास प्रलु तेहारे मिलनडों, नेननमे' नेन मिलाध—तुजे ३.

पद ६९ राग सारंगनी डोरी.

आ अजमे' डोरी जेले कामनी, लाल तिलकपर अमके हागनी. टेक.
 लको पिया परदेश गमन कीने, कोन मुलक पर छाये छावनी—
 आ अजमे' १.
 अंद्राजनकी कुंज गझीनमे', धूम मयावत शाम शामनी—
 आ अजमे' २.
 पिया जिन मोय्मे कल नां परत हुय, अरज करत हुय छोटी लामनी—
 आ अजमे' ३.
 सूरशाम प्रलु तुमारे मिलनको, मेरे हासी प्रलु तेहारे नामनी—
 आ अजमे' ४.

पद ७० डोरी राग काफ़ी.

- सांवर मत्त डारे पित्रकारी, लखेगी मात हुमारी. टेक.
 मत्त डारे मरनहसें रलियो, में हूं कन्या कुंवारी ;
 तुमहो निर्लज्ज में नहीं ऐसी, मुणसें देखेगी गारी,
 इनेती होयगी तेहारी— सांवर. १
- ऐसी होंस होवे जे मनमें, परखो नौत्तम नारी ;
 जय पठावो जसोदा मयाकुं, हुजहुं में जात कुंवारी,
 हुंढत वर मात हुमारी— सांवर. २
- परनारीके पालव पकरे, मोहन मनमें जियारी ;
 मात तात तोरे वृद्ध लये है, राज कंसके लारी,
 इहुं में अण जिस्तारी— सांवर. ३
- गेय लेछ मोरी नवल युतरियां, जवन जेरसें झरी ;
 सूरदास प्रभु अण कहां जेछे, आय मिलो व्रजनारी,
 पीताम्बर लियोरे उतारी— सांवर. ४

पद ७१ डोरी राग काफ़ी.

- सांवरो अजहु नहीं आयो, नेनन जरनां जर आयो. टेक.
 व्रज बिनताके संग छांडके, मधुवन जय जसायो ;
 दासी कीनी पटरानी जयके, गोपीनाथके नाम लजयो,
 कंथ कुमनके कहायो— सांवर. १
- तलमत डोरी व्रजमें राधिका, कृष्ण द्वारिकामें छायो ;
 कहाने कहुं ऐसो मित्र विश्वासीके, दासी सेां नेहु लगायो,
 गरल वाडों गांठ पिलायो— सांवर. २
- अकूर कूर कहांसें आयो, घर घर डोरी जगायो ;
 अक तो डोरी जलत छतियनमें, स्वप्ने सुष नां पायो ;
 डेर कहांसें दाशुन आयो— सांवर. ३

લિખ લિખ પતિયાં છતિયાં જરત હૈ, ગ્રોધવ બિષ્ટિ પઠાયો ;
 ત્રેહુ તન અધિક સંતાપે, કુળરીકે મન લાયો ;
 ધીરજ નહિ જાત ધરાયો— સાંવરો. ૪.
 ખેરત્રી મેરો દરદ ન જાન્યો, કામીકો જોર જનાયો ;
 સૂરદાસ અળલાકી વિનતિ કરત હે મનકો લાયો ;
 જરેપર લૂન લગાયો— સાંવરો. ૫.

પદ ૭૨ હોરી રાગ કાફી.

સાંવરે મોકું રંગમે રોરો રોરી, સાંવરે મોકું રંગમે રોરી. ટેક.
 બહિયાં પકર કર શિરકી ગગરિયાં, છનાયકે શિર ઠોરી ;
 રંગમે રસ બસ મોકું કીની, ઠોરી ગુલાલકી જોરી,
 ગાવન લાગે મુખસેં હોરી, સાંવરે મોકું રંગમે રોરી. ૧.
 આયો અચાનક મલ્યો હે મંદિરમેં, દેખત નવલ કિશોરી ;
 ધરી ભુજ મોકુંરે પકરી, જીવનતે બલ જોરી,
 માલા મોતિયનકી તોરી, સાંવરે મોકું રંગમે રોરી. ૨.
 તળ મેરો જોર કછુએ નવ ચાલ્યો, ખાત કઠિન સુનાઈ ;
 તળમેં ઉનકોં નેન દિખાયો, મત જાનો મોકું ભોરી,
 જાનું તોરે ચિત્તકી ચોરી, સાંવરે મોકું રંગમે રોરી. ૩.
 મરજદ મેરી કછુએ નવ રાખી, કંચુવેકી કસ તોરી ;
 સૂરદાસ પ્રભુ તુમારે મિલનકું, મોકું રંગમે રોરી,
 ગમ્મતી મેં નંદજીકી પોરી, સાંવરે મોકું રંગમે રોરી. ૪.

પદ ૭૩ હોરી.

પ્રજમેં હુરિ ધૂમ મચાઈ, ગોપી સરવે દેખન આઈ. ટેક.
 ઈતસેં આઈ નવલ રાધિકા, ઉતસેં કુંવર કનાઈ ;
 હિલ મિલ કાગ ખેલે પરસ્પર, શોભા બરની ન જાઈ,
 નંદ દેર ખાજે બધાઈ— પ્રજમેં. ૧.

- રાધે સાન કરે સખિયનકું, જૂથ જૂથ ઉઠી ધાઇ ;
લપટ ઝપટ દ્યાઇ શ્યામ સુંદરકું, પરવશ પકરશે આઇ,
લાલજીકેં નાચ નચાઇ— પ્રજમેં. ૨.
- તાલ પખાજ વેણાજંત્ર વાજે, મંજરા સરણાઇ ;
ઉડત ગુલાલ લાલ લયે બાદલ, રયો સકલ પ્રજ છાંઇ,
માનો મેઘવા જહુર લાઇ— પ્રજમેં. ૩.
- સુરલી પીતાંબર છીન લિયોહુ, શિરપર ચુંદરી ઓઢાઇ ;
ખિંદી લાલ નેનું ખીચ કાજલ, નકવેસર પહેરાઇ,
માનુ નેઇ નાર બનાઇ— પ્રજમેં. ૪.
- કહત રાધિકા સુનોને કૃષ્ણજી, કહાં ગઇ ચતુરાઇ ;
કહાં ગયો તેરો નંદ બાવાજી, કહાં ગઇ જસોમતી માઇ,
તોયે કયોં નાં લેત છુરાઇ— પ્રજમેં. ૫.
- ફગવા લિયા બિન જાને નાં દઉંગી, કરો મન કોટિ ઉપાઇ ;
લઉંગી કઠોર કસર સખ દિનકી, તુમ અતિ નાચ નચાઇ,
બોત દિન માખન ખાઇ— પ્રજમેં. ૬.
- સુગટ પીતાંબર દીઓને રાધિકા, ફગવા લિયો મન લાઇ ;
સૂર કહે છળી કહાંલગ બરનું, એ સુખ વેકુંઠ નાઇ,
કરત જન કોટિ ઉપાઇ— પ્રજમેં. ૭.

પદ ૭૪ હોરી.

- પ્રજમેં હરિ હોરી મચાઇ મચાઇ, પ્રજમેં હરિ હોરી મચાઇ. ટેક.
ઉડત ગુલાલ લાલ લયે બાદલ, છૂડત હે પિચકારી ;
ખુંદાબનકી કુંજ ગલનમેં, કુમકુમ કીચ મચોરી,
શ્યામ સંગ ખેલન આઇ, પ્રજમેં હરિ હોરી મચાઇ. ૧.
ધતસેં આયે સુધર રાધિકા, ઉતસેં કુંવર કહાઇ ;
ખેલત ફાગ પરસ્પર હિલ મિલ, એ સુખ બરણ્યો ન જાઇ,
નંદ ઘર બાજત બધાઇ, પ્રજમેં હરિ હોરી મચાઇ. ૨.
રાધે સાન કરી સખિયનકું, ઝુંડ ઝુંડ ઉઠ ધાઇ ;

- લપટ ઝપટ લીનો શ્યામ સુંદરકું; પરગશપકર લેઆઇ,
લાલકું તો નાચ નચાઇ, ધ્રજમેં હરિ હોરી મચાઇ. ૩.
- મોરલી પીતાંબર લીઓ છીનાઇ, શિરપર ચુંદરી ઓઠાઇ;
બિંદુ ભાલ નેનુ બિચ કાજલ, નકવેસર પહેરાઇ,
માનુ નવી નાર બનાઇ, ધ્રજમેં હરિ હોરી મચાઇ. ૪.
- સુસ કહતહે મોન હસત હે, કહારે ગઇ ચતુરાઇ,
કહારે ગયે અળ પિતા તુમહારે, કહારે જસોમતી માઇ,
લેત ઓ તુમકું છેરાઇ, ધ્રજમેં હરિ હોરી મચાઇ. ૫.
- ફગવા લઉંગી જળ બને દઉંગી કરિયો કોટી ઉપાઇ;
દો ચૂકાય કસર સળ દિનકી, તુમહો ચોર કનહાઇ,
બહોત દિન માળન ખાઇ, ધ્રજમેં હરિ હોરી મચાઇ; ૬.
- રાસ બિલાસ રચો હે બુંદાળન, ધ્રજ બિનતા જહુરાઇ;
રાધે શ્યામ જોરી જુગલ વર, સૂરદાસ બલ જાઇ,
પ્રીત ઉર રહે ન સમાઇ, ધ્રજમેં હરિ હોરી મચાઇ. ૭.

પદ ૭૫ હોરી.

- સાંવરે સે કહિયો મોરી. ૧૬૬.
- શીશ નવાય ચરણ ગહી લીજે, કરી બિનતિ કર જોરી;
એસી ચૂક ઝહા પરી મોસેં, પ્રીતિ પાછલી તોરી,
સુરતિ નહીં લીની મોરી— સાંવરેસે ૧.
- ભૂષણ બસન સંબ હમ ત્યાગે, ખાનપાન બિસર્યોરી;
બિભૂત લગાય જોગીન હોય ઘેઠી, તેરોહી ધ્યાન ધરોરી,
બેગ ચણી આવો કિશોરી— સાંવરેસે ૨.
- નિશદિન ખ્યાકુલ કિરત રાધિકા, બિહુ ખ્યથા ઉન ઘેરી;
શ્યામ તુમૈ હુંઠત કુંજન મેં, શીશ જટા કર જોરી,
નેન મહીં નીર લરોરી— સાંવરેસે ૩.
- રોમ રોમ મદ છાય રહ્યો હે, મધુમેરી બચર મરોરી;

भार कयेनै नराय द्वियेरी, अण भैं छैसें करौरी ,
 धीरज नही नत धरेरी— सांवरसे. ४.
 सूरदास प्रलुङ्गं नय कहुयो, अवधि आश रही थोरी ;
 प्राणदान दीजै नंद नंदन, जावत कीरति तेरी,
 सुरत तुम करियो गडोरी— सांवरसे. ५.

पद ७६ ह्योरी राग वसंत.

अण छन नओरे आज् डोअे पानियां भरन मत नओरे. टेक.
 ढाडो भगभैं ढाडो भगभैं, कान अेक अेककुं भारत पिचकारी तक तक—
 अण जन. १.
 दुरसें हेभ भैंतो उर लागीरे दादा, मुणकुं ह्पाछं रही सारे
 ढक ढक— अण जन. २,
 शीश गुमन लागे पाई ध्रुजन लागे, छतीआं करव मोरी
 न्यारी ध्रक ध्रक— अण जन. ३.
 गलीअनभैं डोछ अल न शकत ह्य, गांढो अचन मुण ओले
 रूक रूक— अण जन. ४.
 न्ने आवत ताडो रंगभे लींनवत, ढाडो गात्री देवा वत ध्यारे
 णक णक— अण जन. ५.
 आछ वसंत अण केसी विधि करूं, रह्यो सरस वनमाली
 छक छक— अण जन. ६.
 सूरदास प्रलो तुभारे मिलनडों, अज नारी सण रही
 थक थक— अण जन ७.

पद ७७ ह्योरी राग ऐन.

भोग्गे सांवर सलुनेसें लागी नेन,
 भोग्गे धडी अेक पलक न पडत येन. टेक

आज सणी भोअे पिया भिलावे, तपत ताप मोरा जियाडो भिटावे ;
 गडोत सणी गुन मानुं तिहारो, अण्डो काग पिया आयो हुमारो,
 किरणी सुनो अंसरीको जेन— मोअे सांवरे. १.

पीआके दरदमे परीजत पीरी, तोअे कहुं अेक सुनारे सणीरी ;
 जलही गैदके पकरी बुलाअे, गैयां पकर मोरो नारी दिभाअे,
 उनकी गरज नहीं दिनके रेन— मोअे सांवरे. २.

नेननकी पिचकारी गनाछि, प्रेमरस पियापे छरकाई ;
 सूरदास प्रभु तुमारै भितनको, जेर जेर पलकन भग आइं,
 जेग आअे पिया दरसहेन— मोअे सांवरे. ३

पद ७८ डोरी.

- शामरे लिख जेग पढायो १६४.
- अंग विभूति गद्वे मृग छाला, सो उनके मन लायो ;
 कुण्ज कान लगी छे ज्यते, वालीको मंत्र पढायो,
 प्रेमको नेम छोडायो, शामरे लिख जेग पढायो, १.
- वा दिनकी शुद्ध सुल गये हो, काजल नेन लरायो ;
 हा हा करत परत हरि पाअे, नयो गुलाल उडायो,
 केसरको कीच मयायो, शामरे लिख जेग पढायो. २.
- अेक दिनां मोपे आये अयानक, केसर रंग धरायो ;
 नीले अंजर पीतांजर उपर, ताल तंभोल लरायो,
 मानो मधवा जरी लायो, शामरे लिख जेग पढायो. ३.
- धतनो दोष कषु न हीजे, संगत गुन उपजयो ;
 मादन जत कंसकी जेरी, वाको कथ कडायो,
 उनको कछु लाज न आयो, शामरे लिख जेग पढायो. ४.
- कठिन कठोर रह्यो हरि अजमे, अित्त अतुर युरायो ;
 सूरदास कछु तल अज भिनता, आध द्वारिका छायो,
 गडुरीनां दरशन पायो, शामरे लिख जेग पढायो. ५.

५६ ७८ डोरी.

- राधेजके मंदिर आयो, कान तुं डोनको नयो. टेक.
 जे तुम आयो अपने मंदिरवा, ग्वाल सभा संग लायो ;
 वा दिनकी शुद्ध लूल गये हो, अण तोये डोन सिभायो,
 कछु कडा षिज्या पायो, राधेजके मंदिर आयो. १.
 अगले कृगमे थीर युरायो, छिलाणी अेक युरायो ;
 नथ कहुंगीमे सण सभियनकों, अण तोय पकर मंगायो
 मोरलियां करसें छुरायो, राधेजके मंदिर आयो. २.
 वा दिन नकी तुम लूल गये हो, कडा तेराभे युरायो ;
 ओर कडा तेरे भे तोरलियोडे, अणहीं कडा तेरो पायो,
 नाहुक मोडे दोष लगायो, राधालके मंदिर आयो. ३.
 नयो दादा तुम अपने गृहकों, नाहुक रार मयायो ;
 सूरदास गुन ग्यानको अगरो, सुनत भयन चित्त लायो,
 षहुरी अेसें सुण पायो, राधालके मंदिर आयो. ४.

५६ ८० डोरी.

- आ मोहनसें उरीअे थारी, मोरलीआभे नहु लरोरी. टेक.
 में नल नमुना लरन नतररी, णीयभें मिके गिरिधारी ;
 मोही रही मुरली धून सुनके, शुद्ध न रही तन सारी,
 अेसी कोष षाली लोरी— आ मोहनसें. १.
 धर आंगनियांकी शुद्ध अुद्ध लूली, लोक डे मदवाली ;
 भूर्ति आन षडी हृदयामे, उनकी रीत डे न्यारी,
 आपे भोक्कुं मोहिनी डारी— आ मोहनसें. २.
 मोहनके संग आही गोवालन, नायत दध दध ताली ;
 अकही आवत अणीर उडावत, अेक लरी पियकारी,
 धनने मोडे रंग रंगारी— आ मोहनसें. ३.

કાઠકી બંસુરીઆં બળવો કનેયા, પૂછત રાધે પ્યારી ;
 સૂરશામ પ્રભુ જ્ઞાનકી મુરલી, સુનિયો ધ્યાન ધરેરી,
 દરશન મોએ દીજો મુરારિ— આ મોહનસેં. ૪.

પદ ૮૧ હોરી સોરઠ.

એસેં હોરી જેલે કુંવર કનેયા, મેં અળ કેસે નિકસી બઉં સયાં ;
 અળ કેસેં નિકસી બઉં, એસેં હોરી જેલે. ટેક.
 સાસરે બઉંતો સાસુ ગિરજે, પિયર બઉંતો ગિરજે મૈયા ;
 ધત ડર ઉત ડર મોએ સખીરી, કાન કરત તાતા થયા—
 એસેં હોરી જેલે. ૧.

તાલ પખાવાજ વેણાજાંત્ર બાજે, નીકે બાજે બંસરિયાં ;
 મુનત શ્રવન મોએ આતિ ઘેહ ઉપજે, ગૃહતણ બનમેં રૈયાં—
 એસેં હોરી જેલે. ૨

ઉડત ગુલાલ લાલ ભગ્ને બાદલ, સકલ ધૃંદાબન છાએ રહા ;
 ડ્રુમ લતા ગુલાબકે બડે, ભ્રમર કમલપર ગુંજ રૈયા—
 એસેં હોરી જેલે. ૩.

અંગીઆં ભીંજે ચુનર ભીંજે, ઐર ભીંજે પીરી પામરિયાં,
 સૂર શામકો કાહે ભીંજવો, ઓઢત હય કાલી કામરીઆં—
 એસેં હોરી જેલે. ૪.

પદ ૮૨ હોરી સોરઠ.

અળ જન ડારોરે સાવરિયા પિચકારી. ટેક.
 મસ્ત મહિનો કાશુન કહિયે, ધૂમ મચી હય ભારીરે ;
 પિચકારીનકી ઠોર પરત હય, ચુનર ભીંજ રહી સારીરે—
 અળ જન. ૧.

अधीर गुलाबके भादलं छाये, डेसर रंगल लारीरे;
 अजनारी सण जेरसें आध, हा हा करत हारीरे—अण एत. २.
 ताल पभाज तंभुरा जाले, ओर अंजरी लारीरे;
 सूरडे ठाडेर डोरी जेलत ह्य, तुम एते इम हारीरे—
 अण एत. ३.

पद ८३ डोरी राग सोरठ.

लग नयगी जरा युग नयगी मत भार काना. डे३.
 गांठ गंठकी गुलाबकी कलियां, मोरे गोरे षटनपर युग नयगी—
 मत भार. १.
 अति सकुमार मोरे तन गोरे, मोरी मोतन माल डूट नयगी—
 मत भार. २.
 धत उत कडान गेल न रेडो, मोरे शिरडी गजरीयां डूट नयगी—
 मत भार. ३.
 नके पुकारिं राय इंस आगे, अणही कृणत तेहारी हो नयगी—
 मत भार. ४.
 सूरदास प्रलु अणहीं छांडो, मेरी लाल युनरीयां इट नयगी —
 मत भार. ५.

पद ८४ डोरी.

एया तोकुं समज न आध, मुरण तें भतिरे शुभाध. डे३.
 मात पिता सुत कुटुंण कपीयो, धन जेणन ठंकराध;
 डाय न तेरे—तुं न किसीके, संग रह्यो ललयाध;
 उमरमे ते धूल उडाध— एया तोकुं. १.
 राग द्वेष तुं किनसें करत है, अक अह्य रह्यो छाध;
 जेसे श्वान रहे डाय लुवनमे, लस लस भरनध;
 अणर अपनी नहि पाध— एया तोकुं. २.

લોભ લાલચ બીચ તું લટકત, લટક રહ્યો ભરમાધ ;
 તૃષા ન જાયજો મૃગજલ પીવત, અપનો ભરમ ગમાધ ;
 શ્યામકોં જન લે ભાધ— જીઆ તોકું. ૩.
 અગમ અગોચર અકલ અરૂપી, ઘટઘટ રહત સમાધ ;
 સૂર શ્યામ પ્રભુ તિહારે ભજન બિનુ, કબહુ ન રૂપ દિખાધ ;
 શ્યામકોં ઓલખો સદાધ— જીઆ તોકું. ૪.

પદ ૮૫ હોરી.

જસોદાને કાલી અંધેરીમેં જાયો, એસો શ્યામ રંગતાનેં પાયો. ૧ક.
 જન્મ લિયો વસુદેવ દેવકી ઘર, નંદજીકો લાલ કહાયો ;
 ધત ઉત તાત દોઉ તુમ કીના, લાજનેક નાહુ આયો— જસોદા ૧.
 કંસકે ડર તુમ આયે ગોકુલમેં, તખતેં મથુરા ન પાયો ;
 ચોર બકો તું નંદબાવાકો, માખન મિસરી ખાયો—જસોદા ૨.
 કોઉ કહે તુમ કાલી નાથ્યો જબ, તખતેં શ્યામ કહાયો ;
 હમતેં દૂર રહો તુમ કાના, સમજત નહીં સમુઝાયો— જસોદા. ૩.
 કીર્તિ કહા કહું નંદનંદન, અખલ લોક ભરમાયો ;
 રૂપવાન તુમ આપકું માનત, ચોરકી શરમ ગુમાયો— જસોદા ૪.
 જે જે ચરિત્ર કિયે બૃંદાબન, આપ કિયો મનભાયો ;
 ચોર કિસીકી શંક નહીં મનમેં. આપહી આપ સરાયો—જસોદા. ૫.
 તુમકું ચોર કોઇ કહી ન સકત હે, હમ કહુ કહીકે સુનાયો ;
 સૂર શ્યામ સંતનકે કારન, સુગુણ રૂપ બનાયો— જસોદા. ૬.

પદ ૮૬ હોરી.

સાંવરેસોં કહીઓ મોરી, કહીઓ મોરી સુનેઓ મોરી ૧ક.
 બૃંદાબનસેં ઓધવજી આયો, સુનકે સખી સખ દોરી ;
 કહે હમકોં નંદલાલ મિલાવો, નાનો દિયો બિબ ગોરી ;
 કરો કહા હમને ચોગી, સાંવરેસેં કહિયો મોરી. ૧.

- શીશ નમાવું ચરન ચહી લીજ, કડ્ડું ણિનતિ કર જોરી ;
 એસી ચૂક કહા પરી મોસેં, પ્રીત પાછલી તોરી ;
 સુરત નાહી લીની મોરી, સાંવરેસેં કહીઓ મોરી ૨.
 ભૂષણુ બસ્ર સળ તણ દીનો, ખાન પાન ણિસરોરી ;
 ણિભૂત લગાય જોગન હોય બેડી, તેરોડી ધ્યાન ધરોરી ;
 જોજો ચહી આધયોં કિશોરી, સાંવરેસેં કહીઓ મોરી. ૩.
 નિશિદિન ખ્યાકુલ ફિરત રાધિકા, વેહે વ્યથા તન ઘોરી ;
 શ્યામ તુમ ઢુંઢત કુંજનમેં, શીશ જટા ચહુ છોરી ;
 ચલો જિયા જેલેં હોની, સાંવરેસેં કહીઓ મોરી. ૪.
 રોમ રોમ ણિષ છાઇ રહ્યો હુ, મનમેં બેર પરોરી ;
 સૂર શ્યામ ઉનસેં નહ કહીઓ, ગાઉંગી ફિરતિ તોરી ;
 પાપ નહીં રહત રતીરી, સાંવરેસેં કહીઓ મોરી ૫.

પદ ૮૭ હોરી

- સાંવરો હોરી જેલન આયો, આયોરે ટેક.
 મેં દધિ બેંચન ગઇતી ધૂંદાગન, મારગ આહો પાયો ;
 માખન મેરો લુટ ખાયો, એસો જસોદાણકો જાયો ;
 મહી માટ સળરે ઢોલાયો, સાંવરો હોરી જેલન આયો. ૧.
 ધંદ્રાણનકી કુંજગલનમેં, લારે જેલ મચાયો ;
 લાલ ગુલાલ અખીર ઉડાયો, મુઠ્ઠી ભર ભર ધાયો ;
 સાંવરે બાદર છાયો, સાંવરો હોરી જેલન આયો. ૨.
 સળ સળિયાં મિલ મોહન વેયોં, રંગ દે કરતેં રીઝાયો ;
 સૂર શ્યામ પ્રભુ તિહારે મિલનકું, ચરનકમલ ચિત્ત લાયો ;
 સખી મેને માહા મુખ પાયો, સાંવરો હોરી જેલન આયો. ૩.

પદ ૮૮ હોરી.

- તરિયા હરી લાયે ણિરાની, એસો મેરો કંચ ગુમાની. ટેક.

- જાકી જાનકી હર લાથે, તાકી અગમ મેને જાની ;
 ચડે આતે હૈ, અગમ બાંદરે, તેરી હોયગી લંકા નિશાની— એસો. ૧.
 કહત મંદોદરી સુનેા પિયા રાવન, છોડદિયો અલિમાની ;
 રામ લક્ષ્મન ભરત શત્રુઘન, સાયર પાજ બંધાણી— એસો. ૨.
 એ આથે રીંછ બાંદર ક્ષેત્રું ચેત ચેત અલિમાની ;
 જાનકી દેકર પાય પડો તુમ, હુધ સળી ધૂલધાની— એસો. ૩.
 બુદ્ધ ભયો રાવનકું માર્યો, હારગયો અલિમાની ;
 સૂર શ્યામ પ્રભુ તુમારે મિલનકું, સીતાકી પેર જાની— એસો. ૪.

પદ ૮૯ હોરી.

- શ્યામ છોડો બૈયાં મોરી, રેન રહ ગઠ થોરી. ટેક.
 અપને અપને મંદિરસેં નિકસી, એક શ્યામ દુહા ગોરી ;
 રહોરે શ્યામ તુમસેં કંગવા લઉંગી, કેસેં કડું બલ જોરી— શ્યામ. ૧.
 તીન પોહોરસેં પિયા તુમસેં જાગી, રસસેં પેટ ન ભરોરી ;
 અજહુ શ્યામ તુમ તરપત નાંહી, મેં હું નાર ઠંગોરી— શ્યામ. ૨.
 સાસ હઠીલી મોરી નનદી ઠંગોરી, દેવરિયાકી ચોરી ;
 છાંડો પિયા મોહો પ્રાતઃ ભયો હૈ, પત નાં રહોગી તોરી— શ્યામ. ૩.
 બૃંદાબનમેં ધૂમ મચી હૈ, ખેલત રાધે ગોરી ;
 સૂર શ્યામ પ્રભુ તુમહારે મિલનકું, અરજ કડું કર જોરી— શ્યામ. ૪.

પદ ૯૦.

ભરથરી લોકો ગાય છે તે લજન.

- જાગ લક્ષ્મન બોલ બાંધવા, બોલને એકવારજી ;
 તુને સીતા વાર્યાની હામ, લક્ષ્મન જાગને. ટેક.
 કડવી હોજા લીંબડી, જેની શીતલ હોયે છાંચજી ;
 બાંધવ હોયે અખોલડે, તોય પોતાની બાંધી— લક્ષ્મન. ૧.
 સુખે સાંભરે ધસતરી ને, દુઃખે મા ને બાપજી ;
 બીડ પડે ત્યારે બાંધવ સાંભરે, તોય પોતાની બાંધી— લક્ષ્મન. ૨.

ભાઈ મરે ભવ સાંભરે ને, બેની મુખે દિશ જાયજી ;
 બાલાપણમાં બેની મા મરે, તેને ચાર દિશે વા વાય— લછમન. ૩.
 કુવા ઢાંકણ પાવથા લ્યમ, જળા ઢાંકણ સેવાજી ;
 બાપ ઢાંકણ બેટકો તેમ ઘરનું ઢાંકણ નાર— લછમન. ૪.
 ગાયો વિના સૂનો ગોંદરો ને, ગઢ વિના સૂની પોજી ;
 પુતર વિના સુની માવડી, લ્યમ બંધવ વિના સુની જોડ—લછમન. ૫.
 ગયો હનુમાન નવ આવિયો, જે શિલમ શેલા લેણજી ;
 કારજ પરાયાં સારવાં, જેને દુખે તેને વેણ— લછમન. ૬.
 વને આઝ્યાં ત્રણ જણાં, હવે રહ્યો એકાએકજી ;
 મને માતાજી બળરો પૂછશે, તેને શિયો ઉત્તર દેશ—લછમન. ૭.
 સૂર કહે મૂરછા ઉતરી, મળિયા દોનો ભાઈજી ;
 સ્ત્રીતા વાળી રામ આઝ્યા અયોધ્યા, હરખ્યાં કોશલ્યા માય—લછમન ૮.

પદ ૯૧ રાગ દેશ.

વારી જાઉંરે શામલિયા તોપે વારનાંરે. ટેક.
 જળસેં પ્રગટ ભયે હરિ પ્રજમેં, સબકો દુઃખ હર્યો એક ક્ષણમેં ;
 કૃદ પયો કાલિંદ્રી વિષધર નાથનાંરે, વિષધર નાથનાંરે—વારી જાઉંરે. ૧.
 બંદ્રાબનમેં બેન બજાઈ, નંદરાયકી ધેનુ ચરાઈ ;
 ચશોમતી ભરમ ગુમાઈ, જૂને પાલનાંરે જૂને પાલનાંરે—
 વારી જાઉંરે. ૨.
 એસી કંસ અધર કૂલવાડી, વૃક્ષ દઈંગી મૂલ ઉખાડી ;
 યમલા અર્જુન એર પૂતના, તારનાંરે પૂતનાં તારનાંરે—
 વારી જાઉંરે. ૩.
 ઇંદ્ર કોપિયો પ્રજ ઉપર, કોઈ નહીં ઇશ્વરસેં ઉપર ;
 સૂરદાસ પ્રભુ તુમ્હારે દરશન, નખપર ગિરિવર ધારનાંરે ગિરિવર
 ધારનાંરે—વારી જાઉંરે. ૪.

પદ ૯૨ ધ્રુપદ,

છોટો સો કનૈયો એક મોરઝી મધુરી છોટી ;	
છોટેસેં સખન સંગ, છોટી પાગ શિરકી—	છોટો સો. ૧
છોટીસી લકુટી હાથ, છોટે બચેયોં લિયે સાથ ;	
છોટી કટિ છોટી પટ, છોટી ખીતામ્બરકી—	છોટો સો. ૨.
છોટેસે કુન્ડલ કાન, મુનિ મન છુટે ધ્યાન ;	
છોટી છોટી ગોપી સખ, આઠ ઘર ઘરકી—	છોટો સો. ૩.
સૂરદાસ કહે પ્રભુ, છોટે છોટે લાવ મોટે ;	
ખાયો હુય માખન શોલા, દેખોરી બદનકી—	છોટો સો. ૪.

પદ ૯૩ રાગ ધનાશ્રી.

હરિ જનકું હરિ નામ, બડો ધન હરિજનકું હરિનામ—	ટેક.
બિન રખવાલે ચોર નહીં ચોરત, સુવત હે સુખધામ—	બડો. ૧.
દિન દિન હોત સવાઈ દોઢી, ઘટત કછુ નહિ દામ—	બડો. ૨.
સૂરદાસ પ્રભુ સેવા બકી, પારસસું કહા કામ—	બડો. ૩.

પદ ૯૪ રાગ એજ,

કાયકું દેહ ધરી લગ્ન બિના, કાયકું દેહ ધરી—	ટેક
ગર્ભવાસમેં લક્ષ્મી કબુલી, બહાર કહાટો શ્રી હરિ—	લગ્ન. ૧
કોલ દેઈ કર બાહાર નિકલ્યો, પીછે બુદ્ધિ કરી—	લગ્ન. ૨.
સૂરદાસ ભગવંત લગ્ન બિના, જનુની ભારે મરી—	લગ્ન. ૩.

પદ ૯૫ રાગ એજ.

કયુંદે નીંદ ભર સોયા, મુસાફર કયુંદે નીંદ ભર સોયા—	ટેક.
--	------

મનુષ્યા દેહી દેવતાકું દુર્લભ, જન્મ અકારથ ખોયા—	મુસાફર. ૧.
ધન દારા જોખન સુત તેરો, તામે મન તેરા મોયા—	મુસાફર. ૨.
સૂરદાસ પ્રભુ ચલેહી પંથકું, પીછે નેનું ભર ભર રોયા—	મુસાફર. ૩.

પદ ૯૬ રાગ એજ.

એસે સંતનક્રીસેવા, કરમન એસે સંતનક્રી સેવા—	ટેક
શિલ સંતોષ સદા ઉર જિનકે, નામ રામકો લેવા—	કરમન. ૧.
આન ભરસો હૃદય નહિ જિનકે ભજન નિરંજનદેવા—	કરમન. ૨.
ભવન મુક્ત કિરે જગ માંહી, જયું નારદ મુનિ દેવા—	કરમન. ૩.
જિનકે ચરણ કમલકું ઇચ્છત, પ્રયાગ યમુના રેવા—	કરમન. ૪.
સૂરદાસ કર ઉતકી સંગત, મિલે નિરંજન દેવા—	કરમન. ૫.

સોનાદાસ.

પદ ૧ ધુન ચાલ કેરવાની.

રઘુનંદન આગે મેં નાચુંગી, નાચુંગી રંગ રાચુંગી.	ટેક.
કરી શૃંગાર હાર તુલસીકો, લાલ તિલક શિર રાખોંગી—	
	રઘુનંદન. ૧.
પ્રેમ પ્રીતકે ખાંધી ઘુઘરવા, સુરતકી કછની મેં કાછોંગી—	
	રઘુનંદન. ૨.
નાચી નાચી રઘુનાથ રિઝાઉ, ભક્તિ રસીકી મેં બઝોંગી—	
	રઘુનંદન. ૩.
રઘુવર લક્ષ્મણ ભરત શત્રુહન, શ્યામકી સુરતી મન રાખોંગી—	
	રઘુનંદન. ૪.
ચુની ચુની કલિયાં મેં હાર ખનાઉં, રઘુવર ઉર પહિરાઉંગી—	
	રઘુનંદન. ૫.

- ଧୂପ ଦୀପ ନୈବେଦ୍ୟ ଆରତୀ, ଥେଣ୍ଡିଘିଘି ଲାଠ ଲଠାଢ଼ିଂଗୀ— ରଘୁନାନ୍ଦନ. ୬.
 ଲୋକ ଲାଘ କୁଳକ୍ରି ମନ୍ୟାହା, ଧନମେଁ ଘୋକ ନ ଚାଘୌଂଗୀ— ରଘୁନାନ୍ଦନ. ୭.
 ସରଞ୍ଜୁକେ ଚୀର ଅଧୋଧ୍ୟା ନଗରୀ, ଘୈଢ଼ି ଗରୋଘେ ମେଁ ଗଢ଼ୌଂଗୀ—
 ରଘୁନାନ୍ଦନ. ୮
 ସୋନାହାସ ଘିଲାସ ସାଂବରୋ, ଢୁରିକେ ଥରଞ୍ଚୁ ଘିତ୍ତ ଚାଘୌଂଗୀ—
 ରଘୁନାନ୍ଦନ. ୯

ସଂତହାସ

ପଢ଼ ୧ ମଂଗଳ.

- ଆଞ୍ଚ ମହା ମଂଗଳ ତ୍ରିଭୁବନମେଁ, ଖଂଲ କ୍ଷେରୀ ଢୁରି ପ୍ରଗଟ ଲଭୋ. ଟେକ.
 ହେବନ ସୁହିତ ନିଶାନ ଘଞ୍ଜବେ, ସୁଘ ଉପଞ୍ଚେ ଢୁଃଘ ଢୁର ଲଭେ— ଆଞ୍ଚ. ୧
 ଅସୁର ମାରି ପ୍ରହୁଲାହ ଉଗାରେ, ସଂତନକେ ଆନାନ୍ଦ ଲଭେ— ଆଞ୍ଚ. ୨
 ଶ୍ରବନ ସୁନ୍ଦରୀ ନୟନ ନାହିଁ ହେଞ୍ଚୋ, ଅହଳୁତରୂପ ଅନୁପ ଲଭେ— ଆଞ୍ଚ. ୩.
 ନରଢୁରି ରୂପ ଧର୍ଯ୍ୟୋ ଅବିନାଶୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଉତୁ ଅବତାର ଲିଭେ— ଆଞ୍ଚ. ୪.
 ଘଢ଼ାଢ଼ିକ ଗଢ଼େ ନିକଟ ନ ଆଭେ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଘୀ ଅକ୍ତିତ ଲଭେ— ଆଞ୍ଚ. ୫
 ସଂତହାସ ନରସିଂହ ଆଧ୍ୟେରେ, ଘାର ଘାର ଘାଲିଢ଼ାରି ଗଭେ— ଆଞ୍ଚ. ୬.

ପଢ଼ ୨ ହୋରୀ.

- ପ୍ରୀତମ ଭେରୋ ପ୍ରାନ ଢୁରୋରୀ, ପ୍ରୀତମ ଭେରୋ ପ୍ରାନ ଢୁରୋରୀ. ଟେକ
 ଘ୍ୟୁଁ ମଞ୍ଜୁରୀ ଗଲ ବିନା ନା ଉଭେ, ଘିସୋ ସଂଗ ଘନ୍ଦୋରୀ ;
 ତଳଘ ତଳଘ ଭେରୋ ପ୍ରାନ ଗନ ଢେ, ତୁମକଂ କଞ୍ଚୁ ନଢ଼ିଁ ଚୋରୀ ;
 ଉପନ ଗୋଡ଼େ ଗଢ଼ୁ କରୋରୀ, ପ୍ରୀତମ ଭେରୋ ପ୍ରାନ ଢୁରୋରୀ. ୧.
 କେଶର ରଂଗ କେଶେଞ୍ଚେପର ଡାଧ୍ୟୋ, ଚୋମ ଚୋମ ରଂଗ ଚୋରୀ ;
 କାଂଢ଼ାଁ ଗଢ଼ି ଅଘ କଞ୍ଚୁଞ୍ଚେ ନ ଚୁଞ୍ଚେ, ଅଂତର ଆଘ ଗଞ୍ଚୋରୀ ;
 କ୍ଷିରୀ କ୍ଷିରୀ ଘୋଢ଼ାତ କ୍ଷିରୋରୀ, ପ୍ରୀତମ ଭେରୋ ପ୍ରାନ ଢୁରୋରୀ ୨.

- સુરતી આન ખડી હય હૃદયળીય, તેરોહી ધ્યાન ધરોરી ;
 તુંહી તુંહી રટું નિશ નિશ ખાચી, નયણે નીર ભરોરી ;
 પ્રેમકો કંદ પરોરી, પ્રીતમ મેરો પ્રાન હરોરી. ૩.
- સુખકે કારન સંગ કિયો સખી ઉલટો દુઃખ લયોરી ;
 સંતદાસ સમશ્યા સદ્ગુરુકી, કીધ સાને સમજી લ્યોરી ;
 જેસા લયો તેસા કરોરી, પ્રીતમ મેરો પ્રાન હરોરી ૪.

પદ ૩ ગોડી.

- શ્રી ઘનહુતેં આવત સારંગપાનિ
 સંગ સખા સખ સોહત નીકે, ખહુ બિધિ શોલા ખાની ટેક
 રઘુવર લછમન ભરત શત્રુઘન, રૂપ રાશિ ગુન ખાની ;
 નિરખી મધુર લખી કે કહ, સખી સખ પરમ સયાની—
 શ્રી ઘનહુતેં. ૧.
- હાથ પાત ફલ ફૂલ લિયે સખ, સુમન ગલે ગુથ પાનિ ;
 હોત કોલાહલ સુની ન પરત કછ, ખાત બત નહીં બની—
 શ્રી ઘનહુતેં. ૨.
- તુરંગ નચાવત આવત છળિસો, સેના અધિક અભિમાની ;
 સંતદાસ મૃગરાજ પકડ પ્રભુ આયે બહે સમાની— શ્રી ઘનહુતેં. ૩.

હજુરદાસ.

કાફી રાગ ધીરાના પદનો

- માયા તો મસ્તાનીરે મોહ્યા જન મોટા મોટા ;
 હુંટાયા એક પાપમાંરે, વેરાગી ભગિયોના બેટા. ટેક.

- જટા ધારીને થયારે જોગી, રાખ ચોળીને ફરે રાન.
 ભગવાં વસ્ત્રને વાગે લંગોટા, પછી આરોગે સુરાપાન ;
 ગાંજે ભાંગ પીનેરે, કાઢે ધુણિયોના ગોટા— માયા ૧.
 નાહી ઘોઘને ણાવો શરીરને નિરખે, ફરે મગન મસ્તાન,
 આરતી વેળાએ જ્યારે માણુસ આવે, તેની પહેલાં થાય શુલતાન ;
 તાન તો લાવીનેરે, પ્રીતે વગાડે ઘણા ટાંગોટા— માયા. ૨.
 નિલક ણનાવી માંહે સરિયોરે તાણે, આડગંધ ણાંધે કેશ,
 દાંતો વિકાસીને જુએ દરપણમાં, એ કેવા વેરાગીના વેશ ;
 ઘરેઘર ભટકેરે, લાજ હોણા લંગોટા— માયા. ૩.
 ણાવો તો એક ને જે ત્રણ જૈરાં, જેચાર પાંચકે જાળ.
 ધામારે સાડાં ણાવો ધુણી ધિકાવે, પછી કુટી ભાંગેરે કપાળ ;
 પરાયા માલ ણાઈનેરે, વધારે ડગરીના પોટા— માયા. ૪.
 આટો વેચીને ણાવો વ્યાજેરે આપે, ણનાવે મેડીને મઠું.
 જ્ઞાન પુછતાં ગાળોરે ભાંડે, રંડી કહીને ઉડાવત લઠું ;
 દુગ્ધાના પેટાણારે, દુનિયામાં કાઢે દોટા— માયા. ૫.
 અડસઠ તીરથ કરાનેરે આલ્યા, તોય ન ગયો મનનો મેલ,
 મંદિર ણાંધીને માયારે રાખી, જૈરાં છોકરાં ઢોરાં ને વગી જેલ ;
 ખેતીવાડી કરતારે, હવાલ એના થયા જોટા— માયા. ૬.
 જોગ લીધો પણ જુકિત ન જાણી. કર્યાં અધર્મનાં કામ,
 સમજણ વિના અંતે થયો સાધુ, એન શાથી મળે સીતારામ ;
 હજુરદાસ કહેછેરે, ત્યાગી નરના પડ્યા તોટા— માયા. ૭.

હરજી.

પદ ૧ જનુની જીવો ગોપીચંદની એ રાગ.

કહે લાઈ ભૂંડું મેં શું કર્યું, પામ્યો મનખારે દેહ ;
 મહા પદ લીધુંરે ઝોળખી, ભાંગ્યો મનનો સંદેહ— કહે. ૧.

- સાધુ જનનો સેવા કરી, હૈડે આણીને હેત ;
 પૂર્ણ પદ મેં તેથી લહ્યું, ખોયું કમનું ખેત. કહે. ૨.
- અર્થ યથાર્થ જોહનો. તેનું પામ્યો હું મૂળ ;
 પછી દીકું મેં પાધરું, લાંગી ભરમની શૂળ— કહે. ૩.
- મરવું માથેથી ઉતયું, કહેજી મરશે તે કોણ ;
 આયુ અધવચમાં જ પડ્યું, પાણી પરમતાં લાંણ— કહે. ૪.
- કાળે ખાધો તો ત્યાં લગી, જ્યાં લગ હતો હું ખાળ ;
 આતમ પદ તો મેં ઓળખ્યું, ખાધો ઉલટી ને કાળ— કહે. ૫.
- ગુણના દોષો ગુણમાં શમ્યા, રમતા દીઠારે રામ ;
 જ્ઞેતાં ખીલું દીસે નહીં, પામ્યો નિજ પદ ધામ— કહે. ૬.
- સુખના દહાડા નિરખ્યા હવે, દુઃખનો નહીંરે લવલેશ ;
 લખચોરાસીની લુટમાં, પામ્યો પોતાનો દેશ — કહે. ૭.
- સ્તુતિને નિંદા સહેજ શમ્યાં, ઓળખ્યું પોતાનું આપ ;
 પદ પ્રીછ્યા વિણ આપણું, લોગળ્યું પુન્ય પાપ— કહે. ૮.
- ભૂલ્યો હતો ખહુ ભેદમાં, જ્ઞેતાં વેદ વિચાર ;
 અક્ષર લીધો મેં ઓળખી, જ્ઞેયું સારનું સાર— કહે. ૯.
- ધોખે ધરતો તો ધારણા, ધ્યાતો તો ખહુ ભૂપ ;
 તે તો પ્રગટજ મેં ઓળખ્યું, રમતાં રામનું રૂપ— કહે. ૧૦.
- સંશય લાગો સંસારનો, લાગો નિશ્ચલ રંગ ;
 આદિ અંત ને મધ્યમાં, નહિ કંઈ વસ્તુમાં ભંગ— કહે. ૧૧.
- દેહ ધરીને જાણ્યા વિના, ભરમે ભૂલ્યો તું ભૂરિ ;
 હસ્તામલકવત્ હાથમાં, જ્ઞેવા જાતો તો ફરિ— કહે. ૧૨.
- ખાંધ્યો ત્રિગુણને તાંતણે, ભમતો ચારે ખાણ ;
 તેતો વારેરે વહી ગયો, ઉગ્યો આતમ ભાણ— કહે. ૧૩.
- કુસકા ખાંધ્યા મેં કરમના, મૂઠ ન જાણેરે મર્મ ;
 હદમાં પેસીને એ હડખડ્યો, ખેડદ લાંગ્યેરે ભર્મ— કહે. ૧૪.
- આસન વાળ્યું નહિ શૂન્યમાં, ન કયું મૈાન અમૈાન ;
 ન ધર્યાં ધ્યાન ને ધારણા, ધારી અનહદ ધૂન— કહે. ૧૫.
- ત્રિપુટીમાં જો ખેઠો નહીં, ન કયો પ્રાણનો રોધ ;
 હીંડું સહજ સમાધિમાં, પામી વસ્તુનો યોધ— કહે. ૧૬.

- જટા ધારીને થયારે જોગી, રાખ ચોળીને ફરે રાન.
 ભગવાં વસ્ત્રને વાગે લંગોટા, પછી આરોગે સુરાપાન ;
 ગાંભે ભાંગ પીનેરે, કાઢે ધુણિયોના ગોટા— માયા ૧.
 નાહી ઘોઘને ણાવો શરીરને નિરખે, ફરે મગન મસ્તાન,
 આરતી વેળાએ જ્યારે માણુસ આવે, તેની પહેલાં થાય ગુલતાન ;
 તાન તો લાવીનેરે, પ્રીતે વગાડે ઘણા ટાગોટા— માયા. ૨.
 તિલક બનાવી માંહે સરિયોરે તાણે, આડળંધ બાંધે કેશ,
 હાંતો વિકાસીને જીએ દરપણુમાં, એ કેવા વેરાગીના વેશ ;
 ઘરેઘર ભટકેરે, લાજ હોણા લંગોટા— માયા. ૩.
 ણાવો તો એક ને જે ત્રણુ જૈરાં, જેચાર પાંચકે બાળ,
 ધામારે સારૂં ણાવો ધુણી ધિકાવે, પછી કુટી ભાંગેરે કપાળ ;
 પરાયા માલ ખાઈનેરે, વધારે ડગરીના પોટા— માયા. ૪.
 આટો વેચીને ણાવો વ્યાજેરે આપે, બનાવે મેડીને મઠું,
 જ્ઞાન પુછતાં ગાળોરે ભાંડે, રંડી કહીને ઉડાવત લઠું ;
 દુઘાના પેટાણારે, દુનિયામાં કાઢે દોટા— માયા. ૫.
 અડસઠ તીરથ કરાનેરે આવ્યા, તોય ન ગયો મનનો મેલ,
 મંદિર બાંધીને માયારે રાખી, જૈરાં છોકરાં ઢોરાં ને વગી ખેલ ;
 ખેતીવાડી કરતાંરે, હવાલ એના થયા પોટા— માયા. ૬.
 જોગ લીધો પણુ જીવિત ન જાણી, કર્યાં અધર્મનાં કામ,
 સમજણુ વિના અંતે થયો સાધુ, એનં શાશ્વી મળે સીતારામ ;
 હબુરદાસ કહેછેરે, ત્યાગી નરના પડ્યા તોટા— માયા. ૭.

હરજી.

પદ ૧ જનુની જીવો ગોપીચંદની એ રાગ.

કહે ભાઈ ભૂંડું મેં શું કયું, પામ્યો મનખારે દેહ ;

મહા પદ લીધુંરે એાળખી, ભાંગ્યો મનનો સંદેહ—

કહે. ૧.

- સાધુ જનનો સેવા કરી, હૈડે આણીને હેત ;
 પૂર્ણ પદ મેં તેથી લહ્યું, ખોયું કમનું ખેત. કહે. ૨.
- અર્થ યથારથ જેહનો. તેનું પામ્યો હું મૂળ ;
 પછી દીકું મેં પાધરૂં, લાંગી ભરમની શૂળ— કહે. ૩.
- મરવું માથેથી ઉતયું, કહોજી મરશે તે કોણ ;
 આયુ અધવચમાં જે પડયું, પાણી પરસતાં લોણ— કહે. ૪.
- કાળે ખાધો તો ત્યાં લગી, જ્યાં લગ હતો હું ખાળ ;
 આતમ પદ તો મેં ઓળખ્યું, ખાધો ઉલટી ને કાળ— કહે. ૫.
- ગુણના દોષો ગુણમાં શમ્યા, રમતા દીકારે રામ ;
 જ્ઞેતાં ધીન્નું દીસે નહીં, પામ્યો નિજ પદ ધામ— કહે. ૬.
- સુખના દહાડા નિરખ્યા હવે, દુઃખનો નહીંરે લવલેશ ;
 લખચોરાસીની લુટમાં, પામ્યો પોતાનો દેશ— કહે. ૭.
- સ્તુતિને નિંદા સહેજ શમ્યાં, ઓળખ્યું પોતાનું આપ ;
 પદ પ્રીછયા વિણ આપણું, લોગવ્યું પુન્ય પાપ— કહે. ૮.
- ભૂલ્યો હતો ખહુ ભેદમાં, જ્ઞેતાં વેદ વિચાર ;
 અક્ષર લીધો મેં ઓળખી, જ્ઞેયું સારનું સાર— કહે. ૯.
- ધોખે ધરતો તો ધારણા, ધ્યાતો તો ખહુ ભૂપ ;
 તે તો પ્રગટજ મેં ઓળખ્યું, રમતાં રામનું રૂપ— કહે. ૧૦.
- સંશય લાગો સંસારનો, લાગો નિશ્ચલ રંગ ;
 આદિ અંત ને મધ્યમાં, નહિ કંઈ વસ્તુમાં ભંગ— કહે. ૧૧.
- દેહ ધરીને જાણ્યા વિના, ભરમે ભૂલ્યો તું ભૂરિ ;
 હસ્તામલકવત્ હાથમાં, જ્ઞેવા જાતો તો ફરિ— કહે. ૧૨.
- ખાંધ્યો ત્રિગુણને તાંતણે, ભમતો ચારે ખાણ ;
 તેતો વારે વહી ગયો, ઉગ્યો આતમ ભાણ— કહે. ૧૩.
- કુસકા ખાંડ્યા મેં કરમના, મૂઠ ન જાણેરે મર્મ ;
 હદમાં પેસીને એ હડખડયો, ખેહલ લાંગ્યોરે ભર્મ— કહે. ૧૪.
- આસન વાળ્યું નહિ શૂન્યમાં, ન કર્યું મૈાન અમૈાન ;
 ન ધર્યાં ધ્યાન ને ધારણા, ધારી અનહદ ધૂન— કહે. ૧૫.
- ત્રિપુટીમાં જે ખેઠા નહીં, ન કર્યો પ્રાણનો રોધ ;
 હીંકું સહજ સમાધિમાં, પામી વસ્તુનો ખોધ— કહે. ૧૬.

શમ દમ કહોજી શાને કરૂં, લાધી જ્ઞેગની ઠામ ;	
જ્યાંના ત્યાં જઈ વિરામિયા, ધારી નિજપદ ધામ—	કહે. ૧૭.
જે પદ દુર્લભ છે દેવને, ભરમે ભૂલ્યા સૌ વાર ;	
તે પદ પલ પણ છોડું નહીં, જ્યું કરીને વિચાર—	કહે. ૧૮.
વેરો પાડીને વસ્તુમાં, કરતો વિધિને નિષેધ ;	
વેદ ભેદ ભાંગ્યો નહીં, ક્રીધો સંશય ઉચ્છેદ—	કહે. ૧૯.
બાણ્યા વિનારે જે વરી, કલ્પ્યોતો રે મેં સાપ ;	
બ્યારે જ્યું બુગતેં કરી, ત્યારે ભાંગ્યો સંતાપ—	કહે. ૨૦.
ખટદર્શનને ખોળી વળ્યો, ખટપટ કરતારે જેહ ;	
વાદ વિવાદે વઢી મુવા, ન ટળ્યો મનનો સંદેહ—	કહે. ૨૧.
શાસ્ત્ર જ્યું બુગતેં કરી, શોધી કાઢ્યો સિદ્ધાંત ;	
જીવડો હુતો જ'બળમાં, તેને ક્રીધો મેં શાંત—	કહે. ૨૨.
ખૂનો હુતો બહુ ખેદમાં, ધરનો ભૂલ્યો તો ઘાટ ;	
સહેજે સદગુરુ આવી મળ્યા, તેણે દેખાડી વાટ—	કહે ૨૩.
મૂળ મંત્ર માંડી કહ્યો, ઉપનિષદનોરે અર્થ ;	
તે મેં વચન બંધક કર્યું, થૈને ખેઠો સમર્થ—	કહે. ૨૪.
દ્વંત દોષો સઘળા ગયા, લઈ અદ્વૈત અવલંબ ;	
જેતાં દ્વૈતે જડતું નથી, જેમ કેળનો ધંભ—	કહે. ૨૫.
પોઢ્યો જઈને પરિવારમાં, હીંડું મોડારે મોડ ;	
પ્રભવ ન કોઈ પીડે નહીં, ન રહે વસ્તુમાં ખોડ—	કહે. ૨૬
કાને મુદ્રા ધારૂં નહીં, કર ઝાલું નહિ દંડ ;	
નહિ બઈ કોઈ તીરથ ભણી, ન કરૂં ભોખ પાખંડ—	કહે. ૨૭.
કયા કલેવર તુંબડું, કપકેથાતું તું ભંગ ;	
તે મેં માર્યું ત્રૈલોકમાં, મળિયો સાધુનો સંગ—	કહે ૨૮.
હરજી ગાયારે હેતે કરી, કેવળ સારતું સાર ;	
તે પદમાં જઈ અનુભવ્યું, હિતરી ગ્યો ભવપાર—	કહે. ૨૯.

હરિદાસ.

૫૬ ૧.

ઓધવણ એટલું કેળે, દારી જાણીને દરશન દેળે ;
 પોતાનાં જાણી શરણે લેળે, નાથ અમારા નેણામાં રેળે. ટેક.
 ચાતક જ્યમ સ્વાતિ ખારી, છીપ આવે સમુદ્ર ખારી ;
 મેઘ આવે જેમ મુરારિ, એમ આવો તમે ગિરિધારી— ઓધવણ. ૧.
 ચંદ્ર ચક્રોરને જેમ પ્રીત પિયારી, સુરત કરી જીવો નિરધારી ;
 એમ સુરત લાગી મારી, કૃષ્ણ જીવન પર જાઉં વારી— ઓધવણ. ૨.
 જાગીને જ્યેષ્ઠ સ્વપત્નું અલયે, વેહવંતી નારી વિલયે ;
 જાણવિના જેમ મીન તડકે, કૃષ્ણવિના ગોપી એમ કળયે—
 ઓધવણ. ૩.

ભયરે ભંજન તમે દુઃખહારી, વેરે વેરે જાઉં અલિહારી ;
 શામળિયા સુરત સારી, હરિદાસ જાય જાલિહારી— ઓધવણ. ૪.

૫૬ ૨ ગરખી.

“ સુણ મ નોહરી રામને નમવાનો ” એ રાજ.

ધન્ય શ્રી જમુનાજી, કૃપા કરી શ્રી ગોકુલ ધન્ય સુખ આપજે ;
 ધન્યની રજમાં અવનિશ, અમને સ્થિર કરીને સ્થાપજે. ટેક.
 તમે મહોટાં છો શ્રી મહારાણી, તમે જીવ તણી કરૂણા જાણી :
 અમને લેજે શરણે તાણી— ધન્ય. ૧.
 હાલા ગોકુળ મથુરાની ગલીઓમાં, મહારાજ મુજને ત્યાં મળિયા ;
 મારા સકળ મનોરથ સકળ થયા— ધન્ય. ૨.
 હાલા વૃંદાવનની વાટમાં, હાલું શ્રી જમુના ઘાટમાં ;
 હાલે રાસ રમાડ્યાં રાતમાં— ધન્ય. ૩.
 આ જીવ જાણે શ્રી જમુના નાહિયે, નાહી અખંડ વજ વાસી થાઇયે ;
 એવી નવતમ લોલા નિત ગાઇયે— ધન્ય. ૪.

પધરાવું શાન્ત સ્વરૂપ સેવા, આરોગાવું મીઠા મેવા ;	
વૅળણુવ જનને લાલ ઘણો લેવા—	ધન્ય. ૫.
નંદજીનો લાલો વનમાળી, કાલિંદ્રી કાંઠે ધેનુ ચારી ;	
બહાલો હસી હસી અમને દે તાળી—	ધન્ય ૬.
તમે સમરોને સારંગ પાણિ, વૅળણુવને બહાલી એ વાણી ;	
એ લીલા હરિદાસે જાણી—	ધન્ય. ૭.

હરિભટ્ટ.

વડોદરાનો ઐઠીચ દોળકિયો વિ. સંવત ૧૮૯૫ માં હતો.

હાલરડું.

માતા જસોદા બોલાવે જમવા લાલને,	
આલો લાડકવાયા લાગું તમને પાય ;	
તેમ તેમ રીસાઇને રંગરસિયો આવે નહીં,	
પાછળ દોડે તેમ તેમ નટવર નાસી જાય—	માતા. ૧.
કાળા કેમ સંતાપે મુજને ઘરમાં કામ છે,	
વાટ જીવે છે કાના બેસી રહ્યા બળવીરજે ;	
તમને શિખામણુ દઉં છું તે કેમ નથી લાગતી,	
શામાટે શામળિયા ભરો નેત્રમાં નીર—	માતા. ૨.
આવા ઢંગ ધુતારા જે કોઈ તુજમાં જાણુશે,	
ત્યારે પરણ્યાની શી ઘાશે હરિજી પેર ;	
કોઈ કન્યા નહિ આપે કાના કહું છું તુજને,	
રાખો ડાહ્યાપણુ આત્રો રાડ તજીને ઘેર—	માતા. ૩.
હવે નહિ મારું મારા સમ મુજને છે બાપના,	
હુંતો હારી તુજથી તુંજીત્યો જગદીશ ;	
શું કરું લાડકવાયો એકનો એક છે નંદને,	
શું કરું સાંખી રહું છું બાકી અઢે છે રીસ—	માતા. ૪.
જેમ તેમ સમજવી લે આલ્યાં સુંદર શ્યામને,	
કદિયે એસારીને ચુંગન કીધું ગાલ ;	

- મુખડાં નિરખી હરખી રંગમાં રીઝયાં ઘણું,
લાવી મુખડાં આગળ મૂકી કનકની થાળ— માતા. ૫.
માંહે પકવાનો પિરસ્યાં છે લલી લલી લાતનાં.
માંહે ખાલ્લ જલેખી ઘરફી ધૂરાં ખાંડ ;
પેંડા પૂરી કચોરો પડયુલાનો પાતળી,
લ્યો લ્યો મારા સમ એમ મુખથી કેતાં માંડ— માતા. ૬.
ઘેવર સુતરફેળી આગી અતિગે ઉજળી,
ખીજા નાના વિધિના પવિત્ર કીધા પાક ;
આત આનંદે જમાડે માતા લાલને,
તળ્યાં તાતાં લાલ તરત મૂક્યાં શાક— માતા. ૭.
મેસુખ મગદળ તે લલ્યાં માતા જશોમતી,
સફરપારો શીરો તેમાં સાકર બહુ ;
મારા અલખેલા હો લાવજી શે નથી ખોલના,
મારા સમ જે હવે કશું તને નહીં કહું— માતા. ૮.
મારા સમ જે તુજની, વડાલું મુજને કોઈ નથી,
મારી આંખડિયેથી રખે વેળા થાઓ ;
મારાં આંગણુવાં ડૂડાં દીસે છે તમવડે,
સમ ખાધા શામળિયા હુવે ન આધા જાઓ— માતા. ૯.
પ્રેમે આરોગી ઊક્યા તે હરિ જાળદેવજી,
માતા જશોદાને આનંદ અંગ ન માય ;
આપે રમકડાં રઠિયાળાં રીઝી રંગનાં,
ઊલો દાસ હરિ ભટ્ટ ઠાગે પ્રભુને વાય— માતા. ૧૦.

હરિવંશ.

પદ ૧ (હોરી કાફી)

પ્રથમ સમાજ આજ વૃંદાવન, ગિહરત લાલ ગિહારી ;
પંચમી નવલ ઝસંત બધાવા, ઉમંગી. અલી વજનારી.

- કંચન થાર લિયે બ્રજ સુંદરી, મધ્ય વૃષ માન નંદ દુલારી ;
 ફલ દલ જવ નવ તન મજરી, કનક કલશ શુભકારી— પ્રથમ. ૧.
 ગાવત ગીત બખવત બાબ, મૈન સૈન ઉત હારી ;
 દરસ પરસ મન માદ બદાવત, રાજત છળિ અતિ ભારી— પ્રથમ. ૨.
 ચૌવા અંદન અગર કુમકુમ, ભરી દેસર પિચકારી ;
 છિરકત કિરકત છબીત્રી ગાતન, રંગ અનુપ અપારી— પ્રથમ. ૩.
 વિપિન વિલાસ હાસ રસ બરસત, ઉત પ્રીતમ ધત ખ્યારી ;
 હિત હારવંશ નિરખી યહ શોભા, અખિયાં ટરત ન ટારી—
 પ્રથમ. ૪.

હરિસિંગ.

પદ ૧ કોરડો.

- મહાસુખ માણે માણે, જેને પૂજે પ્રાયશ્ચિત જાય ;
 તેને જાણે જાણે. ટેક.
 બ્રાહ્મણુ ક્ષત્રિય વૈશ્ય ને શૂદ્ર, જાણે વર્ણુ ચાર ;
 તેમાંથી ભાઈ પૂજવાનો છે, બ્રાહ્મણુને અધિકાર— મહા સુખ. ૧.
 જાત વર્ણુ ને વેષધારી, તેના દેહ બ્રાહ્મણુ ન હોય ;
 બ્રાહ્મણુ તે જે બ્રહ્મને જાણે, જાત ગમે તે હોય— મહા સુખ ૨.
 જન્મે ત્યારે શુદ્રજ જાણે, સંસ્કારે દ્વિજ હોય ;
 વેદાભ્યાસે વિપ્રજ જાણે, બ્રહ્મ જાણે તે બ્રાહ્મણુ હોય— મહા સુખ. ૩.
 દેહને બ્રાહ્મણુ માનતો હોતો, સમજી લે કહું તોય ;
 પિતાનું દેહુ પુત્ર બાળે, તેને બ્રહ્મલ્યા થવી જ્યે— મહા સુખ. ૪.
 બ્રાહ્મણુ તો બ્રહ્મવેત્તા છે ભાઈ, નિશ્ચયકારી નિરધાર ;
 વજ્ર શુચિ ઉપાનષદનાં, વાક્યને વિચાર— મહા સુખ. ૫.
 બ્રાહ્મણુ તો બ્રહ્મવેત્તા છે જ્ઞેને, ગીતાજી પરમાણુ ;
 જ્ઞાની છે મારો આતમા, એમ બોલ્યા શ્રીસુખ વાણુ— મહા સુખ. ૬.
 બ્રહ્મવેત્તાસું ભેટિયે ત્યારે, ટંગે ત્રિવિધના તાપ ;
 ઐબખાવે નિજ આતમા, અંતયામી આપા આપ— મહા સુખ. ૭.

જગત જગત અહુ કહે, ડાહ્યા પંડિત મુજાણ ;
 શ્રવણ ધરીને સાંભળજે, તેનાં કડં છું વખાણ— મહા સુખ. ૮.
 થયો નથી તેનો થાપ શું કરવો, જાણી લ્યો જરૂર ;
 સ્થાવર જંગમ જો સગરાગર, પ્રહ્લ સદા ભરપૂર— મહા સુખ. ૯.
 વંધ્યા સુત વણજે આલ્યો, ભરીને માલની હેડ ;
 ગાંધર્વ નગરમાં રાત્રી રહ્યો, જઈ વણ જનમ્યાને ઘેર— મહા સુખ. ૧૦.
 સવારે ઊઠીને સાબદો થયો, લીધી નપુરની વાટ ;
 માલ વહેંચી મનગમતો ચાલ્યો, એકના કીધા આઠ— મહા સુખ. ૧૧.
 શેઠિયાને મન આનંદ થયો, પુન્ય કીધાની હામ ;
 ભવિષ્યત પુરના પ્રાહ્મણ જમાડી, કરે છે પરણામ— મહા સુખ. ૧૨.
 ઇ વચન કહ્યાં સાંભળ્યાનાં, તેમાં સાચું નહીં લગાર ;
 સસલાંને શિર શીંગડાં, એવો જગત છે નિધાર— મહા સુખ. ૧૩.
 ગમવિના શું ગોતો છે, તારા દેહમાં સુંદર દેવ ;
 અંતર મુખી જો આતમા, નર સોહ ભાવે સેવ— મહા સુખ. ૧૪.
 નામ ને રૂપ જાણજો જગત, ભાસે નાના રંગ ;
 આતમામાં આરોપણ છે જેમ, રજજીમાં ભુજંગ— મહા સુખ. ૧૫.
 આઠ અંત મદ્ય એક સોહ, હરિસિંગ મિથ્યા સંસાર ;
 પ્રહ્લવેતા ગુરુ રામ પ્રતાપે, સમન્થો વેદનો સાર— મહા સુખ ૧૬.

પદ ૨ કૌરડો,

ખોયું ખોયું રે મૂઠમતિ, મુક્તિનું દ્વાર એજે ખોયું રે. ટેક.
 દુર્લભ છે નર દેહ તેમાં, તેં કર્યો નહીં વિચાર ;
 લાખ ચોરાશી ભમવી પડશે, માથે જમનાં માર— તેં તેાં ખોયું. ૧.
 ગુરુનાં વચન ગમતાં નથી, ખીલું માને છે સાર ;
 કરી કમાણી ધૂળમાં પડી, છતી બાણ કાં હાર— તેં તેા. ૨.
 આપ થકી જ્યારે અંતરો લ્યારે, અસંભાવના થાય ;
 વિપ્રિત ભાવે તે ભજે, પછી ઠીંગલા વાંસે ધાય— તેં તેા. ૩

- દરશન કરવા દોટજ મેત્ર, થાય છે પાપી જીવ ;
 ભૂતી ગયો કાં બ્રાંતમાં પ્રાણી, તું છે સદાશવ— તેં તો. ૪.
 જળ પીવે ક્ષણ ઝાડને સંગે, પરિપક્વ થાય ;
 ઝાડ તજીને જળમાં પડે, તો સેવે સડી જાય— તેં તો. ૫.
 ક્ષણ કૂટી જેમ જળમાં પડે, જળ પાંધાની આશ ;
 ગુરુ તજીને ગોવિંદને ભજે, તો ઘોર નરકમાં વાસ— તેં તો. ૬.
 જડપાસે જઈને જાયત્રા બેઠો, મુને કાંઈક દે ;
 ઈતો છે કાંઈ તુજવડે, તારી એક કૂટી કે ગ— તેં તો. ૭.
 હાડ ચામતું હાંડતું નેને, માની મઠો હું ;
 વિષ્ટા મૂત્ર માંહ ભર્યાં, તે કેમ થાઈશ તું— તેં તો. ૮.
 બુદ્ધિકાણ્ણાન બુદ્ધજ દઈયે, તો સામાં કહે આઠ ;
 કેવડો મગને કેમ ચડે, મર સોમણ બાળે કઠ— તેં તો. ૯.
 હૈયાકૂટાન હાથ ન આવે, સતગુરુની સાન ;
 ભમરાળા તું બ્રાંતમાં ભૂલ્યો, ધૂળ બાછ કે ધાન— તેં તો. ૧૦.
 શુદ્ધ વિચાર તો સૂજના નથી, વિષયમાં બહુ હામ ;
 પતયો છે પરમેશ્વરતને, રૂઠા છે શ્રી રામ— તેં તો. ૧૧.
 કરમ કથા કરી લોક રીજવે, રાગડા કાઠી ગાય ;
 નર નારો પાસે પિંડ પૂજાય, અંતરના કૂત્રાય— તેં તો. ૧૨.
 વેદ વાંચેતેનો ભેદ ન જાણે, ડાહ્યાપણ ડાળે બહુ ;
 મનમાં મૂરખ એમ જાણે જે, અમને પૂછે સહુ— તેં તો. ૧૩.
 શ્વાન સરખો સુલક્ષણોને, રાસભ સરખી રીત ;
 લટકા કરી લોક રીજાવે, ગાતો હાંડે ગીત— તેં તો. ૧૪.
 જાણી જથારથ રૂપને તાડે, બાળખી લેને આપ ;
 કહું કેવું નથી માનતો, તુંને પૂરવનાં છે પાપ— તેં તો. ૧૫.
 બાળપણું તેં ખેત્રમાં ખોયું, સમજ્યો નહીં વિવેક ;
 જીવાનીમાં જીવતી સાથે, થઈ રહ્યો એકમેક— તેં તો. ૧૬.
 જરા આવી ત્યારે જ્વરજ હટયું, કંપવા લાગું શીશ ;
 મતિ ક્ષીણ તેં માનખો ખોયો, જાણ્યા નહીં જગદીશ— તેં તો. ૧૭.
 ચાવંત કરીને કેરડો કાઠો, સમજી માથે માર ;
 પામર ને પંડતાળીએતો, લાગે નહીં લગાર— તેં તો. ૧૮.

પ્રહ્લવેત્તાસોં લાવ ન ક્રીધો, ક્રીધી પામરસોં પ્રીત;
 ઓળખ્યો નહીં નિજ આતમ અંધા, ભૂલો ખાધી ભોંત- તેં તો. ૧૯.
 પ્રહ્લવેત્તા ગુરુ રામ મળ્યા મુને, ઉતાર્યો ભવપાર;
 સોહં પ્રહ્લ હરિસિંગ હુંસદા, સ્વપતું છે સંસાર—તેં તો. ૨૦.

પદ ૩ સારંગ.

સતગુરુ મળ્યા રામ સ્હેજમાં, સેજ મને આનંદ વાઢ્યોરે;
 અજ્યારો સંગ છેડાવીને, આતમ ઓળખાવી દીધોરે—સત. ૧.
 દિલ દરિયામાંડી ડૂગતાં ગુરુએ મુને કાઢી ન દીધોરે;
 બુદ્ધ બુદ્ધ તતવને તારવી, તેનો મને અનુભવ દીધોરે— સત. ૨.
 કાવારે નગરોને જીતવા, તેનો મુને માગ ઝીંઢ્યોરે;
 થૂલ સૂક્ષ્મ કારણ કોટ છે, ચડી ચોટસું લાધોરે— સત. ૩.
 નગરોનો રાજ અહંકારયો, મુરતિને ખાગે સું વીંઢ્યોરે;
 જ્ઞાન ખડગ એલું વેદનું, ગુરુએ મુને પ્રાપ્તે સું દીધોરે—સત. ૪.
 કેવોરે હરિસિંગ સંસારીડો મૂગ જળ શ્યાને મન દીધોરે;
 પ્રહ્લજળ લયોં આ સંસારીડો, વેદ ગુરુ વચને સું પીધોરે— સત. ૫.

પદ ૪.

પ્રહ્લહી વાહું મન બુદ્ધિ નાહું, નાહું ચિત્ત અહંકારરે;
 અજ અખંડ અનિનાશી એક રસ, નિરંજન નિરાકારરે—પ્રહ્લહી, ૧.
 વ્યાન સમાન ઉદાન પ્રાન નૈ, નૈ અપાન આકારરે;
 શબ્દ સ્પર્શ રૂપ રસ ગંધ નહીં, નહિ કારન નિરધારરે— પ્રહ્લહી. ૨.
 ક્ષિતિ જલ તેજ વાયુ સો નાહું, નાહું નભ વિસ્તારરે;
 ધ્રોત્ર ત્વચા નહિ અક્ષુ ગ્રાણુ નહિ, નહીં રસના નિરધારરે—પ્રહ્લહી. ૩.
 વાક પાણિ પાદ ગુદા શિશ્નુ નહીં. સિંગ દેહુસેં પારરે;
 સૂક્ષ્મ નહીં તો સ્થૂત કહાંસેં, કોન ધરે અવતારરે— પ્રહ્લહી. ૪.

જાગત સ્વપ્ન સુષુપ્તિ તુરિયા, રહિત અવસ્થા ચારરે ;
 સતચિદ્ આનંદ રૂપ સદાયકે, ચૈતન સૌચ શુદ્ધ આરરે— પ્રહ્લ્હાડી. ૫.
 શૂરા હોય સનમુખ હો જાવે, પાવે મુક્તિ દ્વારરે ;
 કર સતસંગ પ્રહ્લ્હાવિદ્ સદ્ગુરુકો, મટે જનમ જંજાળરે— પ્રહ્લ્હાડી. ૬.
 ધૃષ્ટી અનુભવ મુક્તિકો દાતા, જો ગાવે ધરો ચારરે ;
 અનુભવ આવે મહા સુખ પાવે, ઉપજે પ્રહ્લ્હા વિચારરે— પ્રહ્લ્હાડી. ૭.
 સદ્ગુરુ મેરા રામ પ્રહ્લ્હાવેત્તા, લીનો બોજ ઉતારરે ;
 હરખ શોક હરિસિંગ રહિત મન, આનંદ પ્રહ્લ્હા અપારરે— પ્રહ્લ્હાડી. ૮.

પદ ૫ હોરી.

અળ તો મેં નાં ખેલું હોરી, નિજનંદ રૂપ મિલ્યોરી. ટેક.
 અસ્તિ ભાતિ પ્રિયરૂપ સદા એક, દેહુભાવ વિસાર્યોરી ;
 જાની જયારથરૂપ આપકો, દ્વૈતકો નાશ કર્યોરી,
 જગત સત ભાન ટ્યોરી— અળતો. ૧.
 તત્ત્વ ત્વં તત્ અસિ એક જાનો, અનુભવ એહી ખરોરી ;
 ભાગ લ્યાગ કરિકેં પહિચાનો, તળ ગમ પાઈજી મોરો,
 વાસના ત્રુટી દોરી— અળતો. ૨.
 જાગત સ્વપ્ન સુષુપ્તિ કો મેં, તુરિયા સાક્ષી રહ્યોરી ;
 ચિદાનંદ સો પ્રહ્લ્હા અખંડિત, સખ સ્થલમેં પ્રસર્યોરી,
 હું તું ભિન્ન ભાવ ગયોરી— અળતો. ૩
 સતગુરુ રામ મિલાસો મોકું, સંશય શોક ટ્યોરી ;
 હુ હરિસિંગ સદા ધકરસ, કારજ સેજ કર્યોરી,
 સોહી પ્રહ્લ્હા સુભર ભર્યોરી— અળતો. ૪.

હાથીરામ.

પદ ૧ ગોડી.

બાલાજીકી આજ જાની છળિ ભારી.

ટેક

ત્રિપતિમેં સીતારામજી ગિરાજે, શેષનાગરી છાઈ ;
લક્ષ્મી કમલા ચરણ પસોઢે, છળિ નહીં જાત ગખાની—

શ્રી બાલાજીકી. ૧.

શેષાચલ પર આપ ગિરાજે, સનકાદિક રૂપિ ચારી ;
આસપાસ ગિરિવરકી શોલા, બીચમે કોચલ ભાર—

શ્રી બાલાજીકી. ૨.

કિટ મુકુટ મકરાકૃત કુંડલ, ઊર વનમાલ સોહાઈ ;
બાહુ વિશાલ વિભૂષણ સોહાઈ, કરગહી સારંગ ધારી—

શ્રી બાલાજીકી. ૩.

ચંદન ચરચીત અંગ મનોહર, ભૂગુ લક્ષણ છળિ છાઈ ;
જન હાથી રામજી ગંકટજીકે શરણે, ગાવત સુરપુરનારી—

શ્રી બાલાજીકી. ૪.

હિમો.

સંવત ૧૮૬૪ માં હતો.

ચોપાઈ.

૧. નીચું ઊંચું જ્ઞેઈ ચાલતી, ઘોડો આગળ યાતી છતી ;
ગભાં હુલ્યાઓ કીધી ઘણી, તે પાપે નારી વાંઝણી.
૨. કહ્યું ન માને કંથજ તણું, જે ઉન્મત્તપણું રાજે ઘણું ;
વણિક વિપ્ર ઘેર પુત્રી થઈ, ભરજ્ઞેગનમાં રાંકી રહી.
૩. નખળા પુરૂપતણે ઘરનાર, સાસુ સાથે કરે વઢવાડ.
એક ઘડો જળ આણતી મરે, પર ઘર દાસી થઈ પાણી ભરે ;
૪. સાસુનાં સંતાપ્યાં મન, તે પાપે દાસી અર્જુન.
કોઈક દેશમાં હાકમ ગયો, ત્યાં જઈને અહંકારી થયો ;
૫. કીધી રીસ ને દીધી ગાળ, ગરીબ શર ચઢાવે આળ.

- મુવા પછી તે મોઢે નવ ગયા, વળતા નર તે વૈતરા થયા ;
જેણે તપસા કીધી ઘણી, દેહ દમી વળી પોતાતણી. ૬
- અડસઠ તીર્થે કીધાં સ્નાન, તે માટે સરજ્યા રાજન ;
માતૃપિતા ટળવળતાં ગયાં, તે પાપે મહીપતિ વાંઝ્યા. ૭.
- જેણે વડ પિપળ બહુ હણ્યા, જન્મી પાપ કીધાં પણ ઘણાં ;
કાપી કાળો તુળસી તણો, તે પાપે કાયા કોઠણા. ૮.
- આત શોભા અંગે આઠરે, ચૂના અંદન લપન કરે ;
આલ થકી ભૂમિ ધમ ધમે, અભાગિયાને આપેં ગમે. ૯.
- સોઢે છોગાં પડખે સહી, કોમળ પાણી મુખમાં નહીં ;
પરનારી સું પ્રોતજ કરે, તે વળતો વ્યડળ અવતરે. ૧૦.
- ગુરુ કહે તે શ્રવણે ધરે, કૂડ કપટને તે પરહરે,
ત્રિકમતાણું ત્યાં જ્ઞાનજ કરો, વળી ગુરુજીની સેવા ધરી. ૧૧.
- ગુરુ કારણ ત્યાં કળખ્યાં ધન, આપેં નિર્મળ કીધાં મન ;
ગુરુ કારણ વળી કળખ્યાં શીશ, ગુરુને કહી જાણ્યા જગદીશ. ૧૨.
- એમ ગુરુની કોધી સેવ, તે અજ્ઞાન અવતરિયા દેવ ;
પાંડવ પ્રતિ બોલ્યા રણછોડ, કહે કવિજન હિમે કરજેડ. ૧૩.

હોથી.

પદ ૧ રાગ પરજ.

- ભક્તિ ભાવવિના નહીં આવે
ગુરુગમ કયું પાવેરે, સંતો કયું પાવેરે ;
ભક્તિ પ્રેમવિના નહીં આવે,
ગુરુગમ કયું પાવેરે, સંતો કયું પાવેરે. ટેક.
પ્રથમ સંતોની સેવા ન કીધીરે,
અનેક વાતો રહ્યા આણે ;
સવસંગ શબ્દુ' શુદ્ધ સાન વિનારે,
ભાઈ ભીંતોમાં ભટકાવેરે—

ગુરુ ગમ. ૧.

- सक्षिप्त लक्ष्मणा स्वप्नामां नावेरे,
पाटे जेतुं जगावेरे ;
द्विलमां दुग्धा जेनां अंतर न लीनारे,
लाध पीर थधने पूतवेरे— गुरु गम. २.
मनना मैत्रा ने हासे कुक्षेवा,
जेते सतगुरु शुं रक्षा समजवेरे,
मेढी भर्यादा ने हासे उलेला,
लाध प्रेम लगन विना गावेरे— गुरु गम. ३.
कागानी संगते काग पुद्धि आवे,
सान संतोनी केही न आवेरे ;
दास डोथी कडे संत सेव्या विना,
निश्चे' चोराशीमां जवेरे— गुरु गम. ४.

पद २ राग ज्येष्ठ.

- तेणे भारी ले लांगीरे, संतो ले लांगी ;
सुरत भारी संत अरणां लागी. टेक.
सतगुरु सर्वे मुने लेह जताव्येरे,
रणाकारे उपन्या रागीरे ;
त्रिभंड त्रिवेणी रंग मेहेलमांरे,
मुने मोहन मोरली वागरे— तेणे भारी. १.
घण्टा द्विज मन भस्तानो क्षीरे,
घरडे न ज्येठे ज्येठे जगीरे ;
सतगुरु आगण ज्येठे शीश नमावेरे,
लाध त्यारे जाडियुं पकड वडेर लागी— तेणे भारी. २.
दया करी मन उलता राग्यारे,
तृण्णा मेढी त्यागीरे ;
पुरुष गज्या मुने अण्ड अविनाशी,
लाध त्यारे सुरता सुनमे' लागी— तेणे भारी. ३

સતગુરુ સંતે કૃપા કીધીરે,
 અંતર પ્રેમ પ્રકાશીરે :
 દાસ હોથીમે ગુરુ મોરાર મળ્યા લાઇ,
 તોડી જમની કાંસી— તેણે મારી. ૪.

પરચુરાણ.

જલને શિખામણ.

પદ ૧ રાગ પ્રભાત.

- જલલડીરે તને હરિગુણ ગાતાં, આવડું આગસ ક્યાંથીરે ;
 લવરી કરતાં નવરાઈ ન મળે, જેલી ઉઠે મુખમાંથીરે—
 જલલડીરે. ૧.
- પરનિદા કરવાને પૂગી, શૂરી ખટરસ ખાવારે ;
 ઝગડો કરવા ઝુઝે વહેલી, કાયર હરિગુણ ગાવારે— જલલડીરે. ૨.
- અંતકાળે કોઈ કામ ન આવે, વહાલાં વેરીની ટોળીરે ;
 સ્વજન ધારીને સરવસ્વ લેશે, રહેશે આંખો ચોળીરે—
 જલલડીરે. ૩.
- તલ મંગાવો ને તુળસી મંગાવો, રામ નામ સંભળાવોરે ;
 પ્રથમ તો મસ્તક નહીં નમતું, પછી શું નામ સુણાવોરે—
 જલલડીરે. ૪.
- ઘર લાગ્યા પછી કૂપ ખોદાવે, આગ એ કેમ ચોલવાશેરે ;
 ચોરો તો ધન હરી ગયા, પછી દીપકથી શું થાશેરે— જલલડીરે. ૫.
- માયા દેનમાં ભાંધી રહે છે, જાગીને જ તું તપાસીરે ;
 અંત સંમે રોવાને ખેડી, પડી કાળની કાંસીરે— જલલડીરે. ૬.
- હરિગુણ ગાતાં દામ ન બેસે, એકે વાલ ન ખરશેરે ;
 સેહેજે પથના પાર ન આવે, લજ્જનથકી લવ તરશેરે—
 જલલડીરે. ૭.

पद २.

पण जग षडोर जगने धडी ;	
आ अवसर तारे, नावे जे इरी.	टेक.
गंगा कांठे आसन वाणी, लुपेने जगनी ;	
त्रिवेणीना संगममां, मोरती वाणी—	पण. १.
आधु संतनी सेवा करोये, ध्यान जे धरी ;	
योरासीने इशे तुंने, नावे जे इरी—	पण. २.
डेसर डेडं अंदन सोद्ये, सोद्ये गुंजाना हार ;	
यशोदाना ज्ञान कुंवर, प्राणने आधार—	पण. ३.
ज्ञाने कडी हाथे छडी, डीरसे जडी ;	
यशोदाना ज्ञान कुंवरे, मोरती धरी—	पण. ४.
डोटे जनेध कंठे माणा, नश्ये लीजे नाम :	
प्रहजान हुदये रागे, जे जे सीताराम—	पण. ५.
पडेयां पीतांबर चीर, माथे मुकट धयां ;	
लगतानां डारज, श्री कृष्णुये ज्यां—	पण. ६.

पद ३ साण्णियो राग रामग्री.

राम इवेने लण्णमण लोणवे, लोणा राम म राय ;	
गुंठ सीताने आपणे वाणशुं, ले लोटो मुण घाय.	१.
देशो देश डगण मोकलशुं, गोटशुं गामो गाम ;	
पण सीताथी लदेरो लावशुं, तेनुं सीतणा धरशुं नाम.	२.
जण जण कमण न नीपरे, वन वन अंगर नडोय ;	
धर धर सीता नव सांपडे, मारा वीर विभासी जेय.	३.
लंका गढने आशीकडे, नित नित टहुके मोर ;	
सीता सरीणुं धरेणुं, तेनो रावण थयो यार.	४.
लण्णमण हुतमो न आवियो, गयो सेलमसेला लेणु ;	
डार पिथारां कोणु करे, जेने हुणे तेने वेणु.	५.

૫૬. ૪

✓ નરસિંહ મેહેતાની હુંડી.

મારી હુંડી સ્ત્રીકારો મહારાજરે શામળા ગિરધારી ;
 મારી હુંડી શામળીઆને હાથરે શામળા ગિરધારી;— ટેક.
 રાણેજીએ રઠ કરી, મીરાં કેરે કાજ ;
 ઝેરના ધ્યાત્તા મોકલ્યારે, તમે ઝેરના જાણુ હારરે— શામળા.
 સ્તંભ થકી ંહાલો પ્રગંટિયા, ધરિયાં નરસિંહ રૂપ ;
 પ્રહલાદને ઉગારીએરે, ંહાલે માર્યો હરણુકસ લૂપરે— શામળા.
 ગજને ંહાલે ઉગારાએ, સુદામાની ભાંગી લૂખ ;
 દોહેટ્રી વેળાના મારા વાલમારે, તમે લકતોને ઘણાં આપ્યાં સુખરે—
 શામળા.

પાંડવની પ્રતિજ્ઞા પાળી, દ્રૌપદીનાં પૂર્વાં ચીર ;
 નરસિંહ મેહેતાની હુંડી સ્ત્રીકારજેરે, તમે સુભદ્રાકેરા વીરરે— શામળા.
 ચાર જણા તીરથ વાસીને, રૂપિયા છે સો સાત ;
 વહેલા પધારજે દ્વારિકારે, એને ગોમતી નહાયાની ઘણી ખાંતરે—
 શામળા.

રહેવાને નથી ઝુંપડું, જમવાને નથી જીવાર.
 બેગ્રા બેગ્રી વળાવીઆરે, મેંતો વળાવી ઘરકેરી નારરે— શામળા,
 ગરથ માડું ગોપીચંદ. તુવસી હેમનો હાર.
 સાચું નાણું મારે શામળોરે, મારે દોલતમાં ઝાંઝ પખાજરે—શામળા.
 તીરથવાસી સહુ ચાત્રીઆરે, આવ્યા નગરની માંહે.
 આ શહેરમાં એવું કોણુએરે, જેનું શામળશા શેઠ એવું નામરે—શામળા.
 નથી પ્રાહ્મણુ નથી વાણીએ, નથી ચારણુ નથી ભાટ ;
 લોક કરેછે ઠેકડીરે, નથી શામળશા શેઠ એવું નામરે— શામળા.
 તીરથ વાસી સહુ ચાત્રીઆ, આવ્યા નગરની બહાર ;
 વેશ લીધો વણિકનોરે, વાલો ત્યાર થયા તતકાળરે— શામળા.
 હુંડી લાવો હાથમાં, આપું પૂરાં દામ ;
 રૂપિયા આપું રોકડારે, માડું શામળશા શેઠ એવું નામરે— શામળા.

हुडी सीकरी वाले शामणे, अरजे कीधां काम ;
मेहेताळू क्री लभजेरे, मुज वाणोतर सरभां काजरे— शामणा.

पद ५ लजन.

अवडानुं जतन करेरे अवडानुं जतन करे ;
तारारे अवडाने लभम लागशे. हे मन बोलीळ टेक.
जवुं तारे द्वारकाने जेटरे, जवुं तारे द्वारकाने जेट ;
वचमां काभारे तुंने कुंटशे. हे मन बोलीळ १.
लातुं देजेरे संगाय, लातुं देजेरे संगाय ;
स्वरगमां नथो हाट वाणीओ. हे मन बोलीळ २.
लोमिया देजेरे संगायरे, लोमियो देजेरे संगाय ;
जेवा लोमिया ते लोम अतावशे हे मन बोलीळ ३.
त्राटां नहि जीवे लाररे, त्राटां नहि जीवे लार ;
लीतुं इशे ते लार जीवशे, हे मन बोलीळ ४.
संघयुं^० नहि आवे कामरे, संघयुं^० नहि आवे काम ;
भाओरे पीओरे विगते वावरो. हे मन बोलीळ ५.
ओल्या ध्रुव ने प्रह्लादरे ओल्या ध्रुव ने प्रह्लाद ;
जेवो हरि लजन जेक हीरयो. हे मन बोलीळ ६.

पद ६ राग बैरवी त्रिताल.

कायारे कुंसे रोम, तज हीनो प्रान— काया. टेक.
तजत प्रान काया क्युं रोम, निकस अले निर्मोही रामा ; (२)
में जन्थुं काया संग असेगी, उस कारन काया मल मल धोर्ध—तज.
जेक शिराने माता रोवे, जेक पंगाते गोरो रामा ; (२)
लुज पकडकर लाधया रोवे, जिछुट गध सारी स्वांगरी जेडी— तज.
धरमें नार अपछरा छोडी, हो पुतनकी जेडी रामा ; (२)
छोड दिया सभ माल भन्तना, साथ रही नही जेकणी छोडी— तज.

આઠ કાણકી બની જંગલ, બની કાણકી ઘોડી રામા ; (૨)
 નહી કિનારે જાય ઉતારી, કૂંક દીની કાશુન જૈત્રી હોડી— તબ.

પદ ૭ રાગ સૌરઠ, તાલ લાવણી.

યહ કાયાકી રેલ રેલસેં, અજબ નિરાલી હય — ટેક.
 સંસાર રૂપી સડક બનાઇ, ચાર ગતિકી સ્ટેશન લગાઇ ;
 જીવ મુસાફિર ચલા પાકેટ પૂન્ય, પાપકી હસ્તીમેં હય— યહ. ૧.
 તનકા ઈજીન બના હય ભારી, જઠરમેં અગ્નિ દિયા પ્રજલી.
 શ્વાસ ધુંવા મુંહસેં નિકલે તબ, ઈજીન ચલતા હય— યહ. ૨.
 લોહી સ્ટીમ નળિયોમેં ચલતી, અવયવોઠોં ગતિ શક્તિ દેતી ;
 પાંવકા પૈડા બના, રેલ અબ આતી જતી હય— યહ. ૩.
 નળસકા ઘંટા હરદમ હિલતા, જિ સકા ટેમ રેલસેં મિલતા ;
 હાથકો સિગનલ ગિગ, રેલ અબ આને વાત્રી હય— યહ. ૪.
 અરે મુસાફિર કયોં દુઃખ પાતા, રામ નામકી ટિકેટ ન લેતાં ;
 કંકડી સીટી બજી, રેલ અબ જાને વાલી હય— યહ. ૫.
 તાર બખર હિચકી અબ આઇ, કાલ બાદલિયાં શિર પર છાઇ ;
 રેલ ગઇ સ્થળ છોડ, પડા ઇસ્ટેશન ખાલી હય— યહ. ૬.

પદ ૮ રાગ આસા જોગી, તાલ ત્રિતાલ

માયા કીનકી ભઇ બાવરે, પૂરી કીનહુ ન ભોગઇ,
 આદિ અંત આઇ નહીં, બીચ ભઇ બીચ ગઇ— માયા. ૧.
 સત યુગમેં હરનાકશ્પ-રાજા ભયે, ચારો ખૂંટ પૃથ્વી સઇ,
 ચાર જોજન વાકો ચરન-ચલત હય, પૃથ્વી સંગ ન ગઇ— માયા. ૨.
 ત્રેતા યુગમેં રાવન રાજા ભયે, સૈનેકી લંક સઇ,
 એક લખ પુત્ર સવા લખ નારી, નગરી સંગ ન ગઇ— માયા. ૩.
 દ્વાપરમેં દુર્યોધન રાજા ભયે, બાવન વીર સઇ,
 લાળોપે લાળો દલ ઉલટયે, મરનેકી શુદ્ધ ન રહી— માયા. ૪.

કલજુગમેં શ્રીકૃષ્ણ રાજ ભયે, જમના તીર સઘ,
કંસ મારન પ્રભુ મથરા સિધારે, ગોપિયન વ્યાકુલ લઈ— માયા. ૫.
સતયુગ, ત્રેતા, દ્વાપર, કલ જુગ, કલજુગ શ્યામ સઘ,
સુનો મેરે પ્યારે વોહ નર હારે, જુને માયા મેરી મેરી કહી—માયા. ૬.

પદ ૯ ધનાશ્રી.

શ્રીપતિ માધવરાય, નમન કરું શ્રીપતિ માધવરાય. ટેક.
કુચ અંજરમાં આપ જિરાજે, મધ્ય ચોકની માંચ— નમન કરું. ૧.
સુંદર સિંહાસન આતિ શોભાવે, શોભા વરણી ન જાય—નમન કરું. ૨.
શીશ મુકુટ મકરાકૃત કુંડલ, ભાલ તિલક સોહાય— નમન કરું. ૩.
કંઠે મુકતામાણુ માળ જિરાજે, મોરલી અધર ધરાય—નમન કરું. ૪.
ભકતજનો નિજ ભાવ ધરીને, પ્રેમ થકી ગુણ ગાય— નમન કરું. ૫.
દીનદયાળ દયાકર દેવા, દરશનથી દુઃખ જાય— નમન કરું. ૬.
આપ ચરણમાં ચિત્ત ધરીને, પ્રેમથી લાગું પાય— નમન કરું. ૭.
આઠ છ દ જે પાઠ કરે, તેનાં પાતક સઘળાં જાય— નમન કરું. ૮.

પદ ૧૦ રાગ ખનજરો.

સતસંગ મહિમા.

મન લાવી અતુલ ઉમંગ, ધરી પ્રેમ કરો સતસંગ. ટેક.
સતસંગે પ્રાપ્ત સ્વરૂપ, ઉત્કૃષ્ટ પરમ નિજ રૂપ ;
એ નિર્મળ જળની ગંગ— ધરી પ્રેમ. ૧.
વળી દુઃખે પણ ન તરાએ, એવા ભવને તરી જાએ ;
જલદીથી ચડે જો રંગ— ધરી પ્રેમ. ૨.
છે સંગત સંતની સાર, મહિમા છે અપરમપાર ;
તો શૂર ચલાવી અંગ— ધરી પ્રેમ. ૩.

બહુ શ્રમ સતસંગે કરવો, ગુરુ બોધ લક્ષમાં ધરવો ; ઘસી દંત દંતની સંગ—	ધરી પ્રેમ. ૪.
જ્યાં સુધી સ્વસ્થ તુજ તન, નથી થયું શરીર પતન ; ત્યાં સુધી સદૈવ અસંગ—	ધરી પ્રેમ. ૫.
એક કાલ કુમણુ નિત કરવું, તો મટે જનમતું ભરવું ; પરહરવો નિત્ય કુસંગ—	ધરી પ્રેમ. ૬.
ગુરુ વિશ્વનાથ કરૂણાળુ, જેણે મુકિત સદાપત આલ્યું ; મને કર્યો બધાથી અસંગ—	ધરી પ્રેમ. ૭.

પદ ૧૧ ભગવદ્ ઈચ્છાવિષે.

પ્રભુજીએ ધાર્યું હોય તે થાય—	ટેક
હહાપણ કોઈનું કામ ન આવે (૨) કરોને કોટિ ઉપાય — હારે હારે કરોને.—	પ્રભુ. ૧.
ભીમ અર્જુન સહદેવ નિકુળ, પાંચમા ધર્મ કહેવાય : એપાંચેના દેખતાંજરે, સતી તે કેમ લુંટાય—	પ્રભુ. ૨.
રામ જેવા સત પુરૂષ કહોએ, તેપણ વનમાં જાય ; સતી સીતાને કલંક ચઢાવ્યું, તો રાવણ શિર રોળાય.—	પ્રભુ. ૩.
રાજાને જ્યારે રઠ લાગી, ત્યારે મૃગયા રમવા જાય ; ઋષિ રાયને દુભવ્યા, તેણે તરત સર્પ દંશ થાય—	પ્રભુ. ૪.
પરીક્ષિત રાજના જન્મેજય કહાવે, તેપણ રાજા કહેવાય ; જગન કરતાં રંભાને વરતાં, અઠાર પ્રહ્લ હુલ્યા થાય—	પ્રભુ. ૫.
શુભ મુહુર્તને શુભ ચોઘડિયાં, શુભ ગ્રહે લેવાય ; સારાં મુરત જોઈ લગન લખિયાં, તોય રંગ ભરેત્રી રાળાય—	પ્રભુ. ૬.
હાણ વૃદ્ધિછે હરિને હાથે, મૂરખ મન મલકાય ; કરનારાં તો કરી રહોછે, અણસમજી અથડાય—	પ્રભુ. ૭.

૫૬ ૧૨ પરમાર્થ વિષે.

તું તીર્થમાં જ્યાં ત્યાં વિચરતો, ધર્મ જાણીને ધર્યો ;
 વૈરાગ્યથી વસ્તી તણને, વન વિષે જઈને વર્યો.
 ભગવાં ધરીને ભટકતો રહી, પેટ ભીખીને ભર્યું ;
 શી રીતે ઇશ્વર રીઝશે, તેં સાડું કોઈનું શું કર્યું ?
 તેં નિત્ય સ્નાન ત્રિકાળ કીધું, ચાહી ગોમય ચોળીને ;
 તેં પંચગવ્ય વિશેષ પ્રાશન, કીધું ઘોળી ઘોળીને.
 આહાર એકજવાર કરવો, એવું વ્રત તેં આચર્યું ;
 શી રીતે ઇશ્વર રીઝશે, તેં સાડું કોઈનું શું કર્યું ?
 તેં હોમ હવન ઘણાં કર્યાં, ઘી હવનમાં હોમ્યાં ઘણાં ;
 તેં ચાલતી નદીએ ચડાવ્યાં, દૂધ દહીં ગાયો તણાં.
 બહુ વર્ષ મુખ મુન્ય વ્રત લીધું, તે ઠીક તુજ મનમાં ઠર્યું ;
 શી રીતે ઇશ્વર રીઝશે, તેં સાડું કોઈનું શું કર્યું ?
 તેં નવનવા નૈવેદ્ય કરીને, તે પ્રસાદી તું જમ્યો ;
 ઉપવાસ ને એકાસણાં કરી, દેહને બહુ તેં દર્યો.
 ખાડો ખાણીને દારીયું, જે અન્ન જમતાં ઉગર્યું ;
 શી રીતે ઇશ્વર રીઝશે, તેં સાડું કોઈનું શું કર્યું ?
 તેં પ્રાર્થના પ્રભુની કરી, મુખ વિવિધ વચન ઉચ્ચારીને ;
 તેં સ્તોત્ર પાઠ ઘણાં કર્યાં, નિત્ય નિત્ય નિયમો ધારીને,
 ગદગદ કંઠે ગુણગાન કરતાં, આંખથી આંસુ ઝર્યું ;
 શી રીતે ઇશ્વર રીઝશે, તેં સાડું કોઈનું શું કર્યું ?
 ભગવાન હુખી ભક્તિથી, રીઝે નહિ તલ માત્રને ;
 પાણુ ભક્તિ પર ઉપકાર સાથે, થાય પ્રભુ પ્રિય પાત્ર તે.
 તે વગર વાદ વિવાદ કીધા, કામ તેથી શું સર્યું ;
 શી રીતે ઇશ્વર રીઝશે, તેં સાડું કોઈનું શું કર્યું ?

अथंशानंदमां स्थिति.

पद १३ राग आसागौड़ी.

प्रह्लादनंदमे रडेनां, अहोनिश प्रह्लादनंदमे रडेनां.	टेक.
यह संसार अति दुःखदायक (१)	
सुख दुःख आवे सो सडेनां—	अहोनिश. १.
मायामे मत लपटो लाभ (२)	
भार भार क्या कडेनां—	अहोनिश. २.
पल पलमे ठि यलनां लाभ (२)	
क्या लेनां क्या देनां—	अहोनिश. ३.
मिथ्याइय प्रपंच हीसत छे, (२)	
दृषो जोखी ने नेनां—	अहोनिश ४.
भोक्ष अहो तो प्रह्ल परायन, (२)	
सहगुरु आश्रय लेनां—	अहोनिश. ५.

प्रह्लादविचारनुं अत्युत्तम रूप.

पद १४ राग ऐज

प्रह्ल विचारे मन, विराम्युं प्रह्ल विचारे मन ;	
ते गंगादिक तीर्थे नाहो, प्रेमे थयो पावन—	विराम्युं. १.
मानो अवनी अर्पणु कीधी, कीधांसहस्र जगन—	विराम्युं. २.
सर्व देवनुं शुद्ध लावथी, पणु कीधुं पूजन—	विराम्युं. ३.
लवना लयथी पितृ तार्या, शोलाण्युं साजन—	विराम्युं. ४.
त्रिलुवनमां ते पूज्य गणायो, धन्य धन्य तेने धन्य—	विराम्युं. ५.
गुरु कृपाथी अनुभव कीधी, सत् चित् आनंद धन—	विराम्युं. ६.

પદ ૧૫ ષિગરી કોન સુધારે એ રાગ.

સંકટ કોન નિવારે નાથ વિના સંકટ કોન નિવારેરે.	ટેક.
કરમ ધરમ મેં કાંઈ નથી કીધું, ચરણ પડ્યો હું તમારેરે ;	
દીનાનાથ વિના પ્રભુ મુજને, દુઃખથી કોણ ઉગારેરે—	સંકટ. ૧.
દયા ક્ષમાના ગુણ પ્રભુ ધારે, એ વિશ્વાસ અમારેરે ;	
લક્ષ્મ જનોનાં દુઃખ કાપીને, સુખ દે આ સંસારેરે—	સંકટ. ૨.
તત્ત્વજ્ઞાની તત્ત્વવિચારી, વેદ લાણીને ચારેરે ;	
અકળ કળા છે પ્રભુની અંતે, એ મુખ વચન ઉચ્ચારેરે—	સંકટ. ૩.
શુદ્ધ ભાવથી પરમેશ્વરના, શુભ ગુણને સંભારેરે ;	
દયા કરી દુષ્ટ કરમો તેનાં, વિભુ વિશેષ વિચારેરે—	સંકટ. ૪.
દુષ્ટ વાસના દૂર કરીને, જ્ઞાન વિવેક વધારેરે ;	
કૃપાનિધિ જગદીશ્વર મુજને, ભવથી પાર ઉતારેરે—	સંકટ. ૫.

પદ ૧૬ રાગ એજ

સેજ સમાધિ લક્ષી સળનતેં, સેજ સમાધિ લક્ષીરે ;	
ગુરુ પ્રસાદ જા દિનતેં લાગી, નેક ન અંતર ચક્ષીરે—	સેજ. ૧
નેનન ખુંધો કાનન ખુંધો, કષ્ટ ન કોઈ ધાર્યોરે ;	
ઉઘડી આંખ પહોચાન્યો હુંસા, પૂરન બ્રહ્મ તેં પાયોરે—	સેજ. ૨.
જાંહાં જાઈ તાંહાં પ્રદક્ષણા, જ્યાં જ્યાં કરોસો પૂજારે ;	
બ્રહ્મ ઉદ્યાન એકસમ કરી જાન્યા, ભાવ મઠ્યા સખ દૂબરે—	સેજ. ૩.
ઉન મુની અંતર સુન નિરંતર, મેલ વાસના ત્યાગીરે ;	
ઉઠત ખેઠત વિસરે ન કખડું, કેસી તાલી લાગીરે—	સેજ. ૪.
જેસી કેણી તેસી રેણી, વલી પ્રગટ કરી ગાધરે ;	
સુખ દુઃખ તે જે પરે પરમગત, સો ગત સેજેં પાધરે—	સેજ. ૫.

પદ ૧૭ છંદ ચરચરી.

- પવન મંદ સુગંધ શીતલ, હેમ મંદિર શોભિતં ;
નિકટ ગંગા વહુતી નિર્મળ, શ્રી ણદ્રિનાથ વિશ્વંભરં. ૧.
- શેષ સુમરન કરત નિશિદ્ધિન, ધરત ધ્યાન મહેશ્વરં ;
વેદ પ્રહ્લા કરત અસ્તુતિ, શ્રી ણદ્રિનાથ વિશ્વંભરં. ૨.
- ઈંદ્ર ચંદ્ર કુબેર દિનકર, ધૂપ દીપ પ્રકાશિતં ;
શ્રી લક્ષ્મી કમલા ચરણ ચાંપે, શ્રી ણદ્રિનાથ વિશ્વંભરં. ૩.
- શંકર ગવરી ગણેશ શારદ, નારદ મુનિજન ઓચ્ચરં ;
યોગ ધ્યાન અપાર લીલા, શ્રી ણદ્રિનાથ વિશ્વંભરં. ૪.
- તપ કુંડકી અધિક મહિમા, દશ દિશા યશ ગાયનં ;
નર નારાયન કરત સેવા, શ્રી ણદ્રિનાથ વિશ્વંભરં. ૫.
- દક્ષ કિન્નર કરત કીર્તન, તાલ વીણા વાણતં ;
સિદ્ધ મુનિજન કરત જય જય, શ્રી ણદ્રિનાથ વિશ્વંભરં. ૬.
- પ્રેમ પંથ કેહાર દરશન, સિદ્ધ મુનિજન સેવિતં ;
હિમ આલય મુખ સ્વરૂપી, શ્રી ણદ્રિનાથ વિશ્વંભરં. ૭.
- શ્રી ણદ્રિનાથ કે સમ્પ રતન, સુ સર્વ પાપ વિનાશિતં ;
કોટિ તીર્થ સ્વરૂપ પૂરણ, શ્રી ણદ્રિનાથ વિશ્વંભરં. ૮.

પદ ૧૮ લલિત છંદ.

- શિશુપાણું પૂરું, ખેલમાં ખાપ્યું, ન હરિનામ તેં, જીભથી જાપ્યું ;
જરૂર જાણજે, જોખને જશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતિ થશે. ૧.
- ન જગનાથને, ભાવથી ભજ્યા, થર કુકર્મના તે ન તેં તજ્યા ;
પ્રભુ તને પછી, લેખું પૂછશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતિ થશે. ૨.
- ફિકર છોડીને, ફેલમાં ફર્યો, દિલવિષે નહીં, દોષથી ડર્યો ;
અણુચિતું તને, મોત આવશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતિ થશે. ૩.

- સરવ કાળ જૈ, જો સ્મશાનમાં, અખૂટ ચે બળે, ધાર ધ્યાનમાં ;
મરણુ તે તને, કેમ મૂકશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતિ થશે. ૪.
- જન જીવાનિયા, જે જણાય છે, નિમિષ માત્રમાં, નાશ થાય છે ;
તુજ તણા ગયા હેતુ એ હશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતિ થશે. ૫.
- ચતુર ચેતી તું, જો વિચારે, જગત સર્વ તે, છે જનારે ;
અચળ કોણુ આ, વિશ્વમાં વસે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતિ થશે. ૬.
- દહન કૈ થયા, તુજ દેખતાં, લાખી શકે નહિ, લેખું લેખતાં ;
તદપિ ચિત્ત તું, જો ન ચેતશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતિ થશે. ૭.
- કપટ કૂડનાં, કર્મ તેં કર્યાં, ધન રળી રળી, ધૂળમાં ધર્યાં ;
કર વિચાર તે, કોણુ કાઢશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતિ થશે. ૮.
- સ્વપન તુલ્ય આ, સર્વ લોક છે, હરઘડી થતા, હર્ષ શોક છે ;
પલક એકમાં, નાશ પામશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતિ થશે. ૯.
- લલિત છંદથી લાલ લેખી લે, દિલ પ્રતિ ધરી, દ્રષ્ટિ દેખી લે ;
પ્રભુવિના તને, કોણુ તારશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતિ થશે. ૧૦.

પદ ૧૯ હોરી.

- દેખોરી નંદલાલકી હોરી, દેખો હોરીરે. ટેક.
- અતિ ઉમંગ મરદંગ બલ્લવત, ધુમતં નોખત ન્યારી ;
ખીન હક ચંગ ઝાંઝ શ્રીમંડલ, વામે બાજત તાલ ટકોરી,
સુંદર ગત નાયત ગોરી— દેખોરી. ૧.
- કાહુકે શિરપે સુરંગ ચુદરિયાં, કાહુ કેસરિયાં સારી ;
કાહુ શૃંગાર કર સાજ બસંતકો, ગજ મોતિયન છાળ ભરોરી,
બધાય લીનો ગિરિધારી— દેખોરી ૨.
- કર કુમ કુમ કન્યન પિચકારી, લેલે સનમુખ ડારી ;
પર્માનંદ રૂપ રસ ભીને, આનંદ ઉર ન ધરોરી,
અદ્ભુત ક્ષગ મચ્યોરી— દેખોરી. ૩.
- છલ બલ કરત કિરત મોહન, નિપટ અંગ કંચુકી કારી ;
કર કંગન ચુરિયાં મોતનકી, ખેસર તુટ પરોરી,
કીની હે કિશન બરજોરી— દેખોરી. ૪.

- ઢીટ લંગરવા કાહુકી ન માને, ન ગિનત બિરાની નારી ;
લપટ જપટ કર છતિયાં છુપાય, એસર છૂટ પરોરી,
માનો નાગણુ લપટયોરી— દેખોરી. ૫.
- ભર ભર થાળ ગુલાલ અખીરકી, કેસર માટ ભરોરી ;
લરજ ગરજ રંગ છાયો બાદલપેં, હો ગધ અતિ ઘનઘોરી,
માનો મેઘા બરસ્યોરી— દેખોરી. ૬.
- ઘન બંદ્રાબન ઘન શ્રી ગોકુલ, જ્યાં જ્યાં ફાગ ભયોરી ;
સરસ રસ રંગ છીરકો બ્રજપેં, વાઝુ ઐકુંઠકી હોરી,
જીને એ વસંત રચ્યોરી— દેખોરી. ૭.
- દાસ કહે ધર હર પિયકારી, હરહીં રંગ ભરોરી ;
ચરણ ચિત્ત રંગ છીરકો શ્રન જાયે, ભૂલ ચૂક બક્ષોરી,
ભક્તપેં કૃપા કરોરી— દેખોરી. ૮

પદ ૨૦ ધ્રુપદ,

- માઠ મેરો બરજ્યો ન માનત, એસો હઠીલો તેરો કુંવર કાન. ટેક.
યમુનાકે નીરે તીરે ગઊવાં ચરાવત,
બંસરી બજાવે ગાવે નીકી તાન— માઠ મેરો. ૧.
- ગ્વાલ બાલ સંગ લિયે, હુમકેં હેરત હય,
ધન્ય ધન્ય યશોદા તિહારો સુત કૃણુ આનંદ ઘન ;
પિયા યમુના કલનપર, લકુટી ધરત આયે ;
માગે દાન— માઠ મેરો. ૨

પ્રથમ ભાગ સમાપ્ત.

भाग २ जो.

आत्माराम.

“ रामग्रंथं वनसां सिधाव्या ते विचे. ”

तिथियो.

- सभी पडवे ते पंथे आल्यारे, मदा वनना ते भारग आल्यारे ;
साथे सीताने लक्ष्मणुभाणा, रघुपति राम इहेमां रेळरे. १.
- सभी गीने मदीमां षिरानेरे, जेवां न्हियोतणां नीर गानेरे ;
राम मेदी गया इडुं राने, रघुपति राम इहेमां रेळरे. २.
- सभी त्रीने ते वननी आडीरे, दश कृण मंगावे छे दडाडीरे ;
सारी शोले सीताळनी वाडी, रघुपति राम इहेमां रेळरे. ३.
- सभी येथे डेवडियो जे'डेरे, इत्यो इत्यो ते भोगरो मे'डरे ;
जेवी लीली लताओ ले'डे, रघुपतिराम इहेमां रेळरे. ४.
- सभी पांगमे पोपट पाज्योरे, पांज लीलीने डांडोला काणोरे ;
राम नाम लणुतो लाज्यो, रघुपति राम इहेमां रेळरे. ५.
- सभी छे छेतरवाने आव्योरे, कडो कपटी रावणु साथे लाव्योरे ;
जे मुणनेो मरग णनाव्यो, रघुपति राम इहेमां रेळरे. ६.
- सभी सातमे श्रीहरि समर्थोरे, वाडी लेणी उडाव्या लभरारे ;
इभ साडीने उपाव्या डभरा, रघुपतिराम इहेमां रेळरे. ७.
- सभी आठमे जेने निहाज्योरे, धनुष्य धरीने भृगलो भार्योरे ;
भृग भरती वणते पोत्रयो, रघुपति राम इहेमां रेळरे. ८.
- सभी नोमे ते नाज्युं तीररे, जध वाग्युं भृगने शिररे ;
धाने धाने लक्ष्मणु वीर, रघुपति राम इहेमां रेळरे. ९.

સખી દશમે કુહલે લક્ષ્મણનેરે, બેલી વીરો જોલાવે છે તમનેરે;
 આડી આણુ દીધી છે અમને, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રેજેરે. ૧૦.
 સખી એકાદશી અપવાસીરે, લંપટ લેવાનો લાગ તપાસીરે;
 રાવણુ સ્ત્રીતાને લઈ ગયો નાસી, રઘુપતિરામ રૂદેમાં રેજેરે. ૧૧.
 સખી બારસે હનુમાન બળિયોરે, ઢેકી સમુદ્ર પાર નીકળિયોરે;
 જઈ જોગભાયાને મળિયો, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રેજેરે. ૧૨.
 સખી તેરસે ત્રણાંબુ ગાળેરે, હાક હનુમાન ફેરી વાગેરે;
 લ્હાય લંકાગઢમાં લાગે, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રેજેરે. ૧૩.
 સખી ચૌદશે ચિત્ત વિચારીરે, ફ્રેજ વાંદરાંની રચી સારીરે;
 રામે રાવણુને નાખ્યો મારી, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રેજેરે. ૧૪.
 સખી પુનમે પ્રભુજી આવ્યારે, થાળ ભરી મોતીડે વધાવ્યારે;
 માતા કૌશલ્યાને મન ભાત્રા, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રેજેરે. ૧૫.
 સખી પંદરે તિથિ થઈ પૂરીરે, એમાં એકે નથી અધુરીરે;
 આરમારામની વાણી મધુરી, રઘુપતિ રામ રૂદેમાં રેજેરે. ૧૬.

ગોવિંદદાસ.

૫૬ ૧ હાર.

ઓ સજની ચાલોનેરે નહાઈયે, આપણુ ગુણુ ગોવિંદના ગાઈયે. ટેક.

સરવે ગોકુળની વ્રજનારીરે, બ્રહ્મભાણુતણી દુલારીરે;

પહેર્યાં ચરણા ચોળીને ચીર, જઈ ઊભાં છે જમુના. તીર—

ઓ સજની. ૧.

એનાં આબ્રણુનો નહિ પારરે, માંહી મળિયો એકાવળ હારરે;

સર્વે સખિયો મળીને નહાય, તેમને અંગ ઉલટ ન માય—

ઓ સજની. ૨.

હરિ ઊભા છે જમુનાને કાંઠેરે, નારી નાતાં દીઠી જહુનાથેરે;

હરિયે પોપટનો વેશ લીધો, પછે હાર રાધાજીનો લીધો—

ઓ સજની. ૩.

હાર ભરાવ્યો આંખલિયાની ડાળરે, પાળે ઊભા શ્રી ગોપાળરે;
જળક્રીડા કરીને નીસરિયાં, પછી આભણ અંગે ધરિયાં—

એ સજની. ૪.

રાધા કરતાં તે આવ્યાં હાંસીરે, સહુ આભણ જ્ઞેયાં તપાસીરે;
તપાસ્યા તે સોળ શણગાર, નવ દીઠો એકાવળ હાર—

એ સજની. ૫.

સહુ સખી મળીને પૂછેરે, હાર ગયો તે કારણ શુ'છેરે;
સરવે સખિયો મળી સમ ખાય, રાણી રાધાને ત્રિંતા થાય—

એ સજની. ૬.

એક સખી બોલી રાધા પ્રત્યેરે, હાર હરિયે લીધો છે સત્યેરે;
નારી જોરે પ્રભુજની પાસે, હવે ગુણ ગોવિંદજી ગાશે—

એ સજની. ૭.

૫૬ ૨.

છખીલાજી આપોને હાર અમારો, અમને આવે ભરૂંસો તમારો. ટેક.
રાધા કેરાં છે મર્મ વચનરે, એમ બોલ્યા છે જગજીવનરે;
એમ કહીને ભૂધરજી ખીજ્યા, ચોરી કરે તે તો નર ખીજ—

છખીલાજી. ૧.

સારા ગોકુળમાં ચોરી કરોછોરે, વ્રજનારીની પૂઠે ભમોછોરે;
તુંને નકટને કુણુ ધીરે, નહિ રહેવાય જમુના તીરે—

છખીલાજી. ૨.

રાધા કહેછે તે આપ વિચારોરે, ચોરી કરતાં ગયો જનમારોરે;
તુંતો જનમારાનો જૂઠો, હાર આખ્યા ત્રિના નહીં છૂટો—

છખીલાજી. ૩.

તેંતો વન વન ચારી ગાયરે, તારૂં ગોવાળપણું કેમ જાયરે;
તુંતો મહી માખણનો ચોર, ચાર્યાં વૃંદાવનનાં ઢોર—

છખીલાજી. ૪.

રાધા કેરાં તે મર્મ વચનરે, સુણી બોલ્યા તે જગજીવનરે;
નથી ખીતો ગોવિંદનો સ્વામી, એમ બોલ્યા અંતરજામી—

છખીલાજી. ૫.

૫૬ ૩.

ઓ રાધા જૂડી નાર ઠંગારી, ધૂતવાને આવી છું ધૂતારી. ટેક.
નારી નદિયોનાં નીર મંગાવોરે, સહુ દેખતાં મુજને પાવોરે ;
તે જો પૂછે તીરથનાં પાણી, હાર તતક્ષણ આપું આણી—

ઓ રાધા ૧.

ચાર ગજની તે ક્યારી ખોદાવોરે, તેની મધ્યે અગ્નિ ઘિકાવોરે ;
પગ પરચીને નીસરું બહાર, જો ચૂકું તો આપું હાર—ઓ રાધા. ૨.
ચાર ડોરા તે કુંભ મંગાવોરે, માંહી મોટા મણિધર મૂકાવોરે ;
સરવે દેખે સાહેલીનો સાથ, હું અહું તે જમણે હાથ—ઓ રાધા. ૩.
ધીર પતીજ કરતાં હું ચૂકુંરે ; હાર હેલામાં આણી મૂકુંરે ;
નથી ખીતો ગોવિંદનો સ્વામી, પછી રાધા બોલી શિરનામી—

ઓ રાધા. ૪.

૫૬ ૪.

ભૂધરજી ભૂતાં શીદને ભમાવો, હાર મૂક્યો હોય ત્યાંથી લાવો. ટેક.
સહુ તીર્થ તમારી કાચારે, કુણુ દુલે જસોદાના બચારે ;
તારાં પ્રાક્રમ સરવે જાણે, તને વેદ પુરાણ વખાણે—ભૂધરજી ૧.
મંદ્રાચળનો સ્વૈયો કીધોરે, રતનાકર મંથન કીધોરે ;
પ્રભુ પાવક નહિ પરબજે, હાર આપ્યા વિના નહીં ચાલે—

ભૂધરજી. ૨

કાળી નાગ તેં નાથ્યો કાળારે, વિખ તાણીને નાંખી જવાળારે ;
હું તો જાણું તમારી ઘાત, વિકૃલ મેલો વાહ્યાની વાત—ભૂધરજી. ૩.
પ્રભુ દાવાનળ તમે પીધોરે, સરવે દેખતાં પસલીમાં લીધોરે ;
પ્રભુ પાવક કઈ પેરે જળશે, હાર આપો મારો જીવ તલશે—ભૂધરજી. ૪.
પ્રભુ શીદને તે રાઠ વધારોરે, હાર ઇજતે આપો અમારોરે ;
હઠ મેલોને હરજી હઠીલા, ગોવિંદના સ્વામી રસિલા—ભૂધરજી. ૫.

૫૬ ૫.

રસિકા રસમાં રહ્યા છે ખુડી, રંગ રેલતણી છેળ ઉડી. ટેક.

રસે રીઝયા શ્રી વૈકુંઠનાથરે, હરિએ ઝાલ્યો રાધાજનો હાથરે ;
રીઝયા રીઝયા શ્રી વનમાળી, રાધા સંગે લીધી કરતાળી—

રસિકા. ૧.

રાધા રૂપે તે દીસે રૂડીરે, ખળકે કંકણુ ને વળી ચુડીરે ;
રસે રીઝયાં રાધા રાણી, ધન્ય ધન્ય શ્રીપુરૂષ પુરાણી— રસિકા. ૨.

મધ્ય રાધે કિશોર કિશોરીરે, શ્યામ શ્યામ ને રાધા ગોરીરે ;
હરિએ રમવાને રાસ સ્થાપ્યો, પછે હાર રાધાજનો આપ્યો—

રસિકા. ૩.

હાર ગાશે જે નરને નારીરે, તેને કૃપા કરે મોરારિરે ;
હરિએ પ્રેમીને રસ પાચ્યો, હાર ગોવિંદદાસે ગાયો— રસિકા. ૪.

ગોવિંદરામ.

(ભરૂચ જિલ્લે આમોદનો સહસ્ત્ર ઐતિહ્ય પ્રાણુ).

૫૬ ૧. રાગ ગરળી. કલિન્નુગનો ધર્મ.

ભાઈએ સાંભળો શાણુ જન, કલિન્નુગ આવ્યોજરે ;
જેહુ પાંડવને શ્રી કૃષ્ણે, કહી સંભળાવ્યોરે. કલિન્નુગ. ૧.

પ્રાણુ ક્ષત્રી વૈજ્યને શૂદ્ર, ચારે વર્ણુ કહાવેજરે ;
તે સર્વે નિજ નિજ ધર્મ લોખી, આડે મારગ જવેરે. કલિન્નુગ. ૨.

પ્રથમ કલિન્નુગના પ્રાણુનાં, લક્ષણુ કહી સંભળાવું જરે ;
તે કેડે ખીજ સર્વેનાં, લક્ષણુ ગાઈ જતાવુંરે. કલિન્નુગ. ૩.

ઉત્તમ જાતિ માણુસ થઈને કરશે મદિરા પાનજરે ;
લૈરવ આદિ દેવને લજશે, નહિ લજે ભગવાનરે. કલિન્નુગ. ૪.

- વેદ વિદ્યા અભ્યાસ તજીને, કરશે નીચની સેવાજીરે ;
નવ કર્યાનાં કારજ કરશે, લાજ તજી ધન લેવારે. કલિબુગ. ૫.
- ગાયત્રી સંધ્યા પરહરશે, કૃષિ કર્મતે કરશે જીરે ;
પ્રાહ્મણી ખેતર ભાત લેઈ જાશે, તે ખાઈને પેટ ભરશેરે,
કલિબુગ. ૬.
- માજમ મદ્દર લસણ પલાંડુ, ખાશે ખાંતે ખાંતે જીરે ;
ભાંગ અફીણ ઘુંટીને પીશે, કરશે ફેલ ખડુ ભાતેરે. કલિબુગ. ૭.
- કન્યાઓના પૈસા લેશે, દેશ પ્રદેશે દેશેજીરે ;
શાસ્ત્ર પુરાણને ભણવાં મેલી, વૈદ્યાં કરી ધન લેશેરે. કલિબુગ. ૮.
- સુરા આમિષ મધ મેલાવી, ઓસડ સહુને દેશેજીરે ;
જિભ્યાના રસમાં લોભાઈ, અંત્યજનાં અન્ન લશેરે. કલિબુગ. ૯.
- પ્રાહ્મણુ જાતિ પોતે થઈને, નીચ ગુરુ અનુસરશેજીરે ;
અસત્ય ગુરુને ઉપદેશ લેઈને, નિયમ ધર્મ પરહરશેરે,
કલિબુગ. ૧૦.
- પ્રજ્ઞ જ્ઞાન કથી તપ તીરથ વ્રત, ધ્યાન ભજન તજી દેશેજીરે ;
વેદ પુરાણ હરિ અવતાર હરિની, મૂર્તિ મિથ્યા કે'શેરે. કલિબુગ. ૧૧.
- ચોરે ચકલે ઘેસી દ્વિજવર, નારી કથાઓ ગાશેજીરે ;
કોસ ઘોખનાં પાણી પીશે, બીજને પણ પાશેરે. કલિબુગ. ૧૨.
- વટલ્યાની આશંકા મેલી, ચલમો પીશે તાણીજીરે ;
પરમેશ્વરનો ડર નહિ રાખે, ઝોલશે મિથ્યા વાણીરે. કલિબુગ. ૧૩.
- શમ દમ તપ શાંતિ શૈત્યાદિક, એ પ્રાહ્મણુના ધર્મ જીરે ;
તેનો ત્યાગ કરીને દ્વિજવર, કરશે કૂડાં કર્મરે. કલિબુગ. ૧૪.
- એવાં અનંત અયોગ્ય કર્મછે, કેટલાંક કહી સંભળાવુંજીરે.
કલિના દ્વિજનાં લક્ષણુ કહેતાં, અંતરમાંહી લલ્લવુંરે. કલિબુગ. ૧૫.
- શૂરાતન ધીરજ ડહાપણુને, યુદ્ધ થકી નવ ભાગેજીરે ;
ગૌ પ્રાહ્મણુ સાધુ સેવામાં, ક્ષત્રી નિત્ય અનુરાગેરે. કલિબુગ. ૧૬.
- તે સર્વે ત્યાગીને ક્ષત્રી, કરશે પાપ અનેક જીરે ;
તેમજ દાન પુન્ય હરિ ભક્તિ, ત્યાગી દેશે છેકરે. કલિબુગ. ૧૭.
- જીવ દયા કરવી ક્ષત્રીને, તે કરશે જીવ હિંસાજીરે ;
ચોરી ચાડી ખાતર પાડી, ભેળા કરશે પૈસારે. કલિબુગ. ૧૮.

- જેડા ઉપર છાંટો પડતાં, ઢોર નર્કમાં જાશેજીરે ;
 તે દાડને ક્ષત્રી પીશે, ખીજને પણ પાશેરે. કલિબ્જીગ. ૧૯.
- રાજને રાજના આકર, લાંચ લોકની ખાશેજીરે ;
 જૂઠી જૂઠી સાખ્યો પૂરી, અવળા ન્યાય તોળાશેરે કલિબ્જીગ. ૨૦.
- આડિયા તેતો અતુર કહેવાશે, રૂડા જન દંડાશેજીરે ;
 હરામીથી સહુ હારશે સાધુ જન પીડાશેરે. કલિબ્જીગ. ૨૧.
- પાપ કર્મમાં ખૂડયા રહેશે, ધર્મ લેશ નહિ પાળેજીરે ;
 સરપુરૂષની વાત નહિ માને, અડશે અવળે આળેરે. કલિબ્જીગ. ૨૨.
- વાણિયા આદિક વેશ્ય કહાવે, તે પણ નિજ ધર્મ લોપીજીરે ;
 પરનારી રત પાખી ગુરુને, રહેશે તનમન સોંપીરે. કલિબ્જીગ. ૨૩.
- સાચા ધર્મને ખોટા કહેશે, ખોટાને સત્ય ગાશેજીરે ;
 ઉત્તમ જાતિ નાતરૂં કરશે, નહિ ખપે તેનું ખાશેરે. કલિબ્જીગ. ૨૪.
- કેટલાંક માણસ દીકરીઓને, બાળપણમાં હણશેજીરે ;
 પરણ્યાન્યાનું દામ ખરચ્યાની, દાઝે પાપ નહિ ગણશેરે કલિબ્જીગ. ૨૫.
- વાણિયા તેતો ચોરી કરાવશે, નહિ પાળે ધર્મ લેશજીરે ;
 ઉપરથી તો રૂડા રાખશે, વૈષ્ણવ કેરા વેષરે. કલિબ્જીગ. ૨૬.
- કૂડાં રાખશે કાટલાં ઘરમાં, લોકોને ઠગવા સાડરે ;
 ઓઠું દેશે અદકું લેશે, કરે કર્મ નઠાડરે. કલિબ્જીગ. ૨૭.
- કન્યા કેડું દામ ન લેવું, તેનું કૃણ છે મોટુંજીરે ;
 તે કન્યાના પૈસા લેશે, કરશે કર્મ બહુ ખોટુંરે. કલિબ્જીગ. ૨૮.
- કૃષ્ણ નામનું મહાત્મ્ય ગાઇને, છીનાળાં બહુ કરશેજીરે ;
 પ્રગટ પ્રભુની નિંદા કરશે, અસદ્ગુરુ અનુસરશેરે. કલિબ્જીગ. ૨૯.
- કેટલાંક વાણિક કર્મને સત્ય કહી, નાસ્તિક મત અનુસરશેજીરે ;
 ભવ તારણ ભગવાન તજીને, પાપ કર્મ બહુ કરશેરે. કલિબ્જીગ. ૩૦.
- તેમજ શૂદ્ર પણ કલિબ્જીગમાં, કરશે નિંદિત કર્મ જીરે ;
 દગા ઘાત છળ બળ બહુ કરશે, નહિ પાળે શુભ ધર્મરે. કલિબ્જીગ. ૩૧.
- ચોરીને હિંસા બહુ કરશે, કરશે મદિરા પાનજીરે ;
 ભૂતળ ભરવાડા ભુવા ધુણાવશે, નહિ ભજે ભગવાનરે. કલિબ્જીગ. ૩૨.
- શૂદ્ર જાતિ માણસ કહાવે તે, ગુરુ થઇ જગ કરશે જીરે ;
 એક પ્રહ્મની વાતો કરશે, પરનારી સંગ કરશેરે. કલિબ્જીગ. ૩૩.

- અસત્પુરુષ ગુરુ થઈ જગ કરશે, કાન કુંક્રી ધન લેશે જીરે ;
વેદ પુરાણ શાસ્ત્ર હરિ મૂર્તિ, સહુને ખોટાં કહેશેરે. કલિબ્દગ. ૩૪.
- અસદ્ગુરુને તેના એલા સર્વે, અસદ્માર્ગ અનુસરશે જીરે ;
ભગની સુતા પુત્રની નારી, તેનો સંગ નિત્ય કરશેરે. કલિબ્દગ. ૩૫.
- એવા અનંત પાપે યુક્ત પ્રાણી, કલિબ્દગમાં બહુ થાશેજીરે ;
નારાયણનું ભજન તજીને, અન્ય દેવના ગુણ ગાશેરે. કલિબ્દગ. ૩૬.
- સાસુની શિખામણ વહુઓ, અંતરમાં નહીં ધારે જીરે ;
માતાને વહુ નિત્ય દબાવશે, તોય પુત્ર નહિ વારેરે. કલિબ્દગ. ૩૭.
- દીકરા પણ વહુની પક્ષ લેઈને, માત પિતાને લડશેજીરે ;
માત પિતા આસિયાળાં થઈને, ખૂણે બેઠાં રડશેરે. કલિબ્દગ. ૩૮.
- વાંકાં વાંકાં વેણ કહેશે, સાસુને વહુ આવી જીરે ;
દીકરા તો જોઈ રાજ થાશે, મા ઉપર રીસ લાવીરે. કલિબ્દગ. ૩૯.
- માતાને ઉદર દુઃખ દેતો, ઉંઘે શિર રહ્યો ઝૂલીરે ;
પાળી પોષી મોટો કરશે, તે ગુણ જાશે ભૂલીરે. કલિબ્દગ. ૪૦.
- સાસુ કેરાં વેણ ઉપર, વહુ વેણ બહુ લાવેજીરે ;
દીકરા સાંભળી રાજ થાશે, સાસુ નણદી રીસાવેરે. કલિબ્દગ. ૪૧.
- મર્મ વચન સાસુ તે વહુને, કહેશે તું શું લાવીજીરે ;
તારા આપની છત હું જાણું, સર્વે દેઉં બતાવીરે. કલિબ્દગ. ૪૨.
- લોકોનું લુંડાપણું કરતો, પેટ પરણે ભરતોજીરે ;
અન્નવસ્ત્રને અર્થે તારો, આપતો વળખાં કરતોરે. કલિબ્દગ. ૪૩.
- એવાં વાંકાં વેણે વહુને, સાસુ કહેશે બળતાંજીરે ;
તારે વહુ સાસુને સુણાવશે, પતિને કહેશે વળતાંરે. કલિબ્દગ. ૪૪.
- તારે પાલવ હુંકયાં આવી, નિત્ય નિત્ય મહેણાં ખાવાજીરે ;
તારો બાપ નકારો તુંને, શીદ આબ્યો પરણાવારે. કલિબ્દગ. ૪૫.
- ઘણીને વહુઓ ઘોકે મારશે, પર નર દેખી રાજ જીરે ;
નારી પતિને શિખામણ દેશે, તેને કહેશે પાજીરે. કલિબ્દગ. ૪૬.
- પરણ્યા ઘણીનો લ્યાગ કરીને, પર નર સંગ લપટાશેજીરે ;
પતિ મતનો ધર્મ નહિ પાળે, એવી નારીઓ થાશેરે. કલિબ્દગ. ૪૭.
- વહુને સાડું લગાડવા કાળે, જેમ કહે તેમ કરશેજીરે ;
નારી વશ થઈ કામ સહુ કરશે, નકટ થઈને કરશેરે. કલિબ્દગ. ૪૮.

- ધણિયાણીનાં ઘોશે વસ્ત્રો, હાથે રાંધશે હાલીજીરે ;
 એન બનેવી ખારાણું ન દેખે, પસલી લેશે સાગીરે. કલિજીગ. ૪૯.
- સસરા સાળાને ત્રેવડશે, ભાઈઓ સાથે વેરજીરે ;
 એન ભાણેન્દં ઘેર આવશે તો, લાગશે કડવાંઝેરે. કલિજીગ. ૫૦.
- ખાળકનું ઉપરાણું લેઈને, ભાઈ ભાઈ સંગ લડશેજીરે ;
 તુચ્છ પદારથ સાડૂ ખાંધવ, એક ખીજને નડશેરે. કલિજીગ. ૫૧.
- જતી જોગી બ્રહ્મચારીલાગી, પંચ વિષય વિષ પીશેજીરે ;
 ધન નારીનો સંગ્રહ કરશે, હરિસંગ હેત ન દીસેરે. કલિજીગ. ૫૨.
- જંત્રમંત્રને દોરાધાગા, ઘેર ઘેર કરતા કરશેજીરે ;
 ત્યાગ વૈરાગ્યને ધ્યાન ભજન સૌ, ત્યાગ કરી ધન હરશેરે. કલિજીગ. ૫૩.
- સત્પુરૂષનો દ્રોહજ કરશે, અસત સંગાથે હેતજીરે ;
 ગાંભે ભાંગ અડીણને હોકા, પીતાં થાશે ક્રોધેતરે. કલિજીગ. ૫૪.
- અંધગુરુ તેના ચેલાને પણ, ધર્મમાં હેત ન દીસેજીરે ;
 નીચ ગુરુનું એકું ખાશે, ચર્ણુ ઘોઈને તેના પીશેરે. કલિજીગ. ૫૫.
- એવા અનંત દોષયુક્ત કલિમાં, ગુરુને શિષ્ય બહુ થાશેજીરે ;
 વિધિ નિષેધનો ત્યાગ કરીને, એક બ્રહ્મ મુખ ગાશેરે. કલિજીગ. ૫૬.
- ગીતામાં અર્જુનને કીધુંએ, કૃષ્ણ પ્રભુ શ્રી મુખ જીરે ;
 અધર્મ કલિના વીંટયા મારણસ, મુજથી થાશે વિમુખરે. કલિજીગ. ૫૭.
- ત્યારે હું પૃથ્વીમાં પ્રગટીશ, ધર્મના સ્થાપન સાડૂજીરે ;
 અધર્મ કલિનો નાશ કરીને, તારીશ જીવ હજારૂંરે. કલિજીગ. ૫૮.
- કરૂણા કરી તે કૃષ્ણ કલિમાં, પ્રગટ થાશે સુખદાનજીરે ;
 હરિ હરિકૃષ્ણ નામ કહેવાશે, પુરૂષોત્તમ ભગવાનરે. કલિજીગ. ૫૯.
- કામ ક્રોધ મદ્દ લોભના લાગી, સાધુ કરશે અપારજીરે ;
 ધર્મ જ્ઞાન વૈરાગ્ય સોતી, ભક્તિ કરશે વિસ્તારરે. કલિજીગ. ૬૦.
- પાંડવને કૃષ્ણે કહી દાખ્યા, એ રીતે કલિ ધર્મજીરે ;
 પાંડવ સુણી હેમાળે ગજિયા, બાણી સઘળો મર્મરે. કલિજીગ. ૬૧.
- સંવત અઢાર સાડત્રિશે ગાયો, કલિજીગનો મહિમાયજીરે ;
 તેને ગાય શીખે ને સાંભળે, તેના અઘ બગી બયરે. કલિજીગ. ૬૨.

છોટમ.

ગરબી ૧.

સાંભળને સજ્જન નરનારી, હેત શીખામણુ સારીજરે—એ રાગ.

- સાંભળને તું સહિયર મારી, મૂરખ કેને કહિયે જરે ;
આળસમાં રહી હૃદય ન કરે, મૂરખ તેને લહિયે— સાં. ૧.
- જ્ઞાની આગળ આપ વખાણે, હોય આપ અજ્ઞાની જરે ;
વિશ્વાસે વેશ્યાનાં વચનો, જે લે સાચાં મानी— સાં. ૨.
- ધૂતારા ઢોંગી કેરા, છળથી જાય છળાયોજરે ;
જર મેળવવા રમે જુગટું, તે મુરખ મેં ગાયો— સાં. ૩.
- ખેપ કરે ને ખેતી ન કરે, તક ના જાણે તેનો જરે ;
માઠાં સારાં મુહુર્ત જોખે, એ મૂરખતા એની— સાં. ૪.
- પોતાની બુદ્ધિ નવ પહોંચે, કામ આહરે મોટાંજરે ;
બુદ્ધિપણમાં જાણા પરણે, જોખે આંઠાં જોટાં— સાં. ૫.
- સાકરનો વેપારો પોતે, જીભ સ્વાદની રાખે જરે ;
કંદોઈ કેરો કસળ કરેને, કડકે કડકે ચાખે— સાં. ૬.
- કરજ કરીને નાત જમાડે, ઘર ને ખેતર ખૂવે જરે ;
વણુ ધંધે ધનવાંત થવાને, જનમોત્રીમાં જુવે— સાં. ૭.
- સખળ શત્રુનો ન ધરે શંકા, વાઢે વેર વધારે જરે ;
ખાળયા સાથે ખાથ ભરે તે, હાથે સઘળું હારે— સાં. ૮.
- ઘટે ખોલવું ત્યાં નવ ખોલે, અણઘટતું જાહુ ખોલેજરે ;
પૂઠળ રહિને પરને નિંદે, તે નરખરને તોલે— સાં. ૯.
- હોય લાલ મળવાને જ્યાંથી, રીસ ક્રોધ ત્યાં રાખે જરે ;
સર્જન કેરા ગુણુ લેઈ ન શકે, મિથ્યા અવગુણુ લાખે— સાં. ૧૦.
- વિદ્યા કળા જ્ઞાન ગુણુવાળા, નરની ન લહે રીતી જરે ;
ધૂતા કપટી હોય પાખંડી, તેવા સાથે પ્રીતી— સાં. ૧૧.
- હોય ઘણું ધન હાથ પોતાને, ના ખરચે ના ખાય જરે ;
કૃપણુ થઈને કષ્ટજ વેઠે, તે મૂરખ કહેવાય— સાં. ૧૨.

- સુતને ધન સોંપી દે સઘળું, નારી પાસે માગે જીરે ;
 કોય કહે શિખામણ સારી, તે સહુ કડવી લાગે— સાં. ૧૩.
 પાપીને ઉપકાર કરીને, પોતે પાપ વધારે જીરે ;
 રોગી થઈને પથ ન પાળે, તે જમપુર પધારે— સાં. ૧૪.
 અતિ ગર્વ ને ઓછી વિદ્યા, મન જાણી હું મોટા જીરે ;
 લાલ મળે ત્યાં આજસ રાજે, તેને આવે ટોટા— સાં. ૧૫.
 નિત્ય નિત્ય નવીન કળા નવ શીખે, ભણ્યો હોય તે ભૂલે જીરે ;
 ઉપજથી તે ખર્ચ વધારે, તે નર નિશ્ચય હૂલે— સાં. ૧૬.
 જાદુ મંત્ર કીમિયા સાડ, ધરનું દામ ગુમાવેજીરે ;
 વ્યાજે લઈને વ્યસન કરેતો, અંતે સંકટ આવે— સાં. ૧૭.
 વગર કારણે સઘળે ભટકે, વણ ખેલાવ્યો ખોલેજીરે ;
 દુઃખિયા આગળ દુઃખ પોકારે, તે નર પશુને તોલે— સાં. ૧૮.
 દુરખલને દુઃખ દેતો હીંડે, ભૂંડાતો ભય માનેજીરે ;
 ઠંગ સરવ હોય ઠોર સરીખા, પામર લખિયા પાને— સાં. ૧૯.
 પ્રગટ કુલક્ષણ હોય પોતાનું, આપે આપ વખાણે જીરે ;
 ગુણના હીણા હોય ઘણા પણ, કુલને ઉંચું જાણે— સાં. ૨૦.
 જ્યાં ત્યાં જનમાં જૂઠું ખોલે, ધર્મ પોતાનો હારેજીરે ;
 સાચું જૂઠું સરખુ જાણે, ઘણાં ગપોડાં મારે— સાં. ૨૧.
 એવા અવગુણ અનંક એમાં, કહેતાં પાર ન આવેજીરે.
 કહે છોટમ તેનો સંગ તાજીયે, ભજીયે પ્રભુને લાવે— સાં. ૨૨.

શ્રીભણ.

વાલાજના મહિતા.

માસ ૧ લો.

મરતક માસે મેલી ચાલ્યા કંથરે વાલાજ ;
 પ્રીતલકી તોડીને આણ્યો અંત—

મારા વાલાજ. ૧.

पियुञ्ज मारा शुं आल्या परदेशरे वालाञ्ज ;	
मंदिरियांमां भेदयां भाणे वेष—	मारा वालाञ्ज. २.
सर दरियामां भेदी मुजने वडेतीरे वालाञ्ज ;	
आवडवी घातोते हुं नव लेती—	मारा वालाञ्ज. ३.
हुंतो नालुती उजणुं अेटकुं ह्दधरे वालाञ्ज ;	
जवाने द्विसडे मांडयुं शुद्ध—	मारा वालाञ्ज. ४.
सागरिया तमे शीह थयाछे पारारे वालाञ्ज ;	
डे आगण नध करिये कष्ट विसारा—	मारा वालाञ्ज. ५.
तमे अमारां दुःखडांना छे नालुरे वालाञ्ज ;	
प्रीतलडी उपर अंधाला प्राणु—	मारा वालाञ्ज. ६.
थोडेने द्विसडे अमने मणजेरे वालाञ्ज ;	
थोसलुना स्वामी वडेला वणजे—	मारा वालाञ्ज. ७.

भास २ जे.

भागशर महिने मंदिर भावा धायरे वालाञ्ज ;	
अेकलडी हासीना दिन क्यम नय—	मारा वालाञ्ज. १.
शरीर भाङ् सप तणोछे सारेरे वालाञ्ज ;	
उगरवानो नथी अेके आरे—	मारा वालाञ्ज. २.
नय भाङ् जेणनियुं लरपूररे वालाञ्ज ;	
आवे द्विसडे कथ गया डेम हूर—	मारा वालाञ्ज. ३.
नागर वेस तो नीर विना सूडायरे वालाञ्ज ;	
भूणमांथी उपण प्रहनी लाय—	मारा वालाञ्ज. ४.
वाला तमारी वाडियो वलुसी नयरे वालाञ्ज ;	
टोया वगरतो पंणी जेठां आय—	मारा वालाञ्ज. ५.
धणी विना तो नधलिया लुंटायरे वालाञ्ज ;	
गोकुणमां डेनी अेथे रडेवाय—	मारा वालाञ्ज. ६.
पियुञ्ज मारा पूरणु किरपा करजेरे वालाञ्ज ;	
थोसलुना स्वामी वडेला वणजे—	मारा वालाञ्ज. ७.

માસ ૩ ને.

- પોષ માસે પડિયા અમને શોષરે વાલાજી ;
 તેડાવો જ્ઞેશીડા જીવે જ્ઞેષ— મારા વાલાજી. ૧.
- શા કરણથી નાવ્યા સુંદર શ્યામરે વાલાજી ;
 તરછોડીને ગ્યાલ્યા ગોકુળ ધામ— મારા વાલાજી. ૨.
- ખેડ ખંધવના લખજ્ઞે કુશળ ખેમરે વાલાજી ;
 વધામણી વાંચતાં વાધે પ્રેમ— મારા વાલાજી. ૩.
- હૈયામાંથી નથી હોલાતો ખટકોરે વાલાજી ;
 કાગળિયો લખી મોકલજ્ઞે કટકો— મારા વાલાજી. ૪.
- સાહી વિના તો હડતાલો દેવાઈરે વાલાજી ;
 ભૂધરજી તમે કેમ ભૂલ્યા ચતુરાઈ— મારા વાલાજી. ૫.
- ચતુર હોય તેને ચારે દશે ક્ષેમરે વાલાજી ;
 શામળિયા સાંભળજ્ઞે મારી ખૂમ— મારા વાલાજી. ૬.
- ઘડી ગણુંતાં માસ ગયાછે ત્રણુરે વાલાજી ;
 થ્રાલણના સ્વામી રાખો શરણુ— મારા વાલાજી. ૭.

માસ ૪ થો.

- માહ મહિનાની સેજલડીછે સૂનીરે વાલાજી ;
 ગાતરની ઘાટડિયો લીડું કેની— મારા વાલાજી. ૧.
- ખાંહલડી તે કેની કંઠે નાંખુંરે વાલાજી ;
 હૈયાના હિંડોળા મનમાં રાખું— મારા વાલાજી. ૨.
- વાવલિયા ઠંડા શીતળ વાયરે વાલાજી ;
 હિમાળો હાલ્યો તે ક્યમ રહેવાય— મારા વાલાજી. ૩.
- અમ ઉપર તેં દુઃખનો દુંગર વાળ્યોરે વાલાજી ;
 શામાટે શિયાળો ઘેર ન ગાળ્યો— મારા વાલાજી. ૪.
- તેજ અમારી આંખ તણા તો દિવ્યારે વાલાજી ;
 હમણાંતું હસવું ને રમવું ભૂલ્યાં— મારા વાલાજી. ૫.

- દેહ તણાં તો દુઃખડાં કોને કહિયે રે વાલાજી ;
 આંસુડાં ગાળીને થાક્યાં રહિયે— મારા વાલાજી. ૬.
 ઓઝિંતાં આવીને પરિયાં દુઃખડારે વાલાજી ;
 થોભણના સ્વામી આપો સુખડાં— મારા વાલાજી. ૭.

માસ ૫ મો.

- ફાગણ મહિને કુલ્યાં સુંદર કુલરે વાલાજી ;
 એ દેખી અંતરમાં ઉપજે શૂળ— મારા વાલાજી. ૧.
 વસંત રૂતુમાં વિરહ ઉડીછે ભારીરે વાલાજી ;
 જતાં ઝેર દહને કેમ ન મારી— મારા વાલાજી. ૨.
 ઓ પેલાં આહીરડાં ખેલે હોળીરે વાલાજી ;
 સરખી સહિયરની મળીછે ટોળી— મારા વાલાજી ૩.
 ચૂવા ચંદન ઉઠે અખીલ ગુલાલરે વાલાજી ;
 ભેર ભુંગળ ને વાગે મૃદંગ તાલ— મારા વાલાજી. ૪.
 જ્ઞે રે બનીછે ઘેરૈયાની ટોળીરે વાલાજી ;
 ઓ પેલી પાડોશણ રંગમાં રોળી— મારા વાલાજી. ૫.
 હુરિ અમારે હૈંઠે હુરખ ન માયરે વાલાજી ;
 ગોકુળની ગોપીઓ તમને ગાય— મારા વાલાજી. ૬.
 આ વેળા તમે આકાશથી ઉતરજ્ઞેરે વાલાજી ;
 થોભણના સ્વામી વારે ચઢજ્ઞે— મારા વાલાજી. ૭.

માસ ૬ ઠો.

- ચઈતર માસે મહોરી તારી વાહીરે વાલાજી ;
 કરમાણાંતાં તેણે કુંપળ કાઢી— મારા વાલાજી. ૧.
 વૃંદાવનમાં ભારે દાઠમ કાલ્યાંરે વાલાજી ;
 ભીતરિયારામાં ભારે દુઃખડાં સાલ્યાં— મારા વાલાજી. ૨.

- ભાત ભાતનાં ફૂલડાં ફાલ્યાં ઓળાંરે વાલાજી ;
 લીલાં ને પીળાં ને રાતાં ઘોળાં— મારા વાલાજી. ૩.
 કાળી કોયલ ઝોલે મધુરા મોરરે વાલાજી ;
 ભમરા ગુંબરવના ઉડે સોર— મારા વાલાજી. ૪.
 ડમરો મરવો ગુલાબ ને ગુલનોરારે વાલાજી ;
 છોગલડાં મૂકાવાને આવો ઓરા— મારા વાલાજી. ૫.
 અગરચંદનની શોભા નથી અધુરીરે વાલાજી ;
 તેને તણે તો ઝેસો સભા પૂરો— મારા વાલાજી. ૬.
 જળ જમુનાનાં છાંટણિયાં છંટાવુંરે વાલાજી ;
 થોભણના સ્વામીજી તમને ભાવું— મારા વાલાજી. ૭.

માસ ૭ મો.

- વૈશાખ માસે વાટ તમારી ન્યાણુરે વાલાજી ;
 આંખલડી ઉઘાડી ચોદશ ભાણું— મારા વાલાજી. ૧.
 ઝંખનામાં તો જય છે આઠ પહોરરે વાલાજી ;
 મંદરિયાંમાં નથી વહેતું સોર— મારા વાલાજી. ૨.
 જીવ અમારો આકુળ વ્યાકુળ થાયરે વાલાજી ;
 ઘડી એકમાં તો જનમારો વહી જય— મારા વાલાજી. ૩.
 દુઃખડાંમાંથી સુખનો લેતાં લાભરે વાલાજી ;
 ઓગિંતો અમ ઉપર પાડ્યો આભ— મારા વાલાજી. ૪.
 જળનાં જીવડાં દળ વાદળ કેમ સહેશેરે વાલાજી ;
 તરણાં ઉપર ક્યમ મેરૂ રહેશે— મારા વાલાજી. ૫.
 ક્રીડી ઉપર કટક ચઠાવી લાલ્યારે વાલાજી ;
 વાલપણામાં વિષના છોડ વાલ્યા— મારા વાલાજી. ૬.
 શું નાંખો છો તાણીને તરછોડીરે વાલાજી ;
 થોભણના સ્વામીને કહું કરજોડી— મારા વાલાજી. ૭.

માસ ૮ મો.

- જેઠ માસે જોધ રહી છું ઠેઠરે વાલાજી ;
 ઉનાળો ઉલ્થો પણ નવ થઈ ભેટ— મારા વાલાજી. ૧.
 ઘડી ગણુંતાં માસ ગયા છે આઠરે વાલાજી ;
 આગળ આવ્યા અષાડાના ઘાટ— મારા વાલાજી. ૨.
 જીવનજી તમને બહુ ઘણી લૂ વાશેરે વાલાજી ;
 ઉનાળાની આંચે દેહ કરમાશે— મારા વાલાજી. ૩.
 પિયુડા તારી કુમ કુમ વરણી મોળરે વાલાજી ;
 મંદરિયે આવીને અંદન ચોળ— મારા વાલાજી. ૪.
 વીંઝણિયે તે વાવલયા ઢોળાવુંરે વાલાજી ;
 શીતળ જળ ઝારાઓ આગળ લાવું— મારા વાલાજી. ૫.
 તારે અથે આંગણું સ્વચ્છ કરાવુંરે વાલાજી ;
 શીતળ વા સંઘાતે રાસ રમાવું— મારા વાલાજી. ૬.
 જાદવ તમને ઝીણાં વસ્ત્ર પેરાવુંરે વાલાજી ;
 થોભણના સ્વામીજી લાડ લડાવું— મારા વાલાજી. ૭.

માસ ૯ મો.

- અષાડ માસે આવી મેઘ ઘડુકેરે વાલાજી ;
 વીજળિયો ચમકે ને જોર અખુકે— મારા વાલાજી. ૧.
 અવધ ઉપર સર્વે આવી ઉભુરે વાલાજી ;
 શામળિયાજી કોની જોડે શોભું— મારા વાલાજી. ૨.
 ઘેર વળ્યા જે ગયા હતા પરદેશરે વાલાજી ;
 પિયુજી મારા કોનાં ઓઠાં લેશ— મારા વાલાજી. ૩.
 આ ચોઘડિયે એવો ઉપનો નેહરે વાલાજી ;
 પ્રાણુ તજું કે પાડું મારો દેહ— મારા વાલાજી. ૪.
 કાં જાણું જે ભેરવ જળ અંપલાવુંરે વાલાજી ;
 કાશીએ જૈને કરવત મૂકાવું— મારા વાલાજી. ૫.

કાં બાણું જે ભેગ ધરીને બહિર વાલાણ ;	
તારે ને વિભેગે ચોદશ ધાઉં—	મારા વાલાણ. ૬.
ભેયાવિના તે જંપજ નથી વળતારે વાલાણ ;	
થોભણુના સ્વામીણ શે નથી મળતા—	મારા વાલાણ. ૭.

માસ ૧૦ મો.

શ્રાવણુ માસે સરવરિયાની ઝડિયોરે વાલાણ ;	
એવીની નથી ઉઘડતી ઘડીએ—	મારા વાલાણ. ૧.
વા વાદળને વાયે છે ખહુ શોરરે વાલાણ ;	
નાની મોટી નદિયો આવી પૂર—	મારા વાલાણ. ૨.
કંથ વિના કામાનયો કેમ ખમાશેરે વાલાણ ;	
પરદેશી પિ ચુડાની પ્રીત જણાશે—	મારા વાલાણ. ૩.
જે કાનુડે કંસનું કયું નિધનરે વાલાણ ;	
તું કાનુડો કેનું ઠારે મન—	મારા વાલાણ ૪.
આ વાલાનો અધુરો ઘરવાસરે વાલાણ ;	
માસી મારાં તેનો શો વિશ્વાસ—	મારા વાલાણ. ૫.
ઢોરાં ચાર્યાં તેનો તે શો તોલરે વાલાણ ;	
વાટે ને ઘાટે દો જૂઠાં ખોલ—	મારા વાલાણ. ૬.
ભૂધરણુ તમે ભરવાડાવટ રાખીરે વાલાણ ;	
થોભણુના સ્વામીણ ભુઓ ઝાંખી—	મારા વાલાણ ૭.

માસ ૧૧ મો.

ભાદરવે ભરનિદ્રા લાગી મીઠીરે વાલાણ.	
સ્વપનામાં તો તારી મૂર્તિ દીઠી—	મારા વાલાણ. ૧.
માથે મુગટ પીતાંબર છે પે'યાંરે વાલાણ ;	
તિલક છાપ ને ટપકાં કેસર કેરાં—	મારા વાલાણ. ૨.

પાતળિયાનો પટકો જોધને અટકીરે વાલાજી ;	
તે વેળાએ દુઃખડાં આલ્યાં છટકી—	મારા વાલાજી. ૩.
કાને કુંડળ કોટે મોતી હારરે વાલાજી ;	
જરકસીને ઝામે ઝળકે તાર—	મારા વાલાજી. ૪.
વાંસલડીની વરણાગી શી કહીએરે વાલાજી ;	
દુધરીએ દેખીને ઘેલાં થઇએ—	મારા વાલાજી. ૫.
વધામણી તો આવે વારમવારરે વાલાજી ;	
થોભણુના સ્વામીજી મળિયા મોરાર—	મારા વાલાજી. ૬.

માસ ૧૨ મો.

આસો માસે આવી વાયસ જોલેરે વાલાજી ;	
ચોકમાં આવીને ચાસ ડોલે—	મારા વાલાજી. ૧.
વધામણી કોઇ લાવે આણી વારરે વાલાજી ;	
કંઠેથી આલું એકાવળ હાર—	મારા વાલાજી. ૨.
તરિયાં તોરણુ ણાંધુ મારે દ્વારરે વાલાજી ;	
ધરમાં ઘાલું કુમ કુમ વરણી ગાર—	મારા વાલાજી. ૩.
સોનાને શ્રીકૃષ્ણે પૂરું થાળરે વાલાજી ;	
ભેર ભુંગળ વજડાવું મૃદંગ તાલ—	મારા વાલાજી. ૪.
આલો સજની વૈકુંઠ નાથ વધાવારે વાલાજી ;	
થોભણુના સ્વામીજી મંદિર આવ્યા—	મારા વાલાજી ૫.
ગારે માસે આવી આલ્યો હાથરે વાલાજી ;	
મોતીકે વધાવ્યા વૈકુંઠ નાથ—	મારા વાલાજી. ૬.

માસ ૧૩ મો.

પુરૂષોત્તમજી પુરૂષોત્તમ મસવાડોરે વાલાજી ;	
દયા કરી તે દીવાળીનો દાહડો—	મારા વાલાજી. ૧.

હરિ અમારે આનંદ એવઞ્ચ થાયરે વાલાજી ;	
માનનિયો મળીને મંગળ ગાય —	મારા વાલાજી ૨.
સેવક સરવે આરતિયો ઉતારેરે વાલાજી ;	
અલખેલાજી ઉપર તન મન વારે—	મારા વાલાજી. ૩.
ખાન પાન પકવાન મીઠા મેવારે વાલાજી ;	
જમુનાં જળ ઝરિયો આચમન લેવા—	મારા વાલાજી ૪.
લવિંગ સોપારી એલચી આદર માનરે વાલાજી ;	
વાળી આપું ખીડલે બાસઠ પાન—	મારા વાલાજી. ૫.
સુખ સજ્યામાં પોઢાડું નંદલાલરે વાલાજી ;	
શ્રોત્રલયના પ્રભુ નિર્ખીને થાઈ ન્યાલ—	મારા વાલાજી. ૬.

પદ ૧૪. પંદર નિથિની ગરખી

સખી પડવે તે પંથ દોવાર, સખીઓ આલોરે ;
 હુંને મળ્યો છે નંદનો લાલ, વજનો વડાલોરે.
 સખી ખીજે તે ખીજી વાત, રહીછું હારીરે ;
 હુંને કામ ન સૂઝે કાંચ, લાગી તાળોરે.
 સખી ત્રીજે ત્રિભુવનરાય, એરેરા પધારેરે ;
 મારે હૈડે હરખ ન માય, મોતીડે વધાવુંરે.
 સખી એથે ચતુરા રાય, રહીછું ચેતીરે ;
 હુંને પ્રભુ પ્રભુ કરતાં જાય, હોઠડા સૂકીરે.
 સખી પાંચમની ઘટ રાત, મુજને વહાલીરે ;
 મારા વાહાલ વિના ઘટ રાત, હીસે ઠાલીરે.
 સખી છઠે છઠિયા લેખ, તે કચમ ઠાણેરે ;
 મારે પૂરણુ પ્રભુજીથી પ્રીત, પ્રભુજી ક્યારે મળશેરે.
 સખી સાતમનો સંતાપ, અતિ ઘણો મુજનેરે ;
 એવાં મોરલીનાં મધુરાં વેણુ, શું કહું તુજનેરે.
 સખી આઠમનો આનંદ, અંગ ન માતોરે ;
 એવાં મોરલીમાં મધુરાં વેણુ, ગિરિધર ગાતોરે.

સખી નોમે નમેરી રાય, આંહીં રહ્યાછેરે ;
 હુંને મેત્રી ગોઝળ માંય, મથુરા ગયા છેરે.
 સખી દસમે તે દનને મન, દેહી મોરી દાઝેરે ;
 હુંને સાસુનો સંતાપ, ઘડી નવ ભાંગેરે.
 સખી એકાદશીનાં વ્રત, મુજને કરવારે ;
 મારે નિરમળ રાખવું ચિત્ત, ધ્યાને ધરવારે.
 સખી દુવાદશીને દિન, દરશન દેખેરે ;
 એવા સામળિયા ભગવાન, હૃદયમાં રહેજેરે.
 સખી તેરસે તે તન ને મન, રહ્યા છે રીઝીરે ;
 મારા વાહાલા વિના કોઈ વાત, ગમે નહિ ખીજીરે,
 સખી ચૌદ વિધા ગુણ જાણુ, નાથ અમારારે ;
 હું જાણુતી મોરા પ્રાણુ, નીવડ્યા ખારારે.
 સખી પુનમ કેરો ચંદ્ર, સોળ કળાનોરે ;
 મારે શ્રેભણુનો સ્વામી, હાર ગળાનોરે.

પદ ૧૫ રાધાના મહિના.

કોને સખી કારતક કેમ જાશે, કે વનમાં મોરલી કોણુ વાશે ;
 કે મહીનો દાણી કોણુ થાશે, કે જમુના જવા દો પાણી, ૧.
 માગશરે મન મારું મળિયું, કે વિળિયા ભાવ થકી ટળિયું ;
 જેમ લુણુ પાણીમાં ભળિયું— કે જમુના. ૨.
 પોષે સોષ પડ્યા અમને, વા'લાજી મારા શું નમિયે તમને ;
 દલાસા દીધા છે અમને— કે જમુના. ૩.
 માહે મકર તણુ માટે, કે કુલડયાં વેરતી ખાંતે ;
 કે ંહાલાજી મારા મથુરાની વાટે— કે જમુના. ૪.
 કાગણે ફેર ફેરે હોળી, કે આછાં ચરણાને ચોળી ;
 કે ચુંદડી મારી કેસરમાં રોળી— કે જમુના. ૫.
 ચૈતરે ચતુરા ચૈત ધરતી, કે ંહાલાજીના ગુણુ ગાતી ફરતી ;
 તોય મહારે ંહાલે કીધી નરતી— કે જમુના. ૬.

- કે વૈશાખે વાયા વાવલિયા, કે ઘેર પધારો નાવલિયા ;
 કે દુધકે ઘોઠે તારા પાવલિયા— કે જમુના. ૭.
 જેઠે જગજીવન આવ્યા, કે સૌ લોક પધામણી લાવ્યા ;
 બહાલાજી મારા કશુંયે નાં કાવ્યા— કે જમુના ૮
 અધાકે અખળા થઈ અંખી, વા'લે મા'રે ભરજોખનમાં રાખી ;
 વિચારો હુવે વાત થશે વાંકી— કે જમુના. ૯.
 શ્રાવણુ સરવડિયે વરંસે, કે નદિયે નીર ઘણું તરશે ;
 કે કૌયલડી ટોકલિયા કરશે— કે જમુના. ૧૦.
 ભાદરવો ભત્રી તરે ગાજે, સૈયર ઘેર વલોણું વાજે ;
 તે તે મારા રૂઢિયામાં ઢાંજે— કે જમુના, ૧૧.
 આસોની રજની અજવાળી, કે શેવ વણું કે સુ'વાળી ;
 કે વા'લા વિના આ શી દીવાળી— કે જમુના. ૧૨.
 કે રાધાને હાથ સોનાની ચૂડી, સ્વામી થોભણુનાથી દીસે રૂડી ;
 દુઃખરે સરવે ગયાં છે ખૂડી— કે જમુના. ૧૩.

કવિવર દલપતરામ ડાહ્યાભાઈ.

નીતિ ધોળ તથા ગરખી સંગ્રહ.

શ્રી રામઅંદ્રજીએ વનવાસ જતી વખત સીતાજીને પિયર
 જવાવિષે કહ્યું.

ધોળ ૧.

રામ લક્ષ્મણુ વનમાં સિધાવતાં, સતી સીતાને આવતાં સાથ ;
 કહે રઘુનાથ, પધારો પિયર ખ્યારી.
 નહિતો અહીં રહો-સસરાનાં રાજમાં, હેતે હળીમળી સાસુ સંઘાથ ;
 નહિતો જોડી હાથ— પધારો ૧.
 અમે વસ્તીમાં નહિ વસિયે વિનતા, અમે કરશું જઈ વનવાસ ;
 તમે પામે ત્રાસ— પધારો.

- સાથે રથ કે ઘોડું નહીં રાખીએ, નહિ રાખીએ દારી કે દાસ ;
કોઈ અમ પાસ— પધારો. ૨.
- તમે કોશનો પંથ કીધો નથી, ચરણે ચાલવાથી પામો થાક ;
હીટી જેઓ નાક— પધારો.
- અમે વનકુળ ખાઈ ખુશીમાં રહેશું, કોઈ દિવસેતો કેવળ શાક ;
વિના લુણ પાક— પધારો. ૩.
- વનમાં નથી મંદિર નથી માળિયાં, નથી પહોડવા કાજ પલંગ ;
રંગીત નવરંગ— પધારો.
- કરશું ઘાસ કે પાનની ઝુંપડી, સૂવા સાથરો તે ખુચે અંગ ;
એમાં શો ઉમંગ— પધારો. ૪.
- વનમાં હીરનાં ચીરતો નહીં મળે, વનમાં નહીં મળે કરતાં કુલેલ ;
કે તેલ ધૂપેલ— પધારો.
- વનમાં નહીં મળે શાણી સાહેલીઓ, કરશો કે થકી ખાંત્યથી ખેલ ;
ઉમંગ ભરેલ— પધારો. ૫.
- ઉણકાળે વાશે ઊના વાયરા, એવું દેખીને થાશો ઉદાસ ;
જ્યારે જેઠ માસ— પધારો.
- વરસે મેઘને ઝખુકશે વીજળી, તેવે ટાણે તો તરૂ તળે વાસ ;
નહીં છત્રી પાસ— પધારો. ૬.
- વનમાં ઘાતકી રહે છે રાક્ષસ ઘણા, ચારે તરફ ફરે ખહુ ચોર ;
જેનું ઘણું જોર— પધારો.
- વનમાં વાઘ વરૂ ને વાંદર જેવાં, ઘણાં વિચરે જનાવર ઘોર ;
વચે નહીં ઢોર— પધારો. ૭.
- મોટા પરવત દેખીને માનની, તમે નજરે જોયા નહી જાય ;
હીઠે ખાવા ધાય— પધારો.
- તમે રાજ કન્યા કાયા કોમળી, વનવાસનાં દુઃખ ન વેઠાય ;
કાયા કરમાયે— પધારો. ૮.
- ઘરમાં અંધારૂં દેખી ડરો ઘણાં, નથી નીસર્યાં કદી ઘર ખાર ;
છો નાણુક નાર— પધારો.
- તમે છોટી ઉમર વર્ષ સોળનાં, નથી સંકટ વેઠ્યાં લગાર ;
તમો કોઈવાર— પધારો. ૯.

પરણી આવીને પિયર ગયાં નથી, તમને મળવાને ઇચ્છે છે માય ;
 ચાંપે ચિત્ત ચાય— પધારો.
 રાજાં જનકજી તમને ઝંખે ઘણા, તેના સંદેશા આવે સદાય ;
 તેડાં પાછાં જાય— પધારો. ૧૦.
 ભાત ભાતનાં ભોજન ભાવતાં, તમને મોકલશે મહીપાળ ;
 પૂરાવીને થાળ— પધારો.
 અમે અવધે ફરી ન્યારે આવશું, લેશું સ્નેહે તમારી સંભાળ :
 ત્યારે તતકાળ— પધારો. ૧૧.
 રૂડી મિથિલા પુરી મન માનતી, તેમાં પામશો પરમ વિરામ ;
 છે ગાપનું ગામ— પધારો.
 ગોરી તમને ગમે તેમ હું કહું, એમ દલપતરામનો શ્યામ ;
 કહે રાજરામ— પધારો પિયર પ્યારી. ૧૨.

સીતાજીનો નવાખ.

૨. રાગ ઉપર પ્રમાણે

એવું સાંભળી સીતાજી કહે, સુણો સુંદર શ્યામ સુન્દર ;
 પ્યારા મારા પ્રાણ, સાથે રાખો સ્નેહથી.
 બુદ્ધા પડવાની વાત વાલા કહે, તેતો જોડ લાગે તીખા ણાણ ;
 રઘુકુળ લાણ— સાથે રાખો. ૧.
 સ્વામી ન્યાં તમે ત્યાં ઘર માહરૂં, તમથી વેગળી તે પરદેશ ;
 હું જાણું હંમેશ— સાથે રાખો.
 તમે જોગીનો વેશ જો ધારશો, તો હું જોગણનો ધરૂં વેશ ;
 જટા કરૂં કેશ— સાથે રાખો. ૨.
 સ્વામી તમેરે સુખી સુખ માહરૂં, તમે દુઃખમાં તો દુઃખ મારે દેહ ;
 એમાં શો સંદેહ— સાથે રાખો.
 જે કોઈ પરણ્યા પછી રહે પિયરમાં, અવતાર જાણો ધિક એહ ;
 મુવા જેવી તેહ— સાથે રાખો. ૩.

- સ્વામી તમ વિના મંદિર માળિયાં, ભાસે પરવત મોટા સમાન ;
વસ્તી તેા વેરાન— સાથે રાખો.
- માહા વનમાં ભરી વસ્તી ભાસશે, જ્યારે પામીશ દરશન દાન ;
કૃપાના નિધાન— સાથે રાખો. ૪.
- સાસુ સસરા ને માત પિતા સહુ, ભત્રે જીવે કરો રૂડાં રાજ ;
મને માહારાજ— સાથે રાખો.
- સ્વામી શુ' કરૂં ભાઈ ભોજનધને, સ્વામી શુ' કરૂં સૈયર સમાજ ;
કેતુ' નથી કાજ— સાથે રાખો. ૫.
- સાચું સગપણ જગમાં સ્વામીતાણું, ખીજે સ્વારથી સઘળો સંસાર ;
કુટુંબ પરિવાર— સાથે રાખો.
- મારાં લાડ પાલણુ તમે લાલજી, ખીજે નથી આંસુનો લુનાર ;
કે એકે આધાર— સાથે રાખો. ૬.
- કાયા પ્રાણુ થકી જો જુદી રહે, તેા હું તમથી જુદી પડી છેક ;
જીવું તજી ટેક— સાથે રાખો.
- જો કોઈ જળથી જુદી પડી માછલી, રાખે દૂધમાં કરી વિવેક ;
જીવે પણ એક— સાથે રાખો. ૭.
- તમે સુખના સાગર રહો વેગળા, પછી શુ' કરૂં રાજને પાટ ;
હવેલીના ઠાઠ— સાથે રાખો.
- મને હીરનાં ચીર ગમે નહીં, મને ન ગમે ઘરેણાના ઘાટ ;
મટાડો ઉચ્ચાટ— સાથે રાખો. ૮.
- હું તમને દીઠે થાઉં દેખતી, અણુદીઠે તેા આંધળી ભીંત ;
જનમની એ રીત— સાથે રાખો.
- મેંતો રનેહ તોડયો સહુ લોકથી, બાંધી તમસંગે પૂરણ પ્રીત ;
ચોરાચું છે ચિત્ત— સાથે રાખો. ૯.
- જમવું જીવન તમથી જુદાં પડી, હોય વિધ વિધનાં પકવાન ;
તે વિખનાં નિશાન— સાથે રાખો.
- કરીએ ભોજન તમ સંગે ભાવથી, હોય કેવળ શાક કે પાન ;
તે મેવા સમાન— સાથે રાખો. ૧૦.
- પડશે તડકાને તાપ વૈશાખના, તેતો જાણીશ ચંદ્ર પ્રકાશ ;
રહી તમ પાસ— સાથે રાખો.

કુળને મેલી જો પંથે પધારશો, આવી મલવાની ધરશો ન આશ ;
 નિશ્ચે પામું નાશ— સાથે રાખો. ૧૧.
 કરતી વાત ઢલી પડી ધરણીએ, નારી જનકી ધરને નિરાશ ।
 કહે લેતી શ્વાસ— સાથે રાખો.
 દયા કરો દેવ દલપતરામને, સતી સીતાને દેખી ઉદાસ ;
 જતાં વનવાસ— સાથે રાખ્યાં સ્નેહથી. ૧૨.

શ્રી રામઅંદ્રજીએ સીતાજીપર લખેલો કાગળ.

૩. ધોળ મામેરું મોંઘાં મૂલનું એ રાગ.

સ્વસ્તિ શ્રી પુરી લંકા સોહામણી, જ્યાં રાજે છે જનક કુમારી ;
 પ્રીતમ લખે પ્યારીને.
 રહો અખંડ એવાતણુ તમતણાં, એવી આશિષ વાંચો સમારી ;
 પ્રીતમ લખે પ્યારીને. ૧.
 ગોરી દૈવના જોગે જુદાં પડ્યાં, પણ પ્રાણુ મારા તમ પાસ :
 પ્રીતમ લખે પ્યારીને.
 ખેસું બાગ બગીચે કે બંગલે, રહું તમવિના અધિક ઉદાસ ;
 પ્રીતમ લખે પ્યારીને. ૨.
 તારો સ્નેહ ઘડિયે ઘડી સાંભરે, તારો ભાવ ભૂલ્યો કેમ જાય ;
 પ્રીતમ લખે પ્યારીને.
 તારા હેતથી હૈદું ભરાય છે, તેતો લેખણુથી ન લખાય ;
 પ્રીતમ લખે પ્યારીને. ૩.
 મારે અર્થે તમે બાળાપણુ થકી, તજ્યો સઘજો પિયર પરિવાર ;
 પ્રીતમ લખે પ્યારીને.
 મારાં લેશ વચનં નથી લોપિયાં, નથી કોપિયાં કદીએ લગાર ;
 પ્રીતમ લખે પ્યારીને. ૪.
 તારી નમ્રતા અમૃતથી ગળી, વળી શોભિતો શાંત સ્વભાવ ;
 પ્રીતમ લખે પ્યારીને.
 જેથી મનની ઉદાસી તુરત મટે, તારા જોલનો એવો બનાવ ;
 પ્રીતમ લખે પ્યારીને. ૫.

- ગોરાંદે તારા શુભુ કેમ વિસરે, કેમ વિસરે વાલપ ભર્યાં વેણુ ;
પ્રીતમ લખે ખ્યારીને.
- હોતે હસ્તું વદન તારૂં વિનતા, મારાં નિરખવા તલખે છે નેણુ ;
પ્રીતમ લખે ખ્યારીને. ૬.
- દિવસે તુજવિના દિલમાં ગોઠે નહીં, પીવું પાણી કે જમવું અનાજ ;
પ્રીતમ લખે ખ્યારીને.
- રાતે રોધને આંખ્યો રાતી થઈ, લોક પૂછે તો આવે છે લાજ ;
પ્રીતમ લખે ખ્યારીને. ૭.
- ગોરી મનમાં ધીરજ ધરી રાખવી, કાલે ભાંગશે ભવના વિજેગ ;
પ્રીતમ લખે ખ્યારીને.
- જેથી રીઝે આપણને જગતપતિ, એવો અહોનિશ કરવો ઉદ્યોગ ;
પ્રીતમ લખે ખ્યારીને. ૮.
- જેજે વૃદ્ધ પાડોશીઓ શુદ્ધ છે, તેને પ્રીતથી કહેજે પ્રણામ ;
પ્રીતમ લખે ખ્યારીને.
- વિભીષણ મારા મિત્ર પવિત્રને, કહેજે જરૂરનું હોય જો કામ ;
પ્રીતમ લખે ખ્યારીને. ૯.
- જોઈતી વસ્તુ જરૂર મંગાવજો, કશી વાતે મુંઝાશો ન મન ;
પ્રીતમ લખે ખ્યારીને.
- કાલે દેખીશું દિવસ આનંદના, જાશે વિસરી આ દુઃખભર્યાં દિન ;
પ્રીતમ લખે ખ્યારીને. ૧૦.
- જે જે ખ્યારી તમારી સાહેલીઓ, તેને પણ મારા કહેજો જુહાર ;
પ્રીતમ લખે ખ્યારીને.
- સાસુ સસરાની આશિષે સુંદરી, મળશું ભામનીને ભરતાર ;
પ્રીતમ લખે ખ્યારીને. ૧૧.
- વધે સ્નેહને સંપ સુજન સાથે, તેવી તન મન રાખજો ઠેવ ;
પ્રીતમ લખે ખ્યારીને.
- અમે થોડી અવધે હવે આવીશું, એમ દલપતરામનો દેવ ;
પ્રીતમ લખે ખ્યારીને. ૧૨.

શ્રી સીતાજી તરફથી શ્રી રામચંદ્રજીના કાગળનો જવાબ.

૪ રાગ સદર.

- સ્વસ્તિ શ્રી શુભસ્થાન સોહામણું, જ્યાં રાજે સદા રઘુનાથ ;
કાગળ લખે કામની.
- લખે લંકા થકી સીતા સુંદરી, હેતે વંદે જોડી જોડ હાથ ;
કાગળ લખે કામની. ૧.
- પત્ર આવ્યો તમારો પ્રીતે ભર્યો, વાહાલા વાંચી થયો વિશ્વરામ ;
કાગળ લખે કામની.
- પ્રાણુ જીવન તમથી જુદાં પડ્યે, ઘણા દિવસ થયા ઘનશામ ;
કાગળ લખે કામનો ૨.
- માટે મળવાને મન અકળાય છે, ઘડી એક તે જુગજેવી જાય ;
કાગળ લખે કામની
- મારાં નેણુનાં નીરથી નાથજી, સુતાં રજનીમાં સેજ સિંજાય ;
કાગળ લખે કામની. ૩
- ઘેર ચાલો હવે તો ઘણી થઈ, નહિનો જીવડો જાશે જરૂર ;
કાગળ લખે કામની.
- દેવે પાંખો આપી હોય પિંડમાં, હડી આવું દેશાવર દુર ;
કાગળ લખે કામની. ૪.
- વાલા નિત્ય નવી વાત વાંચીએ, જેથી પાગીએ પૂરો પ્રમોદ ;
કાગળ લખે કામની.
- ચતુરઃધની ચોજ હું ચાળવું, આવો વિદ્યાના કરીએ વિનોદ ;
કાગળ લખે કામની. ૫.
- તાંબાકુંડી ઉંડી રૂડી ઓપતી, ભાવે ભડું માંહીં નિરમળ નીર ;
કાગળ લખે કામની.
- જેસો બાજેઠે ચડી મારા એકમાં, સ્વામી નવરાવું ચોળી શરીર ;
કાગળ લખે કામની. ૬.
- કરું સરસ રસોઈ રૂડી રીતથી, પ્રીતે પીરસીને જેમું હું પાસ ;
કાગળ લખે કામની.

- એવા દિવસ તે ક્યારે દેખાડશો, ક્યારે અંતરની પૂરશો આશ ;
કાગળ લખે કામની. ૭
- સ્વામી તમવિના પિયર ને સાસરું, સૂનો લાગે સઘળો સંસાર ;
કાગળ લખે કામની.
- મારાં માથાંથી મોંઘા પ્રભુ તમે, મારા આત્માના છે આધાર ;
કાગળ લખે કામની. ૮.
- આવે પરવના દિન સુખ સરવને, હુંતો શોકે ઉદાશી સદાય ;
કાગળ લખે કામની
- ગાળે મેઘને ચમકે જો દામની, આખી જામની જંપ ન થાય ;
કાગળ લખે કામની. ૯.
- હુંતો સૂની દેખું સુખ સેજડી, ખાલી મંદિર ખાવાને ધાય ;
કાગળ લખે કામની
- ભરી વસ્તી ઉજ્જડ જેની ભાસે છે, એક તમવિના ત્રિભુવનરાય ;
કાગળ લખે કામની. ૧૦.
- વાલા હું તમને કેમ વિસરી, કેમ વિસર્યું દાદાનું વતન ;
કાગળ લખે કામની
- પત્ર વાંચીને વેહેલા પધારજો, સ્વામી શરીરનાં કરજો જતન ;
કાગળ લખે કામની. ૧૧.
- કોઈને દુઃખીયાં દેખીને દુખ પામતા, તેની નાથ તમારી છે દેવ ;
કાગળ લખે કામની.
- આવે અવસરે કેમ કઠણ થયા, તમે દલપતરામના દેવ ;
કાગળ લખે કામની. ૧૨.

સુધરેલી સ્ત્રી વિષે.

૫૬ પ.

શેઠ સંગાળશા સાધુને સેવે વાણીઓ પાળે વ્રત.

જેને સુધરેલી નારીરે, સદા સુખી તે સંસારી,

૧૬.

- નિરમળ નમણા દીસે નિરંતર, નેહુ ભરેલાં નેણુ ;
 મનને હુરે એવાં સુખથી ખરતાં, વિણીને લધએ વેણુ— જેને. ૧.
- સ્વામીના ચિત્તમાં શોકકે ચિંતા, જે જાણે લવકેશ ;
 હેતે હસાવીને હિંમત આપે, કાપે સઘળો કલેશ— જેને. ૨.
- પૂજીને જેતા ખ્યારા પતિની, જે મરજી ન જણાય ;
 પર ઘેર તેા શેનું પગલુંજ માંડે, પિયર પણ ન જવાય— જેને. ૩.
- વરજીના મનની મરજી પ્રમાણે, કામ સદા કરનાર ;
 સુંદરી એ ભાગ્યશાળીના સારૂ, સરજી સરજન હાર— જેને. ૪.
- સુપનામાં કરી કોઈની સાથે, ટંટો કરે નહીં તેહ ;
 મેલ ત્રિનાનું મન પણુ નિરમળ, નિરમળ દીસે દેહ— જેને. ૫.
- આપે પ્રભુ એવો વૈભવ પામી, પામે પૂરા સંતોષ ;
 સંકટમાં પણુ સ્વામીની સાથે, રંચ ન રાખે રોષ— જેને. ૬.
- ગામમાં હોય ગરીબ પોતાથી, તેનું જીવે સુખ તોલ ;
 દોલતવાળાની દોલત દેખી, ઓલે ન હલકા ઓલ— જેને. ૭.
- સ્વામીનેા શુદ્ધ સ્વભાવ ગમે, મન રાચે સ્વામીનેરૂપ ;
 પરપતિને તેા પત્યર જેવો જાણે, હોય જે ભારે ભૂપ— જેને. ૮.
- સાંભળે શબ્દ શિખામણના તે, જીવમાં ચોંટી જાય ;
 દુરગુણ દેખીને દૂરથી નાસે, સદગુણુ શિખે સદાય— જેને. ૯.
- આળસ ઊંઘ અતિશે ન દીસે, દીસે ઉઘોગી અંગ ;
 ગંદકી તેા જેને દીઠીજ ન ગમે, ન ગમે નહારો સંગ— જેને ૧૦.
- સ્નેહુ વધારે ને શોક ઘટાડે, લોકમાં પામે લાજ ;
 એવી મળે જે આ દુનિયામાં, સ્વર્ગ ધજ્યે શા કાજ— જેને. ૧૧.
- પૂરણુ પુન્યથી પુરૂષ પામે, નોતમ એવી નાર ;
 દલપતરામ કહે દુનિયામાં, ધન્ય એનો અવતાર— જેનો. ૧૨.

ભુંડી ભારત વિષે.

પદ ૬ રાગ ઉપર પ્રમાણે.

ભાધ્યો જેની ભારત ભુંડીરે, તેને પીડા અંતર ઉંડી

ટેક.

લાજ તજીને લડાઈ કરે નિત્ય, લાજવા લોક ભરાય ;
 સારા માણસનાં ઘરનું વગોણું, જોણું જગતને થાય— ભાઈયો. ૧.
 જેમ બિલાડી ઉંદરને જીવે, એમ નાથ સામાં કરી નેણ ;
 પગથકી પ્રગટે માથાં લગી, એવાં વાંકાં કાહાડે વેણ— ભાઈયો. ૨.
 ચાર ઘડી પિયુ ચૌટે ટળે, ત્યારે સુખ ખન્નેને થાય ;
 ઘડીએ આવીને ઘેર જેસે ત્યારે, શેર લોહી સૂકાય— ભાઈયો. ૩.
 પોહાર ચડે દિન પોહોડીને ઊઠે, ચાંપે લડાઈનો ચાલ ;
 જો લડનાર કોઈ ન જડે તો, પડતાજે પોતાનાં ણાળ—ભાઈયો ૪.
 સ્નેહે કરી કહી સ્વામી સંઘાથે, જેસી ન જોલે વાત ;
 ધુમાડાની પેઠે ધુંધવતી, રહે રોશ ભરી દિન રાત—ભાઈયો. ૫.
 પિયુથકી તો ઘણીજ પોતામાં, સમજણ જાણે સદાય ;
 દેવ થાકે તો મનુષના મુખની, શિખામણે શું થાય—ભાઈયો. ૬.
 પંડિત શાસ્ત્ર ભણેલ પુરાણી, મોટી સભામાં મનાય ;
 માન તજી મુરખીના મોહોડાના, તેજ ટુંકારા ખાય—ભાઈયો ૭
 જેને વીતી હોય તે નર જાણે, આણે ખીજા અહંકાર ;
 ડાહ્યાપણનો દલપત કહે, કોઈ ગરવ ન કરશે લગાર— ભાઈયો. ૮.

કુલણુની ગરખી.

૫૬ ૭.

કુલણુ તમે કુલાવ્યા કેમ કુલ્યારે કુલણુ ;
 આ ઉપજ ખરચનો, અડસટો કેમ ભૂલ્યા મારા— કુલણુ ૧.
 કરજ કરીને વરા ભલા, તમે, કીધારે કુલણુ ;
 આ ગરથ પરાયાં ખરચીને જશ લીધા મારા— કુલણુ. ૨.
 ઘર વેચીને ઘી સાકરતો લીધારે કુલણુ ;
 આ જમણુ સરસ સામોવડીઆથી કીધાં મારા— કુલણુ. ૩.
 પીતાંખર પેહેરીને પંગતમાં ફરીઆરે કુલણુ ;
 આ મનમાં કુલ કરી મુંછે કર ધરીઆ મારા— કુલણુ. ૪.

વળતો દિવસ થયો કે માગે નાણાંરે કુલણુ ;	
આ નાણાનાં કાંઈ ન મળે ઠેકાણાં મારા—	કુલણુ. ૫
આ કુલણુ ઉપર અરણુ થઈ ત્યાંથીરે કુલણુ ;	
આ જપત થઈ મિલકત કાહાડ્યા ઘરમાંથી મારા—	કુલણુ. ૬.
કુલણુ તમને જેણે કુલાવ્યારે કુલણુ ;	
આ તે તો કોઈ મદદ કરવા નહિ આવ્યા મારા—	કુલણુ ૭.
કુલણુ તો કુવો શોધવા આવ્યારે કુલણુ ;	
આ ગરથવિના તે અફીણુ ન કોઈએ આવ્યાં મારા—	કુલણુ. ૮.
જમતી વખત વખાણુ ભલા જે કરતારે કુલણુ ;	
આ એ સહુ હાસ્ય કરે નિંદા એવચરતા મારા—	કુલણુ. ૯.
એ અવસર તો અધિક વખાણી ચડાવ્યારે કુલણુ ;	
પણુ આ અવસર તો એવકુલ્લુ બનાવ્યા મારા—	કુલણુ. ૧૦.
પેહેચીં પંટકુળ ને બાંધ્યા અંદરવારે કુલણુ ;	
આ ઘરબાળીને આવ્યા તીરથ કરવા મારા—	કુલણુ. ૧૧.
કુલણુની રાંડ રૂવે મોં વાળીરે કુલણુ ;	
આ કુલણુ સિધાવ્યા ઠેકો ટાળી મારા—	કુલણુ. ૧૨.
ભોળાને નરસી શિખામણુ દેશેરે કુલણુ ;	
તે નિસાસાતું પાપ ઘણું શિર લેશે મારા—	કુલણુ. ૧૩.
દિલમાં દલપતની શિખામણુ ધરજેરે કુલણુ ;	
તો કુરજ કરીને નાતવરો નવ કરજે મારા—	કુલણુ. ૧૪.

કેંક ન કરવા વિષે.

૮ ગરબી.

તજે તમે કેંક કરમ કરવું ;

જેથી થાય મોત વિના મરવું—

તજે તમે. ૧.

નથી એમાં સ્વાદ કશેા સારો, વિવેકની નજરેથી વિચારો ;

દુઃખી થાશે કેંકનો કરનારો—

તજે તમે. ૨.

लज्ज तल्लने लडाध करे नित्य, लाणवा लोक लराय ;
 सारा भाणुसनां धरतुं वगोळुं, ज्ञेळुं जगतने थाय— लाधयो. १.
 जेम णिलाडी उँदरने जुवे, ज्येम नाथ सामां करी नेणु ;
 पगथकी प्रगटे माथां लगी, ज्येवां वांकां काहाडे वेणु— लाधयो. २.
 चार धडी पियु च्याटे टणे, ल्यारे सुण णन्नेने थाय ;
 धडीज्ये आवीने घेर ज्येसे ल्यारे, शेर लोही सूकाय— लाधयो. ३.
 पोडोर चडे हिन पोडोडीने णिठे, ज्येपि लडाधनेा थाल ;
 ज्ये लडनार कोध न जडे तो, पडताणे पोतानां णाण—लाधयो. ४.
 स्नेडे करी कही स्वामी संघाज्ये, ज्येसी न ज्येले वात ;
 धुमाडानी पेठे धुंधवती, रडे रेश लरी हिन रात—लाधयो. ५.
 पियुधकी तो धणीज पोतामां, समजण ज्ञेळु सहाय ;
 हेव थाडे तो मनुषना मुथनी, शिष्यामण्णे शुं थाय—लाधयो. ६.
 पंडित शास्त्र लण्णेल पुराणी, मोटी सल्लामां मनाय ;
 मान तल्ल मुरथीना मोडोडाना, तेज टुंकारा णाय—लाधयो. ७.
 ज्येने वीती डोय ते नर ज्ञेळु, आण्णे णीज्ज अडंकार ;
 डाहापणुनेा हलपत कडे, कोध गरव न करशो लगार— लाधयो. ८.

कुलणुलनी गरणी.

पद ७.

कुलणुल तमे कुलाव्या केम कुल्यारे कुलणुल ;
 आ उिपज णरयनेा, अडसटा केम लूल्या मारा— कुलणुल १.
 करण करीने वरा लला, तमे, कीधारे कुलणुल ;
 आ गरथ परायां णरयीने जश लीधा मारा— कुलणुल. २.
 धर वेयीने धी साकरतो लीधारे कुलणुल ;
 आ जमणु सरस सामोवडीआथी कीधां मारा— कुलणुल. ३.
 पीतांणर पेडरीने पंगतमां करीआरे कुलणुल ;
 आ मनमां कुल करी मुंछे कर धरीआ मारा— कुलणुल. ४.

- વળતો દિવસ થયો કે માગે નાણારે કુલણુ ;
 આ નાણાનાં કાંઈ ન મળે ઠેકાણાં મારા— કુલણુ. ૫
 આ કુલણુ ઉપર અરુ થઈ ત્યાંથીરે કુલણુ ;
 આ જપત થઈ મિલકત કાહ્યાઝ્યા ઘરમાંથી મારા—કુલણુ. ૬.
 કુલણુ તમને જેણે કુલાવ્યારે કુલણુ ;
 આ તે તો કોઈ મદદ કરવા નહિ આવ્યા મારા— કુલણુ ૭.
 કુલણુ તો કુવો શોધવા આવ્યારે કુલણુ ;
 આ ગરથવિના તે અડીણુ ન કોઈએ આવ્યાં મારા— કુલણુ. ૮.
 જમતી વખત વખાણુ લલા જે કરતારે કુલણુ ;
 આ એ સહુ હાસ્ય કરે નિંદા એઅરતા મારા— કુલણુ. ૯.
 એ અવસર તો અધિક વખાણી ચડાવ્યારે કુલણુ ;
 પણ આ અવસર તો એવકુદ્ જનાવ્યા મારા— કુલણુ. ૧૦.
 પેહેયી પંટકુળ ને બાંધ્યા અંદરવારે કુલણુ ;
 આ ઘરબાળીને આવ્યા તોરથ કરવા મારા— કુલણુ. ૧૧.
 કુલણુની રાંડ રૂવે મોં વાળીરે કુલણુ ;
 આ કુલણુ સિધાવ્યા ટેકો ટાળી મારા— કુલણુ. ૧૨.
 ભોળાને નરસી શિખામણુ દેશેરે કુલણુ ;
 તે નિસાસાનું પાપ ઘણું શિર લેશે મારા— કુલણુ. ૧૩.
 દિલમાં દલપતની શિખામણુ ધરજેરે કુલણુ ;
 તો કરજ કરીને નાતવરો નવ કરજે મારા— કુલણુ. ૧૪.

કેદ ન કરવા વિષે.

૮ ગરબી.

- તજ્જે તમે કેદ કરમ કરવું ;
 જેથી થાય મોત વિના મરવું— તજ્જે તમે. ૧.
 નથી એમાં સ્વાદ કશો સારો, વિવેકની નજરેથી વિચારો ;
 દુઃખી થાશે કેદનો કરનારો— તજ્જે તમે. ૨.

- પીશે જે જન મદિરા તાડી, તેનાં કૃળ દેશુ' દેખાડી ;
 ભાચે પદ્મથી દેશે પાડી— તન્ને તમે. ૩.
- અફીણથી કંઈક ગયા ઉડી, ગુમાવી ગાંઠ થકી સુડી ;
 મુઆ હુઃખ દરીઆમાં ખૂડી— તન્ને તમે. ૪.
- મુરખને મુરખ મળે સંગી, લીલાગર ભાંગ પીએ ભંગી ;
 અક્કલહીણુ તે અડખંગી— તન્ને તમે. ૫.
- મફર કે માગમ જે ખાશે, જરૂર અક્કલ તેની જાશે ;
 સારા સારા લોકોમાં નિંદાશે— તન્ને તમે. ૬.
- પીએ કોઈ ગાંભે ગુણી જાણી, ધુમાડો ખેંચે બળ આણી ;
 એની તો અક્કલ વેચાણી— તન્ને તમે. ૭.
- તે સરવે રોગ કરે તનમાં, અમે સાંભળ્યું વધદો જનમાં ;
 માટે તમે માની લેજો મનમાં— તન્ને તમે. ૮.
- ન ખાશો પાક કત્તી પ્રીતે, જેથી ચતુરાઈ ઘટે ચિત્તે ;
 રહેજો રૂઠા માણસની રીતે— તન્ને તમે. ૯.
- પ્રભુ થકી જે દિલમાં ડરીએ, કત્તી એવું કરમ નહીં કરીએ ;
 શિખામણુ સારી રૂદે ધરીએ— તન્ને તમે. ૧૦.
- ખનાવી ગરખી બહુ સારી, સુણી જે દેશે વિસારી ;
 તેના મુખ ઉપર પેંબરી— તન્ને તમે. ૧૧.
- વારે વારે શું કહીએ વારૂ, સ્નેહ કરી કહું છું તમ સારૂ ;
 માનેા દલપતરામ કે કહું મારૂ— તન્ને તમે. ૧૨.

કેફીની સ્ત્રીને પસ્તાવો.

૯. ગરખી.

- મા મુજને કેમ દીધીરે કેફી કંથને,
 અહાડી શોધ્યાં ક્રિયા જનમનાં વેરજો ;
 જન્મ સમે નવ આણ્યો મારા અંતને,
 ગણથુથીમાં ઘોળી ન પાચું ઝેરજો— મા મુજને. ૧.

- ઉછેરી નાખીરે ળાળતી આગમાં,
 ઉગરવાનો નથી હુવે ઉપાય જ્ઞે;
 ભોગવવું દુઃખ લખ્યુંદે મારાં લાઘ્યમાં,
 રજની દાહાડા રડતે વીતી જાય જ્ઞે— મા મુજને. ૨.
- આવરદા મારી અતિ લાંબી થઈ,
 તરાગ નહીં જે તડકે તોડયો જાયજ્ઞે;
 કરમતણી કાહાંણીરે ક્યાં જાયે કહી.
 છાંય કુવાની કુવા વિષે સમાયજ્ઞે— મા મુજને. ૩.
- શું કરવું છવીરે આ સંસારમાં,
 હાથે મરું તો આત્મહત્યા ધાયજ્ઞે;
 સાત જનમ પામુંદે શોક અપારમાં,
 પાર ન આવે કરતે કરેડ ઉપાયજ્ઞે— મા મુજને. ૪.
- રમવું ને જમવું તો મુજને નવ ગમે,
 માથે ઉગ્યાં દુઃખનાં મોટાં ઝાડજ્ઞે;
 એ દુઃખથી છોડાવે મુજને આ સૂને,
 પૂરણ માનું પરમેશ્વરનો પાડજ્ઞે— મા મુજને. ૫.
- ફરી જન્મ ધરશું ત્યાં મુખ પામશું,
 આ અવસર તો એળે ગયો અવતારજ્ઞે;
 હૈયું કઠણ રાખીને હિમત રાખશું;
 ભાગે લખીયાં દેવે આ ભરધારજ્ઞે— મા મુજને. ૬.
- પાપ નથી કીધાં મેં આવડાં આ પળે,
 પ્રગટી આવ્યાં પેલા ભવનાં પાપજ્ઞે;
 લેખ લખ્યા દેવે તે ટાળ્યા નવ ટળે,
 કરમ કરે તે ન કરે માને બાપજ્ઞે— મા મુજને. ૭.
- દીવમાં એમ સમજીને દુઃખ ન માનવું,
 રાખું હૈયામાં કેના ઉપર રોપજ્ઞે;
 ભવ પેલે કીધાં તે ભોગવી છુટવું
 દસપતના સ્વાર્મીને ન દેવે દોષજ્ઞે— મા મુજને. ૮.

કેફીની સ્ત્રીના મહિના.

૧૦ ગરબી.

કારતક મહિને કેફી જેનો કંથરે સાહેલી,
 આએ અખળાના દુઃખનો નાવે અંત સાંભળ સાહેલી ;
 દિવસ ઘટેને રજની મોટી થાએરે સાહેલી,
 આ કેફીની અખળાના કેમ દિન જાયે સાંભળ સાહેલી ;
 હિમાળાનો શીતળ વાયુ વાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી.
 આ માગસર મહિને સુખ પામું શી પેરરે સાહેલી,
 આ કેફીકે તે માંડયો અકરા કેર સાંભળ સાહેલી ;
 આ ઉપજ ખરચની વાત કરી નવ જાણીરે સાહેલી,
 આ ખાઇ બેઠો નિજ ખાપતણી કમાણી સાંભળ સાહેલી ;
 પડયો રહે કાંઈ કેફી રસ્તામાંયરે સાહેલી,
 આ એ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી.
 પોષેતો ઘર વેચી બેઠો પાપીરે સાહેલી,
 આ પિયેર જવાની રજ વહુને આપી સાંભળ સાહેલી ;
 જેણે મુજને પરણાવ્યું એવું પાપરે સાહેલી,
 આ પેલા લવનાં દુશ્મન માને ખાપ સાંભળ સાહેલી ;
 એ રતમાં સાસરે જવું સૌ હારે સાહેલી,
 આ એ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી.
 માહા મહિનામાં બોલે લોક વસંતરે સાહેલી,
 આલે દુઃખણી કેફીકે જેનો કંથ સાંભળ સાહેલી ;
 વન પાલોઆં આંબે આળ્યો મોહોરરે સાહેલી,
 આ દુઃખણીને સુખ નથી આણુ કે પોહોર સાંભળ સાહેલી ;
 લમર ગાન સુણી પિયુ મળવા મન થાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી.
 ક્ષાગણમાં નરનારી ખેલે ક્ષાગરે સાહેલી,
 આ કેફીની અખળાને અંતર આગ સાંભળ સાહેલી ;

રમે જમે તે હુસે મળી નરનારે સાહેલી,
 આ કેફીની પરણેલી ખાય માર સાંભળ સાહેલી ;
 જોવું ને રોવું ઘર ખુણા માંયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી ;
 ગૈતરમાં કેમ ધીરજ રાખું ચિત્તરે સાહેલી,
 આ કેફ કરે કેફીડો નિતને નિત સાંભળ સાહેલી ;
 આ પરમેશ્વર કેમ આવો વર આપ્યોરે સાહેલી,
 આ એ વરથી તો ભલો હોય રંડાપો સાંભળ સાહેલી ;
 લેહેણા વાળાની ફરીઆદો થાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી.
 વિલંબતે આવ્યો મહિનો વૈશાખરે સાહેલી,
 આ ધોમ ધખે દિલ થાય બળીને રાખ સાંભળ સાહેલી ;
 સૂરજ તપે તો છતર આડું રાખુંરે સાહેલી,
 આ દિલ દાંડે તે કેની આગળ દાખું સાંભળ સાહેલી ;
 રજની ઘટી ને દાંડો મોટો થાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી ;
 જેઠે તો જવલડો જળવા લાગ્યોરે સાહેલી,
 આ કેફીની અખળાનો આનંદ લાંગ્યો સાંભળ સાહેલી ;
 પગ દાંડે તો મોજડિયો લઘ ધાડુંરે સાહેલી,
 આ કાળજડું દાંડે તે કેમ કરી ઠાડું સાંભળ સાહેલી ;
 ધોમ ધખેને લા જેવી લૂ વાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી. ૮.
 અષાઠ ચડીને આવ્યો છે ઘનઘોરરે સાહેલી,
 આ મોટો હુરખ ધરીને જોલે મોર સાંભળ સાહેલી ;
 કેફી કંથ બંદીખાનામાં માલેરે સાહેલી,
 આ પરણેલીના દિલમાં એ રત સાલે સાંભળ સાહેલી ;
 લીલી ધરા વિધ વિધનાં અન્ન વવાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી. ૯.
 શ્રાવણમાં મેં શિવ પૂજા નહીં કીધીરે સાહેલી,
 આ એ દેવે મુજને કેફીને કર દીધી સાંભળ સાહેલી ;

કેફીની સ્ત્રીના મહિના.

૧૦ ગરબી.

કારતક મહિને કેફી જેનો કંથરે સાહેલી,
 આએ અળખાના દુઃખનો નાવે અંત સાંભળ સાહેલી ;
 દિવસ ઘટેને રજની મોટી થાએરે સાહેલી,
 આ કેફીની અળખાના કેમ દિન જાયે સાંભળ સાહેલી ;
 હિમાખાનો શીતળ વાયુ વાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી.
 આ માગસર મહિને સુખ પામું શી પેરરે સાહેલી,
 આ કેફીડે તો માંડયો અકરા કેર સાંભળ સાહેલી ;
 આ ઉપજ ખરચની વાત કશી નવ જાણીરે સાહેલી,
 આ ખાઇ એઠા નિજ ખાપતણી કમાણી સાંભળ સાહેલી ;
 ખડયો રહે કાંઈ કેફી રસ્તામાંયરે સાહેલી,
 આ એ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી.
 પોષેતો ઘર વેચી એઠા પાપીરે સાહેલી,
 આ પિયેર જવાની રજ વહુને આપી સાંભળ સાહેલી ;
 જેણે મુજને પરણાવ્યું એવું પાપરે સાહેલી,
 આ પેલા ભવનાં દુશ્મન માને ખાપ સાંભળ સાહેલી ;
 એ રતમાં સાસરે જવું સૌ હારે સાહેલી,
 આ એ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી.
 માહા મહિનામાં ખોસે લોક વસંતરે સાહેલી,
 આલે દુઃખણી કેફીડો જેનો કંથ સાંભળ સાહેલી ;
 વન પાલોઆં આંખે આવ્યો મોહોરરે સાહેલી,
 આ દુઃખણીને સુખ નથી આણુ કે પોહોર સાંભળ સાહેલી ;
 ભમર ગાન સુણી પિયુ મળવા મન થાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી.
 કાગણુમાં નરનારી ખેલે કાગરે સાહેલી,
 આ કેફીની અળખાને અંતર આગ સાંભળ સાહેલી ;

રમે જમે તે હુસે મળી નરનારે સાહેલી,
 આ કેફીની પરણેલી ખાય માર સાંભળ સાહેલી ;
 જોવું ને રોવું ઘર ખુણા માંયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી ;
 ચૈતરમાં કેમ ધીરજ રાખું ચિત્તરે સાહેલી,
 આ કેફ કરે કેફીડો નિતને નિત સાંભળ સાહેલી ;
 આ પરમેશ્વર કેમ આવો વર આપ્યોરે સાહેલી,
 આ એ વરથી તો ભલો હોય રંડાપો સાંભળ સાહેલી ;
 લેહેણા વાળાની ફરીઆદો થાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી ;
 વિલંબતે આવ્યો મહિનો વેશાખરે સાહેલી,
 આ ધોમ ધખે દિલ થાય બળીને રાખ સાંભળ સાહેલી ;
 સૂરજ તપે તો છતર આડું રાખુંરે સાહેલી,
 આ દિલ દાઝે તે કેની આગળ દાખું સાંભળ સાહેલી ;
 રજની ઘટી ને દાંડો મોટો થાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી ;
 જેઠે તો જીવલડો જળવા લાગ્યોરે સાહેલી,
 આ કેફીની અબજાનો આનંદ લાગ્યો સાંભળ સાહેલી ;
 પગ દાઝે તો મોજડિયો લઘ ધારુંરે સાહેલી,
 આ કાળજડું દાઝે તે કેમ કરી ઠાડું સાંભળ સાહેલી ;
 ધોમ ધખેને લા જેવી લૂ વાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી ;
 અષાઠ ચડીને આવ્યો છે ઘનઘોરરે સાહેલી,
 આ મોટો હુરખ ધરીને જોલે મોર સાંભળ સાહેલી ;
 કેફી કંથ બંદીખાનામાં માલેરે સાહેલી,
 આ પરણેલીના દિલમાં એ રત સાલે સાંભળ સાહેલી ;
 લીલી ધરા વિધ વિધનાં અન્ન વવાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી ;
 શ્રાવણમાં મેં શિવ પૂજા નહીં કીધીરે સાહેલી,
 આ એ દેવે મુજને કેફીને કર દીધી સાંભળ સાહેલી ;

- ચિત્ત ટળે તેા વ્યસની જૂઠા ચોરરે સાહેલી,
 આ એ સગપણ કરનારો ગરબે ગોર સાંભળ સાહેલી ;
 ભાગ્યવતી જે પિયુ સાથે સોહાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી. ૧.
- ભાદરવે લરબેબન એણે જાયરે સાહેલી,
 આ કેફીની બધયરને કેમ સુખ થાય સાંભળ સાહેલી ;
 નદીએ આઠ્યાં પૂરણ જળનાં પૂરે સાહેલી,
 આ પિયુ સાંભરતે આગ જળે છે ઉર સાંભળ સાહેલી ;
 માળે ઘેસી પંખીડાં મલકાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી. ૧૧.
- દીવાળીના દા'ડા આસો માસરે સાહેલી,
 આ કેફીની બધરી નિત ઉદાસ સાંભળ સાહેલી ;
 રમે જમે ને ધરે નવા શણગારરે સાહેલી ;
 આ કેફીની નારીને નયણે જળની ધાર સાંભળ સાહેલી ;
 ગુણવંતી મળી મળીને ગરબા ગાયરે સાહેલી,
 આએ મહિનો એવી રીતે કેમ જાય સાંભળ સાહેલી. ૧૨.
- માસ અધિકમાં અધિકપણે શું કહીયેરે સાહેલી,
 આ પિયુ બંધીખાને એકલાં કેમ રહીયે સાંભળ સાહેલી ;
 એ વરથી મુજને છેડાવા ધાયરે સાહેલી.
 તેા દરપતના સ્વામીને લાગું પાય સાંભળ સાહેલી. ૧૩.

દેવીદાન ખારોટ

(કચ્છ ખાખિયાનો)

ખારમાસી ગરબી ૧ “રધુપતિરામ” એ રાગ.

લૈરથી તાલ દીપચંદી.

આંધા વ્રજસજ સેલી ગયા અમનેરે, તેની વાત શું કહીયે તમને. ટેકા.

- કારતકે આનંદ કારીરે, રથે બેસી સિધાવ્યા મુરારિરે ;
 મજ જનને મેલ્યા વિસારી—
 આધા. ૧.
- માગશરે ઉતારી છે માયારે, નંદનંદન ગોકુળ નાવ્યારે ;
 કંપે શ્યામ વિયોગે કાયા—
 આધા. ૨.
- પોષે અમથી પ્રીતિ ન પાળીરે, મન કઠણુ કર્યાં વનમાળીરે ;
 કાન લાગી છે કુબળ કાળી—
 આધા. ૩.
- માહે વ્યાકુલ કીધાં છે માવેરે, આવ્યાનું કહીને નવ આવેરે ;
 કાન જૂઠા સંદેશ કહાવે—
 આધા. ૪.
- માધુ રમવા ફાગણુ માસેરે, અલબેલો નાવ્યા અમ પાસેરે ;
 હોળી રમિયે કેમ હુલાસે—
 આધા. ૫.
- ચૈતર માસે ગયા ચિત્ત ચોરીરે, બેલાન થઈ જોપી ભોળીરે ;
 ગિરધારી વિના ઝૂરે ગોરી—
 આધા. ૬.
- વેશાબે પુષ્પ કુલ્યાં વનમારે, જોવા જઈયે સાથે સખી જનમારે ;
 તેને દેખી દાઝું મારા તનમાં—
 આધા. ૭.
- જેઠે વાટ હરિની જોતાંરે, પ્રાણુ પ્રીતમ ચરણે પ્રોવતાંરે ;
 રાતાં નેત્ર થયાં છે રેતાં—
 આધા. ૮.
- આપાઠે ઉદાસી છે અંગેરે, મોર દાદુર બોલે ઉમંગેરે ;
 નાથ લોભાણુ કુબડીને સંગે—
 આધા. ૯.
- શ્રાવણુ માસે ઝાઝું શું કહિયેરે, સમજી મનમાં સંકટ સહિયેરે ;
 રંગ ભીના વિના કેમ રહિયે—
 આધા. ૧૦.
- ભાદરવે ભોજનિયાં નવ લાવેરે, નેણુ વેરણુ નિદ્રા ન આવેરે ;
 મોહનને કોણુ મનાવી લાવે—
 આધા. ૧૧.
- આસુ માસે આવ્યા બહુ નામીરે, મનરંજન અંતરજામીરે ;
 સહુને ભેલ્યા દેવાનો સ્વામી—
 આધા. ૧૨.

દેવીદાસ.

નાનો ઈશ્વર વિવાહ રાગ ઘોળ.

- શંકર શારદાને શીશ નામુંરે, ગરવા ગણપતિ બુઓ મુજ સામુંરે ;
 સમરૂં શારદા સમરથ જાણીરે, અંગા આપો અવિચળ વાણીરે. ૧.

પરમોદીને પૂછે છે વાતરે, કેમ પરણ્યા તે શંભુ નાથરે ;
વિવા વૈકુંઠનાથે વખાણ્યોરે, એવો દેવીદાસે ન જાણ્યોરે. ૨.
પ્રભુજનું નામ પ્રીછવુંરે, વિવા વિગતે કરીને ગાઉંરે ;

ઢાળ.

વિવા તે વિગતે વરણવું, મારી માતાજી કરોને મયાય ;
દીન વચન દેવીદાસનાં, દેવી કરોને દયાય. ૧.
એક સમે નારદ આવ્યા, જ્યાં હતા શંભુનાથ ;
પ્રીતે શું પ્રભુજને પ્રીછવી, કહે રૂષિ આગળ તે વાત. ૨.
નારદ કહે નયણે નિરખતાં, એવી કન્યા ન જાણું કોય ;
સમેવડ શંભુનાથની, સરખા તે સરખી હોય. ૩.

રાગ પ્રથમનો.

વળતી રૂષિયે માંડી છે વાતરે, તમે સાંભળો શંભુનાથરે ;
અહીંથી દૂર ઘણી ભૂમિ થાયરે, તહીં રહે છે હિમાચળરાયરે.
તેને ઘેર છે મેના નારીરે, તેને કુળ છે કન્યા કુંવારીરે ;
કોડે શોભા તેની ઘણી કહાવીરે, મહારૂપ અનુપમ લાવીરે.
દીસે દેવીતણો અવતારરે, શોભા કહેતાં ન આવે પારરે ;
હીંડે હંસતાણી ગતિ ધરતીરે, ભૂમિ ઉપર ડગલાં ભરતીરે.
કટિ જાણિયે કેસરી લંકરે, અવનીપર આઠો અંકરે ;
વેણે વાસુકી નાગ લજાયરે, દીસે કંચન સરખી કાયરે.
ચરણ કદલી સ્થંભશાં જાણુંરે, તપે રૂષિથી અધિક વખાણુંરે ;
બેઠી છે તે બાળ કુંવારીરે, શ્યામા શોધે છે વરને વિચારીરે.
કહે નારદ નયણે મેં નિરખીરે, દેવ કન્યા છે શંભુ સરખીરે ;
શંભુ કહે તમે નારદ જાણોરે, રૂષિ વાયુથી વેલા થાઓરે.
શુભ કામ કરો શ્રમ આણીરે, રૂષિ આવ્યા સુણી એવી વાણીરે ;
મ કહીને ત્યાં નારદ આવ્યારે, મહાદેવનાં માર્ગાં લાવ્યારે.

જેથી માતપિતા મન મોહિરે, એવો વર કન્યાને સોડરે ;
 વળતી રૂપિયે માંડી છે વાતરે, વર સારો છે શંભુનાથરે.
 જેને સુર નર મુનિવર જાણેરે, વરરૂઠો તે વેદ વખાણેરે ;
 ત્યારે ઝોલિયાં મેના માયરે, કોણ ખડનો છે વર રાયરે.
 એનું કુળ છે કેવી જાતેરે, એતો વર કેવી છે નાતેરે ;
 કહે નારદ સાંભળો ખાધરે, એને કુળ છે આઘ વડાધરે.
 એનું સુંદર કુળ બહુ સાડરે, દેખી મન માને છે માડરે ;
 જો કોઈ અણબુગતું કહે તમનેરે, તેની ખોટ વરઘ છે અમનેરે.
 ધૈર્ય છે વિવાહસરખારે, એવાં વચન સુણી રાય હરખ્યારે ,
 જ્યાંવિના અજ્ઞેયું કીધુંરે, શંભુનાથનું શ્રીકુળ લીધુંરે

ઢાળ.

રાય કહે રૂપિ સાંભળો, જુકતે સું લાવો જન ;
 મોટા તે મહીપતિ આવશે, રૂડીપેરે વધશે માન.

રાગ પ્રથમનો.

નારદ કહે તમે સાંભળો રાયરે, કહું મહાદેવનો મહિમાયરે ;
 બ્રહ્માદિકને શ્રી ભગવાનરે, સાથે આવશે સરવે સમાનરે. ૧
 એવાં વચન કહી રૂપિ વળિયારે, પરભુજીને પંથે પળિયારે ;
 મહાદેવને મંદિર આવ્યારે, રૂડા સમાચાર લાવ્યારે. ૨.
 હિમાચળે તે કન્યા દીધીરે, શંભુનાથની સગાઈ કીધીરે ;
 એવી વાત કહી છે વાલીરે, શિવે હસીને લીધી છે તાળીરે. ૩.
 ચાલો જગદીશ પાસે જઈયેરે, ત્રિવા વૈકુંઠનાથને કહિયેરે ;
 લક્ષ્મીવરને તેડી લીજેરે, પરિચાણ પ્રભુજી સું કીજેરે ૪.
 હિમાચળને હરખ ન માયરે, મહા મંડપ રચિયો ત્યાંયરે ;
 તેડ્યા સલાટ સુતાર સોનારરે, તેડ્યા કારીગરો તે ઠારરે. ૫.

- પ્રહ્લાભએ મુહૂર્ત સાઈ' સાંધીરે, દિશા જોધને દોરડી બાંધીરે ;
 ભૂમિ ચાર જોજન ભરી લીધીરે, પરવાળાંની પૂરણી કીધીરે. ૬.
 મણિ જડિત મોડ ઘડાવ્યારે, ત્યાં પ્રાહ્ણણે સરવે આવ્યારે ;
 ભૂમિથી ઉંચા ભવન આકાશેરે, માંહિ જડિત જ્યોતિ પ્રકાશેરે. ૭
 માંહિ ભુક્તિતણી ગતિ જાણીરે, નવરંગની રચના આણીરે ;

ઢાળ.

- રંગની રચના આદરી, ભુજવી ભુજવી જાત ;
 મેઘમાળા ને ચિત્રશાળા, લલી એપે છે ભાત. ૧.
 મેરૂ પર્વત પંખી પ્રગઠ્યાં, ફૂલવેલ સુખકાર ;
 નયણેથી તે નિરખતાં, કહેતાં ન આવે પાર. ૨

રાગ પ્રથમનો.

- એવી મંડપ રચના માંડીરે, ચતુરાઈથી ચિત્રજ કાઢીરે ;
 માંહિ લેદ ભૂલવણી ઝાઝીરે, માંહિ બાહુગર રમતા બાહુરે. ૧.
 માંહિ વેદ ભણુંતા જોશીરે, માંહિ વણુજ કરંતા દોશીરે ;
 માંહિ મનમોહ મનગમતારે, ભાટ ચારણુ રમતા ને ભમતારે. ૨.
 માંહિ ગોપ વાંસળિયો વાળારે, ત્યાંતો ચાલતા મારગ ટાળ્યારે ;
 કોઈ ઘોડે ચડયા અસવારરે, બખતર પાખરનો નહિ પારરે. ૩
 માંહિ મત્ત મેગળ મદ ઝરતારે, માંહો માંહિ મસ્તાઈ કરતારે ;
 સુંઠવાળાને સાંકળો છાજેરે, ગળે બાંધ્યા તે હુયપર ગાજેરે. ૪
 માંહિ મદ્ય પ્રતિજ્ઞા કરતારે, માંહિ ગાંધર્વ ગાન ઉચ્ચરતારે ;
 ત્યાંહાં આનંદ એચ્છવ થાયરે, એવું લખિયું છે મંડપમાંયરે. ૫.
 બીજી નાટક વાત ન જાણુંરે, વનરૂપતિ શુ' મુખથી વખાણુંરે ;
 માંહિ અનુપમ આંગા કૃણિયારે, જોવા જેવાં જાંબુડાં ગાળિયાંરે. ૬.
 ગળ્યાં ખારેક ને બજુરરે, કૃણ કૃણ ને નાળીએરરે ;
 લીલી કેળો ને કર્મદીપાકીરે, માંહિ સારી સુખડ નહી બાકીરે. ૭.

- માંહિ તજ જાવંત્રી ઝાઝીરે, ઘોરડિયે રહ્યાં ઘોર ઝાઝીરે ;
વગી બદામોને બહુ બીઝીરે, તેતો દીસે છે નવરંગ લીઝીરે. ૮.
- નવરંગી તે નાગરવેલીરે, શોભા વૈકુંઠની લાવી મેલીરે ;
વનસ્પતિ તે સાર અઠારરે, માંહિ પંખીતણા નહીં પારરે. ૯
- જ્યારે મધ્ય મંડપમાં આવ્યારે, ત્યારે હરખે સું હંસ લખાવ્યારે ;
માંહિ મોર મધુરા ઘોલેરે, જ્ઞતાં નાવે કોયલડી તોલેરે. ૧૦.
- માંહિ નવરંગ સારસ રૂડારે, માંહિ કાબર ચકલી ને સૂડારે ;
માંહિ પારવાં પોપટ પઠતારે, ત્યાં તો કુરંગી કુકડા વઠતારે. ૧૧.
- મેના ઘોલે છે શખ્દો સીઠારે, બગ ધ્યાન ધરીને ઘેઠારે ;
પરભૂમિતણાં જે પંખીરે, તેની જાત લખી છે અસંખીરે. ૧૨.
- એવી મંડપ રચના કરાવેરે, કેવી જાન શંભુનાથ લાવેરે ;
મઠી આગળ ગાંડવા ઘાલ્યારે, શંભુનાથ પરણવા આવ્યારે. ૧૩.
- શિવે જુગતે શું જટા બાંધીરે, પેહેરી કાટેલી કંથા સાંધીરે ;
ભાર ભાંગ ઘતૂરાનો આણ્યેરે, મહાદેવે પોઠિયો પલાણ્યેરે. ૧૪.
- ગણે પહેરી છે રૂંઠની માળારે, અંગે લપટ્યા છે ભોરંગ કાળારે ;
શંભુનાથ સમાચાર કહાવેરે, એવો વેષ ધરીવર આવેરે. ૧૫
- નવજ્ઞેબની નેણુ સમારીરે, સાંમેયે આવી સુંદર નારીરે ;
જેવા ગયા છે જાન જમાધરે, ત્યાંતો મેના રહ્યાં મુરછાધરે. ૧૬.
- ભુંસો પ્રાહ્મણુ ભુંડો જણ્યેરે, અણુગમતો આંગણિયે આણ્યેરે ;
એવાં વચન કહી સહુ જાયરે, જઈને કહ્યું હિમાચળ રાયરે. ૧૭.
- માતા કુંવરીને એમ કહાવેરે, તારો બળદે ચઢી વર આવેરે ;
કુંવરી કહે કર્મની વાતરે, વર પામી હું શંભુનાથરે. ૧૮

ઢાળ.

- મેનાનું મન માને નહીં, તેના કાંઈક અવશુણુ ગાય ;
પેરે પેરે કરી પ્રોછવે, આઘીન થઈ ઉમયાય. ૧.
- જનમ આપે જનેતા, પણુ કર્મ ન આપે કોય ;
પાણી પીને ઘર પૃછયું, તેની જાત ભાન શી જ્ઞેય. ૨.

- પ્રહ્લાણ્યે મુહૂર્ત સાઈ' સાંધીરે, દિશા જ્ઞેધને દોરડી બાંધીરે ;
 ભૂમિ ચાર જ્ઞેજન ભરી લોધીરે, પરવાણાંની પૂરણી કીધીરે. ૬.
 મણિ જડિત્ર મોડ ઘડાવ્યારે, ત્યાં પ્રાહ્ણણો સરવે આવ્યારે ;
 ભૂમિથી ઉંચા ભવન આકાશેરે, માંહિ જડિત્ર જ્યોતિ પ્રકાશેરે. ૭
 માંહિ જુક્તિતણી ગતિ જાણીરે, નવરંગની રચના આણીરે ;

ઢાળ.

- રંગની રચના આદરી, જુજવી જુજવી જાત ;
 મેઘમાળા ને ચિત્રશાળા, ભલી ઝોપે છે ભાત. ૧.
 મેરૂ પર્વત પાંખી પ્રગટ્યાં, કૂલવેલ સુખકાર ;
 નયણેથી તે નિરખતાં, કહેતાં ન આવે પાર. ૨

રાગ પ્રથમનો.

- એવી મંડપ રચના માંડીરે, ચતુરાધથી ચિત્રજ કાઢીરે ;
 માંહિ લેદ ભૂલવણી ઝાઝીરે, માંહિ બાણગર રમતા બાણરે. ૧.
 માંહિ વેદ ભણુંતા જ્ઞેશીરે, માંહિ વણુજ કરંતા દોશીરે ;
 માંહિ મનમોળ મનગમતારે, ભાટ ચારણુ રમતા ને ભમતારે. ૨.
 માંહિ ગોપ વાંસળિયો વાળારે, ત્યાંતો ચાલતા મારંગ ટાળ્યારે ;
 ક્રોધ ઘોઠે ચડયા અસવારરે, બખતર પાખરનો નહિ પારરે. ૩
 માંહિ મત્ત મેગળ મદ ઝરતારે, માંહો માંહિ મસ્તાઈ કરતારે ;
 સુંઠવાળાને સાંકળો છાજેરે, ગળે બાંધ્યા તે હુયપર ગાજેરે. ૪.
 માંહિ મદ્દ પ્રતિજ્ઞા કરતારે, માંહિ ગાંધર્વ ગાન ઉચ્ચરતારે ;
 ત્યાંહાં આનંદ ઝોચ્છવ થાયરે, એવું લખિયું છે મંડપમાંયરે. ૫.
 બીજી નાટક વાત ન જાણુંરે, વનરૂપતિ શું સુખથી વખાણુંરે ;
 માંહિ અનુપમ આંબા કૃણિયારે, જ્ઞેવા જ્ઞેવાં જાંબુડાં ગળિયાંરે. ૬.
 ગળ્યાં ખારેક ને બજુરરે, કૃણ કૃણ ને નાળીએરરે ;
 લીલી કેળો ને કર્મદીપાકીરે, માંહિ સારી સુખડ નહી બાકીરે. ૭.

- માંહિ તજ જાવંત્રી ઝાઝીરે, ઘોરડીયે રહ્યાં ઘોર ઝાઝીરે ;
 વગી બદામોને બહુ બીલીરે, તેતો દીસે છે નવરંગ લીલીરે. ૮.
- નવરંગી તે નાગરવેલીરે, શોભા વૈકુંઠની લાવી મેલીરે :
 વનરૂપતિ તે ભાર અઠારરે, માંહિ પંખીતણા નહીં પારરે. ૯
- જ્યારે મધ્ય મંડપમાં આબ્યારે, ત્યારે હરખે સું હંસ લખાબ્યારે ;
 માંહિ મોર મધુરા બોલેરે, જોતાં નાવે કોયલડી તોલેરે. ૧૦.
- માંહિ નવરંગ સારસ રૂડારે, માંહિ કાબર ચકલી ને સૂડારે ;
 માંહિ પારેવાં પોપટ પઠતારે, ત્યાં તો કુરંગી કુકડા વઠતારે. ૧૧.
- મેના બોલે છે શબ્દો સીઠારે, બગ ધ્યાન ધરીને બેઠારે ;
 પરભૂમિતણાં જે પંખીરે, તેની જાત લખી છે અસંખીરે. ૧૨.
- એવી મંડપ રચના કરાવેરે, કેવી જન શંભુનાથ લાવેરે ;
 મઠી આગળ માંડવા ઘાલ્યારે, શંભુનાથ પરણવા ચાલ્યારે. ૧૩.
- શિવે જુગતે શું જટા બાંધીરે, પેહેરી કાટેલી કંથા સાંધીરે ;
 ભાર ભાંગ ઘતૂરાનો આણ્યોરે, મહાદેવે પોઠિયો પલાણ્યોરે. ૧૪.
- ગણે પહેરી છે રૂંઠની માળારે, અંગે લપટ્યા છે ભોરંગ કાળારે ;
 શંભુનાથ સમાચાર કહાવેરે, એવો વેષ ધરી વર આવેરે. ૧૫
- નવજોખની નેણુ સમારીરે, સાંમેયે આવી સુંદર નારીરે ;
 જોવા ગયા છે જન જમાધરે, ત્યાંતો મેના રહ્યાં મુરછાધરે. ૧૬.
- ભુંસો પ્રાહ્મણુ ભુંડો બણ્યોરે, આણુગમતો આંગણિયે આણ્યોરે ;
 એવાં વચન કહી સહુ જાયરે, જઈને કહ્યું હિમાચળ રાયરે. ૧૭.
- માતા કુંવરીને એમ કહાવેરે, તારો બળદે ચઢી વર આવેરે ;
 કુંવરી કહે કર્મની વાતરે, વર પામી હું શંભુનાથરે. ૧૮

ઢાળ.

- મેનાહું મન માને નહીં, તેના કાંઈક અવશુણુ ગાય ;
 પેરે પેરે કરી પ્રોછવે, આધીન થઈ ઉમયાય. ૧.
- જનમ આપે જનેતા, પણુ કર્મ ન આપે કોય ;
 પાણી પીને ઘર પૂંછયું, તેની જાત ભાત શી જોય. ૨.

આંગણે આંચે વર આશા કરીને, વર્યાં વિના કેમ જાય ;
કરમખંધન કીજિયેતો, દોષ લાગે મોરી માય. ૩.

રાગ પ્રથમનો.

જે મને રૂપિયે વર આપ્યોરે, તે મેં સત્ય કરીને થાપ્યોરે ;
ત્રણલોકમાં તપ મેં કીધુંરે, શંભુનાથનું સગપણ લીધુંરે. ૧.
એવાં વચન કહી કરી વાતરે, મુખથી જોડ્યાં મેના માતરે ;
આતો પુત્રી મેં ક્યાં થકી જાઈરે, વિષની ગળથુથી ન પાઈરે ૨.
વણ્વીકે શું વરને વખાણોરે, હું સ કાગની કોટે બંધાણોરે ;
પહેલાં પોખવા જે કોષ જશેરે, તેને સર્પ તે કરડી ખાશેરે. ૩.
એમ માનની મનમાં વિમાસેરે, કોણ જાય તે જોગી પાસેરે ;
દેવકન્યા એને કેમ દીજેરે, માટે રૂઢું ગમે તેમ કીજેરે. ૪.
સહુ હાંસી કરે એને દેખીરે, કન્યા કેમ દીજે દેખી પેખીરે ;
જેજે કુળવંતો જમાઈરે, દેખી નારી રહી મૂરછાઈરે. ૫.

ઢાળ.

મેનાનું મન માને નહીં, એને આંગણે ઊભા ધરા ;
પારવતીનો પ્રેમ જોઈ રૂપ, પ્રગટયું ઉમયાધીશ. ૧.
સૂર્ય સમોવડ વદન ઝાકે, કળા કોટિ પ્રકાશ ;
જેતામાં ખામી નહિ જરા, એવા દીઠા શ્રીઆવનાશ. ૨.
હવે હરખ્યા શ્રીહરિને, અંગે વાધ્યો ઉછરંગ ;
શણગાર સજી સહુ સુંદરી, બહુ નારી બની નવરંગ. ૩.
ધોંશળ મૂશળ કર ધરી, મલપતિ મંગળ ગાય ;
પોંખી કરી પધરાવિયા, મહાદેવ મંડપ માંય. ૪.

રાગ ઉપરનો

- વરમંડપમાં પધરાવ્યારે, લ્યાંતો મોટા મુનિવર આવ્યારે ;
 પ્રહ્લા સાથે સોહે પ્રહ્લાણીરે, ઇંદ્ર સાથે સોહે ઇંદ્રાણીરે. ૧.
- રવિ સાથે તે રાંદલ જાણીરે, ચંદ્ર સાથે છે રોહિણી રાણીરે ;
 હિમાચળની સાથે છે મેનારે, વળી કડ્ડ વખાણ હું કેનારે. ૨.
- શિવ ખેઠા પલાંઠી વાળીરે, મધુપર્કમાં કાંસાની થાળીરે ;
 લક્ષ્મી શિવને લૂણ ઉતારેરે, સત્યભામા તે સહુને વારેરે ૩.
 સહુ નાટક ખોલે છે ખોલરે, નાવે જાંબુવતીને તોલરે ;
 રૂકમણી એણીપેર ગાયરે, રાધિકાજી તે વારણે જાયરે. ૪
- સહુ ખોલે શંભુજીની પદ્મેરે, જળ આવ્યાં મેનાને અક્ષેરે ;
 અતિ આનંદે પરણ્યા ઇશરે, સાથે જાનેયા શ્રીજગદીશરે. ૫.
- કન્યાદાન દે હિમાચળ રાયરે, મળી માનની મંગળ ગાયરે ;
 ધન્ય ધન્ય થયો અવતારરે, વાજાં વાગે દુંદુભિ અપારરે. ૬.
- પ્રહ્લાશાશ્વત મુહૂર્ત સાંધીરે, લીલા વાંસની ચોરી ખાંધીરે ;
 સુંદર મંગળ વરલાં છે ચારરે, શિવજી આરોગ્યા કંસારરે. ૭
- શિવને હાથગ્રહણું લ્યાં થાયરે, દાન આપે હિમાચળ રાયરે ,
 સાથે હસ્તી આખ્યા શણુગારીરે, ઉપર અંકુશને અંગાડીરે. ૮
- લાંબી ડોકના સાંઠિયા સારરે, ગાયો ભેંસોનાં ટોળાં અપારરે ;
 રાયે રથ આખ્યા છે કોડરે, સાથે ધોળા ધોરીની જોડરે. ૯
- પ્રભુને પેહેરામણી ઘણી થાયરે, પીળાં પીતાંબર દેવરાયરે ;
 ઘડ ખાંધ્યાં દીસે ઘરચોળારે, ઘણાં લાંબાં પનાદાર પોળારે. ૧૦.
- ભરજરિયા જામા મન ભાવેરે, મન ગમતા મશરૂ મંગાવેરે ;
 વળી લાવે ખીજાં નવરંગીરે, જાન માંડવે અતિ ઉછરંગીરે. ૧૧.
- ઘણી બુકતે જમાડી છે જાનરે, આખ્યાં જાવંત્રીકેણ પાનરે ;
 ગાય ગાંધર્વ અપસરા ગાનરે, છૂટ્યા ખંધથકી ખંધીવાનરે. ૧૨.
- શિવજી પરણીને આલ્યા કૈલાસરે, મૃત્યુલોક મેલ્યો દેવીદાસરે ;
 વાસાવડમાં વાસો વસેછેરે, અતિ આનંદે વિવાહ કહેછેરે. ૧૩.
- જે કોઈ ઇશ્વરવિવાહ ગાશેરે, તેનાં પાતક પ્રલય થાશેરે ;
 જે કોઈ સાંભળશે નરનારીરે, તેની આશા પૂરે ત્રિપુરારીરે. ૧૪.

આંગણે આઠ્યો વર આશા કરીને, વર્યા વિના કેમ જાય ;
કરમખંધન કીજિયેતો, દોષ લાગે મોરી માય. ૩.

રાગ પ્રથમનો.

જે મને રૂષિયે વર આપ્યોરે, તે મેં સત્ય કરીને થાપ્યોરે ;
ત્રણલોકમાં તપ મેં કીધુંરે, શંભુનાથનું સગપણ લીધુંરે. ૧.
એવાં વચન કહી કરી વાતરે, મુખથી બોલ્યાં મેના માતરે ;
આતો પુત્રી મેં ક્યાં થકી જાઈરે, વિષની ગળથુથી ન પાઈરે. ૨.
વણુદીઠે શું વરને વખાણોરે, હું સ કાગની કોટે ખંધાણોરે ;
પહેલાં પોખવા જે કોઈ જાશેરે, તેને સર્પ તે કરડી ખાશેરે. ૩.
એમ માનની મનમાં વિમાસેરે, કોણ જાય તે જાગી પાસેરે ;
દેવકન્યા એને કેમ દીજેરે, માટે રૂડું ગમે તેમ કીજેરે. ૪.
સહુ હાંસી કરે એને દેખીરે, કન્યા કેમ દીજે દેખી પેખીરે ;
જેજે કુળવંતો જમાઈરે, દેખી નારી રહી મૂરછાઈરે. ૫.

ઢાળ.

મેનાનું મન માને નહીં, એને આંગણે ઊભા ઇશ ;
પારવતીનો પ્રેમ જોઈ રૂપ, પ્રગટયું ઉમયાધીશ. ૧.
સૂર્ય સમોવડ વદન ઝગકે, કુળા કોટિ પ્રકાશ ;
જેતામાં ખામી નહિ જરા, એવા દીઠા શ્રીઆવનાશ. ૨.
હવે હરખ્યા શ્રીહરિને, અંગે વાધ્યો ઉછરંગ ;
શણુગાર સજી સહુ સુંદરી, બહુ નારી બની નવરંગ. ૩.
ઘોંશળ મૂશળ કર ધરી, મલપતિ મંગળ ગાય ;
પોંખી કરી પધરાવિયા, મહાદેવ મંડપ માંય. ૪.

રાગ ઉપરનો

- વરમંડપમાં પધરાવ્યારે, ત્યાંતો મોટા મુનિવર આવ્યારે ;
 બ્રહ્મા સાથે સોહે બ્રહ્માણીરે, ઇંદ્ર સાથે સોહે ઇંદ્રાણીરે. ૧.
- રવિ સાથે તે રાંદલ જાણીરે, ચંદ્ર સાથે છે રોહિણી રાણીરે ;
 હિમાચળની સાથે છે મેનારે, વળી કર્ક વખાણ હું કેનારે. ૨.
- શિવ ખેઠા પલાંઠી વાળીરે, મધુપર્કમાં કાંસાની થાળીરે ;
 લક્ષ્મી શિવને લૂણ ઉતારેરે, સત્યભામા તે સહુને વારેરે ૩.
 સહુ નાટક ખોલે છે ખોલરે, નાવે જાંબુવતીને તોલરે ;
 રૂકમાળી એણીપેર ગાયરે, રાધિકાજી તે વારણે જાયરે. ૪
- સહુ ખોલે શંભુજીની પક્ષેરે, જળ આવ્યાં મેનાને અક્ષેરે ;
 અતિ આનંદે પરણ્યા ઇશરે, સાથે જાનેયા શ્રીજગદીશરે. ૫.
- કન્યાદાન દે હિમાચળ રાયરે, મળી માનની મંગળ ગાયરે ;
 ધન્ય ધન્ય થયો અવતારરે, વાજાં વાગે દુંદુભિ અપારરે. ૬.
- બ્રહ્મશાશ્વત મુહૂર્ત સાંધીરે, લોલા વાંસની ચોરી ખાંધીરે ;
 સુંદર મંગળ વરત્યાં છે ચારરે, શિવજી આરોગ્યા કંસારરે. ૭
- શિવને હાથગ્રહણું ત્યાં થાયરે, દાન આપે હિમાચળ રાયરે,
 સાથે હસ્તી આપ્યા શણુગારીરે, ઉપર અંકુશને અંગાડીરે. ૮
- લાંબી ડોકના સાંઠિયા સારરે, ગાયો ભેંસોનાં ટોળાં અપારરે ;
 રાયે રથ આપ્યા છે કોડરે, સાથે ધોળા ધોરીની જોડરે. ૯
- પ્રભુને પેહેરામણી ઘણી થાયરે, પીળાં પીતાંબર દેવરાયરે ;
 ઘડ ખાંધ્યાં હીસે ઘરચોળારે, ઘણાં લાંબાં પનાદાર યોળારે. ૧૦.
- ભરજરિયા જામા મન ભાવેરે, મન ગમતા મશરૂ મંગાવેરે ;
 વળી લાવે ખીજાં નવરંગીરે, જાન માંડવે અતિ ઉછરંગીરે. ૧૧.
- ઘણી બુકતે જમાડી છે જાનરે, આખ્યાં જાવંત્રીકેકળ પાનરે ;
 ગાય ગાંધર્વ અપસરા ગાનરે, છૂટ્યા ખંધથકી ખાંધીવાનરે. ૧૨.
- શિવજી પરણીને આલ્યા કૈલાસરે, મૃત્યુલોક મેલ્યો દેવીદાસરે ;
 વાસાવડમાં વાસો વસેછેરે, અતિ આનંદે વિનાહ કહેછેરે. ૧૩.
- જે કોઈ ઇશ્વરવિવાહ ગાશેરે, તેનાં પાતક પ્રલય થાશેરે ;
 જે કોઈ સાંભળશે નરનારીરે, તેની આશા પૂરે ત્રિપુરારીરે. ૧૪.

વિવાહ સાંભળી ધરશે ધ્યાનરે, તેને રીઝે તેથી ભગવાનરે ;
 તેને કૃપા કરે જ્ઞાનુનાથરે, ગાંધે સંકટ વેળાએ હાથરે. ૧૫.
 ધન ધાન્ય પુત્ર પરિવારરે, આપે પારવતી ભરથારરે.
 વારે વારે ભજે શિવરાયરે, તેને મનવાંચિત કૃણ થાયરે. ૧૬.

હાળ,

પ્રોતેસુ આપે શ્રીહરિ, તેના મનની તે પૂરે આશ ;
 શ્રોતા જન સહુ સાંભળીને, ગોલો શ્રી અવિનાશ. ૧.

નરસિંહમેહોતા.

ગરબી સાતવાર

સોમવારે શામળિયો સધાર્યરે, ગોકુળ મેલી વૃંદાવન આલ્યરે ;
 શ્રી શ્યામસંદેશાનકાચા, કહેજે શ્રીકૃષ્ણ શે ના આવ્યારે. ૧.
 મંગળ મેરુકરોને મોરારરે, હુંતો દાસી છુરે તમારીરે ;
 પ્રભુલક્ષ્મી રાખેને અમારી, કહેજે શ્રીકૃષ્ણ શે ના આવ્યારે. ૨.
 બુધવારે તે બેસી રહિયેરે, અકુરની સંગે જઈયેરે ;
 શ્રી નાગર નંદને રહિયે, કહેજે શ્રીકૃષ્ણ શે ના આવ્યારે. ૩.
 બ્રહ્મચરિતવારે ભરજેખનમારે, વાલો મેલી ગયા મહા વનમારે ;
 તે દહાડાંની દાઝ થાય મારા મનમાં, કહેજે શ્રીકૃષ્ણ શે ના આવ્યારે. ૪.
 શુક્રવારે મળ્યા સંસારીરે, મને મેલાં દીધાં અધિકારીરે ;
 મન બળતીને શુભે ગોવતી, કહેજે શ્રીકૃષ્ણ શે ના આવ્યારે. ૫.
 શનિવારે તે સાન કરીનેરે, હુંતો નહિ આવું હવે કરીનેરે ;
 બેસવા મવ દીધી ઠરીને, કહેજે શ્રીકૃષ્ણ શે ના આવ્યારે. ૬.

રવિવારે હરિઘેર આવ્યારે, સાચાં મોતીએ વધાવ્યારે ;
મેહેતાનરસિયાને મન લાવ્યા, કહેજે શ્રીકૃષ્ણ શે ના આવ્યારે. ૭.

નાકર.

(વડોદરા તામે પ્રાહ્મણુ ગામનો રહીશ. જ્ઞાતે વણિક. સં. ૧૫૩૨ માંહતો)

વિદુરની વિનતિ.

- વિદુર તણે ઘેર કૃષ્ણ પધાર્યા, ને વાત દુર્યોધને જાણી ;
આખી નગરીમાં આણુ વર્તાવી, શું જમશે સારંગપાણિ. ૧.
- શમી તણે પત્ર રહે એટલું, જે આપે વિદુરને અન્ન ;
તેહેનું શરીર શતખંડ કરું, એમ કોપ્યો દુર્યોધન. ૨.
- ત્યારે વિદુર વસ્તીએ નિસર્ચારે, વસ્તુ તાંહુ નવ મલીઓ ;
હાટ ચાટા નગર લમીને, સેવક પાછો વળિયો. ૩.
- અરે અખળા અન્ન કોઈ ન આપે, રાજ્યએ ફેરી દુવાઈ ;
ઉછી ઉધારે કોઈ ન આપે, બહેન બનેવીને લાઈ. ૪.
- અનાથિયાં પ્રભુ કાં અવતર્યાં, હું અખળા મન લાજી ;
વાળી ખોળો વાડીમાં ખેડી, વિણી તાંદુલની લાજી. ૫.
- શાક પાક સર્વે તાંદુલનાં, અવર નહિ ખીલું અન્ન ;
સાતસેહેં સામંત લેધને, આવ્યો દુર્યોધન રાજન. ૬.
- ત્યારે પ્રાણનાથ કહે લલે પધાર્યા, કાંઈ એક કારણુ કહિયે ;
અમો જાણ્યું જગન્નીશ પધાર્યા, પ્રોહોણામાં થઈ રહિયે. ૭.
- ત્યારે વિદુરે પેર સાંભળી, મારી હાવે પેર શી થાશે ;
આ કૃષ્ણ તણી સહુ પેર પાધરી, લાજી એને ક્યમ પ્રીસાશે. ૮.
- વળતાં જાળ બારણે પધરાવ્યાં, પ્રથમે નાહ્યા પરિગ્રહ ;
સહુકો આરોગવા રાયજી પધારો, પ્રોસેછે ત્રિકમ, ૯.
- ત્યારે બળે બાજડાં લઈને ખેડા, ને ભગવંત લાજીલાવે ;
પણુ વિદુરની વિનતાએ રાંધ્યું તે, ભૂપતને કેમ લાવે. ૧૦.

વિવાહ સાંભળી ધરશે ધ્યાનરે, તેને રીઝે તેથી ભગવાનરે ;
 તેને કૃપા કરે જ્ઞાનનાથરે, ગાંધે સંકટ વેળાએ હાથરે. ૧૫.
 ધન ધાન્ય પુત્ર પરિવારરે, આપે પારવતી ભરથારરે.
 વારે વારે ભજે શિવરાયરે. તેને મનવાંચિત કૃપા ધાયરે. ૧૬.

ઢાળ,

પ્રોતેસુ આપે શ્રીહરિ, તેના મનની તે પૂરે આશ ;
 શ્રોતા જન સહુ સાંભળીને, બોલો શ્રી અવિનાશ. ૧.

નરસિંહમેહોતો.

ગરબી સાતવાર

સોમવારે શામળિયો સધાર્યારે, ગોકુળ મેલી વૃંદાવન આલ્યારે ;
 શ્રી શ્યામસંદેશાન કાચ્યા, કહેજે શ્રીકૃષ્ણ શે ના આવ્યારે. ૧.
 મંગળ મેર કરોને મોરારરે, હુંતો દાસી છુરે તમારીરે ;
 પ્રભુલજ્જા રાખોને અમારી, કહેજે શ્રીકૃષ્ણ શે ના આવ્યારે. ૨.
 બુધવારે તે બેસી રહિયેરે, અકુરની સંગે જમયેરે ;
 શ્રી નાગર નંદને રાટયે, કહેજે શ્રીકૃષ્ણ શે ના આવ્યારે. ૩.
 શુક્રવારે ભરજેબનમાંરે, વાલો મેલી ગયા મહા વનમાંરે ;
 તે દહાડાની દાઝ થાય સારા મનમાં, કહેજે શ્રીકૃષ્ણ શે ના આવ્યારે. ૪.
 શુક્રવારે અખ્યા સંસારીરે, મને મેલાં દીધાં અધિકારીરે ;
 મન બળતીને શુચે બોલવી, કહેજે શ્રીકૃષ્ણ શે ના આવ્યારે. ૫.
 શનિવારે તે સાન કરીનેરે, હુંતો નહિ આણું હવે કરીનેરે ;
 બેસવા નવ દીધી ઠરીને, કહેજે શ્રીકૃષ્ણ શે ના આવ્યારે. ૬.

રવિવારે હરિઘેર આવ્યારે, સાચાં મોતીએ વધાવ્યારે ;
મેહિતાનરસિયાને મન લાવ્યા, કહેજે શ્રીકૃષ્ણુ શે ના આવ્યારે. ૭.

નાકર.

(વડોદરા તામે આદ્યણુ ગામનો રહીશ. જ્ઞાતે વણિક. સં. ૧૫૩૨ માંહતો)

વિદુરની વિનતિ.

- વિદુર તણે ઘેર કૃષ્ણુ પધાર્યા, ને વાત દુર્યોધને જાણી ;
આખી નગરીમાં આણુ વર્તાવી, શું જન્મશે સારંગપાણી. ૧.
- શમી તણે પત્ર રહે એટલું, જે આપે વિદુરને અન્ન ;
તેહેનું શરીર શતખંડ કહું, એમ કોખ્યો દુર્યોધન. ૨.
- ત્યારે વિદુર વસ્તીએ નિસર્યારે, વસ્તુ તાંહુ નવ મલીઓ ;
હાટ ઝાટા નગર લમીને, સેવક પાછો વળિયો. ૩.
- અરે અળખા અન્ન કોઈ ન આપે, રાજ્યએ ફેરી દુવાઈ ;
ઉછી ઉધારે કોઈ ન આપે, ણહેન ણનેવીને ભાઈ. ૪.
- અનાથિયાં પ્રભુ કાં અવતર્યાં, હું અળખા મન લાલ ;
વાળી ખોળો વાડીમાં પેઠી, વિણી તાંદુલની ભાલ. ૫.
- શાક પાક સર્વે તાંદુલનાં, અવર નહિ બીજું અન્ન ;
સાતસેહું સામંત લેઈને, આખ્યો દુર્યોધન રાજન. ૬.
- ત્યારે પ્રાણુનાથ કહે ભલે પધાર્યા, કાંઈ એક કારણુ કહિયે ;
અમો જાણ્યું જગદીશ પધાર્યા, પ્રોહોણામાં થઈ રહિયે. ૭.
- ત્યારે વિદુરે પેર સાંભળી, મારી હાથે પેર શી થાશે ;
આ કૃષ્ણુ તણી સહુ પેર પાધરી, ભાલ એને ક્યમ પ્રીસાશે. ૮.
- વળતાં જળ ધારણે પધરાવ્યાં, અથમે નાહ્યા પરિગ્રહ ;
સહુકો આરોગવા રાયણુ પધારો, પ્રોસેછે ત્રિકમ, ૯.
- ત્યારે ણમે બાજડાં લઈને ણેઠા, ને ભગવંત ભાલલાવે ;
પણુ વિદુરની વિનતાએ સંધ્યું તે, ભૂપતને કેમ ભાવે. ૧૦.

- સહુકોને લાભ પ્રભુએ પહોંચાડી, કપટ શૂરાએ વખાણી ;
 પ્રથમ પ્રીસણે લાભ આવી, ત્યારે ખીલ રસોઈ સર્વ જાણી ૧૧.
- પ્રથમ શાક કે પાક હોયરે, એમ કહે જગજીવન ;
 ભાભી ભૂપતિ ભૂખ્યોછે હાવું, લાવો પ્રીતીએ અન્ન ૧૨
- અબળા ઉકરાંટી ઊભી રહી, વિમાસ્થું મન આપ ;
 આ વેળાને કાળે હરિ મેં, શે ના પાળ્યો સાપ. ૧૩.
- વારે વારે શું માગો વિકૃલજી, અબળા થઈ મન લાભું ;
 જ્ઞ મેં અન્ન રાંધ્યું હોયતો, કહેતાં આપું ઝાઝું. ૧૪.
- નારી નયણે નીર ઝરે, એમ યોલ્યા જડુરાઈ ;
 ભાભી તમારાં મનમાંહાં હોયતે, ચિંતવજ્જરે યામ્ર. ૧૫.
- જે રાંધ્યું હોય તે લાવો, એમ યોલ્યા મોરારિ ;
 પાત્ર ઉઘાડી પ્રેમદાએ જ્ઞયું, માંહે સેવ રંધાણી સારી. ૧૬.

ઢાળ,

- તળે શર્કરા સુંદર ભર્યાં, શાક પાક નહિ પારરે ;
 કહે કવિતા હું શું વખાણું, તાંહાં આવ્યા જગદાધારરે ૧૭.
- કુળી જલેખી દૂધપાક, હરિ પ્રીસે વારો વારરે ;
 સેવેયા મોતિયા લાડુ, પકવાન્નનો નહિ પારરે ૧૮.
- શાશ્વદાળ ધી તરતનાં તાવ્યાં, હવે શાકનો વારોરે ;
 કાચાં કેળાં તૂરિયાં, ભાભી ટીંડુંરાં વધારોરે, ૧૯.
- વેંગણ મૂળાને મોગરી, કરેલાં શેલરાંરે ;
 વળી કંકોડાં તળી ઘૃતસું, હરિ આગળે મેહિલ્યાંરે. ૨૦.
- પૂરણ બાજ ભર્યાં પુરષોત્તમ, લેદે ન જાણે ભૂરરે ;
 રીસે રાજ દુગદુગ્યોરે, મુખમાંથી પડેછે કૂરરે. ૨૧.
- અરધ જમ્યોને રાજ ઉઠ્યો, મછણ લોટા લીધારે ;
 પારખું જ્ઞેવા કારણ હરિએ, કનક મોહોલ લેઈ કીધારે. ૨૨.
- શકે તો મને ઝેહર દીધુંરે, આંખે પડલ માંહેરે આવ્યાંરે ;
 કેલાસપુરમાં વાસો વસીએ, કનક મંદિર લાળ્યાંરે. ૨૩.

- તું સાચો માહુરો લકત સાચો, સાચો શ્રીમગવાનરે ;
 ઓશીઆળો રાજ ઉઠી આલ્યો, ઉતાર્યું અભિમાનરે. ૨૪.
- વળતી દુર્યોધન મન વિમાર્યું, એતો કૃષ્ણજીવું કામરે ;
 દુર્યોધન દુઃખ પામિયો, ધાઇ ધાઇ કરે પ્રણામરે. ૨૫.
- વિદુર વિનતિ ગાય સાંભળે, તેની પહોંચો આશરે,
 ખેહુ કર ભેડી વિનવે તે, નાકર હરિનો દાસરે. ૨૬.

નિષ્કુળાનંદ.

શ્રીકૃષ્ણ પ્રતિ શ્રીરૂઢિમણીએ લખેલો કાગળ.

“ ધનુષ્ય ભાંગો રામજી બળવંતા ”— એ રાગ.

- સ્વસ્તિશ્રીરે દ્વારામતી ધામ, ત્યાં જિરાજેછે સુંદિર શ્યામ ;
 હરિ પૂરો હૈયાં કેરી હામ, વાલા વેગે આવજો વનમાળી— ટેક.
- સરવે શુભનાછો શુભના ભંડાર, મુખે શું કહું વારમવાર ;
 મારા પ્રાણ તણાછો આધાર, વાલા વેગે આવજો વનમાળી. ૧.
- કુંદનપુરમાંથી લખ્યુંછે આજ, મેં તો મેલી મોહન મનની લાજ ;
 તમ આવે સુધરશે કાજ, વાલા વેગે આવજો વનમાળી. ૨.
- લખિતંગ રૂપમણીછે કન્યા, દાવલિયો લાવ્યોછેરે સન્યા ;
 નહિ વડું ણીજે તમ વિન્યા, વાલા વેગે આવજો વનમાળી. ૩.
- આવી ઠેરાં પાધરમાંરે દેજો, અંબાજીના મંદિર પાસે રેજો ;
 મારી શુદ્ધ શામળિયાજી લેજો, વાલાવેગે આવજો વનમાળી. ૪.
- કુંદનપુરમાંતે વિવા મંડાણો, જાન લાવ્યો શિશુપાલ રાણો ;
 મોત્ર ભૂપતિ મંડપ ભરાણો, વાલા વેગે આવજો વનમાળી. ૫.
- અંબા પૂજની માનતા કીધી, પૂજ પરણું અગડ એવી લીધી ;
 તમ આવે થાશે મારી સિદ્ધિ, વાલા વેગે આવજો વનમાળી. ૬.
- પછે અંબાજી પૂજવા જાશું, સંગે સરવે સાહેલી તેડી જાશું ;
 પછી જેમ થાવું તેમ થાશે, વાલા વેગે આવજો વનમાળી. ૭.

અંગા પૂજને પાછારે વળશું, રથ હુંકડાં આવીને ઠળશું ;	
પછી ત્રિકમ તમને વરશું, વાલા વેગે આવજો વનમાળી.	૮.
રથ સાહીને તૈયાર કરજો, મારો હાથ ગ્રહીને તમે લેજો ;	
ત્રણ લોકમાં ડંકો દેજો, વાલા વેગે આવજો વનમાળી.	૯.
રખો વિલંબ કરોરે મુરારિ, મારે નથી ણયવાની એકે ખારી ;	
હુંતો નરસંગ નારી તમારી, વાલા વેગે આવજો વનમાળી.	૧૦.
જે કોઈ રૂકિમણીનો કાગળ ગાશે તેતો ઘેર બેઠાં ગાંગા ન્હાશે ;	
કહે નિષ્કુળાનંદ બલિહારી, વાલા વેગે આવજો વનમાળી.	૧૧.

પીતાંબર

ઉંદરની ગરબી.

ઉંદર કેર કરેછેરે, હુઃખડાં કોને કહેવા જઈયે ;	
અમને નિત્ય રંજડેરે, ઘરમાં કેમ કરીને રહિયે--	૧૦૬.
ઘર મધ્યેથી હોડી આવે, બિછાના પર બેસે ;	
કુંકી કુંકી ચાંચજ મારે, ના ખબર તેની રે'છે—	ઉંદર. ૧.
ચાર પોહોરની રજનીમારે, એક ઘડી નવ જ'પે ;	
નિદ્રામાંથી જાગું અણકી, તવ કાયા મારી ક'પે—	ઉંદર. ૨.
પોથી પુસ્તક કાપી નાંખ્યાં, ખાકી ન રાખ્યું એક ;	
ઝાલી ઝાલી થાકી ગયો, પણ પાર ન આવ્યો છેક—	ઉંદર. ૩.
ઘોતી પોતી કાપી ખાધી, દોરી કાપી આખી ;	
અબોટિયું અંગરખું કાપ્યું, તેનો સૂરજ સાખી.—	ઉંદર. ૪.
જળ પીવાનું બોટી ગયા ને, તેલ ઢોળી દીધું ;	
ખરણીમાં જે ખાકી રહ્યું તે, સરવે મળીને પીધું.—	ઉંદર. ૫.
ચુંચું ચુંચું ચીસો પાડે, લીંડી ઝાઝી પાડે ;	
ઠંઠોળીને હાંકું ત્યારે, દોટો ઝાઝી કાહાડે.—	ઉંદર. ૬.
ગણપતિની ચોથજ કરિયે, તે કરતાં નથી ચૂક્યા ;	
લસ લસતા લાડું કરીને, ઉંદર મામાને મૂક્યા.—	ઉંદર. ૭.

- દીવો જો ગળતો રાખું, તો દીવટ તાણી જાએ ;
 એમ કરતાં જો ઊઠી ગયા તો, લાંકા જેવું થાએ.— ઉદર. ૮.
 જે દિવસના ગામ ગયાતા, તે દિવસના ઘરમાં પડયા ;
 કોઠી પેટી કાપી ખાધી, એ રીતે મને નડયા.— ઉદર. ૯.
 પાંજરાં મૂડી મૂડી થાક્યો, તોએ જાલ્યા નવ ખૂટે ;
 ખાવાનું ઉઘાડી નાંખી, જાણે ગોળનું ગાડું લુંટે.— ઉદર. ૧૦.
 એહુ પશુને શું કરીએ, મુને રીસ ગઈ છે વ્યાપી ;
 માળા મારી ફેરવવાની, ગૌમુખી સુદ્ધાં કાપી— ઉદર. ૧૧.
 નિત નિત દુઃખડાં દેછે અમને, ક્યાં જઈએ અમે નાસી ;
 ભગત પીતાંબર એમ કહે, એને મળજો વાઘની માસી—ઉદર. ૧૨.

પુરુષોત્તમ.

પદ ૧.

- પદ્મીજી ધ્યાન ધરે, હરિજીની સ્તુતિ કરે ;
 જુલાંમાં નીર ઝરેરે, કૃષ્ણજી આવો આ સમે. ટેક.
 ઠીર પકડી લેને ચાલ્યા, રાજ સરવે જોઈને રહ્યા ;
 માં કોઈને ના'વી દયારે— કૃષ્ણજી. ૧.
 ભુ મારી લક્ષ્મી જાશે, ગાન્ધારીને હરખ થાશે ;
 જાણુ તો પોતાનાં જાશેરે— કૃષ્ણજી. ૨.
 ઠીરનાતો નાલ્યા નેઠા, અહુંકરી હારીને ખેઠા ;
 ઠીનેતો પ્રભુજી આરારે— કૃષ્ણજી. ૩.
 વેનતાનાં વચન સુણી, વારે ચડયા સારંગ પાણિ ;
 જાણુ તો પોતાનાં જાણીરે— કૃષ્ણજી. ૪.
 પુરુષોત્તમના સ્વામી મળયા, સતીના તો સંશયટળયા ;
 પણુતો પોતાનાં પળયાંરે— કૃષ્ણજી. ૫.

બ્રહ્માનંદ

કૃષ્ણ કીર્તનનાં પદો.

પદ ૧ લું. રાગ ગરબી.

કાનુડોરે, કાનેડોરે; જમનાજીને આરે, પાણીડાં વારેરે.	બેની કાનુડો.
કાં કાં ઓચિન્તાનો આવે, આવીને યોલાવેરે.	બેની કાનુડો.
કાં કાં ફેડે જલની હેલું, બોલે ઘેલું ઘેલુંરે.	બેની કાનુડો.
કાં કાં વૃંદાવનની વાટે, બાજે મહીને માટેરે.	બેની કાનુડો.
કાં કાં ડોલરીઓ થઈ ડોલે, જેમ તેમ બોલેરે.	બેની કાનુડો.
કાં કાં બ્રહ્માનંદ કહે હેલી, કીધી મુને ઘેલીરે.	બેની કાનુડો.

પદ ૨ જુ. રાગ એજ.

વાલાજીરે, વાલાજીરે; મારે મંદિર આવો, હસીને યોલાવોરે.	મારા વાલાજી.
વાં વાં રૂપ તમારૂં જોઈને, રહીશું મોહીનેરે.	મારા વાલાજી.
વાં વાં લઈને સર્વસ્વ મારૂં, તમ પર વાડુંરે.	મારા વાલાજી.
વાં વાં આવો મોરલી વાતા, મધુરે રાગે ગાતારે.	મારા વાલાજી.
વાં વાં તમથી પ્રીતિ લાગી, ભ્રમણા ભાંગીરે.	મારા વાલાજી.
વાં વાં બ્રહ્માનંદના બેલી, આવો છોગાં મેલીરે.	મારા વાલાજી.

પદ ૩ જુ. રાગ એજ.

કોડીલોરે, કોડીલોરે; કોડે આજી કરતો, આવે મન હરતોરે. કાનકોડીલો.	
કોં કોં કોડે સામું ભાળે, રંગડો ઢાળેરે.	કાન કોડીલો.
કોં કોં કોડે છાનું કહાવે, મુને બાલોવેરે.	કાન કોડીલો.

કોં કોં કોડે આલે કાલો, લાગે મુને વાલોરે.	કાન કોડીલો.
કોં કોં કોડે રંગનો ભરિયો, મારો ઠાકરિયોરે.	કાન કોડીલો.
કોં કોં પ્રહ્માનંદનો સ્વામી, અંતર યામીરે.	કાન કોડીલો.

ભીમ.

રાસ.

મથુરાની ગોપી મહી વેચવા ગઈ ; મોરલીને શબ્દે ઊભી રહી.	૧.
ઝાંઝર ઝમકે ને વીંછિયા વાય ; કાનો આવિને મારો છેડલો સ્હાય.	૨.
મેલો મેલો કહાનજી અમારાં ચીર ; હું તારી ઝેનડી ને તું મારો વીર.	૩.
કાયકી ઝેનડી ને કાયકો વીર ; અમે ગોકુળમાં નિરમળ નીર.	૪.
ચીર કાડીને ગોપી રાવે ગઈ ; જસોદાને મ્હોલે ઊભી રહી.	૫.
માતા જસોદા તમારો કહાન ; નિત્ય મારગડે માગે દાણ.	૬.
જાઓ જાઓ ગોપિયું તમારે ઘેર ; કહાનો આવે તો કહું ઝેની પેર.	૭.
સાંઝ પડી ને ઘેર આવ્યા ગોવાળ ; માતા પૂછેછે વારમ વાર.	૮.
કહાન કુંવર તારી અવડી પેર ; નિત્ય ઝોળાંલડા લાવતો ઘેર.	૯.
ના મા મામા કંસની આણ ; બુકું બોલે છે ગોપી સુજાણ.	૧૦.

વૃંદાવનમાં ચાઈ ગાય ;	
ચાર પાંચ ગોપી ટોળે થાય.	૧૧.
એક આવી મારી મેરલી રહાય ;	
ખીલ આવી મારો મુકુટ આણ.	૧૨.
ત્રીલ આવી મારી તૃણ્યા કરે ;	
ચોથી આવી મારે ચરણે ઢળે.	૧૩.
એવા એળાંલડા વનમાં થાય ;	
તેની રાવું માતા તમ પાસે ખાય.	૧૪.
ભીમનો ઠાકોર મહીડાંનો ચોર ;	
તમે ચરણે રાખો રણછોડ	૧૫.

ભૂમાનંદ.

બાર મહિના. રાગ સીતાના મહિનાનો.

માસ ૧ લો.

સખી કારતક કેમ કરી જાય, મોહન મેલી ગયા ;	
ખાલી મંદિર ખાવા ધાય, દિવસ દુઃખના રહ્યા.	૧.
સખી સૂની દેખીને સેજ, અંતરમાં અતિ બળે ;	
મેત્રી પિયુ ગયા પરદેશ, શોક શેણે ટળે.	૨.
સખી પણ જુગ જેવી જાય, જીવંત કેમ નીસરે ;	
દીધું સુખ દેખાડીને હેત, વિસાર્યું ન વિસરે.	૩.
સખી દિલમાં લાગ્યો દાહ, પડી હું પરજળું ;	
હવે ભૂમાનંદનો નાથ, આવે ક્યારે મળું.	૪.

માસ ૨ જો.

સખી માગશરે મહા દુઃખ થાય, પિયુ ગયા પરહરી ;	
નથી સંસારમાં સુખ લેશ, વાલા વિન્નેગે કરી.	૧.

સખી વારિ વિનાનાં મીન, શેણે થાય સુખિયાં ;	
તેમ તલપીને પડશે તન, દાડણુ અમે દુઃખિયાં.	૨.
કડું પિયુ પિયુ પોકાર, ઊભી જઈ વાટડી ;	
માડું થઈ ગયું વજ શરીર, ન કાટે છાતડી.	૩
સખી નેણુમાં વરસે નીર, આગ જળે અંતરે ;	
ગયા ભૂમાનંદનો નાથ, નાખી પર તાંતરે.	૪.

માસ ૩ જી.

સખી પોષે પિયુનો વિજેગ, લાવ શો લીજિયે :	
હવે દિલનાં દુઃખની વાત, કોને અમે કીજિયે	૧.
સખી સૂના ટ્રાદે લોક, અડે મારી નજરે ;	
હવે સજિયે શું શણુગાર, ન આવે મજરે.	૨.
મને ઉતારી ઉઠે કૂપ, વરત વાઢી ગયા ;	
મેલી અખળા એકા એક નાવી દયા.	૩.
ગયા પુરી પિંજર માંચ, ઝૂરી ઝૂરીને મડું ;	
આવે ભૂમાનંદનો નાથ, ક્યારે દરશન કડું.	૪.

માસ ૪ થો.

આવ્યો મહાદુઃખનો દરિયાવ, પાર કેમ પામીએ ;	
મને મેલી તેને મધ્ય, તણાતી સ્વામીએ.	૧.
તોયે પાપી પ્રાણુ ન જાય, દોષ કેને દહયે ;	
તેતો વેરી વિધાતાનો વાંક, એમ સમજ રેયે.	૨.
સખી ઉછેર્યાં અમૃત પાઈ, લીડીને ભુજમાં ;	
તેણે કર્યો અમારો ત્યાગ, તો તે વાંક મુજમાં.	૩.
સખી પિયુ રીઝવ્યાની રીત, વાલે ખહુ વાવડી ;	
ભૂમાનંદ કહે એનો શો વાંક, મને નવ આવડી,	૪.

માસ ૫ મો.

- સખી કૂલ્યો કાગણ માસ, વસંત ઋતુ જાય છે ;
હવે કે સંગ ખેલું કાગ, ઉચ્ચાટ એ થાય છે. ૧.
- વાલો બાંધી વસંતી પાઘ, સુંદર છોગાં મેલતા ;
ગળે પેરી ગુલાબના હાર, રંગ સું રેલતા. ૨.
- ભરજોબન માઈં જાય, વૃથા વાલો વિના ;
હવે શો કરિયે ઉપાય, આવે બખશી ગના ૩.
- સખી હોળી હૈયા માંચ, વાલો વિજેગે બળે ;
દેખું ભૂમાનંદનો નાથ, શોક ત્યારે ટળે. ૪.

માસ ૬ ઠો.

- સખી ચૈતરે ચિતમાં શોભ, અતિશય થાય છે ;
મારે પિયુ વિના પણ એક, જુગ જેવી જાય છે. ૧.
- સખી મોહન મળવાની એક, અંતરમાં ધાંખડી ;
જેઠ જેઠ જીવનની વાટ, ખોઠ મેંતો આંખડી. ૨.
- સખી અબળા એકા એક, મરીશું રડવડી ;
કેમ જાઉં પિયુની પાસ, દિશા એકે નવ જડી. ૩.
- સખી વિરહવતીનો તાપ, અંતરનો ત્યારે ટળે ;
જ્યારે ભૂમાનંદનો નાથ, બીડી ભુજમાં મળે. ૪.

માસ ૭ મો.

- સખી વૈશાખે વળ્યાં વન, વાલો હજી નવ વળ્યા ;
નાવે નિદ્રા ન ભાવે અન્ન, ક્યારે થાશે મળ્યા. ૧.
- અતિ અંતર વિરહનો તાપ, ઉપર લૂ વાય છે ;
શેણે શીતળ થાય શરીર, ઉચ્ચાટ એ થાય છે. ૨.

- મને મેલી મહા વન માંચ, હેડી હાલી ગઇ ;
 મારા દિલના દુઃખની વાત, કેને જાણે કહી. ૩.
 સખી એકે ન રહ્યો આધાર, ક્યાં જઈને થોભિયે ;
 હવે ભૂમાનંદના નાથ, વિના શું શોભિયે. ૪.

માસ ૮ મો.

- સખી જેઠે જગજીવન, મને મેલી ગયા ;
 મેંતો કર્યો અતિ કલ્પાંત, તોયે નાવી દયા. ૧.
 સખી અખણાનું શું જોર, ચાલે જે રાખિયે ;
 થઇ નાથ વિનાનાં નિરાશ, નિસાસા નાખિયે ૨.
 સખી પિયુ સંગ રમવાની હામ, હૈયામાં રહી ગઇ ;
 ખોઇ રસિક શિરોમણી શ્યામ, કંગાળ હુંતો થઇ. ૩.
 કાઠી સુખ સાગરથી ખાર, નાંખી દુઃખ દરીએ ;
 હવે ભૂમાનંદના નાથ, વિના કેમ તરીએ. ૪.

માસ ૯ મો.

- આવ્યો અષાઠ અમુકે વીજ, ગાળે મેહુલા અરે ;
 ખોલે ખપૈયા દાહર મોર, કોયલ ટહુકા કરે. ૧.
 કોરે કાળજે એના ખોલ, અંતરમાં ઉંડા ગરી ;
 મળી ઘોર અંધારી રાત, વીતે શેણે કરી. ૨.
 નવ જોખન એણે જાચ, પિયુને ક્યારે મળું ;
 અતિ વિરહનો ખહુ તાપ, તેણે હુંતો ખળું. ૩.
 દેખી ઘન સજી શણગાર, ધરા નીલી થઇ ;
 નાવ્યા ભૂમાનંદના નાથ, તેણે હું સૂકી રહી. ૪.

માસ ૧૦ મો.

- સખી શ્રાવણે વરસાદ તો, વરસે સરવડે ;
 તેણે આળ્યાં નદીએ પૂર, સરોવર ભર્યાં જળવડે. ૧.
- પાક્યાં તરણુ વેલિયાં અન્ન, સરા આવી સહુને ;
 પિયુ વિના પતિવ્રતા નાર, દેખે દુઃખ બહુને. ૨
- સૂને મંદિર અબળા હું એક, જાય કેમ જામની ;
 ખોલે તમરાં અંધારી રાત, કંથ વિના કામની. ૩
- અમને અધર અમૃત પાઈ, રાખ્યાંતાં સુખિયાં ;
 હવે ભૂમાનંદના નાથ, વિનાનાં દુખિયાં. ૪.

માસ ૧૧ મો.

- સખી ભાદરવે ભરપૂર, નદિયો જાય છે ;
 તેતો સાગરનો સંગમ, થવાને આંધ છે. ૧.
- મને પિયુ મળવાની આસ, અંતરમાં તો ઘણી ;
 પણ કેમ કરી થાય મેળાપ, ન સરણ પંખણી. ૨.
- શરદ રૂતુમાં આવે જો શ્યામ, રંગ ભર્યાં રમિયે ;
 પાક્યાં સર્વે નવાં નવાં અન્ન, જમાડીને જમિયે. ૩.
- સખી શોભે નહીં શણગાર, અંગે તે શું ધરું ;
 હુંતો ભૂમાનંદના નાથ, વિના અડવી ફરું. ૪.

માસ ૧૨ મો.

- જાય ઉત્તમ આસો માસ, દિવસ દિવાળીરે ;
 ઊભી જોઈ જીવનની વાટ, મારગ સામું ભાળીરે. ૧.
- લખું કાગળ કોય લૈ જાઓ, આપો મારાં નાથને ;
 હુંતો કેમ કરી આપું પ્રાણુ, કહો જોડી હાથને. ૨.

- ગયા વીતી યારે માસ, સંદેશેા ન મેલિયો ;
 મારાં દિલમાં દુઃખનો આજ, રિણુવર રેલિયો. ૩.
 મારી વિનતિ વાંચીને વા'લા, ઉતાવળા આવજો ;
 ભૂમાનંદ કે નહિ તો મને નાથ, તુરત તેડાવજો. ૪.

મીઠા.

પદ ૧. રાગ માલવ, રાસ.

- સાંભળ સહિયર વાતડી, નૌતમ આસો માસ ;
 શરદ પુનમની રાતડી, અંદ્ર ચડયો આકાશ. ૧.
 તણે સમે હરિ આવિયા, વૃંદાવનને ચોક ;
 મોરલીમાં વેદ વળડિયા, તે સુણિયા ત્રિલોક. ૨.
 અષ્ટકુળ પર્વત ડોલિયા, ડોલિયા નવ કુળ નાગ ;
 મોર ઝપેયા યોલિયા, સાંભળતાં તે રાગ. ૩.
 જતાં વળતાં થલિયાં, નદિયો ફેરાં નીર ;
 વચ્છને ણાળ વલમીઆં, પીતાં પીતાં ખીર. ૪.
 ખગ મગ શ્રવણ ધરી રહ્યાં, તરણ નવ દે ગાય ;
 ઠામે ઠામ ઠરી રહ્યાં, તૃણ ચારો મુખ માંચ. ૫.
 પવન રહ્યો મુરઝાઇને, મુનિવર ચૂકયા ધ્યાન ;
 વળી રહ્યાં વલમાઇને, વહેલાં ગગન વિમાન. ૬.
 વા નવ લે વન વેલડી, પ્રગટ થયાં કૃળ કૂલ ;
 વેંધાઇ નીકળી વન ખેલડી, અખળા સૌ કુળ શૂળ. ૭.
 મોહી મોરલીના તાનમાં, વ્યાકુળ થઇ મજનાર ;
 એક ખીજાંની સાનમાં, હીંકે હારો હાર. ૮.
 નાકે ઓગનિયાં આણિયાં, નેપુર ઘાટ્યાં હાથ ;
 મોર શ્રવણમાં સમાણીઆ, કાંકણીઓ પગ સાથ. ૯.

- સેથે કાજળ સારિયાં, નયણે સારિયા સિંદૂર ;
સગાં કુટુંબ વિસારિયાં, સાગર સરિતા પૂર. ૧૦.
- અવળાં આબ્રણ પહેરિયાં, અવળાં ઓઢયાં ચીર ;
અવળાં ઓઢયાં લહેરિયાં, ભૂત્રી શુદ્ધ શરીર. ૧૧.
- એક એક આંજી આંખડી, એક એક છેક નગન ;
ધરી હરિ ઉપર ધાંખડી, ફરી ફરી મળવા મન. ૧૨.
- મેહેલ્યા પિયુ સુત ભ્રાતને, મેહેલ્યાં માતને તાત ;
મેહેલ્યાં નાતને જાતને, જાતાં ઉત્પાત વાત. ૧૩.
- મેહેલ્યાં મંદિર મહોલ માળિયાં, મેહેલ્યાં રાજને પાટ ;
મેહેલ્યાં ઝરૂખા જાળિયાં, લીધી વ્રજની વાટ. ૧૪.
- વન આવી વિનતા મળી, નામિયાં હરિને પાય ;
જાએ જાએ પાછાં વળી, એમ જોલ્યા જહુરાય. ૧૫.
- પુરૂષ સેવો પોતા તણો, જેને દીધાં જળ ધાર ;
તે તમને સોહામણો, હો પતિવ્રતા નાર. ૧૬.
- પતિવ્રતા પ્રીછે નહીં, અવર પુરૂષની આશ ;
અર્ધ રાત્રિ નીકળે નહિ, ઘર મેલી વનવાસ. ૧૭.
- આ શાં કરમ કર્યાં તમે, અમને આપી આજ ;
ગાશે લોક ગામ ગામે, વાત થઈ વિકરાજ. ૧૮.
- હો પાતલીઓ જાડીઓ, કરોને તમારાં કામ ;
શુ આવોછો આડીઓ, મેહેલ્યાં ઠામ ને નામ. ૧૯.
- ગત મેલીને જે વરે, અવિગતને અનુરાગ ;
ખારે વાટે જે ફરે, તેનો હું નહિ ધરાગ. ૨૦.
- મારે તમારે માનની, કહો કહાંતું ઓળખાણ ;
વાત કરોછો તાનની, તે હસવામાં હાણ. ૨૧.
- તમને શાને સંઘડું, કાંઈક તમેમાં પેર ;
કરજોડીને કરગડું, જાએને તમારે ઘેર. ૨૨.
- વળતે અગળા જોલિયાં, કાંહાં જઈ એ કિરતાર ;
નહિ ઘર નહિ ઘર ઘોલિયાં, નહિ ઠરવાનો ઠાર. ૨૩.
- તમ સાડ તજ્યાં અમે, સગાં કુટુંબ પરિવાર ;
તો તરછોડો કાં તમે, હરિછો હૈયાના હાર. ૨૪.

रंग रमाडो रासमां, नहि तो तज्जुं प्राणु ;	
विध थाशे विलासमां, मात पितानी आणु.	२५.
अलभेलाने अटले, अंग थयो उदवास ;	
टटार थधने तेठले रंगलर रभिया रास.	२६.
जणु जणु साथे जुगवा, वहाले धरियावेश ;	
जीजी राते आंणवा, उठ्या अजणे अनेक.	२७.
वेगे पलवट वाणीओ, राणी आली तांडां ;	
तन उपर ले ताणीओ, अणवत आली णांडां.	२८.
जेहु कर जेहु कर कामनी, वच्यमां वैकुंठनाथ ;	
वज वरसाणु गामनी अेक अेक ने आले लुध.	२९.
इरतां इरतां इेर इेर, जणु कनकना डोट ;	
भोर मुगट भरतक धरे, लटके लोटने पोटा	३०.
वाणत्र वाणं वाजियां, स्वरना उठ्या शोर ;	
ताल पभाज रवाजियां, जत्र तणु धन धोर.	३१.
कडलां कांणी ठणु ठणु, धुधरीने धमकार ;	
आणुवट वींछीआ रमजमे, आंजरने अमकार.	३२.
धरतीनुं पड धम धमे, उठण सणके शेष ;	
लैरवतुं अंग मय मयके, नाथे नाथ नरेश.	३३.
हंहुलि वाजयां हेवनां, पुण्य तणो वरसाह ;	
पय साकर धृत सेवनां, रमे जमेछे नाथ.	३४.
इरी इरी ले कुंढी, गोपीने गोविंद ;	
अनुराजे ओडी चुंढी, अेक अेक हुसे आनंद,	३५.
रमतमां रमावियां, पूरणु थयां प्रसन्न ;	
जयम आव्यां लयम इवियां, हरस थयां हरशन.	३६.
रजनी करी अट भासनी, सहुनी पूरी आश ;	
कडे भीष्म अे रासनी, वात वाह्या श्रीव्यास.	३७.

મીરાંબાઈ.

સત્યભામાનું રૂસણું. ૧.

- જાણ્યું જાણ્યું હેત તમારું જાદવારે લોલ,
હેતજ હોયતો હૃદયમાં વરતાય જ્ને ;
અમે તમારી આંખડિયે અજખામણારે લોલ,
વાલપ હોય તો નયણામાં ઝગકાયજ્ને— જાણ્યું જાણ્યું. ૧.
- પારિભતકનું કૂવરે નારદ લાવિયારે લોલ,
જે સોંપ્યું રાણી રૂકમણીને દરખારજ્ને ;
એકે પાંખડલો મારે મંદિર નવ મોકલીરે લોલ,
કીધી મુજથી એ અદકેરી નારજ્ને— જાણ્યું જાણ્યું. ૨.
- અચરજ પામ્યા ને આનંદ ઉતર્યોરે લોલ,
જાઓ જાઓ જાઓ નહિ ખોલું સુંદર શ્યામજ્ને ;
રૂકમણીને મંદિર જેને રંગે રમોરે લોલ,
હવે તમારે અમસાથે શું કામજ્ને— જાણ્યું જાણ્યું. ૩.
- અજગા રહો અલખેલા અમને અડશે નહીંરે લોલ,
તમસાથે નહીં ખોલું નંદકુમારજ્ને,
મોલેને પધારો માનેતી તણુરે લોલ ;
આજ પછી આવશેગાં મારે દ્વારજ્ને— જાણ્યું જાણ્યું. ૪.
- નારદે કહ્યું સતભામા સાંભળોરે લોલ,
એ નિર્લજ્ને નથી તમારું કામજ્ને ;
કાલા ને વાલા કરતો તે આવશેરે લોલ,
મોટાં કુળની મૂકશે માં મામજ્ને. જાણ્યું જાણ્યું. ૫.
- ઉતાર્યાં આબ્રણુરે સરવે અંગ થકીરે લોલ,
લ્યો શામળિયા તમારો શણુગારજ્ને ;
મારારે મૈયરની ઓઢું ઓઢણીરે લોલ,
ખીણું આપો માનેતી દરખારજ્ને— જાણ્યું જાણ્યું. ૬.

अरुणा चीर उतारी घोणी चुंदडीरे लोल,
 उर थकी उतार्यो नवसर डारजे ;
 कांभीने कुडलांरे त्रोट्टी डामणीरे लोल,
 सर्व संलाणी लेजे नंदकुमारजे— नष्टयुं नष्टयुं. ७.
 आगणथी नव नष्टयुं भेंतो आवडुंरे लोल,
 धरथी न नष्टयो धूतारानो ढंगजे ;
 गाणापणानी प्रीत अमारी पालटीरे लोल,
 अे निर्लज्जने शानो हीजे रंगजे— नष्टयुं नष्टयुं. ८.
 धीरजनी वातो धरथी नष्टी नडीरे लोल,
 प्रीत करीने परवश कीधां प्राणु जे ;
 काणजडां डेरीने भीतर लेदियांरे लोल,
 भीटडलीमां मार्यां मोडुनां पाणुजे— नष्टयुं नष्टयुं. ९.
 प्रीत करीने परडरवुं नेतुं पाधडुंरे लोल,
 थोडा द्विपसमां शुं कीधां मने सुभजे ;
 स्वपनांनां सुभडांरे स्वपने वडी गयांरे लोल,
 देडुलडीमां प्रगट्यां दाडुणु दुःभजे— नष्टयुं नष्टयुं. १०.
 पूरणु पाप मण्यांरे अे अणणा तणांरे लोल,
 जेनो परष्टयो परवेर रमवा नयजे ;
 अणोलडा कीधारे गाणे वेधथीरे लोल,
 ते नारीनुं जेणन जेलां पायजे— नष्टयुं नष्टयुं. ११.
 पाणीडां पीनेरे धर शुं पूछीअेरे लोल,
 वेरी पिताअे पूरणु सांध्यां वेरजे ;
 छेरो आपीरे अेना हाथमांरे लोल,
 गणथुथीमां घोणी न पायुं अेरजे— नष्टयुं नष्टयुं. १२.
 सोडडलीनां वेणु मने णडु सांलरेरे लोल,
 नयणाभांथी छूटे जणनी धारजे ;
 डेडुं नव शटयुंरे हनुअे अमतणुंरे लोल,
 उर उपर कांछ वुध्या मेघ मलारजे— नष्टयुं नष्टयुं. १३.
 अेवां ने मेणां शुं जेलां सुभ थकीरे लोल,
 लोणां मननी शुं आणु छे आंतजे ;

નારી મત શું રાખો નારદને કહેરે લોલ,
 કુળવંતી તમે કેમ કરો કલ્પાંતજ્ઞે— જાણ્યું જાણ્યું. ૧૪.
 પટરાણી તમથી ખીજી પ્યારો નથીરે લોલ,
 શું સતલામા કૂડો ચઢાવ્યો ક્રોધજ્ઞે ;
 કપટી નારદ્યાના કેણુ ન માનિયેરે લોલ,
 ઘણો વધારે ઘેર ઘેર જઈ વિરોધજ્ઞે— જાણ્યું જાણ્યું. ૧૫.
 સાચું જ્ઞે કહું તો તમે નવ સાંભળોરે લોલ,
 કહો સતલામા ખાઉં તમ આગળ સમજ્ઞે ;
 કાણુડા નાગને આપું આંગળીરે લોલ,
 તોય્ઞે તમારું મન નવ માને ક્યમજ્ઞે— જાણ્યું જાણ્યું. ૧૬.
 મોહનજી કહેરે સતી તમે સાંભળોરે લોલ,
 કહો તો મંગાવું પારિજાતકનું ઝાડજ્ઞે ;
 આણીને રોપાવું તમારે આંગણેરે લોલ,
 રાણી રોષ તણને મૂકો રાડજ્ઞે— જાણ્યું જાણ્યું. ૧૭.
 હરખીને બોલ્યારે હરિથી હેતસુરે લોલ,
 સતલામાને સહુકો લાગ્યાં પાયજ્ઞે ;
 વાળાં ને વાગેરે વેણા વાંસળીરે લોલ,
 ગીત ગાનને નઉતમ ઉત્સવ થાયજ્ઞે— જાણ્યું જાણ્યું. ૧૮.
 કુમ કુમ ને કસ્તુરી બહેકે કેવડોરે લોલ,
 ચૂવા ચંદન ઉઠે અખીલ ગુલાલજ્ઞે ;
 આનંદ ઉત્સવરે થાય અતિઘણોરે લોલ,
 ભેર ભુંગળને વાળે મૃદંગ તાલજ્ઞે— જાણ્યું જાણ્યું. ૧૯.
 રૂસાણું ગાયુરે રૂડી રીતસુરે લોલ,
 સતલામાનાં મનાવ્યાં છે મનજ્ઞે ;
 મીરાંનો સ્વામીરે મોલ પધારિયોરે લોલ,
 સતલામાનાં જીવન કીધાં ધન્યજ્ઞે— જાણ્યું જાણ્યું. ૨૦.

भूषणदास.

पारभासी.

- सरस्वती शारदाने विनयुं, गुडवा गणपत लायुं पाय,
साधु संतनीरे सेवा करुं, भागि कांछ लुमलडीये नश थाय ;
गिरिधर गोपीना वर वडेला आवळ्जे. १.
- कारतक भडिनानारे काडानल, वसिया देशने परदेश,
हुं नारी नानडी हरि नानडी, जेणत भाइं थालुडे वेश ;
गिरिधर गोपीना वर वडेला आवळ्जे. २.
- भागशर भडिनानारे भावल, हुल्ल शुं नाव्या प्राणुआधार,
वनमां भेली गया भारो नाथल, रमिते कोनीरे संधाय ;
गिरिधर गोपीना वर वडेला आवळ्जे. ३.
- पोषे कांछ सूकाणी भारी देहुडी, सोसे कांछ सूकाणुंरे शरीर,
प्रेम आतुरता थछ प्रेमदा, ंडाला विना घडी नव रडेवाय ;
गिरिधर गोपीना वर वडेला आवळ्जे. ४.
- माडा कांछ भडिनानीरे सेवडी, भील कांछ वेरणु रात,
राते कांछ नावे हरि विना निहरा, द्विजे कांछ न लावेरे अनाज ;
गिरिधर गोपीना वर वडेला आवळ्जे. ५.
- झगणु कुदयेरे हरि कुलडे, वनमां डेसुडांतां आड,
तेनां कांछ नांथुं हरिने छांटडां, उडाडुं अणील गुलाल ;
गिरिधर गोपीना वर वडेला आवळ्जे. ६.
- अछतरे अंधे हरि भोरीओ, भोरी कांछ दाडभने भील द्राक्ष,
कोयलडीरे टडुका करे, लभरा करे छे गुंजर ;
गिरिधर गोपीना वर वडेला आवळ्जे. ७.
- वैशाणे जेठरे ंडालानी वाटडी, जेया कांछ याइ देश,
पगना पडछंदारे वागिया, आवता उरने पर वैश ;
गिरिधर गोपीना वर वडेला आवळ्जे. ८.

- જેઠે કાંધ જાણ્યું જીવન આવશે, હજી શું નાવ્યા પ્રાણુઆધાર,
ચંદન ગોરીરે સોહામણી, વીંજણે ઢોળતાં વાય,
ગિરિધર ગોપીના વર વહેલા આવજો. ૯.
- અષાઠ મહિને ભલે આવિયો, માથે કાંધ મંડલાછે મેઘ,
તોએ નાવ્યો ગોપી કેરો નાવલો, હરિ કાંધ જળ ભદ્રજનો વીર ;
ગિરિધર ગોપીના વર વહેલા આવજો. ૧૦.
- શ્રાવણ વરસે હરિ સરપટે, નદીએ ખળક્યાંછે નીર,
સોણે સ્વપને હરિ દીઠડા, લીંજે મારાં નવરંગારે ચીર ;
ગિરિધર ગોપીના વર વહેલા આવજો. ૧૧.
- ભાદરવો ભલી પેરે ગાજીયો, ગાજ્યા કાંધ વરસ્યા છે મેઘ,
મોહન મથુરામાં મોહી ઝહ્યા, કુળજએ દીધાંછે ઘણાં માન ;
ગિરિધર ગોપીના વર વહેલા આવજો. ૧૨.
- આસુ માસે હરિ ઘેર આવિયા, પૂરી મારાં મનડાંની આશ,
ખેઉ કર જોડી તુજને વિનવું, તારા કાંધ મહિના ગાએ મૂળદાસ ;
ગિરિધર ગોપીના વર વહેલા આવજો. ૧૩.

રામિયો.

બારમાસી.

- સખી આવિયો કારતક માસ કે, કંથ સિધાવિયા,
એણે માસેરે ચમકે ટાઠ, શિયાળો આવિયો ;
સખી કાગળ નાવ્યો કોય, હરિના હાથનો,
હું તો પ્રેમે જોતી વાટ, સીતા વર સાથનો. ૧.
- સખી માગશરે મદ જયરે, બાળાપણુ દોરેલાં,
જેના પિયુ વસે પરદેશ, તેને કેવાં સોહેલાં ;
સખી સૂતી દીસે સુંદર સેજ, સૂતા દીસે ઓરડા,
જેના પિયુ ચાલ્યા પરદેશ, દાહડા જાય દોયલા. ૨.

- સખી પોષ માસે પર ભોમ, પોતાની સાંભરે,
 સીતા એકલડાં વનમાંય, જુરી જુરીને મરે ;
 સખી કોઇરે આવે કોઇ જાયરે, સંદેશો મોકલું,
 જેના પિયુરે આલ્યા પરદેશ, રેવાય કેમ એકલું. ૩.
- સખી આવેલરે મહા માસ, સર્જન બહુ સાંભરે,
 એવી અતિ હિમાચલ વાય, દેહી મારી થરથરે ;
 સખી પોતાના મનનીરે વાત, કોઇ આગળ નવ જોલિયે,
 જેની છબ્હા નવસરી હોય, અવસ્થું નવ જોલિયે. ૪.
- સખી આવેલો કાગણુ માસ, હોળી આવી ઢુંકડી,
 જેના પિયુરે આલ્યા પરદેશ, નવ ભાવે સુખડી ;
 સખી કાગણુ મહિનાના કાગ, દીસે રણિયામણા,
 જેના પિયુજી આલ્યા પરદેશ, કાગ કેવા કામના. ૫.
- સખી આવેલાં પીપળ પાન કે, નગુણો પિયુ ના આવિયો,
 એવા વહી ગયા પાંચે માસ, છઠો ચૈતર આવિયો ;
 સખી ચૈતરે ત્રિંતા થાયરે, સૂકાઇ ને સખી થયાં,
 નગુણો નાંખી ગયો નિરાધાર. પિયુડે પરડયાં. ૬.
- સખી વૈશાખે વનમાંય, હિંડોળે હીંચતાં,
 એવી પાકી આંખા રાણુ, કોયલ કીર આખતાં ;
 સખી ઉનાળે લૂ વાય, અગન બહુ ઝાટકે,
 એવો જોયો કારાચલ કંથ, હૈયામોહિ ખાટકે. ૭.
- સખી જેઠ મહિને જળમાંય, સૈયર સંગે ઝીલવું,
 જેના પિયુજી ગયા પરદેશ, સૈયરમાં શું ખેલવું ;
 સખી નાહી ઘોઇ નિરધાર, અંગોઠો ના વાળીએ,
 જેના પિયુ આલ્યા પરદેશ, કાજળ ના સારિયે ૮.
- સખી આવેલો આષાઠ માસ, બપૈયા સુર ભરે,
 એવા ઝરમર વરસે મેઘ, આલેથી ઉતરે ;
 સખી ઘોર અંધારી રાત, અખુદે દામની,
 જેના પિયુ આલ્યા પરદેશ, ભાળી ડરે ભામની. ૯.
- સખી આવેલો શ્રાવણુ માસ, શ્રવણુ વરસે સરવડે,
 કાંચ લિંજે સીતાજીનાં ચીર, નેણેથી આંસુ ઝરે ;

- એવી પરમારથમાં પ્રીત, પળે તે પાળીએ,
એવા નગુણા સંઘાથે નેહુ, ટળે તે ટાળીએ. ૧૦.
- સખી ભાદરવે ભરથાર, વિના ઘણું ઝંખીએ,
કાંચ કણસલ પાકી સાળ, નવી કેમ ચાખીએ ;
સખી દુઃખના દાંડા દશવીશ, આગેરા ડેલીએ,
એવાં કષ્ટ પડોની અપાર, ધીરજ નવ મેલીએ. ૧૧.
- સખી આવેલો આસો માસ, વામ અંગ ફરફરે,
રામે સાહેર બાંધી પાજ, વાંદર સેના ઉતરે ;
સખી મારી રાવણુરે રાય, સીતા ઘરે લાવિયા,
જેથી વરત્યો જેજેકાર, અવધપુર આવિયા. ૧૨.
- સખી ભરત શત્રુઘન વીર, મળ્યા એક માતના,
એવા અધિક માસે આનંદ, થયા ભલી ભાતના ;
સખી રામિયો હરિ કેરો દાસ, ગાયે ગુરુ પ્રીતથી,
એવાં રામચરણમાં ચિત્ત, ધારી દ્રઢ રીતથી. ૧૩.

વદલાલ.

રાસ મંડળને । ગરબો.

આવો હરિજન ભાવથી, ગાઇએ ગુણ જગદીશ ;
ભક્તિ કરીએ ભાવથી, કૃપા કરો હે ઇશ.
ધન્ય ધન્ય વ્રજની ભૂમિકા, ધન્ય ધન્ય વ્રજની તાર ;
શ્યામ સંગે ક્રીડા કરે, જેસું લીલા વર્ણવું અપાર ;
રે સુંદર વેણુ વાગે, વેણુ વાગે.

(હીચ)

સખી શર્દ પુનમની રાતરે—	સુંદર વેણુ વાગે, વેણુ વાગે.
મારો વહાલોજી રમિયા રાસરે—	સુંદર વેણુ વાગે, વેણુ વાગે.
એના દુઘરિઆળા ખેસરે—	સુંદર વેણુ વાગે, વેણુ વાગે.
મારો વહાલોજી નરવર વેષરે—	સુંદર વેણુ વાગે, વેણુ વાગે.

ગોપી અતિ ઉતાવળાં આવેરે—	સુંદર વેણુ વાગે, વેણુ વાગે.
આવી અરણ્યે શીશ નમાવેરે—	સુંદર વેણુ વાગે, વેણુ વાગે.
શ્રી વલ્લભ પ્રભુજીની પ્રીતેરે—	સુંદર વેણુ વાગે, વેણુ વાગે.
રાસ રમવોછે રૂડી રીતેરે—	સુંદર વેણુ વાગે, વેણુ વાગે.

(સાખી)

કેમ આવ્યાં તમે કામની, એમ જોડ્યા નંદ કિશોર :
અર્ધ નિશાએ વનમાં, હારે જેવી વેળાએ આલે ચોર ;
રે કામિની કેમ આવ્યાં, કેમ આવ્યાં.

(હીચ)

આ વનમાં તે શુભે કામરે—	કામિની કેમ આવ્યાં, કેમ આવ્યાં.
એમ જોડ્યા તે સુંદર શ્યામરે—	કામિની કેમ આવ્યાં, કેમ આવ્યાં.
તમે ઘેર જાએ ગોપીએ ઘટેછેરે—	કામિની કેમ આવ્યાં, કેમ આવ્યાં.
વેગે જાએને વેળા વટેછેરે—	કામિની કેમ આવ્યાં, કેમ આવ્યાં.
તમને લોકોમાં લાંચન લાગેરે—	કામિની કેમ આવ્યાં, કેમ આવ્યાં.
તમારો પતિ વ્રતાનો ધર્મ ભાંગેરે—	કામિની કેમ આવ્યાં, કેમ આવ્યાં.
શ્રી વલ્લભ પ્રભુજી એમ કહેછેરે—	કામિની કેમ આવ્યાં, કેમ આવ્યાં.
સુખ રનેહુની ધારા વહેછેરે—	કામિની કેમ આવ્યાં, કેમ આવ્યાં.

(સાખી)

તમે ભુવન તજવિયાં, તમે તજવ્યો સંસાર ;
તમે આ વનમાં તેડાવિયાં, વહાલા તમે કરોછો તિરસ્કાર ;
રે નંદજીના નંદલાલા, નંદલાલા.

(હીચ)

તમારી ચાલ જોઈને હું ચમકીરે	નંદજીના નંદલાલા, નંદલાલા.
સુને ંહાલું નથી તમ થકીરે—	નંદજીના નંદલાલા, નંદલાલા.
મેંતો મેલીછે લોકની લાજરે—	નંદજીના નંદલાલા, નંદલાલા.

મારા વાલા તમારે કાજરે—	નંદજીના નંદલાલા, નંદલાલા
મારા વાલા દીસોછો સુભાણરે—	નંદજીના નંદલાલા, નંદલાલા.
આપો આનંદ રસનાં દાનરે—	નંદજીના નંદલાલા, નંદલાલા.
શ્રી વલ્લભ પ્રભુજી ખલિહારીરે—	નંદજીના નંદલાલા, નંદલાલા.
બઈ ચરણ કમલ પર વારીરે—	નંદજીના નંદલાલા, નંદલાલા.

(સાખી)

વચન સૂણી પ્રજનારનાં, ને શ્રેષ્ઠ શ્રેષ્ઠ રમિયા રાસ ;
 રૂમ જુમ વાગે ઘુઘરી, પ્રજ સુંદરીની પૂરી ંહાલે આશ ;
 રે ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.

(હીચ)

કરતા ગોપીઓની વચ્ચે વનમાળીરે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
ગોપી હાથો હાથ લેછે તાળીરે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
તિયાં જોવાને દેવતાઓ આવ્યારે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
લઈ પુષ્પ પ્રભુજીને વધાવ્યારે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
રહ્યો શરદનો ચંદ્રમા સ્થિરરે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
ત્યાં જમુનાજી વહેછે ગંભીરરે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
મુખે તાથે તાથે જોલેરે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
પ્રજ વનિતાની વચ્ચે ંહાલો ડોલેરે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
કોઈ સખીના અધર રસ છુટેરે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
પ્રજ વનિતાના અમૃત રસ છૂટેરે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
શ્રી વલ્લભ પ્રભુજીને જ્ઞાપરે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
માઝું મનડું રહ્યું છે મોહીરે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
રાસ મંડળ થયો છે પૂરોરે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
એમાં જરા નથી અધુરોરે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
શ્રીવલ્લભ પ્રભુજીની પ્રીતેરે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.
રાસ રમ્યા છે રૂડી રીતેરે—	ગિરિવર ગિરધારી, ગિરધારી.

વીરવિજય.

હિત શિક્ષા છત્રીસી. “ સાંભળને તું સજની મોરી ” એ દેશી.

- સાંભળજે સજ્જન નરનારી, હિત શિખામણુ સારીજીરે ;
 રીસ કરે દેતાં શિખામણુ, ભાગ્ય દશા પરવારી. સુણજે સાજનોરે. ટેક.
 લોક વિરૂદ્ધની વાર સુણજે, જગત પડયો વ્યવહાર— સુણજે. ૧.
 મૂરખ ખાળક યાચક વ્યસની, કારૂ ને વળી નાડીજીરે ;
 જે સંસારે સદા સુખ વાંછે, ચોરની સંગત વાડું— સુણજે. ૨.
 વેશ્યા સાથે વણજ ન કરિયે, નીચશું નેહ ન કરિયેજીરે ;
 ખાપણુ આવે ઘર ધન જાવે, જીવિતને પરહરિયે— સુણજે. ૩.
 કામવિના પર ઘર નવ જૈએ, આળે ગાળ ન દીજેજીરે ;
 ખાળિયા સાથે ખાત્ર ન ભરિયે, કુટુંબ કલેશ ન કીજે— સુણજે. ૪.
 દુરમનશું પરનારી સાથે, તણએ વાત એકાતેજીરે ;
 માત ખેનશું મારગ જાતાં, વાત ન કરિયે રાતે— સુણજે. ૫.
 રાજા રમણી ઘરનો સોની, વિશ્વાસે નવ રહિયેજીરે ;
 માતપિતા ગુરુ વિણ ખીજાંને, ગુંજની વાત ન કહિયે— સુણજે. ૬
 અણબાણુયા શું ગામ ન જૈએ, ઝાડતળે નવ વસિયેજીરે ;
 હાથી ઘોડા ગાડી જાતાં, દુર્જનથી દૂર ખસિયે— સુણજે. ૭.
 રમતાં રમતાં રીસ ન કરિયે, ભય મારગ નવ જધયેજીરે ;
 ખેજણુ વાત કરે જ્યાં છાની, ત્યાં ઊભા નવ રહિયે— સુણજે. ૮.
 હુંકારાવિણુ વાત ન કરિયે, ઇચ્છાવિણુ નવ જમિયેજીરે ;
 ધન વિદ્યાનો મદ નવ ધરિયે, નમતા સાથે નમિયે— સુણજે. ૯.
 ગુરુ જોગી રાજા પંડિતને, હાંસી કરી નવ હસિયેજીરે ;
 હાથી વાઘ સરપ નર વઢતા, દેખીને દૂર ખસિયે— સુણજે. ૧૦.
 કૂવા કાંઠે હાંસી ન કરિયે, કેફ કરી નવ ભમિયેજીરે ;
 વરો ન કરિયે ઘર વેચીને જુગટડે નવ રમિયે— સુણજે. ૧૧.
 ભણતાં ગણતાં આણસ તજિયે, લખતાં વાત ન કરિયેજીરે ;
 પરહસ્તે પરદેશ દુકાને, આપણું નામ ન ધરિયે— સુણજે. ૧૨.

- નામું માંડો આળસ છાંડી, દેવાદાર ન થઇયેજીરે ;
કષ્ટ ભયાદિક સ્થાનક વરજી, દેશાવર જઇ રહિયે— સુણજી. ૧૩.
- ધનવંતોને વેષ મલિનતા, પગસું પગ ઘશી ધોવેજીરે ;
નાપિક ઘર જઇ શિર મુંડાવે, પાણીમાં મુળ જીવે— સુણજી. ૧૪.
- નાવણ દાતણ સુંદર ન કરે, ખેઠો તરણાં તોડેજીરે ;
ભોંય ચિત્રામણ નમ્ર સુખે તો, તેને લક્ષ્મી છોડે— સુણજી. ૧૫.
- માતા ચરણે શીશ નમાવી, બાપને કરો સલામોજીરે ;
દેવગુરુનાં દરશન કરીને, કરો સંસારનાં કામો— સુણજી. ૧૬.
- ખેહાથે માથું નવ ખણિયે, કાન નહિ ખોતરિયેજીરે ;
ભિલા કેડે હાથ ન દધયે, સામે પૂર ન તરિયે— સુણજી. ૧૭.
- તેલ તમાકુ દૂરે તજિયે, આણગળ જળ નવ પીનેજીરે ;
કુળવંતી સતીને શિખામણ, આના ભેગી દીને— સુણજી. ૧૮.
- સસરો સાસુ જેઠ જેઠાણી, નણ્ણી વિનય ન મૂકોજીરે ;
શાણપણે શેરી સંચરતાં, ચતુરા ચાલ ન ચૂકો— સુણજી. ૧૯.
- નીચ સાહેલી સંગ ન કીજે, પર મંદિર નવ ભમિયેજીરે ;
રાત પડે ઘર બાર ન જૈએ, સૌને જમાડી જમીએ— સુણજી. ૨૦.
- ધોબણ માળણ ને કુંભારણ, જોગણ સંગ ન કરિયેજીરે ;
સેજે કોઇક આળ ચઠાવે, એવું શીદ આદરિયે— સુણજી. ૨૧.
- નિજ ભરથાર ગયો દેશાવર, તવ શણગાર ન ધરિયેજીરે ;
જમવા નાત વચ્ચે નવ જૈએ, દુરિજન દેખી ડરિયે— સુણજી. ૨૨.
- પર શેરી ગરબો ગાવાને, મેળે ખેળે નવ જૈએજીરે ;
નાવણ ધોવણ નદી કિનારે, બતાં નિર્લજ ન થૈએ— સુણજી. ૨૩.
- ઉપડતે પગ ચાલ આલિયે, હુનર સહુ શીખીને જીરે ;
સ્નાન સુવસ્ત્રે રસોઇ કરીને, દાન સુપાત્રે દીને— સુણજી. ૨૪.
- સોકતણાં લઘુ બાળક દેખી, ખેદ ન ધરશો હૈયેજીરે ;
તેની સુખ શીતળ આશિષે, પુત્રતણાં કૂળ લહિયે— સુણજી. ૨૫.
- બાર વરસ બાળક સુરપાડમાં, એ ખે સરિખાં કહિયેજીરે ;
ભક્તિ કરે સુખ વીલા પામે, ખેદ કરે હુઃખ લહિયે— સુણજી. ૨૬.
- નરનારી ખેઉને શિખામણ, સુખ લવરી નવ હસિયેજીરે ;
નાત સગાંનાં ઘર છોડીને, એકલડાં નવ વસિયે— સુણજી. ૨૭.

વમન કરીને ચિતા આળે, નળળે આસન બેસીજીરે ;	
વિદિશ દક્ષિણ દિશ અંધારે, ખોટયું પશુએ પેશી—	સુણજી. ૨૮.
આણુ બાણે રૂતુવંતી પાત્રે, પેટ અછરણ વેળાજીરે ;	
અગાસે ભોજન નવ કરિયે, બેજણુ બેસી ભેળાં—	સુણજી. ૨૯.
અતિશે ઊનું ખાટું ખાડું, શાક ઘણું નવ ખાવુંજીરે ;	
મૌનપણે ઓઠીગણુ વરજી, જમવા પેલાં નાવું—	સુણજી. ૩૦.
અન્ન વખાણી વખોડી ન ખાવું, તડકે બેસી ન જમવુંજીરે ;	
માંદા પાસે રાત તજીને, નરણાં પાણી ન પીવું—	સુણજી. ૩૧.
કંદમૂળ અલક્ષને ખોડી, વાસી વિદળ તે વરજીજીરે ;	
જૂઠં તજી પરનિંદા હિંસા, જી વળી નર ભવ સરજી—	સુણજી. ૩૨.
વરત નિયમ ધરિયે ગુરુ હાથે, તીરથ જાત્રા કરિયેજીરે ;	
પુણ્ય ઉદ્ય જી મોઠો પ્રગટે, તેા સંઘી પદ ધરિયે—	સુણજી. ૩૩.
મારગમાં મન મોકળું રાખી, બહુ વિધિ સંઘ જમાડોજીરે ;	
સુરલોકે સુખ સઘળાં પામે, પણ નહીં એવો દહાડો—	સુણજી. ૩૪.
તીરથ તારણ શિવ સુખ કારણ, સિદ્ધાચળ ગિરનારેજીરે ;	
પ્રભુ ભગતે ગુરુ શરણે ભવજળ, તરિયે એક અવતારે—	સુણજી. ૩૫.
લોકિક લોકોત્તર હિત શિક્ષા, છત્રીસી એ ખોડીજીરે ;	
પંડિત શ્રી શુભ વીરવિજય સુખ, વાણી મોહન વેલી—	સુણજી. ૩૬.

શંભુનાથ.

છંદ ભુજંગીની ચાલ.

સ્મરૂં શારદા માતા મોટી ભવાની, ચોસઠ જોગણી દેવમુખે વખાણી ;
 ઓઠી ચુંદડી મસ્તકે મોડ છાજે, માતા બહુચરા ગોખમધ્યે બિરાજે, ૧.
 અતિ તેજ તાડું નવે ખંડમાંચ, દેવી આઘશક્તિ માતા તું કહેવાય ;
 હીપક જ્વેત તારી ભવાની સદાજે, માતા બહુચરા ગોખમધ્યે
 બિરાજે. ૨.

તુંતો તોતળા માત કાળી કરાળી, શિવા શાંભવી બહુચરા તુજ બાળી ;
લલું મુખ દીઠે મહા દુઃખ ભાળે, માતા બહુચરા ગોખમધ્યે

બિરાળે. ૩.

માર્યાં શુભ નીશુંભને ચંડમુંડ, મહિષાસુરના કીધા સમ ખંડ ;
ત્રિશૂળ ધારીને દેખતાં દૈત્ય ભાળે, માતા બહુચરા ગોખમધ્યે

બિરાળે. ૪.

પૂબું માતને ભાવશું ભક્તિ આણી, દેવી મારકંડેને વેદે વખાણી ;
પાયે નેપુરે ઘુઘરી નિત્ય વાળે, માતા બહુચરા ગોખમધ્યે બિરાળે. ૫.
લક્ષ્મી લાજ રાખી રાજને તહાંજી, સ્ત્રીનો પુર્ષ કીધો માતા બહુચરાજી ;
ઘણું વખાણું પાળો બ્રહ્મ આળે, માતા બહુચરા ગોખમધ્યે બિરાળે. ૬.

ધર્યાં પુષ્પ કંઠે ઘણું માત આપે, દીપક જ્વેતતારી રવિ ત્રણ લોકે ;
વેણા વંશી કંશિ ચાચર ડાક વાળે, માતા બહુચરા ગોખમધ્યે બિરાળે.

શંભુનાથ નિત્યે જોડી હાથ રહે છે, મુખે બહુચરા એમ કહેછે ;
લણે સાંભળે તેતણાં પાપ ખાળે, માતા બહુચરા ગોખ મધ્યે

બિરાળે. ૮.

શાન્તિહાસ.

૫૬ ૧.

કાનુડે કામણ કીધલાં, એ બેની કાનુડે કામણ કીધલાં. ટેક.

કામનિયેનાં કાળજાં કોરવા, બાણજ માર્યાં સીધલાં— એ બેની. ૧.

લવિંગ સોપારીને પાનનાં ખીડલાં, અમને કાંઈ એક દીધલાં— એ. ૨.

શુરે કર્યું ને વાલો શું વળી કરશે, એવું જાણીને અમે ખીધલાં—

એ. ૩.

શાન્તિહાસનો સ્વામી રસિક શિરોમણી, આંખે અમીરસ ખીધલાં—

એ. ૪.

પદ ૨.

વારો જશોદા માવડી, કુંવરને વારો જશોદા માવડી. ટેક.
 વાછડાં છોડીને વાલો વનમાં પધારે, હાથે ગેડી ને પગે માવડી—
 કુંવરને. ૧.
 નિત્ય નિત્ય ઉડી વાલો વનમાં સિધારે, ગોવિંદ ચરાવે માવડી—
 કુંવરને. ૨.
 મોળિયું મરડીને બાંધે મારો વાલો, બાંધણી એ કેમપેર માવડી—
 કુંવરને. ૩.
 કોણુ જાણે શું બાંધને જનમિયો, કાંધે છે ભાતની કાવડી—કુંવરને ૪.
 શાન્તિદાસનો સ્વામી રસિક શિરોમણી, શીખ શું દેખ મૂકી
 માવડી—કુંવરને. ૫.

પદ ૩.

દીઠડો કાન કોડામણોરે, કોઈએ દીઠડો કાન કોડામણો. ટેક.
 છેલ છળીલો ને છેલ છોગાળો, રૂડો ને ખૂબ રળિયામણોરે—
 કોઈએ. ૧.
 મહી છળવાની વાલો બુદ્ધિ નીપાવે, શામળિયા સોહામણોરે—
 કોઈએ. ૨.
 શાન્તિદાસનો પ્રભુ રસિક શિરોમણી, પોતે થઈ ગયો વામણોરે—
 કોઈએ. ૩.

પદ ૪.

જાને ગોવાલણી જૂઠી, અહીં થકી જાને ગોવાલણી જૂઠી. ટેક.
 મહી વેગવાને તું કાલે આવી તી, આંગળિયે પેરીને અગોઠી—
 અહીં. ૨.

જૂઠા બોલ તું શાને બોલે છે, મહિની મટુકી ક્યારે ફૂટી— અહીં. ૩.
શાન્તિદાસનો સ્વામી રસિક શિરોમણી, માલ તારામાં નથી મુઠી—
અહીં. ૪.

૫૬ ૫.

જૂઠા ને ક્યાં ઝાલું, જુઓને સખી જૂઠા ને ક્યાં ઝાલું. ટેક.
વચન મોહનાં લાગે છે મીઠાં, કેલું બોલે છે કાલું કાલું— જુઓ. ૧.
એકવાર વાલોજી ઓરો આવે તો, ઘેરીને ઘરમાં ઘાલું—જુઓ. ૨.
શાન્તિદાસનો સ્વામી રસિક શિરોમણી, એ થકી ખીતી હું ચાલું—
જુઓ. ૩.

૫૬ ૬.

કોઈ કન્યા નહિ આપે, કુંવરને કોઈ કન્યા નહીં આપે. ટેક.
સારાં ન લક્ષણ કુંવરજી કેરાં, નિત્ય ઉઠીને સંતાપે— કુંવરને. ૧.
રૂઠો તે વર શોધી ને કાઢ્યો, રાધિકાજીને બાપે— કુંવરને. ૨.
શાન્તિદાસનો પ્રભુ રસિક શિરોમણી, કુંવારા રે'શે એને પાપે—
કુંવરને. ૩.

૫૬ ૭.

જળ ભરવાને કેમ જાઉં, જશોદા મા જળ ભરવાને કેમ જાઉં. ટેક.
વાટે જતાં વાલો પાણી માગે છે, માણસમાં કેમ પાઉં—જશોદા. ૧.
નાથજી નિર્લજ થઈને બેઠા, હું'ય નિર્લજ કેમ થાઉં— જશોદા. ૨.
સોનાં રૂપાંનો મારો ઘાટ ઘડુલો, એ'ઢાણી રત્ન જડાઉં—જશોદા. ૩.
આણી તીરે ગંગા ને પેઠી તીરે જમના, વચ્ચે સરસ્વતી નાઉં—
જશોદા. ૪.

શાન્તિદાસનો પ્રભુ રસિક શિરોમણી, હરખે હરિગુણ ગાઈ—

જશોદા. ૫.

૫૬ ૮

મનડાં વ્યાકુળ હરિ આવતાં, જીને બેની મનડાં વ્યાકુળ હરિ

આવતાં. ટેક.

પારણ્યાં પરશાળે મૂક્યાં છે, બાળક મૂક્યાં છે ધાવતાં— જીને. ૧.

સાદ કરતાં સામા મળ્યા, સ્વામી પેલાં લોજન પાવતાં— જીને. ૨.

વલોણું તાણતાં બાજતા મોહન, માખણ ખાતા ઘી તાવતાં— જીને. ૩.

શાન્તિદાસના પ્રભુ રસિક શિરોમણી, હરખે હરિગુણ ગાવતાં—

જીને. ૪.

૫૬ ૯.

મન માને ત્યાં જાઓ છો જી, તમારું મન માને ત્યાં જાઓ છો. ટેક.

આવાં રૂડાં લોજન મેલીને, કોદરને શીદ ખાઓછોજી—

તમારું. ૧.

આવાં રૂડાં તીરથ મેલીને, ખાઓચિયામાં શું નહાઓ છો જી—

તમારું. ૨.

નાના હતા ત્યારે ઢોરાં ચરાવતા, હમણાં મોટેરા થાઓ છો જી—

તમારું. ૩.

શાન્તિદાસનો પ્રભુ રસિક શિરોમણી, અમને વાયદા વાઓ છો

જી—તમારું. ૪.

૫૬ ૧૦.

કાનુડો કાળજાંની કોર છે, બેની મારે કાનુડો કાળજાંની કોર છે. ટેક.

અટપટી પાગ ને કેસરિયો વાઘો, માથે કળાયલ મોર છે— ઝેની. ૧.
 વૃંદાવનમાં વાલે વાંસળી વળડી મોરલીનો સ્વર જ્જર છે— ઝેની. ૨.
 શાન્તિદાસના પ્રભુ રસિક શિરોમણી, ગોપીસંગ પાધરો દોર છે—
 ઝેની. ૩.

પદ ૧૧.

આવો મારે ઘેર માણુવા, કાનજી આવો મારે ઘેર માણુવા. ટેક.
 સરવેથી સાઈ ગોરસ માઈ, હીરને તાંતણે તાણુવા— કાનજી ૧.
 સૌ સૌને ઘર ધંધે લાગ્યાં, પુરૂષનાં વચન પ્રમાણુવા— કાનજી. ૨.
 કહુશે તેને ઉત્તર દેઈશું, ઉત્તર ખીજેયાં નથી આણુવા— કાનજી. ૩.
 પાતળિયાજી મારે ઘેર પધારો, નથી જોકું કોઈ જાણુવા— કાનજી. ૪.
 શાન્તિદાસના પ્રભુ રસિક શિરોમણી, મારે તારા ગુણુ વખાણુવા—
 કાનજી ૫.

હરિદાસ.

પદ ૧. પાંડવનું.

ગરૂડ ચઢી આવજો ગિરધારી, લજ્જા મહારી રાખજો મોરારિ. ટેક.
 ભાવે ગણપતિને ગાઇયે, ગુરૂને ચરણે જઈને નમિયે ;
 પદ પૂજીને પાવન થઇયે— ગરૂડ ચઢી. ૧.
 કુંતા માતાછે શુભ મતિ, સતી સાધ્વી તે દ્રૌપદી ;
 મારી વહારે ચઢો જહુપતિ— ગરૂડ ચઢી. ૨.
 ધર્મરાજ તે ધર્મનું ધ્યાન, રૂડા અનુર્નના વિશ્રામ ;
 ભીમ સહિત મહા જાળવાન— ગરૂડ ચઢી. ૩.

- જ્ઞેશી સહેદેવને સાથે લાવે, તેતો પાંડુના પુત્ર કા'વે ;
તેજવન્તા તે નિકુળ આવે— ગરૂડ ચઢી. ૪.
- હસ્તીનાપુરમાં હોડજ ધારી, માંડયાં દૂત ને બાજી હારી ;
પહેલે પાસે હસ્તિનાપુર હારી— ગરૂડ ચઢી. ૫.
- ખીજે હાર્યાં તે અર્થ ભંડાર, ધર્મરાજ કરે વિચાર ;
એમ હાર્યાં તે વારમવાર— ગરૂડ ચઢી. ૬.
- ત્રીજે હાર્યાં તે ચતુર મૂકાવી, ગયા દૂત વિદ્યા થકી હારી ;
ચોથે હાર્યાં દ્રૌપદી નારી— ગરૂડ ચઢી. ૭.
- પાંડવ હાર્યાંને હિમ્મત મેલી, એમની વાત તે વિશ્વમાં થએલી ;
બહુ નામી થાજે મારા એલી— ગરૂડ ચઢી. ૮.
- એવે બોલ્યો દુર્યોધન હંકારી, તેડી લાવોરે પાંડવની નારી ;
એમ સભામાં બોલ્યો પોકારી— ગરૂડ ચઢી. ૯.
- એવે દુઃશાસન દોડતોરે આવ્યો, પાંડવનેા સગાચાર સંભળાવ્યો ;
કેડ સાહીને ચોટલો ગ્રહી લાવ્યો— ગરૂડ ચઢી. ૧૦.
- એવું બોલ્યો દુર્યોધન અહંકારી, ખોળે બેસો પાંડવનીરે નારી ;
એમ સભામાં બોલ્યો હોકારી— ગરૂડ ચઢી. ૧૧.
- ત્યારે સતીએ દીધોરે શ્રાપ, તને લાગ્યું પૂર્વનુંરે પાપ ;
ખોળે બેસશે શોક સંતાપ— ગરૂડ ચઢી. ૧૨.
- ખોળે બેસે ગદા ભીમ કેરી, તને કાળે લીધોછેરે ઘેરી ;
બધું યાદવ કુળ ક્યું વેરી— ગરૂડ ચઢી. ૧૩.
- હુર પંથછે દ્વારિકા ગામ, સેજે સુતાછે સુંદર શ્યામ ;
મારી વા'રે ચઢો ઘનશ્યામ— ગરૂડ ચઢી ૧૪.
- હરિ ગરૂડ કર્યાં તૈયાર, ત્યારે બોલ્યાં રૂકિમણી નાર ;
તમે કર્યારે પધારો ભર્તાર— ગરૂડ ચઢી. ૧૫.
- સતીને ભરીરે સભામાંરે આણી, એનાં ચીર લેછે દુષ્ટ તાણી ;
તેની વા'રે અહુંહું હું રાણી— ગરૂડ ચઢી. ૧૬.
- પ્રભુ ભરીરે સભામાંરે આવ્યા, પાંચાણીનાં પટકુળ લાવ્યા ;
કર સાહીને ચીર પહેરાવ્યાં— ગરૂડ ચઢી. ૧૭.
- હરિએ નવસેંનવાણું ચીર પૂર્યાં, તેમાં એકે નથીરે અધુરાં ;
ભક્ત કામમાં પ્રભુ શૂરા— ગરૂડ ચઢી. ૧૮.

જે કોઈ પાંડવનું પદ ગાશે, તેને કોટિ યજ્ઞ કૃણ થાશે ;
હરિદાસનું કારજ સરાશે—

ગરૂડ ચઢી. ૧૯.

પરચુરાણુ.

પંદરતિથિની ગરખી.

પડવાની પ્રીત ગત મત ભૂલીરે,
મારા હરિવિના એક વાત સરવે સૂનીરે ;
ખીજે ખાળે વેશ રહી છું ખાળીરે,
આ ઘરમાં કેમ રે'વાય વાગે તાળીરે.
ત્રીજે ત્રિભુવનરાય રાજ પધારોરે,
હરિ આવોને આપણે ઘેર હેત વધારોરે ;
ચોથે ચતુરા નાર ચંચળ ચાલોરે,
મારા હૈડાં કેરા હાર દુઃખડાં ટાળોરે.
પાંચમના તો પડદા હરિશું રાખ્યારે,
મારે પ્રેમ રસ પીવા કાજ હરિરસ ચાખ્યારે ;
છઠ્ઠીના લખિયા લેખ તે કેમ ટળશેરે,
મારે પે'લા ભવની પ્રીત આવી મળશેરે.
સાતમના સંતાપ હરિશું અમનેરે,
આશું કહિયે મહારાજ લાજ નૈ તમનેરે ;
આઠમ એતસવ થાય હરિ હોય હેલીરે,
મારે સોળસેં ગોપી સાથ રમવા ઘેલીરે.
નોમે નમેરા નાવ કહી નવ થઇયેરે,
ગોકળ મેલી નવ મથુરાં જઇયેરે ;
દશમે દિવસ રાત દેહ મુજ દાઝેરે,
ઘેર નાવલિયો રીસાય તે ઘણું સાલેરે.

એકાદશીનાં વ્રત અમારે કરવારે,
 શ્રી જમનાજીનાં ધ્યાન મારે ધરવારે ;
 દ્વાદશિયે દરશન અમને દેજેરે,
 મારા શામળિયા ભગવાન સનમુખ રેજેરે.
 તેરસના તો તાંત અમારા ત્રુટ્યારે,
 હરિ હરિ કરતાં હોઠ અમારા સુક્યારે ;
 અઉદ્દશે તો અતુર નરસું વાહ્યારે,
 ધર રાધા સરખી નાર શું રીસાયારે.
 પુનમે પંદર તિથિ થઈ કહાવેરે,
 મને સેજલડીએ સુખ નિદ્રા નાવેરે.

સોળ તિથિ (રાધાહરિ રમે).

- અમાસેરે સખી એપી ગોપી, શામળિયો શણુગાર,
 અરબુન એપી હો, રાધા હરિ રમે ;
- રાધા હરિ રમે હો ગોકળિયાંમાં ગમે હો. ૧.
- પડવે પીતાંબર અંબર એઠાંતા, અમર ઢળાંતાં ;
 આલે ચઢ્યા આંખડિયે હો, રાધા હરિ રમે— ૨.
- ખીજે બોળી કેસર ઘોળી, આછી પછેડી ;
 એઠણુ વાઘા બિરાળે હો, રાધા હરિ રમે— ૩.
- ત્રીજે તાલ પખાજ તંબોળ્યાં, તન કને અતિસાર ;
 ઘુઘરા ધમક્યા હો, રાધા હરિ રમે— ૪.
- ચોથે ચરણકમળ, મોરલી સીસુડી શરણાઈ ;
 વાઘા બિરાળે હો, રાધા હરિ રમે— ૫.
- પાંચમેરે પંચવરણી, ઠટ્યાણી વ્રજ ગોકળની નારી ;
 છમકે આલે હો, રાધા હરિ રમે— ૬.
- છઠે છોટી લીલા મોટી, સરખીમાં સમાણી :
 લટપટ લીલા હો, રાધા હરિ રમે— ૭.

સાતમેરે સખી શિર સિંદુર, રળે લળેમાં ભરિયાં ; હાથ અરીસો હો, રાધા હરિ રમે—	રાધા. ૮.
આઠમેરે સખી અગર ઉળેડ્યાં, ચૂઆ ચંદન અતિ ઘેકે ; છમકે છાંટે હો, રાધા હરિ રમે—	રાધા ૯.
નોમે નકલેશ્વર નાગલાને, વાળી વીંટી ત્રોટી ; હાથ અંગોઠી હો, રાધા હરિ રમે—	રાધા. ૧૦.
દશમે દલામત દરશન દીળે, રાધા હરિ શું રીઝે ; ઢોલડા ઢમકયા હો, રાધા હરિ રમે—	રાધા. ૧૧.
એકાદશી અપવાસી, ગોવ્ધવ રમે મેડીમાંય ; થાળી થાય હો, રાધા હરિ રમે—	રાધા. ૧૨.
બારસેરે બત્રીસાં લોજન, છત્રીસી રસોઇ ; બદવ જમ્યા હો, રાધા હરિ રમે—	રાધા. ૧૩.
તેરસેરે સખી તેલ કુલેલ, રળે લળેમાં ભરિયાં ; હાથ અરીસો હો, રાધા હરિ રમે—	રાધા. ૧૪.
ચૌદસે ચરણ કમળ, મોરલી ઊલા મોહનરાય ; ઝાંઝર ઝમકયા હો, રાધા હરિ રમે—	રાધા, ૧૫.
પુનમેરે પાતળિયો ઊભો, સોળકળાનો ચંદ્ર ; રાધા હરિ રમે—રાધા હરિ રમે—ગોકળિયામાં ગમે હો.	૧૬.

રાસડો.

કૃષ્ણલ વનમાં ચારે ઘેનુ, બળવે રૂડી વાંસળીરે લોલ ;
વાલે મારે વાવી છેલ બુવાર, સેડાસેડે બાજરોરે લોલ.
રાધાલ આલ્યાં લેઇ ભતાર, જડેવડે ડુંગરેરે લોલ ;
ઠાકરલ કારે ઉતાડું ભતાર, કયાંહાં છે છાંચડીરે લોલ
રાધાલ આસુ પાલવનું ઝાડ, કે શીતળ છાંચડીરે લોલ ;
રાધાલ ઉતારો ભતાર, ત્યાં આરોગશુરે લોલ,
કૃષ્ણલ જમોને સુબલ, લવન ંહાલશુરે લોલ ;
રાધાલ વાળો વાળો ગાય, બીજાં વાછડારે લોલ.

કૃષ્ણુલ નહિ વાડું ગાય, નહીં વાડું વાછડાંરે લોલ ;
 કૃષ્ણુલને જમતાં ચડી રીસ, રાધાલને મારિયારે લોલ.
 મારી ડાખા પગની લાત, જમણાતણી મોજડીરે લોલ ;
 રાધાલ રોતાં આવ્યાં ઘેર, પૂછે પિયેર વાતડીરે લોલ.
 વાલોલ ગાય ચારી આવ્યા ઘેર, ન મળે રાધિકારે લોલ ;
 કૃષ્ણુલ આવ્યા રાધાને પિયેર, પૂછી વાતડીરે લોલ.
 રાધાલ ઉઘાડો કમાડ કે, ખહાર ઊભી રહ્યારે લોલ ;
 કૃષ્ણુલ નહિરે ઉઘાડું કમાડ કે, દુઃખે મારી આંખડીરે લોલ.
 રાધાલ ઉઘાડો કમાડ કે, ભીંજે મારી પાંમરીરે લોલ ;
 કૃષ્ણુલ નહિરે ઉઘાડું કમાડ કે, ખોળે સુતો બાળકોરે લોલ.
 રાધાલ પોતે રૂપ સ્વરૂપ કે, રાધાવર શામળોરે લોલ ;
 કૃષ્ણુલ વાળી હીરની ગાંઠ, કે ત્રુટે પણ છૂટે નહીંરે લોલ,
 કૃષ્ણુલ પટોળે પડિચલ લાત, ફાટે પણ ફીટે નહીંરે લોલ ;
 કૃષ્ણુલ એક મોતી ધીન્નું મન, લાંગે સાંધો નવ મળેરે લોલ.
 કૃષ્ણુલ તારે આંગણ દ્રાખ, મારે આંગણ લીંબડોરે લોલ ;
 રાધાલનો ચોટલો કાળો નાગ, ઘુઘરિયાળો ગોકણોરે લોલ,

ચાતુરી રાસ.

- કહાન આવો તો શીખવું ચાતુરીરે લોલ ;
 નથી જાણતા તે પ્રીત કેરી વાતડીરે લોલ.
 પ્રીત કરતાં ઉતાવળા થઇયે નહીંરે લોલ ;
 ધીરજ રાખિયે તો કામ થાએ સહીરે લોલ. ૨.
 પ્રીત જણવિયે નહીં તે સૈયર સાથમાંરે લોલ ;
 નરમ બોલિયે તો નારી આવે હાથમાંરે લોલ ૩.
 પ્રીત અધુરી ને આકરૂં ન બોલિયેરે લોલ ;
 ક્ષણ પાકાવિના કાચું નવ તોડિયેરે લોલ. ૪.
 પ્રીત અધુરી ને અટક ત્વ કીજિયેરે લોલ ;
 વાત વિસ્તાર્યા વિના ન તાળી દીજિયેરે લોલ. ૫.

- ह्रांसी कीज्ये न ते दुरिजन द्वेषतांरे लोल ;
 भीडी आपिये न षडादा वेरी चेपतांरे लोल. ६.
 द्रष्टि राणिये ते लोकमाझीं लाजनीरे लोल ;
 कहुं कंघक वातो ते कामकाजनीरे लोल. ७.
 कीधी आतुरी कानुडा सभा लागनीरे लोल ;
 लक्ष धारतां लायक गहु लागनीरे लोल. ८.
 भुरकी नांभवाने शीपने तुं आंभमांरे लोल ;
 हुन्नर उडने पंभीना ज्यम पांभमांरे लोल. ९.
 कण पडे तेम वायदो न कीजियेरे लोल ;
 आंभ मयकारामां वात करी लीजियेरे लोल. १०.
 गन्ने आपण्णे सगळ्ये उरे सडीरे लोल ;
 तेमां त्रीजुं जळुं कोध जण्णे नडीरे लोल. ११.
 तुच्छको करे ते हुसी टाणियेरे लोल ;
 वयन जोलिये ते सत्य प्रति वाणी येरे लोल १२.
 शिक्त कोस ने वरत द्रढे जेचियेरे लोल ;
 प्रीत वेवडीने प्रेमवारि सींचियेरे लोल. १३.
 लल जेवुं हुशे घळुं जेडे नडीरे लोल ;
 भीजुं स्वर्ग ने पाताण के कोध अडीरे लोल. १४.
 नारी रुपिया वेवार घणा होडेवारे लोल ;
 हुन्नर प्रेमना जण्णे तो देवा सोडेवारे लोल. १५.
 हुंतो हुवकव कसुंयणी लेतो नथीरे लोल ;
 हुंने तम समो लखाववा मेतो नथीरे लोल. १६.
 वाणी राधाजनी कृष्णज्ये सांभणीरे लोल ;
 जतां कानमां अंतर तो गया गणीरे लोल. १७.
 हुंतो पमेश्वर प्रीते थयो गोवाणियेरे लोल ;
 राधा लखावो तो तमांरे निशाणियेरे लोल. १८.
 हुंतो चोरटो कडेवाणो नवनीतनेरे लोल ;
 तोय लुण्यो छुं राधा तमारी प्रीतिनेरे लोल. १९.
 स्वामी छुं जे राधाल गधी सृष्टिनेरे लोल ;
 तोय लुण्यो छुं तमारी कृपा द्रष्टिनेरे लोल. २०.

- હુંતો લંપટ થયો તમારી સંગથીરે લોલ ;
 ઘેલો થયો છું દેખી તમારાં અંગથીરે લોલ ૨૧.
- તમને દેખી મારૂં ડા'પણુ રહેતું નથીરે લોલ ;
 ઘડી વિસરતાં નથી તે મારા ચિત્તથીરે લોલ. ૨૨.
- યજ્ઞ યાગમાં હુંને કેણે નવ દીઠડોરે લોલ ;
 તોય તુંકારો તમારો ઘણો મીઠડોરે લોલ. ૨૩.
- દશ રૂપમાં અવતાર આઠમો ભલોરે લોલ ;
 ભલે ગોકુળ આવ્યો તો તમને મળ્યોરે લોલ ૨૪.
- હેત અકળિત દીઠું તે કહાનજી તણુંરે લોલ ;
 જેથી અંતર રીઝયાં છે રાધાજી ઘણુંરે લોલ. ૨૫.
- રાધા મીઠડાં લખને કાનનં કહેરે લોલ ;
 મારાં હેડામાહીં રાત દાડો તું રહેરે લોલ. ૨૬.
- મારા જીવ તણો આતમા તુંને કેંથેરે લોલ ;
 દેખી તમને કાનુડા સુખમાં રેંથેરે લોલ ૨૭.
- વિશ્વાસ તમઉપર ઉતારી બધું નાંખિયેરે લોલ ;
 તમે ઘેલડાં કહોતે સરવે સાંખિયેરે લોલ ૨૮.
- હુંતો જાણું જે તમને નમ્મું કેં ઘડીરે લોલ ;
 મારાં હૃદય કમળ તણી છે કળારે લોલ. ૨૯.
- હુંતો જાણું જે તમને રાખું પાંખમારે લોલ ;
 હુંને દારી કરીને રાખો રાંકમારે લોલ. ૩૦.
- હુંતો જાણું જે તમારી પુંઠમાં કૂરે લોલ ;
 દેખે દુર્જન અદેખાં જેથી હું ડૂરે લોલ. ૩૧.
- પ્રેમ રાજાણું ત્યાં લોકડાં શું કહેરે લોલ ;
 અદેખાં દુરિજન હોય તે બળી મરેરે લોલ. ૩૨.
- છેજી શામળા પણ કૂટડા ગોરા થકીરે લોલ ;
 તમારૂં ડાપણુ દેખીને હુંતો બહુ છકીરે લોલ. ૩૩.
- ધન્ય ધન્ય એ દાહાડો જે મંદિર આવો માહરેરે લોલ ;
 ઢાંકી મેલ્યું છે જે વાળુ માટ તાહરેરે લોલ. ૩૪.
- સેજ સમારીને વાટ જોઈ તમતાણીરે લોલ ;
 જોત જાંખી છે પણ બ્યાં લગી દીવા તણીરે લોલ. ૩૫.

પ્રીત બાંધી છે પણ પરણ્યાના થકી ઘણીરે લોલ ; વેદશાસ્ત્ર પુરાણમાંહે ભણીરે લોલ.	૩૬.
મારાં માદળિયાંમાં ઘાટીને ક'ઠે ધરૂંરે લોલ ; એની આશંકા તજીને ગોકુળમાં ફરૂંરે લોલ.	૩૭.
એવાં વચન સુણીને કહાનજી હસ્યારે લોલ ; રાધા ગુણતો અમારા સારા વસ્યારે લોલ.	૩૮.
હાલો રાસમાં રમી રમાડી રીઝવુંરે લોલ ; હેત બહુ કરીને વેરીડાંને ખીજવુંરે લોલ.	૩૯.
નીચાં થઇને રમો તે હું જ્ઞેઇ રહુંરે લોલ ; તમારી આંખના આળાની શોભા શી કહુંરે લોલ.	૪૦.
તમારી મોરલીના શબ્દસુણી કાનમારે લોલ ; મતવાલી ફરૂં છું મારા તાનમારે લોલ.	૪૧.
રાત શર્દની ને રાસની શોભા ઘણીરે લોલ ; વચ્ચે વાંસળી વગાડે વિશ્વનેા ઘણીરે લોલ	૪૨.
પુષ્પ વૃષ્ટિ કરે છે સહુ દેવતારે લોલ ; જેવા આવ્યા તે મુનિવર સેવતારે લોલ.	૪૩.
સખી સઘળીને રાધાજી પરવારિયારે લોલ ; ઘણું થાક્યાં છે કરી ખોખે બેસારિયારે લોલ.	૪૪.
રાધાનાં મુખડાં લોહ્યાં તે રૂમાલે કરીરે લોલ ; રાધા આગળ કહે કરજેડી શ્રી હરિરે લોલ.	૪૫.
હુંતો તમ આગળ બંધાણો કાચે તાંતણેરે લોલ ; હુંતો પોળિયો થયો બળીને આંગણેરે લોલ.	૪૬.
હું તો કરજેડીને કહું છું શ્યામા શામનીરે લોલ ; હું તો મોહી રહ્યો રાધા તમારા નામનેરે લોલ.	૪૭.
જે કોય આતુરો ગાયે ને શીખે સાંભળેરે લોલ ; સુખ સંપત થાયે ને પરમેશ્વર મળેરે લોલ.	૪૮.

રાસ ગોઠડી.

એક ગોઠડી ગાઇયે તે પહેલા દિનનીરે લોલ ;
ખીજ વાતડી કરિયે પોતાના મનનીરે લોલ.

हुं तो अेकली गध ते वृंदावनमांरे लोल ;
 त्यां तो झेध नडेतुं मानवीना जनमांरे लोल.
 वेणा नपोरी ने पंथ तो नुदो पड्येरे लोल ;
 हुं ने हीठी अेटवे कानुडो दृष्टे अड्येरे लोल.
 हुं तो अ्रकुटी अढावीने त्यांथी असीरे लोल ;
 आवी कानल जोत्या ते मुजगी हुसीरे लोल.
 तमे आ वेणानां कयांथी आच्यां सुंदरीरे लोल ;
 तमे आच्यां ने हुवे कयां जशेरे लोल.
 वेगणेथी आच्यां ते थाकां हुशेरे लोल ;
 पीअो तो पाणी लध आवुं पाईं प्रेमथीरे लोल.
 पाअो तो इण लध आवुं लातलातनांरे लोल ;
 आ कापडांनी लात कया देशनीरे लोल.
 आंही आवो तो जेईं तमारा हाथनां सांकलांरे लोल ;
 लट छूटी राधाजना केशनीरे लोल.
 लट छूटी ने अोटलो कुसे लयेरे लोल ;
 कान डेवुं कीधुं हुसीने ताणी हीधीरे लोल.
 राधानां मुअडां लोह्यां ते इमावे करीरे लोल ;
 पेयां आछा साणु ने छंडे घुधरीरे लोल
 पेयां अक्रेटा ने तांत वये टीलडीरे लोल ;
 पेयां माणा माहणियां वये उतरीरे लोल.
 पेयां तूसी तनभनियां वये घुधरीरे लोल ;

राधाजना शणुगार पद १.

- रंगते भेडालमां राधिकारे, मुअ कमण निडाणेरे ;
 दरपणुमां मुअ जेधने, शणुगार समारेरे. १.
 तेवी कुवीने दामनीरे, वेणुी वासुकी समारेरे ;
 सेंथी कुवीने राभडीरे, नयणे कान्ण सारेरे. २.
 लल जुमणाने उतरीरे, काने पंढडा सेह्येरे ;
 गांहे गान्णध गेरभारे, गोइणुलो लटकेरे. ३.

- હાથે કંકણ ચૂડી ખળકતારે, કાંઠે પોંચી સોહોરે ;
કાંળી કડલાંને છવીંટિયારે, પાયે નેપુર ઠમકેરે. ૪.
- કાળો તે કમળો કસમસેરે, ટીલડી તપે તે લલાગેરે ;
નીલાં તે અંગર ચોઠયાંરે, મુક્તાકળનો હારે. ૫.
- કમાડ ઉઘાડો ને કામનીરે, ચંદ્રવદની નારે ;
આણી વેળાએ કોણ આવિયુરે, મધરાત અંધારીરે. ૬.
- નંદના નંદન શું ચેર છેરે, આણી વેળાએ આવ્યારે ;
ચક્ર ધારીરે હું રાધકારે, આડા ખોલ શું ખોલોરે. ૭.
- મીઠી વાણીરે તમે પરહરોરે, વેણે શું પગ પાળોરે ;
ચક્ર ધારીરે તું કુંભાર છેરે, ખેઠા ચાકળ ફેરોરે. ૮.
- પાત્ર ઉતારો જેથી પુન્ય થાયે, પર મંદિર શું હેરોરે ,
મોરલી ધારીરે હું તો રાધકારે, વૃંદાવનમાં મેં વાહોરે. ૯.
- જળ પવન સ્થળ સ્થલીને, નાગ નાથ્યો મેં કાળીરે ;
મોરલી ધારીરે શું છે ગાડીરે, કાળા કાળીંદ્રી ખેલાવોરે. ૧૦.
- દિએ તે વનચર સંચરોરે, રાતે શીદને આવોરે ;
જ્ઞેશ્વર હોય તેતો વન વસેરે, નવ ખીજનો સંગરે. ૧૧.
- સ્ત્રી માતા ગણેરે, જેને હરિજી રંગેરે ;
નરસિંહરૂપે હુંતો રાધકારે, મારો ભગત મેં રાખ્યોરે. ૧૨.
- હરણાકંસને હાથે હણી, પ્રહ્લાદ ઉગાર્યોરે,
તેવારે સ્વામીજી તમે પાપીઆરે, દીઠડે લાંચ્છન લાગેરે. ૧૩.
- કાળાની સંઘાતે કાળાં થઇયેરે, તેનો ભરમ ન લાંગેરે ;
શંખ ધારીરે હુંતો રાધકારે, ચારે વેદ હું જાણુરે. ૧૪.
- તેત્રીસ કોડ હુંને ચોળખેરે, રાજા ભય આણેરે ;
શંખ ધારીરે શંકાય શિવ છેરે, ખેઠા ભભૂત ચડાવોરે. ૧૫.
- ભગવા વસ્ત્ર પહેરી કરી, આંહી શીદને આવ્યારે ;
વામનરૂપે હુંતો રાધકારે, ખળો પાતાળે ચાંખ્યોરે. ૬.
- ઈંદ્રને ઈંદ્રાસન આપીને, ક્રુવ અવિચળ સ્થાપ્યોરે ;
વામનરૂપે શું કરૂપ છેરે, જેને દીઠડે લાણુરે. ૧૭.
- જાઓ જાઓને પાછા વળીરે, કમાડ નહીંરે ઉઘાડુરે ;
ગદા ધારીરે હુંતો રાધકારે, મોટા પરવત તોડ્યારે. ૧૮.

- બ્રહ્મા સરીખા મેંતો ભોળવ્યારે, ઈંદ્રે કર ભેડ્યારે ;
 ગદા ધારીરે શું કાંવ ભીમ છે, જેથી કૌરવ ભાગેરે. ૧૯.
- રણસંગ્રામે સ્વામી સંચરેરે, આહીં નહીં આજ છાજેરે ;
 ગિરિવર ધારીરે હુંતો રાધિકારે, પાંચ અંબર ગાજેરે. ૨૦.
- ત્રણભુવનમાં જેની ગર્જનારે, ભૂતાવળ ભાગેરે ;
 ગિરિવર ધારીરે શું હનુમાન છેરે, મોટા પરવત તોળ્યારે. ૨૧.
- પાજ બાંધીને ઉતર્યારે, લંકા માહીં સધાવ્યારે ;
 રામ રૂપેરે હુંતો રાધિકારે, રાવણ રણ રોળ્યોરે. ૨૨.
- વિભિષણને રાજ આપીને, કુંભકરણને ચોળ્યોરે ;
 તેવારે સ્વામીજીરે તમે પાપીઆરે, દીઠકે લાંચન લાગેરે. ૨૩.
- સિંહાલંકીરે જાણી કરી, નખ શાને વધાર્યોરે ;
 પદ્મ ધારીરે હુંતો રાધિકારે, પદ્મ ત્રણ હું જાણુ'રે. ૨૪.
- સંપત દીપક નવ ખંડમાંરે, પદ્મ ધારી છે રામરે ;
 સોજે શણુગાર પૂરા થયારે, નથી ઉત્તરનો ઠામરે. ૨૫.
- કમાડ ઉઘાડ્યાં કામનીરે, દીઠા દેવ મુરારિરે ;
 અઠળક જોલ હુંતો જોલી છું, તેતો મેલજે વિસારીરે ૨૬.
- ભવોભવનારે ભરથાર છેરે, હુંજ દાસી તમારીરે ;
 ગાય શીજે સાંભળેરે, તેને શરણ તમારીરે. ૨૭.

રાજ દશરથની ગરબી.

- ઉત્તર દક્ષિણ અયોધ્યા વખાણુ માં જ્ઞે, રાજ દશરથ કેરાં રાજજ્ઞે ;
 ગરબી ગાઘયે તે રૂડા રામની જ્ઞે. ૧.
- રાજ દશરથની જે રાણિયો જ્ઞે, તેનાં કૈકે ને કૌશલ્યા નામજ્ઞે—
 ગરબી. ૨.
- રાય તેણે સમે દુઃખી થયા જ્ઞે, એના અંગુઠામાં અતિ ઘણું
 દુઃખ જ્ઞે—ગરબી. ૩.
- રાય અંગુઠો મુખમાં ઘાલી પોઢયા જ્ઞે, અંગુઠો કૂટો છે
 મધરાતજ્ઞે—ગરબી. ૪.

- હાથે કંકણ ચૂડી ખળકતારે, કાંઠે પોંચી સોહોરે ;
કાંળી કડલાંને છર્વીટિયારે, પાયે નેપુર ઠમકેરે. ૪.
- કાળો તે કમળો કસમસેરે, ટીલડી તપે તે લલાટેરે ;
નીલાં તે અંગર ઓઠિયારે, મુક્તાકળનો હારે. ૫.
- કમાડ ઉઘાડો ને કામનીરે, અંદ્રવહની નારે ;
આણી વેળાએ કોણ આવિયુરે, મધરાત અંધારીરે. ૬.
- નંદના નંદન શું ચાર છેરે, આણી વેળાએ આવ્યારે ;
ચક્ર ધારીરે હું રાધકારે, આડા ઝોલ શું ઝોલોરે. ૭.
- મીઠી વાણીરે તમે પરહરોરે, વેણે શું પગ પાળોરે ;
ચક્ર ધારીરે તું કુંભાર છેરે, ખેઠા ચક્ર જરોરે. ૮.
- પાત્ર ઉતારો જેથી પુન્ય થાયે, પર મંદિર શું હરોરે ,
મોરલી ધારીરે હું તો રાધકારે, વૃંદાવનમાં મેં વાહોરે. ૯.
- જળ પવન સ્થળ સ્થંભીને, નાગ નાથ્યો મેં કાળીરે ;
મોરલી ધારીરે શું છે ગાડીરે, કાળા કાળીંદ્રી ખેલાવોરે. ૧૦.
- દિગ્ધે તે વનચર સંચરોરે, રાતે શીદને આવોરે ;
ભગેશ્વર હોય તેતો વન વસેરે, નવ ણીબનો સંગરે. ૧૧.
- સ્ત્રી માતા ગણેરે, જેને હરિજી રંગેરે ;
નરસિંહરૂપે હું તો રાધકારે, મારો ભગત મેં રાખ્યોરે. ૧૨.
- હરણાકંસને હાથે હુણી, પ્રહ્લાદ ઉગાર્યોરે,
તેવારે સ્વામીજી તમે પાપીઆરે, દીઠડે લાંચન લાગેરે. ૧૩.
- કાળાની સંઘાતે કાળાં થઈયેરે, તેનો ભરમ ન ભાંગેરે ;
શંખ ધારીરે હું તો રાધિકારે, ચારે વેદ હું બાણુરે. ૧૪.
- તેત્રીસ કોડ હુંને ઝોળખેરે, રાજા ભય આણેરે ;
શંખ ધારીરે શંકાય શિવ છેરે, ખેઠા ભભૂત ચડાવોરે. ૧૫.
- ભગવા વસ્ત્ર પહેરી કરી, આંહી શીદને આવ્યારે ;
વામનરૂપે હું તો રાધિકારે, ખાળી પાતાળે ચાંખ્યોરે. ૬.
- ઇંદ્રને ઇંદ્રાસન આપીને, ક્રુવ અવિચળ સ્થાપ્યોરે ;
વામનરૂપે શું કરૂપ છેરે, જેને દીઠડે લાણુરે. ૧૭.
- બાઓ બાઓને પાછા વળીરે, કમાડ નહીંરે ઉઘાડુરે ;
ગદા ધારીરે હું તો રાધિકારે, મોટા પરવત તોડ્યારે. ૧૮.

- બ્રહ્મા સરીખા મેંતો ભોળવ્યારે, ઈંદ્રિ કર જોડ્યારે ;
 ગદા ધારીરે શું કાંચ ભીમ છે, જેથી કૌરવ ભાગેરે. ૧૯.
- રણસંગ્રામે સ્વામી સંચરેરે, આહીં નહીં આજ છાજેરે ;
 ગિરિવર ધારીરે હુંતો રાધિકારે, પાંચ અંબર ગાજેરે. ૨૦.
- ત્રણભુવનમાં જેની ગર્જનારે, ભૂતાવળ ભાગેરે ;
 ગિરિવર ધારીરે શું હનુમાન છેરે, મોટા પરવત તોળ્યારે. ૨૧.
- પાજ ખાંધીને ઉતર્યારે, લંકા માહીં સધાવ્યારે ;
 રામ રૂપેરે હુંતો રાધિકારે, રાવણ રણ રોળ્યારે. ૨૨.
- વિભિષણને રાજ આપીને, કુંભકરણને ચોળ્યારે ;
 તેવારે સ્વામીજીરે તમે પાપીઆરે, દીઠકે લાંબન લાગેરે. ૨૩.
- સિંહાલંકીરે જાણી કરી, નખ શાને વધાર્યોરે ;
 પદ્મ ધારીરે હુંતો રાધિકારે, પદ્મ ત્રણ હું જાણ્યોરે. ૨૪.
- સંપત દીપક નવ ખંડમારે, પદ્મ ધારી છે રામરે ;
 સોળે શણગાર પૂરા થયારે, નથી ઉત્તરનો ઠામરે. ૨૫.
- કમાડ ઉઘાડ્યાં કામનીરે, દીઠા દેવ મુરારિરે ;
 અઠળક જોલ હુંતો જોલી છું, તેતો મેલજે વિસારીરે ૨૬.
- લવોલવનારે ભરથાર છેરે, હુંજ દાસી તમારીરે ;
 ગાય શીજે સાંભજેરે, તેને શરણ તમારીરે. ૨૭.

રાજ દશરથની ગરબી.

- ઉત્તર દક્ષિણ અયોધ્યા વખાણ માં જો, રાજ દશરથ કેરાં રાજજો ;
 ગરબી ગાઇયે તે રૂડા રામની જો. ૧.
- રાજ દશરથની ખે રાણિયો જો, તેનાં કેકે ને કૌશલ્યા નામજો—
 ગરબી. ૨.
- રાય તેણે સમે દુઃખી થયા જો, એના અંગુઠામાં અતિ ઘણું
 દુઃખ જો—ગરબી. ૩.
- રાય અંગુઠો મુખમાં ઘાલી પોઠિયા જો, અંગુઠો કૂટો છે
 મધરાતજો—ગરબી. ૪.

- હાથે કંકણ ચૂડી ખાણકતારે, કાંઠે પોંચી સોહોરે ;
કાંળી કડકાંને છર્વીટિયારે, પાયે નેપુર ઠમકેરે. ૪.
- કાળો તે કમળો કમળસેરે, ટીલડી તપે તે લલાટેરે ;
નીલાં તે અંગર ઝોઠાંયારે, મુક્તાકાળનો હારે. ૫.
- કમાડ ઉઘાડા ને કામનીરે, અંદ્રવદની નારે ;
આણી વેળાએ કોણ આવિચુરે, મધરાત અંધારીરે. ૬.
- નંદના નંદન શું ચોર છેરે, આણી વેળાએ આવ્યારે ;
ચક્ર ધારીરે હું રાધકારે, આડા જોલ શું જોલોરે. ૭.
- મીડી વાણીરે તમે પરવરોરે, વેણે શું પગ પાળોરે ;
ચક્ર ધારીરે તું કુંવાર છેરે, જેઠા ચાકજ ફેરોરે. ૮.
- પાત્ર ઉતારો જેથી પુન્ય ધાયે, પર મંદિર શું હેરોરે ,
મોરલી ધારીરે હું તો રાધકારે, વૃંદાવનમાં મેં વાહોરે. ૯.
- જળ પવન સ્થળ સ્થાલીને, નાગ નાથ્યો મેં કાળીરે ;
મોરલી ધારીરે શું છે ગાડીરે, કાળા કાળીંદ્રી જોલાવોરે. ૧૦.
- દિગ્ધે તે વનચર સંચરોરે, રાને શીદને આવોરે ;
ભજેશ્વર હોય તેતો વન વસેરે, નવ ધીલનો અંગેરે ૧૧.
- સ્ત્રી માતા ગણેરે, જેને હરિજી રંગેરે ;
નરસિંહરૂપે હુંતો રાધકારે, મારો ભગત મેં રાખ્યોરે. ૧૨.
- હરણાકંસને હાથે હણી, પ્રહ્લાદ ઉગાર્યોરે,
તેવારે સ્વામીજી તમે પાપીઆરે, દીઠડે લાંચન લાગેરે. ૧૩.
- કાળાની અંધાને કાળાં થઇયેરે, તેનો ભરમ ન લાંગેરે ;
શંખ ધારીરે હુંતો રાધકારે, ચારે વેદ હું બાણુરે. ૧૪
- તેત્રીસ કોડ હુંને ઝોળખેરે, રાજ ભય આણેરે ;
શંખ ધારીરે શંકાય શિવ છેરે, જેઠા ભભૂત ચડાવોરે. ૧૫.
- ભગવા વસ્ત્ર પહેરા કરી, આંહી શીદને આવ્યારે ;
વામનરૂપે હુંતો રાધકારે, બળા પાતાળે આંખ્યોરે. ૧૬.
- ઇંદ્રને ઇંદ્રાસન આપીને, ધ્રુવ અવિચળ સ્થાપ્યોરે ;
વામનરૂપે શું કરૂપ છેરે, જેને દીઠડે લાણુરે. ૧૭.
- બઝો બઝોને પાછા વળીરે, કમાડ નહીંરે ઉઘાડુરે ;
ગદા ધારીરે હુંતો રાધકારે, મોટા પરવત તોડ્યારે. ૧૮.

- પ્રહ્લા સરીખા મેંતો ભોળવ્યારે, ઈંદ્રે કર જોડ્યારે ;
 ગદા ધારીરે શું કાંચ ભીમ છે, જેથી કૌરવ ભાગેરે. ૧૯.
- રણસંઘ્રામે સ્વામી સંચરેરે, આહીં નહીં આજ છાજેરે ;
 ગિરિવર ધારીરે હુંતો રાધિકારે, પાંચ અંખર ગાજેરે. ૨૦.
- ત્રણભુવનમાં જેની ગર્જનારે, ભૂતાવળ ભાગેરે ;
 ગિરિવર ધારીરે શું હનુમાન છેરે, મોટા પરવત તોડ્યારે. ૨૧.
- પાજ આંધીને ઉતર્યારે, લંકા માહીં સધાવ્યારે ;
 રામ રૂપેરે હુંતો રાધિકારે, રાવણ રણ રોડ્યોરે. ૨૨.
- વિભિષણને રાજ આપીને, કુંભકરણને ચોડ્યોરે ;
 તેવારે સ્વામીજીરે તમે પાપીઆરે, દીઠકે લાંચન લાગેરે. ૨૩.
- સિંહાલકીરે જાણી કરી, નળ શાને વધાર્યોરે ;
 પદ્મ ધારીરે હુંતો રાધિકારે, પદ્મ ત્રણ હું જાણુરે. ૨૪.
- સંપત દીપક નવ ખંડમારે, પદ્મ ધારી છે રામરે ;
 સોળે શણુગાર પૂરા થયારે, નથી ઉત્તરનો ઠામરે. ૨૫.
- કમાડ ઉઘાડ્યાં કામનીરે, દીઠા દેવ મુરારિરે ;
 અઢળક જોડા હુંતો જોડી છું, તેતો મેલજે વિસારીરે ૨૬.
- ભવોભવનારે ભરથાર છેરે, હુંજ દાસી તમારીરે ;
 ગાય શીજે સાંભળેરે, તેને શરણ તમારીરે. ૨૭.

રાજા દશરથની ગરબી.

- ઉત્તર દક્ષિણ અયોધ્યા વખાણુ માં જો, રાજા દશરથ કેસાં રાજજો ;
 ગરબી ગાઇયે તે રૂઠા રામની જો. ૧.
- રાજા દશરથની જે રાણિયો જો, તેનાં કુંકે ને કૌશલ્યા નામજો—
 ગરબી. ૨.
- રાય તેણે સમે દુઃખી થયા જો, એના અંગુઠામાં અતિ ઘણું
 દુઃખ જો—ગરબી. ૩.
- રાય અંગુઠા મુખમાં ઘાલી પોઢિયા જો, અંગુઠો કૂટો છે
 મધરાતજો—ગરબી. ૪.

- હાથે કંકણ ચૂડી ખળકતારે, કાંઠે પોંચી સોહોરે ;
કાંળી કડલાંને છત્રીટિયારે, પાથે નેપુર ઠમકેરે. ૪.
- કાળો તે કમળો કસમસેરે, ટીલડી તપે તે લલાઠેરે ;
નીલાં તે અંગર ઓઠાંયારે, મુક્તાકળનો હારરે. ૫.
- કમાડ ઉઘાડો ને કામનીરે, ચંદ્રવદની નારરે ;
આણી વેળાએ કોણ આવિચુરે, મધરાત અંધારીરે. ૬.
- નંદના નંદન શું ચાર છેરે, આણી વેળાએ આવ્યારે ;
ચક્ર ધારીરે હું રાધકારે, આડા બોલ શું બોલોરે. ૭.
- મીઠી વાણીરે તમે પરહરોરે, વેણુ શું પગ પાળોરે ;
ચક્ર ધારીરે તું કુંભાર છેરે, ખેઠા ચાકળ ફેરોરે. ૮.
- પાત્ર ઉતારો જેથી પુન્ય થાયે, પર મંદિર શું હેરોરે ,
મોરલી ધારીરે હું તો રાધકારે, વૃંદાવનમાં મેં વાહોરે. ૯.
- જળ પવન સ્થળ સ્થંભીને, નાગ નાથ્યો મેં કાળીરે ;
મોરલી ધારીરે શું છો ગાડીરે, કાળા કાળીંદ્રી ખેલાવોરે. ૧૦.
- દિએ તે વનચર સંચરોરે, રાતે શીદને આવોરે ;
ભગેશ્વર હોય તેતો વન વસેરે, નવ ખીજનો સંગરે ૧૧.
- સ્ત્રી માતા ગણેરે, જેને હરિજી રંગેરે ;
નરસિંહરૂપે હું તો રાધકારે, મારો ભગત મેં રાખ્યોરે. ૧૨.
- હરણાકંસને હાથે હણી, પ્રહ્લાદ ઉગાર્યોરે,
તેવારે સ્વામીજી તમે પાપીઆરે, દીઠડે લાંચ્છન લાગેરે. ૧૩.
- કાળાની સંઘાતે કાળાં થઈયેરે, તેનો ભરમ ન ભાંગેરે ;
શંખ ધારીરે હું તો રાધકારે, ચારે વેદ હું બાણુરે. ૧૪.
- તેત્રીસ કોડ હુંને ઝોળખેરે, રાજ ભય આણેરે ;
શંખ ધારીરે શંકાય શિવ છેરે, ખેઠા ભભૂત ચડાવોરે. ૧૫.
- ભગવા વસ્ત્ર પહેરી કરી, આંહી શીદને આવ્યારે ;
વામનરૂપે હું તો રાધકારે, ગળી પાતાળે ચાંખ્યોરે. ૬.
- ઈંદ્રને ઈંદ્રાસન આપીને, ક્રુવ અવિચળ સ્થાપ્યોરે ;
વામનરૂપે શું કરૂપ છેરે, જેને દીઠડે લાણુરે. ૧૭.
- બગ્નો બગ્નોને પાછા વળીરે, કમાડ નહીંરે ઉઘાડુરે ;
ગદા ધારીરે હું તો રાધકારે, મોટા પરવત તોડ્યારે. ૧૮.

- પ્રહ્લા સરીખા મેંતો ભોળવ્યારે, ઈંદ્રિ કર જોડ્યારે ;
 ગદા ધારીરે શું કાંચ લીમ છે, જેથી કૌરવ ભાગેરે. ૧૯.
- રણસંગ્રામે સ્વામી સંચરેરે, આહીં નહીં આજ છાજેરે ;
 ગિરિવર ધારીરે હુંતો રાધિકારે, પાંચ અંબર ગાજેરે. ૨૦.
- ત્રણભુવનમાં જેની ગર્જનારે, ભૂતાવળ ભાગેરે ;
 ગિરિવર ધારીરે શું હનુમાન છેરે, મોટા પરવત તોળ્યારે. ૨૧.
- પાજ ખાંધીને ઉતર્યારે, લંકા માહીં સધાવ્યારે ;
 રામ રૂપેરે હુંતો રાધિકારે, રાવણ રણ રોળ્યેરે. ૨૨.
- વિલિષણને રાજ આપીને, કુંભકરણને ચોળ્યેરે ;
 તેવારે સ્વામીજીરે તમે પાપીઆરે, દીઠડે લાંબછન લાગેરે. ૨૩.
- સિંહાલંકીરે જાણી કરી, નખ શાને વધાર્યેરે ;
 પદ્મ ધારીરે હુંતો રાધિકારે, પદ્મ ત્રણ હું જાણ્યેરે. ૨૪.
- સંપત દીપક નવ ખંડમારે, પદ્મ ધારી છે રામરે ;
 સોળે શણુગાર પૂરા થયારે, નથી ઉત્તરને ઠામરે. ૨૫.
- કમાઠ ઉઘાડ્યાં કામનીરે, દીઠા દેવ મુરારિરે ;
 અઠળક બોલ હુંતો ગોલી છું, તેતો સેવજી વિસારીરે ૨૬.
- ભવોભવનારે ભરથાર છેરે, હુંજ દાસી તમારીરે ;
 ગાય શીખે સાંભજેરે, તેને શરણ તમારીરે. ૨૭.

રાજ દશરથની ગરખી.

- ઉત્તર દક્ષિણ અયોધ્યા વખાણ માં જો, રાજ દશરથ કેરાં રાજજો ;
 ગરખી ગાઇયે તે રૂડા રામની જો. ૧.
- રાજ દશરથની ખે રાણિયો જો, તેનાં કુંકે ને કૌશલ્યા નામજો—
 ગરખી. ૨.
- રાય તેણે સમે દુઃખી થયા જો, એના અંગુઠામાં અતિ ઘણું
 દુઃખ જો—ગરખી. ૩.
- રાય અંગુઠો મુખમાં ઘાલી પોઢિયા જો, અંગુઠો કૂટો છે
 મધરાતજો—ગરખી. ૪.

- રાણી કૌશલ્યા કરાવવા ઉઠ્યાં કોગળો જી, ત્યારે કૈકૈ ઘેઠાં એને
ઠામજી.—ગરબી. ૫.
- રાય આજસ મરડીને ઘેઠા થયા જી, ગોરી જે માગો તે આપુંજી—
ગરબી. ૬.
- માયું ભર્ત શત્રુઘન રાજ ભોગવે જી, રામ લક્ષ્મણને વનવાસજી—
ગરબી. ૭.
- રાય તેણે સમે ધરણી ઢળ્યા જી, ગોરી એ શું માગ્યું વરદાન જી—
ગરબી. ૮.
- લાવો કાગળ ને કૃં જે આંકડાજી; કાગળ બાંધો દરવાજા ખારજી—
ગરબી. ૯.
- કાગળ રામે ને લક્ષ્મણે વાંચીજી, વાંચી જીયો સીતાજી નારજી—
ગરબી. ૧૦.
- હાટે રૂવે તે હાટવાણિયા જી, ચોરે રૂવે તે ચારણુ ભાટજી—
ગરબી. ૧૧.
- ઘોડાં રૂવે તે ઘોડારમાં જી, હાથી રૂવે તે થાનો થાન જી— ગરબી. ૧૨.
- રાજા દશરથ રૂવે તે દરબારમાં જી, રાણી કૌશલ્યા રૂવે તે એને
મહોલે જી—ગરબી. ૧૩.

તુલસીદાસકૃત.

દોહરા.

- તુલસી એ દિન યાદ કર, ઉપર પાંચ તલે શીશ ;
મૃત્યુ લોકમેં આયકે, ણિસર ગયે જગદીશ. ૧.
- તુલસી દાતા રામ હે, જી મન રખખે ધીર ;
પીછે નિપજે ગર્ભમેં, આગેં નિપજે ખીર. ૨.
- તુલસી રસના તો લક્ષી, રઠ્યા અહિયે રામ ;
નહિતો કાટ નિકાસિયે, મુખમેં ભલો ન આમ. ૩.

तुलसी गरोज न छेड़िये, भुरी गरीणशी हाय ; भुवे ठेरके आमसें, लोहा लरम डो जाय.	४.
तुलसी वो अतुराध भरी, राम अरनं तद्वलीन ; पर मन पर धन डरनमें, गुनिका परम प्रवीन.	५.
तुलसी अयोध्यापति लजे, लुवे न हूँ डोर ; राम वहन पूरन शशी, कर निज नेन अडोर.	६.
तुलसी वार न कीजिये, ललु लीजे रघुवीर ; तन लाया सों जात है, श्वासरूपी जे तीर.	७.
तुलसी भीठे भयनसें, सुभ उपजे अहुँ आर ; वसीकरन वे मंत्र छे, परहर भयन कठोर.	८.
तुलसी राम न जाणीने, राम जणाये जेह ; प्रीछे रामने रामजन, अवर न प्रीछे अेह.	९.
तुलसी तर् इले इले, समय पामतां जेम ; प्रगटे सरल स्वभावथी, गुणु दोष पणु तेम.	१०.
तुलसी अनके सुभसें, लूले निकसें राम ; उसके पाँके लुतियां, मेरे तनके आम.	११.
तुलसी छोटे नरहिंसे, गने न मोटे काम ; मठत नगारा नां गने, सो युवाके आम.	१२.
तुलसी जोटे हरसकों, रघुपति रागत मान ; ज्यो भूरण पुरोडतही, द्विये दान यजमान.	१३.
तुलसी भमता रामसों, समता सण संसार ; राम न रोष न दोष दुःख, सदा हरही लव लार.	१४.
तुलसी तण में जानियो, हरि डय गरीण निवाज ; मुक्ताइल मोवे किये, सोवे किये अनाज.	१५.
तुलसी रेभा करमकी, भेट सकत नहीं राम ; भेटे तो कछु देर नहीं, समज कियो छे काम.	१६.
तुलसी जगमे आयके, कर लीजे हो काम ; देवेकुं टुकडा लला, देवेकों हरि नाम.	१७.
तुलसी पंभिनके पिये, सरिता घटे न नीर ; धरम किये धन ना घटे, रहाय डाय रघुवीर.	१८.

- તુલસી એ સંસારમેં, પાંચ રતન હે સાર ;
 સાધં મિલન અરૂ હૃરિભજન, દયા દાન ઉપકાર. ૧૯.
- તુલસી છલ બલ છાંડકેં, કીળેં રામ સનેહુ ;
 અંતર કહા ભરથારમેં, જીન દેખી સળ દેહ. ૨૦.
- તુલસી જહાં વિવેક નહીં, તહાં ન કીળેં વાસ ;
 સેત મેત સળ એકમેં, કરીર કપુર કપાસ. ૨૧.
- તુલસી તલળ ન છોડિયે, નિશ્ચલ લીળેં નામ ;
 મુતુખ્ય મજુરી દેત હુય, કયોંહિં રખેગો રામ. ૨૨.
- તુલસી યહી સંસારમેં, ભાંત ભાંતકે લોગ ;
 સળસેં હિલ મિલ ચાલિયે, નદી નાવ સંભેગ. ૨૩.
- તુલસી સીતારામકેં, રોજ ભજ્ને કે ખીજ ;
 ઉલટા સુલટા વાવિયે, જ્યું ખેતરમેં ખીજ. ૨૪.
- તુલસી પૂર્વકે પાપસેં, હરિ ચરચા ન સુહાય ;
 જેસેં તાપકે ભેરસેં, ભોજનકી રૂચિ જાય. ૨૫.
- તુલસી કહે ચહિ જગતમેં, સળસેં મિલિયે ધાય ;
 કયા જાનો કિસ ખેશસેં, રામચંદ્ર મિલ જાય. ૨૬.
- તુલસી કહે મેં પારખુ, પરખ્યા રામ રતન ;
 જપ તપ તીરથ કાચમણિ, ત્યાં નહિ માન્યું મન. ૨૭.
- તુલસી તુલસીકો કહે, તુલસી જનકા ઘાસ ;
 કૃપા ભધ રઘુનાથકી, હો ગયે તુલસીદાસ. ૨૮.
- એક ઘડી આઘી ઘડી, આઘીમેં પુનિ આઘ ;
 તુલસી સંગત સંતકી, કટે કોટિ અપરાધ. ૨૯.
- દયા ધરમકો મૂલ હે, પાપ મૂલ અભિમાન ;
 તુલસી દયા ન છોડિયે, જબલગ ઘટમેં પ્રાન. ૩૦.
- જહાં રામ તહાં કામ નહીં, કામ તહાં નહીં રામ ;
 તુલસી હોએ નહિ કદી, રવિ રજની એક ઠામ. ૩૧.
- એ ચતુરાઈ ચૂલે પડો, જમડા ખાઓ જ્ઞાન ;
 તુલસી પ્રેમ ન હામ પદ, સકલ સમૂહી હાણ. ૩૨.
- જાણી રામ રામજ રટો, ભજ્ને રામ તજી કામ ;
 તુલસી રામ અજાણનર, ક્યમ પામે પર ધામ. ૩૩.

- નિરમલ એજ ઉપાસના, પરા લક્ષિતની રીત ;
તુલસી એ પદ પદ ધરે, રહે રામ પદ પ્રીત. ૩૪.
- શોભિતા જલ કમલથી, સરવર ભલે અનેક ;
તુલસી મૂકે ન માનસર, હંસ તણ નિજ ટેક. ૩૫.
- સમર રામ ભજ રામ પદ, નિરખ રામ સુણ રામ ;
તુલસી ચિતવન રામસેં, નિશિદ્ધિન તુજ એ કામ. ૩૬.
- તન તપાવી પિંજર કરે, ધરે રજની દિન ધ્યાન ;
તુલસી મટે ન વાસના, વિના વિચારે જ્ઞાન. ૩૭.
- સુખ દુઃખ કારન મૂલ છે, વાણી ઉર વિચાર ;
તુલસી તે સમજાય મહુ, સંત દયાથી સાર. ૩૮.
- સુણ્યા શીખ્યાથી શું થશે, સમજ્યાથી ભલી રીત ;
તુલસી જ્યાં લગી નહીં થશે, સુખદ રામ પદ પ્રીત. ૩૯.
- કોટિ સાધન સાધતાં, અંતર મેલ ન જાય ;
તુલસી જ્યાં લગી ગુણ સહિત, કરમ નષ્ટ નવ થાય. ૪૦.
- પન ઘટ બેઠે પન ઘટે, પન ઘટ જાકો નામ ;
તુલસી પનઘટ ન બેસિયે, જાં પનિહારીકો ઠામ. ૪૧.
- જ્ઞાન ગરીબી ગુરૂ ધરમ, નમ્ર વચન નિરદોષ ;
તુલસી કદી ન છાંડિયે, શીલ સત્ય સંતોષ. ૪૨.
- સ્વારથ સીતારામ હે, પરમારથ સિય રામ ;
તુલસી તેરો ફસરે, દ્વાર કહાહે કાંમ. ૪૩.
- સી, કહોં તે સુખ ઉપજે, તા, કહુતેં તમ નાશ ;
તુલસી સીતા જે કહુત, રામ ન છાંડત પાસ. ૪૪.
- પ્રીતિ રામ પદ નીતિ પંથ, ચલે રાગ રસ જીત ;
તુલસી સંતન કે મતે, ચેહી લગતકી રીત. ૪૫.
- યથા લાલ સંતોષ સુખ, રઘુવર ચરન સનેહ ;
તુલસી જ્યેં મતિ મૂહસોં, જસ કાનન તસ ગેહ. ૪૬.
- બાધક સખ સખકે ભયે, સાધક ભયે ન કોય ;
તુલસી રામકૃપાલ તેં, ભલી હોય સો હોય. ૪૭.
- છળી બની હે આજકી, ભલે બિરાજે નાથ ;
તુલસી મસ્તક તબ નમે, ધનુષ બાન લ્યો હાથ. ૪૮.

- कित मुरली कित अद्रिका, कित गोपियनको साथ ;
तुलसी जनके कारने, (श्री) कृष्ण लये रघुनाथ. ४६.
- राम राम कहेते रडेा, धरी रडेा मन धीर ;
तुलसी कारण सारडी, कृपा सिंधु रघुवीर. ५०.
- पारस मन अइ कामहुग, कल्प तइरी वाड ;
तुलसी हरिके लजन गिन, ताते लखी उजाड. ५१.
- गंगा यमुना सरस्वती, सात समुद्र लरपूर ;
तुलसी यातक के मने, गिन स्वाति सण धूर. ५२.
- काहु के धन धाम है, कहु के परिवार ;
तुलसी ऐसे दीनके, सीताराम आधार. ५३.
- सण हेषे परषे लषे, गहुत कहे कहिं डोय ;
तुलसी सीताराम गिन, अपना नांही डोय. ५४.
- राधे राधे रटत है, आक टांक अइ केर ;
तुलसी या अज लूमिमें, कडा राम सेां वेर. ५५.
- राम नाम मन दीप धरो, लहु हेडरी द्वार ;
तुलसी लीतर गहुरे, जे याहुत उजियार. ५६.
- चित्रकोटके घाट पर, लछ संतनकी लीर ;
तुलसीदास अहन घसे, तिलक करे रघुवीर. ५७.
- अन डोनी प्रभु कर सके, डोान डार मिट नय ;
तुलसी घन संसारमें, प्रभु लजन सुण दाय. ५८.
- गनी गनाछ गन रही, अण गननेकी नांय ;
तुलसी ऐसा जनके, मगन रडेा गनमांय. ५९.
- मायासें माया मिले, करके लंषे हाथ ;
तुलसीदास गरीजकी, डोय न पूछत गात. ६०.
- लव लव के आसरे, लव करत है राज ;
तुलसी रघुवर आसरे, कथेां गिगरे गो काज. ६१.
- अरण भरणके घन मिले, उदय अस्त केां राज ;
तुलसी हरिके लजन गिन, सणही नरकडेा साज. ६२.
- अतुराज यूले परो, धिक परो आचार ;
तुलसी लगवद् लक्षित विणु, आरो वरुं अमार. ६३.

- હોઠ કંઠ હાલે નહીં, સેજે સુમરન હોય ;
કહે તુલસી લાપલકકું, કલપ ન પહોંચે કોય. ૬૪.
- કૃષ્ણ કૃષ્ણ સખહીં કહે, અયોધ્યા કે સખ કોય ;
તુલસી પ્રજ્ઞમે આયકે, કયા રામસે ખૈર હોય. ૬૫.
- સખ સોનાકા નગર ગન્યા, પારસમણિકી પોણ ;
તુલસી હરિકી ભક્તિ ણિન, જમરા કરે ધમરોણ. ૬૬.
- રામ નામકોં આળસી, લોજનકોં હુશિયાર ;
તુલસી એસેં નરનકોં, ણાર ણાર ધિચ્ચાર. ૬૭.
- હરિ ભજ્યો હુક ખોલવો, દોનો ણાત અવલ ;
તુલસી વાકો રહત હે, આઠોં પહર અમલ. ૬૮.
- ઠોર ઘડંતાં મનુષ-ઘડ્યો, ભૂદ્યો સીંગને પુંછ ;
તુલસી હરિકી ભક્તિ ણિન, ધિક્ ડાઠી ધિક્ મુછ. ૬૯.
- અરણ ખરવ સે દ્રવ હય, ઉદય અસ્તસેં સાજ ;
તુલસી એક દિન મરન હય, આવે કોને કાજ. ૭૦.
- નમો નમો પ્રભુરામશ્રી, પરમાત્મા પર ધામ ;
થાય સિદ્ધ જે સમરતાં, તુલસી જન મનકામ. ૭૧.
- અન્ન, વસ્ત્ર, સુત, નારી સુખ, પાપી ઘર પચ્ચ હોય ;
સંત સમાગમ રામ ધન, તુલસી દુર્લભ સોય. ૭૨.
- રામ કૃપાથી હોય સુખ, કૃપા વિના તે જાય ;
તોપણુ રઘુવર ભજનથી, તુલસી શક અલસાય. ૭૩.
- શૂર જેમ રણભૂતીને, ફરી આવે નિજ જેદ ;
તેવી લાહો ગતિ સંતની, તુલસી રામ મનેદ. ૭૪.
- આવે છે જે જહાંધકી, જાય સારિ તે સોય ;
શુરુદેવ વિણુ કેમ કરી, તુલસી જણે કોય. ૭૫.
- રાવણુ રાવણુથી મુવો, દોષ રામ નવ હોય ;
હિત અનહિત આપજયકી, તુલસી જે જન એય. ૭૬.
- વેદ વદે આ વિશ્વમાં, રામથી અલગ ન આન ;
તે આધારે જગ નિર ભયે, તુલસી પરમ પ્રમાણ. ૭૭.
- કરણી તોતો કરમ છે, ભુક્તા જેદુ નિદાન ;
કરતા તો કરનાર છે, તુલસી મત્ય પ્રમાણ. ૭૮.

सरस नरस निज करमनुं, कृष्ण न गण्णे जे काण ;	
तव जनो जन मनविषे, तुलसी विधी विशाण.	७८.
राम राम सहुके कडे, ठग ठाकेर अड् थोर ;	
गिना प्रेम रीजे नहीं, तुलसी नंद किशोर.	८०.
राम लरोसो राम जल, राम नाम विश्वास ;	
सुमरे नाम मंगण कुशण, मांगत तुलसीदास.	८१.
ज्यो कामीके चित्तमे, यही रहत नित काम ;	
जैसे हो कण लागी हो, तुलसी के मन राम.	८२.
राम आम द्विशि जनकी, लणत दाहिने ओर ;	
ज्ञान सकल कल्याण मय, सुर तड् तुलसी नोर.	८३.
सत्य जयन प्रभु दीनता, पर श्री मात समान ;	
ज्योतो करे हरि नां मिले, तुलसीदास जमान.	८४.
राम राम रटवुं रडुं, ज्योही हानि न होय ;	
जयपण्थी तरी जलतां, तुलसी न भूडे डोय.	८५.
राम नाम आराधयो, वृथा कही नव जय ;	
लडकाधके परडरो, तुलसी होत सहाय,	८६.
भोर मुकुट नीचे धरो, कित मुकुट धरो शीश ;	
धनुष आणु हस्तक धरो, तुलसी नामे शीश.	८७.

हेवासाहेज कृत.

होहरा, (राम नामना महिमा विषे.)

राम कडे सुज्ज उपजे, राम कडे दुःख जय ;	
मुकित के दाता है, नहि को अन उपाय.	१.
सकल तत्रके तत्र जे, सकल सारके सार ;	
सो हरि नाम रतन है, ज्ये जेग निरधार.	२.
दीर्घ रोग संसार है, मिटे न आन उपाय ;	
राम नामके लेतही, सहज शान्ति हो जय.	३.

- જિન યહ દીની સંપદા, જિન યહ દીને લોગ ;
જિન યહ દીનો માનણો, સો પ્રભુ ધ્યાવત ભોગ. ૪.
- હરિકે નામ ઉચ્ચારતે, નાસે ગિદ્ધ અનેક ;
સો કબહુ નહિ છાંડિયે, રામ નામકી ટેક. ૫.
- ભૂત પ્રેત ભાગેં સભેં, પાવત ભયસો અપાર ;
નિત જમદૂત ના આવહીં, જાં હરિ કથા ઉચ્ચાર. ૬.
- કલિમેં એક વિશેષ હૈ, રૂદે સુમરે હરિ નામ ;
સોહી લહે નિજ તત્ત્વકોં, વિષ્ણુ કહ્યો જે ધામ. ૭.
- કોટિ જન્મ ધન જતકે, પાપ રૂપી જે પહાર ;
સોધ જરે એક પલકમેં, હરિ મુખ નામ ઉચ્ચાર. ૮.
- બ્યોં સાગરકે મધ્યમેં, સરિતા સકલ સમાય ;
ત્યોંહિ રામકે ભજનમેં, ચોર ભજન સખ આય. ૯.
- કેતે પંડિત પારખુ, કેતે ચતુર સુબાણુ ;
પ્રીત નહીં હરિ નામસોં, સોહી મૃતક સમાન. ૧૦.
- રામનામ જેં ચિંતવે, તાતેં જમકો ન ત્રાસ ;
ભજિયે નિત ભગવંતકો, રૂદ્ય રાખી વિશ્વાસ. ૧૧.
- નામ હિ અંદ્ર અકોર જન, રટહીં સુરત લગાય ;
સો જગ અંગ દાઝે નહીં, પરમ સુધારસ પાય. ૧૨.
- જિન ચોખી પરેં જીવકોં, તહાં ભજે ભગવાંત ,
તહાં તહાં હરિ રાખહીં, બાની અપનો સંત. ૧૩.
- ભવતેં છૂટેં ચહાય જે, સો મુખ જપે મુરાર ;
જનની કેરે ઉદરમેં, સો ન ધરેં અવતાર. ૧૪.
- માયા કે બહુ મત્ત હેં, પંથનકો નહીં પાર ;
જહાં હરિ નામ ન ખોલહીં, સોહેં સકલ અસાર. ૧૫.
- પ્રાણ્ણુ ગોત્રિય બાલ જે, હુલાદિક જે પાપ ;
તિનતેં પાવન હોત હૈં, રામ નામકે બપ. ૧૬.
- ક્રીટ પતંગ પાવે ગતિ, રામ નામ સુની કાન ;
દેવા હરિ હરિ જે કહે, તરહીં સકલ જહાન. ૧૭.
- ભૂમિ ગઉ ગજ વસ્ત્ર જે, કાંચન કરહીં દાન ;
ચેહિ સકલ મિલિ નાં તુલે, હરિકે નામ સમાન. ૧૮.

યાકો ચિત્ત ચિતન કિયે, હોઈ મંગલ રૂપ ;	
મહા મંગલ હરિ નામ હૈં, સળ મંગલકો ભૂપ.	૧૯.
રામ રામ સળ રામ હૈં, રામહીં રામ અપાર ;	
જન દેવા હર નિશ્ચ જપૈં, જીવન પ્રાણાધાર.	૨૦.

વૈરાગ અંગ, દોહરા.

પુષ્પ સેજ પર પોઢતે, કરતે અમૃત અહાર ;	
મહા જોધે યા ભૂમિ પર, સોભી મિલ ગએ છાર.	૧.
જામા પહિરત જરકસી, રતન જવેરહીં લાલ ;	
મહા મનોહર સુરતી, અંત ખાએ સળ કાલ.	૨.
જોગહીં સાધત જોગીઆ, જીવત વર્ષહી લાખ ;	
સોભી સ્થિર કછુ નાં રહ્યા, અંત હોઈ ગએ રાખ.	૩.
પ્રિય વ્રતસેં ભૂપ જો, ચક્રવર્તીં રાજન ;	
આવે મુઠી ખાંધકે, ગયે પસારી પાન.	૪.
અસંખ્ય સેના ચાલતી, જાકે ઝોગેં આય ;	
સોહિ દલ યા ભૂમિ પર, ફેતે ગએ સમાય.	૫.
દુર્યોધનસેં ભૂપતિ, અહંકારી બલવાન ;	
એસે એસે ચલ ગએ, (તો) કોન બિચારા આન.	૬.
ઝેઠ વિમાને ચાલતે, જો કહિયે સુરરાજ ;	
સોભી કાલ ન છાંડહીં, જ્યોં તીતર પર ખાજ.	૭.
કરણસેં દાની ચલ ગએ, કેસેં બલિયા શૂર ;	
સો આદિ ધરની પર, હોઈ ગયેં ચક્રચુર.	૮.
બહુ મદમાતે માનસોં, રાતે તેજ અપાર ;	
અંપકલી તુલ વર્ણુજે, સોભી અંત અસાર.	૯.
રાવન સરખે ચલ ગયે, મંદર ખાલી કીન ;	
લંકા જેસી સંપદા, પલમેં હો ગઈ છીન.	૧૦.
ચાર ઘરીમેં સળ ચલ ગયે, યાદવ જેસેં જોધ ;	
તિન માન્યો નહીં કાલવશ, કૃષ્ણ મુખકો જોધ.	૧૧.

- કમલ તેંહિ કોમલ અતિ, કાગચનસી છળી અંગ ;
 દેખી મદન મન લોભહીં, કીયેં કાલ સો ભંગ ૧૨.
- પીતાંબર પટ પહિરતે, ચલતે હંસકી ચાલ ;
 ચુહા લેત મંન્દરીજ્યોં, અંતે ચોહિ હુવાલ. ૧૩.
- જાકે આગેં રાગ રંગ, બજતે બિબિધ નિશાન ;
 સોભી ઉડ ગયેં ધુંહ જ્યોં, પરી નહીં પહિચાન ૧૪.
- કછુ ન ભરોસા કીજ્યે, છિનભંગુર શરીર ;
 એસો જાની હુરિ ભજેં, સોહી સંત સુધીર. ૧૫.
- જૂઠી માયા જગતકી, સાચી ન એક લગાર ;
 દેખન માતર જાનીએ, જેસેં મૃગકો વાર. ૧૬.
- શરીર પંચહીં ભૂતકો, ઈહ કાગદકો કોટ ;
 કાલ ગલોલા આગલેં, કછુ ન ઝાલેં ચોટ. ૧૭.
- મિથ્યા ઇનહી શરીરકોં, અંતે હોવેં નાશ ;
 કાલ અસિકી જવાલમેં, કયોં કરી બચે કપાસ. ૧૮.
- તન અસ્થિર સો જાનીએ, એકો પલ ધિર નાહિ ;
 જ્યોહિં ચપલતા તહિતકી, ચમકત રહે ઘનમાંચ. ૧૯.
- યાહી શરીરકે આશરે, મત કોઈ કર અહુંકાર ;
 જ્યોં પાનીકા બુદબુદા, જાતેં કૈતિ ણાર. ૨૦.
- કાલ સો તેરે શિર ખડા, મત કર જાને દૂર ;
 આઈ અચાનક પરેંગા, કર ડારેંગા ચૂર. ૨૧.
- તિલકી તોલ બરાબરી, તેરા નહીં જગમાંહીં ;
 માયા દેખી કૂલે જિન, ઈહ તોકિ નકી નાહિ. ૨૨.
- જગત પરપંચ જૂઠ સળ, એસો નિશ્ચે કીન ;
 અરસ પરસ મિલી સંતસોં, પ્રભુકોં ભજેં પ્રવીન. ૨૩.
- જે :ઉગ્યા સો આથમે, જેસેં અંદા સૂર ;
 જગત ચલ્યા સળ જાત હેં, જ્યોં પાનીકો પૂર. ૨૪.
- જે ઉગ્યા સો આથમે, રૂદ્યે કરો વિચાર ;
 છૂટે જાન કખાનતેં, તાકોં પરતે ન વાર. ૨૫.
- ઇન ભૂમિકે ઉપરે, સદા ન જીવે કોય ;
 દેવા જે હુરિહર ભજે, ચિરંજીવી સો હોય. ૨૬.

ધુરા ધુરાઇ નાં તજે, ભલા તજે ન ભલાઈ ;	
ધુરા હારી જગ જયગા, ભલા છતી જગ જય.	૨૭.
ધુરા સો કલહુ ન કીજિયે, સખસેં કરો મિત્રાઈ ;	
રહી જયગી જગતમેં, દોનો વાત સદાઈ.	૨૮.
યહ અવસર સખ જાત હેં, છિન છિન ઘટસો આય ;	
હરિ ભજનકી ખેર અખ, બિલાંબ ન કીજે કાંચ.	૨૯.
કેતે કહે જે મહાબલી, સોભી મિલ ગએ ખેહ ;	
વાતેં ચાહી તનકૌ, મનિકૌ કરે સનેહ.	૩૦.
દેહકો નેહુ ન કીજિયે, અંતે ન અપની હોય ;	
ખડે ખડે સિદ્ધ સાધકા, છોડ ચલે સખ કોચ.	૩૧.
ખાલાપન ખેલત ગયા, જ્ઞાન નારી સંગ ;	
ધુલાપનમેં હરિ ભજે, તોખી તાકો રંગ.	૩૨.
સખ જગ ચલતા દેખકેં, તુત હિ દેખ વિચાર ;	
આન જંબલ હિ પરિહરો, સુમરો સરજનહાર.	૩૩.
અવર ભરોસા છાંડકેં, રાખો યહ પરતીત ;	
દેવા હરિ જન સેવીએ, યહી સંતનકી રીત.	૩૪.

હરિભજન અંગ દોહરા.

હરિ ભજન પરતાપજે, મુખસેં કહ્યો ન જય ;	
જાકે પૂરન ભાગ હેં, તાકો મિલે સો આય.	૧.
હરિભજન પરતાપસેં, પાવન હોત પતિત ;	
તાતેં છિન ન બિસારીયે, તરવેકી એ રીત.	૨.
હરિ ભજે મન હરખસેં, કીજે વિલાંબ ન કાંચ ;	
જ્ઞાનકે દિન જાત હૈ, જ્યેં તરવરકી છાંચ.	૩.
હરિભજન અહનિંશ કરો, ઇહ આનંદકો મૂલ ;	
એક પલકમેં સઘ મિટેં, કોટિ જનમકી ભૂલ.	૪.
જે જે હરિકો નિત ભજે, તિનકો સદા આનંદ ;	
તિનકોં ભય આપે નહીં, કટે કાલકો કંદ.	૫.

- डेते पापी तामसी, चारि भानके नंत ;
सुनि लजन तिन श्रवनां, ओही तरे अंत.
लजन हरिके कीलये, मनमे धरी आह्लाद ;
जरत अशिते राषिये, प्रगट लकट प्रह्लाद. ६.
हरिके लजन प्रतापसें, ज्ञान प्रगटे मनभांछि ;
तण्हीं सकलमे हेणिये, हरि णिन हूण नांछि. ७.
संत असंतमे अंतरा, हेणन भांछि समान ;
जण ओसे तण ननिये, तिनते परे प्रमान. ८.
साकर जेसी झिटकरी, ओक रुप ओक रंग ;
झेर स्वादमे ननिये, समलु कीजे संग. ९.
आंभा तेसा अरक झेल, स्वाद न तिनके ओक ;
असंत संत न निपजे, हेणो करी विवेक. १०.
वांस न अंदन डो सके, गांठ परी भय जेर ;
अंदन तइकी गंधते, लये अंदन तइ ओर. ११.
हेवा यहि मन ननिये, ओसे करी विचार ;
सागर मीठा संत ज्यो, असंत मृतके वार. १२.
डाग्ग्यन तेसी पीतली, गहुत झेर ता मूल ;
ओक भरन रंग हेणके, कणहु म नधये लूल. १३.
गगला उजला हंस ज्यो, यदी सके नहि याल ;
उहेतो मछली ओजही, मोती युगे मराल. १४.
सिंह समोवडनां करे, नंथुक तथाहि श्वान ;
रंग हेणी नहि लूलीये, गुन हेणे गुनवान. १५.
पारसके परतापसें, धातु डाग्ग्यन डोत ;
त्यो साधुके संगते, स्वस्वरुप उद्योत. १६.
गुलुके ग्रहणु सेा कीजिये, त्यागी सकल विकार ;
एनते उपजे मुक्त सुण, सोही ललो विचार. १७.
गौके मुण न परसिये, काम हुग्ध सेा लाध ;
तइके न कांटे हेणिये, जे हेणो तो छांय. १८.
अपनी करणी हेणके, पीछे हेणो ओर ;
तण भात्री लसे नही, हरि व्यापक सण ठोर. १९.
२०.

હરિ હરિ ભાવ સો કીજિયે, સકલ હિ દોષ નિવાર ;
દેવા તિનહીં સંતકૈં, આવે નહીં અવતાર.

૨૧.

પ્રીતમ.

દોહરા.

- પ્રથમ નમું ગુરૂ દેવને, જોણે આખું જ્ઞાન ;
જ્ઞાને ગોવિંદ ઓળખ્યા, ટળ્યું દેહ અભિમાન. ૧.
- નામ વિના કેા નવ તરે, ભવસાગરની માંચ ;
વંદું નિરંતર નામને, જ્યાં જ્યાં દેખું ત્યાં. ૨.
- તત્ત્વ સાર ત્રિલોકમાં, ગુરુ ગોવિંદ એક રૂપ ;
આદિ અંત મધ્ય એક છે, હરિ ગુરુ સંત સ્વરૂપ. ૩.
- છૂટ્યાનો ઉપાય કરે, તેમ તેમ જીવ બંધાય ;
આપ બળે છૂટે નહીં, છોડે ત્રિભુવન રાય ૪.
- સંત ગુરુનું વંદન કરું, માગું પ્રેમ પ્રસાદ ;
દયા કરીને દીજિયે, હરિરસ અમૃત સાર. ૫.
- વાણી શકે નહીં વર્ણવી, સદ્ગુરુ કેરું સ્વરૂપ ;
ખુદ્ધ બળ પહોંચે નહીં, ઉપમા રહિત અનુપ. ૬.
- ગુરુ મહિમા કેા કહી શકે, શેષ પામે ન પાર ;
કહે પ્રીતમ કૈસે કહું, વાણી રહિત વિચાર. ૭
- જાત ન જોઈયે સંતની, સંત નિરંજન દેવ ;
કહે પ્રીતમ શુદ્ધ ભાવથી, કીજે તાકી સેવ. ૮.
- સુમરણ જોગા સંત છે, તર ગયે પતિત અનેક ;
વધો ઘટો નહીં સંતદા, નામ એકકો એક. ૯.
- આકાશે ધ્રુજી જપે, જપે પતાળે શેષ ;
મૃતલોકમાં સંતદાસ, સુરી નર મુનિ મહેશ. ૧૦.

सज्ज आ मनके साधके, षोडश नामक जूट ;	
चौराशी जगडा मटे, काम रहे शिर कूट.	११.
काया काणके पासडे, सार नाम डे हर ;	
णीला हुं सके पाणही, डोय ज्ञान लरपूर.	१२.
ऐही त्रिगुण लक्षितमां, मन लूयो धर्मदास ;	
उनके पणु निरगुण है, ज्यां जेगीका वास.	१३.
नाम निरंतर लीजिये, मुझीये मान गुमान ;	
कडे प्रीतम दुग्धा मटे, प्रगटे निरमण ज्ञान.	१४.
अधर्मी अजमीत पातकी, अति मति मंद गुमान ;	
कडे प्रीतम हरि नामसें, सडेनें पाभ्या ज्ञान.	२५
गुणिका णहु गुणहीनत्री, अवगुणके लंडार ;	
कडे प्रीतम हरि नामतें, उतरी गछ लव पार.	१६.
नाम षराणर कछु नही, तप तीरथ व्रत दान ;	
कडे प्रीतम साधन अणही, नहि हरि नाम समान.	१७,
राम नाम जेगी जपे, तपे नही लव ताप ;	
कडे प्रीतम मन अतके, जपे अजभ्या जप.	१८.
राम नाम छे मडा अधिक, महिमा अधिक अपार ;	
कडे प्रीतम विरला लडे, जकें तरन विचार.	१९.
नाम उच्यारे जगपति, संकट लांग्यां (णहु) वार ;	
कडे प्रीतम अेक पलकमां, काभ्या सकल विकार.	२०.
राम नाम चिंतामणि, कल्पतरु कामधेन ;	
कडे प्रीतम रट प्रेमसुं, लाग्यो रहे दिन दिन.	२१.
नाम नगाड़ं गडगडे, अनलुह आठे पोडार ;	
कडे प्रीतम हिल नां डगे, रहे ठार डो ठार.	२२.
नाम उपर अेक साडेण, सहशुरु देवो शाक्ष ;	
कडे प्रीतम धर्मदासने, जतन करीने राम.	२३.
संतभासी वैकुण्ठके, उतरे अवनि मोआर ;	
कडे प्रीतम पावन क्रियो, पाप रुप संसार.	२४.
गाय शीजे ने सांलणे, धरे निरंतर ध्यान ;	
कडे प्रीतम तर नारमां, नही डोछ अेहु समान.	२५.

હરિ હરિ ભાવ સો કીજિયે, સકલ હિ દોષ નિવાર ;
દેવા તિનહીં સંતકૌં, આવે નહીં અવતાર.

૨૧.

પ્રીતમ.

દોહરા.

- પ્રથમ નમું ગુરૂ દેવને, જોણે આખ્યું જ્ઞાન ;
જ્ઞાને ગોવિંદ ઓળખ્યા, ટળ્યું દેહ અભિમાન. ૧.
- નામ વિના કેા નવ તરે, ભવસાગરની માંચ ;
વંદુ નિરંતર નામને, જ્યાં જ્યાં દેખું ત્યાં. ૨.
- તત્ત્વ સાર ત્રિલોકમાં, ગુરુ ગોવિંદ એક રૂપ ;
આદિ અંત મધ્ય એક છે, હરિ ગુરુ સંત સ્વરૂપ. ૩.
- છૂટ્યાનો ઉપાય કરે, તેમ તેમ જીવ બંધાય ;
આપ બળે છૂટે નહીં, છોડે ત્રિભુવન રાય. ૪.
- સંત ગુરુનું વંદન કરું, માગું પ્રેમ પ્રસાદ ;
દયા કરીને દીજિયે, હરિરસ અમૃત સાર. ૫.
- વાણી શકે નહીં વર્ણવી, સદ્ગુરુ કેરું સ્વરૂપ ;
ધુન્દિ બળ પહોંચે નહીં, ઉપમા રહિત અનુપ. ૬.
- ગુરુ મહિમા કેા કહી શકે, શેષ પામે ન પાર ;
કહે પ્રીતમ કૈસે કહું, વાણી રહિત વિચાર. ૭.
- બત ન ભેધયે સંતની, સંત નિરંજન દેવ ;
કહે પ્રીતમ શુદ્ધ ભાવથી, કીજે તાકી સેવ. ૮.
- સુમરણ ભેગા સંત છે, તર ગયે પતિત અનેક ;
વધો ઘટો નહીં સંતદા, નામ એકકો એક. ૯.
- આકાશે ધ્રુજી જપે, જપે પતાળે શેષ ;
મૃતલોકમાં સંતદાસ, સુરી નર મુનિ મહેશ. ૧૦.

- સજ આ મનકે સાધકે, જોધ નામક જુટ ;
ચોરાશી ઝગડા મટે, કામ રહે શિર કૂટ. ૧૧.
- કાયા કાળકોં પાસકે, સાર નામ હે દૂર ;
ળીલા હું સકો પાળહીં, હોય જ્ઞાન ભરપૂર. ૧૨.
- એકી ત્રિગુણ ભક્તિમાં, મન ભૂલો ધર્મદાસ ;
ઉતકો પણ નિરગુણ હે, જ્યાં જોગીકા વાસ. ૧૩.
- નામ નિરંતર લીજિયે, સુકીયે માન ગુમાન ;
કહે પ્રીતમ દુગ્ધા મટે, પ્રગટે નિરમળ જ્ઞાન. ૧૪.
- અધર્મી અભમીલ પાતકી, અતિ મતિ મંદ ગુમાન ;
કહે પ્રીતમ હરિ નામસેં, સહેજે પામ્યા જ્ઞાન. ૨૫.
- ગુણિકા બહુ ગુણહીનથી, અવગુણકો ભંડાર ;
કહે પ્રીતમ હરિ નામતેં, ઉતરી ગઈ ભવ પાર. ૧૬.
- નામ બરાબર કછુ નહીં, તપ તીરથ વ્રત દાન ;
કહે પ્રીતમ સાધન સળહીં, નહિ હરિ નામ સમાન. ૧૭.
- રામ નામ જોગી જપે, તપે નહીં ભવ તાપ ;
કહે પ્રીતમ મન જતકેં, જપે અજપ્યા જાપ. ૧૮.
- રામ નામ છે મહા અધિક, મહિમા અધિક અપાર ;
કહે પ્રીતમ વિરલા લહેં, જાકોં તરવ વિચાર. ૧૯.
- નામ ઉચ્ચારે જગપતિ, સંકટ ભાંગ્યાં (બહુ) વાર ;
કહે પ્રીતમ એક પલકમાં, કાપ્યા સકલ વિકાર. ૨૦.
- રામ નામ ત્રિંતામણિ, કલ્પતરુ કામધેન ;
કહે પ્રીતમ રટ પ્રેમસું, લાગ્યો રહે દિન રેન. ૨૧.
- નામ નગારું ગડગકે, અનહદ આઠે પોહાર ;
કહે પ્રીતમ દિલ નાં હગે, રહે ઠોર કો ઠોર. ૨૨.
- નામ ઉપર એક સાહેબ, સદગુરુ દેવો શાક્ષ ;
કહે પ્રીતમ ધર્મદાસને, જતન કરીને રાખ. ૨૩.
- સંતળાસી વેકુંઠકે, ઉતરે અવનિ મોઝાર ;
કહે પ્રીતમ પાવન કિયો, પાપ રૂપ સંસાર. ૨૪.
- ગાય શીખે ને સાંભળે, ધરે નિરંતર ધ્યાન ;
કહે પ્રીતમ નર નારમાં, નહીં કોઈ એહ સમાન. ૨૫.

- રામ નામ શંકર જપે, સમરણ અખંડ સમાધ ;
કહે પ્રીતમ મંગળ મહી, ના મળે એક ઉપાધ. ૨૬.
- રામ નામ રટણા કરે, સનકાદિક શુક શેષ ;
કહે પ્રીતમ સદ્ગુરુતણો, રામ નામ ઉપદેશ. ૨૭.
- રામ નામ રટણા રટે, જો કોઈ પ્રેમ સુખણ ;
કહે પ્રીતમ નામે તર્યા, પાણીમાં પાપણ. ૨૮.
- રામ સુધારસ પીજિયે, જન્મ મરણ લય જય ;
કહે પ્રીતમ પ્રેમે રટે, હોય અહંપદ પાય. ૨૯.
- પર્વતમાં મેરૂ બડો, તીર્થ બડો કેદાર ;
કહે પ્રીતમ સખ નામ તે, રામ નામ શુભ સાર. ૩૦.
- રામ નામ પારસમણિ, મન લોહ હોય હેમ ;
કહે પ્રીતમ એક નામસે, કરહું નિરંતર પ્રેમ. ૩૧.
- હરિ હરિ હરદે ધરે, મટે મોહ અંધકાર ;
પ્રીતમ રવિ પરમાત્મા, પ્રગટે હૃદય મોહાર. ૩૨.
- રામ નામ મહિમા ઘણો, કટે કોટિ વિકાર ;
કહે પ્રીતમ નિજ નામકી, જગમગ જ્ઞેત અપાર. ૩૩.
- નામતાણી રચના સકળ, સપ્તદ્વીપ નવખંડ ;
પ્રીતમ સારા નામકા, ગાજ રદ્યા પ્રહ્લાંડ. ૩૪.
- નામ કિયે નામા મિલે, એસો નામ બંખવંત ;
કહે પ્રીતમ સ્મરણ નામકો, અભ્યાસી રોજસુ :સંત. ૩૫.
- એક નામે અધર તરે, નામ વિના નહીં કોય ;
પ્રીતમ નામ ઉચ્ચારતાં, જીવ ટળી પ્રહ્લ હોય. ૩૬.
- નિર્મળ નામ ઉચ્ચારતાં, ઉઘડે નેન અનંત ;
પ્રીતમ સર્વ પદ પરસતાં, હોય ધર્મ સુખ સંત. ૩૭.
- નામ બરાબર કછુ નહીં, જોગ જ્ઞાન વ્રત દાન ;
કહે પ્રીતમ લજ ભાવસુ, તજ દેહ અભિમાન. ૩૮.
- નામ સકળ સંસારમાં, વ્યાપક અંડ પ્રહ્લાંડ ;
કહે પ્રીતમ સત નામ હે, એર સકળ પાખંડ. ૩૯.
- નામ સુધારસ પીજિયે, જન્મ મરણ લય જય ;
કહે પ્રીતમ સુખ સેહેજમાં, અલય અમર પદ પાય. ૪૦.

राम रतन अभूष्य है, दिल हरिया के मांडि ;
 प्रीतम भरलुवा लडे, हुल पाये नांदि. ४१.
 नाम हीप उद्योत है, मन मंदिर के मध्य ;
 कडे प्रीतम रट नामडों, पावे ज्ञान प्रसिद्ध. ४२.

प्रस्ताविक होइरा.

अहा दध ऐसी लध, अन आहुत के संभ ;
 हीपकडे मनमे' नही, जल जल मरे पतंग. १.
 हरही अरही नां तने, अट रस तने न आम ;
 गुणीजन गुणुडों नां तने, गुणुडों तने सुदाम. २.
 अलनो ललो न डोसडो, हुडिता लही न ऐक ;
 मांगयो ललो न आपये, ने प्रभु रामे ऐक. ३.
 अमरा हो दिन कठिन हय, मुष्प हृष्प सरे शरीर ;
 ज्थां लगी मोरे डेतडी, तां लम ऐक शरीर. ४.
 लंमरे अडे अतुर लम, अडे अशु न शरीर ;
 ज्थेां जल गध डेतडी, त्थेां जल नय शरीर. ५.
 जलमे' असे कसोदनी, अहा असे आशय ;
 ने लुनुडे मनमे' वसे, सो तिनुडे पाय. ६.
 पडोचिगी तण कहेगी, और डेशरी रीन ;
 जोली क्या णिगानीअ, ऐरी अमुकर श्रीय ७.
 जोडोत गध थोरी रही, अत अतव अट नय ;
 चिंतनी चिंत न थोरीअ, मूड शुभावे अय. ८.
 प्रीत निलावन कठिन हय, सभसे' निभव नारी १६.
 अडयो तुरींग मीनये, अडयो पावक मांडि. " "
 प्रीत करे सो आवरा, प्रीत करे हुष्प होय ; १०. "
 नगर ठंढेरा डेरती, प्रीत न कनियो डाय.
 सोनां जोया नां हगे, सोनी इसे न अर ;
 इय उधारां नां भिये, (मे) इंडं आनी नमार

- નેના મેરા લાલચુ, પલ પલ આહત તોય ;
તેં નવ આયે મેં દુઃખી, બડા અંદેશા મોય. ૧૨.
- રાગા મીઠી સોરઠી, રન મીઠી તલવાર ;
સેજા મીઠી કામની, ગલે કૂલંદા હાર. ૧૩.
- સજજન બાત સનેહકી, પરમુખ કહી ન બય ;
ગુંગેકું સ્વપના લયા, સમજ સમજ પછતાય. ૧૪
- કયાં અંદન કયાં, મલયગિરિ, કયાં સાહેર કયાં નીર ;
બયોં બયોં પડે બિપતડી, ત્યોં ત્યોં સહે શરીર. ૧૫.
- પડી ગરજ મન ઓર હે, સરો ગરજ મન ઓર ;
ઉદયરાજ યહી જગતમેં, ચિત્ત ન રહત ધક ઠોર. ૧૬.
- બોલ બચન બેઠન નદે, ચલન નદે કુલ લાજ ;
પોલ બીચ પલંગ બીચ, ઉદય લયો ઉદયરાજ. ૧૭
- સર્જન સખ બુગ સરસ હે, બ્યાં લગ પર્યોં નકામ ;
હેમ હુતાસન પરબિયે, પિત્તલ નિકસત શામ. ૧૮.
- સજન દાગા પ્રેમકા, મતિ તોરો તુટ બય ;
તુટે પીછે સાંધિયે, ગાંઠ બીચ પર બય. ૧૯.
- સિંચ્યો તબ તરવર લયો, કાટયો તબ લયો આજ ;
તારે પણ બોળે નહીં, બાંહ્ય ગ્રહેકી લાજ. ૨૦.
- મીઠાં કૃણ આંબા તણાં, મીઠી સાકર સાર ;
મીઠી સહુથી ગરજ છે, નકી ચિત્તમાં ધાર. ૨૧.
- મોત થાય પણ મનવિષે, ભાવ્યા લોગ ગમેજ ;
જણતાં બયે જીવડો, (પણ) રામા રતિ રમેજ. ૨૨.
- જગમાં આજું છે નહીં, સંસારીને સુખ ;
એક પછી એક આવતું, અનુક્રમે અતિ દુઃખ ૨૩.
- સઘણી સ્થિતિ સુખમાં જશે, એમ નહીં તું ધાર ;
દમયંતી દાસી બની, પામી દુઃખ અપાર. ૨૪.
- નરતું ધર નારીવિના, કદિ શોભે ન લગાર ;
રામકૃણુ રામા વિના, મંદિર મિથ્યા ધાર. ૨૫.
- વિણુ મુડીના વણજમાં, કદિયે નાવે ખોટ ;
સોય લઈ દરજી સીવે, તેમાં શી છે ત્રોટ. ૨૬.

- सत्य मित्र संकट समे, अरस परस अेक रंग ;
 काथा युना पाननो, आवे अेकज रंग. २७.
- मनका कथा न कीजिये, मनहुे पछा हत ;
 लछ जेरत हरियाव मे, जय हाथसे छूट. २८.
- जहां नहीं जका पारभा, त्यां नहीं ताका काम ;
 घोषी गियारा क्या करे, 'रही' दिगंजरके गाम. २९.
- वकता श्रोता मूढपे, क्या कडे वाणी विलास ;
 हाव लाव त्रिया क्या करे, अंधपति के पास. ३०.
- आदमी पास आदमी आवत, नहीं आवत हीनकी पास ;
 सो हीन क्येां न पिछानिये, कहुत हुय जसुहास. ३१.
- ज्ञानीसेां ज्ञानी मिले, मिले नीचसेां नीच ;
 पानीसेां पानी मिले, मिले कीचमेां कीच. ३२.
- आशा तो सगकी लडी, काहुकी आश म लंग ;
 पारधी पाछो ना वले, भृगा भाणु म लग. ३३.
- चित्तसेां अतुराध घटे, घटे रुप गुणु ज्ञान ;
 वेद सहिन विद्या घटे, चित्त चित्त समान. ३४.
- चित्त भडी असागणी, घटमेां भेठी भाय ;
 रती रतीलर संचरे, तोला लरलर जय. ३५.
- अेक श्वासमेां जत डे, तीन लोक का मोल ;
 कहुना हुता सो कडु हिया, अण क्या जजडि डोल. ३६.
- श्वासे श्वासे रामकेा, वृथा श्वास मत जेय ;
 क्या जनेां धन श्वासकेां, आना डेय के मोय. ३७.
- भाया तो घरमेां रही, मुण्णमेां रहा गरास ;
 लानत डे डस जत्रकेां, हमका करे विश्वास. ३८.
- हरिजनतो हार्या लला, जतन हे संसार ;
 हारे सो हरि सरणा, जते जमकी लार. ३९.
- समन पर घर जय के, दुःख न रोधये डाय ;
 लरम गुमाधये आपना, वांट न शके सोय. ४०.
- सज्जन के घर जय के, दुःख रोधये धाय ;
 कारी लगे तो वांट ले, नहीं तो भारग हेत जताय. ४१.

- જે સંપત્ત અતિશે બઢે, કોય ન આપે ચિત્ત ;
 તેા એતા કબુ ન વિસારીએ, હુરિ આરિ અપનો મિત્ત. ૪૨.
- હુરિ સુમરે પ્રાછિત ઘટે, મિત્ર સુમરે જાય પીર ;
 આરિ સુમરે મેં તીન ગુન, બુદ્ધિ પ્રાક્રમ ને ધીર. ૪૩.
- વેતાં નીર રહે નિર્મળાં, બાંધ્યાં ગંદાં હોય ;
 સાધુ તેા રમતા ભલા, દાગ ન લાગે કોય. ૪૪.
- બાંધ્યાં નીર રહે નિર્મળાં, જે કહ્યુ ઘેરાં હોય ;
 સાધુ તેા સ્થિરતા ભલા, જે પરમારથ હોય. ૪૫.
- શીલ રતન સળતેં બડા, સખ રતનકી ખાન ;
 ચૌદ લોકકી સંપદા, રહી શીલમેં આન. ૪૬.
- કાયા તેા શોધી નહીં, શોધ્યા ચારે ખૂંટ ;
 કુબુદ્ધ બિલાડી કાઢતાં, ઘરમેં ગુસ ગયા ઊંટ. ૪૭.
- ચલા ચક્ષી કે રાજમેં, ભલા ભલી કરલે ;
 કર સાહેબકી બંદગી, ભૂખેકું કુછ દે. ૪૮.
- મનકી હારે હાર હે, મનકી છતેં છત ;
 પરિબ્રહ્મકેં પાછયે, સો મનહીકી પરતીત. ૪૯.
- ખેતર બગહે બડસલે, સલા બગડી ફૂડ ;
 ભક્તિ બગડી લાલચેં, જેમ કેસર પડી ધૂળ. ૫૦.
- સેજ મિલા સો દૂધ બરાબર, માંગ લિયા સો પાની ;
 ખૂંચ લિયા સો રક્ત બરાબર, ગોરખ બોલે વાણી. ૫૧.
- ચાર પહોર ધંધો કરે, ચાર પહોર રહે સોય ;
 રામ નામ ઘડી નાં લિયો, મુક્તિ કહાંસેં હોય. ૫૨.
- જપ માલા છાપા તિલક, સરે ન એકો કામ ;
 મન કાચે જાએ વૃથા, સાચે રાચે રામ. ૫૩.
- જ્યોં કાઠેકો ઘુન ખાત હે, હોય ન જાણે પીડ ;
 ચું ચિંતા ચિત્તમેં ભયે, બુદ્ધિ બળ ઘટત શરીર. ૫૪.
- સંસારી નિર્ધન દુઃખી, રાજા દુઃખી દળ ભંજતે ;
 વૃધકાળે વેશ્યા દુઃખી, જોગી દુઃખી ધન સંચતે. ૫૫.
- સંત બઢે પરમારથી, શીતળ ઉનકે અંગ ;
 તપત ખુબાવે આરકી દેદે અપનો રંગ. ૫૬.

- રામ રૂપિયા રોકા છે, ખરન્યા ખૂટત નાહી ;
લેતે દેતે નાં ઘટે, એમી ચીજ કોઈ નાહી. ૫૭.
- જનની જણુ તો હરિભગત, કાં દાતા કાં શૂર ;
નહિતો રહેજે વાંઝણી, મત ગુમાવે નૂર. ૫૮.
- રામ નામ સમશેર પકડલે, કૃષ્ણ કટારા ખાંધલિયા ;
દયા ધરમકી ઠાલ બનાકે, જમકા દ્વારા જીત લિયા. ૫૯.
- રામ નામ નિજ મંત્ર હૈ, સતગુરુ દિયો બતાય ;
ઐશ્વર્ય ખાવે પચ રહે, વાકી વેદનાં મિટ જાય. ૬૦.
- રામ નામ નિજ મંત્ર હૈ, રટિયે પ્રેમ લગાય ;
જળ મંગળ ધીરજ ધરે, કોટિ વિઘન મિટ જાય. ૬૧.
- સીતાપતિ રઘુનાથકે, નેક નમાયો શીશ ;
લંકાપુરકે બેસણો, શામ ક્રિયો બક્ષીસ. ૬૨.
- મેં જાણ્યું હરિ હૂર હય, હરિ હય હૃદયા માંય ;
આડી ત્રાટી કપટકી, તાસેં દીસત નાંય. ૬૩.
- અગન પલિતા રાજ દંડ, ચોર મુસ લે જાય ;
એતના દંડ દુનિયા સહે, ધર્મ દંડ સહ્યો ન જાય. ૬૪.
- નાચે કૂદે તોડે તાન, તેનું દુનિયા રાખે માન ;
ભજન કરે ભાવથી જાણુ, તેને ન મળે પૂરું ધાન ૬૫.
- લોભ પાપકો મૂળ છે, નર્ક મૂળ અભિમાન ;
જે તરનેકેં ચાહો તો, છોડ લોભ અભિમાન. ૬૬.
- સાધુ ભૂખે ભાવકે, અન્નકે ભૂખે નાંહિ ;
જે સાધુ અન્નકે ભૂખે, વોહી સાધુ નાંહિ. ૬૭.
- કરણી કરે ભેડકી, ચલે હંસકી ચાલ ;
પુછડાં પકડે શિયાળકા, કિસ બિધિ ઉતરે પાર. ૬૮.
- માલા બનાઈ કાષ્ટકી, બિચમેં ડાલ્યા સૂત્ર ;
માલા બિચારી કયા કરે, જપનેવાલા કપૂત. ૬૯.
- પ્રાહ્મણુ ભયે તો કયા ભયે, ગલેમેં ડાલા સૂત્ર ;
આત્મજ્ઞાનકી ખબર નહિ, ભયે શમશાનકા ભૂત. ૭૦.
- પરનારી ઝેરી છુરી, મતી લગાવો અંગ ;
દશ શીશ રાવણુ કે, ગયે પરનારીકે સંગ. ૭૧.

- જે સંપત અતિશે બઢે, કોય ન આપે ચિત્ત ;
 તે એતા કબુ ન વિસારીએ, હરિ અરિ અપનો મિત્ત ૪૨.
- હરિ સુમરે પ્રાછિત ઘટે, મિત્ર સુમરે જાય પીર ;
 અરિ સુમરે મેં તીન ગુન, બુદ્ધિ પ્રાક્રમ ને ધીર. ૪૩.
- વેતાં નીર રહે નિર્મળાં, બાંધ્યાં ગંદાં હોય ;
 સાધુ તે રમતા લલા, દાગ ન લાગે કોય. ૪૪.
- બાંધ્યાં નીર રહે નિર્મળાં, જે કછુ ઘેરાં હોય ;
 સાધુ તે સ્થિરતા લલા, જે પરમારથ હોય. ૪૫.
- શીલ રતન સખતેં બડા, સખ રતનકી ખાન ;
 યૌદ્ધ લોકકી સંપદા, રહી શીલમેં આન. ૪૬.
- કાયા તે શોધી નહીં, શોધ્યા ચારે ખૂંટ ;
 કુબુદ્ધ બિલાડી કાઠતાં, ઘરમેં ગુસ ગયા ઊંટ. ૪૭.
- ચલા ચઢી કે રાજમેં, લલા લલી કરલે ;
 કર સાહેબકી બંદગી, ભૂખેકું કુછ દે. ૪૮.
- મનકી હારે હાર હે, મનકી છતેં છત ;
 પરિબ્રહ્મકેં પાછયે, સો મનહીકી પરતીત. ૪૯.
- ખેતર બગડે ખડસલે, સભા બગડી ફૂડ ;
 ભક્તિ બગડી લાલચેં, જેમ કેસર પડી ધૂળ. ૫૦.
- સેજ મિલા સો દૂધ બરાબર, માંગ લિયા સો પાની ;
 ખૂંચ લિયા સો રક્ત બરાબર, ગોરખ બોત્રે વાણી. ૫૧.
- ચાર પહોર ધંધો કરે, ચાર પહોર રહે સોય ;
 રામ નામ ઘડી નાં લિયો, મુક્તિ કહાંસેં હોય. ૫૨.
- જપ માલા છાપા તિલક, સરે ન એકો કામ ;
 મન કાચે જાચે વૃથા, સાચે રાચે રામ. ૫૩.
- જ્યેં કાઠકો ઘુન ખાત હે, હોય ન જાણે પીડ ;
 યું ચિંતા ચિત્તમેં લયે, બુદ્ધિ બળ ઘટત શરીર. ૫૪.
- સંસારી નિર્ધન દુઃખી, રાજ દુઃખી દળ ભંજતે ;
 વૃધકાળે વેશ્યા દુઃખી, જોગી દુઃખી ધન સંચતે. ૫૫.
- સંત બડે પરમારથી, શીતળ ઉનકે અંગ ;
 તપત ખુબાવે ઓરકી દેદે અપનો રંગ. ૫૬.

- અતિ ભલા નહીં ખોલના, અતિ ભલા નહીં ચૂપ ;
 અતિ ભલા નહીં ખરસના, અતિ ભલા નહીં ધૂપ. ૮૭.
- ધીરે ધીરે રાવતાં, ધીરે સખ કુછ હોય ;
 માલી સીંચે સોગનાં, રૂતુ ઘિન ક્લ ન હોય. ૮૮.
- ઘોછે નરકે પેટમેં, રહે ન ચોટી ખાત ;
 પાવશેર કે પાત્રમેં, કેસેં શેર સમાય. ૮૯.
- ભક્તિ એસી કીજિયે, જેસો ટંકણખાર ;
 આપ જલેપર રિજવે, ભાંગ્યાં સાંધે હાડ. ૯૦.
- મોહ નહી વિકાળ હે, કોય ન ઉતરે પાર ;
 જે ઉતરતહિં પ્રારસો, રહે વૈકુંઠ મુખર. ૯૧.
- રામ નામકે કારણે, સખ ધન ડાલો ખોય ;
 મૂરખ જાને ગિર પર્યો, દિન દિન દૂણો હોય. ૯૨.
- સાધ મિલે સાહેબ મિલે, અંતર રહી ન રેખ ;
 મનસા વાચા કરમણા, સાધુ સાહેબ એક. ૯૩.
- ગુરુ લોભી શિષ ભાલચી, દોનું જેલે દાવ ;
 દોનોં ખૂડેં ખાપડે, “સો” એક પત્થરકી નાવ. ૯૪.
- શામ નામ આધી રતી, કોટિક પાપ પહાડ ;
 બલિહારી વા નામકી, પાપ પરે સખ છાર. ૯૫.
- નારી નાગન એસી સધ, દોનુ તરકસેં ખાય ;
 જીવતે જીવકો ધન હરે, મુવે નરક લે જાય. ૯૬.
- નારી સખ નઠારી મત કહો, કોઇતો રતનકી ખાન ;
 નારીસેં નર ઉપના, ધ્રુવ પ્રહ્લાદ સમાન. ૯૭.
- નિંઘા હુમારી જે કરે, મિત્ર હુમારા સોય ;
 સાખુ લેવે ગાંઠકા, મેલ હુમારા ધોય. ૯૮.
- કપટી મિત્ર ન કીજિયે, અંતપેઠ ખુદ્ધિ લેત ;
 આગેં રાહ બતાયકે, પીછે ઘોડા દેત. ૯૯.
- કળીર સોતે સોતે કયા કરે, ઉઠકે રામ સંભાર ;
 એકદિન એસેં જાય ગો, લંબે પાંઉં પસાર. ૧૦૦.
- જ્ઞાનકા લક્ષણુ ધ્યાન હે, ધ્યાનકા લક્ષણુ ત્યાગ ;
 ત્યાગકા લક્ષણુ શાન્તિ તપ, તો જાણો વિમળ વૈરાગ. ૧૦૧.

- संज्ञनसें संज्ञन मिले, " तो " होवे हो हो जात ;
 गद्धासें गद्धा मिले, " तो " भावे हो हो जात. ७२.
- ज्ज ज्जमें निशिद्धिन वसे, सो तामें परवीन ;
 सरिता गज्जों ले चली, उलटा चाले भीन. ७३.
- ज्जतने तारे गजनमें, उतने शत्रु होय ;
 कृपा होय श्री रामकी, गाल न उभाडे होय. ७४.
- आशा तो राम नामकी, हूँ आश निराश ;
 नदी किनारे घर करे, कही न भारे व्यास. ७५.
- मनको कही न कीजिये, मन ज्यों ल्यां ले जय ;
 पणु मनको ऐसेो मारिये, " के " टूक टूक हो जय. ७६.
- लक्ष्मी कहे में नित नवी, केनी न पूरी आश ;
 कितने सिंहासन अक गये, कितने गये निराश. ७७.
- साडेण के दरबारमें, सायेके शिरपाव ;
 जूठा तमाचा जायगा, क्या रंक क्या राव. ७८.
- आसाकी कर समरणी, अजपाके कर जप ;
 परम तत्त्वको ध्यानपर, सोहुं आपो आप. ७९.
- संज्ञनसें संज्ञन मिले, ज्यों अंहनमें कपूर ;
 दुरिजनकों दुरिजनमिले, ज्यों लांगमें धतूर. ८०.
- पूरवके लोक च्छातेथें, न्याय धर्म हर नाम :
 अणके लोक आहत हे, कामनी युगली दाम. ८१.
- पाव पलककी भयर नहीं, करे कालकी जात ;
 ज्जवके पर जम इरत हे, ज्यों तेतरपर जाज. ८२.
- पापीसें धन होत हे, पापीसें धन जात ;
 वरस गारमें तेरमें, जडा मूलसें जात. ८३.
- दुःखमें सण हरिकों लजे, सुखमें लजे न होय ;
 जे सुखमें हरिकों लजे, तो दुःख कायकों होय. ८४.
- जे भति पीछे उपजे, सो भति आगे होय ;
 राम कहे लज्जमन सुनो, कारण णिणुसे न होय. ८५.
- आग लगी जत अउमें, जल जल पडे अंगार ;
 जे नव होते संत तो, जल भरता संसार. ८६.

- अति लला नहीं भोलना, अति लला नहीं रूप ;
 अति लला नहीं भरसना, अति लला नहीं धूप. ८७.
- धीरे धीरे रावतां, धीरे सभ कुछ डोय ;
 मादी सींचे सोगनां, इतु णिन इल न डोय. ८८.
- ओछे नरके पेटमें, रडे न मोटी णात ;
 पावशेर के पात्रमें, कुसें शेर सभाय. ८९.
- लज्जित ओसी डीजिये, जेसो टंकणुआर ;
 आप जलेपर रिजवे, सांग्यां सांधे हाड. ९०.
- मोड नदी विक्राण डे, डोय न उतरे पार ;
 जे उतरतडिं पारसो, रडे वैकुंठ मुजर. ९१.
- राम नामके कारणे, सभ धन डालो जेय ;
 मूरभ जने गिर पर्यो, दिन दिन हूणो डोय. ९२.
- साध मिले साडेण मिले, अंतर रही न देण ;
 मनसा वाया करमणा, साधु साडेण ओक. ९३.
- गुरु दोषी शिष लादयी, होनुं जेदे हाव ;
 होनों भूडे णापडे, "सो" ओक पत्थरकी नाव. ९४.
- शाम नाम आधी रती, डोटिक पाप पहाड ;
 भलिहारी वा नामकी, पाप परे सभ छार. ९५.
- नारी नागन ओसी लध, होनु तरइसें आय ;
 जवते जवके धन हुरे, भुवे नरक ले जय. ९६.
- नारी सभ नहारी मत डडो, डोछतो रतनकी णान ;
 नारीसें नर उपना, ध्रुव प्रह्लाद समान. ९७.
- निंधा हुमारी जे करे, मित्र हुमारा सोय ;
 साणु देवे गांठका, मेल हुमारा घाय. ९८.
- कपटी मित्र न डीजिये, अंतपेठ भुद्धि लेत ;
 आगे राड अतायके, पीछे घोका हेत. ९९.
- कपीर सोते सोते क्या करे, उठके राम संभार ;
 ओकदिन ओसें जय गो, लंजे पांठ पसार. १००.
- ज्ञानका लक्षणु ध्यान डे, ध्यानका लक्षणु त्याग ;
 त्यागका लक्षणु शान्ति तप, तो जणो विमण वैराग. १०१.

- જુહાર જુહાર વણિક કહે, ન જાણે જુહાર કા ભેદ ;
ભેદ જાણે ખિન રહત હે, આઠો પહાર ખડુ ખેદ. ૧૦૨.
- જજમેં જગદીશ હય, હહામેં હરિ સાર ;
રસમેં રામ રમ રહ્યો, તાકા નામ જુહાર. ૧૦૩.
- મેંમેં ગુણ કષ્ટ હે નહીં, તુમ ગુણ ભરે હો આજ ;
ગુણ અવગુન ન વિચારિયે, પ્રભુ બાંધ્ય ગ્રહેકી લાજ. ૧૦૪.
- સંત મિલનકેં બાંધ્યે, તજ માયા અભિમાન ;
જ્યેં જ્યેં પગ આગેં ધરે, કોટિક યજ્ઞ સમાન. ૧૦૫.
- સાખી શષ્ટ ખડુ સુણ્યા, મિથ્યા ન મનકા દાગ ;
સંગત થકી ન સુધર્યો, તાકા બડા અભાગ. ૧૦૬.
- સંગત ખિચારી કયા કરે, હુકયા ભયા કઠોર ;
નવનેજા પાણી ચડે, પત્થર ન ભીંજે કોર. ૧૦૭.
- ભલા ભવ ન વિસરે, નગુણા ચડે ન ચિત્ત ;
કાલી બિન કુમાણસો, (તેને) ન ચડે દૂલ્લે રંગ. ૧૦૮.
- માખી ચંદન પરહરે, દુર્ગંધ હોય ત્યાં જાય ;
મૂરખ ને ભક્તિ ન ભાવે, ઉંચે કાં ઉઠી જાય. ૧૦૯.
- સખ નદી ગંગા વહે, સખ પત્થર શાલિગ્રામ ;
સખ વનસ્પતિ હય તુલસી, બકે હુદયે રામ. ૧૧૦.
- પ્રીતિ જગતમાં ગુપ્ત હે, મુખસેં કહી ન જાય ;
મેંદી કેરે પાનમેં, લાલી રહી છુપાય. ૧૧૧.
- સ્વામી થાવું સહેજ છે, દુર્લભ થાવું દાસ ;
ચરી જાય વન ગાડુરી, બિન તણી શી આશ. ૧૧૨.
- આમ્ર તરૂ રૂપ સંત છે, કૂલી કૂલે પર કાજ ;
પત્થર મારે તોય પણ, દેતે કલ સુખ સાજ. ૧૧૩.
- તેહ સુબાણુ ગુરુ રામ સમ, નહીં વિષમતા લેશ ;
તેની કૃપા કટાક્ષથી, ટળે કઠિન સહુ કલેશ. ૧૧૪.
- ગુરુ બોધ સમજે સુણે, લોગવી લે નિજ લોગ ;
ગુરુ કથન સમ કૃતિ કરે, ભાગે ભવના રોગ. ૧૧૫.
- રહું શરન તે રામને, જે દેની સુખ રૂપ ;
એ અનુગ્રહ ઉદયથી, નાસે ભ્રમ તમ કૂપ. ૧૧૬.

- જલ ઉપજે નલ ભૂમિમાં, પ્રગટે વળી પાતાળ ;
 નહીં જન્મ નહીં મરણ પણ, સમજે સુમતિ રસાળ. ૧૧૭.
- સંગ દોષથી જળ બુવો, મધુ, મદિરા, મકરંદ ;
 ગુરુ ગમથી, પેષે પ્રગટ, પૂરણ પરમાનંદ. ૧૧૮.
- સરવર સાગર કૂપનું; જળ જોતાં છે એક ;
 પ્રભુ પણ પોતે એક છે, ઉપાધિથી અનેક. ૧૧૯.
- નાના ગુણથી સુકત જીવ, પ્રગટ સમય પર થાય ;
 સમજે જે ગુરુ જ્ઞાનથી, વણ સમજે ભરમાય. ૧૨૦.
- કરમ કરે તે ભોગવે, નહીં અવર નિરધાર ;
 જે દીધું તે પામશે, વાળ્યું તે લણનાર. ૧૨૧.
- નામ સ્વરૂપ જે ઓળખે, પામે પદ તો સંત ;
 જનમ મરણ નહીં તેહને, શોભા અમાળ અનંત. ૧૨૨.
- કે'વા સુણવામાં સગુણ, જોતાં નિરગુણ રૂપ ;
 જીવ ચરાચર એક છે, જોતાં ભિન્ન સ્વરૂપ. ૧૨૩.
- રામ તણી ઓળખ વિના, મટે ન મનની દોડ ;
 વૃથા જનમ હારી ગયો, ધરી અવરમાં કોડ. ૧૨૪.
- ભટકી અટક્યો ભવ વિષે, નહીં હોત શુભ જ્ઞાન ;
 તેથી ગુરુ ઉપદેશ વિણ, ભૂત્રી ભમે નિદાન. ૧૨૫.
- કરે જેમ વણઝારનો, પોઠી દેશો દેશ ;
 ખાંડ વહી ખડ ખાય તે, વિના ગુરુ ઉપદેશ. ૧૨૬.
- કામ, ક્રોધ, મદ, લોભની, જ્યાં લગી મનમાં ખાણ ;
 કાં પડિત કાં મૂરખો, ખેહુ એક સમાન. ૧૨૭.
- મનની વ્યાધિ, કુવાસના, સદગુરુ વૈદ સમાન ;
 ગુરુ વચન બળ વિમળથી, રોગ ન રહે નિદાન. ૧૨૮.
- જીભ ન ચલાવો ક્રોધથી, ભલી તથી તરવાર ;
 મધુર વચનમાં હિત વસે, વહજે કરી વિચાર. ૧૨૯.
- એક ભરોસે રામકે, કિયે પાપ ભર મોટ ;
 જેસે નારી કુનારિકાં, બડે ખસમકી ઓટ. ૧૩૦.
- માયા મૂઠ્ઠાં ન મન મુવા, મર મર ગયે શરીર ;
 આશા તૃણનાં મુઠ્ઠાં, કહુ ગયે દાસ કપીર. ૧૩૧.

- कपीरा कपीरा क्या करौ, जोन्ने आप शरीर ;
पांच धन्त्रीय षश करौ, आपही दास कपीर. १३२.
- राम नामकी औषधी, षरी नीतसें आय ;
अंग पीडा आपे नही, महा रोग भट जय. १३३.
- राम अरोंजे भैठके, सणका मुजरा लेत ;
जेसी अनकी याकरी, तेसा तिनकें हेत १३४.
- राम राम सहुको कहे, हिल सत कहे न कोय ;
अेक वार हिल सत कहे, कोटि यज्ञ इल होय १३५.
- सरोवर तरुवर संत जन, योथा वरसे मेह ;
परभारथके कारणे, यारों धरी हुय देह. १३६.
- अवन जेवन राज धन, अविचण रहे न कोय ;
जे दिन जय सत संगमे, अवनका इण सोय. १३७.
- काल करे सो आज कर, आज करे सो अण ;
अवसर भीते जत हे, केर करेगो कण. १३८.
- जुगमे अवन अदप हे, ज्युं भीजली धनभांय ;
समजु होय सो समजले, पल यमके पल नांय. १३९.
- जेसी नीत हुराममे, वेसी हुरसें होय ;
यला जय वैकुंठमे, पला न पकडे कोय. १४०.
- राम लज्जे प्राणिया, पछी लज्जे नांदि ;
काया थारो जजरी, भेहुं रहेवाशे नांदि. १४१.
- लभना पडना छोड हे, हो जातां रभ ले ;
कर साहेजकी अंहगी, लूजेकें कछु हे. १४२.
- कहा करिये कहां जधिये, थारे अवन काज ;
छांड छांड सभ जत हे, देह, गेह, धन, राज. १४३.
- तीन दिनको अवनो, जेसे स्वपन विलास ;
तापर भाग लगायके, इल आपनकी आश. १४४.
- लोजन मैथुनकी कथा, करत लुगाध लोग ;
ताकी जात न करत हे, अत हीने सभ लोग. १४५.
- वालमीक तुलसी लये, योधे सूर शरीर ;
जनक विदेही नानक लये, सुभदेव लये कपीर. १४६.

- સંત ખીજ પલટે નહીં, જો જુગ જાય અનંત ;
 ઊંચ નીચ ઘર અવતરે, તોય સંતકો સંત. ૧૪૭.
- સંત સતાપન જાત હે, ધર્મ રાજ અરૂ વંશ ;
 તીનો ટીલે નાં રહ્યા, કૌરવ, રાવણ, કંસ. ૧૪૮.
- રામ સરીખા શેઠિયા, ગુરુ સરીખા બાપ ;
 લેખ ધરી ભૂખેં મરે, પૂર્વ જન્મકે પાપ. ૧૪૯.
- ગુરુ ગોવિંદ દોનું ખડે, કિસકું લાગોં પાય ;
 બલિહારી ગુરુ દેવકી, (જીવ) ગોવિંદ દિયા બતાય. ૧૫૦.
- રામ નામ તો રતન હે, જીવ જતન કરી રાખ ;
 જખહિં પડેગી સંકટી, તખ રાખે રઘુનાથ. ૧૫૧.
- ગુણવંતા ગંભીર નર, દયાવાન દાતાર ;
 અંતકાળ તક નાં તબે, ધીર ધર્મ ઉપકાર. ૧૫૨.
- ભૂતવાત ચિંતવે નહીં, નાહીં લવિધ્ય વિચાર ;
 વસ્તમાનમેં મગન રહે, જ્ઞાની સો નિરધાર. ૧૫૩.
- સ્થિતિ સરવદા રહત હય, જ્ઞાનીકો ગંભીર ;
 જાનત વાક્ય મરમકો, તત સમાન શૂરવીર. ૧૫૪.
- શૂરવીરતાકોં કરત, સાધુ સંત પુકાર ;
 કટાક્ષ બાણો સેં બચે, વનિતા કે મન માર. ૧૫૫.
- મન મારનકી ઐષધી, સતગુરુ દેત બતાય ;
 ધનિષ્ઠત પરમાનંદકોં, સો ગુરુ શરણે જાય. ૧૫૬.
- જેસી મીંડી લગત હય, ગ્રામ કથાકી ખ્યાત ;
 અયસી લાગે હરિ કથા, તો તરવો કેતિક બાત. ૧૫૭.
- સખકે ગુરુ સખકે ધની, સખકે સરજન હાર ;
 તાકોં કયોં ન સંભારિયે, ભવ જળ તારણ હાર. ૧૫૮.
- બહુત પુન્યકર મિલત હય, જ્ઞાનીકો સંગ આય ;
 સખ અંથનકો તત્ત્વ સો, પલમેં દેત બતાય. ૧૫૯.
- મિત્ર, પુત્ર, ધન, કામની, જયસે ખ્યારી તોય ;
 તેસેં ખ્યારે હરિ લગે, ચાતેં ભક્ષિત ન કોય. ૧૬૦.
- જખ મિટેગી જગ બારતા, તામેં તન મન દેત ;
 પરમેશ્વરકી બાતકોં, દમડી શેર ન લેત. ૧૬૧.

- લાજ્જત હુય હરિ નામસેં, સોધ ખડો નિર્લજ્જ ;
 મારત વારહોં વાર જમ, તાકી લગી ન લજ્જ. ૧૧૬૨.
- તીરથસેં ફલ એક હુય, સંત મિલે ફલ ચાર ;
 સદ્ગુરુ મિલે અનેક ફલ, કરતહિં કબીર ખિચાર. ૧૧૬૩.
- રામકૃષ્ણુ સમ કોન હુય, ઉન ગુરુ સેવા કીન ;
 તીન લોક તારન તરન, સો ગુરુ નિકટાધીન. ૧૧૬૪.
- જગો લોકો મત સુવો, નહીં કરો નીંદસેં ખ્યાર ;
 જેસો સુપનો રેનકો, તેસો યહુ સંસાર. ૧૧૬૫.
- મન જાનત મેં કરત હોં, કરને વાલા કોય ;
 આદર્યાં અધવચ રહે, હરિ કરે સો હોય. ૧૧૬૬.
- મુરદેકોં હરિ દેત હુય, કપડા કાણ રૂ આગ ;
 જીવન નર ચિંતા કરે, વાસો ખડો અભાગ. ૧૧૬૭.
- એક સંધે સળ સંધે, સળ સાંધે સળ જાય ;
 રામ રામ યહુ રટનતેં, રામરૂપ બન જાય. ૧૧૬૮.
- મેરો ચિંત્યો હોત નાંધ, કાય કરોં મેં ચિંત ;
 હરકો ચિંત્યો હુર કરે, તાપર રહો નિચિંત. ૧૧૬૯.
- ચાતુરકોં ચિંતા ઘણી, નહીં મૂરખકોં લાજ ;
 સર અવસર જાને નહીં, પેટ ભરનસેં કાજ. ૧૧૭૦.
- લઘુતામેં પ્રભુતા બસે, પ્રભુતાસેં પ્રભુ દૂર ;
 કીડી મિસરી ચુન લે, હાથી કટકત ધૂર, ૧૧૭૧.
- હરિજનકી કરૂણા ખુરી, ભલો સંતકો તાસ ;
 જળ સૂરજ ગરમી કરે, તળ બરસનકી આશ. ૧૧૭૨.
- રાગ વિના ગાયન વૃથા, વૃથા શક્તિવિણુ રીસ ;
 માનવી જન્મ વૃથા ઘણો, જો ન લજ્જયા જગદીશ. ૧૧૭૩.
- દીપ વૃથા દિવસ વિષે, વૃથા દૂધ વિણુ ગાય ;
 તેમ કૃષ્ણભક્તિ વિના, વૃથા શોભતી કાય. ૧૧૭૪.
- જળ જાગે તળ રામ જપ, સોવત રામ સંભાર ;
 ઉઠત ઊઠત આસમા, ચાલત રામ ચિતાર. ૧૧૭૫.
- રામ રામ કહતે રહો, જળલગ ઘટમેં પ્રાન ;
 કબહુ દીન દયાળકોં, ભુનક પરેગી કાન. ૧૧૭૬.

- રામ રામ જપ રદયમાં, આલસ મ કર અજાણુ ;
 જોતું ગુણ જાણે નહીં, “તો” પ્રીછો વેદ પુરાણુ. ૧૭૭.
- નામે પાતક છૂટશે, નામે નાશે રોગ ;
 નામ સમાન ન કોય છે, તપ તીરથ વ્રત જોગ. ૧૭૮.
- સંત કરે નહીં ચાકરી, અબધૂત કરે ન કામ ;
 શાસ્ત્ર પુકારી કહત હે, સળકા દાતા રામ. ૧૭૯.
- રામ નામકી લુટ હૈ, લુટ સકે તો લૂટ ;
 ફેર પીછે પસતાયગો, પ્રાન જયગો છૂટ. ૧૮૦.
- માલા તો કરમેં ફિરે, ફરે જીલ મુખ માંય ;
 મનવો તો ગ્રહું દિશિ ફરે, એસો સુમરન નાંય. ૧૮૧.
- સુમરનં એસો કીજિયે, ખરે નિશાને ચોટ ;
 સુમરન એસા કીજિયે, જિહવા હલે ન હોઠ. ૧૮૨.
- સંત મિલનકોં જાધયે, તજ માયા અભિમાન ;
 જ્યોં જ્યોં પગ આગેં પડે, ત્યોં ત્યોં જગન સમાન. ૧૮૩.
- સંત ગઠે પરમારથી, શીતળ ઉસકે અંગ ;
 તપત ખુઝાવે ઓરકી, દેદે અપનો રંગ. ૧૮૪.
- ખંધેસોં ખંધ્યા મિલે, છૂટે કોન ઉપાય ;
 સંગત કીજે નિરખંધકી, પલમેં દેત છોડાય. ૧૮૫.
- આસન મારે કયા લયા, જળલગ મરી ન આસ ;
 જ્યોં ઘાણીકે બેલકોં, ઘરમે કોસ પચાસ. ૧૮૬.
- મનકો મંજન ભજન હે, તનકો મંજન નીર ;
 ગૃહકો મંજન ઇસતરી, દુઃખ ભંજન રઘુવીર. ૧૮૭.
- મનકી હારે હાર હે, મનકી જીતે જીત ;
 પરિબ્રહ્મકો પાધયે, મનહીકી પરતીત. ૧૮૮.
- મરદો ઔષધ મર્ણુકા, હૈ નહિ કિનકે હાથ ;
 રાવણુ હરણાકંસ સળ, ગયે કાલકે સાથ. ૧૮૯.
- તાડે નગારા કાલકા, સળ આલમકે શીશ ;
 કાલ કળહી નહિ છોરહીં, જખ્યા વિના જગદીશ. ૧૯૦.

लाजत हय हरि नामसें, सोध 'जडो निर्लज्ज ; मारत वारही वार जम, ताकी लगी न लज्ज.	११६२.
तीरथसें इल अेक हय, संत मिले इल चार ; सहगुरु मिले अनेक इल, करतहिं कपीर भियार.	११६३.
रामकृष्णु सम डोन हय, उन गुरु सेवा डीन ; तीन लोक तारन तरन, सो गुरु निकटाधीन.	११६४.
जगो लोको मत सुवो, नहीं करे नीदसें चार ; जेसो सुपनो रेनडो, तेसो यह संसार.	११६५.
मन जनत में करत डों, करने वाला डाय ; आहर्षी अधवय रहे, हरि करे सो डाय.	११६६.
मुरहेडों हरि हेत हय, कपडा काष्ट इ आग ; जवन नर चिंता करे, वासो जडो अलाग.	११६७.
अेक संधे सण संधे, सण सांधे सण जय ; राम राम यह रटनतें, रामरूप जन जय.	११६८.
मेरो चिंत्यो होत नांध, काय करे में चिंत ; हरडेो चिंत्यो हर करे, तापर रहेो निचिंत.	११६९.
यातुरडेो चिंता घण्ठी, नहीं मूरजडेो लाज ; सर अवसर जाने नहीं, पेट लरनसें काज.	११७०.
लघुतासें प्रभुता भसे, प्रभुतासें प्रभु हर ; डीडी भिसरी चुन ले, हाथी इटकत धूर,	११७१.
हरिजनकी कइया भुरी, लडो संतडेो तास ; जज सूरज गरभी करे, तज भरसनकी आश.	११७२.
राग विना गायन वृथा, वृथा शकितविष्णु रीस ; भानवी जन्म वृथा घण्ठी, जो न लज्ज्या जगदीश.	११७३.
दीप वृथा हिवस विषे, वृथा हूध विष्णु गाय ; तेम कृष्णलकित विना, वृथा शोलाती काय.	११७४.
जज जगो तज राम जय, सोवत राम संसार ; ठठत ठठत आसमा, आलत राम चितार.	११७५.
राम राम कहते रहेो, जजलग घटमें प्रान ; कणहु हीन ह्याणडेो, लुनक परेगी जान.	११७६.

शुद्धि-वृद्धि पत्र.

पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध	पृष्ठ	पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध
४	अमल	अमर	४६	१६	लजमें	लजन
२१	चित्त*	चित्त	४८	२२	कहुतहुय	कहुत
७	निद्धि*	निधि	५०	१६	तुंज	तुज
२२	णिनंती*	णिनति	६१	१५	तुंज	तुज
१	धंद्रिको	धंद्रको	६४	२८	मणपुं	देवनेमण
१६	हुसु	हुसे	६७	२०	भेशीने*	भेशी
५	हीसेरे	हीसेछेरे	६८	१२	चित्तणनमे	चित्तण
२०	तुरतनी	तुरतनी	७१	१५	नाशा*	नासा
२३	पाप	पापने	७२	१२	पह ६	पह ६
१२	करो	करो				राग गो.
२४	धडा	धडा	७६	२	झाते	झाते
१४	क्षलुं*	क्षलु	८०	५	वेणु	वेणु
८	भृतक	भृतक	८०	१८	गभिलियेना.	गभिलियेना
२२	ठ्यार्येरे*	ठ्यार्येरे	८२	२६	वरसे	वरसे
१७	पह १	पह १	८४	१	जेश	जेश
		राग परज	८४	१	पोमलिये	प्रेमलिये
१३	किकर*	किकर	८४	३	सधणां	सधणी
१६	गल	गल	८७	१५	जंभा	जंभा
५	सवाय	सवाया	८८	६	तनुं*	तनु
२५	नही*	नही	९०	४	धेवरन	धेवरने
२	भुगमे	भुगमे	९१	१४	कटको	कटको
४	दिलका*	दिलका	९२	१७	पिड	पिड
२६	भिना	जलभिना	९४	५	भिनाश	भिनासा
६	अहार	अधार	९४	२३	भारा	करही सदा

ક્રમ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ	પૃષ્ઠ	પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૦	કહે	કહેતે	૨૮૩	૧૫	નિશ	દિન
૧	પરારી	પરોરી	૨૮૫	૧૫	ચિત્ર	ચિત્ત
૨	દ્રગ*	દૃગ	૨૯૪	૨૫	પ્રમ	પ્રેમ
૩	ગ્રહ*	ગૃહ	૨૯૬	૫	શ્રીકૃષ્ણ કહે	શ્રીકૃષ્ણ કહે(૨)
૪	કૃયોં	કૃયોં	૨૯૬	૫	મરી	મેરી
૫	કેહીરે	પહિરે	૩૦૦	૮	નાણી	બાણી
૬	હંહ*	દંહ	૩૦૪	૧૩	શ્યામ	શ્યામા
૭	હંહક	દંહક	૩૦૯	૧૧	વૈકુંઠનાથ*	વૈકુંઠનાથ
૮	કેસ*	કેશ	૩૧૦	૨૨	વાર	વારનંદકુમાર
૯	રખા	ખરા	૩૧૧	૧૮	મુસક	મૂપક
૧૦	બગ	બય	"	૨૨	પુત્રીને	પુત્રનં
૧૧	સુદ્ધિ*	શુદ્ધિ	૩૧૩	૨	તરિયે	કરિયે
૧૨	રાજ્ય	રાજ્ય	૩૨૧	૧૯	ભીતં	ભીંત
૧૩	બાલક	બાલક કહાંકે	૩૨૪	૧૩	બતાયે	બતાયો
૧૪	બાસે	બાયે	૩૨૯	૧૩	ગમયો	ગમાયો
૧૫	પુરના	પુરાના	"	૨૦	બુવે	બૂઠે
૧૬	વગ	વય	૩૩૪	૧૨	વાણીપૂછે	વાગીપહે
૧૭	સાદર	સાદર	૩૪૧	૧૮	રાગએજ	રાગઆશા
૧૮	પુનિ	પુનિપુનિ	૩૪૫	૯	શ્રુતિ	શ્રુતિ
૧૯	બુલાઈ	બુલાઈ	૩૪૮	૬	ભર્મતે	ભ્રમતે
૨૦	સાધુ	સાધુ	"	૧૯	ગમ	અગમ
૨૧	ધમ	ધર્મ	૩૫૦	૬	કેસ	કેસે
૨૨	ધરો	ધર્યો	"	૨૬	લાલી	લીલા
૨૩	ખાસો	ખાશો	૩૫૬	૯	શીખીરે	શીખીરે
૨૪	સીર	શિર	૩૬૧	૬	કહેર	કહેરે
૨૫	કાંકણુ	કાંકણુ	૩૬૨	૧૨	પદ ૪૭	પદ ૪૭ રાગએજ
૨૬	ટને	ટળે તેને	૩૬૩	૧	પદ ૪૮	પદ ૪૮ રાગએજ
૨૭	અમર	અમર	"	૧૫	સગે	સંગે
૨૮	શ્યામ	શ્યામશ્યામ	૩૬૬	૨૦	દ્રેત	દ્રેત

पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध	पृष्ठ	पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध
८	अवस्ता	अवस्था	१४३	२३	वर	वेर
२८	हुरि	के हुरि	१४७	१	दास	सदा
२४	गध	लाज गध	१५४	१६	मुभ	सुभ
२१	सभ	समान	१५६	८	वनावास	वनवास
६	भूषण	भूषण	१५	१६	जे	जेध
१७	पछी वृद्धिः—		१५७	२४	करे	कुरे
के पुच्छ	अंघाय लंक सभ नारी		१५७	२३	देश*	देष
२	जेय	जे	१६०	१०	अति	जयोति अति
२७	कमित	कुमति	१६०	२२	सर्ध	सर्व
१०	दानवाने	दानवाने	१६१	४	पास*	पाश
२७	भुधवाननी.	भुधवाननीर	१६८	१८	भुकुं	भूकुं भूकुं
२८	हुलाश	हुद्लास	१६६	१	द्रष्टि*	दृष्टि
११	जगदेश	जगदेव	१७०	१	सपथ	शपथ
२३	भानुं	भानु	१७४	६	धिक्क धिक्क*	धिक् धिक्
१६	भरी	भरीभरी	१७७	२०	हुरिने।	हुरिमां हुरिना
१३	ग्रहस्थ	गृहस्थ	१७८	२	पामी	पापी
१३	विद्यामान	विद्यमान	१८१	११	तार	तारे
१८	तर्हि	नर्हि	१८३	७	छोटम	छोटम कडे
१६	शुद्धित	सुद्धित	१८५	५	अनंग	अनंत
११	शशि	शशि	१९०	१५	यड	जड
४	लाध	लासेलाध	१९३	२१	नार	नाज
१६	घाढी*	गाढी	१९६	१८	कायणीना	कायणाकायणीना
५	सुभ	सुभ	२००	२२	द्रढ*	दृढ
८	चरन	धर्यो चरन	२०५	६	डे	कडे
८	कृष्ण	कृष्ण कुंवर	२०५	१८	उद्धरसे*	उद्धरसे
६	आलो	आवो	२०६	२७	गुर	व्यास गुर
४	अंदाणनडी*	अंदाणनडी	२०७	१६	अनथ	अनर्थ
०	भोजत	भोजतभोजत	२०७	२१	गृत	घृत
१	निहा	परनिहा	२१०	६	निश्रय*	निश्रय

અશુદ્ધ	શુદ્ધ
જયાં	જ્યેં
તુરિયાથી	તુરિયાથીતે
નિત્ય	નિત્ય નિત્ય
ધશે*	ધસે
કૌશલ્યા	ઉત કૌશલ્યા
પછીવૃદ્ધિ:—	
૧૧મી તુલસીકે ઠાકેર,	
૧૨ન સોહી સ્વામી મોર—	
શ્રી રામકૃષ્ણ. ૧૪. ”	
હિડાળે	હિડાળે
આવત	ન આવત
ગૌવનમાં	ગૌવનમાં
	ગોપનમાં
૬ પકડિયે	પકડિયો
૩ કાહેકાં	કાહેકે
૫ પરનારી	પરનારીને
૭ મેલજો	લાવી મેલજો
૨ શમ	સમ
૯ છેલજીબીલો.	છેલજીબીલો
૦ મણુ	મરણુ
૫ દેવે	વદે
૧૨ પ્રીતમ	પ્રીતમ
૧૫ મોતીદાસ	મોતીદામ
૧૦ ઉંડણુ	ઉંડણુમાં
૧૯ ૨-ને	રહ્યોને
૨૪ અતત	અમૃત
૨૩ સારા	તારા
૧૭ દિલસોરે	વિલસ્યોરે
૧૮ ઉલસોરે	ઉલસ્યોરે

પૃષ્ઠ	પંક્તિ	અશુદ્ધ :	શુદ્ધ
૬૧૧	૬	મળે	મધ્યે
૬૩૦	૬	વણુ*	વેણુ
૬૩૪	૮	ગણી	ઘણી
૬૩૯	૨૬	લયોં	લયોં
૬૫૯	૭	તુંજ	તુજ
૬૬૮	૧૪	બુઠો	બુઠો
૬૭૩	૧૪	પછીવૃદ્ધિ :—	
“ડાલીસે તુટા ગુલ ન ગુલિસ્તામેં ખિલેગા’			
૬૭૪	૧૫	ખિચ	ખિચાર
૬૭૭	૮	પાવા	પાવ
”	૨૦	પછીવૃદ્ધિ :—	
“આતમ સુખંકો લોગ લોગમેં,			
કિર ભટકના ના ચહિયે.”			
૬૮૨	૧૦	નરહિ	નરસિહ
૬૯૭	૬	સ્વપચ	શ્વપચ
૭૦૦	૧૦	ગરે	ગળે
૭૦૪	૧૦	લીધું	લીધું
૭૦૭	૨૩	સામળિયો	શામળિયો
૭૦૮	૧૬	ડાઠી*	દાઠી
૭૧૫	૧૬	ધ્વજને	મોરધ્વજને
૭૧૬	૧૮	મોટા	મોટા મોટા
”	૨૧	લાગેછે	લાગેલેછે
૭૨૩	૨૨	અપાવે	અપાવો
૭૨૬	૨૦	કસી	કેસી
૭૨૭	૨૧	ભવ	ભવ
૭૨૮	૧૯	આણુ	ખાણુ
૭૩૨	૫	વિચર	વિચાર
”	૧૩	ક...	કરી
૭૩૭	૧૭	શાધો	સાધો

पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध	पृष्ठ	पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध
२२	नाही	नाही नही	४३१	२३	धत	धृत
४	परमाथः	परमारथ	४४१	२१	झंशामे	झंशामे
२४	धुनीसिध	धुनिसिद्ध	४४८	१	पासे	पासे
६	जने	जने	"	३	रहाशे	रहाशे
१४	सकतही	सकतनहि	"	४	ज्येत	ज्येत
१०	ज्यां	ज्यां ज्यां	"	१२	तेह	तेह
१	नासेः	नाशे	४५२	१२	जेधय	जेधये
२	कहीजे	कहीजे	"	१७	जील	जेकजील
११	रागजेज	रागसोरठ	"	२१	नरसेन	नरसेने
		गुरुनी स्तुति	४५६	२७	नीर	नीरने
७	वहु	भहु	४६०	३	शेश	शेष
१३	संसार	संसारी	४६१	१५	रागज	रागजेज
२०	भातर	भातर	४६४	५	पेदे	पेदे पेदे
२७	हिडो	हिडो	४६८	५	आप	आम
१	अभीर	अभीरने	४८१	१६	आमनेरे	आसनेरे
८	नाह	मांही	४८५	१	गोरी गमाओले	गोरीओ गमा
१५	पतिवृताः	पतिवृता	४८७	१७	गढ	गढ
१६	शोधुंरे	शोधुंरे	४८३	१६	नरसेयो	लाजे नरसेयो
६	लटवुंछे	लाणवुंछे	४८४	८	प्रह्य	प्रह्या
४	माहुं	मोहुं	५०१	१५-२५	जेवा	जेवाने
८	वैकुंठ	वैकुंठ	५०४	१५	जुलोजुलो	जुलोजुलो
१६	गणभद्रनो	गणभद्रनो	"	१७	जुले	जुले
३	पंद्रावन	वृंदावन	५११	४	वेणा	वेणा
१४	जुहुंवा	जुहुंवा	"	१०	हो	हो सौ
३	योः	रह्या	५१८	४	अस	अश
१२	जालेरे	जालेरे	५२५	१२	डेकः	डेक
२१	जेछे	जेछे	५२६	१३	पछी वृद्धिः—	
११	हरशः	हरशन	“ पढ १ राग वसंत डोरी ”			
२८	भरकरे	भरकरे	५३०	१७	भट	घट घट

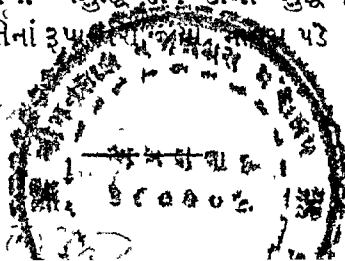
અશુદ્ધ	શુદ્ધ	પૃષ્ઠ	પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
સોરાં	હોરી	૯૬૨	૧૭	રાસ	રાશ
નર	ખેલોનર	૯૬૫	૮	વડે	ગમે
લાંગલ	મંગલ	૯૬૭	૮	રામે	રામા
રાખી	સખી	૯૭૦	૨૪	બ્રહ્મ	બ્રહ્મકો
તનકી તનકી	તનકી	૯૭૧	૧૪	કિરત	ગાકિલ કિરત
જાયા	જૂઠીજાયા	૯૭૬	૨૦	ન	ને
સુખણી	શંખણી	૯૭૮	૩	મિથ્ય	મિથ્યા
મનુડું	મનડું	„	૧૪	લગી	લગીતુશ્ય
તોણું	તણું	„	૧૬	મૂઠ	મૂઠ
ધમ	ધર્મ	૯૮૦	૧૯	ટારે	ટારે
ચાય	પાય	૯૮૪	૧૬	સલ	શલ્ય
એમ	એમ	૯૮૬	૧	ખિદુ	ખિદુ
સખકે	માંગે સખકે	૯૯૮	૧૨	ગેદ	ગેંદ
નરત	કરત	૯૯૦	૧૯	ઘશીઘશી	ઘસીઘસી
ચાણુ	ચાણુર	૯૯૨	૧૨	પછી વૃદ્ધિ:—	
તૃણાવત	તૃણાવર્ત	“જનકે જોજ ખિરંચિ ખિકલ ઠહે			
ચાણુ	ચાણુર	નહિ અંત કહું સાધ્યો હો.”			
ધંધાવર	ન્યોધાવર	૧૦૦૪	૧૯	આગને	આંગને
વિચારીને	વિચારીરે	૧૦૦૮	૨૨	સર	શર
મિથ્યા	મિથ્યા	૧૦૧૫	૨૭	હકી	વિરહકી
મરેચી	મરીચિનું	૧૦૨૪	૮	આરૂં	જાઉં
પ્રથક	પૃથક	૧૦૨૫	૨૪	અકહી	એકહી
મરન	મરનકો	૧૦૨૭	૨૨	તે	તે
રાસ રાસ	રાશ રાશ	૧૦૩૬	૧૦	પાંચકે	પાંચક
જ્યાં	જ્યોં	૧૦૩૯	૭	સુરત	નુરત
રમા	રામ	૧૦૪૦	૮	ઐદિચ	ઐદિચ્ય
મારી	મારી	૧૦૫૮	૧૬	વિરામ્યું	વિરામ્યું જેનું
નિરખાનું	નિરવાણું	૧૦૫૯	૧૭	પહોચાન્યો	પહેચાન્યો
જગ	જગ	૧૦૭૯	૪	સોર	શોર

१	पंक्ति अशुद्ध	शुद्ध	पृष्ठ	पंक्ति अशुद्ध	शुद्ध
३	११ आ	आरे	८०२	२२ कधुनीआ	आधुनिः
४	१६ दुःशासन	दुःशासन	८०३	६ पद २	पद १
	८ हेभो	हेभे	८१०	२३ छेपूछे	पूछेछे
	११ हेन	हेत	८३६	६ अटके	अटेक
७	६ लुगण	लुंगण	"	१६ करोडो	डेने करोडो
	१७ अर्जुने	अर्जुनने	८४३	२० यमहर	यमदण
	२ लरनां	लावतां	८४५	१५ लूडो	लूडो कां
	१३ अयद	अगद	"	१६ ने	ते
	१६ गिरधर	प्रभु गिरधर	८४६	४ मुडी	भूडी
	१७ लन	लजन	"	१४ शोक्ष	भोक्ष
	४ भेडयुं	भेतर भेडयुं	८४७	२३ व्रात	वृत्त
	१६ सुन	शून	८४६	१३ सभे*	शभे
	२२ लगाव	लगावे	८५६	४ वाते	वातो
	४ नेत	नेभत	"	१७ इरतां	हरतां
	१४ दुनियां	दुर्नियां	८५७	१७ दाश	दास
	१६ यीर	भेदेशीर	८६०	१० वस	वश
	१३ भालपणे	भालपने	८६०	२३ अकल	अकल
	१३ मला	जमला	८६७	२० आगी*	आधी
	१५ आर्ध	दोड आर्ध	८७६	२ सुदमणु	सुधुम्हा
	५ गुण	गुंण	८८१	२ कयां	कथेां
	३ दग	दकदग	८८२	३ धंटी	धंटी
	१६ मणीने	मणीतेने	"	१३ कथेां	कथेां
	२२ नारी	तारी	"	१८ साथी	साथे
	१३ पंभीडां	पंभीडुं	८९४	१६ दास	दाभ
	१३ लाले	लोले	८९५	१८ गाआ	अंआ
	५ करतारे	करतारे	८९६	६ विगत	विगते
	६ भांजे	भांजे	८९६	१३ संगड	संगड
	३ पिथेरे	पीधेरे	९००	२६ पथीवृद्धिः—	
२३	सोये	शोये			

"वारी नठं दोयन सुद्धामशा मुपार विह,"

પૃષ્ઠ	પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ	પૃષ્ઠ	પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૧૧૦૩	૧૮	રૂડા	ઋષિરૂડા	૧૧૫૩	૧૦	વશીકરત	વશીકરત
૧૧૦૪	૧૮	માંહિ	માંહિ લઢી	૧૧૫૪	૨૮	હામ	રામ
૧૧૦૫	૧૮	ગયાછે	ગયાંછે	૧૧૫૭	૨	લા પલકકું	વાપલકકું
૧૧૧૦	૨૨	લેદે	લેદ	„	૯	લજયો	લજનો
૧૧૧૨	૨૬	લાડું	લાડુ	૧૧૫૭	૧૧	સીંગ	શીંગ
૧૧૧૪	૨૧	બાલોવેરે	બાલાવેરે	૧૧૫૭	૧૧	પુંછ	પુચ્છ
૧૧૧૫	૨૨	અવડી	અવળી	„	૧૩	સાજ	રાજ
૧૧૧૭	૧૩	નાવી	એને નાવી	૧૧૬૦	૧૪	અસંખ્ય	અસંખ્ય
૧૧૨૧	૯	તણે	તેણે	૧૧૬૧	૨૦	પરેંગા	પકરેંગા
૧૧૨૩	૨૧	કુંદડી	કુદડી	૧૧૬૨	૧૩	તુતહિ	તુમહિ
૧૧૨૮	૭	સરવડે	સરવડે	૧૧૬૩	૧૬	મૃતકો	મૃગકો
„	૨૨	દોરેલાં	દોહેલાં	૧૧૬૬	૧૯	ખંખવંત	ખળવંત
૧૧૩૧	૭	જેવી	જેની	„	૨૧	અધર	અધમ
૧૧૩૫	૧	ચિતા	ચિતા	૧૧૬૮	૧૪	હુતાસન	હુતાશન
૧૧૩૬	૧૦	ઘણું	ઘણું શું	૧૧૭૦	૨૫	હોય	કોય
૧૧૩૭	૧૬	શામાળયા	શામળિયો	૧૧૭૨	૩	જા	જો
૧૧૪૧	૭	ચૂકાવી	ચૂકાવી	૧૧૭૮	૧૨	જીવન	જીવત
„	૨૩	ક્યાં	ક્યોં	૧૧૭૮	૧૨	વાસો	વાકો
૧૧૪૪	૨૩	કારે	ક્યારે	„	૨૮	આસમા	આસના
૧૧૫૧	૧૧	વધાર્યોરે	વધાર્યારે				

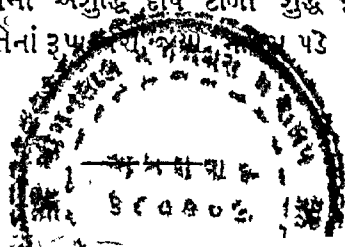
નોંધ :—ઉપરોક્ત શુદ્ધિ—વૃદ્ધિ પત્રમાં કેટલાક શબ્દો ઉપર આવી મૂકવામાં આવ્યાં છે તે એટલા માટે કે તે શબ્દો અથવા તેનાં રૂપાન્તરો આ પુસ્તક એકથી વધારે વાર આવેલાં હોઈ તેની શુદ્ધિનો પુનરુક્તિદોષ ટાળવા એકજ વાર એકજ સ્થળે તેનો અશુદ્ધિ દોષ ટાળી 'શુદ્ધ' રૂપ આપવામાં છે, જેથી પ્રસ્તુત શબ્દો વા તેનાં રૂપાન્તરો આપવા પડે ત્યાં તેનાં શુદ્ધ વાંચવાં પ્રગટ કર્તા

પૃષ્ઠ	પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૧૧૦૩	૧૮	રૂડા	ઋષિરૂડા
૧૧૦૪	૧૮	માંહિ	માંહિ લઢી
૧૧૦૫	૧૮	ગયાંછે	ગયાંછે
૧૧૧૦	૨૨	ભેદે	ભેદ
૧૧૧૨	૨૬	લાડું	લાડુ
૧૧૧૪	૨૧	ખાલોવેરે	ખોલાવેરે
૧૧૧૫	૨૨	અવડી	અવળી
૧૧૧૭	૧૩	નાવી	એને ના'વી
૧૧૨૧	૯	તણે	તેણે
૧૧૨૩	૨૧	કુદડી	કુદડી
૧૧૨૮	૭	સરપડે	સરવડે
"	૨૨	દોરેલાં	દોડેલાં
૧૧૩૧	૭	જેવી	જેની
૧૧૩૫	૧	ચિતા	ચિંતા
૧૧૩૬	૧૦	ઘણું	ઘણું શું
૧૧૩૭	૧૬	શામાળિયા	શામળિયો
૧૧૪૧	૭	ચૂકાવી	ચૂકાવી
"	૨૩	કર્ચા	કર્ચો
૧૧૪૪	૨૩	કારે	ક્યારે
૧૧૫૧	૧૧	વધાર્યોરે	વધાર્યારે

પૃષ્ઠ	પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૧૧૫૩	૧૦	વસીકરન	વશીકર
૧૧૫૪	૨૮	હામ	રામ
૧૧૫૭	૨	લા પલકકું	વાપલા
"	૯	ભજ્યો	ભજનો
૧૧૫૭	૧૧	સીંગ	શીંગ
૧૧૫૭	૧૧	પુંછ	પુચ્છ
"	૧૩	સાજ	રાજ
૧૧૬૦	૧૪	અસંખ્ય	અસંખ્ય
૧૧૬૧	૨૦	પરેંગા	પકરેંગા
૧૧૬૨	૧૩	તુતહિ	તુમહિ
૧૧૬૩	૧૬	મૃતકો	મૃગકો
૧૧૬૬	૧૯	ખંખવંત	ખખવંત
"	૨૧	અધર	અધમ
૧૧૬૮	૧૪	હુતાસન	હુતાશન
૧૧૭૦	૨૫	હોય	કોય
૧૧૭૨	૩	જા	જો
૧૧૭૮	૧૨	જીવન	જીવત
૧૧૭૮	૧૨	વાસો	વાકો
"	૨૮	આસમા	આસના

નોંધ :—ઉપરોક્ત શુદ્ધિ—વૃદ્ધિ પત્રમાં કેટલાક શબ્દો ઉપર * આવું મૂકવામાં આવ્યું છે તે એટલા માટે કે તે શબ્દો અથવા તેનાં રૂપાન્તરો આ પુસ્તક એકથી વધારે વાર આવેલાં હોઈ તેની શુદ્ધિનો પુનરુક્તિદોષ ટાળવા એકજ વાર એકજ સ્થળે તેનો અશુદ્ધિ દોષ ટાળી 'શુદ્ધ' રૂપ આપવામાં છે, જેથી પ્રસ્તુત શબ્દો વા તેનાં રૂપાન્તરો અશુદ્ધિ પત્ર પડે ત્યાં તેનાં 'શુદ્ધ' વાંચવાં પ્રગટ કર્તા

૪૬૧-૦૦૪

પ્રલમ

40038

(૫૪)

લક્ષ્મી બાર વિંદુ - મોડિયાર્સ

સા. પટેલ

૪૬૧.૦૦૪

પ્રલમ

(૫૪)

40038

ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ મંથાલય

અમદાવાદ - ૬